Sept. 15. 1685.

In Concilio Regiæ Societatis, Londini, ad Scientiam Naturalem promovendam.

Liber cui Titulus Historia Plantarum Species hactenus editas aliasque insuper multas noviter inventas & descriptas complectens, &c. Mubore Joanne Raio, M.A. è Societate Regia: Imprimatur ab Henrico Faithorne, ditta Societatis Typographo.

S. Pepys, Pr. R. S.

HISTORIA PLANTARUM

Species hactenus editas aliafque infuper multas noviter inventas & deferiptas complectens.

In qua agitur primò

De Plantis in genere,

Earúmque

PARTIBUS, ACCIDENTIBUS & DIFFERENTIIS:

Deinde

Genera omnia tum fumma tum fubalterna ad Species ufque infimas,

Notis suis certis & Characteristicis

Definita,

METHODO

Naturæ vestigiis insustente disponuntur;

Species fingulæ accurate describuntur, obscura illustrantur, omista supplentur, superstua resecantur, Synonyma necessaria adjiciuntur;

VIRES denique & USUS recepti compendiò traduntur.

AUCTORE

JOANNE RAIO

E Societate Regià, & SS. Individue Trinitatis Collegii apud Cantabrigienses quondam Socio.

TOMUS PRIMUS.

LONDINI:

Typis MARIÆ CLARK:

Proftant apud HENRICUM FAITHORNE& JOANNEM KERSEY ad infigne Role in Cometerio D. P.uli, & è regione adium Bedfordiensium in vico the Strand dicto. Clo 10 CLXXVI.

Mad. 1.

Prænobili Viro

D.CAROLO HATTON

ARMIGERO,

Nobiliffimi Domini

D. CHRISTOPHORI HATTON BARONIS LIBERI

ANGLIÆ FILIO,

HANC

Plantarum Historiam

Ipfius inftinctu compositam perquam officiose dedicat & plurimam Salutem vovet

FOANNES RAIUS.

U M tu, Nobiliffime Vir, Operis hujus aggrediendi mihi auctor fueris, tibi in folidum debentur gratiæ, fiquid inde vel emolumenti, vel honestæ saltem oblectationis ad Lectorem redundabit. Quòdi si fuccessu votis non respondeat, nec multorum expectationi, qua me tua aliorismque amicorum affectui nimium indulgentium malè fundata opinio

oneravit, minimè fatisfaciam, paratam habeo exculationem, me non inftinctu proprio, fed tuo suasu tuóque confilio, quæ apud me semper mandatorum vim obtinent, permotum ei conscribendæ animum appulisse. Qualifcunque autem successius fuerit, hæc vestra de viribus meis opinio aliquem usim habuit, ad industriam scilicer nostram excitandam, ut veterno excusso omni studio & contentione niterer cam si non mereri, saltem non penitus fallere & frustrari, non minùs tamen irrito & ridiculo conatu, quam si Rana bovem intumescendo æquare contenderem, ni quantum in viribus meis æstimandis assectui licere permiseris, tantum in opere ipso judicando permittas.

Non usque adeo Suffenus sum aut meiipsius palpo, ut magni aliquid me præstitisse putem. Materiæ maximam partem aliunde mutuatam agnosco. Quæ tamen desiderari animadverti ipse supplevi, quæ redundare amputavi, errata correxi, obscura, qua potui illustravi, brevitatem ubique secutus sum, quatenus tamen cum perspicuitate conssisteret, ne suspicus sincertum Lectorem dimitterem, néve Specierum non necessariæ multiplicationi ansam præberem. Methodus denique & dispositio in plurimis nostra est ac nova.

Hæc

Hæc fi Tibi tuíque fimilibus candidis & ingenuis probari intellexero, aliorum vel minùs idoneorum vel minùs æquorum Historiæ nostræ censorum nec afteriscos capto, nec obeliscos metuo, verúm vestro judicio fretus, quicquid illi fenserint securus, alacri & erecto animo ad reliqua pertexenda, & coronidem tandem Operi imponendam progrediar. PRÆFATIO.

PRÆFATIO.

Auca quædam, Amice Lettor, que vel tu fortasse scire desideras, vel nostrà interest ut scias, buic operi præfanda babeo, nimirum Primo, que me rationes ad id aggrediendum impulerint : deinde quam Methodum secutus sim; tandem quid in eo præstiterim, aut saltem me præstitisse putem.

Quod ad primum attinet, Scius me Suasu & hortatu P. Francisci Willughby b. m. Amici nostri aternum honorandi

plantas maxime vulgares describere, materiámque, & supellectilem Historia Plantarum condenda & instruenda parare capisse. Verum illo fatis functo cum mecum reputarem Medicinam meam non esse professionem, opus etiam illud plus opera & temporis exigere, quam ego ei impendere poffem aut deberem, remissius agere copi, & paullatim omnem ejus curam & cogitationem abjicere; præsertim cum intelligerem Robertum Morisonum Aberdonensem, Scotum, Virum magni nominis & fama ob scientiam Botanicam, inque ejus studio & plantarum cultura diu versatum ejusmodi Historie conscribende insudare. Audito tamen postea opus illud, uno Volumine edito, interruptum ob Autorem ære alieno implicitum, unde eum brevi se expedire & inftitutum persequi exigua spes esset; nec ita multo post certior factus ipsum D. Morisonum infelici cafu rebus humanis exemptum,instinctu & hortatu Nobilissimi Viri D. Caroli Hatton aliorumque Amicorum, quorum ego de facultate mea opinionibus nimis credulus, Historiam denuo in manus sumere, camque quanta potui industria & festinatione prosequi & perficere decrevi. Rationes autem quibus pracipue permotus amicorum precibus cessi & consiliis obtemperavi fuere sequentes.

Primo Divina gloria illustratio : Cum enim inexplicabilis stirpium varietas, eximia pulchritudo, mirus ordo, immensa utilitas infinitæ supremi Opificis potentiæ, fapientia, bonitatis luculentissima indicia & argumenta sint, qui materiam hanc pro dignitate tractabit, Attributa illa omnibus una agnofcenda, suspicienda, veneranda pro-

Deinde, quod tale opus desiderari animadverterem: Cum enim multi jam essuxerint anni ex quo Jo. Bauhini Historia Plantarum & Jo. Parkinsoni Theatrum Botanicum evulgata sint, plurimaque interea temporis nova planta observata & descripta fuerint à Clarissimis Viris Gulielmo Pisone, Georgio Marggravio, Jacobo Bontio, Reccho, Hernandez, Paulo Boccone, Jacobo Zanoni, Roberto Morisono, Jacobo Breynio, Horti Malabarici auctoribus, Christiano Mentzelio, Muntingio, aliisque, tempestivum videbatur olim descriptis recens inventis additis in sua genera distributis, unam ex omnibus Historiam componere, tum ut tenuioribus earum cognoscendarum avidis, quorum facultates tot libris coemendis non sufficient confuleretur, tum ut rudioribus facilior aditus ad eas intelligendas & addiscendas pa-

Tandem cum nemo hactenus ex nostra natione Historiam stirpium Latino sermone

conscriptam publicavit, nè putarent exteri neminem id potuisse aut posse.

Ego autem tum instinctu proprio, tum amicorum monitu festinandum censui, partim ob atatem ingravescentem, ne mors ceffantem occuparet, & vite filum prius intercideret quam Historiae telam pertexuissem; partim ut è diverticulo in viam studiorum redirem, & stationem pristinam, quam in aliena castra transfuga ad tempus deserueram, quamprimum repeterem, & res meas agerem. Seauitur

Sequitur proximo in loco ut de Methodo quam secutus sum compendio dicam.

Methodam Memoria matrem esse apud omnes in consesso est, Memoriam autem Musarum stabulantur Veteres. Quocirca në Elistoriam Muss & Apolline nullo composiusse videar, de ea adornanda maximè solicitus, id pracipue operam dedi, ut & summa Genera recttè constituantur, & tanquam in acie bene ordinata Species omnes tum subalterne tum infinae suis locis disponantur, quo & universe facilitis comprebendi, & singulae clarius intelligi queant, & indaganti promptius occurrant, & memorie stremiss inherent.

Alis autem Meltodis rejectis ob rationes * alibi expositas, cam que à convenientia stripium in partibus pracipuis, flore putà & ejus calyce, semine ejusque conceptaculo, notas genericas sumit amplector & usurpo: que & maxime naturalis & philosophica est, & ad Botanicen compendiò addiscendam longe commodissima. Hujus enim interventu & auxilio studiosus quisque quamvis substitutis destitutius, & proprio Marte rem aggressus, Plantarum cognitionem baud disficulter assequentur. Oblata enim quacunque stripe è non vulgo cognitis, cum summorum Generum notis (quas expedit ut in numerato babeat) eam conferendo, ad quodnam pertineat mox deprebendet: deinde Tabule ductum sequenco velut áriadneo silo per Genera subalterna pari facilitate descendet ad Species usque insimas, cum quarum descriptionibus collata plan-

tà vel descriptam agnoscet, vel novam & inobservatam concludet.

Verum quod alias dixi illud bic repeto & inculco, non sperandam à me Metbodum undequaque persetam & omnibus suis numeris absolutam, que & plantas in Genera ità distribuat ut universe Species comprehendantur, nullà adbuc anomalà & sui generis reliquà, & ununquodque genus notis suis propriis & characteristicis ità cincumscribat, ut nulle inveniantur Species incerti, ut ita dicam, laris, & ad plura genera revocabilis. Nec enim id patitur natura vei. Nam, cium Natura (ut dici solet) non faciat saltus, neque ab extremo ad extremum transeat niss per medium, inter superiores & inferiores, rerum ordines nomullas media & ambigua conditionis producere solet, que de utroque participent, & utrospue velut cometestant, ut ad utrum pertineant omnino incertum sit. Praetrea eadem alma Parens in Methodi cujuscunque angustias coerceri repugnat, sed ad libertatem & avvovoshav sum nullis legibus obnoxiam ostentandam in unoquoque rerum ordine nomullas species creare solet, tanquam exceptiones à regulis generalibus, singulares & anomalas.

Notandum autem, non semper & in omnibus plantis notas Generum indices certas miniméque sallaces è sorma seminis externa ejisve involucri aut conceptaculi sumi (un nomullos velle audio) ità ut quibus he partes similes & conformes sun exe genere conveniant, quibus dissimiles disserant: squidem in genere Cumini datur aliqua species semine hispido & villoso, que reliquarum partium sigura earundemque & ipsius seminis odore, colore, sapore cum vulgari Cumino semine striato levi convenit. Pastinace latisolise sative semina lata & compressa, seu soliacea sunt; sistai & sii ditti angusta & striata. Quis tamen plantas ipsa ob convenientiam in soliis odore & sapore, (que tanta inter Sisarum & Pastinacam intercedit ut vix ocum coo similius su non posiius ad idem genus referendas statueret, quam ob solam seminum dissomitatem separandas, & procul à se invicem removendas. Furnariam siliquosam à γοιρουσώρια ego equidem invitus separo. Spergulam que semine est foliaceo ab co cui semen rotundum nemo utique sejungit: Nec probo Papaver corniculatum à capitato divelli, quantumvis seminibus & vasculorum siguris discrepent.

Superest ut quid in hac Historia prastiterim, aut me saltem prastitisse putem brevibus exponam.

Primo in loco Plantas omnes bactenus editas, & per multa volumina sparsas, in Genera & Species veluti tot membra distributas in unum quast corpus redegi. Quod ut esserem, non omnes quotquot extant Stirpium Historias, Theatra, Pandectas, Maversaria, Observationes, Illustrationes, Commentarios evolvere & examinare necossarium duxi, nè actium agerem, cum Vivi longè eruditissimi maximèque industrii J. Bauhinus & Casp. Bauhinus fratres immenso labore diligenter persettis & studiosè inter se collatis Botanicorum scriptis ante se editis, species jam tum cognitas, pascissimis omissis excerptas & metbodicè digestas, bic in Theatri Botanici pinace, ille in Historia Plantarum generali exbibuerun. Stirpes noviter inventas, & post Baubinum utrunque denatum editas à Clariss. Vivis Prospero Alpino, Joanne Veslingio, Jacobo Cornuto, Joan. Parkinsono, alissque supervis memoratis ipse collegi & ad stud genera retuli: non pancas denique à meisso observatas tam in Anglia, quam in transmarnis regionibus adjeci.

Longissime tamen abest ut me perfectam Plantarum omnium Historiam composuisse, aut alium quemvis componere posse existiment, cium ne dimidiam quidem partem plantarum toto terrarum orbe nascentium Europeis bactenus cognitam aut observatam esse certissimum sit. Primim etenim vastissima terrarum spatia diverso munda cardin subjecta nondum detecta, at ne fando quidem audita latere plusquam verisimile est: Quin earum regionum quarum aliqualem notitiam babennus pars longe maxima Botanicis maccessa, nondum certe sustrata est. Tandem in its etiam que onnium disigentissime perservatate sunt non pauce Botanicorum industriam eluferunt estamnum inobservata latitant: ut hujusmodi Historiam vixusum inchoatam, non ante absolvendam putem

Exitio terras quam dabit una dies.

Preterea non sum nescius alias adbuc prater boc opere comprehensus species, novas or nondum descriptas, in bortis Medicis qua Academiarum publicis, qua Magnatum o curiosorum privatis ali, à cultoribus suo tempore publicandas: ego autem editarum pracipuè bistoriam pre me sero; ex quibus citam nonsullas per incuriam, oscitantiam, oblivionem aut sessimationem omissas esse mibinenissis conscius sum, plures sortasse lettores observabunt. Quid enim aliud sperari potest ab uno, o homine, qui ne Amanuensem quidem babuerim, verum proprià manu omnia exarare coactus sum.

Constitutis speciebus proxima cura suit singularum descriptiones plenas & accuratas tradere: chm autem animadverterem Clarissimos Viros utrosque Bauhinos, Fabium Columnam & Car. Clusium in plantis describendis prae aliis disgentes & curiosos esse gerum praecipue descriptiones mutuatus sun (quarum tamen non paucas emendavi & supplevi) autorum nominibus prassixis, ne pro meis eus venditare videar. Alias multas nimis succincte obscur traditas, quales sunt plervaque samiliarissime & passim nascentes, plenius & acuratiius describere adnixus sum. Nova & post Baubirum evulgata ab autoribus suis, quos plerunque singulares habeut, satis accurate describuntur, ut de iis minus laborandum esse su supplementa sunteribus disponendae.

Obscuris & ambiguis lucem aliquam fænerari conatus sum, multis nihilominus admisfis speciebus incertis & suspectis, nec enim quas pro talibus habeo omnes rejicere & eliminare ausus sum, në Charybdin evitare cupiens in Scyllam inciderem,& superstua am-

putandi studio vivo aliquo membro Historiam mutilarem.

Cion autem plantarum numerum in natura adeò ingentem noverim, ut haud facilè à quoquam memorià comprehendi & retineri omnes possint, simmopere cavendum duxi nè ipse novas cuderem, unam & candem speciem in plures distrabendo, quod in tanta multitudine specierum, brevitatéque & obscivitate descriptionum qua ejusdem planta in diversis libris occurrunt evitari vix potest; qua in parte à summis ettam viris sapius erratum novi.

PRÆFATIO.

Errores & raeseguara que in Botanicorum scriptis adnotavi obiter correxi, non ut cujufquam famam minuam aut existimationem lædam, sed solo veritatis illustrandæ fludio, quo nihil antiquius nobis effe debet. Aliis autem fiquid humanitus acciderit facile ionosco,cum ipse sepius, quameunque curam adhibeo,titubem aut dormitem, equum autem sit, Erratis veniam poscentem reddere rursus.

Quod ad synonyma attinet, quatuor praecipue ductorum Joannis Bauhini, Caspari Bauhini, Gerardi, & Parkinfoni nomenclaturas & titulos exhibui, nec plures neceffarias putavi, cim relique jamdudum à C. Baubino in pinace & J. Baubino in Historia traditæ funt. Novæ & post Bauhinum editæ singulos plerunque uc Autores, ita titulos habent.

De stylo & orationis nitore parum solicitus, magis laboravi ut sententia clara esset quam ut sermo ornatus. Perspicuitati etiam brevitatem quoad potui conciliare studui Ut citò dicta

Percipiant animi dociles teneántque fideles.

Vires & Usus à Botanicis quà Veteribus quà Recentioribus fuse traditas in compendium contraxi, Observationes etiam plurimas ab Amicis communicatas adjeci.

Icones nullas adhibui, non quod minus necessarias aut inutiles ducerem, sed partim ne operis editionem morarer, partim ob sumptus immodicos: Lignea enim ad gustum seculi non funt, aneis autem exfculpendis vix cenfus Senatorius Jufficeret. Quod si Historia eas mereri videbitur, non minus commode ei jam editæ addi quam una edi poffunt.

Restat tantum ut fatear per quos profecerim, corúmque nomina qui Historice huic aliquid contulerunt vel in ea edenda mihi adjumento fuere grata commemoratione recenfeam. It fuere D. Gulielmus Bowle M. D. defunctus, D. Petrus Dent, Medicus & Pharmacopœus Cantabrigiensis D. Radulphus Johnson, D. Martinus Lister M.D. D. Gualterus Needham M.D. D. Jacobus Newton, D. Josua Palmer M. D. D. Philippus Skippon Eques auratus, D. Barnhamus Soame, Tho. Willifellus defunctus. Horum mentio frequens in hoc opere occurrit, eorumque nomina symbolis suis adscripta Lector reperiet. Quatuor autem prae aliis celebrandi veniunt qui Historiam nostram plurimis observationibus locupletarunt, vel aliter ei perficiende non inutilem nobis operam navarunt. Nimirum

D. Edvardus Hulsius M. D. vetus Amicus noster, de Republica Literaria optime meritus, sua laude & multorum commodo Londini Medicinam exercens, cui ob promptum Operis hujus promovendi & perficiendi studium tot Observationibus medicis ultro collatis testatum, maxim.e à me & Lectoribus meis, siquos babiturus sum, debentur gratie.

D. Tancredus Robinsonus M. D. quem ob praclaram eruditionem, suavissimos mores, & propensum in me animum merito suo plurimum diligo, qui & opus ipsum variis Observationibus ditavit; inque ejus editione accuranda exornandaque non minus diligens & industrius fuit, quam si ipsemet ejusdem Auctor fuisset.

D. Hans Sloane, M. D. Botanices apprime gnarus, qui & multas rariores plantas à se collectas, & curiosè observatas quas mihi non antea videre contigerat, suásque de iis Observationes benevole communicavit, & plurima etiam rariorum semina impertivit, quo stirpes inde enatas observare & describere possem.

D. Samuel Dale, Medicus & Pharmacopous vicinus & familiaris noster Brantrie in Essexia degens, qui libris diligenter collatis Synonyma examinavit, errata correxit, omissa supplevit, practerea siquas species per incuriam aut festinationem omissas observavit, me commonefecit, ur ejus ope Historia nostra aliquot mendis repurgata, & speciebus aucta sit.

Det Deus Opt. Max. ut quem mihi scopum destinaveram petam, edque absoluto opere consequar quibus me ad illud inchoandum initio permotum dixi, nempe ut ipsius gloriam illustriorem reddam, & proximi commodis, Botanicorum pracipue studiis promovendis inferviam.

Explication

Explicatio nominum abbreviatorum & recensio operum ab eisdem Autoribus editorum.

D. & Ad. Lob. Adversariorum opus, à Petro Pena & Matthia de Lobel editum, primò Londini Anno 1570. Addits circiter 284. figuris. Poftmodum Anno 1576. Antverpa: novus titulus præfixus, epiftolá ad Reginam omissa. cui oper i Lobelius Observationes suas cum novis figuris junxir. Tandem Anno 1605. iterum Londini edidis Lobelius Adversaria, una cum parte fecunda & Pharmacopœa Rondeletii.

cum parte recuntas ocura Konociecti.

Amat. Amatus Luftanus, qui in libros quinque Diofcoridis enarrationes edidit, additis diverfarum linguarum nominibus. Argentina (554-in 4

Apal. Apuleius Platonicus, non antiquus ille Madaurenfis, fed alius recentior, quem Johnsonus

Sal. Apal. Constantina (Constantina Constantina Constantin in Præfatione ad Gerardum à se emaculatum sexcentis retro annis aut circiter vixisse conjectatur, & opusculum suum de plantarum virtutibus primum Græce scripsisse. Idem observavit in duobus libris manuscriptis à se visis Autorem hunc Platonem Apoliensem nominatum. Constantinopolin autem urbem Apoley dictam fuisse auctor est Ferrarius.

tem urbem Apolog dictam tutte auctor elt Ferrarus,
Als Profeet Alpinus fexus. Horti Patavini prafectus de Balfamo Dialogum, addită ejus figură,
feriphit. Venetus 1594. 4. Ejufdem de Plantis Ægypti liber cum figuris 46. & cum medicina Ægyptiorum Venetus 1594. 4. Liber de Plantis Ægypti de Dialogus de Balfamo ună cum Obfervatiombus Jo. Vellingii fecunda vice imprefilis eft Patavii 1640. in 4.
Ejufdem de Plantis Exoticis libri duo cum figuris æneis à filio post ejus mortem editi sunt Vene-

Ang. Aloyfius Anguillara Horti Patavini tertius in ordine Præfectus de plantis firam fententiam Ang. Aloyius Anguinar Hort Patavini tertus in orane Pratectus de piants iaan iententami diversis communeaver: Opulculum in patres 14, divifum operă Joan Marinelli Italice produt; ad-ditis diabus figuris Chamaleontis & Sedi arborelcents. Venetiis 161. 8. Bell. Honorius Bellus Vicentius, medicus Cylonitenfis in Creta nfulia. Extant Epiftolz cjus de Plantis ad Cluftum conferipta, cjulque historiz additz.

Bellon. Petrus Bellonius, scripir Observationum libros tres, qui à C. Clusio Latinitate donati, additis plantarum figuris 10. prodiere Antverpiæ 1589. 8. Item tractatum de neglecta stirpium cultura quem idem Clufius vertit, & unà cum Observationibus Exoticorum, libris adjecit. Item librum de arboribus coniferis, refiniferis & femper virentibus cum earundem iconibus 8. Parifiis 1553. 4.

ace anomono common prominers of reimper viterious cum caranteem common common of the common common of the common c Synonymiis exhibuit, & 164. descriptiones novarum plantarum, octoque figuras adposuit. Basileæ

1990. in 4. Idem P. Andrex Matthioli opera omnia in Germania priùs non cula emaculata dedit, additis 330. figuris, & 50. novis ab iplo primùm delcriptis, cum Synonymis. Francofuri 1598. in fol. Idem Animadverifiones in Hiftoriam generalem Lugdanenfem in quibas circier 400. figuras in illo opere bis terve politas & repettas elle oftendit. Francofurti 1602. in 8.

Idem Jacobi Theodori Tabernamontani Hiftoriam Germanicam correxit, maxima parte auxit : figuras novas plures addidit : nonnullas descriptit, & parti primæ synonymias adpositit. Francosurti

Ejusdem Prodromus Theatri Botanici, in quo circiter 600. planta ab iplo primum descripta, additis 140. novis figuris, Francofurti 1620. in 4. editus est. Continet hic liber multas species nobis su-

Ejustem Catalogus Plantarum circa Basileam sponte nascentium, cum eorundem Synonymis & locis natalibus. Bafileæ 1622. in 8.

Tandem Anno 1623. proditt Pinax Theatri Botanici, opus absolutissimum, 40. annorum, circi ter 6000 plantarum nomina continens cum earundem Synonymiis & differentiis. Liber ifthic Sphalmatis & erroribus suis non caret: Species aliquæ bis térve repetuntur sub diversis titulis, aliæ locu non suis disponuntur, ut Historiam generalem Ebrodunensem, Morisoni Prælud. Bot. & Historiam Oxoniensem, &

nostram etiam legenti patebit. Multis post obitum C. Bauhini annis Joan, Caspar. Bauhinus ejus filius edidit primum Volumen Theatri Botanici five Historiz Plantarum, quod est pars duodecima totius Operis, Basilex 1658.

Boccon. Paulus Boccone Siculus Panormitanus: Icones & descriptiones rariorum plantarum Siciliz, Melitz, Galliz, Italiz Oxonii edidit Anno 1674 4 Ejustem Epistoliz Gallico sermone con-

feripte, & Amferodami edite, nonnulla de Lichophytis aliifque plantis fubmarinis continent.

Bont, Jacobus Bontius medicus Baravia nova libros 6. Hifforia naturalis Indus orientalis conferiptis, quos morte praventus indigeftos reliquis posteà Gulielius Piúc cos in ordinem redegis; il luftravit, & edidit fimul cum Historia naturali India occidentalis, Amstelodami 1658. cujus Historia Lib. IV. de Arboribus, Fructibus, Herbis Medicis arque alimentariis nascentibus in Brafilia & regionibus vicinis agit. VI. Mantislam Aromaticam continet. XII. Notas in Garciam ab Hort.

XIV. & ultimus Hiftoriam quarundam plantarum Indicarum.

Anf. Boetius de Boot edidit Hiftoriam quorundam Florum, Herbarum, Frugum cum Icombus æne-

is, Brugis 4.

Breyn, Jacobi Breynii Patritii Dantiscani, Borussi Exoticarum plantarum Centuria prima, Gedani 1678. cum æneis figuris elegantiffimis in fol. edita.

Explicatio nominum &

Idem Prodromum fasciculi rariorum plantarum edidit Gedani 1680. qui liber ad manus nostras

Brunf. Otho Brunfelfius. Primus Germanorum vivas plantarum icones edidit. Hujus Hiftoria Brunf. Otho Brunfelfius. Primus Germanorum vivas plantarum icones edidit. Hujus Hiftoria Latina rebus tomis prodit; primus Anno 1530. Alter 1531. & terrus potthumus Anno 1536. Argentinar cum figura 1548. at eledecim bis pountur: fummatim cum & tine figuris 88. deleribuntur. Idem & Germanice feripfit in folio cum cidem figuris, & in 4. parvis figuris additis Argentina 1539. Id. Theod. de Br. Florifegii partes tres 1612. 1614. 1618. folio.

Cef. Andreas Cefalpinus Arctinus in Acad. Plfana Profelfor de plantis 16. libros feripfit, nullis figuris additis: producer Florentia: 163. Ejudfem Appendix ad hos libros Romz. 1602. in 4. Cam & Cam bert. Camerarius in hort. Cam. ep. Camerarius in Epitome. Matthioli, Joachimus Camerarius Matthioli Hiftoriam Germanicam per Hantchum primium verfam & cum Matthioli figuris cular nurfus enacularit, novis combis 1122. & notis auxit.

guris culam rurlus emaculavit, novis iconibus 123. & notis auxit.

uns culam rutus emacutavis, move neumous 123, cs. notis auxin.
Idem Matthioli eputomen dedit cum figuris 1003. Francofurti 1586. 4.
Idem Hortum Medicum & Philosophicum scripiti, figuras 56. addidit. Francofurti 1588. 4.
Caff. Castor Durantes medicus Romanus Herbarium novum cum figuris plantarum que in tota

Europa, India Orientali & Occidentali nascuntur Italicè edidit, viribus Latinis versibus expressis.

Europa, musa Orientani ex Occidentani nateumen faunte cuntit, vintus Latinis vertitois expetitis. Ordinem Alphabeticum observavit, & plantarum figuras 879, adpositis. Roma 1481, in flor. Cat. Aliof. Catalogus Plantarum in agro Aldorffino locelque vicinis sponte nascentiu m à Ludo-vico Jungermanno primò editus, à Casp. Hosmanno recensitus, à Mauritio Hosmanno denuo re-

vico jangermanno primo cattus, a Carlo Romanno recentus, a mantico reminanto estato legentus Raudica, A. D. 166-2, in 4.
Cluf. 8. Cluf. bist. Clufus in hitoria. Cluf. pan. Cluftus in Pannonicis. Cluf. exst. Idem in Exoticorum libris. Cluf. car. poft. Curz pofterores.
Carolus Cluftus Arrebas, Botanicus intignis Dodonzi hitforiam vernaculá linguá conferipram

Gallicam fecit, & corollarium de Aromatibus addidir, cum figuris quæ separatim in octavo prodiere Anno 1560. in fol

Idem Garcia ab Horto dialogos de Aromatibus & simplicibus, Lustranice conscriptos in Epitomen contraxit, Latinos fecit, Annoratiunculis & figuris plantarum 30. illustravit. Antverpiæ Anno 1574 in 8. cujus editio quinta auctior additis 36. figuris cum ejuldem exoticis 1605. in folio

Idem Nicolai Monardis lib. de Medicamentis India Occidentalis ex Hispanico transfulit, notis 8¢ figuris 9, illuftravit. Anno 1574, in 8. cujus editio quarta cum Exoticis excusa est. Ejusdem Monardis liber tertius ab eadem Latine redditus Antverpiæ 1583. in 8. cusus.

adomatos nos tertus au catosti Latine retutus Anteropas 1303; in o. catos.
Idem Chriftophori Acofte historiam ex Hispanico Latinam fecti, in Epitomen contraxit, Scholis
illustravie, & anno 1581. edidit. Terriò verò additis 6. figuris cum Exoticis An. 1605, in fol. prodit.
Idem de plantis per Hispaniam observatis libros duos scripsir, figuris 230. additis. A neverpiz

1570. 0.
Poftea ab Imperatore Maximiliano II. evocatus Auftriam, Pannoniam & adjacentes provincias Iuftrawi, & de fimplicibus sin observatis lib. 4. conferipit, figuras 352, addidit. Antverpiæ 1582. 8.
Idem tam Hifpanici, quaim Pannonica Hilloria fimul pindràt, & dalis quibuldam additis, unamex omnibus Hiftoriam compoluit, fix libris comprehenfam, & fiub titulo Hiftoriæ plantarum rariorum

evulgavit, additis figuris 1135. Antverpiæ 1601. in fol. Idem Exoticorum libros decem scripsit, quorum sex priores variam materiam circa Animalia & Plantas cum icondus Plantarum 194. continent. Item Garcie, Monardis & Acoftæ libros fupradictos, rem Nicolai Monardis lib 3. De lapide Bezoar, de Scorzonera, De Ferro & Nive An. 1605. fol.

Ejusdem Curæ posteriores cum additam, post mortem editæ sunt, additis 27. figuris, Antverpiæ

Col. Fabius Columna Neapolitanus, è familia Columnarum Romana, doctiffimus Vir & limati judicii, ex Academia Lynceorum edidit Phytobafanon cum figuris 36. Neapoli 1592. Item De minus cognitis plantis partes duas, quarum prima cum figuris 161. Romæ Anno 1606. altera etiam cum figuris 44 ibidem 1616 cula est.

Idem Annotationes & Additiones in Historiam Plantarum Mexicanarum Fr. Hernandez & alio-

rum scripste, que cum dicta Historia edite sunt Roma 1651.

Cord. & Cord. Hist. Cordus in historia. Valerius Cordus scripste Annotationes in Dioscoridem: item lib. 4. de Stirpium historia cum figuris 272. ex Trago, & aliquot novis à Gestiero additis: Îtem Sylvam observationum, quæ omnia, Gestiero curante, Argentinæ 1561. in folio edita. Ejustem Dispeniatorium sapius recusum est.

Corn. & Cornut. Jacobus Cornutus Gallus, Medicus Parifienfis edidit historiam Plantarum Cana-

denfium aliariunque, Parifis 1635. 4.

Diofe. & Diofer. Pedacius Diofeorides Anazarbeus. Vixit circa Plinii tempora, Botanicus & Dogle, Co Dogle, redactis Diocordes Amazaness. Vinc circa Frinin tempora, Sotanteis se Medicus infignis, non tamen Allexandrinus ille Marco Antonio & Cleopatra Familiari, feripfic De Materia Medica ufu antiquiffimo & experientià longà comprobatà libros 8. qui fepius recufi funt. Nonnull. C. Plinium Secundum multa ex hoc opere in Hifforiam fuam transfuliffe, nulla Audoris mentione facta, opinantur. Quod quoniam candori Pliniano repugnat, ego potius cum Salmafio fentio utrumque tum Dioscoridem tum Plinium à Sextio Nigro ea mutuatum, nec Plinium Dioscoridis librum unquam legiste, aut vidisse.

Dod. Dodonai Pemptades Latine in fol. Dod. gal. Ejusdem historia Gallica Cluf. Dod. Belg. Ejustem historia Belgica.

Rembertus Dodonaus Medicus Mechliniensis stirpium historiam Belgicè scripsit, qua à Clusio Gallice reddita cum quibuldam additamentis prodiit Antverpiæ 1559. ut superiùs diximus.

Anno 1552. edidit frugum hiltoriam in 8. Latine; & paulò post Florum & purgantium histor, in 8.

Eadem fimul juncta in libros 30. divila Antverpiæ Anno 1583, in fol. cum 1305. figuris. Hæc Historia denuò recula Belgice cum cujuldam annotationibus prolixis, additis adhuc 36. novis figu-

Recensio operum.

ris, Anno 1608. & Latine fimiliter ab Autore emaculata, paucis mutatis, & figuris que in Belgica editione habentur cum descriptione additis, Anno 1616. prodiit.

mone nacentur cum accerption a games, 17th John A Paris 1676. Librum hunc mihi nondum Dodart. Defeription de quelques Plantes nouvelles. A Paris 1676. Librum hunc mihi nondum videre contigit.

octe contigu. D. Johannes Evelynus, Vir eruditiffimus, Sylvam, seu tractatum de Arboribus, Londini edidit in

fol, unà cum alus ad rem Botanicam spectantibus. Еуf. Hortus Episcopi Eystettensis in Bavaria, à Basilio Beslero Pharmacopœo Norimbergensi Eff. Florids Edition Efficients in Installed a Daniel Selfs. In cooper exhibition open exhibitions in as incilis 1633. Normberga 1613. In loc opere exhibitions my matantim & defectiones. In 4, partes fecunding 4, anni tempeffates dividitur: & fingular fields. partes iterum in tres subdividuntur secundum anni menses.

Ephem. German. Ephemerides medico-physica Germanica: five Miscellanea curiosa medicophylica S. R. Imperii Academia natura curioforum per Germaniam.

Alfa Haf. Aca Hafrientia Medica & Philosophica à Tho. Bartholino edita.

Atta Haf. Acta Hatmenna Medica & Prinotopinica à 1 no. Battrobino cotta.

Emanuela Sweriä Florilegium Francofarti imprellum fuit cum figuris & plantis novis, fol.

Ferrar. Joan. Baptith Ferrarius Senefis S. J. Scripfit Floram feu de Florum cultura libros 4.

editos ultimo Amfterodami 1646. Continet hic liber figuras & descriptiones Plantarum aliquot

110varunt. Hander 1882 in Medicus & Chirurgus aromatum, fiuctuum, & fimplicium Jamus Fragoliu Hispaniarum Regis medicus & Chirurgus aromatum, fiuctuum, & fimplicium Jalique ex utraque India in Europam delatorum historiam Hispanice seripsie. Ilrael Spachius mediculum Hispanice seripsie.

cus Argentinensis edidit Argentinæ 1610. 8 Fuch. Fuchfius in Hittoria Latina in folio. Leonardus Fuchfius Germanus, Tubingenfis, medicus, doctus & industrius Boranicus, Tragi amulus edidit Historiam Latinam cum 516. figuris artificiofiffime ligno incifis, Bafileæ 1542. in fol. Hunc præceptorem fuum Jo. Bauhinus appellat.

Piora Dinear, Lousainton.

Gal. Claudius Galenus, Pergamenus Medicorum omnium post Hippocratem facile princeps.

Ger. Joan. Gerard: Historia plantarum Anglica cum figuris julius Tabernamontani, nonnullis

ciam Lobelis, Entimper 16. novis addutis. Londini 1597, in fol. Joannes Gerardus (referente
Johnson in Prafat, ad Gerardum cmaculatum) natus est Nantyici in comitam Cestriensii, unde Johnson on Fista, au Geratuam emacuatum, inata en Santive, in contratu Certifent, unae Londinum venit, ubi Chirurgia operam dedit, in qua adeò profecti, ut magifterium in ea facultate adeptis fit. Linguarum nediocrem aur millam habuir peritiam. Hujus operis potifima pars & quafi corpus funt Pemptades Dodonzi, Anglicè reddita a quodam Doctore Pruft, quas Gerardus quan corpus unit rempraces Dodonari, Anguce redditr a quodam Doctore Frief, quas Gerardus ferè integras transfumpit. Hoc ut celaret mutavir Dodonari methodum in Lobelianam, à Graminibus & Graminifolis intuium fumens. Hiuc versioni Dodonari addidit insuper nonnullas plantas è Loles, alas ex Adversaris Penz & Lobel, ex suis circurer 14, non antea editas. Assumptir verò

icones Tabernamontani, quas fepius imperité confudit & transpolitit.

Ger. emac. Gerardi Hilforia emaculata & auêta à doctifiumo Viro Thoma Johnsono, cive & pharmacopœo Londonenii, quem ob infignem totius Medicine, sed practique Rei Botanice peritama Academia Oxonieniis Doctoratis gradu & titulo meritifime auxit.

Opus hoc bis Londini imperitification de la confusione de la con

am Academia Oxonieniis Doctoratus gradu & titulo meritiitime auxit. Opis hoc bis Londini impressim eth, primo 1633. iterum 1636.

66/n. Gelierus. Gelin. bert. Gelierus in libro de hortis Germania. Gelin. cel. in libello de collegio gelierus. Gelin. cel. in catalogo plantarum quadrilingui. Conradus Gesserus Tigurinus, lectione stripium. Gelin. cat. in Catalogo plantarum quadrilingui. Conradus Gesserus Tigurinus, rigenio, eruditione, industria, side, modelta nulli secundus, Historiam plantarum & vires ex Dioconie. Ægineta, Theophrasto, Plinio & recentioribus Graccis juxca Elementorum ordinem edidit, Venetiis 1541. 16.

t, venetus 1541. 10. Item, Catalogum plantarum quadrilinguem, Tiguri 1542. in 4. Item, De Lunariis & noctu lucentibus cum figuris 5. & montis Fracti five Pilati Lucernatum

detemptione 101d. 1552. 4.
Irem, De Hortis Germaniæ librum cum Appendice & Corollario ad Cordi historiam, in quo
fig. 5. cum Cordi operbus. Argentine 1561. in fol.
Irem, De Lapidibus, fostilibus & germanis cum marinarum plantarum 8. figuris, Tiguri 1564. 8.
Irem, De Lapidibus, fostilibus & germanis cum marinarum plantarum 8. figuris, Tiguri 1564. 8.

Ejuldem Epiltolæ medicinales per Casparum Wolfium editæ, addito de Aconiro primo asseveratione cum 3, fig. Tiguri 1577. 4

Item, De stripium collectione per Wolfium edit. Tiguri 1587. 8.

Hem, De Itupium collectione per Woitium edit. Tiguri 1587, 8.

Hunc Jo, Bauhinus Praceptorent fium fapius appellar, & à candore ac modeftia commendat.

Hunc Jo, Bauhinus Praceptorent fium fapius appellar, & à candore ac modeftia commendat.

Heibur Guillandium Bornulis, quartus in ordine Horth Patavini prafectus, emift librum qui te furbitur Theon, live Apologia adversis Matthiolum. Paravii 1588, 4. Item Epiflolas aliquot de fitripbus. Bid. Item Commentarium in tria C. Plinit capita de Papyro, qui inferibuur Papyrus. Epidem competanca (pronymica plantarum cum horti Patavim Catalogo fish annum 1591.

Jo. Schenckii opară edita, Francofuri 1600, 8.

Hamul. Hermolus Rarbaus Porravcho Anulcienfis brinfit quinque libros Commentariorum in

Hermol. Hermolaus Barbarus Patriarcha Aquileienfis feripfit quinque libros Commentariorum in DioRoridem, quos Corollarium vocat. Colon. 1530. in iol. Item in C. Plinii Hiltoriam Natura-

Lem caftigationes. Balilez 1534. 4.

Hernandez, Plantarum, Animalium, &c. Mexicanorum Historia, à Francisco Hernandez, Plantarum, Animalium, &c.

prinum compilata & à Nardo Antonio Reccho in Volumen digefta. Roma 1651, in fol. Primum compuata & a Nardo Antonio Receno in Volumen eigerta. Roma 1651. In 101.

Hort. Malab. Hortus Malabaricius Indicus, continens Regin Malabarici omnis generis plants ratiores, Latinis, Malabaricis, Arabicis & Bramanium characteribus nominibitique exprefilis. Una reum Floribus, Fructibus & teminibus, naturali magnitudine delimetatas, & in as incitas; Addita in fuper accurata carundom deferiptione. Adornatus per Henricum Red van Draakenttein alióf. que. Hujus operis quinque volumina, jam edita funt ; nec tamen ultra arbores & frutices progref-

Hort, Leyd. & Hort, Lugd. But. Horti Leydenfis Catalogus. Hort. Parif. Horti Regii Parifienfis Catalogus Anno 1665. editus in folio.

Her:

Explicatio nominum 67

Hort, Blac. Hortus Blacenfis auctus, à R. Morifono editus Londini 1669. 8. Catalogos variorum hortorum collegit, & unà edidit S. Paulus. Hafniæ 1652. 16. Hort. Farnefianus cum figuris à Tobia Aldino, Romæ fol.

C. Hofman. Calpari Hotmanni Libri duo De Medicamentis Officinalibus. Catalogum Altdor-

Fenden Jungermanni reconfisita. Altofni (16). 4. Wittenberg. Archiater, ingeniofus admodum A. J. B. Joannes Bathinus, Califari frater, Dueis Wittenberg. Archiater, ingeniofus admodum & erudius, limmur fidei, infinite Jedoini, limmur fidei, ninnine Jedoini, ninnine Jedoini, limmur fidei, ninnine Jedoini, ninni Antiquorum quam Recentiorum scriptis versatissimus, omni humanioris & severioris literatura ge-Antiquorum quam Recensorum teripus vertacumines, omin numamoris e. reverioris interature ge-nere infructivitimus, uno verbo Herbariorum Coryphaus, prater opufcula quedam, v.g. Libellum de Plantis à Divis denominatis. Bafilez 1938. 8. Libellum de Abfinthi generibus. Montisbelli-gardi 1931. 8. Et De plantis circa Balneum Bollenfe nafcentibus Catalogum, Pomorum figuris 60. & Pyrorum 40. adduts cum Hiftoria de Balneo Bollenfi. Montisbellgardi 1938. 4. Prater have inquam Hiftoriam Plantarum Universalem inchoavit, inque ea perficienda exornandaque diu multimque laboravit, verum morte præventus opus illud imperfectum reliquit: quod recenssir auxit Dominicus Chabraus M. D. Genevensis, juris vero publici fecit Franciscus Lud. à Graffenried, Dominus Gertzenzee, &c. Opus omnium quæ hactenus lucem viderunt absolutissimum, complectens quicquidfere scitu & observatione dignum vel apud Veteres vel apud Neotericos occurrit : unà cum lynonymis, aquivocis, fuccedaneis, &c. Summo fludio cavet hic Auctor, ne foecurrer una cuin (rytonyum) aquarous, maccanologo cares prater necessificate multiplicares, & ex una plures faceres, veritati adec addictus, ut hujus caufa non dubitet etiam ne lucia disapir. Multa in hoc opere species desiderantur ex is quas proculdubio non omilisset Auctor si supervixisset & editioni prafuisset, quin potius alias plurimas addidisset, omniumque ordinem & dispositionem in melius mutasset.

Imperat. Ferrantes Imperatus Neapolitanus Pharmacopœus evulgavit Historia: naturalis lib. 28. cum figuris lapidum, corallorum, fpongiarum, &c. plantarum verò & fructuum 33. Neapoli 1599.

in fol. & Venetiis 1672. ab Ant. Ferri aucti.

Jo. Bod. Joannes Bodaus à Stapel, medicus Amstelodamensis in Commentariis seu notis in Theophrasti historiam, Amstelodami editis, unà cum Graco contextu 1644 in folio. Habentur in hoc opere tum vulgarium, tum rariorum plantarum icones permultæ.

Jung. Joachimi Jungu Ifagoge Phytofcopica, &c. Hamburgi 1679. 4. Lac. Andreas Lacuna. Extant ejus Commentaria in Diofcoridem cum figuris Hifpanicâ linguá conscripta. Salmanticæ 1552, infol.

gua conterpta. Saimantice 1532. irroi. Item Annotationes in Diofcoridem, in quibus Ruellii verfio caftigatur. Lob. Lobelius in Obfervationibus aut Adverfariis. Lob. ico. Idem in iconibus feparatim editis. Lobelius præter Adverfariorum opus de quo fuperius diximus, edidit Plantarum feu Stirpium Hiftoriam, quam etiam Stirpium Observationes inscribit, additis figuris 1476. Antverptæ 1576, in

Postea Historiam plantarum seu stirpium Belgice edidit, in qua & Adversaria & Observationes complexus est, aliis insuper additis. Cum figuris 2116. que postea seorsim cuse sunt Antverpie

Designavit insuper aliud magnum opus, cui titulus Stirpium Illustrationes. Verum mors illud interrupit. Hujus fragmentum aliquod diu post ejus mortem Londini impressim est.

terrupic. Hujus fragmentum aliquod diu polt ejus mortem Londini impretium ett.
Lobelium, quantum memini, Jo. Bauhunsa sleubi vagum & inanem jackarorem appellat: quam
cenfuram quamvis minus probem, obfervavi tamen Lobelium in plantis deferbendis parum currofum fuille & memoner inimum filum legius errafici, in locis perferirim plantarum. Nam multas
pro indigenis Anglica habot, quas nemo praver ipfium in Anglica fionten andeenes obfervavii, quidque in locis ab illo delignaus fruttra requitiveris: into nec albit forte in rerum natura. Exemplo fit
Lycopfis altera Anglica, & Nymphea lutea, necton alba minor.

Lom. Adamus Lonicerus: Is Herbaruum Eucharii Rollin, fiti in Officio Francofurri antecelfofic Germanyi designam quantu anvia quan quantum para 1450, prodiir; redfunedium for

Lor. Adamus Lonicerus: 18 Herbarium zuciram Rollin, iui in Omcoo Francorurti antecento-ris Germanice feriptum quarto auxit, quod postremò anno 1569, proditi: postmodum remoto Eucharii nomine suum pratixit, & cum figuris 833, circiter Anno 1582, dedit Francostruit. Lugd. Historia generalis plantarum lib. 18, à Dalcchampio inchoata, per Joan, Molinarum col-

lecta & edita, qui nomen suum non adpossit. Lugduni Anno 1587, excula est. In hac figura 2686, proponuntur; verum circiter 400, bis terve repetuntur.

proponuntur; verum circiter 400. us terve tepecunicu.

D. Marcellus Malpighius, Vir fagaciffimus, & D. Nebemiab Grew ediderunt Anatomiam plantarum fiummo cum applaulo. Utraque Londini impressa fol.

Manth. Petrus Andreas Matthiolus. Hujus Commentaria Italica cum 957. magnis figuris, 1568.

Venetus edita: Ejusdem Italica cum parvis figuris 1563. De ejusdem editione Germanica Camerariana, & Latina à C. Bauhino emaculata superiùs diximus, déque Epitome. Ejuldem Epistolæ cum Commentariis Francofurti editæ sunt cum Apologia in Amatum Lusta-

Ejudem Epinote um Commentaria Francount conte unit cam Apologia in Amatum Luna-num. Lobelio alifque magnam incurrit reprehentionem.

Magn. Petrus Magnol Monfpelientis Medicina: Doctor, Botanicus infignis edidit Catalogum Plantarum circa Monfpelium nafcentium, titulo Botanici Monfpelientis Lugduni 1676. 8. in quo & obscura multa illustravit, & novarum aliquot Plantarum icones & descriptiones dedit.

& obleura muita illuttravit, & novarum auquot riantarum icones oc encriptiones desur. Marggrav. Georgius Marggravius de Liebkad, Mifnicus Germanus ferijat Historiae rerum na-turalium Brafilia libros octo: quorum tres priores agunt de Plantis. Amfelodami 1648. in fol. Menzel. Chriftianus Mentzelius Furtkenwald. March. Philofophia & Medicina Doctor, Se-

reniss. Electoris Brandeburgici Confiliarius & Archiater edidit Indicem Nominum Plantarum Universalem multilinguem, cum Pugillo rariorum Plantarum & figuris aliquot in as incisis. Berolini 1682, in fol.

Morif, prelud. Morifoni Praludia Botanica. Morif, Hift. Morifoni Hiftoria plantarum Univerlalis. Robertus Morifonis Aberdonenfis Scotus M. D. Botanices Professor Oxomentis, & Horti Medici Præfectus edidit Hortum Blæfenfem auctum, unà cum Plantarum inibi contentarum nemi-

Recensio operum.

ni huc usque scriptarum brevi & succineta delineatione, Hallucinationibus quas vocat C. Bauhini in Pinace & Jo. Bauhini in Historia, aliifque nonnullis, Praludiorum Botanicorum ticulo. Londini tem, Plantarum Umbelliferarum Diftributionem novam, per Tabulas cognacionis & affinitatis,

Item, Historiæ Plantarum Universalis Oxoniensis Partem secundam Oxonii 1680. in Oxonii 1672. in fol.

Hie quandiu intra fuos limites se continuit, & Catalogis Hortorum componendis, notis generum characteristicis indagandis, Botanicorum in Dispositione specierum erroribus aut, ut loqui, amat halcharacterium unaganos, potanicorum in Diponitione peccierum erroribus aut, ut loqui, amar hal-lucinationibus detegendis corrigendifque operam dedit, laudem fane micruit. Vertim cum fibi ni-mis placoret fuique plenus alios etiam fe doctiores contemneret, majora viribus aggredi, & Plantarum Historiam Universalem conscribere ausus, nec famæ sux consuluit, nec multorum expectationi

Abrahamus Muntingius M.D. & in patria Academia Groningenfi Botanices profeffor, edidit librum de vera herba Britannica cum Appendice de speciebus Aloes, Amsterodami 1681-4 Historiam etiam plantarum Belgice edidit An. 1672. 4-

P. B. Phytologia Britannica Londini edita 1650. 8. P. Renealm. Paules Renealmus Blafenis specimen Historia plantarum cum figuris 42, typis

zneis expressis edidit Lutetia 1611. 4.

Park. Parkinfonus in Theatro Botanico. Park. parad. Parkinfonus in Paradifo terreftri. Joannes Parkinfonus Londinenfis, Pharmacopœus Regius Anno 1629. edidit Paradifum fuam terreftrem Anglice, in qua florum omnium historiam, quin & Arborum fructiferarum, olerum & fruti-

rettrem Angues, in qua monum oman morsam, quante anoma meteoratic quante cum elegamorum que in horiris aluntur hifatoram late perfequitur.

Poffea Anno 1649, emilit Theatrum fram Borancum, itidem Anglicè, omnes in universam Ponea Anno 1040, emme i neatrum main oucameum, matem anguce, omnes in universam plantas exceptis Paradilo terrefiri compreheriis completens, in quo nova Merhodo tilas, plantas fecundum vires & faculates pracipue in varias Claffes diffribut. Continet hoc ocus plures ipaces quam quavis alia qua hacterus extat Hiftoria. In plentque C Bashum veftigiis infilti: mulas tamen species addit ex Alpini Exoticis, Cornuti Canadenlium historia allisque. Ex altera etiam

parte per oblivionem aut fostinationem multas omittit, aliquas etiam repetit. parte per commonem aux neumanuneut manas ominet, anquas exami 1960a.

Plin, Cains Plinius Secundus, Vixit emporibus Velpañan. Veffavii vaporibus fulphureis fuffocatus, dum incendui caufas rimaretur intenit, Anno Dom. 79. Planima feriplit qua injurii temcatus, dum incendui caufas rimaretur intenit, Anno Dom. 79. Planima feriplit qua injurii temcatus, dum interiou catus rimateur internit, Anno Dono 79. Frantina retipia que impart em portum interciderunt: Superfunt de Hiftoria mundi lib 27, in quibus mula labet de plantis carum-que cultura & viribus, quorium tamen nullam partem è Diofcoride tranferipfir, ut vulgarem opi-que cultura & viribus, quorium tamen nullam partem è Diofcoride tranferipfir, ut vulgarem opinionem secutus aliquando scripsi, cum clarist. Salmasius Dioscoridem Plinio vel aqualem vel petius noment rectues augustus expert, cam canti. Samuatus Diotectican rimo ve aquatin ve prous pofteriorem fuille demonftret in Pr. fat. ad Homoyne High latrice: nec convenit candori Pliniaro quem erga omnes etiam fui feculi feriprores & etiamnum vivenes, quos expertile nominas, femore de la convenita de la per oftendit, tot ab alio aliquo fuffuratum effe quot cum Dioleoride communia habet, nulla Auper onemus, no au mo anque minimatini ene quos una ponema e communa mace, mina Alu-doris mentone facta; quin poties vertinule eli trimque ubi cadem habent, à terrio quodam, pra-cipue Sexito Nigro mutuatum effi. Plura in hanc rem vide apud Salmatium Prafationis citate cipue Sexito Nigro mutuatum effi.

pag 25. & fequentibus.

Pon. Jo. Pona pharmacopœus Veronensis simplicium in monte Baldo nascentium Catalogum feripht, & nonnullarum descriptiones cum figuris 16. addidit. Clufius sux Historiærariorum

adjunxit.

Idem auctiorem dedit, & nonnullarum stirpium ab Honorio Belli in Creta observatarum descri-

ptiones cum figures 38. addidit. Batilese 16-98. 4-tiones cum figures 38. addidit. Batilese 16-98. 4-Idem auclus cum plurimis aliis exoricis ex nobilifi. Nicolai Contareni Senatoris Veneti horto in-Idem auclus cum plurimis aliis exoricis ex nobilifi. Rructissimo acceptis, fig. 91. additis à Filio Francisco Pona M.D. in linguam Italicam translatus, Venetiis, 1617. in 4. produt.

Petrus Laurembergius, de plantis tuberosis, bulbosis, & de Horticulturâ scripsit. Francosurt. 4 Leonard. Rauwolfius, Med. Augustanus in peregrinatione sua in Orientem plurimas plantas decum fig. ancis.

Leonara, Adamospin, actor. Augustains in peregunations na in Orientein pinimas partico de Gripfit, & Lones adjecte. Lavings 1851, 4 Rud. Joan. Ruellius DioCordem Latine veriti: De natura flirpium libros tres feripfit. Bafilæx

1537. in fol. Schwenck. Casparus Schwenckfeldius scripfit Catalogum Stripium & fossilium Silesia. Lipsia

1601. 4. Schrod. Joannis Schroderi Pharmacopæia Medico-Chymica fapius impresta.

Sibbald, Prod. Roberti Sibbaldi Prodromus Historia naturalis Scotta. Edinburgi 1684. Tab. Jacobi Theodori Tabernamontani hiftoria Germanica tribus partibus edita cum figuris 2087.

Idem emaculatus, & auctus plantarum descriptionibus & figuris & medicamentis plurimis à Francofurti 1588. in fol.

C. Bauhino anno 1613. in fol.

Ejufdem icones cum nudo nomine Latino & Germanico Francofurti 1590. in longa forma prodiere. Hunc ut ignarum in re herbaria taxat Jo. Bauhinus. Thal. Joannis Thalii Medici Northusani Sylva Harcynia sive Catalogus plantarum in montibus

& locis vicinis sponte nascentium cum plurimarum descriptionibus; cum Cametarii horto, 9, figuris additts, editus Francoluri 1588. 4.
Theophe, & Theophe, Hift. Theopheraftus Erefius Ariftotelis in Schola fuccessor. Vixit circiter

200 annis ante Christum natum. Scripit De Historia Plantamu libros 10, quotum novem, de causis Plantarum libros 8, quotum sex tantum ad manus nostras pervenerunt.

Explicatio nominum, Oc.

Trag. Hieronymus Tragus Medicus Ge manus. Scripfit ille Hiftoriam Plantarum, que fapius Germanicè Argentine in folio produit : & per Davidem Kyberum Latiné reddita, cum teombus 567, licet ad 800, deferibantur, Argentinæ 1552, excula eft in 4. Editio Germanica a Melchiore

507. licet ad 800. delenbantur, Argentinx 1552. excula est in 4. Editio Germanica a Melchiore Sebizzio & Nicolao Agerio emaculata est 1595. in fol. 17m. Guildelmus Turnerus M.D. Anglia, vir folide eruditionis & judicii Anno 1551. emistr plantarum historiam Anglice, in qua figuras Fuchii plerinque adhibiur. Nomina expediti Lau-Grace, Anglice, Germanice, Gallice, Ordinem Alphabeti fecurus est. Ulifii. Aldrovandi Dendrologia fol. Bonon.

Dijlir, Aldrovand Dendrologia for. Dotton: Joan, Jondoni Dendrologia cum figuris encis, Francofurt, fol. Zam, Scamer. Jacobus Zanonius, Italis, Bononienfis, Platamacopeus, Horri Medici Bononienfis, qui eft in Palato Cardinalis, perfectus, rei Herburie pertuffimus, feriplir Italice Hifborram Botanicam Plantarum rariorum à fo oblevatarum & cultaruns, partium in horro fuo privato, partium publico Bononienfi, quarum platium nondrum i quoquam artico feutire aut defente future. Bononienfis cultarum platium pondrum i quoquam artico feutire aut defente future. Bononienfis quarum platium nondrum i quoquam artico feutire autore. niæ 1675. in fol. cum figuris aneis elegantificnis.

nize 1674. In 100 culm figure active segaminams.

D. Wheeleri, & Sponii Itinerarium in Graciani: & in aliis quamplucimis Itinerariis & navigationibus (prafertim ad Indiam Orientalem & Occidentalem) variis locis editis plantæ paffim describinis (prafertim ad Indiam Orientalem & Occidentalem) variis locis editis plantæ paffim describinis.

buntur, que omnia enumerare Lectori tadio effet.

ERRATA.

Fag	Jin.	lege	Fig.			Pag.	lin.	lege	Pag.	In.	lege	Fag.	lin.	Tege	Pag. lin	, lege.
٠.	29	chatu.			Aronis.	468	47	ftrati.	650	70	Caule tenni ro-	777	Io	voces fingula &	52	
14	16	alis.	186	10	utilitas.			Simeoni.			tundo, viridi, her-			bina ranfpontn-	915 4	Valer.
	22	Rubia.	195	24	mavis.	475	24	exortu.			bofo fergit, &			de fant.	61	feire defiderat.
23	32	in aute meridec.	208	8	commendat.	482	30	Fractu.			fraticibus fe im-	778	14	twees ille Ma-	927 24	edity.
	23	pro Nunc Nam		20	melle.			Marc.			plicat. Folia he-			jore, foliis fumi-	L27 20	comies
		ori.	210	1	necne.	518	43	hurbacca.			derse feandentie			nalibus pertinen	940 20	fint.
25		ctiamnum.	214	. 50	Boutonetum.	520	25	lanuginofis capi-			foliis figura fimi-			ad lin.paced.	937 34	
26	źc	arbores	220	20	extina.			tulis.			lia, in tria cornus	780	7	perfert.	942 47	
	25	frontes.	210	20	bitten.	535	12	quà.			diducta, supe-		22	alii.	944 1	
20		ni.			conittit.	543	49	ivatera			riùs fplendide vi-		24	multi item odc-	04. 5	dele J. B.
ăr	12	affluxum.	257	- 44	fpinofis foliis.	550	22	funt flores.			ridia, 8cc.			rati.	948 4	aftringens.
24		lactitis.	258	2	dele oblitic			duabus.			ci tribuit.		33	feu.	950 4	hoc.
85	57	ridetur.	259	2:	Singulat,	554	. 69	autem tenfim.			cauliculo.	79 I	33	floribus.	951 5	o continent.
37	6	liber libro,	261	12	lanuginofis.	567		formentur.	669	27	dele in.	796	9	perfere.	955 2	2 Trifolium
	8	pro libra / ligni	269	5	maximo.	580	22	unde unde.	671	ült.	Eft.	800	25	dele à congeneri	616 T	toftis.
44	27	betierem,	28ž	40	expellunt & e-		51	que.	678	35	trium.			bus.	953 1	exicostis.
	53	Hertoda.			necant,	590	27	tranflatus	679	4	diftinct:	804	35	Latium	959 25	
		redta.			ætätem.	597	16	deleteria.	684	Ċ₂p	XXVII. per er-	806	4	majora.	961 7	post discimus
47		fimiliradine.	389			603		ult. plances.			rorem operarum		37	acctariis.	,,	deeth periodus.
	56				dele 2	603	69	Carinthia-			in medium Ca-	816	37	B. M.	569 22	Alpini,
ŞE	ī	zoophyta.			perficientur.			cis.			pitis XXVL in-	833	56	continentes fuc-		magni.
98	14	inter utring; &	424	66	Monnum.	609	9	papaina a.			feritur.			codunt.		pinnatus.
-		demonstrantib*	420	30	ccu.				685	4.	albis.	234	70	pro & lege ad.		4
								radicis.	687						Errai	a multa leviora in
102	26		433	21											Literia e	Carana a
109			434	55		63 t		florem.	694		in lege &.	000	41	(atus,	CC 0, 6	∝c. e&ci. ab O-
			436	7_	luxuriat.	633	r	Hermsphrodi-	706		dele quantum.	888	27	nigra.	peris, e	as in M.S. noftro
137	5×	3. m. p.		18	craffie, oblique.		_	tica.	709		flori.	590	10	filiqua.	marius :	occurate mittee non
144	10	rara.		30	Tridentum,		38	colorum.	734		profiliusc.	592	42	congetti.	reotè d	iftinguentibus, in-
¥54	24	autem.	448	49	dele minora.	6:9	45	Lagenariam.	737		trium.	898	48	purpureus.	Vicem :	ermuraris, admitta
156	45	ridicas.	459		Hippomarathru				742	45	Speculi.	900	12	fylveltri.	Lector	cm (emel monoidi-
257	15	qui.			ípharocephalú.	643	13	inunctio non.	748	70	obfoleti.	901	36	duzs aut duss.	futbrit:	nam & infe facità
259	28	macim.	464		pro Danubio 1.				768		His.	902	33	item 53 Tine.	ca dete	gere &c emendare
a b.	59	Schorigenum,			Ratisbons.	049	K 7	minutim.	765	18	& 21. Q. f.	911	22	filique.	poteft.	
			467													

Terminor

Terminorum quorundam & vocum generaliorum Interpretatio & Explicatio brevis.

Rlaqueare arbores est terrà circa truncum A feu caudicem in ambitu effossa radices superiores denudare & aeri exponere, ut ma-gis fructificent; vel, Palladii verbis, circa codicem dolabra diligenter terram aperire, & purgatis omnibus velut lacus efficere, ut Solis teporibus & imbribus provocentur.

Acinus non pro uva vinaceo apud idoneos autores, sed pro uva ipsa seu fructu toto accipitur, qui ex fucco, & parte quæ veluti caro eft. & ex vinaccis, & ex ambiente cute seu folli-culo constat. Angl. A Grape, not a Grape frone. Columel. lib. 11. cap. 2. Cum expresseris vinacea, que acinis celantur, caque jam in-fuscata, és propenadum nigra fuerim, &c. Extenditur & hoc nomen latius ad fructus mi-

nutiores arborum fruticumve spiffius crescentes & coactiùs, ut Hederæ, &c. & fic à bacca distinguitur, quæ rariùs crescit, ut in Olea, Lau-

ro, &c. Jun.

Medici recentiores pro gigarto seu vinaceo accipiunt, cum dicunt uvæ exacinatæ.

cipiunt, cunt aucunt woe exacinate.

gia; etis, purgamentum frumenti, palea. The

that. Porrò Acas Plinio dicitur cum per

fe ípica pinfitur; Palea verò ubi cum ftipula teritur in area.

Adonidis horti vocantur મહિલ્લા છે, મને કેફ્ફેર્મ લાઈકાન quales funt qui testis & ficulibus è fenestris ad Solem exponi solent.

Ala caulis est angulus quem cum caule vel ramo vel folium, vel pediculus folii constituit, qui semper fere acutus est, vel rectus saltem, qui temper tere acutus en, ce rectus landi, quia pediculi furfum nituntur. Jung. Non rarò etiam accipitur pro ramulo, ur cum di-cimus caule multis alis brachiato, vel in multas alas diviso, quia rami veluti totidem ala cauli adnascuntur.

Alabastra sunt folia illa viridia, herbacea qua flores sepunt. Junius exponit alabastrum Rosa globum nondum explicitum totum, sed conniventem.

Alburnum Plinio dicitur exterior ligni pars mollior & teredini obnoxia, à colore albo.

Alica vel Halica interdum accipitur pro certo frumenti genere: Vide Plinium lib.18. cap.7. & Celium lib. 3. c. 6. fed frequentius pro re factitia, quæ fiebat ex Zea quæ femen appellatur, cui admifeebatur creta, qua tranibat in corpus, colorenque ac teneritatem adferebat. Hace propria & genuina Alica res Romana à Plinio dicitur, apud quem lib. 18. cap. 11. modum conficiendi vide. Differt autem Alica late fumpta à Grecorum Chonautem Alica iate lumpea a Gracolum Choldro, ut genus à fpecie; fiquidem Chondrus non creta fed gypfo & arena repurgaretur, quemadmodum altera Zex fpecies memorata Plinio, adulterina cognominata, ex Zea in

Africa degenerante confecta.

Amplum dicebatur quòd xueis una fine mola pararetur: cujus conficiendi modum vide apud C. Bauhinum in Thear. lib. 1. Macerabatur sciliger sepius quoridie Truicum aut Siligo a-

quâ affusâ & effusâ, donec ita mollesceret ut cremor exprimi poster, qui deinde in Sole sic-cabatur, & hunc Amylum vocabant. Hujusmodi Amylum ex avena paratumapud Wallos in cibis æstimatur, & LLummery dici-

Antheræ Offic. funt fummitates feu cacuminula in florum medio staminibus incumbentia, q. avos por, i. e. flos rola. The Chives.

Arbor [Airder] est planta lignosa, crassitudine
& altitudine inter omnes maxima, cui caudex pro superficie est perennis & natura fimplex, qui in multos ramos majores, quos axisturas & ¿çus Graci vocant, & deinde in ramufculos complures, quos iidem saddes, Latini furculos appellant, dividitur. Anglice a Cree.

Arilli Offic. Vinacea, gigarta, q aridula, quòd ficci fint, & nullum fuccum præbeant. Arista Acus exilis ac longa è gluma extans. The

Beard oz Mim.

Alparagus dicitur primum germen herbarum quod edendo est vel oleris cujusque turio an-tequam in folia explicetur, à amies. The terr ber fprout or Choot of any herb from the ground. Hinc per Antonomafian dicitur herba quadam qua grandes profert & edules alparagos.

Bacese dicuntur qui sparsim arboribus fruticibúsque adnafeuntur fructus parvo-rotundi, **Det**ries Anglicè, & fic ab Acinis diffunguantur, qui funt racematim dependentes bacca. Nos in hoc opere refirictiore acceptione voce Bacter tilme programment de la constitución de la cæ utimur pro fructu minore pericarpio feu pulpa carnéve molli & humida femina includente, & membrana tenuiore tecto.

Balaufium, fylvostris mali Punica flos. The flower of the wild Pomegranate tree.

Bulbus est radix subrotunda vel pluribus tunicis in orbem se amplexantibus, vel pluribus squamis imbricatim ferè dispositis coagmentata, fibras plurimas ex ima sede seu basi emittens. nterdum latiùs accipitur pro radice quavis uno tubere constante etiam solidà & substantia

continua, nec divisa in fquamas aut tunicarum involucra, fibras ex ima fede aut bafi emirtente. Sic Croci & Colchici radices bulbolæ cenfentur.

Calya, folliculus feu involucrum floris priufquam atyx, rothenus sea involuerum nors prindeam dehifeat, pracipue Rota: interdum flos iple rofa connivens & nondum expansus. At nune frequentiflime accipitur pro folliculo, quo flos primum deinde Jemen herbarum & fructus arborum cooperitur. The Cup enclofing, og containing the flower.

Capillamenta lunt filamenta illa tenuia, in florum medietate furgentia, apicibus plerunque domata. Chreads.

Capitulum

(a2)

Capitulum est quod constat ex pluribus floribus rem five ditci tiguram congestis, ut in Cyano,

Scabiota, Jacea, Carduis, &c.

Capitate planta nobis in hoc opere dicuntur,
quarum flores ex flofculis, etiam marginalibus, fiftulofis componuntur, quoniam calyx corum fquamofus in ventrem plerunque ex-tumefcit grandiufculum & fubrotundum: cujulinodi funt facea, Carduus, Centaurium, &c.

Capreolus, est pars quadam auxiliaris, filamen-ti aut funiculi amulus, cincinni in modum contortus, qua planta quavis vicinis ftirpibus aliifye ftipitibus fe implicans, in altum enititur. Angl. A tlafper og tendgel. Hujufmodi cernuntur in Vite & Leguminibus.

fructuum fucculentorum notat, quam aliàs pulpam vocamus, ut pulpa feu caro Caffix, caro Prunorum, &c. Schrod.

Catalus apud recentiores Botanicos idem fonat quod Julus aut nucamentum, ut catuli Salicis aut Juglandis, id est Juli. A palm og Cat:

Caulis est quod supra terram simplex assurgit, unde folia frondésque seu ramusculi emicant: vel, definiente Jungio, est pars herbæ superna, ita in altitudinem exporrecta, ut anteriora à posterioribus, vel dextra à finistris non differant. In arboribus & fruicibus caudex, in frumentis culmus appellatur. The stalk of any Perb; The stem oz trunk, oz body of a Tree.

Cieus & ciccum, membrana tenuis acinos in Malo Punico discriminans. Hinc proverbialis locutio Ciccum non interduim, id est, Non curo, perinde mihi eft.

Clavicula idem quod Capreolus. A clasper 02 tenbeci.

Coma funt plantarum fummitates vel arborum

Conus in Phytologia dicitur fructus ex compactili lignofarum fquamarum ftrue compositus, coni figuram amulans, hoc est, à lata & circulari basi in mucronem desinens, qualis est Pini, Abietis, &c. Anglice, A Conc or clog. Cor five corculum feminis est portiuncula femi-

nis unde tum radix, tum germen enafcitur. Cortex, exterior arboris quali crusta, The bark of a Tree og other plant. Interior tunica ipfi ligno adharens Liber dicitur. Cortex au-

ut Hidorus ἐπιμολομίζει.

Corymbus in genere fignificat quodvis fummum. Nam prima notio 38 κοιθμέν est in capite Veterum Atticorum tutulus seu meta suggestus capillorum, autore Scaligero. Verùm apud plantarum feriptores Corymbi proprie Hederæ racemi appellantur. Plin. lib. 16. cap. 34. in descriptione Hedera ponit, Racemis in orbem circumactis qui vocantar Corymbi,

Corymbi nomen extendit Jungius ad fignificandam extremitatem caulis, ita fubdivifam, & floribus aut fructibus onustam, ut sphærica figura inde oriatur, ut in Sambuco aquatica, Cepa, Porro, &c. Alii Umbella fynonymum faciunt.

Corymbus etiam aliàs fumitur apud recentiores Botanicos pro flore composito discoide, qui in pappos non refolvitur : qualis in Chryfanthemo, Bellide, Chryfocome, &c. cernitur: Nam hujulmodi flores in latum extenfi umbellam leu corymbum quodammodo amulantur.

Croci idem funt quod apices. Est enim Crocus nihil aliud quam apex croci herbæ floris ftamini incumbens.

Culmus, frumenti (aut etiam Graminis) calamus à radice ad lpicam, The blade of ann Com oz Graff.

Cyma, a, & Cyma, atis, q. whua, id est, partus novellus qui prima germinatione producitur, est ipsorum caulium delicatior teneriorque cauliculus, & dicitur præcipuè de Braffica : verum & in genere Cymæ funt cauliculi teneriores delicatiorésque scaporum, quos à prima sectione præstant : imò Cymæ apud Botanicos adhuc latiùs fumuntur pro fummitatibus quarumcunque herbarum

Cytinus, flos mali Punicæ fativæ: fed & hic quoque Balauftium Officinis dicitur, quibus Cytini appellatio incognita eft.

Daetylus, Palmula, caryotis, Palmæ arboris fructus, à digiti finulitudine fic dictus. A Date. Digitatum folium nobis cum Jungio dicitur, in quo plures laciniæ feu plura fimplicia folia quafi ad unum petioli punctum five terminum aptata funt, ut in Pentaphyllo, Lupino, Cannabe,

Vitice, Trifoliis, Fragaria, &c.

Difeus est media pars floris compositi ex compressis & confertis flosculis ita ut unam quafi apparentem superficiem constituant, ut in Caltha, Flore Solis, &c. à similitudine disci cujus figura plana erat ac rotunda, ut ex veteri ffatua apparet. Hinc Sol Gracis Difcus appellatur. Erat autem Discus moles aliqua è plumbo alióve metallo quam jacientes athletæ inter fe decertabant.

Echinus, afperum & spinosum Castaneæ operculum, & in genere quicquid numerofa congerie aculeorum fitpatur, five tegmen, five caput, five cacumen fuerit, à fimilitudine Echini animalis. A Mur, oz any pzickly fruit.

Emplastratio, Budding og inoculating, cujus descriptionem vide Lib. 1. cap. 19.

tem à cerium & tego, quia quafi corium tegit, Fibræ funt veluti framina rebus nonnullis intertexta, v. g. ligno, folis, &c. fic fibras ligneas vocamus corpora seu filamenta in longum extenfa, ex quibus maximam partem lignum componitur, vid. lib. 1. cap. 8. Item fibræ dicuntur minutiffimæ & extremæ radiculæ.

los est pars plantæ tenuior, colore vel figura, vel atroque infignis, fructui prævia, cíque plu-rimum cohærens, & tenello tegendo fovendoque inferviens, que poffquam explicatur brevi aut decidit aut inarefeit. Flos fimplex & compositus seu aggregatus, uniformis &c difformis, discoides, radiatus, &c. quis sir vide

Lib. 1. cap. 11. pag. 18, 19. Folium, definiente Jungio, est quod à sede cui adhæret ita in longitudinem & latitudinem extenditur, ut tertiæ dimenfionis termini inter se differant, hoc est, superficies folii interna seu superior caulem respiciens ab externa feu inferiore.

Vocum generalium Explicatio.

Folii differentias, quidque per folium digitatum, pennatum & triangulatum intelligimus vide

lib. 1, cap. 9, p. 13.

Foliculus, oft theca tenuis quæ granum, vel femen continet involutum. 21 busk 02 cob. Frit Varroni quod in fumma spica matura mi-

nus est quam granum.

Frontatum petalum seu floris folium nobis dicitur quod in extremum latius & non rarò recha liquot in extremun latius & non rarò reckâ li-neâ terminatum definit, ut in Calendula & fi-milibus; cui opponitur Cufpidatum, in angu-lum definens, quale in Ptarmica Auftriaca Cluf. & Flore Solis cernitur.

Fructus funt grandiores illi ac fucculenti plantarum fœtus, feminum receptacula, ut Poma, Pyra, Pruna, &c. à fruendo, fed & latiùs extenditur nomen fructus ad omnem agrorum proventum. Jungio fructus dicitur pars planprovendint James Technique and the armun, flori cobserves to fuccedar, qui ubi maturuerit, id est, ad persectionem suam perveneris, sponte à planta abscett, & terrà aliavo commoda murice excepta, move plante si initum.

Angl. The fruit. Sunt ergo fructus, vel Pericarpia integra cum feminibus contentis, vel Semina fola in iis quibus pericarpium deeft.

Frages, quicquid de terræ proventu in alimoniam cedit. Errant ergo qui diferiminant legu-

mina à frugibus.

Frumenta five frumentacea Botanicis dicuntur quæcunque geniculato culmo & arundinaceis foliis conftant, seménque pultibus aut panificio aptum in ípicis aut jubis producunt, ut Triticum, Hordeum, Milium, Panicum, &c. Frugum enim duo funt fumma genera, Frumentacea & Legumina. Caterum & Ficuum grana illa exigua Frumenta dicta funt Plinio.

Frutex, definiente Bodzo à Stapel, est stirps inter lignofas altitudine ac craffitudine mediocris, cui pro superficie stipes perennis, natura multiplex, quique facilè in naturam arbo-rum stolonum abscissione transcendit. 31

Fundus plantae [mululu] Jungio est limes communis in quo radix & pars superna cohe-

Gemma in Phytologia idem est quod Oculus, Anglicè 21 23110. Id quod in arboribus tumescit cum parere incipiunt. Gemmæ pleniorem descriptionem vide lib. 1. cap. 8.

Geniculum est nodus quidam herbarum in caule.

A joint or knot.

Glans dicitur quod cortice conftat crustoso unicum tantim femen continente, cujus pars pofterior, quæ arbori adhæret, calyce proximò cooperitur, parte superiore nuda. Spigel. Ifag. Rectiùs Glans dicirur ipfe fructus calvee con-

Gluma, utriculus, folliculus grani seu involucrum feminum in frumentis, a glubendo, quod eo folliculo deglubicur granum. The hust 02 chaff of Com or Grafs.

Granum proprié semen fragum dicitur, indè generalius quicquid minutum est, & similitudinem aliquam habet cum grano frumenti.

Gummi est succus plantæ concretus, qui in aqua facilè diffolvitur, in igne non liquescir, nec flammam concipit, sed duntaxat crepitat; cujus generis funt Gummi Arabicum, Gummi CeH.

Herba (definiente Bodzo à Stapel ex Antiquorum fententia) est stirps cuius superficies est ex foliis tantum, vel etiam ex caule fed illo annuo, carnoso & qui diutiùs durare nequit, lignofúsque non est nisi cùm exaruerit. In praxi medica pro foliis folis, utolurimum ufur-

Internadium est intervallum inter bina genicula, quale in culmis & arundinibus cernitur. The fpare between two joints. ba in Phytologia eft arundinacea coma lave

effula, qualis in Milio eft.

Julus, nucamentum, quod in Corylo, Juglande, &c. velut prælongus vermiculus depender, & minil aliud elle videtur quam florum fta-mineorum feries. A Cathin, and in 1991 Iows a Paim. Salicum Juli à Juglandis,&c. diverfi funt; nam in fertilibus plantis numerofis vafculis feminalibus conftant.

Infitio latissimo sensu est ejusmodi applicatio furculi feu gemmæ ad truncum ramúmve, vel finum vel alienum, ut tandem uniantur &c coalelcant: & multas foecies feu modos fish fe complectitur. Angl. Brafting.

Lachryma est humor è plantis, tum sponte effluens (five is concrefcat v. g. in oleum, reinam, gummi, five non) tum facta incilione emanans. Schrod. Spigelius lachrymam in eo diftinguit à fucco, quòd liquor qui ex contula herba exprimitur aut elicitur fuccus vocetur, qui verò vel sponte, vel incissone manat

Lacinia est portio folii inter duas fissuras (fissu-

Lacina est portio foil inter duas nutras (nutra est profundior (cissura) inclusa. A Jag.

Lango in Phytologia est mollis foliorum aut fructuum lana, ut Cydoniorum, &c. Jun, vel (ut Schroderus definit) filamenta tenella cuticulæ extimæ inftar pilorum aut lanæ adnascentia. Down.

Legumen, legumentum, quicquid ex terræ fatis in filiqua nascitur, ut Faba, Pısum, Cicer, Lens; à legendo, teste Varrone, quoniam id non fecatur fed legitur manu vellendo. Pulte. Nos in hoc opere leguminibus accentemus herbas omnes quæ florem producunt papilionaceum.

Liber, interior tunica arboris ipfi ligno adhærens. Fun. Unde Liber adhuc dicitur, in quo scribitur ex quacunque fiat materia, quia ante repertum charta vol membrana ufum de libris arborum volumina compaginabantur. The innermoli bark of a Tree.

Loculamentum est camera quadam seclusa & di-stincta in seminum vasculis, un videre est in capitulis Papaverum. Jun. a Cell.
Locuftæ in Phytologia funt Avenaceæ glumæ

fingulares cum feminibus ex longis filis dependentes, ob quandam fimilitudinem cum locustis dicta. Extenditur hoc nomen ad Graminum paniculatorum grana glumis involuta fignificanda.

(23)

Terminorum quorundam &

M.

Malicorium, Mali Punici cortex. Matrix arboris idem est quod ejus medulla sive

Medulla in Phytologia mediam cujuslibet plantæ partem molliorem & fpongiolam fignificat, quam & Cor matricemve appellant, cujus de-feriptionem pleniorem vide lib. 1. cap.4. p.7.

Malleolus, definiente Columella lib. 3. cap. 5. novellus est palmes innatus prioris anni flagello, cognominatulque à fimilitudine rei, quòd in ea parte que deciditur ex vetere farmento prominens utrinque Malleoli speciem

Morges, manipulus spicarum, quantum sci. semel instrumentum messorium mergus dictum inter

metendum capiat.

Musica (pica dicitur quæ ariftis caret, quafi mutila.

Nervas, in Phytologia, prælongum & continuum filamentum folia perreptans, ut in Plantagine, quæ indè quinquenervia & septinervia

Nucamentum, idem quod Julus, quædam sci-licet quasi panicula dependens è ramis nucum aliarumve arborum: A Cathin of Palm.

anarumve aronum: 30 cumm og 2001.

Nucleus, Veteribus Nuculeus, id velcum quod iub
putamine nucis larct, & generalius semen
quodeunque nucibus vel fructibus inclusum &c

Nux, agriculturæ scriptoribus dicitur onne Pomum quod foris duro tegitur cortice, intus verò continet quod est esu. Macrob. Hi nempe existimarunt Pomum cum Malo haud idem effe, fed Pomi nomen Nuces atque Mala con-

Oculus, Gemma, tuberculum in arborum furculis unde germinant A Dub. Hinc insendatio inficionis focces, cuus deferiptionem vide lib.i. cap. 19. pag. 27. Schooderus oculos exponit florum prodromos, inque flores explicabiles, nimis restricte, nam Oculus aque late patet ac

Olm, quacunque herba esculenta, ab olla nomen fortita, quòd in cibum veniat Jun. Holus Julio Scaligero ab 800, claro indicio prisca fruga-litatis, qua ad victum nihil obsonii sibi deesse existimarer, modo ne deesset olus. Hoc enim Show eft ficut Panis mer. Jof. Scaliger in notis ad Varronem olus deducit ab oleo cresco, quod olera in hortum translata ex agrestibus culta fiant. Potherbg.

Officulum, O, penetrale fructuum carne contechun, in quo nucleus est, ut in Cerasis prunif-que. The stone of a Plum, Cherry of the like truit.

P.

Palmula, Dactylus, caryotis. A Date.
Panicula est lanosa coma unde semen dependet, ut

in Arundine, Milio, Gramine, &c. fou (ut Jungius definit) Spica laxè diffuía præsertim propendentibus petiolis, ut in Milio. Idem valet quod Juba & opponitur Spica.

P. 10p.11, lanugo è floribus veterascentibus deci-

dua & volatica, qualis in Carduis, Erigero, Hieracio, &c. cernitur. Hinc Herbarum classis Pappola seu Pappislora dicta. The Down growing to the feed of wherein the feed

Petten arboris, linearum tractus qui in longum excurrit in materia seu ligno, cujusmodi in pectine conspiciuntur dentes. The grain of the 113aan

Pennatum folium, est in quo bini lobi seu mavis folia partialia, è regione sibi ad idem quasi coflæ punctum five ad eandem coftæ diftinctionem opponuntur, ut in Fraxino, Juglande, &c. feu folium compositum ex foliis partialibus binis fibi invicem ad costam mediam oppositis.

Petala nobis F. Columnam sequutis dicuntur floris folia, seu laminæ illæ tenellæ colore insignes & fugaces. Hoc autem nomine partim ob brevitatem, partim ad Homonymiam evitandam pro floris folio utimur. Hinc monopetalæ herbæ nobis dicuntur quorum flos unico folio seu lamina constat, tripetala, tetrapetala, pentapetala &c. quorum sos tribus, quatuor, quinque, &cc. foliis componitur. Pediculus est à quo folium, aut flos, aut fructus de-

pendet. The foot falk of a leaf, flower oz

Perianthium est quod florem tegit, & dicitur etiam calyx.

Pericarpium, nonnullis reftringitur ad fignifican-dam pulpam mollem feu humidam femina ambientem ut, Pyris, Pomis, &c. Alii latiùs extendunt id nomen ad fignificandum thecam aut involucrum feminis quodcunque, five mem-branofum id fit ut in vesicis Ulmi, Staphylodendri, &c. five durum ut in Castanea, five car-

neum ut in Pomis, &c.
Petiolus idem est quod pediculus. A foot stalk. Pomum generale nomen est, quo continetur omnis fructus arboris esui aptus, five is molli corio tegatur, five duro, ut sci. Nucem & Malum fub se complectatur. Nos cum arbores quasdam Pomiferas dicimus Pomi, nomen strictius accipimus pro fructu cujus caro esculenta nec duro putamine includitur, nec officulum in fe continet. An Apple og a Pear. Alii Pomum à Nuce diffinguunt, ut Pomum fit quic-quid foris habet quod edendo est, & durum intus includit, Nux quicquid foris duriore corio

tegitur, intus habet quod est esui.
Pulpa est caro seu substantia fructuum succulentorum inter corticem ac nucleum comprehenfa, v. g. Pomorum, Ceraforum & fimilium. Primariò fignificat partem carnofam in corpore animalis.

Racemus est integra uva è multis constans acinis. 21 Clufter of Brapes. Ad alios criam fructus extenditur qui uvæ in modum ex pluribus acinis funt conglobati.

Radiz, definiente, Jungio est pars plantz inferior, quæ intra corpus folidius, quod plantæ fe-dem præbet, abdita (five illud terra fit ut plerunque, five faxum, five calx, five arena, five lignum, five quodcunq, aliud) & alimento at-trahendo deffinata eft. Nonnullæ ex plantis Submarinis radices habent expositas & minime intra corpus aliquod folidius abditas, fed dun-taxat faxa in fundo jacentia amplectentes.

Ramus est in quem caulis dividitur, éstque velut brachium plante. 21 Bough og Beanch.

Vocum generalium Explicatio.

Refina est liquor pinguis & oleaginotus ex arbore elma elt inquor pinguis et oicaginous ex arbore teu fionte feu ed vulnerata deftillans, qua in aqua non diffolvitur fed in olso duntaxat, & flammam facilè concipit.

Sagitta dicitur superior pars surculi aut flagelli,

Vid. lib.1. cap.18. pag.33. Scapus est caulis rectus in columna modum. Jun. capus en caulis rectus in continue modulin. Jul. Eft enim fcapus ipfum corpus columna interbafin & epiftylium. **Eft Shaft**, vel Scapus eft pars caulis ramofi, qui à fundo ad cacumen una quasi linea extenditur, cui rami utrinque adhærent. Jung.
Soobs quod ferra de ligno deteritur. Satu duft.

Sic etiam dicitur limatura, feu illa volut farina quæ lima abraditur : à Scabendo.

Semen in Officinis minutiores plantarum fructus denotat ex quibus fimile nasci potest. Schrod. Servia, fertum è floribus, tive patitillus è floribus compactus fun. A Barland.

Siligua est folliculus oblongus cui Leguminum & fimilium grana includuntur. A Cod 02 Dush. Spadix, Ramus Palmæ unà cum fructibus revulfusinde color quidam Spadiceus denominatur. A colour approaching to Bay or Chelnut,

but with moze red in it.

Spica est quod culmus extulit, continétque granum, glumam & ariftam, an Car of Con. Verum hoc nomen latius extenditur: unde rectè à Jungio definitur, quod ex floribus vel feminibus spisse compositum est, ità ut conus erectus fed oblongus, five admodum acutus indè evadat, ut in Plantagine, Biftorta, Secali, Hordeo, &c.

Stamina idem funt quod Capillamenta, qua fic defcribit * Spg elius. Sunt autem ftamina in floris medio, quod umblicus appellatur, partes oblonge, tenues veluti capillamenta, interdum paulò craffiores, pau-lulum prominentes in furmitate, apicibus frequenter præditæ, quæ stylum partem similiter oblongam, sed paulò crassiorem, atque è centro umbilici emergentem ambiunt.

Stirps, planta firmitate prædita Jan. in genere Plantæ Synonyma eft.

Stolones funt cauliculi inutiles à radicibus aut caudicis lateribus fuccrescentes. Suchers from the root. Jo. Bodæus à Stapel Stolonem dici vult que nascitur circa stipites & avellitur ci viir que naictur circa riplice de avointir cum radice & corporis parte; quo à Viviradi-ce differt, que integra ex arboribus è longin-quo extrahitur. Vid. lib. 1. cap. 19. p. 33.

Stylus in Phytologia oft pars floris medium ens occupans & rudimento fructus aut feminis cohærens. Dicitur ítylus quia in longitudinem tenuem plerunque extenditur Jung. Vid. lib.1.

cap.10. pag. 18. Suffrutex est planta humilior, lignescens & perennis, à radice non foliata, & ab imo flatim ramoía; vel Planta inter lignofas minima & altitudinis, & crassitudinis superficie perenni, non gemmipara, ut Salvia, Ruta, Lavendula. Surculus est quod in ramis simplex affurgit, tene-

rum & exile. Est etiam ramulus novellus, qui inspicatur ad ferendum. A fmail twig of a tree, alfo a Cpon og graft, germen arboris anniculum.

Talea nonnullis est surculus practifus ab utrâque parte ut terra: inferatur. Vid. lib. 1. cap. 18.

pag. 32.
Termet, Ramus ex arbore decerptus cum fructu.
Proprie (ait * Perphyrius) termes est
Olivæ, ut palmes Vitis. Gellius tamen termitem appellat ramum Paliom. mæ cum fructu decerptum.

byrfus est quod virgulæ in modum, aut in teli rectitudinem in planta confurgit: Caulem autem medium fruticis qui vulgo thyrsus dicitur: Servius. Vossius exponit, quicquid sic consurgit ut in gra-cilitatem attenuetur, ut arbores consseræ, vel cons picese. Apud Boranicos cum Spica confunditur. Item Hastula frondibus vestita, quam solebant Bacchantes ferre.

Tomentum oft lana brevis forpicibus delecta, aut in poliendo à fullone de pannis rudibus aut interpolatis deducta, quà inferciuntur culcitra qua-lescunque. Jun. Floris or Flor. Hine ad plantas transfertur qua molli & lanosa comain capitalis eminente præditæ funt, ut Carduus tomentolus, Gramen tomentofum, &c.

Topiarium opus vocant arbores & herbas egregio artificio i i formas animalium aut aliarum rerum ductas: five quæ in picturas opere hiftoriali trabuctur. Plin. lib. 16. cap. 23. A topis feu funcciis nomen obtinuit, quibus frutices aut arbufculæ tonfiles religatæ, multis hinc indè distinentur locis, torquentur, flectunturque ad fingenda quæ ludunt rerum & animalium argumenta.

Truncus caudex arboris ramis & frondibus defti-

Tuber, est fungus subterraneus, à tumeo. Hinc dicitur de plantarum radicibus prætumidis, rotundis. Radices tuberofæ, knobby roots.

griones, tenella arborum, fruticum aut herbarum cacumina, quali teneriones; vel ut Vossius vult, quia facile teruntur. Teneritates summitatum iplarum arborum quæ fingulis annis crefcunt. Schrod.

erticillatæ plantæ dicuntur quarum flosculi caulem articulatim velut verticilli amplectuntur foliolis interspersis, ut in Pulegio & Marrubio cernitur. Sunt autem Verticilli instrumenta quadam rotunda, qua fusis adhibentur ut faciliùs vertantur : Anglice Mherles dicimus. Vimen, omne virgultum lentum ac flexile, ad li-

gandum aptum, à viendo. A benbing twig or worthe. maceum, granum acini, Magles. A grape-fione. Vide Acimus. Accipitur etiam nonnunquam

pro tortis uvæ expreilæ reliquiis. Virgultum, cremium, Ligna tenuia feu germina quorum ufus est ad cremandum, 25 2 un mood 02 fmall flender twigs.

Vitilia, vimina, propriè quibes vites vinciuntur. Umbella vocatur floris feminitive velut pedamentum in plures divifum longiores pediculos, qui fimul ex eodem fastigio orti in latius continuò radiantur, fingulique florem fustinent in orbem circumactum, ut in Fœniculo, Anetho, Apio, &c. vel, ut Jungius definit, est extremitas caulis per multas lubdivitiones in conjuniverfi

figuram aptara; à fimilitudine umbellæ qua

Terminorum Explicatio.

mulieros faciem à Sole arcent. In Unibellifeiris enim fummus caules, ituminique ramuli in plures abecden puncto oroscatios dividante, inquita radia tudem in plures pedicules qui fores fuffinent.

"Uniformem florem dicinus cujus anterior pars pofferiori & dextra finiftra finifise fit. Vide libit. Cap 11. pag; 18. d. p

flores fuffinent.

Umblicus. 1. quod in Pomis vel prominet, vel
reconditur ab adverla pediculi parte. 2. media
past Boris unde flylus & flamina emergunt.

Ungus pars ma foli Role a lbida. Extenditur
etiam ad florum aliorum petala.

Falsa, Ponn medium, in quo ceu loculo latent femina, Servison.

Uruneus, quod in infima fpica ad culmum ftra-menti eft muus quàm granum.

Uriculs funt feminum in frugibus involucra & operimenta, que trita & cribro excussa Gluma-tive Acus dicuntur.

A litera Plantæ alicui præfixa indicat speciem illam in Anglia sponte nasci. Verum nota illa per incuriam aut oblivionem seu nostram, seu Operarum non omnibus Angliæ indigenis præfigitur, sed in multis omittitur, quarum idcirco Catalogum dabimus.

Uricula marina seu Fungus auriculari	is Cæl.	Conyza major vulgaris.	
quæ nihil aliud elt quàm Fucus	mari-	Eupatorium cannabinum.	292.
nus Gallo-pavonis pennas referens	C.B.	Jacea nigra.	293.
• • •	77-	Funatorium annu-lime C	325.
Spongia ramosa C.B.	8r.	Eupatorium cannabinum famina. Linaria adulterina.	360.
Spongia ramosa fluviasilis Newtoni.	ibid.	Dimeria daulterina.	399.
Fungus minimus pediculo longo tenuissimo lats	La Carrara	Pimpinella sylvestris Ger.	402.
Z minimis pensenso songo sennigimo suci		Sium majus latifolium.	443.
Muscus denticulatus minor C. B.	99•	Caucalis nodosa echinato semine.	468.
Museum and and little	112.	Cunopodium maius Park	558.
Muscus crusta aut lichenis modo arbonibus adr		Scorodonia sive Salvia agrestis.	
cmereus.	116.	Carrophyllata Alpina Chamedryos folius i.e. To) /O.
Muscus clavatus sive Lycopodium Ger. Park.			608.
Muscus clavatus foliis Cupressi C.B.	ibid.	Pentaphyllum Alpinum felendens aureo flore.	
Muscus terrestris repens clavis singularibus	foliofis	Sagitta feu Sagittaria.	612.
erectis.		Ulmaria vulgaris.	619.
Muscus erectus Abietifermis.	121.	Afparagus palustris.	623.
Muscus terrestris crecius polyspermos	122.	Helleborus niger hortensis store viridi.	683.
Muscus terrestris latioribus folius major seu vu	lo aris.	Helleborus maximus Ger.	697.
	ibid.	Antirchiaman and Ger.	698.
Muscus terrestris vulgaris minor Adianti aure	i cani.	Antirrhinum angustifolium sylvestre.	760.
ruiu.	ibid.	Scrophularia aquatica major. Alliaria.	764.
Muscus palustris terrestri similis.	ibid.		792.
Muscus aquaticus terrestri similis sed major.	ibid.	Thlaspi foliis Globulariæ.	832.
Polytrichum aureum medium.		Burfa pastoris.	838.
Polytrichum aureum minus.	124. ibid.	Brassica marina monos permos.	ibid
Adiantum aureum humilius, foliis latis subrol	1010.	Eruca marina Ger.	840.
Juprol		Glastum sativum.	842.
Museus palustris Adianto aureo affinis, &c.	ibid.	Coronopus Ruellis.	843.
Lichen minimus foliolis laciniatis.	ibid.	Papaver spontaneum sylvestre.	
Ophioglosson J. B.	126.	Pijum vulgare, pavaum all C	854.
Lunaria miner Ger.	126.	- July W Conje pore Rojeo, Truck the fulco and a	891.
	127.		i cine-
Xanthium sive Lappa minor J. B.	165.	Lathyrus Sylvestrus Dod.	ibid.
Lapathum pulchrum Bononiense sinuatum.	174.	Aphaca Park.	894.
Millefolium aquaticum pennatum spicatum.	191.	Vicia maxima dumetorum.	899.
Millefolium aquat. cornutum.	ibid.	Vicia sylvestris sive Cracca major Ger.	901.
Sonchus arborescens alter.	226.	Lens J. B.	902.
Hieracium minimum Clusii.	229.	Faba minor five equina C. B.	904.
Lampfana Dodonæs.	256.	Glycyrhira and ania Co.	909.
Helenium seu Enula campana.	273.	Glycyrrhiza vulgaris Ger. emac.	910.
Virga aurea.	278.	Catanance leguminosa quorundam.	921.
Carlina sylvestris.	2 88.	Trifoliis affine Quadrifolium phæum Lobelii.	J. B.
Senecso hir sutus viscidus major odoratus.	290.		942.
. ,	- 90.	Trifolium fragiferum Ger. emac.	744.

Asteriscus præfixus denotat plantam nobis nondum conspectam.

INDEX.

INDEX.

A. Brotanum famina 358, 359	, 360. mas 371	Balfamita mas, five Coftus hortorum Balfamita fæmina, five Ageratum	369 364
Absinchium 3	66, &c. ad 370	Bangue	159
Abutylon i. e. Althxa intea	099 -	Barba capræ i.e. Ulmaria major Barbarea i.e. Nasturtium hybernum	709 809
Acanthium	976,877	Bardana. i. e. Xantlium seu Lappa minor.	165. major 333
Acacia Acarna	214.215	Becabunga i. e. Anagallis aquatica	852
Acetofa 177, Sc. ad	181	Bella donna i. c. Solanum lethale	679
Acetofella i. e. Trifolium acetofum.		Bellis miner 349. major	351
Achillea i. e. Millefolium		Belvedere Italorum Beta	210 204
Acinos seu Clinopodium	701, &c. ad 705	Betonica	550
Aconisum racemofum i. e. Christophorsan.	661	Billingua i.e. Hypoploffus	663
Attea Plinii pracedenti idem est.		Bifinalva i. e. Althea	601
Adiantum album	146,152,153	Biftorta.	186, 187
nigrum	147	Blitum 200. Sylvestre Bulbonach i.e. Vsola lunaris	196,197, 8 c. 78 7
dureum	123 596	Bolerus	91
Adonis flos Æschynomene seu Herba viva mimosa	982	Bonus Henricus	195
Æshiopis	543	Borago	492
Agaricus	107	Botrys	196
Ageratum	364	Braffica Britannica Antiquorum	794, 795, &c. 172
Agrimonia feu Eupatorium Grzeorum	399, 400 - 687, 688	Bryonia alba 659. nigra	660
Aizoon i. c. Sempervivum Alcea	604, 605	Brunella sen Prunella	552
Alchymilla	208, 209	Bugula	575
Alcyonium	82	Bugloffum	493,494
Alectorolophus i.e. Crista galii	769,770,771	Bulbocastanum	440
Alga	70, 71,8cc.	Buphehalmum 451. Dodonæi Bupleuron feu Amicula leporis	596 473
Alysson Dioscorids	788	Bursa pastoris	789
Galeni	557 691	C.	,-,
Alkakengi i., e. Solanum halicacabum Allsarsa	792	Caaco Bafilienfibus	979
Alfine spuria	847,848	Cacalia	291
Althea	601, 602, 603	Cachrys Nov. 16. 16.	424
Amaracus i.e. Majorana,	\$27. &c. 44 540	Cacabulum Plinii i.e. Alfine baccifera Calamintha	568, 569
Amaraneus	201, 202, 203	Calcierava i. c. Cardinis stellarus	317
Ambrofia Ammi	454	Calendula Caltina	337
Anagallis aquatica	852	Caltha paluftris	700
Anchula	496, 497	Camelina Dod. Myagri species	812 722 & ∫eqq.ad 747
Androfaces Masshioli	66 624, &c. ad 633		210
Anemone Anethum	415	Canabis 158. [puria Lamii]pecies	561
Angelica	434, 435	Capillus Veneris, i. e. Adsantum veru	m 157
Anguria five Citrullus	643	Capficum feu Piper Indicum	676,677, &c.
Anil five Nil	926		814,815, 816
Anifum	957, 958, 959	Cardiaca	561
Anonis Anthyllis leguminoss	92:		us 303. variæ species
Anthyllis Cuf. 213. Alpini ibid.			308. & Jeq.
Anthora feu Antithora	79	5 Caryophyllata 1 Carlina	606, 607 288
Antipaches i.e. Corallium nigrum	760, 76		302,303
Amirrhimum Aparine	750, 70	4 Carum	446
Aphaca	48 89	Q Catanance	921
Apios Tiehymali species	870,87	1 Cataputsa. Lithyman species	866
Apium	447, 448, 46	3 Cancalis	411, 413. 466, 467 329, 330
Aquilegia	705,70 918,91	6 Centaurium majus 9 Cerinthe	506, 507
Arachidua	910,91		139
Arachus Vicia species Argemone	855, 85	6 Chamacrista pavonis	983
Argeneina	61		mina 358, 359, 369
∆rijtolockia	751, &cc. ad 70	Chamacypariss i. e. Abrotanum fe	527, 528
Artemifia	31 20	2 Chamedr)s Chameleon	301, &cc. 314
Afarum		33 Chamamelum	353
Afparagus Afperula		3 Chamamorus	653
Afplenium five Scolependes.s	1	29 Chamanerion Gejneri	86a 651
After	266, &c. ad 2	73 Cham.epericlymenum	573. 574
Aftragalus	928. 935, 936, 8	cc. Chamapitys 74 Chelidonium majus	573, 574 858
Astrancia Acračtyln		74 Chelidonium m.ijiii 04 miniii	579
Arriblex	191, &c. ad 1	95 Chinaradix	657
Auricula Jud.e, Fungi species		o6 Chondrilla	227, 228 336, &c. ad 342
Auricula muris 242, 243.	Legeris 4	73 Chryfanthemum	661
Baccharn Monspeliensium	,	Christopheriana 92 Cyanus	321,322
Ballote, i. c. Marrubium nigrum	5	71 Cicer sativum	917
Baffamma	á	47 Cichorum	255 Cicuta
•			

INDEX.

	,	
Cicuta	450	Avicenne i.e. Eupatorium cannabinum mas
Cicutaria	429, 451	293. famina 360
Cinara	299, 300	Euphrafia 771,772,773 Euphorbium 872
Cineraria i. c. Jacob.ca marina	256	Euphorbium 872
Circas Lutetiana	401	Faba C. 909
Cirfum	305	Fegofyrum 181, 182
Cierullus i. e. Anguria	643 620,621,622	Ferrum equinum 929,930
Clematitis, Clematis,	020,021,022	Ferula 420
Clinopodium 558. v. Acinos. Cnicus	202.202	Filipendula 623
Cochlearia	302, 303 832, 833	Filix 143, mas 143, 144, famina 149, 150, florida 151
Colus Jovis i. e. Horminum luteum,		Saxatilis 146
Colocynthis	642	Flos Africanus 342. Adonis 596 Cuculi i. e. Cardamine vulgaris 814
Colutea	923, 924, 925	Cuculi i. e. Cardamine vulgaris 814
Conferva Plinii	811	Cardinalis, Trachelsi specses 746. passionis 649,8cc. Solis
Confoli da.		Solis 334, 335 Faniculum 457, 458
271.170Y	504, 505	Fanum Gracum 954
media i. e. Bugula	575 351	Fragaria 609, 610
minor i.e. Bellis minor Regalis i.e. Delphinium	707, 708, 709	Fraxmella 689
Convolvulus 7.	22,723,724,&c.	Frutex pavoninus seu Crista pavonina Sinensium 981
Convolvulus niger	182	Fucus 70, 71, 800.
Conva	261, 262, 8cc.	Fumaria 404, 405
Conyza Corallina	65,67	filiquofa 974, 975
Coralkum ~	61,62	Fungus 85, 86, &c.
Coriandrum	47° 882	G:
Coris	882	Galega 911
Coronopus	879,880, &c	Galeopfis, Lamium 547 Gallierichum i. e. Horminum. 542, &c. ad 547
Coronilla	925	Gallium 482
Coronopus Ruellis i. e. Nasturtium verrucof	um 843 683	Gentiana 716, 717, &c. ad 722
Corruda i.e. Afparagus fylvefiris Coftus hortorum i.e. Balfamita mas Cotula fazida Chamameli species	363	Geum 1. e. Caryophyllata 606, 607.
Corula farida Chamemeli heciet	355	Gingidium 456
Craces i e Aracu	3,1,	Glastum, Isatis 842
Cracca i. e. Aracus. Crasfula i. e. Telephium Crat.cogonon Euphrafia species	689,690	Glaux vulgarıs 935. Hilpanica 940
Crat.coronon Euphralia (pecies	772	Glysyrrhiza 910
Crista galls i. e. Pedicularis Crista pavonina sive Fruex pavoninus	769, 770, &c.	Gnaphalium 294, 295, 296
Crista pavonina sive Fruex pavoninus	180	Granadilla 649,8cc.
Crithmum feu Fænisulum marinum	879, 880	Gummi Arabicum H.
Cruciata	879, 880	Halicacabum i. e. Alkakengi 681
Crupina Belgarum		Halimus, seu Portulaca marina 194,195
Cucumis 645, 646. agreftis Cucurbita	647 638	Hedera terrestrs 566,567
Cuninum	433	Hedyfarum 020
Cyanus	321, 322	Helenium feu Enula campana 272
Cymbalaria Italica Linaria species	750	Helichrifum . 280, 281, CC.
Cynocrambe i,e. Mercurialu fylvestris	759 163	Heliotropium tricoccum 169
Cynog loffum	489,490	vulgare 501
Cyrifus	970, 971, &c.	Helleborus, albus 168
D.		niger 697,698 Hemionitis 135, 142
Daucus C. C. L	460 707, &c.	Hemionità 135, 142 Hepatrea feu Lichen 124
Delphinum Confolida regalis	245, 245, 246	nobilu seu trifolia 580
Dens leonis Dentaria	784, 785	nobilis seu trifolia 580 Heptaphyllon i. e. Tormentilla 617
Dentellaria Rondeletii, Plumbago Plinii.	/ • 4, / •)	Herba Doria 279
Didamnus Creticus	537	Paris 670
Digitalis	767, 768	Vents Monspelienshum 562
Dipfacus	381, 382	
Deryenium		Mimofa ibid
Doronicum	274, 275, &c.	Herniaria 214
Draba	82.1	Helperis 790, 791 Hisracium 230, &C. ad 242
Draco herba	373	Hydropiper i.e. Persicaria.
Dracunculus i. e. Prarmica	344 146	Hyoforamus 711,712
Dryopteris Lob. Trag.	146	Hypoploffus corrupte Hippoploffus 662
Vulg.	152	Hippofelinum 436,437
Dulcamara, i.e. Solanum lignofum	178	Hippurn i. e. Equiseum 127, 128
Dyahibala Cingalenfium	982	Li)[[opus 516, 517
	,,,,	Holofteum 881
Echium 488, 489. Scorpioides Elaphoboscum	504	Horminum 542, &c. ad 547
Elaphoboscum	410	Hyoferia 229
Etarine Linarie species	759	1.
Electelinum Atrum polutire	457	Jacea spinosa 318, &c. lævis 323,&c.
Elleborus seu Helleborus Endivia seu Intybus	697,698	Jacobea 271. 284, 285, &c. 1beris 827
Enavoia feu Intybus	254	
Enula campana i.e. Helenium Equisetum	353 127, 128	Imperatoria 436 Indigo five Nil 926
Eranthemum i. e. Flos Adonis	596	Intybus 254
Erigeron i. e. Senecio	290, 201	Ifatis five Glastum 842
Eringium	384, 385, &c.	arthritica t. e. Chamepitys 572
Eryfinum	810,811,&c.	In a molchata
Er)throdanum i.e. Rubia tinctorum	478	Juncaria Salmanticensis Clusii 211
Eruca	806,807	Juneus floridus 701
Ervum feu Orobus.	,,	n.
Ejula Trehymais [pecies.		Kali geniculatum 211. Majus semine cockleato, &c. 212
Eupatorium Gracorum	359, 400	minus album 198,199
Mesue i. e. Ageratum	364	
		<u>F</u>

INDEX. Olusatrum, Hipposelinum 436, 437 913, 926, 927, &c. Labrum Veneris i. e. Dipfacus Onobrychis Ononis live Ononis 381, 382 Lactuca agnina, Valerianella. Marina Ophiogloffum Oreofeimum 126 Sarina 413 Sylvestris Ladanum segetum Sideritidis species. 221, 222, &c. Origanum Ornsthonodium 530, 540 Orobus 912, &c. genuinus 931, 932 Lagopus Lamium 948, 949 O/yris 919 559, &c. ad 562 41 Ofmunda regalis i. e. Filix florida Lampfana 256 Lapathum 169. & Segq. Lappa major i. e. Bardana major 151 Oxalis i. e. Acetofa Oxylapathum 173 332 165 minor, Xanthium Laferpitium Paonia 693, 694, 695 Lathyrus Lathyris 893, &c. 866 Pasudapium Panax, Afelepium 447 Papaver, Parietaria Lavendula Laurus Alexandrina 512 663 853, 854, & feqq. 205, 206 789 Lensicula paluftris 117 Lensic Paronychia Parthenium i. e. Matricaria Paronyona Parthenium i.e. Matricaria Paflina lavifoin 410, 4, 5, 5, 5, 5, 5, 5, 6, 465, 5, 5, 5, 5, 6, 465 Pedicularis Pedicularis Pentaphydum Pentaphylloides Peplis Peplis 611, 612, &c. 616 Levisticum Libanotis 413. cachryophoros 424. Theophrasti 427 Libanots 413. cac Lichen Ligusticum Lisum convallium Limonium 869 ibid. Pepo Percepier 438 639 209 Perfoliata Perficiria 396 471, 472 182, 183 Linaria 752. & Jeqq. ad Lingua passerina Cervina i.e. Phyllith 759 Perfonuts i.e. Lappa major Pes arferinus 332 197, 198 134 Lithofpermum Perajites Perafelinum vulgare Petum i.e. Nicotiana 502, 502 Lonchitis aspera Lotus herba 448 713 967, 968, 969 Limitria borryen 127, Graca Peucedanum Peticetanum Phafechus Phylicitis i.e. Lingua cervina Phylion Mercurialis (pecies Phyteuma Monspelienssam Resedas species, Phytora Rannaculi species Phus.e. Valersama Lemm 906, 907 884, &c. ad 890 134 164 Lycopodium Lycop/is, Echii species est. Lysimachia 120 572. 860, 861, &c. 388, 389 537, &c. ad 540 537, &c. ad 540 673 597, &c. ad 651 668 Pinguicula Finguicula Finguicula Finguicula Maiorana 240, 241, 242, 243, 244 Mala infana 40E 445 75E 828 Malva Mandragora Pinguicula Psperttis i.e. Lepidium Psfion cordatum 487. vulgare Pstyafa Tithymalus pineus. Plantago aquatica 618. aquat fiellata Marrubium aquaticum 535. album 555, 556, 557, nigrum 890,891 Marum 520 348. 357 960, 961, &c. 774, 775 950, 951, &c. Matricaria Plantago aquatica 618. aq Plantago Plinii Polygalon. Polygon.tum Polygon.tum Polypodium Polyrichum Trickomanes. 701 878 Medica Melampyrum 394 Melslotus Meliffa, Meliffophyllon Melo 570 644 530, 531, &c. 664, 665, 8cc. 184, 185, 212, 213 Mentha 136, 137 Mentastrum Mercurialis 532 163 Polium 524, 525 675 188, 189 617 Meum 432 345, 346, &c. Pomum amoris Millefolium aquaticum 191, terrestre Potamogicon Potentilla t.e. Argentina Milejolium aquaticum 191. terrifire Mirabilis Peruviama Moluca Monophyllum Mortus gallina Alfines (puria Species. Morfus Diaboli, Succifs Scabsofa Species Mofibatellima 396, 397 481 568 669 Poterium 400 Prunella 552 881,882 Pfyllium Pearmica 344. Austriaca 287 380 684 Pulegium Pulmonaria maculofa 533 488 Mungo Mujcus terrestris 955 112.121 Gallorum Hieracii Species 238 Pulsatilla 633,634 462 Myagrum Myojoots Myrrhs Pyrechrum 353. umbelliferum 820.839 242, 243 Quamoclie Indorum i.e. Convolvulus pennatus exoticus. Quinquefolium Pentaphyllum 612, 613, &c. Napellus Aconiti species. Radix cava i. e. Fumaria bulbola. Nardus Celtica Nardus Celtica Ruftica i.e. Afarum Nafturtium Indicum 487. aquaticum 814. 816. hortenfe 824, &c. Ranunculus 581, &c. ad 596 Rapa 8co, 8o1 840 Rapai Repifrum 802, 803, 805. monofermon Rapunculus Ripaphanus 804. aquaticus 818. rufticanas Rifa boris i. e. Anonio. Ribatar barum Ribatar valus 737, 738 & feqq. ibid. Nepeta feu Mentha catarica Nicotiana Nil five Anil 170, 171 Ochrus five Ervilia Dod. 899 Ricinus feu Palma Christi 166, 167 Ocimum 540, 541 Rofa Hierichunuma; Tolaspeos species. Ocnanthe aquatica 440, 441 515 Rusa

INDEX.

		Stachis	
Rubia 478, 479, 480. cynanchica 485.	spicata ibid.	Staphis agria	554
Rufeus	664	Stube	705
Ruta vulgaris	874,875	Stachas Arabica	323,324
canina Scrophularia species	766	Citrina	513, 514
capraria, Galega	914	Stramonia	280, 281, &cc
muraria, Advancum album	1 52		747, 748, &c.
pratenfis i. c. Thalictrum	403	Stratiotes Millefolia	745, 746
S.		Succifa i.e. Morfus Diaboli	389
Sagitta, Sagittavia	619	Symplysum majus	504, 595
Salfaparilia	656	Tabacum i, c. Nicotiana T.	
Salvia	509, 510,8cc.	Tanacetum	713
Salvia vice i.e. Adianeum album.		Telephium	365
Samplichus s. c. Majorana	537,&c.	Terræ glandes.	689, 690
Sanguijorba Pimpinella	401	Teuerium	
Sanseula	475	Thalistrum seu Ruta pratensis	526, 527
Saturate	518, 519	Thanktrum jeu Rura pratenj;s	403
Saxifraga i. e. Sefeli pratenfe	453		418, 419
aurea	207	Tojjehnum	413
Scal infa	374, 375. & Jegq.	Thomas	519, 520, 421
Seammania	722, 723	Thiaspi spinosum 814 Absson distun	n 829, and species ab
Scanaix, Pellen Veneris	428		830 ad 838
Scolymus v. e. Cinava.		Tit ymalus	863, 864, & Jegg.
Scolopendria i. e. Afflenium	139	Tordylium	411,412
Scordium	576	Tormentilla	617
Scorodonia	ibid.	Transcount	731 & Seqq.
Scorpioides Bupleuri folio	930,931	Tragopegon	251, 252, 253
Scrophularsa	764, 765, 766	Tragacantha	933, 934
Scorzonera	248, 249	Tragos feu Tragum.	733,734
Securidaca	921	Tragorigas.um	523
Sedum majus 687, 688. minus echinaru	n & stellatum 691,	Trichemanes	
· ·	692	Trifolium pratenfe 942, 943. Stell	atum 945. fragiferum
Selinum i. e. Apium	447, 448. 463	940. upuunum	949
Semperosvum i.e. Sedum majus	687	Triffago i.e. Chamashys	527, 528
Senecio	290,291	Tuber terræ	110, 111
Seriphium Absurbit species.		Turrith	798, 799
Serpylium	520, 521, 522	Tuffilago	259
Serratula	331	V.	-37
Sefban	926	Vaccinia palustria	685
Sefeli Maffiliense 414. 439. montanta	n 452. <i>praten∫e</i> 453	Valeriana	388, 389, &c.
Æthiop.	476	Veratrum nigrum	697, 698
Sideritis	562, &c. ad 566	Verbena	536, 537
Sigillum Solomonis, Polygonaeum	664, 665, &c.	Vermicularis frutex	199
Siler montanum	439	Veronica	845. 6 segg. ad 853
Symphytum Confolida major	504, 505	Vicia	890, 891, &c
Sinapi	802, 803, &c.	Viola mariana	732
Sifer, Sifarum	442	limaris	787
Sison Cordi 1. e. Amomum Germanicus	2 443	marronalu	790, 791
Sifimbrium s.e. Mentha aquatica		Viorna vulgi	620
Sium	443, 444	Virga aurea	278, 279
Smilax aspera	655	Paftoris	382
hortenfis i. e. Phafeolus		Vijnaga 1.e. Gingidium	450
Smyrnium i.e. Hipp selinum	436, 437	Vsen alba s. e. Bryenia alba	650
Solanum 671, &c. halicacabian feu vef	icarium 683	nigra i. e. Brymia nigra	639 660
Soldanella	726	Ulmaria 623, major	709
Solidago	279		66
Sonchus	224,225		159, 160, 16
Sophia Chirurgorum	812		559. 6 Jegg
Speculum Venern	743	X.	333.0 3.22
Sphondylium	408		16
Spinachia	162	Xeranthemum	28
Spongia	80, 81		20,
•			

Plantæ Omissæ quarum descriptiones (ut & aliarum quotquot occurrent) in Appendice dabimus.

A Cerefa Indica Bomii, Akea speiest videtur.
Fungus spirales sur Aga spirales sur Aga spirales.
Fungus upshaides cocinous Malenshi marisima P. Boc.
Spikeruslea pulpa arillis sur ofersus.
Malenvis sates.
Tuba marina Moserum Leodinenshim.
Maha alera repen, Jehn Benoske Kanoni.
After tarishim Treples spee.
Cereta acentyle Canadessis.

Aftragalus Canadenfis flo. viridi flavescente, Brunella Lufitanica flore El spica maço c. Cyanus Syriacus flo. luteo fistuoso. Saxifraga aurea Lichenu fucte Morisoni. Loto affinis Coryli folso. Scabiofa ftellata annua prolifera. Sedum ferratum flore albo multiflorum. Thiafpi femper virens. Trachelium zimericanum flo. caruleo pasulo.

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER PRIMUS

QUI EST

De Plantis in Genere.

U.E. Hiltoria nostra Botanica de Plantis in genere pramittenda duximus ad sequentia Capita reducemus.

- 7.1. Hittoric notice Botanica de Plantis in genere præmittenda di ad fequentia Capita reducemus.
 I. Primum erit de Definitione Plantæ. Cap. i.
 II. Secundum, de Partibus Plantarum: Primò in genere. Cap. ii. Secundò in specie:
 - 1. De carum Radicibus, CAP, iii.
 - 2. De Caulibus. CAP. iv, v, vi, vii.
 - De Gemmis. CAP. viii. 4. De Foliis. CAP. ix.
 - 5. De Floribus. CAP. X, Xi.
 - 6. De Fructibus & Seminibus. CAP. XII, XIII, XIV, XV.
 - 7. De Partibus auxiliaribus. CAP. XVI.
- III. Tertium erit de Actionibus Plantarum. Que funt, 1. Nutritio, CAP. xvii. 2. Auctus, CAP. vi. 3. Propagatio. CAP. XVIII.
- IV. Quartum de Accidentibus Plantarum respectu Quantitatis. 1. Permanentis; sc. De Statura & Magnitudine Plantarum. Cap. xxii. 2. Fluentis; sc. De Etate& duratione Plantarum. Cap.
- V. Quintum de Qualitatibus Plantarum. 1. Primis; Frigore, calore, humiditate, ficcitate. 2. Se-
- v.n.dis; (Odorbus, Saponbus, Ca.P. xxiv. Viribus in Medicina, Ibid. VI. Sextum de Adjunctive Plantarum externis, v. g. 1- De Loco Plantarum. Ca.P. xxiv. 2.De undibus quos hommibus perfattur in Cibo, Medicina, Edificis, Mechanicis, &c. Ca.P. xxiv. 3. De operationibus circa Plantas, v. g.
 - 1. De Satione. CAP. XVIII. 2. De Institione. CAP. xix. De reliquacultura, v.g. Translatione, putatione, stercoratione, protectione, &c. Vid. Agricultura & Horicultura Scriptores.
 - 3. De Collectione, exficcatione, affervatione, &c. Plantarum earumque partium. CAP.
- 4. De Chymica Plantarum Analyfi, & partium resolutarum usu. Cap. xxix.
 VII. Septimum, De iis quæ præter naturam Plantis accidunt, v. g. De morbis Plantarum eorum-
- VIII. Octavum, De Plantarum differentiis genericis & specificis, & de divisione Plantarum. CAP. xxi, xxvi, xxvii.

CAPUT PRIMUM.

Quid sit Planta.

LANTA [\$\sin^2]\$ definiente 'Jungio, est corpus vivens, non fentiens, ceto luco, aut cetta '* 15ag. Physe-fedi affixum, quad matriri, augeri, se decique propagane parest.

Vita est unio seu conjunctio anima cum corpore. Animam voco principium illud in-Vita quidi ternum, quadcunque tandem sit, sirve Substantia, sirve Accidens, à quo operationes Vegetabilium propries, un sun riversio, Augmentatio, seminis Productio, situante: quandu enum principium illud intus corpori unitum nanest, tandum Planta vivere dictieur.

Non sentieur in Definitione additur ad excludendum Animalia, qua non minis quam Planta viverguns se sentences.

unt & vegerant.

Objecte quifpiam, Plantas nonnullas Æfebynomenas fea pudieas Veteribus dietas, Recentioribus Vi-vas & Susfitivas & Mimofas, haud obfeura fenfûs indicia prodere: Siquidem folia earum manu aut beculo tacta, & paululum compress, pleno etiam meridie, splendente Sole, illico se contrahunt & velusi marcelciunt, quod idem ab Aeris frigidioris appulsu patumtur.

Fatemur equidem quomodo hac fiant, ti fenfum omnem & motum ipontaneum plantis denegemus, mechanică aliquă ratione explicare perdifficile elle.

Herbarum folia & fuminitates avulfas aut decerptas brevi flaccefeere & collabi experientia conftat : cujus Phenomeni ratio manifesta est, nimirum ob succi corum vala & poros replere & di-Rendere foliti fagam & evaporationem, novo non fuccedente. Quemadmodum enim Animalium palmones aere infpirato repleta extenduntur & attolluntur, fic pariter folia plantarum spiritibus & vaporibus per nervos influentibus: quemadinodum etiam è contrario iidem pulmones, aere feu extpirato feu per poros elapfo vacui, concidunt & collabuntur; fic itidem folia fueco evaporato exinanita. Cur, inques, in decerptis expirat fuccus, in matri herentibus non item? Imo in utrilque expirat : Plantarum enim omnium partes humidæ in perpetuo fluxu funt, pérque earum poros indefinenter evaporant: at in matri harentibus novæ jugiter in locum abfeedentium à radice subministrantur, non itemin avullis aut decerptis, unde hee flaccefeunt, illa etiamnum extenfa manent. Fieri ergo poteft ut tangentis manus pervorum compressu succi vaporosi influxum tantisper impediat & retardet, unde

terdum convolvuntur, humore iterum explicantur & extenduntur, quod in ariffis Avenaceis inque Planta illa, Rofa Hierichumina perperam dicta, evidentiffimè cernitur. Hac enim postquam plane ex aruit, imò per multos annos ficca repofita in globum cocuntibus ramulis contracta fuerit, firadice tenus in aquam repidam immittatur, illico se explicat, & ramulos in orbem denuo expandit, humore scilicet in ramulorum poros sese infinuante cosque extendente. Notandum etiam tam folia, quàm ramulos plantarum ficcitate furfum feu intro fum contrahi & curvari : cujus ratio esse videtur, quia partes internæ feu fupinæ folaribus radiis expositæ humore evocato priùs & magis siccentur, unde necessario illorsum contractio fit, non secus ac in tabulis seu asserbus ligneis aut etiam librorum operimentis membranílve videmus, quæ fi Soli aut igni exponantur, in partem Soli obversam curvantur & inflectuntur. Verum contractio quæ fit ex ficcitate hic, ut puto, locum non habet.

Datur adhuc & alia contractio ex frigore, quod corporum fluidorum, præfertim in vaporem refolutorum, motum illico fiftit eaque in angustius spatium coarctat : Atque ex hoc genere videtur esse fontation, floring incoming eage in algentus partials of eagent. Adjace so generated the contraction illa in folia plantatum mimolarum, qua de agenta. Frigue enim feu digiti, ficu ambientis, ficic in nervis morum expanifivum cohibet, ejidique influxum magna ex parte liftir, unde foonte fe contrahunt fibrz, & foliorum lobos una adducunt; non fecus ac idem i figue corporis nofiti. cutem condensare & corrugare, uti è contrario calor eandem extendere solet. Lobi autem folioritm introrsum ad se mutuo trahuntur, quomam fortasse fibrilla in nervis superiores sicciores sunt adeóq. promptiùs & citiùs contrahuntur, inferiores autem molliores, adeóque faciliùs cedunt & exten-

2

Quòd contractio hac foliorum à frigore fit, argumento est Leguminosarum fere omnium que folia pariter lobata seu pinnata obtinent, similis prorsus nocturno tempore contractio & diurno expansio foliorum. Item florum nonnullorum internoctu se claudentium compressio, ut v. g. Calendula, Cichorii, Convolvuli, &c. Etenim, Jacobi Cornuti experimento Fios anemones, qui ex hoc genere est, decerptus & loco calidiflimo reconditus, velut arculá exiguá fideliter oblignata, illico præter tempus aperitur, fi modo ejus pediculus aqua tepenti immergatur. Verum in caufis hujus phanomeni affignandis milimetipli non fatisfacio. Valvulas autem, quas

nonnulli comminifeuntur in plantarum valis dari neutiquam concefferim.

Augeri dicitur planta quæ plus fubflantıx fibr reftituit quam diflipata eft. Planta autem non fo-Juiger a dicturi partia quie pius liubitantia ini retrituir quam cinipata ett. Pianta autem non lo-lium fecundum omnes non faist adultas partes in omnes dimentiones major reddituri, verim etam novas partes fibi femper aggenerat, folia, fives, frucim: in quo ab Animali differt, quod neque a-mutit illas partes, neque aggenerat, infi pilos plumalque pro partibus accipias, qua quotannis de-fluunt novis fucerefeentibus. Excipiendum tamen hie videtur Cervinum genus, in quibus corma munt number of the decident & regerminant. Cornua enim aquo fi non potion jure partes Animalium quam folia Plantarum centre potitum; nec oblitat quod finitendi facultate caream; cium & office periodece decinidata fenfus expertis firm; nec minist auma Animalium quares alo omnibus habenum. Tudius qui in plantis pro partibus reputari folent, non minus in Animalibus quam in Plantis à matre decedunt; an verò novi in Animalibus perinde ac in plantis generentur, est cur dubitem. Cum autem Animalium ova plantarum fructibus adeò exactè respondeant, codémque fere modo ex ovario germinent quo plantarum fructus è gemmis & racemis, cur nomen Partis iis denegetur, his concedatur, rationem non video.

Plantæ perennes augmenti respectu, ab Animalibus differunt, quòd partes illæ quæ perennant, quandiu planta vivit augentur, ut in arboribus quantumvis annofis manifeste cernitur, quibus quotannis novus accedit ligni circulus: Animalia autem cum justum magnitudinis terminum affecuta funt

Æmpt. c. 35.

Additur in definitione, certo loco, aut certa sedi affixum, quod tamen nec omnibus in universum plantis, nec folis convenit. Non omnibus; fiquidem Stratiotes Vete; ibus dicha, (Dioscoride teste,) aquis (permatens) fine radice vivas, quamveis felium babast ziros fimile ae majus; quod & 'Profiper Álpinus in patre confirmat, pro radicishu, inquiens, exigua quadam o'r ara famog depadet: & cenditifs,
1 Vellingius, Planta tata 19fili bafi Nilo incubat, aquis imutani citra radicim, quamvie radicim viccos
deniffs terram verfas tenniffima fivraum velati i flamenta fufficienem. Tenusa autem fithee filamenta,
qua versits terram extendi, non terram attingere ferbas, non videntur plantam flabitire pofic aut
intere quo minis hue illue flutret & locum mutet. At nec folis plantis convenie terra alitive fedi
affigi, verimi da Animalbius etiam nonnullis commune eff, isfque non maperfects tantim, aut
anciptis natura, qua Zoophyta appellare folemus, fed etiam perfectoribus. Sunt enim ex geener teffaccorum certa fedi affixa, qua effunas, id eti, fabilia, Anfirloreli ob eam rationem dicumur; idque non cafu aliquo, fed ex pluus natura infirituto. Vidimus enim infi Mytlotum
foeccim funciole è cefta erettio neris adaptum; qui se balani ill. Centa arative fulci folici
fedici folici aquis supernatans sine radice vivat, quamvis folium habeat Aizoo simile ac majus; quod & Prosper Alin Aipin. Æ-gypt. plant. speciem funiculo è testa egresso petris adnexum: quin & balani illi Cencha anatifera dici soliti apophyli quadam fiftulofâ, coriaceâ, rugofâ, oblongâ navium carinis alulque lienis vetuftisin mari fiutantibus adhærefeunt. Verùm terræ aliíve fedi ita adhærere ut alimentum inde attrahat feu exugat, 1d plantæ proprium est, nec ulli (quod sciam) Animali convenit. Nam quæ de Agmi Segthico traduntur pro fallis & fabulofis habeo.

Lib. I.

CAP. H.

De Partibus Plantarum in genere.

Ntequam partium Plantarum divisionem instituam, non incommodum erit celebrem illam distinctionem partium in fimilares & organicas paulisper excutere, quidque per similares inaddingtion of partial in *Immures & organizar* painings excusere, quaque per fimilares in-relligimus, quid per organicas, paucis exponere.

Pars fimilaris (verba funt * Sennerti) ut vel iplini nomen Greccim beauquelts indicat, eft quæ fim * Inflitut. lib.

plicis & unius est natura, & ex partibus natura diversis non constat, & proinde proprié opponitur 1.64p. 3. piers et unus ett nature, et ex patitots hauta unerins non contrat, et prointe proprié opponieur dissimilari: cujus generis funt ossa, carialagines, Caro, Membrana, Nervi, Vena, &c. Pars ergo standiari quatenus est fimilaris, nullum publicum Officium habet, des faltem nutritionem suam procurat. Pars Organica est que practer sui nutritionem aliam aliquam actionem habet, qua vel alias partibus, vel toti corpori infervit. Hinc patet partem fimilarem non proprie opponi Organicæ fed partibus, vel ton corpori intervir. Inthe pater partent infinatrem non prophe oppon Organica ted diffinilari, ut modo distinus: Eadem enim pars poteft effe & fimiliaris & Organica diverso refipedru: fimiliaris nimirum respectu exturæ & conflictutionis; Organica respectu figuræ & conformationis, adeóque utils & officii in corpore. Siv even quudem luá natura fimiliaris pass eft., fed quatenus eo, modo conformata eft, jur fanguini refluo ad cor derivando aptus canalis fit, Organica dicitur: fic tibix os fua natura fimplex est, sed quatenus suam habet peculiarem figuram & mag-

ritudinem, tibia nominatur.
Pars organica alia el fimples, alia composita. Simples est, que constat ex parribus ciudem quidem nature & temperamenti, verum peculiarem aliquam figuram & conformationem requirit a actionem communem, hoc est in usum vel corporis totius, vel aliarum partium, exercendam. Hujuffnodi funt Os, Vena, Nervus, &c. Pars organica composita est, que constat ex pluribus partibus diverse nature &c constitutionis, que tamen simul ad eandem actionem concurrunt, atque hoc sentunicis & humoribus, diversa textura & constitutionis, qua tamen fimul ad visionem conspirant. Hujufmodi actiones quæ ab organis è multis diverfæque naturæ partibus compositis obeuntur Perfectas vocat Galenus.

His ad diffinctionis iffius intelligentiam præmiffis, nos partes plantarum dividemus in fimplices &

Simplices sunt que constant ex partibus ejusdem texture & constitutionis.

Composite qua ex partibus diversa natura coalescunt.

Simplices sunt vel continentes seu vasa, vel contenta seu succi.

Verifimile enim est partes simplices in universum omnes, corpus integrantes, in Plantis saltem, fi non & in Animalibus, vel vafa effe, vel fuccos feu liquores, in vafis contento

Partes contentæ omnes ad fenfum fimilares funt: quamvis enim chymicà Analyfi in alias adhuc fimpliciores poffint refolvi, funt tamen ita per minima divifæ & commixtæ, ut quælibet pars fenfibilis pariter ex omnibus hisce simplicioribus mixta sit, adeoque ejusdem naturæ cum reliquis senfibilibus partibus.

Partes continentes dupliciter confiderari possunt : vel respectu substantia & textura sua uniformis. quomodo similares sunt; nec aliam habent actionem præter sui nutritionem, vel respecta figura & conformationis ad usum aliquem & officium in corpore obeundum destinata, adeóque organica ap-

polantur.
Partes compôir e que ex pluribus partibus fimplicibus ifique (ut diximus) diverfe natura conftant,
Organica ettam appellantur, quia spares he fimplices finul ad unan quandam adionem concurrent.
Partes compolite in quas Planta dividi fole finut Radis, Caulis, Folia, Fies, Firelius, de quibus in specie agemus.

Sunt etiam aliæ partes minus principales seu secundariæ, ut v. g. Capreoli seu Claviculæ, Pili, Spinæ, &c.

CAP. III.

De Radicibus Plantarum.

Adix (definiente Jungio) est pars Plant.e inferior, que intra corpus folidius, quad Plant.e fe-dem prabet (five illud terra fit, ut plessaque, five faxum, five eats, five arena, five lignum, five quadeungue aliud) abdita, & alimento attrabendo definata est. Radices dividi possum in fitrofas & crassificres. Fibrofas voco que plusimis sibris seu filamentis è

plantæ fundo (eparatim exeuntibus constant.

Craffiores que corpore pro plante modo craffiore funt vel in furculos diviso, vel fibras emittente. Hæ vel carnofæ funt, & in latum extamescentes, vel in longum extensæ, plerunque strictiores & lignosiores. Carnofæ & in latum extumescentes funt vel Bulbofæ, vel Tuberofæ

Bulbolas voco que unico constant tubere seu capite, eóque vel squamato vel tunicato, fibras plurimas ex ima fede feu bafi emittente.

Bulbofæ ergo stricte dictæ sunt vel tunicatæ, hoc est, ex pluribus corticibus in orbem se amplexantibus compositæ, cujusmodi sunt Cepa, cillium, Hyacintbus, Tulipa, &c. vel Squamose, b.e. épluribus squamis imbrication seré dispositis coagmentatæ, ut Lilium & Martagon.

Notandum autem Bulbofus ftricté dictas Fibrofis rectius accenferi. Fibræ enim è bulbi fundo exeuntes propriè duntaxat radices funt ; Bulbus ipse nihil aliud esse videtur quam gemma grandior subterranea, ut rectè eruditiffimus & ingevioliffimus Vir, D. Nehemias Greiv. M.D. ob præclara fua inventa & observata, in Anatome Plantarum, reliquaque earundem Historia meritò celeberrimus. Tuberof e funt que carne folida continua conftant, funtque vel fimplici tubere ut in Rapa, Croco, &c.

rome radicum. vel multiplici, ut in Alphodelo, Paema, &c.

Not. Planta nonnulla duum generum radicibus donantur, tuberofis & fibrofis, ut Orchis.

Radices in longium extende que plentant tautents tontantus, tubarine attories ut cores. European Radices in longium extende que plentanque thretitores funt & transversim progredientes su reptantes, ut Gfjeyrshrae, Cardui wiarum, Actrosa Ovilla, &c. vel cauliformes & in altum defeendentes.

Notandum auteun, in plarimis repetatricibus propagines sub terra reptantes, geniculata: culm sinte e geniculas fibras emittant, ut in Gramine canino Ossic. Memba, Pilosella aurea, Prarmica, &c. cau-

les potius subterraneos videri quam radices.

Radices cauliformes & in altum descendentes sunt vel sempliciores, fibras tantum è lateribus emittentes, vel ramofæ: Hæ autem ad modum caulium vel ab exorm flatim ramofæ funt, vel fimplici scapo aliquousque descendunt, deinde in ramos; rami insurculos & fibras sparguntur. Nonnullæ etiam plantæ plures è fundo emittunt radicum truncos.

Possent & alia radicum differentia, à coloribus, sapore, odore, facultatibus sumi, quas hoc in lo-

co prosequi nostri non est instituti; alibi forrasse earum catalogos daturi sumus.

Radices nonnullas bulbosas ut v. g. Tuliparum, annuatim in terram descendere à Botanicis du-Traines rountinas outoons u. v. g. 1 minarum, antinatum in terrain detectione a Docarlicis ditudin oblevatum eft: idem nuper in alies plurimis & quidem diversorum geherum radicibus obtection oblevatum (D. Grevius), ut v. g. Ari, Valeriane, Scropbularie, Hellebir myri, Tanaesi, Lychnidis, Ana. Radicim Crishmi, Primula, Caryophyllate, Actofella, Iridis, &c. quarum omnium, eodem observance, Radicians Crishmi, Primula, Caryophyllate, Actofella, Iridis, &c. sequentia om dix quotannis ex trunco seu caule ipso renovattir, aut porius particulatim reparatur. Basis sci. seu | Paper | American | A radix exim una delcendir, & pro durabilitate luistiantia luis brevior aut longior evadir, vetificire & inferiore ejas portione eidem gradibis putréciente quibus fuejaror è caule defendente & traffirmitato augetur. Sic in Seropbularia v.g. fed practipue Succila, que ab radice pramorta apparet, ima pars caulis gradatim fubridens donce terra minnergatur fuperior radicis pars officitur, & defeniu connunanto, fequenti anno, inferior ejuldem pars evadir, proximo deinde anno corrumpiur & evanefert; nova fedicet quotannis è caule acceffione facta, prout inferiores & vetuffiores partes putrefeunt & abfumiuru. Tela pariter in Dracomio, Oreco, Glabalo, &cc. ubi bulbus gemnus eft, fuperior & inferiore, bafis caulis anno infequenti fit fuperior radix, proximo inferior, tertio interior & bellominus. interit & abfumitur.

Hujufinodi deficatius caulis & transformatio in radicem in nonnullis plantis evidentius cernitur & clarius demonstratur quam in aliis, ut in transversis & tuberculosis radicibus Primulæ & Aeetofellæ. Harum enim Plantarum foliis successive marcescentibus & abscedentibus bases eorundem copiofiore succo enutritæ in totidem nodulos craffiores turgescunt. Idem in alies nonnullis colligi porest ex simili vasorum & partium ligitosarum situ in trunco & in radice, ut v. g. Helleboraftro, sed pracipuè l'ride tuberos, in qua quamvis folia proximè juxta caulis superficiem deti-dunt, postquam tamen caulis descendit & in radicem intumuit, foliorum delapsorum sedes seu vestigia unà cum vasorum iis inservientium extremitatibus non obscure apparent, radice sci. annulis quibuídam, & lineis punctatis variegara, annulis foliorum fedes, punctis vaforum orificia demon-

Descensus hujusce causa proxima & visibilis seu manifesta sunt radices sibrosa, quas hujusmodi caules emittunt: ha enim in terram rechà delcendentes, velut totidem funiculi truncum post de rapiunt: Hine radicum norihullarum figura veluti invertitui. Nam cum pleraque inferius in rarapium: "Hine radicum nonthullarum figura velluti invertitut!" Nam culm pleraque intertis in ramos aliquot cut notidem cura divaricantur, nonnulla fuperne in plures veluti cervices fou cornua [capita vocant Botanici"] dividutimi, ut in Dunt tioni alifique nontullis cernitur. Ha enim radices è limmo capite plures portudunt genmas, que in notidem quales abeunt: Germane ha feu germina nova fucceffive folia emittentia, vecera abjetunt, adocque paulatim contituto descendentua, in totidem tandem cervices, 3, 4, 5, aute etiam plures uncias longas, abeunt. Hine intelligitur quomodo radices nonnulle pramorie videntur, ut in Succifa, perennésque evalution continue descendentiques de la continue descendentiques de la continue descendentiques de la continue descendentiques de la continue del continue de la continue de la continue del continue de la continue del continue de la continue de la continue de la continue del c

dunt, nimirum fucceffivà aggeneratione novarum portionum in locum earum quæ quotannis corrumpuntur & interetuin, tur in plantis de quibus eginjus, ex parte trunci quotannis delendente an-nual uladamna reparantous, inque Orchide, Battata, Napello, Chelidonia minere altifa, tuberolis in qui-bus, vetulfioribus radicibus feu tuberibus marcefoenatus, nove earum loco aggenerantur. Cum his etiam consentiunt Tulipæ aliæque radices bulbosæ: tunicæ enim ex quibus præcipuè bulbi constant quotannis exarescunt, & in tenues membranas seu cuticulas exiccantur, novis assiduè in medio fuccrescentibus foliis & corticibus. Ad eundem modum fibrosæ earum radices aliæ aliis annuatim fuccedunt; unde post aliquot annos bulbus quamvis idem perseverare videtur, alia omnino revera res est, nullà ejus particulà primitivà residuà

Partes Radicis uti & Caulis funt Cortex, Lignum aut in herbaceis pars ligno respondens, &

Cortex componitur ex cuticula & fubftantia interiore. CORTEX.

Cuticula à cortice originem habere videtur, & nihil aliud esse quam corticem veterem exarescentem & contractum, novo quotannis subnato; que madmodum spolium Serpentis quod quotannis exuit ejustem cutis exarefaeta est. Cuticula in radice issem partibus componi videtur quibus & in caule, nimirum utriculis seu vasiculis velut parenchymate, ligneis aliquot vasis seu fibris sistulosis intermixtis, quæ quantvis etiam microscopio ægrè visibiles sunt, adesse tamen colligit D. Grevius ex eo quod curicula multo difficiliùs finditur aut dilaceratur transversim quam secundùm longitudinem, alifique argumentis, quæ apud ipfum vide.

Corticis substantia interior crassitudine plurimum variat, in nonnullis enim radicibus ut Flore Solis pyramidali, Tragopogone, & arboribus plerisque prætenuis est, in aliis crassa admodum, longemaximam radicis partem conflituens, ut in libris Afparagi: Quin cortex radicis in plurimis plantis multò majorem obtinet proportionem ad liginum, quam Caulis; atque hac in re radix à caule infigniter differt, corticis nimirum craffitie.

fignier differt, cortais minimum craffitie.

Cortais in radice islum fere partibus componitur quibus & in caule, nimirum, 1. Utricula feu veficulis ceu parenchymate, Spharicis plerunque, interdum tamen oblongus, minime perviss feu in 6 mutub hiantibus, fed undique clautis. & aque bullarum inflar pellucidis, adeò ut corticis Parenchyma, quoad compositionem fuara, fipumam Cerevitus aut ovorum conquadiatorum proxime retart, aut pans proble fermenenti medullam. Veficula he adeò parva funt ut abique microfico-pio agré fint visibiles; magnitaline tamen different, tum in eaden; um pracapue in diversi gepio egic intervinores i magintamine tamen onierunt, tum in eadem, tum pracepuè in diverfi ge-neris radicibise. In rectas lineas feriatum non rarò difonuntur tam fecundum longitudinem quam fecundum latitudinem radicum. Liquore limpido feu pellucido femper turgidæ funt, qui per ex-rundem membranarum poros fe infinats, nec enim datur patentor jama qua intree. D. Mal-pighias uriculos in fe munio hiantes 8e pervios facir.

Utriculos hosce in nonnullis plantis duum generum esse observavit D. Grevius: præter descriptos enim alii dantur albidiores nec transparentes, ficciores etiam nec liquore turgidi, unde vere repletos esse opinatur. Pleniorem horum descriptionem videtis apud laudatum autorem in libro

Lib. I.

2. Præter utriculos fibræ etiam ligneæ feu vafa fuccifera, plura paucioráve, corticis compositionem ingrediuntur, ut ex faciliore dilaceratione corticis secundum longitudinem quam transverfaliter; ex ductu carundem fibrarum secundum longitudinem visibili, tenuium filamentorum socie: & ex ascensu succi cortice transversim secto, iis in locis ubi filamenta isthee terminantur, patet.

Reticulares plexus eodem modo componunt fibræ hæ quo in cortice caulium. Quamvis tamen ad se invicem accedant, & iterum reflectantur, nulla ommino (observante Grevio) dantur inter eas anastomoses, sed unumquodque filamentum unicum & simplex vas est ab imo ad summum eas anatomotes, tre diminiquosque manientum unicum ex impiex vas eit ab imo ad fummum continuum, non ramofum, cavitate ab imo ad fummum acquali. As neque alia alis circumvolvum-tur, altievve implicantur, fed fibi mutuo duntaxat contigua funt. Plexus hi in variis plantis numero se figura variant, in alis rariores, in allis crebiores. Notandum autem singula filamenta, non singula vafa effe, fed vaforum parallelorum fafciculum feu congeriem, que tamen nec in fe mutuali serve est fili singuian is festivale, singuiante singuian inigiat vala che, ad valorim parancio din talcaciani nel congenerio, que tamen nec in le mutu pervia fint, nec fibi invicem in faciciulo fito convolvantur alitérve implicantur, ut de filamentis diximus.

Eadem de tracheis feu vafis aerem deferentibus que in lignea parte occurrunt dicta sunto. Est tamen cur suspicemur dari in hujusmodi vasis anastomoses, nec D. Grevii sententiae penitus acquiescamus, præcipuè quod ad fibras ligneas attinet, partim ab analogia venarum tern in oficial acquire and in the propagates manifelt in the mutub pervise first & reticulariter inofculate, partin à foliorum, que funt lignez expansiones, structura, in quibus fibre sibi mutuo occurrentes inosculatæ & reticulariter implexæ videntur: partim denique ab experimento

muudo occurrentes inofenlare & reticularirer implexe videntur; partim denique ab experimento de fucci mott deorfium in fectione transferefa inferits proponendo.

Color radicum in plerifque plantes albus eft, in nonnullis flavus, in paucis ruber aut atto-rubens, ut Anchufa, Erythrodano, Paltinaca tenuriofai.

Vafa hee diverforum generum effe ex diverfitate liquorum quos continent colligie D. Grevius, quem confule: aita enim lympham continente, alia lacteum fuecum, alia in plantis nonnullis rorem feu vaporem. Verium vafa hee is que in caulium corticibus obfeventur analoga effe, & fuccos congeneres deferre opinamur, arque ideiroe plura de iis dicere fuperfedemus.

Liguea radicis pars ciflem ferè partibus conflata, codémque modo contextis quo in caule, nimi-Ltos um. difonius, ut in transverfa fectione paret.

Alfonius, ut in transverfa fectione paret.

Elies liques feu vicile foccefere que etiente plura content de contreur endences deferre of foccefere que et en content de content de contreur mendences deferonis, ut in transverfa fectione paret.

duponts, it in trainversa sectione passe.

2. Fibris ligneis feu vafis fucciferis, que etiam ut in cortice duûm generum funt, nimirum vel lympham deterentia, vel fuccium lafteum, aliúmve plante peculiarem, feu, ut vocant, ípecificum.

3. Fiftulis aeri excipiendo & derivando deftinatis feu tracheis, de quarum excura feu compo-

3. Fittins de acaptendo de destratado de contra de acaptendo en contra de compo-ficione infra dicensis. De carum nagitudine, numero, fitu, que in varias plantarum generi-bus variant, vide Grevii lib. de Anatome Radicum, cap. 4. Has autem in radicibus majores plerunque

esse & magis patentes quam in trunco ac ramis annotat Malpighius,

Medulla plantarum omnium radicibus communis non est: Nonnulla enim, ut v. g. Nicotiana, Stramonii, &c. eà carent. Aliæ quamvis parte inferiore nullam habeant, superne tamen satis conspeciam obtinent. Ex utriculis componitur ut in caule, issque etiam magnitudine & figurâ diverfis, quibus vafa aliquot fuccifera interdum admifcentur.

Notandum autem utriculos feu veficulas hafee ex quibus Medulla componitar, non meras & robes membranas elle , fed ex plurimis ordinibus feu ferchus tenudifinarum fibrarum feu filamenorum ab ino ad diamumun veficularum juxta pofirom, & a veficula ad veficulam tranferfim, (ut.in subtegmine à staminis filo ad filum) decurrentium compositas; adeò ut Medulla nihil aliud fir quam rete quoddam mirabile, feu infinitus fibrarum minutifimarum mirabili ordine complicatarum numerus. Quinetiam fibre he non fimplices funt, fed ex pluribus fimul conjun-cus composita, ribrillis etiam transverlis, (qua fimplices effe videntur) contexte.

Qua ratione alimentum radices subingrediatur meos adhuc sensus fallit (inquit Malpighius) ut probabiliter tamen conjectari licet; aqueæ particulæ folutos fales, & reliqua mineralia per terram dilperfa fibi affociant ac fluida reddunt, appellenfque hajulinodi heterogeneum corpus ad planram diperta fibi attocant ac finuta reddunt, appeientique niquimon necrogeneum corpus ao piantatum radices, velute per cibrum trajectum, in lignes fiftulas exprimitur; feu per pilorum, qui circa tenellas radices copiosè luxuriant, orificia intret; feu per exteriorem ambientem cunculam percoletur, adeóque vel fenfim uticuliis communicetur & ab his in contiguas fiftulas deriveur, vel per exterior fiftularum ora intro excipietur; & ab his in contiguas fiftulas deriveur; ut in minimis radiculis quir fibre appellantur probabiliter accidet; in quibas ad extrema ufique fibriladadement restrictes (fibre trende parama historiambis fiftulædeducuntur, transversalibus utriculis parum luxuriantibus.

Cuticula

CAP. IV.

De Caulibus Plantarum, & eorundem partibus continentibus, è Clariff. Malpighii & Grevii Scriptis.

Aulis, definiente " Jungio ; est pars Planta superna in altitudinem ital exportecta; ut anteriora à posterioribus, vel dextera à fimiltris non differant. Caulis in arboribus & fruticibus * In Ifag.Phy caudex [Stipes, truncus] in fitulois calamus, in frumentis culmus dicitur.
Caulis eft vel fimplex, vel ramofus.

Scapus caulis est pars caulis ramoti, que à fundo ad cacumen summum una quasi linea extenditur, cui rami utrinque adhærent.

Caulis partes funt Cortex, Lignum, aut in Herbaceis pars ligno respondens, & Medulla

Cortex est qui caulem & ramos undique investit. Componitur autem è cuticula & substantia

Curicula utriculis seu sacculis horizontali ordine-locatis, ità ut annulus efformetur, componitur, Cutricula utriculis leu Iacculis horizontal oriune-locats, it au animus enoimetus, componium; qui ambientis rigidiate & statis vitio deplentur, & in feipfos collapfi aridam interdum epider-midem efficium, ut in Betula, Cerafis, Pomifique pracipue obfervatur. Malpigh. Corticis fubilentui interiori conflat, I. Ex fibrarum ligraemur in plexus retiformes contex-

tarum plurimis involucis, exteriore interius tunicarum Cepæ in modum ambiente: deinde, 2. Ex utriculis seu sacculis subrotundis [interdum ovalibus aut anguloss] plexuum modò dictorum maculas seu sacculis subrotundis [interdum ovalibus aut anguloss] plexuum modò dictorum maculas seu sacculis subrotundis [interdum ovalibus aut anguloss] plexuum modò dictorum maculas seu sacculis subrotundis [interdum ovalibus aut anguloss] plexuum modò dictorum maculas seu sacculis subrotundis [interdum ovalibus aut anguloss] plexuum modò dictorum maculas seu sacculis subrotundis [interdum ovalibus aut anguloss] plexuum modò dictorum maculas seu sacculis subrotundis [interdum ovalibus aut anguloss] plexuum modò dictorum maculas seu sacculis subrotundis [interdum ovalibus aut anguloss] plexuum modò dictorum maculas seu sacculis subrotundis [interdum ovalibus aut anguloss] plexuum modò dictorum maculas seu sacculis subrotundis [interdum ovalibus aut anguloss] plexuum modò dictorum maculas seu sacculis subrotundis [interdum ovalibus aut anguloss] plexuum modò dictorum maculas seu sacculis subrotundis [interdum ovalibus aut anguloss] plexuum modò dictorum maculas seu sacculis subrotundis [interdum ovalibus aut anguloss] plexuum modò dictorum maculas seu sacculis subrotundis [interdum ovalibus aut anguloss] plexuum modò dictorum maculas seu sacculis subrotundis [interdum ovalibus aut anguloss] plexuum modò dictorum maculas seu sacculis subrotundis seu sacculis subrotundis seu sacculis subrotundis seu sacculis seu

culas icu i pada regifentuus, intronam net nie fisceificum continentibus.

D. Gree. fishtantam corticis interiorem in vala & parenchiym primo difftinguit: parenchyma tocat utriculos modo dicko qui parenchymat vifecrum in animalibus refipondem. Vafa dividit social attriculos moto accos qui pareinofymiat vincetum in aminanois reliponent. Vaia dividit in lymphan deferentia que dudin generum elle fatuit: exteriora enim 8c cuitcules proxima fucum fipecie diverfum ab interioribus & ligno vicinis deferre opinatur: [hac vafa funt quas fibras ligneas diximus] & fuccium plantes proprium & specificum continentia, quala funt va, in Abette & Pinni relimitera, in Prunis & Cerafis gummifera, in Tithymalo lactifera. De tribus hifce

agmentantur. Ho um aliqua iterum inclinata, & [à fasciculis suis] separata rete efficiunt, unde reticularia que diximus involucra, quibus lignum ambitur. Fibras hasce Lympha-ductus seu vasa lympham deferentia appellat D. Grevius, quia scilicet liquorem aqueum, limpidum & pœne infi-pidum continent. Plexus hi fibrarum retiformes è fasciculorum portionibus digredientibus & ad prox-

pidum continent. Plexis hi fibrarum renformes è fafciculorum portionibus digredientibus & adproximos tendentibus cúnque is unitis, & rufim reflexis context in radice Rape caulefcentis, przefertim cocke, manifeltè poffunt difermi, imò digitis extendi.

2. Urriculi didit int velicule feu ampulla liquoro turgide, quem è fibris ligneis excipiunt, horizontalner pleninque fitez in lineis rechis feu radiis à cuticula ad lignum tendentibus, funque velluti corticis parenchyma, ut fupernis diximus. [D. Grev, unriculos corticales in radios diametrales rarius diffoni att: quo à radicis corticis parenchymase different.] A fibris fifulos ligneis horizontales (verba funt Malpighii) utriculorum ordineis pendent & erumpunt. Etenim dum tenelli adhuc corticis fifulte vi evelluntur, continuate utriculorum appendices fubfequaturu. In hos igitur transferiales utriculos afcendens humor chyli inflar exoneratur, ibique longiorem paffus moram patterioris fecto utrinit. Conofits ad transcription. T'evicule feu Parenchyma antiquiori fucco intime commixtus & fermentatus in naturam alimenti exaltatur. Copiofus admodum in corticis hujufmodi horizontalibus appendicibus excoquitur fuccus, qui ligno, reliquisque

plantarum partibus distribuitur; unde nil mirum si cortex abundantius & validius pabulum præreliquis plantarum partibus igni subministret.

3. Vafa fuccum plantæ proprium & specificum deferentia in variis plantis diversum succum con-13. Vala luccum piante proprium et propriem et proprium et propriem et proprium et propriu tractus humore aqueo evaporante plerunque concrescit in resinam gummi, aliúdve crassamentum.

Succi hujus (inquit Malpighius) varia est natura, frequenter aquei diaphaníque humoris ípecie ef-finit, quandoque Lactis instar, non rarò luteo inficitur colore, & interdum lemiconcretus lentorem acquirit, ità ut quot Plantarum species extant, totidem peculiares succi invenianti. Hic (pergit) succus, in singulas partes delatus, voris instar assumdium, & concrescendo issas auges, & ad detering Jacons, in jogguas partita actions, vini injuni ajanaman, Deconstration tijali indigit, O die albam magnitudim producti. Vieduru ergo relipondere fangini ainmalaum; cijamivis (ut verum farear) fententiz D. Malpighii, inimirum faccum hune ultimum & foccificum plante alimentum efe, non penitus acquiefco. Effe cam Quinteffentaim (ut vocant) cotus plante, ejúlque & odoren es daporem readere virelque velut concentratas in fe continere non difficeor.

Vala aerem deferentia nulla in cortice observantur, certè si adsunt, adhuc inconspicua sunt, nec fuo funguntur munere, ut in Animalibus intra uterum conclufis accidit, & fola conversione cor-

ticis in ligneam naturam manifestantur & patent, ut loquitur Malpighius.

L I GNUM cifdem partibus, codémque modo connexis componitur quibus cortex, nimirum, I. Fibris ligneis fiftulotis, in falciculos coagmentatis, & in retiformes plexus contextis; 2. Utriculis earundem maculas & spatia replentibus; 3. Vasis succum specificum deserentibus; & 4. Peculiari insuper vasis genere aeri derivando destinato, & animalium trachez & pulmonibus respondenti.

1. Fibræ ligneæ ejuldem funt naturæ cum corticem componentibus: iildem enim (ut Malpighii verbis utar) componentur minimis vacuífque orbiculis, invicem hiantibus, & confimilem amittune friccum. Caterium inter corticis & ligni fibras hac intercedit differentia, quòd illa trunco trans-versim diffecto succum sponte effundunt omnes; harum autem nulla semper, pleraque nunquam id faciunt. Fibræ hæ ad majorem firmitudinem & robur transverfallum utriculorum ordi-nes superequitant, ità ut ex horum mutua implicatione quaxdam veluti storea efficiatur. Præcipua autem & potior trunci caulifve portio ligness hifee fiftulis conftat. Ha in variis plantarum foeciebus magnitudine, numero, fitu differunt, ut facile effet oftendere. Vide Malpighii & Grevii Plantarum & Truncorum Anatamen.

De Plantis in Genere.

Inter ligneas fibras anastomosin intercedere, non aliter quam in Animalibus inter venarum

ramos probat Malpighius, Anat. Plant. p. 11.

2. Utriculi in radios diametrales fibras & vasa intercurrentes, à cortice ad medullam extensos disponuntur; non tamen omnes ipsam attingunt, sed interdum versus interiora ligni obliterantur, novis fubortis in penitioribus ligni circulis: patent autem fecto per transversum ramo feu caudice. In fruticibus (observante Malpighio) & in quibus non valdè craffum elt ligneum corpus, & con-In Tractors (Objectante management of the quotes non value estimant en ingresso (2019), exortista medulla amplia, à cortice utriculturun appendices in medullan deducuntur & in infilm lax-antur; unde eadem natura in utrifque [corticalibus & medullaribus utricults] reperitur; quin & eadem phænomena quæ in corticis utriculis contingunt, quandoque in medulla occurrunt. Utriculorum autem ordines ovalibus invicem hiantibus corporibus compaginantur, unde & contento fucco turgent, in nonnullis plantis diaphano, in alis colorato; tenui autem pellucida, diaphanaque membrana finguli utriculi conftant. In diversis plantarum speciebus plurimum variant, numero, magnitudine, texturâ, extensione, &c.

3. Vafa fuccum plantæ proprium & effentialem continentia in tot circulos disponuntur quot sunt tunica seu involucra annui incrementi à medulla ad corticem; eademmet enim funt cum corticalibus interioribus que à cortice quotannis abscedunt, & ligno se applicant, angustiora duntaxat

ob fibrarum lignearum undique circumstantium pressuram reddita.

oh hbratum Ingnearum undique circumitantum preldiram reddita.

4. Vafa aer excipiendo & de drivando deltinata, qua fithulas fipirales & tracheas appellat Malpig-Traclize, biut, argented lamină in fipiram contortă componintur, ut facile laceratione în oblongam & continuatum facileam refolvantur. Lamina hec îi ulerviis microlcopio luftreur particulus (quamatis componi deprehenditur. [Lamina hec (oblevvante Grevio) è multis fibris teretibus collateraliter in eodem plano fitis, tenzie feu falciola Staminum in modum, & minoribus transferifs fibellis velut fibreguinne contexti conflata.] Amphores fiprales fiftule frequenter pulmonares quafi veficulas, trachearum substantia, continent, quandoque invicem hiant, interdum ovali constant forma, & altero nonnunquam fine imperviæ funt, ita ut parum diffimiles infectorum pulmonaribus ve-ficulis extent. D. Malpighius Naturam in Infectis & Plantis spiralem laminam squamosis fruneuns extent. Divappginis Natural in Intents & Plants iprizem laminan iquamons fra-fulis compactan traches vice fabrefecific opinatur, uc confircitionem & dilatationem in vebemen-tibus flexuris & curvationibus arborum , & in elaftico concluít aers motu pari poffit. Tracheas haíce fibra figuese perfage fulcium & undique fripant & interdum coardam, unde infecto per transferium ligno earundem orificia frequenter ovalia apparent, vel rotunda, interdum angularia: Trachez autem non multimă retod elecinantes, à radicibus furfum in truncum, cailem, & tramos disperguntur, in foliis verò curvatæ in rete implicantur. Vasa hæc exceptis succiferis corti-calibus propriis omnium longè maxima; per totam ligni substantiam frequentissima occurrunt, irr cortice autem nulla observantur.

Tanta est Respirationis necessitas & usus, ut natura in fingulis viventium ordinibus varia sed Tanta ett Keipiratonis necetitas ce utis, ut natura in hinguis vivetatuni oruninos varia teu analoga paraverti infrumenta, que pulmones vocamis, cum hoc dificimine, ut que perfectiora nobis cenfentur, ea minori pulmonium apparatu gaudeant, ur per Quadripeda, Aves, Pifces, Exanguia aquatica & Infecta difurerndo offendit Cl. Malpighius. In plantis verò, inquir, qua infimum Animalium attingunt ordinem tantam trachearum copiam & productionem extare par eft,

undin Animanin aufigini odinien tanam datatatini opanii & productionem extare par eff, ut his minima vegetantum partes præter corticem irrigentur.

de parte aer vafa hac fubintret quaffto eff, an fci. per tana, a per trunci, foliorum, reliquarimque parturm fuperficialium poros. D. Malegian fe diu anxiè quaffriffe ferbit, an in fo his & cortice orificia pro aere paterent, nec ea unquam deprehendere potuisse : radices verò tot tantísque coagmentari tracheis observavit, ut in quibusdam plantis & arboribus hæ reliquarum molem longe superarent. Quare (ut conjectari licet) vapor seu respiratorius succus, à terra aquæ & aeri admixta feparatus, tracheas fubintrans ipfas replet & diftendit. Lignez autem fibrz aut horizontalium utriculorum ordines separatam à trachearum tunicis halitus partem seu succum pro re-spiratione recipiunt, cum lignea sibra Hedera instar tracheas ambiant. D. Grevius aerem omnium partium tam superficialium quam subterranearum poros subingredi statuit, hos autem posteriores co-piossissimé. Pori enum in plantarum nonnullarum truncis adeò ampli sint, ut nudo & inermi etiam politime. Porteum in pantacium nominamini tunica sacci anno anno anno accidi parente, guifmoit inte cama Indica quibis per vigis & Capitonibus utimur: quin & in Pinuum folis eleganti ordine per totam foliorum longitudinem dipoliti cerminitur; verifimile ergo est aliquam Aeris partem per hos se infinuare. Potissima tamen & quasi regia via qua ingreditur Aer, funt radicis ofcula, in que fucco commixtus fe ingerit. Radix enim in Plantis Animalium ori respondet. Deinde si aer per partium superficialium tantum poros intraret, antequam cum radicis fucco commifceri poffit, necessario deberet descendere, contra motum succi qui perpetuo ascendir, adeóque Aer & Succus fibi mutuò occurrentes impedimento effent, quod non videtur verifimile; cum fi per radicem reciperetur motuafcenfus facili & naturali una cum fucco confoiraret. Quod idem ulteruis argui potest à paucitate & parvitate diametralium portionum [utriculorum] in trunco præ quam in radico, quas natura ibidem Aeri à fucco, quocum commixtus ex-cipitur, feparando delignaffe videtur. Hactenus D. Grevius, apud quem plura vide.

MEDULLIA, Cooki & Cerebro analoga olim credita, multiplici globulorum per longum loca De Melula. torum ordine constat. Globuli quos diximus membranosi utriculi seu vesscular sunt, in plerisque quidem plantis rotundi, in nonnullis tamen angulofi & vel cubici, vel pentagonis, vel hexagonis lateribus. Medalia quamvis à ligni & corticis parenchymate [ità voco utriculos diametrales fibrarum spana replentes] diversum nomen obtineat, natura tamen & substantia cum eo convenit, ut & textura & continuicas evincume; continuitas, inquam: Nam utriculorum ordines à cortice emanantes (or D. Ma'pighii verbis otar) per ligneas fibras producti in medallam terminantur, unde eadem-

natura in utifique [corticalibus & medullaribus utriculis] reperitur: nec aliter quam magnitudine inter se differunt utriculi medallares, qui omnium maximi sunt, certicales, qui mediz magnitudinis, & lignei, qui minimi.

onns, ex agues, qui minini. Medulla magnitudo in variis plantis varia est: in Absanbio, v. g. Rhoe, Etcu, Oxyacamba, (ob-fervante D.Grewo) amplissma: in Pinu, Fraxino, Agrifolia, Juglande minor seu angultior fere du-fervante D.Grewo) amplissma: in Pinu, Fraxino, Agrifolia, Juglande minor seu angultior fere du-

fervante D. Greesio) amplilima: in 17ms, 17msmo, 2017istas, 1901 amenimos teu anguntor rete att-plo: in 2017er, Malo, 17m, Cerjlo adhue immor: in Ulm minima. Herba & Fruitces majores plenuque obtinent medullas quâm Arbores, pro magnitudinis ra-tione, ut in Rhee, Frea, Oxyatamba apparet. Medulla ex valis & utriculis componitur, vala ad-marginem medullæ fita fint, câmque curculariter ambiunt: continent autem fuccum plantæ effen-marginem medullæ fita fint, câmque curculariter ambiunt: continent autem fuccum plantæ effentialem & proprium.

arem exproprium. Medullares utriculi quamvis religuorum ejuldem plantæ respectu majores dicantur, in diversis tamen plantis magnitudine infigniter different: In nonnullis enim, ut v. g. Carduo vulgatuff, cen-

tanien piants magintumie mingines tanosant. In terretario majores funt quàm in alis, s. g., ²/₂geren.

Notandum etam utriculojum magnitudinem non fequi medullæ proportionem; cum in medul-Notandum cuam uncunorum magnitudus (Aryacantha, utriculi componentes duplo minores funt

nam nujus. Medullæ primi anni, eique foli convenit fucculentam effe : post primum enim annum medul-Areanux primi anni, etque ion conventi nocumentani con contributioni mini annum medula exarefeit, nec unquam pollea fuccum admitti; unde laxa molléque fuperfunt pellicula. Grev, in medulla utriculis, necnon in transverfalibus vafcula utriculos reticularites ambientia occurrunt, unde conjectari licet vaforum plexibus tum medullarium tum transverfalium facculorum or-

dines irrigari.

8

I mole.

CAP. V.

De Partibus caulium contentis & de motu succi.

Partim è Clariff. Malpighii, & Grevii scriptis, partim ex nostra observatione.

Uot vasorum genera sunt intruncis & radicibus, totidem etiam partium contentarum difforentia. Utriculos hie è vasorum numero excludinus, & parenchymatis ascribinus, ferentia. Utriculos înc e valorum numero excitadmus, & parenchymats afcribimus, quamvis & hi revera vafa fint, Pares ergo contenta funt, 1. Lympha feu fucen limpelus & aqueus, in Lympha-duchbus feu fibris ligneis filtulofis; 2. Succus planta effentialis feu fipectificus, in vafis peculiaribus ficicifeirs reconditus; 3. Aer in filtulis fiprialbus delatis; qui tamen planta pars non videur dicendus. Succum limpidum in nonnullis planta first firmetura & fiu Lympha-duchtum dufin generum effe colligit D. Grevius.

Utriculi (ut diximus) fiunt velur parenchyma trunci, nec fincum à lupradictis divertime configue autorite parenchyma trunci, nec fincum à lupradictis divertime configue autorite parenchyma trunci, nec fincum a lupradictis divertime configue autorite parenchyma trunci, per lineur parenchyma trunci, per

Ottente (ed instante) dun volat patientiffat dans, het needen et needen de unit On-timent, fed inter vala mediant, & vel licco erudori concoquendo inferviant, ut vul ED. Mahiga-hus; vel etiam aeri e fiftulis fpiralibus excipiendo & in vala fuccifera derivando, eodem fere modo quo in animalibus pulmonum veficulæ aerem à bronchiis tracheæ exceptum Arteriis imper-

tiunt, ut opinatur D. Grevius.

Succus limpidus fen lympha ab aqua communi, cum primum effluere incipit, nec guflu, nec confiftentia multim differt. Tantá copiá verno tempore afcendie, ut in nonnullis arboribus è vulnere inflicto ubertim emanet. Vafa autem per qua moverur, autore D. Grevius, funt fiftula figirales fen trachez D. Malpighio idicar. Ratio, feu caula (unque) proper quam primo vere per l'fitulas hafce afcendir, cif., quia corticis Lympha-ductus feu vafa per qua totà effate ferur, tum primum forma primut, cim engo haè viam non inventi, in vafa aerea dispredieur; quamrimim verò lympha-ductus prædicti confiftentiam & extentionem debitam confecuta funt, fuccus è rimimim verò lympha-ductus prædicti confiftentiam & extentionem debitam confecuta funt, fuccus è diverticulo in viam recit, & tracheis derelichis in hacut in proprium fum receptaculum fe confert. Hac D. Grevius, qui tamen nobis non undequaque fatisfacit; quanvis enim faits caufa fit cur fuccus in tracheas primitim irruat, clum tamen vafa fita amphora fint & patentiora quaim nowiere extractic cus in tracheas primitim irruat, clum tamen vafa fita amphora fint & patentiora quaim nowiere extractic cus in tracheas primitim irruat, clum tamen vafa fita amphora fint & patentiora quaim nowiere extractic cus in tracheas primitim irruat, clum tamen vafa fita amphora fint & patentiora quaim nowiere extractic cus in tracheas primitim irruat, clum tamen vafa fita amphora fint & patentiora quaim nowiere extractic. tymphz-ductus, & mihal obitet quo mimus curfum continuer, cur hisderelictis velut electione quadam yd novos canales fe reciperet, rationem non video. Interim tamen fuccum verno tempore per vala acrea sursum ferri, & vulnerato trunco per corum orificia effluere minimè negamus.

van aerea munun tein, et vuntea ao tunto pos con un orinta entuete infiliure fragatuis. Que de motu fucoi vernali in Betala, Vite, Aere mojore & minore, Juglande, Carpino, Salire (nam has folas arbores in noftra regione lachrymare hactenus observavimus) experiendo didici-

1. Per quacunque tandem vafa afcendat fuccus, per totam ligni craffitiem afcendere experi- Per quaccunque tanoem vaia arcenoar necus, per tocam agin transcent accencer experient arcencent: Significant rerobato trunco aut ramo radicere, quò profundius factum fient for ramen cò copiolior fieces extillat, & quidem pro altendinis proportione, ur ex duplo profun-rationale de copiolior fieces extillat, & quidem pro altendinis proportione, ur ex duplo profundiore foramine dupla ferè fucci quantitas codem tempore emanet.

Deinde ut omnem vel ferupulolissimo cuique dubitandi ansam præseinderemus, grandiorem Betular ramum ferra reciprocata ad modullam fere incidinus, spanoque circiter semipedali interpo-tito, ab cadem parte paris altitudinis sulcum seu incissonem secimus, deinde ligno serraturas, internto, ao caoem parte parts anatomis paream rea memoriem recimis, oenior nguo terraturas, intercedente esempto, inque area lignea complantat medio foramine terobarco, panni lacimam feu
filtrum ei immilimus, cauto interin ne quid defuper liquoris in filtrum deflueret. Quibus peractis fincum inhulominus è foramine copiole extillare deprehendimus.

2. Succum in valis tam deorfum quantiurfum liberè moveri conftat. Virga enim Salicis alufte

arboris cum fucco turget recifa, & perpendiculari fitu fulpenfa, ab inferiori majore extremo lachry-mamaliquandiu extillabat: quin fi talex aut baculi faligni aut Acerni utrinque recifi fuperiori extremo fitulam ceream ita applices & agglutines, ut vafeulum quoddam efformer, cujus latera fint circum-facentia tubi, fundus planum extremi baculi reciti, cique perpendiculariter erecto aquam infundas, Lib. I.

videbis brevi aquam transito ligno ab altera baculi extremitate paulatim extillare, nec cessare anreman valculum prædictum exmanitum fuerit. Idem in Tithymalo aliffoue lactefrenibus cernitur. nux recific ab utraque parte, tam superna quam inferna succum lacteum pariter effundunt. Unde patet nullas in plantarum vafis valvulas dari. Quod indè etiam confirmatur, quod fi talea de pater mulas in panearum vans various cari. Colo ince etam commanzi, quos in carea aux finculis invertus planearum, fuperiore minitum extremitate terre immiffe, inhilomium comprehendit, & quantumvis mutati, fucci directione germinabir, ut in Safne expert finnus. Hot camen perpetuo event (Adalphybis monearum) plantatos taller finculos minis profecere, extranearum perpetuo event (Adalphybis monearum) plantatos taller finculos minis profecere, extranearum perpetuo event (Adalphybis monearum) plantatos taller finculos minis profecere.

tamen perpetuò eventi (Malppho monento) plantatos taliter l'irculois minis proficere.

3. Vala fuccièra in progredia inter fe communicant per intutuas anafhomoles, quod hijufinddi experimento probantus. Serrato profunde per transfverfum Berulæ adultioris caudice, deinde
interpolito figato ab aedene caudicis parca de candem quantum conjectar poutimus profundiarem
ferra adactà, non ab inferiore tantum fulco lachymavit truncus, fed etam à fuperiore, & quiem aquà quantitate, idque non tantum cùm primò ferraturæ feu fulci facti effent, fed etiam
polit aliquot dies, & de novo iterum polfquam celfalfer aliquotes effluere. Vala autem differanon aliunde succum excipere potuerunt quam ab integris & intactis in altero trunci latere afcendentibus, cum quibus in superiore arboris parte per anastomoses conjungebantur. Hic autem obiter monere convenit, Sectionem Corticis transversam circularem non semper aut omnem arborem perimere, ut vulgò creditum est. Siquidem ex nostra observatione in Agrifolio corticis annulo palmaris propè latitudinis derracto, & ligno denudato, arbor nihilominus per plures anannuio paimaris prope iastitudinis aceraccio, et agno denuacto, artor iniulominus per piures an-nos fupervixi. D. autem Malpighus in varii silveriarumarborum furentiis ke ramis Opalii v. g. Pra-norum, Mali Cylamia, Querchi, Salicii, Populi, Avellana, horizontalem fectionem in cortice fecit, ablata equidem & libri annulari portione: quo facto pas fupero fureuli feu caudeius fupra fectioablata ejudiem & ibri annulari portione: quo haco pars luperior furculi feu caudicis fupra fectio-nem brevi vegetans ich exerveit ut longë turgida reddereur. Corres enim, in Queste pracipica, in Prant & Cydonia malo, horizontales utriculorum ordines ita elongat, ut frequenter appendices promantur, quibus demukata ligni portio cooperitur; & Cafad denno munta anafhomofi cum infer-iori lecti corticis labio continuus redditur cortex; rami quoque portio ultra fectionem lignos fu-perexcrefecinte circulo & involucro, impenie craffa pronuberat. Denudata verò lignea portio gracilis adhuo fabilitir mullo vigonte incremento, quod reliquo quoque furculi infra fectionem contingit. Hinc autem patet,

Succum non tantum inter corticem & lignum furfum repere, fed etiam in valis in ipla ligni

fubstantia sitis ascendere.

Quandoque dubitavi (inquit D. Malpighius) & nos quoque unà, an expositus tumor ultra eircularem fectionem in superioribus ramorum partibus excitatus, ab impetu succi sursum propulsi contineere; Secto namque cortice per solas ligneas fistulas ascendens alimentum quasi ab angulto & arcto loco, laxiorem corticis campum ultra sectionem inveniens ad extra dilatari posset; unde harendo nutritionem in proximis partibus promovere valerer. Quoniam tamen in novellis, praecipuè Quercis, facta corticis laceratione, ii exigua rami portio ultra fectionem circularem fuperfit, amputatà fci. rami extremitate, nullus fere tumor fuberelcit: & in arboribus, in quibus facta pariter horizontali sectione, ità tamen ut portio ejustiem corticis minimi unguis latitudinem æquans ter nonzontan lectronie, na cancer la portro giunein cortos minini unigua statudinan espansadhu: integra (iperfit, cortico pià continuato; certum eff nutritionis sugmentum fibblequi in relicità corticis parto, & in fuperiori portione : Quare ex his probabilità conjeci nutriti fiacci motum à fuperioribus estam ad inferiora promoveri. Hackenus Malippilus, cui & nos estam fuffragamur, imò fucci descensum ex superius allato experimento, arque etiam ex discissa radice ab utraque parte, tam que trunco heret, quam que in terra restat, lachrymante, necessario colligi & concludi opinamur, adeóque ramuli fupra annulum decorricatum germinationem & augmen-tum fucco descendenti deberi, qui cum ulterius inferiora versus ob corticem interruptum motum fuum continuare nequeat, in corticis & ligni novum involucrum erogatur.

4 Succus non tantum inter corticem & lignum, ut olim & vulgo creditum est, neque inter annuos tantum ligni circulos seu tunicas sursum repit, sed etiam in vasis in ipla ligni substantia

fitis, ut modo oftendimus.

5. Arbores nonnullæ citiùs lachrymare incipient quam aliæ ejusdem generis & ætatis: adultiores & majores citius perpetuò quam minores & juniores, & copiosius etiam ex aqua incisione. 6. Arbor quacunque ex incisione antequam succus ascendat facta, cum idem ascendere incipiet lachrymabit.

7. Diffecta particulari aliqua radice, ab utrâque parte, hoc est, tam ab ea quæ trunco unita manet, quàm ab ea qua ab eodem feparatur; ut mox innuimus, fuccus exftillabit, unde etiam con-

ftat eum fusque deque in utramvis partem moveri.

8. Succus è vulnere inflicto in eundem locum aliquandiu destillans gelatinam quandam seu coagulum albicans paulatim pracipitabit, & copiofius cum arbor folia explicare incipit. Coagu-

lum hoc videtur esse materia ligni.

9. In mott & esthuxu succi in varii generis arboribus magna est disferentia. Acer majus Autumno etiam post delaps statum folia, & deinceps per totam hyennem idones tempestate vulnerata fuccum extillat: idoned inquam tempeftate, hoc est, aeris temperie gelida & leviter pruinofa. Acer majus, Juglans, &c. incise aut terebrata, post nocturnum gelu splendente Sole, modò frigus non nimium vehemens fit, fuccum uberrimè manant, non internoctu quidem aut fummo manè, fed duabus tribúsve à Solis exortu horis, & circa meridiem maximé. Post gelu vehementius & diuturnius, cum frigus incipit se remittere, succus maxima omnium quantitate effluit, etiam è vulaeribus pridem factis, ifique arboribus que vix unquam alias vulneranti refpondent. Quod a-deò verum eft, ur fi gelu forte incident adulto vere, cum jam fucos extilare defir, fluxum en moi repecti, & mautants faltem horis enanat. Gelu ergo modò non fir valde vehemens facci motum promovet, imò jam ceffantem revocat : vidimus enim è vulneribus Aceri majori & Juigland inflicts notch disque extilanten liquoren cim fatim pot egrellum vi figors in funa concreteere & condonareur. Notandum etam in gelu vehement, cun terræ fuperficate concreteere & condonareur. Notandum etam in gelu vehement, cun terræ fuperficate concreteerur, radicem Aceris majoris diciffam, è parte terræ hærente uberimle lachtymatific, & copiotius quam alias unquam, cum tamen ob vim frigoris fuccus in trunco vel congelatus vel ad copionus quam anas unquam, cum tamen oo vini ingoris nectis in tienco vet congetatis vel ad motum pigrior redditus incitione facta non effluerer. Unde patet copioli hujufee effluxus caufam gela fulle; an qua faperficies terre conftricta vapores afcendere folitos coliberer & repercutegent mine; art quis imperioris certa contrata i inperioris configurat, imperi facto in radicis ret: qui exitum non invenientes, paulò infra terræ luperficient configurat, impeti facto in radicis ret: qui exitum non invenientes, pauto intra terre imperiteire exituasiti, imperitate un radicis poros irruerent? Verum (ut verum farear) in ratione lugus pharmonient reddenda miliimet ipfi non fatisfacio: cadem tamen proculdubio eft qua copioliffima emanationis fontium vivorum in gelu vehementiffimo, quale bruma præcedenti accidit.

Saeci plantarum proprii & specifici plerumque concrescunt vel in gummi, vel in Resinam, vel

in mediam quandam naturam inter gummi & refinam.

n mediant quantiant naturant meet gaman et formatie.

Gummi eft fuccus concretus qui in aqua facile diffolvitur, in igne nec liquefeit, nec flammam concipit, fed duntaxat crepitat; cujus generis funt Gunnii Arabitum, Gunnii Cerafi, &c. Hoc genus [D. Grevio] nihil aliud eft quam mucilago exticcata, cujus fublitantia parum vel nihil olei

continer. Refine eff liquor pinguis & olcaginofus ex arbore fapius (ponte, interdum ex vulnerată defluents: Eff autem ratione contiflentue duplex, liquida & ficca. G. B. Câm aquaz paicum, plurimum ens: Eff autem ratione contiflentue duplex, liquida & ficca. G. B. Câm aquaz paicum, plurimum ens: Eff autem ratione continuata, in aqua non distolvitur, fed in oleo duntaxat. Hujus generas funt Terebinthina, oler continuata, in aqua non distolvitur, fed in oleo duntaxat.

Mafiche, &c.

Melli generis fuccus inipidatus cum partibus fius oleofis plurimum aquæ admixum habet; idMelli generis fuccus inipidatus cum partibus fius oleofis plurimum aquæ admixum habet; idolique tum in aqua quam m oleo diffoliv poreft, ut Galbarum, Sagaperum, Ammoniacum, &c.
der autem mihl aliud nitro funt quam fucci latei inipidian. Cuplicunque enim plante lactefHac autem mihl aliud nitro funt quam facile concipit, eamque lucidam &c.
duurmam emutit,
cultur survey and concipit activities de duurmam emutit,
cultur survey. Com latent in focus quam Terebinhina aut Pix liquida. Color enim lacteus in plantarum fuccis ex admixtio-Color lallent in ficus quam Trrebinthina aut Pix liquida. Color enum lacteus in plantarum fuccis ex admixtio in partium oleofarum cum aqueis copiofiore oritur. Eadem utque (ut recké D. Grevius) vegencia me partium oleofarum cum aqueis copiofio ex origo & cauda est mixtura nimirum prædicta partium oleofarum tabilium que animalium lactis origo & cauda est mixtura nimirum prædicta partium oleofarum cum aqueis per minima, ut vocant. Hinc partes lactis ferofa & oleofa ab invicem feparata utraquei diaphana evadunt. Hinc in defililatione aque Anima ut Cinnamom v.g. qui primo exit fipritus limptois est & citaphanas, vertum cum fipritus pars maxima exhausta est, cumque residuo aquei particulæ ascendunt que oleosas secum sursum rapiumt, liquor turbidus & abilitus, ac si lacte fuffusus effet, evadit.

CAP. VI.

De annuo trunci incremento.

Rbonum & fruticum trunci, indéque emergentes rami, novis quolibet anno additis lig-neis myolucris augentur. Opolibet enim anno novus fibrarum annulus interiori libro acneis involucris augentur. Quolibet enum anno novus bhrarum annulus interiori ibro accredici, & bifariam tandem divifus in diverfa difeedit, pars exterior cortici adjungitur, interior fenfim indurefeens anne exactum. Autumnum ligui duritiem & foliolitatem acquirit, & à cortice ablecedens ligno agglutinatur, adeóque truncum auget: it au non varò bibogam & coninuatam fibram, max in liguim ferraminatam, paullò infra cervicit, naturam adue fevramien animadoverteri. D. Malpejhuss: unde (inquirit) nil mirum fin truncis & ramis arborum, quibus corticis exigua portio detratic off, fibijetta liguea pars cortice defituta unuquam incremium capita. Cum ergo trunci & contra exactiva mode anneanne, bios colmo recolumni ficense purchasis. rami hoc tantum modo augeantur, hine olim creditum fuccum nutritium inter corticem & lig-

rami hoc tantim modo augeantur, hinc olim credium fuccum nutritum inter corticem & lignum duntaxit alcendere; quam opinionem erroncam effe fuperits oftendimus.

Circuli hi feu tunica lignes in arboritus intra tropicos nafcentibus omni ex parte æqualiter inter fe diftant, & medullam pro centro legitimo obtinent, ut in ligno Brafiliano Acantinno dinter fe diftant, & medullam pro centro legitimo obtinent, ut in ligno Brafiliano Acantinno dinter fe diftant, & carcins verò regionibus vel ad Auftrum, rel ad Septentionem politicis meridien vertis dilatantur, & à parte polum refpiciente contraluntur, adeò ut medulla refpectu habito femper excentrici reperiantur: hinc multi ex hac circulorum politura meridianum. invenire docuerunt; & Geoponici peritiores arbores translaturos monent, ut eundem denuo plantatis partium fitum respectu plagarum cœli servent quem in priore statione obtinebant.

Ex circulorum ligneorum numero trunci vel rami ætas innotefeit, fiquidem numerus circulo-

rum numerum annorum quos duraverit æquat.

Circuli interiores angustiores sunt quam exteriores, tum quia cum planta robustior est copiosius alimentum attrahit & craffiores circulos efformat; tum quia interiores ab exterioribus premuntur & constringuntur, tum denique quia lignum tempore arescit & contrahitur. Hac de arboribus vegetis & nondum staturam & magnitudinem justam adeptis; nam in annosis & 🐯 datums aliter se res habet.

Interiores circuli, dum annis & ficcitate contrahuntur, medullam spongiosam magis magisque compriment & coarctant donee in quibuldam omnino occultetur & evanefeat.

compriment of coarctant conce in quinousant ominio occureur of evanetat.

Lignum circulorum interiorum durius ch quam exteriorum, & plearungue colore faturatiore
† lil. 16. 38. tinchum, nunquam certé dilutiore. Hine exterior ligni pars à colore Alburnum † Plinio dicitur, noftratibus Che San of the Cree. D. Malpighus fibris & transferfalibus utriculorum ordinibus, quibus lignum contexitur, peculiarem affundi fuccum exiftimat, cujus corporatură & concretione varia firmitas & durities ligno comparatur. Longum tamen (inquit) tempus requiritur, ut recentı ligno talis concilietur foliditas, qualis deprehenditur in præexistente ligno: unde nova inducta lignea additamenta talem duritiem non fortuntur quam subcrescentia insecta non erodant, sed teredini fumme obnoxia funt. In Quercu octo circulos & involuera alburnum confituere vidi, quare cum aeris & aquæ injuriis cedant, à mechanicis ut inutilia abjiciuntur.

Arbores & rami qui in alutudinem per plures annos crescunt in parte superiore pauciores circulos oftendant quam in inferiore, exteriores autem circuli utrifque communes funt, non interiores : exteriores enim interioribus quotannis fuperinducuntur, unde & interiores qui cacumen non attingunt, femper in punétum definant, & finguli velut conum concavum efficient, ut perspicué videre licet in Abietis tabulis per longitudinem arboris sectis.

Ex comparatione horum circulorum in variis arboribus innotescit differentia annui incrementi quariumlber collatarium in vaina dionium monocum unicotina unici mina munici quariumlber collatarium, sice o g. triennale augmentum Quercis quinquennale ulmi incrementi me adem arbore Ex comparatione etiam circulorum annui incrementi in eadem arbore tuni cantiduni accipata. Es comparatione estant circulorum annu incrementi in cacen arrore (qui non lemper aquales finnt, fed crafficire plurimum differunt, pro auni, ut verifimile eft, conflitutione) colligere licet qualifinam anni temperies latitudinali arboris cujufcunque incremento maximè propitia fit.

CAP. VII.

De Caulium differentiis è Joach. Jungii Isagoge Phytoscopica, additis & mutatis nonnullis.

Aules multipliciter differunt,
1. Respectus Fosiorum. Caulis vel est folis configur, vel iis omnino destitutes, five multus. Difference Folis vostiti plerique plantarum caules sunt. Caulis nudus vel absolute, vel secundum quid cantium solinudus est. Absolute nudum dicimus qui nullis omnino foliorum rudimentis donatur, ut Taraxaci, rum respectu. Hallis etc. Zolonic mann qui tens orninno fotocum ruminerits conacur, ut taraxaci, Plantagnii, Bellidii, &c. Secundim qual nodun, qui fofus admodur exilibus, &c à caule non fatts diffinctis eft amictus, ut Tuffilagnii, Petafiti, Dentariæ aphylli, &cc.

Caulis foliis vestitus oft vol determinate vel indeterminate foliatus. Determinate foliatus est qui ex certa diffinctione tantim folia profert: Exmica quidem in Anemone, Pullatilla, Herba Paridis, Aconito hyemali: Ex duabus in Phthora, Unifolio, Coryledone altera. Induterminate foliati funt reliqui.

nto nyemani: Ex anima in francos, Orindo, Contradori ancia. materiminas tonati unit reinqui. 2. Respectiva ramorium Se petiolorium, Caulis est vol simplex, vel in ramos divosse. Simplex, ut in Differenta Taraxaco, Bellide, Plantagine, Pulsatilla, Anemone, Nymphaa, Bistorta, Vinceroxico, Pyrola canima ravulgari, &c. Ramofus in plerifque.

Inter simplicem & ramosum ambigit caulis in umbellam sparsus, ut in Primula veris, Auriculaur-

Inter funplicem & ramoltum ambigut caulis in umbellam (parlus, ut in Primula veris, Auricula urfi. In his tamen caulis petuolis potus qu'an ramulis est difficus.

3. Respectu firus florum, Caulis vel determinatus est, vel indeterminatus.

Differentia
perminatus est qui in extremitatibus live faltigus fispitis flores & seminan producit, ideòque vel in
perminatus est qui in ficiam live tripfium, vel parmiculam, vel umbellam, vel corymbum terminatur.

Capitulam est quod constitat ex pluvibus flosculs & seminibus arche in globosam aut circularem fi. Capitulam

ve disci figuram congestis, ut in Cyano, Scabiosa, Jacea, Carduis, &c. inque Bellide, Chrysanthe. 141d.

Spica est quod ex floribus & feminibus spisse compositum est, ità ut conus erectus sed oblongus sive Spica quid. admodum acutus inde evadat, ut in Lylimachia purpurea, Verbalco, Plantagine, Luteola, Reseda, Biftorta, Secali, Hordeo, &c.

Pancula, item Juba, est spica laxè diffusa, præsertim perpendentibus petiolis, ut in Milio. Umbella est extremitas caulis in plures longiores pediculos divifa, qui in latius continuo radiantur, Umbella quadiinque minores divis flores sustanent in orbem circumactos: à similitudine umbella, qua mulieres sa-

ciem à Sole a cent, dicta. Cormbus oft extremitas caulis ita subdivisa & floribus aut fructibus onusta ut sphærica figura inde Cormbus

oriatur, ut in Hedera ai bo ea, Sambuco aquatica, Cepa, Porro. Corymbus interdum pendulus eft, quad. ut in Sambuco aquatica, feu rofea.

Corymbi nomen lattus patet, & in genere quodvis summum fignificat. Nam prima notio 10 noglius est, in capite veterum Atticorum, tutulus seu meta suggestus capillorum, autore Scaligero. Verum apud Plantarum (criptores Corymbi propriè Hederæ racemi appellantur. Plin. lib. 16. cap. 34. in descripti-

pum non resolvitur.

Caulis indeterminatus est qui petiolis à latere caulis prognatis flores & semen gerit. Ideoque nullum extentionis habet terminum nili quem hybernum frigus imponit.

4. Respectu figura Caulis vel angulosus est, vel teres; & interque vel solidus, vel carris.

Angulofus caulis vel viquerus est, ut in Cypero & Gramine Cyperoide, Papyro, &c. Ad trian-Different gulum caulem ettam referi potest caulis qui ternis foliorum processibus, præserum spinosis distingui sur cardinas christophospass. tur, ut Carduus chryfanthenius.

Vel Suadrangulus, in Salvia, Mentha, Lamio, Marrubio, Rubia & fexcentis aliis,

Vel Quinquangulus in Campanula, Polyacantha vulgari:

Vel Sexangulus in Lytimachia purpurea trifolia.

Inter angulatos & teretes caules ambigunt striati, ut in Siciliana.

Caulis teres seu rotundus est in Anagallide aquatica, Nummularia, & infinitis aliis, præsertim in

Caulis inanis vel totus inanis est, vel in nodis seu geniculis consolidatus, ut in Arundine, Frumentis, Graminibus, Fremculo, Gentiana, &c.
5. Tandem Caulis fituls respective vel rectus est, vel repens. Restus vel suis viribus se sustentiat; vel Differentis.

adminiculis indiger, quibus vel circumvolvendo fele implicat, ut Lupulus & Convolvuli; vel claviculis caidium ficiis se alligat, ut Vitis, Bryonia alba, & Legumina pleraque; vel foliorum pediculis annectic, ut Nasturtium respeciui; Indioum & Fumaria; vel cirris adherefeit, ut Hedera.

Repens

Caulis inde-

terminatus

Resens est que horizontaliter extensus ad intervalla folia emittit & radices agit: ut in Fragaria, Pentaphyllo, Ranunculo. Quibus caules hujufmodi funt. Plantas plurium fundorum appellat Jungius. Pleraque autem hujus generis plantæ duum generum caules emittunt, alterum eredum, alterum repentem, ut in Fragaria, Bugula, Ranunculo cernitur.

CAP. VIII.

De Gemmis, è Clariff. Malpighii & Grevii pracipue scriptis.

Emma dicuntur arborum & fruticum fœtus novelli, quos quotannis Æstate aut Autumno pa-Emmæ dicuntur arborum & trutcum tœus novelli, quos quotannis Æfatæ aut Autumno parium fiquamolis regumentis veluti fecundis obroluti, in quibus per totum hyemen latiant, exercitante novo in firculos explicari incipiunt. Ha (inquit Malpighius) in noftris hitee regionibis circa Junium menfem [ferità apud nos in Angla] è tenello furculo erumpunt, intra folin axillam cubantes. Singulis enim annis è quibulcunque tenellis ramulis nova emergunt partira folin axillam cubantes. Singulis enim annis è quibulcunque tenellis ramulis nova emergunt partira folin axillam cubantes. Singulis enim annis è quibulcunque tenellis ramulis nova emergunt partira folin axillam cubantes. Singulis enim applicative applicative partire de sono de la companio del companio de la companio de la companio del companio de la companio del companio de la companio de la companio del companio de la comp tes, à quipus excoquitur ex uerivatui non tantum reminummateria, ica ex opermatica organa. Non enum idem uterus perpetuo viget, & reliquo infervit vegetanti corpori cui appenditur, ut in Anima. enim idem uterus perpetuo viget, ce renquo anes re regoranti corpori cui appenditur, ut in Anima. Ibus, fed fingulus quique ramus anno quo luce fruitur propriis gaudet fpermaticis organis, & fedcundus brevi viget, reliquum vero fue vitæ infecundum transigit.

Nec furculi tantum arborum & fruticum, sed & radices quoque herbarum restibiles gemmas quo-

tannis Autumno pariunt.

Gemma cum fit compendium furculi, seu tenellus surculus cum futurorum foliorum inchoamentis Gemma cum fit compendium furculi, feu teneluis turculus cum tuturorum foliorum inchoamentis compendo quafi concluíus, ifidem partibus integratur quibus & rami componuntur. Media enim & profunda tubifanta teneluim eft lignum fito corrice circumdatum, fibris ligneis utriculifque medullaribus contextum, & frequentiflimé candidis pilis obfitum, à quo hinc inde erumpunt folia, funamatim locate, quorum extériora que protegendæ gemmæ infervinur, yet emporanea funt & cadica, yet inalienam degenerant fornam, ut multis exemplis oftendit. D. Malpighius. Hac autem (ut ca, vei matemam oegenerant formam, ut muits exampis ortenut D. Maipiginus. Hac autem (ui ile philosophatur) fon trantium interioribus & conclusir cultodiam parium;, cie contenuis piforum reducurimque fuccus in propriis utriculis excoquitur; & longa illa [per hyennen] quiece digeritur, donce exalatus firermatico illo fipiritu, ope ambientia aeris, in gentime cariama, furculum fic. tenellum revehatur; ut ulteriorem foliorum vegetationem excitet. Unde hijufinodi genmarum folia non unicam coftulam, ut in stabilibus folis fere semper miramur per medium productam possident, sed unicam coftulam, ut in stabilbus soliis ferè semper miramur per medium produstam possidam, sed multiplices sasciaciali à basi assurentes in proprios appenso utriculos definunt. Contabescunt possirem os foliola har gemmarum, dum gemina uni adstant stabili solio, exhausto jam concosto humore, & tandem concidunt, vel gracialescando in petioli formam absumuntur.

Non autem una perpetuo est naturar methodus in augensiois gemmarum foliis, ità ut primò caduca erumpant solia, mos stabilia emergant, & tandem adaustis illis is sista contabescant & decidant, sed passisim in puturios arboritos gemmarum folia, & praccipie que bassin infinis componunt, mitrali amisi si figura, novas mutationibus tandem in stabilias estos que bassin infinis componunt, mitrali amisi si figura, novas mutationibus tandem in stabilias solis mirabilis est. Primò enim costulia seu petiolis, carina instar, humore turgidus cum appensis sibrulis manifestatur, à quibus probabiliter saccionem se un residente maniferatatum membranula rendent, ut in Anunsulum primava delinera.

culorum seu utriculorum transversalium membranula pendent, ut in Animalium primava delineatione observatur. Patent autem deducto novo alimento, quia complicata sacculorum moles subintrante succo turget, & ità folio latitudinem & laxitatem conciliat.

trante fucco turget, & ità folio lattrudinem & laxitatem concinat.
Foliorum flabilium fitus intra getima clauftra mirabilis pariere eft; ità enim ipforum partes controquentu & complicatur, ut fibi mutuò adaptata turò culfodiantur & minus occupent fpatium.
Sic, exempli caulà, in Lapatha, Actofa, Bilforia, &c. fingula folia membraneo tennique facculo involvuntur, genima pariere fioliorum partes convoluta verifies exerciorem partem, minori folio intra proprium facculum contento locum fupra excurrentem coftulam parant: quod parier intra involvuntur. proprium jaccuumi contento occum nupa exemi noti contento parati. que parte interior future cultodium, candem fuarum partium revolutionem partiur, mintíque adame foliolim fuo facullo circumdatum fupra coftulam cultodit, & ità ufique ad minima, vel fi à minimis exordianut nacune in cuntama in injus contamin cuntonis, oc na unque au minima, ver na minima exorda-mur, hac cum proprio fuo velo feu involucro, femper cum folio proxime majori aleriu utrifique com-muni velo includuntur, deinde utraque hac folia velis fuis obrecta una cum folio proxime majori al-muni velo includuntur, deinde utraque hac folia velis fuis obrecta una cum folio proxime majori almuni velo includuntur, deinde utraque nactoria vens sus opercat una cum rono prosime majori atteri iddem omnibus communi involucro obteguntur, & ità progrediendo ulque ad maxima. Eft autem (inquit D.Grevus) regula generalis quam obfervat natura in gemmis, cùm foliorum pediculi longiores funt quàm ut folia fibi mutuo commode obvolvi poffint, nec alia fiscialis tutela providetur, è pediculorum bafi membranas latas extendere, velut ftragula folis protegendis, interdum

binas, interdum fingulas. Varios autem modos quibus natura folia tenella complicat, ut in gemmæ angustias coerceantur, pro uninscujusque certe figura & compositione commodissimos, vide apud Grevium lib. de Anato-

pro minicipatine case i figure lib. 4. de Anat. Foliorum cap. 1.

Genmarum duo lunt genera, aliæ folia tantum intra le continent, & in furculos foliofos explicantur, aliae etiam floribus prægnantes sunt, quæ facilè ab illis veris initio magnitudine sua dif-

cernuntur.

Flores autem omnes, (observante Grevie) non secus quam furculi persecté formantur omnibus fils partibus absolutis tribus aut quatuor mensibus, & interdum dimidio anno, aut etiam amphius antequam in lucem & conspectum prodeunt: Adeò ut perennium herbarum omniumque in genere Arborum & Fruticum, qui censentur anni cujuscunque flores, anni illius revera non fint, nere arronnul ex truscum, qui cementul anni cupatanque notes, anni mus reveta non integran de ditu ancia extiterum, pracedenti fci, anno integran omnium partium forman & diffositionem adepti : ut fingularum gemmas diffecando patebit. Sic flos Mazeri v. g. qui Januario menfe interdum apertur ; circa medium Augulum anni pracedentis integré formabatur : que tempore folis genume vitabbus caure detractis floris petala ejudélmque apices, feminis conceptaculum circlinis qualitation. gentes, perspicillo etiam madiocri clarè & diffunctò visibilia reddantur. Alla exempla adducir laudaras Autor que apud ipsum vide. Tempas autom quo l'os generatur seu formatur à nemne auto sobiervatum miratur. Invento tamen in Lunaria min, tempas illud ab oculatifismo F. Columna obiervatum. In hac spece (inquir) omnes plante in imo persolo supra radicem folliculum quendam habent, voluti Art storem exignam, in quo plant dam exignam, veluti freum complicatum extra vidi, intra folliculum, uteri vicem geneticm accompant, folosium tantum que racemo vidua estante da papum professablem. Se culturature et al meseron folliculum que racemo vidua estante da supra personalem. tare vidi, intra fonequem, uteri vicem ge entem mengram, tonouum tantum que racemo vidua e-rat, polt anum proferendam, 8c querazimoa etan iglo eviguo fed integro racemo convolutam. Et hoe mirum Nature inflitutum. Alus planta finili modo infra terra terram gerere agnovimus & fino tempore proferre, fed non anno incegro, & forfan non medi vertim à nova radics iprius extumecentia, ut in bulbofis quibufdam, in quibus intra bulbum plum piecatum caulculum obleva-

CAP. IX.

De Foliis Plantarum è Joach. Jungii & aliorum scriptis,

Olum, definiente "Jungio, eft quod à fede cui adhæret isà in longitudinem & latitudinem exten- » In 16g.Fly-ditur, ut tertue dimensionis termini inter se differant, hoc est, fuperficies folis interna ab externa, totop.

Superfices folis interna, qua & fuperior, item fupera dictur, est que caulem respicir, ideòque vel cavitatis aliquid obtinet, vel faltem minùs convexa est quam altera exterior, si five interior si ve prona fuperficies. Folium aliud est simplex, aliud compositum.

Folium competes, must express primary the Folium competers of the state of the Folium competers of the folium competers of the folium specific primary for the folium competers of the folium specific primary folium specific cum petiolo decidere foler, folium appellar debets, ut in Foglande, Frazino, Serbo, &c. Partes autem ille, que in multis folia videntur diffineta, lobi funt & lacinia, non proprie folia.

es, que un mais iona sociata continua non una casama, non proprierona.

Perioda five paciellante foit pars el im longuadamen extenta, que foitum faturer & cauli connectit. Periolas quid.

Periolas firede dectus à caule ufque ad foiti initium intelligium; id quod incer foita est nervous (se-

piùs aut cofta dictur.

Folium compositum, dividente Jungio, cst vel digitatum, vel pennatum, vel triangulatum.

Folium digitatum est ubi plures lacinia; [leu plura simplicia folia Jungio] quasti ad unum petioli punctum sive terminum aprates since, ut in Trifoliti & Pennaphilli, Fragaria, Lupino, Cannabe, Vitice, &c.

Folium pennatum est in quo bini lobi [Jangio folia] è regione sibi ad idem quast cost e punctum sive simplification con apparature. Il deli van sincere sibi munera di metale somentire in sultimositi. Folum pematum est in quo bini lobit J. ingio totta J ergione fibi ad idem quafi cottæ punctum five ad eandem cottæ difinicionem opponiumur. Labi mi femper fibi mutuo directé oppomium in bujulmedi faliti, ut in multis Filicum (pecidos aditique objevavimus.) Hos genus folia fiun vel pariter, vel impartur pemata. I artier pennata, ut in Faba, Vicia, Pilo, &c., [Una arbor Lenricus pariter pennata folia obtinet.] Imparter pennata, ubi ultimus coste terminus fingulari folio caladitur, quod imparten loborum mumerum urbus, ut in Rola, Juglande, Frasino, Potentilla, Sorbo, &c. Folium pennatum un distribution della distribution distribution della distribution della distribution della distribution distribution della distribution della distribution distribution distribution della distribution distributi porro vel est uniforme, vel disforme. Uniforme, filobi circa candem costam harentia magnitudine serè

porto vel el muírome, vel diforme. Luijonne, filolo circa candem coftam harentia magnitudine fere aqualia fin. Difforme, finaprobus minora inti interpofita, utin Ulmaria, Agrimonia, Filipendula. Folium triangulation est cuius costa ità ramola est ut bini rami ex cadem diffinctione fibi primario oppositi in tor ramos findantur quoi reliqua exterior coste primariz portio obtinet, dicitur ciam dal folica five folium ramosium. Hae Jingim. Vertum nos cum oculatilium o F. Columna Lynceo Folium compositum malianus dividere in 1. digitatum leu circumferiptione rotundum & ad peticulum ulque incitum: 2. penumen feu raragaodha & 2, multifano se mayoribe h. t. in objects folos seu lacinias diffectum. In hoc autem genere que latos habent lobos seu ficinias folia deres 1000s ten neumas unicetam. In not autem genera que natos natem 1000s fen neumas 1011a അത് എൽ. സ്ക്കാള്റ്റ്, u Api, Ciciria, Angelica, Sphondylin & fimiliant; que verò angulhorisus lobis feu fegmentis dividantur, പ്രത്യാക്കാള്റ്റ് diei pollint, ut Liguffici, Thapira, Rurz, & que denique ni capillares omnino lacimas dividuntur, ത്രാള്ള്റ്റ് merito appellantur, ut Ferulacea, Ammi, Millefolii, Fœniculi & fimilium.

Folium fimplex oft quod non dividitur in lobos feu lacinias disjunctas. Estque margine vel integro vel leiflo, vel finuato vel fine finubus, denique vel planum, vel concavum. Sin dichotomian observare malumus Folium simplex dividi potest in planum & teres, teres autem in farctum & cononier and manner former impress on an poster in paramit occess, teres auch in incoming concerning in account for influtionin: Planum in margin integro 8, separal donating, & margine integraal; education of the property of fails. Foliam finiatum of vel angulotium vel abique angulis.

Angularum folium inter integri & feilli marginis folium quali ambigit, ut Hederæ adultæ, Bryoniæ: Abíque angulis, ut Smilacis alperæ.

hat: troughe arigons, ut sumaces aspects.
Seith marginst folium eft vel lacimatum, vel ferratum five crenatum, vel entatum [denticulatum.]
Lacima eft porto folii inter fillaras / fillara eft profundior ferifura) inclufa.

Folium teres oft vel farctum, ut in Juneis; vel fistulosum & intus vacuum, ut in Cepa: in his autem infima pars & cauli proxima plana est.

Poffunt

De Plantis in Genere. Lib. I.

15

Poflunt etiam folia aliter multis modis dividi, ut v. g.

1. Refipectu Superficiei, m 1. Lavia à Gracis κόσα dicta, qualia funt Betx, Lapathi, &cc. 2. Hirfuta feu lanuginola & tomentoſa, [testa] ut funt Verbaſci, Lychmids, &cc. 2. Afpera [[testa/e]]
qualia obtunent Bugloſtim, Echium, &cc. 4. Aculeara vel ſpinoſa [assaba/a] ut Carduorum,
Agnrolni, &cc. An dentur plantæ quæ ſpinam pro folio habent dubito; Scorpius certe præter ſpinas

na cuam naoct.

2. Refpectu Figura & circumferiptionis, in rotunda & longa, triquetra, teretia, &c.
2. Refpectu Quantitatis, in magna & parva, lata & angulta, longa & brevia, craffa & tenuia.
4. Refpectu Coloris, in viridia, ur funt major pars foliorum tam herbarum quam arborum, in lu-

teum languentia, obscurè virentia, ad corruleum vergentia, candida & incana, rubentia, maculosa.

5. Respectu Durationis, in perpetua seu diuturna, & decidua.

6. Respectu Siris & ortis, in ca que ordinate caulem cingunt, nimirum è fingulis geniculis seu caulis difunctionibus vel sima prodeunt, ut in Salvia, Urtica & aliis quamplurimis.

Notand. Plantas quadrato caule praditas omnes conjugatim & bijugo ordine, & quidem alterna-tim preferre folia; stemque ramos ex aliis, seve sinubus, seve angulis quos solia & pediculis solii cuns emile confrituit.

Alternatim pronasci dicuntur folia, aut germina, aut rami petiolive, si superioris paris oppositio decusset

aut quass ad angulos rectos sect inferioris paris opossitionem.

Mulia etiam planta teretis & non quadrati caulis bijuga habent folia, ut Bugula, Brunella, &c. Vel terna, ut in Lylimachia lutea, carulea, purpurea; vel quaterna, ut in Cruciata; vel sena aut plura, ut in Gallio, Rupia, Aparine, &c. vel inordinatè & fingula hærent: quamvis, inquit Columna, nec ista in Gaino, Kupia, Aparine, & C. vei morumate ex migua nezient: quamvis iniqui Collinna, necista tam inordinata dici poffunt, ut non aliquo numero, quimo, aut majore vei miore in circuitu ramuli ordinem aliquem oblevrent, ut in Vermicularia, Tritymalo & fimilibus.

Quod ad partes folium componentes attinet, feiendum eft eafdem illas effe quibus truncus integra-

miegrantes. tur, nimirum fibras ligneas seu lymphæ-ductus; vasa succum specificum deferentia, tracheas; utritur, nuntrum noras iginas seu tympurs-ouctus; vara nuccum pecinicum oerterencia, tracinas; turi-culos fibrarum reticulariter contextarum fiatia replentes; & cuticulam. Sciendum enim elt, folio peculoum fillulis ligneis una cum tracheis & vafe peculiari à tenelli furculi profundiore ligno feu in-timionous fillulis ibrifvo ad extra continuată fubliantiă derivatis, & in fafciculum collectis componi. Enascitur autem è tenello surculo & nunquam ab antiquioribus ramis aut trunco ipso, nisi medio gentime furculo. Detiolis settle peculiaris caudes in ramos furculos. Detiolis velte peculiaris caudes in ramos furculos. Ordindire. Frequenter per longum excurrens fub cofular fipecie hinc inde promit ramulos, qui tandem in reticulares plexus definunt. In aliis autem foliis petiolus statim ac latitudinem attingit scinditur in minores ramos, confpicuos tamen, qui quafi ab uno exorti umbilico alios minores producunt, ut in Hedera aliifque apparet. Notandum fibras petiolum componentes, initio antequam pediculum ingrediantur reticu-Îari opere implicari, ut mos est Naturæ.

Petrolo appenditur folium dilatatum, cujus pracipua pars occupatur à costulis seu nervis vario ritu productis. Fibrz etenim lignez una com tracheis & peculiari vafe conglomerata, à petiolo excedentes, velut minima arbor hinc inde disperguntur, & folyuntur in ramulos, & hi denuo ulteriore divisione in furculos, qui fibi mutuò occurrentes & unitæ in reticulares plexus contexuntur, qui in plerique folis consumptà utrâque cuticulà emergunt, in Salvia autem & fimilium folis etiam vi-

rentibus, aversa præfertim parte, conspicui sunt.

rennous, aversa preserum parte, compicin iumt.

1/4/6 Saesifera

Filhulas & tracheas concomutari peculiaria vafa, que concochum fuccum continent, humoris feculiaria dis cruptione patet, qui cum alieno pollet colore, vel craffiore conflat fubflantiá facile in confipedrum fe dat. Sie in fectas folis Tichymali, Cichorii & fimilium lac emergit, in Chelidonio fubliatues humor in reliquis autem hebaranma arborum folis, quia limpidus aut aquofus humor eft, nullam fui mor; in reliquis autem hebaranma arborum folis, quia limpidus aut aquofus humor eft, nullam fui mor; in reliquis autem hebaranma arborum folis, quia limpidus aut aquofus humor eft, nullam fui mor; in reliquis autem hebaranma arborum folis, quia limpidus aut aquofus humor eft, nullam fui mor; in reliquis autem hebaranma arborum folis, quia limpidus aut aquofus humor eft, nullam fui mor; in reliquis autem hebaranma arborum folis, quia limpidus aut aquofus humor eft, nullam fui mor; in reliquis autem hebaranma arborum folis, quia limpidus aut aquofus humor eft, nullam fui mor; in reliquis autem hebaranma arborum folis, quia limpidus aut aquofus humor eft, nullam fui mor; in reliquis autem hebaranma arborum folis, quia limpidus aut aquofus humor eft, nullam fui mor; in reliquis autem hebaranma arborum folis, quia limpidus aut aquofus humor eft, nullam fui mor; in reliquis autem hebaranma arborum folis, quia limpidus aut aquofus humor eft, nullam fui mor; in reliquis autem hebaranma arborum folis, quia limpidus autem hebaranma arb exhibet notam, cum tamen adesse analogia evincit.

Reticularium plexuum maculas seu areas utriculorum series à costulis emanantes & quasi ab ipsis pendentes replent, unde foliorum crafficies confugit. Ha autem utricul ex contenti fueci natura, nutural compreffione vel laxitate varias fubeunt in exteriori regione formas, unde quafi excales aut vermiculares veticulæ contortæ apparent : Interdum angulis scatent, & frequenter irregulariter ter-

Inter tericulos & fibrofum rere in plerifque foliis peculiares folliculi feu loculi disperguntur, qui patent matta foràs vel haltrum vel humorem fundum. Horum descriptionem in plantis aliquot pe-

Has omnes partes quibus folia coagmentantur levis superextensa cuticula seu epidermis obducit,

que subjectorum colorem refert, ipsaque contenta investit & custodit.

que un jectorum concen reient, pasque contenta invettre e curtout.

Foltorum exermus unquis fen margo quati zond feu craffiore lineà circundatur. Hae in altequibas folts membrane effe videtur, quibas hine inde regitur foltum exiguis interceptis unreults, unde facile à lumine pervadure & diaphana fin. In alis hujulimod zona craffior eff, & externis oblongs, cooperatur utriculis, internis verò lignes fibra reliquis continuatae excurrint. Madpig.

In lacinarum apice in quas folia diflocantur dum tenella adhuc vegetant papillæ & utriculi qui-dan eminen diverlos continentes fuccos. Malpigb.

Plantarum feie omnium, paucis admodum exceptis, Atriplicibus v. g. & Amarantis nonnullis, folia poltquam explicantur, Herbarum criam caules colore viridi imbuuntur: cujus coloris quæ Canal it analyzar. Pleasant space of a state of the state das, fed & folia accese l'amandi, e julivo appullu prohibito, albefeunt, ut in Braffici & Ladineis capitati videntes, quarum interiora folia exterioribus obvoluta, & liberi aeris ufura privata colorem aibum contrahunt. Deinde ad Laciucam, Endiviam, Cichoreum, Myrrhidem, Apium dulce, aliaque olera dealbanda pro Acetariis, vel ligamentis quibuldam folia vinciunt, vel terrà obriunt, vel alio quodam artificio aeris appullum arcent. Quin & plantæ in conclavi undique occlufo fatæ folia in lateum colorem languent, co pallidiorem quo aeris externi ingreffus dilagentius prohibetur.

Aliud adhuc experimentum ad hanc opinienem confirmandam producit D. Grevius: nimirum Annu adina experimental and a particular plantarum transversim diffectis, quamvis corticis parenchyma album fit, vala tamen faccifera parenchymate incluía non minus virent quam cuticula ipfa; minirum quia trachers feu valis aerem deferentibus proxima & contigua funt, cum parenchyma ab aere externo cuticula intercluditar, ab interno valis fucciferis interpolitis.

Quòd plante Aerem liberum & apricum affectent luculento experimento oftendit. * D. Sharracus, * Lib. de Quòd plante Aerem fiorrum & apricum affection funcilento experimento oftendit * D. Sharreeus, * Lish de Plantam tenellum è femine ortan, fichil exceptam in Feneftre collocavit, cui unica vitri quo ob. Hilper, peperurata erat quadra decrat. Plantula que altrer luríum fucoreverat, relict à hea directione, ilheo (e Zensisi Veinclinans versis foramen recht entit, fini ad fipperficiem terra in fine proprimodum deprello & Zensisi Veinclinans versis foramen recht in converto na ut inclination caulis a fora inne averfa altorium fiperaret, plantula caule reflexo & in formam literar C incurvato, ad foramen netrum fi directi ; mutato denuo fietilis fitu, & fupe io e curvatura comu a foramine averlo, caulis pariter fumma pars

directionem suam mutavit, & versus parentem quadram sele retrostexit, & in litera S figuram indirectionem suam mutavit, & versus patentem quadram sele retrotlexit, & in literæ 5 figuram in-curvavit; & interdum animi cada ut admirationem exeitaret, amicos aut adstantes rogavit ut dice-rent versus quam parcom vollent ut planta crescendo tenderet, caimque nota aliqua in margine stellis signarent; quod cum secissen pare illa scalent sum libosim inclinavit.

Nobis tamen non tam aer quam lumen, luminsse actio coloris in plantarum soliis viridis cuisse esse victoria. Nam externo Aere excludo plante tamen nonnullæ viridem utcunque colorion acqui-

elle viaetti. Pant accommendation de la companie cere production de la companie commendation de la companie cere formation de petuò tegi postulat, & tamen colore viridi tingitur. Vitrum autem quamvis lumen admittat, aciem excludit. Unde colligimus luminis actionem caufam viroris effe. Eædem enim planta vale opaco tectre haud dubié pro viridi pallidum induerent colorem , ut in conclavi claufis contingit. Nec tamen adeo late virere puto plantas vitreo operculo tectas ac aeri libero expolitas, quoniam vitrum quamvis radios aliquos luminis transmittit, alios tamen intercipit & reflectit, nec enim alice: visiquantity ratios anguis tutining tutiningual, and tutien intercipt & reneur, nee enim alter vili-ble effer. Quinenam aqua vel acrein excludir, vel modica admodum quantitare intra po o suos admittit, & tamen planta e i immerse virescunt, quod nobis luminis portus actioni tribuendum vi detur, quam (ut D. Grevius opinatur) aeri interno radicibus excepto. Verum quicquid fit de lumine ejulque actione, nec enim huic fententia mordicus adharemus, ceruffimum est ad vivorem induejudque actione, nec einim mais remembre inovauest autactemus, cerummum ett ad visorem meu-candum non fufficere acretic conclutium & faganatiem, jed liberum & apertum requin: unde in fylvis etiam opacis nafeentes herbx dilutuis virent, quam in locis apricis & folaribus radiis expofits, Note camen opaus inacontes notas quanta y norm, quant in acos aqueto se jouanos fatus expones. Nec camen onmibus plantarum partibus colorem hunc concilia five aer, five lumen, i fet candum rice præparatis & dilpolitis ad actionem fitam excipiendam: Fieri etiam polle non negamus ut Aer The preparative or uniforms as accommon maint semplement. And examt pour non negamine or not falians aliquas porticulas plante facco communicet, qui eum in vindem colorem mutent. Unufquifque quod fibi verifinillimum viderur fequatur. Ad hunc autem colorem inducendum non requitque quot noi veniminament vascur requatur. Au nune atuem concern menteenaum non re-quiritur calor, fed pottus frigus moderaturus: Aer enim in conclavi coclube calidior eft quam fub dio, ut patet ex celeri & immodico in longitudinem auctu plantarum imbi ex fermie nalcentum: vidimus enim ejufinodi in locis plantulæ femipalis feapum in femipedalem ferè longitudinem excre-Visinis einit epittion in 1000 pratture reinipaus cappun in temporation for origination of temporation for temporation for predictant in the forest production of the forest production of the forest production of the forest production in for & parti caulis eidem obversa occurrens, frigore suo poros ex ea parte constringerer, adeóque caulem illorfum incurvari faceret.

Quis foliorum ulus sit, quodnam officium quaritur. Caesalpinus hujus gratia folia data existimat Quis fotorum utis mr. quotanan otacami questiur. Caetapinus impo gratia tona otac estituita ut tenerum gérmen (quot atanquam manibus invicem luperpolitis circumplectuntur) rucantur, vel eriam fructum, ubi fructus erumpir cum germine. Poftquam verò eadem explicata fiur, germine eriam fruchum, ubi fruchus etumpie cum germine. Postquam verò eadem explicata sunt, germine adultiore, altum usum præstraev videntur, umbram scilicett, në à Sole nimus uranur tum fruchus, tum novella germina 3, moderatos enim Solis radios uraque desiderant, quod solioirum portione. Se forma præstratur, illos parium transfinitentum partim retinentum. Ideo plurimis in Autunno decidunt folia perfectis fruchtios 88 germinibus induratis. Ferunt autemin in regione servente, ubi perpetui ferè sinte aestus, nullis arboribus folia docidere, quod rettà ratione sit: egent enim planta perpetui inspirationem originationem presenta inspirationem originationem presenta inspirationem originationem processionem successionem suc

co commilicatur & fermentetur, juvante non partini externo ambientis aeris calore, ur facilitis inutilia transpirata evolent. Dari autem hujusmodi concoctionem in foliis, seminalis plantulæ structutunia damputat controlla. Data autori inspirito conflat folios, que propries valentes de mande piante futece-turgidos dicinture, tu mole fud reliquim plantale fuperent. In germinatione verò foliut & turgidos turginis sictiviti, it more na rengiani piantine inpesent. In gentinazione vico tonto e unique higilinolo plantide himores advenitrem diccum fermentante 8 antiquim angene, ra ur in ampla folia extendantur, ut pater in Endivir, Pepunhut de Cuembita, cupis feminalis folia in tantani excessiona monem ur vica credibile fit, 8 ablata ciuticuli feries pendentum urriculorum ram mamifestico exhibentur, ut evidenter pateat folia higifinoli conditoria effe feu penu concrete fuccio. Quontinati conditiona delle feu penu concrete fuccio. Ho exmoettat, a extuence pacea una nigiamoni commona en sei peni concreti neci. Quon-am tamen l'artinn, vegerante radicis runcio 8 plantula germine, contabefere incipium hipitimodi toita, hine conftat à folis in caulem & caudicem regrefilium effe concoctifacet, & quati paculiarem curculationem. Remittant itaque & folia probabiliter concoctum fuccum, infumque in annotino & novello furculo, cui adnafcuntur, congregant, ut in tenellam germiam ablumatur. Etenim non longe ab intertione & folii eruptione gemma post aliquod tempus succrescit; & maturatus per longum tempus in furculo coercitus humor, advenientis veris ope refermentatus, in gemniz feetum ablumnur, & nutritionem inchoat: Unde videtur nulla fucerefeere, ut plurimium gemma quam non antecedat & facceffivé alat folium.

Idem ministorium præstant probabiliter folia seminibus, &c. Corruptis singulis annis minimis meatulis, exhauftóque antiquo fucco, cum folia amplius natura nequaquam inferviant, abjiciumtur, novumque organum formatur : & quibus in plantis folia adhuc virent, novis tamen aftate germinantibus gemnis antiqua maralino confecta collabuntur. Hae omnia D. Malpighius, quæ

CAP. X.

De Floribus Plantarum, & primo de corum partibus.

Los, definiente Jungio, est pars planta tenuior, colore vel figura, vel utroque infignis, ru-dumento fructus coharens. Have definitio, vel ipio Jungio fatente, minis angusta est: nec enim omnis flos iudimento fructus cohæret: nam in frumento Indico Maiz dicto, Palma Christi seu Riemo, Bardana minore seu Xambio, Heliaropio tricocco, Lachryma Jobi, Ambrossa, a fructu aliquantulum removetur. Nec in herbis tantum sed & in arboribus ut v. g. Juglande, Corylo, Lucreu, &c. dantur flores amentacei à fructu disjuncti.

Quinimo non in eadem tantum planta florem à fructu removit natura, sed etiam in eadem specie flores & fructus tous individuis discrevit, ità ut quæ flores ferrent, infocunda & fteriles effent, que fecunda, flores non producerent : Has in eadem specie sexu differre volunt Botanici, & fertiles que recunde, fores non producerent: Has in eadem ipecie lexu difterre volunt Botamici, & Fernles treminas, fteriles mares appellant. Practicer in plumins plantarum (peciebus, in quibus citam flores inutiles, hoc eft, quibus nullus fructus femènve fuccedit, ut in Pomíferis, Pepoir, Cacarbird, Malone, &c. inque Malo & Pyo manifelte cermitur. Rechtus ergo med fenentia dehnitur flor. Pars plante tenuitor & figax, colore vel figurá vel utroque infigus, fructus pravia, esque pluminum coharens & tenello tegendo fovendóque infervience, qui politural pravia, esque pluminum coharens & tenello tegendo fovendóque infervience, qui politural pravia, esque pluminum coharens & tenello tegendo fovendóque infervience, qui politural pravia esque bosa su decidir un practical pravia.

ens, quæ poltquam explicatur brevi aut decidit aut marcescit.

Fructui pravii dici possunt etiam stores inutiles & amentacei, quamvis eidem contigui non sint, quoniam plerunque aut decidunt aut marcescunt antequam fructus maturescit.

Partes floris funt. 1. Calyx five Periambium, quod tamen nonnullis adjunctum potius quam Parties from four. 2. Felia illa tenella & fugacia , que renes ad Homonymiam viandam cum Columna petala appellare folemus. 3. Stemmes & 4. Stylan. Flores pefeit di cuntur qui omnibes hice partibus donatt funt: imperfetli, qui harum partium Flores pefeit di cuntur qui omnibes hice partibus donatt funt: imperfetli, qui harum partium.

aliquà carent. Nos tamen in hoc opere florem perfectum vocamus quicunque petalis seu foliis sugacibus coloratis constat, five calycem habeat, ut plerique, five non, ut Calthe palustris. Anemone & bulbosarum nonnullarum flores; imperfettum qui apetalos est, seu folis illis sugacibus, coloratis caret : Hunc etiam stamineum vocamus, quia staminibus & calyce duntaxat constat. Sub staminibus

etiam flylum comprehendimus quo pauciffimi flores carent.

Calps eft qui florem tegit & fuitentat, epilque velut balis & fulcimentum eft, ideóque craffior eft & minus infignis flore ipio. Oritur autem ex exteriore furculi cortice, ideóq; (inquit Cæfalpinus) herbacei coloris eft, nec decidit cum flore. Verum ex noftra observatione in nonnullis plantarum generibus vel una cum flore decidit, ut in Ranunculo & Lyfimachia filiquofa ; vel etiam ante florem, ut in Papawere.

Calyces seu Perianthia in nonnullis plantis, tum colore, tum consistentia, tenella slorum petala proximè referunt, distinguuntur quòd non defluant aut marcescant antequam semina maturescant, verum iplis pro valculis inferviant. Hujufimodi funt Fegopyri , Potamogitonis angultifolis, Biftorie, &c. florum calvees. Calvees enim voco quantumvis coloratas has partes, quia nec decidua funt, nec

Petala seu floris folia sunt laminæ illæ tenellæ, colore insignes & sugaces. Ad petalum enim constituendum due he conditiones concurrant oportet: 1. Ut sit tenue & colore insigne: 2. ut sit fugax & caducum: adeò ut fiqua pars plante harum conditionum alterutrà carear, quamvis alteram habeat, petalum dicenda non fit. Ob defectum prima conditionis Ranunculi & Papaveris calyces quamvis decidui pro petalis non funt habendi : ob fecundæ carentiam Biftortæ & Perficarae fupradicti calyces à petalorum numero excluduntur.

Quod ad petalorum texturam & compositionem attinet, Interioris cauliculi seu ligni (docente * Apar. Plan. * Malogebio) (abstrantia, fiftulæ scil. & tracheæ extenduntur & elongantur in floris folia, quæ omni valorum genere inflincta pendentibus utriculorum feriebus integrantur. Hæc tenni halituofóque turgent fucco, unde meifuras non patiuntur; ob humoris etenim benignitatem & duetilitatem etriculorum oraines extenduntur ufque ad extremum unguem, & ut plurimum vafa non ab una excodure of the deciplane and extension unique at extension unique and extension of the parameter and to the account of the deciplane. An extension of the extens

ron liedar- funimitate, apicibus frequenter præditæ, quæ ftylum partem fimiliter oblongam fed craffiorem atque è centro ambilici emergentem ambiunt.

Stamma pediculo conftant & capitulo feu apice. Pediculi frammum plerunque liberi funt, & in quamplurimis plantis à fundo floris feu dilatată petioli fubstanti i (ut cum D. Malpighio loquar) oriuntur: in Digitali & plerisque omnibus tubulosa p stala habentibi s (ur galeatis & labiatis) ab interioris superficiei petali ima parte erumpunt, interdam toti einem affixi funt feu coharent, ut in Symphyto majore, Lithospermo, Polygonato, &c.

Differentias frammum Jungius fic * perfequitur. Pediculi frammum liberi plerunque teretes funt, rarò latiufculi ut in ornithogalis. Pediculus teres vel tennis eft, vel craffiufculus.

Pediculus

Pedicules icm, alius curves eft, ut in galeuis floribus in quivus filo galea latentia flamina curvaturam ejus imicantur, ut in Salvia, Lumo, Sclarva : & in Papilionaces in quibus latent in inferiore carina furlim recurva.

Stammum pediculiporro plerunque glabri fant, interdum hirfuti; ut in Blattaria. Stamina ferè femper inter le aqualia funt, interdum inaqualia, ut in Napello, Colutea, Scor-

pioide, &c. Staminum pediculi ferè femper fimplices funt, in Lauro ramofi.

Staminum numerus plerunque foliis aut lacunis ambitus respondet, ità ut aut aqualis sit, aut mul-Stamman i minerto partico de conserva de la conserv Ital. 3 stamina, folia 6.

Sunt autem flores tam copiosa habentes stamina, ut corum numerus non facilè possit iniri, sta-

Sunt autem flores tam copiola habones tramina, ut corum numerus non tacule politi miri, flaminoli iderco dienali, ut Ramineulo, Papavere, Sce.

Capitula five cacuminula flaminulus incumbanta Apiese dicursur; Malpighio flaminum caApiese, Spilak. Hae diversimode colorantur & figurantur, frequencer tamen linea auterocca, funt, interdum nigricant, alika albefeunt; observativinus erium purpureo aut rubente colore conficiena, quamvis ramas, ut v. g. in Hepatica triolis flecies illa, quam Parkindiosus albam flaminulus rubis appellar, Gramine leneanthemo minore, Alline pulchro flore, foto tenudifino norbras, aliniqua quatidome fotorio de minore, allinea Gravia. Acquis calcinata, aliniqua quapenta, tratame memorae : idéoque fecuré nimis "affirmat Grevius, Apicium colorem numerae nu-brum effe ; quicunque tandem floris petalorum color fit, intus non raro concava funt, & iglobalorum congeriem continent.

Eadem vel ex medio longitudinis sua aptata sunt pediculo vel quasi medio, rarius extremo, ut m Tulipis, Iridibus, &c.

in Tulipa, Irulibus, ove.

Staminum capitula plerunque ità fita funt, ut longitudo cujufque ad longitudinem pediculi fui fit transverla, hoe eft, angulos cum ea vel rectos, velobliquos conflituat. Eft écubi longitudo capituli longitudini pediculi in directum quali fita eft, ut in Tulipi : imp funt flores in quibus flaminium capitula pediculis directim fita, lateribus inter se coeant, ut fistulam quandam constituant, in capitula peaceuri auctum material in a control de conferencia de manara quantum controlana, in quantum controlana, in controla Denigie in ominois nocions capitata nova continuamentos, u. in Eupatorio camatono viagari, Agerato, Centaurio maipro, Scabiolis, Gyanis, Jacos, Cardus; riem in flocials dictos forces continuamentos, ur in Flore Solis, Helenio, Prarmica, Millerolio, Tanaceto, Acanthio loco fitaminum eft foliolum aliquido dolongum, fronte in aliquio quali flucimum periolos felis, quod complicatum fiffuls; inftar flylum involvir. D. Malpiphius accuratus, tubum hunce efformari ai periologica del control del contro tiolis quinque ab interiori floris substantia sursum productis & unita, qui etiam in capite laciniatur.

Ha staminum partes, pediculus nimirum & appensa capsula (autore Malpighio) ligneis sibris & tracheis integrantur frigule, quibus utriculi per longum locati adduntur. Quare cum in galeatis & quibufdam etiam alns ab clongatis floralibus folis producantur, indem etiam particulis necessariò componuntur.

Quis harum partium usus sit ambigitur: nonnulli ornatus tantum gratia floribus concessas putant: alii ad materiam generationi feminum incongruam eliminandam, ut refidua purior & defecation evadat : adeóque velut emunctoria quadam effe, per qua determinata quadam fucci portio excernitur, nimirum aerea, ut femen oleofius readatur, ejulque principia fixiora. Hinc (inquit Malpigbini) fortaffe non incongrue derivato nomine, menfrine purgationes, que in mulieribus concepti-onis tempora proxime antecedunt, flores dicuntur: nam ut in plantis determinata fucci portio per stamina & floris petala excernitur, ità in viviparis, que conceptús particulas quoquo modo inficere pollunt, fingulo mense cribrata per uterum foràs protruduntur, ut reliquum defacati sanguinis in ittero stagnantis, faciliùs vi seminis secundetur, & in animalis naturam dirigatur.

Grevius nofter non hune tantium ulum stamina præstare opinatur, sed & pollinem illum seu glo-Greens notes non name cantain utum framma prettare opinatur, led & pollinem illum feu glo-bulos quibas papees pregnantes innt, quolque per maturatem effundunt, fipermatis maclulni inflar feminibas frecundandis utfervire extifinat; a erronde maximam plantarum partem utinificus leads participen effe. Quod non adeo incredibils videri debet, cum & in Animalum genee nonnulla androguna obfervantur, ut v. g. Coehlex terreftres; quantivs quidem in feipfis non generent, quo à plantis differime. Nec oblat, quido particule has (fi modò fiperma inti aut ipermat analogy) in utariam aut femina non penetrent, nam & in pitabas externe tantim ovis jam edits infergrur genitura, nee in ullo animalium genere, quod feiam, ovarium intrat, at ne uterum quidem ipium in plerifque, fed folus ejus halitus & effluvia fubriha fufficiunt ad ova feecundanda, & embryon intus conclution vivificandum.

Hac ii ità fint, non fimilitudine aliqua duntavat, fed revera & ftrictè loquendo fexu different Have it it at first, from introduction angula contracted, near revent as interect conjugation for a distribution plante alle, quartum alue femen abique flore, alter [ab eighten plante femen cortar] thoroun abique femine production. Tales fint in Arbonium genere Palma distribution. Sulter pleasures ex notices observatione, & feecundin Plantam cannot for manyor; in Herbarum, Lugdam falicitarium, the contraction of the contraction Cannabis, Cymerambe, Mercurialis, Phyllon, Urtica, Spinachia, Sefamoules Cluin, aliaque non

D. Grevii tententiam magnopere confirmant, que de Palma dactylifera à * Veteribus & Recen- « Para Heli tionbus traduntur, nimirum feemmas non omnino fructificare, nili mas juxta iplas conhtus fuent: Nac. ab. 13. quin & pulverem maris fremma: affordum cam frecundiorem reddere. Ni emin Ægypti hoc fe-c + crim (inquit Profeet - Alpuns) tine dubto fremma vel mulios fructus ferent, vel quos ferent non - 1.5 retinebint, neque li maturefeent. At inquies in arenois & defertis, ubi nemo maris palverem Passa Agrieu pollmeni florum feranneo fietui affergit, feemine inhlommus fietunde fant. Immo verò passa. ventorum beneficio, qui pulverem maraum forminis afflant.

Caterian

HISTORIA PLANTARUM.

Caterum recte à D. Green oble vatum, globulos hofce feu particulas feminiformes apicum thecis inclutas, illad uptum corpus effe enod Apes colliguit & fonoribus appentium goftant, quod criam in cellulas unà cum melle recondunt. Geram cnim ore domain postant, mel ventriculo.

Opinio autem hac de util pollinis prædicti ulteriori adhuc confirmatione indiget; nos ut verifinden tantim admittinus.

13

Stylus ett pars floris medium ejus occupans & rudimento fructús five feminis inherens. Dicitur Stylus quia in longitudinem tenuem plerunque extenditur.

Poliofa pars floris modò apici, modò fedi fructus feminifive coheret; Stamina vel medio, vel imo foliola: Stylus temper apici fructus teminitye inharet, ideóque reliquis floris partibus definentibus in planta remanet. Have Tungius.

D. Malogobius Stylum concavitate fina femen fovere, appendice affurgere, intérque stamina Indere at. Valéulum ergo feminale Stylum facere videtur Malogobius, & Styli appendicem, quem alu Srylum vocant : hanc autem uterinis tubis analogam exiftimat, & exemplis probat. Eft ergo Stylus uteri feu valculi feminalis tubus perpetuò hians, ad femen intus conclufum ventilandum, & halitas expellendos.

Videndum in verticillatis an Stylus fummo femini infideat nécne : nobis quatuor femina Styhun circumftare videntur.

Stylus plerunque unicus adeft, interdum tamen plures, ut v. g. in Aquilegia quini, quia rudimentum tructus in quinas maturatur filiquas.

Flores nonnulli Stylo carent, ut Papaver, Tulipa, &c. nifi vafculum feminale pro Stylo admittere velimus. In Iride tria folia interna fub quibus stamina occultantur Styli succedaneum facit Iungius.

Velimis. In Irac tria rous meetra ine quous natima occuranta est accessioni tasta junguo. Sylus proprie dichis terminatur vel calpide, evel gibolulo, yet come, vel combus: Culpide, ur in Degicali, Symphyto majore alique plurimis; Como, ut in Lilis nonnullis; Globulo, ut in Convolvut o pereguno purparco: Coma vel servas finite, ut in Convolvuto vulgari, vel proizes, ut in Eupato per ginto purpue o comma ven resum nun, an in control con culgari, interdum adeò prolixa ut plures adele videantur Styli, ità bini in Staphylodendro: quod ad numerum attinet vel bina funt, ut in Cichoreo; vel terna, ut in Cervicaria, vel quod rarius, ouaterna, ut in Lylimachia Virginiana. Cornua plerunque aqualia funt, interdum inaqualis longitudinis, ut in Salvia & Æthiopido; plerunque etiam reflexa five recurva funt, ut in Cichorio. Cervicaria: interdum reita.

CAP. XI.

De Florum differentiis: è Joach. Jungii Isagoge Phytoscopica, additis & mutatis nonnullis.

Los perfedim, qualem fuperius descriptimus, vel est fimplex, vel compositus.

Simplex nobis dicitur qui non dividitur in flosculos, five qui unico & fimplici plerunque

ftylo five vafeulo feminali donatur. Compositus seu aggregatus, qui ex pluribus sosculis in unum totalem slorem cocuntibus constat; quorum unufquique non tantum folio feu bractea colorata, verum etiam vel staminibus vel stylo saltem

constat, & tinguli tingulis seminibus cohærent. Ejusmodi slores sunt, Lactuca, Hieracii, Cardu-Flos fimplex interdum opponitur multiplici seu pleno. [Jungius fimplicem absolute vocat quem

nos monopetalon feu unifolium. I Flos ergo timplex est vel Monopetalos seu unisolius, vel Polypetalos seu multisolius: uterque per ac-

cidens plenus ten multiplex eft.

cadens plemas leu matiriplex ett.

Almoptalies ett qui unico petalo continuo conflat, quod plerunque cavum aut fiftulofum eft.

Pil petales qui pluribus folis in una feire aut circulo disportis componitur. Eftque vel dipetales feu
pleslaus, ut in Circus Lustiama, Hippoco Chila, Alfons facis urons planta Columna: vel rirjectalos, ut in
Plantague aquatica, Sagittaria, Allitari Aizaide, Njumplaca alba minima: vel tetrapetalos, ut in Leucoso,
Bradio a Sc. congeneribus aldiquo plurinis: vel pentapetalos, ut in Alfone, Lychnide, Carupphilis, Sec. vel hanvetado, ut in Balbaceis Sc. congeneribus. Columna Flores mullos naturalirer heprapetalos obfervavit. Tritohum hepaticum florem octapetalon proferre observavit F. Columna; Florem Africanum enneapetalon; Granadillam Mexicanam decapetalon. Verum in hujufmodi polypetalis quorum petala fenanum numerum excedunt dubitamus an Natura certum numerum obiervet.

I'los uterque tam monopetalos quam polypetalos vel uniformis est vel difformis. Monpetalon uniformem cum Jungio voco qui terminos duarum dimenfionum inter fe fimiles habet. five qui dextrum finittio & anterius posteriori fimile, superius inferiori distinule obtinet, five figura

Tornatilis autem figura est quæ oritur plana figura super uno latere rectilineo quiescente in orbem mota, five rectilinea fit mota figura five mixtilinea.

Bost quali rornaulis figura, qua fi plica, Bria & Hillura accedant rornatilis figura effe definit.

Monopetalt flores uniformes funt in Covoeloulo, Campandia, Buglelfo, Hjolgano, Tabaco, &c.

Flos monopet, uniformis margine fupernor vel imtegro eff, yel in facamist filo: mtegro un in Cos-

velvule; fille ut in Bugloffe, &c. Si profunda fint feithura fape compositum florem simulat; sed discernitur ab co, quòd totus [seu integer] decidat; uti flores Beraginis, Bugloss, Sambuci, Cyclamini. Fisti flores vel numero laciniarum differunt, vel figurâ.

Numero, ut vel tribus in Cafia Poetica, Phalangio Virginiano & pancis admodum aliis, vel quatuor; vel quinque; vel fex; ut in plurimis.

Figu A

Lib. I.

De Plantis in Genere.

19

Fgurd, vol angul I, angulo acus ut in Breazine; cheufo ut in Hyofeyamo; vol rotundă fou finuată, ut în Frimula coçus, leu finoficiars sundi & cineaxă ut în Buglofo.

Porrò flos uniformis rumca est vel uniformiter tereti ; vel plicis, ut in Convolvulo ; aut feris, ut in Campanula, variatà.

Ampanuas, variana. Monopetalos diformis est qui unius tantùm dimensionis terminos inter se similes habet, b. e. cuus non superiora tantum ab inferioribus, sed & anteriora à posticis discrepat, uti sunt Lami, & gis non (aperiora tantoni ao mierioriones), tea e anteriora a porticis anteriora, un tunt Latini, e reliquarini vorticillaturini. Effque vel 1. Semifffulura, qui filtuli fuperità soblegde refectà conflar, ut in Ariftolochia: vel 2. Labiaria, idque vel unico libio, esque vel fuperiore fei unteriore, ut in Acantho fativo; vel inferiore fei exteriore ut in Soordio, Teuerio co minuri & Batico, esc. vel du-Acantho iativo; vei interiore ieu exteriore ut in Scordio, Leuero co muturi & Batteo, φε, vei duobus, ut major pars florum labiaromin, in quibus labium fiuperius vel repandum eft five furifium reflexum, convexam faciem alteri labio obvertens, ut in Chamacifio φε, vel convexam five deorium reflexum, cavitatem inferiori labio obvertens, quod frequentius eft; unde Labium hugdimodi Galea, Caucillus, Galericulus; & flos ipi6 galeatus, caucillatus éguericulus dicture. Eft & labium alud integrum, alud feiffium in lacinus, φε, vel 3. Flos monopetalos difformis corniculus eft. Corniculum in flore vocat Jungus quod alti Calcar (éu Calcaneum. Eft ergo, codem definiente, Corniculatus flos flos cavus qui partiem aliquam corniculo finnlem fuperiori fiu parti connexam habet, b. e. cavam & rotundam partem, que in culpidem non perviam delinat, ut in Linaria, Delphinio,

Flos multifolius feu polypetalos uniformis est, cujus petala figură & fitu conveniunt, licet mag-nitudine interdam differant, ut in Umbelliferis. Differmis est cujus petala figură, aut fitu, aut utroque different, ut v. g. Iridis, & Leguminum, licet fortasse horum sos, potuis monopetalos profunde laciniatus fit.

Superius diximus florem fimplicem tam monopetalon, quam polypetalon per accidens interdum plenum elle feu multiplicem. [Simplicem florem appello qui ex flosculis Composito opponitur, non qui multiplici.]

Flos per accidens plenus est cuius pars foliacea ob culturam, uberratem foli, aliúdve accidens multiplicara est. Quod si lamina unica so, non plenus constet, in pleno lamina aliquories iteratà, prima secundam, secunda tertiam includit, ut in Stramonia, Aquilegia, &cc. sin ex pluribus foliis ta, prima tectunam, tecunia tertain incindir, ut in Istramonia, soquiegia, ecc. in ex piunous ionis compositus it floris ambitus, grir foliorum repetuntur, ut in Roja, Rammeulo, Anemore, Papavere, Carjophillo, Leuccio, Pamia, Colchico, Croo, Caliba, Melambio.

Quicam floresad plenitudirem cultura perduci nequeunt, ut Galeati & Papilionacci, &c.

Superest ut Floris compositi superius descripti differentias adferamus.

Flos ergo compositus vel est discoides, vel planifolius natura plenus, vel sistularis.

Discus est quod ex plurimis compressis & confertis slosculis na componitur, ut unam quasi apparentem superficiem constituant.

Flos discoides oft vel disco radiato, vel disco nudo.

[Flos discoides disco radiato, interdum per accidens plenus est multiplicatis foliis marginalibus, ut in Matricaria & Chamamelo cernirur: interdum etiam prolifer, ut in Calendula, Bellide,

Dilco radiato est cujus exteriora folia qua marginem quafi floris constituunt prolixiora & disperiora suns reliquis qua discum offormant, & quasti plana.

Folia illa vel sunt frontata & quasti parallelogramma, vel cuspidata, ut in Ptarmica Austriaca Cinf.

Flore Solis &c. frontata funt vel integrà, vel crenata fronte, ut in Caltha vulgari. Disco nudo est Flore sours or. Institut unit ver integra, via criatat nome, in in catata vingan. Sours of qui ifoculis marginalibis caret, ut in Tanacero, &c.,

Flor planifolius, natură plenus, fui fecundum speciem plenus est qui ex slosulis quasi planis, in

aliquot gyros dispositis confarctus est.

Frons autem horum foliorum plerunque crenata est, ut in Taraxaco, Sonchis, Cichoreis, Hieracus, Scorzonera, Tragopogone.

racis, Scorzonera, Tragopogone. Flos infularis eft qui plurimis concavis oblongis flofculis, ad margines in longas lacinias diffe-ctis compolitus eft. Eft etiam in hoc genus floribus differentia. Nonnulli flofculos marginales

ctis componius cti. Let cuain it nos gonos novembros equales. cereus productiores & majores obtinent; a lii omnes equales. No. In floribus compositis flosfuli illi, qui à nonnullis perperam Stamina dicuntur, inferiori parte in prolixum canadum, quafi podiculum definunt, quo féminibus fingulis coharent, habént-çue plenunque, oram fupremam five craterem in lacinas alquot fectum; è ingulis quoque pronunet flylus aliquis (bilidus plerunque) qui peculiari fiftulà coloratà ulque ad apicem five cornua verticus ert,

Perfecting,

(Simplex, qui in flosculos non dividitur, ifque vel

20

Flos eft

(Monopetalos, qui unico petalo five lamina continua conftat, ut in Corvolvulo. Campanula, &c. éstque vel

Uniformis, qui dextram partem finistræ, & anteriorem posteriori similem. inferiorem superiori dissimilem obtinet, ut in Convolvulo. Estque mar-

5 Integro, ut in Convolvulo. In lacinias fillo, differentes

Numero, in nonnullis sci. tres, in aliis quatuor, vel quinque, vel sex ¿Figurá, vel angulosa, vel rotunda.

Difformis, cujus non tantum superiora ab inferioribus, sed & anteriora à po-Iticis differunt, éstque vel

(Semififularis, ut in Ariftolochia.

Labiatus, labio (Unico, cóque vel superiore, ut in Acantho sativo; vel inferiore, ut in Scordio, &c. Duobus, superiore vel

Reflexo sursum, ut in Chamacisso. Convexo sive deorsum reflexo, sive galeato, ut in Lamio & plerisque Verticillatis.

Corniculatus corniculo seu calcaneo concavo & impervio retrorsum extenfo, ut in Delphinio, Linaria, &c.

Polypetalos five multifolius est qui pluribus petalis in unica serie aut circulo dispolitis componitur; éstque vel

(Uniformis, in quo petala, figură & fitu conveniunt, quamvis magnitudine interdum differant; éltque vel

Dipetalos, ut in Circæa Lutetiana. Dipetatos, ut in Circus Lanciara.
Tripetalos, ut in Plantagine aquatica.
Tetrapetalos, ut in Luccio, Braffica, Thlafpi, &cc.
Pentapetalos, ut in Lychinde, Caryophyllo, Alfine, &cc.
Hexapetalos, ut in Bulbofis. Polypetalos in aliis.

Difformis, ut in Viola, Papilionaceis, &c.

Compositus, qui ex pluribus flosculis, quorum singuli singulis insident seminibus, in unum totalem florem cocuntibus conftat; éstque vel

(Discoides, in quo flosculi breves, aretè compressi unam quasi planam superficiem component, ut in Calendula, &c. oft vel

(Radiatus, limbo vel margine foliorum planorum discum cingente; foliis Kaaiaus, mino ve, margine monorum pianotum acieum enigente; Iolus marginalbus ved frostatis, fronte crental, ut in Calendula & pappolis lachel-centibus, aquali: vel culpidatis, ut Ptarmica Auftriaca Cluf.
Nadus, qui petalis illis feu floscalis marginalbus caret, ut in Tanaceto, &c.

Natura plenus, ut in Pappofis lactescentibus. Fiftularis, ut in Capitatis dictis, Jacea, Carduo, &c.

Imperfectus, qui harum partium aliqua caret.

Usus floris est ad tenellos fructus tegendos: priusquam enim explicantur, aut insident ipsis fructi-Uns nons ert au teneuos nucus regenoos: priuiquam enim expicantur; aut intident plis fretibus, aut illos undique circumplechuntur: crefcence aurein fruelt jum flores aperinnur; ac paulo
poft, carquam in fucuum minutes, decidumt arefach. Cefalp, D. Malpighiui interdum florum
poft, carquam in fucuum minutes, decidumt arefach. Cefalp, D. Malpighiui interdum florum
poft, carquam in fucuum minutes den miniferium in incongrui porus humento effunderent opinatus eft: quandoque petaforum miniferium in incongrui porus humento effunderent opinatus eft. quandoque petaforum miniferium in incongrui porus humento effunderent opinatus eft. quandoque petaforum miniferium in incongrui porus humento effunderent opinatus eft. quandoque petaforum acutific forus florie petaforum humoris depuratione verlari exiftimavit. Verium cum avullis fapius floris petalis antequam hiarent (in Tulipa pracupue) interdum flyli feu uteri incrementa remorari obfetvavit, quandoque

moure obfavave, querdo po que lan femina abíque noxa debeton magnitadinem fortita effe, fe adhue dubum restare ait, an floris folia tenello utero à Solis & externi aeris injuriis tutando duntaxat inferviant; au ulterius etiam depurando præparent auctivam feminis materiam.

Thois folia if plus info laxurent multiplicans exortibus, vel femina namea realiment, vel deficient & multiplicans exortibus, vel femina namea realiment, vel deficient & multiplicans exortibus, vel femina namea realiment, vel deficient & multiplicans exortibus, vel femina namea rande namea ran

est in omnibus plantarum generibus: Caryophylli enim pleno store nihilominus secundi sunt. Idem etiam oblervatur in floribus compolitis plantfolio margine, per accidens plenis, ut v. g. Matricaria

& Chamamelo; nimirum hujufmodi etiam fœcundos effe. Alix adhue florum Differentia à fitu fumi potiunt, idque vel respectu caulis, vel respectu fruchis. Caulis respectu flos aut solitarius est, aut coacervatus.

Solitarius est qui ità in caule dispositus est ut alium proxime non tangat.

Coacervarus, qui vel in spicam, vel verticillum, vel corollam ut in Trisolio corniculato Dod. vel umbellam, vel corymbum, vel paniculam, vel racemum dispositus est.

De Spica, Umbella, Corymbo, Panicula, in differentis caulis fapeuis diximus.

Verneilli in plantis dicuntur flores & femina caules ad nodos in oibem cingentes, ad fimilitudi-

nem inftrumentorum illorum quæ fufis adhibere folent mulieres, ut facilius vertantur. Solitarius Hos aut figillatim, aut fociatim cauli adheret.

Sigillatim ii unus ex una caulis aut rami diffunctione prodeat.

Socialiter is aut bini ut in multis, aut tergemini ut in Sagittali, aut seni ut in Viola aquatica. Respectu fructus aut rudimenti fructus Flos aut insidet summo fructus, aut sedi fructus colia-

Qui summo fructui insidet, aut nudo semini insidet, ut in Veleriana; aut pericarpio sive solli-culo seminis, ut in Cucurbita, Melone reliquisque Pomiseris, Bryonia, Periclymeno, Aristolochia, Ligustro, Rosa, Pruno, Pomo, Pyro, Grossularia &c. Silique in Lysimachia Siliquosa.

Flos (chi fractus coheret, ideoque fractus rudimentum quafi includit & protegit in Solanis, Capsico, Geraniis, Papavere, Leguminibus & filiquosis omnibus (excepta Lysimachia siliquosa) Lychnide, Ranunculo, Nymphæa, Arbuto, Tulipa, &c.

Superest ut Calycis eriam seu Perianthii differentias ex ejustem Jungii * Isagoge Phytoscopica ad- * 15agog: P'r-

pleanuis. Perianthum ergo aliud ab initio *claufum* eft , quod florem nondum explicatum totum involvit, & delnifears deinde cunden retegis, ur in Papavere omni, Capparide, Palma dactylifera, Lauro, Pacnia: Aliud femper aprim, ut in plerifique alis.

Perianthum plerunque fuum cuique flori proprium eft; interdum ctiam pluribus commune, vide-licet nondum explicatis, ut in Palma datifylifera & Lauro.

Perianthium aliud flori cum fructu commune eft, aliud flori proprium. Commune in iis omnibus plantis in quibus flos fructum complectitur, five quarum flos fedi fructús affigitur, ut in Spergula, item cavis floribus, quibus nuda tabfunt femina, five labiatis, ut in Salvia, Marrubio aliffque Verticillatis, five uniformibus, ut in Buglosso, Lithospermo, &c. Perianthum deinde veltimplex eft, vel compositum.

Simplex quod utriculus oft fold lamina conftans, ut in Salvia aliisque Verticillatis, Nicotiana, Lychnidibus, Caryophyllis &c.

Compositum, quod vel fosiis pluribus juxta se positis constat, ut in Eupatorio cannabino, & Scabiofis: vel ex folis aut iquamis fibi invicem arcte & imbricatim infidentibus, ut in Jacea, Cinara. & aliis Carduis.

Perianthium funplex plerunque in margine in lacinias fectum eft, vel acutas ut in Salvia, Lamio, vel obtufas, ut in Priapeia; item vel profunde in lacinias prolixas, vel minus profunde in breviculas,

Persanthium plerunque inferiore parte strictius est, interdum tamen ventriosum quasi & turgidum. ut in Garanis, Ocymoide, Vaccaria, Ben albo &c.

Perianthum alud rotundum & teres oft, ut in Caryophyllis; aliud striatum five sulcatum, ut in Inter nudos & Perianthio veftitos flores ambigunt flores Cucurbitæ & Peponum : Viridibus e-

nin quibufdam five nervis, five dortis, five flrigibus a fundo ad marginem tendentibus variantur, quorum nonnulli [nervi] intra mediam floris partem à flore quali avulfi speciem perianthii an-Peculiare enam quad in inflem floribus observatur, quòd inferiores partes aliquid inter stamen

& ilvlan ambigens, vel ex framme & flylo conflatum obtinent.

CAP

CAP. XII.

De Fractibus & Seminibus Plantarum.

Ructus à freendo dicitur, éftque pars ea Plantæ quá in cibis fruimur, five Pericarpium fit, fi-d ve Somen. Nomen autem fructus per analogiam ad omnium plantærum partes fimiles, quamve sement roomen ament mouse per analogum an ommun panterum partes imites, quam-res malam nobe ulim præftent, nee in cibe neque in medicina, extendi potelt, rinclus ergo (deferibette Jungio) dictur Pars Plantæ annua, flori coherens & fuccedens, qui

ubi maturnent, i. e. ad perfectionem finam pervenerit, sponte à Planta abscedit, & terrà, allive com-

modi matrice excepta, novæ plantæ fit initium.

moai matrice excupta, nova pianca it imitum.

Succedere dictur flori fructus, quod floris inchoatio, perfectio, defluxio, fructus inchoationem, perfectionem, defluxionem antecedata. Fructus igitur à reliquis planta annuis partibus differt, quod cum primum abiolutus eft, five ad perfectionem devenit, pars effe definit, cum relique (un folia & dores) tum demum ubi marcelcere, putrelcere, alitérve corrumpi incipiunt, à plantà fud fepa-

amur. Fructus vel femen eft, vel Seminis conceptaculum, [vafeulum, folliculus, capfula, theca, involurunt.]
Conceptaculum est quod semini ad tempus undique tegendo [alitérve continendo] peculiariter crum.]

ectimatum etc. Excluduntur ab hujus appellationis ambitu perianthia illa in quibus flore delaplo femina lati-tant, uti fit in Salvia reliquisque Verticillatis plantis : nam nec undique tegunt semina, cum su-tant, uti fit in Salvia reliquisque Verticillatis plantis : nam nec undique tegunt semina, cum superiore parte hient, neque peculiariter seminis tutelæ inserviunt; sed flori potissimum muniendo

destinata sunt. Hastenus Jungius.

Semuna vel duplici conceptaculo seu involucro, altero alterum ambiente teguntur, vel simplici &

Semuna vel duplici conceptaculo seu involucro, altero alterum ambiente teguntur, vel simplici & unico; Dupliei in Prunis & Cerafis, nimirum Pericarpio & Officulo; in Malis & Pyris, nimirum unico; Dipino in Frants et Ceratis, immuni Ferrango et Cinciaci, in Atans et Fyris, immuni Pericarpio & Cartilagine; in Nucibus Avellanis, nimurum Folliculo membranaceo & Officulo; in

Pencarpio & Cartilagine; in Nucibus Avellanis, nunurum Foliculo membranacco & Officulo; in Pinn, inmirum Cortice lignofo & Officulo, tu alia plurima omittam. Simplici, in Faba, Pito, alifique Leguminibus, in Leucoio, Braffica, Thalapi, alifique filiquofis & capillaris terrapetalis, &c. Seminum conceptacula fint vel folitaria, fen fimplicia unica irrus cavitate, ut in Faba, Pifo, alifique leguminibus, in quibus femina filique dorio adnetumur; item in Lychnide, Cartino proposition, proposition proposition proposition proposition proposition proposition and proposition propositi que regummous, in quous temma mique uorio autreaumus; nent in Excuntare, Caryophyllo, Primula &c. in quibus feminis fedes est in medio, externis protegente valculoi ve îl în plare tella las feu loculamenta divifa, edique vel difjantiss, ut in Aconito, Aquilegia, Delphinio: vel conjuntist; feu 1. binas, vel cum folitariis feminibus in fingulis alveolis, ut in Xanthio, Mercuriali &c. vel cum plaribus in fingulis alveolis, ut in filiquofis, Braffica, Leucio, &c. in capfularibus, Verbafeo, real. ci.

2. Ternas, feminibus intus yel folitariis in fingulis alveolis, ut in Ricino, Tithymalo, Heliotro pio tricocco, vel pluribus in fingulis alveolis, ut in Convolvulo, Viola, Hyperico, Alaro &c.

3. Multas, incorto número, ut in Paparure, Limo, Or. Carlapinus recèt meo judicio unum fructum elle statuit qui uno tegmine continetur externo, quanvis interna divila fint, ut in Pxonia, Aconito tres filiqua aut plures in codem exortu, sub codem flore continentur, quæ enim fub codem flore funt, funt etiam fub codem floris tegmine, quod externan eft. Plures verò qui nullo communi tegmine teguntur, licet ex ejuidem fecial divinone oriantur, ut Uvarumacini, finguli enim fuò fingulis floribus funt, licet racemus unus fit. Semina nuda vocoquæ nullo præter perianthium vafculo aut tegmine donantur, ut Valeriana, &c.

Schmist mais voccine muto practi pertaminant raction are segment community in rateriant, Or-formibus etiam mudis in hoc oper habemus quaexinque pericarpio non includa foliaria ex fingulatim decienta, filiquas fias figorie non exuunt, verim iis induta à planta matre abfoedunt.

Sie Malva, v. g. femina, ut & umbelliferarum omnium, nobis nuda cenfentur.

Semina $\sum_{i=1}^{Nuda_s}$, nullo præter perianthium vafculo aut tegmine donata, ut Valeriame, Tbaliëri, Umbelliferarum & Verticillatarum. Conceptaculis incluía,

Simplicibus unicam intus cavitatem habentibus, ut in Leguminibus aliísque plurimis, In plures cellulas seu loculamenta divissis,

S Disjuncta, ut in Aconito, Aquilegia, Delphinio, &c. ¿Conjuncta, fimul, vel

(Bina, cum seminibus in singulis alveolis

Rolitariis, ut in Xanthio, Mercuriali, &c. Pluribus, ut in Siliquons, Braffica, Leucoio, &c, inque capfularibus, Verba. 2 (co, Thlaspi, Oc.

Terna, seminibus itidem in singulis alveolis

Solitariis, ut in Tithymalo, Ricino, Heliotropio tricocco, &c. Pluribus, ut in Convolvulo, Hyperico, Afaro, Viola, & Bulbosis omnibus.

Multa, incerto numero, ut in Papavere, &c.

De

De processi Natura in generatione seminum è D. Malpigbii Plantarum Anatome. Stylus in plantis utero in Animalibus respondet. Nam sicut in oviparis unica est concameratio, in folitariam tubam definens : in viviparis verò uterus geminis ovariis totidemque tubis [feu corni-

bus componitur : ità in plantis uterus feu ovarium unicum quandoque est, cujus tuba hiatu epatet, quandoque multiplex, totidemque exporriguntur tuba.

Lib. I.

quantoque munipes, totacemque suporriginatir titus.
Not. Conceptatulmi (en violatulmi (enimale nobi Uteen paine planta videtur dicendam; quod quidem interdam fiylas eft, nei in Tulipa, Papveere, &c. incredam carpus à fiylo difinitim us, in Carpobylis inque Pomo & Pro allique, in quilin fiori (incle), cimo stylus pars flori contruir : in bit imme allique fiylus conceptanti apic infedet. Verbin quem nus fiylum dicimus D. Maloghus flyti tubom (en application). que perme consequente que en consequente un perme actumen De Manapignus frit tuerm feu appendierm appellet. Non effe erço cur de nominibus lite genus, fiquidem Uterus plante vel est siple, vel basse siple, per corpus cui siplus instales, quod Malpignus siplum facit.

kafit Byti, für corput cut flytus influte, quod Malippilus flytum facit.

Urerus igitur plantarum, feu conceptaculum teminus, in aliquibus folo membraneo gracilique corpore, concavo & tubulolo, veficulæ inftar, conftat, hocque ligneis fibns, tracheis & utriculis contexto; in cujus centro femina feu fretus giginutum & adolectum. In aliis vegetantium ordinists, ut in filiquofis, crafitori fiblifantal, quali pericarpio, conftare videtur: In quibuldam oblonga quadam appendices adduntur; que femina flipant & fovent, & craftius pariter obductur pericarpium, elongats fibrarum & trachearum faficiculis, à quibus utriculi fucto utrigid pendent, adeòque uteri fibritantia confilatur è faficiculis jam dichis & utriculorum fitriis in commune corpus quod fruitation de la confilie de la conf then thortained. Chus dicitur, conglobatis; non difpari ritu ac in Fœminis accidit, quarum uteri fubffantia contento fanguine iti tumet, ut foltam craffitiem triplo excedat. In aliquibus pericarpii hæc moles, turgidi uter vices implems, ambiente interius corpore obvelatur, quod plerunque cartilagineum est, ut pomis prisque accidit; in aliis autem osseam substantiam sortitur, hujusque structura in tenellis adhuc è pericarpio uteri cavitatem cribratum extillat humorem.

Pericarpium, in iis quibus datur, concoctum fortaffe fuccum contento fœtui fubministrat, vel faltem externi caloris vim obtundit, nè folaribus radiis contabefcat. Quomam tamen plures uteri pericarpio vel ejus analogo destituuntur, ideo fas est credere, succum qui a pericarpio percolatur in femen, non omnino productioni ejuldem conducere; fed materiam à fibris derivatis immediate à petiolo & secundinis excerni, pericarpii verò succum tutari potius quam componere. Quòd vero pericarpia nonnulla nobis aliifque animantibus gratum cibum ministrent, non est ex primaria naturæ intentione, qua pericarpium ad feminis tutelam destinavit, sed ex secundaria.

Seminis integumenta seu membranæ semen involventes Secundinis analoga sunt, quorum ope

Seinins integration and incinional membrane in the state of the cultodium of the concredita pro germinatione juvantur.

Officula in Cerafis, malis Perficis & Mespilis, quibus semen custoditur, pro uteris habet D. Malpighius, non pro fecundinis. Nunc licet craffioribus conftent parietibus, pericarpio tamen continuantur, & per iplos humor fortaffe in contentum femen percolatur. Secundinæ autem proprie funt que hiante utero una cum femine excidunt.

At pace tanti viri nullam video rationem cur Avellanarum & Juglandium putamina fecundinæ censenda fint, Cerasorum autem & Persicorum officula minime; cum tamen si secundinam recte definiat, que hiante utero und cum semine excidee, necessario ita se res habebit, cum illarum putami-

cuminas, que mante mere num com jermite exentes, incontanto na les 160 inductins, cum manum pera na, utero la aperiente, una cum fentine excladare, horma autem officiale minimel.

In plenfique Secundinis, ut v. g. Ppri & Pomi, hiatus apertur archieri in cacumine, ubi fell plan-tule comus fattats, in allis vero fenetira occurrit patenti cum hiatu. Quis hujus fenefellae fea foraminis ulus fit ambigitur, an ut externus aer admittatur ad fermentationem excitandam aut promovendam; an ut incongrua eliminentur evidenti transpiratu; an potius ad humorem nutritium excipiendum. Quod nobis magis probatur: Foramen ilthoc ovi in Animalibus respondere existimat Malpighius. Sicut enim (inquit) in Animalibus fœtus non tantum per umbilicum nutritur, remax margement seem climit (mque) in Animations textos from cantient for intendent martine coppo language alimenturo fucco commissivo, fed citam per os, derivato fcilicet chylo in ventriculum, indeque foliris vits in cavam, ut fentim influtatur hac alimenti vita, que in edito feetu durante vita manuteneri deber , ria probabiliter continger eror in feminalistos plantulis: Siphones [qui in planimorum feninum fecundinis horizontaliter ordine collocati funt] alimentum foliris plantule in parimonari remininte consum indizontante oranic conseat anti anneaura rous parimiz ministrara, quod preexistenti in propris suriculis facco commixtum, per propria vafa gemmam versus intro deductrur, & ria plantula quasti per umblicum augeri videtur. Er quonam hataus in Pomis, Pris, & fim. teneffella in $Ciscrimis, Pabis, <math>\phi$ e, aperitur fish quibus extremum contic corporis, radicum (cil. inchoamenta, conduntur, & cildem externum ministratur alimentum, ut rega nutritionis via inflituatur, ab extremis videlicet radicibus in caulem vel caudicem, & ab his in ramos & folia, ideò hane nutritionis viam analogam ei puto qua: per os celebratur in Animalium fœtu. His accedat radicis truncum vagina, copiolis utriculis compaginată condi, quorum ope extremo caudici debitum auctivum fübrogatur alimentum.

Notandum autem naturam non in omnibus Pericarpium exterius collocasse, & fructui seu semim circumpofuiffe, quamvis nomen Pericarpii id videnir indicare & exigere, fed in aliquibus inversa via, à pericarpio in globolum corpus coagmentato emergere voluit uteros & femina, ut in Fragis præcipue cernitur.

Seminis autem feu potius plantulæ feminalis intra fecundinas generatio viventium productionibus analoga est. Primò enim umbilicus occurrit qui manifeste perforatus est, & sensim in extremitate laxatus seu dilatatus, colliquamenti ichore (qui in Fabis fluidus est, in reliquis utriculis, coercitus) repletus, in molem diverla [in diverlis feminibus] figura intumefeit. Tradu temporis femen feu tetus emergere incipit, in apice feil, annii, fupereminentibus binis foliolis, alarum inflar apertis, & frequentiffimè diductis, ità ut angularis amnii apex fifluram impleat : à foliis verò feu alis acues meguematimic unqueze, nique angularis minim ann man an impera, a come a funcion meminatum minimidingue confiniilis fubitantis corpus (quod genima eft) alimpir. Succoffino memento anatistior reddita annii moles fortum quoque feu plantulam auget & forex. Amino in plaris mento anatistior reddita annii moles fortum quoque feu plantulam auget & forex. Amino in plaris plantii traculorum ordinos chori militar. Circumslitundunum 5 Chorini autem im quabia sadelt a primordis turget, fensimque adaucto amnio eximinitur, & postremo à plantula amnion, in quod

24

percolantur ounna, abiumitur. Quare probabiliter feminalis humor primo ex fecundinis in umbiliperconneur manna, aonament. Carac proconneur rennnans manor printo ex tecunamis in ambili-cam, & fentim in laxatum amnion derivatur; undo prima plantulæ delineatio. Verum hæe om-ma exemplo & iconibus appoints clarius intelligentur.

a exemple of nonness apparents carios antengeneral lubministrato succe ab umbilico, sed & tran-Augent autem probabiliter amnion, non tantum lubministrato succe ab umbilico, sed & tranfudante humore à chorio, cum tractu temporis oblireienar umbilicus. Et cum plantula feminalus peculiari umbilico dell'utuatur, quo externis adveniens alimentum alte ipfam penetrans, in finls peculiari umbilico deltituatur, quo exterius aurementa annenium aue ipiam penetrans, in fir-quals diffulis partes eas augeat & alar: fed ut plurimim contiguus amin humor follorum hiatum replear, pisssque hæreat, non incongruum fortalse rationi erit censere, filtratione transductum cho-ri humorem in aminon, tandem plantulæ folia, inversa nutritionis subingredi, ex his in caulem & ri humorem in aminon, mmam genvari. Mira autem est Plantarum nonnullarum fœcunditas seminis respectu , ut v. g. Verbasci . Dizi-

* Harticol talis, Papaveris, Hyofeyami, Nicotanae. In uno Helenii flore (inquir P.* Laurembergius) nume-* Hericals talis, Papaveris, Hyolcyanii, Nicotiana. In uno freeim nore (mquir r. Laurembergus) numerical product a genta 1000 femina, neque tamen perveni ad finem. Helenium autem in codem caule mulcos producit & genta thore. Ex uno grano a Mayo, feu Frumenti Turcici tierum 1010; in Virginia 2000 colliquatur, feriturque bis quotannis Martio & Junio. Ex uno flore Solis majore, prognania 2000 colliquatur, feriturque bis quotannis Martio & Junio. ma 2000 coniguna, jornarque de que quin instituto de partir los como majore, prograta ex uno femine codem anno Camerarius exemit circiter 4000 femina: ego 3000 & paulò amta ex uno femine codem anno Camerarius exemit circiter 4000 femina: ego 3000 & paulò amta evino temme cocen anno Cameranas exemit cacetà 4000 femma. ego 3000 ce paulo am-plus. Sed lixe nihil funt fi cum Tabaci veri feecunditate conferantur. Ego curioficati meæ indulpius sea are mini tant il cana Laora vi la feminum Nicotianæ ponderent drachmam unam, &c gens, numerare aliquando cœpi, quot granula feminum Nicotianæ ponderent drachmam unam, &c gens, numerate anquanao ecep, quo granta est minima mensura) respondere grana Tabaci 1012. expertus sum ponderi unius grani medici (que est minima mensura) respondere grana Tabaci 1012. Experies min pontieri unus gram incurerique ex ma drachmas circiter fex, que faciunt medica gra-Iam verò ex una planta collegi feminium maturorum drachmas circiter fex, que faciunt medica grana 360 hae multiplicata per 1000 (omiffis 12) largiuntur grana 360000, quorum ferax fuir una planta Tabaci nata ex uno granulo-

Papaver album (fupputante D. Grevio) femina 32000 annuatim producit, quam fummam ità colligit: Quatuor plurimum planta hae capitula matura profert, in quorum unoquoque denæ micolligir: Quatuor piurimum pianta nac capitula matura protert, in quorum unoquoque denæ mi-nimum membranæ feu parieres, totidem cellulas difterminantes funt. Harimu minicujufique alera-uri lateri femina adnafeutnur circiter 800, quibus in 10, numerum membranarum, ductis, exur-gir furima 8000, qualiterum 4 pro capitulorum numero multiplicată efficitur numerus prædictus Not. Planta hæc, si czlum & solum faveat, non dico quatuo capitula, sed duplo triplove plura

Typha major (eodem observante) ultra 120000 quotannis semina perficit, quod ità demonstrat. Semina enim unà cum lanugine spicam seu clavam cylindriacam efficient 6 uncias longam, diametro i uncia aquali circumferentia 1 3 uncia. Horum autem feminium 9, latere ad latus juncto. metro ; uncia sequan arcuminationa a juniosa. Instituta accominanti y acco an antis functo, ur in fipca collocature, \(\frac{1}{2}\) duntaxtar uncia partem dificunti, adeò ur 72 lineam uncialem expleant. Verium quoniam in fisca pili feminibus interpoliti funt , 10 detractis, 62 tantàm fipputabirmus; verum quonam in pieca più seminosa menegona nanc, a canacas, o canacas que quista quibes fi addamus 2 numeri 62, hoc eft 46, exurgir pro circutur cylindri funima feminum 108, cumque cylindrius 6 uncata longus fit fexues 62, hoc eft 373, femina unam longitudinis lineam comcumque cylindrius 6 uncata longus fit fexues 62, hoc eft 373, femina unam longitudinis lineam comcumque evinatus 6 uncas songus sit extes 62, noc et 372, semina unam longitudinis lineam com-ponent. Quo numero in 188 ducho productur (lumna 40176, pro numero fenimum unusi calva; próque ritum quas planta illa fingulis annis plurimum profert, 120000. Verum numerotilitma omnium fenima productunt herbet capillares diche. Unius Linguae cerviine Varum numerotilitma omnium fenima productum therbet capillares diche. Unius Linguae cerviine plante: annuus proventus ad deciss centena millia feminum afcendit. Vide Caput de Phyllitide.

CAP. XIII.

De Plantarum Seminibus observationes quædam generales.

Atura non observat magnitudinis proportionem inter semina & plantas ab iisdem ortas, ich ut majus femen majorem semper producat plantam, minus minorem. Sunt enim in genere herbarum non pauca, quarum femina arborum nonnullarum feminibus non dico acquila fint, fed multo majora, Sic veg fenina Febbes, Pifi, Vicia, Lupini, Plepini, Melonia, Cucarbita, ut alias intumeras ometam, femina Ulmi, Pepali, Salicis, Betule, Fichs, &c. multis vicibus magnitudine fuperant.

Atque hoe non in plantis duntaxat diversorum generum observari potest, sed interdum etiam in ejuldem generis speciebus. Sie in genere arborum glandiferarum Ilex coccifera dicta, quæ fruticis modum vix unquam excedit, glandem edit Querchs vulgaris parem: Cerrus arbor Quercui nostrati mounts in uniquent excess, guarant consequence of the consequence of t pozoni munor est, iemen tamen mus najus iemus majus. Lautem unterenta maginutums respectivi oblervati porell'inter femina Repijiri 8 Sinapes i plantarum productivicium proportioni contraria: nam femen Repijiri Sinapes femine majus est, cum Rapifirum iplum Sinapi imius fit. At neque Natura in animalibus oviparis es andem perpetutu magnitudinis differentam observat inter ova que est inter animalis que ca ponum. Quanvis enim inter Losuffas 8. Alfacos, magnitudine excepta qua inter animalis que ca ponum. uner animana que ca ponume. Quantus emin men Laeujea se asjeass, magintuatine excepta qua Laeulja Alfatum excedit, indifereta ferè fimilitudo fit, ova tamen Alfate Leulje ovis multo majora funt; Sie in Avium genero ou Anati Articae Clalii Alka Hoieri, ejußiemque Lomwie tanto Ana-tum domellicarum ovis majora funt, quanto Avet iyle Anatibus minores. Notandum tumen, Aves haice palmipedes effe & tridactylas & unicum tantim ovum una vice ponere antequam incubent, ade que unum duntaxat pullum excludere. Notatu autem digniffimum est, quò minora funt eo este fortiliora : Fe actillima enim funt Papaver, Nicotiana, Digitalis, & capillares omnes, Sinapi,

ene termiora: Peracumina emin nun rapavar, svocamiri, Diganais, e capinaris vinites, sulapi, Typha, ut alia omitarin, que femina minatifilma proferiunt. Il De Herbarum annuarum feminibus nota, 1. Ea omnium longé maxima effe, ut in faba, pife, luquo, ciccre, mel.me, pepane, ciccubita, flore folir, Photfeido, alitifque patex. 2. In is estam generabus

in quibus alix species annux sunt, alix perennes; annuarum seminibus perennium maiora essential possession and the second possession of the second possession cum, qua nihil aliud funt quam Graminum anchorum femina, majora funt feminibus cujuscunque Graminis perennis nobis cogniti, Arundinibus ctiam maximis non exceptis. 3. Semina omnia que hominibus in cibum veniunt herbarum annuarum genimina esse: five frumenta fint, ut v. g. que nominions si comit veniant neroatant annaturi genimina ene : tive trumenta int, ut v. g. Secale, Triticim, Oriza, Sorghum, Francium Indicom, Miliom, Panicam, Avena, Hacham, Oc., five Legimina, ut Fabe, Pija, Lontes, Friez, Oc. Cuius ratio elle videtur, quia ex feminibus faporis grati & nutrimenti faliubris en maxima funt, adeóque corum purgatio facilior, proventus uberior & farinæ ad furfures proportio major.

III. Quamvis in plantis nonnullis, que flagellis radices fubinde agentibus fe propagant, aut que radicibus proliferis vel reptatricibus se multiplicant, ut in Vinca Perviner, Colecasia, Battata Canadens, Raphano rusticano ce-verum sit quod à nonnullis observatur, eas scilicet semen rusius perficere senji, sapoano rupciano, e e constitui in quoda i minimum sonostraturi, e as estimenta in portice de ad maturiatem perducere, quoniam natura his propagationis molis intenta eum qui est per semen negligir: Quamvis inquam hoc in nonnullis verum itt, procul tamen abest à regula generali, men negigit: Quamvis inquam noc in nonmitis verum itt, proceit tamen abelt å regala generali, clim fitrpes non patieur reperantur que aut radicibus reptant, aut flagilis få propagant, & tamen femen copiofium idémque feccundum gignum. Prioris generis funt Herba Gerardi, Selaman haltea-eabum, Oc. Pofterioris Fragaria Or Ramunculus repent. Vertim ex altera parte in genere & fine exceptione verum existimo, quod qua planta semen paucum perficient castem modis superius tactis se propagant: alias enim natura, qua in necessarius non deficit, talium specierum conservationi & perpetuitati non fatis cavisse videretur.

IV. Plinius aliique rei naturalis scriptores dudum de Animalibus observarunt, quod, diutius geftantur quibus funt longiora vitæ spatia: Hanc observationem fi plantis accommodare velis minime veram invenies. Nam ex spatio temporis breviore aut productione, quod intercedit inter eruptionem floris & seminis perfectionem, de vita seu duratione istius plante nihil certi colligi potest. Videmus enim *Ulmum*, cutus femen primo vero fatim à flore edito perficitur, atque eriam defluit ante quam fola explicantur, arborem effe fatis longevan.

V. Semina plantarum oleo copiofiore featent quam quavis alia earum pars; quod prælo fubjecte & tortæ fatentur, magna ejus quantitate fusă. Oleum autem cum corpus fit viicidum, nec facile etiam annos fecunda manent, & fata germinant. Quin & copiolium falem volatilem contunent, ut luculenter demonstrat Wedelius in Experimento novo lymico de fae volatili plantarum. Verium de chymica ferninum analysi agere in præsentiarum nostri non est instituti.

VI. Quot annos femina plantarum feecunda durabunt, difficilis admodum quaftio eft: Veterum nonnulli vel 40 prodidere: D. Morrifonus non ultra decennium affirmat; alia feecunditatis spatium quinquennio circumscribunt. Proculdubio autem magna hoc respectu inter semina est differentia; alia enim diutius focunditatem fuam cuftodiunt, alia eam citius amittunt & fterilefcunt, ut verifimile sit nonnulla sœcunditatem sinam ultra decennum prorogare, alia ante quinquennium eam amittere. Ostendit milii olim D. Toll curiosis storum cultor Lenne Norfolcie simetum, in quod ante aliquot annos projecte fuifient uve paffe corrupte, ut ibidem computrescerent; ex earum autem vinaceis quotannis, flercore moto, vites aliquam multe enafecbantur, & nove polt 4. mini-mum annos. Ego (ut verum fatear) in nullo adhue femine, 5. annis veruftiore experimentum feci, quinquennia autem germinaro compertum habeo. Multum autem conducit ad fecunditarem prorogandam feminum confervatio; cavendum enim est ne humorem nimium bibant indeque siprotoganeam temmum contervator; cavenum emm et ale amnorem minimi conte meege im & puriodimen contentant, neve imman calefaint & exarefaint; nonnulla etain figus vehementus urit & corrumpit. Quicquid fit, in terra gremio lattranta, quamvis tot caloris, fragoris, humoris & ficcitaris varientabus sibilem obnoxia, dutust stamen (up truo) fertilitarem funant uentur, quam ab hominibus diligentiffime cuffodira; nam & ego & alir ane me multi observarion de calefaint de calefa Simpeos vim magnam enatam in aggeribus folfarum recens factis, inque areis gramineis effoffis, ubi poft hominum memoriam nulla unquam Simapeos leges succreverat. Quam tamen non sponte or

tam fufpicor, sed è seminibus in terra per tot annos residuis etiam prolificis. VII. Semina omnia seu ab hominibus sata, seu sponte è conceptaculis suis in terram delapsa, pri-VAL. Semina oritina rea do nominidos faca, faci ponec e conceptacion fun in criani delapid, pri-num fium alimentum per poso regumentorium haurante; asu cu versus se magis Philosophice lo-quar) primum feminum facorum; almentum per tunicarum feu regumentorium poros fe infinuat. In plenique autem feminubus foraminulum quododam feu fuentelella patention observator, qua humor almentaris primitus fubintrat: quo femel admiffo, fipritus viralis intus holpitans plantulam feminalem ejufque involucra fermenti in modum inflat & extendit, unde etiam humor terreftris copiose in

eam irruat necesse cst, quo nutritur & augetur. VIII. Magna est analogia & similitudo inter vegetationem & augmentum seminum seu ovorum plantarum in terra, & viviparorum animalium in utero. Quemadmodum enim femen plantæ plenam maturitatem adeptum in terram decidit, ibidemque liberum & folutum jacens alimentum (ut dixi) primitus per poros tegumentorum fuorum attrahit imbibitve; postmodum radices in terram agit; fic pariter ovum Animalis vivipari, maris semine focundatum, & quasi ad maturitatem perductum ne pariter ovum Animalis vivipari, maris temine tecandatum, & quali ad maturiatem perductum ab ovario velut arbore in uterum ceu terram delabitur, ubi alquandu liberum & folduam permens, abfique ulla cum utero cohafione, primum fium alimentum per membranas involventes feu fecundas attrahit. Alquanto autem poft, velut radicibus actis tuero fe affigens, alquam faltem nutrimenti portionem inde exugere videur. Ovaria voco corpora alla, retles femineos vulgo di cha, que qui diligenter infoescrit, oculorum teffunonio vicius nibil alud effe quam congeries feu racento sogram percefficie conficielure. racemos ovorum necessario confitebitur. Cum semen humorem imbibere assero, aut settum alimentum attrahere, vulgari & ulitato loquendi modo uto;, nec aliud intellectum vellem, proprie & Philosophice accipiendo, quam humorem per poros si intinuare, aut influere per venas & vafa: nec enim attractionem propriè dictam in natura dari ullatenus concefferim. Neque verò femina dun-

taxat plantarum verum & earundem radices maximam alimenti fui partem per poros tegumentotaxat piantarum verum oc earminem rautem per capillarium fibrarum extremitates, quas nonnulli pro rum attranere exitumo, minimam autem per capitarium norarum extremaces, quas nonnum pro treidem ofculis habent. Quòd plante per corticum poros alimentum hauriant à modo ramulos & returem orcuis naberit. Agon piante per contenin poros aumentum naunant a mono ramulos de emanarquems depangendi quem memorat P. Laurembergius Horticult. cap. 21. §. 1. clarifime evinciemanaguêne depangêndi quem memorat P. Laurembergius Horticult. cap. 21. §. 1. clariffime evinctur. Nulla (inquit ille) ferê firips est que non quest propegari per vanulas emitados, meda 1. inferior externita abjeissa obiessa emitados per emplastro sequentis. Re cere 31 terebinto 3. 17 ficia comminis 31 comministis.
2. Non directé insges terra vanulum site obitium, sed incurvo arcu, us suprema para promineat è terra, nella tempes insum, insuma, insuma que successa destructura de la contraction de la cont

oc catu non ana pater via qua nucus ammentans monarea, quam cottus pon. Quoniam autem mentio incidit hujus arboris ramulis feu taleolis depactis ferendi methodi, operæ Quoniam autem mento incloit nujus autoris ratutuis jeu tateous uepatas terenta ineutora, opera pretium fore putem cam in omne genus Pomiferis experiri; cim fi fuccedit facillima omnium erit fruchtofifima propagandi ratio. Quamvis enim furculus infitus codem pariter armo fruchum pro-& fructuofiffina propagandi ratto. Quamvis enim jurculus initus codem pariter anno fructum pro-ducat, truncus tamen feu flipes aliquot annos à fatione exigit antequam infittoni ideneus fit. Quin & ramulus cum multo major fit quam furculus & uberius crefcat, fructus longe plares codem rem-8. rainulus cum multo major fit quam furculus & uberus creteat, fructus longe plures codem temporis patrio producir. His adde, quod fi planta quavis non comprehendat, iacide extipara ilaque que loco dapaig potet. Quod vero hie plantandi modus in cupficunque generis pomiferis arborius fuccoiet verilimilimum judico, cum nulla mini fufficiere rato reddi polit videur, cur in eodem Arboris genere alia fonceis ramulo fata comprehendat, ur v. g. collings 8; 200 ppis notranbus delta; alia manime. Qua in fencenna valde confirmabar à D. folicino, qui in fina Novae Amplie administration production del producti decriptione hune apud indigenas ramulis avulfis plantandi modum in omne genus Malis & Pyris cum successu frequentari scribit.

CAP. XIV.

De foliis Plantarum Seminalibus dictis.

Eminum fatorum pars maxima binis primulum foliis è terra exoritur, que quoniam multiplici respectu succedentibus diffimilia sunt, hortulanis nostris non inepte , folia seminalia appel-

1. Folia hxo feminalia à fuccedentibus differunt, primò Parvitate, ut quæ in omne genus plantis il-

lis minora fint.

annora una 2. Figura, ut quæ integra fint & indivisa iis etiam plantis quibus subsequentia multisariam dissecta 2. Figură, ut que integra înt & indivita is etam plants quibus lublequenta multifaram diffecta fint, ut v. g. Umbelliferis, circum oras equalia is quibus reliqua crenara aut dentata ; in plerique plants à fequentibus folis circumferiptione diverfa. Hi teamen notandum est, quòd quamvis folis fiemialia in plerique plants integra îunt absque ulla omnino crena, sectione aut divisione, non tamen hoc in omnibus constans est & perpetuum, squedem nassimi berefus ir hale fiemialia in tres laber divisione construire folia menument. Brasile a Barbari. Si constitutione de la menument. men hoc in omnibus contrans eit ex perpetuum , liquidem nafuriti bortenfit tolia leminalia in tres lobos dividuntur que rotidem folia mentiuntur ; Brefice, Rapbeni, Sinapeus, Rape frondes unica crena în res dentes divides: Geranii mefebat pinnata fiint ad modum ferê fubfequentium. Verum nullam hactenus plantam novi cujus folia feminalia circum oraș undique crenata aut dentrata fiint, Urtica aut Besonice modo.

cum oras undique crenata aut gentata inti, Orista aut Betonica modo.

3. Differunt Superficie, Lavi v. g. iis etiam plants quarum folia hiritata funt aut pilofa; non tamen omnibus, nam folia feminalia Benginis, Bugloffi aliorumque quorquot observavi ex Asperifomen omnibus, nam folia feminalia Benginis, Bugloffi aliorumque quorquot observavi ex Asperifomen omnibus, nam folia feminalia Benginis, Bugloffi aliorumque quorquot observavi ex Asperifomen omnibus, nam folia feminalia Benginis, Bugloffi aliorumque quorquot observavi ex Asperifomen omnibus, nam folia feminalia puntura del proposition del propo

his dichis hirtita feu pilofa funt.

4. Differunt infuper Situ & nafcendi modo, chim bina oppofita nafcantur, non in iis duntaxat
4. Differunt infuper Situ & nafcendi modo, chim bina oppofita nafcantur, non in iis duntaxat
plantis quantum folia in caulbus conjugatim dujpofita funt, verim etam quibus fingulatim & alteraplantis quantum folia in caulbus and oloko ambiunt, ut in Afperila, Aparina, &c. vel 3. crebra in caule confuse
kallacim plura caules ad nodos ambiunt, ut in Afperila, Aparina, &c. vel 3. crebra in caule confuse
kallacim plura caules ad nodos ambiunt, ut in Afperila, Aparina, &c. vel 3. crebra in caule confuse
kallacim plura caules ad nodos ambiunt, ut in Afperila, Aparina, &c. vel 3. crebra in caule confuse
§. Folia feminala tordage in muivefium feminalis planula ante germinationem, dum adhuc teguntenis fusi includitur, pulpofa eff & fragilis, ut tota fere carne conftare videatur, fibre autem
puntum confinere.

minimum continere.

CAP. XV.

De Plantula seminali reliquisque semine contentis.

N omnibus quæ unquam diffecui idoneæ magnitudinis feminibus plantulam feminalem fempe inveni, in nonnullis perfecte efformatam, ut partes ejus omnes nudis etiam oculis possent difcerni, & digitis à se invicem diduci, in aliis minus persectam, certè partes ejus non ità fa-

1. Planula hac feminalis in plerifque feminum generibus binis feliis feminalibus conftat, aut fal-tem gemino lobo foliis feminalibus refpondente; Radicula & Gemino. Gemino dixi lobo foliis feminalibus respondente, quia sunt ex hoc seminum genere quæ lobos suos supra terram foliorum forma non exferunt, unde nonnulli fortaffe foliorum titulum iis minime tribuendum cenfeant. Verum quoniam ejuddem omnino natura funt, eundémque proculdubio ufum obtinent, nullam video rationem cur eodem etiam nomine non possint infigniri.

2. In nonnullis feminum generibus plantula feminalis non conficitur ex binis feliis feminalibus, 2. In nonnullis feminum generibus plantula feminalis non conficitur ex binis feliis feminalibus, 2. In nonnullis feminalib

que trunco, mudo faltem oculo vitibili. Ex hac feminum divitione fumi poteft generalis plantarum diftinctio, eaque meo judicio omnium prima & longe optima, in eas Icil. que plantula feminali

offittifields, eaque mee piace o offittimin parise congre openins, in eastern que piatulus assimilar bolista and abdigo. Se que plantual (entimalia dudita analogia). Folias feminalismos, genima & radical conflato (latri a quibas pearer plantuala feminalias binas folias feminalismos, genima & radicala conflato (latri a quibas pearer plantuala feminalism millo formation pulpe aut madellle, confidence of the particular analogo of the particular feminalismos millo formation pulpe aut madellle, confidence of the particular feminalismos millo formation pulpe automadelle confidence of the particular feminalismos millo formation pulpe automadelle confidence of the particular feminalismos femin netur; funt etiam in quibus præter plantulam alia etiam continentur; feu in quibus plantula pars

tantum est pulpæ scu medullæ.

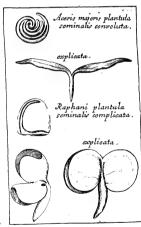
Semina illa que nituli aliud continent prater plantulam feminalem in duplici riidem funt differen-tia, 1. In nonnullis plantula feminalis plana est & extenda absque ulla plica, ruga aut convolutione. 2. In alias folia feminalia cum radicula varie complicata funt aut convoluta. In primo genere folia feminalia nihil aliad funt quam feminis lobi planis fuis fuperficielus coapetati, ut in Avellana nuce videre est. Gibba seu exerna lobi alterutrius superficies eadem est figura cum medietate seminis se-cundum longitudinem per medium fissi. Hujus generis sunt Fabre, Pisa, Phaseoli, Vicire, Amygdalre, Pruna, Glandes, &c.

Hic obiter notare possumus unionem hanc seu connexionem radicular cum lobis non semper seu in omni plantarum genere ex ea parte effe qua femen fructui aut valculo feminali coheret; unde nec in omnibus speciebus germinatio à puncto cohesionis incipir, ut nonnulli tradiderunt; sed in nee in offinition specially a printed to controlled the special to the state of the feminibus Pomi, Pyri, Floris Solis, Melonis, Peponis, Cucumeris & Verticillatarım omnitam, cum acu-ter extremates acule mir que vafello feminale consqua elt, radicalse etam apex cohefionis punctum refipici: in feminibus autem Gladis , Amgdali, Boragnis, Rugloff, &c. in quibus acutro feminis extremitas cohafionis puncto è diametro opponitur, radicula quoque cuidem fitum obtinet: In quibus feminibus medullæ cum lobis connexio vel loco cohafionis feminis ipfius, vel eidem opposito adjacet, hoc eft, in feminibus productioribus in quibus alterutram extremitatem occupat, radicula necessario brevis est, in quibus verò connexionis locus à seminis cum planta cohasione distar, radicula aliquanto longior est, & juxta marginem loborum producitur, donec apice suo ad cohasionis locum terminetur.

Hac observatio nonnullius usus effe potest in serendis seminibus saltem grandioribus, nam earundem germinationem proculdubio nonmihil promovebit, ità ea serere ut plantulæ radicis apex deortiem gentimationem procusation nominim promoverit, tat ea letter it plantitus rancis apex utori, firm specket; ut vice verfa necessfariò vegetationem & augmentum impediet, co situ serre ut ejudidim apex sussimi tendat. Radix enim in hoc cassi integrim semicirculum seu disos angulos rectos inflectatur oportet antequam deorsium descendat, & ex altera parte similiter genima tantundem incurvanda est antequam sursum erigatur, ita ut succus nutritius bis reflectatur necesse est antequam

è radice in caulem derivetur.

Secundi seminum generis in quo plantula seninalis convoluta feu complicata est multæ funt varietates, cum complicatio foliorum feminalium & radiculæ in variis generibus admodum variet. Exempla aliquot proponam feminum majufculorum in quibus tegumentis detractis complicationis modus clare apparet. ut quivis facile eum oculis discernere queat, & plantulam inclufam propriis digitis extendere aut explicare. 1. In Raphano & ut verifimile est in aliis omnibus que foliis seminalibus similibus è terra exeunt, ut v. g. Brafficis, Rapis, Sinapi, Rapistro, Eruca, Oc. Plantula seminalis in figuram globofam elegantiffimè convolvitur hoc modo. Foliis feminalibus fibi mutuo admotis seu appressis ut in aliis plerisque, primò radicula inflexa iis superimponitur, deinde foliorum corundem partes dextra & finistra verfus se mutuò incurvatæ supra radiculam, & tandem occurrentes cam finu fuo amplectuntur: casus fic convolute & explicate plantule icones exhibermis è Malejebii Plantarum Ana-tome defumpta; Tab. 53. Fig. 219. 2. In Acre majore Sycomor fallo dieta, fola feminala fibi mutuò admota, ut in priore, ambo fimul paulò fupra mediam longitudinis partem incurvantur, donec sibi mutuo dimidiæ earum partes contiguæ fiant, deinde unà cum radicula in globulum convolvuntur, ut tiquis anguttam laciniam bis replicarer, deinde à flexure loco incipiendo convolveret. Appofita icon rem illu-Brabit. 3. In Nafturtii hortenfis femine lateralia duo fegmenta utriufque folii feminalis parti postica medii seu pracipui segmenti adplicata (quæ fimul ejufdem cum illo exactè la-

titudinis funt) regumentis includuntur, radicula non nuda in folia reflexa, fed velut fi priùs extenfa teguments in locate fuffet, polymodum autem una cum reguments ad folia feminalia inflexa, ut teguments involuta futlet, pottmodum autem una cum reguments ao rona ieminalia inflexi, it femen iplum contemplanti manifeste patebit. 4. In feminibus Corvolvulorum omnium, sed prze-cipue marine fun Seldanelle, folia seminalia multis plicis sen sexuris corrugantur, addo ut è tegacipue marinx feu Scidandiae, tolia teminalia multis pircis teu ffexuris corrugantur, adeo ut è regumentis exempta facillimè poffine expandi & crugari, cum tenuiora fint mindique fragilia quam in plerifique alis, quin & viridefcunt nomibili; adeo ut ex omnibus que hadenus objervari hijus generis feminbus huic ufui commodifirma fint, numuum demonfirando natura artificio in complicando intra membranas involventes plantulam (eminalem, quod fanè valde admirabile eff & specta-

nucunaum num. Hacterius de Seminibus quorum pulpa, feu medulla tota nihil aliud eft quam plantula feminalis Hacterius de Seminibus quorum pulpa leu medulla tota initu aluid ett quam plantula [eminalis feu extenfa, fen complicata, fequirur ut de iis agam in quibus prater plantular feminalem allid etiam corpus contineur, feu plantula feminali alende de defendende inferviat. Hec etiam confimiliter in duo genera dividi pollunt. Primum eft eorum in quibus plantula feminalis plana eft fimiliter in duo genera dividi pollunt. Primum eft eorum in quibus plantula feminalis plana eft fimiliter in duo genera dividi pollunt. Hujufmodi fint Fraxini femina & Umbelliceratum non-& extenta abique ulla plica aut nexura. Fujuimodi unit Fraxim temina & Umbelliferarum non-nullarum. Secundum elt eorum in quibus eadem plantula inflexa complicata aut convoluta ex-ifiti ; cupímodi funt femina Malvas, Stramonii, Atriplicis, Spinachiæ, aliarunque plurimarum, in quibus pulpa refidua feminali plantulæ dum adhuc tenella elt alendæ aut (ut diximus) fovendæ in-in quibus pulpa refidua feminali plantulæ dum adhuc tenella elt alendæ aut (ut diximus) fovendæ in-

In priore genere caro seu pulpa foliorum seminalium seu loborum primum radici nutrimentum. an priore genere caro ieu puipa rouorium terinmanum teu noborum primium ranici nutrimentum, cum primulum germinat fuppeditare videtur; qua post productior facta, & in terram defendens inde alimentum rum fibi esugir, sum folis vieiffim rependit. Folia enim feu lobi feminales in id genus feminibus dum adhuc teguments incluía latent, craffi junt (ut ane diximus) carnofi & fragens feminibus dum adhuc teguments incluía latent, craffi junt (ut ane diximus) carnofi & fragens feminibus dum adhuc teguments incluía latent, craffi junt (ut ane diximus) carnofi & fragens feminibus dum adhuc teguments incluía latent, craffi junt (ut ane diximus) carnofi & fragens feminibus dum adhuc teguments incluía latent, craffi junt (ut ane diximus) carnofi & fragens feminibus dum adhuc teguments incluía latent, craffi junt (ut ane diximus) carnofi & fragens feminibus dum adhuc teguments incluía latent, craffi junt (ut ane diximus) carnofi & fragens feminibus dum adhuc teguments incluía latent, craffi junt (ut ane diximus) carnofi & fragens feminibus dum adhuc teguments incluía latent, craffi junt (ut ane diximus) carnofi & fragens feminibus dum adhuc teguments incluía latent, craffi junt (ut ane diximus) carnofi & fragens feminibus dum adhuc teguments incluía latent, craffi junt (ut ane diximus) carnofi & fragens feminibus dum adhuc teguments incluía latent, craffi junt (ut ane diximus) carnofi & fragens feminibus dum adhuc teguments incluía latent, craffi junt (ut ane diximus) carnofi & fragens feminibus dum adhuc teguments incluía latent, craffi junt (ut ane diximus) carnofi & fragens feminibus dum adhuc teguments incluía latent, craffi junt (ut ane diximus) carnofi & fragens feminibus dum adhuc teguments incluía latent (ut ane diximus) carnofi & fragens feminibus dum adhuc teguments incluía latent (ut ane diximus) carnofi & fragens feminibus dum adhuc teguments dum adhuc teguments (ut ane diximus) carnofi & fragens feminibus dum adhuc teguments (ut ane diximus) carnofi & fragens feminibus dum adhuc teguments (ut ane diximus) carnofi genus teminibus dum adduc tegumentis incluta tatent, cratti tunt (ur ante diximus) carnon & tra-giles, fibra paucum, carnis multum obtinentes; ideòque ordo feu proceffus germinationis in eis hi-pulmodi effe videtur. Semine terra comquifo humor feu fuccus nutrituis duplici filtratione per fe-nuitis tegumenta & planula ipfius membranulam depuratus à foliorum pulpa imbibitur, cumque muis tegumenta & planula ipfius membranulam depuratus à foliorum pulpa imbibitur, cumque conjunctum falinis & oleofis particulis commixtus idoneum radicula nutrimentum fuppediata. Hac conjunctum falinis & oleofis particulis commixtus idoneum radicula nutrimentum fuppediata. autem primum germinans tunicas difrumpir & producta in terram descendit, indidemque nutrimenaurem primain germanais tumeas tumenine et producta in terrain descendir, modernique nutrimen-tum & fibi haurit, & foliis feminalibus reddir, quæ deinde aucha & explicata è terra erumpunt, tetum & this haurit, & tolus teminalibus redoit, qua deinde aucta & explicata e terra crumpunt, re-gumenta dilacerata exuunt, inque longitudinem & latitudinem exrenduntur, rariores tamen magifica que fpongiofa, lente quoque & fibroba evadunt. Verium in feminibus quorum folia feu lobi femi-nales fupra terram non exurgunt, ut v. g. Fabis, Pifis, Vicius reliquique leguminibus radicula (quantum quidem ego obfervare pour) lobis alimentum non fuppeditat, qui dicirco erefecere & au-Quantum quadem ego oblervare potus) louis aumentum non iuppeatat, qui ideireo creleere & augere proprie non funt dicendi, quanvis intumeleant admodum ratione humoris in corum poros fe infinuantis, fionigire in modum. Lobi ut & folia feminalia aliquandiu poft planta germinationem turgida & certenfa durant, poftea paulatim extenuantur & flaccefeunt, tandemque exiccata dedunt. An nutrimentum aliquod planta poft emerfionem è terra fubinimiftente & quandiu turgida maneant, mili non confirare faceor. Experimentum autem facile fieri poffer folia feu lobos abletindendo quamprimium plantula è terra produert, camque cum altera coora cui maneant comparant comparant. do. Si enim mutila integram vigore & augmento aquat, manifestum est nullum folia nutrimen-

tum piantula taitem necentarium imppeditare. Ex quo hec primum foripfi ad manus meas venit fagaciffimi & verè incomparabilis Philosophi, natura ipfi à secretis Marcelli Malpighii Anatomei Plantarum pars altera, in qua experimentum hoc natura pura reciteus marteus marpugon anacemes rianismam pura micea, in qua experimentum noc à finimo viro factum invenio in varis feminum generibus tam ante quam post germinationem inà fummo viro factum invenio in varus feminum generibus tam ante quam poft germinationem inchoatam: quo fucceffii ipfum referentem attende. Primo, inquit, vere Feberum plurimas plantulas feri, deratis prius corpideonibus feu farinacco percarpio. Ex his bine tantum plantula, refiquis corrupts, parum vegetàrunt, gentma ficilicer furtum excreverat immora harente conica radice.

General cundectuma diem gentma non expandebatur: [edi foliola in extremitate arefecbatur: callifque
international designations of the maculis in attum tendentibus inficebatur. Tranfactà vigefima prima tous
non clongibatur; fed maculis in attum tendentibus inficebatur. non elongabatur; non macuns in atuum centeratuus innecessatur. Hannatus vigeninia prinita totus caulis munimus nigrefactus tandem contabuit; corrupta priis radice, quæ nullum augmentum omnino erat experta. Menle quoque Maii alias feminales plantulas Fabarum & Phafedorum ablatis pariter erat experta. Mente quoque Mau anas teminates piantuias reanaime or Profesiorium ablatis pariter binis feminalibus foliis feu coxyledombus incubandas polii; è quibus unica Fabæ plantula vegetavit, elată fupra terram minimă genmă, productăque parum infra radice, ità ut tota plantula longitudo femidigitum non excederet. Hec transfactă vigefiină primă nigrefacta radice & exiccatis foliis gemme feu firuri caulis contabuit. Alias denuo plures feminales Fabarum plantulas detractis omnino mendel culture plantus detrama pulla paritie seminales. corvicedonibus plantavi, quarum nullæ penitus vegetarunt. Idem expertus fum in plantulis Cucur-

coryrenomous prancars, quantus muse pennus vegeatume. 100 n. expertos mus in pantuis Cuem-bite, Prosum, Lupinarum & Phafelerum: qui inligni pollente trunco & gemma. Hanc eandem oblevationem progrediente in cubatu & polt inchoatam vegeationem tentavi, dum feilicer coryledones fub ipecie leminalium foliorum fupra terram emergebant. In Cuembiae dum scilicet coryledones sub specie seminalium toltorum supra terram emergebant. In Cuewbine iraque plantulis vegetantibus dicusso corrice, ablasis binis feminalibis folis, potrashebatur quident vegetatio, sos gemina supra richetus causis nullum sore augmentum capichat, socque supra bini accidenta. Idem contingebat in Lupinis, quorum cocylectones in ampla & crassa extuberabant folia. In Papinitu quoque, in Las allues, Embiros, Repheno & Rapis quorum plantule cotylectones batta, vegetationis incrementa non fortiebantur; sed ved circle extinguebantur, yel minima absquate plantus supra capitalis. Science and control of the control of the supra tone, regeatione incidingual on Planuls vero à principiles regeations, unico detracto folio, altero autemptate per establishment producebatur, non tanta tamen fedicitate qualis in non mutila-altero autem figorities, germinatio producebatur, non tanta tamen fedicitate qualis in non mutila-

Vegetantium cotyledonum vim & durationem exploraturus, plura sevi Lupinorum, Cucurbit.e & Fabarum ova: à quibus plantulis, dum supra terram crumpebant singulo die seminalia folia abstuli. In Lupinis, quarta die è terra emergentibus laceravi folia; in Cucurbisa pariter, quinta die primò apparente planta, idem molitus sum, & septima die in Faba vegetante cotyledones abstuli, & ità apparente pianta, meni montus mui, corponita da plantis per fiparium dierum decem , Lupinorum fublicquentibus diebus idem tentavi in confimilibus plantis per fiparium dierum decem , Lupinorum igitur tres primæ plantulæ, cotyledonibus orbatæ, mullum fere fortitæ incrementum post mensem contabuerunt ; reliquæ verò longè minores perdurarunt. Cucurbiræ verò quatuor prima reliquis vegetantibus extinctæ funt. Fabarum plantæ cotyledombus orbatæ, plures quidem vegetarunt fèd

29

Ex his joitur conjectari licet, bina illa, utplurimum crassa, folia que plantule seminali herent ntering placents vel cotyledonum vices explore. Hac autem humorem exporcion à terreno utero emanantem, quo foliut fermentativi & foermatici corum fucci per propria umbilicalia quo-tidianam plantule alimoniam & auctiviani materiam fuppeditant : unde plantule focus e fermentatis and a manufacture particulis, in placentts feilicer (en feminalists rolls and concrets, non folien la-xatis meatulis augetur; fed ad vegetandum excitatur. Hactenus Malpighius:

Quòd folia seminalia ad primam vegetationem seu germinationem plantulæ necessaria fint, experimenta allata evincunt : feu quia humor terrenus minime idoneus est plantulæ dum adhuc tenella est alenda, nisi praparetur per admixtionem succi toliorum seminalium sermentativi, ut Malvighus en annae, im pagnament de conjectatur, & ration confonum eft, seu quia renella & imbellis plantula e terra nondum haarne valeat quantum fibi alenda fufficiat, sed supplemento adhuc egeat à soliis subministrato, ut pullo recens excluso alendo vitellus necessarius est, quantumvis cibum ore capessat; seu ob utramque ra-

Quòd folia hac ad vegetationem prosperam faciant aliquamdiu etiam posteudm planta è terra

emerserit experimenta itidem probant.

Quod vero non semper necessaria fint, neque etiam utilia, manifestum est, quia post aliquod tempus paulatim marcelcunt & intereunt, radice totum fuum nutrimentum planta fubrainiftrante.

Notandum quoque est, quòd post vegetationem inchoatam plantula tenella recens mata partem faltem aliquam nutrimenti fui radice attrahit, ut patet à celeri auctu & extentione foliorum feminalium. Sie in Animalibus videmus quod Embrya partem aliquam nut unemi e corvicionibus feu placenta uterina exugunt, partem ore admittunt, dum adhue in utero fiunt: fiquidem in ventricalo diffecto idem plane humor invenitur qui in amnio cernitur, & in intellinis etiam excrementa, post ejusmodi humoris coctionem & distributionem reliqua, observantur.

Ex his omnibus colligere licet primum plantulæ feminalis alimentum, & (ot vernimile eft) forus eriam in utero à cotyledonibus feu placentis uterinis, hoc est in plantis à folis seminalibus preparari & praberi; postmodum succo nutritio partim ore seu radice hausto, partim a cordedombus subminiferato aluntur, adeòque paulatim indies ore feu radice plus affumentes, à cotyledonum fucco velutablachanur, còque tandem profits deficiente, animalia ore, plante radicibus integrum fuum

alimentum haurumt aut capellunt.

Superest jam ut de iis seminibus dicamus, in quibus plantula seminalis non binis seminalibus soliis, radice & gemma constat, sed cujus folia primium apparentia sublequentibus similia sunt.

Horum duo genera observavimus. Primum est eorum in quibus plantula seminalis alteri seminis extremitati, ei nimirum que vaículo feminali contigua est, externis affigitur, figurá fe è gemina cum feuto fuo in emplattratione arboris alicujus trunco aut ramo appofita. Secundum est eorum in quibus plantula feminalis media feminis pulpa velut medulla includitur.

Prioris generis sunt frumenta omnia & gramina qua fibrosas obtinent radices: plurimis minutis Prioris generis uni trumenta omina ex gramina que merois ocerente relices; plurimis minutes fibrilis é fundo plantæ uni erumpentibus, non autem fimplici trunco qui pottmodum in firculos e fibras fipargiur. Sic in grano Harda v. g. obiervar lex quinou monillas enatas, anticquam folium germinare inciperet. Plantula feminalis in his vix decimam partem pulpo, fou medallæ feminalis in his vix decimam partem pulpo, fou medallæ feminalis in his vix decimam partem pulpo. minalis magnitudine aquat. Reliqua pulpa seu farina plantula dum adhuc tenella est nutrienda minans magintuame aquae. Renqua purpa ner tarina piantua cum auma etchena etc mintenera infervir, etiam politquam radices egerit; quemadimodum in Animalibus ovipa is ovi vitellus pulio alendo alquandiu etiam poftquam excluditur, quanvis interim pde cibum roltro capeffat. Pulpam hanc feu carnem feminis in hoc genere folium conglobatum appellat vir nunquam fans laudatus Marcellus Malpighius, in Plantarum Anatomes parte prima, pog. 77, qua occasione in hanc opinionem inductus est ipse declarat. In tritico (inquit) & avenaceis videtur plantala leminalis unico hocque obscuro folio pradita. Huic meditationi lucem tulit semmum poni Armeniaci frequens inspectio: semel enim incidi in seminalem plantulam folio destitutam, & hujus gemma cum radice non parum luxuriabat: aderat autem intra eundem nucleum alterum femen feu plantula, in cujus auctionem primò confirmerat natura. Ex hoc traque monftro interdum credidi frumenti & conti-milium feminales plantulas unico pollere folio, cui haret gemma cum cauliculi inchoamento & radicibus. Sie in Acous pracipuum corpus feu feminis caro in ovale & oblongum configuratur corpus, quod in fiu medio excurrentem exhibet foveam. Namque eff veluti craffa lamina fius extremis in medium reflexis & convolutis cujus fuminitati plantula feminalis appenditur feu inferitur. Hietenis Malpighius. Verum hac medulla feu caro farmacea feminis, feu folium convolatum conglobaciumve ocenda fit five minus, certe plantulæ recens fatæ ahmentum fappeditat, ut in tritico, v. g. evicenrefilmé apparet. Si enni eim pricum evorta fis et plantals, cam extres, rujean in grano ée à integram myenies; quod it de cie in uem plantals timul latas exterpare pergas, paipa a feu fa mam

tate exit, quamvis gemma feu plantula feminalis eidem feminis inferiori extremo adnafeatur, primaque tum folii tum radicis germinatio ab codem puncto incipat tam in hoc genere quam in Secundi generis femina, h. e. in quibus plantula feminalis mediá feminis pulpă includitur nonnihil variant. In nonnullis enim tum truncus tum folia perfecte formantur. Sic v. g. in nucleis pinus (& cu verifumile eft, aliarum omnum comferarum & refunferarum arboram ieminibus) Pinum paullum,

tice craffiore obteguntur, ut Hordeo & Avena, folium fub craffiori cortice reptans è feminis lammi-

fernini quoridie minui observabis, donce tandem inhil reliquim fit preter vacuum tolliculum plante fundo adher entem. Pulpa autem feminis feu farina post germinationem terræ himore per po-ros regumentorum percolato commixta in cremorem facellit, chylo non dislimitim. In jis autem frumentorum generibus quorum grana membrana tenui vestiuntur, ut v. g. tritico & secali, folium tegumenta dirumpit, & ab eadem cum radicibus extremitate egreditur. In quibus vero grana corputillum perfecte effigiatam truncóque & folis fuis diferetam , prout apparet cum primum fata è terra emerlerit, fi cos diffecueris facile invenies. Pulpa exterior , cujus medium occupat plantula feminalis, cidem alendo non videtur infervire, faltem maxima cius pats. Obfervavi enim à germifemalis, cidem alendo non videtur infervire, faltem maxima cius pats. Obfervavi enim à germifemalis. nemnans, encern arendo non viocuar intervire, rattem maxima ejus pais. Contrivavi enim a germinatione polt plantulam enatam totam ferè pulpam exteriorem in corrice refiduam. Si conjecturas natione poit plantilain enatani totain reie puipain extenorem in contro reintilain. Si conjecturas fequi lices, verniunile nobis videtur, pulpain infervire femini partim protegendo ne arefeat nimis & nequi nect, venimine nons viaetur, pupani unervire iemini partini protegenoo ne areleat nimis & humidum ejus radicale evaporet, partini fueco niurito per filtrationem depurando, partini denique ut tenuor ejus pars cum humore commista in nutritionem planular tenellar faceflat.

ut tenuior cuis pars cum numore commixta in nutritionem piantiate necitat raceitat.

2. În alus plantula feminalis nihil aliud effe videtur quâm cylindrus aut bacillus quidam, in nonnullis acuminatus, in aliis neapitellum extuberans. Plantula hec cylindroides in nonnullis feminibus incurvatur, in aliis redà extendiur, in omnibus cam feminis partem occupat, que matri adnibus incurvatur, in aliis rectà extenditur, in omnibus eam temins partem occupat, que matri ad-nafcirur, & ad molem pulpa feminalis minimam obtinet proportionem: reliqua autem pulpa con-pus eft durum & cartilagneum; quod plantula feminali partun alendar, partun protegenda infer-vire videur. Hujus generis fant femina bulbolarum omnium, Iridum, Ari, Afparagi, & (ur puto) Vire videuri. Hujus generis fant femina bulbolarum omnium, Iridum, Ari, Afparagi, & (ur puto) Peenin & Cyclamini. Alquam ettain inter hace femina differentiam observari. Nam in feminabis Gree & Puro-exterior terminus cylindrici filipiris (en plantula feminalis, primiting germinans, deco-gree & Puro-exterior terminus cylindrici. Cepe & rorri exterior terminus cynnwici, nupris icu piantum icumatus, printuru germinans, deor-fum rectà defeendit in terram, & fit radix, pulpà feminali alimentum eidem fuppedirante, & eam fum recta delicendur in terram, se ne radux, puipa ieminata admentum eisem judpedirante, se eam velur protrudente. Radix deinde cerram apprehendens alimentum inde attrahit, se visifitmi trunco reddit, qui in longum extendis fupra terram affurgit inflexus, cum alteri extremo radix alteri autem femen alimentum fubminiferet. Verum cum radix copiolitis przbeat quâm femen, hinc fieri videfemen alimentum fubminiferet. tur, quòd à flexura trunci medietas illa quæ radici continuatur, celenius crefcens & productior facta,

tur, quod a tiexura trunci medietas ma que radici concinuatur, exienus criccens o productior facta, alteram medietatem unà cum femine adhirence è terra extrahat & furfum rapiat. Siquis autem plantulam feminalem videre defiderat, femen quodvis ex majufculis (que huic ufui apriora funt) adultum quidem, dum tamen adhuc vinde eff & humore turget, diffecandum fumat; apriora funt) adultum quidem, dum tamen adhuc vinde eff & humore turget, diffecandum fumat; apriora funt) adultum quidem, dum tamen adhuc vinde eff & humore turget, diffecandum fumat; apriora funt) adultum quidem, dum tamen adhuc vinde eff & humore turget, diffecandum fumat; apriora funt) adultum quidem, dum tamen adhuc vinde eff & humore turget, diffecandum fumat; apriora funt adultum quidem, dum tamen adhuc vinde eff & humore turget, diffecandum fumat; apriora funt adultum quidem, dum tamen adhuc vinde eff & humore turget, diffecandum fumat; apriora funt adultum quidem funt aptiora funt) adultum quidem, dum tamen aduic vinde ett & numore turget, diffecandum fiimat; quod fi exiccatum offeratur, aquá repidá prius infundat donce intumefeat & germinare incipiar. Tunc enim plantulam tunicis exutam facile explicabit, omnefque ejus partes, folia feminalia, radiculam & gemman, clare diferente. Quod fi feceric, non potent non natura artificium in plantis feminalibus tam curiosè complicandis fummopere admirari, & cam amorno fpectaculo vehementer capi & delectari.

CAP. XVI.

De Partibus Plantarum secundariis seu auxiliaribus, Capreolis, Spinis, &c.

NUM Plantarum nonnullarum eximix etiam magnitudinis Caules infirmiores fint quàm ut per le ibblithant, quin humi proviolantur, neceffe eft in alenia adminiculis internentur: harum fecunitati floitica partes alquas fecundarias & auxiliares ingemola excogitavit Natura, quarum ope vicinis ftirpibus alifure fulcimentis fele implicantes adharente/ve firmentur & in tura, quarum ope vanis impiesse aumes instantentes rete imposition autorente of infrasture alternatur, a decique & feiplas intentir, & fructus fuos ad maturinature fleticis perducant. Altis enim Caprocolos conceffit feu claviculos, quibus (ur Carlalpini verbis utar) tanquam mambus. Aliss enim Capreolos conceffit feu claviculos, quibus (ur Cafalpini verbis utar) tanquam manibus vicinas plantas apprehendam, & velut funiculo circumducto amplexentur, ut Vni, Gauchita, Pifa, vicinas plantas apprehendam, & velut funiculo circumducto amplexentur, ut Vni, Gauchita, Pifa, vicinas plantas apprehendam, & velut funiculo circumducto amplexentur, ut Vni, Gauchita, Pifa, alisique leguminibus. Orumrur autem Capreoli veli in pifs folorum alis, vel a latere, vel ex adalisique leguminibus. Orumrur autem Capreoli veli de la companio del companio del companio de la companio del companio del companio de la companio del companio del companio del companio del companio del companio del com thinam, qua arborious aut pariettous occurrentious pertinactier annersieum ex aggiuntantur. Sie Hederic Canadenfi quinquefolise quadi manus qualdam elargita eft, velut in digitos dividas, qui diuturnitate temporis cincinni inflar in fipiram contorquentur. Horum extremitates (codem oblervante) dum tenelli funt acuminate extant, tandem verò laxantur in corpus craffuículum, quod papillis feu minimis fiphonibus referrum, terebinthinam fundat, unde parietibus hirens concretam partie minima fiphonibus referrum, terebinthinam fundat, unde parietibus hirens concretam partie minima fiporation. The partie filment of the partie minima filment, qualification de la concretam partie de la concretam partie de la concreta de la concretam partie de papins icu iniminis aprioribus referenti, terebilidinani funtic, unite parteribus lug quafi cuticulam efformat, que nifi fummà vi à muro vel fubjecto ligno avelli nequit.

Alis autem plantis infirmis (unid obiter notemus) vel caules volubiles concellit, ut Convolvulo, Anns autem paints imminis (ucia ooker notemus) vel cames volubles concellir, ut Covoebudo, Lupulo, Phafedis, Helime, &c. quibus vicinas fitipes aut pedamenta amplexentur, ferpentum modo lis se circumvolveness; vel foliorium pediculos tortiles, quibus sele iis adnectant, ut in Clematide, Finaratia, Naffurrio Indico cernitur.

Alias priverea Plantis partes minus principales aut forte excrementitias donavit natura, pilos & aculeos. Illos vel ornamenti vel tutela causa, vel (quod opinatur Malpighius) ut turgentis alimonia sub harum forma incongrua portio erumpar & digeratur; de quibus ipsum erudite & subtiliter, ut folet, philosophantem confulas: hos ad arcendas injurias aut etiam inferendas, nunc in ter, ut notet, puntotophantem commus: the au acculuse inquites and chair interentas, name in caulibus, ut Rubo; nunc in folis, ut Agrifolio; nunc in fructu, ut Tribulo; nunc itip folis antum, ut Ononi; nunc ubique, ut in plurimis Acanacis Caf. In his ipfis plantis nonnullis elargientis providentiam natura latis admirari amplectique non est (inquit Plinius.) Natura autem confisium in hujufmodi aculeatis efformandis ingeniose fimul & fuccincte explicat, pro more fuo, verbis fequentibus. Inde excogravit aliquas algoeth hifpidas, tateu truces, ut tantum non vocem ipfius nature fingentis illas rationemque reddentis exaudire videamur, ne fe depafear avida Quadrupes, ne procaces manus rapiant, ne neglecta vestigia obterant, ne unsidens ales infringat, his muniendo

aculeis telisque armando, [provisum] remediis ut tuta ac salva fint. Ita hoc quoque quod in iis odimus hominum causa excogitatum eft.

CAP. XVII.

De Nutritione Plantaram.

paret. Hac enim flaccelcunt illico & contrahuntur, ob fucci corum vafa & veficulas replentis & diffendentis fugam. Eadem autem fucci evaporatio partibus hifee accidit dum adhuc plantæ ma tri cohærent, nec tamen fentitur, folus confiftentiam & extensionem suam nihilominus retinentibus, ob novi scilicet humoris a radice subminutrati jugem effluxum. Plantarum autem nutritio à nutritione Animalium in co differt, quod hac cibum ore affumptum in ventriculo concoquant, adeoque comminuunt & partium ejus unionem laxant, ut sponte fere ab invicem secedant, saltent adeoque comminuit de partier de la commentation de feu orificia fubire, hoc per partes & meatus ad id officium destinatos expelli : Plantæ autem succum nutritium non præparant; nullus enim in its ad hoc præftandum partium apparatus, nullum os, nullus ventriculus, nullæ primæ viæ, fed quem in terra inveniunt fuccum radicibus excipiunt & af-

An Plantæ electione quadam in alimento attrahendo utantur, ut quod congruum est & nutritional idoneum imbibant, incongruum repudient; an verò quodcunque se offert indiscriminatim admirtant, ambigitur. Nonnulli attractionem electivam afferunt : quæ tamen nobis non probatur. Primò enim attractionem propriè dictam in rerum natura dari, imò poffibilem effe, vix concedimus. Fieri tamen poteft ut radicum pori taliter figurati fint, ut particulas amicas & plantæ alendæ aptas intromittant, alienas & incommodas excludant; quomodo Hepar bilem, Renes urinam transmit-

intromitatin, aliente a medinine accutation. Verturn id non fier multis experiments probatur, tentes à fanguine intus colbusto fectronit. Verturn id non fier multis experiments probatur. Aqua enim vulgaris, fibrarum cara facile fuibrine, acquie libre permeat, ut fupernès oftendimis. Deinde verno tempore qui factà incine effluit fuquoir, prunofa praferim tempeffate, ab mus. Demde verno tempore qui acta incluione emunt aquor, prunota przetrum tempeltare, ab aqua commun gultu vix potest difermi. Probabilius ergo nobis videur, fitipes onnies (uccum quemcunque in terra invenerint intus fulcipere, qui in vafis cum fuccis uninficipifque propris permixus concoquitur & affirmilatur, fiquerfulo & ad nutriendum intuit i rejetto & evaporato; ad eundem modum quo tertia (ut vocant) concoctio in Animalibus peragitur, que ex chylo in fanguinem

dem modum quo tertia (ut vocant) concocito in Animalibus peragitur, que ex chylo in languinom recepto partem aliquam affimilant, reliquum qui nutritorio flupretl, per transfiracionem infentiblem evacuant, qui fanè longe maxima quis pars est. Animal enim plus excrementorum hoc modo expellit qu'am omnibus alis viis finuli fimpris, ut "Sandroino demonsfirat.

Plantas aquá loid mutrii polle & augeri tum nostra, tum aliorum experientià constat. † D. decina Susi-Sbarroen Catalogum nobis exhibet herbatum quarum furculi in phialas vitreas aquá oppletas à se † Lii. de pre-l'inmitti germinarum, quem non pigebit hue transferibete. Balfamia femina, Membe queucaque, pour Pulegum, Scham mutifidam, Prumella, Nafiritum aquaticum, Bugula, Trifolium purporum, Clema tabilium. Tripolium, Ramunculus, Rechunga , Alibeas , Lauro-cerdigu, Sordium, Tripolium, Propleta, Paras colosi, Matricaria, alieque quarum non meminit. Nec dubium est, puis se chy multer quasi lie evocettus non et parice regruinaren & radices averent. A que averia se su constante de la constant quin & alta multa quas ille expertus non est pariter germinarent & radices agerent. Aqua enim non est simplex & purum elementum, sed multas heterogeneas particulas, praesertim salinas, in se

Quomodo autem Acr hujufmodi Plantarum radices intret, non ità perspicuum est, cum enim vitri poros non permeet, oportet ut per phialæ orificium ingrediatur & per aquæ poros le infinuet. Aqua autem pori admodum stricti sunt, nec aerem nifi parva admodum quantitate, & in minimas Aque aurem pori admodumi frireti funt, nec aerem nih parva admodum quantatate, & în minimas particulas divilim admittunt. Et tamen (quod mirum) particula he quas Aer aque communicat non folum plantarum vegetationi fuel & pifeum refipirationi fufficiumt. Quandiu enim Aer aque fuperficiem lambit, tandiu pifees in vale vitreo incarcerati bene fe habent; quamprimum verò Aer externus excluditur, ejus inopià laborant, & in fuperficiem aque confeitim enatart, ut co liberi ore fruantur. Sive ergo Aer præcipitet nitrofas particulas in aquam (ut nonnulli volune) five fibrilius aliquod corpus, certum elt cont uni & non merrupto tenoca ab aere decede e haus particulas, & per aquam diffundi: nam fi perexiguo tempore, aer (ut diximus) intercludatur, pices conclust ejus absentiam sentiunt, & egré se habere incipiunt, quod & patiuntur in stagnis & piscinis amplissimis, cum per hyemem aqua superficies congelatur. Quod si nitrum esser ad qua folutum & præcipitatum cujus particulæ pilcibus pro relpiratione inferviunt, adeóque aqua perpetuo nitrofas particulas ab aere imbibat, quomodo fit ut aqua omnis jamdudum tanta nitri copia imprægnata non fit, quantam fuftentare potis elt, ut falledo vel guftut perceptibilis fiat? fallem in flagnis immenfis & pifcinis: aque enim fluentes & per terram multam percolatæ facile in eam particulas hafee iterum deponere possint.

Ouomodo succus nutritius per fibrarum poros arborum etiam altissimarum summa fastigia con-

scendar mihi non penitus perspectum fattor. Aquam in tenues tubulos utrinque apertos, perpendicularirer etiam erectos aliquousque ascendere experientia constat, coque altius quò angustiores tunt tubi. Quis verò ilfius afcensus terminus fit, certufne an incertus, & pro angultia tuborum in tantum altior, ut in angustissims ad excellarum etiam arborum sammos apices evadat, me later,

Contrarium tamen videtur cùm, annotante nobilissimo Boylio, satis difficulter ad tres quattiorve uncias contratutuamen vuecar confanneame nontunno nopue, aus unicanes au use quanto e metala afemdat. Quo impullore los fat, difficile el invelligare. Aquam equadon in angulfores metans quam accon, vel home le intimuare, vel vi compelh poffe, adeóque tubulorum angulfas aan impullas aan intimuare. quam aerem, ver iponte le minuare, ver vi compeni pone, accoque timunosant angutas est-pervias fabire, experimenti evincunt, qua fedicet aqua minoribus particulis componitur quam aer. Còm ergo fibrarum cava ob angultan fasa aerem excludant, aquam admittant, externi airem aeris gravitas effectum fuum fortiatur, quaha hamorem in fibras furfum compellet, ad ean fedicet altitudinem, donce ad æquilibrium cum are externo venitat, hoc eft, ad triginta duorum plus minus pedam? Hac quanwis ratiocumant verifirmilia videantur, fi tamen experientum confulsa Jongé alter um fi beline doncharda. rem se habere deprehendes; siquidem nobilissimus Boylius aquam in istiusmodi tubulis situstive non minus intra Recipiens seu vas magnum aere exhaustum suspendi quam extra in Aere libero &

minus intra recipieis en va maginini acie existantini imperiui quan satura international aperto, experiundo didici e nos docuit.

Verum (it id concolatur) arbores aluffima duplo triplóve hane menfuram excedunt. Alia ergo adhue alcensis caula, faltem adjuvans, querenda elt. Experientià conflar aquam in vaporem readiuc alcensus cauta, jattem aquivans, querienca ent. Experientat contact aquam in vapora que foliutam, & in minima divitam, gravitation finam amittere, & per aerem medium afcendere, que cunque tandem gravitatis caufa fit. Videtur ergo ut gravitas fuum fortri pofiti effectum/requiri ut corunque tandem gravitatis caufa fit. Videtur ergo ut gravitas fuum fortri pofiti effectum/requiri ut corpus grave aliquam habeat molem & magnitudinem; alias enim (ut vidinius) fi in minima dividatur, fieri poteli ut à fluido cui innatant ejus particulæ vel fustentari possit, ut metalla etiam pondeour men poen as a minute an inflamant emp particular ver inflaman point, at meanta exam pointer forfitting in mentruis eadem in minima follwenthus, vel eriam furfum compelli, ut aqua in vaporem refoltut in acre. Forte ergo fucci in angultifilmis fibrarum canaliculis in tenuifilma filamentem.

ta diviño ad ascensum ejus promovendum concurrere potest.

ta divitio ad alcenfum ejus promovendum concurrere porelt.

Lib. de diavante de la composita particular do la composita prefure attribuit. Ha enim veficular ad ingrefitim material quadam propenfione fe diatant, ut in Spongiis apparer, quarum textura plantarum parenchymati non adeò diffinilis eft. Parenchyma ergo fucco repletum & intuina plantarum parenchymati non adeò diffinilis eft. Parenchyma ergo fucco repletum & intuine melcons continuum fefe dilatant & extendendi conatum exferitunde & vafa unà comprinta & coarter necessite eft, adeòque & sincum fursium compellat. Verum cum compressio utrinque tam deoretti un monthe situation de la composita del control de la control del control de la composita del control de la cont fun, quàm furfum effectum fuum fortiatur, non video quin ascensum fucci initio impediat, nisi valvulæ tun, quam turtum errectum num iortatur, non viaco quin aucemum iuce intito impediacimi valvule obflent, quas neque nos, neque D, Grew, ob rationes fupernis dicha admittimus. Adde quod unde oriatur hac fefe dilatandi propentio in parenchymate plantarum, explicatione ulteriori indiget. Nos equidem fuccum eodem fere modo plantarum fibras fubire & conficendere, quo aqua panis

aut fiongix poros, pannique linci laneiva lecinias aut alindi filirum folet, concedimis. Fibrarum etiam Itrachira & conformatio (ut observat D. Malpighus) liquoris alcentum adquvat. Sont enim enant mucura e comonnauo (a conevar L). Manpignus) aquon a acemum aquvar. Sunt enim fibrat tubulola corpora, e corquiculis plurimis concavis, quadrats, aut interdum orbecularibus, alufi
**Ana: plant. ve figura; invicem hiantibus; compolita. Subintrans itaque humor (D. ** Malpiglini verba fiint)

**port.1-pas. furfum alcendit & quafi fulpenditur. Singula namque portio que fibrarum fruitula unit, cum pauntum accinus e quan impensium. Singua manque porto que noratum mutata tine, cum pa-rum intentis emincat, valvula vices fuppler, & it à minima queibbe guerda voluti per funem, feu per gradus ad ingens deducciur faftigium. Quanam autem afcensis hujufer caufa efficiens feu impulliva fit, que fuccum furfum adigat & compellat, nos hactenus latet; nec enim in causis assignatis nobilimetiplis fatisfecimus.

CAP. XVIII.

De Satione & Propagatione Plantarum.

Ationis & propagationis Plantarum varii modi sunt. Veteribus usitati sucre Semine, ramo, Surculo, salea, malleolo, gemma, stolone, viviradice.

Semen quid fit notius est quam ut definiri debeat: Ramus pariter, & Surculus.

Talea nonnullis est Surculus utrinque practius. Varro lib. 1. de Re Rustica cap. xi. Demum in oleagineis seminibus arbores videndum, ut sit de tenero ramo, æquabiliter præcisum, quas alii clavo-

las, alii taleas appellant, ac faciunt circiter pedales.

Plinius Taleam à Ramo atque etiam Surculo distinguit, Ramum facit majorem Talea, Taleam Sur-PARINS Lateria a Kamo acquo estam surculo autriguaç Kamuar iacet majorem 1 alea, Lateria Sur-culo. Ens verba funt, [lb]. 1. cap. 17.] Malta fie femunt (ramisfallece) ae imprimis fieue, amibut quidm alit modis infectus, practoquam talea. Optimi quidem fi cafiver ramo pali modo executo adi-gante alit, caspo fupra terram veleta capite, équi pió barrad coapeto. Ramo femunto de Tunica, pala laxato prits meatu: item Myrus: aminum bomun longituline trium pelum, casfituline minda bra-plate laxato prits meatu: item Myrus: aminum bomun longituline trium pelum, casfituline minda brachiali, cortice diligenter servato, trunco exacuto. Myrtus & taleis seritur: morus taled tantum, quoniam ramis cam seri religio sulgurum probibet. Quaproper de talearum satu muse dicendam est: Covendian in eo ante comita, ni talea ex sevacibus sant arboribus, ni curvae, ne seobrae au bisurcae, neve tenunores quam ut manum impleant, ne minores pedalibus, ut illibato cortice, atque ut sectura inferior penatur sem-

quam us manana impressa, me musues pransum, in susuau corrice, asque us sectura myerur penatur sempere de quod erat ab radice, accumuleturque germinatio terrà, donce rebus planta capiat.

Palladius Clavolam à Talea diversiam Tacis, quam Varro (ut vidinius) cum cadem confundit.

Mense (inquis) Martio Ciris arbor 4 modis feritur, semine, ramo, talea, clava: de paulo post, clava. nueme (inquit) nuartio urri aroor 4 mous jertum, jemme, ramo, sueus, cievus : & pauto 9015. Clieva feri commodius est, quae sit manubrii erassistudme, longitudime cubitali, ex utraque parte levizista, sudit de cultis vecisis, sed relita sammitate geomarum, per quar spes futuri geniminis intumescat, dec. Tu-lea & graciliar & brevior esse potest, quae similiter ut clava mergatur. Sed talea palmis duubus supersit;

Malleolus a Columella de Re Ruft. l. 3. c. 5. fic definitur. Malleolus novellus est palmes, innatus prioris anni flagello, cognominatúlque à fimilitudine rei, quòd in ea parte, quæ deciditur ex vetere farmento prominens utrinque malleoli (peciem præber: & Phinius I. 17. c. 21. Solebat capitulatus utrinq è du o furculus feri, coq; argumento malleolus vocatur eriam nunc: & Columella, c. 17. Malleolis autem lic ab iifdem [agricolis antiquis] pangebatur, ut novello farmento pars aliqua veteris hæreret : Sed hane positionem damnavit usis. Nam quiequid ex vetere materia relictum erat depressim aque obruum celerter humore purtecebar, proximisque radices teneras & vixdum pronumentes vixos sino enceabar : quod chin accidenta siporior para ssiminis retorrescebar. Secuti ergo quicquid refidui fuit ex vetere palma, per ipfam commiffuram, quà nascitur materia nova . resecuerunt, atque ita cum fuo capitulo farmentum deprefferunt.

Et ad faciendum malleolum supremam flugelli partem resecuerunt, solamque eam quæ est jun-As cum vetere farmento probaverunt. Longundo que debeat effe parum certa eff (inquir idem) quoniam five crebras gemmas habeat, brevior faciendus est: feu raras longior: attamen nec maior

pede, nec dodrante minor esse debet.

Superior pars furculi feu flagelli Sagitta rufticis vocabatur, eodem autore, five qu'a longius receffit Sagitta enid, à matre & quasi micuit atque profiluit; sive quia cacumine attenuata prædicti teli speciem gerit. Hanc prudentiffimi agricolæ negaverunt conferi debere ; nec immerito: Omnis enun fœundus pampinus intra quintam aut fextam gemman fructu exuberat, reliqua parte, quanvis iongiffina, vel cestat, vel perexiguos ostendic racemos. Quam ob causam sterilitas cacuminis jure ab Antiquis

Stolo à Stolone viro qui propter diligentiam cultura Stolonim confirmavit cognomen dictus est, Stolo quid & Sotio a stoione viro qui proper ungentani cuitata scionumi comminavir cognomen dictis eft, Nes qui di Giuce mullas in cuis mundo reperun poterat Stolo, quo di fisiche in circum arbores è radicisis mais aitian que naforentur è folo quas Stolones appellabant. Stolo ergo 7. Bodae à Stapél eft qui naforte circum fatica se corporis parte de fic fertir : quo à Viviradice ditri l'entatis, fert, que integra ex arboribus è longinquo extrahitur. Plin. lib. 17. cap. 10. Et aliud genus fimile natura monfitavit ; avulsique arboribus filones vicere. Quo in genere & cum perna fuit avelluntur, partémque aliquam a matris quoque corpore auferunt fecum, fimbriato corpore. Hoc fensu si accipiatur non video quid differat avulsio à Stolone. Nobis tamen Viviradix dicta videtur vel soboles quæcunque à radice, jam ablactata à matre, & suis radicibus sibi sufficiens; vel alia quævis propago quæ jam radices egit.

Antequam exponamus quot modis arte propagentur planta, inquirendum videtur quot quibusque modis sponte naturæ se propagant: Il autem sunt vel 1. Semine: vel 2. Flagellis ceu funiculis emiffis; ad nodos radices agentibus & furfum germinantibus; quæ flagella ad plantam propaganemiffis; ad nodos radices agentibus & lurlum germinantibus: quæ flagella ad plantam propagandam nata videntur. Nam germina illa ad nodos radices agentia, chin invalecium; finiculis exarefecentibus à matribus fius fiponte feparantur, & novæ plantæ fiunt: ut in Fragoria, Penaphyllo, & c. videre eft. 3. Sobolibus er radice, i ifque vel furculorum feu vingraum foecie è radice traniverfini acha feu reptante fuccrofeentibus; vel gemmarum feu bulbillorum fpetie; i drue vel ex radicis finido vel ex fibris in bulbulos intumefeentibus; ortis. Que ex tuberibus fonte propagantur plante ad alternum genus, ex radicibus traniverfis in tubercula extumefeentibus referende funt. 4. Culibus ipfis, humi procumbentibus, & ad nodos radices agentibus, quod plurimis plantis contingit.

Dantir & alii modi peculiares quibus plantæ nonnullæ se propagant, ut v. g. Ficus Indica gum-

mi è ramis in terram ulque demillo funiculi specie. Allii quadam genera bulbulis seu spicis in fummo caule confertim enafcentibus. Chelidonium minus tuberibus na lis imorum foliorim or-tis: Moly Homericum dictum bulbo in fummo folio excrefcente: Opuntia foliis depactis. Verum quoniam paucarum admodum specierum sunt, non est cur eorum rationem habeamus.

quonam paucarum admodum peccerum lunt, non ert cur courum ratomem nabeamus. Il autem ad po Science.

Superell' jamu ut exponamus quot modis plante arte propagari poffint, aut foleant. Il autem ad po Science, duos reduci poffunt, fainorum numrum & infinimem. Quod ad primum attinet, Plante feruntur vel

1. Somine, vel 2. Rama [Sub ramo comprehendo eisam taleam, elevelum, mallelam, juculum] Propagarie
eoque vel decifo, feu avulfo à caule antequam radices egerit, & in terram depacto; vel terra fub-per s'omamerfo, nec'à matre feparato antequam radices egerit; el 2. Sobol feu ce fagello, ut in Fragaria; feu ex radice fib terra reptante, furculi fpecie affurgente, que vel Stolo vel Vivitadix diciur,
feu è radicis fundo exeunte, Gemma fpecie, ut in Bulbotis. Bulbus enim (ur diximus) nihul altud
effe videur qualm Gemma grandor fubereranea. In bulbotis autem foboles non temper e bulbi parentis fundo exit, sed interdum è fibra craffiore in bulbum extuberante, seu denique è radicum mberibus in its que radicibus tuberofis funt. Potest etiam propagari planta radice divisa in tot sul. partes fi placet quot ex ejus capite gemmæ exeunt; gemmå cum parte aliqua radicis adhærente decisà.

Plante autem inferuntur multis modis, de quibus postea breviter agemus, cum varios lationis

modos expediverimus: Primò ergo plantæ seruntur Semine.

Antequam autem Semina terræ mandentur, oportet ut folum debito modo præparetur, nimirum ut aratro sepius vertatur, ligone fodiatur, surculo findatur, bipalio subigatur, occa & rastro in miut arario Izpinis vertatur; ngorio ionami; nucao minaan; origina nongana, occi e fancio minas dividanti. Hoc autem fori conventi, parrim ut inutilibus herbis eradatis & Edomedis, azt ejectis liberetur: partim ut folum laxius & Ievus, mollus & tenenus reddatur; quo itt enn ut latorum radices facilius ilida penetectori, adeogue libras undeige fapignents latini fe delfundatir, & coplofius alimentum attrahant, unde plantæ lætiores & vegetiores fiant: tum ut particulæ ac.is nitro-fæ, quibus præcipue vegetatio promovetur, in terreni interfitita liberius & copiolis le infinuantes ibidem præcipitentur & terreno adhærefeant. Quin & aquæ pluviæ fortaffe ad falium folutionem conducunt, quos fecum unà in radicum poros convehunt. Præterea in terra laxa & foluta aquæ promptiùs subsidunt, adeòque nec humore nimio radices suffocant, nec frigore corrumpunt. Praterea terra laxa & foluta ad hoc conducit ut Aer copiofior radicum tracheas fubeat ad respirationis ulum, quam Plantis non minus necessarium esse quam Animalibus superius ostendimus.

Commodiffimum ferendi tempus Natura indicat, nimirum quando femina jam plenam maturitatem adepta vel dehicentibus conceptaculis in terram decidunt, vel contrahentibus (e valvulis exertiuntur, vel lanugine innafcente alata vento; um arbitrio huc illuc fe: untur & late diffeninantur.

Harum nonnulla Autumno plantas producunt totà hyeme virentes : aliæ per hyemem in terra re-ftant, nec ante ver proximum ex involuciis crumpunt. Ex iis que Autumno exeunt alia, ut v. g. Angelica, ex observatione nostra & aliocum, collecta & asservata vere serentem plerunque fruftrantur, sponte delapsa & terra gremio excepta, vel etiam à satore eidem mox concredita haud

dubic germinabunt nili tempeltas admodum fieca & æftuola fuerit, quo in casu per hyemem in ter-ra quelcentia, lequenti tamen vere in lucum exibunt; clim tamen fi à colligente reposta vere stat Justica tronguagung germinalièm. Alsa quamvis reve cisma stata band infeliciter provenant; fische liùs tamen & latius Autumno, firmiores etiam fiunt plantæ inde enatæ adversus injurias cœli, & sequenti aftate uberiore quam vernales proventu, cateris paribus, Agricolam aut Hortulanum locupletant, grano quoque turgidiore, folidioreque fœtæ. Nam ex observatione prudentissimi agricola, Amici nostri plurimum honorandi, quò planta aliqua ex semine nata diutius duravent anto-quam in semen abierit, hoc est, quo maturins sata fuerit, co semen coprofius, plenius, ponderosius, cateris paribus producit. Sie Triticum & Avena hyberna feu autumno fata, vere editis, firmiora folidioraque funt.

Reliqua qua per hvemem in terra restant, proculdubio vel terreni tapore macerata, vel salinis quas imbibunt particulis imprægnata ad germinandum præparantur : & fecuriùs interim latitant, tempestatumque omnes mutationes constantius tolerant, quam in Apothecis recondita, & quam diligentiflime adjervata.

Exoneas tamen plantas & regionum calidiorum alumnas fi habere velimus, oportet ut corum femina vere feramus, quandoquidem illæ hyemes noftras non tolerant, fed à frigore facile corrumpuntur.

Quinimo fi praecoces fructus è tenerioribus defideramus, five rariores & delicatiores omnino ad ammin in precocer ruenus e controllosis demerantos, ner traitores ec dencatores ofinino a di maturitatem perducere cupinus; oportet ut pulvino calenti, è fimo equino recenti paleis permixto extructo, deinde terra pingui cribrata, ad triam quantore digitorum altitudinem infirato, é oper-culo è flores fuperinducto tecto, femina committamus.

Quocunque autem tempore feras Semina eligantur recentia, affatis proximè praterita, fi haberi poffunt. Quamvis enim Planta nonnulla ad decennium & ultra fecunditatem fuam cuftodiant, alia tamen cam citiùs amittunt : omnia autem quò vetultiora cò difficiliùs & parciùs germinant.

Que in aqua fubfidunt firmiora funt, & ad ferendum fideliora, que fluitant languidiora & pro-

In filiquis & spicis media potius quam ima aut fumma nobis probantur, quamvis Ferrarius ima in

Caryophyllis commendet.

Quod fi flores multiplices aut variegatos defideras, præftat femina colligere è filiquis aut conceptaculis ejulmodi floribus fuccedentibus. Sive enim varietates ille morborum lymptomata fint, five paratine common format in the favients links, promor core in natural man deerna-nature errors, live epidem lafavients links, promor core in natural in its ad in a terum deerna-dium auf lafaviendum; a quemadiudum videntus in Animalbus parentes morbo aliquo aut corpor-tino, me lafaviendum v. g., deficiente aut redundante, laborantes fobolem non rario procreare inflem vitus affectam, & morbis obnoxiam. Hoc autem pracipue in Mirabili Peruviana Cervandum fi floribus

Rrutts milgoem plaraam obtenere cuptas.

Rrutts milgoem plaraam obtenere cuptas.

Semina omna feeca entrepfatta keranda funt, tertio quartéve die à plavia largiore. Nee tameis Cuptur (Ferrarus) finad ee magnis indribus terra permeduit feres, fed tamtifere esfpeciabis dum plavia; ille mador modicie esfacette, sit madersi limofeque fole flattae redice espairefont. Hoe autem in Evinibaes qua humore nimo in muchagimen facel folvunur, ur ve. g. Myrthide, Opma, Sorvannar, destinations qua humore nimo in muchagimen facel folvunur, ur ve. g. Myrthide, Opma, Sorvannar, destinations qua humore nimo in muchagimen facel folvunur, ur ve. g. Myrthide, Opma, Sorvannar, destinations destinations and destination of the contraction of the cont præcipue fervandum est ne solo madido serantur, néve recens sata irrigentur.

Cavendum etiam est, no recens sata quacumque tempestate frigida irrigentur, nove aqua gelida

fontană aut puteali, nuli prius probè infolata fuerit.

Nonnulli Semina aquæ feu fimplici, feu nitratæ, vino, aliive alicui liquori priùs infundunt quam terræ committunt ad germinationem promovendum : quod tamen non necessarium esse puto in seminibus recentibus & indigenis, forte eriam nocivum in aliquibus. Verum in vetuftis & aridioribus. Hatti. e. 3. aut exoticis Hon. Corvini Romani praxin non improbe cuius meninte * Ferrarius his verba. Antequam comumacis concequa durita feman felo committat; aquem definalit in catisum; nitri modicom [uperfemalit as disbebefere finit : in cam nitratam aquam formia mimitis: duodenta boras pro- varia duritie plus minus ve macerari & medicari patitur, exinde serit : candem aquam inspergit, ut nitrum ex igueo terræ halitu concretum seminalem contumaciam ad uberem germinationem provitet.

terre aunit control pointante continuercan au une memor germinationer provint.

Generale eff in onnii fatione ut femma terră operaturu, non quod expolita & intecta minime germinent, fonne emi decidenta non minis feliciter pullulant, fed ne avibus fipermologis practa hant. Seruntur autoen le meteguntur variis modis, minimum vel in fulco cerra araro lingennjectă, vel în fiperficite cerra ocea aut raffro inhumata, vel in area cozquata, pulyere aut velut farina terra manu au tineririciloi nipre, fa, vel denque feorifin fingula in foraminulis paffuno factis feorita.

manu aut incerniculo imperat, venentique germa integrat in communitud paratic mecha septima-Summopere autem cavendum eft ne femina alté demegratur aut nima terrà dortauntur, adeò-que fine ulla refurrectionis spe septiantur. Plurimos enim hac in parte errare video. Nam quam-va Triccum alique Cercalia, quorum spirimus vegetiores lun citam colore exciantur, germinaque validiora gravem terra incumbentis molem haud difficulter genetrent, ideòque ut hyenem facilius tolerent altius inhumari folent, ne feilicet radices immodice frigore perurantur; non tamen omnium, imò paucorum feminum cadem conditio est. Pleraque enim ad vegetandum fegniora blando solarium radiorum tepore fovenda & ad pariendum invitanda funt, ideóque in fumma tellure modico intperio pulvere exponenda.

Quo Semina maturiùs feruntur vere, cò plantulæ indè enatæ diligentiùs à frigore defendendæ funt; quò (±riùs, eò largiùs irrigandæ & inumbrandæ. An Plantæ alique nullo femme prævio (ponte è terra oriantur difficilis quæftio est.

Qui affirmativam tuentur rationibus & experimentis suffragantibus non destituuntur. Cum enim nulla non regio peculiares fuas flirpes obtineat, verifimile videtur terram ipfam nullo imprægnatam 1emine familiares regionibus plantas producere.

Deinde in aggeribus foffarum derivandis aquis ad paludes exficeandas ductarum in infula Elianfi i igentem Sinapeos vini enatum, & alibi etiam in arcis gramineis effoffis, mirati fumus: quam Smapeos faminibus in terra reliduis ortum funn debere verifimile non eft, cum nullum unquam Sinapi post heminum memoriam ibidem nascens observatum fuerat. In ruderibus etiam Urbis Londinensis post destagrationem illam suncstissimam que anno 1666, accidit, non minorem copiam Eysimi angustissis Neapolitani successis Autores side dignos habemus, partum estum iesti vidimus; Eryfini anguerjoni verapinam inservome raccors incompanion macrinis, parom eriam inti vidinus, cum loca illa per multas annorum centurias acidiciis occupata fuifent, nee ullus ibi auditus Eryfini provenius. Oportee ergo ut vel foonte orum fit, vel ex feminibus per tot annos in terra latenta. bus: mili forte suspicari velimus male feriatum aliquem plantæ istins semina de industria sparsisse ut curiofis illiderer & admirationem excitaret. Non est autom cur ques miretur, ubi tantam feminis copiam, quæ ducentis agri jugeribus conserendis sufficeret, colligere potuister. Plantam enimi illam ad vias inter urbem & Kenfington vicum, & alibi circa urbem copionitime provenientem observavi

ad viss inter urbeint & Arapagua vicunt, et anto cite a diversit copionismic provenientem observavi-mus: femina autem minuellima & numerofilima profert.

Tertio, Plantas imperfectas, Fungos, Tubera, Muleso & id genus ex femine non naíci manifeltum eft, cum nullum (quantum hadenus observatum eft) gignant: quin & Submarinas onnes, Algus, eft, chm nullum (quantum hackenus observatum eft) gignant: quin & Subnatinas omnes, Alexa, Fusor, Corallia, Alexaia, & e.c. ob eandem rationem sponte orint abstramur, quod scilicee, nullam hackenus semen in us animadversum suerie, quod tamen satis mirari nequimus in tanta specierum nultitudine, & uberrimo omnium proventu. Ali forassis post nos diligentuores aut risticiores hariam tenina deregent, aut propagandi modum invenient. Vulgò receptum est, & experientas (ur ainne) quodistanta construatum, quòd si quai in qua funga alquandiu institi dislabuerint, vel estam abbus sueriar, veceri pulvillo calenti, qualem modò

Fungi alquanan intundatur, vedeciam Fungorum fruftbalari vetero purilo calenti, qualem mociò defenofimus, altinudatur, vedeciam Fungorum fruftbalari diviforum particule minimus eidem infepregantur, magnatur del manipus del mociò descriptione del mocio del Cydmie v. g. ramis cernitur, quam ur Natura femen abquod vilum fugiens, certe nondum dere-tum, in aliqua ejus parte occultaverit.

ctum, in anqua ejis pare occinavola. Quartò & ultimò, Perfectiores etiam plantas interdum fponte oriri, aut ex alieno fucco germi-nare magnum nobis argumentum Vifcus suppeditat, arboribus innatus, etiam in prona seu aversa nare magnum nons argumentum vitels in product, abonios influes, ettam in prona leu averla ramorum parte. Unde omnino fabilifam elle conflat, quod de gue scortu Veteres producte, quodque Proverbio illi Turdus malum riple fibi escat originem dedulle perhibetur. Quanto rectius Maro

Fronde virere nova cecinit, quam non sua seminat arbos.

Ex altera tamen parte satis mirari nequimus, Naturam que nibil facit frustra, semen alicui plantæ dediffe absque effectu, sed tota specie ad generandum inutile.

His omnibus rationibus & experimentis contrariam opponimus Clariffimi Viri Marc. Maloighii ris ommos tauomas ex exponentas comman opponentia Carimini Vin Marc. Malpighi experientiam. Is enim ut exploraret an Terra nullo fernite freuendara plantas aliquas fiponte produ-ceret, terram è profundo eutuam virco vale conclutir, cujus orificio mulipilex Sericum velum fip-per extendir, ut Aer & affida aqua admitteretur, excluis imanimi feminibus, que venor rapinutar : In hac autem, inquit, nulla omnino planta vegetavit-

Ego equidem sententiam opinantium nullam dari in plantis generationem spontaneam libenter amplecterer, si experimenta permitterent. Verum quæ adduximus contrarium suadent, necdum

amplederer, in experimenta permuterent. Veruim que adauximus contrarium iuadent, necdum faits perficio quomodo is reliponden polítir. Temerarum enim mins effet afferce, Plantas citam imperfedas vulgo creditas femen gignere, cuim nullium in is oftendere polítimus. Notandum tamen fieri políti en plantula è radicum autennorum furfultula entare pro fipontancis fallant. Radicum autem furfultula germinare pife expertus fium in Raphano ruftiento Sc. Sorzanera; Ramorum minimas particulas J. Bodesus à Stapel, in Salice & Rofa centifolia us qual inflam videre licers, Comment. in Theophr. hift, lib. 2. cap. 1. pag. 73. D. Sharrocus in malo cydonia. Lib. de propig. Plant.

Caterum Semina rariora in fictilibus ferere convenit, ut Plantæ indè enatæ commodiùs transferri, Execution Science and the meaning of the control of the state of the control of t opia cædem suffocentur : quam rationem Plinius etiam ipse eleganter pro more suo innuit, Per foramina (inquiens) inferne dato radicibus spiramento.

Secundò, Plantæ feruntur ramo aut furculo, vel avullo decilove & terræ impacto, vel dum adhuc Propegatio ex matri hæret depresso & eidem immerso tantisper donec radices egerit.

marri herec deprefio & eidem immerfo tantifjer donce radices egerit.

Suculi hi majores minorfeve eile poffunt pro natura plantes fernade. Alia enim feruntur ramo
majore, alia taleâ, alia: malleolo, alia: făgittă, quas voces fuperius expoluimus.

Tales furculivi serendi recentes fint oporter, Olea: tamen rami etam ficci germinant, Veteribus
id atteflantibus, ut v. g. Virgilio, Trudiur è ficto radix oleagina ligno. Quol quamvis Recentioribus
nonnullis videturt, Fortuni tumen Liceit autorians me novit ut Veteribus aflentari, Recentioricque eos
dum temere ndem fisiplos deridendos propinăfle putem. Scribt autem Liceitus fevidiffe Rechi in
horto patru lid filiptiem Olea faitiva ardum fere ale levem, per decennium 8 cultra à trunco fepatatum, neque poffhae unquam terra implantatum, ad alterius ligni fulctum in terram demuffam, &
ligno cui fulcimentum prefibat clavis ferreis affixum, pullulafle germinaffeque codem anno plures
Olivarum novellas, folits ac fruchbus onuffas, arque in pofterum etam per plures annos proculifle.

Historicas alla ande, numa monachus à durestrore fico, ut obedientam eus probaere, jufilus affiduel. Hinc virga illa arida, quam monachus à fuperiore fuo, ut obedientiam ejus probaret, juffus affidue irrigavit, fi forte oleagina fuit, potuit fine miraculo radices agere & germinare.

Ouò teneriores funt planta e o furculi carum fenus pangenda funt; adulto felicet vere in frigadioribus hisce regionibus. Oporree etiam fi tempeltas pennitata fatos irrigare; fi tempeltas, inquam, permittat, nam fi Aer paulò frigdior fit, numus humor recens plantatos facile corrumpir: quin & fereno ceolo radii Solares umbraculo opposito solicite arcendi funt, ne furculos depactos confestim urant & exficcent.

Observandum etiam in plantis quarum caules nodis intercepti sunt, ut surculus serendus vel in ipso nodo, vel proximè infra nodum decidatur. Cum enim radices ex nodis tantum pullulent, fi quid internodii relinquatur, necessariò putrescet & corrumpetur, adeòque vitio serpente periculum est nè proximum nodum veneno fuo inficiat 8c furculum perimat.

(ponce or inn-

Submerfie.

Surculum in-

HISTORIA PLANTARUM.

Arbores furculis feu ramulis propagandi modum docet P. Laurembergius his verbis, Ramulum clegantem non tortuolum aut crolum, vegetum, anniculum (relinqui illi poterit portio exigua adhæreteentis rami bimi.) Huutimodi igitur ramum practium ab arbore, utraque extremitate mutilatum terræ fecunda ad profunditatem dimidiæ ulnæ arcuatim impone, fubftrato fimo, bubulo aut ovillo. Fossam terrà conculcatà reple.

no. Fonam terra concuncata repte. Fruticum herbarumque talons vel ramulis pangendis alteram extremitatem malleo priùs conculca, ur filamenta ducat : Tum aqua irriga, non funo, quem mullà ratione ferunt : postea terra operi.

ut hiamenta ducat: Tum aqua irriga, non fimo, quem mullà ratone ferunt: pottea terrà oper.
Nulla (pergi illa) forè firps et qua non queat propagari per ramulos anniculos, modo 1. Interior extremuta ablentà oblimatur emplafro foquenti vel timuli, R. Cera, Terebinthina ana §1. Refinze communis §1. commiticantur. Sen anuratis fuccus non exidabit, ne ci nutulis humor fubbits, qui aloqui purredinem inferre folet.

2. Non directè infigas terra ramulum fic oblitum, fed incurvo arcu, ut fuprema pars prominent è terra, media tangati unum, infima, quam oblinendam dixi, furim nonniuli vergat, ict tamen ut delirefeat. Emedio illo ramuli dorlo innumeras videbis radices

panntaire.
Alium adduc modum proponit Stapelius. Ramus ab arbore avellitur fuperne deorfum, ut quast ps ili adhareteat. Hine pedunculus aut appendix undique perforatur fubulà: ad dimidiam ulnam

defoditur in terra fertili, fæpiulque irrigatur.

Propagationem illam quæ fit ramulorum submersione ipsa etiam natura docuit, plantarum pluri-FORGEMENT MENT QUE TO ADMINISTRATION PER CAMBOLT PROPERTY AND ADMINISTRATION OF A PROPERTY AND ADMI & tutius cum res postulat ablactentur.

ex tutus cum res portunt ablactentur.
In Caryophulis (monente D. Sharroco) furculi fubmergendi fcapum fub infimo feu radicis capiti proximo, aut faltem fecundo geniculo transverfim imà parte ad medium ferè micidito, deinde ab incifione facta furlum ad fecundum (feu ab imo juxta quem incifio fip proximum) internodum findito, folis particula in fiffuram immiffa ut aperta reneatur, quantosi di non fit omnino necessarium; te, rom partuna in innaramammun ut aperta teneatur, quamvis in non ne omnino neceltarum; cim enim innefio, ex ima (ut mixima) seu reram spectante parte fate, succulus autem lemere primo à radicis capite reclineur seu deprimatur, ut moris est, deinde summa ejus pars terra substrata enigatur media in arcum stexà, sistuar spones las aperieurs es habite, si omnia ritè peragantur. Non-nulli unemulo ligno in terram adacto surculum apprehensum detinent ne resultat, sed in codem nulli unemulo ligno in terram adacto surculum apprehensum detinent ne resultat, sed in codem fire in quo primo depositus suit perseveret. Tandem surculi arcum seu partem instexam terra pingui operias cámque frequenter irriges.

Aliarum etiam plantarum, exceptis iis qua quoquo modo deposita comprehendunt, ut Vitis, &c. furculos fagellàve fabriergenda pari modo incidere utiliffinum erit, ne dicam necessarium. Tempestare eriam sicca surculi submerit affidue irrigandi funt, alias enim radices non facile emittent.

perrace erram inca nacua momenta amone tringama unus, anus emini nauces moi nacue eniment.

Tempefrace autem huie operationi cum fuccoffi exercenda commodifina funt Veris initium, aut Æftas caloribus remultis in Autumnum decimans.

Circumpolitio non differt à fubmeritone, nifi quod in hac ramulus deprimitur ad terram, in illa terra vafe idoneo vimineo ligneòve excepte attellatur ad ramulum, equie circumponatur, ramulo scilicet per vas recipiens seu terram continens foraminibus ad id factis trajecto. Locum autem habet ubi ramulus ob altitudinem suam & distantiam à terra eo usque non potest deprimi. Solent autem nonnulli ramulum ea parte qua terra circumposita latitat, vel aliquantulum delibrare, vel corticem ejus superne subulá perforare.

cortacem ejus juperne jubula periorare. Itali uuntur cifulis ligneis quadratis, que ità confectæ funt, ut non folum foramen habeant in fundo, fed & compacte init ex duabus medictatibus, pro libitu feparandis, vel iterum conjungendis i ut ici commodius ramis circumponi, & poftmodum his in terram deponendis fegregari iterum pof-

fint. * P. Lauremberg.

nnt. P. Laurenweig.
Huc spectant hac Plinis, lib. 17. cap. 13. Alterum genus luxuriossus radices in ipsa arbore sollici-tanslı, trajestis per vasa scilina vul quales ramis, terraque circumpatius: aque the blandimento impetra-tis radicibus inter poma ipsa & cacumina, andaci ingenio aliam arborem longe à tellure saciendi.

Tertio, Plante propagantur fobole, caque vel 1. Ex flagellis feu caulteulis funiculorum specie serpentibus, & radices subinde agentibus, ut in

Ex flagellis feit camiculus induction in picule perinduse, ce l'author house agrandary, annuale, orc.
 Ex radicibus transferfis, flagelliformibus, fub terra reptantibus, obiter germinantibus & furculos emittentibus: ut in UIma, Pramo fijuefiri, Cerafo, orc. Arque hoc genus Soboles proprié Viviradites appellantur. Stolone enim dicumur, qui è majoribus radicum truncis propè ipfium matris properent de l'action de

corpus feu ex imo ipfius caudice oriuntur, autore J. Bodeo à Stapel.

2. In hebis radicious tuberois donatis ex ipfis radicum tuberibus, ut in Chelidonia minore, Flore Salis pyramidali, Croco.

4 In bulbofis, ex ipso bulbi fundo aut fibra aliqua craffiore propè bulbum, bulbillorum seu nu

cleorum specie egerminante, ut in Tulipa, Narcisso. Allia, &c.

De his nihil pracipiendum habemus, nisi ut opportuno tempore transferantur, éque solo steriliore

in fertilius & pinguius; nec antequam firmitatem aliquam & robur contraxerint à matribus abla-

CAP. XIX.

De Insitione.

Nhtio, voce latiffimo fenfu accepta, est ejulmodi applicatio furculi seu gemma ad truncum ra-Insuio quid,

Nítio, voce latistimo sensu acceptà, est ejusmodi applicatio surculi seu genunz ad truncum ra- Insuio quid, mismive, vel fitum, vel alienum, ut tandem uniantur & coalescant.

Tumatem positima sisco intutriti pars inter libram & lignum ascendat, totum inferendi artificium in eo consistit, ut in trunco & sirculo libra libra, lignum ligno continua sint, & in eandem superficiem disposita; vel ut surculus genmáve lipris seu namo ita applicantur, ut interstituum libra & continuum sit, & unam quasi siperficiem componat, unde e trunco in institum situational sintitud situational situ

Surculus inferitur vel applicatione externa seu coaptatione, vel insitione strictè dicta. Applicatio externa seu coaptatio est vel

Applicatio externa fen captation el veil interestation el traffectorio externa fen captatione, veil initione ittricé diéta.

1. Quando virge minori transvertim obliqué diffects furculus paris craffitici, pari obliquitate car-Primus affis, ità applicatur, ut minori montre adalligatur, ut in fitu contineatur. Obliqua facto uncalis uninimium aur longiori este debet. Hie modus inferendi nostratoles Mujergoffing dicture, & ob difficultatem furculus oblique in priori difficultatione, and in fitu contineatur.

2. Vel fecundo coaptato fit, cium furculus oblique ut prior difficulta, it à tamen ut in siprema observandu moltane fitte difecto, deinde ab uno latere [Austro-occidental] corcice oblique fectione parte cultello perpendicularirer adacto corex cum tantilo ligni auferatur, runo transferin primo fen horizontaliste runci el consiste interes (a despue de coaptato de coaptato procedura pano horizontalis trunci (ectonis in furculo exacté respondeat, it à applicetur, ut angulas quis feu procedura plano horizontalis trunci (ectonis inimitatur: a dedoque vinculo adalligetur, l'ution proprie dicta duplex irerum els, vel Infitio propriè dicta duplex iterum est, vel

Innto proprie acca auptex terum ett, vet

1. Inter corticem & lignum. Timebant fcilicet Prifci, referente Plinio, truncum findere, ideó Infirio inter
que inter corticem & lignum inferebant. Hic modus à * nonnullis nunc derum in usum revocatur, corticem 6

& in arboribus quarum cortex à ligno ob ascensum succi prius separabilis est quàm surcui ob gemingum,
mas nimis explicitas institoni inepti (hujusimodi autem è frugiseris solae Mali sunt) onnium optimus

pridhaberur.

habetur.

Trunco ergo & furculo ut in fecundo coaptationis modo praparatis corticem ne auferas, fed duntaxat findas feu fecundum longitudinem incidas, à capite deorfum ad longitudinem fere obliqua furculi fedionis, ab Auftro-occidentali trunci latere. Deinde cortice à ligno primò cultello, deinde inflrumento ex ebore, offe, aut ligno aliquo folido, figura obliqua furculi fedionis fed minore, ad id facto, immiffo, lenter feparato & elato, inter corticem & lignum firredlum intrudas, ablato prima à tenui extrema furculi acceptatica, ne inter demittendum replacetur. Deinde quoniam furculis infine contrata à trause alarges. Se alargement de demittendum replacetur. lus infitus corticem à trunco elevans, & ad utramque cuspidis sua aciem cavitatem relinquens, inillis minus corneum a rumeo esevam, es au utransque cuipaus me acieni cartación i temporar la fluxum fucci interrumpir, correct runci ad utransque furción llatus incidendos eft, ne à trunco abfec-dar, és ur gius oræ cum corticis furción imarginibus concurrant és coaptenur; ad transfirum fucco à trunco in furculum dandum. Quibus peractis vinculo obligandus & luto muniendus eft, ut in præcedentibus operationibus.

definius operationius.

2. În filluram ipfius ligni: quam Plinii verbis exfequar. Aufertur, inquit, ferră aqualiter fuper-tufui în ferficies, lavigatur falce truncus: deinde codem per media leniter fiifo, cunceque tenui filluram cu-fura. ftodiente, donce cufpidatim deciliis defeendat în ramum calamus, operatio abfolvitur. Surculi inferendi cuspis ità solet incidi ut cum basi ejustem utrinque extante angulos efficiat, quò basis summo trunco firmiùs innitatur. Nonnulli tamen hanc praxin improbant, quia culpis inde infirmior

Verum quoniam hac inferendi ratio omnium longè ufitatiffima est, descriptio autem Pliniana nimis fortalle concilà ex oblera alicu vidantini tonge unatumna en, uscempto aucun mis fortalle concilà ex oblera alicu vidantir, plemorem & explicatiorem è Petri Lairembergu Horticultura, lib. 1 cap. 24. mutuatam dabinus.

Elige (inquit) verno tempore arbufculam crafficie trium circiter pollicum, cui deme partem superorem ferar, releta unus ultura altrudune, operarique dano ne ibrium, deft, corticem faactes. Si-quid inæquale relictum à ferra, id cultro ableinde, & conforma in aqualitatem. Septem tra difpolitum molli cultri ichi levirer finde per medirullum, exernol immolli cultri ichi levirer finde per medirullum, exernol immol findi filiura ducat filiura. Hanc filiuran cuncolo eburneo aut buxeo fervaba apertam, ur eò ponopuis recipiar hofistem venienten furculum; fed neque iliu negliges circumligandum effe fitputem fami aut vimine, eo loco quousque terminatam iri filiuram reberis, que fi profundis penetrabit emonetur fupes, cique ommen pere ceriminatain in iniuarin receits, que n prominio penerant enioneur injues, sie que ommen peretes operant. His it: paratas lame furculum inferendum, quem n filiminitare prefettum altera craffiore parte, proxime fub nodo vel tumore, (qui omnibis bonis farcults incit, une infitar, non prefetto cornec ab uno loco, "integrique fervari quantum fieri porett, medulla".

Jam hune furculum apice cuneato infere in ftipitis ante proparati fiffuram, ea lege ut correx fur cu. mem in culi cortici fliptis reliondesa, rottique farculus irmicer fullar competendatur, lubrracto terum bis esse para, cunco. Denique fillaram (tiperne ca ad latera archiffine obtara ac obline emplatro emphyreutico. mox argillà aut limo circumda, & linteolo investi aut cannabino vinculo obliga fortiter.

CAP.

Emplatrum hoc emphyreuticumnon necessarium ducimus fortè etiam nocivum; tiquis autem illud experiri velit ita praparet.

Que arborum Species fibs mutuò insite

R. Reline commun. 51. Cere 3 B. Visci 311. Butyri antiq. q. s. ad form. empl. 1. Multa in hoc genus infitione fervanda funt. Primum omnium quæ patiatur coitum talem arbor, & cuius arboris calamus. Facillime coalelcunt quibus eadem corticis natura, quaque pariter florentia ejustem hora germinationem flocortimque societatem habent. Plin. Oportet certé ut tiorentia epitiem hora germinationem juccorumque joezetarem naoent. Fish. Oporter certe ut fireuli truncis cognati & congeneres fint, alter non coalefunt. Hine mirum nobis non videur, Pyram vel Cydonia, vel Oxyaembe, hue Meplium, Pyran Ameniacam infitam comprehendere, & vere verfa. Quid enim eft Malus Cydonia dicta quam Pyrus fructu tomentolo? Malus Armeniaca quam Pruni genus? nee fructus Oxyacantha à parvo Pyro vel figura, vel qualitate multum abluquam rum genus : nec micus veyracantine a paivo ryro vei nigura, vei quantate mirum abudit. Dyru & Malin ob diffimiliteadinem non cocunt, uti nec Malin & Osyacamba, nec (observate D. Sharree) Pyru & Sobia. He tamen (ut ex ejustem observatione habeo) ut & aliz diversi generis, fibi mutuo infitæ non raro comprehendunt : post perfectam tamen (ut videtur) unionem,

neris, fibi mutuo infitæ non raro comprehendunt: polt periectam tamen (ur videtur) unionem, & germina productiora celta, furculi paulatim, quamcunque curam adhibuers, languefcunt & tanterium, ob fitcum vel deficientem, vel incongruum.

Fifica quala deni increcunt, ob fitcum vel deficientem, vel incongruum.

2. Alia oblervatio eft, në fiflura în nodo fiat. Repudiat quippe advenam inhofpitalis duritia, ur in parte nitidiffima, në longior multo ribus digitis, në obliqua, në tranflucens, në hifcat mimi rima laveque capitat, aut në parum & exprimar, aut expredium necet. Plim. Hinc fi truncus curaftior iti monent hortularii, ut culpidis furculi interior pars, qua alia in aciem tenuari folet public culfice cilionarum në exprend addo comprenditum. cus crainor in monein nortunant, in cuspinos ameni interno pars, qua, anas in econi centual note: paulo craftor reliniquatur, ne exterior acdo comprimatur y ite cortex laverur aut corrugetri, adeòque fueci inflaxus impediatur aut interrumpatur. Alii in hujufmodi truncis filluram cunco lignes tenui adacto apertam tenendam malunt.

3. Certum est (inquit Plinius) ab humeris arborum Orientem æstivum spectantibus surculos petendos,& è feracibus,& è germine novello,nisi vetustre arbori inserantur ; ii enim robustiores esse debent. Præterea ut prægnantes, hoc eft, germinatione turgentes, & qui parere illo speraverint anno ; denirexterea ut pragnantes, noc en, germmanone ungentes, et qui parce mo peraventi anno ; com-que ut e pulcherrimis & robuthiffinis ramis cligantur : ancio enuna geumantes niere convent, ni-ful fujuam ulterofium elle aut retorridum. Hortulani nofiti pracipiunt, ut aliquid (uncia falegm) vere-ful fujuam ulterofium elle aut retorridum. Hortulani nofiti pracipiunt, ut aliquid (uncia falegm) vereni tiquam uterroum ette aut retormum. Fortuam notus psecipatina anquat (areas anter) veters, t. e. bimi ligni fortulo fipperfit, it at if frendi culpis fiat paulo infra areaculum fue commiffuran veters ligni cam novello. Ita enin 82 ad refiftendum injunis cedi fitmuorem, & durabiliorem & feraciorem tuterium. Streighm uturis gracilem & è germine tantum novello, contra præceptum Plinit, inferi vetart ob contrama rationes. Monent ettam us furculi câm inferitur fitmuntas præciadaur, inferi vetart ob contrama rationes. 4. Quod ad longitudinem furculorum & numerum gemmarum attinet, ità pracipiunt, Si trunci

Surculi lengitudo & gem-

4 Quos as infiguement incumentates mattering generating actives, as practically active correct variation into refe factor targets product, at largium infino alimentum fe ministraturum foon-deat, plures in furcallo geninar relinquantur, fufficiunt plurimum res quantifice ad exitum fueco me que: cent, pures in juicius germite, teimquantur , juiniante puarinini ces quaturis e di existi interes dandum. Praferuntur autem furculi quorum genma crebriores funt, noc imini diften vel à fei in-pinius far-vicem vel à furculi fui pete. Si arborem * patulam defideras, furculum longum inferas, qui fupra whom inver- trunct caput ad 5, vel 6 digitos extet, ut crebriores ramos emittat: fi arborem recta affurgentem funne farm and have a support of the fundamental funda aguar nr ma-

lacitudinem fe um injurus opportunus est.

5. Surculos decifos duas trefve feptimanas antequam inferantur fervare expedit; ut trunci fucco magis turgeant, furculi exhauriantur, adeóque fitibundi avidius novum combibant. Non oportet augo turgeam, notur exhaumant, accoque muonto avants mont comonan. Non oporce au-tem os terrà humidà doutere, nè ad presporer germinandum invientur, adeòque com inferun-tur aeri frigido expolit perurantur & exareficant. Sub arbore aut tecto, aliove loco frigido reponere fuffici, aut hi a gelu periculum fit, terrà ficci aut arend operire. Si longuis afferantur furculi ra-po infixos optime cultodire fuccum arbitrabantur, inquie Plinius. Nonnulli e noftris imam partem po musos opame cantonie nucumi atuntanamu, inquie rimno. Promatine e norirs main partem luto madido infigere, reliquim mulgo aut palea obvolvere jubent; verim fufficir valculo inclulos, tempefate preferim teptolore, mulco madido circumpolito, aut terrá cribratá munire.

6. Inferere aptifilmum quamproximum terræ, fi patatur nodorum truncique ratio. Plin. Præ-

Surculi quan-

end parte

in motive quantities quantities and parte in the parte in omnium vehementiffime ipirat) ut vi venti ad truncum porius cui pede fuo innititur, quam a trunco impellatur : indè enim periculum est nè abrumpatur aut luxetur. 7. St frudum copolum ab infito quamprimum defideras, adultiorem truncum decapites, eique calamos infitos.

caiamos inieras.

8. Eidem trunco pluros inferere furculos expedit, ut mortalitati ex numero fuccurras. Plin. & n. & Fidem trunco pluros inferere furculos expedit, ut mortalitati ex numero fuccurras. Plin. & rance fi forte truns deficias, truncus sple penelitetur. Cautiores tamen Agricolæ verant truncum tranfverim feu in crucem findere, quoniam nimia inde trunco injuria fit, & vulnera agrie confolidantur. Optimum virge minori, & que unum tantum calamum admittat, inferere.

Car supirici- 9. Si mitem & generosum succum delideras, trunco sylvestri aut spontaneo ne inseras, sed potiùs cicuri & culto. Hinc enim fructus mitior & delicatior evadit, ut qui alimento mitiore & mecar parint tus cours es cares. Fine court reconstitues accordance conservant, as qui amente inflore come quam freefire. Into preparate utitur, quantis arbor igita ad durandum ministe firma, & beveroires avi, effe credatur. Surculus decitius arbori fine iterum infitus, meliorem dabit fructum quam arbori eraminum hazens.

ourcuius uecius arpori nac necium minus, menorem anni ruccuim quam aroori eriamium nerrens.

10. Tempus inferendo aprifimum cenfetur veris initium, aut ver proxime artecedens, anrequam gemma explicari incipium; e quamvis per totam hyumem infrio fatis feliciter plerumque fuccedat; & D. Sharreem affent fe obfervaffe furculos Malo infrios Novembri menle & circa Natalitua Chrifti comprehendiffe. Pyrum vel florentem inserere licet, autore Plinio, & in Maium quoque mensem protendere infitionem. Verum ex recentiore observatione, surculus cujus genima jam explica: tur agric coalecte: unioni non repugnar quòd runcus germinaverit.

1. Ad mitum municadum contra impirias celi, ex beftiolarum, Cato olim argille vel creta ha-

dum quale.

firan maiien-renam fimumque bubulum admifceri, atque ità ad lentorem fubigi jubet, idque interponi & cu-

cumlini. Plinii atate abunde arbitrabantur paleato luto libros farcire, duos digitos infito extante. Hortulani alqui nunc dierum fimum bubulum luto tenaci probè admiftum & in maffam fubachum illinunt. Non multum intereft utrum adhibeas. P. Laurembergius complaitrum emphyteuticum commendat, de quo lupra.

Novæ fructuum species ab insitione frustra sperantur. Est enim regula generalis & perpetua Insitio fru-

in Horticultura, Frielium femper furculi naturam fequi.

Aiunt tamen transmarinos quosdam Horticultores surculorum vel gemmarum specie diversarum, tar. per mediam longitudinem seu medullam fissarum medietates disparatas tam dextre coaptare & inter se componere, ac deinde inserere nôsse, ut & coalescant & comprehendant, & fructus ex utraque specie mixtas producant.

Nonnulli truncum non findunt sed rimam seu sulcum in ejus latere cultello excavant, & surculum eidem adaptatum dextrè immittunt, & vinculo alligant.

Dantur & alii furculum ad trunci minime decapitati latus applicandi modi, quos vide apud D.

Lib. I.

Langford in libro de Arborum frugiferarum fatu & cultura. Non immeritò autem quaritur quinam ex his inserendi modis prastabilior sit. Longus omnium Quinam inser feculorum ufus eum qui fit in fiffura approbavit. At verò Auctor mox laudatus tertium omnibus rendi modus aliis præfert, & post eum secundum reliquis, ob has rationes.

1. Quia trunci hujulmodi operationum capaces funt aliquot annis antequam ad calamum admittendum findi apri.

2. Quia ab illis minùs laduntur quàm ab hoc genere. Fiffura enim humorem facilè admittit, qui arbores corrumpit, unde trunci infitioni iterata minùs idonei fiunt, fi forte furculi prima vice non comprehendant, aut alio quovis modo corrumpantur.

3. Surculus multò expeditius trunci amputati caput cortice & ligno obducet & integet, quod ad

firmitatem, falubritatem & celeriorem auctum arboris magnopere conducit.

4. Hæ operationes faciliores funt, citiùs perficiuntur & feliciùs plerunque fuccedunt.

Datur adhuc & alia inferendi ratio, quam Ablattationem vocant, cùm furculus alicuius arboris ab Ablattationem. uno latere delibratus, matri adhuc hærens, arboris vicinæ ramo pariter delibrato applicatur & al- Ind. ligatur donec coaluerit, deinde à suo stipite separatus alieno duntaxat succo ali permittitur. Plinius in Vite hanc operationem fic breviter præcipiendo è Catone describit. Si inter se Vites contingant, in-obliquum latere contrario adraso junctis medullis colligari. Notandum autem plantas nonnullas hoc modo sibi invicem implantari & concreteere que prædictis infitionam rationibus in societatem trahi non possunt, ut v. g. Vites diversarum specierum, Mali Armeniace & Persice.

train non poliunt, u.v. g. vies diversarum i peccerum, Mali Armeniace & Perjice.

Hackenus de infinione qua Fucculo fit. Genmai inferendi rato duplex eff., altera Insculatio dici-ferendi rato, altera per endivatio productatio Antiquis ufirata, describente Plinio, fiebat surorize simili fiftula aperiendo in arbore funcional mentione describente production for the describente de describente de describente describente de desc

Emplastratio, eodem Plinio auctore, ex inoculatione nata videri potest. Ergo (inquit) ampu- Emplastratio. tatis omnibus ramis, nè fuccum avocent, nitidiffima in parte, quaque præcipua cerniter hilaritas, exemptå scutulà (ne descendat ultra ferrum) cortici imprimitur ex alia arbore cortex par cum sua germinis mamma, fic compage denfata, cicatrici ut locus non fit, & flatim unitas fiat, non humorem. non afflatum recipiens; nihilominùs tamen & luto munire & vinculo melius.

Alii non eximunt corticem, sed duntaxat incidunt, primò rectè deorsum, perpendiculari incissione, digitum longà, deinde in fumma hujus parte linea transversa cousque utrinque extensa, ut corticis anguli commodè elevari possint, & scutum (quod ima parte in angulum exacuari debet) ligno applicandum finu fuo excipere, tandem cortices angulis feu labiis feuto appreffis & vinculo ligatis in fitu omnia continentur.

Alii perpendiculari incisione facta, media ejus parte transversam lineam imprimunt, & cultello vel calamo elatis, ut priùs quatuor angulis feu labis corticis, feutum cum gemma fua inferunt &c vinciunt, ut in præcedente lectione.

vinciant, ut in pracessarie lections.

Ali quadrati ainclione fauto aquali in cortice facta ut in primo modo, totum tamen corticem non auferunt, fed inferiore medietate relichta & class factuum fub ea ligno applicant & vinculo ligant.

Optima ratio germama jà diruculo integranta & illafam auferendi eff. linies factum finentibus cul- Quessolo gentello per corticem adacto ductis, reliquum lignum decorticare, scuto solo cum gemma intacto; de ma a surculo inde è pennæ anserina calamo per medium fillo imbrice facto, acie ejus extrema (quæ acuta esse de exiripanda.

bet) sub cortice immissa gemmani externdere seu extirpare.

Ut loco denudato seutum exactè congruat necesse est, ideóque tum longitudo tum latitudo seutum exacte congruat necesse est, ideóque tum longitudo tum latitudo seutum exacte congruat necesse est. circino fumpte in ramulo denudando fignentur; vel furculo unde feutum fumitur utrinque ad longitudinem ejus decifo, & ad latitudinem per medium fiffo, applicetur feutum cum fruftulo ligni adhuc adharente furculo delibrando, & linea circumducantur.

Antequam feutum cum gemma eximitur, locus in quem transferendus est rite præparetur ut quam Gemma exocyssime possit inseri: alias gemma aeri exposita vituum contrastet aut exarcicet. Vincula stant empea statum ex materia extendi apta, v. g. Juncis Levibus, filo lineo laneove, ut trunci leutique cortici intume-inferenda. scenti cedant. Vincula enim non solvi antequam gemma explicentur melius.

Tempus inferendi gemma à primo vere cum pruma cessaverint tandiu durat, donec tantum spatii fuperfit ad reditum pruinarum, quantum fufficiar gemme cum trunco cui applicatur congluti pine inande & confolidande, omnium apriffimum centetur media aftas circa feitum S. Joannis Ba-spissman.

Quod ad electionem gemmarum attinet eadem observentur que de surculis precepimus.

Si gemma comprehendat sequente Martio que supra eam sunt omnia amputentur, & gemme in parte reliqua, una excepta (quairi nonnulli ad fuecum deducendum hauriendum necessariam arbitrantur) omnes detergantur.

E 2

mirront.

Casegunque arbor furculo infito cadem & emplaftratione propagari poteft, nifi obfict tenuitas &

Calcumpte anore instanto minto caccim ex empiantatume propegari poesty introduce formation inbocultus leath. Plain no regio emplaya, ne quibus tensis ac cadacus rimidique cortex. Fertifijima instanto mendatus, cadau tamen informifima. Et que contice nituatus tantiam oul levi antà coffirme deparamento, fiferese formifimam de fercantici ngaine fieres. Plain fertine se Armennace parto & difficulter infitione, emplaftratione facile propagantur.

Alai Pertine & Armennace parto & difficulter infitione, emplaftratione facile propagantur.

Emplastrationem infier pratere dam

Emplastrationem in quibus succedit insitioni longe præferendam esse multis probare nititur D. Langfordus.

1. Quia stipes seu truncus duobus tribusve annis citius magnitudinem emplastrationi quam infitioni idoneam aflequitur; unde & tempus lucrefit; & arbor multò celeriùs augetur post naturam immutatam quàm antea.

2. Arbor indè famor efficitur quani ab infito, quia stipitem decisium citius & securius obducit &

investit gemma cum scuto quam surculus. 3. Arborem minus lædit quam infitio, & fi fortè gemma non comprehendat, potest arbor vel

proximo anno, vel interdum etiam eodem, denuò emplastrari.

4. Praxis quis facilior eft, expeditior & delectabilior quam infitionis: media enim æftate per-4. France can be be a considered of the control of infitioni aptiffima.

CAP. XX

De specifica (ut vocant) Plantarum differentia.

T Plantarum numerus iniri possit , & earundem divisio recte institui , oportet ut notas aliquas seu indicia specifica (ut vocant) diftinctionis investigenus. Nobis autem diu multumque indagantibus nulla certior occurrit quam diffincta propagatio ex femine. Qui curque gro Differentze ex eiulem fee in individuo, feu feete plante femine oriuntu a colentales fant, non feecifica. He enim feeciem fiam fatione terrum non propagant : Sic v. g. Carrephylles flore pleno feu multiplici pro specie distinctis à Caryophyllis flore simplici non habenus, quia ab horum femme ortum fuum ducunt, & femme fatt Caryophyllos fimplices iterum count. At que ex codem focie femine nunquam proveniunt es demun fecilisc cenfende funt; aut i inter duas aliquas comparatio infituatur, que plante ex alterutrius femine non provemust, nec unquan femine face transmustantur in femineter, necessitation solution for the face transmustantur in femineter, necessitation for femineter from the face transmustantur in femineter from the face transmustantur in femineter from the femineter from the face transmustantur in femineter from the feminete

fexus uterque ex codem specie semme, cildenque non raro parentibus oritur, quamvis multis & infignibus Accidentibus inter le differant; nec Taurum cum Vacca, Virum cum Muliere specie convenire aliud requiritur argumentum, quam utrosque isidem persape parentibus eadémve matre ortos este : ine pariter in plantis convenientia specifica non aliud certius indicium est quam ex semine cuidem planta feu in specie seu in individuo oriri. Nam qua specie differunt speciem suam perpetuò tervant, neque hac ab illus femine ortur, aut vice verla.

Hinc pro diffunctis plantarum speciebus non habendas censeo,

1. Quæ solo floris colore, geminatione aut multiplicitate different.

Cum enim specierum numerus in natura certus & determinatus sit: cum * Deus sexto die ab omni opere suo, hoc est, à novarum specierum creatione, requievit: floris autem colore & multiplicitate variantium plantarum numerus, novis quotannis exorientibus, infinitus fit, meritò cas à specierum gradu & dignitate dejicimus & éxcludinius.

Deinde, it has lufficerent ad specificam distinctionem inferendam, Æthiops quoque pari ratione ab Europaco, Juvencus niger ab albo, rubro, variove specie differret; quod nemo, ut opinor, sanæ

mentis unquam concesserit.

Quinuno ha varietates cœli, aut foli, alimentive differentiis debentur: quæ quantam vim habeant ad hac & timiha effecta producenda in domesticis & mansueris animalibus patet. Cum enim fera in plenique speciebus coldem colores servent, mansueta & domestica coloribus infinitum variant, nec coloribus tantum, fod & carnis fapore, alinfque accidentibus à feris different , ut à palato non admodum fapaci hand difficulter guftu poffint diffingu.

Praterea ha varietates feminio non propagantur, sed vel ramulis avulsis, vel sobole, vel stoloni-

Denique arte & mangonio induci possunt, nimirum translatione iterata de loco in locum, & irri-Demque arte & mangonio induci pottunt, inmurum trantatione terata de 1000 in locum, & irrigatione aquá colore aliquo imbutà. Nam P. Laurenbregia, vir fide diginis. Hortscult. cap. 28. Soct. 3, le in Carvophyllis fapus expertum firibit, Caryophyllos que fimplices Vere priminis, deinde Lintimos, iteram Vere fequent iranlipitura; (neque interim florer palgu eral) £flate omnes flores multiplices protalle. Deinde ad mutationes declares im flore inducadam vanis in leuis bac veptis. Terrà pungajimad in Sele explicatad aut cribrada veple van aliquod. Ei implanta germen florum candidatum (nam light explicatad contrata de la conditata de la pongrujima in Sele expectata aut critorata repic vas aiuquea. Es implanta germen florum candidorum (nam lei foit tingi pollimi) ad irrigandum non utere alla aquia quam rubefatta fi fuere rubea selefara ; viridi fi virieda; % c. Tali aqua de die plantam irriga manè & velperi, notlu transfer in ædes ; nè notluruum aut matutinum bibat rorem per tres septimanas. Produci stores experieris tinctos non prorsus eo colore quem essudisti, sed partim eo, partim naturali. Hac quamvis à nonnullis ridentur, Laurembergio tamen Autori agranto in iis qua fibi comperta tradit fidem derogare non audemus. Quid quod planta florum coloribus aut multiplicitate spectabiles in codem loco fine cultura diutius relicta & neglectae colorum delicas amutant paulatim, petalorum comam exuant, & ad fylvestrium ingenium rede-

Idem esto judicium de floribus nudis in is plantis quæ radiatos plerunque proferunt, ut Chamame-lo, Cotula, Parthenio: proliferis dictis, in Bellide, Calendula, alifique nonnullis Corymbiferis: pezalis tiftulofis donatis, in its quibus naturaliter plana funt, ut Bellide & Flore Africano , & figuze praterea funt hujufmodi florum differentia.

Quoniam verò varietates hæ floribus plenis aut variegatis infignes ob pulchritudinem & elegantiam raritatémque fuam à Florum cultoribus magni æstimantur, & non raro infanis pretiis redimuntur, non ab re fuerit quibus illæ medis obtineri poffint oftendere,

Et quod ad Carvophyllos attinct, cos è limplicibus multiplices fieri translatione iterata de loco in locum Laurembergio aliffone expertis credimus : nec dubitamus quin & aliis plantis flores plenos producere aptis pariter translatis idem eveniret.

Quin & unica fola translatione in plantis nonnullis flores è fimplicibus in plenos evectos legimus. D. Sharreen se noville at qui Anomona nomunius sores e Impulcados in penos evectos seguina.

D. Sharreen se noville at qui Anomona nomuna & Calibias fine multiplici in horita baberint, qui * Lik de pradierebant se colden simplici flore siyveltres ex agris in horios translulisfe, soli laxurae, & cultura pro seguination di la included.

omgent mutanone ma muteta. V erüm quiequid fie de translatione, varietates prædictas certiffimè & facillimè fatione obtinebis. Si enim plantæ eujufcunque florem mutare aptæ femen folo læro & opulento largå mann feveris, in-ter multas flore fimpleit, multa colorum varietate foekabiles pauce englentum flore pleno, & ponnulla ettam variogato infignes. Cujus generis ut plures obtineas ex fententia Hortulanorum femi-num ferendorum electio fieri debet. Sie v. g. ex florum Caryophylleorum Aurariti mali colore tinctorum, tam purorum quam variegatorum feminibus fatis plurimæ & pulcherrimæ hábentur va-* Ferrario autore, ex albi Caryophilli femine multiplex varietas provenire folet: item ex * Horicult. fuscis maculis distincti.

Observatio nonnullorum ad obtinenda Leucoia flore pleno ut semina colligantur ex filiqua flori fuccedente per luxuriam pentapetalo, experientia nostra frivola est & falsa.

In Tulipis pracocibus ad producendas varietates purpurea aut purpurea marginibus albis femina omnium optima effe observavit Parkinsonus: in media que coloribus lucidioribus sunt reliquis præ-

2. Plantas fola magnitudine differentes. Quamvis enim dentur certi magnitudinis termini in unaquaque specie, quos neque excedere, neque ab iis deficere possunt individua : neque enim Groffularia v. g. Quercus staturam & dimensiones unquam assequetur, quamcunque culturam adhibueris; magna tamen inter hos terminos latitudo est, & maximi fortasse ad minimum decupla proportio, Qua tamen differentia vel foli ubertati aut sterilitati, vel regionis temperiei caloris aut frigoris respectu, vel tempestati sicca aut pluvia, vel alii cuipiam accidenti debetur, non specifica planta natura. Si enim Planta, cultura patientis, in fuo genere minima & pauperima femen accipias, ídque lato & pingui folo, loco Soli exposito & ab aeris injuriis tuto severis, brevi sobolem matre aque arto e pringui 1000, 1000 Soil moi vente esportivo es ao aeris injuris tuto i evertis, previ 10000em matemos planta decuplo forte majorem obtinebis; immo vero fi planta alicius perennis & culturar paraentis radicem à monte flerili & aprico, venti expolito, quem per hyemen Berue penerabile frigue admir, in hortum pinguem & tepidum trantifuleris, imrum quantum luxuriabis & magnitudine proficieet, ut vix pro eadem agnotoses. Nec minor hor erfepettu differentia inventuu in Anmalibis inter individua giuldem pecqui: fiquidem in Anglin nottra over que in montofis & flerilioribus; frigids degunt quintuplo fore minores funt iis que in pinguibus & temperatis pafeuntur, adeò ut illa vix quinque folidis nostre monete singule veneant, cum hæ interdum duas libras, i. e. octuplum illarum perii, valeant. Equi criam qui în montibus Cambricis îmmodico frigore perulfu cultaritur & aluntur, adeo pumili fiunt & contempte parvitatis, ut canem Molofium magintudine & flatură non multimi fuperent. Vidimis seniu Celtrire qui quatore aut quinque foldis emi pollent.

Excipiendæ tamen hic videntur species plantarum nonnullæ à nobis & aliis inventæ, quæ quantum hactenus observavimus, non alia in re quam magnitudine differunt; suspicamur tamen & alias inter eas intercedere differențias, rémque ulteriori observationi committimus. Has specie diversas effe opinamur quia fimul in codem loco nascentes nos & alii observavimus, & tamen major minorem triplo quadruplove magnitudine superabat. Tales sunt Hystopisolia major & minor à nobis; Alchimilla major & minor à Morifone; Heliotropium majus Sculum & rajus vulgare à P. Ba-cone, Millefolium aquaticum flore luteo galericulato majus & minus à D. Dont Cantabrigienfi unà nascentes observata. Vidimus etiam in horto Nobilissimi viri D. Caroli Hatton Astrantiæ nigræ speciem minorem, que non alià in re quam parvitate sua à vulgari differre nobis visa est. Alias etiam

ciem minorem, que non ana in requiam parviate una a vungar unicre moss victi. Anas cuam non paucas invenesa squid D. Morifonum in Historia Plant, mivers.

2. Folorum variegatio, qualis in Alaterno, Buxo, Rofinarino, Dulcamara, &c. cernitur, tanum abeft ut fit specifice distinctionis nota; ut fit portis lymptoma morbide conflictationis in Planta aliqua, que vel calice radici supposta, vel pari mixtura calcis cum terra ruderata induci potest; unde in ramis depactis durat, in plantis è femine ortis evanescit. An floris petalorum variegatio morbi etiam tymptoma fit inquirendum.

Au planta foliorum margunibus crispis à congeneribus foliis planis specie differant ambigo. Quantum enum hactenus obiervayi, quæ hujulmodi lunt speciem suam satione semper propagant, nec unquam plantas plantfolias producunt. Quin & Nasturtii hortensis crispi folia seminalia ab hortenfis vulgaris feminalibus figură fua & incifuris different, cum hac tripartita feu in tres lobos divifa fint, illa unica duntaxat finic inde incisione secta: quod argumento est eas specie differre.

At 4. Qua radicis colore solo differunt, cujusmodi sunt Pastinaca renusfolia radice lutea, alba,

atro-rubente; Rapa radice alba & lutea pro specie distinctis non habendas censeo: nec magis qua radicis tantum figură differunt, ut Rapæ radice longa & rotunda.

Denique 4. Qua Fructus seu Percarpi magnitudine, sapore, figura, colore differunt ut Pomorum & Pyrorum infinita sere varietates: Caterum (oblevante * D. Sharroco) Arbores è Mali & * Lib. de pro-Pyri hortenfium & cultarum femunibus fatis orte non femper degenerant in naturam fylveftrium; fed Pag. Vegerab. interdum fapidiores & mitiores generofiorelye fructus edunt, qu'un earundem matres feu productrices; contra quim vulgo creditum & receptum eft.

Lib, I. De Plantis in Genere.

Que irem feminis colore ludunt, ut Phafeoli, Fabre vulgares, Frumentum Indicum, ob rationes fapernts sillatas (pecie dultare non concedimus. Quin de indultria experiundi causă Fabas rubras plures una aluquando fevirums; que tamen inde enates funt plantas pleraque Fabas albas dederunt. Notandum tamen diffunctum propagationem ex semine non esse illud ipsum quod constituit differentiam effentialem feu specificam, five in quo illa confishit, sed ejus signum seu indicium tan-

tum.

Pinde cum dicimus in Plantis specie distinctis hanc ab illius semine non oriri, de eo quod plerunque & maturalizer contingit loquimur, non de eo quod raro & inustrate extra ordinem natura.

Ram ut interna oftendenus, Plantarum nonnullarum semina degenerem & diverse speciei sobolem interdum producunt; unde colligimus dari in plantis veram specierum transmutationem.

CAP. XXI.

De Specierum in Plantis transmutatione.

Lantas que ex eodem semine ortum ducunt, & speciem suam satione iterum propagant, specie convenire superius documus; adeoque varietates illas in florum colore, geminatione & multiplicitate, in foliorum variegatione, radicis colore, fructus feminifee fapore aut etam colore, specifica quam vocant diversitatis notas aut indicia non esse, conclusimus.

am colore, ipecinice quant vocant unvertinus nous au manas non color consumanta.

Verium nota hac quamvis faits conflats fit (pecifice convenients fignum, non tamen perpetuum cft & infallibile. Semina enim nonnulla degenerare, & diverse à matre speciei plantas interdum cft & infallibile. licet rarius producere, adeóque dari in plantis tranimutationem specierum, experimenta evin-

cunt.

Triticum, referente * Sennerto, degenerat in Lolium; Rapum in Rhaphanum; Sifymbrium in Mentham; Ocimum in Serpyllum: Vinis migra in albam, alba in nigram mutatur: Zea in Triticum, & e contra Triticum in Zeam. Si in Ungaria Secale Germania feratur; generatur inde Triticum. Si ager paulo fterilor fit, Avena noftra alba quam appellant in nigrum degenerat. Si independent of the degenerat. Si independent of the degeneration of the degenerat idem semen codem in agro aliquot annis seratur in vilius degenerat. Galeni pater Triticum & Horidem femen codem in agro aliquot annis feratur in vilius degenerat. Galeri pater Triricum & Hordeum aliquando fevir, ominibus diverfi generis feminibus que riplis erant admitta, 5 (electis, quo certo cognofecre num ex corum mutatione Lolium & Ægilops nafecrentur, an proprium hace quoque femen haberent. Câm autem forté unà cum puris feminibus, in Tritico quiedem frequent Lolium, in Hordeo autem magnam Ægilops vim, natam confiperer , in aliis quoque feminibus idem et aggreffis. Reperit igaur in Lente durum quoque rotundámque Aracum & Securimum, praterca Aparinem enatam.

Hac experimenta ex variis Autoribus collecta Veteribus & Recentionibus, quamvis eorum nonnulla verifimilia nobis videntur, partim tamen quia vulgo per errorem non caufam pro caufa accipienti, partim quia Philolophia vel nimis credulis, vel minis circumfpectis in caufis phenomeaccipienti, partim qua kriuolognis vei minis creaturs, vei minis circumipecto in causi practione nen affigiandis, & receptis opinionibus addicts, originem liami debent, pro incertis & fulpectis habemis, nec lufficere putamus fententia adeò ancipiti & controversa fitabilienda.

habemus, nec sufficere putanus sententia adeò ancipiti & controversa stabiliende.

Sie Galeni patrem in ratione phenomeni modò didi reddenda deceptum putanus. Nec enim fequitur quia frequens Lolum in Tritico nascereut, Triticum in Lolium mutatum fuisse, seu ex Lolii semine Triticum enatum; potut enim ex Lolii semine in agro suporiora anno residuo Lolium orin. Et quod ad Æigliopen artinet, ipis olim observat in agro quodam ubi Triticum purum sa tum sure attenta nagnam Æigliopis vim enatam, idque sepius, etiam postquam intermissi fatione, ut imos est, ager ille annum mægrum requieverat : que tamen inplus Æigliopis non Tritici semni orini semni orini debuit. Cum enum Æigliops cittis maturescat & semen sum perficiat quam Triticum, cúmque semen ipsius per maturitatem sacile destitus, vel vento, & inter metendam manu decutatur in terram, sib relictum, quanvis ager non seratur sequenti anno, per integrum biennium durabit, & cum frumento postmodum sato succerescer. Nec dubium est quin semina plantarum, pon dizo per siennium, sed ner decennium & amultism terra non raro foccuma restlent. ut sone non dico per biennium, sed per decennium & amplius in terra non rarò secunda restent, ut superiùs oftendimus.

Verum quanvis experimenta allata incerta nobifque suspecta fint, non desunt tamen alia certiora, idoneis testibus confirmata, quæ rem plane conficiunt & extra omnem dubitationis aleam

E Brassica florida semine sato Brassicam capitatam sapius enatam hortulanis apud nos plurimis affirmantibus credimus, imò Braffica species omnes satione in se invicem transmutari affirmat R. Morifonus, & experimentis probat. Brafficæ tophofæ femina ex Italia ad Reverendiffimum Epifcopum Londinentem D. Hen. Compton transmilla Brafficam produxere topholam, sed hujus semen de-nuò latum degeneravit in yulgarem apertam lavem Brafficam. Idem decendum de Braffica slonno tamm degeneravu in vulgarem aportam tavem bratteam. Teeti decendent de brante inda boryre, nimirum ex femine plantarum in Anglia nalcentium & cultarum face Brafficam longifoliam aportam enti : quod Richardus Bad hortulanus Brainfordenfis multorum experiments damno fito dideit. Hie enim ingenem conjam feminis Brafficar floride in horto fito collectam, hortulanis quamplutiruis in fuburbanis Londoni locis, vulgò didist in Reat-floufig degentibus veri-hortulanis quamplutiruis in fuburbanis Londoni locis, vulgò didist in Reat-floufig degentibus verihortulanis quamplurmus in indurbanis London 10c15, y ungo dictis itu grentifiputing degerindis Verliditi; a que hi cum fumma cura & indultria cadem feminia terre pingui a multis amis bene fler-co-arac commiferunt, que Brafticus fatis magnas, longifolias apertas fpis produxere. Quare pradicti hortulani animadvercentes fe oleum & operant perddifie, & in rem initili labores & fumpus impendifie, fe fraudatos quernture, & pradicto Rehardo Baal litem intendunt in foro Weitmonalterienfi: qui ex fententia Judicum illic federatum condemnatus eff, non folium ut ipfis perdeficie efficience delle reliciones federations condemnatus eff, non folium ut ipfis per productiva escapilis reliciones federations condemnatus eff, non folium ut ipfis per cunias quas accepillet reftituerer, fed ut jacturam temporis & amillum terræ ufum fructum re-Idem

Idem accidit Braffice Sabande tam hyberne, quam affive, cujus femina recenter ex Italia ad nos transmissa, feliciter hie proveniunt [in Anglia] verum semina ejustem hie ortæ collecta & sata degenerant in Brafficam apertam. Oportet ergo fi species has habere velimus, ut nova quotannis semina è tranfinarinis regionibus petamus.

na è trantinarinis regionibus petantus. Nec Braffice tantum lemina lata degenerem prolem producunt, sed & Primula veris seu Para-lyseos. Affirmavis nobis, Oxonii cum esilemus, Jacobus Bobertus Horti publici Academici custos, e semine Primula veris majoris sibi enatas Primulam vulgarem & Primulam pratensem inodoram

Olaus Wormius Musei, leb. 2. cap. 7. pag. mihi 150. assert se habere Hordeum quod Hermaphro-diricum vocat, quia in una spica & Hordeum & Secale continerer, cujus desemptionem videlis lo-Co citato. Tobulonus quoque apud Gorgadum emac. lib. 1. cap. 46, pag. 65, fibi oftensam reser à D. Goodyer spicam Tritici albi, circa cujus mediam partein tria aut quatuor grana Avenacea undique perfecta enata funt.

Hac si vera funt, ut à fide dignis narrantur, negativam sententiam, in quam promores sumus, deferere nos cogunt, & vel invitos concedere, dari in plantis specierum transmutationem

Observandum tamen transmutationem hanc dari tantum inter species cognatas & ejustem gene-

vis participes; quáfque nonnulli fortaffe (pecie differre non concedent, Quòd vero plante nonnulla bulbola diuturniore in codem loco mora abíque translatione, mirabili metamorphofi in alias species vel degenerent vel transmutentur, ut v. g. * Crocum in Gladio. * Sharroe. lum, Leuceium in Hyacinthum & vice versa, utrique Boberto, ne juratis quidem crederem.

de propagat. Plant. cap. 1. 72. A.

CAP. XXII.

De Statura & Magnitudine Plantarum.

magnitudine Plantarum nihil notatu dignum habeo quod adjiciam iis que ab Historiae naturalis conditoribus traduntur.

ab indem deficere poffunt individua, opinamur: Magna tamen inter hosse latrtudo existit, & maximi ad minimum decupla, ferè proportio. Arbores Animalia, saltem terrestria, Bellux enim marinz excipiendæ videntur) statura & magnitudine tantum excedunt quantum herbulæ minutissimæ parvicate ab ifdem vincuntur. Dantur enim Animalcula qua oculorum etiam lynceorum aciem fugiunt. Arbores omnium maximas & altiffimas India utraque alixque regiones fervidæ producunt : quà

calor maximè viget,

Quaque dies medius flagrantibus asstuat boris.

Ibidem & animalia vitenda magnitudinis: in Quadrupedibus, Elephas, Rhinoceros, Hippopotamus; in Avibus Struthio & Emeu; in Serpentino genere, Crocodilus aliíque stupendæ longitudinis & craffitiei, in Exanguibus aquaticis teltaceis Murices, Buccina aliaque portentofa molis innumera

Mira funt & fidem penè superantia, qua de arborum nonnullarum craffitudine & procesitate se-Mira unit & Indem perie inperania, qua de acontini nominana camicante e procentate fe-rintin. Plinium attendamis, Volum. 16. cap. 40. exempla producentem. Amplifilma arborum ad hoc avi existimatur Roma visa, quam proper miraculum Tiberius Casfa in ponte naumachiario exposuerat, advectum cum reliqua materie. Fuit autem trabs è Larice, longa pedes 120, bipedalis Pontis è Rivexpoluerat, advectum cum reluqua materie. Fut autem trabs e Laruce, longa pedes 120, bipedalis Per craffitudinis, acquisis. Quo intelligitur vix cradibiis reliqua magnitudo falfigium ad cacumen afti na mantibus. Fut memoria noftra & in porticibus feprorum à M. Agrippa relicta age miraculi causă, 20 pedibis bervior, feliquipealia traffitudine. Abies admirationis przecipua in nave , que ex Ægypro Cati principis julti obelificum in Vaticano circo fitatuum , quatuorque truncos lapidis ejuldem ad fiftimendum ema advestir. Arboris egis craffitudo quatuor hommum ulnas complecten-tum implebat. Cedrus maxima in Cypro tradutur ad undeciremen Demetri fuecili centum triginta pedum ; craffitudinis verò ad trium hominum complexum. Germaniæ prædones fingulis ar-boribus cavatis navigant, quarum quadam & triginta homines ferunt. Quid hoc ad Congenfes arbores, è quarum fingulis pariter excavatis Canox (ità vocant hoc genus cymbas monoxylas) ducentorum hominum capaces fieri possunt.

In India Orientalis Regno Malabarico stupenda magnitudinis Arbor enascitur, Atti-meer-alou

In India Orientais Regno Malabarico riupende magnitutinis Arbor enaletur, Attimur-alui Indigensi dicta, caudice quinquajanta plerunque pedum ambiru: cuius generisin provincia Occhinenti prope templum Beykam habetur, qua bis mille annos vixifie dietuir. Hort. Allali, Hie tamen obster monere convente fallum omnino effe quod Plinius alique de magnitudine Ficus Indices prodidere, minimum vafto maternu corpore effe, su 6 op pedes pleraque orbe colligum. Celeberrimus enim Viri, idemque fide digniffitinus D. Gualterim Raleghe eques auratus, qui victes mille minimum hius generic arbore sin qui vin un villa pour second Dira. Amegica mediare in que in produce de l'acceptant de la produce de la produce de la produce de la produce de l'acceptant de la produce de la produce de l'acceptant de la produce de la produce de l'acceptant de la produce de la produc minimum hujus generis arbores in quadam valle non procul Paria America nascentes vidit, nec pauciores in intimis Trinidado, & alibi 12 etiam milliarium iter fub carum umbra fe confecife feribit, magnitudinem mediocrem carum truncis attribut, & inter decies mille unam aliquam reliquis majorem invenire perdifficile esse ait.

Qua sequuntur exempla arborum maximarum è celeberrimi viri D. Joannis Evelyn Sylva, ut labori nostro parceremus, pleraque transtulimus.

Quod ad flaturam attinct, Arborum in Fortunatis infinis procentatem ad 1.44 pedes adolescere rodult schoils. Plm, lh 6, cap, 21. Idem in India arbores qualdam tante procentatis invenir in-fert, ut fagittis fuperari nequeant, lib. 7, cap, 3, Et quod omna miracula excedit in milal. Barbada Antillarum una Palmitas regales dictas fedquipodali nonmajore trunci diametro ad recentorum pedum altitudinem adoleleere non folium Ligonus feripfit, fed & teftes कांग्लीम nobis confirmirunt. Pyrus.

Caft.mea Tilia.

Franciaus.

Salix.

Lib. I.

Matthiolus arboris in infulà Cypro natæ meminit, quæ ad 144 pedum altitudinem materiem pro-

duxit.

Quod ad magnitudinem, referente Plinio, fiylveftris circa Memphin regio tam vaftas arbores producti, ut terni nequirent vel circumplecti. Arborum ad Gambra fluvium nafeentium 37 pedum duviero meminit Jul. Scaliger. Ali in Nicaragua & Gambra arbores tanta craffitudinis nafei referenti, ut 17 homines ulnis extentis esa segre complecti poffint, nec minores in Brafilia, in quibus una ab Indigenis religioni habita, 120 pedium crat ambitu. In Hifforta Chinenfi non ità pradem chita legimus arborem quandam Ciente, f. 1c. Arbor mille annorum) dickam in Provincia Suebu propè urbem Kien reperin, acteò portennofa magnitudinis, ut fib unico folo ramo ducentas oves propè urbem Kien reperin, acteò portennofa magnitudinis, ut fib unico folo ramo ducentas oves adeò integat & occultet, ut ab appropinquantibus diferenti non poffint: «E aludo ciram monfitram & miraculum pottis arboris quandam arborat in Provincia Chekiang, acteò flupende amplitudinis, ut 80 ettam homines vix truncum eus completi poffent.

Vertim ut exotica nutaturas, Arborum nonnullarum ex domeflicis & Europxis in specie exem-

uni nommes vix dunicum cus compecti ponent. Verum ut exotica mutanus, Arborum nonnullarum ex domesticis & Europais in specie exem-

a proponenties. Pyrum propè Roffam in Herefordia 18 pedum ambitu meminit Autor noster quæ septem quot-

annis dolia majora Pyracei exhibuit. In Sicilia monte Atma ad locum gli Castojne inde dictum trium Castanearum meminit Kirche-

In State monte zenta an ocum gu tagrapa moc accum muni -artanerum memmut Ancale-quarum unius correx tantet amplitudinis erat, su intra eam integer peccoma grex à pafforibus tanquam in caida commodiffima nochu includeretur. Chine illuftr, p. 185; Tilam vifende magnutudinis & Hature Depchamie in Norfolca à fe vifam & menfamiliteris ad D. Eorija datis deferibis celeberrimus & eruditiffimis Vir D. Thomas Brown Norwicenfis, cuius he D. Evelyn datis delcribit celeberrimus & enddiffirms Vir D. Thomas Brown Norwicentis, cujus hae dimensiones crant. Trunci ambitus gracilima sin parte, duobus supra terram unins, 8 i minimum ulnarum noftra mensura, 1. e. 24 pedum erat : ima parte terra & radici proxima 16 ulnarum in supramis ad cubiti distantiam 12 fere ulnarum: Alittudo ad summos ramos 30. Tiliam illam famo-fiam Tiguri in Helveria omnibus dimensionibus superans: an à quasquam in externis Tilicetis hoc genus alebore excelatur incertum. Nam produgiosi illa Noestadii in Ducatu Wirtembergensi companyationi delegative delegat gents autorie on estatut intertum. Asam pronigiota ita neottatu in Ducati wittembergenii con-ipicienda Thia, ob enormem magnitudinem tantopere celebrata ur tri ipiče cognomentum dederit, Germanis Nieufadi ende profin Linden inde dictar, humilior fuir, ur cujus trunci circumferentia non plus 27 pedum, & 4 digitorum erat; ramorum extensorum ambitus 403, ejusque diameter à non pino 27 Jecuani, ex quegiorium cut i sanorium extensorum amoutus 403, opinque maineter a Merkile ad Septentrionem 145, ab Oriente ad Occidentem 119. Platani ingeniis diodecimo volumine Plinius meminit his verbis, Nunc eft clara in Lycia gelidi

Platani ingenis duodecimo volumine Pinnis meminit his verbis. Aune ett clara in Lycia gelidi, in the propriato de la compania del com

ctura varietate, Jaquearium auro cubuifle in cadem. In manerio de Horton in Parcecia de Elsham in Surreia, cujus Dominus Autoris nostri frater, Ulmi etiamnum restant in sepibus bene multi, truncis trium in quadrum pedum ad 40 plus pedum tumi etammun rettam in jeppius oene muni, truncis rium in quarrum pedum at 40 pius pedum altiudinem. Ulmus folo lavi intra tres quaturove annos in D. Galaleri Bagoti Parcoi in Comita-ru Staffordiz dejecta, ad 40 ulnas extenfă 48 ligni ad focum vehes in funmo capite feu coma ge-frabat, e julique truncius ad fodem 17 pedum diametro prater 8 modiolorum paria 8666 pedes ta-bularum feu afferum prabur. Tota materies ad 97 tonnas æftimabatur. Erudinfilmus Vir D. Rob.Plot, bularum feu afferum prabur. Tota materies ad 97 tonnas æftimabatur. Erudinfilmus Vir D. Rob.Plot, in Hift. Nat. Oxonieni Ulmi cipildam meminis, que papercule cudam gravdas à binhofpiali vicinia excluie receptum & holpitulim prabuir, que in ejus cavo puerum enixa eft, marem adhuc viventem adultum & robustum juvenem.

Fraxinos in Effexia 132 pedes longas nuper venundatas audivimus.

His adde Taxum ingenteni in Cometero Ecclefa de Croubreff in Surreia decem ulnarum am-bitu: & alam annolan vilenda magnitudinis in cometerio Brabournenfi in Cantio, cujus truncus 58 pedum & 11 insuper unciarum erat in circuitu, unde colligitur diametrum 20 ferè pedum

Dantur etiam & Salices enormis craffitiei. D. Plot è Joan. Ferdinandi de Hortoda cujufdam in Moravan Moravia pago crescentis meminit, intus concava 27 pedum ambitu.

reurezum neueren gege cercemes memning, intes conceve 27 pecum amottu.

Sed ad Quercus tranlicamis, Hujus geners abroem memorat iden celeberrimus Vir , in vireto de Kullingtan Comitatis Oxonientis adhuc flantem, cujus interior cavitas carceris extemporanei ultim practat. El cecum in carcerandos trantiferi incladere felebant donce ad carcerem publicum commode crantiniti politen.

Quercum nonnullarum in Weftphalia non ità pridem flantium & commode crantiniti politen. florentium incredibilis vaftiras, quarum altera Arcis & Propugnaculi loco munita, altera 130 pedes alta, 30 pedum diametro fuille fertur.

Silentio transmittende non sunt arbores ille imprimis memorabiles quas Galfridus Chaucerus Suento transmittenar non iunt arbores iux imprimis memoraoues quas Galfirdus Chauceris porta avo fiuo celeberrinuis in Parco Dominiquosafi plantific fertur, tanto fatore dignar, quarun una Regis, altera Regins, terria ipfius Chauceri dicebatur. Harum prima, qua Regis, ad 50 pedum altunudinum abondo 8c enodis erat, ad inium quinque in quadrum pedum, tota firma & folida, optimi amaterie: Secunda, qua Regins, ad 40 pedum altinudinum rechtis & enodis, preflamiffima inaterie, imi pare 4 in quadrum pedum, fiumna prope trium erat. Terria, qua Chauceri, firma in propriatoria principa propriatoria principa pedia principa 8 infi aces. Hino fi usca finit qua fantum di ima materie, ima parte 4 in quadrum pedum, imima propè trium erat. Tertia, qui Chauceri, Rauri & magnitudien inferior, pulchat tame 8 ipla erat. Hine, fi vera fiunt que feruntur de harum attenum fatione, colliga poedi ad quantam altenudiem & crafficiem intra 200 annos (nue maniquime off Chaucerii). Quercia excerciore poedi. Ingens nobilis imprinis arbor erat ex qua trabs traffico fa anvem illam longè maximam & pulcherimam fite fluyal &boterriqui dictam, aboptimo Principe Carolo primo exadificatim, fatre fuere qiamerto 4 pedum & 9 infuper unciarum, in 4 tigna, fingula 44 pedes longa, diflecta. Nec pravereunda, quamvis alterius generativa proposition de propos

De Plantis in Genere. neris, arbor illa prægrandis & procera, que navigio prædicto mali ufum præftiett, 99 pedes longa,

Ingeniotiffimus Vir D. Rob. Plot in laudatiffima fua Hiftoria Nat. Oxon. Quercum meminit inter Newenham-Courtney & Clifton crefcentem, cuius diameter ab extremo ad extremum ramorum extenforum pedum erat 81, aream 560 ulnarum quadratarum inumbrans, in qua 2420 homines commodè confiftere possent: Et aliam adhue majorem propè januam Antbulacrorum Collegii Magdalenenfis Oxonii, cujus rami à caudice ad 16 ulnas extenduntur : aliam denique Ricoti in Parco nobilifiimi Baronis Dom. Norreys, cujus rami à trunco ad 54 pedes porrecti, 304 equitibus, pediti-

nobumini Batoins Com. 1867(). Operation and the state of jecta meminit, cujus craffitudo 5 in quadrum pedum erat ad 40 ufque pedum altitudinem, in cujus unoquoque pede (omnibus utique fimul fumptis divifione facta) dimidia tonna materiei erat. Rami

præterea 25 ligni chordas suppeditabant in focum.

Multa adhuc exempla adducit Autor quem sequimur ingeniosissimus, Quercuum enormis magnitudinis & craffitici vel etiamnum stantium, vel non ità pridem dejectarum, in Shesfeldenti Eboracenfis comitatus præcipuè agro & locis vicinis, fcitu non indigna, & idoneis testibus comprobata, quæ omnia huc transcribere longum & operosum ninus foret. Qui plura, desiderat librum ipsum adeat,

CAP. XXIII.

De Ætate & Duratione Plantarum.

Lantæ durationis respectu immensum distant. Aliæ brevis admodum ævi sunt, aliæ admodum

longeva:
Alia Ælfura funt, quæ Vere oriuntur, Autumno intereunt, & sequenti iterum Vere ex samine in terra residuo se renovant. Hujusimodi sunt Atriplices, Blita, Sombi, &c.
Alia annuo spatio attaerne circumscribunt. Ha Autumno exeunt, per hyemem virent, assate

fequenti excaulescunt, florent, & demum semine ad maturitatem perducto radicitus exarescunt. Hæ tamen etiam Vere fatæ Autumno infequenti perficiuntur.

Aliæ biennes aut triennes funt, aut plurium etiam annorum, ut v. g. Petrofelinum vulgare, Angelica, &c. Hæ primo aut secundo postquam satæ sunt anno in caulem non abeunt, imo earum nonnullæ quinquennium interdum & amplius excaules durant, at caule femel edito & feminibus perfectis funditus marcescunt.

Aliæ denique perpetuæ funt, nec certum durationis terminum obtinent.

Hæ autem vel radice tantum funt perpetua vel etiam fuperficie.

Quæ radice tantum funt perpetua refibiles appellantur, quæ etiam fuperficie perennes.

Que radice cantim funt perpettua reflibiles appellantus, que ettam luperhete permet.

Que radice perpettu cenfentur non eandem omnes perpetto radicem individuam fervant, nisi
improprie & (ur Philosophi loqui amant) per acquivalentam; nová aggeneratione annua radicis
damna reparantes, ur (upertis in capite de Radicistus Plantarum oftendimus.

Arbores admodum longavus etile plurimis exemplis allatis volumine xvi. cap. 48. probat Plintimis
Vita arborum quarundam immensi arctii petți (nquiu) fiquis profunda munic de fialtui inaccesso cogites. Verim cx bis quas memoria bominum custodit, darant in Listenino Africani priorii manu fast olitea, itim Myriu esdem loce conssipucue magnitudim. Reme verb Latos in Lucine area, Amo qui fiui
fine Magistratibm 369 Urbis ade conditas i incettim quantum infa votussire. Essi quidem ventssirem

mon 86 dolimi com ab o lubu cuina moministir. Hex nuc circiter munua cosco habet. Avinaiori illanon est dubium, cum ab eo luco Lucina nominetur. Hæc nunc circiter annum 450. habet. Antiquior illa est sed incerta ejus ætas quæ capillata dicitur, quoniam Vestalium Virginum capillus dam defettur. Veram altera Lotos in Vulcanali, quod Romulus constituit ex victoria de decimis, æquæva Urbi intelligitur, ut autor est Massarius. Radices ejus in forum usque Casaris per stationes municipiorum penetrant. Fuit cum ea Cupressus aqualis circa suprema Neronis Principis prolapsa atque neglecta. Vetustior autem Urbe in Vaticano Ilex, in qua titulus cereis literis. Hetruscis religione arborem jam tum dignam fuisse significat, Reliqua quia incerta & fabulofa nobis videntur, omittimus : Videat qui volet apud Plinium loco

Idem celeberrimus autor lib. xvi. cap. 2. Hercynix, inquit, Sylvæ arborum vaftitas, invicta ævis & congenita mundo, propè immortali forte miracula excedit. Ut alia omittamus fide caritura, confra attolli colles concurfantium inter le radicum repercuffu , aut ubi fecuta tellus non fit arcus ad ramos uíque, & iplos inter fe rixantes, curvati portarum patentium modo, ur turmas equitum transmittant. Josephus de Bello Judaico lib. 5, cap. 31. Sexto ab urbe Hebron stadio Terebinthum cerni refert, 8 pan and unorus us yes von daubien

Lawfonus nostras Horticultura scriptor non incelebris arbores etiam frugiferas, Malos & Pyros ad nongentos uíque annos vitam producere non contempendis rationibus probare nititur. Habere fe in horto arbores, quas ante octoginta annos fatas fuille feniorum teltimonio conftat. Has tamen alis congeneribus (quas noverat) nec commoduis itris, nec diligentius cultis, quin potiis neglectis & male tractatis, necdum plene adultis triplo minimum magnitudine & perfectione inferiores fuille. Unde colligit hoc gunus arbores trecentos circirer annos augmento impendere antequam ad and pervennant. Cumque in animalibus ftatus & declinations spatia incrementi minimum dupla tint; quanto magis in Arboribus quarum lubstant a folida, ad durandum firma, celi injuriarum patiens: victus naturalis & purus, nullis fixubus aut meriliquan contaminatus? Quòd fi arbores frugitera, tot injurius obnoxia ex irenta tranllatione, putatoris falce, altique accidentibus, quin & ex prodiga fucci nutritii in tot animos fructus impenta vigore exhaufta, tot annos durent

quanto magis longavas elle credi par elt arbores illas flatura. & magnitudine excellentes , materie firma & inricha, locis natalbus adoleticentes, nec fucci in feeus prodigas, quibus terra mater est

non noverca, alimentum idoneum, nec vires cultu aut mangonio labefactatæ.

Non noscies, amientum someun, net vites cuitt au nangonio asotietate.

Verim facellant rationes quantumvis foetofos; experimenta quariums non argumenta. Que de
Vorim facellant rationes quantum spel nos non facile fidem invenium.

Chim enim temporum quibus arbores primum fatx funt nulla ant perquam rara fide digna teftimonia, literis confignata extant; que de carum vetuftate traduntur, incertis & male fundatis rumoribus & opinionibus conftant, ideóque de earum recunstre tracumore, moestrese, mais minatas minatas començas començas contentes, acco-que vel ominio falía & fabulola noba videntur, vel incerta & conjecturas plena. Quercum cer-te longevirant repugnant que D. Rob. Harley ad D. Rob. Marrey literis ante decennium datis perferipfi: Nimirum le ex inquititione 200 circiter abinde retro annis capta certiorem factum, in Parco quodam suo (sie vocant vivaria forarum septis circundata) & sylvis adjacentibus nè unam quidem quodam uto (ne vocane vivaria reazumi egine ercumata) es 19193 siquectumos ile utanti quodin Quercum tune temporis per atacum glandisto fernadis paren extitifie, in quibus cum hace feriberet de oblevalti phirmas exuma: magnitudinis & process, intérque eas nonnullas jamdudum Come & vigore defectas, in extremo fenii & marafini declivio constitutas.

CAP. XXIV.

De Viribus & Ufibus Plantarum in Cibo & Medicina.

Lantarum usus latistimė patet, & in omni vita parte occurrit. Sine illis lautė, fine illis com-Lantarum ufas latiffimè patet, & in omni vita parte occurri. Sine illis laute, fine illis contimodè non vivitur, at nec vivitur omnino : Quecunque ad victum neceffaria fint, quazcunque ad delicias faciunt, è locupletifimo fino penu abunde fubministrant. Quanto ex is menta innocentior, mundior, falubiori quàm ex Animalum exde & laniena? Homo cette natura Animal carmivorium non eft, millis ad praxiam & rapinam armis infructium, non dentibus exertis & ferratas, non ungulus aduncis. Manus ad fructus colligandos, dentes ad mandendos comparati. Nec legimus et anto diluvium carnes ad elum concellas. At non victum tantum nobis lippeditant, Nec legimus, & medicinam, & domicilia laidque exdificia, & navigia, & sippelicialism, & focum, & objectamenta lensum animique: Ex his naribus odoramenta & sinfiumga parantur. Horum florus inperargabili coldrium & Schemanum varietare & clearatin conde exbibaran, finavissima odoramenta. flores inenarrabili colorum & Schematum varietate & elegantia oculos exhilarant, fuaviffima odorum quos expirant fragrantia spiritus recreant. Horum fructus gulæ illecebræ mensas secundas instruunt. quos expirant riagranua ipintus recreant. Forum nucuo guie niezone mentas recumais intrunite, & languentem appetium excitant. Taceo virorem amenifimmo nocilis amicum, quem per prata paícua, agos, tivias fipatantibus objicumt, & Umbras quas contra æftum & folis ardores prebent. Verum, his miffis, de earum tantum viribus feu ufibus in Medicina vorba faciam, quaque dicenda habeo in pauca contraham. Medici tum Antiqui, tum Recentiores de Plantarum temperamentis, Qualitatum primarum quas vocant, calorii, frigorii, bumiditatii & ficcitatii respectu, suse disferunt. Singulas enim qualitates in quatuor gradus, & unumquemq; gradum in tres mantiones fubriliter nimis diftinguunt. Verum quoniam doctrina hac argutior nobis quam utilis videtur, neque de qualitatum gradibus in plerisque plantis autores consentiunt, atque ex saporum differentiis & gradibus de tum graums in pianque piants autores comencium, aque ex inponiu università e graums de temperamente pidicium facium, hipifimodi minutis immorari non necellarium decimus; qui is delectantu Influtionium Medicarum Scriptores adeant. Magis ad rem foret Odorium fed pracipue delectantu Influtionium Medicarum Scriptores adeant. Magis ad rem foret Odorium fed pracipue Saporum differentias, caulas, effectus indagare: ex his enim vires plantarum & ulus in Medicina Superint universities, cames, effection intelligence is a me crimity to parallel interest in the certification of plantz laponibus conveniunt, facultatibus quoque confenure verifimilimum eft. Verum antequam de faporibus in specie agamus, altos plantarum Vires indagandi modos excutienus, quorum primus eft ex signaturis delts. Signaturam vocant Plantz aliciqus ejustre partis, radicis puta, catalis, folir aut fineltis, cum parte aliqua corports, aut morbo ejustre (mipromate, immitudo aut convenientia in figura, colore, exctura, alixiva accidente, unde eam tali corporis parti amicam & falutarem, taliva morbo utilem effe conjicium. Ejustrodi emin fimiliculimem talis proprietaris figurum feu nortum a natura impressam arbitrantur. Signaturas praccipie crepant Chymiste. Chymicum autem dudum definive Davisonus ut memuni (quam reche pile viderit) Jainnal credulum demonstrum anterior morbitra demonstrum consistentia anterior fe. Nos albis Signaturas recenums, neculias noras nature confilio plantis internetiscum anterior fe.

Nos albis Signaturas rejecimus, nec ullas notas natura confilio plantis impressas un naturalium facultatum indices effent, demonstravimus, nec dum sententiam mutamus, ob rationes ibi adductas.

1. E plantis specificis dictis, que scilicet cuivis parti aut membro corporis, aut morbo, ut proprie & falutares dicantur, numerus earum quæ Signaturis carent longe major est, ut in Cardiacis, Tho-

racicis, Cephalicis, Hepaticis, &c. facilè esset ostendere.

2. Diverfæ partes ejuldem plantæ diverfas, imò nomnunquam contrarias exhibent Signaturas. 3. Plurimæ plantæ rerum naturalium & artificialium imagines exprimunt, ad quas tamen nullum habent respectum; ut flores quarundam Orchidum, Muscarum, Apum, Papilionum, hominis nudi, habent respectum; et nores quarundam Orchidum, Mutcarum, Apum, Frapisionum, hominis nudi, &c. [inter quas tanta (in ti do biter norem) intercedic fimilitudo, ur nemo non flatim illam agnoficar, nec facilé fibs perfinadear in too præferim speciebus each evenisse, fed poptus naturæ ludentis confi-lium arguere ; Burtie passoris valcula seminala faccula: Thaliques bicituata dispue: Antirrhini vulgaris capita vitulini; Phatéoli semina renum: Tragopogon Barbe hircine: radix Terra glan-dium muris; Gladfolius gladis, Fenngyere is flique corstuum; folia Medece cochleate vulgatissima consis: cups eram imagmen expressam gestar Psium cordatum dictum; ad que tamen reterri nul-cordis: cups eram imagmen expressam gestar Psium cordatum dictum; ad que tamen reterri nullatenus aut debent aut possunt.

4. Partes plantarum quarundam eas interdum partes corporis repræsentant quibus quam maximè adversantur. Sic Anacardii fructus cor repræsentat, est tamen venenatus. Fungi arborei pulmones figurà, colore & spongiola mollitie referunt; Fungus phalloides membrum virile; Utrique tamen maligni funt & perniciofi. Tithymalorum fuccus acerrimus lacti fimilis eft, nemo tamen illum nutricibus propinat ad lac augendum, Melpilorum caro itercori colore & confiftentia refoondet, alvum tamen non fubducit, fed adftringit & conftipat.

Fardem corporis partes diverlis & non rarò contrariis morbis afficiuntur, qui diverla & qualitatibus discrepantia remedia exposcunt.

6. In diverfis plants partes ejufdem speciei & figura vires diverfas aut etiam contrarias obtinent, ut in bulbofis radicibus conftat, quarum alia vomitum cient, ut Narciffi, alia cibum prabent gratiffi-

mum ut Tulipæ, Cepe, Allium, &c.
7. Signaturarum paucitas, & affignatarum obscura nec cuivis facilè observabilis cum rebus quas repræsentare dicuntur similitudo nullum natura intendentis constitum arguunt, sed potius humani ingenii observantis se accommodantis subtilitatem. Utcunque tamen memoria juvanda inserviunt. ingerin dolervarite & accordency facultatum earum plantarum, que hijufinodi notam velur fronti imprefiam geftant. Alia ratio Plantarum vires inveftigandi eft Infectorum eafdem depafeentium oblervatio; que revera nonnullius ufus effe poteft. Et primo quas nullum animal, nedum infecta attingant, eas venenatas effe extra dubium eft. Et hoc indicium habuerunt Europai, cùm Americæ fylvas oberrarent, fructus aliquos edules esse, aut saltem impunè gustari posse, si nimirum ab Avibus decerptos aut admorfos viderent.

Verifimile etiam est viribus convenire quas eadem insecta arrodunt. Ipsi sepiùs observavimus Scarabari genus parvum, nigrum, (quem a parvuata aquali & aliquali intilutudinem Pulicem hortensem hortulani notiri vocitare soliti sint) plantas duntaxat acres & calidas, Piperitin, Nasturtium, Iberidem appetere; unde certò colligere licet, quamcunque plantam illud attingat ejuldem qualitatis participem elle. Sic & Erucam quandam annulis nigris & aureis transvertis inlignem Jacobzam plerunque, interdum tamen & Senecionem depasci; unde concludimus plantas illas ut

facie sic viribus affines esse.

Quin fi quod Insecti genus peculiarem aliquam speciem affectet, reliquis omnibus spretis, veri-fimile est Plantam illam pollere etiam vi aliqua aut proprietate peculiari, quanvis forte ea sensus nostros non incurrat. Insecta enim subtilius quam nos sapores distinguant.

Non est autem hac observatio certa & universalis in omne genus insectis: dantur enim nonnul-

la polyphaga & pamphaga, quæ nullum fere escæ genus aversantur.

Superest tertia & optima initio proposita Plantarum vires indagandi ratio, nimirum ex sapo-

Medici vetustiores novem saporum differentias seu species constituunt, temperamentorum indices, calidi tres, tres frigidi, & medii feu temperati totidem, quas tribus verficulis complectitur Schola Salernitana,

> Hi fervore vigent tres, salsus, amarus, acutus: Alget acetofus. &c.

Jo. Fernelius Autor imprimis eruditus & elegans pro ftyptico acerbum fubftituit, pro Pontico sapore austerum: Saporum autem differentias seu species sic describit,

Sapor acer est, qui linguam & os acrimonia ferit atque compungit, simúlque calfacit & interdum quafi exurit: is maxime confoicuus eft in Pipere, Pyrethro & Euphorbio.

Acidm saper gultum quoque penetrat & tenuitate ferit, sed citra ullum sensum caloris. Tale maxime in aceto deprehenditur, deinde etiam in succo mali cytrii, limonum, &c.

Pinguis sapor nec calore, nec acrimonia guftum sollicitat, sed linguam orsique partes lentore quodam oblinit. Is pracipuè animadvertitur in oleo, butyro, adipe, &c. Salfus fapor linguam non admodum calfacit, fed acriter ficcando corradit. Hic imprimis elu-

cet in fale communi.

Austerus sapor os & linguam moderatè constringit & quadam asperitate coarêtat : hinc qua-Autrius fapor os e iniquam monerare continuita e quadam aperitare coarear: finde quadamenus ficcat & refrigerat. Hic propriè erudin appellatur, eftque immaturis frucibus peculiaris, ut in fueco uva acerba, pomorum, pyrorum, melpilorum immaturorum.

Dului fapor guftu fixavis aque jucandus oblectat, nullaque qualitare exuperante moleftus eft. Ejuf

modi conspicuus est in Saccharo, melle, glycyrrhiza, &c. Amarus sapor dulci ex adverso oppositus, insuavis ac trustis; sensum ipsum veluti corradit aut divel-

lit. Eo infignis est Aloe, deinde abfinthium, centaurium minus & colocynthis.

Acerbus Japor auftero finitimus, eo tamen gravior moleftiórque est, ac magis linguam omnémque gustum constringit & exasperat, ac proinde magis tum siccat, tum refrigerat. Is luculenter in malicorio, in galla, in rhoe & nucibus cupressi conspicitur.

Inspidus, and dictus, qui proprie sapor non est, sed saporis privatio, nulla qualitate manifesta gustum ferit. Talis este videtur Farris universum genus, & cucurbita & cirrulus. Hactenus Fernelius, qui & caufas horum faporum affignat, in quibus tamen nobis non fatisfacit.

At neque hic, neque alii teu Medici, teu Phytici laporum differentias faris diligenter observasse videntur; & nonnullos etiam compositos pro timplicibus habusse, alios gradu tantum diversos pro specie diffinctis. Quocirca Grevius noster doctrina in Scholis tradità non contentus, rem totam ad examen revocans & curiofiùs expendens fexdecim minimum fimplicium faporum species diversas ani-

madvertik ekültünxit. Ez lünt,
Primò Sapor amazus qualis in Abljonthio fentitur: cui opponitur.

2. Daleis, ut in Saccharo
Acidat, ut in Actes; cui adverlatur, 4. Saljus.

5. Caladas, ut in Caryotpyllus; cui opponitur

6. Frigidus. Dantur enim corpora quadam qua frigoris fentim lingue manifelle imprimunt, ut v. g. Sal prunella, idque quamvis liquor in quo folutus fuerit calidus degulfetur. 7. Aromaticus, nec emin minus fapori quam odori convenit atomaticum effe. Aromaticum autem faporem à calido diftinctum effe manifeltum elt, cum plurima oblerventur corpora calido gultu vel remisso vel etiam intenfo, quæ nullatenus aromatica funt, ut v. g. Euphorbium. Adeò ut quamvis fapor Aromaticus cum calido sapissime conjunctus sit, non est tamen una cadémque saporis species, sed diverfa. S. Nauleofus feu malignus præcedenti contrarius, qualis una cum adfiringente & amaro in Rhabarbaro fentitur, cum amaro & dulci in Aloe. Malignus dicitur quia ingratus eft quamvis vel remiflo gradu cum aliis saporibus misceatur. 9. Vapidus, in albumine ovorum, Amylo, Polis nonnullis. 10. Unituofus, qualis in Oleo, Adipe, &c. atque hoice duos fapores melles vocat Auctor nofter, quemadmodum fequentes quatuor duros. 11. Penetrans, qui fine acrimonia aliqua in linguam fe intinuat, quomodo nonnulla infecta in cutem : qualis in radice & foliis Cucumeris' agreftis fentitur. 12. Stupefaciens, qualis in radice Hellebori nigri percipitur, quæ commania, & linguæ aliquandiu imposita, cam paralytico quodam stupore afficit, ac si nimis calidum sorbendo ustulata fuisset. Atque hos duos proxime dictos fapores vapido contrarios facir; quemadmodem fequentes duos que nos quos proxime acros iapores vapido contrarios racir; quenadinoum requentes quos 13. Adfringentem feilices, qualis in Gallis fentitur, & 1.4. Pangentem, qualis in fairitu Salis Armo-nical, Uneftuolo feu pingui opponit. Deinde Sapores dividit in continuos quales plerique & 15. Intermittentes, cujulmodi oblevatur in radice Dracontii, qui postquam plane soptus & extin-Etus videtur, ad intervalla quafi revivifcit & renovatur, maxime ex appulfu lingua ad fauces aut gingivas. Denique fapores funt vel aquales ut plerique, vel 16. Tremuli, ut calor à Pyrethro productus, quem vibratio quadam comitatur. Verum ha dua ultima species nobis potius Affectiones faporum videntur, cum & multis faporibus accidere poffunt, nec feorfim & ab aliis omnibus separati existere.

Sapores compositi numerosissimi sunt, interdum enim bini, interdum terni, quaterni, quini aut

etiam plures in codem subjecto concurrunt.

Ex innumeris ferè Saporum conjunctionibus que in variis corporibus observari possent ob lingur Latina egeftatem & inopiam verborum, fex tantim (quod novimus) nomina impolita funt, nimirum Acerbo, Austero, Acri, Muriatico, Linivo & Niroso; quorum plerique saporibus simplicibus annumerari folent, verum admodum improprie, cum onnes composit sunt, aut decomposi-

1. Aufterus ex adstringenti & amaro compositus; ut in immaturis & mollibus uvarum nucleis seu

2. Acerbus propriè dictus ex Adstringente & Acido ; ut in Omphacio.

3. Acris ex pungenti & calido, nec enim fimpliciter calidus eft, cum multa corpora calida reperiantur quæ non funt acria, ut radices Zedoaria, Millefolii, Contrayervæ; nec minùs pungentiæ pariter non acria, cujus generis est Ari radix.

4. Muriaticus est salius cum pungente remisso compositus; velut Salis communis Sapor.

Lixivus dicitur Salfus cum pungente & calido.

6. Narolus vocatur Salfus cum pungenti & frigido concurrens. Different præterea Sapores variis modis; 1. Respectu graduum: 2. Respectu Durationis. 3. Respectu subjecti quod affi-

1. Different sapores in unaquaque specie respectu graduum. In aliis enim corporibus remissiores funt, in aliis intensiores, idque eo excessu, ut in nonnullis decem gradus potlint distingui. Sic, v. g. Radix Curcuma primo gradu amara est, Gentiana decimo, Cardui benedicti radix gradu primo calida est, Clematidis peregrina: filiqua: decimo. Et quamvis in omnibus saporum specie-bus tanta graduum latitudo seu differentia non inveniatur; plerique tamen quinque saltem gradus intentionis & remillionis observabiles obtinent.

2. Different sapores respectu durationis, & terminorum motus. Quemadmodum enim morborum ita & Saporum quatuor tempora funt, seu motús termini, nimirum Principium, Augmentum, Status

Ad quos rite observandos & distinguendos oportet ut corpora duriora quorum partes gustabiles non adeò promptè abscedunt & gustui occurrunt, in pulverem tenuissimum reducantur. Aliàs

de principio nullum potest fieri judicium.

Principium voco spacium illud temporis quod intercedit inter primum corporis gustandi contaétum, & primam laporis manifeltam perceptionem. Sic ex. gr. corpora acida aut amara, ut Act-tum & Abstintbium ad primum statim contactum, quatenus acida & amara sunt, sensum afficiunt, & talia effe deprehenduntur, adeóque principium habent brevillimum. Acria principium aliquanto longius obtinent. Sic Clematidis peregrina: folliculi, quamvis acrimoniam vehementifimam ad decimum usque gradum obtineant, ea tamen non flatim sentitur, nec tam citò gustum afficit quam Rofarum amaror, qui fecundum gradum non excedit. Verum faporum calidorum principium longius feu tardius plerumque est quam aliorum quorumcunque. Sic Hellibori nigri radicum amaror, qui gradum fecundum non transcendit, mox tamen à contactu sentitur; calor verò quem for, que gaduni rende de la grande de la gra

Augmentum appello interstitium illud inter primum laporisperceptionem & furmum quem affequitur intensionis gradum interveniens. Sic calor Galangae non solum statim percipitur, sed & intra unius minuti dimidium ad andud seu summum intentionis gradum ascendit. At radicis enulæ calor ad augmenti terminum non accedit nili post integrum minutum; nec Hellebori nigri ante

4 à primo contactu minuta praterita.

Status, seu spatium quo Sapor in vigore suo persistit, in variis substantiis varius est. Sic, v. g. si-liquarum Helleborastri calor, ad dxudu pervenit & declinare incipit intra dimidium minutum; i adicis Nasturtii hortenfis non ante minutum exactum; radicis Afari post duo demum minuta com-

Declinatio, à prima saporis remissione ad totalem ejus extinctionem extenditur, cujus etiam curatio varia est, pro differentia corporum gustatorum. Sic v. g. Folia Millefolis in quarto gracu amara funt, in primo tancim calida, & tamen calor aliquandiu durat, amaior illico evaneicit. Calamus Aromaticus amarus est in quarto gradu, in primo calidus, in tertio Aromaticus: Amaror ta-men illico extinguitur, calor duo minuta durat, Aromaticus sapor 7. aut 8. Calor radicis Contrajervae ad duo propemodum minuta extenditur; pungens lapor Gialappa ad iex ferè : calor Nassurii bortensis ad 7, aut 8. encumeris agressis amaritudo ad horze ferè quadrantem: At Eusborbii calor, ut & Helleberi nigri multo diutius, ad dimidiam scilicet plus horam permanet. Ari radix vere guftata per 12. etiam horas linguam compungore interdum perfeverat.

Adeò ut augmentum rarius ultra 4 aut fex minuta à contactu primo extenditur, at declinatio

ad 20, 40, aut etiam plura.

3. Differunt Sapores respectu subjects seu sedis seu partis illius corporis quam præcipuè afficiunt. Atque hoc respectu funt vel fixi, vel mobiles.

Fixus sapor dicitur qui ab initio ad terminum intra ejussem partis limites se continet, ut v.g. apicem radicémye linguæ

Mobilis est vel diffusious, vel transitious; sita loqui liceat. Diffusioum voco qui gradatim in partes vicinas se diffundit & propagat, nec tamen interim partem illam deserit quam initio affecit. Sic amaror radicum exticcatarum Hellebori nigri, qui in lin-

guar apice primò sentitur, ad ejustem mediam partem se dilatat; amaror soliorum Cucumeris agreftis ab apice ad radices usque lingua te extendit. Sapor transiens dicitur, qui partem quam initio affecit post moram aliquam penitus deserit, & in

aliam fe transfert. Sic Geniana amaror ab apice lingua ad ejus mediam partem illico tranfit.

Partes illa quas modis pradictis fapores afficiunt, quibus etiam respectibus Saporum sedes & or-

gana gustus dici possunt, sunt Labia, Lingua, Palatum, Fauces, Gula. Labiis radix Hellebori albi, ut & Pyrethri caloris fentum imprimit, qui 9 aut 10 minuta durat;

in aliis partibus multo diutiùs. Linguam tribus pracipue in locis sapores afficiunt. 1. in Apiee, ut plerique. 2. Prope basin, ubi
Cucumeris agressis fosorum sapor se pracipue manifestat. 3. Media parte, ubi Gentiame, Colocymbidis, & aliorum plurimorum corporum sapor viget, cum nec in apice, nec in alia parte omnino sen-

Palato radix Solani lethalis (quantum memini) fui fenfum pracipuè imprimit, & ad 4. minuta

ibidem durat.

Lib. I.

Fauces seu Guttur saporum non rarò sedes est. Non pauca etenim corpora quamvis in Lingua reliquisque partibus pradictis saporem nullum manischent, gutturi tamen & faucibus vehementem lais infligunt. Sic Bellidis minoris, Chelidonis minoris, &c. folia, ut & radices falappa, Mercurialis, Afparagi, &c. commanducata lingua exiguum aut nullum faporis fenfum imprimunt: at fuccus eorundem deglutitus guttur quodammodo compungit, & laceffit, catarrhi acris in modum: qui affectus ab aliis acribus & calidis ut v. g. Pyrethri & Gentianæ fuccis deglutitis non produ-

Postremò, Saporis voce latissimè accepta Gula quoque seu Oesophagus ejusdem sedes seu subjectum (ut vocant) effe poteft. Sic v. g. calor à radice Absimbis vulgaris productus, qui primo in apice lingua percipitur, inde primo ad radicem ejus transit, deinde in fauces & paulatim in gulam descendit, ut infum tandem ventriculum calefacere videatur, caloris fensu ad hora quadrantem durabili, idque quamvis nihil omnino fucci deglutiatur, neque tamen ingratus est aut caput tentat, quemadmodum folia; unde obiter colligi potest, radicem hanc, que ab ominibus vulgo ut inutilis rejicitur, præstantissimis stomachicis annumerari debere, prout eam revera esse etiam experientià didici.

Qua de Saporum causis Autor noster habet apud ipsum quarenda omitto, ne nimium (quod aiunt) extra oleas.

Caterum Saporum in plantis diligens & curiofa observatio ad nondum cognitarum aut fortè oblatarum vires investigandas eximii usus esse potest, cum enim in is quarum vires traduntur, quæ faporibus convenium viribus quoque convenire compertum fit, quidni in nondum traditis aut ex-pertis cadem observatio locum habeat? Sic. v. g. cum Jalappa, Mercurialis & Bellis, qua eundem fauces exasperantem saporem obtinent, vi cathartica intensiore aut remissiore omnes polleant, colligere licet alias etiam plantas qua eundem gutturi saporem imprimunt (plures autem ejusmodi funt) eadem quoque facultate purgatrice dotatas effe, ut alia exempla omittam.

Deinde in plantisejuidem generis qua faporibus differunt & facultatibus una diftare verifimilli-mum est: quemadinodum Rhaharbarum à reliquis Lapathis.

Interest quoque plurimum in diversis ejuidem plantæ partibus saporum differentias observare. metert quoque parimum in circuis cinceris panete parim a sport de consecución de secución se consecución de con rum etam partium epildem plante, fapores quam reliquarum deli atiores funt & palato gratiores, ut florum v. g. Cardui benedicti quam foliorum epildem. Nos etiam alibi [in catal. plant. Cantabrig.] indicavimus & allatis exemplis confirmavimus, divertas ejusdem planta: partes divertis interdum imò planè contrariis qualitatibus & viribus instructas esse.

Observatu quoque dignum oft quomodo plantarum sapores & facultates conservando, exsic-cando aut præparando vel immutantur, vel minuuntur, vel plane abolentur & amittuntur. Sic canno aur pregaranto vei minutantur, vei minutantur, svei para associati e anticatari, v. g. Ari radav recens eficili x vehenapter modax acus & pungens eft, cadem pentitus exfectata prefeirim fi diutius affereutur, plane infipida evadur, & prounde, ut vertilmile eft, profitis ineficax & nullarum virium. Jehen efto piadeum de alias planes quarum vitrus in parer humda & vaporofa confiftit. Olea multarum plantarum stillatuta carum partibus unde eliciuntur plerumque validiora funt; in nonnullis tamen, ut in Euphorbio, imbecilliora.

Tandem ex fuperius de faporibus dictis fumma verifimiliudine colligit Autor noster, Plantis

nonnullis vires specificas quas vocant, hoc oft, partem aliquam corporis, Cerebrum, Cor, Hepar, &c.

De Plantis in Genere. Lib. I.

51

respicientes inesse, quas Medici & Philosophi nonnulli pernegant, alii in dubium vocant. Cùm enum una aliqua planta aut planta para una aliqui oris parti privarun fapors fui fendim imprata, non ali: cur non & eadem vel alia quardam unum aliquo vifcus afficiat, aliud non item; præfertim cum oris partes textura & conftitutione minus differre videntur quam viscera nonnulla

Horum pleraque è D. Grevii ingeniosissimo libello de saporum causis & differentiis, in Latinum versa huc transferre non piguit, quoniam scinu dignissima sunt, & nonnulli fortasse qui hac nostra legent, Anglicanum sermonem in quo conscripta sunt non intelligent.

CAP. XXV.

De loco Plantarum

Lantze loci respectu dividi possunt in eas 1. Que certo alicui loco aut sedi ità adstrictae funt, ut alibi nec durare. nec vivere omnino possunt, cujusmodi sunt Viscus arboreus, & Sub-

2. Quæ quamvis locum aliquem peculiarem affectent, nec temerè alibi sponte sua ortæ reperiantur, culturam tamen admittunt, & in hortis curà adhibità educari, florere, femen perficere, feque propagare possunt.

que propagare ponunt.

3. Que plumum locorum communes funt, nec ullum ferè folum aut cœlum refugiunt.

Secundum genus multas admittit fübdivitiones œli, folique refpectu: Aliæ enim locis frigidis gaudent, aliæ temperatis, aliæ calidis: Aliæ montanæ funt, aliæ campeffres, aliæ fylvaticat, aliæ

pratenies, aliæ paluitres & aquaticæ, aliæ maritimæ, &cc.

De loco plantarum cœli respectu observavimus quòd quo ad Meridiem & Solis cursum propiùs accedas eò plures plantarum species sponte oriri deprehendes. Quamvis enim Regiones frigidæ & Septentrionales suas quoque peculiares stirpes obtineant, paucissime tamen ex sunt si cum illarum multitudine conferantur quæ in temperatis & calidioribus tantum proveniunt. Cui acce-

dit, quod juga, vertices aut etiam latera montium in regionibus calidis cum frigidiorum depressis, planis & sylvosis aeris temperamento quodammodo conveniunt, quo fit ut easdem ferè stirpes producant, adeóque nè plantæ quidem Septentrionales Meridionalibus defint. Deinde multæ plantæ quæ in frigidis & Septentrionalibus regionibus Fruticum modum non

excedunt, in calidioribus Arborum staturam & magnitudinem aflequuntur, ut superius osten-

Tandem in regionibus calidis multæ observantur herbarum species fruticescentes, ut v. g. Sem-pervivi majoris, dishæa, Malvas, Tishmali, Scaboles, &c. Respectus tists subilimoris aut humilioris, in cadem regione observavimus, Montes excelsos, quo-

rum vertices maximam anni partem nivibus operiuntur, varietate specierum pracipue abundare. Alpes certè qua Italiam & Galliam Germaniamque disterminant, inexhausto plantarum penu Botanicorum ferutiniis in hunc ufque diem fufficiunt, magna adhuc nondum proditarum refidua multitudine. Nec ullus ferè vertex excelfior est præsertim salebrosus & præruptus, qui non peculiares aliquas species, nec alibi quam in paris altitudinis & natura verticibus inveniendas producat. Quin & altissimos omnium montes & montium vertices & plurimas & rarissimas plantarum species sundere observavimus. Hæc specierum diversitas soli differentiæ, partim etiam æris temperamento deberi videtur. Si enim montes terra motibus originem fuam debent, ut Clarifs. Hookii sententia est, materiam eructatame visceribus terræ, & in montes aggestam, non in omnibus verticibus imo nec in eodem uniformem effe, ejufdémve naturæ feu temperamenti certum eft, sed diversissimam, unde nil mirum si diversas plantarum species producat.

ted divertiminant), unce in munit it diverse pentiaturi pecces protected.

Obleravimus infiger Plantas montana commun fui generis pletunque maximas effe, & pulcherimos flores edere, in partibus montaum non nimum apricis. & ventis Septentrionalibus exposits. Quod cana foit fertilitas dicam an luxurja nivibus imputanda fit, noba equidem videtur; feu quia nix velut veltis superextensa radices foveat, & ab injuris cœli & frigoris vehementia defendat, sive quòd Sale nitroso, quo abundare creditur, terram latificet & fœcundet: Ob quas rationes agricolæ ctiam nostri hybernas nives ad sarorum tutelam in terræ superficie aliquandiu restare exoptant. In montibus autem, colliquatis statim nivibus, brevi temporis spatio, celerrimo auctu adeò proficiunt pascua, ut montium juga vernantium pratorum speciem exhibeant.

CAP. XXVI.

De Divisione Plantarum in genere.

Lantarum divisionem instituere, cujus membra seu genera subalterna universas species complectantur, nullà adhuc anomalà & fui generis relictà, quaque fingula genera notis fuis charactarifficis ità circumferibat, ut non communicent in vicem, hoc est, ut nulla possit inveniri species incerti (ut ità dicam) laris & ad plura genera revocabilis, difficillimum esset imò planè impossibile.

Nec enim primò id patitur natura rei. Cum enim Natura (ut dici folet) non faciat faltus, nec ab extremo ad extremum transea nis per medium, inter superiores & inferiores rerum ordines species nonnullas media & ambigua conditionis, qua utrosque velut connectant, producere solet, ut ad utrum pertineant omnino incertum fit : ut v. g. inter Plantas & Animalia Zophyra dicta. Deinde in unoquoque etiam ordine non paucas exhibet species fingulares & anomalas, ilui, ut vocant, generis, tanquam exceptiones à regulis generalibus, ad libertatis scilicet suz nullis legibus obnoxize

At neque fecundò, fi natura rei id pateretur, humana conditio admitteret. Cùm enim plantarum numerus ingens fit, in his atatis angultiis, memorize imbecillitate, intellectus inadvertentia & caligine; quis adeò universalem specierum omnium notitiam, adeòque claram & distinctam fingularum, se unquam assequi posse sperat, urtali incepto sufficeret? (visadeò circumspectus esse potest ut ad omnes omnium convenientias & differentias attendar, eásque sub uno quasi intuitu comprehendat, quod tamen ad eas inter se conferendas necessarium est?

Nos ergo Methodum Plantarum omnibus numeris absolutam non policemur , cum natura (ut diximus) intra limites Methodi cujulcunque coerceri repugnet : at neque quam patitur natura perfectam & elimatam: non enim id unius est hominis aut artaris; sed quam potumus accuratam pro

ingenii nostri tenuitate, & modica harum rerum peritia. Methodos autem illas quæ plantas secundum locos natales, aut slorendi tempus, vires & usus difponunt, rejicimus, quoniam omnes illa cognatas species separant, alienas consociant; eam auauponunt, penamas, quomant unins ma cognatas poetes reparant, anenas contocant; eam at-tem que à fimilitudine & convenienti à partium pracépuarum, floris felitect, & calyes, feminis ejífique conceptaculi notas characterificas generum fumit, amplectimur & ufurpamus.

CAP. XXVII.

De Divisione Plantarum, in Arbores, Frutices; Saffrutices & Herbas; & singulorum in genera sua subordinata.

D Lanta perfecta à Botanicis vulgo dividi folet in Arborem , Fruticem , Suffruticem & Herbann.

Arbor [ΔistPer] definiente * Jo. Boden à Stapel, cujus definitionem probamus, eft Plan * Comment in ta lignofa, craffitudine & altitudine inter omnes maxima, cui caudex pro faperficie eft, perennis & Theophr. Hift. natura fimplex, qui in multos ramulos majores, & deinde ramufeulos multiplices finditur, ut Pyrus,

Frutex [Odus] codem definiente, est stirps inter lignosas altitudine & crassitudine mediocris. cui pro superficie l'tipes perennis, natura multiplex, quique facile in naturam arborum stolonum

amountone connectant.
Suffinex [949,949] cidem ex Antiquorum fententia fic definitur; ftirps minima inter lignofas & craffitudinis & altrudinis, caule perenni, interdum fimplici, interdum multiplici & farmentacco, Community of announts, same persum, increamn impus, incream manspire of armenescos, following the certain, us Rofamium, Lavendida, dr. Elect definitio sallaci commet notai quibus Sofficiar of Frairie certo posse dissipari i idoque nos pous post commodirem dabinus.

Herba [116a] codem definiente ex Antiquorum fententia, est stirps cujus superficies est ex soliis and the property of the control of t

Divisio hæc quamvis unicuique è vulgo nota, & populari usu omnibus seculis recepta & frequentata fuit, non tamen accurata & Philolophica censenda est.

Nam primo, Plantæ nonnillæ inter duo genera ambigunt , ut ad utrum pertineant difficile fit Nam primo, riante nonnume uner quo genera amonguni, ut asi ucrum pertineant dunicie ni judicare, alus Boranicis uni, alus alteri eas alcribentibus. Sic v. g. Viie Theophrafto arbor elt, re-liquis Boranicis frues, ut alias omittam. Natura enim tam in plantarum, quam in Animalium ge-nere, inter faperiores & inferiores ordines, fieces nonnullas media & ambiguar conditionis producere folet, quæ utrofque velut connectant, ut ad utrum pertineant omnino incertum fit.

Secundò, Arbores nonnulle recifis cymis in frutices; frutices avulfis aut abfeiffis ftolonibus in arbores facile transeunt. Sie v. g. Lentiscus magna solum ex parte fruticat; multis ab una radice aroores racue transcut. See v. g. Lemones magna nount ex pute truckay must be that racue follombus & virgulats affingens; interdum verò quando non caditur fed negliguru (ur plerifique locis ad Anam fluyum oblervary) in arborem jultx magnitudinis excrefeit, inquit "Cluffus. Jampe. * Hift.lib.1; res quoque apud nos in ericeris frequentifilma, cara au à jumentis departa plerunque fruit at; fin car ite permittaut nec violettu in arborem adoletici. Idem dicendum est de Baxo, & (ut nonnullis videtur) Ilice coccifera, que in Gallie Narbonenfi cisdem de causis in fruticum ordine coercentur. Ex altera parte Myrtus nili fapiùs purgetur in fruticem transit. Theophrast. Hist. lib. 1. cap. 5. Comarm [Arbust] find natura putilla eft, sed ranus expurgata in magnam altitudinem affargit, quemad-modum ettam Malus Punica, Bellon, de neglect, fire, cult. Prob. 12.

Tertiò, Plante nonnulle in aliquibus regionibus fruticum modum non excedunt, in alis arborum ftauram & magnitudinem aflequuntur. Sic Ricinus, qua Lobeho in Adverfar, annua nec rediviva planta dicitur, in Creta multos perdurat annos, & in tantam excredent altitudinem, ut nonnifi feahs admotis confeendi poffit, quod ' Bellonies tradit. Clubus quoque in maritimis Betice Ricinos * Offereat. in authors conserved points, quota Denomins statute. Casanto quoque in maritanto Denomino Decer Recino de Caraffettadine humana, altitudine trium homitum, multis pregrandibus rams brachatos & multos an-libit. Log. 18; nos durantes oblevavite, evique exactifilme congruentes deferiptioni Diofeoridis. Sebel. in Monad. cap. 4. Nos quoque in Sicilia Ricinum arbutculam, Sambuci amulam lignolam & perennem, in fecap. 4. Nos quoque in Sicilia ratemani aronentami, samone amonam de perament in he plus frequentem obleveavinus. Rhododendri nonnullis Cere initule locis ad adredamum trabes conficiendas aprez, que ablo parve funt. Bellon, de neglect firp, cult. Probl. 12. Idem Objero, lib. 1. cap. 43. Rhododendri rubo flore, inquit, in monte Atho in lummam cellitudinem attolluntur, earumque caudices craffitudine ficubus non cedunt. Arbum quoque, que in alus locis plerunque dunrumque exames camacine incuss non comme remos quant grant quant Galli Launos initiati kana francan, ingentes illue funia rabores. Bella, bid. Cornas frantina, quant Galli Launos initiati Sanguineum fraticem appellant, haud nunor in monte $Cx^{\#}xy_{R}$, non procal Philippis Macedonia urbe,

urbe, nascirur quam majores nostri Corni mares. Idem Objervat. lib. 1. cap. 56. Multis Austria locis nascuntur ctiam Corni feemina arbores mare non minores. Cluf. Annet. ad ditium locum Bellen. Suffratices quoque alicubi in fruitcum aut etiam arborum altitudinem excrefcunt. Josephus Ruta cujusdam Macharunte in ipla Regia plantata meminit, qua à nulla Ficu vel cellitudine vel magnirudne vincebatur. Nos quoque vidamis baculum tricubrale ligno fatis duro & folido, è caudico Rure cupidam in Virginia nafcentis factum, uti retulit generofus quidam ex amicis noftris, qui fe-

cum illud gestare & circumferre solitus erat.

Quartò denique Arbores nonnullæ cum Fruticibus, Frutices & Suffrutices inter se & cum Herbis genere proximo conveniunt, costémque characteres seu notas genericas & effentiales obtinent. Sic n genere Baxi alia e exertira arbora a lia pumila i in genere Ampadai alia pariter procesa , alia nana ; neenon in genere Ilicis, ut alias omuttam. In Sambuo autem, Hiperico, Tubymalo, Sempernama, nection in genere tites, ut ains omittam. In osmouco autem, risperce, titipmals, competing, Malva, Scabiefa liftique plurimis res de manifellifima. Ebulus enim que herba el ci, quilque fuperficies quotamis emortur, caldem omnino cum Sambuco (qua arbor Botanicis cenfetur) notas

fiperfices quotannis enorteur, eatkent omnino cum Sambuco (que arbor Botanicis cenfenur) notas genericas & effentiales obtinet. Tragium quoque (quod fruex eft lignolis) cum Hyperico: Tri-thymalus dendroites cum vulgaribus herbaceis; Sempervium arborelcens, Scabiola arborea Cretica, Malva arborea, &c. cum cognominibus plants notis genericis convenium; & primo fatim alpechi ad cadem genera pertinere agnoficantur.

Verium his non obflantibus, quoniam Divifio hac paffim cognita & recepta, omnuímque feré feculonum ulu approbata eft, nec alia commodior occurrat, nos quoque cam retinebimus, certiores tamen inter Fruicem, Suffruiteum & Herbam diffinctionis notas afteremus.

Plantas ergo intio, divitione dichotomá, partienum in cas quæ caule funt annue, vel fi perenni non lignolo, & que caule perenni ignolo, Quarumcunque caules annui funt, Herbas appellamus, five radices perennent five non; nonnulla, etam caule perenni non lignolo herbis acconfenda videnur, ut v. g. Braffice foccis nonnulla, Nicotana cujus caulis interdum perennar, Malva arborea marina, &c. Que caule funt perenni vel gemmipare fiur , &c furculos fimplices non ramofos annuatim producunt, vel non gemmipare, germina producurcites code man se tranulos can annuatim producunt, vel non gemiparae, germina producentes eodem anno in ramos & ramulos interdum divila. Has Suffrutices appellamus; illas adhuc in Arbores & Frutices fubdividimus, inter quas hactenus certas & stabiles distinctionis notas non inveninus, ideóque superius in earundem definitionibus politis contenti limus oportet. Gemmas appello Arborum & Fruticum fœtus novellos quos quotannis Autumno, aut interdum etiam Æstate, concipiunt, squamosis tegumentis velut secundis obvolutos, in quibus per totam hyemam latitant, quá exactá, vere novo in furculos explicari incipiunt, ut superius diximus.

Arbores ergo & Fruices à Suffruticibus diftinguo quòd illæ gemmiparæ funt, hæ autem minimé. Efto ergo Suffrutex nobis definientibus, Planta minimæ inter lignofas altitudinis & craffitudinis, non gemmipara, caule perenni. Seu Planta caule perenni, lignofo, non fimplices tantum furculos an-nuatim producens, fed ramos in ramulos & furculos divifos & fubdivifos.

Verum quoniam Suffrutices plerique cum Herbis notis genericis conveniunt, nec admodum numerofi fint, eos Herbis admifcebimus, adeóque tria duntaxat fumma Plantarum genera conftitue-

mus. Arborem, Fruticem, Herbam,

Summis autem generibus conflitutis fequitur ut fubalterna, feu horum unicuique fubordinata ex-

Horum autem notz characterifticz non tantum à femine ejúfque conceptaculo (quanquam ab his pracipue) fed & à flore ejúfque calice defumende funt; non omnino neglectà Radicis figurà & conflitutione, aut foliorum fint. Flore seim & peranathia nonnullorum generum certiores & mags confipeuos characterets exhibent quàm femina aut corundem involucra. Sic v. g. in genere Leguminolo Flos papilimaceus character et intíguis y quem fipecies omuse Leguminum velut fronti imprefilm intuentibus offentant; cim ex feminum corúnve conceptaculi numero, figura, fitt alifve accidentus difficile celler notam generis indicem fiumere.

De Arborum & Fruricum divitione infitunenda, cim horum genera non admodum numerofa fint, non eft cur multem laboremus. Herbe autem cim numerofilme fint, in is ritè difficultas. Nobis diu multúmque confiderantibus non alia prior aut potior differentia videtur quam que delumitur à Plantula feminali. Plantas ergo primo in loco dividemus in cas que Plantula feminales habent tificilam aut bivaviere, fiet mavs, binis covjedonibus infitruétam; & cas que se audem obtinent altero vel utroque folio feu covjedone carentem; in his que primó e terra evente folio fine coccheribus fimila funt. Horum autem note characteristice non tantum à semine ejusque conceptaculo (quanquam ab

quæ primò è terra exeunt folia fuccedentibus fimilia funt.

Politerioris generis comnes, paucis exceptis, Afparago, Pennià, Aro, Cyclamino & fiqua funt fimi-lia, folis funt Gramineis. Florum respectu dividuntur, in eas que se soboles fiante apetalis seu fémi-meis, & cas que frontes petaliferis seu bracetast. Que, soboles faminiei funt dividuntur, in Culmi-reis, & cas que frontes petaliferis seu bracetast. Que, soboles faminiei funt dividuntur, in Culmiferas, hoc eft, qua caulem teretem, geniculatum & plerunque concavum edunt, fingulis foliis ad fingula genicula eum involventibus: & Graminifolias caule, geniculis nodofis non intercepto. Culmifera: grano majore quarum femina hominibus in cibum veniunt Frumenta & Cerealia vocantur. relique grano minore Gramina. Que floribus petaliferis funt, vel conceptaculum feminale in terna loculamenta divisum obtinent, scu radice bulbora proprie dictà fint, hoc est, vel è pluribus squamis invicem incumbendbus, vel è pluribus tunicis exteriore interiorem ambiente contextà; seu radice tuberotà, ut Crocon Colchicum, Asphodelus, &c. seu radice fibrosa, ut Phalangium; vel baccifera

tuberous, ut Crocon Colchicum, Alphodelus, &c. feu radice fibrole, ut Phalangium; vel beactiere attunt, ut Alparagus, Arum, Dracentium, 6vc.

Prioris generis herbas, qua feihece plantulam feminalem bifolam aut bivalvem obtinent, à floris conditione commodifilme dividi poffe videntur in eas qua florem habent aptatlon seu faminium, hoc eft, folis flaminibus cum Stylo & Calice compositum, folis illis fugacibus, tenellis, col.-ratis, petalis nobis cum Columna dicitis, qua vel decidunt vel marcefcunt ante feminum maturitatem, carentem: & eas qua florem obunent manaba leu bracleatum, folis illis fugacibus coloratis infruêtum.

colore aliquo præter herbaceum intigne. 2. Ut fit fugax aut caducum, hoc est ut vel defluat, vel marcefeat antequam temen maturefeat. Que florem habent petalis infructum seu bracteatum, vel sunt eodem composito, vel simplici. Florem compositum voco qui ex multis flosculis in unum totalem florem cocuntibus constat. Flo-

rem hune unicum compositum voco potitis quam Holiculorum agmen, quia unico pediculo donatur, & unico calice includitur, &ci di multis (peciebus circulum in margine habet foliorum planorum radiatim medium discum ambientium, diverse à reliquis flosculis figura & magnitudinis.

Herbs flore composito vel lactescent, suntque eodem plantfolio plerunque natura pleno; vel succe limpido scatent. Ha autem vel sunt flore discoide, h. c. ex plumbus brevibus, compressis & confertis flosculis, in unam quafi apparentem superficiem digestis composito; succedente semine vel

conterns Holculis, an unam quata apparentem functionem digeltis composito; fuccedente femine vel pappe innafeente alato, cuius generis herbe l'appole dicuntur, vel foliab & pappo defitiuto; in Compibilieri deltis; vel flore fiftuari: hoc eft, ex pluribus concavis oblongis flofculis, ad margines in longas lacinias difficits composito. In hoc genere flofculi enam marginales fiftulofi fium. Hae Capitate vulgo dicuntur, quae calya cartum (quinnofus in ventrem plerunque extunction. Hoc Quae florem habent [mplicem, h. e. ex petalis, tantum cum flaminibus & fiftylo conflantem, feminum respectudivid politium in duo genera, Primium eft earum que feminubus flum mudi feu verè, feu apparentir tantum, h. e. mullo prater Perianthium valculo aut tegruine donats: Alterum earum qui feminibus generatemia responso & i perianthio difficita tetti.

feu apparentit tatitum, h. c. nullo prater Perianthium valculo autregmine donatis: Alecrum earum que leminibus coneptaculo poptino, & 1 perianthio diffinelto tettis.

Que fernimbus finte multi pro nunero ferniami fingulis floribus fuccedentium dividi poffunt, in eas que fernima ad fingulos flores obtinent. 1. Singula, 2. Bima, 3, Terna, 4, Quaterna, 5, Multa incerro nunero. Que tima ad fingulos flores fernima obtinent in duplici funt differentia, Alis flores printapetali in umbellas plerunque digelti, & he Umbellifree deuncur: alis flores monopetali, quadripartiti, folia caules ad fingula genicula fellatum ambientia, multa, & he Stellase appeldipartiti, folia caules ad fingula genicula fellatum ambientia, multa, & he Stellase appeldipartiti, folia caules ad fingula genicula fellatum ambientia.

Que ridem quaterna producunt femina post sorem unumquemque, duorum sunt generum: Alis folia in caulibus ad singulos geniculos ex adverso bina, slores labiati, que Vericillata appellantur: aliis folia alterna, seu singulatim in caule sita, quæ Asperifoliarum titulo innotescunt.

Verum quoniam femina, quæ videntur in nonnullis hujus generis plantis nuda, reverà non fint, fed folliculis feu thecis inclufa, ideóque titulum hujus membri divitionis fic emendabimus.

Herbæ flore perfecto feminibus vel nudis, vel in fingulis folliculis, à planta matre una abscedenti-

uss, miguis.

Nos equidem in Methodo plantarum non ità pridem edita pro nudis habuimus Verticillatarum femina, prout vulgo habeatur, quamvis in nonnullis, ut Libanatalis teathypobare, dari nucleum, a
pongiolo cortice diferentum non nefeiremus, quoniam in plerique huise generis cortex nucleo arche
adherert, & Theophraftus ipfe femina hujulimodi nonnulla pro nudis haber; idem de reliquis hoc genus feminibus, ut v.g. Stellatarum, Afperifoliarum, & Polyfpermen dicendum, et à nobis nudis accenferi quia folliculi quibus includuntur interiori nucleo in multis speciebus adharent, in omnibus (etiam Malvis ipfis) unà cum feminibus inclufts à planta productrice abfeedunt ; ideóque videntur & vulgo reputantur non conceptacula feu uteri feminum, fed membranæ tantùm involventes, & fe-

Qua femina ferunt in conceptaculis feu vasculis propriis, à perianthio diftinctis, diftingui possumi in eas que in pericarpio seu pulpa humida aut molti semina inclus obtinent: Hæ dutim generum sint, nimirum vel 1. Fudiu majore, corticolo, cui sos insidet; quæ Pomferæ dicuntur: vel 2. innt, immuni vei i. Priesi majore, concoon, cui fica mine, quae consequente finetu minore membrand tenuiore veltito, quae Basafera a ppellanturi: Se cas quae in conseptantia ficacioniu iemina continent. Ha autemin multa adhue genera didibividumuri. Suri enim vel cae expatantia pinitus de daipantii cidem flori fuccedentibus, quae Multifilipasa decimus, ur v. g. Aconiceptantia pinitus de daipantii cidem flori fuccedentibus, quae Multifilipasa decimus, ur v. g. Aconiceptantia pinitus de daipantii cidem flori fuccedentibus, quae Multifilipasa decimus, ur v. g. Aconiceptantia pinitus de daipantii cidem flori fuccedentibus. cepatuus purtuu er aiyuntii totom non iucceeniuuss, quas ruumijiriguu tuttuus, ii v. g. Atom im, Aquitigi, Dilphimim, er. vel concepatuli figuiti, vaa conjuntii, quas enim nos pro ejid dem vakuli celluls habenius, Caelajimis alique pro concepatulis divertis fed conjunctis. Has ai-tem pro numero foliorum in flore & corandom figuiti dividimis in 1. Mompetalar, quanti felicet flos unico & continuo folio constat, eóque vel Uniformi, vel Difformi. Florem uniformem superius talis capsulatis; vel Dissormi, quales sunt Papilionaccae dictae, quia earum flos Papilionem alis expansis quadantenus imitari videtur. 3. Pentapetalus, seu veras quarum flos quinque petalis distinctis conflat; five apparents, quarum flos revera monopetalos est, cum lacinus in quas dividum da ungues juncta fint, sed pencapetalum refert ob profundas & ad unguem fere pertinentes scif-

CAP. XXVIII.

De Collectione, exficcatione, affervatione Plantarum, earumque partium.

N Plantis earúmve partibus colligendis observationum cœlestium, & Astrologicarum de partibus Zodiaci, planetarum aspechbus, configurationibus, influentis, &c. rationem non haben-dam centemus. Quantum enim hactenus observare licuit, incerta & fallaces sunt, & succes-

At neque multum referre putamus quá Lunæ ætate collectæ fuerint plantæ: quin æque durabiles esse crescente & decrescente sydere collectas.

Omnes denique de modo colligendi observatiunculas superstitiose vanitatis damnamus.

In genere autem colligendus cenfenus câm in flatu & vigore finnt, câm facco jam min & probe concocto turgide, antequam indurefeentibus fibris lignelecre incipatar: & quod ad compus attinut, die fereno, câm Solaribus radia mantino rore diffipato pentits exfectata fierrin. Vertim (ur recte Schroderus) finem duplicem collectio refinit, affervationem & ufurpatio-

nem.

Affervationis causi (utille pergit) colligende funt ed temporis periodo, qua vigent qualitates ad durationem facientes, ut funt ficcitas, caliditas, vel moderata frigiditas.

Ulurpationis ratione colligir requiruut dum qualitates vigent medicationi aptiores.
Sed ut de partibus plantarum in fipcice agamus,
1. Quod ad Radiesa attinet nonnulli Vere potitis quam Autumno colligendas judicant, quia

 Quoa an Rauces attinet normani cue pour plant plant in fife & vegetior vis, humórque abundantior: é contra Autumno pareio: i polleant fucco, fiquidem affatis decurfu in caules, folia, flores, dantior : è contra Autumno parcio i polleant fueco, fiquidem arfatis decurfu in caules, folia, flores, fructus omnis facultas infumpta fit, & proinde radix enervata. Ali praftare putant aftare cas colfuettus omnis facultas infumpta fit, & proinde radix enervata. Ali praftare putant aftare cas colfuere, chim planta in vigora ac maturitate fuerit. Quippe ut integram plantam ità & radicom cum maturitate vigorari cenfent. Alit denique Antumno colligi fatius elle flatuunt, chim folia decidunt, calique contadefunt, ob has rationes, 1. Quia omnis humor à flurge ad radicom recedit 2. Plurima per hyemen in terra relicita ad ver ufque pereum non raro frigore, aut gelu conflicità corrumpantur, uv y, g. Cichorium, Beat, Carrota, &c. 2. Non habent radices hyeme quod nutriant, adeòque fibi folis alendis vacant, & tunc temporis robultifilms tim oportet. 4. Accedit frigus Autumni, condenfans radicum calorem, omnisque exactific concoquens; S. Radices Autumno vegeriores effe inde ettam evincitur, quod Autumno transplantate facilius provenant quam Vere. Hac omnis? P. Laurembergus. * Harticult. quam Vere. Hac omnia * P. Laurembergius,

Verum rationes hæ rem non concludunt, Lifque facile respondetur. Nam 1. Nullus est Autumno humoris à caule in radicem recessus proprie dichts: quod tamen in idem recidit, humor qui in caule erat evaporat; cumque ascensu à frigore inhibito, novus à radice non subministretur, tum folia defluunt, tum in nonnullis caulis iple inarescit. Radix autem in terra latitans succo turgeat necesse est, cum humor semper præsto sit quem è terra combibat, nec ullum in folia & caules impendat. Nec tamen inde fequitur Autumno vegetiorem este radicem, sed poriùs Vere, postquam fuccus longa in vafis per hyemem digeftione & velut circulatione exaltatus fuerit, mitiorque &

2. Excipiendas concedimus quæ à brumali frigore vel corrumpuntur, vel ctiam damnum & in-

juriam fentium: has enim Autumno colligere predie.

3. Cim radices per hyenem non habeant quod nutrant, tune temporis robultiffimas quidem effe convenit, non tamen initio hyenis, fed cium temporis diuturnitate earum fuecus (ur diximus)

probè concoctus & maturatus fuerit.

4. Quòd frigus Autumni condenfet radicum calorem omnisque exactius concoquat concedimus. Quo ergo diutius infultus ejus fenserint, (ni nimis vehemens sit) cò melius concocto succo mitiores & maturiores fiunt; ut in Paftinacis latifoliis experimur, quarum radices tempore Quadragelimali

& maturores hunt; at in Pattinasis tautone experimir; quatum fautos comporceausigeman erue longé laphdores & dulciores fentuntur quam Autumno.

5. Quòd Radices Autumno transsalanta facilitis proveniant, cas tunc temporis vegetiores esse non convincit. Ideò enim facilitis comprehendunt, qua cum onnis germinatio surfum à frigore inhibeautr, nec aliud habeant quod agant, fibris duntaxat agendis vacant; nec ante soliis & caulinumeratur, nec anut naocani quou again, noris quintavat agenius vacant; nec ante foiis oc cauli-bus emittends difrahntur, quam daturnitate temporis folo affueritir, cique firmiter coaluerint. Adde quòd per hyemeni terra plerunque humore facter, ur millium is à fitti periculum fit, qua affate plerunque calore ambitents humorem evocante, perimuntur. Nos ergo herbarum omnium radices colligendas centemus cinn plenam maturitatem adepter funt,

No ergo herbarum omnium radices colligendas centemus cum plenam maturitatem adepta funt, antequam caulem emitere incipiunt: a taugu onnullas autumno, alias eftate, plerafique vore: Plantarum annuarum eftate: Biennium, fi periculum fit ne Brumali frigore corrumpantur, aut vinum contrahant, ut Carata, autumni inito; fi hyemem facile tolerent nec ligneficant; primo vere antequam germinent, ut Teffinaca latifoliae; quò di ante hyemem exactam ligneficere incipiant, josà criam hyeme, ut Rafa: Earum qua caule edito radicitus intercum, vere antequam germinent; quo tempore pleraque etiam plantarum perpetuamum radices colligi poftulant: nonnulla tamen, ut Actole, Albaea, Alari, Buyloffi, Cylammi, Dracametli, &c. quovis anni tempore excepta hyeme colligi posiunt. Ratio cur radices plerarumque plantarum colligenda sunt antequam caulem edant vel germinent eft, quia cum caulem emittunt, fuccus illico radicem destituit & tibra lig-

Flores (ut recte Schroderus) colligendi sunt, cum pulchritudine sua luxuriant, nec tamen mar

Flores (ut recte Scironeers) Congent units, cuin purchiaculare ha acadimate, nec damen mar-cefeunt. Exclep paucas que in genmis colligi volunt, ut Rofes, Jafmin, & tim. Herbe & folia cuin odore, colore, lapore, cacuminéque fuperbunt, & florefeenta appropri-quant, ad ulum fedices, medicum, aut ad Herbarhum feccum conficiendum, cuim enim ninus tene-re funt, luccus aquotior elt, & tota fere planta in humorem refoliate evaporat. Hinc & gramen non ante demetunt pro fœno quam in caulem abierit. Nam quamvis ad palcua aptius fit, dum adhuc tenerum & recenseft, non tamen ut exficcetur in fœnum : quia quamvis tunc temporis humore admodum turgeat, postquam tamen exaruerir, succo evaporante parum solida restat pro pabulo, sed in nihilum ferè contrahitur. Deinde succus minus exaltatus minus firmum & solidum nutrimentum præbet. Tandem fuccus ille frecificus, vafis propriis contentus, in quo tota vis plan-

nutrimentum praebet. Tandem fuccus ille I pecificus, vatis propriis contentus, in quo tota vis plante qua talis confifit, alquo te tempore indiger, ut re's prapareturi, & maturiciat.

Ad ulum culina five in acetariis, five in olere, Herbe ferè aptiores funt dum tenere adhue & recens natae, ut in Afparagia, Ladheni, Parulacae, 6^{se}c. cerminus.

Horbe , utplutimum ad ulum medicum cum floribus affervantur, colligende itaque he erun quande floribus triumphant; ut Calaminius, Censuavium, Chammedyri, Chamepiyi, Daucus, Finnaria, Majarana, Origanium, Polium, Pulegium, Serpjilam, Thymus, &c. Schrod. Semina

Semina colligenda funt cum bene matara facrint, ficcarique coperint, nec tamen excidering

Fructus ad medicinam cum bene maturuerunt, ut reac idem Schroderus: ad affervationem, ut idem è Bapt. Porta in Mag. antequam omnino maturescant, at neque omnino acerbi sunt, neque ad justam maturitatem pervenerint.

Que ar param nos corum potias confilium probamus qui non ante plenam maturitatem fruêtus colli-gendos monent. Maturitatis autem indicia funt quod fponte delhuere incipiunt, vel quod grana fou femina colorem mutare & nigrefeere coperint.

Qui enim immaturi decerpti funt contrahuntur admodum & corrugantur, corúmque caro fic-

De exficcatione plantarum, carúmque partium ambigitur. Plerique enim medici pracipiunt ut Exiceatio in umbra ficcentur. Nos potius in affentinur, qui cito & in Sole ficcari jubent, quod in Feeno etiam exficcando commodiffinum experimur. Quo enim cituis exficcantur en melligen cura adhibeatur, facile fitum & rubbiginem contrahunt, & tandem corrumpuntur. Quod fi velles utilores & folia colores nativos quittis retineant, in umbra ficcare præftat. Cum autem folia, flores & fummitates plantarum in fole ficcandos dico, nollem ur fingulatim sparfa Solaribus radiis exponantur, sed in acervulos composita sepuis versentur donec probè exficcata fuerint.

Fructus pulpa molli constantes quales sunt Pruna & Uva in sole aut in surno exsecuri requirent: reliqui exficcari non defiderant.

Pro Herbario ficco efficiendo Plantarum folia & flores diligenter explicata inter chartas ficcas reponenda, & moderate premenda funt : nam fi nimis comprimantur, vatis ruptis humoribus confufis, colorem mutant & nigrefcunt. Sæpiùs deinde transferenda funt in chartas novas & ticcas, aliàs facile mucescunt & corrumpuntur. Cum penitus ficca evaserint chartis potius assuenda quam

alháfacile mucefcunt & corrumpuntur. Cim penitus fica evaferint chartis ponús aflienda quim agglutinanda framiuns, quoniam agglutinanda framiuns, quoniam agglutinanda framiuns, quoniam agglutinanda fica therbarum folia, flores & fummitates, poftquam probè exficeata fuerint in facculis chartaccis (ali cortacos praferiun) tifque pyxidobus lignes in etudis, inque loco ficco & friingido pottis quam caldo repofitis. Calor enim partes fipirituofas & odoriferas (in quibus vis planter pracquie hofipitatur) agitando facile evaporabiles & fugitivas celdut. Conductic ceré ad distribution and fervationem, ut aer fechilo acceatur, qui partes aditivas ei expofite plante brevi evocat & diffigat. Acris enim partes in perpetuo mont funt, movendo autem dividunt & partes volatiliores plante fecum aufenunt, prafertum fi fit calidior. Proprium enim caloris elt partes agitando à fe micem feparare & dividuer. C. Dodd fi hoc non effet, & partes plantarum vaporables non minis in vase caludo quam in aero libero exhalarent; vafis tamen latera cos cohibent ne longilis recenta de la delararum concultium units reflectantur. & bisdem quandam quafi circulationem dant, sed ad plantam conclusam rursus reflectantur, & ibidem quandam quasi circulationem efficiant. Hine morem illum improbamus herbas in saticiculos colligandi, deque Officinarum tectis fuspendendi.

Fructus qui exficcari non defiderant, ut Mala & Pyra, aeri expolita & in acervos congelta latis commodè servantur, si modò loco ficco & frigido reponantur: nam si locus calidior sit succo ex-inantios contrahi & corrugari experientià didicimus. Sed nè nimius sim, varios modos servandi

inations contrain & corrugar experients distributes. See It is missing and income level in the fractis vide apple I. Laurembergum Horizath. lib. 3. cap.; 5 · V.

Semina in conceptacilis finis optime fervantre loo frigidore & fice: stits commodé etiam in facculis aux involucirs charactes insque cirits igness incluss, inque loco ficco non mims calido repofitis. Nam calor immoderatus eo ufque exficcat femina ut germinationi inepta evadant.

Semina nonnulla fi probe affervata fuerint per decennium integrum tœcunditatem fuam cuftodi-

unt & fata germinant. Maximum ab humore dannum fentiunt & ad putredinem disponuntur. Et tamen (quod mirum est) terra gremio excepta, quantumvis per hyemem perpetuò ferè madeant, secura & illusa latitant, novoque vere promptius & alacrius germinant quam qua diligentissime custodita fuerint, ut superius innuimus.

CAP. XXIX.

De Chymicâ Plantarum Analysi , & partium resolutarum Usu.

M 163 controversià illà inter Chymicos & Philosophos tantopere celebratà, an Ignis sit venus corporum Analysta, vulgò notum est, constitutiva vegetabilium principia este spiritus. Vegetabilies sint vel Vinosi, yel Urinosi; illique vel Acetosi vel Sulphurei; hi verò nil aliud funt quam falta volatila modico philognate soluta. Salta dividantur in volatila & tixa, illa inUrinosi & Oleosa (Oleo anim interdum concrescum in Salta situ generis) hace in estentiali, su marina, & lixivialia, etiam & in faccharina. Philogma prout magis vel minis participat de Salo, vel Oleo, varia may man cuam ce in accinuma, rinegina prout magis vei minis partocipat de saie, vei Osos vaint forriatur epitheet, ut fimplex, infinyalum, queum, frigidum, albelcens, aromaticum, amarum, ca-lidum; phligma per le proprie loquendo efi humidiras elementaris. Olea funt vei diffillata vei exprefla, caque odorifera, baldamas, factida, inodora, inflammabilia, acherea, crafla, Sec. terra damnata & infipida audut, licet interclum variis operationibus & utibus infervisar, quod quidam Chymici optime norunt. Hae principia Vegetabilium in le invicem transmutentur, sunt enim secundaria

Modi eliciendi & praparandi hac principia, seu Membra Vegetabilia è seminibus, frugibus, floribus, foliis, aliifque partibus plantarum, putrefaciendo, fermentando, degerendo, deftillando, fe

parando, rectificando, incinerando, elixiviando, filtrando, evaporando, vel Cryftailizando, adeo triti & omnibus familiares funt, ut hie non opus fit Cramben totties coctam propinare.

In Scholis Medicis notiffinum eft, spiritus acerolos vim Bezoardicam habere, volatilem venenacions Medicis notinimum eri, ipiritus acetolos vim Bezonaucam nacere, volatiem ven-natimque acrimoniam domare, ferocientes humores figere, & obtundere; unde apud Chymi-cos corrigentis Vice admodum frequenter funguntur in preparando Antimonio, Saturno, Helleboro,

spiritus iulphurei funt inflammabiles, inebriant, fanguinem accendunt, absumunt roridum ne-Opio , Aro, &c. opinius aupuarei ann unianinianes, meoriani, iangumeni accinium, aonimini rorium ne-ftar partium, execcintque tonum Viferum, & humores reddunt acres, unde horum potatores fa-piffine evadunt Phthitici, Heetici, vel Hydropici; modice tamen fumpti funt Cordiales, & labantes vires kepè revocant; in externis applicationibus funt egregii uliscontra frigidas intemperies; infervient etam extrahendis tincturis, & refinis.

Spiritus urinofi vegetabiles, & falia volatilia, funt diaphoretica, diuretica, acidum destruunt. & cum illo fe jungunt, unde fal compositum resultat Armoniaco simile; fanguinem torpidum, crafcum illo le pingunt, unac lai componium reiuras armioniaco munes, tangament oripienin, craftin, vel emoruum, reflicitant, finulum & volatilem reddunt, & reflexament, fipiritubes animali-pas, & generi nervofo finir admodium amici; unade juvant in Scorbutics, Cephalicis, & convultivis affectibus. Notandum tamen eft, quod hee falia vel fpiritus urinofi frequenter vel copiose propinati appetitum dejiciant, & digoftionem impediant, obtundunt enim glandulofum fermentum primarum viarum, & interdum excitant paroxyfmos Hypocondriacos, convulfivos & feorbuticos. Clicer eoldem cradicent, & tollant,) fermentando cum materià morbificà, que l'apenumero habet

Salia volatilia plantarum rarò in Alembicum ascendunt sub siccà formà, aut lateribus vasis adtexturam acidam. Sana voiatina pinitarum raro in Anemonam acentunit no neca norme, atti acertois varis adherent, fel legore immerguntur, & folvintur; quod paete al odore, & mixtura cum acidis. Hi fiprins urinofi & volatiles reidantur fixi cum fipriru falis, aut vitrioli : affirmant nonnulli omne. Hi spiricus urinosi & volatiles reddantur fixi cum spuru laits, aut vitrosi ; attumant nonnulisomne hoc Sal volatile oriri ex animalculis copiofissimé reportis in plantis purchéasis, sed hi nimis induluncia sur la mantata ; multa enim experimenta factuat ex contraria parte. Hi spiritus urinosi seu salia volatilia non solium eliciantur e plantis calisti, avantacis, att vulgo dietis anticlorabutici s, Salia volatilia non solium eliciantur e plantis calisti, Zangibere ; Cochlearia, Aro, Nashurio, cephalicis, & S. Somachicis, tu Cinnamomo, Galangá, Zangibere ; Cochlearia, Aro, Nashurio, Lepidio, Beccabungá, Raphano; Rosmarino, Majorana, Salvia, Rutel, Lavendula, Thymo; Mendá, Lepidio, Beccabungá, Raphano; Rosmarino, Majorana, Salvia, Rutel, Lavendula, Thymo; Mendá, Lopitilo, Beccabungá, Raphano; Rosmarino, Majorana, Salvia, Rutel, Lavendula, Thymo; Mendá, Lopitilo, Beccabungá, Raphano; Rosmarino, Majorana, Salvia, Rutel, Lavendula, Thymo; Mendá, Lopitilo, Beccabungá, Raphano; Rosmarino, Raphano, Rosmarino, Raphano; Rosmarino, Raphano, Raphano; Rosmarino, Raphano, Raphano; Rosmarino, Raphano, Raphano; Rosmarino, Raphano, Rosmarino, Raphano, Raphano; Rosmarino, Raphano, Rosmarino, Raphano, Rosmarino, Raphano, Rosmarino, Raphano, Raphano, Rosmarino, Raphano, Raphano, Rosmarino, Raphano, Raphano, Rosmarino, Raphano, Rapha portunata, cuturia, accrosa, temperatro, memos, manco, 18, mpnaes, contenta panturi, ecc. quote ex-perimenta & argumenta D. Wedelii, & Coxii, extra dubium poluerunt. Hoc intelligendum est de vegetabilibus dum recentes & virentes fint; femina dicuntur maxima ex parte effe fertiliffuna hoc

fale.
Phlegma maxime fungitur officio Vehiculi, & infervit Julapiis: Laudana, Spiritus, tinctura, & Oleavix adhibeantur abique idoneo Vehiculo.

Olea destillata habent suos Usus tam internos, quam externos; nam rarefaciunt, penetrant, discutiunt, & roborant, attamen caute & cum judicio internè adhibenda funt, ne inflammabili fua facultate febrim fanguini, & uredinem visceribus inferant, præcipuè in infantibus : verum Olea exprella & cocta pigniora funt, lubricant, & laxant, commodéque miscentur cum deftillatis, rà enim & horum caliditas & illorum fegnities corrigintur, quod recte monet Wedelius; inferviunt eti-

sant varus unous mechanicos. Salia fixa videntur differre in fuis viribus, faporibus, figuris, altifique qualitatibus, pro ratione planta; vel operationis; omnia tamen obtundunt & delfruunt acida, apenunt & refolvunt coagulationes; unde in cachexia, affectibus Hypochondriacis, letericis, & febriibus juvent. Hac falances; unde in cachexia, affectibus Hypochondriacis, letericis, & febriibus juvent. lia inter se non differre affirmat Clariffimus Coxius noster; attamen illa viribus discrepare ostenince to foot uncore anomals. Committee the property of the state of the Correlate D. Greener; & figures fulls multum variant demonstrat D. Levenbeck. Infervient etam proconficients Vitro, & Sapone.

Wedelius videtur (mea faltem opinione) rem acu tetigiste, affirmans Sal Alcali unum ab altero non differre, in genere, forma externa, seu affectu generali, attamen figuris, poris, & viribus per omnia non convenire.

omnia non convenue. Salia efferntialia, & marina è lixiviis Cryftallifata, quorum praparationes, & figuras vide apud D. Grevium, fitos habeant ulus in Medicina, incidendo, & detergendo; nee fermenta vifeerum tam façile obtundunt, & debilitant, ut volatilia, & lixivialia.

Salia feu concretiones Saccharina (qualia fiunt è fuccis Fraxini, Aceris majoris, Canna Indi-Salta felt concretiones Sectionariae (quana mune e neces trasmi). Access majoris, Cannas inde-ces, & Arboris Coco detas) infervinto officinis por conficiendis fyrupis, confervis, electriarias, con-dutis, &c. varifique utilistas dometicias. Attamen Clariffinius Willifini, &c. S. Paulus contendunt Scor-butum, tabem, altofque morbos chronicos ab horum tuli generari, &propagari; contennent enim particulas acres & corrolivas maxtas cum rotundis & roficidis, paliantibus acrimoniam, que diftilla-

tione se manifestat. Decocta plantarum, modò clausè & diligenter fiunt, numerentur inter optimas præparationes; vires enim, & virtutes vegetabilium maxima ex parte continent, fic etiam & tinctura, extracta, & pulveres; attamen fingulæ partes plantarum chymica analysi solutæ non donantur omnibus specificis virtutibus, quas in iplis plantis reperiamus; licet læpiffime id separatim agant, quod conjunctim non

Succi vegetabiles fermentati dant omnia genera Vinorum & liquorum inebriantium, qua varia induunt nomina & qualitates pro naturis plantarum & regionum, & funt apprime utilia necessitatibus humanæ vitæ, modò fobriè utantur fecundùm falutiferum naturæ infitutum. Hi fueci colliguntur vel incisione, vel maceratione, & expressione. Succi inspissar dicuntur Reb, quod fir vel folà coctione, vel mixtura sacchari seu mellis. Reb cum liquoribus diluta essentia essenzia conhituunt, vel inferviunt pro fundamento bolorum & pilularum. Gummi fen Refinæ nil aliud effe videntur quam fucci vegerabiles magis cocti, digefti, & concreti. Omnia operantur pro ratione planta, hine audiunt diuretica, cathartica, & narcotica, e. g. Terebinthina, Giumni Gotta, Opium, &c.

Meliora & nobiliora fiunt medicamenta è spiritibus urinosis, salibus, & oleis, inter se invicem mixtis, & unitis f. a. digerendo, circulando, & destillando repetitis vicibus. Balfama, & fapones componantur è lixiviis, & olois, egregii usus in pharmacia, & mechanicis.

Tinctura vegetabiles, & extracta optime eliciantur & praparentur cum foirirbus, fen mentruis ab ipfis plantis abstractis, corpora enim facillime solvuntur à suis propriis spiritibus, seu menstruis; e. g. tinctura rofarum extrahatur cum info foiritu rofarum.

Colores seu laccar eliciantur è floribus cum succo limonum percolato, & depurato; vel cum lixivio benè filtrato è calce vivà & cineribus clavellatis, seu soda. Hoc fiat degerendo, decantando, & evaporando. Hi colores feu laccæ inferviant pingendis floribus, aliifque rebus colorandis, feu miniandis, quandò folvuntur & parantur in aqua gummata, aut cum albumine Ovi ; habeant & fuos usus in pharmacia.

Caput hoc de Chymica Plantarum Analysi partiumque resolutarum usu contribuit ingeniosissimus, vir & fingularis amicus nofter D. Tancredus Robinson, M. D.

CAP. XXX.

De Morkis Plantarum corumque Remediis.

Damvis de morbis Plantarum corúmque remediis multa ab aliis dicta funt, & plura adhuc cum fructu dici possent iis qui carundem culture & observationi multum temporis & opera impenderunt. Me tamen, cui aliud est quod agam, quique stirpes de co medo & & animi duntaxat causi contemplor, observationes & experimenta destituunt, nec quicquam fere dicendum suppetit, quod non ab aliis jampridem dictum est: ad quos Lectorem remittere mallem, quam corum commentarios exferibendi txdium devorare. Quocirca caput hoc paucis abfolvam, & primo huic libro coronidem imponam.

Morbi Plantarum funt vel interni, vel externi.

Lib. L

MOTOI Plantatum unt ve interni, vel excent.

Interna voco qui à fueco nutricio intus fideepto originem ducunt. Hic enim fi vel nimis pared
fibbiniiftretur, vel nimis copiosè irruat, vel nimis frigidus & aqueus fit, vel maligna aliqua aut noxia qualitate imbuatur, motosi in plantis generat; Fame plantas non minis quan animalia tabelcere & tandem enecari minime dubium eft. Nonnulla ex nimio alimento obefitate laborane: ut omnia que refinam ferunt, nimia pingueline in tedam mutantur; & cum radices quoque pinguefere ca-pere intereunt, ut animalia nimio adipe, autore Plinio. Est & alius ab alimento nimis ubere morbus pecoris dum in berba funt, & depafte quiden, vel fepiu nullam in fiscie injurian fenium. Sed kton-cap 17. fura prodelt, quicquid contradicat Plinius. Ab humore nimio radices perpetud alluente aut inuntura protett, quequia contranca eminos. Ao manore mino rances papetto amente atti min-dante pleraque planta: praecipuè laeduntur, vel ob frigiditatem, vegetationi maxime inimicam, vel forte quod humor poros obfituens aeris ad radices liberum appullum & influxum prohibet. Hinc in Septentrionalibus montofis Anglia: & Scotia, ubi folum paluttre rarum & fungofum Spongia inflar aquam imbibit & retinet, Erica longe lateque omnia occupant, & paucifima praterea planta proaquam impiote & remies, Erica: ionge i accque ominia occupant, o paucinima praterea planta proveniunt: hinci in fichilibus fundo impervio late flirpes languent, & ad frugem non perveniunt: quamvis in his fortalle estam aqua flagnans computrelcat, & ad plantas corrumpendas conducat. Hine, ni fallor, corticis in arboribus nimia confiricis & denlitas, que fueci libertum afcenfam impedit, & truncum in lantudinem extendi & augeri non permittit; cui malo hortulani nostri subveniunt cortice secundum longitudinem lineis aliquot ductis incito: hinc denique arbores musco infellantur, qui ab humore crudo & frigido ortum ducit. Uftilago frumentorum & grammum non-nullorum morbifne internis an externis accenfenda fit dubito. Dispositio certe ad hunc morbum est in ipso semine, quamvis sortasse detur aliqua causa procataretica seu externa qua in materiam dis-posttam agens morbum facilè inducat. Verum de utiliagine in capite de frumento susius agetur.

Externos morbos voco qui ab externa caula inducuntur. Caula externa morbos producentes funt vel injuriæ cœli & tempeltatum, vel infectorum punctiones, erofiones aut etiam afflatus maligni. Colelte malum (utcum Plinio loquar) & maxima fegetum peftis Rubige eft , Anglice @illiniu vocamus. Frequentiflima hac in rolcido tractu convallibifique & perflatum non habenubus : e diverso carent e3 ventosa & excelsa. Hujus remedium superstruosum & magicum proponit Plinus, nimirum Lauri ramos in arvo defixos, in quarum folia vitium ex arvis tranfit. Melius probáfiem ferias, feltóque dies folennes, quos lunc pelh averruncandæ inflituebant, Rebigalia appellantes, fi modo vero Numini & non faltis & fictitus quibutdam Dus facratt fuitien.

Insectorum punctionibus, erosionibus aut etiam afflatibus noxiis originem debent plerique tumores & excretcentia in plantis, qua generali Gallarum nomine complectirur fummus Vir Marcelles Malpignus, quounque hiftoriam & Anatonien solità sua lagacitate & anessità exsequitur Anatonies Plantarum purte altera. Tractatum autem illum de Gallis sie concludir, Erunt ergo Gallæ & reliqui plantarum tumores morbole excrescentiae vi dispositi [ab Insecto] ovi à turbata plantarum compage & vitiato humorum motu excitata, quibus inclufa ova & animalcula, velut in utero foventur & augentur, donce manifoltaris firmatilique propriis partibus quafi exoriantur novam exo-ptantia auram. Nam fuperius multis adductis exemplis demonstrarat plantatum tamores reliquisque fideratas partes muícas & divería infectorum genera fovere & alere donce emancipata viam fibi faciant. Plura enim (inquir) infecta fia edunt ova, omni fere auctivo fueco defituta, quarum aliqua cortice privantur, ità ut mollis primava partium compages occurrat sub specie quali vermis. Ut igitur inclusum animal debitam acquirat partium manifestationem & soliditatem, uterum

tarum partibus ova committuatur vei deponuntur. Cue enim robufto cortice munimuri, & alimomian und cum animali claudunt, quacunque arborum price piam tabefacta opportune cuffodiuntur.

Out verò molliora funt in folus pilis deponuntur, vei fi copidius exigani humidum, majorcinque
tucelam, inca genma renellum corpus; intra furculos, flores, generium, pericarpium, femina,
praces & fingulas ferè vegetantium partes conduntur, ope corbera, qua Gallarum mufec
pracerain sollent. Terber enim quam diximus radix ora vagamm foris, qua terbia proper
places tubas ova per communem ductum, quadre liccat. Semel prope Junii finem vidi mufeam [qualativi. Has conjecturis fendum ficiem addres liccat. Semel prope Junii finem vidi mufeam [qualativi. Has conjecturis fendum ficiem addres liccat. Semel prope Junii finem vidi mufeam [qualativi delineave] infidentem Quercina: genma addive germana v. Harebat erenim foliolo fitabih sh apic liantus genima erumpenti yê convullo im arcum corpore recham evaginabat, pifampolati vicibus emitechat. In folio igitur avulsă mufea minum & diaphan report ejecta ova, fimalfina ais qua adhue in tubis fupereante. Tam fierax itaque mufearum familia è Gallis erumpentum,
fie dicture natura, terebur leu duplicis lima utivi unterat & perfodir molles plantarum partes; ità
ti ex silverta lipatum natura & compage varize partire emergant morbola excrefecntiz & tumores.

on the little plants, to the red to the plants in the way value as e. periodic months particularly parties; it at the subject a plant in marked to except course of tumores, the subject and the plant in the plant i

va in tenens segerantions particuis excitatur termentatio ieu meciniais inotus, na ur appeieris intritiviis fucus & in transverlahlus recollectus turiculis, peregrina ana infiriratis fermentari incipiat tritvis succis & in transverianbus recollectus utricuits, peregrina aura intpiratus termentari incipiar & turgere, ut frequenter in nobis & fanguines perfectis Animalibus ex apum inflicto vulnere, & fubinde infulo ichore experimur. At non ex vulnere tattimi & liquore fermentativo infulo morbi extratutur, fod afflatu iplo ovi aut infecti afficantur & contabelcuit plantarum partes: Mirabilius extratutur, fod afflatu iplo ovi aut infecti afficantur & contabelcuit plantarum partes: Mirabilius efficient (and infection over altero mulice minimo ovo in folia Visi. Poregri & finitum societi, compulfature fibris comp foliam circa expeditum opum in

his Vitts, Quercus & fimilium accidir: convulfis enim fibris totum folium circa expositium ovum in

uis vius, Quercus & immium acquir: convinus enim noris tonum ronum circa exponium ovum in fiirim contortum contabelcir: quin tanta eft depoliti ori vis; ut non folium fubjectum folium, fed communicata pediculo labe, indeque continuato furculo & appentis folius; coust tenellus ramus in foram contortus funma colorum jactura exarefeit. Hac omnia D. Malpighius.

Notandum autem non omnes Plantarum rumores & excrefeentias ab infectorum vulneribus aut

Notandum autem non omnes Plantarum tumores & excreicentias ab infectorum vunerious auf afflatibus venenans excitari, fed quoídam ab interno principio, himirum fucco nutritio quomodo-cunque alterato, vitiato, & à debita fua crafi & confiftentia recedente orin: interdum etiam ab

cumque airerato, vinato, & a ocosta uta ciani & connitentna recocentre orni: intertaumi etami ao externo vinculo aut preffura, contutionéve impeditor ne per propria vagla liberé fluat: Cum enim a radice femper copiosé fubrimitertur, & a dicht scaufis impediatur ne curfum continuet, in latts diredicer y exploration et curfum continuet, in latts dirediction et curfum exploration et curfum exploration et curfum exploration et al. (2015). The continuet is the curfum exploration et al. (2015) and (2015) an

modo laudatus. Nos his contenti hunc librum finiemus.

Herbarum Tabula generalis, summa genera exhibens.

Herbæ (unt vel

[Imperfect e ; qua partibus practipuis, flore sculicet & semine, sed practipue semine, vel carent, vel carere videntur, adeóque ortum habere spontaneum; ut Fungs, Alga, & Musci species nonnullæ. LIBER II.

Perfettiores; que flore & semine donantur, saltem semine. He vel sunt semine

(Minutissimo, & nudis oculis inconspicuo; adeò ut earum pleræque ante inventum microscopium à nonnullis etiam magni nominis Botanicis steriles habita sunt; ut Capillares berbe dicta; Scc. LIB.III.

(Majore; quæ vel funt Plantulà feminali

Bifolia, seu bivalvi, binisve cotyledonibus instructa. Hæ semine satæ binis primo foliis plerunque è terra exeunt, rarius valvas seu cotyledones non efferunt supra terram foliorum specie: Sunt autem vel flore

Imperfecto seu stamineo, hoc est solis staminibus cum stylo & calyce composito, foliis illis tenellis, fugacibus, coloratis, quæ nos Petala dicere folemus, carente.

Perfetto, seu peralode aut bracteato, foliis illis sugacibus instructo: Hæ autem vel sunt

(Composito, seu ex pluribus flosculis in unum totalem florem cocuntibus aggregato:

(Plantifolius, natură plerunque plenus, planta lactescente. LIB. V. Discoides, hoc est, ex plurimis brevibus, compressis & confertis slosculis, in unam quali apparentem superficiem digestis compositus, succedente se-

Pappo innascente alato, in Papposis inde dictis. LIB. VI. Solido & pappo destituto, in Corymbiferis. LIB. VIII.

Fiftularia, h.e. ex pluribus concavis oblongis floículis, ad margines in longas lacinias diffectis compositus floículis etiam marginalibus fiftulosis; quod genus herbæ Capitat A dicuntur. LIB. VII.

Simplici, seu ex petalis tantum cum staminibus & stylo constantem. Hævel sunt feminibus

> Nudu, hoc eft, nullo prater perianthium vasculo aut tegmine donatis; ad fingulos flores, vel

Singulis. LIB. IX. PAR. I. Binis, floribus

> Pentapetalis, in umbellæ formam plerung, dispositis, UMBELLI-FER E. LIB. IX. PAR. II. Monopetalis, in quatuor lacinias diffectis, foliis caules ad nodos ftellatim ambientibus, STELLATE, LIB.X. PAR. I.

Ternis, cujus generis est Nasturtium Indicum dictum. Quaterns; Hx vel funt folis in caule

*Ex adverfo binit, floribus labiatis, caules plurimum verticillo-rum in modum ambientibus, Verticillate. LIB XI. Alterno vud nudo ordine pofitis; floribus monopetalis, margine quinquepartuci qua vo folia in pleriique [peciebus afpera Asperisoli & denominantur. LIB X. PAR.II.

Pluribus quatuor, nullo certo aut definito numero, quas Gymnospermas polyspermas vocamus. LIB. XII.

Conceptaculis propriis & à perionthio diversis donatis, quæ constant vel

Infere inter pag. 58. & 59-

HISTO-

(Majore cortice craffiore tecto, cui flos monopetalos margine quinquepartito infidet, femina etiam majora lunt: Pomifer & dica. LIB. XIII. PAR. I Minore, membrana tenui vestito, seminibus etiam minoribus.

BACCIFERÆ. LIB. XIII. PAR. II.

Materià per maturitatem ficciore, Hx autem vel in

(Conceptaculis pluribus & distinctis cidem flori succedentibus semina continent, quas Multistliques dicimus. LIB. XIV.

Conceptaculus solitarius & singulus, aut conjunctis, quas florum respectu dividimus in

Monopetalas, flore vel SUniformi.

Tetrapetalas, flore itidem

(Uniformi seu

SILIQUOSAS, flori succedente vasculo oblongo. SILI CULOSAS, capfulatáfve, vafculo fuccedente curto.

Difformi, papilionem alis expansis quadantenus referente, quas ideireo Papilionaceas vocant.

Pentapetalas seu

(Veras & genuinas, quarum flos quinque petalis distinctis

Apparemes, quarum flos revera monopetalos est, cum laciniæ in quas dividitur ad ungues junctæ fint, fed pentapetalum fimulat, ob profundas & ad unguem ferè pertinentes scissuras.

Unifelià aux ephyllo, i. e. fingulis aut nullis cotyledonibus donatà, ideóque foliis fucceden-tibus fimilibus, è terra exit. Hæ vel funt

Flore imperfecto feu ftamineo, feu

(60)

f Culmifer. E., hoc est quæ caulem teretem, geniculatum & plerunq, concavum edunt. fingulis foliis ad fingula genicula eum involventibus, fiintque vel grano

Majore, quarum semina hominibus in cibum veniunt, Frumenta & Cerealia Minore, GRAMINA.

Caule geniculis nodosis non intercepto, vel non tereti. Graminifoliæ storibus stamineis.

Flore perfetto, seu petalode, quæ vel sunt radice

\$ Bulbofå, hoc est ex pluribus tunicis, exteriore interiorem ambiente, contextâ. (Tuberasa fibrosave, in bulbosis affinibus nobis dictis.

His adnumeramus plantas nonnullas quæ femina pulpå per maturitatem humidå inclusa obtinent, ut Arum & Dracontium, quas ni obstaret nota generica cum aliis communis ad Bacciferas rectius retulifiem.

TAB. L

De Plantis in genere.

Тав. І.

Planta imperfecta.

Plantas imperfectas voco que flore & femine carent, aut faltem carere videntur, cum neque flos neque semen in its hactenus observatum sit, adeoque sponte provenire creduntur. Ha ex loco natali distingui possunt in

C Marine, finnaue vel confiftentie 5 Durioris & lapideæ, plurimarum specierum; Corallium, Corallium, Porus. 7 Tenerioris & berbaceæ; referentes Herbas, sen frutices, maiores & cauliferæ ferè; Fucus. minores; ALGA. Utriusque generis species plurimæ observantur. Muscum seu Fungum; Spongia. Aquarum dulcium alumna; vel foliis Carentes, capillacex feu filamentofx; Conferva. Trifidis; LENS PALUSTRIS, Lenticula. Extra aquas nascentes, qua vel sunt substantia Craffioris, ad carnes aut ligna accedentis. Hæ nihil ferè commune habent cum plantis per-

fectioribus: nec enim color iis herbaceus, nec textura analoga, neque flos ullus feménve, aut folium propriè dictum adest; Fungs : qui vel

Arborei, secundum arbores quibus innascuntur distinguendi; peculiaria autem nomina fortiti funt Fungus Laricis AGARICUM dictus, & Fungus Sambuci Auricula Fuda. Terrestres, iique vel

Cauliferi, qui vel

Pileati, pileo fubtus

Lamellato; quorum species plurimæ esculentæ & noxiæ. Porese; Fungus Ponosus.

(Non pileati, qui vel funt caule

Simplici; Fungus OphtogLossotos, Digitelli. Ramofo ; Fungus RAMOSIIS.

Caule carentes, vol

(Tenuiores, membranam seu corium referentes; Pezica Plinii. Craffi & in formam globofam coacti; Fungus Pulverulentus, Crepitus lupi.

Subterranci, THBERA terræ.

Tenuioris & ficcioris, ad herbæ naturam propiùs accedentis. Hæ vel funt

Cauliferse & ramelee, plurimarum specierum; Muscr. Caule carentes, cruste modo in terræ superficie, aut in arboribus, lignis, lapidibus, &c. reptantes; Lichen arboreus & terrestris.

Herbarii Fuci & Alga nomina ferè confundunt; & reyora admodum est difficile plantas hasce submarinas ad genera aliqua reducere que notis certis & essentialibus differant.

Quæ Musei marini Botanicis censentur, nobis Algæ species sunt. Surpes marinas à maritimis ità diffungiums, ut marina dicantur que perpetuò aquis innatant, vel fingulis faltem affuum accetilius aquis operiuntur; maritime que extra aquas in maris litoribus, aut paluftribus mari vicinis, alibíve in confinio maris oriuntur.

Præter muscos semine viduos de quibus in hac Tabula agimus, est & aliud Plantulæ genus eodem nomine, semine minutissimo prægnans, de quo in sequenti.
Sennertus Hypomn. Phys. probabile existimat tubera & fungos omnes è plantis provenire & nasci.

TAB. II.

Herba semine minutissimo & nudis oculis vix conspicuo funt vel eodem

Stelisis averssis adnascente: v. Tab. sequentem. Cantilus ipsis aux pediculis privatis innascente insidentéve: Hujus generis sunt vel

(Imperfectiores superficie perenni

Caule carentes, foliis in fuperficie terræ reptatricibus latè se disfundentes, pediculis semina fustinentibus è foliis enatis; LICHEN terrestris. Cauliferæ,

Spicata & Sabietiformis; Lycopodium.
repentes Cupresiformis; Sabina Sylvest.
Non spicata & crecka; Muscus seu abietiformis, seu Polyspermos

Minores, valculis feminalibus

Caules terminantibus; ADIANT HUM AUREUM. E lateribus caulium egredientibus; seu ereccus; Muscus terrestris five repens.

Perfectiores superficie annua; suntque vel

Monophylla,

Spicatæ, folio integro fimplici; OPHIOGLOS SUM.
Paniculatæ, folio è multis fegmentis composito; Lunaria.

Polyphyll.e., foliis teretibus, caules ad nodos in orbem ambientibus multis, radiorum in modum; foliis & caulibus pyxidatim articulatis; Equise tum.

Muscus quamvis ab imperitifilmo quoque primo statim aspectu agnoscatur; cum latissime pateat id nomen, omnes ejus disferentias unica definitione complecti disficillimum est.

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER SECUNDUS.

OUI EST

De Plantis imperfectis.

ANTAS imperfectas voco quæ flore & femine carent, aut faltem carere videntur, cum neque flos neque femen in ils hactenus oblevvatum fir, aded-que foonte provenire creduntur. Sunt qui affirmant Eurgorum plurimos è terra erumpentes femen habere fi curiosè examinentur, forma, quamvis è terra erumpentes femen habere i curiose examinentur, forma, quamvis minori, Aleca Egypticac femen ferè exprimente. Epism. German, Ain. 6. & 7. 00f. 174. Et claris. Car. Clufius plantam quandam Submarinam defenitor Corallime plantate feu Myrieppilli pelagii Coruft itulo, que in nuculis quibuldam tenellas plantas, jam formatas, matri facie fimiles continet, que mihil aliud funt quàm femina. Unde fortaffe his etiam que imperfedæ & feminim expertes cenferi folent vim generandi femen, feque ordinario & ufitato modo propagandi natura contributi. Verum tantiper donce hac de re certuis conflicier inhil

innovabimus, sed receptæ sententiæ adhærentes Plantas submarinas, Fungos, Muscos pro imperfe-

Plantæ ergo imperfectæ funt vel fubmarinæ, Coralia, Fuci, Spongiæ, &c. Vel terreftres. Terrestres autem sunt vel Fungi, vel Musci. Proinde Librum hunc primum intres partes dividemus. Prima erit de Plantis submarimis: Secunda de Fungis: Tertia de Muscis, sterilibus scilicet seu insecundis: Dantur enim aliqui hujus generis, aut faltem nominis, fertiles & femine prægnantes.

PARS PRIMA.

De Plantis Submarinis.

UAMVIS in iplo maris fundo & imis gurgitibus innumeræ Vegetabilium faccies exoriantur; in immenfo gaudio fertilitats milquam celfante natura, lei ubique divinas lasa especiante: Nobis tamen per amplifima fulmariant virtez fastaria, & plantas ibidom pellulantes indagare non concediur; adeleque es duntaxat in notitam noltram venire polifunt, quas vel artisir reciprocato detegit, vel undarum agitutio abrumpir, & m istima sexpellir, clim

* Incubuere mari, totúmque à sedibus imis Und Eurusque Notusque ruunt, crebérque procellis Africus, & vastos volvunt ad littora fluctus.

* Virgi!. Æneid. 1.

Quin & harum etiam quota pars hactenus cognita & observata est? cum plerique maris accolæ profundă barbarie oppreffi, & cœcis ignorantiaz tenebris merfi, & velut fepulti jaceant, nec quic-quam fublime aut ingenuum fapiant cogitentve: Alii qui ad eos commeant negotiandi causă luquam tubime aut ingenuum fapiant cogitentve : Ahi qui ad eos commeant negotiandi causă lu-cro intenti hujulmodı inquificiones negligunt, & flutlac cumothatis dumannt. Horum tamen ava-ritise (ut id obter moneam) pleraque debemus qux de Ceraliti alufque Litheppiti nobis inno-turene, dum infatabilis divitarum fitis evelpende Hudoi elde in profundum demergant, & Coralia recibus implicita à rupibus abrumpere & extrahere tatagant : Ali qui hujulmoidi ferutimis liberi-eroperam impendere vellemt, ob rei familiars angultisa fumpelus in intera necellarius facien-dis non fufficium. Harum ergo hidroriam plenam & perfectam texere, non dico nobis, jed ne exercitatifficuo cuique in rei Boranica polibilo eft. Sufficia imprafentiarum paucas illas species que vel ab allis tradita, vel nobis observata fuerint, curiofis exhibutile.

TAB. II.

Herbse semine minutissimo & nudio oculio vix conspicuo sunt vel eodem

SEelsis aversis adnascente: v. Tab. sequentem. Cauldus ipsis aut pediculis privatis innascente insidentéve: Hujus generis sunt vel

CImperfectiores superficie perenni

Caule carentes, foliis in superficie terræ reptatricibus latè se disfundentes, pediculis semina superficie terræ reptatricibus latè se disfundentes, pediculis semina superficie superficie. Cauliferæ,

[Majores,

Spicatæ & Abietiformis; Lycopodium.
repentes Cuprefiformis; Sarina Sylvest.
Non spicatæ & creckæ; Muscus seu abietiformis, seu Polysparmos

Minores, vasculis seminalibus

S Caules terminantibus ; ADIANTHUM AUREUM. E lateribus caulium egredientibus; seu erecus; Mus cus terrestris five repens.

LPerfectiores superficie annua; suntque vel

(Monophylla,

Spicata, folio integro simplici; OPHI OGLOS SUM. Paniculata, folio è multis segmentis composito; Lunaria.

Polyphyllæ, foliis teretibus, caules ad nodos in orbem ambientibus multis, radiorum in modum; foliis & caulibus pyxidatim articulatis; EQUISETUM.

Muscus quamvis ab imperitissimo quoque primo statim aspectu agnoscatur; cum latissime pateat id nomen, omnes ejus disterentias unica definitione complecti dissicillimum est.

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER SECUNDUS.

QUI EST

De Plantis imperfectis.

ANTAS imperfectas voco quæ flore & femine carent, aut salrem carere vi-ANTAS imperfectas voco qua fore & temine carent, au farent care vi-dentur, cum neque flos neque femen in is hactenus obfervatum fit, ade-que sponte provenire creduntur. Sunt qui affirmant Fungorum plurimos è terra erumpentes semen habere si curiosè examinentur, forma, quamvis e terra erumpentes temen habere il curiose examinentur, forma, quanvis minori, Alexæ Espopitace femen ferré exprimente. Ephen. German. An. 6. 82, 7. 04/. 174. Et clarifs. Car. Clutius plantam quandam Submarian deferible conditione plantate fiu Myriephilir legliqui Cornifi titulo, que in nuculis quibufdam tenellas plantas, jam formatas, matri facie fimiles continct, que nini alind fint quàn fomina. Unde fortaffe his estiam que imperfedæ & fominum expertes cenferi folent vim generandi femen, feque ordinario & ufficaso de continente que control de control de

modo propagandi natura contribuit. Verum tantisper donec hac de re certius constiterit nihil innovabimus, fed receptæ fententiæ adhærentes Plantas fubmarinas, Fungos, Muscos pro imperfe-

Planer ergo imperfecte funt vel fibrnarinæ, Coralia, Fuci, Spongiæ, &c. Vel terreftres. Terreftres autem funt vel Fungi, vel Musci. Proinde Librum hune primum intres partes dividemus. Prima erit de Plantis fubmarimis: Secunda de Fungis: Terria de Muícis, flerilibus fellicet feu infecundis: Dantur enim aliqui hujus generis, aut faltem nominis, fertiles & femine prægnantes.

PARS PRIMA.

De Plantis Submarinis.

UAMVIS in iplo maris fundo & imis gurgitibus innumeræ Vegetabilium species exorian-tur; in immenso gaudio fertilitatis nulquam collante natura, sel ubique divitias suas ex-plicante: Nobis tamen per amplistuma submarina vireta spatiari, & plantas ibidem pul-Inlantes indagare non conceditur; adeóque ex duntaxat in notitiam noftram venire pofiunt, quas vel æftús reciprocatio detegit, vel undarum agitatio abrumpit, ĉe in litus expellit, cum Venti

> * Incubuere mari, totúmque à sedibus imis Una Eurusque Notusque ruunt, crebérque procellis Africus, & vastos volvunt ad littora fluctus.

* Virgi!. Æneid. 1.

Quin & harum etiam quota pars hacterus cognita & observata est? cum plerique maris accolæ profunda barbarie oppressi, & cœcis ignorantiæ tenebris mersi, & velut sepulti jaceant, nec quicpromisso deliberte oppietti, ex cercis ignorantar tenerors menti, ex vette reputti jaceant, nec quico quam fublime aut ingenum fapiant cogicientve: Alii qui ad eos commeant negotiandi causi lucro intenti hujulmodi inquifitiones negligunt, & flultæ curofitatis danmant. Horum tamen avameter, dut i dobiter moneam pletarque debenus que de Gradiis alifique Listophytis nobs innotuere, dum initatiabils divitarant fitts explente flutdo télé in profundum demergant, & Coralia
retibus implicita à rupibus abrumpere & extrahere fatagant: Alii qui hujulmodi ferutinis liberter operam impendere vellera, ob est fembruis angultire formerbies in intern proefficier. ter operam impendere vellent, ob rei familiaris angultias fumptibus in itinera necessariis faciendis non fufficiunt. Harum ergo historiam plenam & perfectam texere, non dico nobis, jed ne exercitatissimo cuique in re Botanica possibile est. Sufficiat imprasientarum paucas illas species que vel ab aliis traditæ, vel nobis observatæ fuerint, curiosis exhibuisle.

Primim autem mirari fubit, quòd in tanta foccierum multitudine, & uberrimo omnium procentu, modus propagandi curiofos mortalium oculos tamdiu latuerit: millium enim in is protection, modus propagancii curionos mortanum ocinos cantiau intuerie ; mainori canti in its femen hackenis objevantum fuit, nifi forte Cerallinam plamatam feu Millefolium pelagium Cortufi Cine exciplas. Interfut citieet majellatis Nature non omnia fratim opera fua propalare, fed nonnulla em excipais, interiuti cuicet majeriatis ivatura non omina itatim opera ua propalare, led noninulla viibus humanis fubducere, & velut in adytis occultare, partim ne omitum oculis expolita quotidiano fiperaculo faltidole mortalitati vielecerent, partim ut fludioforum industriam ad ca indaganda excitaret, & modefte inquirentium labores arcani alicujus revelatione compeniaret.

HISTORIA PLANTARUM.

da excitarer, & modelle inquirentium japores areani alicujus revelatione compeniaret.

Has plantes quamvis in liio fortaffe genere perfecta funt, à nobistamen imperfectis accenfentur, quoniam putibus generum indicibus, flore nimirum & femine, vel carent, vel faltem carere viquoniam putibus generum indicibus, flore nimirum & femine, vel carent, vel faltem carere viquoniam putibus generum indicibus, flore nimirum & femine, vel carent, vel faltem carere viquoniam putibus generum indicibus, flore nimirum & femine, vel carent, vel faltem carere viquoniam putibus generum indicibus, flore nimirum & femine, vel carent, vel faltem carere viquoniam putibus generum indicibus, flore nimirum & femine, vel carent, vel faltem carere viquoniam putibus generum indicibus, flore nimirum & femine, vel carent, vel faltem carere viquoniam putibus generum indicibus, flore nimirum & femine, vel carent, vel faltem carere viquoniam putibus generum indicibus, flore nimirum & femine, vel carent, vel faltem carere viquoniam putibus generum indicibus, flore nimirum & femine, vel carent, vel faltem carere viquoniam putibus generum indicibus, flore nimirum & femine, vel carent, vel faltem carere viquoniam putibus generum indicibus, flore nimirum & femine, vel carent, vel faltem carere viquoniam putibus generum indicibus generum generum

dentur : cas autem in tria genera dispelcemus.

meur : cas autem in tria genera empereentus. Primtum crit carum que lubftantià durà & lapideâ conftant, ut Corallium & Pori dicti. erumum est carun que confitentie funt ligner & tenacis, aut quodammodo corner; Corolline

Ocanicis unexe. Terrium denique earum, qua molliores funt & herbacca; ut Alga, Fuci, Spongia, Musei, &c.

SECTIO PRIMA.

De Plantis submarinis Substantia lapidea.

CAPUT PRIMUM.

De Corallio.

Orallium dichum volunt nonnulli ön is all zustrus, quòd in mari tondetur, quò Plinius reficiei, lib. 32. cap. 2. Aiunt tattu pratinus lapidefore si vivat, itaque occupari evellique reibus, aut aeri serramento pracidi: Hac de causa Curalium vocitatism interpretantur. Varieus aut aeri serramento pracidi: Hac de causa Curalium vocitatism interpretantur. Varieus i Curilium, vel cum simplici l. Coralium : vel cum duplici; cum i sequente Cerallium, vel

ne i Corattum. Substantia lapidea folida, & minimè porosa aut spongiosa à Poro dicto reliquisque lapideis marinis ceu nota characteriftica, diffinguitur. Lithodendron nonnullis antiquitus dictum fuifle autores funt Dioscorides & Plinius.

1. Corallium rubrum J. B. Ger. rubrum majus Park. Corallum rubrum C.B. fich Cozall.

Corallium frutex (inquir Cafalpinus) villosa substantia obsitus est instar Musci, colore viridi aut cinereo, intus rubra, qualis eft color carnis, aut intenfioris rubedinis, qualis Cocci. Figura au-cinereo, intus rubra, qualis eft color carnis, aut intenfioris rubedinis, qualis Cocci. Figura au-tem eft arborea, lapidibus herens, cubito brevior, multis ramis tortuolis [qui rurfus in alios minores divaricantur] fine foliis, fine fructu, ac fine radice. Falso Plinius putavit baccarum formam artificio paratam sponte nasci.

am aruncio paratam pione mon. Scistianti periosi eft, densi, quæ præclaram atque infignem polituram admittit. Squod Veteres tradiderunt, de plerique neorerici cos fequuti crediderunt, nimirum Coral-

*Ovid.Meta-

jum

* Quo primium contigit auras

* Tempore in lapidem duroficere, mallem (ab undit berbam fuilfe Experientia falli convincit. Tefrantur enim viti fide dignifilmi, qui ejus pificationi (u toquuntur) interficerunt, non minus fub
madis quam fupra undas durum & lapideum effe, cortice duntaxat molli & mulcofo (qui tamen
nadis quam fupra undas durum & lapideum effe, cortice duntaxat molli & mulcofo (qui tamen

fac'le deraditur) integi. Observante ingeniofisimo Viro & rei Herbaria: callentissimo D.Paulo Beccone Panormitano Siculo, explands from a normal model of the personal contention of the person report and the content of he fed raffigia tumida grandiora non funt Ribefii aut Berberis baccis, neque apud Autores Botanicos delcripta aut depicta reperinturt, quandoquidem in corallio ex aquis extrahendo non fa-ts diligentes Se cauti fuer. I ple enim obleviavando dicier Corallium retibus implicitum teneras fu-as extremitates abrumpi faciles plerumque amittere.

Ruem Boccone crustam tartaream corallium integentem, in rubro coral rubram esse, in albo albam observavit: quin & sub crusta exteriore plures rugas seu sulcos ad extremitates prædictas terminatos cerni, ubi cellulæ quædam observantur. In extremitatum autem circuitu clarissime difminatos cerni, usi cenune quescam ostervantur. In extremitatum autem circumi carninne di-cernunur complures pori feu foramina exigua fiellata, que & in omnibis allis partibis ad podem ufque habenur. Pororum nomine intelligit notas quaddam in 7 aut 8 fiffuras divifas, que omnes finul fiellam efformant, nudo etiam oculo abique microfcopio confipiciendam, quos ramorum productioni infervire existimat.

Extremitates rotundas fupradictas curiofitis examinans, & unguibus rumpens, plerafque omnes invenit in fex cellulas diffriectas, humore quodam albo & pingui repletas, fapore acri cum aliqua adfirictione ad Piperis & Calianea faporem accedente, qui in recens e mari extracto Coralio ma-

nifeste sentitur, in exficcato evanescit, aditrictione tantum residua. Succus quem diximus lacteus intra fex circiter horas pottquam Corallium è mari extractum est

De Plantis Imperfectis.

ficcelcit, & colorem mutat.

Cererum Corallium rubrum & album Diofcoridis non vegetabilium modo per fucci nutritii intus susceptionem crescere & augeri contendit, sed per extra-politionem seu additionem partis ad partem : unde & lapidibus non plantis annumerandum cenfet. Argumenta quibus opinionem hanc fuam confirmat apud ipfum vide in Epiftolis.

nuam comunicat aputa spitum viate in Editions.

Com D. Become fentri della in Edition se ingeniofiffimus Petrin Guifony M. D. Avenionenfis, cujus in Edition ad Paul. Become hire verba funt, Sed brevi propolita difficultati refipondeo, nullum profits Carallii genus effe plantam, at purum putam minerale ex multo fale & pauca terrà pooifinnum compositum. Existimo quidem variorum fallum cum terra alisfque mixtionis principis ari-etantium occuriu atque pracipitatione tam nobile mixtum emergere, non focus ac famigeratam illam incrementi tantum non extemporanei Chymicorum arborem metallicam, que Mercurii & argenti cupellati in aqua Stygia priùs diffolutorum, & aque communi dein innatantium fibbidentià arque nexu per appolitionem partis ad partem accrescit, &c. Nobis nondum satisfactum oft.

In mari Tyrrheno & Siculo paffim invenitur, perhibente Matthiolo. Verura non credo Co-rallium rubrum adeo frequens inveniti iis in locis. Nobis certe in Italia peregrinantibus de ejus pilicatione mbil inauditum. In Catalonia Hifpania ad promontorium Cau de creux indigenis dictum, in rupibus copiose nascitur, ubi ejus piscandi modum observavit D. Franc. Willug bby.

Machina, qua ibi loci ad illud extrahendum uruntur, est Crux lignea grandis, cujus centro, ut in aquis prompte fubfidat, affigitur globus plumbeus magni ponderis: Huic autem adnectitur funis validus, praelongus. Unicuique cruri cui extremo crucis rete orbiculare appenditur. Demifla in dquas cruce, cum tirinatores in imo mari rupem invenerint cavernolam, Coraliis fœtam, is cui funis regendi cura demandatur, in ejus cava unum vel alterum machinæ crus impellit; adeóque Corallum (fi quod imbi oriur) reibus implicitum abrumpunt & extrahunt qui fuperne in lembis præfiolantur. Color fruticis dum adhuc viget & rupibus adnascitur pallide cinereus est; verùm pandonnum. Cotto rituans dum annue viget ex ruptus adianteuri patine experiente activité control in abrobus refipondes, extitur, index. Com vet affu mans, vel pitcantium manu abrupum, fluctibus in litus ejectum eff, corticem antitit, & rubignem quandam évid cinerafectiente contrabit. Omnes autem quos confuluimist urinatores uno ore fub aquis durum & lapideum effe conflanter affeverárunt. Nobs ob ventos vehementiores turbido mari pilcationem ejus propriis oculis videre non contigit, impofibilis enim ea est nisi mari admodum placido & tranquillo.

Urinatores arbulculas Corallii , tectis & fornicibus tantum cavernarum adnasci, atque deorfilm verfus creteere nobis afferuerunt, verum non perfuaierunt; fulpicamur enim illas pro litu rupi-um tam furium, quàm deortium & ad latus creteere.

Interdum fed rariffime ramos vel arbufculas tres quatuórve libras pendentes inveniunt & avel-

Que de Corallii viribus traduntur pleraque nobis suspecta sunt: verum adstrictorià vi pollere, Vire: preferrim uftum & in pulverem redachum non abnuerim; unde & fluxus quofcunque alvi, uteri, penis, [gonorrheam] liftir, & ad omnes affectus valet in quibus adfrictione opus eft. An verò cor exhilaret, aut Epileptiam infantium pracaveat (fi recens nato ante omnem cibum in lacie materno grana 10. exhibeantur, ut præscribit Schroderus) in medio relinquimus.

Textinices commendatur au licera que acme expler, a cicaricos cuanes xenente. Extrinices commendatur au licera que acme expler, a cicaricos quas extenuat, ad oculos cuorum lachrymas liftir, vitimique recreat in Collyris. Schrod.

Solant nutricos & muliercula: apud nos in Anglia de collo infantulorum corallia fulpendere ad dentitionem promovendam; infantes enim is ori admorts & commortis (quod libenter facuum quoditionem promovendam; infantes enim is ori admorts & commortis (quod libenter facuum quoditionem promovendam; infantes enim is ori admorts & commortis (quod libenter facuum quoditionem promovendam).

mam & lavia funt & frigida) gingjusa atteriunt, & dentium emprionem faciliorem reddunt; neo enim proprietate aliqua aut vi occultà, ut vulgò perliatium eft, ad id valere concedimus.

Tinctura Corallu in febribus peltilentibus magnopere commendatur. Boetius de Boot ea cum fuccessitu usus est. Garenciers in iis curandis ipem suam raro fefelliste scribit. De Coral. pag. 10, 46. & alis. Verum qualtio est inter Chymicos an detur vera & genuina tinctura Coralii.

2. Carallium nigrum C. B. nigrum five Antipathes J. B. Ger. Park.

Imperatus Corallium nigrum fubftantia omnino fimile ait rubro, & colore nigerrimo tantum differre atque raritate.

In Mufers eurinforum in Italia affervatum vidimus non femel.

3. Antipathes hirfutum five Corallium foliatum J. B. Corallina nigra setacea hirfuta C. B. Antipathes 2. Species Ponx.

Folissest minutis inftar fete porcorum feu arista triticeae. Invenitur in maris Sardiniae fundo inrer Corallia pifcandum. Est autem longitudine unius hominis stature, & vocatur in illis partibus vulgò Sambeggia.

4. Corallium

4. Corallium album C.B. J. B. Lob. Ger. album majus Park.

J. Bauhimus Corallii albi officinarum truncum ramolum à se adservatum se describit. Maxima , nauminus Coraim am omematumi trinicum ramonium a le aquervatum ne uscition. Attavina crafficies ferè carpi humani eft ; pars qua herret lapidea, porofa ; fubfantia folida, lapidea, ponderofa, externis lavis, tota candida, multis foramunbus, radiatim intus firratis donata. Rami tenero & maqualiter divili, tortuofi, quos cum radice Polypodii, fi figuram fpectes, haud male con-

ferri polle dixers.

Imperatus diffinguit Corallium album à nigro denfitate & politură quam recipit; fed in cateris
omnibus rubro firaile dicit, albedine pura & ladea. Tradit & alterum Corallium album , fiftulofiim, valde ramolium, in luperficie foratum, quod ex Sicilia adferri testatur.

Maribiola autor el Corallium nivei candoris in Turchano & Sicilia.

m, vance ranguam, in impostore forgating, quodo occina amorti terraturi Matthiolis autor eft Corallium nivei candoris in Tyrrheno & Siculo mari reperiri, non quidem Mattholus autor est Coramuni mver canoons in 1971/neno ec Sicuio mari reperiri, non qui ut rubrum compactum ponderofumque, fed lavius ac rarius, foongiarum nodi inane. Nos Genue venales vidimus pulcherrimas Cerallii albi arbufculas, valdè ramofas, candoris nivei.

* 5. Corallium album verrucosum punctatum C. B. candidius verrucosum punctatum J. B.

F. B. ex Imp.
Clore est quam vulgare candidiore, superficie tenus punctatum, tuberculosium, trunco exteroqui ramique cassionibus quam rubri. un ramiique camonous quanti nuori. Provenit in Oceano : reperitur quoque in Mari majori, feu Ponto Euxino.

* 6. Corallium stellatum albi puri coloris J. B. Corallum album stellatum C. B.

T. B. ex Imp.
Substantia est cateris Corallii speciebus simili, colore exquistre candido, superficie tenus denso agmine fellarum minutularum impressarum obstra, unde & nomen. Planta est de Coralliorum genere magna sais, trunco & ramis teretibus, quadam sui parte strata.

* 7. Corallium stellatum minus album J. B. alterum sive album stellatum minus C. B.

J. B. ex Imp.

Hoe ex man; Hispanico delatum substantia est minus folida, nec ità candidum sicut id quod

Hoe ex man; Hispanico delatum substantia sicus sicus substantia more situation. Truncus suopunctatum modò vocavimas, ceterrim undique etiam stellis parvis impressis notatum. Truncus quoque & rami craffiores quam reliqua Coralli genera. 15 Oc Iann Ciamores quam renqua Corain genera. Hanc aut Jequentem Speciem Londino babuimus Corallii Sinensii titulo,

- Corallii albi varietas fiellata J. B. Corallium album ramofum alterum C. B. Coral, album alterum Get. Park. Coralloides five Coralli albi varietas. Lob.
- Supre est reliquis longè crasssore, brachium æquante, & materia magis sungosa, a cetabulis in-Supric eit renquis ionge cramore, oraciaum aquame, ec maceta magis tungosa, accetaousis in-feulptă aut inferiptă. Univerla planta pedem unum longa eft, vixque cubitum procericate fupe-

9. Corallium album articulatum C. B. Park. geniculatum album J. B.

Ex argumento nomen inditum est. Constat enim hoc Corallium internodiis quibusdam ceu ar-Ex argumento nomen monum etc. Contra cinti noc Coranium anternous quiountam cet articulis animalium. Ramofium etenim eft , & rami ad inftar articulorum animalium ad invicem committuntur. Figura exteroqui funt reêtà, circa articulos nodofiore, per longitudinem firiatà. Sub-Rantia ejis denfa, alba, in medio exiguum meatum, medulla ut puto vices fupplentem, habet, qui à radice productus in omnes ramos propagatir. Est ut & alicubi velut pluribus corticibus constare a rance productus in omnes ramos propagatur. Lit ut & alicubi velut pluribus corticibus conflare videatur, alioqui cortice unico obtectum est, undique corallineo, albo, & relique substantiz simili. Percussi secundum longitudinem facto facile diffinditur.

Crescit in Majorica insula, unde ab Imperato delatum est. Vidimus aliquoties in Museis Italicis.

* 10. Corallium asperum candicans adulterinum J. B.

F. B. Ex lato principio craffus exoritur caudex, qui mox in ramos divaricatur minutuis divifos, albicantes, superficie asperos, tortuosos. Substantia interna minutifilmis poris pertusa est, & quam externa facies albicantior. Omnium maxime lapideum hoc Corallium effe videtur. Altitudo vix quatuor uncias adæquat.

11. A. Carallium album pumilum nostras. An album minus Park. album Ger. qui cum albo Lob. perperam illud confundit.

Vix triuncialis eft, admodum tortuofus, culmi craffitie aut paulo majore. E fundo maris in portus Falmuthenfis recessibus copiosissimè extrahitur. 12. Pleudo12. Pfeudo-Corallium croccum, articulatum, punil atum, ramefum P. Boccone Epift.

Valdè porosum est hoc genus, & in medio coloris coccinei ad croceum inclinantis. Ab imo caule ad extremos ramulos in exiguas particulas feu fruitula dividitur, politicem circiter longas extremis uniuscujusque rotundis. Materia articulos intercedens, ilique conjungendis inferviens flavicat, & molliulcula eft, quo fit ut ieparatu admodum faciles fint. In medio perforatum feu concavum non est, quemadinodum illud quod describit Imperatus : verum e contra medicullium partibus durioribus minufque porofis conftat quam totum corpus reliquum, quod fuperficie est rugofa.

outroribus minusque porons contrat quam totum copus reasquam, quos imperiore et rugota.

Port quibus feater hoc genus funt fermé orafes. Lima attent derafo 8: trumdato tinim hoc, tum
Corallio vero Dofooridas, hujus fuperficient glabram & politam obfervavi, corpus ipfum pondetofius
nec ullis que alicujus momenti effent ports pertufum; illius verò [Pleudo-corallin] ports abique microfcopii ope conspicuis creberrimis perforatam, quorum respectu corpus ipsum apparunt velut frufulum offis cariofi rotundati. Ramulos autem feu furculos extremos & tenues crusta persape slavicans, delicata, tomentofa & velut holofericea inveftit, qua punctis feu maculis rubris respersa est. ex opposito unuscujusque arriculationis stris [qua verba non satis capio.]

Locum hujus natalem ignoravit descriptions autor P. Beccone.

CAP. II.

De Poris dillis.

Dinius lib. 36. cap. 17. Pori lapidis fervandis corporibus idonei mennini: Pario fimilis candare & duritie, minis tamen ponderofin, qui Penu vocatur. Cum Plinius ità brevis fit, an de his locutus ignoramus. Pori autem hi a crebris poris feu foraminibus quibus pertufi feu inms tocatus ignoramus. Fon auem in a crooris poris tea tocaminusus quiuss pertuit leu intercepti funt dicuntur. Sunt auem flubfantat Corallis proximă, & poroficate tantimă abi is differunt. Horum alii propiis ad Corallis accedunt, alii longiis diffant. Qui candidores denfioref que funt, ii Corallis limiliores, & cundent ramorum divarcationis modum fevant. Onmes autem communice abi funt. Qui rugofi funt, lineas habent firnatas fecundim longitudinem tum truncorum, tum ramorum ad extrema ulque. Sed & meatus interná luá lubstantia porosa habent truncorum, tum nanorum an excenta unque, seu ex meatus interna ua nustantia porosa habent per ramorum longitudimem procurrentes, medio quodam arque communi filo interpolito. Quo rum fuperficies punctata elt, meatus habent, quos radii à contro à medio filo confirutto ad ambitum ducti intercipiunt. Hac è J. Bauhini Historia : nec enim nobis multa ex hoc corporum genere

Quamvis distinctionem quam affignant inter Corallia & Poros maximè probamus, ut quæ certa & clara fit; suspicamur tamen corpora nonnulla que Coralliis accententur, ca nimirum que superficie funt punctatà aut stellatà, non omnino pororum intus expertia esc.

* I. Corallo affinis Porus magnus J. B. C. B. Imp.

Ab una radice in ramos diffunditur. Truncus circa radicem craffitudine ferè est brachii humani. Ab una radice in ratios untilibrium. Truncus circa radicem cratitudino fore est brachii humani. At cum Corallis collata altitudine sua non respondet. Nam brevi intervallo, qua truncorum diprient est, a craftite sua desici acque minimitir: neque cum alte allurgit. Terminatur in germina craftitudine digitali. Circa truncos folidus est instar Coralliu, at ulcimi rami admodum porosi sunt & fragiles. Color ei albus, fuperficies rugola, exterasque obtinet conditiones Poris in genere tribui folitas.

* 2. Corallo affinis Porus ramofus C. B. Porus ramofus Imp. J. B.

Effigiem habet Coralli albi; dictus est autem ramosus ob frequentem ramorum divisuram & dilatationem. Circa radicem craffitudine est digiti humani. Rami exquisire teretes, superficie tenus punctati, in amplitudinem spithamiaeam panduntur. Durities ejus præ cæreris Poris ad Corallii naturam accedit.

3. Coralliis affinis Madrepora J. B. Cor. aff. Madrepora feellasa C. B. Madrepora Imp.

T.B.

Multis cannis ex uno trunco prodeuntibus, & circa ortum fibi mutuò coherencibus conftat. Ergo favi formam quodammodo reprejentant. Subfamia tubulorum odi fpongolo imilis eft, in quorum extremis cavieras apparer, radiis à centro ad ambitum procentis: in quorum medio ceu ifolicalis quidam confipicaturi, legreneto piano. Crafficies corum digro parvo equalis, ab ortu ad extrema deadem; i fiperfeite canis transferim ragoti, quod in nullo alio à nobis deleripo Poro obfervare lecuit. Recentrer exempri forde quadam purpurea obeccir fiint, que temporis progrefia nigri-

G 2

* 4. Coralliis affinis Madrepora ramosa J. B. C. B.

The Extrema lane funt plana, quemadmodum præcedenti; fed in trunco & ramis magna est difference : Quippe primaritis truncus densus est & candidus ficut Corallium, sequentes, qui velut rannui adjuncts funt, rari admodum ac debili fubstantia, colore obscuro & purpureo. Eadem substantia aliquid habet membranei, unde (inquir Autor) colligi porest Spongiarum in modum participare aliquid de vita fenfitiva.

* 5. Corallium adulterinum porofum J.B. Millepora Imper. C.B.

J. R. Numerola dentique agmine ex lapideo ferè principio exeunt fiftula, albicantes, ftriate, palmares, Numerola dentique agmine ex lapideo ferè principio exeunt fiftula, albicantes, ftriate, palmares, longicos plus minus, intus porofes, qua à centro ad ambitum ità radiata funt, ut ftellam multiplicome proprientente. Soblitantia carum plane lapidea est, dura, nec ità fractu facilis. Primum pondero superat. A Millepora Imperati differt, quod strias per longitudinem non pre se ferat.

* 6. Poras fimilis Salinæ J. B. facie Sabinæ C. B. Imper.

Rantos habet fubtiles, altera parte compressos: Superficies eminentiis quibusdam acutis donata

* 7. Coralliis affine Aleyonium rubrum C. B. Coral. af. Aleyonium fiftulofum rubrum J. B. Tubularia purpurea Imp.

Tabularia purpurea Imp. quam quidam inter Alcyonia recenfent, & quidam Alcyonium Milefium vocant, ex parvis tubulis concavis & ut plurimum connexis coagmentata eff, colore puniceis, intus politioribus, foris mediantibus quibusdam crustis transversis aquali intervallo ordinatis, unitis

inuis politionous, toris ineciantious quioundam crutus transverus equan intervano oronatas, unities. Marticula putantur animi deulorum marinorum, in quibis nafeantur ficut apes in favis. Hijus autem valde fimilis (pecimen habitu) 7. B. quod (pecie & figura partium Corallio rubro accedens haleyonium quibufdam artimabatur. Ex meris tibulis rubris, Corallio albo fere concolonabus, aut certe laturatuis tinchis, crafficuline culmorum Avena, ex femnicalia aut breviori internois, au cole immanti inters, camanine camorini access, as commentant au periori radio vallo cultulis lapideis connexis exteria para equaliter difficientibis coagnientatum eft. Pieraque amen fuercirio cenus abicante quadam afpergine obier veftitæ funt. Tota fubitantia lapidea eft ted Corallio rubro fragilior.

* 8. Porus tubularis J.B. C.B. Imp.

Tubularis dictus est quòd parvorum tubulorum formam referat, ex quibus alii tubuli etiamnum pronascuntur, superficie interna rugosi, externa punctati & porosi. In his sepe materia Alevonii aut alterius cujusdam substantiæ reperitur.

* 9. Porus anguinus Imp. J. B. C. B.

T. B. ex Imp.

Anguinus Imperato dicius eft, quòd exuviis ferpentum fimilis fit fubftantiá fuă. Adhæret radici
Anguinus Imperato dicius eft, quòd exuviis ferpentum fimilis fit fubftantiá fua.
Alga alterive alicui materiaz, eftque velut incrultatio quædam ex multis arque fubilis munto incumbentibus coaggelta, five colorem, five inbrilitatem, five imperfiliones arque delineationes spectes. Subftantia porola eft & fragilis admodum, proper extremam fubrilitatem tunicaruni, colore candido, & ca parte qua altera tunica ab altera feparata conspicitur argenteo filencaruni, colore candido, & ca parte qua altera tunica ab altera feparata conspicitur argenteo filendore lucida.

In aquis falsis & maris quieti stagnantibus concrescir. Reperitur in tractu Neapolitano, in mari mortuo fub Bans.

* 10. Abrotonoides planta saxea J. B. Clus. Abrotono similis saxea C. B.

Planta hæc ex Orientalibus regionibus delata tota erat lapidea, pedalis ferè altitudinis, in mul-France Inc. or Constitution regentiness ustate that each apparea you could not appare the most divide, qui deinde in frequentes also smiores fele françosars, e legantifilmo feechaculo, see illos quidem Abrotom feeming foliorum formam pane referentes. È faxis autem in imo mari nascentibus abruptam fuisse arbitrabar.

An Planta hæc intus porosa & foraminulenta fuerat, an planè solida, non dicit Clussus: proinde an recte eam hic disposuerim ignoro, an ad Corallia pertineat.

CAP. III.

De Lithophytis frondes imitantibus, reticulatis.

I. Porus reticulatus & Eschara marina Imper. C.B. Eschara J. B. Retepora Imper. Rosa marina Cxl.

Ux Eschara Rondeletio dicitur pro radice principium habet latiusculum, ex quo soliacea quedam, & Lactucz crispa in modum substantia exit lapidea, crassiucula, albicans, quaesant, co. Lactuce unipe in moount mortantia exit tapuea, craminenta, albucans, fragilis, cribri inflar, foraminum feu rimarum longiufcularum pkna. Dentbus facile attenur, nullo manifelto nec odore, nec sapore.

Eleganissimam bane plantam saxeam è mari Tyrrbeno sapites inter piscandum retibus extrabum. Nos

fragmenta eius Romæ in foro piscatorio multoties vidimus.

* 2. Eschara marina frondipora I. B. Frondipora Imp. C. B.

Retipora descripta quodammodo fimilis est. Frondes quippe substantia similes, itidémque ramolæ & incilæ, quibus extrinfecus eminentiæ quædam coftis aut nervis foliorum fimiles adnatæ; quarum extrema mutuo connexu unita poros conflituunt, & retis formam quodammodo efficiunt.

* 2. Reticulatum tophaceum marinum J. B. An Porus in figura di mutaffa Imper.?

Filamentorum, convolutorum in morem totum ex filis tophaceis candicantibus, ac etiam (quod in tanta exilitate mirum) fiftulofis ac cavis coagmentatum est, ut rete quodammo.io in unum glomerem confusum repræsentet. Ipsa crassities frusti coagmentati uncialis est, multis cavernis Spongia aut pumicis ferè instar cavata, substantia levi & dentibus facilè friabili, dura, digitis non cedente, odore falfo, fapore nullo. Adhærescit aliis substantiis & rebus marinis.

His annumeranda videntur Corpora illa ex lamellis plurimis fibi mutuò incumbentibus & velut articulatim junctis composita, substantia dura & lapidea, quorum nonnilla ob figuram pentago nam stellæ in modum radiatam Afroites appellantur, alia ob figuram rotundam, rotæ aut orbiculit æmulam Trochites & Entrochi dicuntur. Hæc nim eruditissimus Vir & sagacissimus Naturæ operum indagator D: Martinus Lister M.D. vetus amicus noster reverà lithophyta esse & petris accrescere & ramulos laterales emittere primus quod sciam detexit: Verum quoniam in rupibus à mari longiùs remotis inveniuntur, an mari originem fuam debeant meritò dubitatur : ideóque plura de iis dicere hoc in loco supersedemus.

CAP. IV.

De Musco marino lapideo, seu Corallina.

1. A. Corallina J. B. Muscus maritimus sive Corallina Officinarum C. B. Musc. mar. sive Corallina alba Officinarum Park. Corallina Anglica Ger.

Noiam unam aut alteram [imo duas trélve interdum] alta est, colore incano cinereóque, [alias rubicundo, luteolo, herbaceo aut candido,] ramulis numerofiffimis, pyxidatim geniculatis, gracilibus, pinulis interdum è latere excrefcentibus, odore naufeolo, pifcu-lento, fapore falfo, ingrato: Sub dentibus lapillorum inftar crepitat, & facilè vel attritu digitorum

Rupibus marinis, petris, & interdum etiam conchis aut teftis accrefcit ubique ferè apud nos: non tamen mollis eft quandiu fub aquis, (ut feribit Cafalpinus) fed dura & lapidea.

In pulverem craffiusculum contrita ad interaneorum vermes necandos atque etiam expellendos non immeritò celebratur. Datur pulvis in vino, lacte aut Caffia, pueris qui nondum annum ætatis 14. attigerunt 3 /s. pondere, adultioribus 31.

* 2. Corallina filtulofa fragilis I.B.

Duûm triúmve unciarum numerofos progignit coliculos, cinereo filo craffiori pares, fuperficie crispă seminum Saccharo conditorum, alias lavi & veluti torno elaborată, circularibus zonis densis præcincta, intus fiftulosa, decussarique cruciformium interstitiorum cancellis diftincta, fragilis admodum, & levi digitorum attritu in arenam tolubilis, fapore fatuo. Propagines mediante tenui brevissimóque filo adnectuntur.

Lib. II.

HISTORIA PLANTARUM.

Eff & alia fubrilior multò, ceu più aut filamenta quadam cruftulis obtecta effent. Intus enim velut pilus tenunilimus : cruftà intecta porosì eft albà, in plures ramulos vermiculatos divita, Corallina in modum, fed minimos, delicatulos.

A. Cerallime affinis five Museus marinus tenui capillo J.B. Museus marinus albidus Gor. capillaceus multisha folio albidus C.B. marinus sive Corallina rubens Park.

Saxs aut concharum fragmentis innafeitur, verum latius multo fe spargit, propaginibus etiam 5, unclarum abunde circumfulis, ad treetem, durum, nigricantem nervum adnats cirris crebris 4 unciarum abunde circumnuts, ad teretem, durum, nigricantem nervum adnats cirrs crebits capillacets, mellicells, ramolis, colore albicante, cinereo, viridanti, rubente, vel denique nigro, fapore Corallina: falliugmolo. Verum licet ad tactum mollis fit, fub dentibus tamen Corallina: inftar c-epitat, & nescio quid lapidei refert.

Elt & ut vix uncialem altitudinem superet, villis itidem ramofis denfissimis.

Saxis, testis, Algar, alifque plantis marinis innascitur.

4 Muscus candidus Coralloides squammulis loricatis Lob. Muscus marinus squamosus, sive Corallina squammata Park.

Præter titulum hujus & figuram nihil habent.

• 5. Corallinæ affinis Nodularia J.B. C.B.

Ramulis est brevibus, multifidis, coloris cinericei, concretione lapidea, fragili, sub dentibus creputat. Cum Corallina nescio quid commune habet, nullo tamen thorulo farcta, ut sint Coralloides frutices.

Variat colore albo, pullo, puniceo.

CAP. IV.

De Fungis lapideis:

 Androfaces Matth five Fungus petraus marinus, five Umbilicus marinus J.B. Andr. Matth. five Cotyledon marina & Umbilicus marinus Park. Androfaces Chamacooncha innafeens, vel minor C.B. item Androfaces petræ innafcens, vel major cjustem.

Itam agit sub aquis, concharum striatarum gibbis scopulisve innascens; staminibus fili inltar tenuibus, uncialibus & sescuncialibus; quorum fingulorum extremum excipit mitar tenunous, uncannous ex necumicamons; quotum inigundum extremum excipit umbilicus chypeoli, circinatæ rotunditatis, lineolis à centro crebertimis productis firia-ti: color cinereus: fapor faliginofus. Androlaces Dioleoridis non eft, nec enimfemen fert; fed Fungi petrai fpecies. Duplex habe-

Circa montem Cetium in Ragno Volcarum petris & conchis innafcens abundè invenitur ; ut tur major & minor.

Quæ de hujus viribus traduntur, conjecturis nituntur & incerta funt. Lobelius tamen ventrem filtere novit, ut hie ferupulus (inquit) Anguillaræ eximatur, nec expeti ut alvum folvat.

2. Fungus lapideus major in Nilo natus C.B. J.B. F. Saxeus Nili major Clus.

Clus.

Quem Clusius descriptit 10. unciarum habebat circumferentiam : ejus diameter 3 i uncia, totus

Quem Clusius descriptit 10. unciarum habebat circumferentiam : ejus diameter 3 i uncia; totus auten fateus energien to interation national cultimateristics in spiritual artern fateus crat & candicans, fupernal pare ab umbilitio ad circumferentiam multies profundis firis, oblique quodaminodo excurrentibus ornatus; inferna autem minis elatis firis, ilíque affenins, souque quotaminoso escantinatos onintas, inclui ascentinano cato inins, inque appe-ris & quodaminoso echinaris erat practinis, que à circumierenta ad podaculam producte define-bant, qui videlicer parte magis fuícas erat. Pediculus ejas brevis & craffiuículus, qui à (copulo aut petra abruptus videbatur.

3. Fungus lapideus minor C.B. J. B. saxeus minor Clus,

Hic compressus storis formam quodammodo exprimebat : circumferentia & ambitus [qui valdè Hie comprettus forrs formant quociammodo expriment : circumrerenta e anoitus i qui valor finuolis i lex unciarum eraz, diameter in longuadine duarum cum femille, in latitudine autem uniss aut paulo pius, & quia floris quodammodo in formam aflurgebat, altitudo pene duarum unciarum erat, ab extremo orbe defeendando len fing racifeleos. Bedietulum habebat bereem & craffuciulum. Stier que externa parte à podiculo ad circumforentiam excurrebant valde erant configurations de la configuration de confi cua; quæ autem in parte interna profundiores, & magis conspicue, final etiam in medio coeuntes.

Præter hos, Clusius aliorum è mari majorum meminit, quales in muleis curiosorum in Italia asser-

vatos aliquoties vidimus.

SECTIO SECUNDA.

De Plantis Submarinis consistentia lignea & tenacis.

CAP. L

De Corallina reticulata, seu Flabello marino nostratibus disto.

2. Corallina certice reticulato maculoso purparascente C.B. Cor. reticulata plana purparascent Parke.
Frutex martinus elegantissimus albus, Corallium nautis J. B.

D binúm interdum pedum aut etiam majorem altitudinem affurgit , planus & in latum expandis flabelli inflar , à caudico fimplici, brevi, flatum in ternos, quaternolive aut plures craffiulculos ramos dividus , à quibus innumeri alti tenuiores ramuticuli oriuntur, in plares craftudeulos ramos divilus, à quibas innumeri alu tenuores ramufeali oriuntur, in longum & latum fe spargentes, adeb miro ordine, ut finul coalescant, secucioue tantinin quadam spara relinquant, cribri aut retocili maculas imitantia. Integer frutex purpurateente materia obditutis est velut crustifa quadam aut grylo, que facile deradi porelt; co autem deraso apparer interior sibstantia ingricans, lenta, frangi contumuas, adeòque dura ut vix cultello simidi posti. Scopulis aqua marina tectis admicture, state plerunque sede. Ex snata cum Orientali tum Occi-

dentali ad nos delata fuit, teste Parkinsono.

Fruticem quem descriptic Clustus sallinginosa candida materia obduxerat : illam verò salsinginem creberrimis inque valde exiguis foraminulis, tanquam acu impreffis tam affabre tantóque artificio elaboratam confpicere licebat (prafertim in minutioribus ramulis) ut millum opificem imitari pofse sibi persuaderet Clusius.

Fruticem hunc sæpiùs widimus, & ipsi etiam elegantissimam ejus plantam habemus.

2. Corallina reticulato cortice altera C.B. Planta marina retiformis J.B. Clus.

Cluf.

Quam defcripfit Clufius, inflar virgulti lignofa erat, prorfus tamen plana, in frequentes ramos, eófque etiam planos íparla; ex quibus in longitudinem & obliquè exibant multi nervi; retis inflar ferè contexti, adeò firmi, ut ex anco filo conflati viderentur, lumini tamen oppofiti glutinis fublitantiam verius referenen. Tota planta cubito longior crat, prorfus (ut dist) plana, & multis maculis retis inflar pertula, fubrubefcens, multis tamen locis fallugine quadam infecta, extima parte fere podem lata, infilma verò palmum, fed ca non integra, nam ex utroque latere plurimum abruptum fuisse apparebat : Salsus ejus sapor.

Scopulis adnascitur in Oceano Americano. A præcedente in paucis mibi videtur differre.

CAP. II.

· Arbuscula marina Coralloides Chul. J. B. Corallinæ facie grumoso cortice C. B.

Uam Clutius vidit, tres cubitos alta crat, unde meritò arbufeulam dixit, in multos ramos Uam Cluius vidit, tres cubitos alta erat, unde meritò arbufculam dixit, in multos ramos laterales, obfique in anteriorem partem mutantes divida. Caudex infina parte y unclas in ambitu craffias erat, firmidique & folialus cium videretur, materià tamen quodammodo do fungosà conflabar, illaque caudicante & zingiber reficeatum referente. Totus caudex cum ramis intunmens tuberculis religeritis erat, prique rami in maginetat tutera definebant, intus fungofà, & Firmium, inanum tamen, fipecien in cavernulis continenta, externe autem orbicularibus notulis, lapidas Stellaris inflar, diffinch. Tota planta, five venis arbufcula, reum quidem fed grumoto corrice tecta erat, côque rubri coloris, ut minio inducta videretur, qui an acientus fuerti ignorabat Cluffus, adeò autem falli faporis erat tota cum fito corrice arbufcule fublitantin in merum Sal referret.

De loco natali juhil inaudivit Clufius. Longé autem majorempoftea è Norwagia milit Hen. Hoierus Bergensis medicus, quamvis infima parte mutilam, 6. tamen pedes altam, totam planam & temipedem duntaxat latam, binas verò uncias spissam; reliqua apud Clusium vide.

CAP. III.

* Cerallina syuticosa purpurea C. B. Quercus marina Theophrasti Clus.

Uam descripsit Classus pedalis erat longitudinis, in multos cosque planos ramos expansa; & illos deinde in plures alios minores divios, multisque tuberculis quaquaversum obstos, ut Myrace five Cupresti versis foliorum formam & exactius reterrent, quan alcrius aliquis plante: coloris purpue i faturi quals fere conspicturi in vini rubri tecelus, falli prorsita saporis. Il plas fruticis materia dura e lignosia erat, imò quasi corneca aut faxea. Confracta poro infina parte erat hæc planta, ut faxone an Olfracca testle innata fuerit milla affirmare poturi Classus, parte erat hæc plantas un bentem Antipathis facto £6. Lichophyton marinum rubri scu purpures coloris Grin. An recht ambigitur. *F. Baubinus has plantas Goraldadis fus firmitoris fruticat cornu cervini figura: radicem verò scopulis apprimit lapidescentem, trunco brevis, flatim in infinitor ramos divilo, modò patulos, modò surrectos, & qua fors tulis thue illuc divariatos, dodrantales & palamare, singulos thorulo cornea dunteta & flexibilitatis, necnon coloris, farctos, cruttà obductos, jam pentus nivea, jam cinerei, modò Juteà, modò conchvilati vinis, farctos, cruttà obductos, jam pentus nivea, jam cinerei, modò Juteà, modò conchvilati vinis, farctos, cruttà obductos, jam pentus nivea, jam cinerei, modò Juteà, modò conchvilati vinis.

raticatos, contamans os panimos, iniguros mornos connect uninect os residentatos, recinor cono-ris, faretos, cruítá obductos, jam penitus niveå, jam cinercá, modò luteá, modò conchyliatá vi-vidá, aliàs cinerci & rubrà, aliàs luteá rubrá, non rarò omnis coloris fitgmatibus punctara.

CAP. IV.

* Corallina lignosa Ericæ facie Park. Cor. russescens exasperata C. B. Ericæ facie frutex marinus

Rat is frutex quem descripfit Clufius cubitalis aut amplioris altitudinis, statim ab infimo in Rat is frutex quem descripfit Clusius cubitalis aut amplioris alcindinis, statim ab instino in frequentes ramos affurgens: acque illi denno in minores altos divisi erant; innerdum simulational descriptions evenire loste; tenui cortice tegebatur, terrestrisque coloris erat. Totus porrò frutex planà forma exercevera, & in sesquicusta, fed minores longè frequentioribus & majoribus, ut tanquam quibustam tuberculis erant obstit, fed minores longè frequentioribus & majoribus, ut tanquam folculorum genmis omati viderentur, que trita in tenuistimum pollinem refolvebantur. Tota alloqui planta lignosi & dura crat, tatque lapidi aut scopulo innata fiusti videbatur; salfi saporis, ut que in Oceano nata plante. C. B. Plantam hanc duolos in locis, sich duolous genenbus collocat: sin Corallina, & sib Fuco folliculacco cujus speciem XVII. eam facts, tutulo Erica similis maritima.

CAP. V.

* Resedæ similis maritima C.B. Resedæ sacie Planta marina Clus. J.B.

Cluf.

Onts lignofus & durus erat quem descripsit Clussus hujus generis frutex, non secus ac Exica fruticans, salsis & alba materiá obductus; sequipedasia altitudinis, non tamen integer, fed infinna parte fractus; in 10. vel plures ramos inacqualiere & nullo ordine nacionates divisis, quomm aiqua aburust. Qui supererant ton tech erant exiguis quibuldam valculis, rugor fis, deorsum propendentibus, coloris ex albo cineracei, Refeste valculis, que semina jam matura continent, non valde diffilmibilos; songet tamen minoribus, & misma parte ut plurimum connexis ipsis ramulis, que vacua & valde fragilia, ut que digitis attrita facillime in pulverem resolvebanture soli de admendum fanoris. tur, salsi admodum saporis.

De loco natali nihil potuit intelligere.

CAP. VI.

* Hippuris faxea Clus. J.B. Equifeto similis faxea C.B.

Ota quam vidit Clusius Planta in unam partem inclinabat, ut pleraque Pelagica Planta solent, & profus faxea apparebat, in mo mari foopulo aliquo, ut videbatur, adnata, cujus fragmentum infima patre adhuc retinebat. Ex Orientali Oceano allata ferebatur, egatque 20, uncias longa, & in multos graciles ramos divifa, ac frequentibus nodis & articulis diftin-

Ca. Candicabat porro toca, fingulfique articuli firiati & veluti canaliculati erant, ad fingula vero genicula ive no los gracolinoss, & fulcia, pilendenis tamen coloris, ut etiam fingula articuli (qui interdum uncialis fonguendums, magna verò ex parte femunciales aut breviores erant fulco alique glutino connexi viderontur. Interior autem plantæ pars lignofa erat, quemadinodum ex alique glutino. abruptis quibufdani particulis conspicere licebat.

CAP. VII.

* Coralloides granulofa alba J. B.

B.

"Ujus portio ex magno ramo decerpta, cervini cornu inftar plures ramos de fe mittebat, modicè recurvos, furfumque facchanes. Tota planta albo granulosóque cortice obducta erat ac fi faccharo incruitata effet. Interior ejus fubitantia, cui crulta hac graducta erat ac fi faccharo incruitata effet. nulofa adhærebat, nigra erat duráque.

CAP: VIII.

* Salix marina J. B. Park. maritima C. B.

Ani multi, ex glauco nonnihil rubentes, in aqua natant, foliis comantes longis, Salici fi-milibus, maxima ex parte per oras non uncifis, quibufdam velut incifuras nonnullas oftendentibus, guttu faliis. Inner ramulos virgulæ furriguntur, florem Salicis fuffinenti furonendentious, guita iains. Litter rantinos virguies intriguitur, norem saues intinenti tur-culo haud abfimiles, apicibus plurimis veluti figuamatini compactis, non alia forma quam qua frecaror in Salice, dum herbaceo iulo florem parturit.

tatur in Sance, unin netoacco lais notern parturut. Tellis oltreorum & faxis qua fub aqua marina funt innafeitur & fic adhæret, ut iis agglutinata,

non radice defixa videatur.

retinet.

Lib. II.

CAP. IX.

* Corallina plumata sive Myriophyllum pelagium Cortust Clusso Park. Myriophyllum pelagium J. B. Musicus maritimus filicis selto C.B.

Cluf.

Uantum ex ejus pictura (inquit Clufius) quam mifit Cortufus conjucere licebat, fuerat hac planta cubitalis alcitudinis, caule rectio, fatis tamen gracili, prædita, in plures ramos, feu portils, ur Pliniano utar verbo, ramulofa folia divifo, foliorum Filicis pere forma & effigie, fed longè tenuiora, mutantai inflar ramorum Palma, colore pallecente. Summus caulis minoribas folias obtinas, definebat in nuculas quafdam velecente. Summus caulis emocrates infinity funt, quam tenellas plantulations consignates mortifacio finiles. lut in caput congestas, que nullum aliud semen continere deprehenla tunt, quam tenellas plantulas jam formatis, marti facie similes, que cadentes infimum mere petunt, deinde crescunt est caudem magnitudieme veradunt quain matres obtinent. Iple caulis quamplurimis remussilmis & plus quam capillaceis sibris tanquam radice mittur, non super faxis aut Oltreorum nellis, ut pleracque allar pelagiez planta, sed super anena aut futo in imo mari seo. Fragilis est caulis non missi quam, virrum aut Corallina dum siccus est; at viridis & cerre adduc inharens lentus est & tierum aut Corallina dum siccus est; at viridis & cerre adduc inharens lentus est & tierum aut. Nafcitur in altiffinis gurgitibus maris Illyrici. Tota planta etiam exficcata falfèdinem fuam

CAP. X.

Fruticulus marinus caulteulis crassiusculis teretibus rigidis, pennatus.

Aulis hujus feu scapus palmaris, craffiusculus rigidus : ab imo ad summum ramulos hine inde pennarum pinnulas è scapo exeuntes situ suo imitantes emittit. Communicavit D. Newton,

SECTIO

SECTIO TERTIA.

De Plantis Submarinis confistentia mollioris & herbacea.

CAP. I.

De Fuco marino seu Alga marina minore, soliis divissone sua dichotomiam plerunque obser-

Hus propria & primaria fua figuificatione herbam marinam denorat, cujus ad tingendum ulus ett. Quod & Servius teflatur cum ait, Fueus herba genus quià vuffes ingunum: & Acro quoque in 2: Sat. lib. 2: chim fezibit, Fueum effe genus herbe marinus unde lana inficiure, & Aderri Ilud Horattiex Od. 5; lib. 3. Nequa amiffe colores Lana refers medicata fuee. Hinc & procolore pito acciprure, & generatim pro quavis inchura. A Botanicis autem execultura ad onno genus Alga marina figuificandum, quanvis ad tingendum tuflis non fit, ob limilitudinem nimirum & convenentami un none experies. Onamyis aurem Plinius nevet Univuam Latinam has genus Auge manne ngumeanaum, quamvis au engenuam aum non ng oo mmataamin mme n m & convenientiam in nots genericis. Quamvis aurem Plinius neger Linguam Latinam han.m & convenientiam in nots generics.

Quant'is autem Plinius neget Linguam Latinam harber nomen, quo Gracium 6806 exprimat ; [traque esti pile Algum mari vocut, tamen custimative non laits effe at nomen accommodum] mihit tamen cunfe eth, cur puteraus non poste transferri fuerm. Nam & 196 Plinius 1th, 25, cap. 10. ait, Phycos thilattion, id eff, Fuen mariour : inque indice lib. 1, ait, Physes tria genera, quod Fuen mariour : Eratio fuere, 9600 enum utle multerase de conciliandem or tuberque in Linguage in Amonduse aliano pluring suffices readure. As que muice no. 1. aux, enjon tria genera, quoà eucia marinus : Ectatio ravez, passe enun ule mutica sa de conciliandum ori ruborem, ut Lucianus in Amoribus, alique plumini auctores tradune. At Latinorum fucias ad cundem ulum adhibebatur, ut unicuique notum. Et Plinius capite ante citato Cribe, 64st circa Creatan nato in portis purpuras quoque inficium. Unde cognoferur quis color icriot, was the Ceram has in petris purpuras quoque inficialit. Unite organicatir quis color fuerit fuel, nempe rurilans & quodaminodo puniceus. Hee omita Veillus in Etymolog. Cultu autem nutheres genis fueo tunctis pulchirores viderentur quam effent, & fallo colore viros fallerent, hinc fucum facere est fals? & simulata specie alicui imponere, decipere: & sucus in genere pro quovis

nguiento accipicui.

Hoc autem capite comprehendimus herbas marinas foliaceas minores, quarum folia divisione fua dichoromam pleriunque obiervant. Quibus enam fubjungimus alias Muíco, Licheni, Confer-

væ affines, necnon Spongias & Alcyonia. Carerum Fucus onuns five Alga marina ipla per le, ut est à mari advecta, pro pinguislimo letamine habetur, non fecis ac Marga, éltque in frequenti ulu apud Scotos maris accolas ad agros camme macrous, non noons ac mangas, enquerm mequenti un apua occoso mans accosos aca aguo enacatos reficiendos; ut ipin obtervavimus cum per Scotam iter faceremis. Nec apud Scotos entrum fed & apud Narbonenies Gallos: ut (crea Fierm oppidulum in valle Frontiniana] obtervavit & nos momut D. Martimu Lifer, cum Monipela commorabatur.

1. Fucus maritimus vel Quercus maritima vessculas babens C. B. Quercus marina Clus. Ger. Park. Fucus five Alga marina latifelia vulgatissima. Elic moft common broad leaved Sea wach.

Naterrur have planta in scopulis qui mari alluuntur, aut marina aqua operiuntur, fine ramis, sed Natettur hae planta in icopulis qui mari aituuntur, aut marina aqua operiuntur, inne ramis, fed oblongis latique folius, adeo mollibus ut cum affus receffit nullo modo iuftinere fe queant, fed ftrata in faxis atque diffula confipciantur; multifula vero funt hae folia, & fecundum alarum exorterata in 1880 aque antitate compresantui i moutinas vaco una nec 1980, e recursioni ataunit exor-tus atque cavitates bullas qualdam feu veficulas aqua plenas eminentes habent; corum verò extro-ma in fellius parier intunel jeun; Clufio in quoddam veluri rudimentum exigui Cucumeris defi-nunt, fubflavelcens, aqui plenum: Atra viriditate prædita funt quamdin fub aqua larent, au recenter à marinis unus ejecta, ficcata autom nigrescunt & glutinis instar splendent. Nulls radi-

recenter a marinis unuis ejecta, iticata autoin nigreicum et guiutis intra ripienicum. Autuis radi-cibus firmantur, fed. Lepadum modo laxis aut Offreorum tellis inharent. Hac planta adeò lubrica eff., ur faix quibus innafeitur fine lapsús periculo inambulare aut infi-fetre picqueas. Veficula: autem non femper aquá repleta funt, fed aere interdum aut flatu, adeò ut pedibus presse non fine crepitu rumpantur.

Hujus speciem minorem, alias per omnia similem, nisi quòd minus profunde, & aquae superficici proximè

nascatur, objervavimus. In (axis, rupibus, & clivis maritimis fingulis æftuum acceffibus aquâ inundatis & coopertis paffim & abunde oritur.

A 2. Fueus five Alga marina angustisolia vesticulas habens. Fueus maritimus nedosus C.B. Quercus marina tertia Ger. emac. i.e. Fucus maritimus 3. Dod. Belg. Long narrotuleaved Sea wack.

Hujus flagella longiora funt multò & angustiora qu'am pracedentis, frequentibus folliculis bullata, in acutos muciones definentia. Cum priore interdum promifeue oritur, fapuis tamen profundiùs aquis inundatur, & submergitur.

A. 3. Fueut free Alga latifolia major dentata. Broad-seaded Sea-weach with indented seades.

Hac vulgari latifolia fimilis est, sed aliquanto major, foliis circa margines dentatis; nervo eminentiori media percurrente. In profundioribus, æstuum tamen recessibus detectis & nudis orirur. Veficulas autem in hac specie non observavimus.

A. 4. Fucus tenaifolius folius dentatis. Parrow-Tcabed Sca-waach with indented

Pedalem nonnunquam longitudinem affequitur, & in multiplices ramulos feu folia iteratà di-vinone finditur. Sunt autem folia feu flagolla plana, perangulta & vix culmum lata, per margi-nes urrinque denticellis quibufdam longiulculis, ceu fpinulis, furfum fpectantibus incila.

In litore Cornubicufi inter alia maris rejectamenta invenimus.

A. 5. Fucus stve Alga membranacea purpurea parva. An Alga membranacea cerancides C. B?

Altitudine est palmari: Foliir planis, tenuibus & membranaceis, ramofis, divisione sua plerunque dichotomiam observantibus. Per siccitatem purpureo colore tingitur, estque pellucida Pergameni ferè instar.

Frequenter à mari in litus rejicitur.

Hanc speciem in Hibernia Deluk vocant, & contra vermes esitant pro remedio. Hujus varietatem à se in litore maris inventant communicavit D. Newton, in qua foliorum seg-Table Carles and the control made inventage communicacy D. Newton, in qua tolorum leg-ment initio angula paulatim dilatabantur, deinde iterum contractiora reddita fumma parte in duo cornua acuta dividebantur.

Aliam adhuc varietatem communicavit in quæ extrema foliorum fegmenta dilatata, in multas lacinias fecta & veluti crifpa funt.

6. Fucus free Alga exigua dichotomos, foliorum fegmentis longinfeulis crassis & fubroanadis. An Fucus ferulaceus Lob. Ger. Park? Eucus folliculaceus Fanicuis folio longiore C. B? An Gramen aqua innatans cum utriculis sive Faniculacea marina J. B?

Longitudinem semipedalem vix assequiair: eodem modo quo pracedentes divisione sua dichotomian oblevat. Segmenta autem longa fun, fubrounda, in acutum definentia, malige virida, per fiocitatem nigra, Crithmi foliorum fegmenta quadantenus referentia. Supremi ramuli ad divaricationes nonmini funt compreffi, quad in figura Dobeliana Fuei ferulacei, folliculorum spe-cie reprzentari videtur, unde & folliculaceus C. B. denominatur.

In litus crebrò rejicitur.

A. 7. Alga exigua dichotomos, arenacei coloris.

Altitudine est palmari, flagellis tenuibus teretibus, in ramulos plurimos divaricatis, divisione sua dichotomiam objervantibus, colore ex cinereo flavicante qualis est arenæ marinæ. Nullas in hac fpecie veficulas observavimus. Circa Hollandiam pagum non longe ab Harvico in litus maris reie-

8. Alga marina platyceros porofa J. B. Fucus Corallio affinis, seu Porus cervinus Imperati C. B. Fucus telam lineam aut sericeam textură sud amulans. Šillacu 1032ach.

F. B.

Ab uno principio plures exeunt rami trium quatuorve unciarum, lati atque patuli, compressi, flexiles, crustosi, pallidi, colore exalbido, cum firnis obliquis quast texturam demonstrancibus Damae cornua lata non infeliciter amulatur; undo manufacci poter ex re nata.

Siccam sapins in litora rejectam collegi, wirentem seu recentem nondum videre contigit. Est autem tela linea textura fua persimilis.

A. 9. Fucus teretifolius fpongiosus parvue. Small round-leabed fpungp Wack.

Ad palmarem altitudinem aut etiam altiùs excrescit, ramulis seu soliis teretibus, crassis, sordidè viridibus, spongrofis, ur facilè inde aquam exprimere possis, mollibus & veluti holoscriceis. Eodem modo dividitur quo præcedentes.

In litus Cornubiæ æftu maris ejectum vidimus.

A. 10. Fucus parvus segmentis prælongis, teretibus, acutis.

Hic vix palmaris eft, ad imum quadam velut foliola habere videtur, diffecta in modum Umbelliferz cupuffam plantes. Scapi ad alonyum hujus capitis Fucorum modum divisione fia dichoromiam oblevant, & in fegmenta definunt praelonga, teretia, in acutos mucrones terminata, per ficcitatem nigra. Habbi à D. Newton in litore maris collectum.

73

* 11. Alea crisha Scabiola vubra & pallida J. B.

T. B.

Ex foliis folia fractu contumacia nullo ordine irémque ex ramulis oriuntur. Ella quidem funt tenuia, huem tranfinitentia, uncialia & felcuncialia, culmum quedam lata, alla latiora, erilipa, tenuia, huem tranfinitentia, uncialia & felcuncialia, culmum quedam lata, alla latiora, erilipa tenuia, vel ex fufeo pallida, in ramos divifa, alpera ; quandoque hinc inde verrues albis crutilique cumeris & Haleyonii, (apore prædita fallo: in quibuldam adhærent radices craffa, espite villocincia erilipa de la companiona de la compan

rm. Cherlerus attulit Montpelio ex tractu Narbonenfi maris Mediterranci. D. Magnel albam & rubram copiosè invent versus montem Cetium cum aliis maris purgamentis.

A. 12. Fucus longo, angusta, crasisque folio C. B. marinus secundus Dodon.ci Park. Quercus marina 2 Gor.

Figura Dodonai, qua habetur apud Gerardum & Parkinfonum hunc optime repræfentat. Flarigura Dosonari, que naoctur apua Gerarquim es Parkunionium nunc optime representat. Era-gella angulta funt, craffa, coriacea, plana, dichotoma fapius iterata divitione. Paulo fupra ra-dicum (in omnibus quas observavimus plantis) rotula latituscula caulem velut axem ambir, qua & in icone Dodonai pinguur: quâ notă à reliquis hujus generis facilè diftinguitur.

In litoribus noftris, aftu marino ejectus, frequens invenitur.

* 13. Rofa marina J. B.

Patulis in orbem est ramis, palmo longioribus, Quercûs marinæ divisurâ tenuiore, ligulis anguflioribus, coloris cincricci, per extremum digitatis, crifpis, afperis. Ex plantis Valerandi habut J. Baubinne.

CAP. II.

A. Fucus Kali geniculato nonnihil fimilis, non tamen geniculatus.

Ongitudinis palmaris eft & interdum dodrantalis; ranulis fen flagellis folisive teretibus, colore fordido ex vindi fiabluteo aut cirrino. Ubi ramuli e trunco excunt non esiabant acutos cum eo angulos, verium cim ramuli tum truncus ipic nonnahl reflectimum & angulos efficiant romunducilos Ramuli aut, fou malis folia, ubi cauli admectuntus, nunora feu gracultora funt, unde & pediculum quendam habere videntur. Segmenta ultuma feu fuprema femunica funt promisiti funt acuto production for the second production f

Rupibus propè oppidum S. Ives in Cornubia innafcentem observavimus ; proculdubio etiam & albi sais frequens est.

CAP. III.

• 1. Fucus folliculateus Linaria folio C.B. Lenticula marina Serapionis & Uvsa morina quorus-dam Lob.

Tyrrheni maris & Adriatici (inquit Lobelius) indigena hæc, foliis angultis Scoparie dichæ Offyridis, in flexitibus loricatis petiolis, felquipalmaribus, referris & onuflis copiolis baccis, vacuis, membranaceis, teretibus, Lenniculæ fimilibus & paribus; unde ei nomen.

* 2. Fucus folliculaceus serrato folio C.B. Lenticula marina serratis foliis Lob.

Persimilis (inquit) & eadem præcedenti, nisi latiora & breviora, nonnihil ambitu serrata essent

CAP. IV.

* Fueus foliis Ericæ, Erica marina quibuldam I.B. Tamarileo similis maritima C. R.

T minor est quam Creminea Alga infra describenda, ità tor tenerior, ramis tenuibus, non lignofis rigidifve, non minus tamen frequentibus, imo latius divulfis & ad frencu-laceam Algam accedentibus, fibris tamen utcunque tenuioribus, inque turgidulas veficu-

las definentibus. Sicca nigricat.

D. Magnol in foopulis montis Cett propè Monspelium fapissime collegit.

A. Hue similem si non eundem nobis communicavit D. Neuton in ramulos creberrinos variedivssime & subdivissim, esse subdivissime, esse subdivissime, esse subdivissime, esse subdivissime, esse subdivissime subdivissime subdivissime subdivissime subdivissime subdivissime subdivissime subdivision s fed minoribus multo. Sub aquis plantam pulcherrimè virere nobis retulit inventor.

CAP. V.

A. Fucus angustifolius vesiculis longis siliquarum æmulis.

Uem in litus ejectum invenimus circa Hollandiam vicum non procul ab Harvico portu-5. trans S. Ofithæ oppidulum millaribus in Effexia, Jefquicubitalis minimum longitudinis erat: caule & ramulis compressis, angustis, ab imo ad summum crebros surculos alternaerat: caule & ranum comprents, anguits, an imo acummum occoros aucunos atterna-fue folia mavis dicere, in veficulas oblongas, filiquarum amulas, Araci minoris propenodum mag-nitudine, exercisis velut nodolos, internus crebris diaphragmatis intercepsas, procurrente interdum intendities extends the following the control of th

fe collectos. 1. Unum cauliculis teretibus tenuibus longis, obiter interdum capillamenta emittentibus. 2. Alterum fruticofum per ficcitatem nigricantem. 3. Tertium flagellis longis folliculaceis. 4. Quartum parvum, dichotomum, segmentis planis, compressis & latis.

CAP. VI.

De Fucis (vve Algis tinctoriis.

Os uno capite comprehendimus, quamvis fortasse genere interse differant, corúmque nonnulli ad primum caput seu genus pertineant, quoniam facultate tinctoria conveniunt, & plerique nobis incogniti funt.

* 1. Fucus five Alga tinctoria Lugd, lentus faniculaceus, sen Coralloides lenta faniculacea I. B.

À pede lato, quo (copulis oppressa harcre soler, rami prodeunt complures, dodrantales, multipliciter divifi, lenti, flexiles, tenaces; quorum minores in minima, freniculacea & propemodum mulcofa arque capillaria crifpáque fegmenta fecantur. Colore porro variant, Sunt enim que inudo au pallido ac albo; alte que futor, fubingro aur rufo, faturate rubro, vel purpureo, alte denique que viridi funt colore, & hoc in els viti jucundum, quòd bicolores plerunque funt iniqual palarie; crafficors rami uni, reminores alteri, colore donari plerique transparent. Sapor & guttus falligimotis, pifculentus, (ub dentibus nittl fabulofi exhibent, fed glutinis modo arctrumtur, cui quidam rami pene concolores vifu. Qui Hepatis venas a parenchymate separatas viderunt, rem huic Coralloidi apprime fimilem conspexerunt. Quadam asperantir hine inde crustaceis tuberculis albis.

Copiosè observavit atque collegit Cherlerus in tractu illo Narbonensi maritimo quo Magalons Agdam tenditur. Eundem etiam fapius vidit D. Magnol cum maris purgamentis ejectum.

* 2 Algatinctoria J. B.

Hane à Valerando Dourez Induit J. B. cui inferiptum Alga 2. ex Candia, que ei non abfi-nills qua involvantur vitra, latior, pari tenutate de lentore, fractu contamaci, colore purpureo oblicuro lei ghadicco, lapore nullo evidente, proper verultatem forte : chartam cui myok-basur purpureo floridiore tinxit.

П

CAP.

HISTORIA PLANTARUM.

* 3. Fucus marinus dictus, Roccella tinclerum J. B. C. B.

Materies eius colorem prebet nobilifimi purpurei: quaproper prifeis feminis tingendis genis expeditum in fucum. Fucus hieantequam in unternam redigatur, parte interna ex ribello candicat, externa nigricat. Evocatur vividus eius color meceratione facta in urina: fic paullatim uncharante acquist, conce ultimo fipecies quaedam [Soda] Salis Alkali complamenti loco Seu denteur addatur. Liccin compositione ad urinam poerio est eniornole alus mune seo benitate Essi. Madature. ram acquirit, conoc ultimo l'occies quactam $\lfloor Soda \rfloor$ Salis Alkali complementi loco & ut denteur addatur. Fuci in compositione ad urinam portio ell quintupla plus minus pro bonitat Fuci. Macceratio uno mente completur. Salis pars duodecima additure, quod maccranti Fuco adjectam co-ceratio uno mente completur. Salis pars duodecima additure, quod maccranti Fuco adjectam coloritation productive excitat arque producti. \mathcal{F} . B. ex. Imperato lib. 27. c. 9. Raccella autority productive prod tem à colore rubro dicirur.

* 4 Fucus capillaris tincforius J. B.

Imperatus lib. 27. cap. 9. ex Oriente delatum scribit nomine Roccella, & excellentissimum ait ad tincturam.

* 5. Fucus verrucosus tinctorius J.B. C.B.

Hic apud tinctores etiam Roccella dicitur, eodem Imperato autore, loco superius citato. Urerque J. Baubino & nobis incognitus.

CAP. VI.

De Fucis foliis longissimis integris & non dichotomis.

A. 1. Fucus folio singulari longissimo, lato, in medio rugoso.

Adir et qualis Fuco phasganoidi, sed minor & tenuior, pediculus brevis, duos vel tres di-gios vix excedens, tenus eciam, & multis vicibus minor quam illius. Folium singua e indivisium, 4 & 5, nonnunquam digiros latum, ad utranque raam membrana tenui le a cli acupictum estim publid ornatur, media parte crassius, & crebris rogsi foxuolis adeo inaqua-ter si acupictum estim acusio ejus ulnam & dimidiam mensura nostratis interdum excedit. Versus apicem fentim angustatur.
Huic vel idem est, vel persimilis

Fucus longissimo, latissimo, crassóque folio C.B. prod.

Quem describit radice brevi, ex crassis fibris composità; ex qua pediculus crassus, roundus se Quem describit radite brevi, ex crassis sibris composità; ex qua pediculus crassis, roundus somipalmaris prodit, qui in fosium expanditur unum, ingenis longitudinis, pedes aliquot & ulmasecedent Eraris ex una radice duo folia enidem cominio forma & longitudinis] lateudine uncies 4. superans, equidem forè per torum folium principio excepto lateudinis, in medio æqualiter
slamm, ad utrumque verò laus parim convolurum, tortudini & madidum; quare proper nisium, & dum terra adhuc affixom tacta forma gelatina viscosim & madidum; quare proper nimium madorem vix afforvari pocest, licer sapius Soli exponatur; nam quocies charte reponture
mador iste cum ferore recrusteleit, ità ut à corruptione, nonnisi post aliquot septimanas, donec
alesso secretare, servari occurso.

plane ficcettir, fervari possit.

The anostro dispers, quid ex una vadice duo interdum folia emittat, quod in nostro nunquam observativi, qualque medium foliam aqualiter plenum sip, cim in nostro rugu; inaquale sit. Johnsom Geraturi qualque medium foliam aqualiter plenum sit, cim interdum folio simplici, interdum gemino procurite observati) i unudam specie putati, vien no magnopore repugnamus. Nostre anten, quem in litoria tente observativi i unudam specie putati, vien no magnopore repugnamus. Nostre anten, quem in litoria substitutiva control de constitutiva de la superioria de constitutiva de la superioria de committativa de com cimus.

* 2. Fucus longissimo latissimo tenuíque folio C. B.

C.B. prod.

Hic priori non multim absimilis, qui ex radicula nigra, fibrosa pediculum tenuem, triuncialem emittis, qui in folium selquicubitalis longitudinis, unciarum 5, vel 6, latitudinis, plantum, per maremittis, qui in folium selquicubitalis longitudinis, unciarum 5, vel 6, latitudinis, plantum, per maremittime membranaceæ, coloris pallide viginis bine inde convolutum absimitur, fiibstantiar renuistimae membranaceæ, coloris pallide viginis.

entis.
Hunc cum aliis Maris Mediterranei purgamentis rejectum non longe à montis Cetii radice Hune cum aus Maris Mediterranei pungamentos repecuant non tonge a monto con faute collegit C. Baubinus. Si hic à fuperiore diverfus fit nobis certe ignous ett, nec apud D. Magnol, in Indice plantarum circa Monspelium, ullam ejus mentionem invenio.

A. * 3. Fucus

1 3. Fueus alatus five phafgamides C. B. An Fueus Scaticus latisfimus edulis dulcis Sibbald. in Prodr. Hift. Nat. Scot? Zonab-leabed effulent Mark.

C. B. prod. Hujus (inquit Cargillus qui ex Abredonia Scotia transmist) admiranda est forma. Saxis qua Etipus i majus senguius qui ex. Aoresionia Socius traniminto aorimanoa eti roma. Saxis qui e manis lambit 88 in refin quoque mengri adharer, lopadum inthar, myulis coronata readu tereti, ponne antienne magnitudine; colore quem exhibent pruna Damafeena, inter rubium & nigrum pointe amenne inspirmente; como queni extinosit printa Daniacenta, inter ruorun ec nigrum fautratum medio: At folia, que noninfi calulem adultum ornant, faxo herenta fun fixo o virelcunt] ad luctum magis vergun; que palma latitudino fupra radicem nafeuntur plurima, ligularum initar, ad luteum magis vergint, que palme latitudine fupra radicam nafeuntur plurima, ligularum inflar, cardiaginea, 3, 4, 6, aut 8. uncias longa; inter que caulis, coudique teres, lateltar, porrigitura que interdum ad ulma longitudinem, infirmus, ur nit aquis innatans furtenteur, hum semper procuribat: Hinc, si adultior, utrinque ala adnascitur tantra quanta Reipse caulis ett longitudins. Es acute consperia. Norandum autem membrana ett, Bhris hinc inde venosis à caule consperia. Norandum autem membrana hanc, protu in fagittarum alis ett videre, imi parte angustiorem, serim latitudine. Hie prasertim Septembri viget, alo anni tempore intuitis: in embrana: abicinum; reliquo veclurur gravite, alisique ettam in cibos cedir. Saoore ett fallo cum modica shloodine, firm man-

cuntur gravidæ, alifique etiam in cibos cedit. Sapore est salso cum modica dulcedine; fitim man-

ducantibus excitat. D. Sibbaldus inftar Acetarii comedi afferit.

4 Fucus arboreus polyschides C. B. maximus polyschides Park, phasganoides & polyschides Ger. emac. Sea girdle and hangers.

A radice fibrola faxo alicui aut petra adnascente caulem emittit pedalem, cubitalem aut longiorem, teretem, caulem Angelicæ maximæ (ut recte C. B.) craffitudine æquantem, cujus fastigiorem, i lants cartilaginolas membranas varie dividiure, co prope mod quo baltei pars de qua entis differendiur apud Helvettos. [Suprema caulis pars in 8, 9, 10, 12 ant plara pauciorave folia longa di-

widure.]

In litoribus nostris ubique ferè invenitur. Vidimus etiam rupibus fingulis actús marini accessibus aqua opertis innascentem circa Monam insulam & alibi, copiolissime. Hac planta est quam Loaqua opertis innascentem circa Monam insulam & alibi, copiolissime. Accessible de la companio de la copio del copio de la copio de la copio de la copio del copio de la copio del la copio del copio de la copio del fis grandi folio J. B. i.e. Alga latifolia chartæ fimilis, cofta carens C. B. huic eadem videtur, aut penultimo in loco descriptæ.

5. Fucus chordam referens teres, prælongus. An Fucus cavus J. B. i. e. Herba cava Imper.?

Ad duas nonnunquam ulnas seu quatuor cubitos longitudine accedit, ad radicem exilis, in medio craffior, tandem iterum in acutum tenuatus, teres, magnitudine & specie chordæ musicæ maxima, fimplex & indivitus, intus concavus, verum crebris diaphragmatis interceptus. In litore marino ad latus Anglia Occidentale faxis adnascentem sæpius observavinus.

6. Alga angustifolia vitrariorum I. B. C. B. Alga Ger. Fucus marinus srve Alga marina gramman Park. Grass Melatk.

J. B. Folia longiffima, cubitalia & longiora, plana, lavia, mollia, fragilia, modò alba, modò rubra vel attovirentia, ligulas adfericorias amulantia; ex iis quadam funt latiora, alia anguftiora: harent fibilitantie cuidam lignolis, nigre, unibelliferarum plantarum inflat comofa, capillamentis cinereis, que in fibras fatificintia folia vetera & decidua reliquerunt.
Cofficiente fibi intra viene demida como autocaranti la fica o facilità.

Casalpinus folia initio virere, deinde cum exficcantur albescere scribit.

Toto tractu mediterraneo ad Aquas Marianas Adriatici & Occidui maris universi pænè litoribus nihil vilius & frequentius alga. Leb.

Veneti hujus foliis vitrea vala involvere & pramunire folent, alioqui hodie nullius est usus. Lob.

Graminis potiùs marini quam Algæ species videtur, ubique fere in litoribus marinis obvia.

CAP. VII.

Fucus maritimus Gallo-pavonis pennas referens C. B. Λ.

C membranaccus eft, fefe fenfim late expandens, qui in plures lacinias, femicirculares, ibi quandoque incumbentes dividitur, per quas varue firiz femicirculares variegates, diverfixque latitudinis, ut in pennis Gallo-pavonis eleganti spectaculo cernuntur. Scopulis maritimis adnascitur in Scotico, seu Britannico Oceano.

Offendit nobis hanc plantam D. Stevens à se inventam propé Exoniam Devoniæ urbem. Funzo auricu-Offensis most name patient to secrots a fe inventant profession and the fire. Chin ergo confidental lart Gefalpni finden Musso cuidant aut. Lichoei populus accedentem and the fire. Chin ergo confidental extensis duriente marine & Opunite st, bine illuc transferri debre putamut.

CAP.

HISTORIA PLANTARUM.

CAP. VIII.

* Fucus folliculaceus foliis Abrotani C. B. Cremenei Istris Abrotoni wel Thymi foliis J. B. Fucus marinus foliis Abrotani maris Lob. Muscus marinus Abrotonoides Park.

Higher eius & facies ceu fiquis arborem quandam afpiciat. Nam primum trunco est pedali, craffiulculo, tuberolo, nigro. Ab hoc superne rami excunt complures podalis to the complus and the complex pedalis. gura ejus & tacies ceu inquis arborem quanuam ampiera. Fram primum trunco est pedan, craffinículo, tuberolo, nigro. Ab hoc fuperné rami excunt complures, pedales, breviores, in alios minores diviti, foliis veftiti Abrotani & multipliciter diffectis, quorum fegmenta in oblongum intume/cant targe/cinteque, colore pallo att nigricante : plerifque exterum locis cineobiongum intumeteunt turgucturique , coiore puno aux migraente : pienique exterum focis cine-reă quadam falfisgine incruftatur, alicubi etiam fungolo & fpongiolo tegumento. Sapor falfiginofus

Valerandus, à quo \mathcal{F} . B. habuit, ex Iltria detulit. Fortè hæc planta rectiùs Submarinis lignofis fecunda Sectione contentis annumeraretur; uti & subsequens.

CAP. IX.

* Fucus fruitessus caudice verrucoso Botan. Monsp. Fruitessa marina planta, quibusdam Conferva lignosa J. B.

Atá bafi vel radice feopulis adharret, pedalis 8c cubitalis ferè ejus caudex lignofus, tortuolus, totus niger vel pullus, quafi adultus foret, rugolus, fragilis, in ramos palmares divancatus, quos obfident undique verrucofa tubercula, modò longora, modò breviora, ad ratus, quos obfident undique verrucofa tubercula, modò longora, modò breviora, ad ratus, quos obfident undique verrucofa tubercula, modò longora, modò breviora, ad ratus del complete del comple uis, quos obident undique verrucofa tubercula, modò longiora, modò breviora, ad radicis Polypodii tubercula accedenta, que versis inperiora Ciceris penè magnitudine, olivar forar rugofo, cripa, racemorum modo conserenta, in quorum turbinato fine exeunt coliculi ramnine ungir vel ruffi, inque fegmenta imondita cesti, tubinde à medio ad funmum ufue denticulati; in quabridam folica legments ad Aboratuma accedunt, paulo tamen lattoribus.

Planta hac non parlim variat, ai lais utimu pletranque videtur profere. Oblevantur etiam ad radece plures frolones producta, alia tum pletranque videtur profere. Oblevantur etiam ad radece plures frolones producta, alia tumu pletranque videtur profere. Oblevantur etiam ad radece plures frolones producta, calis adharet Linum capillare vel mufclus centuffinus, &c. Sapor ligno nullus infignis, nui aliquantum attimgens cum levi falfagime, que in folis evidentior.

In litore Narbonenfis maris propé Monspelum plures hujus generis plantas collegit P. Magnol.

CAP. X.

Fucus spongiosus nodosus Ger. emac. Sea ragged Staff.

Ucculenta admodum & fungosa est planta, crassitie pollicari, colore obscuro sordidè flavicante, tuberculis vertucosis inaqualibus undique obstra. Propè Margate in insula Thanet Cantii invente Th. Jobssons.

CAP. XI.

Plantæ submarinæ Musco & Licheni affines, aliæque parvæ incertæ positionis.

* 1. Abies marina Belgica Cluf. J. B. Ger. emac. Abies marina Park.

Anc Clufius, ut & fequentem, fe observásse feribit in Flandrix ora maritima ostreorum testis & Myrulorum conchylius adnatam, quz Abietis figuram ita referebat, ut pumila tetts & Mytuorum conchyms aanatam, quæ Abets figuram tar retreebar, ur pumila Abies videretur, ramulis ordine urrinque diffositis, fragilis, admodum puilla, rarò palmi altrudinem excedens, ex tenubus velur (duamis contexta, nonnunquam omnuno plana, alàs interdum prominentulus in orbem ramulis. An huc referendum Mulci marin genur [dini pimanis eque trium uncarum eff altitudine, in pulchros ramulos unciales & felcimicales filla, vivido virore alaba, felsir internationales un pulchros ramulos unciales & felcimicales filla, vivido virore alaba, felsir internationales un pulchros ramulos unciales & felcimicales filla, vivido virore alaba, felsir internationales filla. tineta, foliis punnatim annexis ut in Viola aquatica, apophyfibus nonnullis inæqualibus.

2. Cupressus marina Belgica Clussi J. B. Ger. emac. Cupressus marina Park. An Fucus cupressions Imperati? Fucus Cupresso similis C. B.

Hac cuproffum adeò amulabatur, ut Clufius fatis mirari nequiret providentiz divina opus & artificium, ramulis frequentibus in orbem fed nullo ordine nalcentibus, & furfum spectantibus, Cupreffinorum foliorum modo efformatis. Harum autem, tametfi aliquot annos inter chartas affervatarum & compressarum rami, si in vitrum aut aliud vas aquâ plenum injiciantur, statim sese explicare & in orbem diffundi seque surrigere incipiant.

- 3. Lieben marinus Ger. Lastuca marina sive intybacea J. B. Fucus marinus Lastuca marina distus Park. Masseus marinus Lastuca solio C. B.
- Mari finubus innatantia quædam funt folia, ab uno veluti pede prodeuntia, membranacea, lævia, & cum exficantur quafi papyracea, pellucida, invicem incumbencia complicataque & corrugata, colore herbido dilutóque, Jactucam aut Intybum critiam quodaminodo reprætentantia, vel Rofam expaniam.

oram expansam. Perris & Scopulis aut etiam testis in fundo maris adnascitur codémque modo quo Lichen seu Hepatica terreftris se diffundit & expandit.

Refrigerat & aftringit: commodus autem applicatur Arthritidi quam Muscus capillaceus five Corallina J. B.

4. Lactuca marina tubulofa.

Hanc in fossis palustribus majoribus & fluviis quos mare singulis accessibus astuum influit observavimus : est autem pratonga concava seu tubulosa, velut in cellulas divisa coli intestini evacuati amula, eodem ferè cum pracedente colore & confiftentia,

- 5. Scutellaria seve Opuntia marina J. B. Opuntia marina Park. Fucus folio rotundo C. B. Lichen marinus rotundifolius Ger.
- T. B.

 Bauhino deferipta pede erat craffiulculo , fungolo, unciali. A quo furculi (fi ità vocare fas fit) prodeunt plures ex mens folis mutuo incubru conftantes , ità ut alterum ex alterius margine enalet videaturi inflar corolle cujufdam qua preces confunerari folent: aut uti propuls accedamus in re non ufque adeò diffimili, focu in Ficu Indica quam Opuntam vocant. Surculi ifti rurfus in alios laterales dividuntur. Singularia porro iftus concatenationis folia obiculata funt, utcunique la tiora quam longiora, nummi inftar comprella, craffiulcula tamen, nonnihil rugola, qua diligentius tiora quam iongiora, nummi nutar compietas, cianintuna tanieri, nominiu rigiora, que cuigentuis infoetta velut ex binis membranulis compaeta videntur, ac prima quidem unguis fere laturdine, pauca quardam Lipino paullo majora, alia medio modo fe habentia. Carerum fuperius plerunque folium qua gibbum inferioris excipit modice finuatum eft. In extremis qua funt foliola plerunque vix Lentem superant. Tota planta salsinginosa est, tum sapore, tum odore. In litore Siculo propè promontoriolum Cerciolo dictum collegimus.

6. Auricula marina. Fungus auricularis Cæs. J. B.

Foliss conftat auriculæ figura, pluribus lineis circumductis, colore cinereo, mollibus specie Fungi. roms comma automas inguis, parants must encommands, construction, incomes necessary guiltu mordaci. Et paulo pop, corum Finguorum figuram præ for fort qui ventifis caudicibus innaf-cuntru lignofi: fed hoc tenue oft, membranofum, molle, inferné afperum, fuperius leve. In litoribus Maris Mediterranei sapiùs ejectum collegimus.

7. Palma sive Manus marina quibusdam J. B. Fucus aliquibus Palma marina C. B.

Amputatam à radio cubitóque manum affabrè exprimit; ac ex carpo craffiore [compresso tamen] albicante, angustiore in metacarpium sensim dilatatur; hinc in digitos quaternos, quinos, pluresve, ferrugineos, fungolos, rugolos, multifidos dividitur, qui rurfus in minores particulas fubdividuntur. Tota substantia coriacea quodammodo est & membranosa. Sapor & odor falsus. Hanc etiam in Maris Mediterranei litora ejectum collegimus aliquoties.

* 8. Alga cornu cervi divifurd J. B.

Folis erar membranaceis, rubentibus, duarum aut trium unciarum, cervini cornu denticulis incifa, sapore salso.

H 3

9. Palma

De Plantis Imperfectis. Lib. II.

79

* 9. Palma marina quibufdam J. B.

J. B. Ejus ramuli erant plani, dimidiati culmi latitudine, multifidi, nigri aut cinerci, foliis amich gra-cilibus, brevibus, divifurà accedentibus ad Chondrillam, multo tamen minoribus.

* 10. Musci marini gensu foliis pinnatis J. B.

T. B.

Traum unciarum est altitudine, in pulchros ramulos unciales & sessionides sissionides sissionides since a contract a contract and since a contract a contract

* 11. Reticulum marinum J. B. An Rete marinum Imp. ? lib. 28. cap. 1.

Nomen ex rei ratione afcivit fic namque veluti flamine atque fubregmine intertexto eft, ut rete aliquo modo reprafentare videatur. Compressi durinscula est, neque renirens: colore subcinereo obloleto: odore atque sapore salfuginolo. Denribus attritum cedit ob lentam & tenacem substantiam, nec facile comminuitur.

Maritimorum accola est.

* 12. Faci fungiformes J. B. Fucus fungis affinis C. B.

97. B.
Sant de numero foliorum marinorum, folio quafi circino orbiculato, non fine imprefis lineamentis, itidem in orbem contortis. Adharent rebus quibus imanfantane ci parte que in vicem eftcentri. Accedunt colore & figura ad fungos quofdam, qui fupe attores crefcunt. Majores redduff induntur fecundum lineas que ab ambitu vergunt ad centrum. In hoc genere altera fipocies
que major eft, acquirit fipithame longitudinem five altitudinem; acquir naqua provent minutulis
que major eft, acquirit fipithame longitudinem five altitudinem; acquir naqua provent minutulis
nixa pedicellis. Hac in ambitu foliorum criftatur. Minor verò data uncias vix excedit & plana
eft, & fape alterum folium flat fupra alterum. Color tupliumum fpadiceus eft.

* 13. Muscus marinus Clus. Muscus maritimus viridis multifido folio C. B.

Quaturo unciarum aut paullo amplioris eft longitudinis, in frequentes. & laté fiparfos ramos divi-fus, qui deimde in alico plures minores. & multifidos definunt infrar foliorum Chamemeli, vel fi-fus, qui deimde in alico plures minores. & multifidos definunt infrar foliorum Chamemeli, vel fitus, qui deinde in alios plures munores & multithdos definiunt inftar foliorum Chamemeli, vel fi qua funt illis minora aut tenuitis incida, molles intio & flexiles, transparentes fi lumini opponantur, virides infima parre, fipremà verò purpurafentes. Sed nec reficcata planta, licet afperior ficcitate redduta, valde fragilis eft, ut Corallina vulgò dicta, tamerfi ad cius afiquod genus quodammedo referri poffit, faporent tamen valde falfum retinens, & fi aqua immergatur, & aliquantulum maceretur dennò mollescens.

A. 14. Muscus marinus rubens pennatus nostras.

Palmari elt longitudine, in innumeros ramulos divifus & fubdivifus , foliolis breviffimis penna-tim difpolitis, creberrimis veltitos. Color totius intensè ruber aut fanguineus. In maris linus rejectum non longè à Bervico oppido collegimus.

15. Museus maritimus Adianto similis alter C. B. Polypodium marinum J. B.

Nomen obtinuit à fimilitudine caulis quam habet cum terrestri, qui repens hinc inde locis hæret Nomen obtinuir a inminiuoine cauis quam naper cum terreitri, qui repens finic indé locs haret unde prognafaitur: folia quoque fimili ratione modoque Polypodii quercini furriguntur, fed figura diffimili & ad Adianti folia accedentia. Scapus fublitantia conftat lanuginosa: Sapius zoophytis hæret, quæ, referente Imperato, Italis Neapolitanis Carnume dicuntur.

A. 16. Muscus marinus major, argutè denticulatus.

Altitudo huic vix palmaris; color ad arenam marinam accedens. In ramulos innumeros fubdi-Autuquo nuu vix pannaris; cotor au arenan manman accouris. In tamuos minimeros nuodi-viditur, qui linguli caulem ipfium magnitudine zequant, feta equina vix craffiores. Per totam lon-gitudinem argutis denticellis crebris ex adverfo binis ferrarus eft. Folia commanda mollia funt & non scruposa in modum Corallina. In ramulis vesiculas habet pellucidas.

Fuco phafganoidi adnatum obfervavi in mari Britannico.

A. 17. Museus marinus denticulatus minor denticulis alternis.

Scapos plurimos è radice emittit, palmares, non ramosos nec admodum firmos, surculis creberrimis ab into ad fummum usque, nunc longioribus, nunc brevioribus prout fors tulerit, non binis ex adverso sed impari ortu, pennæ capillamenta imitantibus divisos, colore arenacco, utrinque dentatis. Denticuliautem valde acuti funt, veluti squammulæ seu soliola acuta tum seasis tum ramulis utringue adnascentia, non tamen bina ex adverso, sed alterno situ.

A. 18. Muscus marinus denticulatus procumbens caule tenuifforo, denticulis bijugis.

Caule est tenuissimo, inficno, sesquipalmari, ab imo statum ramolo, ramis aut filamentis capilaceis, crobris singulatum hine inde emissis. Denticulul bini ex adverso tiu suot. Singulare est in hoc genere, quod caulis imus nihil major fit lummis capillamentis, quanvis tot intercedant divisiones & subdivisiones. Color aliqua ruboris tinctura dilutur, velun fabulum.

A. 19. Muscus pennatus ramulis & capillamentis falcatis.

Cauliculo affurgit palmari, huc illuc undatim reflexo, ramulos crebros hinc inde emittente: Ra-Camento ampra pannat, nos mos muanta teneso, tamano cuesto mar mo emitente: Ra-mul digitales capillamenta creberrima hinc inde promunt, non tamen adverfo fed alterno fitu pin-ulatum planual in modum; omnia tamen un & pri ramuli furfum reflexa & velur falcata. Ca-nulatum planual in modum; pillamenta autem fi curiose spectentur compretta sunt & aliquam latitudinem habent, ab uno latere

A. 20. Museus marinus equisetiformis non ramosus,

Plurimi ab eadem radice excunt scapi, intus concavi, creberrimis geniculis per totam longitudireum as casen raune exemi caps, and concars, economic geneems per colum longitudi-nem, brevillims fetarum velut rudimentis, in ambitu quints, oblitis. Sunt autem feapi [quos vidimus] palmares, fetà equinà craffiores.

A. 21. Muscus marinus denticulatus denticulis bijugis unum latus spectantibus.

Quam vidimus plantula vix palmaris erat longitudinis, cauliculo feta equina craffitudine, hinc Quam viuntus piantinus (1) partinus etta originamin), camaciun rece cipitire cattitudine, nince inde ramulos crebros alterno aut millo ordine emitento, qui in fegimente capillaria ierazed divifa & fibilitylifa creberrime urrinque denniculara findantur. Color velu arenz marinze. Denticuli ex ad-fibilitylifa creberrime urrinque denniculara findantur. verso bini versus unam partem spectant velut dua antenna juncta.

A. 22. Muscus Corallinæ in modum articulatus ex albo rubescens.

Palmari longitudine excrescit variè in ramulos & surculos ad tactum molles nullo ordine divista &c

A. 23. Muscus capillaris ramosus, per siccitatem obscure purpurascens.

24. Muscus marinus erectior, ramulis in innumera & tenuissima capillamenta divisis.

25. Muscus marinus purpureus parvus , foliis oblongis Millefolii ferè divisura.

Hasce tres ultimas species in maris litoribus à se collectas nobis oftendit D. Jacobus Newton. Sufficiunt eis tituli pro descriptionibus.

26. Alga nigra capillaceo folio seu Filum marinum Germanicum C. B. prod.

Hoc exiguo lapillo innafeitur, & in plurima bicubitalia, angustissima, nigricantia, lavia, crassinícula & firma, aliquando inter fe complicata fila abfumitur. Ex mari Baltico accepit C. Bauhinus.

27. Cenferva palustris marina, scu Filum marinum Anglicum.

Color huic ex also subluteus: magnitudo fili quo vestes consui solent. Longitudo filorum singulorum fi extrahantur (nam variè invicem implicata & contorta funt) cubitalis aut amplior. In foffis paluftribus propè Camalodunum in Ellexia observavimus. Alibi etiam haud dubiè confimilibus in locis reperitur.

* 28. Muscus marinus capillaceus Dioscoridis Donati Park.

Coralline fimilis uon eft, utpore minime dura aut lapidea, fed mufei terreffris aut arborei confi-fientid, petris aut conchyliorum teftis adnateens, mollis & herbaceus, totus ex rilamentis veluti laneis albis compoitus, abique ullo ramo aut pediculo, colore rubante & cunereo interdum variar, viridis non repertut. Datur & hujus minori piecies petris aut lapidibus juxta mara adnateens, in-radium riting laneis, compositus licosa patris internateus & also section administration. terdum etam lignis, nonnunquam in licore mans inter algas & alia purgamenta ejectus reperitur, priori fimilis, albus fapore nonmihil fallo & addringente. Antonius Donatus observavit in Lio Venetorum insula.

* 29. Muscus marinus argenteus plumiformis Donati Park.

Rupibus maritimis, veletiam pifeium testis innateitur pulcherrimum hoc musei genus, interdam etiani inter Algas in litus ejectum reperitur. In ramulos plurimos capillares aliorum Mufei geneHISTORIA PLANTARUM.

rum inftar dividitur, plumarum particulas proxima fimilitudine referentes, colore argenteo adeo puro & claro, ut miraculi inftar fit ullum musci marini genus vel natura vel arte adeo candidum

Cum aceto adhibitum lienem abfumit, tumorésque & scrophulas illico dissolvir: uninam copiosè dolucendo Hydropi confert. Renes expurgar calculos & arenulas eluens, fi pulvis ejus drachmæ pondere in aqua Eryfimi cum pari quantitate fucci limonum mixta fumatur.

30. Muscus marinus Venetus Costi Indici radicis effigie Ponæ Park.

Rupibus maritimis accrefcit, atque undarum agitatione non rarò abrumpitur & in litus expellitur. Radieum millam habet, fed totus volut ex fafciculo feu celpite virgularum feftucarúmve componitur. Siccus Costi Indici radicem refert, nifi quod candidior fit, humedatus denuo intumefeit iterum, & in formam prædictam se explicat.

Salfus admodum cst, & fale velut arena refertus.

80

21. Penna marina aurea Donati Park.

Colore aureo resplendent tum caulis tum folia; Ad Spartum Austriacum Clusii figură suâ prò-

Antonius Donati hunc & antepenultimam in Lio Venetorum infula observavit, descripsit & de-

CAP. XII.

De Spongia in genere.

U. Æ. Latinis Spongia Græcis ∑πόγη⊕ dicitur: Etymologus autem fic appellari Kribit enge À ποῦ τροβ, quod humorem attrahat & combibat. Quæ Vecters, Ariftoteles & Plinitus, de vita, fenfu, motu & contractione fpontanea, efca & alimento Spongiarum Prinitus, de vita, fenfu, motu & contractione fpontanea, efca & alimento Spongiarum tradunt partim pro incertis & fufpectis, partim pro Falis haboo. Quis enime receiers por teft eas confois ac pifec ali ? eo feilicea argumento, quod conche minutæ in es reperiantur: quati verò hec animalcula non ultro irrepant in earum poros & foramina, feu ob tutelam, five ob efcam; fealle enim erdimus conchas marinas Spongias depafci, tantim abelt ur Spongiaz conchas. Quis intellectum its intelle putet, quia nimirum ubi avulforem fenfere contractæ multo difficilius abtra-huntur? Eso nullam euffinodi vim etis intelle concellerum, confictam fufpicor, quoniam Soongia buntur? Eso nullam euffinodi vim etis intelle concellerum, confictam fufpicor, quoniam Soongia nnenecum is meno pues, quia animoni un avunori i meno cantatate muno amicuna antifa-hantur? Ego nullam ejulmodi vim eis inelle concellerim, confictam fulloricor, quoinam Songia-comprella & in angultum coacta ultro refiliunt & fe dilatant vi quadam elaftică, quă multa pra-

comprense et in augustum conces uno reminin et le manaire y quantum cartiera qua mana pollent.

Eft ergo (ur crété Imperatus) Sporigiarum natura Fungis proxima, de vegetabilium marinorum genere, quarum fubltantia velut ex lana compacta, fiftulola feu foraminata, & undique mucagine genere, quarum fubltantia velut ex lana compacta, fiftulola feu foraminata, & undique mucagine genere, quarum muoranna venu ex iana compacea, intunoa nea rorammara, ex unaque mucagne quadam membranea veltira. Vivune Spongiæ, feopulis, teflaceis & arane radice fua affaxe. Avulfæ à fua radice respullulant & cut altæ plante recrefent.

Earum proprium eft, facilè confttingi, & in prifitnam amplitudinem dilatari: adhac humoris effe fitibundas, quem facilè imbibant, & coming fittingia. presta remittant.

1. Spongia globofa Imper. C. B. J. B.

Nepp.

Mentaria de la figura Pomi, aliquantum turbinată; fubfiantiă terieră, flexiil [arrendevole] & Spongiarum fiimili, fed maxime foraminată hiantibus apertifque cavernis. Rexiil [arrendevole] & Spongiarum fiimili, fed maxime foraminată hiantibus apertifque cavernis. peritur sanè magnitudine capitis humani aut etiam majori.

2. Spongia compressa Imper. C. B. Spongia compressa schiacciata J. B.

Figură funt orbiculari, lată, parum crafsă, fubftantiă flexuosă & qua facile comprimi poffit, tenaci, foraminată, fed exiguis poris, præ exteris omnibus ad Spongiarum ulum, ob plures conditiones naci, joranimata, ieu caiguis pons, præ cærens ominibus ad spongarum ulum, ob plures conditiones requilitas quas haber, expeitia. Has Spongias (li Imperato credimus) Antiqui Achilleas nominament proper earum fubdilitatem firmitatemque : quaproper ad arma fuifitinenda corporibus equitum interponiumur, & uti motum corum arque impulfum prohibeant. Fulciuntur pediculo inftar Fungorum, quibus firmilitudine quadam refpondent.

3. Spongia compressa magna C. B. compressa schiaccitata Oceani latissima Imper. J. B.

Et hav Oceani Spongia propter fubftantiam denſam atque traθabilem ad uſus à Spongiis expeti folitos valet, teſte Imperato. A figuræ amplitudine commendatur, quippe cujus diameter duos æquet cubitos : craffitudo duorum digitorum ; figur a plana, expansa a que compresia. Habet præterea foramina quadam quatum radis fiellata. Centro hærens vivit ficut cæteræ fonogiæ. 4. Spongiæ

4. Spongiæ bircinæ Imper. C. B. J. B.

Dura funt ha, ideoque à Spongiarum bonitate degenerant, figura inaquali, cum eminentiis diversis cavitatibusque per quas aqua marina transmeat.

5. Spongiæ velares Imper. C. B. J. B.

velares dicimus quarum textura rara eft. Nam ablata mucagine , quæ fibrarum vacua replet fpatia, reflat tantum quiddam lanuginofum filamenti inftar, aut capillorum fimul ligatorum. Hafpatia, reflat tantum quiddam lanuginofum filamenti inftar, aut capillorum fimul ligatorum. rum ergo usus non est qualis Spongiarum.

Est & hujus species quædam, cujus processus avium pedes quodammodo repræsentat, quarum su-Est & nujus species questam, cipis processius avium penes quotaminoto reprætentat, quari perficies afperitatibus eminencibus obifin. Etiamnum alia hujus caude avis fimilis, cujus fibræ ab ortu ad extrema ufque extenduntur.

Lib. II.

Alia que Cornu cervi figuram emulatur : nam à radice affurgens in ramos una tantum parte, Ana que comune a regularia annuala a ranco annugero in ranto una cantum pa fine altero cantum latere dividitur. Hujus fubftantia fimilis eft laxo alicui nec condenfato filtro.

6. Spongia infundibulum imitata J. B. Spongia forma Infundibuli C. B. Spongia elegans Clus-

Cluj.

Quam descriptit hujus generis Clussus, inhærebat adhuc suo saxo, esque durisssimo & nigro, quod duodeim libras pendebat. Ipsa autem Spongiæ forma quasi intustibulum imitabatur, aut slors imaginem repræsentabat, nam tota cava erat & inssima parte, quá saxo adharebat, valde angusta; imaginem repræsentabat, nam tota cava erat & inssima parte, quá saxo adharebat, valde angusta; imaginem repræsentables and tota cava erat & inssima parte, quá saxo adharebat, valde angusta; imaginem repræsentables and tota cava erat & inssima parte quasi a la companya de imaginem reprætentabat, nam tota cava erat o imma parte, qua iaxo amiatrona, vaine angurat, deinde fenfim fe atrollens expandebatur, inæqualiter tamen, cim uno latere ad novem unciarum altindinem duntaxtat affurgerer, advorfo autem ad undecim uncias peringeret: oræ inæquales erant & finuole, in interiorem partem interdum adeò reflexat, ut foliorum formam quodammodo erant & finuole, in interiorem partem interdum adeò reflexat, ut foliorum formam quodammodo erant & Innuota, in interiorem partem interdum ageo renexe, ut toliorum formam quodammodo experimerent: amplitudinis diameter fuperna parte 13; eras uncianum; exteriore parte lobum quafi foliolum adnatum habebat, interiore verò bina foliola inftar calycum formata: totà autem mareria vulgares Spongias referebat.

7. Spongia ramosa C. B. ramosa Britannica Park. Conservae marine genus Lob.

In Anglia litore Meridiano infula Portlandia vocata, ex adverfo Normannia, inter flutantes In Angliæ litore Meridiano infulæ Portlandiæ vocatæ, ex adverfo Normanniæ, inter fluitantes Algas reperinus (inquit Lobelius) plantæ quoddam rudimentum, cuius fi þedæts & arræckes firetus palmærs & lefujusjantærs, putfulofs, molles, flexules, Spongiam prorfus dicas, cui eriam tos palmærs & lefujusjantærs, putfulofs, molles, flexules, Spongiam prorfus dicas, cui eriam conclor ett, & vixitle putes: fin habsum & corum ramis braden. Corallins infinierem dicas: conclor ett, & vixitle putes: fin habsum & corum ramis braden. Corallins infinierem dicas in conclored in nigram durefeente, cium cadat frangi folium, conjectarum: 52 maner videur, Antipathes Diofiningum durefeente, cium cadat frangi folium, conjectarum: 52 maner videur, Antipathes Diofinierem dicas de la considera Cuam nobis communicavit D. Neurosi ticas via palmæris erat, colore ex viridi cinereo, in ramulos non ità crebros, culmo crafifores, in extremo dichotomos & veluri cornutos Algæ fere in modum divide. modum diviso.

8. Spongia ramosa fluviatilis Newtoni.

Colore est per siccitatem magis cinereo quam præcedens, ramulis digitum minimum crassis, nonnullis divifione fua digitos imitantibus, aliis in extremo dichotomis & velut cornutis, aliis varie & nullo ordine divifis.

In fluvio Yare observata est à D. Newton:

Spongiarum multiplex usus est: nimirum 1. ad fomenta; multò enim diutiùs decoctorum quibus membra fovenda funt calorem retinent, quam panni aut linteamina : 2. Ad fanguinem aliúmve nuemora povenita nun cament retinent, quant panni aut miteanina: "E Au iniguneen autimive liquorem imbibendum & exficcandum, quo Anatomicis, Chirurgis, Mechanicis unles inut. 3. Ad ulcera cava, nondum perfecté fianta, distanda & quandiu opus est aperra tenenda, & ad putrida exficcanda. Uflarum cinere Vereres tili funt ad ocularia medicamenta, & cubi qui extergere opus eft. Plerique recentiores Medici iitlem Spongia cincribus ex vino albo propinatis utuntur in cura bronchoceles, toto unius Luna curriculo, certifimà experientià. Quirettan. Multa praterea de Spongiarum viribus & ulibus habent Veteres, quos confule.

CAP. XIII.

De Alcyonio.

Leyonium Plinio lib. 32. cap. 8. fit in mari, ex nidis (ut aliqui existimant) Haleyonum & Ceycum. Quatuor ejus genera reconfer: Diofcondes quinque. Veterum Aleyonium quodnam fit non cerrò conftat. Recentiores pro Alcyonii speciebus habent corpora quædam fungiformia in mari nafcentia.

1. Alcyonium spongiosum Officinarum J.B. Alcyon, durum seve 1. Diese. Imper. C.B.

Hujus fruftum à le adfervatum ità describit 7.B. Duos pugnos crassitudine amplitudinéque facilè acquat: Substantia, qua superficie remis veluti cortice obtectum est, alb.cat, alias cinerea est, nonaequat: Substantia, qua iupericie tenus veiuri cortice obtectum ett, albicat, albicat, alias cinerea ett, non-nunquam pulla, pro temporis (ur arbitror) ratione, crufforà, tota punchis cavis norata, cavernis pluribus inaequalis. Interior facies Spongus fimilis ett, fed firmor, coloro pullo, tota porofa; nam acicula vel modice preffa facile penetrat. Pondus pumieis lapidis non adequat; odor & fapor fal-acicula vel modice preffa facile penetrat.

2. Aleyonium stupposum Imperati J. B. stupposum vel 4. Diose. Imper. C. B.

suppis in glomerem convolutis substantia interiore quodammodo simile est, ad tactum molle. Suppis in giometem convolutis mortanua marcore quouaminoto mine eri, au tactum mode. Involucro tenus Alcyonio duro aliquantulum fimile, concavo, calycis formam imitante; ex cujus concavo odor expirat piscosus. Et germina inter m protrudit, sicut de molli dictum.

* 3. Alcyonium tuberosum J. B. Imp. Alc. formâ fructûs alicujus Ficûs C. B.

Imper.

Tuberolum eft hoc Alcyonium, pediculo latiuficulo, firmo, fuperficie tenus punctato : Subftanfia interior fibrola, fibris directè è corticis cavitate porrectis, & circa media junctis, & quafi m
unum convolutis. Totum candidum eft, & plutimium l'alge radicibus adharens, figurà tuberosà
inaquali, magnitudine interdum quantum vix ambobus brachiis amplecti liceat.

* 4. Alcyonium molle Imperati J. B. molle vel 4. Diosc. Imper. C. B.

Hujus materia spongia fimilis est, ad tactum cedens, cortice obtectum è quo alia germina exeunt Juncorum specie, crassitudine calami Anserini, concava : inter quæ textura quædam tessellata, prætenui filo raróque velamento obducta, conspicitur.

* 5. Aleyonium monstrosum Clus. Exot Ale. Cerwi cornua cum cranii parte referens C. B.

Claf.

Monftrofium erat (inquir Cluftus) & valdè admirabilis formar, quia cervina cornua cu m cranii eni adharfiflent parte quodammodo referebat, in varios ramos fanfaria, infernă parte denfo corpore & craffo, foongiofo tamen, & retinente foopuli, eni innatum fiura & adhafetat fragmenta. Cornua fola feloquicubitalis erant longutudinis, & palmaris aut amplioris craffitudinis, in varios ramos finis craffos foarfa, cavos tamen, & foongiosă, rudi, crafsque materià conflantes, ac veluci reticuli inflar compontas, ut ulmini oppoitit transparentes effente & pervi: color ad foadiceum tendente componia un ulmini oppoitit transparentes effente & pervi: color ad foadiceum tendente componia vario ulmini oppoitit transparentes effente & pervi: color ad foadiceum tendente componia vario del fo

tes. Sapor valdè falsus erat. Ex America delatum erat.

. 6. Alcyonium Chirothecæ facie Cluf. C. B.

Cluf.

Quod descripti hujus generis Clufius mirandæ etiam erat formæ, Nam chirothecam in 4-lacinias, digitalis longindinis, eásque cavas & inanes, ac veluri mberibus cineracei coloris exteriore
parte oblitas, fectam valde reterebat : interiore vero parte læviores & multis exiguis foraminibus
præditas. Tota planta (fi hac appellatione eam donare convent) fjonglog quodammodo natupræditas. Tota planta (fi hac appellatione eam donare convent) fjonglog quodammodo naturæ erat, & levis admodum. Ejus fapor non valdé falfus, ut diu aftervatum effe, & temporis duiturmitæte falfedinem exuitife credendum effet. Scopulo aut faxo inhæfflie videbatur, nam fedes
plana erat. Cum fecundo autem Alcyonii genere à Dioscoride descripto nonnullam affinitatem
habere videbatur.

* 7. Alcyonium ingens & 3. quod ad 5. Diosc. referri potest Clus. exot. C. B.

Cluf.

Clufus (inquit Clufus) videre non memini: Craffitudine porro longitudinem valde fuperabat: Nam cum 81 duntaxat uncias longum effet, craffitudo in medio corpore 16 uncias ambirabat: Nam cum 83 duntaxat uncias longum elter, cratifundo in medio corpore 16 uncias ambi-tu continebat, in extremis autem partibus pane 12. Infa enim forma profisi inequalis erat, mo-dò in doffum affurgens, modò in multas lacunas deprella: rotum autem Alcyoni corpus cinera-do in doffum affurgens, modò in multas lacunas deprella: rotum autem Alcyoni corpus cinera-ciei coloris ciuftà techum crat: interina pars fungosi five fipongiosi quadam materia conflabat, & requentable lacunis erat presidata, falfique admodum fagoris, & aerunoria etiam particeps: nam illus fupra candens ferrum reficcates pulverem, fi cuit adfricareur, non modo magnum puntum lacunas qualas modos servicios servicios servicios per appreciato de la constanta de la const excitare, fed etiam valdè mordicare & urere experiebar, non fecus quam aliorum Alcyonii ge-

8. Alere-

8. Aleyonium XII. seve Bursa marina C. B. Algae pomum Monspeliensium I.B.

F.B.

Pile palmarix fimile eft, modò majus modò minus: turger & plenum eft aque, colore Spongie, vel fungorum Juglandium, qui in ficco in album mutarur. Comprimitur etiam inflar orbis, gia, vel fungorum media de la lum nomunquam pilos fimiles. Algœ pilis. Qued nes in Scilite inhabetque umbulcum, & quixa tilum nomunquam pilos fimiles. Algœ pilis. Qued nes in Scilite inflative in invorimum, colore erat virini, lib. propiut accedent ad Binfe marine. Cefafo, deferipriment; fundamental in international constant, con

bat rossmaum qua (apasious aanæreoas. Arantium marinum Imper, nobis huic idem videtur: qua in fententia D. Magnel nos confirmavit, clim Burlam marinam Monspelionsium vulgo Iranges de mar, appellatam scribat. Ind. Plant. Monspel.

Lib. II.

* 9. Alcyonium stupposum, rubrum perforatum Pauli Boccone Epist.

Boscon.

Radicom habet Fungorum campestrium [Champignoni] similem. Caulem nuic unitum câtir, Radicom habet Fungorum campestrium [Champignoni] similem. Caulem nuic unitum câtir, Radicom habet Fungorum campestrium res quaturired non ramosum, rectum, crassitie pollicari, semipedali longinatine. Tota e gus superficies erola est & foraminulenta, unoquoque foramum eolologo, absque ullo vel radicorum vel fistura varia vestigio. Leve admodum est: materia ex qua componitur albiradorum vel fistura ventra ventra

fententiam D. Luca Schrockii de his corporibus , minirum Arundinis elle progeniem, & quiden foliorum ejuldem. Cujus rei fidem ei fecerunt pilæ ejulmodi quamplurima, ad eum allaza, qua infoliorum ejuldem. tus plantam ipfam tanquam circumvolutionis principium & fundamentum continuerunt. Reliqua

Veficaria marina 3. B. Pila marina ex ampullis conftans ad Spumze fintilirudinem C.B. Item Veficaria marina nigra, Favago Ariftotelis quorundam 3. B. Oftrearum alioriunve teataceorum & fortè et iam Mollium fœtura nobis videntur, ideóque hujus loci non funt:

Lib. II.

LIBRISECUNDI PARS SECUNDA.

De Fungis.

De Fungis in genere.

UM in universo Corporum naturalium, vită saltem preditorum, cœti, & singulis ecrum classibus, quò persectiora quaeque sint, eo pauciora corum genera reperantur, quò impersectiora eo numerosiora, horum multitudine illorum pretum pensante; universo vegetabilia & Animalia intere (s. & in genera Animalium Quadarqueta, Aveu, Pistes, India, in genera Vegetabilium Arbora & Herbar conferenti paeche; Fungorum genus, ut maxime impersectum, ita numerosistima omnium species sub se complete deprehendeur. Quibus omnibus exquirensis & describensis clum ego nec vacem, nec susticiam, ab Historia plantarum agregicienda nonnibil deterreor ne selicitec infausto omnie in ipso statum opersi limine impingere videar. Vertum chim mecum resoutem accuratam harum recentionem & enarrationem. vel omnividear. Verum cum mecum reputem accuratam harum recentionem & enarrationem, vel omnino lupervacuam, vel curiofiorem quam fit utilis plerifque Lectoribus vifum iri, me ob paucas ex propria observatione jam descriptis addiras multorum potius reprehensionem incursurum vereor. propria opicivatione jain descriptis adultas munoram postas representational internal un vereor, quam ut omiffarum veniam ab issae facilè impetraturum dubitem. Ils tamen qui ingenio polquain ut omifiarum veniam ab iifdem facilė impetraturium dubitem. Iis tanien qui ingenio pol-lent, & orio abundant, latifiimus aperitur campus, in quo fe cum frucht excreant, & bonas ho-ras bene collocart, in tor immirum fipecireum nondum traditarum historia concinnanda, atque adeb Divini opiticis in is magno miraculo abique feminio producendis infinita potentia celebran-da. Abique feminio, inquam, quamvis unica tam in his, quam in Submarinis fipecies contrario exemplo femen manifethum oftentans huic fententuir erfrageur; infoque tilpenfos reddat & dubios, annon & reliquar quoque feminimera fint, quanvis femen in iis necdum compertum finerit: Nec enim vertimule eth has folas (pecies à reliquarum oranium norma & analogia abludere. Ve-rium de Fungorum orru pluribus fisperitis egimus.

rece cum ventimine un las jues piecus a resignatum orinnum norina ce analogia abindere. Verium de l'angorum ortu pluribus fiperins egiumes.

Fungus normulità d'anuere, vel à l'anue & 900, vel à l'angor dictus videtur, quia veneno fuo ad l'unus velecines deducir. Quicquid fin de Eymno, Fungus certe hoc nomme non immerico male audit, nu qui avide degluticitubus non raro funcifus de exitalis finerit. Nam ur cos prateream le audit, nu qui avide degluticitubus non raro funcifus de exitalis finerit. Nam ur cos prateream le audit, ut qui avude deglutientibus non rarò funeltus & exittalis fuerit. Nam ut cos prateream fungos qui le noxios fatentur, & habitu ipfo maltiram produnte: Alii non pauci maligni fint fallubres finulant, adeoque incatuos períape fallunt, & ad fe colligendum invitant. Unde de oblatorum fallubriate fecturos nos effe non tinunt colligentium vel unperita, vel incura, vel force etam maltica. Quin & fallubres & celculent habitu vituum facile contrahunt, vel es geno loc ci ubi nafeuntur, vel ex natura fueci quem combibunt, vel ex puridorum aut venenatorum vicinia & attanta (ucci quem combibunt, vel ex puridorum aut venenatorum vicinia & attanta fueci quem combibunt, vel ex puridorum aut venenatorum vicinia & attanta (upo finula in contententuba Diofeoride & Galeno vel opinii Inquis fumpti ladunt, ur qui pravum fuecum generent, agre concoquantur, i frangellent, & bilis farfum ac deorfum erupionem inducant. Recentores etam nonnuli Fungos in univerdim ornites in colosi damnant , & menfis abdicant. Præ aliis "Athanafius Kircherus his verbis, Fungum qualifumonul filmper maligua eff, fumper existiatium qualitatium orparatu impriatur: eti mos faimi feniature, fraquetter tamos complu nejeso quid fueceffia temporis occulte machinatiemi interiore vofcerum adminifratione malitativa fundo.

* 1 .b. de

Pefic.

Apagete ergo perniciolà il·lhac gular blandimenta. Que tanta (ut cum Plinio loquar) voluptas ancipits cin? An ulque adeò, vita tadet, ut cam tam vili offà permutemus, mortémque femper

in procinctu frantem ultro folicitemus.

in procinctur thantom utiero tolicitentis.

Nobs pracipue Septentrionalis regionis incolis cavendus eff Fungorum esis: nec cnim ob defectum caloris & humoris abundantiam in his oris probé concoqui & (utià dicam) maturescere possibilità. Ex. All. Media: Thomes Barbishim An. 1673. 081. 116. historiolam in hanc rem sequencium at me transmist Enudrissimus Kingeniolissimus Vir. D. Tenerelin Rebinsima, Amicus nofter imprimis charus, qui & clais multes Observationibus, partim propriis, partim e probastismis Autoribus collectis Historiam nostram locupietavis. Ex Objero. D. Caff. Collicher, Fungi non ubinatoriam calculation and contractional contractions and contractions. que innoxie eduntur. In parria mea Silefia (inquit) in tanta copia crefcunt, ut non tantum recentes, fed etiam furno exhicat, inflicin per hymen gratum probane dedulini. In on tantum centes, fed etiam furno exhicat, inflicin per hymen gratum probane dedulini. Hie verò in Dana, ubi rarioves funt, magis funt exitofi: id quod accidit Hafrita civi, qui in Gallia illos fape innoxie connederat; hic verò coctos & more folito praparatos cùm devoráffer in cœna, hora noctis duodecima Apoplexiá corriptur: Sanguis enim torpidor reddebatur, & fpirituum motus impediti crant à narcotica vi Fungorum. At verò potuir fortaffe civis ille per errorem Fungos nexios pro esculentis colligere & vorare.

Verum quamvis eos in cibis improbamus, aliis tamen ufibus infervire poslunt, vel in medicina, vel in operibus mechanicis.

Fungi nihil ferè habent commune cum plantis perfectioribus. Nec enim color iis herbaceus, nec textura analoga, neque flos ullus femenve, quod hactenus nobis certò conflut, aut folium proprie dictum. Breuffimo temporis fipario plerique oriuntur, & brevis pariter avi funt. A ligno plerinque aut ejus fruitulis elevantur. *Sennerus probabile elle existimat, Fungos omnes in planpretunque au ops tis & è plantis provenire & nasci; cupus sentenua & nobis etiam probatur. Clarissmi Viri D.D. Malpiphus & Sharreens Fungos ex fungis frustulatim discerptis & disseminatis pullulare (ut vulgò etiam creditum eft) opinantur. Etenim contentus in utriculis transversalibus adhuc succus (verba tint Malpighi) superveniente exterior humiditate fermentatur, & extra turgendo quasi netur. Effluvia nanque pilorum instar concreta contextum probabiliter efficiunt; unde ulteriori subsequente fermentatione & quasi vegetatione, (urgente exterioris aeris classica vi) congesta sursum in caulem eriguntur, & deficiente vi effluviorum prementéque aeris gravitate quali reflexa in capitulum definunt.

Ex quo hac scripfi monuit me mox laudatus D. Taner. Robinson in Ephem. German. An. 6. & 7. Obl. 174 proditum, observasse nescio quos, Fungorum plurimos è terra crumpentes semen habere, fi curiosè examinentur, formà quamvis minori Alcea Ægyptiaca femen ferè exprimente. At cur non addunt quibus Fungis, cui parti accreicant; an nuda, an vafculis incluía, aliafque circumflantias? Cur rem tanti momenti, qua hactenus Botanicorum omnium induftriam elufit tam negligenter & perfunctorie tradunt?

Nos in hoc libro Fungos in duo genera dividemus, Primum erit Terteftrium. Secundum Arborum caudicibus aut ramis innascentium. Arborum intellige non dejectarum & in terra jacentium, fed adhuc stantium. Aliàs enim Fungi plerique (ut diximus) Arborum ligno putrescenti originem fuam debent, qui tamen humoris nutritu maximam partem è terra combibunt.

Fungos terreftres dividimus in lamellatos & lamellis carentes. Lamellati omnes pileati funt. Fungos sencines automnos in tamenaso et antenno actientes. Lamenata ominis piaca indi-Lamellati, carentes funt vel pileati, vel abíque pileis. Utrique autem tam lamellati quan non la-mellati, vel efculenti funt, vel noxii. Arborei variarum formarum & generum funt. Hune ergo trackatum, qui eft de Fungis, in quaturo Sectiones dividemus. Prima erit de Fungis cerrefitibus lamellatis, qui firmul & pileati funt, cujus duo membra, Primurm

de Esculentis, Secundum de noxiis. Secunda crit de Fungis terrestribus, lamellis carentibus, sive pileati sunt, sive minus.

Terria de Fungis arboreis cupidanque fint generis. Quarta & ultima, que unico çapite abfolyitur, de Fungis fubtorraneis *Tuberibus* dictis, qui tamen terrestribus non lamellatis potuissent adjungi.

SECTIO PRIMA.

De Fungis terrestribus pileatis simul & lamellatis.

MEMBRUM PRIMUM.

De Fungis terrestribus lamellatis esculentis.

CAP. I.

* Fungus candidus regius odoratissimus J. B. candidus odoratissimus orbe magno C. B.

Orta villæ lib. 10. cap. 70. autor est hunc fungum, Antiquis indictum, esse candidum, odora-tisssum, orbem vix utrăque manu diductis pollice & indice cingi posse, tam esui suavem ut crudus edatur, præberi ægris innoxie: incolas Richiene vocare, quasi magnum Fungorum regem dicas: Autumnalem esse.

CAP. II.

* Fung. esculentorum 21. genus Clus. An Gallinaccia Neapolitanis dicta Porta? max. Ungaricus, multis laciniis squammatim incumbentibus C. B.

Antá nonnunquam amplitudine excrefeere audivit Clufius ut bigam facilè impleret, & monftrum verus Fung qu'am Fungus cenferi poffer. Verum quos in Ungaria obsevarent multo minores erant: padicilo lefquipalmaria aut ampliore, femipedalis altitudinis; corpore in longitudinen de latitudine diffuto bipedalem aut majorem, multis valdè amplis &

Champignon.

Lib. II.

laciniatis folis funamatim vel imbricatim fibi invicem incumbentibus conftans; quorum etiam nonnalli Quercus inuofa folia imtarentur, coloris ex rufo nigricantis, vel ex albo nigri, aut multis maculis mgris in albo confperfis notati.

natio macuus riigius in aipo comperiis notati. Sulpicatur Cluius quinti generis à le deferipti fungos esse huius generis nondum adultas species. Fungus autem quintus Cluf: Fungus angulolus pediculo exiguo nobis cum C. B. dicitur.

CAP. III.

* Fungus bulbosus suscus duplici pileolo C.B. Fun. Quercinus Dipsacoides Col.

Crobris initio Campoclari in Quercetis humentibus post pluvias hunc observavit F. Co-Torus albus est præter pilei superficiem, quæ susco colore Castaneæ operitur, verum rotus atous en pracer pued tupernotem, que rutor conore Cattanez opertur, verum cretecente intus catne difrumpitur, ut in cortis depictis eventr, deinde vi extenfis; & maculofa vietur: interna pilei pars pectinatim à centro ad circumferentiam deductas lamellas obtinet, ut in detur: interna pilei pars pechinatim à centro ad circumterentiam deductas tamellas obtinet, utrin aliis. În medio verò petiolo, aut circa fummum, labrum inelt, circa extremas oras fufco colore, coriaceum, afperum limbum habens, ut diplaci folia circa genicula harrentia, cava, unde nomen impoliumus Diplacodis. Petiolus intus cavus eft, in imo craffecens, & extirpatus veluri capitatus bulbus apparet, in quo fibra harent alimentum è terra attrahentes, & para serra harens nigrefeens controlles incomposits insensiti. Scenits ferrante per pure pure pure proposition de la confeccion d ounce appares, in quo nose mercia ammenami e certa autranemes, es parverira mercia ingretecens parim & inequalis inventur. Siccatus fervatur, nec putrefeit : quod innoxii fignum effe cenfetur fungi.

CAP. IV.

Fungi curni, Mouceron ditti, oderi & esculenti J.B. An Fungus minimus oderatus, capitulo do-

Ungi genus illud, quod quia fub Mufeo communiter proveniat, ac fub eo latitet Galli Mosfferor diciont, magno in pretio eff; menfifque lautioribus experitum. Hi provincia brevibus effera describes effect describes effet describes effect describes effect describes effect describes effect describes effet describes effect describes effet describes Tungi genus illud, quod quia fub Mufco communiter proveniat, ac fub eo latitet Galli Monferon dicunt, magno in pretio est, menssique lautioribus experitum. Hi primulbin erumpentes pedicalis brevibus sibras teorsim agentibus capitula sintinent Piso magno aquala; a duocuuplo majorem molem [nisi avellerentir] afficaturi. Sed pediculus ipse teres, & in imortipus vel rugosus, extera non multum emergit. Cateriam duslies sintent, rotundique in simmio,
sibutus vero, quà instra tentrori treslexi, timosis à centro ad circumferentiam thris donati: ubt per
intus excreverunt camps frium simgorum instra expanduntur. Totà verò substantà intus forsique
candida missi servisimo colorismo eran.

nius exceve un campen um a inguam unitat expandant.

candidi, guftis gratifum, odorifque grati.

Primo Vere lub Marti finem & Aprilis initium prorumpunt locis apricis, nemoribúfque inter fpi-Primo Vere tub Marti Intem & Aprilis initium prorumpunt locis apricas, nemoribuique inter Ipina: Montbelgardi potifitium & per Comitatum Burgundicum, finitimăfue oras nullo non fere obfervarmus Vere, inquit J. B. Sunta autem & in Gallia frequentifiimi; ubi diligenter repurstos, loros, & in jure ex Vino, Agrelta, Aceto, Cepis, Sale, Aromatis, Aurantiis, Cartiis, cam purgatos, loros, & in jure ex Vino, Agrelta, Aceto, Cepis, Sale, Aromatis, Aurantiis, Cartiis, can lerbarum oderatarum aux Laun tarnilo pararo decoquant, cochos eximunt, & cremori lactiis dulci, addito juris in quo cocti funt tantillo, immittunt.

, annue pars in 1900 coor tank camino, minimum. Nos in Angha nomen hoc Mossfebrum, nonmini tamen detortum & in Mellinome mutatum, om-POS III Anglia nombai no. *pranjection*, nominiii camen occurcum ee ni acquiagouni muacum, oni-nibus in genere Fungis accommodamus: quod huic, ut videtur, principem olun inter Fungos lo-

mu commos. Funguli incarnati coloris miniati, musco innati Memzel, hujus gensris esse videntur.

CAP. V.

Fingi D. Georgii colorit exalbidi cum pauca flavitie, efculenti, pratenfes J. B. orbiculatus exalbidus pratensis C.B. Fungi esculenti 3. genus Clul.

Arya Fungi species eft, duarum unciarum amplitudinem vix aquans, orbiculari ferè forma, rva rungi ipecies eit, quarum unciarum ampinuument vix acquais, orosculari ree forma, fiperne quidem aliquantulum extuberante, & quodammodo pulvinată, inferne vero configerate, & quibufdam velui venis diffinêta, pediculo craffo, brevique coloris exalbidi, cui

navı quuqnam anmıxının etr. În liccioribus atque pafcuis pratis circa diem S. Georgii, i.e. 23. Aprilis invenitur. În liccioribus atque pafcuis pratis circa diem S. Georgii, i.e. 23. Aprilis invenitur. Alorum Fungorum modo praparandus eft (inquir Clufius) qui repurgati ut plurimum elixari Alorum Fungorum modo praparandus eft (inquir Clufius) qui repurgati ut plurimum elixari Alorum Fungorum modo praparandus eft (inquir Clufius) qui repurgati ut plurimum elixari Alorum Fungorum modo praparandus eft (inquir Clufius) qui repurgati ut plurimum elixari Alorum Fungorum modo praparandus eft (inquir Clufius) qui repurgati ut plurimum elixari Alorum Fungorum modo praparandus eft (inquir Clufius) qui repurgati ut plurimum elixari Alorum Fungorum modo praparandus eft (inquir Clufius) qui repurgati ut plurimum elixari Alorum Fungorum modo praparandus eft (inquir Clufius) qui repurgati ut plurimum elixari Alorum Fungorum modo praparandus eft (inquir Clufius) qui repurgati ut plurimum elixari Alorum Fungorum modo praparandus eft (inquir Clufius) qui repurgati ut plurimum elixari Alorum Fungorum modo praparandus eft (inquir Clufius) qui repurgati ut plurimum elixari Alorum Fungorum modo praparandus eft (inquir Clufius) qui repurgati ut plurimum elixari Alorum Fungorum modo praparandus eft (inquir Clufius) qui repurgati ut plurimum elixari Alorum Fungorum modo praparandus eft (inquir Clufius) qui repurgati ut plurimum elixari Alorum elixari eft (inquir Clufius) qui repurgati ut plurimum elixari Alorum elixari pipere addito, fiper prunas coquuntur: aut cum laridorinjeitur jufculum ex lactis cremore paratum.

T. B.

Ungi hi, quos à natalitio folo campeftri Champignous appellant Galli, primo pullulatu globofi funt, poltmodum paullatim explicati membranulas infra oftentant rubentes, confertas: fispernis inoffenio lavore equabelle sk albi, materià intus candidifimat, pediculis brevitus, craffis. Saporis & odoris funt bom primulum è terra erumpentes; ideòque antequam explicantur colligendos monent; nam vetuftate vituum contrabunt & noxii fiunt, gravem odorem contrabentes & fulcum colorem, ut redè Lobelius. Sunt autem è Fungorium majorum numero.

In pactuis fierilioribus media aftare palfim proveniunt apud nos, in calidioribus forte maturiús.

in pacieis iterinorius ineula attac patini provinsia spela visi a stato solici inaturate.

Boleris (inquir J. B.) membranulas lividi coloris, antequam in cibos veniant, detrahere oportet, ac rum demum ipios aquá bullire, butyróque & aromatibus condire convenit.

Hunc ad Fungi efculent; nonum genus Clufii referri posse putat C. Baubinus: cujus idcirco de-

scriptionem hic proximè subjiciemus, ut Lector commodius ca invicem conferat.

CAP. VII.

* Funoi pileolo lato & rotundo C. B. Fungi esculenti nonum genus Clus. Germanis #remling.

N hoc genere quatuor differentias observavit & descripfit Clusius. I. Prior species Secundo generi valde ablimilis non est; nam circinata fere in plano est rotunditatis, unciam aut binas magna, supina parte pulvinata & candicans, infernè autem magis est susca, & evidentioribus striis donata quam secundum genus.

2. Ad quinti generis primam speciem plurimum accedit altera species : etenim angulosa est, fed amplior, ut quamuncias quatuor, aurplures aquare exiftimem, superne etam albicans, non ut illa fusca: inferne verò non lavis & glabra instar illius, aut alba, sed crassis striis abumbilico sive pediculo in oras ductis infignita.

3. Tertia magnam affinitatem habet cum octavi generis altera specie: quia ferè orbiculata eft, & zqualis pane magnitudinis: supernè tamen in albedine magis susca est ; infernè illi non diffimilis, nifi quod ejus ftrize craffiores funt, & pediculus illum fuffinens craffior, brevior atque magis nigricans.

4. Sola magnitudine ab octavi generis tertia specie differt hujus quarta species: Illa enim amplior eft, hæc minor, uraque autem circinatæ ferè in plano rotunditatis ; illa supernè rubescens, hæc multo magis rusescens, cámque ob causam Germanis statte stremsing dicta; graciliore illa pediculo subnixa, hac craffiore & magis albo, ut etiam inferna hujus pars candidior est quam illa, & minus evidentibus striis exarata.

8c minus evidentionis unus exarata.
Nacunum autem omnes eodem quo octavi generis species tempore, atque in carduis plurimium fylvis, quemadmodum 8c illa. Nec locus, nec descriptiones horum, me judice, bene convenium campestribus Fungis. Forte nomen Germanicum illis convenit.
Clusius Fungorum esquiente unt campetitions ranges; rotte nomen Germanicum ints convent. Claims Fungorum elculertorum ochavum genus Gallis Champignon dici afferit; & reverà in prima & fecundar hujus generis speciei delforpionibus nilli elf quod contradicat, acque ideirco mini plane persuadeo rem na se habere. Eorum tamen descriptiones subjiciendas duxi, ne Lectori impossible videar.

Fungus pileolo lato orbiculari candicante C. B. Fung. esculent. octavum genus Clus. Germanis Differling, Gallis Champignon & Potiron.

Hujus tres species facit Clufius: prima & secunda sola magnitudine differunt.

1. Prima duas serè uncias lata est, planæ sed orbiculatæ figuræ, superne tamen quodammodo pulvinata & candicans, inferne veluti camerata & convexa, striis quibussam à crasso pediculo in oras ductis diffincta.

2. Altera hute prorfus fimilis, fed amplioris magnitudinis, ut quæ 4 aut plures uncias æquet, einfelem cum prima figura, fed craffiore pediculo fubrixa, fuperne albà cure, cui infperfa altera de craffiore pediculo fubrixa, fuperne albà cure, cui infperfa altera de craffiore pediculo fubrixa, fuperne albà cure, cui infperfa altera de craffiore pediculo fubrixa, fuperne albà cure, cui infperfa altera de craffiore pediculo fubrixa fuperne albà cure, cui infperfa altera de craffic pediculo fubrixa fuperne alba cure, cui infperfa altera de craffic pediculo fubrixa fuperne alba cure, cui infperfa altera de craffic pediculo fubrixa fuperne alba cure, cui infperfa altera de craffic pediculo fubrixa fuperne alba cure, cui infperfa altera de craffic pediculo fubrixa fuperne alba cure, cui infperfa altera de craffic pediculo fubrixa fuperne alba cure, cui infperfa altera de craffic pediculo fubrixa fuperne alba cure, cui infperfa altera de craffic pediculo fubrixa fuperne alba cure, cui infperfa altera de craffic pediculo fubrixa fuperne alba cure, cui infperfa altera de craffic pediculo fubrixa fuperne alba cure, cui infperfa altera de craffic pediculo fubrixa fuperne alba cure, cui infperfa altera de craffic pediculo fubrixa fuperne alba cure, cui infperfa altera de craffic pediculo fubrixa fuperne alba cure, cui infperfa altera de craffic pediculo fubrica fuperne alba cure, cui infperfa altera de craffic pediculo fubrica fuperne altera de craffic ped craffic pediculo fubrica fuperne altera de craffic pediculo fub quot macula fusca & flavescentes, inferne flavescens aliquantulum, & magis conspicus striis à pediculo in extremas oras productis exarata.

poucuo measurmas oras productis extrata-3. Teria adhuc amplior eft Secunda fpecie, & magis circinate rotunditatis, longiore graci-loreque fubritas pediculo, & colore fuperna & informa parte ex fulco fubrubente, non minùs evidentibus & confpicuis ftriis à pediculo in orbem diffuits informs diffuncta quam Secunda fpe-

Omnes autem species ut plurimum in cardus sylvis nascuntur circiter Pentecosten, h. e. sub extremum Maium aut Junii initium.

Priores dux species palato grata este feruntur: Tertiam edunt etiam nonnulli sed per-C. Baubinus 1 2

CAP. VI.

C. Bauhinus Fungorum terrium genus Tragi [qui J. B. Fungus piperatus laĉteo fueco turgens] buie tiynonymum facit : Forte quia Clafius bune Germanis Phiffetting detum feribit. C. Bauhim reprehende Chabrawa, quia Clafius Fungum hune amarum elfe innur , Tragus autem furm Papere (aports facit. Jan vero (inquis) quantum inter faporem amarum & acrem feu ferventem proported vi liturus sudice. Outstand autom forde popular (con in university annus para Europeeder vi liturus sudice.) riperes sacons seat. Jun vero (inquis) quantum inter saporent ausaum es acteun tea reventem intercedat, vel Fungus judicer. Quicquid autem fit de nomine (quo in universum omnia pene Fungorum genera donant) nullius acrimonite fea fervidi faporis in deferiptione meminit Classus; sed priores duas species palato gratas esse feribit.

CAP. VIII.

Fungi punicci, latte dulci manuantes, pratensibus similes edules J. B. Fungus pileolo lato puni ceo la-cicam & dulcem succum sindens C. B.

N nonnullis altiffinis fylvis, ut est Odenwald: appellata, nafeuntur, puniceo color e præditi, prænnium fungorum, quos boletos vocant, magnitudinem haudquaquam exceder;tes, lacte-pum & dulcem manantes fuceum. Hi à quibuídam crudi devorantur, sed qua yrilitate ignoro, inquit Tragus.

CAP. IX.

Fungus piperatus albus, lattee succe surgens J. B. Fungus 10. five pileaso late, orbitulari conditions. C. B. item Fungus 27. five albus acris cyclicum. Fungus tertius Trag, quem piperei Japoni facit. Che millin pepper Apuntame.

Tungi hi è majoribus funt, Campeltres taunen [Champignom] magnitudine non multium excedunt, quibus etiam figurd perfimiles funt, pileolis circinatæ rotunditatis, craffis, carne cedunt, quibus etiam figurd perfimiles funt, pileolis circinatæ rotunditatis, craffis, carne multiu [Bauhino Campeltribus pro magnitudine minis denfi] fittis feu lamellis fulberatenibus, laxis & profundis: pedieulo tereti, folido & minimè concavo, pollicem circiter crafto, for interdum dignos transferios alto. Non pediculus tantium & pileolus, fed & lamellar huicfungo candidiffiume liunt, clum Campeltribus rubeant. Ubliber vulneratus lacteum fuccum fevriungo candidiffiume liunt, clum Campeltribus rubeant. Ubliber vulneratus lacteum fuccum fevriungo candidifiume interfaira mat infinishilum referente.

dum copiosè effundit. [Inveteralcentes, furfum flexis oris & pileolo tabelcente, fuperiùs cavi redditi metam inverfam aut infundibulum referunt.]

In aluffinis & tenebrofis fylvis Septembri & Augusto mensibus nascitur. J. B. Ingeniosissimus Vir, & tonus Histiora Naturalis callentissimus, D. M. Lifter, in stylvis Martonenshus propè flagrum Pinno dictum, in ca Comitatig Eboracentis parte que Craven dicitur, invenit, deque succo historiatones sequentes à le factas nobis communicavit.

1. Teneriores & jumores fungos promptitis & copiositis lacescere quam adultos & plenam maturitatem adoptos: arislis & marcescentissi mili intus lacis apparere.

2. Socrum bune l'ademum piner fanere & olere. imò omni unere acruis linguam vellicare & adu-

nuriatem aceptos : arius & marceicentous mini inus acts apparere.

2. Succum hunc ladeum piper fapere & olere, imò omni pipere acriùs linguam vellicare & adurere.

7. B. feribit, fe còmi luccum hunc digiris aliquando attegilet, & ex improvifo palpebras digitis
ablertifica, quamprimim magnas punctiones & pruritum expertum effe, talem quidem qualis è Tithymali fucco evenire foler.

3. Eundem tamen succum ad tactum minimè viscidum aut lentum esse.

Eundem tamen luccum ad tactum minime viicidum aut ientum eite.
 Chamwis eodem cultello centum (inquis) minimum hujus generis fungos diffecuerim, lac tamen ferro illitum & diuadhærefcens colorem non mutavir, contra quam aliis plerifque vegetabili-

um nucus evenue soiet.

5. În vale vitreo quo eum excepi fibitò concrevit, intráque paucos admodum dies in maffam foldam condenfabatur, nullo intermixto fero aut humore.

6. Quod extecatus etiam acrem illum & mordacem faporem retinet, minùs tamen vehementem.

Exficcati autem color ex luteo pallide admodum viridis eft. Exuccari autem com ex muo pannue aumonimi virimi etr.
7. Quod fuccus ille modò promptiùs & copiofius emanet ex parte exteriore, & ut ità dicam, fuperficiali, qui cortici in plantis perfectioribus refpondet, quàm ex interioribus qui ligno & me-

eune.

8. Fungos hos cùm lacte maximè turgerent, ut eorum acrimoniam & fervorem lingua ferre non postet, culis quibnídam seu vermiculis refertos observavi, eorúmque recennssimos & tenerrimos à Limachus entreis exclos.

CAP. X.

• Fungus albus, dictus Montbelgardensibus & vicinis Bissette J. B.

Ugusti fine (inquit) observavi hos sungos, Campestribus similes, sed infra supráque totos albos. Hos olim coscem putabam cum Columbettes, verium distinguebam à Campestribus, quod tarduis provenirent, & pede longiores essen.

In sýbris Quercuum, sed rarius, occurrunt. Pracedunt Columbettes & minores sunt.

CAP. XI.

De Plantis Imperfectis.

* Fungus magnus, totus albus, fine succo lacteo, edulis, Columbettes Montbelg. J. B.

X edulium quoque fungorum (inquit) censu funt hi, magnitudine excellentes, toti albi tam Thoms quam tipus, omitique facte dacie experse, quo targent Piperati illis timides. Per ambitum alias criftati, aliquando reflexi 8s inacquales funt, interdum non. Diftinguntur autem Columbiette à Bifette pede elatiore, 8s quò di latiores tint tradifique proveniant. In fylvis è regione urbis Montbelgardenfis dichis le Chofmir invenit J. B. & albi.

CAP. XII.

Fungi longissimo pediculo candicantes, sed maculati esculenti J. B. Fungus pileolo lato. Iongissimo pediculo variegato C. B. Fungus esculenti 18. genus Clus.

Nter fungos innoxios longiffimo pediculo hune praditum putat Clufius : est enim ille in 8 aut 9 unciarum longitudinem, porrectus, digiti minimi craffitudine, rectus, verlicolor & minio. unciarum iongrudinem, porrecuis, digiti minimi cratitudine, recuis, vernicolor & minide; firis quibildam & maculis parvis & magnis, ex albo, rufo & fuíco coloribus commissis diffinctus, marmoris varii inflat. Iplimi verò fungi corpus pilei feu galeri formam quodammodo referr, valdè laxis oris, deinde fenfim in turbinatam metam definens, altitudine trium unciarum aut aeri, vame aalbura, uennue ienimi in tutumatami mesam uentimen, autumum etmi uncarum aut ampliore, orarum dainertu uncias ferè 80 coupante, candicantis fuperio coloris, multis tamen ma-culis magnis 80 exiguis ex futior rufeficentibus infecti, fuperior faltigio profus futio. Informa pars cava admodum 80 cannerata, candicans quidem, fed plurimis firis futios, bóliquis, 80 veluti in cir-cinnos compositis, diffundas 2 duabus autem fore unciis infra fuperimum pediculi fastigium corolla digitalis circiter latitudinis ipfum amplectitur, unde corporis ipfus Fungi ora abrupta videntur, dum in laxitatem fe diffudit.

In arvis plerunque provenit tum in Hungaria, tum in Germania, tum etiam in Anglia; mihi tamen nondum observatus.

CAP. XIII.

* Fungus umbilicum referens variegatus C. B. Fungi esculenti 13. genus Clus,

Jinque hujus affignat species Clusius: 1. Quincunciali est diametro, plurimum orbicularis, pediculo digitali, unciam craffo, supernè protuberans, ex albo virescens; infernè candicans & striata.

canucians os umata.

2. Diametro 4 uncias non excedente, coloris ex ceruleo viridi & fuíco commixti , inferné ex albo fubritíci; pediculo pollicem crafto, breviore quam prima.

3. Pracedenti ferè aqualis eft, paululum aquilofa; fingerné ex purpureo & faturaté rubro commixt coloris, raris albo maculis aliquando emicantibus; inferné candicantis, fuícis ftriis afperfis, oris dilutè pui urafcentibus.

4. Tertil minor, diametro 2 uncias vix excedente, pediculo unciali, graciliore, supernè flave-feens veluti fuligine intecta, infernè alba, fiulcis strus distincta.

5. Quarte aqualis eft, reliquis asperior, supernè coloris ex albo susci, inferius candicans, striis fuscis in oras excurrentibus. Hujus pleræque species figuræ sunt orbicularis, superna parte intumescentis & pulvinatæ in medio

nonnihil compresse ut umbilicum mentiatur. Nascuntur promiscue in sylvis, & Junio Julióque mensibus inveniuntur.

CAP. XIV.

 Fungus in metam fastigiatus, albus, fusco tinclus C. B. Fungi in metam fastigiati esculenti, coloris albicantis fusco tincti J. B. Fungi esculenti IV. genus Clus.

Res species describit Clusius. 1. Uncialis aut paulo amplioris magnitudinis, crasso pediculo, coloris albicantis fusco tincti. 2. Paulo planior est & quasi in orbem circinata, duarum unciarum aut majoris ampli-

3. Trium plerunque unciarum magnitudine est, crassiore pediculo, magis fuscus, interdum notis

diffinctus. Superna pars utplurimum lacera & difcilla apparet. Sub Prum arboribus nafcitur.

I 3

CAP. XV.

Fangus orbicularis fulcatus albus fufco permixto C. B. Fungi tuberofi efculenti albi fufco permixti, vel maculis diffiniti J. B. Fungi efculenti VII. genus Clus.

Uplex eft, 1. Alter nonnihil tumens, interdum etiam in ambitu lacerus: 2. Alter orbicularis parie, tota superficie candicans, ut ovum excalptum exprimere videretur, præsertim adempro pediculo. In ficcioribus pratis & pascuis juxta pagos sitis proveniunt.

CAP. XVI.

· Fungus orbicularis oris intro reflexis C. B. Fungi esculenti 15 genus Clus. Fungi Suilli Ungaris.

Uplex est, 1. Orbicularis ferè, quatuor circiter uncias latus, brevi craffioréque pediculo, fupernè nonnihil extuberans, utrinque subalbidus & veluti fuligine infectus, at supernè aliquot macuiæ albæ asperguntur, striæ infernè nigricant. z. Major, cujus pars fuperior coloris est purpurei rubro faturo commixti, in meditullio tamen fla-

vescens & secundum oras maculis albis distincta: inferior ex albo susca, striis tenuioribus. In fylvis nascuntur, & Junio Julioque mensibus reperiuntur.

CAP. XVII.

Fungus pileolo magno, plano, orbiculato, venis exasperato C. B. Fungi Abietini esculenti I. B. Fungi esculenti 20. genus Clus.

Cluf Riplex est. 1. Binas aut ternas uncias latus; superne dilute rubens aut latericei coloris, venis quibuldam fic exasperata ut hirta videatur, in medio compressus & velut umbilicatus; inferne pallescens, striis fuscis, pediculo uncia longiore, medium digitum crasso. 2. Craffiore paullò est pediculo, superne extuberat, coloris ex albo pallido & fusco mixti, infernè candicat, striis fuliginosis.

3. Longè amplior eft, supernè coloris ex albo, pallido, ruffo & fuliginoso mixti, extuberans; infernè plana, rubescens, striis ex atro purpurascentibus.

Sub extremum Autumnum in fylvis, plerunque autem fub Abietibus, nascitur.

CAP. XVIII.

· Fungus pileolo in plano orbiculari, villofo C. B. Fungi sylvestres esculenti cervini J. B. Fungi esculenti X. genus Clus.

Uplex est, 1. Duas uncias latus aut amplior, supernè nonnihil extumescens, & veluti sericeis villis oblitus, colore puniceo dilutiore, oris in infernam partem valdè reflexis, quæ ex

2. Longiore est pediculo, supernè coloris ex ruso susci, oris non adeò in infernam partem inflexis, que colore est ex pallido nigrescente. In hac specie bini plerunque sungi conjunctum ex codem

Nafcantur in carduis fylvis fub extremum Maium aut Junii initium. Cervinum vocat I. B. à nomine Germanico Dirfchling.

CAP. XIX.

Fungus pileolo plano subsusco oris laceris C. B. Fungi laceri, sylvuestres, esculenti, subsusci inferne candicantes J. B. Fung. esc. XI. genus Clus.

Civij.
Nitio quidem inequali est figurs, magis tamen ad orbicularem tendente, per oras lacer, duas uncias latus, superné tuscus, inferné candicans. Adultior magis orbiculatus est & per o as lacer, longé amplior (quatoru unicals) colore magis succio superné & albicante insterné, ou. .u. fcedo quædam admixta eft.

Circa festum Pentecostes in caduis fylvis nasci scribit Clusius.

CAP.

CAP. XX.

De Plantis Imperfectis.

Fungus angulosus pediculo exiguo C. B. Fungi ferè sine pediculo coloris ex ruso suscienti in arborum candicibus nasci soliti J. B. Fungi esculenti 5 genus Clus.

Ola horum differentia in magnitudine consistit, quandoquidem forma, materia & colore pa-ne convenium. Tres corum differentias facit Clusius. 1. Angulosa est figura, quatuor uncias lata, brevi & quasi nullo pediculo sed eo valde crasfo: inferna ejus pars candicante & fais densâ materià conftat; fuperna fpongiofa est & quasi vil-lis quibusdam obsta, coloris ex ruso fusci.

ns quiontam contra, cotoris ex ruto ruto.

2. Magis obticularis, craffiore & longiore paulò pediculo, 5 aut plurés uncias latus & longue.

3. Longè major, in tres lacin'as divitius, pileoli diametro femipedali, pediculo unciam craffo; fuperne fpongiofis quibustam crafsifque vilhs rive postus frondum rudimentas ex fusco pallescentibus

In Ulmorum Populíque albæ caudicibus dejectis nafci folet, & bis plerunque, etiam ter interdum in anno provenire.

CAP. XXI.

Fungus planus orbiculatus aureus C. B. Fungi lutei magni, dishi Laleras, specinsi J. B. Fungi esculeni 17 genus Clus. Beletus Antiquorum.

Pinium è terra erumpentis hujus Fungi forma ovum quodammodo candore & figura refert : altera aut terria die laceratur hac alba curis seu (ut Plinii vocabulo utar) volva superna parte, & veluti ovi luteum ostendir ; deinde magis extuberat illud luteum, & fungi sormam parre, & veluti ovi Inteum ottendir; deinde magis extuberat illud luteum, & fungi formam induit; paullatim & fenfine evaneficente pereuntéque volva. Magnitudo autem Fungi fui volvés incluit tres uncias in longitudinem pater; duss in latundinem. Confumptà volvé Fungus in planam orbicularem fele explicar formam; cius diameter quatuor parè unciarium eft; finperna faces aliquantulum inturmefecens auteum five corceum colorem elegantifilmum habet; inferna [membranulis contexta] flava eft. Pediculus digitalis longitudinis & craffitudinis eft; flavique coloris. At cimi iam adolevir anulà amphore fle sir monitole. 86: in formationale discontentation of the contentation of the contentati braums contextal hava ett. reoccums orgrans iongrinams ec cratitutums ett, ttavique coloris. At cim jam adderit paulo amplior eft eigs magnitudo, & in ternas aut quaterns partes Rindium, colorifque illum florem & elegantiam deperdit; nam fuperne languidoris eft aurei coloris, inferné

Offinino pation.

Proventi in fylvis rará Quercu confiris, iffque caduis prafertim & editioribus ficcioribúfque locis, bis fingulis annis, circa melfem videlicor & ante vindemann. Principem inter Fungos ofculentos locum tenet: Et fane adeò elegans eft, ut non mirandum fit fi illos qui fungis libentur veícuntur ad

te cuencului invitec.

Non dabium autem eft,pergir Clufius,quin hic Fungus fit ille veteribus aleò celebratus Bolecus,ac a principibus viris fic in delicus habitus: nam fi conferantur que de Boleco feripite Plinus cum hujus hiltoris, finitis efte deprehendetu: Infanir autem de immenso exemplo in crimen adalatius fuir, quòd olim Tib. Claudum Cafarem (qui Bolecoum efis impensi deletiabatus) quinse Agrippia Boleco veneno illito sustulerit, ut Neronem silium ipsi successorem Imperio daret. Hinc illi Juvenalis in Satyris sa-

> Vilibus ancipites (inquit) fungi ponentur amicis, Boletus Domino, sed qualem Claudius edit Ante illum uxoris, post quem nil amplius edit.

Et Satyra VI.

- Minus ergo nocens crit Agrippinæ Boletus; siquidem unius præcordia pressis Ille fenis, tremulumque caput descendere jussit In calum.

Hinc etiam illud Martialis.

Quid dignum tanto ventrique gulæque precabor? Boletum ut qualem Claudius edit edas.

Sod & ipf: Nero Bolerum Deorum este cibum cavillari solebat, quia illo perisset Claudius Cxsar, & defuncti Cxsares in Deorum numerum referri solerent.

Recentes boleti [apud Ungaros] in aquá clixantur, deinde in tenuia frosta conciduntur: frustuala concida in jusculum è cremore lactis confectum injuscuntur, adjectis Schim folius minimi sociale papere. Vel repurgat practio padiento invertuntur, & sinper primas politi addito ovi lucco torrentur. Vel recentes entam recitis padientis frigunare cum buryro arque ovo simul in sarragine cochi, dissolutis & simul mixis. Sad & extincul furvarent dande opportuni solution prima para discourt primas. diffolitis & fimul mixtis. Sed & exfectati fervantur, deinde ovorum inftar in aqua elixantur, tum

HISTORIA PLANTARUM.

demum cum condimento ex ipforum jusculo & pane tosto parato, additis aceto, piperis, zingiberis & caryophyllorum aromaticorum polline eduntur. Infeulum in quo coquantur croceo colore tingunt.

CAP. XXII.

Fungus pileolo lato, orbiculari flavesceme C. B. Fungus pallidus J. B. Fungi esculenti 12. genus Clus.

B. Urumni munus, Campeftri fimilis Fungus, pari ferè magnitudine, fed variante, coloris tam externè quàm internè luteo-pallidi: Clufio infernè ex flavo rufefeit.
Provenit in fylvis, & reperitur circa Pentecoften.

CAP. XXIII.

Fungus angulosus & welus in lacinias settus C.B. Fungus luteus seve pallidus, Chanterelle dietus, se contorquens esculentus J.B. An Fungi esculenti 14, genus Clus.?

Mobelgardenfibus dictus Chanterelle Fungus rarò dimetientem habet palmarem, fapiùs cam magnitudimem non affequiur, plano pileo, aliàs cavo, pallidus, oris fubinde contortis, ut enfipi nonnihil habete valeri poffit, membranis infra nec denfis contextus. Hujus pediculus rarò in umblicum inferitur, fapius à medio deerrat. Odor gratus & innocens eum commendat, & ob id menfis lautioribus curiofioribusque expetitur.

mentar, ec on la menti sautorious curionoriouique expertuir.
Clustius quarti generis duas species, seu forté atatis ratione différentias, describit. Prior superne Pallda est, stavis maculis variegata ; inferné flavescens cum struis suscess. Secunda duplo major, superne stava, inferné crocco colore infecta.

Oritur in Íylvis & nemorofis locis sub fagis utplurimum, mense Junio ac etiam Septembri.

CAP. XXIV.

Fungi plures samul, albi, ad arbarum radices, esculenti J. B. Fungi umbilicum exprimentes plures samul, albi C. B. Fungi esculenti 6. genns Clus.

Cluf.

Ornne ferè orbicularis funt, planæ tamen, inferna parte albi & ftriati, fûpernè aliquantulum promberantes, mediá autem nonnihil depreffi, ut umbilicum exprimere quodammodo videantur, colore magis fufco quam inferné. Minores circiter uncaram latí funt, a sur paulò ampliores: medii banarum uncaram latimidinem explent: Maximi quaternarum amplitudinem fu

Ad Ulmi, Quercûs, Populi, Juglandis & aliarum arborum dejectarum radices nascuntur, à novo

Vere in Autumnum ufque. Populus alba humo tenus secta ad radicem usque, & aquá calidá in qua fermentum fuerit dissolutum periula infra quatriduum fungos copiolos edet, clui quoque gratiffimos. Math.

SECTIO

SECTIONIS PRIMÆ

MEMBRUM SECUNDUM.

De Fungis lamellatis terrestribus noxiis.

CAP. I.

* Fungus Coryleus orbicularis C. B. Fungerum noxiorum 6. genus Cluf.

Rbicularis est figura, duas uncias latus aut major : supernè nonnihil tumescens, extremis oris in supinam partem flexis; coloris ex rubescente fuliginosi, cui albedo quedam mis oris in lupinam partem tiexis; coloris ex rubeficente fuliginofi, cui albedo quedam permitta videtur, interdun etiam omnino fuliginofi & fufci: inferne nonnihil rubsfeit, filmis craffulculis fufcis: pediculo eft gracili duas uncus longo. Sub Corylis crefcit Maio aut fub Junii initium.

CAP. IL

* Fungus bufonius orbiculatus C. B. Fung. nox. 7. genus Clus. Fungi bufonii perniciosi J. B.

Ujus tres observavit species Clusius. Pediculo erat valde gracili, duas plus uncias longo, pileolo in metam fublato, unciam ferè lato, albo fuligine quodammodo infecto, fummo faftigio flavescente, interi-

cam rere tato, and tangue quotamento de la marte e tato, and tangue quotamento de cava parte fulco porticución tritis ingran 8c tumefcente parte, duas interdum, aliàs 2. Magis orbiculata; cardifore pediculo; finperna 8c tumefcente parte, duas interdum, aliàs res uncias amplà, modò futicà omnino ex albo-pallefcente, modò flavà, futignie infectà; Singui la autem fungi maculis albis 8c nigris funnta parte notati, ur Rubetæ colorem, præfertim fuficus, valde frefere videatur. Pars inferma alba eft, cum lovious fruis fubricis.

ue retrre viocatur. 1418 mienta aino en, cum revious trus inotucis. 3. Reliquis major, orbicultare in plano figura, tres uncias lata, fuperné alba admixto ruboris tan-tillo, raris pallefecutious maculis infportis : inferné pallefeit, frequentibus ftriis fuliginofis.

Circa idem cum præcedente tempus emergit.

CAP. III.

* Fungus Betulaceus orbiculatus albus C. B. Fungorum noxiorum 8. genus Clus. Fungi Betularum albi maculati perniciosi J. B.

Cluf.

Rbiculata pane est figura, supernè paulò elatioris, albus fuligine levi adumbratus, in quo maculæ quædam rufe(centes ; duas uncias latus ; infernè totus albus exceptis ftriis fullgine infectis : pediculo gracili, binas uncias longo. Circa Pentecosten provenit in fylvis ad Betularum truncos & radices.

CAP. IV.

Fungus minimus pallescens infundibuli formal C. B. Fungorum noxiorum X. genus Clus.

Alde exilis cft: nam primum emergens vix uncialis cft magnitudinis: interdum fingularis, nonnunquam bint fimul nafcuntur; ipfo Fungi corpore minimi digiti unguem vix æquante, rafefcentis coloris, cium adolevit corpus in uncialem magnitudinem excretici; inferna Te, ratelecius coloris, cum adolevit corpus in uncateni magintaminent extelit a fineria pare valde à pediculo litriata le invertence, adeò ut luperna pars veluc camerata & cava redature, & cum luo pediculo parvum infundibulum mentiri videatur. Color flavefeit tam externè quam internè, & fisperna pars jam in umbilici speciem contrada ruits nacults eft diftinca. Bis in anno reperitur circa mellem & vindemiam in fylvis proveniens.

Fongus fatuus candidus, pileelo in metamo offungeme C. B. Fungorum noxiorum XI. genus Cluss. Fungi full-mum bolto fimile, permicifi J. B.

Odem tempore similibusque locis reperitur. E terra autem crumpens valde boletum imitatur, imo quodammodo mentitur. Corpore dum è fua volva erumpir bolero elt diffimili, lon-imo quocammoco mentrum: Corpore dum e ma vorva enumpi: poseco est unimini , iôn-giore pediculo fubrico, minimo digito graciliore, fefeuncialis latitudinis , in metam affur-gente, luperna parre candidă, infernă camerată.

CAP. VI.

 Fungus mufcas interficiens C. B. Fungi venenati 5 mufcarii dieti J. B. Fungorum noxiorum 12. genus Cluf.

Usus quinque species,
1. Orbicularis, unam interdum, sepissime duas uncias lata, vel supernè palleica-natallo nubedinis & fuliginis admixto, vel lurda & fuligine infecta, inspersis albica-nabas maculis atro permixtis: pars inferior alba struis fuscis: peciuolo gratis, secunicam longo.
2. Paulo major, peciucolo longiore & crassflore, viz. digium minimum longo & crassflo: orbiculata parè, diametro triente paulo minore. Color supernè ex purpura dilutore & faura, ruso,
palidio & abo varie mixtus est: interne pallet cum nigris crassflores striis.

3. Primum emergens contracto est corpore, crasso & unciasi, quasique Ari radicem mentiente,
pediculos fusta, duas uncias lata & toridem longa, in meter formam fubbata, coloris lateritis, frequentibus maculis albicantolus aspersis, summo tamen fathigio pallida. Adultior verò palman pediculo
digitals crassflundinis assisting; inferna pare tuberosa, orbicularem autem figuram acquirir, quaturo
uncias lata, per oras interdum fissa & lacear; coloris prona parte rubri, albis maculis infecti, oris
russ superne la particular del particular del profus, first levi fulginis insectis.

rufis fupina albi prorfus, striis levi fuligine infectis.

A Onnium elegantifima, rechis nate orbis minor, duas feilicet folummodo uncias lata, 4. Onnium elegantifima, rechis nate orbis minor, duas feilicet folummodo uncias lata, rubro colore valde faurto veluti concreti fanguinis tincta, frequentibus macults albis conficerfa; Adultior lattor fit, r. g. quincuncialis aut amplior, tumida fiperime, rubro etaim colore fed paulo remififore, obscurroribus veluti guidis intercurfantibus, & crebris etiam ex albidis maculti sinceta. Per-remififore, obscurroribus veluti guidis intercurfantibus, diculo constat protuberante infima parte, unciam crasso, trientem longo. Striæ crassæ nigræ, Bini

interdum ex oden pode conjunctim nalcuntur.

Hanc mufcer valde appetum, & plenunque ei infident non fine ipfarum pernicie; fiquidem quotquot degultant intereunt; slosque circa Francofurum ad Mœnum in conclavibus ad feneftras in hunc tilium ejus fruits pargue folent.

in nunc titum ejus trutta ipargere totent.

5. Junior dusu nicias lata elt, in totidem unciarum metam affurgens, coloris ex rufo fulci & velut fuligine infecti : adultor trientalem aut ampliorem latitudinem habet, in metes formam affurgens, oris valde laceris, coloris fiperne mixti ex albo, rufo, pallido, fufco, nixurav de Iradatam, vel maculis duntaxat infperiis contiante. Color inferna parte profus fuliginofus cum firus nigris.

CAP. VII.

* Fungus latus orbicularis candidus C. B. Fungorum noxiorum 13. genus Clus. Fungi ranarum albi perniciosi J. B.

Dultus quatuor uncias latus est, in orbem ferè circinatus, immaculati superne candoris, nisi orbis centrum palleret; inferna etiam pars candida est cum multis purpurascentibus striis: pediculus gracilis est & longus. Junior minor est & fuligine quadam utrinque infectus, ftriis raris & vix adhuc apparentibus.

Secundam vias & femitas in cæduis fylvis provenit extremo Augusto.

CAP. VIII.

A. Fungi albi venenati viscidi J. B.

7. B.
Dulbus albis aliquo modo fimiles funt, pediculo digitum craffo, 2, 4ve plus minùs alto, qui clypeum fuftiner orbicularem, palmarem, preffum, fubus candidiffumo membranarum fquarro ftipatum: Superna facies fubcinerica, ad albidum nonuthil vergens, viícido quastum. fungolis verrucis eminentibus conspersa, quæ tamen sine membranæ noxa avulsu faciles, quas mere accidentarias effe putamus, ut que non in omnibus appareant. Sapore funt minime ingrato, fed

Induduci, japore aqueo.

Intereff lané h v-um formam & naturani vel apprime noviffe, ob periculum quod ex errore contingere poreft. Nam civis (inquit) quidam Montbelgardentis qui decepuis hos coctos imprudens tingere potett. Nam etvis (inquit, quistami Montibelgariseniis qui deceptus nos coctos imprudens voravit, primo vomitu infehabatur, deinde everiginolis fit, profittatis tandem viribus membrifique refrigeratis foporofus jacuit non line mortis periculo. Nam & loquelà privatus, pulli deprehentis refrigeratis loporolus jacunt non inne mortis periculo. Ivam ce loqueta privatus, puint deprehentus futi perexiguo, cum fufficacionis metu. Chi tamen paulò poft vonttu provocaro prius, Alexipharmacis, Theriaca potifimùm, enematibus item refritutus fuir, poftquam non patucas horas dubius &

velut oppressus inter vitam & mortem quasi succubuerat.

A Fungis campestribus differunt pediculis tenusoribus & longioribus: capitellis minus crassis. [2mellis fubtus albis, odore ingrato.

CAP. IX.

A. Fungus major, pediculo brevi crasso, lamellis crebris albentibus.

Ediculus vix palmaris, pollicem crassus, ima parte in latum extumescens, capite est crassos diametro plannari, pulivinato, media tamen parte circa umbinatom deprefio, colore nune rubente, nune fulvo fordidiora, creberrimis fubtus lamellis albentibus firato: fuperior fpongiofa fubftantia candidiffima. Sub Quercubus Augusto mense enatum observavimus.

CAP. X.

Fungus latus orbicularis oris intus conversis C. B. Fungorum noxiorum 14 genus Clus. Fungi à sue appellati, albi sed maculati, splvestres pernicios. J. B.

E Isdem in locis eodémque quo prior [us] tempore invenitur.

Duas ejus species observavit Clusius.

Prime preserva.

Primæ recens natæ corpus uncia majus non est, coloris albi fuligine velut infecti, pedi-Prime recens natæ corpus unció majus non eit, colors ain tuligne veitu intetti, pediciol unciali, minimum digium craffo, interdum geminum ex oodem 'pede nafeens. Adultæ triunciali eft diametro, orbiculatum ferè, fupernè alb.m fed fufco color infectum, flavo faffigio, infernè verò pallidum, firtis rufis, pediculo digitalis longitudins & craffitudins.
Secundac circinatæ ferè rotunditatis eft, diametro rientem lato pediculo bevi pollicómque craffo, fupernè candida cui maculæ parvæ fufcæ & flavelens nonnihi color infperfus eft, oris aliquantialistic informa param course courses. Informat publish drivis holistosis.

tulum in infernam partem conversa : inferne pallida striis suliginosis.

CAP. XI.

A. Fungus pediculo in bulbi formam excrescente C. B. Fungorum noxiorum 15. genus Clus. Fungus bulboso pedienlo pallidus maculatus I. B.

Uplex eft, Prior pediculo duarum unciarum, [corpore unciali] fuprema parte pollicaris craf-fitudinis, inferna fefcuncialis, in bulbi formam excrefeente, coloris ex albo pallefeents. Corpus pfum fungi fuperne etam pallidum eft, fed maculis dulue nigricantibus diftin-Corpus quain rangi auterine custin pasiouni etc. 3, soci interest singuistici di cui di cui con con in fupinam parteni inflexis; i inferne fitrie ex pallido fitice funt.

Secundus valdè tetri coloris eft, ut veritis igni five radicis cuindam nodolum & nigrum frag.

mentum videatur quam fungus, quod utraque manu vix comprehendi queat : craffo brevique pediculo innititur.

In caduis fylvis crescit extremo Sextili.

CAP. XII.

Fungus oris laceris & in lacinias divifis C. B. Fungorum noxiorum 16. genus Clus. Fungi sub corylis serpentini dicti perniciosi J. B.

Res hujus species observavit Clusius, Prior oblongo gracilique pediculo est, cui insidet initio velut ovum exscalptum, uncialis magnitudinis, externè album velut fuligine perfusum, internè nigrum : quod deinde oras explicans 1[±] unciæ amplitudinem acquirit, in pilei parvique galeri fimilitudinem formatum, albi fuperne coloris frequentibus fuscis maculis distinctum, atque iplo fastigio veluti suligine infecto.

Secunda pediculo longo gracili, corpore parvi galeri figură, initio vix ungue majore, dilutiore fuligine infecto, cum adolevera fuperne atră fuligine tineto, inferne inftar fornicis camerato & ni-

Tertia præcedenti aqualis est, valdè laceris oris & quodammodo laciniatis, rusi interdum, aliàs albi coloris fuligine infecti supernè, infernè fuliginosis, aliàs nigilis striis exarata: aliquando etiam inferna parte adeò inversà & reflexà, ut florem aliquem mentiri videatur.

CAP. XIII.

* Fungus latus oris laceris C. B. Fangorum noxiorum 17. genus Clus.

Uplex est, 1. dodrantali magnitudine, pediculi digitum minimum crasso, duas aut tres uncas longo, ex cujus imo subnascitur exigua proles; orbiculatæ ferè est figuræ oris in inferiorem partem nonnihil inflexis, colore supernè rufo ad nigredinem tendente, cui fla-

nntenorem parteu nommu natexis, conor upertie ruo au ingreunem tentente, cui flavelens circa medium admixtus eft : inferna pars pallida eft, fritifique fuigipiosis exarta.

2. Illi aqualis eft, fed graciliore pediculo, circinatz etiam rounditatis, nifi laceras haberet oras in ambitu, fuperné plane luridus venus quibuldam exalibidis maculolist, insá fubftantiá fub externa cute omnine atrá, uti etiam eft pars infima, fit camen ut craffe nigræ fitae obscuré appareant.

Planis & apertis locis circa Feftum S. Bartholomai apparet.

CAP. XIV.

Fungus parvus parvi galeri formam exprimens rufus C. B. Fungorum noxiorum 18. genus Cluf.

N svlvis eodem quo pracedens tempore oritur; est autem eo longe minor, nec uncialem aut fescuncialem magnitudinem superat, pilei aut parvi galeri figură în metam sublatus, supernè rufus, infernè exalbidus cum striis suscis; pediculo gracili duas trésve uncias longo.

CAP. XV.

* Fungus orbicularis secundum vias & in Quercetis Autumno nascens C. B. Fungorum noxiorum 19. genus Clus.

Ujus sex species describit Clusius: Prima tantum hujus loci est. Prima pediculo est valde gracili, duas uncias aut amplius longo, capitello orbiculato sescunciam lato, aliquantulum in infernam partem inflexo, coloris ex flavo, rufo, fuliginoso commixti supernè, ex pallido fusci inferné.

CAP. XVI.

· Fungus Abietinus oris reflexis, substantia rubra C. B. Fungorum noniorum 21. genus Clus. Funsi birsuti interna parte perniciosi J. B.

UB extremum Septembrem provenit fubter Abietibus. Recens natus uncià non multò major est, oris valdè in infernam partem inflexis; crasfiusculo corpore & veluti craffis quibusdam venis subrubentibus, in orbem superne ductis mucuno corpore ex venus crams quioquam venis intercuentious, in orbem juperne duclis notato in albicante planicie. Adultus vicefimi efculenti amplitudinem acquirit, oris est magis inaqualibus: inferne dilute rubet cum striis rufis; pediculo digitalis ferè craffitiei, duas uncias longo, qui confractus rubră substantia constare deprehenditur.

CAP. XVII.

* Fungi dumetorum ex uno pede prodeuntes C. B. Fungorum noxiorum 22. genus Clus.

Uatuor hujus species recenset & describit Clusius. Prima fex aut feptem nafcuntur ex uno pede fungi, longis & gracilibus pediculis, orbiculato ferè corpore, (fornicato tamen feu camerato infernè) vel femunciali, vel unciali, colore flavo, uti funt & topi pediculi, qui maculis tamen nigris diffinèti.

Secundar etiam octo aut novem ex uno exortu nafcuntur, breviore & perinde gracili pediculo;

corpore in orbem veluti expanto, unciam aut felcuncam lato, supernè presso ex perinde gracin penicino; copore in orbem veluti expanto, unciam aut felcuncam lato, supernè presso ex tanquam umbilicato, coloris stavi ruso suffusi, infernè stavi, striis fuliginosis.

Tertiæ viginti aut plures nascuntur ex eodem pede, gracilibus pediculis, orbiculati, latitudine inaquali, pro atatis ratione; nam & inveniuntur ungue non minores, unciales, & fescunciales; omnes rufo colore tincti supernè, infernè fuscis striis exarati. Quartæ Lib. II.

De Plantis Imperfectis.

97

Quarte triginta aut plures ex codem pede proveniunt, pediculo pro fingulorum atate breviaut longo, orbiculati, magnitudine tertie (peciel fungs pares; colore variant, nam vel flavifam, multo tamen rufo perfulf, aut omnino rufi fed nonnihil tumefecures & fulci, inferné ftriis nigra-Ad Spinarum quæ vetustate corrumpi incipiunt atque inter dumeta nascuntur, & in ipsis truncis

humi jacentibus nascuntur circa Calendas Octobris,

C A P. XVIII.

Fungus simetarius in plano orbicularis, candidus C. B. Fungi sterquilinii albi perniciosi J.B. Fune. nox. 3. genus Cluf.

ul/ Ulgaris admodum (inquit Clufius) est hic fungus, ideóque nemini non notus, forme or-bicularis in plano, velut circino ductae, exili & tenui fulus pediculo, tenui non craso corpore, candidas omnino, & veluti farina conspersus, cum informe tum superne; pars tamen averla fuscis striis distincta est.

CAP. XIX.

Fungus orbicularis, ex atro rufescens C. B. Fungi quodammodo orbiculati, atro-rufescentes, perniciofi J. B. Fung. nox. 9, genus Cluf.

Arca Solftitium æftivum invenitur in fylvis nascens. ca sontinum gruvum mvennum m 13445 hancens. Craffo & protuberante conflat coppore, fibaricæ quodammodo & orbicularis figuræ, duas uncias lato in minoribus, in adultioribus tres aut ettam quatuor; fuperné ex arro rufescens, infernè exalbidus, striis rufescentibus.

CAP. XX.

Fungus orbicularis in palustribus C. B. Fung. nox, 23, genus Clus. Fungi rubri perelegantis coloris

Orum primus Uncialis magnitudinis habet orbem, supernè rotundum, & rubri perelegantis coloris; infernè albicantem, fuscis tamen striis exaratum, unciali pediculo, non tamen valdè gracili fultum. Secundus orbiculatæ etiam est formæ, paulò tamen amplior superiore, longioréque pediculo

Securidos croteciaes estan en conne, pauto cinica ampior inpentore, tongioreque pediculo finbrixus, probem fungi ab exortu pleriumque proferente: fuperne rufi & ad lateritum tendentis coloris; inferne dilutior & frequentibus firms diffinction. Tertius in nodum velut collecto est corpore, infernè fornicato atque camerato, suis oris pediculum uncialis craffitudinis, duarum autem unciarum longitudinis firingente & amplectente, coloris

ex albo rufo & fusco varie commixti.

Quartus dus uneas lause est, fod inequali orbe, fuperna parce candicans ex cineraceo, infernê fimiliter, fed ftrus fuícis. Pediculus brevis & craffus.

CAP. XXI.

A. Fungus minor ex albido sublateus, pileolo hemisphærico.

D trium aut quatuor digitorum altitudinem interdum affurgit, fapiùs humilior, pediculo culmum craffo; pileolo hemifipharico, diametro unciali, ex albido fabluteo, Iubrico & mucilagime quadam oblito, fabtus lamellis creforis fablividis, veluti tot radiis à pediculo ad muchagine quadam conto, nuovo nuncio necesso nuorinos, como contrato en contrato contrato en contrato

K

Per rotum Autumnum in padius frequencis ortur, plerinque è fino vaccino aut equino. Figura Fungi parvi albi cum luteola parte in fummitate capituli, vilco mente refilendentis * J. B. huic exacte respondet.

Tom. 3. lib.40.

CAP. XXII.

A. Fungus parvus galericulatus striis lividis aut nigris. An Fung. nox. tertium genus Clus?

Uperiorem petioli longitudine & crafficie, necnon pileoli magnitudine refert. Ab co differt Septembri mente & per totum Autumnum in iddem cum pracedente locis, nec minus frequents Septembri mente & per totum Autumnum in iddem cum pracedente locis, nec minus frequents Septembri mente & per totum Autumnum in iddem cum pracedente locis, nec minus frequents

Nomnur. Icon pag. 848. tom. 3. Hift. Plant. J. B. hunc fungum optime repræfentat. Lobelius & J. Baubinus non faits diftincté feribunt de his Fungis. LODEIUS & J. BARROME INC. HAS QUELLER ENDRIE OF INFORMATION OF A STANDARD OF THE CONTROL OF THE STANDARD OF TH

CAP. XXIII.

A. Fungus pufillus pileolo tenui utrinque striato; sen plicatilis plicaturis utrinque demonstran-tibus.

Uobus proximè antecedentibus minor est multò, pediculo tenuiore & teneriore, fragili ad-modum secus quam pracedentium, lubrico & velut muco oblito: pileolo turbinato, diamemedium focus quam pracecentium, juonico ce veue muecoonico: puecio cutromato, diame-tro (emunciali, teniu admodum & cutrique (friatos & fulcato, ac fi membrană în plicas compofită conflarer, coloris ex albo cinerei. Summus pileolas ubi pediculus inferitur non rarò planus est, & macula rubente infignis.

98

In pascuis Autumno reperitur.

Huic affinis est non tamen idem.

CAP. XXIV.

* Fungus albus pileolo inverso J. B. tom. 3. p. 847. lib. 40. cap. 73.

Parvus admodum eft, vix ad unciam fe attollens ac etiam multò minor : inftar calycis crefcit, plicaturis è folis fe externe demonftrantibus, non fub pileolo [tantùm] ut in reliquis. Pileolus etiam inversus facit veluti feutellam. Sunt etiam majores, altitudine trium digitorum, & latitudine duos excedentes. In prato loco clivolo menie Septembri observavit J. B.

CAP: XXV.

Fungus parvus, pediculo tenui, longo, firmo, lento; pileolo in medio fastigiato, striis exterius

Ediculo quadrantali aut altiore affurgit, tenui at firmo, non fragili : pileolus è fusco albicat, in medio turbinatus, striis exterius apparentibus, intus concavus, lamellis crebris albentibus stipatus. In pascuis mense Septembri.

CAP. XXVI.

Fungus minor tenerrimus , favina respersus , pileolo superne cinerco, lamellis tenuissimis ni-

Ediculo affurgit tres quatuórve interdum uncias longo, tenello, albo, fariná albá refperfo, intus concavo, qui levi compreffu in longum finditur, pileolum fuftinens unciali aut telcunciali diametro, fupernè tenui membrana cinerea farina refpersa conftans, infernè lamellis tenuil is creberrimis, nigris propè centrum, nam circum oras interdum cinereæ funt, infundibuli figura, concavum. Oræ per vetustatem non rarò laceræ sursum restectuntur. In pascuis mense Septembri aut etiam Octobri observavimus.

De Plantis Imperfectis.

CAP. XXVII.

Fungus minimus, pediculo longo tenuissimo lactescens.

Nter gramina in pascuis oritur solitarius,

CAP. XXVIII.

Fungi pratenses parvi, externè viscidi, albi, lutei vel rubentes. An F. orbicularis in palu-

Apitelli diameter uncialis circiter; interdum major; figuræ in plano orbiculatæ, raris fubtus lamellis redugue corpori concoloribus: Pediculus gracius triticeum culmum magnitudine vix equat, binas circiter uncias altus. Tum pediculus tum capitellum muco quodam vicido oblita funt. Scriæ in hoc genere ad pediculum interiores multo funt quam ad oras capitelli, ut infundibili aut coni inverti specie à pediculo aliquousque affurgere videantur: hoc tamen non est per-peruum, nec in junioribus fungis sed in adultis & declinantibus. Augusto & Septembri mensibus in pascuis frequentes oriuntur.

CAP. XXIX.

* Fungi luteoli dicti, colorem mutantes, maligni J. B.

Ujus capitelli figura vulgari fimilis est ; substantia ejusmodi quæ mox vigorem perdat & in mucum abeat. Inferna parte filamenta quadam, in retis formam oblique intrica-ta, facile à fuo capitello feparantur. Color aliquoties flavoscens, mox tamen in virentem & inde in azureum abit.

CAP. XXX.

Fungi albi lucentes, ex uno principio plures, ex radicibus arborum J. B.

N cariofis arborum truncis occurrunt Fungi ex uno principio plures ; longis pediculis infidentes, emaculati undique candoris, etiam per membranas, animalculorum morfiunculis & arrofionibus obnoxias, majufculi, tenues, lentore vifcido fuperius obducto nitidi. Inveniuntur his fimiles lividi aliorumque colorum.

CAP. XXXI:

* Fungi multi ex uno pede, clypeiformes lutei & rubri J. B. Fungus clypeiformis major C. B.

Orum forma plana quidem est, sed rugosa & per oras reflexa, flavi coloris, pediculis Inveniuntur etiam alii cjustem formæ planæ & orbiculatæ, sed qui non sunt restexi, &

corum etiam aliqui per oras crenati.

Innafcuntur plerunque putridis lignis, aut afferibus vetustarum ædium riifticanarum & ftabulorum. Inveniuntur adhuc alii his non valde diffimiles in arvorum aggeribus sub sepibus, rubri coloris, quorum nonnulli nullo peculiari odore funt præditi, alii verò molchi odorem quodammodo refe-

CAP. XXXII.

A. Fungi plures ex uno pede, è Prunorum radicibus enati.

Lurium fimul confertim nafeuntur : pediculis binas circiter uncias longis, mediocriter craffis, coloris lutei sulphureive. Gapitelli rotundi diameter uncialis aut sescuncialis; supernè rufelcit, lamellis subtus tenuissimis & creberrimis, initio flavis, postea in cinereum mutan-

CAP. XXXIII.

* Fungàs latus sanguinei coloris C. B. Linguæ in caudicibus Castanearum Cæs.

Ingue appellantur in caudicibus pracipue Castanearum, figura crassa, fanguinei coloris tum extra, tum intra. Optimi atque innocentifimi exiftimantur,

CAP. XXXIV.

A. Fungus fordide fulvus in acutum conum fastigiatus.

Embranulæ fubtus creberrimæ, colore cinereo. Cortex exterior tenuis est & membranosus, nec quicquam carnis aut pulpæ corticem & lamellas interfacet. Huius icon habetur apud Parkinfonum pag. 1321.

CAP. XXXV.

A. Fungi minimi plurimi simul nascentes turbinati, exterius cinerei aut subfulvi, striis nigricantibus.

Pédiculo albo, fili inftar tenui, longitudine digitali capitulum infidet turbinatum metra aut ga-leri figura, diametro vix quartam digiri nattem excedente, colore assenti Gallan del Plancino auto, ini mina tenin, iongrumne cigican capaquia mindet turolinaturi meter algi ga-leri figura, diametro vix quartam digiti partem excedente, colore externis forbits in adulto fungo fulcis aut nigris; inter lamellas & cutem externam ni-hil omnino carnis intercedit; cuticula autem ipla lineolis feu fulcis ab apice ad circumferentiam ductis minime tamen profundis striatus est.

Augusto mense Anni 1685. obiervavimus, propè palos ligneos in terram depactos, denso agmine exortos, qui vix quatridium durabant antequam marcescerent : postea hujus generis decuplo etiam majores confertim nascentes vidimus.

SECTIO SECUNDA.

De Fungis terrestribus lamellis carentibus.

Horum alii pileati sunt ; alii pileolis carent, suntque vel cauliferi ramost & non ramost, vel anguλοι, formæ vel globojæ, vel planæ.

Fungus proclus magnus craffus J. B. An fungi efeulenti 16. Clusti terria species? Fungus Angusti mențis C. B.

Nistir pedi crasso, longo, pilcus palmari latitudine, omnium (inquit J. Baubinus) quos vidi denfiffimus, turbinatus, ex fusco albicans, inferne candidus, nullo subtus membranarum plexu textilis, sed infinitis poris tenuisfimis pervius, substantia interiore alba. Observavi in pascuis mense Septembri.

Fungi elc. 16. Clus. tertia species colore supernè ex susco rusescente à descripto differt.

A. 2. Fungus porosus magnus nostras. An Fungi esculenti 16. genus 3. Clus?

Pediculus huic palmaris, crassus, secundum longitudinem ligni modo fissilis. Capitulum grande, diametro fesquipalmari aut majore, colore supernè rubiginoso aut fulvo sordidiore, internè citrino feu ex luteo virente. Duplici constat fubitantià. Superior albicat: inferior, que in aliis Fungis in lamellas feu membranulas à pediculo ad circumferentiam extentas dividitur, in hoc infinitis foraminulis pertulus est favi in modum, (ed multis numeris minoribus, è flavo (ut dixi) virescit. In pascuis frequens occurrit.

De Plantis Imperfectis.

Augusto mense exit. Ab omnibus aliis Fungis facile distinguitur substantia inferiore foraminulenta feu poris creberrimis pertusa, ejusque colore ex luteo virente, & interdum plane luteo.

CAP. II.

* Funoi esculenti 16. Clusii prima & secunda species. Fungus Augusti mensis C.B.

Prior pediculo est trientali, superna parte minimi digiti crassitic, inferna unciali aut ampliore, coloris varie mixti ex cognico viridi & fusco. Capitello orbicularis in plane figura, tumefcente & quali pulvinato, cujus diameter trium unciarum aut paulò major, color ex candicanre fubfulcus, inferne albus.

ecunda pediculo est breviore, sed longè crassiore, ut qui superne digitali sit crassitudine, infernè 23 unciarum: capite orbiculato fed maquali & quafi finuofo, cujus diameter pediculi infimam partem amplitudine non valde superet, colorisque est ex flavo rusescentis: versa pars nominhil camerata est, colorisque est ex flavo pariter rubescentis

Habet verò (inquit Clufius) hoc Fungi genus aliquot notas ob quas Pauli 'Auavirra effe liceat conjicere. Etenim colore fuliginolo funt ejus species, orbe etiam quarundam tam amplo ut sape caput humanum aquent, pediculo omnii m craffo, infra colore nigro virescente.

Carterum hic Fungus apud Ungaros in hunc modum apparari folet. Repurgatus conciditur; frusta paululum in clibano exficcantur, deinde in aqua elixantur: iis deinde exemptis panis vulgaris, quo viz. familia uti folet, taleæ fuper craticulam toftæ in prædicto jufculo coquuntur, id demum julculum cribro farinario succernunt: postremò huic condimento (quod nec tenue nimiam, nec craffum nimis effe debet) clixa fungi frufta imponuntur, additoque aceto, piperis, zingiberis atque Caryophyllorum aromaticorum polline eduntur.

CAP. III.

A. Fungus pane candidus, prona parte crinaceus J.B.

Aro natura miraculo (inquit J. B.) parte prona pro membranulis innumeris veluti accileis muricatus crinaceum in memoriam revocat, unde ex argumento nomen impoluimus: majufculus est Fungus, ctiam pelmo major, albus, minus tamen quam piperatus & ferè ex-

In fylvis propè Monbelgardum J. Bauhino observatus est; nobis in sylvis Warwicensibus ad Mid-Aleton vicum:

CAP. IV

Fungus orbicularis secundum vias & in Quercetis Autumno nascens C.B. Fung. nox. 19. genus Clus.

Uius sex species proponit Clusius. Priorem quoniam subtus striata seu lamellata est fuperius fub genere Fungorum thriatorum politimus. Relique huc pertinent. Quartam & quintam species C. Bauhinus sub propriis & diffinctis titulis exhibet : nimirum quintæ speciei titulum imponit Fungi tuberis figura, sextæ Fungi Cyclamini radicem colore & forma re-

Secunda amplior est, craffiore pediculo, orbiculata, supernè paululum intumescens, colore vel ruso raris quibufdam maculis contperto, vel futico omnino certulginolo; infernè pallido, frequentibus fu-feis maculis norato, vel extutco pallido omnino, nec ullis firiis diffincto.

Tertia craffo eft pediculo, uncialis pileolo in metam affurgente, dum recens nata eft, uncialis, ex ci-neraceo fusco; adulta duarum unciarum, magis exalbido, & notis quibut Jam diffineto, Jacero & friante. Quarta duplex videtur, vel infra duarum unciarum magnitudinem, crailo corpore, gracilioreque

pedieulo, supernè ex atro rufescens, infernè flava frequentissimis parvis maculis inspertis: vel trientili magnitudine, craffo & protuberante corpore, fulco fuperne & Crituris quibuldam albis lacero; inferne ex flavo pallefente, ftriartimque experte.

Quinta latis informis est tuberis (dum junior) figurt, supernè valdè susca, infernè subra satura & nigricans, circa oras slava, binas uncias lata: Adulta quatuor est unciarum, orbiculata, per intervalla protuberans fupernè, & fuica, elucente quibuldam in locis dilutiore rubelcente colore, inferne ex rubro atra aut obscura, striis carens, pediculo valde crasso, inaquali & fusco: ipsum autem fungi corpus confractum cœrulei, vireicente intercepti, est coloris.

Sexta magnum Cyclamini tuber valde refert, tum amplitudine, tum colore, & inaquali rotunditate : inferna autem parte ochræ colore eft, venis quibufdam rufefcentibus aut fubfufcis diffuncto;

Septima omnium ampliffima eff, v. g. fesquipalmaris, inaquali tamen ambitu, superne purpuralcentis coloris, cui permixti funt rulus & fuliginosus: ipsum interne corpus subcœrulei est coloris, ut ctiam pars fupina cui pediculus inhæret; reliqua pars inferior flava eft, binis aut ternis magus maculis rufis infecta. Junior & primum emergens minor eft.

CAP. V.

Fungi prunorum commixti coloris, perniciosi J. B. F. ex codem pede, sed non conspicuo, numerost C. B. Fung. now. genus 2. Chul.

The Pruni arboribus novo Vere nafcuntur confertim ex eodem pede numerofi, nullo tamen pediculo conspicuo, varia magnitudine & forma; nonnulli duas aut tres uncias lati atque etiam ampliores, alii vix unciam lati; vel orbiculate figuræ, vel angulofæ; omnes ex albo, pallido & futco coloris commixti.

CAP. VI.

* Fungus crassus in metam surrectus C.B. Fungi in metæ formam surrecti perniciosi J. B. Fung. nox. 20. genus Clus.

Uatuor hujus species describit Clusius. Prima crasso est corpore, in metæ formam surrecto, supernè cineraceo, infernè ex flavo pallente, pediculo felcunciam longo, unciam craflo. Secunda longiore est pediculo, non minus tamen craflo parte terræproxima, summa tamen graciliore: capite craffo, duas uncias lato, ex pallido fusco vel fuliginoso prorsus, infernè ochra colore.

Tertia craffo ctiam est pediculo parte terræ proxima; capite in juniore sescunciali, ruso, in adultiori duarum unciarum aut amplioris latitudinis, circinatæ uterque ferè rotunditatis & nonnihil extumescens. Infernè ochræ est colore fuligine perfuso.

Quarta species, cum inferne strias habeat, non est huius loci.

CAP. VII.

A. Fungus favaginosus Park, Lob. rugosus vel cavernosus seve Merulius J. B. esculentus 1. seve porosus C. B. Fung. esc. 1. genus Clus. Donev-comb Mouthzome. Mourilles.

Autioribus menfis expetitus, reponitur etiam exficcatus, ut alienis menfibus gulæ ferviat. formâ turbinată, totus circumquaque scrobiculis pervius, ut favos apum imitetur, ex albo nonnihil rubescens, fulvus aut niger; interiori ceterum parte totus cavus, albus & velut farinaceo quodam lavore alperfus : pediculus vero, qui fungi corpus fuffinet, infima parte crifpus,

Clusius quatuor hujus species observavit, quæ magnitudine & figura differunt. Prima pollicis extremum articulum raro superat; cute valde rugosa & favi amula, albicante quali fuligine infecta. Secunda radicem Ariltolochiæ rotundæ exticcatam refert, coloris ex rufo fulci, priori magnitu-

Tertia duplo amplior, plerunque erbicularis, colore & rugarum cellulis primæ æmula. Quarta in longitudinem metæ inftar excrefcit. Plenas deferiptiones ti detideras, Clufium

In Germania, Gallia, Anglia reperitur in pratis & pascuis, snque dumetis verno tempore. Mentzeljus in Pugillo suo plantarum rariorum Fungi hujus, pyramidalis & in metam sattigiati quatuor differentias exhibet: item porosum communem intestinorum gyros referentem.

Fungus Autumnalis bifulcus velut apex Flaminis Plinii Mentzel. ex horum genere ett, frequens Autumni tempore in fylvis Pinaltricis Marchiæ Brandeburg. Quidam ungulam bifulam ; quidam tiaram feu Episcopalem mitram referunt.

CAP.

Lib. II.

CAP. VIII.

De Plantis Imperfectis.

Fungus phallaides J. B. Phallus Hollandicus Park. F. wirilis penis efficie Gr. F. fatidus te nis imaginem referens C. B.

Ongiffimis filis fen funicalis albis variè implexis fub cava reptantibus ceu radicibus, hic ille accrefeunt volve dieta, phallos claudentes, bulbi cajufdam auc pila pulmarre fipore 8 magnitudine, aut paulo interdum majores, alba, pendarofe, tunica fate crasi exterius refue; cui poxonie fluolet gelatina quaxiam video 8 pellucias, gelatina autem focunda tunica paris cum extima crafficie, fuperficie interna candoris nivet; que intu fuo ampleciture fibilitantiam quandam coloris obfente 8 fordide virenris confiftentia fere maffa farinacea. Huic fibliantiam quandam coloris obleue & fordide virenris confiftentia fere maffie farinacea. Huic fibbacet retria runica, collibis quibufdam externis criculata, favi ad inflar, aut ventriculi bovini retriculi dichi: crumpente phallo tunca hace prorudium; fingua capitellum feu glans penis, fibbantia mucosì provine dichi ci membante, ejulique cellulas repleure; qua putreficens colliquatur; & virolimi feuthilimum haliama espetiar; Huic mufice andiffitine appetunt & exuginum. Meditullium volva occupat fibblianta candida, levis admodum & fongiolofa, turique extremitate

Meanument voice occupat normalica canana, see acquienta que pongiota, uraque extremitate acuminata, que corpus vererei efficie.

Difrupci volvá phallus exilit, & in inflam magnitudinem excredit brevi temporis figatio, unies Difutper volva piratius exuit, ex in juitam magnutisamem exerciset previ temporis fipatio, units nempe aut alerius diet; i dique ettam volvà e erera revulsa, ex in conclusio principal adque integra, principam colom effudent : genitalis humani fore figura. Materia leapos tungosa confirma resultante programme pervio rimolis, s coque lavi ac velut ecolotto, teres, ad duorum palmorum longitudinem accodens. Hute infilit, non un Europo petatis, fed galea aut capitellum, in figuram meta propemodum faftigiatum, exemtile, extera glandis virilis specie, nifi quod

Invenimus Middletoni, in D. Franc. Willing bbei viridatio, è Fraxinorum quarundum dejectarum radicibus in terra putrefeentibus enatum, ut conjectabamur,

radicions in terra pinti esculusi entantin, la conjectament. Fingus Claino pro quinta feccie 21, generis l'imporum noxiorum descriptus, ad hune non tan-ibin accedere videtur fed profus cundom effe, ideoque Chabræus G. Baulinium hoc nomine immeritò reprehendit quod illum hujus fynonymum fecerit,

CAP. IX

* Fungus Coralloides cancellatus Clwl. J.B. rotundus cancellatus C.B. Fungus lupi crepitus vulgi efflorescens Col. Fungo phalloidi congener.

Cluf.

Alcitur hic gallinacci ovi formå dum è terra primum erumpit, colore profus niveo, radicienque habet tenuem, candidam, in multas fibras valdè tenues davitam. Ovum autem illud five volva dum maturefcit fenfim diffumpitur & delnicit, & inde exili tranquam marfupium aliquod, diffinchione cancellatim reticulata confians, & in obliquos veluti ramos invitationale del configuration pulsa colores formation profusers formation profusers formation profusers formation. marliapum aliquod, autinerione cancetasum teacuatat contrans, ec in oniquos veitut ramos invi-cem fe fecantes, aquoe finima parter in inumi cootanes formanim, rubri coloris; ut toridem Cora-lii rami fibi invicem implexi videantur. Odorem foctidifiimum exhalat, d craffo cineraceòque quodam liquore, rubentes illos ramos fupina parte oblidente ortum; quem fimul arque è volva jua exclusus eff fungus, varii generis parva infecta minifice appetunt, & tandem etiam abiumunt.

Hos Fungos in fylvis Belgenteriensi agro interdum, frequentiores autem inter harundines secundum fluviolum magna ex parte agrum illum rigantem confitas fe reperifle feribebat qui eos ad Clufium mifit N. de Call.is Peirets toparcha.

Hunc C. Baubinus à fungis pulverulentis non oportere diffingui scribit in Pin. Verum nos diver-Hunce, Bindinia a rango purveniento non oporteo untingui teriori mi rin. verum nos diver-fum fentinis, & ad Europe phalloides portis referendum confentis; fiquidem è volva partier erumpit, eftque liquore quodam fændifinno oblitus, quem mufica aviditima appetunt & exugunt; quanvis C. Bandinium Lynceum perfpicaciffinnum F. Columnam in hoc fecutum feimus.

CAP. X.

Fungus ramofus stavus & albidus J.B. ramosus, & Imperati C.B. Fung. escul. 19. genus Clus. An F. digitatus major atque etiam minor C.B?

Substantia eff cum exteris Fungis parili, fed figurd longè alla. Nam ex uno geminóve crasfo trunco in alios minores, hi in alios adhue minores ad minimos ulque creberrimis & antra-cuos figurantis Corallu fruttus; in modum, fed longè denirore tipara, findaur. Est & variette for the control of the control o ctions regiments Coraum rutters in modum, teationge demote inpart, maitur. Est & varietas quedam. Nam all in remissimas ad extremum venarum instar hepatis divisiras abeunt i aln in Coralli aut paleæ crassifundum (sibsistum. Colore sina table shavo, alias alias Custum in tres species colore inter se districtures, nonnihil ettam form), hune dividi posse arbitraHISTORIA PLANTARUM.

Septembri mense sub Corylis nasci gaudet, inquit Clusius; J. Baubinus Autumno in umbrosis

NIVIS. Aos in ericeis obervavimus.

Hue perimere exillima ⁷, Baukhnus Fungos digitielles à digitis dictos, querum meminere Hermolaus & Ruellins, itempue Lonicerus, lect non demonffrent quid velint. Hue rem referr Fundas & Ruellins, itempue Lonicerus, lect non demonffrent quid velint. Hue rem referr Fundas experiment production of the production of th ut patchi ex deferiptione addita. Huns generis quoddam reperitur in Cattaneis (inquir Cafal-pinus) [pedabili magnitudine, it tunis fufficiat.

pinus) poétabili magnitudine, it unus fufficiat.

Hoc Anno 1685, observavinus Fungi genus in pascuis Augusto mense, pluribus simul ab eodem principio seu radice exeuntibus, duas uncias longis, culmi triticei crassitue, non tamen exacte rotundis sed paululum compressis, digitum figură quadantenus imitantibus, nivei candoris, valde fragili-bus, nullă partium diffinctione. Figura Fungi digitart apud Parkinfonum pag. 1318. non est buis, post distinuits. He longistime differe a Fungo ramolo J. B. & C. B. & ab eo omnino separandus est: accedit proxime ad F. Ophioglossicieun.

CAP. XI.

* Fungi ramosi argentei J. B. Fungus ramosus candidus C. B. Fung. nox. 25. genus Clus.

N putridis dejectarum arborum caudicibus crescit circa Calendas Novembris. equi ana supportant di accommendate un constitució de la constituc mnumeros quodaminoso faminas urinos, cansoris minacolaris, quotatti antima dosegorium antima del propositi del pr fescunciali fulcitur pediculo.

CAP. XII.

A. Fungus ramosus niger compressus parvus, apicibus albidis.

Igno putrido, præfertim radicibus adnafeitur, éftque compreflús, durus & tenax, digiti lon-grudine, fummá parte veluti in cornua divifus, apicibus albicantibus alhás totus nuger. Figura fua adAlgam marinam quodammodo accedit.

CAP. XIII.

A. Fungus Ophioglossoides niger.

"N montofis pratis agri Weltmorlandici copiosè provenit. Color ei niger, magnitudo & fi-gura spicæ Ophiogloss : quibus notis à reliquis abunde distinguitur ut ulteriori descriptione non undigeat. A sequenti sorte non aliter disser quam verustate.

CAP. XIV.

A. 1: Fungi parvi lutei ad Ophioglossoidem accedentes.

B Ophiogloffoide nigro colore differunt luteo, & nonnihil etiam figurâ, quæ in his ab imo ad jummum aqualior videtur. In vivario Middletoniano in agro Warwicenfi, & alibi in pascuis copiosum observavimus.

2. Fungus digitatus Parkinfoni. Hujus descriptionem vide Cap. X.

CAP. XV.

A. Eungus pulverulentus dietus Crepitus Lupi J. B. Crepitus Lupi five Eungus vosatus Park. F. 3.
five orbiculerus Ger. F. nexius 42. five rotundus orbiculerus C.B. F. nex. XXVI. prima species
Clus. Quiff-Bailis 02 buffty Sputspronte, 20th-fifts.

Cluf.

Ullo ferè confpicuo pediculo nititur, glomerate rotunditatis, Juglandis magnirudine, & minoris, & majoris, primò albà cure & medullà indem albà confpicuus, poftea ex albidà vel lividà; medullà cum corrumpitur in tenuiffmum ficcifimumque pulverem abevel lividà; medullà cum corrumpitur in tenuiffmum ficcifimumque pulverem abevel media in minori adbut della cum corrumpitur. Calcatus crepitum edit & furnum pulverulentum emitrit. Nobis observati dum juniores adbuc effent cute quidem alba, ad cincreum tamen tendente, edque non lævi & æquali, sed velut granulatate-Eli erant, eorum autem pulpa interior mollis interdum, initio candidus, inde virescens.

In pascuis & pratis siccioribus ubique ferè Autumno invenitur. Hujus pulvis gravem & feetidum Ipirat odorem Imper.

Siccat admodum & aftringit, unde vulneribus inspersus sanguinem sistit, ulcera inveterata desiccat, hæmorrhoidum fluxum cohiber: oculis tamen inimicus, imò perniciolus, cenfetur.

A. 2. Fungus maximus rotundus pulverulentus dictus Germanis Plofifi. Fung.nox. XXVI. secunda

Tantam affequitur magnitudinem, ut caput humanum facilè aquet aut etiam excedat, cute membraneà fatis firmă [quae în principio ex albo cinerea, mox cum tempore livida redditur] undique cinctus, substantia partim coherente sed rara, corum instar quos excipiendis silice chalybéque excussis scintillis præparatos vendunt, coloro etiam persimili : sicci levistimi sunt, ut caput humanum finguli aquantes unciale pondus non excedant.

Sunt qui pro certo afferant vetuftiores & jam justam maturitatem adeptos præstare ad compe-Sendas fanguinis eruptiones, etam periculoililimas; quibus & ipti multorum cum prafenti falute ufi fumus in eo ipfo cafu, J. B. In quem ufum tonfores eos exticcatos & omni pulvere vacuos in officinis fuis adfervare folere multis Germania in locis fcribit Clutius.

* 3. Fungus rotundus albes I.B.

Grandis est pilæ instar, rotundus, foris pallenti cortice, intus candida, succosa, dulcíque carne. non in pulverem transiens, sed hyemis injurià, Peponum exemplo, putrescens. Nascitur vere ex meris arenis. Cord. in [ylva Ob].

* 4. Fungus ollularis vel botryoides fimarius I.B.

Uvarum albarum, amplarum, craffarum & longarum, veteribus Gracis Buassi dictarum fimilitudinem quodammodo refert.

CAP. XVI.

Fungus minimus avavou@ Clus. minimus ligneis tabellis areolarum hortorum adnascens C. B. An Fungi calyciformes seminiferi Mentzel.

Ix femunciam altus eft, Autumno plerunque nullo periolo fultus, ligneis tabellis pulvinos & areolas in hortis ab invicem fegregantibus adnafcitur, cineracei vel exalbidi coloris, formå pæne groffum immaturam referens, minimi digiti extremum articulum magnitudine ma perie grotium immaturam reterens, minimi digiti extremum articulum maginudime vix equans, ingularis pleuruque, vel (quando plutimi) bim, terri aut quaterni immi cohrerntes, qui maturi fuperni parte dehicentes, pleni apparent lento quodam fucco, & feminibus, magni-tudine quidem feminis Cyclamini, id exilis fungules formă figure expinimentes, cineracei, ur pa-

Ab alis omnibus nobis cognitis fungis abunde diftinguitur quod femine prægnans fir.

CAP. XVII.

Fungi calyciformes seminiseri. Mentzel. ita describit:

Rumpunt primo inftar globulorum pyriformium & aperti jam formam calycis præftant; in duibus (quod mirum) femen durum Lentis magnitudine continetur.

Hos observavit Mentzelius sponte provenientes ad parietes arcularum lignearum semiputridarum, itémque in terra umbrofa putredinem ex lignis continente juxta ædificia lignea, tempore Veris & Autumni, tempestatibus pluviosis & serenis alternatim mixtis.

Hujus generis fungos à se observatos ad nos mistr crudicissimus Vir, & rei herbariæ peritissimus D. Hansius Sloane M.D. & Amicus noster singularis. Erant autem il semunciali longitudine, campaniformes aut calyciformes, fcyphulorum mufci pyxidati fimiles, figura coni inverti, ab imo pun-cto ad margines fummos paulatim dilatati. In fundo femina continent fatis grandia, rotunda, comprella, tenui filo alimentum deferente annexa, per maturitatem aqua pluvia feephulos replente & eorum labra præterfluente femina elevantur & un'a qua fors tulit develuntur. Per ficentarem nigricant.

106

Locus idem qui Fungi minimi anonymi Clufii, nimitum tabulæ ligneæ arcolarum hortorum. Radix parva. È tumore parvo rotundo erumpunt primulum. D. Merret in Pinace rerumnat. Anglia, hoc genus Fungus campanifermis niger multa Jemina plana in se continens dientur.

CAP. XVIII.

A. Fungi Pexica Plinii. Col. Fungus acetabulorum modo cavus, radice carens C. B.

Uia fine radice aut pediculo nascuntur, à terra minime se attollentes memi Gracis distri Dia une radice aut poucuo nacumur, a cera minime i attorientes woo Gracis diet fun, autore Plinic. Solidor his caro, § callolior eft, qui non a ligni puredine, vel alterius ret, fed à terra pituità orientur. Horum ortus eft, quando imbribus pragnais humus eft, locis non putridis & kulignofis, fed in folidore terric uni ta harent, ut non-nifi cum ipfa in imo harente evellantur, aut difrumpantur. Pyxidum aut acetabulorum modo nifi cum ipfa in imo hærente evellantur, aut durumpantur. Pyrsdum aut acetabulorum modo cavi funt, profundo & lato fundo, ut quatuor uncias aque majores capiant; alin roundo ore, ali inacquali circumferentià, angulosà, riegonà, aut pluribus finubus, vel lucernarum modo roftrati, oblongi. Came conflant crafsà, folidà, humanar auricule modo, albi extenius, interius verò purpuralicentes, aque ta densà & folidà, ut aquam pluvialem multis diebus continere obfervarennus; nec marcelcunt duorum menfium intervallo. Fibrulas aliquot pro radice vix confipii. cuas diligenter excussá terrá habere comperimus.

Hanc observavit D. Lister è terræ rimis emergentem circa Burwell in provincia Lincolni-

A. Fungi Pezicæ altera species Col. Fungus Hepaticæ saxatilis formå C.B.

Est (inquit Col.) & altera species congener, issem locis, carne solida, Hepaticæ aut Bryo similis quasi, foliosa, crispa & convoluta, humo adhærens eodem modo, nec putresest sed durat.

Huic fimilem it non eundem observavimus è terra enatam in vivario ferarum D. Fr. Willugbby, riuse immem it non euneum obtervarimus e terra enatam in vivario rearum D. Fr. Pfüligelby, in Aglibbletion pago agri Warvicenfis. Simils erat membrana craffa eut corio crudo, fragilis a-men, fupina facie rubto aut faturo Mali Aurantii colore. Ex uno puncto enati in latum fe diffundebant hujus generis fungi, infundibulorum aut calicum ferà im modum circumvoluti, oris tamon non commiffis feu conzinutis, adeò ur aquam continerenon possent; ut de prima specie refert Co-

SECTIO TERTIA.

Fungi Arborei.

CAP. I.

A. Fungus membranaceus auriculam referens sive Sambucinus C. B. F. Auricula Juda, coloris ex cineraceo nigricantis, perniciosus, in Sambuci caudice nascens J. B. F. Sambucinus seve Auricula Juda Ger. Park. Jews ear.

Revissimo vel potius nullo pediculo nititur, sed caudici arboris inhæret, aut singularis, aut geminis, membranacea cute confias, implicat & finousé, colors ex cineraceo ngircants. Vulgus Auriculam Juda nominat, cartilagineà enim & membranacea est fubstantià, quemadmodum auris.

Fungus hie exficcatus etiam per annum fervari potest. In lacte decoctus aut aceto maceratus, in Angina alissque oris aut gutturis tumoribus aut inflammationibus exhiberi solet ad gargarisandum aut guttur eluendum. Omnis generis inflammationes & tumores ex aqua rofacea aut vino impolitum fedare & reprimere tradidere quidam. *Trag.*

Oculorum affectibus medetur in aqua appropriata maceratus & impositus. Schrod.

CAP. II.

A. Funous Intybaceus I.B.

Emorabilis eft magnitudinis & formæ: planus & compresses, dimetionte sessipile ali exfolis totus, alus incumbentibus, allis sibeatnibus constarcinatus: Intybo crispo haud ab infertione producuntur, pectimenolos imitati. Color parte silipina veluti cinericeus, prond albus; inversitus porossus partes, Stellânque marinam arborefentem eggregie exprinit. Odor haud ingratus ; substantia lignosior quam ut in cibos venire possit, mense Septembri repertus ; mense autem Augusto non ità durus observatur, quem quidam edulem dicunt.

Nascitur in Sylvis. Nos ad radices Quercuum invenimus in Parco dicto Middletoniano agri War-

CAP. III.

* 1, Funci Laricum maximi lutei esculenti J.B. Fungus Lariceus aurei coloris C.B.

I, autore Matthiolo, Laricibus innascuntur in Ananiensibus montibus, triginti librarum pondere, aureo colore, per ambitum diffecti, in cibis gratiffimi, nullo amarore pradici, licet Agaricus ab eadem arbore productus fit amariffimus.

2. Agaricum J. B. Agaricus sive Fungus Larieis C. B. Agaricus ex Larice Park. Maarich.

Concretu fungolo Larici adnascitur, nunc majoribus, nunc minoribus massis conglobatum, [Parkinsono a manus ad capitis humani magnitudinem] leve, candoris nivei, in farinam digito-Parkintono a manus au capita futinati inagintutimari prov. cataloni inco, in canada digitari rum attritu friabile, fapore primim dulci, mox fubamaro, randem acri cum aliqua adfirictione, Reprobum & candore cedit magifque nigricat, & minus facile friatur, pondere etiam vincit, utrumque verò obvestit callosus cortex & nigricans. Notæ optimi Agarici hoc disticho continentur,

Res frangi præsto pretiosus Agaricus esto, Candidus & splendens, bonus in libra leve pendens.

Hinc improbatur qui ftirpi proximus eft, quia trahit aliquid de nigredine corticis, quin ferè lig-nofior ett, ideóque minus friabilis. Agaricus Dioloorati & Plinio duplex habetur, Mas & femina. Mas rotundus eft & undique fibi fimilis, Plinio crifipor amariórque; Fœmina rectas intus habet pectinum modo venas & quafi divifuras, Plinio Fæmina folutior eft, initio dulcis, mox in amaritudinem trantit. Hac præfertur, illa reprobatur. Officinæ noftræ hoc modo non diftinguunt.

quod feiam. Agaria Sarmatia regione nafeitur, autore Diofeoride, unde & nomen et inditum. Egymen, Agaricum in Agaria Sarmatia regione nafeitur, autore Diofeoride, unde & nomen et inditum. Egymen, At non in Agaria tantum, quamus ibi forte præfantifilmum, oritur, fed & in Delphinam Gal-Lecu. Ite & in monthus Tridentinis, necion Rhatorum, Vindelicorum & Noricorum tradtu. Ad nos olim ex Hungaria, (ubi copiofa: Larices crefcum;) delatus fuit: hodie tamen optimus habetur qui in fylvis Tridentinis & Noricis ortur: candidifimus enim, levis & mollis plerunque ett: murpobatur autem niger, & qui multis nervis in medio dum frangtur confare conficietur, ut & compactus, gravis, &c. D. Palmer communicavit ex dictais D. Hermani.

Braffivolos alique fe Agaricum Quercui adnafecture vidific feribunt; alii Ilici, Abieti, Pieca. Marthiolus fe nunquam vidific Agaricum dii arbori præter Laricem innafecture refert, practice in conceptus. Tridentinis & Anapunchibus, necue in Carniola aut Dalmatia alibive in

neque in montibus Tridentinis & Ananientibus, neque in Carniola aut Dalmatia alibíve in Germania & Italia, ubi copioliflima Quercus, Ilices, Abietes, Picea crefcunt.

Oum & miratur Bellonius audere quenquam affirmare Agaricum nafci in aliis arboribus quam in Larice. Verum negativam propolitionem perdifficile eft probare; neque vel Matthiolus vel in Lance. Vernim negativam projentionelli peraturili della practica della disconsissione della sulla s ver um terri nei eigno anterenti te innauentemi vanne pousis crecentaument, quan ver mute cui infectiona autoritatis funt i di negantibus. Urcunque taumen ego in Martholi de Bellonii fententari inclino ; & Pungos illos, quas pracheti autores Quercui altifique arboribus innafentes viderant, Agarico affines & tinules notusi quan verso Agaricos fullo opinor.

Agarico affines & tinules notusi quan verso Agaricos fullo opinor.

Agaricum pungat pieneum, pracipue craffam & lentam frenuem, aquofam, ferofam & vifeo-tries.

fam totius corporis, Schrod.] & bilem utramque. Datur Hepaticis & anhelofis, & ictericis, & nephriticis & dylentericis, & in uring difficultate, & in uteri strangulatu, & in vitiato colore, drachmæ pondere. Facit quoque ad dolorem ischiadicum & comitialem morbum. Ducit & menfes, unde & prægnantibus utus ejus interducitur, aliaque multa præftat quæ vide apud Botanicos &

CAP.

Datur in substantia à 5 jad ij, in infussione à ij. ad v.

Duo vitia corrigenda sunt in Agarico, 1. Tarditar ipsus. 2. Levitar, ob quam adfundum ventriculi agrè descendens autleam & vonitum facit. Optima ratio corrigendi est, si trochiscetur Agaricus cum s. q. vini albi vel Malvatici in quo zingiber sueri insusum. Le Brum. Quia ventriculo nauscabundus est corrigiur stomachicis Zingib. Caryophyll. Spica Colcia, &c. Quia tarde operari solet additur stimulus ex Sale gemma, Crystallis Tattari & similibus. School.

Hos corrigendi modos impugnar, nec opatum effectum consequi oftendit Aug. Ferrerius: siquidem zingiber ad statulentiam quidem castigandam prodesse potentia, ad oris Ventriculi adstrictionalisticals.

nem plane nihil. Reliqua apud ipfum vide.

803

C A P. IV.

* Fungus auritus Juglandium albicans J. B.

Recchivole (pecies Fungi coriacei, figurà foliacei, qua ab uno pedicello in curvaturam abir, in ambitu Rola dimidiata inftar diffecta. Pars inferna reliquorum fungorum in morem striis foliaceis secta.

Nascitur in arboribus, specialiter in nucibus, colore albicante.

CAP. V.

* Fungus lignofus arboreus ad furfures J. B. Fungus noxius 4. sive ad cutim extergendam aptus C. B.

Ungus quo, autore Imperato, ad abstergendos capitis sursures utimur, de lignosorum Fungorum genere eft, magnus & maximi capitis medietatem adæquans. Nullo pediculo nitt-tur, sed arboribus immediatè affixus hæret, divisuras, infernè manifestas habens, quarum ope furfures decutiuntur.

CAP. VI.

* Fungus villosus arboreus coloris ochræ tinctorius J. B.

Ediocris magnitudinis est, duobus pugnis fimul junctis ferè æqualis, undique tunica mucosò obecatos, que in villos disjungitur breves, quorum longitudo iplam tunica mil-tudinem æquat Interior quoque libitantia villosa eft, que arbon adhærens in filamenta qua ex corio emergunt, quaquaverium terminantur. Colliguntur ex arboribus pomorum, colore intus ochrae, qui exficcati nigrefcunt. Utuntur mulierculæ horum decocto ad tingenda veftimenta lugubria.

CAP. VII.

Fungi arborei ad ellychnia J. B. F. durus arborum, five igniarius Park. F. nox. 3. five in caudicibus nafeens unguis equini figură C. B. Couth 2000.

J. B. X Juglandibus [imò & aliis arboribus] colliguntur Fungi, truncis annofis adnati, fubftancis callosà lignosàque in ambitu & fibris rechts contextal; in medicullio molliore ; in qua [fi reche meminni] vix ulla apparent fibrarum veltigia. Color foris cinercus, intus oblicunor, ad fulmemini j vix una apparent nibratum veitigia. Conor toris cinercus, interes sociation, at rui-cum inclinans: preparatione autem affequantur mollitiem illam, & vim ignium rapacem, quos depopulantes igforum fubflantiam ad extremum fovent.

Fungos hofce ad id negotii parate folent hoc modo. Decoquant illos in lixivio, & siccatos tundunt, rurstifque nitro coquunt: hoc enim pacto ad concipiendum ignem aptiores reddun-

CAP. VIII.

De Plantis Imperfectis.

Fungus patridus arborum vamis tohorcus, plusimis fimal cohorcusiless C. B. Fungi diffi Spongii, lignorum perniciofi J. B. Esogorum noxiseum 24 genus Clail.

"Mes hujus fipecies observantur, "Mes hujus fipecies observantur, 1. Religius major, in majusculs ramorum fragmentis nascitur, uncir aut duo unciarum

1. Reliquis major, in majulculs ramorum tragmentis nalettur, uneix aut duo unciarum magnitudine, formă Auricula Judz, colore rubro, interdum plures coharentes & in unum corpus veluti coalecentes, valde tamen fe remittente colore.
2. Longê exilior, unguis latitudine & interdum majore, fingularis aliquando, interdum bini fimul conjuncti, formă velur fiiperne exicalptă, coloris egregie tubentis & adeo floridi ut coccinifinal conjunct, torna vena apone extempos corons egrege montas ex anto norma ut coceme-um provocare videatur. Inhæret plerunque remubus ramorum aut corticis illorum fragmentis; in

umbrofis.
3. In iidem ramulis nafcitur, rugofo corpore, unciali aut felcunciali magnitudine: interdum bini fimul coharent, uncià minores, plerunque etiam terni, & illi quidem elegantiore aureo colore

Octobri nienfe in putridis dejectarum arborum ramis crefcit.

CAP. IX.

Fungi Salicum colore varii perniciosi J. B. Fungus Salignus Lichenis formă variegatus C. B.
 Fungorum noxiorum 4. genus Clus.

Ovo vere post przmaturas pluvias in Salicum caudicibus confertim plerunque nasel solet, firmiter inharens Lichenis instar, in corpus tuberosum excreteens, varid sigură & magnitudine: nam pleraque tubera uncialem magnitudinem non superant, alta duas & tres uncias interdum ampla funt, coloris elegantis & varie commixit: nam in eis & albedo comficua eft, & pallor, & finaverubens color, & fatur, atque etiam flavus; adde his fufcum five fuliginofum colorem hin inde tylis inflorefum.

CAP. X.

A. Fungus arborum & lignorum putrescenium coloris varii. An Fungus Cerasorum Cluss.? F. Corasorum imbricatim alter alteri innatus, variegatus C. B.

St hic, ut puto, quem Clufius aliíque eum fequuti Botanici Fungum Cres/grum appellant, quamvis non rarius alis arboribus adnafcatur quam Cerafis. Est autem pulchic variegatus ductibus ceu faícis, divertí colorsa da marginem garalleis, a liis fupra alios. Hujus generis plures ex codem pede nati, imbricatim five tegularum unstar alter fupra alterum confiert pracum tur, ut rectè Clussus. Infernè foraminelis innumeris punctatus est, minimè striatus, colore albi-

Hic est ut puto Fungus holosericeus Iridiformis quasi colorum alternatione variegatus Cat. Alid. Supina enim ejus pars ad tactum interdum mollis est holoserici instar.

Clusius colores diversos ordine transversim eum secantes recenset, primo ex albo pallentem unciali latitudine à pede. Secundo ex rubro flavóque permixtum; deinde flavum maculis fuliginofis infectum; extimis tandem oris fatura rubedine nitentibus, quam nonnihil fædat linea quædam veluti farina conspersa. Verum colores hi non iidem in omnibus hujus generis Fungis sunt. fed in diverfis arboribus nafcentibus diverfi.

CAP. XI.

A. Fungus Fraxineus niger, durus, orbiculatus.

Raxinis marcescentibus & tabidis accrescit, varix magnitudinis & figura, plerunque tamen fibrotundus, nullo pediculo pugnum interdum aquate, plerunque minor eft : ex varis fi-brarum nigricantium velut areis feu firatis aluis fupra alias, compositus, ur in fluoribus quibussalm lapidibus aut petris accrescentibus sapius observavimus. Durus est & ligneus, cum vetustior lavi est superficie, colore nigro.

CAP. XII.

A. Funeus Quercinus niger.

Audicibus & ramis Quercuum dejecturum innafeitur, eirculari ambitu, diametro fefeunciali aut duarum unciarum, nullo pediculo proprie dicto, fed à marginibus circumquaque fenim fe contrahens, donce ad punctum feu locum illum ubi ex arbore enafeitur valde graciis evadat. Interior cius liabitantia dum adhie pinior et 8 etner ; galatine cidam lenza aut vico linilis eft; inferna parte color minàs niger fed porius fufens eft & trugofus. Octobri menfe hune obiervavi, puto tamen omni anni tempore inveniri.

C A P. XIII.

* Fungus pannis laceris similis igneus C. B.

Undam (inquit Cælalpinus) pannis laceris fimiles funt aut Spongiis, colore igneo; ideò ignem fylveftrem vocant, i nutrile cibs. Oriuntur præcipue ad radices Olex. Pulvis infectius valet ad ulcera putrida & crodentia.

CAP. XIV.

* Fungus coriaceus Quercinus bæmatodes Breynii in Ephemer, German. An. 4. & 5. Obser. 150.

'N medio Quercus, medullæ velut fubucula circumvolutus, inventus est; tener crat, mollis, flexilis, planus, nonnihil rugolus, eà longitudine & latitudine ur colobium ex codem commode conficere licuifier: colore pallido ad flavum nonnihil tendente; itemque fubifiantià, tractaconnecre neumet: concre pauso ao navum nonnunt ennente; nemque mortanta, tractatione & figura aluta ex pelle caprina confecta firmilior quàm ovum ovo, nint quod craffior, matera minis compacta, intus praeterea paffim durindicula & rotunda tubercula, in manus magis quàm
in oculos incurrentia occultante. Initio guffattis vis flatum quadam attractiva apparebat. Reperitur & in aliis arboribus.

Nobilifimum præftantiffimúmque remedium hæmorrhagiæ narium inhibendæ, fi cordi particula ejus imponatur, dicitur.

CAP. XV.

* Fungus Cornu Dorcadis facie Breynii, ibid. Observ. 152.

Mîtelodami hic ex arboris Pyri aut Pruni trunco originem habuit. Duobus constabat ramis formâ, magnitudine, craffitie, ramulifque adherentibus cum cornibus Capreæ me-diocris comparandus. Subftantia erat lignea, levis ac fungola, color candens.

SECTIO QUARTA.

De Fungis Subterraneis, seu Tuberibus terræ.

TUber Latinis à tumeo dictum est, quomodo à facio faber, ab bumeo buber & per aphresen nobre, à glubo gluber, & alia multa. Voss. Etymolog. Gracis ชีงโดง dicitur นัก จัด ชีงโดงเล id est, nutriendo, plurimum enim alumenti prabet. În Aldino & Basilicensis [Theophrati Hilf] codd. observante Jo Bodoco, เล่งโดง legitur, & fortasse rectius, นัก จัด เล่งโดง vel โลงโดงเลง qui a sunt is เป็นและ สำ วิถึง terre tumores.

Tubera J. B. C. B. Tubera terræ Ger. Tubera terræ edulia Park.

Nihil aliud fune Tubera quam fine caule, fine foliis radices, magnitudine varia, pugillari interdum, alias Juglandis castaneæ aut Avellanæ, tuberculis extantibus inæquales, externa superficie rugosà & nigră, fubstantia alba, confistentia carnis castanearum, gustu fatuo, odore nonnihil gravi.

& nicrino.

Imperato Tubera è genere vegetabilium funt, fub terræ cortice latentia , figura inæqualiter globosà. Subftantia corum callofa eft, renera , nutritioni apra. Crefcunt locis arenofis è inter furpes. Noftratia ur plurimum ad Melonium magnitudinom accedunt, cortice tecta mgro, fcabro arque rimofo ; fubstantia interna colore lacteo, fapore communier grato. Dignofcuntur Tuberum

que rimofo; fubdantis internà colore lateo, Lapore communiter grato. Dignoleuntur Tuberuni loca natala ex rimis qua in terze fuperfuei o pectantur.

Modus quo Ruftici in Italia (ut nobis relatum eft) Tubera indagant, perridiculus eft. Procellum (cilicot Autumni tempore funicilo alterutri pofteriorum pedum alligato præ se agunt in passa ubi horum proventum solere esse norum; qui ubi ad locam vont in quo uber latiat; o dore mox id percipir rostroque eruit, e-ucum qui inseguitur praripit; & al. alia indaganda porcellum abigit. Christianus Mentzelius Porci adroemi psam sue, quamprimum rostro indicuim dederi resti retraeto, tubera esse despera per usuam qui inseguitur esse escrusio fusici coloris carat, interius quo que ejudem, sed multo candore instar marmoris interssus. Frixa cum oleo recenti & pipere gustuu erata sint, Venerémque stimulant.

stui grata sunt, Venerémque stimulant.

itui gracă unit, veneremque rumuani. Idem Menucel in Marchia Brandeb, propè Furftemvaldiam tubera quadam à porcis eruta obfer-vavit, qua tefticulos humanos feroto denudatos formă, magnitudine & colore exactê referebant. vavir, que tenicinos mananos resultadas sorma, magintuame ec como exacte referenant.

Cúm ergo testiculos humanos proxima fimilitudine referant, & hircinum odorem foirent, indicium est non leve ea Veneri stimulando idonea esse.

Tubera cocta & pro emplattro imposita Anginosis adeò prosunt, ut quidam jam morituros hoc auxilio liberârunt. Cardan. de variet. rerum, cap. 28.

* Tuberum genus, quibusdam cervi boletus J. B. Tubera cervina & Lob. C. B.

J. B. Magnitudine est Juglandis, interdum Avellana, & minore, tuberosum & inequale, substantis-Magnitudine etr jugianus, intecuum aveiana, o immore, tueeroum o inaquaie, iubitantia inter duritem 8 mollitem mediar, cortice intectum ex cineraceo ad fulvum nonihid inclinante, fuperficie granulata, cui callus fubert arro-purpureus, ed quam diximus confitentia, qui recentior fubaltringu, exiccatus adtrictione amissa dulcedinem leviusculam lingua offert. Meditullium funinbarringit, execution autricione atimisa quisconieni estimolaria inigazi onici.

goda quastami inbibatanta ex albido purpriarlecino occupar; texture perquam rara; ut fimiliter Aranearum telis convolvatur, & in nibilum flylo vel mucrone cultelli retrendo abeat, relicto quà abfece. nearum enis convoivatus commissione interest cancin terestoro oraci, tenero qua apico-dunt calli fatera spario inani. Siccium & jamdadum repositum nihil alud continere compentur quam pulvifculum, ut in Crepitu Lupi, sed farctiorem, sapore adstringente nonnihil, colore fuligi-

quam puriciaum, un nospiau sup, tea iaiculorem, iapore autungence nonnini, colore tung-nolo, nulli relicti in medio caritate, cortice circumjecto latis crasso, dunusculo. Lua de locis ubi nascumur hee tubera, O- commo orta è genitura cervorum di Mattibiolo de aliis rese-runtur, quomam sabulosa de constita mibi videntur, subem omitto. Consulas Lector, si places, J. Baubinum tom. 3. 1b. 40. cap. 80. pag. 851. Cordus cum invent in praruptillims montum fylvis, quò ne dama: & rupicapra: quidem pervenire poffunt, nedum cervi. Sane repertus eft, fubdit Jordanus, in locis ubi ab hominum memoria nullus unquam vilus eft cervus. Al T. enzamum noble Hungaria oppidum circa Carpathi juga frequentifilmus montuofis locis, fylyus opacis, ubi licer cervos reperias, non tamen tantâ copia quæ plauftris Fungorum fufficeret. HæJ. Bauhinus.

Cæterum fungi bi cum crepitu Lupi dicto plurimum convenire nobis videntur, v. g. cute exterius granulată, & substantia interioris consistentia.

L 2

LIBRI

LIBRISECUNDI PARS TERTIA.

De Muscis sterilibus seu aspermis aliisque affinibus.

Ufcus à Graco Maco dicitur, quo notantur tenera & novella, uti tenera boum foboles, & tenelli arborum rami. Mufcus autem quamvis res notiflima fit, ejúfque fipe-cies ab unoquoque primo flatim afpectu agnofcantur, non tamen ità facile elt eam definire, aut generalem aliquam descriptionem cudere, que omnibus Muscis & solis

conveniat.

Solent autem Musci censeri Aridiores illa & exucca, plerunque decolores, substantia, qua oriuntur vel in opacis, vel in muris, tectis, arboribus, petris, altisque locis sterilioribus, immodico frigore aut calore perustis, aut etam ficcis & squaladis, in quibus plante perfecte nee provenire, nee durare possint, aut satem plantis perfectionibus minus commoda & propria sunt.

Musci sunt vel steriles & despusa, vel fetriles & enquancies.

De sterilibus, iis saltem qui steriles censentur quoniam nullum in iis semen hactenus detectum & observatum fuit, hoc in loco agemus.

CAP. I.

De Muscis terrestribus nobis observatis.

"Ulcos terreftres hoc capite comprehenfos voco quamvis & horum plerique arboribus in-terdum aut ædium teetis innafeantur, quomam in terra maximam partem oriun-

A. 1. Muscus filicinus J. B. Ger. Park. filicinus major C. B. Fern molg.

Ad trium unciarum altitudinem affurgit, ejúsque caules, seu folia mavis dicere, filicina bene imi-Ad truum uncaarum aintukinem aiturgit, ejulque caules, feu tolia mavis diccre, filicina bene imitantur, funt enim ramofa, ramulis turinque é clapo feu nervo medio crebis exeuntibus, brevioribus fenfim, donce nervus tandem in acumen definat; inferiores autem ramuli, ur in filicibus ramolis, turinque funcios emitunti; fucuel denique foliosis capillaribus creberrimis veftiti fint: ti àu troum folium (fi parva magnis componere licer) filicinum proxima fimiliudine referat. Color ex viniti flavicat. United gaudet, ideòque in flyivis pleuruque orium, 8¢ quidem copiofifimé. Cariolia feminalia in hoc genere non observavimus. Folia quæ diximus in hac plantula veriùs rami funt seu cauliculi ramosi.

- 2. Museus denticulatus major C. B. Park. Ger. terrespris denticulatus Lob. Museus pulcher parems repens J. B. The utcater bented Moss.
- Serpit Chamæciffi modo pulchellus hic Muscus, cui ad costam tenuem fili instar denticulata fo-Gerpie Chaineeum mono punciento me avincia, cui ac contant tenuem ini initari denticulari fiola, tenera, pulchre viridia, alterna plerinque, non adverfa ut vul. J. Bauhirus, abfque pedicilla lata bafi adnafcinturi. Certerium in varios divaricanti ramulos, qui hinc inde tenues radiculas emittunt. Lobelius eum rectè denticellis & farmentofis viticellis compressis argutà naturæ solertia ela-

Vascula seminalia in hoc non observavimus, suspicamur tamen ei non deesse

3. Muscus demiculatus minor C. B. Park. Ger. terrestris Lustianicus J. B. Che lesser bented

Tenerrima herbula est hic Muscus, dodrantalibus aut pedalibus interdum repens viticulis, filo tenuioribus, numerofis utrinque adnatis ramulis in obliquum expansis & subinde capillaribus quibusdam quas producunt fibris terræ adhærentibus. Omnes autem viticulæ tectæ funt frequentifilmis follols, five (quamuls portis entitlinis & tenerims), pulcherimă feire digelts, diktorique & quadammodo pallefente viriditate praditis, tactu quidem mollibus, fed veluti ficcis, acitringente gustu cui tamen grata quædam dulcedo admista sit.

Rufiquam hoc Musci genus Clusio conspectum quam in umbross aggeribus olivetorum ad Co-hbriam Luftaniz urbem, trans flumen Mundey Latinis Munda muncupatum, non procul a cu-ferto quodam sacello, in colle sito. Somersett Anglia sterilibus monibus [Monday vernacule] ubi plumbum effoditur, nonnusquam magnā gliscit copiā, referente Lobelio. Nos Clusio descriptum

nondum vidimus in Anglia sponte provenientem; verum speciem aliam longe minorem in ericetis, muscis alus adnascentem.

- * 4. Muscus parvus stellaris C. B. Park. Muscus in ericetis proveniens I.B. Lob.
- Apud Lobelium frustra delineationem aliquam hujus planta inquisiveris prater ejus picturam in Icon. Plant. & in Hift. Belg.
 - * 5. Muscus stellaris roseus J. B. C. B. Park.

Lib. II.

C. B. 1700.

Ex fibells nigris radicem constituentibus pedicelli unciales prodeunt, quibus singulis solia plura instar rosa compacta pallide virentia, acumunata, in modum stella disposita instent. In saxosis Telamontii provenit.

A. 6. Muscus corniculatus J. B. Park. An Muscus terrestris ceranoides C. B? An posius M. ter. coralloides incanus etusdem?

Cornu cervino multis ramis fimilis elt, quem nos observavimus tubulosis erat, ejúsque summi sur-culi in acutas spinulas plerunque desinebant. Lichobryon coralloides Col. huic persimile ett, nis quòd plerunque colore fit virenti, quódque in humentibus faxis & mufcofis oriatur.

A. ... Muscus coralloides apicibus coccineis. An Muscus terrestris coralloides erectus cornibus rusescentibus C. B. Park?

Hic (inquit C. Bauhinus) in ramulos rigidiufculos dividitur, qui licet candidus fit, illius tamen fummitates cornutæ & rigidæ rufefcunt.

Ad Wiesam fluvium late expansus in arenosis reperitur.

Ab hoc Mico à C. B. delerapto alium aduce apiechus coccineis diverfum habemus: nec enim cornutæ funt aut rigida ejus fummitates, fed potitis molles, apiecs etiam coccinei obtufi; & ramuli tubulofi funt. Ad radices arborum dejectarum & in uliginofis sterilioribus nascitur.

A. 8. Muscus tubulosus ramossissimus Fruticulis specie. M. Coralloides seve Corallina montana Ger. emac. corallinus montanus Park. Coralloides seve cornutus montanus C. B.

Ad duarum triúmve unciarum altitudinem affurgit, in plurimos tenuissimos ramulos teretes fistulolos divilos & filibdivilos, cólque leves, aridos, albicantes, adeò ur corallinam quodammodo referat, quamvis non omnino lapideus fit. In ericetis íqualido & ípongiolo folo oritur.

- A. 9. Muscus pyxidatus J. B. Park. Ger. terrestris ramosus 13. sive pyxioides terrestris C. B.

F. B. Lichenis modo foliis terræ inftratis se diffundit granulatus hic fungosæ substantiæ muscus, surgentibus hine inde uncialibus aut semuncialibus pyxidulis, craffis, cinereu coloris, supenus un acetabuli formam patulis, pede angusto nixis.

In aridioribus è corio terreo faxis inftrato oritur, inquit I. B.

* 10. Muscus pyxioides saxatilis J. B. C. B.

Tubulis eft longe minoribus, copiofioribus, nec ità candidis qui petris faxifve latiffimis innafeitur, etque obtegir, quemadmodum in via Telamontium versus videre eft, inquit C. B.

tur, caque ooteger, quemannouum in via 1 cannonium versus viues originalis o in Mulci pyxioodis vulgars pubvis in zythogalo, Cercevifia enui, allóve convenienti vehiculo per Virei. aliquot dies exhibitus tuffim convultivam puerorum, nonnullis catarrhus ferus feu ferimus dictam, specifică proprietate lenire & sanare dicitur.

CAP. II.

Musci quidam terrestres C. Bauhino in Prodromo descripti.

* 1. Muscus Abietis facie C. B.

Radicto [Musco filicino minori] non multum absimilis est, viticulis in ramos divisis, folis capillaceis, utrinque (ut in Abiete) cofte longiusculæ adnatis, multò quam in priore brevioribus & viridioribus,

. 2. Muscus pennatus C. B.

Colore est ex luteo virescente, latéque serpit multis viticulis, sed brevibus, ramosis, minutis foliis pennam amulantibus vestitis, qui fibras tenues pro radicibus habent. In petrofis & fylvis reperitur.

Huus altera species, radice rufescente, è copiosissimis fibris composita, viticulis ramosioribus, foliis minoribus in fylya Vilenfi locis uliginofis provenit.

* 2. Muscus ramosus repens C. B. velut spicatus.

C. B. Hic ad arborum radices nigris radiculis terræ affigitur, viciculis craffis & longis ferpit, & de fe co-piofas veluti foicas oblongas, ex tenuiffimis & leviffimis foliis compaétas, ramulorum inftar emit-

Huic fimilis & alter foliorum tantum apicibus candicantibus discrepans. Uterque in monte Crentzacho reperitur.

* 4. Muscus ceranoides major & minor C. B.

Major trium quatuorve unciarum est, foliis carens, cauliculis latiusculis, in ramos divisis, híque in alios breves, & hi fimiliter in tenuissima segmenta, trifida, quadrifida acutè scinduntur.

Minor totus incanus, unciam non excedens, ex plurimis ramulis proxume junctis compositus; quorum fummitas communiter in duo minutiffima & acutiffima cornua abit. Uterque in Hercynia collectus fuit,

CAP. III.

. Muscus Islandicus Bartholini, Sibbald. Prodr. Hift. Nat. Scot.

E hoc musco Tho. Bartholinus Act. Med. An. 1671, 1672. obs. 66. ex Observatione Borrichii hac habet.

Fert Islandia museum, nulli hactenus Botanicorum, sed jam & pharmacopolis nostris cognitum: Terreftris est & firmus, colore subalbidus, ramosus, lato ungue vix latior, sed qui in longum variè proferpit, costis hinc indè spinosis horridulus.

Eo infulæ coloni primo vere utuntur ad expurgandos humores corporis noxios; reliquo æstatis ficcatum in farinam comminuunt, & pulmentariis admifcent, expirante demum vi purgatrice, & fuccedente alimentaria. Ex adversar. D. Tancredi Robinson.

C AP. IV.

De Muscis arboreis.

A. 1. Muscus arboreus : Usnea Officinarum C. B. Muscus arboreus vulgaris & Quercinus Park. Muscus Quernus Ger. Muscus arboreus villosus J. B.

X arboribus adultis, inprimis verò fenio confectis, nifi frequentem fenferint putatoris falceni, ville dependent incani, lignofi, tenuibus contexti filis, guftu adftringente. Varius est, unus tenuior, craffior alter, quidam brevior, alius prolixior: omnes cande-

feentes, pauci ruilantes, quandoque nigri.
Reperitur poriffirmum in Quercu, Populo, Ulmo, Berula, Pomo, Pyro, Pinu, Picae, Abiete, Cedro, Larice & alis quamplurimis verum primæ nobilitatis, & odorati funt Cedrinus, Lariceus, Piness & Abietinus, feanddum locum tenet Populneus: Candidus præftat, nigricans improbatur, rutilans medium locum tenet : viliffimus Quernus. C. B. è Dodonæo.

In annofis Quercubus & Ilicibus Valenæ fylvæ reperitur non longè Monspelio, unde Pha rmacopœis defertur. Est enim pulvis ejus batis pulveris Cyprii Monspeliensibus dicti, & vulgò ib' dicitur Corps de Cypre gris. Botan, Monfp.

Apud nos in Anglia rariffimum est hoc Musci genus, nec mihi, quod sciam, unquam conspe-tum; forte in exteris regionibus frequentius, quamvis & ibi rariffime nobis in conspectum se dedit. Semel in Bavaria in Abietum vetustarum sylva copiosissimum observavimus muscum è ramis dependentem, Musci arborei villosi Dod. descriptioni egregie respondentem, qui à nobis ollectus & inter chartas repolitus eas colore ex flavo rubente, ac fi igne torreri inciperent, tinxit; imò farpies translatus novas adhuc chartas eodem colore infecit, etiam post multos annos. Quocirca nih abundet magis circa Monspelių m quam alibi, minimė sufficeret pro base tantu pulveris Cyprii quam titati, quanta quotannis ibide in præparatur & divenditur. Quin fi Quercubus & Ilicibus innafcens

inferviat pro corpore famolo illi pulveri odorato Monipelianti, non adeò vilis fit oportet ut vulinfervist pro corpore ramoto its puiven ocosses atomicpeants, non also vius its oportes ut vult. C Bashinus, mili forte do melioris pantiram co uti coacti inte e quod non videatus ventimile, quo nam pulvis Cyprus Monipelienfis in hoc genere nobiliffirmis centeur. Ego, ut yeum fattar, funiam pulvis Cyprus Montpetientis in noe genere nobimumis centeur. Ego, ut verum tatear, fu-fipior Monfpetientes pro corpore pulveris fui Cyprii adhibare fau aftimure Mufeam arboreum ra-mofum nobis cum J. Bauhino dictum, necinon promiticue mufeum arboreum pellatum & feurella tum ejufam, (cum intellige qui Quercubis & Ilicibus innaferur) partim qua lu ubique inveniuntur tuin ejujuem, com monigo qui concentina com mono minancia, partini qua in unique inveniuntur maxima quantitate, partini qua Fer. Imperatus utrumque hune mufcum odoramentis admifeeri maxima quantitate, partum quia rer, imperatus titumipie nune mutumi otoramentis admiticeri ferbit, effecti, pari, Imperatus autem, Pharmacopeus ipie cum ficeri, hindimoti pulverum odora-torium compositionem ingredientia optime novit. Hac ex conjectura terbinnus, non tamen negamus Mulcum arboreum in hune etiam ufum aflumi, fi quando offeratur.

Muscus capillaceus longissimus C. B. non videtur à descripto specie distinctus; vel si differat, ex folo titulo fatis innotefcit.

Mulco arbore pulverifato extrinlecus fanguinem è vulneribus effluentem compescere folere Chi. Virti. rurgos in Germania scribit D. Sachs. Ephemer. Germ. An. 2. pag. 92.

A. 2. Muscus amarus Absinibii solio J. B. fortè: An patius Muscus arboreus ramosus J. B? Feglio diramato Impor.? An M. alter Quernus latifolius, coralisides 4900%—Col.

Similis est pergameno dissecto (inquis J.B. ex Imperato) [aux Alga vulgari] Principium Luius, in ramos divisum latos pariter & planos, colore candicarne superna seu activersa parte, nam inferne nonnihil admixtum habere videtur flavedinis, veluti flos lactis. Non rarò etiam orbiculos habet. Differt magnitudine & latitudine fegmentorum.

In omnibus ferè arboribus reperitur, & quidem copiolissimè: nec in arboribus tantum, sed & in lignis aridis; unde miror Botanicos illius non meminife, vel obiter tantim & obicure articife. lights arous; unue muor potantos mas non mentante, es onto tanont e ortene atique. Mulci cerandós majoris. A delerptio en on inepet quadra. Verbir ille rariorem eam fact, & longé ex Hercyna petit. Noftro ad deferiptionem fufficir, quòd fir cambus, feu foirs mays di-88 tonge ex Hercynia petit. Pronto an oscuriptoment numer, quon it caunous, ieu roins mavis di-cere, compreffis, plants, alge fere in modum divifis, & in ontrinbus arboribus ubique vulgatiffinus, colore albicante feu incano. Vide deferiptionem Columnae, que in plentique Mulco noftre con-venit, mili quod levem ac filendidum cum dicat: icon non bene responder: nam caulis & rami nimis angusti, divaricationes non satis crebræ pinguntur. Vide apud J. B. Musci amari, &c. descri-

ptonem.
Sufpicor hunc (ut dixi) pulveris Cyprii odorati compositionem ingredi. Sententiam nostram de materia sen corpore (ut vocant) pulveris Cyprii confirmat D. Suchsus, Stebsio in Objeve, \$1. An. 2.

Ephemer, Germ. ut nobis siggessit D. Tauerelus Robinson. Museus (unqui ille) arboreus ramosis co-Epoeme, Germ. to 1000s tuggent D. Loueream Asomyon. Muteus (Inquit tite) arboreus ramolus co-ralloides C. 6, qui in cartolis & Corruppes lignis, item truncia abletifis arborum, feu humi fuper ter-ram in eorum radicibus, maximè in Quercu, Larace, Abiete, Cupreffo, inveniur, & Co-alii plan-tulam zmulari folet (etam aliquando delicatifirmum mufci odorem furat) odoraments fapiffime tham atmatra over casm augustoo seneratimum mine content pour popularieme septime admicieur. Galli pulvers ilios odoratos, guoc Cypriso vecant, ex hoe mileocular parare folent, quos virgines & miliercular non vettibus tantòm fed & capillorum cincinnis afiergum. Modun finguvirgines & miliercula non veltibus tantum ted & capillorum cincinnis alpergune. Modum fingularem parandi hunc pulverem habet \$\forall \times \ vera ramofus; isque è quo pracipuè, ut opinamur, fit pulvis ille odoratus, Gallis Cyprius dictus,

3. Muscus arboreus pelsatus & seutellaris J. B. arboreus cum orbiculis C. B. Quercimus fanicu-laceus Park. ramosus steridus Ger. arboreus rændposto.

Col. 7. B.

Lib. II.

Muscus ille ab alis non diffort, nisi quòd veluti fructifer videatur. Umbellas singulis cacuminibus habet latas, cavas, umbilicatas, laves, femunciali ad furmum latitudine, non raro munores, per ambitum radiis stamineis circumcirca coronatas, intus laves, albescentes : radii verò longi admodum ut diametrum umbelle superent aliquando, inter quos hirsaties altera est densior, brevis admodum atque tenuior, per ambitum harens. Color huic ut pracedenti ex viridi cinereus feu albicans. Teretibus, craffiusculis, rigidis veluti coliculis, ramolis, quos cirri tenues vestiunt in arbo-

Hoe aut pracedens genus cerevifia aut zythogalo incoctum & potum gravedinem & destillationes compescit & fanat.

4. Muscus arboreus capitulis cavis C. B. Muscus alter matromenduoiquino Col.

Ortum cum przecedente cundem habet, latis & planis folis five ramulis, cavis etiam, fed utrin-que hirfuris umbellas five capitula pornis huic cavo umbone, nigrefeente incus, limbo circundata aliquando dentato, ex cujus latere codem modo falcata five brachiata, fed huic rams dividuntur. Tota brevior est, colore cinereo candicante incaniore, non ut superior aliquando pallente.

A. 5. Muscus arboreus nodosus C. B. nodosus sive geniculatus Park. Dendrobryon geniculatum sive

Ex arboribus prolixè dependet non tantum in Italia fed & in Anglia. Oblongos quidem, ac etam breves, habet inanes, quam-plurimos tuberculos, nervulo trajectos inter se coharentes. CandiLocus:

Vires

De Plantis Imperfectis.

cans eff, prolixum, ramolium, ex craffo caudice in ramos fele diffundens, ut latam proliximque burbam feu comam pedalem aut fefquipedalem, in extremo verò temutato capillarem efficat, il-

Limque ex ramis dependentem.
In Lancastria: pago Burnell è Corylo dependentem invenit & ad nos attulit Tho. Willifellin.

A. 6. Muscus arboreus pulmonarius C. B. Muscus pulmonarius sive Lichen arborum Park. Lichen arborum Ger. Lichen arborens feve Pulmonaria arborea J. B.

Licheni five Hepatica fortiana fimilis, fed major per omnia, fiquamato foliorum incubitu, inef-Licioni in e riepatica rottaine minus, isa major per omitis, squantao rottoria i ricibitti, inefabili laciniarum variatione, profundorum qualm ii Heparica, quae qui matri fue harent albicante, altera verò parte virent, rugoda, lacunis eminentifique inæqualia fapore amanicante non fine additera verò parte virent, rugoda, lacunis eminentifique inæqualia fapore amanicante non fine additera verò parte virent, rugoda, lacunis eminentifique inæqualia fapore amanicante non fine additera verò parte virent.

Annosis rimosssque caudicum Quercus, Fagi aliarumque arborum corticibus innascitur, in opacis ac dentis fylvis. Ded. Observavimus etiam in saxis coacervatis in umbrosis jacentibus. Apud nos Quercui plerunque, rarò aliis arboribus adnatum invenies.

Quercui parunque, raro ano atomoto antagun mirones. Siccat & aftringir, unde languinem profluentem compelcir, vulnera recentia glutinat, alvum ac menles filtu. Unutur ed vulgo ad pulmonem affectiones, atthma, tuffim, fufpira, noftrares eti-

mentes mitt. Utuntur ea vaugo ao pumonum anexaonos, aramis, amun, ampira, notrates ett-an ad phihim & tabem, confecto ex eo pulvere, fyrupo aut aquá defillatá non fine fucceffu. Eum qui Quercui innafatur in ictero omnium medicorum folertiam eludente efficax remedium expertus est Andreas Golius mercator. De hoc autem musco accepit manipulum addita libra Cerevitix fecundaria, quam in olla fideliter occlufa ad dimidium decoxit, postea tredecim cochlearia tepida manè atque vesperi imbibit. Ephemer. Germ. ann. 2. obs. 290.

CAP. V.

A. De musco arboreo aut petraso crustaceo, seu Lichenis facie.

1. Muscus crusta aut Lichenis modo arboribus adnascens cinereus. Lichen Dioscor, & Plin. secundus

Rustæ vel Lichenis modo super arborum cortices, ligna arida, petras, tegulas se diffundit. faporre cinerus; inferné niger, varie l'actionatus; circum oras veltu ripus au finbriatus, nec cuilem ullum edit, aut orbiculos haber, quantum hactenus oblevavimus. F. Columna nec causem usum cons, aux orosesuos naoce, quantum nacuosis osiervavinus. F. Columna Februario menfe acetabula questam emistere observavis, parva, Mili magnitudine, colore lutefecenta, veluti borrufos mufcofos, fericeos, duros, parim eminentes, coacervatos, albentubus oris, in quibus nullum ferantis veftigum noficiur. Eft autem hic mufcis us & fecies congeneres, velut folum quoddam varie lacaniatum fupra arborum cortices aliáque quibus adnafcitur reptans & fe exform quoddam varie lacaniatum fupra arborum cortices aliáque quibus adnafcitur reptans & fe ex-

A. 2. Muscus crusta modo arboribus adnascens cinereus mollior, & in angustiores lacinias divisus.

Hujus laciniæ angustiores sunt & argutiores. Sufficit titulus pro descriptione. In hoc orbiculos

A. 2. Muscus crustæ modo arboribus adnascens slavus.

Hic colore suo statim se prodit, est autem tenerior & minor quam prima species, subtus cinereus aut canus. In hoc, verno tempore, efflorescentias quassam croceas observavimus.

A. 4: Muscus crusta modo arboribus adnascens pullus.

Hic tenuior est quam muscus cinercus, caudici cui innascitur appressus, superne pullus, inferne quafi ex nigro & candicante varius.

A. 5. Muscus arboreus supinus marginibus pilosis.

Nota hujus characteristica quâ à reliquis sui generis facile possit dignosci est, quòd segmentorum feu laciniarum, in qua varie & eleganter dividitur, margines & extremitates pilis quibufdam seu tetulis brevibus raris fint fimbriata. Habet quoque orbiculos feu (cyphulos circa margines crifpos. In Malo, Fraxino, Juglande allifque arboribus obfervavimus.

A. 6. Lieben perraus purpureus Derbienssis Pack. Museus sinclorius crusta modo petris adnascens.
Coph og Arcel.

Muscus hie crustaceus lichenis modo se in petris dissindit, colore obscure purpureo aut cinereo. Hune ruthici cultello alióve instrumento serreo à petris deradunt, & in pulverem comminatum in maffam humidam cogunt, & in doliis recondunt, que pannis purpurafcente colore tingen lis inservit, qui quamvis facile cluitur nec diu durat, sufficit tamen pauperioribus pro vestimentis infici-

Joan, Franciscus Abela in descriptione Melitæ Insule hujus Musci meminit, quem à Melitentibus rufficis Verella dictum feribit, & fuo modo preparatum ad lanas colore incarnato tingendas adhibitum scribit. Hoc genus Musci noc Wallis ignotum est, sed usu frequentatum, & Kenkerie dictum. Est autem hie crustæ cuidam aut licheni similior quam plantæ, nec folia imitatur, ut maser prædicti, éstque pinguior visu & tactu quam illi.

CAP. VI.

De Lichene terrestri Sterili.

A. 1. Lichen terreftris einereus. Affecoloured ground Tibermort.

*Ullos hie flores aut capitella (quod ego unquam viderim) profert. Folia aversa parte albidiora, & crebris fimbriatis radiculis inter reptandum emissis terram aut subjacentes plantas mulcúmve apprehendunt, eodem enim modo super cas se diffundit interdum quo Lichen terrestris super terram. Supina parte colore est cinerco.

In pascuis ficcioribus, interdum & in uliginosis frequentissimus est, unde Botanicis nostratibus non descriptum miror.

A. 2. Lichen terrestris foliis angustioribus virescens,

In humidis & uliginofis nascitur foliis quam præcedens angustioribus, virescentibus cum nigrican-

* 3. Muscus fugax membranaceus pinguis Botan. Monsp.

Lib. II.

stamp poft pluvias oriur in herbidis fatorum marginibus; in iis pracipuè que orientem folem fpectant, fed cirò exficcatur, ideò fugacem dixi. Membranaccus eft & punguis, & ferè femper convoltuts reperture, dum autem expanditur Muffum Lactuce folio refert, fed multo pinguior ett, palli-de virens, qui facililine difrumpitur. Mira de ifto narrant Chymici, quem modo Solis florem, mod dò Lunæ sputum vocant, alissque cœlessibus nominibus decorant, & vegetabilis naturæ principium ac radicem continere arbitrantur.

Aliam adhuc Lichenis speciem nobis oftendit D. Newton, varie dissectam secundum longitudinem in lacimas longas, membranaceam densam seu coriaceam, cineream.

Muscus cranio humano innatus.

Non videtur nobis species musci ab omnibus aliis distincta, sed musco arboreo crustaceo congener. Celebratur ille à plurimis Autoribus in hamorrhagia, præfertim à Chymicis Uíneæ titulo. Ingreditur autem compositionem famosi illius Unguenti Armarii dicti. Vide Ephemer. German. An. 2. p. 100. & sequentibus.

CAP. VII.

De Lenticula palustri.

A. I. Lens palustris Ger. J. B. palustris sive aquatica vulgaris Park. Lenticula palustris vulgaris
C. B. Duches meat.

7. R.

Tagnantium aquarum incola Lenticula cissem innatat, totam superficiem densissimo folio-1 agnantium aquarium incola Lenicuia ciucem ininara, tocam inperiocem desiminibo boso-rum, inferien ingricantium, fuperenè vinentium, nitidorum, obtealatorum, Lenifique modo comprefforum fitpatu obcegens, que inter se capillaments tenussimis e abis ar-che revinentum, instempue ceu radicibus elimo adharcteciente alimentum haurium. In lacubus & stagnis alissque non successione que urbium fossis, innatans, & late sepe carum

fuperficiem occupans reperitur. tapernicem occupans repertuur.

Que de mirabhi hujus plantulæ metamorphofi in plantam Sifymbrio aquatico haud abfimilem habent Matthiolus, & polt eum Lugdunentis, apud me fane fidem non inventunt, quantumvis Lugdunentis operum naturæ indagatorem Dalechampium illud non fine admiratione oblervafle feribat.

Wis et refigerants, unde inflammationibus, podagra, & ignibus facris convent. Agglutinar eti-Viter, am in pueris hernias inteffinorum. Vide fis Marthiolum & Lugdinenfem.

Nuper milit communicavit pro fecreto infallibilit ad reterum infutionem Lentis paluftris in vino

Nuper mini commandeax pro secteo manioni da recommandea de la labo per novem dies , 3 v. mano prabendo. D. Bates in M. S. Vefcuntur ei Anates magná voluptate, quod & nomen Anglicim Duchis meat. i. c. Anatum

esca, indicat; ut etiam gallinæ cùm aquis exempta furfuribus permiscetur. F. B.

· 2. Lens

Locus:

Liver

cans eff, prolixum, ramolium, ex craffo caudice in ramos fele diffundens, ut latam proliximque barbam feu comam pedalem aut fesquipedalem, in extremo verò tenuitate capillarem efficatt, il-

In Lancastria pago Burnell è Corylo dependentem invenit & ad nos attulit The. Wills/ellin. Limque ex ramis dependentem.

Muscus arborem pulmonarius C. B. Muscus pulmonarius sive Lieben arborum Park. Lieben arborum Ger. Lieben arborem sive Pulmonaria arborea J. B.

Licheni five Hepaticx fotitanx fimilis, fed major per omnia, fquamato foliorum incubitu, inef-fabili laciniarum variatione, profundiorum quam in Hepatica, qua qua matri fuz harent albicant, altera verò parte virent, rugofa, lacuns eminentifique maqualia fapore amaricante non fine ad-

unetione.

Annols rimoslique cudicum Quercis, Fagi aliarumque arborum corticibus innafcitur, in opacis ac dentis filvis. Ded. Oblevavimus etiam in faxis coacervatis in umbrofis picentibus. Apud nos ac dentis filvis. Ded. Quercui plerunque, rarò aliis arboribus adnatum invenies.

Quercui pierunque, raro aus arosinois annaum inventes. Siccat & aftringir, unde fanguinem profluencem compeleir, vulnera recentia glutinat, alvum ac menfes ifilit. Uniture de vulgo ad pulmonem affectionos, afthma, tuffim, fuipiria, noftrates ett-am ad phthilin & atlem, confecto ex op pulvere, fyrupo una aqual defilialar non fine fucceffii. Eum qui Quercui innafettur in ictero omnium medicorum foleritam eludente efficax remedium

expertus est Andreas Golius mercator. De hoc autem musco accepit manipulum addıtâ librâ Cerevilar fecundaria, quam in olla fideliter occlufa ad dimidium decoxit, postea tredecim cochlearia tepida manè atque velperi imbibit. Ephemer. Germ. ann. 3. obl. 290.

CAP. V.

A. De musco arboreo aut petræo crustaceo, seu Lichenis facie.

1. Muscus crust æ eut Lichenis modo arboribus adnascens cinereus. Lichen Dioscor, & Plin, secundus Col.

Rustæ vel Lichenis modo super arborum cortices, ligna arida, petras, tegulas se disfundit, kurae ver Liceniis meato inper attorium ortices, ingia attori perates, essuas re currindit, fuperrie cinercus, inferne niger, varie liceninatus, circum oras veluti criptos aut fimbriatus, nec cundem ullum edit, aut orbiculos haber, quantum hactenus observavimus. F. Columna nec cundem ullum edit, aut orbiculos haber, quantum hactenus observavimus. F. Columna nec cutten utuam cons, aut oroscuos naoer, quantum nacteaus ostervavinus. F. Coltimna Februario mente a catabala quaedam emittere obfervavis, parva, Milin magnitudine, colore lutefeerita, veluti borrulos mufcolos, fericose, duros, parim eminentes, coacervatos, albentibus oris, in quibus nullum ferantis veltigum nofeture. Eft autem hie mufcus us & feccies congeneres, velut folum quoddam varel lacantatum fupra arborum cortices aliáque quibus adnafcitur reptans & fe exfolum quoddam varel lacantatum fupra arborum cortices aliáque quibus adnafcitur reptans & fe ex-

A. 2. Muscus crusta modo arboribus adnascens cinereus mollior, & in angustiores lacinias divisus.

Hujus lacinize angustiores sunt & argutiores. Sufficit titulus pro descriptione. In hoc orbiculos non observavimus.

A. 3. Muscus crusta modo arboribus adnascens slavus.

Hic colore suo statim se prodit, est autem tenerior & minor quam prima species, subtus cinereus aut canus. In hoc, verno tempore, efflorescentias qualdam croceas observavimus.

A. 4. Muscus crustæ modo arboribus adnascens pullus.

Hic tenuior est quam muscus cinereus, caudici cui innascitur appressus, supernè pullus, infernè quafi ex nigro & candicante varius.

A. 5. Muscus arboreus supinus marginibus pilosis.

Nota hujus characteristica qua à reliquis sui generis facile possit dignosci est, quòd segmentorum Nota nujus cranacterintus qua a riaqua na genera tacate point congrato est, quota regineratoriam feu laciniarum, in que varié se desganer dividiur, margines se extremitates pils quibuldam feu feutilis brevibus raris fint fimbriata. Habet quoque orbiculos feu feyphulos circa margines crifpos. In Malo, Fraxino, Juglande aliisque arboribus observavimus.

A. 6. Lieben petraus purpureus Derbiensis Park. Museus tintiorius crusta modo petris alnascens.

Muscus hic crustaceus lichenis modo se in petris disflundit, colore obscurè purpureo aut cinereo. Hunc ruftici cultello aliove inftrumento ferreo à petris deradunt, & in pulverem comminutum in mallam hunidam cogunt, & in dolis recodunt, que pannis purpuralente continuadam cogunt, & in dolis recodunt, que pannis purpuralente color tingen to retrit, qui quantis facile clustur nec diu durat, fufficit tamen pauperioribus pro veftimentis inficiendis. loan.

Lib. II.

De Plantis Imperfectis.

117

Ioan, Franciscus Abela in descriptione Melitæ Intúlæ hajus Musci meminit, quem à Melitentibus four training Acea in toward research to the control of the contro thum lesson. The genes states have made ignorant ere, jed that respondently, a Account of them. Est autem hie crustae cuidam aut lichem similior quam plantae, nee folia imitatur, tu mester prædicti, eftque pinguior visu & tactu quam illa.

CAP. VI.

De Lichene terrestri Sterili.

A. 1. Lichen terreftris einereus. Affiscoloured ground Tiberwort.

Tellos hie flores aut capitella (quod ego unquam viderim) profert. Folia aversa parte albi-diora, &c crebris fimbriatis radiculis inter reptandum emiffis terram aut fitibjacentes plan-tas mufeimwe apprehendunt, codem enim modo fuper eas fe diffundit interdum quo Lichen terrefiris figure terrain. Supini parte colore el cinerco.

In pacius ficcioribus, interdum & m uliginofis frequentifirmus eff., unde Botanicis noftratibus

non descriptum miror.

A. 2. Lichen terrestris foliis angustioribus virescens.

In humidis & uliginofis nascitur foliis qu'am præcedens angustioribus, virescentibus cum nigrican-

3. Muscus fugax membranaceus pinguis Botan. Monso.

Magn.

Statim post pluvias oritur in herbidis satorium marginibus; in iis pracipuè qua orientem solem speciant, sed crio exssectioni, ideo sugarem dixi. Membranaccus est & pinguis, & sere semper convolutus reperitur, dum autem expanditur Muscum Lactuca solio refert, sed multo pinguior est, pallide virens, qui facililme distrumpitur. Mira de isto narrant chymicis, quem modò Sols sorem, modò Lume sputum vocant, alissque cœlestibus nominibus decorant, & vegetabilis natura principium

Aliam adhuc Lichenis speciem nobis ostendit D. Newton, varie dissectam secundum longitudinem in lacinias longas, membranaceam denfam feu coriaceam, cineream.

Muscus cranio humano innatus.

Non videtur nobis species musci ab omnibus aliis distincta, sed musco arboreo crustaceo congener. Celebratur ille à plurimis Autoribus in hamorrhagia, præfertim à Chymicis Usnew ritulo. Îngreditur autem compositionem samosi illius Unguenti Armarii dicti. Vide Ephemer, German, An. 2, p. 100. & fequentibus.

CAP. VII.

De Lenticula palustri.

A. I. Lens palustris Ger, J. B. palustris sive aquatica vulgaris Park. Lenticula palustris vulgaris
C. B. Duche meat.

Tagnantium aquarum incola Lenticula eisdem innatat, totam superficiem densissimo foliorum, inferne nigricantium, superne virentium, nitidorum, orbiculatorum, Lentisque modo compressionim stipatio obegens, que inter se capillaments tenussimas & abis ar-tè revinciantur, sidémque ceu radicibus e luno adherescente alimentum hautuum.

In lacubus & stagnis aliisque non fluentibus aquis, ut urbium fossis, innatans, & late sape earum fuperficiem occupans reperitur.

fuperficiem occupans reperitur.

Que de mirabil hujus plantulæ metamorphofi in plantam Sifymbrio aquatico haud abfimilem habent Matthiolus, & polt eum Lugdunenfis, apud me fanê fidem non invenuur, quantumvis Lugdunenfis operum naturæ indagatorem Dalechampium illud non fine admiratione obfervafte feribat.

Vis ei refrigerans, unde niti-manatombus, podagra, & ignibus facris convenit. Agglutinat et i Vien. am in pueris hernisa medinorum. Vide fis Marthiolum & Lugdunenfem.

Nuper mihi communicavit pro fecreto infallibili ad icterum intufionem Lentis paluftris in vino albo per novem dies , 3vi. mane prabendo. D. Bates in M. S.

Vescuntur ea Anates magna voluptate, quod & nomen Anglicum Ducks meat. i. c. Anatum esca, indicat; ut etiam gallinæ cùm aquis exempta surfuribus permiscetur. F. B.

· 2. Lens

* 2. Lens palustris quadrifolia J. B. Park. Lenticula palustris quadrifolia C. B.

Fibrofis radiculis nititur è craffiore alià (licèt câ tamen tenui) transversa demissis, unde propagantur rami multi, multifariam divifi, atque tum ex iis, tum ex radicibus pediculi ad aqua: fuperficiem pertingentes, quorum fingulorum extremis adhærent aqua innatantia quaterna folia, triquetra, per extremum lata, angulis acutioribus ad pediculum coeuntibus; circa verò ramulorum divaricationes pediculorimque exortus numerofa femuncialibus pediculis nixa coherent grana, nigra, dura. Lentibus majoribus paria.

A. 3. Lenticula aquatica trifulca J. B. C. B. Hederula aquatica Ger. Ranunculus bederaceus aquatien Park. Ibn leaved Duchmeat.

Lenticulæ paluftris vulgò note ritu aquæ ftagnanti innatans vifum pæne fugientibus fibrillis limum arriph alimentum fuctures: quibus etiam inter se committuntur solia, non vulgarem sortita connearriptt alimentum lictures; quoisi estam inter le committuntur folia, non vugarem lotteta cone-cum & forma. Foliolo ema Lenti legumnole pari pinna utrinque foliaces transferim fiquam-mosi commiliura ita incumbunt, ut trahenton leviter fequantur, & iis attractis tomiuis redditum folium vilium trahmittat: toca autem ommium trium connexio triliatam hederacei folii formam quodammodo exhibeat: At hujus connexus capillari petiolo transferifim incumbit folium velunt te-mere projectum, nequaquam tampo foliutum licer adhessis ratio oculos fallar.

In aquis conofis pigrioribus: in foffis paludofis infulæ Elienfis copiofiffime oritur.

CAP. VIII.

De Conferva.

A. 1. Conferva Plinii Ger. emac. Linum aquaticum Imper. Alga viridis capillaceo folio C. B. Alga aquatikis capillaceo five Conferva Plinii, aliss Linum aquaticum Park. Hatry Kibertuceb, Crotu-siik.

Ota ex filamentis viridibus sericeorum emulis in aqua fluitantibus constat. Reperitur autem Oca ex namentas vindiola sericebrum antula in aqua minatulos contrat. Repentur autem in aqua piprioribus & ftagnantibus copiofitifium.
Alga bombyema C. B. nobs Conferva fiperies videtur.
Conferva à conferrominando dicta eft. Curavam effe fcio omnibus ferè offibus confractis prola-

plum ex arbore alta putatorem circundată universo corpori, aquam suam inspergentibus quoties inaresceret, raroque nee nisi deficientem herbam mutationis causà resolventibus: convaluisse incre-

A. 2. Alga fontalis trichodes C. B. Alga sive conferva fontalis trichodes Park. Trichomanes aquaticum: Dalechampii I. B.

Hujus figura apud Lugdunensem proflus fimilem vidimus in cisterna seu conservatorio aqua fon-tana: Ledensis Abbatia seu adjum D. Guil. Metredish, in Cantio, inque tubulis aquam fontanam de-ducentibus: unde petatunus Algam capillaceo folio iv. seu in tubulis aquam fontanam deducentibus C. B. minimè diffinguendam else ab ejustiem Alga cap, sol, iii. seu sontat trichode.

LIBER

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER TERTIUS.

QUI EST

De Herbis femine minutiffimo, flore vel nullo, vel imperfecto.

UNC Librum in duas partes dividemus, Prima erit de Herbis hujus generis cauliferis. Secunda, de caule carentibus hypophyllospermis.

Hæ autem pracedentibus imperfectis & femine destitutis meritò proximè subjict-untur, quia & iplæ non ità pridem steriles & aspermæ habitæ sunt antequam microfcopii interventu corum femina in lucem & conspectum venerunt.

PARS PRIMA.

De Herbis semine minutissimo & nudis oculis inconspicuo Cauliferis.

'N horum nonnullis pediculi potius quam caules dicendi funt styli illi qui femina seu capitula gellant, ut in Lichene terreftri, cum ex ipfis foliis exeant. Quin & nontulla Lichenis fpecies culliculos non producant, fed corum femina foliis ipfis abfque pediculo innafcuntur, nunc in prona, nunc in fipina parte, quas tamen ob id à reliquis non disjungendas putavinus, cùm in alis omnibus notis characterificis conveniant.

CAP. I.

De Frutice Musciformi.

1. Planta muscosa & plumosa Guyanensis major Breynii.

Amulum hujus palmarem ac penitus planum ex Guyana accepit Breynius, quem fic descri-Cauliculo fquamulis denfis Musci terrestris Lustranici in modum contecto constat subtili, alquot urinque adnatis ramilis expanho, atque multis fidalis tenerrimis pechinatim difforiis denfo agmine ità filipato, ur Abiens ramilium hand male reprafentare videatur. Adeò autem lentus, & ad proportionem ità oft gravis, ut sublatus instar plume Struthionis deorsum sectaturi, viriditata insuper venustrissima, aureo cuidam intermixta sulgori, avessa imprimis foliorum parte, in singulare hujus planta ornamentum, decoratur, velut fempiternam fama illius memoriam, qua ob auri ubertatem celebrata olim fuit ejus patria, conservare Natura artificiolissima constituisset. An Musci denticulati majoris C. B. species?

2. Planta mufcofa & plumofa Guyanensis minor Breynii.

Aliam adhuc lepialifime: & concinna hujus planta: fileciem cadem ex regione obtinuit, priori multò delicatiorem, minis arch: fiquamatis vinculis, atque foliolis longe minoribus. Has plantas ob fimilitadimen quam habent cum Mufics clavatis hor in loco difpoliumus: quamvis proprie ad Fruncium genus pertincante, quod ex en alias lucius fruncelcumitus qua televis, fileculis, Alia, &c., facturi nioris. Que emin none generies & effentialibus conveniume, me judice, separari non debent, quantumvis aliæ lignescant, aliæ herbaceæ fint. Nescimus ramen an hæ plantæ notis characteristicis cum Muscis clavatis conveniant, cum nec flores nec fructus viderit Breynius, faltem non memmerit te vidifle.

CAP.

CAP. II.

De Musco clavato.

TUfcum clavatum appellamus qui prater cauliculos foliofos humi firatos & repentes pediculos emittit nudos in cacumine clavatos, geminis feu pluribus clavas, Iulos imitantibus, oblongis, teretibus, pulvifculo tenuiffimo flavicante refertis.

I. Muscus clavatus seve Lycopodium, Ger. Park. terrestris repens sive clavatus C. B. terrestris repens à Trage fictus J. B. Plicaria & cingularia Polonis. Club-mols, og Molfs clain.

Longe latéque per terram serpit, subindéque à transversis ramis demissis sibris longis, lignosis, rafiluiculis radicatur. Ipfi verò rami vari in multos furcalos discussionatores ramis deminis noris longis, Ingnofis, crafiluiculis radicatur. Ipfi verò rami vari in multos furcalos diducuntur, funiculi inflar habeno cratificuli, feliu amich occultatique confertifimis. Camphorate ferè nti latiora effent. Adultis plantes fuccreficunt pedienti aliquot, ex ramis poffrentis producti, fefquipalmates, tennes folis ferè nudi, finguli in geninam, teretem fextantalem, molficellam, imbricatam chegam definentes, coloris sulphurei, que Autumnali tempore digiti percussu pulverem subtilem copiosum de se spargere so-

In Hampstediensi criceto non procul Londino invenitur: Estque in montibus Wallicis, Eboracenfibus, Derbitossibus alisique in Septentrionalibus Anglia frequentissima, hae planta: nec minus in transmarinis, ut patebu Herbarios consulenti.

Vino decoctus & potus calculos comminuit & educit experimento certiffimo, ut plerique testan-Vino decoctis se ponts categuos comminutes cautae experimento continuo, in premperarior trata. Trag. Contutia sut in vino decoctus dolorem aut inflammationem fedandi vino obtinet, ideóque podagra calida impolitus prodeft. Pulvis ejus drachma pondere fumpus cum vino rubro colitica de contra contr bet fluxum alvi & dyfenteriam, & fi decocto abluatur os, tremulos dentes confirmat. Vino pendulo impositus intra paucos dies illud restituit; unde Germanis nonnullis incinquein

& Meinkraut appellatur.

Mense Augusto & Septembri collectus pulverem dat subtilissimum slavum, qui vi fulminante Menfe Auguflo & Septembri collectus pulverem dar fubriliffimum flavum, qui vi fulminante gaudet. Pertis non ignocă, uti notat Olearius lime. Mojevvii. Perfic. lb. 4, cap. 2.4. Perfe enim, ut & Molevviia pulverem Augufto colleguar, in fornacious ficcara, & grambas artificialbus fub nomune Planen inflar pelv, pyru adhibent. Pulvis recens dum oft & probè exficcatus majus concipit meendum pra illo qui dudum collectus ele. Prunis injedens non tonat, fed flammar, putt candelar accente immiffus aut inflatus. [Pulvis refina idem praffat, tefte Oleano] Huie putt candelar accente immiffus aut inflatus. [Pulvis refina idem praffat, tefte Oleano] Huie putt candelar accente immiffus aut inflatus. [Pulvis refina idem praffat, tefte Oleano] Huie pott fi faliquid addutt de Thur. Miffich, Succin. & Benzoe pulv. & per flammam fulfueur, non foliam fulgur edit, fed & odorem fuavifimum excitat inflar pulveris pro fuffurnigio. Si folia Beulae pulverifiat final milecantur firepitum majorem edet. Commendatur hie pulvis in Epilepfia pracipic inflar-tum. incue cardialeti corundem & tominibus ventris flatulentis. Eerceie uimar faciliar eximp. tum, inque cardialgia corundem & torminibus ventris flatulentis. Egregie urinæ facilitat exitum. fi quantum cuspide cultelli contineri potest propinetur. Ephem, German. Acad. natur. curios. Anno

Poloni & maxime Rutheni ac Lituani, ob consuetum & jam quotidianum hujus plantæ usum in extirpanda & curanda plica, morbo fibi familiari, Plicariam & Cingulariam eam nominare folent. Accipiunt autem plantam hanc seu muscum, quem priùs cultello aliquo sursum versus dissecare so-Accipant autem piantam mane ett mulcum, quem prins curteno anquo minim versus umecare io-lent; polita infundunt decocho Branca infine, priàs optime calefacto; & poft unam aut alteram lenifimam adhuc ebullitionem adjicium aliquid fermenti [panis filiginei) illidique reponum pofeta ad formentandum propé fornacem. Decoctum hoc vel per fe, vel cum ovis recentibus, in forma ad fermenantami prope contacein.

Decection no verger is, ver cuit one recentius, in forma pifelli quotatie bibunt & comediunt. Exercise cum illo decodo pritis excalefacto, & aliquando ad majorem potentiam feu virtutem fecunda vice cum recenti mulco incocto inflar fixavii oblique.

ad majoran poetimati i a vituetan recumus vice cum recum minuto metoro mutat navin ootcure rubri coloris, lavant caput bis in feptimana, nullo amplias adhibito pectine, 8cc. Unguentum ad Plicam R. Plicarie & radicum Bryonie partes aquales, Adipis erinacti q. f. Ex his tribus optime commistei nu de virero bene obturato, & cochs in B. M. per horam fiat un-guentum f. arçım, cum quo radices capillini in capite complicati bis in die inningantur. Oleum ex-Erinacco quod ad confectionem hujus Unguenti requiritur parare folent in olla nova foraminata igne circulari per descensium more consueto.

Muliercula ruftice in Ukrania in nimio fluxu menstruorum & doloribus ac strangulationibus uterinis cingulum ex illo faciunt circa nudum corpus applicandum; pariter ad hæmorrhagiam natherms englutin ex 110 tacture ettea mutuati corpus approciaturi, partec au tacinormaguati na-rum caput eo eniguar ceu corona. Ephem. Germ. Ann. Jeand. Objerv. 52. Semen hujus plante à gr. xit. ad \ni 1. prafentaneo cum ficcoflu exhibitum erat in Epilepfia cum ifchura complicata ex obfervatione. Wedelit. Ephemer. German. An. 3, p. 21.

I copodii alia In montibus Stiriacis Lycopodii specioni à vulgari superius descripto diversam invenimus, numirum cum tolis in caulibus & flagellis multo rarius fitis, & paulo, ut nobis videtur, longioribus; rum cam roles in campio ec magions muno ramo tres, ec panto, uc mora mecur , nongromos ; clavis non diffimilibus, non ramen utin illo longo & nudo pediculo infidencibus, fed ufque ad ipfam clavam foliofo folis fimilibus iis que in reliquo caule.

Muscus clavatus foliis Cupressi C. B. Ger. emac. clavatus cupressissimis Park. terrestris ramosus sulcetr J. B. Sabua Sylvestris Trag. Cupressimoss, or peath-appects.

Hee planta codem modo procumbit, & fibris fubinde demiffis ferpir, quo pracedens, foliis multo brevioribus & angultioribus, acutis, obscurius viridibus, nec adeò confertis in caulibus, quaterno

De Herbis semine minutissimo, &c. ordine squammatim surgulos convestientibus, Cupressi aut Sabina foliorum amulis. Ob parvitatem ordine (quammatim iurciuos convenientos), cuprem aut saoina ronorum amuis. Ob parvitatem foliorum caules & furculi multo minores feu gracilores videntur quam in Lycopodio. E firminis caulibus & ramulis pediculi longi excunt rars foliolis veftiri, bitariam divifi & fulbativi fulbs feu caulibus & ramulis pediculi longi excunt rars foliolis veftiri, bitariam divifi & fulbativi fulbs feu causa geftantes multas, I tycopodii amulas fed frugofiores, luteolas, confinii pulvificulo foras. Secundum caules per intervalla furculi plures fimul conferri in agminulis oriuntur, ramulis plurifariam divifis & fubdivifis.

nam divins & tubdivins.

In monthus Snowlen & Cadevidris in Wallia, Ingleborough in Eboracensi provincia, Anderkin in Scotia copiose provenientem observavinus; in transmarinis in ericeto Mose Trajesto non procul, via qua inde ad Sylvam Ducis itur. Ramuli non adeò compressi nobis visi sunt, un cos desenbit

Hac species odorem interdum exhibet moscho amulum, quem siccata etiam conservat. Hujus-Hact pecies odorem interoum exhibet moteho armilum, quem incata etiam contervat. Hipul-modi mufcium odoratum observavie Elsbaz. Germanus circa Berlinum enatum versus domum ve-natoriam Grunwald. Vide Ephemer. Germ. An. 1. Observ. 97. Nos talem odorem in hac planta

non feafinms.

Ex mofchato hoc muíco (inquit D. Saebf, obler citat.) egregiam & odoratiffmam mihi medicinam pronuper chymicus eximius communicavir fiib nomine. Auri borizontali Vigetabili. Colligantur nempe anthera ex hoc muíco, qua renuifinma & leviffinma funt fubbraria; coloris aurealighbarei, inflammabiles ad ignem candelt, & per le quoque, u & flores Lycopodii Dod. In calculo, Epilepía & pulmonum affectibus cam butyro Masali uriliter mané fumuratur: he Anthera fi cum fipriru vinit catraficto aliquandu maceronur, & polica deffillentur, o letum prabent rubi cundiffimum & odoratiffimum quz omnium fulphurum vegetabilium apex dici merenr.

CAP. III.

Muscus terrestris repens clavis singularibus soliosis erecisis. Excepting Club-moss with upright

Ycopodio fimilis est sed minor: terra per quam repit appressus arctè adharescit, ad cun-Ycopodio inmilis ett ted minor: terræ per quam repit apprellus arêté adhæreset, ad eundem ferè modum quo Hedera muris & arboribus. Præter cauliculos repentes alios etiam surgiri feminjalmares, summa pare in clavas turgessentes, pec figurd, nec colore à repentibus diversos. Clava caurin in hac specie nec pediculis longis tenuibus institent, nec inlos seu nucamenta referunt, ut in Lycopodio, fed reliquo cauli similis et solis similibus cincte siture, in majorem duntaxat crassificadinem intumescentes ob semina in alis foliorum contenta.

An enece d'Amplédeinf princi nvenimus, den in Bagliotano, poftea & in montibus An-Lowa. Bis excelles.

Septembrionalibus cum alis Speciebus, locis uliginofis invenimus & m Alphus alifique montibus excelles.

Lib. III.

bus excens.

Hac (species nondum (quod fciam) à quoquam defcripta eft.

Hips criam Mufci alaam obfervariums (speciem in montibus (quantum meminimus) Galliæ Narboneniis , non repentem, ramulis ab codem pode plummis conferris enafcentibus , quorum fummutates confimiliter in clavas foliofas extumelcebant.

CAP. IV.

Muscus creetus abiesiformis. An Muscus terreftris reetus J. B. Opright Firt-mofe.

Oliis oblongis acutis caules & ramulos undique cingentibus & operientibus Lycopodio fimi-Diss oolongs acuns caues or ramutos unuque emgenants et operioritous Lycopoulo inmi-lis eft, vertim erectus, palmum aur femipedem aluts, ramis (ut vult J. Bauhmus) craffiori-bus, in duas ac eriam quartur partes dwirts, uri digitos exprimentibus. In planta quar-cus described de la companio del companio del companio de la companio del companio del companio del companio del companio de la companio del compan exiocatam aftervo cautes & ramult doubone dichotomiam observant; verum hoc (quantum me-min) non eft perpetuum, interdum enim infunma parte in plures, dividintur furculos; sint au-tem folia longiora paulò & latiora quam Lycopodis, (ur crede J. Baudinus) sitrium tendentia. A Lycopodio abundè diffinguium; quod nec clavas producat, nec repat. Inter simmorum penè foliorum alias granula lutea quadam exigua menso Maio prorruduntur, que flores ac fructus, clavarum loco quibus caret: ut refert D. Jac. Breynium in Ephemer. Germ. An. 4 & 5, Observation.

Chamæpeuces Turneri icon huic responder, at non descriptio: Thalio Selago tertia di-

In montibus excellis Wallia, Snowdon v. g. & Caderidris: inque Eboracensibus, Derbiensibus Lecat. affique Septemtrionalibus copiesé proventi.

Hujus descriptionem vide in Epiemer. Germ. Anno & Observat. ciratis, tibi de ejus viribus hæc

Vis et ad fœtus depellendos efficaciffinat, meretricibus infanticidium fæpius eådem committen Vicci.

Us et ad fœtus depellendos efficaciffinat, meretricibus infanticidium fæpius eådem committen Vicci.

Us et ad fœtus depellendos efficaciffinat, meretricibus infanticidium fæpius eådem committen Vicci. noxia, non promifcuè omnibus venditur. Rhizzotoma muliercula febri & corrupto Romacho candem opponunt, decoctámque cum Cereviña ac hauftam, multis fuiffe falutiferam perhibent, & den opponium; accessingte cam constituta de naturant, muno unue manuriam perindera, co purgartem volunt. Vonium ciet vehemenrifilmum, corpus humoribus varius peccantibus exon-rantem, fed maxime etam alterantem: Tutuus robufitoribus quam tenetions textuar hominibus

Luce

122

HISTORIA PLANTARUM.

præbetur. Vilioris conditionis homines in aqua coquunt, quâ ad abigendos pediculos caput la-

præbetur. Vultoris conditionis nomines in aqua coquiuns, qui an angientos peuciulos capit faviant, quod tamen turbare maximè dictiur.

Apud J. Bauhmum in Hiftor. Plantar. tom. 3, p. 767, malè cum Sabina Sylv. Trag, feu Selagine prima Thal. errore typographico, confunditur, ut recté observavit idem Jac Breynius. Namines postrioross 13, quæ hujus Music terrestris descriptionem sequentur, post Music terrestris ramois pulchri; & linex 6 sequentes post hujus descriptionem sur ponenda.

Musicus terrestris ramois faturate virustis C. B. minis recté dictiur; nam nostra observatione Sabina fylvestris Tragi hoc longe viridior est.

CAP. V.

Muscus terrestris erectus polyspermos. Beebing Mountain-mold.

FIC minor est multo abietiformi mufeo supra descripto, alioquin ci non usque adeò dissimits, infirmus & vix se sustentans, caule & ramulis eodem modo foliolis creberrimis undique obdirs; que tamen à ramulis magie extra e quali reflecti videntur. Semine majulculo cinereo in als foliorum nafcente, aut pottus vafeulis feminalibus, abundat. majnicum cineaco in ano muonum nancenne, aut pouns varionis termanius, atundat. I oca montum humida & ficiturigines aquarum fectatur. In montibus Snoudon & Inglebrough, alique fipradicisi Wallicis & Eboraconfibus nafcitur, minus tamen copiofe.

CAP. VI.

De Musco terrestri vulgari.

1. Muscus terrestris latioribus foliis major seu vulgaris. Muscus terrestris & hortensis J. B. Che. molt common Carth mols.

Mnium yulgatissimus ost hic Muscus, aspergine madentibus saxis, terræque humidiori inum vuigatiinius eit nie Minicus, aipergine macerinus iaass, tenaque numidiori apprellus, repens, mollicellus, ranus longis, tenuibus, foliolis acumiatis, plumatiin co-fta herentibus, colore viridi, aut ex viridi flavescentibus. Hae descriptio etiam minori special accommodari potest. Hunc etiam capitula producere suspicamur, nondum tamen observavimus.

2. Muscus terrestris vulgaris minor Adianthi aurei cațitulis.

Hic passim provenit tum in pascuis sterilioribus tum in sylvis, præcipuè ad arborum & fruticum ratices, tum etiam non rato in tuncis e ramis arborum, isi in partibus uib humor plavius non ado o prompte & cito delabitur. Foliola hujus minora funt & cauli magis apprella quam in pracedente. Capitula ex alis foliorum ad caulium latera exeunt non ex summo caule ut in Adianto.

Empirici hoc mufco ad liftendum fanguinem utuntur ab urfis admoniti : hi enim, quamprimum Empirica non-minor du infondunt anigument utantur au uris aumonius; in enim, quamprimum vulnerati funt, co farguinen fittunt. 7. B.

Mufcus qui hortos & prata humecta oblider, ici ut gramen fupprimat, Martio menfe chiere abo

letur, sed eo quo lixivium fuerit confectum. J.B. Muscus palustris terrestris similis. Muscus terrestris vulgaris Dod. terrestris vulgatissimus Park. C. B.

Omnino villosa est hac species (describente Dodonzo) admodum densa, candicans, qua late

fübinde expatiatur. Rarum est hunc muscum alibi invenire quam ubi aquæ subsunt

Hac omnia Muíco noftro palultri egregie conveniunt, terreftri autem vulgari minimé: quin & icon Dodonai optime respondet huic speciei, non autem Muíco terreftri, & capitula illa brevibus nen Louentet opune responset nue species, non autem mune teriorit ; e capitula illa previota pedicellis nixa versis ramulorum apices, que in hac specie cernuntur ; pulchre reparêmenta. Videtur tamen Dodonaus hunc cum terreftri musco vulgari confundere ; quod & titulus indicat ; cúmque sequiti Botanographi nostrates Gerardus & Parkinsonus cum C. etiam Bauhino idem

4. Muscus aquaticus terrestri vulgari similis, sed major. An Fontalis minor lucens J. B.

Hic aquis innatat, est foliolis multo majoribus qu'am M terrestris vulgaris, triangulis, lucidis : minus etiam qu'am ille ramosus est.

nnius etiam quam ille ramolus elt.
Fontalem minorem lucentem J. Bauhimus fic deferibit. Aquis innatat itidem ut pracedentes
[Fontales precess] ramulis exibibus unfirmis, interdum lapidibus adhærefeens, foliis alternatim pofitis, munctulis, nigricantibus feré. Tota quamproximé ad Mufeum accedit planta.
In fontbus & flumnibus érpisus obfervariums. Capítula in hac fiscere nondum vidimus ut fletillem elle fulpteenur & ad pracedens génus pertinere; ob fimilitudinem cum Mufeo terreftri vulestation au hépolitimus.

gari hic cam dispoluimus.

5. Muscus saxatilis repens coma sparsa C. B.

Hie ex radice transversim repente & nigricante ramos frequentes, laté sparsos & semipalmares emitrir; quorum summitates, ob foliola compactiora, velut in spicam abeunt. Folios est brevibus,

Hic apud nos aque in rivulisinnatat, & nonnihil splendet.

CAP. VII.

Musci quidam terrestres è C. Baubini Prodromo desumpti.

1. Muscus filicinus minor floridus C. B.

C. B. Prod. C. B. Frod.

Fiter terram serpit canliculis tenubus, in summo ramosis, foliolis Filici similibus, sed tenusssismi dissectives: ex ramulis pedicelli aliquot capillares, rufescentes, biunciales efferuntur; quibus singulis capitulum exiguum subrotundum, incurvum in apicem exiguum definens insidet.

* 2. Muscus terrestris ramosus erectus major C.B.

C. B. prod.

Hic cespitis instar eleganter & arctissime quasi compactus, ex radicibus oblongis capillaceis cau-Hite ceiptis initia e regauter ce ateminic quan composito, ce manusco consigni supratore unicales entam liculam trium quaturore unicarum eminiri, qui in binos, ternos, quaternofire buniciales entam triunciales ramulos, & hi quoque in alios, erigitur, qui minimis capillaces folias vellumum. Interipfa foliola pedicelli unciales, nudi, capillacei, capitulum ut in Adianto aureo furtiuentes effe-

In Crentzache monte ad arborum radices aliis Muscis commixtus conspicitur.

a. Muscus ramosus erectus minor C. B.

Ex capillacea radicula cauliculus ad fummum biuncialis, variè divifus, foliolis vix confpicuis cinctus emergit. Eodem cum priore in loco.

* 4. Muscus saxatilis ericoides C. B.

.C. B. pros.
Huc circa radicem folia multa Muíco vulgari fimilia; inter que viticuli funt palmares, afperi foliolis Erice Coridis folio fimilibus inordinate veftiti, aliquando hinc inde nudi, quorum fimmo capitulum exiguum infidet.

* 5. Muscus cupressiformis C. B.

C. B. prod.
Parvus eft, ramofus , foliolis Cupressi formá atrovirentibus ; inter quæ pedicellus exurgit , qui minimas spicas molles & pallidas sultinet. Ex Harcynia.

CAP. VIII.

De Adianto seu Polytricho aureo.

A. 1. Adiambum aureum majus Ger. Polytrichum aureum majus Patk. C. B. Polytrichum Apuleis & majus quibusdam J. B. Speat golben Maiben-hait.

Addicions conflat tenuibus, longis. Cauliculi duas aut tres uncias longi abundant foliolis longiuliculis, poftea nudi fiurt & ad rotidem uncias leves, quorum fiummiatat innafeuru capirulum fiublongum, hians & nucabundum.

Hujus (inquir idem) aliud eft genus, radicion mulco longioribus; cauliculis etiam mulco nucion matora, hiulca, è quibas constitues quantitativa de materiale supporte foliosi, um qualifa que nationale supporte foliosi.

joribus, tum parte foliosà, tum nudâ, qux palmaris: capitula quoque majora, hiulca, è quibus con-

In paludoffs, fpongolo & purido folo, præfertim in montoffs Derbienfibus, Eboracenfibus, Weltmorlandicis cognififfme provenit, quod fecundo in loco defenbitur: in fylvis etiam udis non

2. Polytrichum scoparium J. B. Muscus scoparius , muscidorum & udorum Belgii & Frista Orien-

J. B.

Prolixæ radices, cubitum plerunque longæ, rigidæ, rubentes, angulofæ, tenues in fcopas excutiendo pulveri vestibusque purgandis plecti solita, terra superficiem versus foliosis squamis, vel pilis nitentibus rutilisque comosa. Lobelius multis dodrantalibus, pedalibus etiamque amplioribus ramulis donatum feribit, purpură aureă nitentibus, innumeră currorum tenuium fobole comofis, quibus tingulis exferuntur capitula Lini, Erica aut Selaginis minora.

Hac planta C. Bauhino fub titulo Polytrichi aurei majoris primò proponitur [ex-fententia Chabrai,] deinde iterum fub titulo Mufei erecti ramofi pallidi. Gerardo & Parkinfono noftratibus Lo-

belium fequatis Muscus scoparius inscribitur.

An & quomodo a Polytricho fecundo in loco descripto differat inquirendum?

3. Polytrichum aureum medium,

Hoc præcedente omnibus fuis partibus minus eft, aliàs non ità diffimile. In hoc genere peculiare effe observavimus, quòd ramuli interdum altius affurgant, & folis veftiantur oblongis cum latitudine aliqua, membranaceis & ferè pellucidis, ad margines undulatis & veluti crifpis.

In locas hunidis & uliginofis invenitur.

4. Polytrichum aureum minus C. B. Park. Apuleii minus quorundam J. B. Muscus capillaris sive Adjanthum aureum minus Ger.

Contenunende exiguitatis est: Ex muscoso caspite tanquam stamina capillaria, recta & rigidi-uscula se attollunt, semuncialia autuncialia, tenusssima, colore purpureo, aut aureo [interdum etiam, faltem cum primò erumpunt, flavo aut viridi] quorum unicuique infidet apiculus falcatus, quem ani, latent cum principal de la percomparavers, quem conveilir confimili figura inducta vaginula, que ubi cedere incipi extrema cauda ilrecta galerite capue miro natura araficio experimente arbitrersis subi decident capitellum relinquit oblongum, atto-purateum. Lingua vinosi laporis aliquid imprimit.

In muris, aggeribus antiquis, adium tectis & tegulis, fimilibusque complutis locis & asperginosis

lumbis ubique ferè oritur.

Adiantum aureum humilius foliis latis subrotundis. An Museus Trichomanis facie Jungermanni, foliis utrinque rotundis splendentibus Cat. Aldors?

Sureuli huic unciales aut fescunciales, densè stipati, exiles admodum, rubentes, aut ex rubro ni-gricantes, foliu ornati statim à radice alternatim possits, latis, subroundis, tenuibus & ferè mem-branaceis. An siores aut capitula proferate nobis hactenus incompetume.

In ipsis fontium scaturiginibus, in montosis Eboracensibus alisssque Septentrionalibus Anglia, v. g. in aggere Shoat dicto, ea montis parte que Skipton oppido imminet.

6. Muscus palustris Adianto aureo affinis, scapis tenuibus, foliolis brevibus,

Hujus scapi seu ramuli prætenues sunt, foliolis creberrimis brevissimis cincti, colore ex viridi sla-vicante aut subcinereo. Pediculis tenuissimis sescuncialibus capitula satis grandia. Adianthi zmula, sed breviora & turgidiora insident.

In locis paluftribus, præfertim ubi aquæ featuriunt, oritur.

CAP. IX. De Lichene.

Ichen Gracis & Latinis ità dicitur quod lichenas, id est impetigines sanat. Plin. lib. 26. cap. 4. Lieben berbs in lichenis remediis omnibus presertur, inde nomine invento.

Est autem I Lachen herba ex meris sollis, in terra superficie aut in arborum corticibus se diffundentibus constans.

Hic autem duplex est, vol 1. sterilis, saltem quantum hactenus observatum est, de quo superius egimus; & fertilis seu semine prægnans.

A. I. Lichen five Hepatica vulgaris Park. Lichen five Hepatica fontana J. B. Hepatica terrestris Ger. Lichen petræus latifolius sive Hepatica fontana C. B. Libermort.

Cùm Lichenem primum Plinii, pileatum Col. pro Hepatica terreftri vulgari seu Lichene offici-narum habeam, ejus descriptionem subjungam Columnianam, quæ cum nostris observationibus exactè

In faxis aquosis oritur, umbrosis, Septentrionem maxime respicientibus. Radicibus haret sericeis fimilibus pilis, tenuibus admodum, copiofis sub foliis, quæ digiti sunt latitudine, & duplâ longitudine

vel majore, supernè virentia vel parùm flavicantia, squamosa velut Serpentum cutis vel Lamacis, singulifque fquamis punctum in medio inferiptum elevatur. Florem non producit, quod observare poguinque aquants punctum in mesao intemporar esevanti. Liorem non producti, quot obiervare po-tumus. Caulem ex parte folii extrema parum feiffa & finuoss, lunata, album, lavem, firmum, fuecotuninos. Canion ex parte ioni extrain parum icina ex innuosa, innata, alusan, izevem, itrinum, fucco-fun, Junic craffitte, diaphanum, quaturo runcias longum haber, fupra quem pileolus veluit farigus in-tidet parvus, in quaturo aut quinque partes inferné divilus, [quibus tibrus impacta funt tondem (emina teu poritis vaticula ferimitali, pulvifello viruit repleta.] Columna pileolas primo virdis eft, parum ad flavum inclinans, poftea flavefeit, arque demum ruthus efficirur, ex partes illa inferiorise divide fra-Havum incunans, poites naveiet, acque cenum ruma emenur, ec partes mæ intenores divilæ fru-chum ingum dirupta olfendunt, atque apertis fruchts decidunt nigro-purpurei, fuccofi cum virides adhue, fuccatos verò pulverem pro femine nigrefeentem fuligimofum habere comperimus. Martio menfe caulem edit, Aprili verò perficitur.

A. 2. Lichen petræus umbellatus C. B. Lichen sive Hepatica minor umbellata Park. Hepatica umbellata Ger.

Hanc cum vulgari Hepatica mifcet J. Bauhinus, post cujus descriptionem addir. Ex foliis eminent interdum parvi velut umbilici, quales exprimuntur apud Lobehum. Nobis equidem specie diversus

A. 3. Lichen petraus stellatus C. B. Lichen sive Hepatica minor stellata Park. Hepatica stellata

J. Bauhinus hanc speciem à vulgari Lichene non distinguir, quem verustare tandem pediculos erigere scribit, unciales & sescuricales, tenues, glabros, quorum unusquisque florem stellatum herbacci
coloris suftiner, qui exprimir parvum galerum sus radia deorsium numes. Parkinsoms quoque
Hepatica vulgari stores parvos stellatos attribuir; aliam autem admuembus. Parkinsoms quoque
Late speciem, ex duabus Lobelhi iconbisa, tu puto, ad id inductus. Quiequid autem site de Lichene terrestri vulgari, sive is habendus sit qui fractu est stellato, sive qui picato: hos tamen duos intre se revera & specie differre minimè ambigo.

In uligunofis & umbrofis areis hortorum & ambulacris glarcofis aut faxofis fapiùs observavimus,

A. 4. Lichen petracus cauliculo calceato C. B. Lichen alter minor caule calceato Col.

Col.

Col.

Lidem locis gaudet hic [cum prima specie] fimilique modo orium, minor omni sita parte; delicatiore folio atque minore, tenui admodum, translucido, ut in opacoobscurum videatur, atque cum ventitus est ex purpureo nigrescar, lave nei se quamosium, ide veltuit è dorfo serà vagna vel calcens similitus est ex purpureo nigrescar, lave nei sequamosium, ide veltuit è dorfo serà vagna vel calcens similitudi soris parum cumienes, ex quo Martii Idibus piula exit, Orobi magnitudine, atrovirens, lavis, lucida, qua godea sipra caulem quatuor digitorum sibusuntem emicat, parum turescens, atque in florem debiscens luteum quatuor foliolorum, intus quamplurima confinentem tennistima atqui impalation. pabilia stamina. Caulis arefactus terram versus demictitur, qui rotundus erat, lavis, nudus, succosus, diaphanus, albus, facilè tactu corruptibilis. Radix villosa sericea est, ut non subtilior inveniatur. In udis paludofis ad aquarum scaturigines in agro Warwicensi observavimus.

5. Lichen petraus minimus fructu Orobi C. B. Lichen alter acaulis carpondergen Col.

Col.

Simili cum fuperioribus natali gaudet, eodémque tempore invenieur. Parvi digiti unguis magnitudinem rarò aquat foliis. Viride eft, punctis albidioribus extuberantibus afpertium, ut afpertum videatur. Floris vice ante fructum, inferna folii parte dum parvum eft, utrinque nigras ex purpureo cartilagines habet, cofitarum modo vel valvarum interfe oppofitas, quas acie cultelli elevare pores: à folio differunt quòd illud viride fit. Cum autem grandius eft comm folium nigreficie ex purpura, aque in extremo intumelici, fructimque emitti Orobi magnitudine, codem colore, mollem fuccofum aqueo albicante ficco, postea quid croceum emittentem, maturiorem effectum. Disrupto cortice illo nigro, veluti pericarpium continet fructum, intus lutea pelle contectum, luteum pulverem continentem, & si teratur succosum, atque digiti calore statim humido illo exiccato, infectus digitus cernitur luteo pulvere illo. Folium tenuissimis & quam brevissimis, albicantibus, atque delicatissimis fibrillis hærer.

6. Lichen petrans muscosus racemosus C. B.

C. B.

Folis eft longè minoribus Hepaticæ vulgaris folis, fquamarum inftar junétis, pallidè virentibus & nonnihil hirfutis; inter qua quamplurimi padiculi capillacei, biunciales nudi efferuntur; quorum finguli capitulum parvum inftar racemi compactum fuftinent, quantum ex ficco colligere licuit.

7. Lieben seve Hepatica lunulata, δπουκλόπαςπ@.

Folie minora & breviora funt quam Hepatica vulgar. Officin. neque tam manifeste punctata; per margines finuata & veluti crispa. In mediis foliis & interdum versus eorum margines lunula quadam foliaceæ supra folii superficiem eminentes exoriuntur, quæ sinu suo semina conferta supino folio incumbentia excipiunt. Vere postquam semen maturuit lunulæ evanescunt.

2. Polytrichum scoparium J. B. Muscus scoparius, muscidorum & udorum Belgii & Fristae Orientalis fectator Lob.

7. B.

7.

belium fequutis Mufcus feoparius inferibitur. An & quomodo à Polytricho fecundo in loco descripto differat inquirendum?

3. Polytrichum aureum medium.

Hoc pracedente omnibus fuis partibus minus est, aliàs non ità diffimile. In hoc genere peculiare este observavimus, quod ramuli interdum altius assurgant, & folisi vestiantur oblongis cum latitudine aliqua, membranaceis & ferè pellucidis, ad margines undulatis & veluti crispis.

In locis humidis & uliginosis invenitur.

4. Polytrichum aureum minus C. B. Park. Apuleii minus quorundam J. B. Muscus capillaris siede Adianthum aureum minus Ger.

J. B.
Contemnende exiguitatis est: Ex muscoso cassiste tanquam stamina capillaria, recta & rigidiuscula se attollunt, semuncialia autuncialia, tenuissima, colore purpureo aut aureo [interdum etiam, faltem cum primo erumpunt, flavo aut viridi] quorum unicuique infidet apiculus falcatus, quem avicularum unguiculis minimis haud ineptè comparaveris, quem convestit consimili figura inducta vaginula, que ubi cedere incipit extrema cauda furrecta galerite caput miro nature artificio exprimere arbitreris; ubi deciderit capitellum relinquit oblongum, atro-purpureum. Lingua vinofi faporis aliquid imprimit.

In muris, aggeribus antiquis, adium techis & tegulis, fimilibuíque complutis locis & asperginosis

limbis ubique ferè oritur.

Adiantum aureum bumilius feliis latis subrotundis. An Museus Trichomanis sacie Jungermanni, foliis utrinque rotundis splendentibus Cat. Aldors?

Surcelli huic unciales aut sescunciales, dense stipati, exiles admodum, rubentes, aut ex rubro nigricantes, folisi ornati statim à radice alternatim positis, latis, subrotundis, tenuibus & serè membranaceis.

An slores aut capitula proferat nobis hactenus incompertum.

In ipsis fontium scaturiginibus, in montosis Eboracensibus alisssque Septentrionalibus Anglia, v. g. in aggere Sheat dicto, ca montis parte que Skipten oppido imminet.

6. Muscus palustris Adianto aureo affinis, scapis tenuibus, foliolis brevibus.

Hujus scapi seu ramuli prætenues sunt, soliolis creberrimis brevissimis cincti, colore ex viridi slavicante aut subcinereo. Pediculis tenuissimis sescuncialibus capitula satis grandia. Adianthi æmula, sed breviora & turgidiora insident.

In locis paluftribus, præfertim ubi aquæ scaturiunt, oritur.

CAP. IX.

De Lichene.

Ichen Gracis & Latinis ità dicitur quod lichenas, id est impetigines sanat. Plin. lib. 26. cap. 4. Lichen berbe in lichenis remedis omnibus preservar, inde nomine invenno.

Est autem Lichen herbe ex mens solits, in terra s'uperfetica aut in arborum corticibus le diffundentibus confrans.

Hic autem duplex est, vel 1. sterilis, saltem quantum hactenus observatum est, de quo superiùs egimus; & fertilis seu semine prægnans.

A. 1. Lichen sive Hepatica vulgaris Park, Lichen sive Hepatica fontana J. B. Hepatica terrestris Ger. Lichen petraus latifolius five Hepatica fontana C. B. Minerwort.

* Cum Lichenem primum Plinii, pileatum Col. pro Hepatica terrestri vulgari seu Lichene officinarum habeam, ejus descriptionem subjungam Columnianam, quæ cum nostris observationibus exactè

In faxis aquosis oritur, umbrosis, Septentrionem maximè respicientibus. Radicibus haret sericeis fimilibus pilis, tenuibus admodum, copiofis sub foliis, quæ digiti sunt latitudine, & duplá longitudine

vel majore, superne virentia vel parùm flavicantia, squamosa velut Serpentum cutis vel Limacis, singulifque fquants punctum in medio inferiptum elevatur. Florem non product, quod observare po-tuimus. Caulem ex parte folii extrema parum scissa & sinuoss, lunată, album, levem, sirmum, succotumus. Lathern & patte four extrema patum icina ex minosa, nanata, anoum, revent, nrimum, incofum, Junic rafallite, diaphanium, quaturo intaca longum haber, fupra quem picolus veluit finguis intider parvus,in quaturo atu quinque partes inferné dividis, [quibus lubus impacta fun totidem femina
el protivo stella feminalia, pulvículoi vintid repleta. [Columnæ pilcolus primo viridis est, parum ad
flavum inclinans, poste flavescir, arque demum ruttus efficieur, & partes ille inferiores divise fruêtum nigrum difrupta oftendunt, atque apertis fructus decidunt nigro-purpurei, fuccofi cum virides adhuc, fucatos verò pulverem pro femine nigrefcentem fuliginofum habere comperimus. Martio mense caulem edit, Aprili verò perficitur.

A. 2. Lichen petræus umbellatus C. B. Lichen sive Hepatica minor umbellata Park. Hepatica umbellata Ger.

Hanc cum vulgari Hepatica miscet J. Bauhinus, post cujus descriptionem addit. Ex foliis eminent interdum parvi velut umbilici, quales exprimuntur apud Lobelium. Nobis equidem specie diversus

A. 3. Lichen petraus stellatus C. B. Lichen sive Hepatica minor stellata Park. Hepatica stellata

J. Bauhinus hanc fiecciem à vulgari Lichene non difftinguir, quem vetuffate tandem pediculos erigere feribt; uncalas és féctunciales, tenues, glabros, quorum unufquique florem fellatum herbacie coloris futhnet, qui exprimi parquim galerum, flist natios écortium nutaratibes. Parkinfontos quoque coloris iumnet, qui feron terpnimi partieni un sature un ia raum ecorumi nutrantisus. Parkinformis quoque Hepatice vulgari fores parvos fellatos attribuit; aliam autem adhic minorem faci Hepatice fiel, late fiociam, ex dualus Lobelii fornibus ur puto, ad id inductus. Quicquid attent fir de Lichene ter-refiri vulgari, five is habendisti fic qui fructu est fielalato, five qui piclato: I bestamen duos intere fe re-refiri vulgari, five is habendisti fic qui fructu est fielalato, five qui piclato: I bestamen duos intere fe revera & specie differre minimè ambigo.

In uliginofis & umbrofis areis hortorum & ambulacris glareofis aut faxofis fæpiùs observavimus.

A. 4. Lichen petræus cauliculo calceato C. B. Lichen alter minor caule calceato Col.

Lib. III.

Cal.

Listem locis gaudet hic [cum prima specie] fimilique modo oritur, minor omni sua parte; delicatiore solio atque minore, tenui admodum, translucido, ut in opaco obscurum videatur, arque cum venustius est ex purpureo nigrescat, leve nec squamoslum, sed vestui è dorso ferè vagina vel calceus simbiratsi oris parum eminens, ex quo Marti Idibus pilula exit. Orobi magninasine, aro-virens, levis, lucida, quæ postea sipra caulom quatuor digitorum subeuntem emicat, parum lutescens, acque mostem discress luteure quaturo risolorum, intus quamplurima continentem tenustima atq impalpabilla stramma. Caulia aretactus terram versus demittitur, qui rotundus eraz, levis, nudus, succosus, diaphanus, albus, facile tactu corruptibiles. Rasius villos dericae est, ut non subtitori inveniatur. In udis paludosis ad aquarum scaturigines in agro Warwicensi observavimus.

5. Lichen petræus minimus fructu Orobi C. B. Lichen alter acaulis anoponousano Col-

Simili cum superioribus natali gaudet, eodémque tempore invenitur. Parvi digiti unguis magnitudinem rarò aquat folis. Viride eft, punctis albidioribus extuberantibus afperfum, ut alpertum videatur. Fions vice ante tructum, interia tom parte unit parvini et , utrinque ingras ex purpureo cartilagines habet, coftarum modo el valvarum intere le oppolitac, quas acie cultella elevare potes : à folio differunt quòd illad vinde lit. Clim autem grandius et troum folium nigrefeit ex purpura, arque in extremo innumédici, fruétimque emitat Orobi magginuidane, codem colore, mollem, fuccofum aqueo albicante fucco, postea quid croceum emittentem, maturiorem effectum. Disrupto coriniti aqueo anicante incos) perica quai citica illo nigro, veluti pericarpium continet fructum, intus lutea pelle contectum, luteum pulverem continentem, & fi teratur fuccofum, atque digiti calore ftatim humido illo exiccato, infectus digitus cernitur luteo pulvere illo. Folium tenunffimis & quàm breviffimis, albicantibus, atque delicatiffimis

6. Lichen petraus muscosus racemosus C. B.

Foliis est longè minoribus Hepaticæ vulgaris foliis, squamarum instar junctis, pallide virentibus & nonnihil hirfutis; inter quæ quamplurimi pediculi capillacei, biunciales nudi efferuntur; quorum finguli capitulum parvum instar racemi compactum sustinent, quantum ex sicco colligere licuit.

7. Lichen sive Hepatica lunulata, δλιουνώνας 👁

Folia minora & breviora funt quam Hepaticæ vulgar. Officin. neque tam manifeste punctata; per margines finuata & veluti crifpa. In mediis foliis & interdum versus corum margines lunula quadam foliacea: fupra folii fuperficiem entinentes exoriuntur, qua finu fuo femina conferta fupino folio incumbentia excipiunt. Vere postquam semen maturuit sunulæ evanescunt.

Vires.

Etm

Tirer.

HISTORIA PLANTARUM. In umbrofis uliginofis oritur sed rariùs: D. Dale pharmacopœus & medicus Brantriæ, vicinus noster, Boranices studiosus primus detexit nobísque ostendit, non longe à domicilio nostro nascentem: & alibi etiam copioliús.

-. Lichen minimus foliolis laciniatis.

Hic vulgari Lichene decuplo minor est, eodem modo se disfundens tenuissimis capillamentis è medis folis emiffis. Foliola aurem tenuis funt, non punchata, circa margines lacimiata crebris lacimis, unde velut crifpa videntur. Nullum hactenus fructum in hac specie observare potumus.

Iisdem cum Lichene vulgatissimo in locis invenitur. Sub finem Augusti descripsimus. Vere

cum prunum observavimus alia (quantum memini) facie apparuit.

Lichen sapore est aqueo cum amarore nonnullo & adstrictione. Hepatica est insignis [in calidis cum siccitate hepatis malis, C. Hosman.] Usus pracipue in obstructionibus hepatis & vesica, quorum fignaturas in folis gerit : hinc in hectica, in ictero, in fcabie & lichenibus, in gonorrhœa, in Notavit Carfalpinus quod purget leniter humores adultos, & craffos, fi in magna copia, ut pond.

th ii. eius decoctum fumatur. Quo remedio iterato per multos dies fanatos multos vidit ex maligna feabie & ulceribus exedentibus. Oportet autem fingulis diebus novam decoctionem parare, pracipuè cum fero lactis, qua facile exoletcit.

C. Hofmannus Hepaticam peculiari vi purgante præditam esse non magis credit quam serum.

Imò ferum ipfum copiosè hauftum non rarò purgat.

CAP. X.

De Ophiogloffo.

Ophioglossum J. B. Ger. Ophiog. sive Lingua serpentina Park. Ophioglos. I. sive vulgatum C. B.

Phiogloffo floris arguta cuspis (inquit J. Bauhinus) linguam serpentis exertam imitata. nomen impertivit, herum quidem ex Germanico: Veteribus indictum esse nonnulli existi-

mant, certè quo nomine illis innotuit inter Botanicos non convenit.

Multis & fatis craffis fibris in fasciculum velut collectis cirratà, Ellebori modo, fi præfertim pin-Multis & fatis craffis fibris in faticiculum velut collectis cirrată, Ellebori modo, fi prafertim pinguius nancifeatur folum, radice donatur, poft dulcedimen quam primium lingue ingerii, caloris & carimonia nominili in palato relinquens & panlulum amarefeens Com. Huic furgu pedicellus palmaris folium fingulare furtimens, Betee parwa quotammodo, pinguius tamen & carnofiam, minimque nervolium, modò anguftum & longiufculum, modo latum & tiboroundum, leve, crectum, fapore dulciufculo cum vifochiate & virofitare aliqua çè cujus finu quà pediculo committuiu ligula exibifurcata, non tamen fecta, in acumen fenfim definens, citra extremitatem utrinque denticulata, foobine aut Limæ aurifabrorum effigatură. Semins loco (inquit Camerarius) ei tenuis quafi pollen in lingua infectionibus adeft, ilique per maturitarem dehifeantibus excidit.

In pratis & pafcius humidioribus frequens invenitur. Aprili vel demum Maio menfe prodit, & adulone lumpu viver, naulò post tora funcerficies marcefetic, radice in terra finerfitie; cui penefetic.

adulque Junium viget, paulò post tota superficies marcescit, radice in terra superstite; que profun-

de demergitur, ut extirpatu difficilis fit.

Vulnerarium est infigne, tum intus sumptum in potionibus, tum extrinsecus applicatum. Recentia folia vulnera conglutinant & enterocelas fanant. Datur potanda ex aqua Equifeti ad intrinfeca vulnera. Herbæ pulverem aliquot diebus exhibitum ramices omnes curare posse affirmat Baptista

Verum non modò ad vulnera recentia fed & vetera ulcera & ramices præcipuæ æftimacionis est oleum quod ex foliis ejus in oleo Olivarum vel omphacino ad Solem diutius maceratis, vel bre-

oleum quod ex fotus ejus in oleo Olivarum vel omphacino ad Solem duttüs maceratis, vel brevits ad ignem decoclis donec inareficant & exucac evadant, deinde expreffis, conficitur, præfertim, inquir Parkinfonus, fi refinæ Terebinthinæ tantillum in eo diffolvatur.

Ophioglofia ratione magnitudinis inter fo differre deprehendit Mentzellus circa oppidum Furfenwaldiam. Minimum ultra unciam cum fia hingua & foliolo non affurgit. Medium verò bis unciale folium habet longius & Inguam ultra tres uncias excrefeentem: Majusautem folium obtinet quatrot uncias longium & unum cum dirudio latum, linguá in altum fatis fe erigente.

Ibidem quoque trilinguia Ophiogloffa, necnon bilinguia reperit idem.

CAP. XI.

De Lunaria.

Unaria Recentioribus dicta à foliis Lunæ crescentis modo falcatis, an Veteribus cognita ambigitar. Vide C. B. Pin.
Folio fingulari pinnate, & in nonnullis (peciebus ramofo aut multifido, cauliculo racemulis ifoculorum & teminum onulto ab alis omnubus plants, nedum hayus generis, diltinguitur.

Observavit * Columna in hac specie omnes plantas in imo petiolo supra radicem folliculum habere quendam veluti Ari florem exiguum, in quo plantulam exiguam veluti fœtum com-

plicatum extare vidit, intra folliculum uteri vicem gerentem, integram, foliosam tantum qua plicatum excare vine; mera ionicianii uteri viceni gerenteni, meganii, romonii ianimi qua racemo vidan erat, polt anumi proferendam, 8 que racemo la miejto exigio fed integro ra-cemo convolutam: Et hoc mirum (inquit.) Natura infitiatum. Alias plantas fimili modo infra como convolutari i en nocembro, i munta que de Anature mututum. Anas pantas impulmodo intra cerram uterum gercre agnovirus, & fuo tempore proferre, fed non anno integro, & forfan nec medio, verum à nova radicis ipius extumetécenta, ut in beliboits quibuldam, in quibus intra bul-bum ipfum fpicatum cauliculum obfervaviruss, fuo tempore proferendum.

CAP. XII.

1. Lunaria minor Ger. Park. L. botrytis J.B. racemofa minor vel vulgaris C. B. Moont-

Radice tenui', subnigra, intus flavescente folium exit singulare, unà cum pediculo inter-Reduce termi; mornigat, muo navocente jouinn ext uniquate, una cum peacano inter-dum palmare, 4,5,6,7, aut pluribus prinarium craffarum, ubi nervo medio connectur-tur angustarum; in latum & falcatum mucronem definentium, conjugationibus compotur angutarum; in iasum e raicatum mucronem ocumentum, conjugationibus compo-fitum; pinnarum (uperiorum concavo inferiorum gibbum excipiente. Ex codem pediculo ex in-fimæ conjugationis linu furculus prodit palmaris, fucucluntus, craffus, è cujus lateribus alternatim oriuntur pediculi racemulis onufti, jubam imitantes. Racemuli acinos habent, congeftos, paucos, oriditur pedican racettians ounits, juonii Innantes. Nacettian acinos naoent, congettos, paucos, vindes, qui nec florem unquam edunt, nec femen intus habere conficientur, fed pro eo palhdo colore pulvis renuiffinus atque impalpabilis invenitur, quo fato an ex eo planta exeat incertum eff, face quidem cum expertus fum inunquam exite aliquid cognovi, imquir Columna.

Ego pulverem bune ipfum plantae femen esse minime dubire, quantimevis à Columna facum, secoforas-

se alseno, non provenit.

fe alteno, non procueur.

In montobis Eboracenfibus propè Settle oppidum copiofiffimè provenit: & alibi in montofis &
frigidioribus varuis in locis, tum in Anglia, tum in transmatmis regionibus.
Lunaria bottytis minor multifolia J. B. Lun. racemolor amolor major C. B. an fir Lusus natura
tantum; an species Lunaria diffinêta ambigimus, praferum chim Camerarius eam in Anglia inveniri tradat: Nos autem nihil tale unquam invenimus, nec ab aliis inventum audivimus in Anglia, nifi forte accidentarium & monftrofum.

2. Lunaria Botryites ramosa Silesiaca J. B. racemosa multistido folio C. B.

Dodrantalis eft planta, flatim à radice unam aut aliam foliorum alam protrudens, five folium ramofum & multifidum, frequentibus folis, Lunaria munoris vulgaris foliis ferè fimilibus conflans, ramolum & multifidum, frequentius rouss, Luiarie minous vuigais rous see riminous vointais, fed longioribus & crafillucinis, redredque incitizal divitis, colore un in vulgari viridi dilutiore, & quodammodo pallefeente. Secunda ala, ut tenerior eff & poffremò nata, tenui quadam fed rara admodum lanuigine publicere videtur, fuccilentiforque eff quam prins ce qua quafi utero fecundum radicem emergir cauliculus pinguis & fucculentivis, fullinens multifidam & majorem uvam [florisne an fructûs dicere debeam hæreo] quam vulgaris, alioquin admodum similen. Radia vulgaris instar multis fibris late in ambitum sparsis, crassioribus tamen, constat. In altis Silefiæ montibusoritur; culturam autem respuit ut pleræque montana.

3. Lunaria racemosa minor Adianti folio Breynii.

Vulgari foliis laciniatis (cujus effigies apud Camerarium in Matthiolo Germanice edito fub numero II. exftat) per omnia fimilis prater folia, qua Capilli Veneris five Adianti folis Coriandri C. B. in modum eleganter funt diffecta.

Nascitur in montibus Cassubiæ, sed admodum rara.

4. Lunaria racemosa minor Matricaria: folio Breynii.

Montium Cassubiae est incola, unde satis copiosè allata. Cauliculi in omnibus allatis magis curti erant quam vulgaris, racemis brevioribus magilque ramofis, ac folio brevioribus, plures in lacinias angultiores diflectis, Matricariæ haud imparibus onuffi.

CAP. XIII.

De Equiseto.

Quiseum Latinis à seta equina nomen traxit. Gratis sortes i.e. Cauda equina, à similinudi Estiman ne dicitur, quia folia habet setis similia medio scapo adnascentia. Planta eff ingularis & fui generis, tunt foapo medo tunt folis (fi modo folia dicenda fune) pyxidarim articularis. Propriè loquendo folia non haber, que enim folia dicuntur millam habent pronæ & supinæ partis distinctionem; excepto tamen Polygono sæmina dicto, quod ab aliis Equiletorum speciebus in tantum differt, ut diversum genus à normullis meritò constituatur.

HISTORIA PLANTARUM.

1. Equifetum majus Ger. majus paluftre Park. majus aquaticum J. B. paluftre longioribus fetir C.B. Excat Marth or Water Dorle-tail.

Pro radicibus sunt creberrimæ tenuissimæque nigricantes fibræ longè è caulium geniculis demisfx. Afparagos primum protrudit palmares, & cubito altiores Polygoni fermina craffitie, internodus longioribus, pyxidata infertione diffinctos (cotyla fimbriata nigricante alterius tubulum excipiente, qua nota ciam à Polygono femina differt) firiatos, inanes, quorum fummo faftigio clavatum infidet capitulum, veluti nucamentum, cujus divulfis dehifeentibusque commissuris Hosculi vatum intidet capitilium, veilut incamentum, culius avulius celintentionariae continuima inocam apparent ex fulco albidi. Procedente tempore caules bicubicales & interedum altiores, minimi propenodum digiti craffitie, teretes, concavi, albicantes pletruque, laves aut firiis vix configura exarati, crebras geniculos pyxidatum coherentibus intercepti. Singulos geniculos ambiunt folia feu fere pluriniae [ultra triginta numeravimus] pralonga, tenues, afpera, firiate, virides, nofera ramole, octo aut novem, pluribuse aut paucioribus internodus pyxidatim articulatic compofite.

Cùm veterascere incipit caulis in colorem spadiceum aut atro-rubentem è latere Soli obverso non

In palustribus & aquosis passim provenit.

2. Equisetum arvense longioribus setis C. B. Park. minus terrestre J. B. segesale Ger. Com-Donetani.

Radice est gracili, nigra, articulată & serpente, fibris nigricantibus è geniculis exortis capillată : qua Aprili mense haud secus ac Equisetum majus Asparagos emittit, sed graciliores, longioribus & laxioribus fimbriatis, nigricantibus cotylis tubulos excipientibus, nucamenti amulum capitulum. apicibus albis confertum, futfinentes. Maio mense caules frequentes sequuntur, pedales, geniculis distincti, pyxidatim inserti; cavi, scabri C. B. [Ego nullam fere scabritiem in caule aut foliis fentio] Ex geniculis folia radiatim enata dodrantem aquant, & ipía quoque ex articulis fobolem

A præcedente differt caule multis numeris minore & breviore, viridi, manifestiùs striato, longioribus internodiis, cavitate intus minore: foliis seu setis pro planta magnitudine majoribus, profundiùs striatis [quatuor sulcis] tortuosis, è geniculis interdum folia seu setas secundarias emittentibus, paucioribus ad fingulos caulis nodos.

Inter segetes solo humidiore non rarò invenitur.

Setze in hoc minus afperæ quam in præcedenti, imò nobis tractantibus vix omnino afperæ via

Vires.

Equifetum aftringit valide, hinc ad fanguinis rejectionem, ad profluvium muliebre, potiffimum rubrum, & ad dyfenterias reliquósque ventris fluxus strenuum & generosium est remedium vel herba ipía aur ex aqua, aut ex vino epota [pulvis 3], pondere, aut decodi in vino 3 piùi, manè & vesperi propinatæ] vel aqua ejus stillatitia si cochlearia tria duobus tribúsve diebus bibantur. Sanat hamorrhagias five per avastanous, five per dalpeon, ut loquitur Calp. Hofmannus: item exulcerationes renum & vefica.

Hujus Asparagos, autore Matthiolo, in Hetruria, modo in defectu melioris cibi, modo in dvfenteria aliifque alvinis fluxibus comedunt Hetrufci, & fentiunt aliquando ità fibi ftringi ventrem,

Exteriùs emplaftri modo imposita conglutinat maxima vulnera, etiam ubi nervi sunt in-

Dioscorides urinam movere refert.

In diuturnis febribus, etiam malignis, miracula feciffe cum aliis fe comperiffe scribit Casp. Hof-

Ad languinis sputum exhibe radicis exficcat. & pulveril. 3j. cum succo Granatorum acidorum. Ad pectoris pulmonsimque ulcera Decoctum Equif. in aqua mane & vesperi calide potum ad ‡iji, vel esps (specific).

In phthifi pulvis Equileti 3j. pondere cum Aquæ Plantag. 3iij. manè & vesperi aliquot diebus fumptus commendatur.

Alios ejus exhibendi modos contra vomitum fanguinis & dolores ventriculi, contra rupturas, * Ticatr. Bo. Contra calculum, urinæ ftillicidium, &cc. vide apud * C. Baubinum.

Scct.2. cap. 19.

3. Equifetum sylvaticum Tab. Ger. sylvaticum tenuissimis setis C. B. emnium minimum tenuisolium Park. Lob. illustr. Equisetum sive Hippuris tenuissima non aspera J. B. WOODE Dogle-tail.

Caule est pedali, geniculis farcto, è cujus articulis singulis utrinque frequentissima folia, tenuissimorum capillorum inftar prodeunt, quæ variè & minutim dividuntur.

Setas habet omnium tenuissimas & maxime ramosas, quibus notis, ut & lavore suo à reliquis sua sortie

Hanc speciem esse putamus quam describit Lobelius in Illustrationibus stirpium & ex eo Parkins forus sub titulo superius posito. Et locus enim & descriptio conveniunt,

In locis humidis fylvarum & umbrofis oritur, folo paluftri, non tamen ità frequens.

4. Equisetum palustre Lob. Get. palustre minus Park. palustre brevioribus setis C.B. The lesser marsh Boste-tail..

Ab Equiseto segetali, cui alias persimile est, differt, 1. Caule paucioribus & profundioribus Ato Equitoro regerant, cui anas portunto en ante productiva de productiva de firmis feu fulcis exarato. 2. Pro numero firmarum paucioribus ad fingula genicula foliis cincto, nimirum feptem, octo vel novem; caim in illo duodecim aut plura habeantur. 3. Pyxidulis qui-bus inferuntur internodia longioribus. 4. Foliis feu feus mavis dicere, pleturique brevorbus, mi-nus [parfis & tortuofis, minus profunde fulcatis, non ramofis, apiciois [eu denticulis pyxidularum nus iparlis et tortuois, munus pronunce uncaus, nont ratuons, apiciosa teu deinticuis pyximuarum in quas inferuntur internoda non ut in illo extrorfum reflexts, fed cauli approffis; qua nota, prima flatim fronte ab illo (cujus articuli velut finibriati funt) difermium. 5. Tandem Capitulis floriferis fummos caules foliofos terminantibus cum in illo fpicæ feu capitula feorfum, velut Afparagi quidam, exeant antequam caules oriantur.

His addi posset prima setarum à scapo medio internodia multo breviora esse in hoc genere quam

In paluttribus folo putrido & fpongioso oritur, quo etiam ab Equiseto segetali differt quod solidi-orem & minus aquosam terram non aspernatur; quamvis & illud humore delectretur.

Not. quot funt in caule stria tum in hoc tum in aliis Equisets, tot poris secundum longitudinem. ceu rubis minoribus medium majorem circumstantibus, perforatur.

 Equifetum palustre brevioribus soliis polyspermon C. B. palustre alterum brevioribus series Park. Cauda equina samina Ger. Equiseti sacie Polygonum samina J. B. Fernale Dozle-tail.

Radice nititur rufescente nigricantéve, tenera, articulata, per transversum sparsa, plurimis capillamentis fibrata & limo harente, quibus se propagat; à qua primo vere, antequam caules exeant, asparagi aliquot prodeunt, formá spicata, colore candicante, tenelli, esti apri, qui ejus seres ant, alparagi anquot protecturi, rorma ipacata, conore canactane, teneni, enu apri, qui ejus fores funt. Caslem habet aliquando unum, aliquando ternos & quaternos, Arundini tenera fimiles. & Junco multo craffiores, in tenuitatem definentes, rectos, rotundos, laves neque firma afperos, cubrum fuperantes, dense geniculatos, internodiis frequentibus commifis: ex articulorum pygneticum fuperantes, dense geniculatos, internodiis frequentibus commifis: ex articulorum pygneticum fuperantes. cubitum injectantes, deine geniculatos, inicatious requestusus comminis: ex articulorum pyra-dats infectionibus brevi admodum intervallo folia radatim exeunt, que brevia & angulta, mollia ac virentia, prima quidem Linaria parre, fuperiora Picez finilia; quibus fingula, ceu grana ob-longa (Milio minora Cordo) rufefeenta, ad articulorum commifluras difpofita, espe dena & plura, eleganti ordine adnascuntur. Verum cum non semper reperiantur, ideirco Herbariorum figu-

In lacubus & stagnis & ad rivulorum ripas, sed plerunque in ipsis aquis oritur, aut aquis exsiccatis in limo, non tamen admodum frequens apud nos in Anglia

* 6. Equisetum palustre minus polystachion C. B.

C.B.:
Radice est repente, geniculis distincta: caule tenui, cubito minore, geniculis crassionius articulato: fossis au portius geniculatas cirris ad articultum utrinque ternis vel quaternis, junceis, palmaritus: quubus pare finguis minuta fpice luli inflar infider: caulis verò iulum oblongum munis compactum, socio palicissis quaternis, punceis, palicissis quaternis, propositione del proposition Basileæ in aquosis Michelfeldensibus observavit C. Baubinus,

7. Equiseum nudum Ger. junceum seve nudum Park. foliis nudum non ramosum seve junce-um C.B. Ratten Dotte-tail.

C. A.:
Radice nititur nigricante, per transversium repente, fibrola & infipida: ex quá cautes fingulares, ad radicem atro-vibentes & l'iplendenes ex urgunts, fique cubitales, juncei, firnisafperi, cava & nui geniculis multes articulate, & tuborum modo fibi immiss, qui ma cuminatum, fatsiguim, ali-

an geniculis multis articulati, & tuborum modo lib immulti, qui in acuminatum falligium, ali-quando & in alparagum terminantur, & quandoque circa limmum caulis, ex articellis folia admo-dum parva emittir: rarius ramus unis & alter è geniculo produi: In rivulis & foffis aquofis, fapè ex fundo culmi tricubitales exoriuntur. Hac feccies à pracedentibus omnibus revera diffincta etf, fiquidem afperior eff multo, folidi-órque & perpetuò ettam viret; quanvis nos J. Baubinum fecuti afparagum ponus effe Equifeti pa-luftris quam plantam abe od leveram aliquando fenfimus & ferriptimus: Er revera Equifecum palu-fitre non rarò ettam (capos nudos feu junceos emitti.

Hæc præcipuè species est cujus junceis virgis materiarii fabri multorum minutorum operum veluti pectinum & manubriorum scabriticm in lavorem expoliunt; unde & Anglis non minus quam

Germanis Shavegrafe dicitur.

bent pronæ 80 supinæ partis distinctionem; excepto tamen Polygono sæmina dicto, quod ab aliis Equiletorum speciebus in tantum differt, ut diversum genus à normullis meritò constituatur.

1. Equisetum majus Ger. majus palustre Park. majus aquaticum J. B. palustre longioribus setis C.B. Breat Warth oz Water Dogle tail.

Pro radicibus sunt creberrima tenuissimaque nigricantes fibra longè è caulium geniculis demis-Pro raducibus lunt creberrima tenultimaque ingricantes ibra longee e caulum genicuis cemufea. Afparagos primum prorudit palmaras, & cubiro aliciores Polygoni fermina crafficie, internodiis longioribus, pyxidata infertione diffinctos (cotylá fimbriata nigricante alterius tubulum excipiente, quá nota cuam à Polygono formina differ) fitriatos, inanes, quorum fiummo faltigioclavatum infuet capitulum, veluti nucamentum, cujus divulfis dehicentibifique commifilaris floculti. apparent ex fusco albidi. Procedente tempore causes bicubitales & interdum altiores, minimi propomodum digiti craffitie, teretes, concavi, albicantes plerunque, laves aut ftriis vix conficuproperiodum digin trainite, teters, concavi, abasantes perimetre, arte su se exarati, crebris geniculis pyxidatim coharentibus intercepti. Singulos geniculos ambiunt folia feu fetre plurima: [ultra triginta numeravimus] pralonga, tenues, afpera, ftriata, virides, non ramo(æ, octo aut novem, pluribúsve aut paucioribus internodiis pyxidatim articulatis compositæ. Cùm veterascere incipit caulis in colorem spadiceum aut atro-rubentem è latere Soli obverso non

In paluftribus & aquofis paffim provenit.

A. 2. Equisetum arvense longioribus setis C. B. Park. minus terrestre J. B. segetale Ger. Com-

Radice est gracili, nigra, articulatà & serpente, fibris nigricantibus è geniculis exortis capillatà : qua: Aprili mense haud secus ac Equisetum majus Asparagos emittit, sed graciliores, longioribus qua: Aprim menie nauo iecus ac zequietum majus Alparagos emittet, lea graculores, longioribus & laxioribus fimbriatis , nigricantibus corylis tubulos excipientibus, nucamenti amulum capitulum, apicibus albis confertum, futfinentes. Maio menfe cauler frequentes fequuntur, pedales, genicu-lis diffincti, pyxidatim inferti; cavi, fcabri C.B. [Ego nullam fere fcabritiem in caule aut foliis fentio | Ex geniculis folia radiatim enata dodrantem æquant, & ipía quoque ex articulis fobolem

A pracedente differt caule multis numeris minore & breviore, viridi, manifestiùs striato, longioribus internediis, cavitate intus minore: folir feu fetts pro plantæ magnitudine majoribus, pro-fundiùs firiatis [quatuor fulcis] tortuofis, è geniculis interdum folia feu fetas fecundarias emittentibus, paucioribus ad fingulos caulis nodos.

Inter fegetes folo humidiore non rarò invenitur.

Setæ in hoc minus asperæ quam in præcedenti, imò nobis tractantibus vix omnino asperæ vi-

Vires.

Equifetum aftringit valide, hinc ad fanguinis rejectionem, ad profluvium muliebre, potiffimum rubrum, & ad dyfenterias reliquosque ventris fluxus strenuum & generosium est remedium vel herba ipfa autex aqua, aut ex vino epota [puliva 5], pondere, aut decode in vino 3iii, manè & vesperi propinata] vel aqua ejus stillatina si cochlearia tria duobus tribusve diebus bibantur. Sanat hamorrhagias five per avastimosus, five per statesus, ut loquitur Casp. Hofmannus: item exulcerationes renum & vefica.

Hujus Asparagos, autore Matthiolo, in Hetruria, modo in defectu melioris cibi, modo in dyfenteria aliifque alvinis fluxibus comedunt Hetrusci, & sentiunt aliquando ità sibi stringi ventrem,

Exteriùs emplaftri modo imposita conglutinat maxima vulnera, etiam ubi nervi sunt in-

Dioscorides urinam movere refert.

In diuturnis febribus, etiam malignis, miracula fecisse cum aliis se comperisse scribit Casp. Hof-

Ad fanguinis sputum exhibe radicis exsiccat. & pulveris 3j. cum succo Granatorum acidorum. Ad pectoris pulmonúmque ulcera Decoctum Equif. in aqua mane & vesperi calide potum ad Zin. vel enis fucci 311.

In phthifi pulvis Equileti 3j. pondere cum Aquæ Plantag. 3iij. mane & vesperi aliquot diebus finnetus commendatur.

Alios ejus exhibendi modos contra vomitum fanguinis & dolores ventriculi, contra rupturas, * T.catr. Be- contra calculum, urinæ ftillicidium, &c. vide apud * C. Bauhinum.

Sect.2. cap.19.

A. 3. Equifetum selvaticum Tab. Ger. selvaticum tenuissimis setis C. B. omnium minimum tenuissima Park. Lob. illustr. Equifetum seve Hippuris tenuissima non aspera I. B. Woode Dozfe-tail.

Caule oft pedali, geniculis farcto, è cujus articulis fingulis utrinque frequentiffima folia, tenuiffi-

morum capillorum instar prodeunt, que varie & minutim dividuntur. Setas babet omnium tenuissimas & maximė ramosas, quibus notis, ut & lævore suo à reliquis suæ sortis

Hanc speciem esse putamus quam describit Lobelius in Illustrationibus stirpium & ex co Parkine fonus sub titulo superius posito. Et locus enim & descriptio conveniunt,

In locis humidis sylvarum & umbrosis oritur, solo palustri, non tamen ità frequens.

4. Equisetum palustre Lob. Gos. palustre minus Park. palustre brevioribus setis C.B. The leffer marth Dorfestail..

Ab Equiseto segetali, cui aliàs persimile est, differt, 1. Caule paucioribus & profundioribus firis feu fulcis exarato. 2. Pro numero firiarum paucioribus ad fingula genicula folis cincto, nimirum septem, octo vel novem; cùm in illo duodecim aut plura habeantur. 3. Pyxidulis quimirum (eptem, octo vel novem; cim in 110 duodecum aut plura nabeantur. 3. Pyxidulis qui-bus inferuntur internotia longioribus. 4. Folius feu fetis mavis dicere, plerunque brevioribus, mi-nuis [parfis & tortuofis, minus profunde fulcatis, non ramofis, apicibus feu denticulis pyxidularum quas inferuntur internotia non ut in illo extrortium reflexis, [cd cauli apprefilis; qua notă, pri-mă statim fronte ab illo (cujus articuli velus frimbriari stim pl diferintur. 5. Tandem Capitulis floriferis summos caules foliosos terminantibus cum in illo spice seu capitula feorfiim, velut Alparagi quidam, exeant antequam caules oriantur.

His addi posset prima serarum à scapo medio internodia multo breviora esse in hoc genere quam

in illo.

In paluftribus folo putrido & fpongiofo oritur, quo etiam ab Equifeto fegetali differt quod folidiorem & minis aquofam terram non afpernatur; quamvis & illud humore delecterur.

Not. quot funt in caule firize tum in hoc tum in aliis Equifetis, tot poris fecundum longitudinem,

ceu tubis minoribus medium majorem circumstantibus, perforatur.

A. 5. Equiscum palustre brevioribus foliis polyspermon C. B. palustre alterum brevioribus sets.

Park. Cauda equina semina Ger. Equisei sacie Polygonum semina J. B. Fettalet

Radice nititur rufescente nigricantéve, tenera, articulata, per transversum sparsa, plurimis ca-Radice intituti rulet cente nigricanteve, tenera, articulata, per transverlum sparsa, plurimis ca-pillamentis fibrata & limo harente, quibus se propagat; à qua primo vere, antequam causles exe-ant, asparagi aliquot prodeunt, formă spicată, colore candicante, tenelli, esti apti, qui ejus sforer funt. Causlew habet aliquando unum, aliquando ternos & Cuaternos, Arundini tenera similes, & Junco muleò crassitores, in tenuitatem definentes, rectos, rotundos, laves neque serius asperos, cubitum sipperantes, densè geniculatos, internoduis frequentibus commissis: ex articulorum put-data inclusionale heati denderum intervalas solutions present can berin se comundo. datis infertionibus brevi admodum intervallo folia radiatim exeunt, quæ brevia & angusta, mollia dats intertromous ervi aumoquim intervano jona raonatun exeunt, que orevia ex anguita, molita ac virentia, prima quidem Linarize parva, fuperiora Picea finilia; quibus fingula, ceu grana oblonga (Milio minora Cordo) rufeficenta, ad articulorum commiffuras difpoita, fere dena & plura, eleganti ordine adnafcuntur. Verum cum non femper reperiantur, ideirco Herbariorum figura. ræ his carent, &c.

In lacubus & stagnis & ad rivulorum ripas, sed plerunque in ipsis aquis oritur, aut aquis exsicca-tis in limo, non tamen admodum frequens apud nos in Anglia.

* 6. Equisetum palustre minus polystachion C. B.

Radice est repente, geniculis distincta: caule tenui, cubito minore, geniculis crassioribus articu-Radie ert repente, genicius cutintea! caute tenu, custo minore, genicius craffioribus articu-lato: folis aut potius geniculatis cirris ad articulium utrinque tenns vel quaterms, juncois, palma-ribus: quibus parte fingulis minuta fpica Iuli inflar inidet; caulis verò iulium oblongum minus compactum, folocius paulicuffirm eubentisus donatum, futinet.

Basileæ in aquosis Michelfeldensibus observavit C. Baubinus.

Equifetum nudum Ger. junceum frue nudum Park. folisi nudum non ramofum frue junce-um C. B. Rafteb Bosse-tail.

Radice nititur nigricante, per transversum repente, fibrosa & infipida: ex quá coules singulares, adiciem atro-mibentes & siplendentes extrapant, sique cubitales, juncei, thris asperi, cavi & nudi, geniculis multis articulati, & cuborum modo sibi immiss, a cuminatum, fastigium, ali, fastigium, ali. quando & in asparagum terminantur, & quandoque circa summum caulis, ex articellis folia admodum parva emittit : rariùs ramus unus & alter è geniculo prodit.

In rivulis & fossis aquosis, sæpè ex fundo culmi tricubitales exoriuntur.

Hac species à pracedentibus omnibus revera disfincta est, siquidem asperior est multo, solidi-orque & perpetuò etiam viret; quamvis nos J. Baubinum secuti asparagum potius esse Equiseti palustris quam plantam ab eo diversam aliquando sensimus & scriptimus. Et revera Equisetum palustre non rarò etiam scapos nudos seu junceos emittit.

Hæc præcipuè species est cujus junceis virgis materiarii fabri multorum minutorum operum veluti pectinum & manubriorum scabritiem in lavorem expoliunt; unde & Anglis non minus quam

Germanis Shavegrafe dicitur.

* 8. Equisetum foliis nudum ramosum C. B. junceum ramosum Park. Parked beanthed Doeste

C. B.

Caule est longissimo, parte inferiore nigro, striato, aspero, folis nudo, concavo & geniculato, at geniculis paucioribus, & à se invicem longiùs distantibus quam in aliis speciebus. Ex articulis modò utrinque unus, modò ab altero latere duo, & ab altero unus ramus, Junci craffitie, felquipalmaris, colore, ftriis & articulis cauli correspondens, & in tenuissimum apicem finiens prodit. At ipfe caulis in pyxidulam ferè femuncialem, striatam, albam & crenatam finit : ad cujus pyxidulæ latera fimiliter & communiter utrinque unus ramus cubitalis effertur. In fylvis uliginofis, fed rariùs, reperimus.

9. Equiseum nudum minus variegatum Basiliense C. B. nudum minus variegatum Park. Small parti-tolourco nakco Dosc-tail.

C. B., radice parva, nigra, transversa, nonnihil capillata conliculi plures, inxequales, rariffumè pedales, communiter palmares, femipalmares & multo bervores, Pirari, pallede vierntes, geniculis parte inferna, nigris, fuperna albidis, articulais, folis careness & cavi; in quorum (ammatabus capitulum breviffimum iuli instar insidet, quod à corona alba, ex octo, novem, etiam duodecim foliolis acutis composita sustentatur; & quando pedibus calcatur crepitat.

Ad Rhem ripam, juxta locum die Baar dictum, ad minorem urbem provenit.

10. Equisesum fatidum sub aqua repens C. B. J. B. Ger. Park. Stiniting water hortes

Free.

Radice est fibrosa; caulibus plurimis, tenuibus, rotundis, per obliquum ut Saccharum penidium firiatis, geniculatis, fragilibus, sub aqua per terram spariis (in aquis enim plerunque demersum, rariùs emergens) quandoque cubitalibus, in plures cauliculos brachiatis: solisis aliquot brevibus, in breves apices distinctis, & simul ad genicula junctis. Tota planta fragilis est, qua dumin aqua est viridis est [non semper, naminterdum & in ipsa aqua cinerea cernitur] at extracta & exsiscata incana & friabilis, ita ut non solùm digitis minimo negotio in pulverem comminuatur, sed etiam fponte in pulverem abeat. Odoris est lutosi & sulphurei. In aquis cœnosis abunde oritur plurimis in locis,

11. Hippuris Coralloides Ger. emac. An Hippuris lacustris quædam foliis mansu arenosis

Multis exit furculis, duas tréfve uncias altis, ad fingulos articulos foliola multa emittentibus, cauliculum feu fcapum denfo agmine proxime circumftantibus, aliorum hujus generis more fitis. Versus fummos scapos articuli admodum crebri sunt. Color totius plantulæ cinereus ad viridem nonnihil inclinans. Valde fragilis est & sub dentibus scruposa Corallinæ instar; pedibus etiam pressa crepitat ac si congelata esset.

In paluftribus putridis & spongiæ instar aquam imbibere & retinere aptis oritur : ut v. g. non procul à Chisselburst vico in Cantio, necnon tribus trans Oxonium milliaribus, propè Trajectum Evenshami. Vide Ger. emaculat.

Superfunt adhuc duz cliz Equifeti species à C. Baubino propositz & descriptz, quarum altera Equietum palufre tentifimu & longifimi fetti, altera Equifitum pateife longifimi fetti niticibur: que adeò parun diferent à nontulls ex deleripts, ut fpocie diffinicas non exiftumemus. Vide, fi placet, C. Baubim Theart. Batan.

LIBRI

LIBRITERTII PARS SECUNDA.

Herbarum caule carentium hypophyllospermon seu Capillarium Tabula.

HErbæ caule carentes, epiphyllospermæ, seu mavis, hypophyllospermæ, quia semina aversæ solitorum parti, in punctis lineosisve ibidem efflorescentibus, adinascuntur; nonnullis Capilla-res, alis Dorsparæ & Tergifaræ dickæ, sint vel solits.

```
Simplicibm, seu integris & indivisis, oblongis,
(Simu in bassi ad pediculum falcato excavatis, cum appendice utrinque producta; Hemio-
    Nullo ad basin solii sinu aut appendice; Phyllitis, Lingua cervina.
Diffettis aut incifis
     Simplici divisirà in lacinias tantum aut pinnas : Súntque vel
           Majores, folio
               Breviore & latiore, radice purgatrice; Рогуровтим.
          Minores, folio
                . Laciniato
                    Majore, oblongo & utrinque velut dentato; Scolopendria,
Minimo, brevi, fumma parte in duas trefve lacinias, vel uti in totidem cornua
fiffo; Adianteum acrostichon Thal.
                 Pinnato, seu ex foliolis ad mediam costam utrinque adnexis composito,
      Timmus, sea ex concus au meutem contain au mique auteux componto,

§ Latiere & crăpice Folypodii zemulo ; Cham.Fellix marina.

Anguliure & temitre ; Vicie cujuldam fimili ; Trico maris.

Duplici divifind, feu femel fiuddivifis; primariă divifione in tarfos feu furculos, fecundarid in
          pinnulas feu criftas, eásque vel
            Pralongas, Ofmunda regalis amulas; Hemionitis multifida.
                Denfius dispositus, pediculis brevibus aut nullis hærentes,

Dentatas aut aculeatas,
                          Major; FILIX MAS.

Minor; feu repens, FILIX PALUSTRIS, Dryopteris Adm. seu non repens;
                           FIL'X SAXATILIS
                        Equales ad margines, & non dentatas. FILIX Fontis Adm. NON DENTATA
                 Rarius dispositas, pediculis longis appensas, latas, breves, obtusas, vel
                      (Crassinifeutas, pediculis viridioribus & crassioribus harentes, Ruta quodammodo
                       armulas; Adiantum Album.

Jemes & mollicellar, propemodum triangulares, fronte altiùs incisâ, pediculis
    nigris, tenuibus, tremulis appentas, Adianum Nichum.

Triplici divifura, feu bis fubdivifis, nimirum primo in ramulos feu alas, fecundo in tarfos feu
            furculos, tertiò tandem in pinnulas five cristas, atque hoc genus ramosæ dicuntur.
         Scandens, exotica; FILIX SCANDENS Brafiliana.
                     ( Florifera dicta, in furculis peculiaribus femina congesta proferens, palustrium
                         alumna;
FILIX FLORIDA, Ofmunda regalis.
                        Non floriferæ, seminibus aversæ foliorum parti, ut in reliquis, adnascentibus,
                             pinnulis
                            SDentatis, FILIX MAS RAMOSA.
                            Non dentatis, radice reptatrice ; FILIX FORMINA vulgaris,
                      (Florifera, ad Adiantum album accedens folis pulchre incifis; ADIANTUM AL-
                        Nonflorenter in furculis peculiaribus, pinnulis craffis, angustioribus & longic-
ribus, in acutum definentibus; DRYOPTERIS NIGEA.
```

De Herbis caule carentibus epiphyllospermis, Capillaribus & Dorsseris valgo dictis : & primo in genere.

* In I Came Pegro copica.

UM Caulis (rectè cum definiente Jungio) fit pars plante superna, in altitudinem ità ex-porretta, ut anteriora à posterioribrit, voi decuera a smistris non distremi ; licribas de qui-bus hoc in loco agimus, Capillares & Dorssferas dictas, in universum omnes, tam ramolas quam non ramosas, caule omnino carere, earumque superficiem ex meris foliis conflare manifettum eft. Nam qui in Filicibus ramofis caules cententur, reverà foliorum compofitorum feu ramoforum pediculi funt, cum partem anticam à poftica diversam, illam scilicet planam aut concavam, hanc teretiufculam & convexam obtineant; cumque in folium terminenplanam au contagram, mar contingit.

Lar, quod vero cului introquam contingit.

Carterium Copillares dicka funt ha planta, quia capillis fanitatem 8 nitorem conciliare, omni-

Caterum capuares decte une ne pannes, quae capuns tannaten ce morem conemace, omna bifique illorum vitis medici crechituri. Defferae feu Darsparas, quoniam corum femina averla foliorum parti adnateuntur, in punctis illis leu lincolis ferrugineis bichem efflorefentibis. Filicem reliquidaçue capillares herbas femine carere Veteres plerique Historia Plantarum & Rei

Filicam refiqualique capillares herbas fenime carrec Vereres plerique Historia Plantarum & Rei Medica feripores, Theobrafins, Dielevides, Plinius & Galenus, produdere; quos etiam fecut finne e Recentionibus nonmulli. Dedeneus ve, Spiegluis in 1965, ad rem Herbar. & Daleckompius. Nee probabil fane ratione defituut funt hujus fententize patroni. Cum enim (ut modò oftendimus) hoc genus herba caulibus careau, quibus futetus & teimina plurimum innacis folent, & femine una carere verifimilismum eft: cumque nemo unquam in hujufmodi plantis, quantumeum coulaus aux carere verifimilismum eft: cumque nemo unquam in hujufmodi plantis, quantumeum voletur, negane ulla eis onunino femina adeffe, qu'um fingere præ parviates invifida; in tam eximis præferum plantarum magnitudine. Ali contra, ut v. g. Badinius uterque. Jeninfomu apad Gerardum, Tragus parkinfomu in Theat. Botan. & nobilif. F. Columna, Botanica egegins & vere Lynceus, Jamista, et al emidica N. Hifforia, A.M. Recchi, Filices & congeneres fermatophoras effectundi lennet trabuer vuletur: partini quia Hifforia. Creationis Gmof. 11. 12. herbis in genere omnibus vim femenangintudinis & flaturæ quim funt nonnulæ Filices, ab alianum omnium norma & analogia abliader: partini denique quodi fuba dullis & veutiltoribus Filicum firripbus tenellæ & rečens natæ plantulæ non rarò observatæ fierer, quæ femini deciduo ortum fuum & originem debere videntur. dere : partim denique quod Jub adultis & ventitioribus riticum tirribus tenelle & rečens natæ plantule non raro obleviruste facre, que fenini decidio ortum fium & originem debere videntur. Volunt autem femina averfæ foliorum parti acerefeere in puncits illis aut lincolis pulverulentis ferruguneifte ibldem extantibus. Hanc fententiam verifitmam effe non modò ragumenta allara finadent, fed & autopifa convincir. Siquidem Federicus Carfius, Lynceorum olim Princeps, referente F. Columna Ametar, modò landatti, microfcopii adjumento obfervavit & aperte demonstrari ejufinodi plantarum femina ; quod quidem [Engyfcopium] Polyopodit & congenerum femina Pilo vel Ciceri paria oculis obtulti. Qui enim (inquit Columna) fuo rempore pilofam illam extenderantiam in limilibus memofocini examinaveit & flores virieferera magnes & fonction. tuberantiam in limilibus microscopio examinaverit, & flores virescentes magnos, & semina contulerantami in minimus microcopio examinavora, et nores vienemes magnos, ec iemina con-fipiere, & infloper in femine umbilicatam partem ; quá hareba atque alimentum & incrementum capiebat, clarifium) perspiciet; in hac scilicer pilos flavescente in folii dorso exuberanta bino ordicapichat, clarifilm' perficicit; in hat fellicer piloti flavetcente in folii dorfo extuberantia bino ordine dispolitore conymbos deprehender, & in fingulis quinquagenos circiter flores five finchts cum finis feminibus. Nec Caffo tantum aut Collumne Capillarum fruchus perficillorum opein lucem protatos videre contigit, ital & muperime' ingeniofilimus Vir D. W. C. microfcopiis longe perfectioribus & format aree claborats uffis, carundem tum femina tum valcula feminibal accuratios & diffinedus mulco observavit jufe, & amicus (pectanda exhibitit; Observationes autem fina de incuntofilimas literis Briffolio datis Septemb. 30. 1669; Clariff D. Hacks communicavit; qui eafdem paulo polt cum alias non munis curiofis nature arcanis in publicam lucem emifit. Harum bonam partem Latinam facere & hue transcribere in gratiam transmarinorum Anglicè nescientium non ab re fore putavi.

Pyxidala feat capitala femina continentes in plerifique hoc genus plantis perquam exili granu-lo arena vulgaris cinereu plus duplo minores innt; imò in nonnullas speciebus vix tertiam quartimve arenulæ partem magnitudine aquant, vencularum quarundam annulis aut fasciolis vermiformibus obvolutarum speciem exhibentes.

nnoss ouvoiteamin specient extinorités.

Nonnulle extinorités entine riciter femina continere deprehendebantur, quatenus feilicer
Oblevationum Autor supputando, [aut potus conjectando] affequi potuerit; adeò eximit parvicate ut nudo oculo prorlus effent invibilità, nec nist microscopii interventu detegi possent. Vide infra, in capite de Lingua cervina, vasculorum deseriptionem.

Fola Phica utraulque, praccipue femine (que pra reliquis omnibus feminibus feater) fi caurè colligantur & afferventur ne comprimantur aut ullarenus violentur, breva deinde Soli aut aeri ficomganur et anervenur ne comprimentur au untatams vanentur, nevri uentue son aut aeri te-reno exponantur, velrcule reminales quorquot maturuere, falciolis modò dicis se contrahentibus dirumpentur, & femina quaquavertura [pargent, ad eurodem fere modum quo altarum aliquet fitr-puum filique, Cardamines puti aut Persicariae filiquosa, per maturitatem diffilium, & femina cum im-

Quin fi quantitas modica feminum à foliis in fubjectam chartæ mundæ aut Pergameni schedani deutami deregative, & deinde in acervum convertatur, veficularum feminalium pluminis und diffilientibus, & fibi invicum allifis, acervulus varie movem per partes videbitur, non fecus ac fi Syrombus aur illustimodi beltitolis repleus effet; motu mido ettam oculo percepcibili: techa e il sytomosi adi ritumono octioni repienti cues; mota mato etiam ocuto perceptibiti : quan fi locus armiquillas iti, aure proximè admotà, crepitatimi inter riumpendam vafculorum tonitis haud difficulter percepietur; & fi microfcopio circumducto chartam oculis oberres, femina per cam un lique sparti, & ad notabilem ab acervo diffantiam projecta competies.

Vafcula

Vascula seminalia ut & semina ipla Filicum omnium reliquarumqueCapillarium ejusdem proxime sigaræ finn & magnitudinis, quantumvis plantæ corum productrices utroque refpectu plurmum diffent, ut v. g. Filicis famme vulgaris, Ratæ murariæ, Phyllitidis & Ojmundæ regalis, quarum priores tres inter se dissimillimae sunt, posteriores due statura & magnitudine admodum inæqua-

Lib. III.

s. Olmunda regalis, que aliis omnibus Filicis speciebus mole, pulchritudine, viribus antecellit, & à Botanicis nonnullis Iterilis cenferi folet, vafetula feminalia obtunet aqua cum reliquis congeneri-bus magnitudinis, quademque proxime figura, quorum immenfa & vifum fugiens parvitas cum bus inaginations planta collata (quam integram cum radice & fuperitie tota appendam deceni inter-dum libras pondere (uperare animadvertir Autor) adeò nullam gerere proportionem invenietur, ut tantam plantam è tantillo femine produci attentum observatorem meritò in admirationem

Anna Quod verò, (pergit) mihi aliifque qui una mecum adfuerunt teftibus oculatis pracipuè admi-rabile vitum eft, fuere animalcula divertarum (pecierum plurima, inermi oculo profita inconfpirabile vitum est, tuere animateua diverarum specierum plurima, inerim oculo profus incontigica, imò nei lentibus vitreis implicibus, nagnitudinem valde sugentibus interpositas vitibilia, que microfoopio tamen in planta recèns collecta inter veticulas feminales velociter difeurrenta jucundo frecheache hand difficuleu poturer difecuri: è ciulius rionnulla adeò infinue parvitatis fuere, ut bina è feminales veticulis inclusis corputculorum moleculis vix adequaront.

Filicum semina microscopio prima nota qua objectorum quantitatem immensum augent specta-Friction retinina interocoopa printe meta que operarim quantitatem numenium augent iperta-ta & examinata Viciae regiue ant Lentis magnitudine apparuere, corúmque nonnulla per ficcitatem contracta & corrugata, valleculis deprefficiolus & tuberculis feu eminentis inarqualia ad modum Piforum alborum vifa funt. Polypodii autem femina tum figura tum colore à reliquis discrepant; cateris enim leucophais aut rubentibus, hae lutea sunt, & ad modum Medica semi-

num renitornua.

Capillarium fenina non ante Autumnum maturefcunt: unde patet qu'am frivola & falla fint que circumferuntur de collectione feminum Elikeir, quam quidam iplo Solftriali die, alii vigilis S. Joannis Baptiste inflituendam afferunt, linteis fiubliratis. Mirari autem fibite Boranicam diligentem & ninium'e vanum Eteropymum Trogam publico Icripto non dubităfie teffari, se neque tuperflixione ductum, nec prefugits aut incantationibus, aut ullis characteribus ufum rem aggrefinn effe, & quater in vigilia D. Joannis noce tentifie fubliratis linteis & Vertacii folis, an femen id deprehendere & excipere posse, & fané fibi contigilis fateri, ut manè ante illacentem de la company nitratis. Danate antique focus programs productions de controlle de la contiguite fateri, ut manè ante illacentem de la company nitratis parateris focus programs. Se loca amplus ac conjoints siba bid se controlle de la c diem semen parvum, nigrum, Papaverim specie repererit, & hoc amplius ac copiosius sub alia atque alia Filico, alio item atque alio anno. Verum quantumvis inperfitionis fulfpicionem à fe amoliri fludeat Tragus, vix tamen apud fobrios judices fuperfititola credulitatis notam effugier, quòd à fe impetrare potuit, ut ejufmodi vanis fidem adhiberet, aut corundem experimenta tentathou are important comments and the state of Septembrem producantur) nee fi fuiffent mermi (ut diximus) oculo potuere difeerni.

Quæ de antipathia inter Arundinem & Filicem tradunt Veteres pro fabulofis habemus, nee iis

refutandis immorari opera: pretium fore putamus. Confule fi placet Dodonzum.

Caterùm Herbæ acaules Epiphyllospermæ foliorum respectu dividi possunt in eas quæ soliis sunt vel

71. Simplicibus seu integris & indivisis, cujusmodi sunt Phyllitis & Hemionitis dicta. 2. Laciniatis tantum aut pinnatis simplici divisura, uti sunt Polypodium, Trieboma.

3. Bifariam divifis feu femel fubdivifis, viz. primarià divifione in tarfos feu furculos, fecundarià in pinnulas, quales funt Filix mas vulgaris, Drysperis Lobi,

4. Trifariam divisis seu bis subdivisis seu ramosis, primo scilicet in ramulos seu alas, deinde in tarfos feu furculos,& tandem in pinnulas, cujus generis funt Filix famina vulg. Adianthum album & nigrum, &c.

Hanc divitionem reliquis, que vel à magnitudine varia, vel à punctis lineifve feminalibus peti poffent, commodiorem arbitramur, quoniam à notis tum magis perficieis & diffinctis, tum magis obviis & vifui expotitis differentias generum fubalternorum conflitutivas fumit: Eam ergo fequuti Librum hunc in quatuor Sectiones partiemur.

Prima crit de Herbis Capillaribus quarum folia integra funt & indivifa:

Secunda de ils quarum folia fimplici divifurà fecta funt, feu laciniata fint five pinnata.

Tertia de ils qua femel fubdivita folia obtinent, primaria feilicet divisione in tarfos feu furculos:

secundarià in pinnulas seu cristas factà.

Quarra de 11s quibus folia bis fubdivifa feu ramofa funt, primò in ramulos feu alas, deinde in tarfos feu furculos, tandem in pinnulas.

SECTIO PRIMA.

De Herbis Capillaribus foliis integris & indivifus.

CAP. I.

De Phyllitide.

U.F. Grace worder, quali foliofum dicas, cum nihil nifi foliofus cespes appareat, Lati-nis pariter Gracum nomen retinentibus Phyllicis dicitur. Officinis Lingua ceruina à fimilitudine foliorum appellatur. C. B.

Phyllitis Ger. Phyl. sive Lingua cervina vulgi J.B. Phyl. sive Lingua cervina vulgaris Park. Phyllitis, Lingua cervina Officinarum C.B. Dattastonique.

J. B.

E capillaribus radicièms, nigricantibus, numerofis Trago, Cordo maſculæ Filici [id eft, vulgari] fimilibus, implicitis, cum foliorum vefligiis connexis, foris nigricantibus, intus in pallido viridibus feita fundit longa, ſena, octona, vet dena (inquit Lobelins) interdum etiam plura meetro numero, dodrantalia aut pedalia, duarum unciarum plerunque latitudine, Cordo acuto Rumici ſimilia, Trago & Caeſalpino ſpleni, vel linguae corvinas, mia parte falcatæ Lunæ modo corniculara, latro vinore ſplendenna ſuperne, inferne vero ololiquis , pulverulentis arcolis, ceu lumbrios ruffs [Caedo flavis aut rubentibus, Trago ſūblateis] virgata ſapore acerbo, odore Dod graveolente. Color linguarum no ſūbis avefs vant powartes. linearum in foliis averfis variat pro atate; nam cum primò erumpunt albidæ funt, deinde cœru-lescunt, postea paulatim ad ferrugineum tendunt.

cicium, postea panatum as terrugineum tenatur. Valcula hijus leminalia protti à D. Grewe, microscopio præstanti examinata describchantur, hujusmodi fuere. Unquuxque capsula seu vasculum seminale pediculo à semuncia ad unciam 8c amplius longo insidebat, crastitudine ad basin su targo protti protect quime duplă, ad cacumen paulo craffiore. Capfula ipla coloris erat argentei, magnitudine circiter officuli Cerafini, figura spharicae, valido tendine coloris aurei circumcineta. Tendinis hujusce superficies cochleam delicatam, ca, valsto tendine coloris aurei circumcineta. Tendinis hijulice fuperficies cochleam delicatam, feu vafa ligini aerea referebata. Quamprimum autem feu Aers incluit vi, feu altere, tendo hie fatis rigidus evadir diffiliens capitulam illico bifariam in duos Evpbulos diffrahit, & femina difficit. Capitula hi in obliguis fulcis averfo folio exartais naficuntur, à demuncia ad unciam longis & è circiter uncie partem latis. Singulis fulcis unciam longis plures 300 capitularum pradictarum innacuntur, sleóque fi docum tantum femina fingulis capitulis atribuimus, plus 3000 femina; 3 quo numero in fummam fulcorum ducto, & producto iterum in numerum foliorum que una radix ple runque emittit, exurget fumma 1000000 feminum, pro annuo proventu unius planta.

In umbrofis, uliginofis & faxofis, præfertim montanis, in omnibus ferè Angliæ provincis oritur;

in ipfis etiam puteis & specubus inter lapidum aut laterum commissuras non rarò exit.

Hac herba in petrarum cavernis antrofifque cautibus enafcens pufilla, tenera & mollicella evadit ob ventilationis defectum, unde nonnulli magni etiam nominis Botanici eam pro diffincta finecut on ventuations detectum, under normalit magin exam nominas Botanici cam pro diffinêta îpecite, nimurum Hominitile vera Diolecoridis habuerunt; & Londinum, Mcbhiniam, &c. co nominein horits plantandam miferunt. Hac autem non itâ multo poft, libero aeri expofita, non mirabili aliqua metamorphofi; ut ili imaginati funt, in Phyllitidem abut, fed quod antea erat veram
Phyllitudem selfe proddit. Vide Lobel. Obferv, pag, 469.

Phyllititist polyfebidem five multifidam, aliis folio laciniato aut digitato dictam, à vulgari PhyllitiPOLYSCHI
18.

El proci devenir au film portuni potitis lufus quidam natura aut accidentalis varietas effe videtur.

PHYLLITIS Ejuldem commatis esse puto & Phyllitidem crispam: Utramque pingit & describit J. Banbinus, utramque & nos vidimus Lutetiæ Parifiorum in horto Regio, elegantia & raritate (pectabilem. Sive tamen specie, sive accidentibus tantum differant, tituli soli ad eas tum à vulgari Phyllitide, tum à se muruò diftinguendas fufficiunt, nec descriptione alia eis opus est.

Vives & ufus. Ufus hugus planter practipuus eft in liene tumido, fluxu alvi, expuitione fanguinis. Extrinfects mundificat vulnera & ulcera. Sebrod.

Pulvis herbæ exficcatæ in palpitatione cordis, in fuffocatione uterina, in motibus convulfivis mira præftat, fi in cerevifia tenui, aut Zythogalo feu liquore Poffeti noftratibus dicto, modica ejus quantitas propinetur, ut plurimis experimentis nobis conftat : poteft & è foliis virentibus conferva ad hos ufus parari. Folia in vino pota ferpentum morfibus adverfantur, autore Diofco-

In Catalogo Horti Regii Parifienfis præter fuprascriptas multas adhuc alias Phyllitidis varietates invenio quas à reliquis specie differre non puto.

2. Phyllitis

* 2. Phyllitis Virginiana foliis quernis non descripta Hort. Lugd. Bat.

Cùm nec ab aliis descripta sit, nec mihi hactenus visa, de ea nihil dicendum habeo,

CAP. II

De Hemionitide.

Emionitis feu Zadiniu Grzeis, Latinis fimiliter Hemionitis, quafi Mulariam dicas & Splemium nominatur; quòd ejus folia ficur & Phyllitidis Medicorum filenia, nimurum obiongas plagulas formă imiterum. Quid fi potiis ab corum ufiquodi fileni medeantur, acceto pota lienem abdimunt, autore Diolecorde, C. B. Hemionitis autem dicas eff figuidem ex accto pota lienem abfumunt, autore Dioleoride. C. B. Hemionnis autem dicht eft harc herba ob firenlitatem er; Mulum enum parere pro prodegio olim haberi folet. Verhim herba quaz a Botanicis pro Homioniule traditur non magis ferrilis eft quam Phylliu alawe. Cerillares, fiquidem linea vermiculate finniles in averla foliorum paree eminent; imò nobis nondum plane conflat an specie à Phyllinde differat, an accidentalter tantism. Quinno si verum si quod scriptioni de l'emioniude multissa dicha nullum unquam omnino pulvisculum averse que più Dalechampius de l'emioniude multissa dicha nullum unquam omnino pulvisculum averse que na Datechampius te reminimum marajimu queta, rumum unquam ominino punvicuium averize ejus foliorum patti adnafei, potiori jure Hennoniridis titulum fibi vendicabit quam planta hoc capite à

* 1. Hemionitis vulgaris C. B. major Ger. Park. Hemionitis J. B. Mules fern.

J.B. Hemionidis folium à Zuingero fibi datum his verbis describit J. Baubinus. Longitudo ejus quatuor erat unciarums latitudo diametri ab una ad alteram appendicem fere acqualis, figura quoquattor erat uncarum iatunoo otanitetti ao una ao atteram appendicem tere equais, ngura quo-dammodo ad fagitam accedente: iplum quoque folium in pyramidem faltigiatum circa ima utrin-que appendicem infignem haber. Sinus circa pediculum quals fere Arifolochia roundes que monti pertenfio quedam in anguftum porrecta comitatur. Ipfe pediculus videtur duarum quem four pratenno quasaam m angutrum porrecta comitatur. Ipie peateulus videtur duarum unciarum eitė, coftam infignem per folii medii longitudinem emittens, à qua ab imo flatim ad ambitum quaquaverium ipie etiam apophylės diriguntur. Parte advess in ambitum emitten enimentita vermiculatar apparent, quales in Phyllitide cernuntur, fed magis furfum fpectantes; faciles optimis productions and productions of the production of

Aliorum descriptiones conveniunt, nec alias notas addunt, niti quòd radices è pluribus fibris te-

unus contrein. In Italia provenire dicitur, in rupibus nonnullis & faxorum interveniis. Nos eam Romæ circa Losa. Amphitheatra antiqua fruftra quarivimus, loco à Mattholo memorato, ubi eam minimè inve-

An specie distincta sit à Phyllitide judicent quibus spontaneam videre contigit: nobis certe nec spontanea, nec culta hactenus visa est.

* 2. Hemionitis peregrina Clufii & aliorum. Strange Mules Fern.

Hujus folia quaternorum digitorum transversorum, vel circiter trium unciarum longitudinem non excedebant, ferrei venabuli mucronis formam explicantia, inferiore bafi, quà fuo petiolo funon excuesciate, reitet ventauti mactoris formani expircantia, interiore oan, qua no petiolo in-ffinebantur, duplicim apophylin habentia, & extima parte mucronara; parte interna lavia & dilută viriditate pradita, externă verò lineis (eu veribus obloquis ex utraque nervi parte in-fignita, quemadmodum Phyllitidis folia. Radices illi nigræ, fibrofæ, quales in legitina Hemio-

Eruta fuit è veteris cujusdam Theatri ruinis Roma. Nature lusus esse videsur bec, non species Locue, Hemionitidis distincta.

Caterum Hemionitis ex accto pota lienem abfumere dicitur, ut fuperius ex Diofcoride monui-

CAP. III.

De Plantis quibufdam exoticis, Fhyllitidi affinibus, quas fub Folypodii & Scolopendriæ titulis exhibet & describit Jacobus Breynius.

* 1. Polypodium Indicum Scolopendrise facie primum Breynii.

n. Adicem agit fübdulcem, verrucofam, longè latéque fub terra repentem, inflar Polypolit vulgaris, in qua falia multa, pediculis brevilimis infidentia exturgunt, viridia, acuminata, pedadia & duplo longiora, pollices tres lata, Phyllitidis confiftentia & figură, inferias

HISTORIA PLANTARUM. autem fastigiata, quorum longitudinem nervus crassus, aversa parte conspicuus ac elatus percurrit, a quo ab imo fiatim ad ambitum quaquaverfum ipfæ etiam apophyles dinguntur. Flores Polypodii

de more punktulis laungmois fed meirs conflantes, in prona foliorum parte proveniunt.

Com bujur plante folia confifeenti fa & figură Ulțiluidui fela referent, fiasque indevila; ex bis noti obrit & maniffit see pastiu ad Philitain com retulerim quim al Polyadum, de relatem repeatem aut punctula laungmosa, cum hie nota pluvibus Capillarium speciebus communes sint. Atque boc mutatis mutandis de sequentibus etiam speciebus dedium esto.

* 2. Polypodium Indicum Scelopendria facie fecundum Breynii.

Brevn.

Radice nititur longiore, tenuiore ac magis albicante, minutioribus etiam tuberculis ac acetabu-lis pradici: ex qui folia pedalia longiorave, pediculis longis splendentibus suffulta, pronascuntur, Phyllitidis facie, in mucronem autem longiffimum fubinde convexum definentia, & juxta balin fastigiata. Horum nonnulla ad Hemionitidis propiùs accedunt, atque in lacinias tres divi-

* 2. Polypodii Indici secundi species altera Brevnii.

Aliam, inquit, adhuc fecundi speciem asservo, Foliis in tres quoque lacinias divisis, cujus lacinia media feu maxima in ambitu flamma in modum laxè ferrata, vel potius undulata est : an autem species diversa, aut idem Polypodium Indicum sit secundum affirmare non audeo.

* 4. Polypodium Indicum Scolopendriæ facie tertium Breynii.

Brejn.
Tertii radisv nihil à fecundi differt nifi quòd longior paulò, validior & faturatiore viriditate colorata. Folia pediculis brevioribus fuffulciuntur, & non multò longiora quàm fefquipalmaria funr,
duas circiter aut trestuncias lata, fubfianti & formal Phyllididis, fed duriora, folitiora & retufa,
Limonii Matthioli formam panè amulanta. In hujus ut & fecundi folis reficcatis, que in Herbarno
affervamus noftro, fi Sole adverfo perficiantur, punctula innumera juxta extinam fibrarum enfpitudinem apparent, que flores imperfectos, in utero ante partum fuffocates arguere videntur.

* 5. Scolopendria India Orientalis Musa facie Breynii.

Bresn.

Ex radice fibrola, obscurè cincrea seu fusca, & ex foliorum jam consumptorum venis & nervis. qui materiam ferrugineam, levem, spongiolam, fibrarum putrefactarum tanta copiá eáque figurâ offerunt, ut eos ante accuratiorem contemplationem radices muscosas & lanuginosas existimarem : Ex venarum & nervorum horum reliquorum medio multa in orbem ordinata, Mulæ junioris non diffimilia, pediculis ferme carentia prodierunt folia, tanta longitudine quantam fere cubitus. 8r latitudine quantam palma imò & sesquipalma implere solet; substantia Scolopendria, tenuia & memlatitudine quantam palma imò & (efquipalma implere foles; fubitantia Scolopendria; tenuia & membranaca; colore ex fubalbido viridantia, & ad Olivarum conditarum vergentia. Horum quodiblet medium nervus; praxer morem craftis & validus; ex purpurafcente cinerei coloris, difecat; à quo rurfius utrinque imumerabiles; defia & fubriles vena; linearum inflar; in lateribus folin non-mili furfum tendentes; in teneram ufque quà cinea; infinbram fipargamur. In centro verò foi-corum juxta radicem hirfuites quadam rigida, atra & fiplendida; veltri lana adufta; in globum Juglandis magnitudine conglomerata; occultatur. An verò foi-orum pars fupina, Scolopendria in modum vulgans, pulvenulentis areolis ruffis virgata fit, hactenus nec quidquam, ut neque de na sur su sur la sur la consideration de la consideratio tura & viribus percipere potui.

SECTIO SECUNDA.

De Herbis Capillaribus, foliis simplici divisura incisis, seu laciniatis tantum, seve

CAP. I.

De Polypodio.

A. I. Polypo-

A. 1. Polypodium J. B. Ger, vulgare C. B. Park. Polypodu.

Polypodii radix oblique fub terra: fuperficie repeat, aluis fibras files ex tuberculis , quibes plari-mis feater , demutens, ad craffitudinem fore minim digiti accedens, nunc tenuior, colore foris his caute i contactor, accumulant i recommin organ accustor, must centure, contre tons between this tech herbacco, just serb herbacco, just serb herbacco, just serb herbacco, accusion and contactor virentibus, infernè ad nervi latera utrinque ordine quodam acervulis quafi pulvifeuli ruffi punctitis, etfi interim hoc non semper observetur, ad costam unam, media parte foliis viduam annexis,

Hujus femina Microscopio inspecta tum figură sia, tum colore à reliquorum Capillarium seminibus discrepare deprehenduntur; extens enim leucopharis autrubentibus, hae lutea sunt, & ad modum Medicæ feminum reniformia.

uni stenice terminui remonina. Nafeturi in muria antiquis & adium teĉtis, in aggeribus terrenis, ad radices aut truncos arbo-*Locat.* rum venufarum, inque captibus caduarum Quercuum Salicumvo partefeorabis & cerie exelis. Quod Quercui innafeitur reliquis in medicina prafertur, & a nonnullis pro specie diffuncta perpe-

ram nascur.

Hujus radix medicamentis purgantibus accenfetur: Educit autem bilem adulfam ac pituitam Vires & Ufia.

Inibus, hypochondriorum, Scorbuicis.

Raro autem folum datur, fed alus purgantibus for admil. cetur, & quia fégniter purgat, plerunque in decoctis vel infufionibus, rarò in aliis formulis adhi-

Dodonaus Polypodium per se haudquaquam purgare scribit, sed ex jure veteris galli, cum Be-Dodonaus Polyponium per 1e nauoquaquam purgare icriori, 1eu ex jare verens gain, cum Beta aut Malva alifice lubricantibus alvum decocum ad alvi lentionem nonimbit tantunimodo conferre. Nonnulli Cumini fativi feu Romani, Fennciul & Anfii fennia, cum racice Polypodii & Zingibere, in minutas parres confestis, aquali pondere, cum vetulo gallo galinacco decoquint, posterajum piccione patronica particole particole aprilione laborantibus exhibent. Effque decocito hec medicamentico de la confessione particole porteaque juncuam noc conca paruone naorantrous extineent. Estque eccocto hac medicamen-tum certe perquam utilifimum tornimibus ventris. Radicis pulva drachma pondere ad minus ex aqua mulía potus, ità tamen ut pôlt tribus aut quatuor horis jejunes, indem poller viribus qui-bus & decoctio jam dicta: idem per aliquot dies exhibitus, addito, fi placet, cremoris Tarcar & Caffix lignez tantillo, ad lienem tumidum, ieterum & hydropem remedium eft prættantiffimum,

Aqua destillata ad sebrem quartanam, tussim, asthma, & pulmonis affectiones, adversus melancholiam & gravia ac molesta insomnia aliquot dies continuos bibita sacir. Trag. Turnerus ad interioriant ex gravia ac moienta miominia anquor ques comunito, nonta racia. 1707, lumerio ad quartanam & melancholiam magis probas decoctium racionem ex vino, faccharo ac melle dulcoratum, quam aquam fibliatitam, nec fine ratione: imò tam hijus quam alarum plantarum efficacior Turnero videtur fuccus aut decoctum quam aqua ffillatita; cui & nos libenter fuffraga-

Decoctum Polypodii in cura Arthritidis universalis apud Menapios aliosque Rheni & Mosa ac-

Decoctum Polypodit in cura Arthritidis universans apud Menapus anosque situation colas in uli feli feribit Dodoneus, quem confule.

Polypodium Quernum Diofoorides Iusavas efficaciter imponi, & adverfus rimas digitorum, [cubirorum & digitorum in pedibus Pliniur] feribit, [radicem nimirum tritam.] Aridæ radicis farinam naribus inditam Polypum confumere feribit Plinius.

A. 2. Polypodium Cambro-britannicum pinnulis ad margines laciniatis.

Hujus folium bene affervatum nobis communicavit ingeniofiffirms Vir, & rei Herbaria peritiffirms D. Hanf, Sleane, M. D. Erat illud dodrantali numuum longitudine, laitudine quincunthings D rung source. When the state more constraint immunity to organize handouse quincun-ciali ferè, primulis feu lening and utrumblete coffse feu nervi medi larsa aduressi circiter feptende-cim, non ex adverfo binis, fed alternation fitis, ex anguffiore principio feu cervice adeò circa mediam longitudinem dilatatis, ut fibi mutud incumberent, & admodum crebra & conferta apmediam fongitudinem dialitatis, de fior madio medianetem, pinnula utrinque ad margines in cre-parerent, deinde in acutos apiees contractis. Singula autom pinnula utrinque ad margines in cre-

parerent, deinde in action apiece contractis. Singuiz autem pinnuiz uninque au margines in cre-bras laciniolis acturas fairs porfunde incifa erant, quo à Polypodio vulgari differt. Rupi cuidam adnafeitur in fylvà prope Arcem Doni Penni detam tres mille paffus à Cardiffà op Locu. pido in Glamorganenti comicatu Wallia; ut nobis retulit D. Neuton.

* 3. Felypedium Ilwense Lugd. J. B. An Lonchitis aspera Maranthe?

Lugar Tyrtheni maris infula Polypodium hoc gignit, quod Hift. Lugdunenfis autor ab aliis diver-fum facit, ficuti ettam a Lonchrude afpera Ilvenfi, feu Marantha feparat. Nafeitur autem in faxis, radice ut in aliis generibus velut Polyporum cirris nodosa, fibrata; caalibis pedalibus è ruffo mans, marte ut un semenous veine ropporum cime nocess, norari; emiore peanious e turio mercleentous, inferne hinfuris; felio olongis pinnatis, aquali fitu in calle difforitis, altera parte Virennous, altera pulvificulo obitus, guftu fubdulcibus & nonnihil aufteris: nullo fienine. Henrico and configured 1 [mido carlo configured 1] Hanc carlo configured 1 [mido carlo configured 1] Hanc plantam C. Bauhman Lanchitid affects Manathe candem facit, & Lanchitidem folio Cetrach

appellat. T. Bendom unitata ni readem néce; Parkinfons noltras drecfam putat, fi modo radix recté depita fit craft. & oblonga, que Lonchuid, fibrofa est. Nobis non conltat, in C. Bendom unitation de la constant de la There execute upper a many committee of the committee of

. 4 Polypodium exeticum foliis Quereus C. B. Pol. Indicum Cluf. J. B. Park. Subian Do-

138

Unde Clufius hanc plantam nactus fit apud ipfum vide : cam autem fic describit.

Radice nitebatur fex uncias longa, unam panè crafsa hirta, quemadmodum Europai Polypodii radices ferruginei coloris, & codem modo fummá tellure oblique repente, è qua terna prodibant folia, quorum tertium reliquis duobus minus, bina auteni majora undecim uncias longa erant : à medio verò nervo fatis craffo folii longitudinem fecante utroque latere in quinque pane unciarum latitudinem expanfa, per oraslaciniata, ad inflar foliorum Quercus in novellis fucchs natorum, quat plerunque ampliora is qua in vetuftis ramis nafcuntur effe folent. E medio illo nervo alii minores in lateribus oriebantur ulque ad laciniarum extrema protenti; inter quos multiplices venulæ, reticuli inflar contextra, & fefe invicem fecantes excurrebant, qua magnam venuftatem folio conciliabant. Firma autem crant ea folia, coloris ex spadiceo fusci, qualis in Quercús ficcis folios citabant. Firma autem erant ea 101a, coioris ex ipadiceo iuici, quain in Quercus nocis ionis conficitur; infima parte brevi pediculo è radice emergentia, ciam aliqua ex patre cam tegentia, quia flatim ab ortu in latera fe fipargebant. Radix manducara Polypodii faporem quodammodo retinebat, minis tamen dulcem fed levi quadam acrimonia praditum, quem ex calidioris regionis in qua planta nata intemperie, aut ex ventifate forfan contraverat.

Filicis cujuldam Indicæ Polypodii facie iconem exhibet Chrift, Manzelius in pugillo rariorum

CAP. II.

De Lonchitide.

Onchitis Dioscoridi duplex est, altera foliis Porri, quam solam Piinius novit, cujus semen triangulum & lanceæ cuspidi simile, unde etiam planta ipsa fibi cognomentum arrogavit; altera quam alii afperam dicunt, folia proferens Scolopendrin, led afperiora, majorique, ac multo magis divifa, que hujus loci elt. Hae forte (inquir C. Baubinur) à \$8720 [lancea] dicitur, coè quodo folia inflar lancea in acutum definant.

1. Louchitis afpera C. B. afp. major Ger. afp. major Matthiolo Park. altera Am folio den-ticulato, five Lonch. altera Matthioli J. B. Hough Spleentwort with inhented

Unius & ejustlem plantæ nulla est foliorum diversitas & lusus, ut in Lonchitide aspera vulgari: Unius & eguldem plantæ mulla elt foliorum diverfiras & lofits, ut in Lonchitide afpera vulgarii punnæ ad coffam ligatæ non penitus adnafcuntur, fed bevei harens in bediculo, in inna funmajque ala breviores quàm in media [longifilmæ unciam excedunt] formá falcata, gibbo deorfum fpe-elante, longitudine circirere uncial , latitudine minimum duplá ad Lonchitids vulgaris fegmenta, & denticellis fisimilis fimilibus circumquaque exasperatæ, fubbus ferrugineo pulvere obductæ. In bac plama preceipa mataliti est precedip quada feu auricula, ad bafu miniferujufque pinnæ a latere superiore feu à radice rematione foundam coltam feu nervum feli medium productus; su Piticem noftram maximum simuli luti; considerati si que l'incem noftram maximum simuli luti; considerati si que l'incem noftram maximum simuli luti; considerati si forma feu nervum feli medium productus; su per Piticem noftram maximum simuli luti; considerati si forma feu nervum feli medium productus; su per Piticem noftram maximum simuli luti; considerati si forma feu nervum feli medium productus; su per Piticem noftram maximum simuli luti; considerati si forma feu nervum feli medium productus; su per Piticem noftram maximum simuli luti; considerati si forma feu nervum feli medium productus; su per Piticem noftram maximum simuli luti; considerati si forma feu nervum feli medium productus; su per Piticem noftram maximum simuli. non ramosam pinnulis latis auriculatis spinosis imitatur. Folii pediculus musco quodam ferrugineo ob-

Plantam hanc in fummis jugis montis Jura circa Thuiri, & alibi in Alpibus invenimus: quin & Baldi montis incola est: Reperitur etiam Monspelii in montibus circa Gangem, J. Baubimo

2. Lonchitis afpera Ger. afpera minor C. B. Park. altera folio Polypodii J.B. Rough Spicen-

E radice nigra villola, compacta, ac cespitis instar contexta supra sexaginta aliquando felia prodeunt, primo exortu Lingua cervina modo recurva, postea cum se explicaverint non tam lata quam illius, sed adstrictiore apparent, & ubi excreverunt in ambitu in terram reclinantur, pedathat mines proper terrain poculous, guoram prime calure Afplenti folium fate ex-priment, fuperiores ad luminum ulque fattigum ad Polypodium accedunt, fic tamen ut massima (eggmentorum (cuantum luckens animadverterin) longitudo vis fit uncidalis, ambitu aquali, nec denticulato, nec alia ratione ulla incifo. Horum in medio aliud furgit foliorum genus, quæ recta, longiora, raris cafuris, fatifque longo intervallo diftantibus fealarum gradus imitantur, averfa parte pulvere Filicum ferrugineo aspersa.

In humidioribus, nemorofis, asperis & ericetis provenit copiosè per totam Angliam.

In hammonious, melitorins, algens & encess provent copiese per totam Anglam.
Dubitar J. Bashimar An Struthioperis Cord. Hife. hue referrenda lit. C. Bashimar diffineran Filicis specient nicir (bib citalo Filicis palafers alterius, fishfoso pulvere brifute: & tamen quoad iconem
Struthioperin Cord. huus spronymam facit. Nos quoniam non liberate Entat sine necessitate multiplicamus, Stutthiopterin illam pro una & eadem cum Lonchitide hac plantæ specie habe-

Herbam esse vulneribus glutinandis lienibúsque absumendis idoneam docet Marthiolus, illis enim impofita cum aceto trita ne inflammentur vulnera impedit.

3. Louchitis aspersa Marantha J. B. Cluss Park, Ger. Louchitis solio Ceterach C. B. An Possolium livensse Lugal ? Marantha's rough Spicentnost.

7. B. A fuperioribus duabus haud obscure differt ista, toto habitu alia : rami dodrantales (ut in no-A lupernorius dualus hand obleure differt ilta, toto habitu alia: rami dodrantales (ut in no-fra planta fieca oblevavimus) in fadiceo nigirciant folendenque, ex ruffa lanugine prodeuntes, cui longa nigreque capillares fibra: lubecta. Nudi fipra medium funt rami, inde verò funmo re-nus breves excunt pedicult, folis cinetti, que avulfa plane dicas Afplenio, Cererach vulgo dicto, de-tracta, tam archa effimilitudo divisionum, languns pare inferiore, foliorimque in Scolopendra formam convolutionis. Camerario radix nigra cirrosaque.

In Stiriacarum Alpium jugis, locis ediris & faxofis, vel in nemoribus afpero loco nafcitur. Locus

Oùn C. Baubinus Polypodium Ilvense Lugd. Lonchitidi aspera: Marantha eandem faciar, nec abnuar Joannes frater, his potuis accedimus quam Parkinfono, qui diverlam plantam fratut. Vi-

* 4. Filix Zeilanica Lonchitidis facie Breynii.

Sesquipedales interdum surrigit caules, in quibus folia saleata Lonchitidis asperæ majoris Marthioli, sed majora multò atque latiora.

CAP. III.

De Asplenio sive Ceterach.

Splemum 'Amainus Gracis ab a privat. & andai dicitur, quia lienem absumere creditur. Eadem Scolopendrium dicitur à foliorum incifuris Scolopendræ animalculo fimilibus; vel, ut alii volunt, quòd contra morsus Scolopendra & aliorum reptilium venenatorum et, it am voittet, quou contra mortus occupentata.

Applenium messa dici Diofcorides feripfit. Nomen illud impositum quod cum Filice Contact. Appetium 1999 are Discourse script. Nomen mas imponium quot can rince aliquam habeat fimilitudinen: vulgo Cereade vocant, quam vocem à Peryga manifile volunt, in C. mutato, ut alias fape; fic ex Peteryga Cerenyga & corrupte Cetterach. Boda. à Stapel. in The-

Asplenium sive Ceterach J. B. Ges. Park. Asplenium sive Scolopendria, Ceterach Officinarum
C. B. Spleentwort or Apriltwast.

3. B. Capillatibus filamentis, nigricantibus, perennibus contexta est radix; ex qua Folia plurina, haud temere supra digitum longa, brevibus pediculis appensa exurgunt, falcatis urrinque incisuris Polypodii, sod longe brevioribus, sicer aliquanto latioribus interdum divisa, pinguiuscula, superne viridantia, inforne lanusquosia, ruiti farina aspersa. Ea (inquit Dodoneus) cum inarescunt complicantur, & in tercerem figuram contracta, fortsque hirstita Scolopendra similia apparaent. [Nobis points of biolorum segmenta utrinque Scolopendra incisuris quibus pedes annexi sunt aliquarenus similis. Scolopendrium dictum visideum.] Sanorem folia adthringennem. & adminantibum tenuem. fimilia Scolopendrium dictum videtur.] Saporem folia adfiringentem, & aliquantulum tenuem

Polia in hac plantula vix unciam lata sunt, laciniata potius quam pinnata, siquidem incisura ad mediam coftain vix pertingunt: lacinia autem seu divisura non conjugatim sed alternatim digeflæ funt, funtque breves & obtule.

tractum; nunque neves et oucua; Seminales ethorécenta in averfa foliorum parte non in punctula feu lineolas divité funt, fed continua; tum colore tum afperitate corii denfati & praparati fuperficien interiorem quodammodo references. Ha microfcopio fipertate ab alis omnibus diverfa apparent, jucundifilimo fiperfaculo oculos aninimique exhlarantes: in harum enim fabrica & confirmatione curiolitimum & fidem papare opinem, ne dicam insurantianom funerates in confirmation entrolitimum and in the confirmation of the confi ocatos ammunique eximatantes. In totana cinim tanaca e contracta participa participa participa participa participa de dicam imaginationem fuperans, in tam contempts præfertim parvitatis plantu-la, natura artificiam & ingenium elucer: fiquidem he velut membranulæ quadam tenudira. quales funt mufcarum ala, apparent; variis figuris, ut ita dicam, reticulata, favorum cum cellulis melle replets & ceri obstruats foecim exhibitents, inter quas elut in tondem celluis vafuita formatis, qualita injeritis deferupinus, disponuntur, W.C.

minalia, qualia inperiis deferiptimas, disponuntur. W.C.

In faxorum erspidnibus, inque vendiris murs, in Occidentali Anglix parte abundè provenit, Locu.

In faxorum erspidnibus, inque vendiris murs, in Occidentali Anglix parte abundè provenit, Locu.

In quis foliorum decorbo in accto per quadraginat dies poso lienem ablumi aiunt. Plim. Diofe. Ilras.

Hujas foliorum decorbo in accto per quadraginat dies poso lienem ablumi aiunt. Plim. Diofe. Ilras.

Stranguriz quoque, fingulari èt morbo Regio auxiliantur folia, calculofique venicer comminuant:

non danda feminis quonaum ilraminatorii facinit. Ildem. Ulus precipius eff in Liene tumido, ex
nuirione fangunis filiva alsi. Perivilleles inmorbificar vulnera 8 ulucar. School. non danda remuius quomam irentiacion facilite. Jaen. Unis precipius eir in Liene tuimoo, ex-pucione fangianis, fatta tilė. Extricilects mundificat vulnera & ulcera. Schrod. Tradit Mattinolis aureum illum pulverum, qui unvenium in avecsi foliorum parte 3j. cum aloi Saccini farine 3β. ex facco Pozulace aur Plantaguis potum gonorrhen laborantes murificè juvare.

CAP.

Lecus

Lecus.

Vires

TRICHO-

CAP. IV.

De Chamæfilice marina.

 \mathbf{H} Æc tùm à Polypodio tum à Lonchiride în multis differt, ut descriptiones conferenti patebit ; proinde caput peculiare ei assignavimus.

A. Filix marina Anglica Park. Chamasslix marina Anglicana J. B. Filicula petraa sumina, five Chamofilix marina Anglica Ger. cmac. Filicula maritima ex infalis Stachadibus C.B. Dwarf Dea fern.

E pufilla, autore Lobelio, multis implexa cirris, & compacta radice Trichomanis foliola exeunt L. pututa, autore Loceno, munta impexa curia, o Compacta rause l'ilenomiaina tonoia exemit binum terminive (imò quaternium aut quinum) uncarum, rigida, carnola, numerofa, atto-virentia, lucida, [fupina parte intellige, nam prona palhidora funt Joeto aut novem pinnarum, (quatamen non ex adverfo refpondent fed alternatim adualcuntur) paribus compostia. Pinna autem tamen non ex adverto tetpondent ied atternatin admateuriur / parious compona. 17nnæ attern fingulæ non immediate annexæ funt, ut in Polypodio, fed brevbus pediculis intercedentibus, fe-munciam longa, latuifeuls, mucronibus obtufis, circum oras crenatæ, lituris averfa parte extanti-bus ferrugunes. Supremum folium in acutum mucronem procurrit. Pediculi & medius nervus fericeo nitore ex fusco lucent.

E faxorum rupiúmve interveniis, ut rectè Lobelius, enafcitur ad maris litus, in Occidentali & Meridionali Anglik latere, ut v. g. in infula Prefibilma prope Bellum marifcum Anglefeix oppi-dum, ad Llandwyn vicum in eadem Anglefeix feu Mona infula Taciti: in muris templi Aberdarensis in Carnarviæ comitatu : in rupibus propè Hasting.e arcem jam dirutam in Sissexia.

CAP. V.

De Trichomane.

Procuaris Graces à vi sua dicitur, quòd rara cute fluentem capillum expleat & subnasci faciat : mardy enim illi rarum vocant, & reized capillum. C. B.

Trichomanes Park, mas Ger. Trich. five Polytrichum J.B. Trich, five Polytrichum Officinarum C.B. Engliff black Waiben hair,

Capillata nigricantéque radice & conferta nititur. Foliola habet ad costam, pedalem interdum, fæpiùs breviorem & semipedalem aut digitalem, teretem, rigidiusculam, fragilem, nervulo albo

femus breviorem & fenipodalem aur digitalem, teretem, rigdiufculam, fraglem, nervulo albo farcham, accordubentem filendentémque admexa, pluringa, impari folio extremam alam claudente, parva, femuncialia, in ambitu nunc crenata, nunc mullis crenis confipicua, interdum crifpa, fuperné virentia, inferné ruffo pulvífculo afperfa, fapore mixto, adfiringente, fubciulci, amaro. Folia integra Vicie aut Socundace aut cerreftris Tribuli folia referente.

In umbrofis aggenbus & antiquis munis, inque petris umbrofis & roficidis magnus cius per totam Angliam est proventus; noe minor in regionibus transfinarinis.

Officanis nostris Addianti veri feu Capilli Veneris, (cui na Anglia non invenitur fipontaneus) fuccedaneum est & cididem viribus pollere crediur; quin & Tragus cadém facultates ei attribuic. Vino aut hydromelite decocta herba, & per aliquot ex ordine des pota obstructiones jecinoris folviu, morbum Regium expellir, pulmons vita expurgar, fiprandi difficultati prodelt, melanchaliam per urinam ducit, tumores Lienis duros emollit, calculos trahit, & venenum haultum, mulierimque menfes expellit. Ruffus practical decoctio, horbe pulvis, necon ex ripia contecta eclegmata, frirupi, aqua denique defilialata quafvis alvi fluxiones inflammationsfque jecinoris refrigerant. In lixivo decocha folia, ii canut e co ablaturt. defluenets capillos continent, cilibus ferenrant. In lixivio decocta folia, si caput eo abluatur, defluentes capillos continent, ictibus serpentum medentur aliorumque animalium morfibus. Paftores quidam in medendis porcorum affectionibus Trichomane utuntur, fingulari experimento.

Sod perit dijudicent (inquir F. Baulinin) an herbe adftringentes, frigidæ & ficcæ poffint ea præftare que hie præftare que hie præftare que hie præftare que hie præftare pulmois & thoracios auxiliari, calculo renum & turnæ fallicidio fub-

Trichomanes ramofum J. Bauhino aliisque depictum pro luxuriantis natura lusu habeo non pro specie Trichomanis distincta.

MANES RA-Trichomases minus album ejuscidem Baubini accidentaliter potices quam specie à vulgari Trichomane differre arbitror. Est autem eo mollius, tenerius & albidius, soliolis nonnihil tinuatis, pediculis MOSHM. TR'CHO-MANNAMI. ne differre arbitror. Est autem eo mollius, tener inferna parte nigricantibus, radicibus capillaribus.

Duas præterea hujus plantæ varietates in Scotia observavit D. Sibbaldus; alteram foliis mucronatis profunde incifis: alteram fobis crenatis.

CAP. VI.

A. Adiantum petraum perpufillum Anglicum foliis bifidis vel trifidis Newtoni.

Lantula est uncialis aut sescuncialis, à D. Jacobo Newton observata in rupibus quibusdam udis, proje fummas partes montium altiorum, Hardkner & Wrenofe verticibus dictis proxi-morum, inter mulcos breves Iulio mense Anni 1682.

morum, inter mulcos breves fulio mense Anni 1682.

E radiae tenui, capillacea & ci urmihi videum repente fulia edit uncialia aut paulò longiora, quorum pediculi & nervi medii tenuiffimi pariter & plane capillacei, tribus quatuorre hine inde adnascentibus foliolis bifidis trifadive, (eu potiis foliolorum pinnularumve angustarum, oblongarum, obleunis virendium paribus aut ternionibus, non ex adverto binis, sida alternatim potiris alati. Externa costa, tu in huus generis reliquis in folium terminatur.

Hanc ipsam papatulam ame aliquot annos à D. Daire Pharmacopæo Londinensi propè Tumbrigiam oppidum in Cantio, inventam fuisse andio.

D. Plucknet M. D. in aversa foliolorum parte vesiculas quasdam adnascentes microscopio detexit, que proculdubio vascula seminalia sunt.

CAP. VII.

Filix faxatilis Tragi J. B. Park. Adianthum aneistyp feu furcatum Thal. Filix faxatilis V. five corniculata C. B. Hounch of foshed Maiden-bair.

"Nnumeris capillaribus, nigricantibus cirris radicatur; nec minorem numerum coliculorum profert, palmum altorum, capillacex quoque tenuitatis, qui circa fummum in duas tréfve portiunculas, paulò latiores & ferrugineo pulvifculo, Filicum aut Afplenii ritu, respersas findun-Summitates hujus plantulæ & fegmenta recurva funt & deorfum nutant.

In rupium fissuris propè Rhenum fluvium in Germania primò hanc observavimus, postea in Italia locis petrofis: tandem Tho. Willifellus in Vivario ferarum Edinburgensi in rupibus nascentem observavit & ad nos detulit.

Adiantho albo dicto feu Rutz murarize colore & confistentia, texturaque foliorum fimile esse

CAP. VIII.

Filices quadam exotica à Jacobo Brevnio descripta.

* 1. Filix non ramosa foliis integris serratis Brastliana Breynii. Filix an Polypodium Marggray.

Erba est unico caule assurgens in trium circiter pedum altitudinem, recto, continente folia fibi invicem opposita [leu potiùs alternatim posita] circiter quatuor digitos longa, angusta, acuminata, & in ambitu subtilissime serrata, atque postica parte secundum nervum in longitudinem ubique brunna aspergine variegata.

* 2. Filix non ramosa foliis integris non serratis maxima India Orientalis Breynii.

Omnium est maxima, ut que viri altitudinem superer. Hac à Bontio sub nomine Phyllitidis figuratur.

* 2. Filix non ramosa foliis integris serratis, Capitis bonze spei Brevnii.

Medium inter Filicis non ramolæ foliis integris serratis Brafilianæ jam descriptæ & Zeilanicæ proximo in loco describendæ faciem obtinet.

4. Filix non ramofa foliis integris serratis Zeilanica Breynii. An Phyllitis ramofa Alpin. exot?

Cum Hemionitide altera Dalechampii adeò convenit, ut ab eadem nonnifi in foliis, quæ majo-

ra de arguitis alecia Laucenampi acoc convenit, ut ab cacem nomini in roiss, que major a de arguitis crenata, lit diferenenda.

Hece planta eadem videtur Phyllitedi ramode Proffe Alpini, quam in libro de Exoticis describit.

Patr. me confirmat, qui bane illi spuorpmam facti. Patrovin eum Phyllitiden illem ramos m Alpini prevaldasio.

Pat. me confirmat, qui bane illi spuorpmam facti. Patrovin eum Phyllitiden ramos m Alpini prevaldasio.

* 5. Filix non ramosa foliis integris non serratis Zeilanica minor Breynii.

De hac, inquit, caulem accer inus pracedenti fimilem, pedalem, foliis verò multò craffioribus atque folidioribus, magis venofis, & in mucronem obtulum excuntibus, in quibus crenæ nullæ conforciuntur.

CAP. IX.

* Polypodium Brafilianum Marggravii.

Mager.

Radice octo aut novem dig. longâ, nodosâ, digitum crafsă fubruffo mufco obductâ, interitis ev albo flavelcento, faporis fubdulcis cum quadam aufferitate, fueculentâ, afcendit cauta habet folia, bina ibi directè vel alternatim oppolita, quatuor circiter digit. longa, plus digit.
lata, ixet viridia, mollia, nervo obfcurè ruffo fecundum longitudinem: juxta quem in utroque latere inferiori quadruplex fories punchorum pulveris lutefentis è ruffo confipicitur; & intere punctula à nervo per latera transfertim multæ tenues venulæ virides.

· Lens palustris latifolia punctata C. B. Park. palustris Patavina I.B.

Ob folia ad unam coftam longiusculam utrinque alæ in modum adnata, superius punctata, inferius mulco obducta valculis etiam feminalibus adnascentibus, huic generi accenfenda videtur.

SECTIO TERTIA.

De Herbis Capillaribus foliis semel subdivisis.

CAP. I

De HEMIONITIDE multifida dicta.

L'ANTA hæc, si figuras & descriptiones ejus que apud Botanicos extant attendas, ad hoc genus non pertuner, sed ad przecedens. Verium adultionbus plantis folia subdivisa este, non simpliciter pinnata ** **amyste* certior magistra nos edocuit: promoda en hac sectione primum el locum dodinus, ur siquis velis przecedent adjungar. Forte enim due ejus habentur species, altera folio simunato cantima, altera folio situculos se un enter situatione.

Hemienitis multifida C. B. Hem. altera Dalechampii, Filici floridæ fimilis J. B. Hem. Ilvensis Dalechampii , multifido folio Park. Bancisco Mulco Fern.

In Ilva provenit radicibus multis capillacea tenuitate, brevibus, fubnigris: cauliculis pedalem altitudinem vix attingentibus, in folia septem ferè aut novem divisis, quorum quaterna, senave utrinque caulem pari ordine vestiunt, terna verò in summo caule extantia inferiorum soliorum versum claudum. Sunt autem ea omnia longa, angulta, in ambitu nonnihil crenata, obliquis incidiris turiquo parte diffuncta, quas per medium folium procedens & eminens cofta feparat. Flas et unilus, nullum femen, aque adeò ne averfam quidem foliorum partem fubliavus palvifucilus contegit qui in aliis id genus plantis cernitur.

tegit qui in ainsi genus piantis cernitur.

Deferipio eff Dalechampii: verum non in Ilva tantum provenit hæc planta, fed & in variis
Joris Regni Neapolitani. Nos cam observavinus prope Salernum, itemque prope Neapolin in
via umbrost, quai ab urbe affecantiru ad Camadaluelnium comobium, composit. Quincentam itolia ei cum adultior est subdivisa esse observavimus, & non simpliciter tantum pinnata.

el cum Muttare et intachia ene onorwarintis, ce non impiester cantum pinnata. Si nullus unquam omnino pulvificulus folia weris adandetur, funno pure Hemionitidis titulum fibi vendicat hex fipecies; vertim hoc perpettum effe in folis omnibus ut credam ægrè à me impercable Dalechampias, quanwis in is criam quos pile collegi ramalis nullus cernaturi fortè lerios & pott folificium æftirum erumpit; fortè arior eff, & putici duntaxar plantis accrefor: ci, ci calmi effunna feorfain in poculiaribus furculis adacuntur, quemadanodum in Ojmanda regali, ci, ci calmi effunna feorfain in poculiaribus furculis adacuntur, quemadanodum in Ojmanda regali, em hac planta fimilior est qu'un cuivis alii Filicis speciei.

Parkinfonus

Parkinfonus iconem Lugd. Hift. fub titulo Phyllitudis ramofæ Alpini exhibet, & pro Hemion. Hvenfi Dalechampii novam proponit, que quidem plantam à nobis observatam in agro Neapoli-

Phyllitis autem ramofa Alpini ab hac planta non videtur differre, & ut video, Catalogus Hert. Pat. hanc illi fynonymam facit.

CAP. II.

De FILICE MARE dietà feu non ramofa.

"Ilix Gracis Triess à mriess ala dicta est, quia Folia ejus in ramulis seu potius pediculis disposi- Espusa. ta alarum speciem referunt. Folia habet lateribus pennata, unde nomen Gracci imposuere, Plin.

lib. 27. cap. 9.
Filix Latinis à findo nonnullis dicta putatur, quod folia habet minutim fiffa & divifa. Haud dubito (inquit Volfius in Etymolog.) quin a Tries derivata in vox hee [quæ in libris antiquis Felix etiam feribitur] elifo feilicet τ, ut in pinso à πίοσο, τ in f mutato, ut in fido a Πιοσ, Tropheum à reometor, &cc. &c e in A, ut in paulum à mever, Lilium à Mieuw. &cc.

Duplex eft Gracis & Plinio, mas & formina. Nos Filicem non ramofam marem facimus ad aliorum imitationem, ramofam feeminam.

1. Filix mas vulgaris Park. Filix non ramofa dentata C. B. F. vulgò mas dicta, sive non ramofa J. B. F. mas non ramofa, pinnulis latis, densis, minutim dentatis Ger. cmac.

Lib. III.

7.B. Menfé Aprili, autore Trago, aliquanto ferius apud nos, multos promit afparagos, primo exorun inflexos (ur in alins Filicibus fere fit) cano capillitio obductos; atque ii progrefli temporis
abeunt in folia ampla, bicubitalla, crebra, recla, frangi facilia, diluto colore virentia, ferruginea
lamigine aversa parte hirtura, alins feu tartis ex quibus componuntur media: cofte alternatium adnasfeentibus, non conjugatim, longitis distantibus quam in proxime fequenti, in pinnulas seu
eriflas latas, 8e lata bali nervo tarti medio adanasfeenes, obeulas, circa margines dentatas divist.
Linea nigra nervum uniuscupsique ale medium superne producta notat. Singule pinnulæ supratarte marginis instigate sur acost dende i code experiences ferrustiques of

Linea nigra nervum unutciputque ale medium inperne producta nota. Singule pinnule fupina parte venulis intignes funt, prond duplici ordine pundivirum ferrugineorum.

In hac fipccie cofla folii media mulco ferrugineo, minis tamen copiofo quàm in fequenti, ob- Leeu.

In aggeribus fepium prefertim umbrofis ubique invenitur.

Radix hajius generis mulicribus inimica cenífetur, flerilitatem enim facit, conceptionem impedit, abortum caulat, quenadmodum & Flifes fermine. Theoph. Digle, Plin.

Quòd fi equus conciderit, nefciatúrque qua argitudine laboret, particula hujus radicis lingua fibbiciatur. ou no facto enus confetim utrinne deusier eccementa, ruptifume confetiere and model.

fubliciatur, quo facto equus confestim utrinque deficiet excrementa, rursusque conturget; id quod ipfe ita habere comperi, inquit Tragus. Credat qui volet, quique credit experiatur.

Caeterum planta have cum Filice foemina vulgari vinbus convenit: peculiariter tamen Rachitudi morbo dicto confert.

* Filix Brasiliana Marggravii.

In duorum, trium aut ctiam quatuor pedum altitudinem affurgit : caulis quadratus ex ruffo ni gricans splendens, lanugine rusta obductus. Folia ejus alata sibi invicem alternatim opponuntur, quinque aut fex dig. longa. Foliola autem alæ funt tenera viridia, itidem alternatim oppofita, in ambitu subtiliter serrata : in uno autem latere cujusque folioli pulvis secundum oram folioli in longum adpendet ruffus.

Nascitur ubique in Mediterraneis.

* 2. Filix mas non ramosa Zeilanica, foliis integris Filici vulgari similis Breynii.

A filice vulgari eo tantùm differt quod alarum criftæ aliæ aliis annatæ funt.

A. 3. Filix mas non ramofa pinnulis latis auriculatis spinossis Ger. emac. An Filix mas acutes ta major C. B. prod?

Radix huic non admodum craffa, foris nigricans, intus lutea, fibris tenuibus, nigricantibus terra-Radis finic non admodum crafta, foris nigricans, intus fitted, those seminotis, nigricantibus terra firmiter adherefectors, folia tria, quatron; vel quinque quotamis producers, cubitala & longiora, adeò utri adulta planta. Filicis maris vulgaris folis longitudine ferè paria fitt, quamvis inslatination multim codant. Pediculus, sidenque cofta folii modai, per totam longitudinem mulco forugineo obducitur: tarfi fitu ala turinque cidem adrialcentes breviores funt quàm in Filice mari, vix palmum longas, none sa deverfo respondentes, fied alternatim fixa. Pinnulas e quibus tarfi componium alternatim paritor angulfis podiculis media carli cofte adhectunque, à le munto nori multum distantes, breves, latæ, circa margines dentatæ, summitate uniuscujusque in spinulam terLocus

Leve

I.osus

HISTORIA PLANTARUM.

minată, & interdam etam denticulis reliquis. Verum (quod practipue notabile est) pinnular, prafertum colta foli contigua, imă parte, è latere à costa dida remotiore processim ceu auriculam quandam obument, in spinulam remmatam. Folia hujus plantar glabriora situa, spissifora quam l'ilicis maris vulgaris. Lonchituid aspera majori Mattholi persimilis est foliorum cu punularum confifentia, glabritie, proceffibus auricularibus, denticulis spinosis, toto denique habitu; differt corundem compositione.

In umbrofis fepium aggeribus, locis præfertim humidis & petrofis frequens oritur per totam fe-re Anglam. Mutor cam exteris feriptoribus minime deferiptam aut depictam fuisse; nisi forte hit Filix mas aculeata major C. B. prod. qui tamen auricularum in pinnis non meminit.

A. 4. Filix mas non ramosa pinnulis angustis, rarior profundi dematis Ger. emac. Male Fern with thin-fet breply indented leaves.

Radicibus cum reliquis fui generis convenit. Caules feu potius folia fefquicubitalia funt & longiora, erectiora. Tarlorum feu alarum triginta interdum in uno folio paria funt : qui in medio folio longillimi funt felquipalmares, pinnulis utrinque circiter triginta componuntur. Neque tar-fi, neque pinnulæ ex adverfo oppolitæ funt, fed alternatim fitæ. Tum tarfi, tum pinnulæ in acun, neque pannute ex adverto oppointe iunt, led alternatum itee. Tum tarit, tum pannule in acutos nucrones exeunt. Ha autem oblonge funt, angufte, rare nec fibi invicem consigua, denticuls molbius non pungentibus profunde incide. Nulle in pinnulis venz aut fibre ut in pracedente apparent. Ima pars (capi ad tertiam fere torius longitudinis partem nuda eff, mufcotis funmis obducta. Pinnule ut in alias fecciosta averfa parte duplici punctorum ferrugimeorum ordine
donater funt. Plurima ex cadem radice (verufitore intellige) exeunt folia.

In paluftribus, humidis & umbrofis non rarò invenitur.

• 5. Filix mollis five glabra vulgari mari non ramofæ accedens J. B.

Rectis furgit & fimplicibus pediculis Filicis vulgaris in modum, fed glabris penitus, omníque hirfune definutis. Tarfi particulares in fegmenta dividuntur duplo ferè longiora, longius multo ab invicem distantia, mucrone acutiore, modò æqualibus marginibus, modò obiter profundius incitis, nullo tamen ordine ferratis aut dentatis. Hanc speciem mollities & segmentorum varietas à vulgari Filice mare diftinguit.

Circa Tigurum collegit J. Baubinus.

* 6. Filix Lonebitidi affinis J. B.

Lonchitidi filicifolia fimilis est: pediculi tamen glabri funt, plures, unde ex adverso posita oriuntur alæ palmares & fesquipalmares, quarum unaquæque in cristas unciales & secunciales dividitur, singulas denuo in alia segmenta, non admodum profunda, nutibus spinis donara subdi-

Hanc observavit J. B. in proximis sylvis Fontis admirabilis Ducatus Wirtemberg, & in valle Griesbachiana.

• 7. Filix tenuissimè & profunda denticulata Montbelgardica J. B.

Magnitudine non cedit vulgari Filici mari non ramofæ. Foliorum haud dispar positus ; verum cristati folii portiunculæ valde sunt concinnæ, angustæ, profundis & argutis denticulis incisæ; cricontact tout portuntation value and contamina, angunes, programs as argums conditions inclus (critical flavor) tour coffee annexe alternation oriuntur. Similis off Filici Rhetice, que tenuior: aliquid fimiliated his babet cum nostro Adiantho albo Officinarum folio Filicis.

Proventi in fights propé Monthelgardum; item in monte Mafmunster & in monte Rosberg, contact in the foliation of the contact in the cont

necnon in valle fontium acidorum Griesbachiana.

* 8. Filix palustris maxima dentata C.B. prod. The greatest Marth-Fern.

C. B. prod.

C.B. prod.

Radize et to mnium Filicum crassissima, duos pugnos superante, nigre, velut crassissimis squamis compactà, & multis sibris nigris capillată, unde emergiunt folia plura, atro-virentia, tres cubitos superanta, ni altus amphissime expansa, quorum pediculus trufecens, angulosis, cavus instar oblongi auriscalpii ex radice prodir, qui ubi pedalem altitudinem adeptus est, foliosis redditur ad modum Filicis maris vulgaris: nam veluti ex plurimis pinnis fecundum margines cernantis, & ad unum pediculum coherentibus componuntur. Vertim ad radicem inter media folia plura foliofolia superantis superantis superantis componuntur. Vertim ad radicem inter media folia plura foliofolia superantis s rum rudimenta cubitalia, velut futurorum principia, conspiciuntur, co modo quo in Filice florida five Ofmunda dicta circa fummos caules apparent, à qua tamen differt, quòd Ofmunda caules edat, & caulium fummis veluti flores five feminum rudimenta adhæreant, & folia habeat latiora, & haudquaquam ad margines ferrata.

Hanc locis paluffribus circa thermas Marchicas copiosè observavit C. Baubinus: aliquando in editis & faxofis fed humidis montibus etiam reperitur, ut circa Ramftein arcem Bafileenfium idem

observavit.

o. Filix Indica Ofmund.c facie Bod. à Stapel. Hort. Par.

Bod.

E Virginia, inquit, delata eft, foliis aquatica Etlicis , latioribus tamen, tot i alioqui facie Filicibus fimilis. Hue qua parte ab homine tacta eft altero aut terrio, nonnunquam quarro die , rubiginofa quadam apparet macula, que totum folium percurrit & exlicat. Exlicatum alio fubnafeente do-

10. Filix baccifera Cornuti. F. Saxatilis baccifera Americana Park. Berry bearing Fern

Dryoperdis inflar enafcitur, ac fenfim in cubitum engitur, pennatis faliu, in ainbitu crenatis, luteo-virentibus; que crefcunt utrinque ad caulem non facule flexilem citra rupturam, pone rotunluco-greentous; que creccint urringue ao comem non racine nexuem cura rupuriam, pone roun-dum, ante excavatum finu exiguo, per totam longitudimen exporrecto. Seminim estam rudimenta poficios foliis adharent; inter que fiparfim eminent roundi globuli, nune bifidi, virides initio, de-inde nigri, guifut fiava, Polypodin feir adactis faporem reference, qui tandem maturi vix tactum pa-tunturi, fed fiponte decidentes terras infiguriuri, unde nova fucerciri fololies. Radice intitut mul-

tuntur, fed Iponte deedentes terra innguntur, unde nova nucereter toboles. Radice niturur mul-tus contextà fibris capillois, colore fuites Se guith tibacechis.

In America Septentrionali paffim inter faxa provenit: pullulat Aprili ineutne, bacca media afta-Locus.

è Virginis primur intulffe dictur Joannes Tradefeatnitis. Cini plantam hane nondum pobis videre contigit, cujus generis fint bacce foliis innate, an scilicet fructus, an excrescentia insectorum matrices, determinare nequimus.

11. Adianthum Brasilianum, Avenqua Lusitanis Marggr.

Marggr.

Marger,
Duplex elt, majus & minus.

Majus in duorum pedum alcitudinem affurgir, ex radice intus flava, extus nigricante, fub terra
ferpeture, & multa habente filamenta. Caulis hujus tenus, fitrians, ex beunno migricants & filendentis coloris, & lanugine quadam hepatici coloris veditus. Supernis ramulos aliquor habet moridentis coloris, & l'anugune quadam neparci coloris vettrius. Superius ramulos alquot habet inor-dinate politos, qui, ut & causi funmus, febia habet alternatim polita, quedam rese, quedam duos, quedam unum digitum longa, dilute viridia, in ambitu dentata, arque fungularis figure. Manus in anadem aliquidamen affurgis, caudibas enidem cum pirore figure & coloris, non vetti-tis lanugine, verum pulvere albo velut farina quadam afperfis. Folia alata, alternatim pofita habet,

tis lanigune, verum pulvere alto venti rarina quacam appertis. Festa data, atternatim polita haber, varia longitudimis, à femidigito fedicet a dires digitos; i in extremitate enim caulium breviffima funt. In quolibet folio ala ha alternatim polita, interiores longiores, exteriores breviores, fipperné fducain quomoer rono and ne anternatin pointa, anteriores rongrores, exteriores oreviores, inperne iaturate viridis coloris, inferiores farina pulvere nigerrimo mixta afperate. Inferiores caulicula progerminantes parum convoluti (quod omnibus Filicibus commune eff) & pulvere farinaceo plane albi

CAP. III.

* Filix fontis admirabilis ad marem vulgarem non ramofam accedens non dentata I. B.

Afculæ vulgò dictæ non ramofæ Filicis in morem fimplices erigit eaulet, quos rami non dividunt, non fine hirfute aliqua : Criftæ fingulares paulò videntur longiores, divifione ferè foliorum Ceterach, fegmentis minimè crenatis, fed acutioribus, quorum averfa parte pulverulenta ferruginea puncta agminatim proxime margines circumcirca conspiciuntur, medio li-

In montibus prope Fontem admirabilem in Ducatu Wirtemberg. Augusto mense collegit J. B. Huic persimilis est, major tamen, tarsisque arctius pennata Filix non ramosa Brasiliana, felis Afplenii acutioribus Brevnii.

* Filix non ramofa Guyanensis, foliis Asplenii obtusioribus Breynii.

Observatur magis hirsuta quam antecedens, atque obscuriùs virens, pinnulis obtusioribus, puncta rationa habentibus

CAP. IV.

A. 1. Filix minor non ramofa J. B. Dryopteris Ad. Lob. Ger. emac. Filix minor palustris

Adices locis paludofis fub terræ fuperficie reptant, fibi mutuò implexæ, radicum Polypodii inflar, culmi craffitudine, 5, 6, 7, digitos longa, foras atra, intus alba, fapore fibidulci & aftringente, fibrillis innumeris tenuibus capillata. Caules sparsim oriuntur variis in locis, plures pauciorésve simul pro ætate, magnitudine aut vigore radicis, [vidimus pusillas & tenellas radices quæ duos tréfve folummodo producerent, grandes & vegetas quæ 14 aut 15.] Dupliciter tantum dividuntur, nimirum in scapum medium & ramulos foliis vestitos. Scapus quem dixicieer tantûm duyduntur, numirum in Icapum meduum & ramulos folis veftitos. Scapus quem dixmus 5, 6, 7, uncias longue elf, tenuis, antici parre planus, poftică roundus, kavis & viridis. Primum ramulorum par tribus circiter digitis à radice exit; fuccedunt 8, 9, aut 10, paria, conjugatim
fibi mumo oppolita, longiffimo ramulo unciam vix excedente. Folia feu pinnulæ alis feu ramulo
conjugatim quoque adnafcuntur, ad 8 aut 9 in fingulis paria, nullis crenis aut denticulis incifa, colore pallido feu ex viridi luteo. Fificula hace radicibus Polypodium amulatur, caulblus Filicem marem vulgarem, nervis & pinnulis Filicem freminam.

Deferiptio elf D. Goodyeri apud Gerardum emaculatum, à nobis Latina facta.

Le control de la pura pudire pulsa controvamento in folia Electio 8 et alic. necessità di se proposition.

Locis palustribus putridis pluries observavimus in insula Eliensi & alibi, præcipue in Septentriona-

In tantam nonnunquam staturam & magnitudinem excrescit, ut Filicem marem mentiatur; verùm facile discernitur, quod pinnulæ æquabili ambitu circumscriptæ sint & minime crenatæ;

A. 2. Filix pumila saxatilis altera Clusii Park. Filix non ramosa, nigris maculis puntsata C. B. Dwarf Stone fern not branched.

Cluf.

Quinos aut fenos habet cauliculus, teretes, rectos, initio virides, deinde temporis fuccessi omni-no nigricantes, palmares, à medio unicam foliorum insectorum alam, unico ad fastigium usque artu porrectam sustinentes, eadem qua in mare vulgari forma & facie, multo verò minorum tenuiorumque, sapore nonmibil adstringente, prona etiam parte multis nigris maculis (qua vetustate efforescere videntur) aspersorum. Radix velut in caput coacta, sicut in mare vulgari. & multis nigris durisque fibris capillata eft.

In montibus faxofis Derbienfibus, Eboracenfibus & Westmorlandicis copiosè provenit. Invenimus & in transmarinis non procul à Spada in territorio Leodiensi. Præcedenti similis est, mag-

nitudine & natalibus differt.

2. Filix faxatilis non ramofa minima.

Folia exferit palmaria & longiora, angusta, tarsis seu alis semuncialibus, angustis, 14 aut pluribus hinc inde ad utrumlibet coftæ seu nervi medii latus adnexis, alterno potius quam contrario situ, composita. Alz longiores è 4 aut 5 pinnularum, exiguarum, obtusarum, & in extremo noninhi crenatarum conjugationibus constant, extrema adá in folium angustum procurrente. Pedicalus & costa foliu meda in ficca alba & glabra videntur.

E petrarum rimis versus fummitatem montis Salevæ propè Genevam exit.

CAP. V.

De Adiantho albo seu Ruta muraria.

Diantum unde dietum sit vide Sect. 4. cap. 5. Adiantum autem album dietur hæç planta, quòd cauliculi eis seu rectuis follorum pedietul ninib nigricant quam Adianthi nigri dieti. Ruta muraria ob ahqualem cum foliis Ruta similirudinem appellatur.

A. I. Adianthum album Tab. Ruta muraria C. B. J. B. Ger. muraria, five Salvia vitae Park. Mall-Rue, Centinort.

Radice tenuissimis fibris nigricantibus capillata, subastringente parietinas rimosas occupat; pediculos promens multos, femipalmares, tenues, juxta radicem nigricantes aut atro-rubentes , reliqua parte virentes, nonnibil in fummo divaricatos; ex quorum tum extremitatibus, tum lateribus folia oriuntur Rutze vel Adianti veri, fed multo minora, Itriata, rigidula, per ambitum crenata, superna parte virentia, inferiùs pulvifculo ruffo aut fusco aspersa, gustu nonnihil acerbo & subastringente, cum tantillo dulcedinis leviuscula vestigio.

In ruuris & pontibus lapideis, inque pertarum fissuris multis Angliz in locis invenitur. Amat saxa viva, coctis lateribus immoritur, inqui Camerarius; quod tamen nobis observantibus non est perperuum; vidinius enim in muro lateribus sextructo Adantum album innatum.

Facul-

Facultatibus cum Adianto vero convenit, undein Tulli, Afthmate, Pleurili, Ictero, obstructio. Vires. nibus Lienis prodeffe creditur : quin & ad renum & vessica dolores valere, urinam clementer ciere,

Peculiariter prastare cam perhibet Matthiolus ad Enterocelas puerorum; continuis 40. diebus pulvere exhibito.

Per totam hyemem viret, non priùs emarcescens quàm incipiant emergere solia, quæ quotannis Aprili mente inter vetera prodire conspiciuntur.

prilt mente inter veceta prounte comprehentur. Valde efficax esse dicitur in Scorbuticis affectibus: hâc enim omnes milites, arce quadam obsessi * Methad liberati erant à Scorbuto. * Hofman,

2. Adiantum album crifpum Alpinum Schwenckfeld.

Lib. III.

Huic è radice pluribus tenuibus capillamentis implicita colicili plures, graciles, juncei, laves, in Huic è radace plurious tenuious capitaments impiacta concui piures, gracues, juncea, izves, in fummo brachiati nafcuntur, faliolis Rutze murariz fimilibus, magnis, virentibus, craffioribus, crifpis ac veluti piuncis Ledi infigratis, abque flore & femine: zipechi jucunda plantula.

Rariffimum inventu nonnili altifilmorum montium petrofis oritur. In montibus Pichlandicis Local.

Scotiz invenit D. Sutherlandus, Sibbald.

3. Adiantum album tenuifolium Rutæ murariæ accedens, I. B.

§ B. Petales ex radice emitrit fed tenues caular, qui fuperius in ramulos alternos ferè dividuntur, atque hi demo fepius in also minores, mulo terè ordine; folis Rute murarie dimidio minoribus, incifis, pulchre viridantibus, tenerioribus, mollicellis.

E monte Gothardo ad J. Bauhinum attulit Hen. Cherlerus.

* 4. Adiantum novum Germanicum Rutæ murariæ facie Breynii:

Speciolum hoc & prorlus novum Adianti genus in Franconia non procul à pago illo, ob acidulas celeberrimo, Langen Schwalbach dicto, in umbroso inter saxa loco enatum quamvis rarissime ob-

tervavinus.

Hocè radice ex plurimis cirris nigris capillata coliculos 20 vel plures spargi, juxta radicem nigricantes, reliqua verò parte virentes, & in tertia superinis parte pidiole angultioribus, hilariore virore praditis, fique lacinias longiores angultiores qua quam Rute murariz difichis ornatos.

Conventi in multis cum Adianto albo tenunolio Rute muraria accedente 5'. B. à quo tamen

manifestè differt.

Adianti cujuldam majoris Coriandri folio, Adianto vero affinis, pediculo pallidè rubente, in Scotia nascentis, meminit D. Sibbaldus in Prod. Nat. Hist. Scot.

CAP. VL

De Adianto vero feu nigro.

*Æ C planta Adiantum nigrum merito cenfenda est, quia cauliculi ejus seu potius folio-rum pediculi politiore nigricant, ut cum C Bauhino loquar. Capillus autem Veneris dicta est, quia capillis nitorem & venustatem conciliat;

1. Adiantum sive Capillus Veneris J. B. Ad, verum sive Capillus Veneris verus Pack. Cap. Veneris verus Pack. Ad, soliis Coriandri C.B. Etue Maiben-hair.

Mulco ruffoque cespiti implexa sunt capillares radicum fibra nigra. Caules exeunt multi, te nues, nigri, laves & splendentes, dodrantales au etiam pedales, in ramos stamines temuitats divis, per quos tremulo filo appensa alterno ordine visintur folia, viridia, crebra, mollicella cenella. que, lavia, Coriandrinis primitus crumpentibus similia, nec magnitudine multum cedentia, ferè triangularia, sectionibus per extremum rarioribus, altioribus cxsa. Cum planta ad asudu & statum

triangularia, séctionibus per extremum ranoribus, altioribus cerla. Cum planta ad daudo & statum fuum pervenent in foils extremis cernunur parve velut place, albicantes, sib quibus publis occultatur vix perceptibilis, illi similis qui alius plants Capillaribus aversi parte accrescite. In parietibus, locis petrosis, umbrosis, fuumisis, scus sontes & aquarum stillicidia exire testatur Leen, Dodonaus, in regionibus caldioribus, Gallia Narbonensis & Italia: in frigidoribus, ut reliqua Gallia, Germania, Belgio & Anglia rarò aut nunquam provenit. Nos Patavi in puteo nascentem & media hyeme adhue vienetum observavimus; s circa Genuama ad marginem cujussami sontis. Vulgus Narbonense pro signo infallibili bonitatis & levitatis aquarum haber Adianti circa puteos

& fontes proventum.

Quavis anni parte, etiam hyeme viret, Solem & aerem calidum & ficcum refugit, umbrofis & humidis delectatur.

numtion sereceaus.

Folia & (immutates hujus plantulx in ulium medicum veniunt; quæ, quod ad vires & ulius atti-Vires & Vint.

Folia & (immutates hujus plantulx in ulium medicum veniunt; quæ, quod ad vires & ulius atti-Vires & Vint.

net, Sanguinem purificat, humoréfique in maffa ejus commixtos ad jultam temperiem reducit:

præparat & purgat pituitam, necpon bilem utramique, arram & flavam: humiditates fluperflata

diffipat,

diffipat,

T acue.

I deut.

A. 1. Filix minor non ramofa I. B. Dryopteris Ad. Lob. Ger. emac. Filix minor palustris

Adices locis paludofis sub terræ superficie reptant, sibi mutuò implexæ, radicum Polypodia inftar, culmi craffitudine, 5, 6, 7, digitos longa, foràs atra, intus alba, fapore fibdulci & aftringente, fibrillis innumeris tenuibus capillatæ. Caules sparfim oriuntur variis in locis, plures pauciorésve fimul pro ætate, magnitudine aut vigore radicis, svidimus pusillas & tenella radices qua duos rrétre folummodo producerent, grandes & vegetas qua 14 aut 15.] Dupliciter tantùm dividuntur, nimirum in fcapum medium & ramulos folis vefitios. Scapus quem dixicuere tantum dividuntur, numirum in icapum medium & ramulos folus veltitos. Scapus quem diximus 5, 6, 7, uncias longus eft, tenuis, anticê parte planus, poftică rotundus, lavis & viridis. Primum ramulorum par tribus circiter digitis à radice exit; fuccedunt 8, 9, aut 10, paria, conjugatin
fibi mumo oppofita, longifilimo ramulo unciam vix excedente. Folia feu pinnulæ alis feu ramulis
conjugatim quoque adnafcuntur, ad 8 aut 9 in fingulis paria, nullis crenis aut denticulis incifa, colore pallido feu ex viridi luteo. Filicula hæc radicibus Polypodium æmulatur, caulibus Filicem macertification de control rem vulgarem, nervis & pinnulis Filicem feminam.

Descriptio est D. Goodyeri apud Gerardum emaculatum, à nobis Latina facta.

Locis palustribus putridis pluries observavimus in insula Eliensi & alibi, praccipuè in Septentriona-

In tantam nonnunquam staturam & magnitudinem excrescit, ut Filicem marem mentiatur ; verùm facilè discernitur, quod pinnulææquabili ambitu circumscriptæ fint & minimè crenatæ:

A. 2. Filix pumila saxatilis altera Clusii Park. Filix non ramosa, nigris maculis punctata C. B. Dwarf Stone Fern not banched.

Cluf.

Quinos aut senos habet cauliculos, teretes, rectos, initio virides, deinde temporis successi omnino nigricantes, palmares, à medio unicam foliorum insectorum alam, unico ad fastigium usque artu porrectam fulfinences, eadem quâ in mare vulgari formă & facie, multo verò minorum tenui-orumque, fapore nonnihil adîtringente, prona etiam parte multis nigris maculis (quæ vetuffate efflorescere videntur) aspersorum. Radiz velut in caput coacta, sicut in mare vulgari, & multis nigris durisque fibris capillara eft.

In montibus saxosis Derbiensibus, Eboracensibus & Westmorlandicis copiose provenit. Invenimus & in transmarinis non procul à Spada in territorio Leodiensi. Præcedenti similis est, magnitudine & natalibus differt.

2. Filix (axatilis non ramo (a minima.

Folia exferit palmaria & longiora, angusta, tarsis seu alis semuncialibus, angustis, 14 aut pluribus hino inde ad utrumlibet coftæ feu nervi medii latus adnexis, alterno potius quam contrario fitu, composita. Alæ longiores è 4 aut 5 pinnularum, exiguarum, obtusarum, & in extremo nonnihl crenatarum conjugationibus constant, extrema ala in folium angustum procurrente. Pediculus & costa folii media in ficca alba & glabra videntur.

E petrarum rimis versus fummitatem montis Salevæ propè Genevam exit.

CAP. V.

De Adiantho alho seu Ruta muraria.

Diantum unde dictum fit vide Sect. 4. cap. 5. Adiantum autem album dicitur hæc planta, quòd cauliculi ejus feu rectiùs foliorum pediculi minùs nigricant quam Adianthi nigri dicti. Rata muraria ob aliqualem cum foliis Rutæ fimilitudinem appellatur.

A. I. Adianthum album Tab. Ruta muraria C. B. J. B. Ger. muraria, sive Salvia vita Park. Mail Rive, Tentimort.

Radice tenuissimis fibris nigricantibus capillata, subastringente parietinas rimosas occupat; pediculos promens multos, femipalmares, tenues, juxta radicem nigricantes aut atro-rubentes, reliqua parte virentes, nonnihil in fummo divaricatos; ex quorum tum extremitatibus, tum lateribus folia oriuntur Ruta vel Adianti veri, fed multo minora, firiata, rigidula, per ambitum crenata, fuperna parte virentia, infernis pulvículo ruffo aut fufco afpería, guftu nonmihil acerbo & fubaltrungente, cum tantillo dulcedinis leviusculæ vestigio.

In muris & pontibus lapideis, inque petrarum fiffuris multis Angliæ in locis invenitur. Amat faxa viva, coctis lateribus immoritur, inquit Camerarius; quod tamen nobis observantibus non est perpetuum ; vidimus enim in muro lateribus extructo Adiantum album innatum.

Facul-

Facultatibus cum Adianto vero convenit, undein Tusti, Afthmate, Pleurisi, Ictero, obstructio. Virer. nibus Lienis prodesse creditur : quin & ad renum & vesicæ dolores valere, urmam clementer ciere, calculófque & arenulas expellere.

Peculiariter praftare cam perhibet Matthiolus ad Enterocelas puerorum, continuis 40. diebus pulvere exhibito.

Per totam hyemem viret, non priùs emarcescens quàm incipiant emergere folia, quæ quotannis Aprili mense inter vetera prodire conspiciuntur.

valde efficax esse dictiur in Scorbuticis affectibus: hâc enim omnes milites, arce quadam obsessi * Method. liberati erant à Scorbuto. * Hofman.

* 2. Adiantum album crispum Alpinum Schwenckfeld.

P. 347.

Schwenck.

Sciences.

Huic è radice pluribus tenuibus capillamentis implicita eolicidi plures, graciles, juncei, leves, in fummo brachiati nafcuntur, foliolis Rutæ murana: fimilibus, magnis, virentibus, craffioribus, crifpis ac veluti punctis Ledi infignitis, abfque flore & femine: afpectu jucunda plantula.

Rariffimum inventu nonnifi altiffimorum montium petrofis oritur. In montibus Pictlandicis Lecti. Scotia invenit D. Sutherlandus. Sibbald.

3. Adiantum album tenuifolium Rutse murarise accedens, J. B.

F. B. Pedales ex radice emitrit sed tenues caules, qui superius in ramulos alternos ferè dividuntur, atque hi demo sepuis in alios minores, nullo serè ordine; solis Rutze murariz dimidio minoribus, incifis, pulchrè viridantibus, tenerioribus, mollicellis,

E monte Gothardo ad J. Bauhinum attulit Hen. Cherlerus.

* 4. Adiantum novum Germanicum Rutæ murariæ facie Breyniis

Speciosum hoc & prorsus novum Adianti genus in Franconia non procul à pago illo, ob acidulas celeberrimo, Langen Schwalbach dicto, in umbroso inter saxa loco enatum quamvis rariffimè ob-

tervavinus. Hocè radice ex plurimis cirris nigris capillata coliculos 30 vel plures (pargir, juxta radicem ni-gricantes, reliqua verò parte virentes, & in territa fuperius parte foliolis angultioribus, hilariore vigrications tonque to parte interest of interest augments parte planus augmentionus, mariore vi-rore practites, inque lacinis longiores angultioréque qu'am Rutze muraria difféctis ornatos. Convenit in multis cum Adianto albo tenuifolio Rutze muraria accedente J. B. à quo tamen

manifestè differt. Adianti cujufdam majoris Coriandri folio, Adianto vero affinis, pediculo pallide rubente, in

Scotia nascentis, meminit D. Sibbaldus in Prod. Nat. Hill. Scot.

CAP. VL

De Adianto vero feu niero.

C planta Adiantum nigrum merito censenda est, quia cauliculi ejus seu potius folio-rum pediculi politiore nitore nigricant, ut cum C. Bauhino loquar. Capillus autem Veneris dicta est, quia capillis nitorem & venustatem conciliat.

1. Adiantum five Capillus Veneris J. B. Ad. verum five Capillus Veneris verus Park. Cap. Veneris verus Park. Ad. foliis Coriandri C.B. Erne Maiben hair.

Musco ruffóque cespiti implexæ sunt capillares radicum sibræ nigræ. Caules excunt multi, te nues, nigri, laves & splendentes, dodrantales aut etiam pedales, in ramos staminea temuitatis di nues, ingri, izevo e ipeciacines, ocurantais au cuam jecucies, in ramos traminez cemutatis que vifi, per quos tremulo filo appenta alterno ordine vifinutur folia, viridia, crebra, mollicella rénella que, lavia, Coriandrinis primitus erumpentibus fimilia, nec magnitudine multum cedentia, ferè triangularia, fectionibus per extremum rarioribus, altioribus cefa. Cum planta ad audib & flatum

tranguaria, lectionous per extension randonous autonous actai. Com planta au seque de traum folium pervenerit in folias extremis cerunnutu parav evitut plicz, albicantes, inb quibus pulvis occultatur vix perceptibilis, illi fimilis qui aliis plantis Capillaribus aversa parte accrefeit. In parietibus, locis pertofis, umbrofis, humidis, fecus fontes & aquarum fullicidia exire testatur Levi, Dodonaus, in regionbus calidoribus, Gallia Narbonensi & Italia; in frigidioribus, ur reliqua Gallia, Germania, Belgio & Anglia rarò aut nunquam provenit. Nos Patavii in puteo nafcentem & media hyeme adhuc virentem observavimus; circa Genuam ad marginem cujusdam fontis.

Vulgus Narbonense pro figno infallibili bonitatis & levitatis aquarum habet Adianti circa puteos & fontes proventum.

Quavis anni parte, etiam hyeme viret, Solem & aerem calidum & ficcum refugit, umbrofis & humidis delectatur.

Folia & summitates hujus plantule in usum medicum veniunt; qua, quod ad vires & usus atti Vires & Ulm. Foia & ministrates majos prantate in manta influenciani veninani, quas, custa da vites de uno accerer, Sanguinem purificar, humoréfique in massa ejus commixtos ad justam temperiem redicit: præparat & purgat pitutam, necnon bilem utramque, atram & slavam: humiditates superfluas Q 2 dissipars,

Locui

Locus.

Locus.

diffipat, serososque humores resolvit & per transpirationem insensibilem amandat : Sudores & uri-nam provocat, putredini potenter resistit, unde in omne genus sebribus, simplicibus, putridis, ma-

lignis, pestilentibus, continuis, intermittentibus felici cum successu exhibetur. Singulari & specifica

proprietate capillis conducit, omnibusque illorum vitiis medetur, Alopecias sanat, furfures aliasque corum fordes detergit, marcidis & decoloribus vigorem & nitorem conciliat, defluentes continet,

raros denfat & honorem capiti refititut, cantiem denique arcet [Adiantum capitis dicare, tanquam corum remedium proprium & specificum signatura (ut vocant) eidem impressa, nimirum

caulium & ramulorum ejus cum Capillis in tenuitate, colore & nitore convenientia Botanicos, ut puto, induxit.] Omnes cerebri facultares exfuscitat, humorum in illud decumbentium excessus temperat & vitia corrigit: Spiritus animales depurat, vapores calidos & bilioso compescit, acres, acidos & narcoticos lenit. Proinde adversus vigilias immoderatas, affectus comatosos, catarrhos, Epilepsiam. phrenefin, maniam, melancholiam, cephalalgiam, contráque omnigenas intemperies & tumores

qui capin accidunt conducit : vítim acuir, humores ad dentes, aures, coll aut faucium glandulas defluere folitos ochibet & diffipat. Odore feu halitu fuo fuavi cor exhilarat, & facultates vitales

recreat & corroborat: Pectoris vitia emendat, Pulmones expurgat, humores craffos, vifcidos & tenaces asperæ arteriæ canalibus & bronchiis impactos incidit & evacuat, ejusdem asperitates lenit, adeoque adversus Tuffim, respirationem difficilem, Asthma, Peripneumoniam, Pleuritidem, Ha-

moptyin, Syncopen, Lipothymiam, Cardialgiam remedium eft præfentaneum. Oefophagi & ventriculi fibras nimis laxas reftringit, ifique debitum tonum reftituit: Excrementorum naufeam cau-

triculi ineras nimis laxas retringir, inque debicum tonum retruus: Excrementorium halicam cariantium colluviem expurgas & aufert: fitim extinguit; penetrat, humedata & purgat lenitera da modum & benignè ventriculum & intelfina: Hepatis & Lienis calores temperat, eorundem obbrucciones quantumis inverteratas referat: Calculum remum & vefice: comminuit, & urinze meatus omnes aperit: Adverfus léterum & colores pallidos tum Antidotum eft, tum remedium: Partibus generation infervientibus imprimis utilis eft & amica: Serilitati optitulatur, uteri immunditias expurgat, Secundas educit, menfitrua ciet, & temen (quod mirum eft) immoderata cohibet, fluorem

album fiftit & emendat : Juncturis & nervoso generi commoda est, vapores halituosos, qui ad mus-

Filix non ramofa Brafiliana Brevnii.

Que ad fesquicubitalem excrescit altitudinem, Filicis maris nostratis sacie, atris verò caulibus, quadratis & insigne splendentibus, pinnulis obtuss, superiore tantum margine inciss. Adianti Americani Cornuti colore, formà & toto habitu æqualibus; an à pradicto differat Lector judicet,

Adianthum fruticosum Brasilianum C. B. prod.

Filicis inflar excrefcit, caule tenui, levi, fubnigro, puniceo colore nitente, qui in alios subdividitur; circa quos folia viridia, Adianto vero aliquantum similia, parva, oblonga, sed obtusa, superne tantum incissurs divida, inferiore costà, qua capillacco insident petiolo integra; alternatim

perné tantum inciliurs divida, inferiore cotta qua capillacco intident petiolo megra; airernatum pediculo feu cadiculo, & quidem utrinque, à diodécim ufque ad 20 per pedicellum junguntur.

Apud Toupinambaultios in Brafilia natum à Burfero accepit C. Bauhinus.

Ab Adianto Americano Cornuti eo tantum diffort, quoto folia feu pinnulæ cauliculis & ramulis alternatim adnafacantur, non contratisimer fe pediculis bina. Verum quonam reliqua deferipcio cum precedente Cornuti egregie convenit, hanc plantam ab illa non feparantus: nam in is finicul proceibus quarum folia plerunque inter fe contraria oriuntur, reperinture interdum coftæ non-culle alternatim peficie vafitire, quin & in eadem cofta endemne ramulo pinnulæ feu crifity infenullæ alternatim positis vestitæ; quin & in eadem costa eodemve ramulo pinnulæ seu cristæ inferiores adverso situ adnata, superiores autem alterno non rarò observantur.

Adianto vero affinis minoris Scotti, folio obtufo, faturate viridi, altiùs incifo cum pediculo viridi meminit D. Sibbaldus in Prod. Nat. Hift. Scotte.

SECTIO QUARTA.

De Herbis Capillaribus foliis bis subdivisis seu ramosis.

CAP. I.

F'ix femina Ger. fem. vullgaris Park. major & prior Traco, seu ramosa repens J. B. ramosa major, pinnulis obiusis non dentatis C. B. Female fern og common

Adule [feu verius pediculo] affurgierres quatuórve cubitos alto, rigido, ramolo, folido, lavi & aliquatenus angulofo. Folia (quod * nomen indioat) prinnata, alatáve, in tarfos pri * Intentional den lacinius angultas, oblongas, acutuículas, obiter interdum dentatas, alias æquales, diffecta, fuperne viruida, inferne canefectual; & punchis ferrugineis notata. Nos in Filicis feenima folias hujufnodi puncta non obfervavimus: verum qualiber folia in cateriore. margine versus interiora reflexo femina copiofa cuftodiunt & alunt. Nam elongatis utrifque memmargine versus interiora renexo temina copiola cuitouiunt ex aium. Ivam etongatis utriique membranis cutaneis folii fit quafi nidus feminum, ut docet D. Malgighim, quocum confenit D. Colius, qui expreffius femina hujus speciei marginibus dentium in quos folia dividuntur aversa parte accrequi expreinus temina nujus ipectet marginious centium in quos tolia dividuntur averla parte accre-fecre tradit. Revera enim experientià tefte margines pinnularum feu denticulorum in quos folia dividuntur circumcirca refleccimtur. Radix digitum fubinde craffa, form singicans, intus albida, longè latéque importuno reptatu terram occupans, fapore amaricante fuccòque glutinolo predita,

tongo tateque importanto reptatu terram occupanto, impore amaricante inecoque giutinoto pradita, qua finima parte obliqué aut eniam transverimi incifa bicipitis Aquila foeciem quandam exhibet. In pascuis sterilioribus ubique ferè luxuriat hace planta, agricolis maximé exosa : prolixa autem Leona, non indiger descriptione; suificit ad eant ab aliis omnibus distinguendum dixisse, quod sit è maxime con indiger descriptione. mis, omnium in Anglia vulgatiffima; ramofa radice repente.

Hujus etiam speciei non minus quam aliarum Filicum superficies ex meris foliis constat: qui enim caules effe videntur ramoforum foliorum revera pediculi funt, ut patet tum quia partem anti-

effinir cause ene vuentuar rannontum romonum revera pousean nuns, ut pater um qua partem anti-cam feu fupinam poftica feu prona diffinilem obtinent, tum qua in folium terminantur. Ex bujus & Filicis etiam maris exulta cineribus cum aqua in malfam coactis pilas feu globulos Virete Viu. efficient noftrates, præfertim Warwicenfes & Staffordienfes, & in Sole exficcant: quorum ufus eff efficient noftrates, przeferim Warwicenies & Statlordienies, & in Sole exticcant: quorum utus est louricabus ad linteamina mundanda, faponis aut lixivii loco. Antequam iis utuntur in ignom luculorium immittunt donec candefiant, tunc enim facile in pulverem fanticunt. Hâc exticcată, ligni aur firaminis inopiă, ad furnos excalefaciendos ruffici utuntur: in Suffexia etiam ad calcem coquendam: eff enim cuje flamma vehemens admodum & huic ufui valde idonea, ut ab *Anuco in *Borrel dimi-

le, eamque inter fecretiffima fecreta adversus lumbrieos habent & venditant Agyrtz.

atoum intre & emencar: Juneturis & nervois generi cominiona eti, vapores hautotos, qui aa muit-culorum capita coacervantur diffipat, unde ad flupores, ſpaſmos, pandiculationes facit. Duritias & excrementa articulorum ligamentis impacta emollic & refolvit, hinc iſchiadico dolori & omni-genæ Arthritidi medetur: Utilis citam eff ad tumores quoſcunque feo taclaidos, ſve frigidos, œde-matoſos & ſcirrhoſos, phlegmonas, eryfipelata, contra plagas, ulcera, oſſtium fracturas & luxationes, Has omnes virtutes Adianto vero attribuit Petrus Formius M.D. Monspeliensis in libello quem Has omnes virtutes Adianto vero attribute retrus rormus M.D. Monipeacinis in neceso quem de hac planta Gallice conficiptum publicavit Anno 1644, que fi universe eidem convenirent, panacea quedam effet & medicamentum universale, ad omnium ferè corporis partium fanitatem tuendam & morbos debellandos vel fola fufficiens. Verum cum in qualitatibus omnibus temperata fit, vires ejus admodum remiffas & debiles effe oportes. Schroderus facultates ejus approbatas paucis complection, Pulmonum, inquiens, renúmque vitis medetur: Epatis & Lienis obstructiones rese-

rat : Urinam & menses ciet. Varios modos plantam hanc ad ufum medicum præparandi, seu varias formulas medicamento-rum ex ea parandorum describit supra laudatus autor. Nos aliis omissis Ptisanam tantum Adianti, quam miris laudibus extollit, proponemus.

R. fummitatum aut foliorum Adianti adhuc virentium & recens collectorum tres circiter mani-

R. Immiratum aut foiorum Adanti adnuc vientium & recens collectorum tres curciter manipulos. Infundantur fupra cincres calidos per foatum unius noctis in duobus tribúfve fextariis [pots] aquæ fontanæ optimæ, tandémque fi placet, leviter bulliant.

Colatura vafi vitreo immiffa pro potu ordinario inferviet, vel fola, vel cum tantillo vini. Si inclurar faturatiorem defideras, herbam ex aqua në eximas, fed tandiu relinquas donec contabuerit, deinde recentem infundas coufque continuando donec tincturam non amplitis deponat.

Ptifana hæe fuperflusa humiditares abdumit, & per infenfiblem transfiprationem eliminat: fidorem & urinam provocat, & cadem ferè omnia præftat quæ de Adianto prædiximus. Sufficiat (in-

quit) affirmare, me complures parvulos & infantes exiccatos & ferè confumptos febre lenta, ab obstructionibus mesenterii orta hujus usu sanitati pristinæ restituisse. Considerandum annon Rachitis nostratibus medicis dictus morbus fuerit quo laborárunt b: infantes.

Caterum Adiantum magnitudine & foliorum crassitie variat. Quod majus est & crassioribus fo-'Adianti nigri

liis Adianthum Syriacum Tabernæmontano, Capillus Veneris Syriacus Gerardo dicitur.

2. Adiantum Americanum Cornuti. Ad. fruticosum Americanum Park. Biach Maiben-hair of America.

Huic radix pufilla, capillamentis nigris fibrata; Cauliculi exeunt atro-purpurei, in cubitum fe attollentes, septénque aut octo ramulis diviji, no rhem expanfi, latifilmé se sparque; an assemble ar-terim processibus quamplurimis, qui cum ramulis sevirer crispantur extremo. Folia Adianto vulgari similia sunt, sed ampliora, Galli cristam referentia; sunt enim infina parte linea curvà clausa, superiori nonnullis simubus laciniosa, omnia contrariis pediculis densa inter se & ex adverso. Singulorum foliorum pars altera grata viriditate lucet, altera punctulis fuscis exasperatur. Sapor idem cum nostrate, parum acerbus.

Hoc Adiantum Canadensi regioni frequentissimum est: nusquam adeò altum provenit. Tradunt duorum cubirorum altitudine amplius reperiri, expansísque brachiis tantum umbra parere, ut-cò succedere possint homines in astu, faciléque se ab eo hujus umbraculi præsidio tueri. Apud nos autem hujus plantæ proceritas intra pedem unum aut alterum subsistit.

Hanc é Virginia in Angliam invexit Joan. Tradescantius filius. Rectiùs fortasse ad quartum genus seu Capillares ramosas refertur.

Filix

Eadem

autem inrenta centetti, itt quæ anortuni ratana. E reieruna.
Ad ambulta omnia vel igne, vel fervidå aquå, aut olloo, mirificè conducit radicis fuccus, vel recentis tufa, vel exficcate, affisa aquå rofaceå, vel aquå é fimo vaccino, vel florum Tilar, vel harum defectu fontana communi: tunc enim fuccus lentus feu mucilaginolis exprimitur qui is medebitur, ubi reliqua medicamenta auxilium negaverint. Trag. S. Paulus.

Aremoricos & Neuftriorum ultimos, qui vaftas sylvas colunt in frugum inopia è radice Filicis panem conficere notum est ex Dalechampii relatione, ejustémque cineribus nitri loco injectis saxa liquare, & vitrea vasa fingere colore viridi & subobscuro.

Hujus speciei varietatis cujusdam meminit J. Baubinus, titulo Filicis majoris mollis ramosa, cujus

ne varietas. segmenta singularia paulò videntur latiora brevioráque quàm illius [superius proxime describte] nec ut illi dura sed mollia nec subtus incana.

Circa Tigurum Helvetiorum le collegisse putat Autor, meminitque (inquit) ejus Gesnerus in

App. Hort. nomine Filicis maris mollioris.

Plunius Filicem biennio mori feribit fi frondem agere non patiaris: Id efficaciffimè contingere germinantis ramis baculo decuffis, quod & experientia hodierna confirmat, quamvis rationem quam addit Plinius ingeniosè fane excogitatam si experientia confirmaret, non probem, nimirum quòd fuccus ex ipfa defluens radices necet.

Præterea famam effe ait & circa Solftitium avulfas non renafci, quod aliis experiendum propo-

CAP. II.

Filix mas ramola pinnulis dentatis Ger. emac. Breat branched fern with indented

Ubris plurimis, capillaribus, nigricantibus, ex infimis caulibus (seu verius foliorum pediculis) qui in unum veluti corpus radicis coalescunt, enascentibus radicatur. Primo vere foliorum asparagos convolutos paulatim sese explicare incipientes cernas, squamis ferrugineis rum atparagos convolutos paulatim tele explicare incipientes cernas, figuamisterrugineis propè terram obtectos, a récè invicem jundos. Planta junior pautorio a haber folia, adultio e a nofior plura ad decem aut duodecim. Folium autem unumquodque ab ima parte propè locum fui cum ficciis coalitis, quamprimum fe prodit, antequam longitudinem digitalem affectum fuerit, fibris ejudinodi nigris demiffis alimentum attrahit. Folia jam exernat tritariam dividuntur, Filis feeminae vulgò dicta in modum, nimirum in feapum feu podiculum costanve mediam, ramos lafæminæ vulgð diðæ in 'modum', nimirum in fænpum feu pediculum coffámwe mediam, ramos laterales primarios, & furculos seu ramulos seundarios, quibus utrinque pinnulæ seu folia adnascuntur. Scapus folii diðus in planta nobis descripta (quæè maximis erat) quatuor minimum pedes
longitudine æquabat. [Sunt autem aliás folia unius, duorum, triúmve pedum] squamis illis seu
Musco ferrugineo obduðus, præcipue radicem versus, firmus, antias seu adece parte planus, poflicá subrotundus, ab imo ad viginti circiter unciarum spatium nudus, deinde ramosius tamis in
universum circiter viginti ex utrolbet latere egrestis. Rami terti à radice paris, qui omn. Radici propiores bini plurimim oppositi cauli adnascobantur, quo ab ea remotiores eò magis ab opcosticos e berealeur. Surgul seu nevi pinnulas sus sintentes in armis lateralibus docum espaties. positione aberrabant. Surculi seu nervi pinnulas sustinentes in ramis lateralibus duorum erant digitorum cum quadrante longiffimi, deinceps fenlim breviores ad extremos ufque ramulos, (qui in fo-lia tandem facessebant) in ramis longissimis numero circiter viginti ad alterutrum scapi latus. Pinmula feu folia maximam partem bina adversa in surculis oruntur, ad octo aut novem paria in singulis, suntque per oras altius incisa, segmentis in acutos mucrones desinentibus, supina parte obfurtis vindia, prond pallidora, pundis fuamolis ferrigineis duplici ordine adnafectatius. Folia cotalia (firid loqui licar) cium plene extenia 8e perfecta funt, ni eorum medio ad radicem rudimenta foliorum vere fequenti explicandorum jam tum formata, conglobata feu convoluta & fiqua mis obducta apparent.

Folia in hac planta nonnulla per totam hyemem virorem suum retinent, locis præsertim calidioribus, quæ tandem novis subnascentibus sequenti æstate marcescunt.

In umbrofis, fabulofis præfertim aut petræis, ubi aquæ scaturiunt, quin & in paludofis ad stipites Quercuum putridorum cum D. Goodyero eam fapiùs invenimus, non in Suffexia tantùm (quamvis ibi plurimam) fed & in multis aliis Anglia locis.

Prolixam descriptionem D. Goodyeri non piguit Latinam facere, & è Gerardo emaculato huc transcribere, quoniam nescimus an à quoquam præterea descripta fuerit hæc species; planta autem ipla ad manum non fit.

CAP. III.

* Filix tenuissime fecta en monte Balon. J.B.

7. p. dola cubicorum aliquot, ferrugineo muíco obfeffis pediculis; in ramos particulares diviía, r on de plane ex adverto refpondentes, palmares & felguipalmares, quorum unufquifque *crifiar* haber, alternatum politas, femunciales & duarum unciarum; in fegemente avigua per extre mam oram crenata fubdivifas. Hanc

Lib. III.

Hanc invenimus in Vogesi montis parte Balon, quam ex fodinis argenti dictis Gerardmegni confcendimus menfe Augusto.

CAP. IV.

* Filix Rhatica tenuissimè dentata J. B.

D Filicem tenuifoliam profunde diffectam accedit; verum criftæ, quarum alternatus or-The training primary of the content accents verum entre, quarum attenatus or-tus in fingulares deano criffulas dividuntru, unciales, paulóve alriores aut longiores, te-nues admodum, crebróque & profunde diffectas, longe inter fe diffantes, averá parte punctatas, ut aliæ Filices.

puncatas, u aue ruco. Similis eff Adiantho folio Filicis, fed differt non folum in co quòd major eff Adiantho, fed præ-terea quòd pediculi. Adiantho ad radicem rubeant, quodque fegmenta funt quoque diverfa. Reperi in Rhatia primo, deinde in monte Rosberg propè Masemunster.

CAP. V.

A. Filix storida seve Osmunda regalis Ger. Osmunda regalis seve Filix storida Park. Filix storida sinstemi J. B. Filix ramosa non dentata storida C. B. Flowsing Fern og Ose-

X uno perplexarum radicum, longarum, nigricantium cespite caudes attollit bicubitales & altiones, virides, glabros, stratos, ramis patulos. Hinc inde alternative de la manufactura de la constitución de l uno perpenaturi rantami ingranturi ingranturi representa de control de la control de l autem folia omnia furfum spectant, trium quatuorve unciarum longitudine, semunciam lata, ex autem tona offinia natural apoctant, train quaturive uncarrant tonguature, tenunciam tata, ex principio latore fenfim extenuata, in obtulum mucronem definentia, à nervo per longutudinem decurrente exporrectis in margines, (qui integri funt nec crenis fecti) infinitis oblique venulis. Caulis (capus in fireculos aliquot divilus, racemulos unciales in fingulis furculis raultos fulfunet, feminibus multis confertiflimos.

Nascitur locis riguis ac palustribus putridis, in humidis quoque sylvis, in multis Angliæ provinciis. Locus. In infula Mona in clivis maritimis & rupium intervensis udis copiolam obfervavimus.

Flores Herbariis dicti nobis nihil aliud effe videntur quam folia ob femina adnafcentia non ex-

plicata, fed ad margines reflexa.

plicata, teo ao margines renexa.

Hujus radicem ad Hernias & ulcera exploratiffimi commodi effe feribit Lobelius, quinetiam Viren, colicis & fpleneticis plurimum conferre; nonnihil calidam effe & acrem, odoris non ingrati. Pars illa radicis media subcandida efficacissimam putatur non modò vulneratis, sed & cæsis, ruptis,

ex alto deturbatis decocta vel etiam tufa & cum aliquo liquore fumpta. Dod.

Rachitali morbo dicto remedium preflantifimum & quali proprium & specificum censetur hu-jus radix, cui percurandæ vel sola sufficiae. In Rachitide uti soleo conserva Asparagorum seu germinum teneriorum hujus & Filicis, maris, vel etiam Asplenii & Phyllitidis, prospero successis,

CAP. VI.

A. Filix faxatilis ramofa maritima noltras.

Unc ad litus Angliæ Occidentale rupibus maritimis adnascentem invenimus: D. Newton in puteo quodam Camaloduni in Esfexia observavit. Plantula palmaris aut fesquipalmaris est, ramola; ramuli & pinnulæ non ex adverso sed alternatim oruntur; pinnulæ obtulæ, Jariusculæ, per extremum crenatæ. Intensitús viret hæc species quam pleræque aliæ Filices. Pediculi & costæ soltræn mediæ in sicca rubere videntur.

CAP. VII.

A. Filix ramofa minor J. B. faxatilis ramofa nigris maculis punctata C. B. pumila faxatilis prima Clusii Park. Dryopteris Tragi Ger. emac. The leffer beanched fern.

Arietinas & rudera fequitur, radicem habens Labyrintheo contextu multipliciter implexam, Polypodii radicibus tenuiorem, repentem, & in obliquum & spargentem, nigram, raris sibris tenuibus & duris capillatam (inquit Clusius) sapore cum levi dulcedine infigniter accebo. Cauliculi multi, tenues, ex viridi fusci, palmares & dodrantales, longiorésque ramosi Filicis

Locus.

Ladem in vino decocta, & per aliquot dies pota laborantes Lienis excremento recreat; Gravidis

autem infenta centetur, ut que abortum faciat. E Veteribus. autem menta centetur, ut qua abortum raciat. Le reteriori.
Ad ambulta omnia vei igne, vel l'ervida aquà, aut oltoo, mirificè conducit radicis fuecus, vel recentis tulis, vel exficcata, affusà aquà rofaceà, vel aquà è fimo vaccino, vel florum Tilia, vel harum delectu fontana communi : tune enim fuecus lentus feu muchalgainolus exprimitur qui is melebitur, ubi reliqua medicamenta auxilium negaverint. Trag. S. Paulin.

Aremoricos & Neutricoum ultimos, qui vaftas fylvas colunt in frugum inopia e radice Filicis panem conficere notum est est Dalechampi relatione, ejudlemque cimeribus miri loco injectis faxa liquare, & virrea vafa fingere colore virida & fibbolicuro.

inquare, & virica vaa inigene conore vinan e incoordano.

Frient femit Hujus Speciei variotatis ciuquldam menimit f. Baubimus, titulo Filicis majoris mollis vamofes, cujus na vanetas. fegmenta inigularia paulo videntur latiora breviorique quâm illius [fuperuls proximé deferiptæ] nec utilli dura fed mollia nec fubus incana.

Circa Tigurum Helvetiorum fe collegife putat Autor, meminitque (inquit) ejus Gesnerus in

App. Hor. nomine Filicis maris mollioris.

App. Hor. nomine Filicis maris mollioris.

Plunius Filicem biennio mon feribi fi frondem agere non patiaris: Id efficaciffime contingere germinantis ramis baculo decuffis, quod & experientia hodierna confirmat, quamvis rationem quam addit Plinius ingeniosè fane excogitatam si experientia confirmaret, non probem, nimirum quòd fuccus ex ipfa defluens radices necet.

Præterea famam esse ait & circa Solstitium avulsas non renasci, quod aliis experiendum propo-

CAP. II.

Filix mas ramofa pinnulis dentatis Ger. emac. Szent beanrhed fern with indented

Ubris plurimis, capillaribus, nigricantibus, ex infimis caulibus (seu verius foliorum pediculis) qui in unum veluti corpus radicis coalefcunt, enafcentibus radicatur. Primo vers foliorum afiparagos convolutos paulatimi fele explicare incipientes certas, figuamis ferrugineis
prope terram obecetos, arche invecam junchos. Planta junior pauciora habes folia, adultor & annofior plura ad decem aut duodecum. Folium autem untumquodque ab ima parte prope locum fici
cum focis coaliris, quamprimum fe protis, antequam longitudieme digitalem affectuum fueris,
fibris quifinodi nigris demiffis alimentum attrahit. Folia jam extenfa trifariam dividuntur, Filicis
fernima vulgò dicta in noudum, nimirum in fcapum fele pediculum coftamve mediam, ramos laterarles primarios, & furculos feu ramulos fecundarios, quibus utrinque pinnula feu folia adnafcuntur. Scapus folii dictus in planta nobis deferipa (que è maximis era: quatour minimum pedes
longitudine quabat. [Sunt autem aliàs folia unius, duorum, triúnive pedum] fquamis illis feu
Mulco ferrugineo obdictus, praccipie radicem versis, firmus, anticà feu adveria parte planus, poflicá fubroundus, ab imo ad vigniti circiter unciarum fpatum nudus, deinde ramofus ramis in
univerfum circiter viginti ex utrolibet latere egreftis. Rami tertti à radice paris, qui omnium
longiffimi erant, novem uncias extendebantur, reliquis ordine brevioribus ad fumnos ufque. Raqui in unum veluti corpus radicis coalescunt, enascentibus radicatur. Primo vere foliouniversium circiter viginti ex turonoce tatere egrenis. Rami terru a radice paris, qui omnium longiffimi erant, novem uncias extendebantur, reliquis ordine brevioribus ad fummos ulque. Radici propiores bini plurimimi oppofiti cauli adnalecebantur, quo ab ea remotiores eo magis ab oppofitione aberrabant. Surculi leu nervi pinnulas futimentes in ramis lateralibus duorum erant digipontione abertabath. Success from the torium cum quadrante longifilmi, deincess fentim breviores ad extremos usque ramulos, (qui in folia tandem facessebant) in ramis longissimis numero circiter viginti ad alterutrum scapi latus. Pin-Ita tandem facellebanty in rams ionguimis numero circuer viginti ad alteriurum icapi latus. Pin-nulas feu folia maximam partem bina advorta in direulis oriuntur, ad ocho aut novem paria in fin-gulis, funtque per oras altius incifa, fegmentis in acutos mucrones definentibus, fupina parte ob-feurius vindia, pronà pallidiora, punchis feuramonis ferrugineis duplici ordine adinafcontibus. Folia totalia (fi ità loqui licara) ciun plenè extenfa 8e perfecta funt, in oroum medio ad radicem rudi-menta foliorum vere fequenti explicandorum jam tum formata, conglobata feu convoluta 8e fquamis obducta apparent.

Folia in hac planta nonnulla per totam hyemem virorem fuum retinent, locis præfertim calidi-

oribus, que tandem novis subnascentibus sequenti estate marcescunt.

In umbrofis, fabulofis præfertim aut petræis, ubi aquæ fcaturiunt, quin & in paludofis ad ftipites Quercuum putridorum cum D. Goodyero eam fæpius invenimus, non in Suffexia tantum (quamvis ibi plurimam) sed & in multis aliis Angliæ locis.

Prolivam descriptionem D. Godveri non piguit Latinam facere, & è Gerardo emaculato huc transcribere, quoniam nescimus an à quoquam præterea descripta fuerit hac species; planta autem ipfa ad manum non fit.

CAP. III.

* Filix tenuissimè secta en monte Balon. J.B.

Olia cubitorum aliquot, ferrugineo musco obsessis pediculis; in ramos particulares divisa, ron planè ex adverlo respondentes, palmares & lesquipalmares, quorum unusquisque erifiae habet, alternatum politas, semunciales & duarum unciarum, in segmenta exigua per extremam oram crenata fubdivifas. Напс

Lib. III.

De Herbis semine minutissimo, &c.

151

Hanc invenimus in Vogeli montis parte Balon, quam ex fodinis argenti dictis Gerardmegni confcendimus menfe Augusto

CAP. IV.

* Filix Rhætica tennissimè dentata I. B.

D. Filicem tenuifoliam profunde differtam accedit; verum crifta, quarum alternatus or-tus in fingulares deauo criftulas dividuntur; unciales, paulóve altiores aut longiores, te-nues admodum, crebróque & profunde differ punctaras, ur alse Filices.
Similis eft Adiantho folio Filicis, fed differt non folium in eo quòd major eft Adiantho, fed pra-

Similis en Austrian 1010 Ames), sea amest mon roman ir co quou major en Austrian, se terca quod pediculi Adaintho ad radicem rubeant, quodque fegmenta funt quoque diverfa, Reperi in Rhatta primò, deinde in monte Rosberg propè Mafemunster.

CAP. V.

Filix florida five Ofmunda vegalis Ger. Ofmunda vegalis five Filix florida Park. Filix floribus infignis J. B. Filix ramosa non demata storida C. B. Flotuning feen of Genund royal.

X uno perplexarum radicum, longarum, nigricantium cespite caules attollit bicubitales & al-tiores, virides, glabros, striatos, ramis patulos. Hinc inde alæ exoriuntus; punnatis octo a novémve conjugationibus foliorum, impari una alam claudente, constantes. Singularia novemve configationistic jointems, impart una aiam ciaucente , contrautes. Singuiata autem folia omnia furfum fepedant, trium quaturive unicarum longitudine, femuncian lata, ex principio latiore fenifim extenuata; in obtuluis mucronem definentia, à nervo per longitudinem decurrente exporrechis in margines, (qui untegri funt nei ceranis fecti) infinitis oblique venulis. Caulis fcapus in furculos aliquor divitus, racemulos unciales in finguis furculus mulcos fuffunet, feminibus multis confertiflimos,

Nascitur locis riguis ac palustribus putridis, in humidis quoque sylvis, in multis Angliz provinciis. Locus In infula Mona in clivis maritimis & rupium interveniis udis copiolam obfervavimus. Flores Herbanis dicti nobis nihil aliud esse videntur quam solia ob semina adnascentia non ex-

plicata, fed ad margines reflexa.

ex alto deturbats decocta vet etam tuta & cum auquo tiquore tumpta. 2014.

Rachitidi morbo dicto remedium preflantifimum & quafi proprium & fpecificum cenferur hajus radix, cui percuranda vet fola fufficiat. In Rachitide uti foleo confervă Afparagorum feu germinum teneriorum hujus & Filicis, maris, vel etam Afplenii & Phyllitidis, profero fuccella.

CAP. VI.

A. Filix (axatilis ramofa maritima noftras.

"Une ad litus Anglia Occidentale rupibus maritimis adnascentem invenimus; D. Newton ne au nus Angare Occaentaie rupious mantains aunaicentem invenimus: D. veeunos in pueto quodami Camalodani in Effexia obfervavit.
Plantula palmaris aur Efquipalmaris eft, ramola ramuli & pinnula non ex advero fed alternatum orinunt; pinnula bottale, latufculæ, per extremum creatæ. Intenfits vite hæc fpecies quàm pleræque alia Filices. Pediculi & colta foliorium media in ficea rubere videntur.

CAP. VII.

A. Filix ramosa minor J. B. saxatilis ramosa nigris maculis punstata C. B. pumila saxatilis prima Clusti Park. Deposteris Tragi Ger. emac. The letter manched Fern.

Arietinas & rudera fequitur, radicem habens Labyrintheo contextu multipliciter implexam, Polypodii radicibus tenuiorem, repentem, & in obliquum is spargentem, nigram, raris si-bris tenuibus & duris capillatam (inquit Clusius) sapore cum levi duleedine infigniter acci-Cauliculi multi, tennes, ex vividi fulci, palmares & dodrantales, longiorésque ramosi Filicis

Lacus

Locus

HISTORIA PLANTARUM.

forming vulgo dette inftar (cui tamen magnitudine plurimum cedit) quibus pinnatim annexa foha Filicea, crenulis denticulata, fubinde averfa parte pulverulentis tuberculis afperfa,

In opacis ad latera montium observavimus sepius tum in Anglia, tum in regionibus transmarinis; in Anglia prope Abbattam Tinternensem in agro Monmuthens, inque Westmorlandia plurimam varis in locis; in transmarinis circa Franchiment castellum in agro Leodiensi non procul à Spada urbecula Acidulis celebri; in fylvofis ad latera montis Saleva propè Genevani, & alibi.

CAP. VIII.

De Adiantho.

Diantum 'Adlarror Gracis dicitur on & shairons, i. e. in aquis non madescat, ob ficcitatem scilicer superficiei, que aque contraria ett, & eam solet repellere, quemadmodum in pul-vere & pennis, & aliis ficcis & levibus contingit, in quibus non consistit aqua, sed aut elavere & pennis, & aliis heccis & lævibus contingit, in quibus non conititit aqua, led aut elabitur, act in guttals rotundatur. Plin lib. 22. c. 2.1. Aliid Adaino miraculum, aquas repluit, perficiem merlimeve fixeo fimile (f), tonta Difficiatio deprehenditur, unde & mone à Gracii. Non quod nunquam onnino madelca, quad longiore mora in aqua fibinerfum non aque ac alie plante irrigatum onnino madelca, quad longiore mora in aqua fibinerfum non aque ac alie plante irrigatum fibines e calo decidentis fillificida folis ejus non infideant, ut Nicander, ob ficcitatem felicer & lævorem fiperficies. Ali a 24 m halmo marcefere & a privativa dictum cenfent, quia non ut relique herbæ illigo decerptum marcefere. Polytrichum dicitur quod capillos multos & denfos faciat, eorúmque defluvia expleat.

1. Adianum album folio Filicis J. B. Filix faxatilis caule tenui, fragili nobis dici folita. Stone-Fern with a fiender brittle fialk.

T.B.

n noc genere, autumne tamen intercum morantant, came venus, ragus; pam momous, teners oc facili marciclentibus : primiti oblongis, altius incilis, raris. In muris antoquis è lapidibus extiructis, inque rupibus & faxorum interfittis in regionibus mon-tofis, ut v.g. m Peco Derbienti, Weltmorlandia & Occidentali Provincia Eboracentis parte fre-tosis, ut v.g. m Peco Derbienti, Weltmorlandia & Occidentali Provincia Eboracentis parte fre-

A. 2. Adiembum nigrum Officinerum J.B. nigrum aulgare Park. foliis longioribus pulvorulen-tis, pediculo nigro C. B. Onopteris mas Ger. Common black Mainben-fhair, oz Oalt-fern.

Radix pro planta modo satis crassa, obliquè acta, plurimis fibris nigris terram firmiter apprehendt. Cauleuf, feu versit soliorum pedicui dedrantem interdum longi, firmiores quam pra-cedentis, nee adoò fragiles, laves, in nigrore splendentes, quibus in aquali ortu adnectuntur ra-muli, utrinque pinnari, pinnulis altuis incifis, 8c in alias interdum libiurifis, niciali fere circa principium latitudine, sensim in tenuem mucronem desinentibus, circum oras crenatis, alcius quam

in Ruta muraria, lineolis pulverulentis aversa parte de Filicum more diffinitis.

Folia huic plante firmiora & denfiora funt quam præcedenti, adeóque Rutæ murariæ fimiliora, glabra & splendentia.

In opacis ad radices arborum & fruticum, ínque aggeribus umbrofis & muris antiquis paffim provenit tum in Anglia, tum in exteris regionibus.

Dryopteris alba Park. alba Dodonai Ger. emac. cum à præcedente folo foliorum & pediculorum colore dilutiore differat, diffincta species censenda non est, cum hac accidentia atati aut loco natali deberi verifimile fit.

Adianthum nigrum pulcherrimum Lugdunenfi fimile Thal. nos cum C. Baubino huic specie idem

Viribus cum reliquis hujus generis convenit.

A. 2. Adiantum

A. 3. Adiantum album fioridum feu Filicula petras crifps. Sutall flotming flock-fern.

An Adiantum album petrasum Rusa muraria acceden i BB: cojus deferipio faperita pofita eft. An Ad. abom crifpum Schwenchel? cojus estam fisperita meninimus. An fortè Ad. folius minutim in oblongum feiffis, pediculo viridi C. B?

Radix ei firmiter in terram depacta plurimis fibris rufescentibus constat, gustui amara. Folie ex eadem radice multa, longis pediculis insident, palmaribus scilicet aut sempedatibus, satis firmis, ex eadem radice multa, longis pediculis infident, palmaribus fcilicet aut femipedalibus, fatis firmis, glabirs, virentibus, ipid quoque obscuritis virentia quâm reliquarum hujus generis, ramofa & varied virila, Adianti albi folia magnitudine & divifitaf fais nonnihi referentata, majora uncunque arque profunditis & argutitis fecta. Sunt autem duûm generum, ala fegmentis feu pinnulis latioribus conflant, furinque cenunter incita & Coriandri feu Petrofelim crippi folia quadantemus referentis, tala fegmentis fongs, anguftis, ad margines undique reflexis & flores dictos Ofmundar regalis referentismis. Supor foliorum acris & calidus.

Rara hee & perelegams planta in agro Weltmorlandico propé Orten vicum & alibi, ad macerias Losa, & muros antiquos è lapidibus nulla calec commifis extructos, quibus eò loci agros difleterminant, cos piosè provenit. Invenimus etiam in ardus & excellis montis Sanouden rupibus, in Cambria Septem-

CAP. IX.

* Filix scandens exotica anomala. Filix scandens perpulchra Brasiliana Breynii. Filicis an species

Perm.

Almam fanè inter Filices jure meritôque obtinet Brafiliana hac elegantiffima, que vicinis fructiobus altifique rebus advolvieur, & ab imis ad fimma repit, farmemorum ope rigiduli-culorum, plendentium, è viridi fiadiceorum, ex quibus per intervalla palmara longioris ve noduli contrariis femper inter è berevifimis nafcentes peticulis generantur, hirfut, quorum finguli utrinque coftam, epidem quo farmenta coloris, proferrur, hirfutam, palmarem & fequipalmarem, follofis viridantibus, elegantiffimis, alterno pofitu alatam, tandémque in longum definentem. Quodlibet verò foliolorum alquo modo Convolvuli falia Michae folio conveniens, parvohirfutôque pediculo innititur, in tres plerunque divifum lacimas: utpote in duas breviores obtufas, denticulis quatuor, quique, vel fex, longis radiatas, unainque longam, nonnunquam fefcuncialem, (è médio brevium exorientem) denticulis urinque inflar Priftis roftri ab imo ultra medium, aque inde alque ad excremum cacumen crens fubidiffimis pradiam. Denticuli dicti omnes angulti funt. Coryli nucamentorum figură, in fuperiore latere fquamulis crifisi arctiffime aque antique cunose veltir indultifimis ferraginet coloris, inter quas granula orbicularia * Selaginis prima* Thalii interviani.

HISTO-

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER QUARTUS.

De Herbis flore imperfecto, feu apetalo flamineove.

LOREM imperfectum voco quicunque foliis illis tenellis, fugacibus, colora-te caret que nos petala dicrunts, adeóque folo calyce & ffaminibus com-ponitur. Sub ffaminibus ciam flylum comprehendimus, quo pauciffimi Hores carent.

nores carent.

Notandum tamen calyces feu perianthia in nonnullis plantis, utv. g. Fegopro, Potamogiume angustifolio, & Bistoria, tum colore tum confistentia tenella sforum perala proxima similitudine referre.

Diftinguantur quòd non defluant aut marcescant antequam semina maturitatem consequantur; verum ipiis pro vasculis inserviant.

Librum hunc in tres Sectiones partiemur. Prima erit de iis quorum fructus floribus contigui non sunt, sed vel totis plantis dirempti, in Sexu distinctis : vel in eadem planta paululum remoti seu sejuncti, ut in Ricino, &c.

Secunda de herbis (emine triquetro donatis.

Tertia de reliquis quæ semine sunt rotundo, aut paululum compresso, aliúsve cujuscunque figuræ præter triquetrum.

Herbæ flore imperfecto, seu stamineo, petalis carente sunt vel fructu

A flore tota planta dirempto; qua fexu distincta habentur, quia ab codem semine orta alia florem abique fructu, aliæ fructum abique flore producunt. Hæ aut funt vel

Scandentes, fructibus squamosis, in racemos congestis, quorum usus est ad condiendam cerevisiam nè citò acescat : Lupulus.

Erecta, que vel sunt folio

Composito digitato, è cujus corticibus linteamina fiunt; CANNABIS.

Spinulus arentième objūtā; foliis in caule binis ex adverso sitis: URTICA. Schulus rentième objūtā; foliis singulatim alterno ordine positis, seminibus in nonnullis plantis murciatis: SPINACHIA.

Binis cobærentibus, testiculorum ferè in modum, vasculis inclusis, foliis in caulibus adversis; radice

5 Perenni reptante : CYNOCRAMBE.

Annud, folis

S Glabris: MERCURIALIS,

Hirsuis: Phyllon.

In eadem planta à flore aliquantulum remoto, fructu echinato aut aspero. (Monospermo, foliis laciniatis Absynthii: Ambrosia.

Bina intus semina claudente, foliis subrotundis Bardanæ: Xanthium Arctium, Bardana

(Elatior & arborescens, folis laciniatis, fructu Ricino animalculo simili: Ricinus, Palma

Pumila, foliis & facie Heliotropii : HELIOTROPIUM TRICOCCON.

Flori contiguo seu cobærente, Hæ vel sunt semine

Triquetre,

Triquetro, eòque vel [Lucido seu splendente ac si politum esset; lateribus atque etiam angulis (Æqualibus, floribus seu florum calycibus (Hexapbyllis, quorum tria conniventia semen, ceu vasculum quoddam, ample-Auntur & occultant, interdum etiam arcte adharentia; folis mollibus aut læctunture o occurant, intercum enam arcte aunarientia; toins monitous aut lavibus, radice lutea aut rubente: Lapathum. Hujus species illa qua acido est sapore Oxalis seu Acutosa dicitur; qua radice purgarrice, Rhabarba-(Pentaphyllis, floribus in summis caulibus & ramulis, in spicas congestis, radice intorta affringente: BISTORTA. Intoria airmigenic: BISTORIA.

Inequalibia, nagulo duobus minoribus lateribus comprehenso valde obtuso, reliquis
duobus majori lateri adjacentibus non minus acutis, folis Perfice, flosculis
quadrifolis, in spicas congestis; Persicaria, quæ vel Acris folio emaculato; tatoria & emetica vehementi : HELLEBORUS ALBUS. Minores, floribus pentaphyllis
(In spicis è foliorum alis egressis, foliis triangulis Eretta, floribus speciosis, semine esculento: Fegopyrum, Erysimum Cir. Scandens, floribus minoribus, fructu non esculento, Convolvulus NI-In foliorum sinubus, cauliculis crebris geniculis interceptis, foliis parvis angustis: POLYGONUM. Rotundo aut paululum compresso, aliusve cujuscunque figura prater triquetrum. Ha vel sunt flore florisve calvce Sedi seu basi seminis fructusve coherente, semine vel Nudo, nullo scilicet præter calycem vasculo seu tegmine clauso vel excepto; * Tetrafpermae, aquaricae, flosculis in spicas disposities: Poramogiron, Monospermae, calyce interdum arche connivente & semen amplectente, interdum aperto, femen visui exponente: BLITUM SYLVESTRE; cujus species illa quæ folio est quernum æmulante odorata Botrys dicitur, quæ in maritimis oriur foliis Vermiculata KALIMINUS ALBUM; reliquæ pleræque Atriplicum nomine censentur. Flosculo d perianthio distincto incluso, herba in parietinis & ruderibus nascente: Parie-Vasculo à flore diffincto protecto, eóque vel [Bivalvi, è duabus laminis ceu valvulis conniventibus tantum, non coherentibus composito; ATRIPLEX. Subrotundo, membranaceo, undique clauso, quod per maturitatem horizontaliter rum-pitur, foliis ad margines æqualibus, oblongis; seminibus in singulis vas Singulis, spicis minus pulchris: BLITUM SATIVUM. Pluribus, Ípicis fericeis, colorífque gratiam diu retinentibus ficcatis : AMARAN-TUS HOLOSERIGEUS. Cordato, flore flavo, foliis crenatis subrotundis, in aquosis nascens : SAXIFRAGA Summo semini aut fructui innascente, esque vel Vafeulo inclufo (Verrucofo, offeo, in spicis prælongis angustis, folio lato, glabro, radice esculenta: BETA. Molliore & membranaceo, nullis verruculis scabro, In terna loculamenta diviso, folis rotundis craffis, duris Hederæ, facultate cathartica valida: Asarum. (Simplici, nec diviso in cellulas, striato, slosculis & seminibus In summis caulibus & ramulis, foliis subrotundis, eleganter crenatis: AL-CHIMILLA. Ad latera caulium è foliorum alis exeuntibus : Percepterre. UNudo, foliis angustis Caryophylli aut Graminis : KNAWELL.

Præter herbas hac Tabulá comprehensas alias adhuc aliquammultas flore imperfecto seu apetalo huic Sectioni addidimus, quarum quoniam flores & semina, corúmque situs, figura aliáque accidentia nobis nondum probe observata & perspecta sunt locum iis suum & proprium in Tabula assig-

Ex funt Kali geniculatum cujus ramulorum compages constat ex frequentibus squamulis pulpofis, sub quibus instar Lentis semina concipiuntur, qua decidunt arescentibus squamulis in hyeme, ut observavit Cæsalpinus.

Kali semine cochleato spinosum & non spinosum, quod genere differt à Kali geniculato. Sedum fruticosum seu Vermicularis frutex, qui quibusdam species Kali habetur.

Scoparia feu Belvedere Italorum.

Campho-

Camphorata & Camphorata congener.

Herbæ nonnullæ minimæ Polygoni & Anthyllidis nominibus Botanicis infignitæ, quarum flores & femina adeò exigua funt, ut corum partes & figura, reliquaque proprietates & accidentia nudo oculo vix discernenda funt.

N. Praxer herbas hac Tabulà comprehenías dantur etiam alia in alia generibus fexu differentes, ut Sefamodes parvum Cluf. alia quoque quarum fruêtus à floribus remoti funt, ut v. g. Frumen-

tum Indicum Maix dichum, Lachryma Jobi, Sparganium, &c.

N. Plantæ femine triquetro aliter & fortaffe commodius diftingui poffunt florum respectu in eas oux funt floribus

> (Hexaphyllis ut Helleborus albus & Lapathuni. Pent aphyllis, (Speciosis, spicatim dispositis Speciolis, Indiani unionis
>
> In fummis caulibus: BISTORTA.
>
> In fpicis è foliorum alis egressis: FEGOPYRUM.
>
> Minùs pulchris, ut in Convolvulo nigro & Polygono. Tetraphyllis, in Perficaria.

SECTIO PRIMA.

De Herbis quarum fructus floribus contigui non funt.

PARS PRIMA.

De Herbis quarum fructus à floribus totis plantis distant, seu de Sexu distinctis,

LANT Æ hac Sectione comprehenfæ, fi fexu reverà non different, prout nos opinamur. LANTÆ hac Sectione comprehenta, i fexu reverà non diferant, prout nos opinamur, unmarma faltem aut fimilitudimen quandam fexts obtinent, cum in eadem feccie non nullar naturà fteriles fint, & feminis infrecunda; alta fertiles & feminis pragnantes. Has notunulli mares vocant, illa feminia: ali rectivis illas mares facium, has feminias. Semina enim plantarum Animalium ovis refpondent, qua feminiar pariunt, non mares. C. Bendimu quas nos fexu tantum diverfas ftatumus, fieccie diffinctas facit: minits rectè; cum ex ejuldem planta femine turaque oriantur: æquo onim jure Virum & Feminiam fpecies hominis diffinctas fa cere potuiffet.

CAPUT PRIMUM.

A. De Lupulo Salictario.

Upulum à Plinio 1.21. c. 15. Lupum falictarium nominatum volunt. Lupulus cur dictus fit me later, Salictarius autem dicitur quia fubit scanditque Salices & arbusta omnia circumvolvendo: A falicibus autem potius quam ab aliis arboribus denominationem fumplif-Cumvoirenois i Ainauconois i Andrea audin pour guant ai dans arborates aenominatonem iumppilie nobis videtur, quia locis humenribus & afhivorum ripas, ubi & Salices, nafei amat. Lobelius Salicarium dictum esaftimat, quia fulera que fandit ut plurimum Saligna funt. Melite Fatimi fula afere dictur. Caerum note Lupuli characterificae quibus ai reliquis huus generis dittinguiur funt, Caelus volubiles: Fractus (quamofi in racemis laxis; quibus incoctis efficiar ut Cerevifia attatem ferat incorrupta, nec citò in vappum aut acotum degenere.

Lupulus mas & famina J. B. I, seu mas & II, seu famina C.B. 1. sive sativus & 2, sive ssl-vostivi Park, nec enim aliter disferun quaim magnitudine & existiate alissque accidentious à cultura ortis. Lopus salistant Gen. 10ps, sile 32pla enth fremair.

Anadendras Lupulus, per se infirmus, facilè redicis & proxima adminicula, que apprehendit, conscendit; non ille quidem capreolorum, quos nullos habet, ope, sed tortilibus asperis, angulofis, purpurascensibus & concavis farments , tenaci pedamentorum complexu, în altum fubniters, careroqui humo se oliter vis potis. Folia egualis bina adverla, pedicults pulnaribus, afjora de interdum rubontibus adnexa, modò Mori di mitata, integra in mucronem abeunt, plerunque trifariam aut quinquafariam divila, totidom mucrones oftentantia, tum hie, tum illic per ambitum ferrata. Flores in mare dicho è foliorum alts racemofi, cannabacet, colore herbido pallefeentes, fex foliolis & totidom framentus componuntus, nullo fequente fruên evanescentes. Frienu in feemina strobilorum instar, squamis compactiles, verum membranaceis & laxis, colore pallido seu ex

mina ftrobilorum inttar, tquamus compactiles, verum membranaceis & laxis, colore pallido feu ex viridi latzo, fenez continent ruffum, amarum.

In fepibus peffim abundas, & ad dumeta & margines pratorum humentium luxuriat. Lupuli tam Lecur. in Anglia, quim in Germania Vitimi inflar, in lupuletis fernatur & coluntur, magna curà, nec minore impensă, depactis prevlongis perticis, quas farmenta confeendunt atque etiam fuperant. Solo gaudent humidiore, latiore & pinguiore, bene flercorato. Tota planta culta letior multò evadit, florum thyrfis foliaceis & (quannolis grandioribus, femine etiam paulò majore. Vindemia

evadif, florum thyrfis foliaceis & fquamofis grandioribus, femine etiam paulo majore. Vindemiz tempore uwz decerpuntur, in furno ad id przparato execuntur, in faccos deinde congeruntur & venum exponentur. Here partim ex Adyre aprim ex Adyre abforvatione. Harum ulus notifimus eft toti orbi, ad condiendam nimirum Cerevifiam ne citò aceleat aut corrum-vive & viv. Harum ulus notifimus eft toti orbi, ad condiendam nimirum Cerevifiam ne citò aceleat aut corrum-vive & viv. Harum ulus notifimus effervetur: quod præflant mediante infigni amarore queme i communicant, quidramen attate paulatim evanefcit, Cerevifia interim vinofim laporem veutifate contrahente Quinimo Lupulus incoctus Cerevitiam lalubriorem reddere exilimatur & fapidiorem; dureticam

Quinimo Lupulus incoctus Cerevitiam falubriorem reddere exitifinatur & fapidiorem; diarreticam quoque & emmenagogam vim eidem communicare, fanguinem purgare, ictero & hypochondriacis affectibus utilis effe. An verò calculo renum & vefica atterendo & expellendo conducat, an è contra ad quis generationem & coagulationem faciat, à nonnullis ambigiur. Qui adversite calculum eum commendant co argumento ninuture, quod calidis fie & diuretcus.

Qui utim quis in calculo damnant, fententiam fuam valido fanè cibicine experientif fuffillei unt, qui effet Cerevifit lupulate (quam nos Bieram vocamus) ufu calculoforum paroxyfini exacerbantur; qui e' contra Ala (fie dicimus Cerevifiam cui Lupulus non fueri tincodus) poru leni-untur & migrantur: partere ex quo Lupuli in Cerevifia ufus in Angliam introductus fir, calculum apud nos epidomicum factum effe, mulcique plures quàm ofim infeltific claritari. Nos is popuis affentimur, qui ufim quis in Cerevifia probant & commendant. Subtroi en im inde nobis videtur, & ventriculo gratior, & cibo concoquendo utilior. Nec oblit; quod Cerevifie Inqulate potus calculofis à medicis interdicatur, fals praferbatur; illud enim fia al eniendos paroxyfinos; cui fuii Ala ob lenitatem & lubricitatem fui la vocem fium conducis, non ad morbum eradican, equi excaufam tollendam ; cum Ala ob lenitorem & viciditatem fuam, utique Tartaria utifacum copiam quam deponit, calculo generando potitis & coagulando quàm difiolendo & commidum, entre cautam conencam; cum Am objeniorem exposamatem main, inque aprian autre-cum copiam quam deponie, calculo generando potius & coagulando quam difolvendo & commi-nuendo apra nata videatur. Falluntur autem qui calculum epidemicum factum, ex quo Lupuli in cerevifia ulus introductus fit, exiftimant. Nam quamvis Lupulus frequentioris hodie usus fit in ur-Cercinia unis introductus in comminata. Ioani quantos Lupinios requestinoris note uno in un un be Londino quaim uniquam arachae futeri, pauciores tamen inibi nun dierum quàm finperior ecculo calculo laborant, ut ex accuratis D. Grann. Obfervationibus pater. Quod ad calculum atticulo calculo laborant, ut ex accusatis D. Grann Observationibus pater. Quod ad calculum attinet, putamus liquoresillos qui Tartarum copiolum continent & pracipitant, generationem ejus in
corpore humano promovere; unde & aquar potores à morbo illo immunes futuros atribaramur; qui
autem vino indulgent, & merum affidue bibunt, perfape calculo aut podaged vexantur; quorum morborum cadem cautà, cadem materia effe videux, ideòque non rato in se munto transfinutantur,
quàm in Anglia tabi Cerevitii pro potu ordunario utinum. Vinum autem Gallicum copiosim Tarquàm in Anglia tabi Cerevitii pro potu ordunario utinum. Vinum autem Gallicum copiosim Tartarum pracipitanti pro potu ordunario utinum. Vinum autem Gallicum copiosim Tartarum pracipitanti in menti bibules calculo obnoxios effe, & vinum etiam Tartaro abundare, non tamen idicirco calculum generat, quad Tartarum capiositum deponat, fed do alfam alquam nondum
exploratam rationem. Deinde ad calculum pracevendum conducere opinamur, ut renes & ureteres copioso fero feu turni dibinde inundentur. & proluantur, ità enim & meatus omnos urinazi exportatin rationem. Denne au catemuni pressertemun communes opinamus, at tens et me-teres copiolo fero feu turni fibilinde i nundentur. 85 prolantur, ità enim 86 meatus omnes urinadi dilatantur, 86 arenula: unà cluuntur. Hino qui fe plufculum invitant, 86 firenue bibunt rariffime calculo infestantur: Diuretica quoque si effectum suum sortiantur, & urinam copiosam cieant,

calcuio intertantur: Diurerica quoque ii errectum num iortiantur, et urinam copiolam cieant, calculii materiam in renibis refidem auferunt, cjulque concretioni antevertunt.

Turiones Lupuli velut & Afparagi vulgaris verno tempore coquantur, cámque butyro aut oleo communi, acci tantillo & fale menfis adhibentur. Eorum efu fanguis purgatur, feabies pracavetur, alvus folvitur, epar & lien obstructionibus liberantur.

R. Salis nigri, Lupulorum recontum ana manipulos duos, Uvarum Corinthiacarum cerul, fà. Probè contufa, mixta, & in maffam fragilem redacta carpis applicentur pro epithemate ad Febrem quotidanam fugandam. D. Boj. de Utilit. Philopoly, not.

Lupulus feandendo perticas motum Solis observat, h. e. à dextra ad finistram, seu ab Oriente per Maritanu and Coddanam. Alatim.

Heridem versus Occidentem flecitur, nunquam in contrariam partem, licet ple manu volvendo & dirigendo ut eò tendat afficere coneris. Idem & alis omnibus Convolvulia ba hea parte Ælquatoris nalcentibus commune elle aliquando exifimavimus. Nunc tamen experientia contrarium tors materinous commune use auquanoo caminavimus. Nunic atmen experienta contratuon edoctt iminus, alii enimi a dextra finifitaria versis fecturur cum Lupolo, ut v g. Brimia ni-gra, Corvolivain niego, & Periclipmenm; alii â finifira versis dextram, ut Phofedia, Cufena, Corvolivain migo et minor; alii nunce in hane, none in illam partem, ut Dulcamara. Sunt ergo qui Solem fequintur; finit etiam qui refugiant; funt denique qui ambigunt.

tem tequantur; time cetam qui retrigante; tiane certique qui amosgam. Idem & Cochleis terretribus accidere, ut id obiter notemus, oblevavit ingeniofiffumus Vir & fingularis Amicus nofter D. Martinus Lifer; quarum quantis maxima parsa finifra dextram versus circumactis orbibus intorqueatur, nonnulle tamen (minores ha funt & acutiori vertice) fipris in Circumacus Orinois, mitorqueatau , nomunia tancin (minor proposition) in the large l

Cercum non omittenes una que commis nauer de Luque tentre a porte santiante entre un Vulgus (inquir) & Vetales Salmanticonfes medicinam empiricam facilitare folire ad curandam alopecam à Venerea lue natum hac ratione lupulo urebantur. Ejus radices pondere libra unus probè lotas & à fordibus repurgatas per noctem in aquæ libris octo macerabant : postridie in illa

ipfa aqua lento igne & fumi experte ad tertiz partis confumptionem coquebant, vel etiam ad me-diam partem, fi vehemens effet Alonecia. Decoctionem fervabant in tilium. Ejus 3 viii. mane argris jeunis propinshant, deinde fitzagulis injectis fudorem provecabant. Adelbean interdum Apui five Seinii hort, dusa aut ries uncias, & graminis aliquot radices, & connunquam etiam paflas uvas à gigartis mundatas.

CAP. II.

De Cannabe.

Annabis nonnullis à Comme nomen habere putatur [eft autem Canna, ut Calamo major, ità Arundine minor] Cannabis enim propter Cannam feu Culmum practique expetitur. Arunaine minori Cantinabo timi proposa Cantinati ca Cantinati processa especiali.

Sunt autem Gracis Kangas fontuli fluorequie featurigines, quibus lois cim Cannabis fponte & fata luxuriet, videur Lobelio id nominis indepta. Cannabis notæ characterifitæ funt Folia digitata; corticum filamenta valida & tenacia, ad funes & linteamina texenda idonea.

1. Camabis sative C. B. mas & semina J. B. sativa mas & semina Park. 1. seu mas & s. sens semina Ger. cmac. Henny the male and semale, of Winter and

Radix et fimplex, alba, lignofa, fibris aliquot donata: esulis quadratus, hirfutus & ad tactum alper, intus conceyus, fingularis, homine altior, licet (inquir J. Bauhinus) feemina mari altitudine

cedat, cortice in fila ductili. Folia contrariis inter se pediculis bina, in quatuor, quinque, aut plura segmenta ad pediculum ufque dividuntur, venofa, artevirentia, algrando quantos quantos aus para reginenta au penenunt un que dividuntur, venofa, artevirentia, algran, ferrata, odore caputentante. Flore in mare five fierli ex als folionum exeunt in quatuor furculis feu racemulis fe dicte in modum, ut in Urtica; quinque fololis compositi, exterits purpurantous, albentibus inten-nits, curn condem in medio apieting fubluteis. Feemina feu fertilis nullo prægunte flore [emen co-nits], curn condem in medio apieting fubluteis. piolum fert, secundum caules confertum, majusculum, subrotundum, nonnihil compressum, gla-

Locus.

Locum natalem ubi sponte sua oritur nondum novimus; verum in omnibus serè regionibus in agris feritur. Amat folum pingue, stercoratumque & riguum, ut recte Columella. Commodum folum nacta adeò luxuriat, ut herbas omnes, tam noxías quàm utiles, fuffocet, nec enafei, nedum

View 18 Tyles.

View 18 Tyles.

View 18 Tyles.

View 19 Tyles. tia ununtur. Galen. apud J. B. In Francia Orientali, referente Trago, aliifque nonnullis regionibus semen Cannabis quotidie inter cateros cibos decoquitur, non aliter quam Hordeum: at camust cutoria camania quocute mos carecos cuso coordinato ; non acce quant Quinte Quinte put vaporbus replet & immodicé fi effur delirium facir, ut Coriandrum. Strib. Quint & F. de le put vaporbus à folo Cumabis femine in lacte bubulo pingui ad crepaturam circiter cocho & colato, atque bis terve in die ad 3v. aut vi. sumpto plures curavit ictericos. Sylvius de le Boe prax. lib. I. Emulio feminis Ictero prodesse dicitur, siquando ex sola obstructione & citra sebrim exoritur.

Lugd.

Herbæ fuccus necnon feminis, è viridi expreffus instillatus aurium dolores ab obstructione natos.

Herbæ fuccus necnon feminis, è viridi expreffus instillatus aurium dolores ab obstructione natos. rierus nucus necrion tenuns, e vineu captenus intunatus autum donores ao ostructorie nafos fanare traditur: eft infuper he fuecus certa pernicies infectis interantes & vulnerum puridorum alumnis. Hinc (ut radit Mattholus) Cannabis recentis decochum, expressa valide herba, terredrum lumbricorum cavernulis infperium fratim eos evocat, codem modo quo foliorum Perfice aut

Juglandium putaminum fuccamentum decoctúmve.

Semen infuper Gallinas ovorum feraciores reddere experientia sesse comperisse scribit idem Mattiones anno commune orionati postanos reason exponenta nos competitos terms defin matricos, adeb ut Cannabis femine pafra, etam hyeme faviente, quo tempore alias rariis parere folent, ova frequentuis multo ponant. Verum eadem (ut feribit Lobelius) ob alimenti copiam quam suggerit, postea steriles & quasi pinguedinis mole obrutas reddit. Aviculis etiam cibus est ac tantum faginæ adfert (eodem referente) ut aut enecet, aut cantillandi adimat alacritatem aut ac cartum ngune auten (conein referency in a conec) and cartum and facultatem, it Cardialibia, Rabicillo, Lingiti, Ox. No guidem comperimus Aviculas canoras non alio femine libentiùs vefci quam Cannabis, nec fi modice prabeatur, & alis feminibus, Rapz v. g. aut Napi permiftum, ullum eis damnum aut nocumentum inferre observavimus.

Quod femen hujus plantæ genituram extinguat, inter Botanicos convenit. Verum experientia melior magiltra concordibus corum faffragus refragatur. Perfæ enim nunc dierum ad Venerem Himulandam femen Cannabs frisum & come Sale commission in the Cannab frisum & come Sale commission in the Cannabs frisum & come Sale commission in Cannabs frisum & come Sale commission in the Cannabs friends of the Cannabs friend Columbini magnitudirie formata, ad eundem usum vorare solent, ut resert Olearius in Iimerario. Chirurgus Ducis Lotharingia laudabat unice D. Heubergero secretum suum ad ambusta, plurimorum falure expertum, oleum expressum ex semine Cannabis in quo Ceræ aliquid dissolutum fit, applicetur : Sedat dolorem & calorem extrahit. Succus ex eo recente exprellus aurium tun ne, applicetur: Sedat golorem ex caiorem extranti: Succis ex eo recente expedius autilimi doloribus adhibetur apud Diofooridem. D. Turquetus [i. e. D. Theodoris Mayerin-g apud Potrum Affelineum referebat, Elizabetham Anglia Regiman dodam illam & mira regendi prudentă Sexus impotentiam fupergreffam, contractas Variolarum fuppuratione maculas in leipfa delevifle emulsione lactea ex semine Cannabino, separaris corticibus, cum agua Rosatum parara, & cum Goffipio admota. Ex oblervationibus Henr. Reusneriab Hieron. Velichio editis. Obl. 88. & 182. excerpfit & ad nos transmist D. Barn. Soame.

Cunctis populis (Lobelio tefte) penuriam Lane, Lini, Xylique refarcit Cannabis, ad veftium Stragula, Vela, Papyrum, quamilibet denique fupellectulum. Mas robustio: [hac nobis fermina cicitur quia prolifica] rudentibus & capiftris torquendis nata habetur, mulierculis adagio jocantibus

dicentibifque cile Faminum petierem mari.

Lacunis & ferobibus aquà plenis immerguntur utriufque fexus fasces & manipuli, ubi macerantur eluunturque multum & diu: deinde ficcantur in Sole ut tundantur, ac demam cortices framinei tundendo idonei fiunt ut pectine separentur à craffioribus quisquilis & sungosa caulium substantià. ut Lino fit, ad filum & telas. Sed lacuftris aqua cui intabuerit tantopere viru nocet, ut epota præfentiffimo fit fitientibus exitio, cuique antidotis præfantiffimis & tempeffive eriam datis occurri vix poffit. Hinc legibus Anglia fub gravi mulcta cautum eft, ne Cannabis aut Linum in flumine aliquo aut aqua currente, néve in fonte, stagno, alióve conceptaculo aquarum publico aut com-

anquo aut aqua cuntone, neve in tome, traggio, anove conceptacuto aquarum publico aut com-min, ità pecadum gregos 8 armenta folia ria adaquari, maccettur. Galenus Cannabem Urtice fimilion fact non foliam figură fed & facultatibus; Er revera Ur-tice cum Cannabe in multis convent, innigrum folocius framines, festis differenti, fiofcialorum & seminum racemulis ad nodos cruciatim dispositis, caulium denique corticibus & nervis ad lintea-

* 2. Banque Park. Banque Cannabi simile J. B. Cannabi similis exotica C. B.

Simile ferè est (describente Acosta) Cannabi : caulem habet quinque palmorum altitudine, quadrangulum, colore dilutius virenti, fractu contumacem, nec adeò concavum ut Cannabinus caulis, cuius cortex non minus quam illius in fila diduci poteft [at Garcias stolones lignolos, nullo ferè cortice vestitos ei attribuit] Folia Cannabina, supernè virentia, infernè lanugine pubelcentia, gustu terrestri & infipido.

Indi (inquit Acosta) semine & folis vescuntur, cum ut validiores in re Venerea sint, tum ad excitandam cibi appetentiam. Magnates & militiæ præfecti ut laborum obliti fecuriùs & liberiùs dormiant, feminis & foliorum in pulverem redactorum quantum videtur fumunt, illique addunt Arecam five Avellanum Indicam viridem, & Opii nonnihil pro arbitrio, omniaque faccharo excepta devorant. Si verò in fomno varias rerum species sibi obversari cupiunt, addunt selectissimam Camphoram, Caryophyllos, Nucem Moschatam & Maim: si verò hilares esse volunt & facett, & præfertim in Venerem procliviores, Ambaro & Moscho additis, saccharo excipiunt, & electuarium faciunt. Multi autem affirmant, hujus femen & folia ad libidinem ciendam multa elle efficacia. Unde (inquit J. Bauhinus) colligere licet, nihil affinitatis habere cum Cannabi, licet illi admodum fimilis fit : quandoquidem, autore Dioscoride, Cannabis calida & sicca lit, & genituram extin-

Quæ de Bangue feruntur nos dubios reddunt annon Olearius, cum Cannabin apud Orientales in usu esse scribit ad Venerem excitandam, per errorem Banque dictam plantam pro Cannabe habuerit, & è contra annon Bangue Orientalium fit iphifima Cannabis Europæa: fin verò plantæ diffinctæ fint, annon utraque pariter Venerea fit.

umnucz ma, annon uraque panter venetea m. Ex quo hac feripli, Bangue à Cannabo plantam fipecie diffinctam effe ab eruditiffimo Viro & rei Herbariæ peritifiino D. *Hanf. Sleane* certior factus fum.

CAP. III.

De Vrtica.

Rticam ab urendo dictam esse consentiunt Grammatici, quòd igneæ sit naturæ, unde ad-Reicam ab urendo dictam ette contentunt Grammatcı, quod ignes fit naturz, unde admonacturi vel levit anntum taftu, pruritum ac pultulas excitat, quomod no pervlata paulo pot oftendemus. Assassa vel Assassa Graces dictur, sego si asi igus santa selo quod iniucundo ne tractu, & prurium ciesa. Albenesu. Dicture & sisti quod lanuquen consa vellecet, pungat, & fito morfu fentum laceflat, à verbo silém, quod pungere & vellecare fignificat. Urtice quaturo rantum foccise novimus, duas racemiteras, duas pultificas, Racemiteras voco que flores fuos & femum in quito dam velne racernilis è foliorum ais egreffis gelfant; Pilabferas que flores fuos & femum in quito controlle aciden rames from conference illume functione della controlle acidente c

que antes nos ex tomma in quositatin vent racemulas colorma ins egreffis geltant; Pilabferas que eadem in pilulas feu globulos congefta, codem tamen fitu, proferunt; illarum femina minora fiturt, harum majora, fishedentia, & Lini teminum amula. Racemifera fitur 1. Urica vulgaris major f. B.

Piluliferx, 3. Urtica Romana Ger.

4. Urtica Romana altera Parietariz foliis Hort. Parif.

Prater has, alias exoticas, & nobis nondum cognitas, ex Histor. Marggravii & Horto Mala-

• 1. Urtica Brafiliensis, Pinò indigenis dieta Marggr. An Batti Schorigeriam Hort. Malab.?

Marger. Ex radice parva, filamentolà, in octo aut novem pedum altitudinem affurgit, caule ftriato, alquantulum piolo & craflo. Felia habet hine inde polita, folitaria, vel juxta le invicem, que rum quodibet inmititur pediculo fesquipeden longo, aut ettam longiori, ex albo paulum rudescent. Folia autem Urrice noltrati finilla, magna, in ambitu dentata, triangularibus dentubus, & caris

pilis prædita. Tert superius racematim plures slofeulos plane parvulos, candidi coloris, longo pediculo infidentes, tenui è foliorum finubus egreffo.

cuto amucatus, tentue rotonum tunusts egretto.

Hace species cadom videtur Batti Scherigenem seu Urticz Malabaricz speciei secundæ Herti Malab.
illå tamen procerior, utporte que altitusim est trium tantim pedum.

Adde Floribus delapsis in capitulis succedere gentmulas vindes seminales, è quibus semina fermè in totum cum matura funt emicant, albicantia, parva, ac magis minuta quam aliarum specierum femina, rotundiola & plana, coloris albicantis & dubflavi.

Plenam descriptionem videsis in Horto Malabarico.

* 2. Urtica fruticescens Malabarica Schorigenam dicta. Hort. Malab.

Live Mal

E. radice parva, temui, dura & albicante, plures longas capillares fibras tam fubtus, quam à latere diffundente caulis extripedalis, tenuis, teres, tenui viridique claro cortice amiétus, pilis feu spinu-lis urentibus obitus (uti sunt & solia ex utraque parte & fruêtus) soliis vestitus alternatim positis, cæ-Is usernobis obtais (ur unit & rolla ex traque parte e tructus) prim verticus accinatin prins, caratum prins, bat fubrounda, anteriora versis in culphem contractar, ad margines ferratus except parte pedicule proxima, fubrus ex viridi albicardibis, cribiso nervis infignios nervis infignios is donatis, quorum medius nervulos minores arcuatos hine, inde emitri; placeales nervulos figuratum apiecs donum definentes. Flore in fixes è folicioum tran fuperiorium qualm inferiorium innuius egeculis, pediols partis, tenellis yalde piolis, mini aliud funt quaim congeres genumdarum parvarum, que coloris ex viridi diluto flavescentis sunt.

Floribus decidus fuccedunt capitula trilatera ac valde pilofa, ex tribus globulis junctis conftantia, rionous decatus iuccedunt espirula trilatera ac valdè pilofa, ex tribus globalis junchis confiancia, ac (ax lurrectis, oblongo-angufts, viridibus folis, que denfis transvertis culpidibus minutis obfica tinti, comprehenfa; funque coloris primim viridis, deinde fibifavi & nominili rubeticentis. In quolibet capituli globulo continetur femer unum, rotundum ac nominili oblongum, quam refiquarum fipercum majus, cum umbilico bifido feu in duo labra fulcato, colore per maturitatem nigricante & in umbilico rubro-fulci.

3. Urtica Malabarica tertia, Ana-Schorigenam dicta. Hort. Malab.

Vir.s.

Hort. Mal.

Radix qu'àm precedentibus tenerior & albicans. Caulis craffior, minus duris, humană altitudine, fingenora versus profunde ftriatus, ima parte obfeure rubens, maculis albicanebus rarioribus afporfus, fingerius maculis albicanebus viridi, dilutis, tanquam cutis ferpentis Cobra capella dicti, varus. Falia in podiculis longis, craffis fucuclontis grandiora exterts, bah lata ac rectiore minifice rotunda, cuficialius craffioribus circumicra incifa è coftis feu nervis craffioribus, ex viridi albicantilivatione de la contra del contra de la contra del contra de la contra del contra de la contra de l tunda, culpidibus cratifioribus crucumarea incila ; è colts feu norvis craftioribus, ex vindi albicantibus, ternis, plairibus obliquis feu transferis nervulsi in culpides excurrentibus. Flera in periolis
longioribus racematim compacti, è gemmis ex viridi albicantibus parvis, rotundis, explicit, in
quattor petala è viridi albicantia, angulta, anterità in nodulos crifipata ac convoluta, dividuntire. Floribus delaptis proveniunt fomia nullis incluid capfulis, fipicatim ad unam partem periolo
cipique ramulis viridibus adharentia, fiunque petioli cum ramulus in altera parte rigidis albicantidique fipinulis adeò dense boltit ac tam arcè convoluti, ut femina occulient, nec viliu offerant
nifi ex convolutione in rectum explicentur. Semina plana, rotunda, fubflava, aut fubruffa, in
andio exificat. medio craffiora.

4. Urtica major vulgaris J. B. major vulgaris & media sylvestris Park. Urens prima & lecunda five urens maxima & altera urens C. B. Common flinging Dettle,

Radicibus luteis fub terra reptat & latè se propaga L. Caules surrigit bicubitales, interdum etiam aldiores, quadratos, rigidos, striatos, uridà lanugine bisfutos, concavos, ramoslo, fidiis veltitos per intervalla ex adverso buris, pediculus bolongis misdenibus, à lata basi in acutum mucronem sensim angustatis, majusculus & profundioribus denticults per margines serratis, spinulis minacibus borrdis. Versus summitates caulium & ramorum ad fingula foliorum para quaturor executir racemuli in formam crucis dispositi, flosculis vel seminibus onusti; nimirum ad latera ramuli è sinu unius qui fulli exeuntis hino inde unus, apposità ligulà ad racemuli pediculum utrinque. Flores herbacei, quadrifolii, perexigni, stamina quatuor apicibus donata continent. Vascula seminalia Flores herbaces, quadritotis, perexigni, framma quaturo apicibus dontata continent. Vajeuta jeminalia velut triquetra, duabus lamellis conniventibus comportas, fingula femina cocultart, exigus, fublonga, rufla. Ex Urticis autem alix mares funt, alix feminax, alix nempe floculos duntaxat intules proferunt, alix femen. Mordacibus Spinulis, quibus tum caulis tum folia obfita funt, Urtica ab alis plantarum generibus abundė diffinguitur. Spinulæ autem omnes (ut obfervavit clarifi. Hackini) concava funt & fiffulofa, mucrombus acquis, tečtu levi cutem perforantes, & folliculis quibufdam liquore venenolo repletis innafcuntur, fingulæ fingulæ, qui fipuntarum takte compretit per earundem cava fyringarum modo liquorem fium in carnem transfundunt, qui pruriguem il lam molestam & pustulas excitat.

Æstate floret. Superficies quotannis hyeme marcescit, radice restibili.

Ad sepes in locis ruderatis nimis frequens.

Urtica omnis diuretica est & lithontriptica, peculiaritérque Cicuta adversari dicitur, ut & Hyoscyamo. In olere fumpta folvit alvum, abitergit renes, calculos expellit, expectorationem morbillorumque cruptionem promovet. Matronæ nostrates novella urticarum germina, & folia primulum crumpentia verno tempore jusculis incoquere folent ad fanguinem depurandium. Succus herbæ aut fyrupus ex eå confectus in hamoptyfi efficaciffimus eft. R. fucc. Urticæ živ. 5 aut 6 diebus continuis mane bibatur jejuno ventriculo, & ipía urtica jusculis incoquatur. Ægri depositi à moncis hoc

remedio convaluerunt. Amatus. Communicaverunt D. Needham & D. Hulfe, Aq. still. sp. vini q. f. ad largam aciditatem mirificè reftringit hemoptyfin. Hamorrhagiam narium fibi frequentissimam certo experimento fistere solebant Hier. Rehlinge-

rus Dunnvir & Udalricus Jungius radice Urtica rubra alba, lignofa & tereti naribus indirâ, &

attracta aquà. D. Soame è Cumani Observ. à Velschio editis.

actracta aqua. D. Soame C. Cumani Objerv. à Vellchio edius.

Extrinfccis putridis, gangranolis ac malignis ulcoribus auxiliatur, duritias ac tumores difeutit; reprintu tvululan inflammatam (gargarifat). Jodat hemorrhagiam narium (Urtica minor scilicer contulà, aut succus, ejus naribus indius) Schrod.

Semen Urica: [Romane pracipie) Uffis crebri est in pulmonum affectibus, asthmate, tussi contumace, pleurinde, peripneumonia. Conserva que sir ex racemuls shorum & seminum in calculo rerum inque thoracis affectibus & íputo fanguineo medicamentum est præstantiffimum. Semen Urrice urinam & mentes ciere, & Venerem extimulare inter Medicos convenir; unde à meretricibus amafiis fuis propinari folet. Radix Urticæ majoris commendatur maximopere ad icterum: Eadem vino & melle decocta non vulgare medicamentum est adversus frigidas tusses &

Artum, puftulas ac pruriginem ab Urticis excitatas fedat & extinguit oleum olivarum, oleum rolarum, Nicotiana fuccus illitus, aut etiam folium viride applicatum: ipfius denique Urtica fuc-

cus es preffus, referente Parkinfono.

cus es prefitus, reterente Parkintono.

Quin & cenduffitus VII, Amicus nofter fummus, D. Tancredas Rehinfams è Rivarii Centur.

Ogio & cenduffitus VII, Amicus nofter fummus, D. Tancredas Rehinfams è Rivarii Centur.

Ogio C. Centur. IV. Obf. 81. alitique Medicinae practices feriptoribus iuggeffit nobis exempla

immodei hamortnoidum fluxis cum omnia fruftra exhibita rulitera eggro admodum debilitato,

rundem curatt à folo ulu fucci Urtice, levi ebullitione depurati; or dati ad §ij. cum pauce Saccharo,

Populares mei certo experimento Cerevitia recents intempeltivam fermentationem inhibent, 8c.

Populares mei certo experimento Cerevitia recents intempeltivam fermentationem inhibent, 8c.

Populares mei certo experimento Cerevitia recents intempeltivam fermentationem inhibent, 8c.

Populares mei certo experimento Cerevitia recents intempeltivam fermentationem inhibent, 8c.

Populares mei certo experimento Cerevitia recents intempeltivam fermentationem inhibent, 8c.

Populares mei certo experimento Cerevitia recents intempeltivam fermentationem inhibent, 8c.

Populares mei certo experimento Cerevitia recents intempeltivam fermentationem inhibent, 8c.

Populares mei certo experimento Cerevitia recents intempeltivam fermentationem inhibent, 8c.

Populares mei certo experimento Cerevitia recents intempeltivam fermentationem inhibent, 8c.

Populares mei certo experimento Cerevitia recents intempeltivam fermentationem inhibent, 8c.

Populares mei certo experimento Cerevitia recents intempeltivam fermentationem inhibent, 8c.

Populares mei certo experimento Cerevitia recents intempeltivam fermentationem inhibent, 8c.

Populares mei certo experimento Cerevitia recents intempeltivam fermentationem inhibent, 8c.

Populares mei certo experimento Cerevitia recents intempeltivam fermentationem inhibent.

à tonitru desendunt collocando in doliis Urticam urentem maximam & frusta Chalybis. S. Pauli

Luadr. Bot. cl. 4. pag. 536, 537.

A. 5. Urtica minor Ger. minor annua J. B. urens minor C. B. The letter fringing Dettle.

Radise ci alba, fatis craffa, fimplex, furculofa tamen, furculis fibrillis aliquot tenuibus capillatis. Caules craffi pro plante modo, femipedales & interdum pedales, quadrati, folidi, fhriati, fipriulis ratioribus horridi, ramofi, minis recti quiam pracedentus. Folia per intervalla ex adverto bina, pediculis longis appenfa, atrovirenta, quam pracedentus breviora & obstifiora, per margines profunde dentarata, fipriulis venenats utrinque minacia. Ad fingulos caulium nodos, ut in pracedente; folciulorum aut feminum racemuli quaturo in crucis formam dipofiti. Flofasi finguli retrapetali, caduci. Vafeiala femalasi exigua, bivalvia, è duabus lamellis connivernibus compofira, ut in Artiplice, fingula feminas continent, exigua, longuifcula, filendentia, figură ferè feminum Itan.

In hortis oleraceis & locis ruderatis, frequens oritur; nec ultra annum durat.

6. Urtica Romana Ger. Park. Romana sive mas eum globulis J.B. urens, pilulas ferens, prima Dioscoridis, semine Liui C. B. Common Aoman Pettle,

1.1.8. Radix fabluca plurimas fibras spargit longiusculas, quibus terram firmiter apprehendit, [non alia (inquit J. Baubinar) quam Urica: vulgari] non tamen perinde vivax. Caulis quatnor aut quinque interdum puedes altus [hominis altitudinem interdum multim superans J. B.] rotundus, quinque interdum pedes altus [homins altitudinem interdum multihm füperans J.B.] rotundus, ramolius, infirmor, rigicitoribus pungentibus finimis pro urda vulgase lanugine donautr, perinde in & folia, que ad nodos bina oppolita quam in illa altius incida. E foliorum fuperiorum alis excum pilula vinides afpera & mordaces, pediculis appentis longuiculus, in quibus inclufum continetur [mm., quod & comprefia laterum forma, & lubrica fuperficie femen Lini zimulatur, figiculis pracedentibus fibrolis luteolo pulvificulo plenis.

Spontaneam observavimus în ipits pluteis oppidă Tărmouth, & in arenofis circa Aldebragum oppi Locut, dum în Stifloia: i ziveniri ainti & cin plateis Romania oppidă in Cantol, & Lidde propê Romaniam.

J. Baubmus Monsfeelii paffim în sepbus observavit florentem & semina ferentem mensib. Aprili, Maio & luno: Băstlez în ozatis.

Maio & Junio ; Bafileæ in pratis.

7. Urtica Romana seu pilalifera altera Parietaria foliis. Hort. Paris. The other Koman-Pettle, with Hellitopp leaves.

Caule aflurgit feliquicubitali, tereti, ftriato, inani, in apricis purpurante, fpinulis mordacibus obfito, ramolo, foliai veftito ex adverfo binis, pediculis oblongs infidentibus, minoribus, pro magnitudinis tamen ratione latioribus, quam Urtica vulgaris, in acumen productis, lanugine unida
infutius, per margines ferratis, munis tamen profunde quam Urtica vulgaris, nec ad mucronem
ufique. Que pristultim erumpunt folia marginibus funt integris & equalibus, Parietaria zmilia.
E fisperioribus geniculis, ut in reliquis utricis, quaturo rexenti pediculi, in crucis formam dipoliti, finguli fingulas pilulas fultimentes hirfutas, que poftea in quoddam velut flofculorum racemufingulis realizatione. Secondi decoli gradicibili quaturo deginent flaminula, ancibra salbentibus infito mogari maguas antimata de maria de m

Flosculis in pilulas coactis, semine Lini amulo, cum Urtica Romana vulgari convenit: foliis Parietaria, &cc. ab ea differt. Noffratibus

Locus

Nostratibus ludicro nomine Majerana Hispanica dicitur: cum enim adhue junior est, adeò l'arietaria aut Majorana cuidam fimilis est, urtica autem diffimilis, ut facile incautis persuadeant cam naribus admovere; unde mordacibus ejus spinulis ex improviso compuncti, risum spectatoribus excutiant.

CAP. IV.

De Spinachia,

Pinachia, tam celebre & ufitatum nunc dierum olus, Veteribus indicta & incognita videtur.
Spinachia autem Recentioribus à femine fpinoso dicta est, quamvis reperiatur etiam semine levi & spinis destituto.

C. Baubinus Zamanjas à raritate in usu medico Gracis recentioribus dictam scribit. Hujus an dentur species diverse nobis non certò constat. Duas tamen seu species. fei, varietates novimus, numirum

1. Spinachiam semine spinoso C. B.

horrida, cinericei coloris.

2. Spinachiam semine non spinoso ejustem.

Spinachia semine non pungente, folio majore & rotundiore J. B. si à pracedente differat no-bis incognita est : C.B. pracedentis synonymam facit. Spinachia semina seu sterilis perperam pro specie diversa à C. B. ponitur, cum ex codem cum fertili semine proveniat.

1. Spinachia Ger. Park. Spin. mas & famina J. B. Lapathum hortense seu Spinachia semine spinoso C. B. Spinache.

E radice tenui, albă, fimplici, paucitfimis fibris donată, caules fiurigie pedales, fiftulofos, teretes, firiatos, in alas divifes. Folia Arriplicis ferê, longis pediculis nixa, inferiora ad bafin fuam
interdum utrique laciniara, mucronibus acuits quae autem în fimmo caule exiflunt, duos tantum proceflis velut auriculas ad bafin obtinent, renui quadam polline, Artiplicis in modum, afperfa. Fiore în caulibus à medio ferê ufique ad faltigium, în. Mare herbaceis aut purpurantibus apricullis è calice quadrifolio exemundus conflant, in oblongis furculis feu racemis efoliorum alis ortis,
ut în Mercuriali. În Fomma flores nulli cernuntur, fed tantum apiculi quaturo albi în furmo fenime. Somia autem îplă foliorum alis arctê adnafeuntur, conferta, alisis (ut nomen docet) foinofa; alisis lavia, in globulos feu racemulos congefta, majufcula, nonminil compreffa, orbiculara.

lata. Spinachia ubi fponte oritur nobis non conflat. Hispanica autem originem suam debere argumento est nomen quo à quibussam vocatur, nimirum Olm Hispanicam. Passim in horus sentur, mullum solum aut cedum respuents, tum Martio & reliquo Vere, tum Septembri, non hortens hyemis frigora, que si ninqua minis, Juglandis folis confervatur ut vere cibum suppediret, quo tempore semen profert. Martio verò sata intra duos menses perficitur. Autumno sata folis magsi luxuriat, nam que vere seriut caussici si si con proferente su monte su caussi si cultura su caus serio de su con serio de su consensor de su con serio de su con serio de su con serio de su con serio de serio de su con serio de se

Inter omnia olera culinaria meo judicio Spinachia laudatiffima est & gratiffima. Trag. Unde &

Inter of think ofera cumatra neo puasso opinasama annatumna et es gracumna. 12 ng. Onue es no mini pené agritudine cibo deligi poteti.

Febriciannibus & fenibus addrifetioris alvi maximo commendanda est opere; illis imò yel hecticis, ut febrilem æftum temperet, his ut alvum lubricet, quod longè melius est quàm ut supposita-riis & catharticis semper extimuletur. S. Paulus.

nis ex cantations temper extituteur.

S. Famon.
Refrigerate & humedat, nitrofa fua qualitate, alvum emollir, gutturs afperitati medetur & aridav tuffi confert: naufeam facile parit nifi zingibere aut alio confimile condatur.

Succus & aqua deffillata Stomachi ardorem & rofiones mitigare, & lac elicere dicitur.

Extrinscus ventriculo & epati imposita cataplasmatis instar, corum instammationes dolorémque

2. Spinachia semine non pungente, folio majore & rotundiore J. B. Che greater unpzichin Spinache.

Longe major majoribuíque est soliis quam Spinachia vulgaris, necnon rotundioribus, exteroqui similibus, quemadmodum & storibus proximè circa caulem ad podiculorum exortum muscosis. Se mina sequuntur conglomerata velur in racemulum, Lenticulis sere paria, rotunda, nullis Spinis

Nos Spinachiam femine non spinoso, ut & semine spinoso majorem Pork à vulgari spinoso semine specie non differre putamus, sed accidentibus quibuldam à loco natali & cultura ortis. Verum examinandum proponimus, an Spinachia femine fipinofo, necnon Sp. femine lavi fate fem-per producant fui generis tobolem, hac nimirum femine lavi, illa femine fipinofo feetam, an in-

CAP

CAP. V.

De Mercuriali.

Ercurialis à Mercurio denominationem sumpsit. Plin. lib. 25. cap. 5. Linozostis sive Parthenium Mercurii inventum est, ideo apud Gracos Hermupoan multi vocant eam, apud nos omnes Mercurialem.

Pro Mercurialis speciebus habeo Cynocramben dictam & Phyllon: adeóque tres Mercurialis species agnosco, unam perennem, duas annuas; ex sunt,

- 1. Mercurialu perennis repens, Cynocrambe dicta.
- 2. Mercurialis annua glabra vulgaris.
- 3. Mercurialis annua hirfuta, Phyllon dicta.

 Cynocrambe mas & famina Got. omac. mas & famina, five Mercurialis repent J. B. Merc. fylvestris Cynocrambe ditta vulgaris mas & famina Park. Merc. montana tosticulata, & Merc. montana (picata C. B. Dogs Morcury.

J. B. Plurimis fibrolis radiculu perennibus & lentis, fapore nonmihil dulci, fed faftidiolo per terram repit Cynocrambe tam mas quam fremina, nervo duro, fibrarum Hellebori inflar farctis. Caules pit Cynocrambe tam mas quam termina, nervo uuro, norarum reaecoori initar taxetis. Contes furriguntum multi, seretes, concavi, longis internodis geniculati, pedales, propter terram purparafécentes non ramoli. Felia ad articulos bina oppofita, lamuginofa, foliis Mercurialis paulò longica, duarum felicet triumvu encaraum, tenera, i interiora multò minora fine I acuminata, in ambini ferrata, pediculis brevibus, guffu naufeolo. Ex alis foliorum pediculi exeum, in mari quibut lerrata, peateums previous, guitti manoron. Ex ans nonomi peateum exeunt, in man que dem breviores, quaturo vel quinque, femunicales, uncales ac majores, breviores alios interdum à latere proferentes, quibus infident fo[culi herbaceo colore practiti, ternis foliolis conftantes, quo rum medium occupat loculamenti feminum rudimentum, ex cujus cacumine emicant apiculi bini. corniculati, extrorsum reflexi: loculi hirsuti, compressi, in geminos testicellos Lentis magnitudine divifi, semina bina continent, dissepimento membranulæ distincta, in uno pediculo tergemina At in Cynorambe formiae as foliorum alis pediculi furriguntur; tres, quatron aru quinque uncias longi, tenues, furrat; in quibus fofauli in lipicam digelfi mufcoli, ternis foliolis herbaceis compofiti, in quibus flaminula alquot herbacea, qui nullo fuccedente femine intereunt. Dodonaco tota herba virofi odoris ingratum redolet.

Cynocrambe in fylvis, sepibus, alissque perinde umbrosis gignitur. Primo vere exit, autumno Lecut. exeunte, folia & caules marcefcunt, radice superstite.

Facultaribus cum Mercuriali convenit Pravotius. Mercurialem sylvestrem olerum more coctam, Vires. & oleo ac fale conditam inter medicamenta ferofitates benignè evacuantia cnumerat in libro De Medicina Paup. quod è Dioscoride hausit.

2. Mercurialis mas & famina Pavk. Merc. mas & Merc. famina Ger. M. testiculata stve mas Dioscoridis & Plinii, & M. spicata stve famina corundem C.B. French super-

7. B.
Folia hujus ad Parietaria folia accedunt, sed glabra sunt, atro virore splendentia & in ambitu serrata, sapore nitroso, calidiusculo & nauleoso. Caulet ei angulosi, spinhamari ac etiam majores, geniculari, leves. Ex foliorum alis, feemina quidem ligula receta emucant, tenues, quas verticillarim seu in spicia ambitum siglani glomerati muscosi, qui in quatuor foliola herbida sede explicantes, cirros apiculorum luveolorum aut herbidorum oftentant, nullo succedente semine pereuntes. Mari autem ex nidem alis breves pediculi oriuntur, quorum fingulis tefticulara burfula, nonnihil compreffa, hirsutaque insidet, gemina semina recludens. Radix utrique tenera & fibrosa, annua.

In hac descriptione J. Baubinus vulgarem opinionem sequitur, Mercurialem sterilem pro secmina, & fertilem pro mari accipiens: cum è contra rationi confonum fit & aliarum rerum naturalium analogia, ut sterilis dicatur mas, fertilis fœmina. Fœmina enim est in omni genere qua fœtificat & fructum edit.

Mercuralis reperitur in hortis olitoriis, vinetis, aliifque locis humentibus ac umbrofis. In Locus, maris littore propè Ryde Vectis infula oppidulum sponte & copiosè provenit. Est è numero quinque illarum famosarum emollientium herbarum ; abstergit, alvum movet, aquas viret.

ac bilem purgar, unde & hodie in enematis frequentiffimus ejus ufus.

Sunt è nostratibus mulierculis, qui Mercurialem infantibus cum pappa exhibent, ut alvum folu-

ram retineant, torminaque pracaveant. Schrod. Observatum est omnis generis verrucas hujus folis vel eorum succo tolli; item semen cum Absin-

One vacun et comus geners verticas inuis roins vel corun lacco tolli; item femen cum Abfin-thio decochum itetricos mirrhic pivare. Math. & Rael.

Que Veteres habent de vi maris ad efficiendum ut mares gignantur, freminæ ut feminæ, nobis fabilofa videntur & falfa.

Locus Vires. 3. Phyllon marificum & faminificum Park. arrhenogonon & thelygonon felio incano Monspessulanum J. B. arrhenogonon sive marificum, & thelygonon sive faminificum Ger, sesticulatum & spica-

J. B. Pedales & cubitales habet caules, toros candido tomento pubefeentes, & per atatem lignefeentes, because Polica blongs, fubrotunda, craffiu feula, qui in ramos ex adverso positos ordine certo abducuntur. Folia oblonga, subrotunda, craffiuscula, qui in ramos ex avereo poiros ociune cereo abacuntur. País obonga, lubrotunda, cratitulcuta, nervola, mollia, lanugnola, incana ad articulos oriuntur. Flós (un minimi, in mar quidem ad junduras, brevibus pediculis nixi, vix apparentes ante fructus, funt duo apices ochre colore pal-lido. Fratim autem (int genelli, telficulati, villofis loculis comprehenfi. Semina (inquit Lobelius) uti minoris Heliotropii exiliunt, immatura albida, matura verò cyaneo nitent colore, rotunda & quam Papaveris majora, gustu fervida, & nonnihil pinguia. Radix lignosa, exilis. In fœ-

da & quâm Papaveris majora, guitu fervida, & nonnhil pinguia. Radix lignofa, exilis. In formina flors fpocati racemofique, ut in Mercurali formina.

Theophraftus Phyllo Ocymi folia tribuit, & rectè nostra fententià. Illud inter alia ei cum Mercurali, Cynocrambe & Heliotropio minore commune est, ut erute radices temporis successi ceruleum colorem contrahant. Cust. quod & nobis observatum, et aim de caule & fructu.

Circa Monspelium in fosfarum aggeribis & ad vias publicas, præsertim propè aquas oritur; ut nobis observatum. Clustus multis Hipainia & Gallia Narbonensis in locis nasic refert, ubi Aprili sforet & interdum maturitis, at in regiones frigidiores transsamment affate. Salmanticensis struisque decocutum omnubus animalishus à cane rabido demorstis propinant, margno successifu, ut inquiunt. Granatensibus verò, Mauritanis præsertim, ad muliebres morbos margno in sin est. Cust.

gno in usu est. Clus.

SECTIONIS PRIMÆ

PARS SECUNDA.

De Herbis quarum fructus à floribus aliquantulum remoti seu sejuncti sunt, in eadem planta.

ONVENIUNT has plantas cum superiore sectionis hujus parte traditis, quòd in his flores pariter fructibus contigui non fint. Differunt quod fingulæ plantæ tam flores quam fructus proferum, quamvis à feinvicem feparatos feu remotos.

Sunt & alize nonnulla plante flore ciam imperfecto que flores à fructibus fejunctos gerunt: ut v. g. Lachryma Jobi feu Milium arundinaceum, Maiz feu frumentum Indicum, Sparganium. Verum hæ ad aliud genus pertinent.

CAP. I.

De Ambrofia.

Mbrofia Veteribus vi # 3400 1 1 1 1 Deorum cibus dicitur, quod eum mortales non edant, vel quòd qui eum edunt immortales evadant, ità eximiz fragrantiz gratia etiam Diis

Cùm autem unica duntaxat Ambroliz species hactenus cognita & descripta sit, non est cur no-tas generis characteristicas adscribamus, cum ex ex descriptione peti possint.

Ambrosia Dod. Ger. quibusdam J.B. hortensis Park. maritima C. B.

7. R. Dod.

J. B. Dod.

Compluribus fruticat flatim à radice ortis virgultis [Dod. unico caule fruticis exigui modo affurgere feribir] fittaits, rubentibus, fibbhifutis, in ramos multos diductis; folia fuavcolentia, Abfunchi communis magnitudine & divifură, albicarita, lanuginofă, fapore aromatico, amaricante non ingrato. Flores fecundum ramulos alternatim diffiră, fublutei, rotundi, mufocio, abique frutura evigua, unrequar Borenta; in fuglius ingratoris retribira Tribuli infrar echinata capitula exigua, unuquam Borenta; in quibis semen nigratoras, fingulis unicum inteft, ingrum, gigareto vitiganeo fimile & fereè par. Radis Ignofa, fimplex, fibris aliquot capillata. Inalbicat è virore trea herba. & tratum edocom foiter. re tota herba, & gratum odorem spirat.

In maritimis Hetruriæ arenosis spontaneam observavimus.

CAP. II.

De Xanthio.

"Anthium Græcis dicitur अने नर द्वानिक जामिन नांद नांगिया, quòd flavos reddat capillos: Lappa minor Botanicis ob aliqualem florum & fructuum vestibus adhærencium similitudinem. Vocatur etiam hac planta in Officinis Bardana, voce vel Gallicá vel Hispanica, inquit

Xanthii notæ characteristicæ sunt slores staminei, inutiles, nec fructui contigui : fructus durus. echinatus binis intus cellulis bina femina, hoc eft, in fingula fingula continens.

1. Xanthium sive Lappa minor J. B. Lappa minor, Xanthium Dioseoridis C. B. Bardana minor Ger. The letter Burr: Dock.

T.B. Caule eft cubitali circiter, hirfuto, punctis rubris guttato, ramofo. Filia alternata pediculis nituntur tres uncias longis, cauli concoloribus, Tuffilagunis foliis quodammodo fimilia, finuata & crequodammodo aromatio. Qua foliorum pediculis eft ortus plura fimuli cepitula (e promute bulla-art, felcula framineos entiennia: quibus tamen non fuccedunt, fed in ramulis ex alis foliorum entiennia: quibus tamen non fuccedunt, fed in ramulis ex alis foliorum eduos acutos negidofique mucrones definentes, qui duobus diffindis loculis totidem grana condunt hondaron. Radio para, enceviax, alis, midas undienne fibras craffindrelas proferer quibus percentales. hordeacea. Radin parva, nec vivax, alba, multas undique fibras craffiulculas profert, quibus terræ

Gauder folo lavo ac pingui: rarius in Anglia spontaneum vidimus: in transmarinis ad rivulos & Lecis.
inaquosis scrobibus septus & copiosum.

inaquofis terobibus teptus ec copiolum.

Guffu eff lúbamaro & acri, unde calfacere & ficcare colligirur. Ufus pracip. (fecundum Mat-Vires.
thiolum) in minera lepræ educenda [cum Rhabarbaro exhibetur radix] in lipothymia: extrinsecos
in ftruma & tumoribus discutiendis [epithema] in capillis lureo colore tingendis; in quem nh ritunta ex tunno tots autatienus i epitienus i in capius, iuteo cotore tingenais; in quem ultum Veteres fructum colligendum preferbunt antequam perfecté ficecear, deinde tufum fictifi vafe recondi; cúmque ufus exigit ejus fextarii femifiém aqua tepidi dilui, móxque eo capiu nitro

2. Lappa Canadensis minori congener sed procerior. Hort. Reg. Paris.

Procera & speciosa est hac planta, que nobis hoc anno [1685] ex semine ab ingeniosissimo Viro & rei Herbaria peritissmo D. Hans, Sloane M. D. misso success. Non tantam procerior est vultudine superantibus. Folia quain illus majora sunt, longioribus pediculis nixa, altius incisa, in atudine superantibus. Folia quain illus majora sunt, longioribus pediculis nixa, altius incisa, in atudine supersiciem nonthil eminentibus sen clevans, magis quam in vulgaris folis. Fore & semina
sipunam supersiciem nonthil eminentibus sen clevans, magis quam in vulgaris folis. Fore & semina
codem modo quo in vulgari ex alis foliorum conserta escunt. Lappe quam in illa multo majores
sint, spinulis hamatis ratioribus, sis tamen longioribus & crafstoribus obstre.

Planta hac maturibis è terra exis culam vulgaris Bardara, senis tamen socre & Gonen persicie.

Planta hee maturin's è terra exis quam vulgaris Bardana, ferius tamen floret & femen perficit, toraque viridior videtur quam illa. Folia feminalia longiora funt & angultiora.

CAP. III.

De Heliotropios

Harrigimo Diofcoridi lib. 4. cap. 193. dicitur, quid m soima vi vi la sementi vi i. e. quid foi la cum Sole circumagar: & Suprimo, quid ramuli cum floribus Scorpionum cauda modo circumaga. Plinius lib. 22. cap. 21. Heliotropi micaculum inqui fapius diximus, cum Sole & circumagentis, etam nublo die, tanusi rideris mon. Noctu velut defiderio contrabit certuleum fiorem. In Heliotropio Recentioribus dicto nulla hujulinodi ad Solem conversio observatione de la contrabita certuin proprieta de la contrabita certuin del contrabita certuin de la contrabita certuin del certuin del contrabita certuin del certuin del contrabita certuin del contrabita certuin del contrabita certuin del certuin del contrabita certuin del contrabita certuin del certui term motion. In Tenocopio recontinuous uno muia inquintou su sonome memo orieve tur si trequie in alia quaris specie plante nobis cognite. Plurime fine quarum folia, nee pauciores quarum flores interdiu expanduntur, nociu contrahuntur, quarum tamen è numero Heliotropium non est; quod tamen alias saris accedit ad veterum Heliotropii descriptionem.

Carerinn Heliotropium tricoccum quamvis magnitudine, ut & caulis & foliorum figură cum vulgari Heliotropio conveniat: flores tamen & femina toto genere diversum arguunt.

Heliotropium tricoccum C. B. J. B. Ger. Park.

Radix ei subest lignosa, simplex, paucis apophysibus sibrata, annua. Caulis cubitalis, [pedalis Claf.] rechts, ramolus incano romento obitus, ficati & folia, Heliotropii majoris fimilia, majoria, funuara, nervola, mollia. Flores racematim in privatis podeellis coherent, exigui, lucoli,

HISTORIA PLANTARUM. mallum post se semen relinquentes. Siliquæ enim nullo præcedente flore ex alarum cavis exeunt, ex longis periolis dependentes, fub foliis quali occultata, tricocca, cinerei coloris, afperà fuperficie & verrucosa, quibas dehifeentibus femen exilit cinereum.

The capita five filingue pannis affricate florido viridi colore cos inficiunt, qui temporis momento in ceruleum cumque elegantem mutatur. Cluf. Panni hi aque intincti & expressi cam purpareo eleganti colore imbuant, vini rubri amulo, eorumque ufus est ad gelatinas, scriblitas aliáque ejulinodi (ciramenta coloranda.

Circa Monspelium & alibi in Gallia Narbonansi aftate & autumno in satis passim provenit, ubi ad utus prædictos a rufticis colligitur, & vulgo Turnefol appellatur.

CAP. IV.

De Ricino.

Icinus , Dioscoridi Kin il Kebrar à similirudine Crotonis vel Ricini animalis , quod semen cjus refert, dicitur. Kim autem vox est Hebraa vel Orientalis, quæ legitur in Prophetia Jona, cujus fignificatio incerta.

Ricini nota generica funt caudex lignofus, fructus tricocci muricati, in furculo peculiari racematim ferè difpofiti : femen Ricino animalculo fimile.

Ricinus vulgaris J.B. C. B. Ric. five Cataputia major vulgaris Park. Ricinus five Palma Christi, vel Kiki Ger. Palma Christi.

Infigni auctu celeriter adolescit, caule crasso, striato, glauco, geniculato, inani, trium, quatuor & plurium cubitorum, superius ramoso, ex obscura purpura miente & glabro; candido videli-cet deterso temui instar farina: pulvere, quo veluti conspersus subinde apparet. Folia ampla, Cordo Platano & Aceri fimilia, digitata, in feptem, octo aut novem acuminata, ferratáque feg-menta, in quorum fingula nervus è folii centro exporrigitur, dividuntur, atro-virentia, fplendida, niema, ji quoimi nigua navus e rom cemo exponiguu; urannan, meranan, premuus, se interdum acctabuli inflar concava, postifimium loco quo fegmentorum nervi count, unde & padiculus averlo folio ortur dodrantalis, purpuralensi, concavas: quanto autem liperiora fuerint lola tanto ampliora exiltura, fic ut ex. his petalium aquanta lit reperire, nullum e vulnera lacmanantia. Flores longà fèric thyrloide furculo peculiari racemati infident, è fanguineis crifpifque flaminibus, que terna e fructus rudimento emicant, conflati: quibus muricata triquetra vascula succadunt, que fomme claudum oblonga, Ricini animaculu smula Del, foris livida é maculofa, in-teriore medullà candida, que capitulis per maturitatem fiffis ac rinas agentists, cum impetu extil-um. Ac praver flores dictos videre et in codem thyrio mufcofa glomeara nucamenta coloris herbacei, que nullo relicto fructu tandem marcescunt. Radix subest simplex, longa, crassa, dura, candida, crebras circumcirca fibras emittens.

Scritur apud Germanos & Gallos (inquit J. B.) non modò ad spectaculum sed etiam ad tutelam adversus talparum injuriam, quas ferunt Ricinum fugere. Annua verò in Germania stirps eft, acque ctiam in Anglia. Venim in Creta multos perdurat annos, & in tantam exercis alcitudinem ut non nifi scalis admotis possiti conscendi, quod Bellonius tradit Observat. lib. 1. cap. 18. "Clufius quoque Ricinos craffitudine humana, altitudine trium hominum, multis pragrandibus Manaed Hift: ramis brachiatos, & multos annos durantes in maritimis Batica observavit, easque exactissimo congruentes descriptioni Dioscoridis. Nos quoque in Sicilia Ricinum arbufculam Sambuci amulam, ignotam & fatis longavam, in fepibus frequentem observavimus.

> Ricinis Americanu Ger. Park. Americar, Careas Incelis Cluf. not. in Monard. Ric. Americanu major famine nigro C.B. Ric. major Americanu Careas dilisis & Faba purgarivi: India Occidute J. B. Manduly Guaca Brafiltenflow Marggrav. & Pilonis. Thomost Luffrant. Revinus Americanus folio Staphifagriæ C. B. app.

Addrager.
Arbor eft in Fiels magnitudinem & figuram excrefcens, ligno molli & fragili. Felia habet circa ramos inordinate politat, quodificet fios pediculo femipedem longo infiftens: funcque viridia, ad tachum mollis, folis Fieite aliquo modo hmilis, fed non, fia profunde feefa, verim lisbrotunda, & anterius in tres angulos delinentia [C. Baubino folia pallide virentia, pediculis oblongis & hirfutie asperis donata, inferiora ad foliorum Ficûs formam nonnihil accedentia, & in lacinias quinque divila, superiora verò quæ Staphidis agriæ foliis similiora, in ternas lacinias secta sunt, omnia verò per circumferentiam cronis acutis exalperantur, & nonnihil pubefcunt, ità ut attactu mollia fint:]
Lignum & folia fundunt è lacteo aquosum succum. Flosculos fert copiosos racematim, parvos, Eigneim de sona rindicum e incico aquolini nicum. Piojenio reit copiolos racemacim, parvos, pentajestales, petalis anterius vindibus, decorium incurvatts, in medio favis flaminilis, qiia decangularem fiellam referiunt, fiiblukis odoris. Sequitur hos fruitar turbinare figura, feu inflar Jugiandis mediocris, & equidem magnutudims, primo vindis, mox flavus, dui pleme maturuti fullcus five niger, qui sponte finditur in tres partes, quamvis sex constare videatur. In quolibet fructu funt tres nuclei, magnitudine & figura pineis fimiles, in tribus concamerationibus diffincti, cortice nig ro corticis Caffance craffitie recti, & in extremitate funt matute alba [Haram alii non meminerunt] Nucleus albus, inftar cunculæ ovi, exterius etiam poincula albi obduValide purgant tres aut quatuor nuclei comesti, & quidem nimis si pellicula interior non separetur, ideo semper adimenda.

Arbor facile transplantatur, nam ramus decisis & terræ infixus aliam arborem progenerat, ideo ad fepes vivas faciendas circum hortos ufurpatur.

Arborem hanc pro Ricino Americo Clufii Carear dicto habet Pifo, & recte, quamvis in descriptione fructus non meminit operimentum illius tuberculis asperis non effe obstrum, ur in vulgari Ricino, fed læve & cinerci coloris. Huic ctiam candem omnino plantam effè minimè dubito quam C. Baubinus in appendice ad pinacem sub titulo Ricini Americani folio Staphisagriz describit, cujus ramum duntaxat ficcum vidit. Ideóque candem plantam bis ponit, pro duabus distinctis.

Hæc arbor videtur effe quam Quauhajohuatli 3. nomine describit Franc. Hernandez, quamvis icon non conveniat

Ex iis quæ de nucleis hisce tradunt Auctores liquidò constat (inquit Joannes de Laet) cum summa cautione exhibendum esse hoc purgans medicamentum, & summam esse habendam rationem atatis & virium illorum quibus datur.

* 3. Ricinus major Africanus, Syriacus vel Ægyptiacus Park.

·Hujus generis meminit Camerarius in Horto, femine duplo majore quam pracedentis, minus pallido aut maculoso, è Syria allati.

* 4. Ricinus minor Park. Americanus minor C. B. Eraway: Cluf exot.

Vulgari Ricino omnibus partibus minor est, pracipuè verò semine.

* 5. Ricinus Americanus tenuiter divisso folio Breynii.

E purgarrice Avellana Monardis Planta rariffima enata est Papaiæ pænè arbusculæ minoris for-må, quæ toto æstatis autumníque tempore vix sesquipedalem altitudinem obtinebat. Ea à radice inas que coto artaus autumnique tempore vix requipeanem artituainem ostinetast. Ea à radice Caulem rectum, lavem, rotundum, geniculis omnino defitiutum edebat, pollicaris crafficie, ac fubviridis cum purpurafeence quodan intermixi coloris, Serpentariaque inflar maculis obfoletis afperfum. Hujus Infligium falio conabatur; inferios glaucis, juperius atro-virentibus & fiplenden-tibus, magnitudine & divifură Aconiti feu Gorant barrachloidis, fubrfantiă autem Ricini, & quodammodo etiam figura, que in septem, octo, novem, imò & decem acuminata, ast Coronopi foliorum instar laciniata, segmenta (in quorum singulis nervus rufescense folii centro exporrigi-tur) ad gyrum, in quo segmentorum nervi cocunt, unde & pediculus longus averso folio oriebatur, dividebantur. Inferiora horum foliorum latiflimum ad tempus virorem cum luteo trifti commutabant colore, arque tandem decidebant, relictis tamen quibuldam fubviridium macularum in cau-le vestigiis. Flores nullos proferebat, multò minùs fructus. Hi tamen [aliundè accepti] Juglandis minoris funt magnitudine ac ferè racie, rotundi nempe, & à medio corpore paulatim in mucronem definentes, cordifque humani formam quodammodo repræfentantes, tenui è cinereo candicante, nonnunquam ad fuscum inclinante cortice, lento & molli constantes, qui exterius octo nervis à summo ad imum ductis, fibris frequentibus intercursantibus distinguitur; & interius in concamerationes duas separatur: In quarum quavis semen magnitudine, colore ut & figura ferme Cameraciones culas ieparatur; in quarum quavis jontos magnitudine, colore il & figura forme Avellaniam exoletum, vel podius (cim pene triangulaine & altera pare fibmper planium) Califanellam peregrinam Jr. B. referens, continetur, puramine tenui, Nucioe candido, folido, fubbulci, fibibitanci Avellane haud abbinnil: qui un Modelina apad Hiljanos in India Occidentali degentes percelebris, & alvo evacuanda fervit.

* 6. Ricinus minor Indicus Solani foliis Breynii.

Validè

Brem.
Rami, qui duo Autori fuere hujus plantar, fesquipedalis erant longitudinis, teretes, glabri, inanes, diluto virore tincti, ac enodes: quos è contrario correspondentia folia, laxis dentibus circumferrata, pediculis pane uncialibus infidentia ambiunt, Solani non admodum difimilia, longiora verò rangefique vonció, a ceteorica, & fubilantia Ricini, co fermè etam colore ; upor liperia faturace; inferitis datec vicenta, ac ibidam nervan, venas, fibrácique magis conficienta habentia. E fingulis horum alis finguli inreali; Fibicalis longa ferie muicolos racemants fuffinentes, unciales prominent ; an quorum nonnullis prafute jam unes, na alis jam aluo, pedunculis enerie dependentes vidinciar riquetri, magnitudine, formá & colore à Lathyridis nihil diferepatics, mil brevi quadam incanaque lanugme, instar Tuliparum caulium, asperti essent. Hi maturitatem adepti dissiliunt in tres capialas, quarum qualibet in partes duas cum impetu le aperit, & femine coloris lividi, Lathyridis non majore, aft magis iplendente, maculisque nigris, Ricini in modum majoris è Guinea eleganter variegato se exonerat.

Similitudinem aliquam cum Pineis nucleis Acosta: habere videtur. Cadel-Avancu Hort. Malab. florum & fructuum fitu à planta descripta differt : fiquidem Cadel-Avancu flores ad extremitates ramorum proveniunt, cum tamen hujus flores inter folia compareant, ut adnotavit doctifs. Joan. Commelinus, ad Cadel-Avaneu plantam dictam.

Lib. IV.

160

* 7. Ricinus parvus Orientalis Dende dictus; quibusdam & Faba purgatrix J. B. Ricinus Americanus falsò creditus, Dende Serapionis & Abelmoluch Mauritanorum Imperato C.B.

Hunc fructum ità describit 7. Baubinus.

Hunc tructum ta deterior 4. Baumus;

Dimidio minor eft Ricino Americo, cortice tectus cinericeo, maculis hinc inde pullis afperfo, gibbo, altera parte elatore paulóque planiore, tribus interdum elevatis colfis conficia. Cortici vulgari finili tenui pellicula involutus lubelt nucleus, bipartitus, confiftentia Ricini majoris America in maloris America and production de la confirmation de la confirmación de la c rici, fed colore pallido: faporis non ingrati, acris, & fauces diu multúmque vellicantis.

Fabas purgatrices Monardis qua Carthagine & Nombre de Dios nascuntur huic Ricino Orientali Fabas purgatrices Monarous que Carrinague ex vormore ne una naicuntur nue intento Orientati feu Dende lubungit f. Baudinis. Hea autem, deferibente Monarde, nofits fimiles finite del minores , quidem cum nofitis formæ & coloris, pelliculà quadam tenui ut ceparum tunicula exterior illas per medium interfecante que cum cortice abjeicanda eft. Clufus diverfum fentit.

Interim quarendum cit, An & quud differat Dende à Ricino Americano minore C. B.

* Heliotropio similis aliquo modo I. B.

Frequentes per humum supinos spargit conscious palmares & sesquipalmares, ramis multis bra-Chatos, tenues: felia veftitos ex viridi cinereis, afperis, femuncia anguffioribus, oblongis, & per extremum roundis. Flores luteolos excipiunt flique oblonge, in flylum definences, cinerea, huextremum toumens. Finest intendes sampunt purpus colonies, in tryunit actimentes, cincrea, nurfuta, duodus loculis totidem femina tuffa contineutes. Radix parva, lignofa, alba.

Ab Ageno in Auftria collectum habut fo. Baubinut.

An bac planta kujus loti fit nescimme: si storem tetrapetalon babeat, ad Thlassi patikis referenda vi-

SECTIO SECUNDA.

De Herbis flore imperfecto, semine triquetro.

CAPUT PRIMUM.

De Helleboro albo.

Elleborus, autore Etymologo, Græcis dicitur कि के के कि में मिन कि quòd esu perimat. Veratrum Latinis dictum volunt quod mentem vertat. Scribitur & 'Existing', fine afpiratione.

Duorum generum est, albus & niger. Hi quamvis nomine, & aliquatenus etiam viribus conveniant, facie tamen externa minime; unde & toto genere nobis differunt.

Flore sex foliolis constructo, semme triquetro cum Lapatho convenit; ab eodem differt foliis nervofis, tenuioribus, liratim striatis & velut plicatilibus; radice fibrofa, purgatrice, emetica & sternu-

1. Helleborus albus Ger. J. B. albus vulgaris Park, albus flore subviridi C.B. White Del-

Helleboro albo radices subsunt fibrosa, alba in caput collecta: Caulis bicubitalis interdum, teres, foliis stipatus quorum pediculi caulem involvunt. Sunt verò ipsa folia forma quidem quodammodo Plantaginea, vel potius Gentiana fimilia, longitudine verò pedali, haud multo angitiora, mollia, liris denfiffimis ftriata, & veluti plicata, fubbirfuta. Caulis à medio ferè ad cacumen ufque ex foliorum quorundam parvorum alis thyrfos emittit palmares & fesquipalmares florum creberrimorum, senis ex herbaceo albicantibus foliolis radiatis constantium; quibus succedunt semina parva, longiuscula, triquetra, albicantia, nuda, nec ullo præter florem folliculo aut vasculo tecta, ut rechè Parkinfonus.

2. Helleborus albus præcox atro-rubente flore Park. albus flore atro-rubente C. B. albus præcox Ger.

Foliis longioribus, tenuioribus magiíque caducis : caule proceriore , paucioribus foliis cincto . fleribus atro-rubentibus; quódque priorem ortu suo seu germinatione prima menstruo minimum ipatio antevertat ; à superiùs descripto differt.

Gaudet Veratrum album montanis & alberis; non modo in Gracia, Italia aut alis calidioribus Leess, regionibus; verum & in Germania ac Helvenorum montibus viret. Nos in montolis palcuis pa luftribes propè fummitatem montis Jura offendimus copiofissium.

utribes prope tummutatum monts, jutat totamumas coponiumum. Hellebori albi radix (que fola hujus plant e pars m utum medicum venit) ob violentiam purga. Virus & ufui, Helicoori and faux (que non mino paine e pars in muni menicum venic) o violentiam purga-tionis quam per fuperiora ac inferiora mover, ulum purgandi internum foli ferè Helleboro nigro tionis quam par fuprifora ac interiora mover, ulum purgandi internum foli ferè Helleboro nigio reliquis Escalo, poreli tumne (inquir Tragus) per viginti quaturor horas vino aut oxynelite marchiquis Escalo, portesque reficcata, 3: pondere cum vino cubiber futioris 8: melanchota; fileborum utumque, dicti effente, [1 cum acero & melle temperetur & decoquatur ut figuras fait piedicamentum innoxium, & ad plerofque phlegmaticos morbos (thoracis & capita inprimis, ut athma, dyfpneam, epilepfam) makgasar fape utiliffime fe expertum effe: alvum cumin, urinam attima, dyspiteam, epitepiani / noo Koov i tre utiniume ie expertum ene: aivum enim, urinam & meatus omnes, etiam cutts, mirifice millà molelha expurgare. In ufu Hellebori albi (inquit C. Hofmannus) duo pracipue videnda, aherum ut morbi fint

pertinaciffini, alterum ut vires conftent, hine non deber radix hae feni, puero, forminæ ullive delicato dari. Accedit tertium, ne quidquam fiat nifi pragreffà & corporis & Hellebori diligenti pre-

Paratione.

Vetuthfilmus mos est dandi cum Raphano, idque tripliciter, vel enim Raphanum radicibus trans-fixum ibique per viginti quatuor horas relictum [radicibus abjectis] dabant: vel Raphanum b.m. fixum inque per vigint quatuor noran reincum i raunanna aujecto i anomi, vet Rapitanum in nin transfixum in oxymelite infundebant, & oxymel folium offerebant : vel Raphanum fra habitum per transfixum in oxymeltre infundebant, & oxymel lotum offerebant: vel Raphanum ita habitum per noctem relinquebant, mane abjectis Helleboris in oxymelite infundebant, oxymelique propinabant. Optima eius preparandi ratio (inquit Parkinloims) el fu tilicco Mali Cydonii infundatur, aut Cydonio indita in furno aut fub cineribus coquatur. Quin fi ab Helleboro fumpto firangularionis per riculum immerat, Cydonia comelta corúnive fuscus aut fyripus præficianeo remedio lint. Radix riculum immineat, Cydonia comerta corumve nuccis aut ayrupus prætentaneo remedio lunt. Radix in aceto decocta, ac in ore aliquandiu recenta dolorem dentium tollic. In lixivio decocta, fi eo cain acero decocta, ac in o e anquammin recenta conocern octionan tonne. In navivo decocta, n eo ca-put abluatur, pediculos & furfures enecat & abfergir; idem unquento aliquo permixta efficir: par admanin, possessiones fanat : animalia pleraque interimit, talpas, mures, lacertas, aves &c.

Palus Amplica, 210g. Pulus naribus inditus flernutamenta movet unde & Anglicè (Accimott, i. c. flernutamentaria herba feu Ptarmica dicirur.

ba feu Ptarmica dictur.

De Hispanorum toxico ex fueco radicum in vafe fictuli fermentato confecto, quo fagittas intingunt ut vulnera infanabilia infligant, confule Parkinfonum, & Jo. Langium Epift. Medicinalium lib. 1. Epift. 68. Maximė mirum alicui videri poffit quod venenum hoc epotum mullam fal. flum to, 1. Eput. 68. Assaine mittin aneat vioen ponta quosi venenum noc epotum mutam tat-tem lethalem noxam infert fed tantum vulneri infulum, adeoque languini permuftum; verum idem est de veneno viperino, quod intrò assumptum nulla permiciosa symptomata inducit, verum sanguni immilium per vulneris aut punctura: orificium maximas ilheo tragoedias excitat, & in opportunis remediis occurratur, brevi animal interimit.

Cærerum Helleborus uterque in furiolis & infanis sanandis olim fuit celeberrimus; neque nunc nifi in morbis magnis, ut Epilepfia, vertigine, mania, hydrope, ifchiade, convultione & fimilibus

CAP. II.

De Lapatho.

Apathum, Gracis Admini, and vi Admini seu Mandes i.e. zuw, movere, evacuare dicitur, quia foliorum ejus decoctum alvum emollit; Latinis Rumex, à rumo, i.e. singo, quia solerent succum ejus exsugere. Voll. Note Lapathi generica sunt semen triquerrum splendens, flos hexaphyllos, i.e. fex foliolis constans, quorum tria semen obtegunt, arcte interdum ad-

Internia.

Lapathum in tria genera fubalterna dividi potest: Aliud radice est purgatrice, Rhabarbarum dichum: Aliud folis acidis Acetoja & Oxalis denominatum. Aliud denique folis magis infipidis, fapore oleracco, Lapathum fimplicater generico nomine dichum.

Primi generis tres species novimus, nimirum

1. Rhabarbarum verum Ger.

2. Hippslapathum rotundifolium vel Pfeudorbabarbarum Monachorum.

3. Lapathum majus sive Rhabarbarum Monachorum J.B. Patientiam vuled dictam.

Tertii septem, si modò Lapathum pulchrum Bononiense sinuatum reverà specie distinctum sit ab Oxylapatho vulgari. Eæ funt

1. Hydrolapathum majus.

2. Lapathum vulgare folio obtuso J. B. 2. Lapathum folio acuto crispo C. B.

4. Lapathum acutum sive Oxylapathum J. B.

4. Lapanomo accumi sve vsytupatomi 1.0. 5. Lapathum folia catus, fore auro C. B. 6. Lapathum palebrum Bomonienfe simatum J. B. 7. Lapathum folio acuto rubene C. B. aliis Sanguineum, & Sanguis Draconis,

Q

I. Rhaharharum

1. Rhaharharum Alpin. exot. Rha verum Diosesridis Ger. Hippolapathum maximum rotundifolium exoticum, sive Rha Ponticum Thracicum, sed verius Rhaharbarum verum Park. True

Veris initiis cum germinare incipit, caput grande, rotundum, fuscum protrudit è radice crassa, fungola, lutea, quod in folia aliquot successive se aperientia paulatim explicatur. Sunt autem folia tungola, jutea, quoci in fata aiquot necentre e accienta patinanti expiraturi. Sun cautin fata intio cum primum apparenvalde corrugata & complicata, potica infini dilateata & excenfa, rugis & plicis coxquatis lavia fiunt, perampla & fibrotunda, pediculis atro-rubentibus pollicum craffis, & in latiror folo binos podelo longis initiotinai, longitudine bipedali, ne minori latitudine, obferie viridia & cum inniora funt fubglanca, confiftentia craffiore quam Hippolapathi rotundifolii vulg. fapore acido, Lujula aut Acetofa hortenfis gratiore. In medio foliorum (non tamen fingulis annis) exurgit caulis craffus, robustus, humilior tamen quam Rhabarbari monachorum, foliis ejusmodi rotundis sed minoribus ad nodos amietus, ad summum usque etiam inter flores, qui in hac planta, scens quam in alia quacunque Lapathi specie, albi, hexapetali, cum multis inus staminu-las albis. Flosculis, ut in aliis Lapathis, succedunt semina triquetra, maxima coloris Bertici seu castanei, aut ruffi pulchrè splendentia. Radix processi temporis in magnam crassitudinem excrefeit & multos ramos feu brachia emittit, colore foris obscuro feu atro-rubente. Cortici exteriori fübeft membrana tenuis, füblutea, pulpam seu substantiam radicis interiorem proximè investiens: qua detracta apparet radix nuda, colore adeò vivido cum venis carneis eam permeantibus & diftinguentibus, ut præftantiffimum etiam Rhabarbarum quod ad nos ex Indiis & China advehitur cam vix possit superare. Hac si curiosè & diligenter exiccetur blando hypocausti calore, cavendo nè inter ficcandum frusta se mutuò contingant, colorem suum retinet non sècus ac si recens esser, & Salivam Masticata colore flavo tingit.

Rhabarbarum, nullibi nifi in China provenire Garcias, Acosta, Linschotanus consenziunt, unde per Tartariam Ormuz & Alepum defertur, inde in Alexandriam, & tandem Venetias; vel per Usbeken in Turciam, & hinc Venetias. Scribit Acosta Rhabarbarum in interiore Chinarum regione duntaxat provenire, unde in urbem Canton (Illius Provinciae portum & emporium ubi Lufitani habitant) exportatur, & inde navibus in Indiam advehitur, quod citius corrumpitur; vel alia via per Tartariam camelis, quod non adeò cariofum.

Nunc dierum navibus ad nos defertur ex India Orientali, non ut olim ex Alexandria Ægypti, aut Venetiis: in Indiam è Sinis (ubi foonte oritur ut diximus) advehitur.

An Rha ponticum Antiquorum & Rhabarbarum modernorum sit una & eadem specie planta, à Botanicis controvertitur, aliis eandem effe affirmantibus, aliis negantibus: nonnulli etiam fibi non constant, & nunc eandem, nunc diversam affirmant, quorum sententias & rationes vide apud 7. B. in Appendice Tomi 11. Hif. Plant. Nec enim opus est ut is immoremur; nunc enim Rhabarbarum verum Sinense (quod à Rha Pontico Thracico toto genere diversum est) in hortis Lugd. Bat. & Groning. colitur, & ab Abrahamo Muntingio accurate describitur. J. le Brun in libello de materia medica hac habet. Radix hac Dioscoridi & Galeno ignota fuit , unde malè quidam Rhaponticum eorum cum nostro Rhabarbaro confundunt: nam Rheum Diosc. non habet vim purgatricem, & notis veri Rhabarbari caret. Rhabarb. enim substantia compactum est, ponderosum & aridum, fapore amarum, odore acre, colore exterius fubnigro ac rufeicente, intus ex rufo flavefeente, & ad nucis mofehate colorem internum accedente, ac maceratum vel manducațum tin-gens croceo colore. Rhaponticum non est compactum sed rarum, non ponderosum sed leve; non aridum sed lentum; non amarum sed subacre, non odoratum nec colore simile Rhabarbaro.

Rhabarb, purgat benigne bilem flavam, pituitánique viscosam ac tartaream in ventriculo prima-que regione stabulantem. Epati specifice confert, adeo ut cor Epatis dicatur; curat icterum, & quia vim quoque aftrictoriam obtinet in omnibus morbis diffolutis, Dyfenteria v. g. & Diarrhea, præ aliis commendatur. Exhibetur pulverifata in Vino albo aut fero lactis.

Sunt qui Rhabarbari usum puers & prægnantibus interdicunt ob vehementiam : verum sine causa sufficiente; nam J. Baulinus alique se prægnantes multas eo feliciter sine ullo damno purgásfe referent. Infusionem præferent substantiæ, quò enim citius fine violentia medicamentum purgans evacuat, eò gratius. 7. B.

Partem cum purgantem, tum adftringentem obtinere creditur, quarum prior faciliùs elicitur, po-fterior difficiliùs. Hinc pro diversa intentione diversimodè quoque tractatur. Nonnulli levi toffione vim purgantem minui, & adftringentem augeri fibi imaginantur; quod alii improbant, nec immerità: Etenim cum vis purgans fixior fit, quam ut levi toftione in auram evanescar, toftio illa vix satisfaciet. Præstat itaque si astrictoriam vim auctam velimus, rejecta prima coctione denuò id coquere, & fortiffima expressione exprimere. Schrod. Alii quoque in Dysenteria improbant torrefactum Rhabarbarum; tum quia nimia torrefactione vim purgatoriam penitus amittit; tum quia moderată vix evitari poteft, quin acrimoniam contrahat, unde inteftina rodit, & novam materiam ad locum affectum attrahit. Nos tamen in Dyfenteria Rhabarbarum toftum bono cum fuccessù usi sumus, etiam in nostro corpore.

Non approbo (inquit J. Baubinus) corum morem, qui in dylenteria à principio adstringentia exhibent : n augent morbum dum per ea retinent educenda : nempe acres, malignos & putridos humores quò natura vergit eò ducere oportet, fi per convenientia fiat loca : fi igitur ftatim à principio educantur convenientibus purgantibus, sublevantur citò, & postea tutò adstringentibus uti

Cùm substantia frigida & terrea totum permeat, ignea autem in superficie sit; ideò per infusionem separantur partes calida & purgantes; manent frigida, terreftres & adstringentes. Hinc in infuso plus purgat quam in substantia. Verum quia hoc modo fit penetrantislimum, timetur in is pracipue qui alias ardore & difficultate urinæ laborant, ut Fallopius observat. Diureticum

De Herbis flore imperfecto, & c.

171

enim cum fit, agitati & pellit eò humores, ut ardor urinæ fit moleftus, quamdiu actio ipfius durat in corpore. Hofman.

in corpore. 1497man.

Ad febres ex obstructione diuturnas, R. 5ij. Rhabarbari, vel 3j. pro infantibus; in taleolas concise linteo raro includantur, & in aq. Cichorii Ib, infundantur. Doi 3iv. nodulo quolibet mane expresso.

Has omnes Febres se curálie hoc remedio testatur Montanus. Hoc citam ego ulus sum in quilussam affectibus longis cum febre, parte affecta non bene cognita, & semper mihi bene cesfit. Chefneau. Communicavit D. Hulfe.

2. Lapathum selio retundo Alpinum J. B. Hippolapathum retundiselium aulgare Park. Hippol. retun-diselium montanum C. B. Hippol. retundiselium Ger. Bastard Months Aubard, og Great

Radice furculola & longa mintur, cujus finguli furculi plufquam pollicarem crafficudinem faci-lè affequuntur, rugoli & fibrofi, flavelcentes intense, fapore amato. Caulis bicubitalis & tricubi-talis, cavus, profundis fulcis exaratus, rubefcens, alis multis donatur. Folia Bardana, notabilis latalis, cavus, promuos nuces exaraus, rupenceis, ano muun conacur. Fona parcatus, notabuis ia-tiudinis, rounda, glabra, pallide & quali ex luteo virentia, pediculo rubente & firiato appendun-tur. Flores muícols, copiofiffimi alas ferè totas obfident, ex herbidis fex foliolis apicibifique muí-

tur. Furet intacen, copenium a facedunt trangularia, ca incomus ex tours aprintingue mut-tis luteis compositi : quibus semina fucedunt trangularia, nonnibil rubentia. Nascitur (autore Clusto) in omnibus jugis Alpium Sciriacarum & Austriacarum, przefertim Locu. circa humidiora illa loca ad que armenta, flatronem tific habentia, attivis mentibus aquationis grată frequentifime convenire folent. J. Baubinus in Rhetia: Alpibus invenit. Purgare aiunt fi ad duplum Rhabarbari exhibeatur.

2. Hippolapathum sativum Ger. Hippol. latifolium C. B. Lapathum majus sive Rhaharbarum monachorum J.B. Lapathum sativum sive Patientia Park. Monks Aubard og Barben Matience.

7. B. Hominis proceritatem interdum affequitur, caule surgens striato, rubente, superiora versus in numerosos surculos diviso: floribus serie longa per totos serè ramos muscolis; semine subsequente angulofo, folliculis membraneis circundato. Folia pedalia & fefquipedalia, lara, acuminata, non tamen dura & rigida, ut vult J. Baubinns, & rubentia, fed portiis mollia, lævia & obfeurius viridia, oris aliquando furfum nonnihil reflexis, ut canalem quendam inimentur, aqualbus tamen & minime crenatis, pediculis rubentibus longis nixa. Radis prolixa, crafía, multis adnatis fibris donata, intensè crocca

Folia menfe Martio emergunt, appetente Junio floret & sponte semine se propagat. J. Baubi-Tempus & 100 fe in variis Germania, Gallia & Italia locis se observasse scribit. Radix bilem flavam & ferosos humores educit. Rad arida drachmam, zingiberis scrupulum in Vires.

pulverem redige, sume jejunus in jure calido. Pro Rhabarbaro qui substituum duplici dose utuntur. Trag. Radicis succum cum sulphure illitum scabiem sanare, cum Lupinorum verò farina lentigines; alphos & alias cutis infectiones exterere refert Matthiolus. Radicis dilutum ex vino paratum, aut ficcæ pulvis ex meraco potos ad pellendos renum calculos præstat. Idem. Quinetiam ex Marrubii decocto hauftus auriginem curat. Idem. Huic idem nobis videtur

Lapathum sativum Lapas J.B. Lap. hortense folio oblongo, sive secundum Dioscoridis C.B.

Hanc speciem Lausannæ Sabaudiæ oppido Tragus & Gesnerus provenire scribunt. Est autem inquiunt, Rhabarbaro monachorum quadantenus fimilis, at folia tenuiora funt, pinguiora & molhora, ac etiam magis exigua, quare inter olera reliqua, ob dulcedinem fuam in culinas rece-

F. Baubini judicium sen sententiam de hac planta adscribam, cui & ipse libenter suffragor. Ut libere dicam quod fentio, suspicor Tragum & Gesnerum pro Lapatho hortensi Lausannenfi oblervasse Rhabarbarum monachorum primo anno satum, quod tunc delicatus est quam sequentibus. Siquis nos aliter doceat, rem gratam faciet.

Caterum Bardanam majorem Monspeliensibus Lappas dictam scribit D. Magnol in Indice plantarum circa Monspelium nascentium.

4. Lapathum maximum aquaticum sive Hydrol.spathum J. B. Hydrolapathum magnum Ger. majus Park. Lapathum aquaticum folio cubitali C. B. Breat Water Dock.

Magis huic in fibras diducta est radio quam vel Oxylapatho vel Hippolapatho, foris nigra, intus buxea, cum notabili aditrictione amaricans. Caules allurgunt ad duos trebe cubitos, for lingua, interestante la Lapathi acuti fed majore. Folia lata, prælonga Rhabarbari monachorum non diffimilia, fed multo longiora, duriora & rigidiora, [longitudine ferè fesquicubitali, Lapathi acuti foliis similia, sed leviora minusque rugola f. B.] leviter crispatis oris, subacida & strenue adstringentia. Folia hujus plantie non longiora tantum funt quam cujufvis alterius nobis cognita. Lapathi speciei, sed &

Nascitur, inquit J. Baubinus, aquosis, palustribus ac stagnantibus locis, & fossis humidioribus; Leur imò in iplis plerunque aquis oritur, rarò extra cas.

Quic-

15.00

Vires.

Lib. IV.

Quicquid exiftimet J. Baubinus, hanc plantam à vulgari Oxylapatho tota specie differre & non variare tantum ob fitum, minimé dubito.

Radix craffa, crocca lenit alvum; Efteritiam difeutit. Felia podagneis calidis & ulceribus utiliter imponuntur fluoribus. Sebrenekf:

Hee planta eft quam füb ritulo Britamice Antiquorum vere defenbit & depingit Abrahamus Muntingius, quamva deferiptio guoda radicem non convenit cum Bushiman L. Verum Muntingiu veriorem & accuratiorem effe existimo, quam ideireo nontiful contrad'am proponam.

Lapathum longifolium nigrum palustre, seve Britannica Antiquorum vera, vel Hydrolapathum nigrum Muntingii.

E radice craffà, rotunda, lata ac ſpongioſa (annoſa dum ſir) & ſicculenta, manûs circiter longitudine, in varias partes craffiulculas, non adeò longas, inferius divisâ, & radiculis fibroſis cinctà colore recens effolía in loco natali, exteriis nigro, intus cardido; qui mox in lucco-rufeſcenem qualis eff Rhabarhari veri mutatur, per ſiccitatem plane ſnta, folia protrudit haud multa, Lapathorum omnum longtſſma, juxta ſe poſira non tamem arte junta. ſel eparatim, Intrium ſemper vergentia, ſeſquipedem aut duos pedes longa, tresaut quatuor dogitos lata, in medio latiſſima, &cin macronem acutumt andem deſinennia, colore ſiperius ſaturo-virdi vel è cœruleo atro-virente, ſubsta pallidore, venulis pallidore, venulis pallidore, venulis pallidore, venulis palled vindbus, ſibiðraniā crafſiniſculā, tætu duriuſcula, denſa, conflipata & ſirma, marginulis interdum, præſertim in cauli admaſcentbus, parum crips, pedeculo modice longo & craſlo, propé terram interdum rubente, adſtringentia & ex patre acida, ſiba Auguſti ſinem evaneſcentia. Caulis unicus aut etiam plures pro etate & magnitudine planta, duas, tres, & quatuor interdum podes longus, rectus, teres, virids, cavus, ſolis minoribus hine inde adnessi ornatus, tam ſurſum quàm deor/tim parumper vergentbus; e quorum ſinubus ramuli raribs diſpo-fiti exeun, Hoſculis pallidis, ſiba Juli initum ſe apenentbus, ran on tamen verticillatim ad articulos diſpoſtits, è brevibus & teneris periolis pendulis onuſti. Foliola tria floris exteriora duabus, ab utra-que patre c pallido colore albids intítuts gemmulis, m nulla Lapathi ſpecie præretquam Virginia-na Britannica viʃendis exornantur. Semen parvum, ˈpadiceum.

Hanc plantam veram & genuinam Antiquorum Britannicam effe contendit Abrahamus Muntingius: Siquidem deferiptionibus ejus que apud Veteres extant tum facie tum viribus per omnia rejondeat. Quin & nomen Britannica Fritica originis effe probare mititur; neque enim à Britannia infula cui ut propinqua eam dicavêre Frifii denominationem fumpfille (ut conjectatur Plinius)
verifiimile eff. Brit Fritis confolidare, firmare, compingere, fignificat: Zmu verò Dens eft: porto Lav vel Hica idem quod ejectio valet: unde Britannica dicitur herba qua firmat & confolidat dentes vacillantes: vel medeuru morbo dentes escucitorit.

Omnes hujus herbx partes, caules, folia, flores, femina, fed præcipuè radices valide aftringunt, indurant & conglutinant. Hinc omnia putrefeenta, ut Eryfipelata tam ulcerata, quam integra, Herpetes, Phagadenica, Gangrerans, &c. inhibet & fiant. Undecunque manantem fanguinem, Hemorrhodes innul & menles fuftr ; uno verbo ad omnia valet ad qua reliqua, adfiringenta frigida.

Hamorrhoides imul & menies intir umo verbo ad omnia valet ad que reliqua adfiringenta frigida.

Revis, eortimque incommodis, nupit, vullis, contractis, tremulis, fpalmo, paralyfi, febrilibus aftibus, necnon rigoribus medetur: Venena ac ferpentes abigit, & letus oorum lanat: quare juceticter Alexipharmaca numeratur. Omnes Angina foecies urula relaxationem, partifilmia, fimiliaque ors, faucum ac ventriculi mala, aftrictione egentia, ac apoflemata, tumores & ulcera probe depellus, variaque rheumata aufert.

Tandem latentum caudamm mobios Stomaracen fcilicet, Scelotyrben, crurique ulcerata anti-

Tandem latentium caularum morbos Stomaracen scilicet, Scelotyrben, cruráque ulcerata ant pathiá suá curat.

Folia imponuntur ulceratis partibus per horas duodecim viridia, renovantúrque alia: Succus quo-

que caniculari fole induratus, aut igne infpiflatus inungitur.

Varios hujus herbæ ejusque radicum ad ulium præparandi modos, itémque varias compositiones & mixtiones cum aliis que operationem ejus promovent medicamentis videss apud Autorem noftrum prædictum cap. 16.

Quoniam autem (iquit.) Scorbutus altas adeò in quibusdam egir radices, ut ex solius Britannicæ decocto parum commodi sentiant, hanc ob causam confectum Medicamentum, à nemine
mortalum hactenus (quod scio) serioris publicatum apponere volus, ut omnes notiam illius hautrie, libique facili negotio parare possine. Est enim auro presiosus, ac domi adversus omnem morbis Scorbuti seliogicionem, inactimabilis instar treslavin habendum.

R. Croci 3ij.
Macis
Glycyrrhiz.æ
Cinnamomi opt.
Piperis nigvi
Radicum Gentianæ ana 3ij.

Britamicæ 3vi.
Omnia grofio modo pulverifata, immifceantur vini Hispanici spurii libris sedecim, aut pintis Hollandicis 44 vel 4.

Aceti Sambucini vel alterius fortissimi fbiv. Ovorum recentium vitella tria.

Macerentur fimul in vase lapideo vitreato, probè obturato per horas 72. in cinero calido, fimo equino vel arena calida, co tamen modo, ur ultra caliditatem tepidam non procedatur. Reposer ur deinde & usui servetur. Huyas

Hujus decocti tres, quatinor, quinque, vel fex etiam uncias pro natura fubjecti filmat ager mane jejuno ffomacho per dies quatiordecim vel viginti, vel plures. Bibat etiam quotidie ad fittim extraguendam Vinium Rhenanum optimium: vel fi Cervatia fit affuents, filmat non recentem, fed defactatim beneque coctam: Ac quoties illum ager bibit, toties ipit occiderar tait hujus vini extragregation.

Motandum tamen, quòd fi in hujufinodi ægro ficcitas quædam tuffis vehemens, vel Tabis fufpicio adfit, Piperis loco funat Glycyrrhiza 3vi. Vino ufu ferè confumpto reliquiis adhuc femel

Hoc vino non foldim brevi temporis fpatio inveteratus Scorbutus, præfertim fi ablque febre vel inflammatione fit, verrum etiam reliqua Scorbut genera omnia, inveteratæ Herritæ, Paralytici arque Gallico morbo infecti felicifimo fuccellu curantur. Hac omnia Muntingus.

A. 5. Lapathum vulgare folio obtuso J.B. sitv. folio subrotundo C.B. sitv. vulgatius Park. filv. folio minis acuto Ger. Anound leabed wild Doch, rather, The most common great broad-seabed wild Doch.

valculum tenunau contenut au margines dentata lunt, lecus quam Oxylapathe crifpe. Hac planta Lapathim fylez, magnim mulgar f. Baubini nobis videtur: nam & hijus etiam folis ruftici buryrum obergere & involvere folent; quin & locis humidoribos in areis pagorum plerunque, ad fabbul repetrii foler. Eadem etiam Lapathim vulgare folio bitufo Lobelii nobis elle videtur: con enint convenit; quantumvis Lobelius Lapathim num vulgare folio bitufo Lapatho auto mulgare folio bitufo lapatho fulla papatho fulla Lapatho auto mulgare fulla pathi pecciem cim folia acuta produceret, quod non rarò evenit. Verim jam videmus Lapathim acutum hiritati dictum, candem plantam effe quam nos pro Lapatho auto minimo habumus; & revera Lapathim acutum minimo Lobelii & reliquorum non videtur specie differe a Lapatho auto fulla sul pathim catum minimo folio di fisco do controle pathim catum minimo folio di fisco do controle pathim catum minimo folio di fisco do controle pathim catum qual pathim acutum minimo folio di fisco do controle pathim catum qual pathim catum minimo folio di fisco del controle pathim catum minimo folio di fisco della controle pathim catum pathim pa

D. Morifonus aliam hujus feu fpeciem, feu positis varietatem adfert, quam Lapathum fylv. fol. Varietas. Jubrotundo feminis involuero Levi feu plamo denominat, quod non allter à descripto differt quam feminum involucris planis & Levibus, non asperis, seu ad latera dentatis.

A. 6. Lapathum folio acuto crispo C.B. acutum crispom J.B. acutum minra Park. acuti varietus felio crispo Ger. emac. Sharp pointed Dock with turied leabug.

Radie cum præcedente convenit nifi quòd minor huic fit, uti funt & reliquæ gius partes. Folius differ angultinohus, longioribus, oblicarius viventibus, per margines crifips & finuaris, præfertim propè pedicalos. Flofati minores, longioribus tamen pedicellus penduli, verticillis crebroribus,
ut femina caulem plerunque pentuts contegant & occulent. Tria illa foliola, que comironta femen amplechunur & includunt, per margines aqualia funt, non ut præcedentis deniculata.

Semen
La locis involucionale aquale.

La locis involucionale aquale.

Hanc incultis, hortourn aris, humidis preferitin & uliginofis paffin & copiosè provenit. Hanc ipeciem Jebnjonus & Mortifonus pro Lapatho aquatico minore Tab. & Gr. habent. Figura tamen Hydrolapathi minoris quam adhibent Ger. Park. & J.B. ad Lapathum anthoxanthon differer polisi valeduri: utcunque cum illis fentio Lapathum illud aquaticum minus non differer specie vel à Lapatho acuto crifto, vel à Lap. anthoxantho.

A. 7. Lapathum acutum Ger. acutum sive Oxylapathum J. B. acutum majus Park. solio acuto plano C. B. Sharp-pointed Dock.

Felia huic quam præcedenti breviora, inferiora a lato principio in acutum mucronem fenfim angulfantur, minora quam penultuni, alias colore fubluteo fimilia. Caules in parem altrudinem attolluntur, funt tamen gracilores & minores, rigida, & interdum tortuoli; rami à caule magis extant, feu obtufiores cum eo angulos efficiunt. Floram verticilli rariores, feu longius diffantes, applito interdum ad fingulos foliolo ligula inflar. Flocati minores quam præcedentibus; femina plus duplo minora. Extuno foliolorum qua femini pro vafaulo infleviunt tuberculum feu vertuca rubens grandis innafeitur, cui & fimilis in præcedente Lapatho cernitur fed multo minor.

In humidioribus, ad aquarum margines, interdum etiam in ipfis aquis, nec minus frequens ad follas & fepes.

Perce

Lib. IV.

175

Cum hac specie convenire nobis videtur Lapathum acutum minimum J. B. C. B. Ger. Park, Siquidem f. Baulinus omnibus partibus munus Oxylapatho vulgato, catera ei fimillimum feribit : interm, (pergit) hoc peculiare habere videtur, qu'al flatim à radice fere caulis in alas incipit dividi, in quibus flores ex certis intervallis verticillatim nafcuntur, mulcofi, lureoli, fingulis fere verticillis in quibes noise ex certs intervans vertennant nateunus, mateur, incon, inguis ser verteins appointo folio ligida inflar, quo verticilla tamen extrema carent. Nota ha non fufficium ad differentiam specificam arguendam, nam & Lapatho acuto vulgari ubicunque provent slores verticillati fere sunt, appoints scholis ad lingulos verticillos: quòd autem caulis statim à radice in alas incipiat dividi, natalibus imputandum centeo.

cipat dividi, natatious implicandum censo.

Simon Paulis in leabre & prurigine plurimum laudat decoctum radicum Oxylapathi cum vel fine decocto flercoris galli gallinacci, fi pars affecta eo abluatur.

Ad hujulmodi affectus duo (ciquentia remedia proponit, ut infignia, 1. R. fucci Oxylapathi, Quod fi inter agitandum ficcius fiat, addatur semper pinguedo lactis, ut fiat linimentum mol-

2. Rad. Oxylap. Althan an. 33. Helenii 3ij. Herb. Ariftolochia, Scabiofa, Nummularia, Plantag, an. Man. B. Coque ad putrilaginem in f.q. aquæ fluviat. Trajciantur per fetaceum rarius : Audatur deinde flor. Sulph. Bij. Ballami Peruviani parum. F. l. a. linimentum ad Scabiem.

Backmeisterus mihi & aliis ceu certissimum ad serpigines tollendas remedium communicavit pulverem radicum Oxylapathi plani cum aceto miftum. Sim. Paulus.

prisverem rancum Oxytapatru piani cum aceto imitum. *Sim. rausu.*Sola Iricatio radios Lappatu [Le. Lapathi, forte de hac (pecie intelligit] delet impetiginem.
Expertum à me (aprus.
Ex Obfervationibus Marcelli Cumani ab Hieron. Velíchio editis excerpít & ad me transmist D. Barn. Soame,

Lapathi acuti radix Cerevilia infusa laudatissimum Antiscorbuticum habetur. Willis de Sear-

Oxylapathi radices decoctæ vel feorfim, vel cum aliis specificis mixtæ, in Ictero sanando eximi usus sunt. N. B. Caro quacunque quantumvis vetus & dura, fi cum lapatho cujuscunque generis uns innt. A. B. Consquerunque quantum y venus et aura, it cum sapanto conucunque generis coquatur, mollis et tenera exadt. Longom. Hort, famitat. Pulvis feminum lapathi hepar roborat & fluxus alvi quofcunque fiftit. Est quidem Medicamen-

tum obvium & ubique parabile, verum ulus non contemnendi: Ego ei interdum admifceo pulv. rad. Tormentilla, facch. rof. & pulv. putaminum ovorum. D. Bowle.

A. 8. Lapathum folio acuto fiore aureo C. B. Lapathum anthoxanthon J. B. Golben

Radice est brevi, surculosa, fibrata, dura, lignosa: canle nunc simplici nunc multiplici anguloso, altitudine palmari aut dodrantali ; folisi oblongis, angustis, flavicantibus: floribus in summis ramis confertis, inferioribus in verticillos habitiores compactis, colore flavicante. Semina perexigua funt & pallidiora quam reliquorum congenerium.

In paluttribus & uliginofis locis fponte exit: Juxta Swarfton pontem ad Trentam fluvium copiose, necnon prope Crowland oppidum in infula Elienfi aut Lincolnienfi comitatu. Observavimus ctiam semel Middletoni in Warwicensi agro in fossis juxta ædes D. F. Willughby.

9. Lapathum pulchrum Bononiense sinuatum J. B. Che Fiddle Dock.

Ex crassa radice multa folia, duarum pleraque unciarum pediculis ejusdem penè longitudinis profert, unciam plus minus lata; in medio profundo utrinque linu ex adverfo respondente, extre-mitate subrotunda, ut musicum illud instrumentum nostraribus a Diol dictum figura sua imitentur. mitate molocuma, ut information muonificamentali mortaanista azitut dietatu ngura ma initentur. E medio foliorum caulis pedalis, nonnunquam fefquipedalis exit, in plurimos ramos incurvos bra-chiatus. Ad fingula genicula floris herbaccos mulcofos carerorum Lapathorum more profetri-quibus fingulis fuccedunt terna foliola angulofa dentata, continentia femina triangularia fub-

In areis & pascuis circa Londinum; & in agris S. Georgii dictis propè Sauthwark copiosè prove-nit. In Helvetia itinerantibus passim se nobis obtulit: unde non est cur è Bononia natales ejus

Descriptio quam adhibuimus partim è J. Baubini, partim è Morisoni Historia desumpta est, cum planta ipfa ad manum non fit. Est cur dubitemus an hoc à Lapatho acuto seu Oxylapatho specie differat necne. D. Magnel Oxylapathum vulgare foliis mirè ludere scribit, modò acutis, modò subrotundis, sapissimè etiam sinuatis.

10. Lapathum folio acuto rubente C.B. Lapathum fanguineum Park. Lap. fanguineum, sive Sanguis Draconis herba J. B. 2510001002t.

Facilis est hujus à reliquis Lapathis discretio, sanguineo succo quo scatet, nervis per folia Lapathi minoris acuminata crebris discurrentibus, varioque implexu ruborem sangineum virentibus foliis conciliantibus, quorum fuccus & manus & alutam primum purpureo, mox in cœruleum degenerante colore tingit; quo fimul & pediculi foliorum turgent. Reliqua effigiatura non abfimilis Lapatho acuto, niti quòd magnitudine superetur.

In hortis seritur pro olere: Junio floret & semine deciduo facile se propagat. In horts tentur pro otere: junio noret ex temme docatuo tacne le propagat.

Folia alcum cent in jusculo, aut expressilis incessis anguineus cotus plantez. Lob. Nitrofor Oxylapatho esse deprehenditur: reliqua sint cum codem communia. Semen pulve ilatum & in tivaaliquo decocto altringente potum singularem habet efficaciam in sistemais mensibus & sinuli-

11. * Lapathum Chalepense solio acuto, seminum involucris prosunde dematis Morison. Sharps pointed Aleppo Dock.

Hujus caulis valdė ramolis alcendit ad altitudinem lesquipedalem, ad cujus fingula genicula na-ficitur unicum folium acutum. Flores ibidem producuntur confertim nascentes, herbacci ; atque fingulos deciduos sequintur involuera valdė dentata, quasi spinola, in quorum singulas singula continentur femina triangularia, ut in cateris hujus classis.

Plantam hanc iple nondum vidi; descriptionem ejus è D. Morrisoni Historia mutuatus

12. * Lapathum marinum finuatum J.B. Lapathum maritimum fætidum C.B. Park. Strong:

Radice est & caule atro-rubente, pedali, incurvo: quem folia atro-rubentia, subrotunda, longis pediculis donata, & uncialia, interdum finuata, communiter alata ambiunt, ex quorum finu 74muli exurgunt, fimilibus foliis cineti, quorum luperiora leviter per ambitum dentata funt. In caumui exanguit, immous ions enter, que un reperiora avia e per amenan contactant. In cau les fammo fejeuli quadrifoli, nufecit, quali in fieta disporti, quibus utriculi folacei, fabroundi, faits exigui femes continentes fuecedunt. Hee dum viret gravis odoris eft & in maritimis non longe

Hac planta, si modò rectè à C. Baubino describatur, Lapathi species esse non potest, cum sos First platter, it is not focus a common describation. Lapatin species one non potent, cum nos cius quadriolius fix, onnius autem Lapatin hexaphyllos, ut de valculis feminalibus nihil dicam. D. Magnol in Botanico [ao Monfiellen]. Lapathum marinum finuatum J. B. hujus (prononymam facie; nec sane pratter rationem, cum & descriptio & locus conveniant. Lapathum autem marinum finn-

atam f. Banomus ne concume.

Cauliculos entitit humi procumbentes, alias oblique erectos, dodrantales, in ramulos divilos angulolos arque firiatos, quibus felia uncialibus ferè pediculis herent, alternatin pofita lacinitata, duguistos arque tenatos, quante tena un canonis rere pentenuis narenta, atternatum ponta, tacuniara, du-abus infignibus lacinis iniami partemi in totidem appendices dividentibus, figuria oblonga, è quo-rum finabus ramulorum exortis eft, qui velut in fipicas longas ex femunciali intervallo fisiculto mi-nimos aggeftos habents, oblocite coloris & ex luteolo virente quodammodo albicantes. Radis: ru-fefcens, timplex ferè, paucifque fibris donata.

D. Magnol ob aciditatem quam habet ad Acetosam refert hanc plantam. Nos ad aliud genus pertinere putamus ; verum quoniam à tribus magni nominis Botanicis hic fuerit collocata, nec nos permines paramines, certain quantum a carons magain nominuo nontanta me controllar, non most quò pertinent certo ficamine, nolutinus caran tenure loco movere, donce de numero petalorum in flore, & figura feminis & valculorum feminalium certius edocti merimus.

flore, ex figura teminis ex vateurorum temmanum certuis eaocti merinius.

In fabilotis monticulis parimi ultra Cedium monteni, quos repetatu fito occupat, Collegit D. Ma-Leeu,
guel. Cherlerus apud J. B. Junio cum flore circa Aigust mortes,

Pratter has a nobis abilique vifas & deferiptas Lapachi (pecies, alias adhuc aliquamultas à le obfervatas producit Abrahamus Muntingius M.D. & in patria Academia Groningensi Botanices Professor. Eæ funt,

1. Lapathum Chinense longifolium, swe Rhabarbarum longifolium vel verum Matthioli, qua cum sit Planta pentapetala, flore cœruleo, non est hujus loci.

2. Lapathum longifolium nigrum paluftre, sive Britannica Antiquorum vera, vel Hydrolapathum nigrum. Quod idem effe putamus Lapatho aquatico fol cubitali C. B.

3. Lapathum Virginianum five Britannica Americana.

4. Oxylapathum planum paludofum.

5. Oxylapathum vulgare minus, 6. Oxylapathum minus dentatum.

7. Oxylapathum fibrofum feu Bulapathum Plimi.

8. Oxylapathum tuberofum Americanum.

Has plantas prolixè describit Muntingius in libro de vera Antiquorum Herba Britannica.

Verum quoniam longx verborum ambages Lectori plerunque txdium excutere, résque ipsas obscurare ponius quam illustrare solent, omissis minus necessaris, isque qua vel omnibus in genere Lapathis, communia funt, vel iis que à Muntingio noviter inventa & descripta suspicamur, descriptiones contrahere conati sumus, ne eadem multoties repetere cogeremur.

Lapathis omnibus in genere convenit florem habere non deciduum aur fugacem, fex foliis, cum totidem staminulis, suos apices gestantibus, compositum, quorum tria interiora magnitudine aucta & conniventia femen triquetrum splendens, & plerunque spadiceum aut nigricans amplectun-

Lis qua à Muntingio descriptæ sunt commune est, Nervum seu costam habere infernè prominulam in medio folio, secundum ejus longitudinem excurrentem, e qua hine inde nervuli ad folii latera producti, & ibidem semicirculariter coeuntes cernuntur.

Item tum folia ipia, tum corum petiolos & nervos medios maculis & punctis rubentibus contaminata habere: petiolos subrotundos inferius sed striatos, superius planos.

Caterum Muntingius duobus nomimbus nobis reprehendendus videtur. 1. Quòd non indicet locos particulares, in quibus fingulas species viderit aut invenerit. 2. Quòd non dicat, quas spe-

7 orm

Locus.

De Herbis flore imperfecto, &c. Lib. IV.

cies novas & à le primum obtervatas, quas ab alus ante fe, quibufque nominibus tradicas aut de feriptas putet. Que certe nobis paulo hebetioribus plus lucis affudillent ad cas rite intelligendas & difcernendas, quam descriptiones partium etiam verbofiffimae.

* 13. Britannica Americana feu Lapathum Virginianum Munting.

E radice crassa, varie divisa, & fibrotis appendicibus onusta, exterius susca, interne è rubro lutea, medullà in vetustioribus e susce susceptibus quodam albo intrinsecus exornată, substantia firmă & folidă, per ficcitatem tamen spongiosiore, succulentă, modoră, gustu amara & adstringente, ac ore mafficata fuccum quafi luteum exhibente, Folia edit non adeò copiosa, arctè quasi conjuncta, furfum magis quam deorfum vergentia, magnitudine varia, in planta nondum florente minora, breviora & rotundiora, in florente majora & acutiora; infima cum petiolis fesquipedem nord, previora & rottlingord, in norther majora & action a 3 minia cum penous insquipedem circiter longa, 6, 7 te diguos lata ubi latfilma, in accutum nuccionem parimi te connorquentem funtim definentia, modice crafla & pinguia, fuperne herbacca, inferne è viridi fubcerulea, marginibus plurimium rubris; necton media cofta, & venulis inde ad latera excurrentibus, qua tamen inferne parum aut nilul ruboris oftendunt, gultu valide adfiringente & caida, periolis craffis, nec plus guinque utucias longis mixa. Equorum medio menfe lumio etumpit caulis tripedalis, pollicem plus guinque uneras longis nixa. E quorum medio mente Junio erumpit cauta tripedalis, politicen catilis, teres, Friatus, cavus, viridis, ad genicula tamen feu foliorum fedem annulo plane ribido, digitum laro cinetus, foliis hine inde adnafeentibus, & deorfum plerunque vergentibus, infimis multum immorbus, & feinfim anguftioribus ad fathigum ufique vertitus: è cupis apper primo non inter folia et annexa, ut in aliis Lapathis, Julio menfe flores producumur. Qui tamen caulis poftea in paucas qualdem partes traniverlas, admondum angufas, ac à le inviem feparatas diffigatur, quibus inferius pauca quadam foliola adharent. Flores & femina ut in aliis Lapathis, i quibus tamen madata prese parcadeaura difficurar and albitata reconstitutions. omnibus prater pracedentem differunt, quòd albida gemmula plane lanuginosa iptis eorum soliis ab utraque parte adnectantur.

Frigoris minus patiens, in regionibus septentrionalibus per hyemem reponi desiderat-

* 14. Lapathum planum paludofum Munting.

E radice modice longa, digitum craffa, & in quafdam partes rectà transversa divisa, colore ut in Bruannica vera, sapona experie, necnon admodum adstringente, Folia profetr non multa Acetosa vulgaria essigne, plana & explicata, vix manum longa, duos degios fere lata, è bal latore in mu cronem definentia, viridi colore, confiftentia duriufcula, pediculis longis nitentia, marginibus planis, interdum nonnihil velut plicatis, coftâ mediâ fuperne interdum rubrâ, parum amara, necplanis, interdum nonnihil velut plicatis, coltà medià luperne interdum rubrà, parum amara, nec-non valde adfringentai, intere que & alia quaedam innora, longioribus pediculis, plana in obta-fium mucronem innientia, fubifantià arque effigie Acetofa vulgaris perfimilia. E quorum medio menfe Maio unus, vel pro magnutadine planta duo Cauliculi, refti, bipedales circitori, tenues, du-ruficuli, teretes, firiati, jubei plerunque, interdum pro naturà loci ex parte virides affiriguiri; do-lis hine indei arrò à le invierne diffantibis, is que ad radicem laioribus, planioribus, breioribus, acque in obtufum mucronem definentibus. Acetofa vulgaris fimilibus veltius: inter que à fuperiori con la constantibus de la co parte ramuli tenues, carteris Lapathi speciebus ferè omnibus numero frequentiores, permultis soliolis minoribus, & in acutum plane definentibus necnon fuo in virore ad feminis perfectionem perseverantibus onusti, oruntur. Flosculi verticillatim ad articulos dispositi sub finem Julii aperiuntur. Somes pufillum, triangulum.

Piorculorum foliolis tribus internis tres gemmulæ ex albido rubentes oculos protuberantes non in què efformantes externè adnascuntur : quod nos in Oxylapathi etiam flosculis observavinus.

" 15. Lapathum vulgare minus Munting.

E radice ferè lurea, digitum vix craffa, sex circiter digitos longa, in acutum definente folia profert digitum plus minus longa, ac pollicem [transversum] lata, in obtusum mucronem definentia, superne hilarius virida, inferne pallidiora, pediculis tenubus harentia, plerunque plana, rarius nomihil quasi crispata, gustui ingrata, atque nonmihil interdum amarnie quadam acescentia. Equorum medio Cauliculus producitur tenus, sesquipedalis aut altior, teres, partim rubescens & ftriatus, varios in ramulos, traníveríos, graciles divitus, quibus nonnulla exigua foliola, inferiori-bus acutiora, ab utraque parte, rariùs disposita adharescunt. Ad quorum exitum è caule slosculi articulation dispositi proveniunt. Semen pusillum, suscum. In ficeis potius quam paludofis oritur.

* 16. Lapathum minus dentatum Munting.

E radice tenui, tuberofa, manum transversam longa, tam internè quam externè pallidè lutescente, Folia edit pauca, inferiori parte juxta fe pofita & quafi ex uno loco emergentia, pufilla, dicente, Polia eni pauca, interiori parte juxta le poittà & quali ex uno loco emergentia, puilla, di-giti longrudinem va continentia, bervibus admodum petiolis, ad bafin circiter polilicem lata, in-deciue le contrahentia in acutum mucronem tandem definentia, fuperne grate virefeentia, inferi-tis pallidora, folo pletrinque incumbentia, ratius fupra illud elata, unique ferme plana, margi-nibus ex parte rubidis, parumper incifis, aut grate dentatis, guttum valde tenuiter ferientia. Can-la pletrinque unicus, valde gracilis, fefunquedem plus minus longus, terce ferè, parum firiatus, ca-vus, colore finatico; non admodum altè fupra folum in quinque, fex, vel feprem annulos trantversos, ab utraque parte provenientes diffipatus, quibus foliola quadam exigua, vix tamen aut nihil crenata, verum inferioribus planiora adnestuntur hine inde procul à le invicem diffantia, ad quorum exortum caulibus verticillatim adnafeuntur flores perputilli , pallide trudes. Semes putil lum, nitidum, foadiceum,

17. Bulapathum Plinii, sive Lapathum sibresum, Munting.

Humilis & exigua est planta, è radice tenui, brevi, pallide pupurascente, necnon plane fibrofa, & nullo modo (ut caretra Lapathi species universa) tuberosa, aut amarinscula, sed lapore porius ingrata, Folia protrudit haud panca rotunda quafi ferie quadam disposita, tam deorsum quam surfum vergentia, brevibus petiolis inherentia, effigie ac magnitudine Sanguinei Lapathi foliis, qua parnum vergentas, previous petrous interentas, emige ac magintuante sanguinet Lapatos rouis, que par-vam bubolam linguam reperfentare videntur, non diffimilia, juxta petrolos lasiora, & tandem an-guftiora, in mucronem definentia, parvam mantum longa, duos digitos lata, fuperne atro-vitidia, inferne pallidiora, plerunque plana, interdum tamen in hac yel illa marginum parte parum invertherin patiential patiential patiential modice crafts, or commanda parimper acida, adfiringentia, at-que amaritudinem quandam propinantia. E quorum meditullio Caulis feptus furgit unicus, fef que amartudatem quandam propinantia. Li quorum medicunio catus acpuis jurgit unicus, requipedem circiter longus, teres fere, fritatus, concavus, folis pallidior, quatuor, quinque, vel fex foliolis pufillis, hine inde emergentibus omuftus, neciono circa fathiguium in duas, trefee partes dividis, in quibus flofculi non verticillatim, vertim undique acquali femper ordine cauliculos ad fumvitis, in quiotis notati non vertemanni, vertini minimo aquant simper oraniceaniacino sa mirimimi apiemi emigentes difforfit cerinaturi. Somo publilum, finafece vel fulco colore nitidum. Florer Vere; Semen circa Maii exitum maturat. Semine prolato fepitis, non tamen femper

* 18. Oxylapathum tuberofum Americanum, Munting.

E radice pollice nonnunquam longiore, crafilà, ovali, tuberola, angulosa, fibris paucis hine inde enațis donată, exterius fulvă, interne candida, sub finem Aprilis aut Maii intitum solia proande enais conaca, exterius nuva, interne canatoa, jub întern Aprilis aut Mati initiuum foiia pro-trudit rufelcentia, ex angulia origine in latius initentia, fex digitos longa, in medio dost refeve la-ta atque ibidem rotundiufcula, in mucronem acutum definentia, modice longo & angulto quafi pede nitentia, mollia & leviter flacecleonia, disperia eta-to-virdia, inferire pallidoria, marginibus planis, palato pergrata, quanvis & acidiufcula & parum adfrungentia. Cauls circa finem Juni nunc unus, nunc plures, por radicis actea aut magnitudire, pedem longi vel paulò altores, terre-tes, tenues, duobus parvis, aliquando oppolitis interdum feparatas foliolis, vel uneo cantum, aut fa-tius plana di la quali caruti. La cucum foliare con contrato de la contrato de contrato de la contrato de contr bis plane indio onulti extragunt. In quorum faifigio tres, quinque, vel feptem nonnunquam, a fe invicem feparati, bini camen femper ab utrăque caulis parte juxta fe politi, floculi, in cacumine nihilominus in unum definentes, petiolis putilis nixi, à pracedentibus omnibus Lapathi feciebus forma, magnitudine, foliis ac colore plane diverfi, ex albido feilicet rufeleentes, explicati & omnino rotundi, conjunctim interdum & quali concervatim dispoint, è foliolis sex tenerrimis, intrun-fectis five meditullium versus admodum angultis, extrinsecus verò lationibus, atque in tres particulas ibidem acuminatas Cyani modo incisis constantes, cum perpusillis in meditullio apicibus luteis: las indeem acuminatas Cyani modo incins conitantes, cum perpuisus in mediculio apicious luteis; qui poft triduum în fe marecleobant nullo relicto femine.

An hac planta viva & gensina Lapathi special sit nobis non constat, cum Autor noster nec semen, nec ejin contespantam aderibia.

Superficies hujus planta quotannis hyeme intent: radix perennat.

CAP. III.

De Acetofa.

Cetofa ab aceto recentioribus dicta est, quia acido sapore acetum amulatur : Gracis Oxa-În nonnullis Acetofæ speciebus puto me observâsse alias plantas steriles & storiferas tan-

tum, alias fertiles & femine prægnantes; ut in his quoque fexus diftinctio eluceat. Hujus generis octo species nobis innotuere. Eæ sunt

- I. Acetofa vulgaris.
- Montana maxima C.B.
- Sterilis Moscovitica Mor. Vesicaria Americana Park.
- Rotundifolia bortensis C. B.
- Scutata repens C. B.
- Arvensis lanceolata.
- Cretica semine aculeato C. B. Que eadem Acetose Ocimi folio Neapolitanæ Buoephalephoræ Col.

1. Acetofa vulgaris Park, pratensis C.B. Oxalis vulgaris folio longo J. B. Oxalis seu Acetola Ger. Wild Sorrel.

HISTORIA PLANTARUM.

Cubito altiores promit caules striatos, concavos & in apricis rubentes, in alas divisos, & foliis alternatim politis cinclos, Biftortæ minoribus, acuminatis, quà pediculo adharent falcatis pinnatifve fucculentis, glabris, atro-virentibus, sapore acido. Flores & semen Lapathi acuti (inquit J. Baubinus.) In hac specie plante nonnullæ flores duntaxat proferunt, hexapetalos cum duodecim staminulis & apicibus luteis, quibus nullum fuccedit femen: Aliæ femen proferunt triquetrum, splendens in vafculo tribus foliolis conniventibus composito, ut in Lapathis fit. Radin fibrola, litea, strenue ficcante & aftringente fapore.

Lacus Es Tempus.

Vires.

In pratis & palcuis paffim & copiosè provenit, in hortos etiam admittitur in ufirm culinæ. Af-flate floret & femen brevi perficit, quod (ut rec'tè Gefnerus) difficulter colligitur, cium fubitò decidat antequam probe maturefear.

Hujus varietas habetur, quam J. Banhinus sub titulo Oxalidis crispæ depingit & describit. Hæc, inquit, natali loco, tempore & crescendi modo à priori nihil plane differt quam quod natura foliis

crifpis in hac mire ludat.

Acetola onnus, ut alia ferè acida, refrigerat & ficcat; appetitum excitat, choleram reprimit, fitim fedat, putredini refiftit, unde in febribus biliofis, fimplicibus ac peftilencibus ufitatiffima est, atque etiam utilissima, seu succum expressum jusculis & sorbitionibus immiscere, seu folia eifdem incoquere malueris. Aqua destillata eisdem usibus inserviet hyemis tempore, cum solia evanucrint; est autem, ut pleræque hujusmodi aquæ stillatitiæ, languidior multò & minorum vi-

Semen medicamentis additur cordialibus, éstque proculdubio facultatis adstringentis particeps, ut aliorum Lapathorum femina.

Herba aftivis mensibus acetariis infertur, éstque idoneum multorum ciborum condimen-

Singulare est (inquit Simon Paulus) quod aliqui practici pro horribili secreto habent, quòd Acetofæ radix ficcata & decocta rubello eleganti colore aquas tingat, cujus tamen Rulandus janipridem

Grænlandi miserè vexantur Scorbuto, sed quasi renati convalescunt, miscendo Cochleariam & Acetosam simul in Brodis suis Avenaceis vel Hordeaceis. Hæ duæ plantæ semper crescunt simul in hac regione, quafi seorsim sumi non debeant, nè separatæ noceant, quippe una sale volatili, altera acido turgescit, ex quarum mistura media qualitas exultet. Bartholin. Act. Med. 1671. Obs q. Ex adverfar. D. Tancredi Robinson.

2. Oxalis montana maxima C. B. Sylvatica maxima J. B. Acetofa maxima Germanica Park.

Duorum cubitorum circiter alritudine est caulis striatus, folis ex intervallis certis amicus fingularibus, sesquipalmaribus, uncias tres latis, acuminatis, glabris, inferioribus verò duplo majoribus, acido fapore præditis.

Acetofæ maximæ speciem cum Cantabrigiæ degerem, diu in hortulo nutrivi sub titulo Acetofæ maxime Hilpanice, cujus folia non tantum majora fuere quam Acctofa vulgaris, fed & colore dilu-tiore, fucculentiora, & teneriora. An forte Acetofa Hilpanica grandiffimis foliis Cam.? qua tamen differentiæ natalibus imputandæ videntur.

Hanc plantam C. Baubinus in montibus Helveticis & Sabaudicis provenire scribit : J. Baubinus in monte Thuiri prope Genevam.

3. Acetosa montana geniculis nodosis C. B. montana maxima Park, qui hanc cum pracedente candem facit. Oxalis solio amplissimo, geniculis tuberosis J. B. Becat knottp-jointed 502-

Oxaldiis genus in jugo Wechfell Clufius observavit, sativo multo majus, foliis valde amplis, cui hoc peculiare erat, ut in caulis nodis & geniculis subinde velut tubera quædam adnescerentur, è quibus folia tandem sesc explicarent; quæ tubera tellure obruta [periculum enim secit] sui generis plantas protulerunt

* 4. Acetofa tuberofa radice J. B. Oxalis tuberofa radice J. B. Park. Serrel with tuberous or knobby roots.

Terram supra Oxalidem pratensem refert, feliis paris magnitudinis & formæ, aliis caulem alis suis complexis, alis longiore pediculo nixis. Flos samineus, litrolus, racemosus, (Lobelio teste, cui primam cjus notitiam debemus), radicibus tuberolis Filipendula vel Octaunthes perquam specta-

Jacobo Zanoni hac species Actos Ragusana dicitur, unde verisimile est eam in confinio Ragusa fa urbis, unde transmista est, sponte oriri. Caterum Zanoni Acetosam suam tuberosam, repentem Ragufinam à Lobeliana tuberosa specie diversam esse contendit : Siquidem Ragufina sub terra reptans se multiplicat, & novas in circuitu plantulas seu stolones emittit: folia habet sanguineis maculis (cum primo erumpunt) notata; florem rubicundum; & in fingulis radicibus fingula dun-

taxat tubera , longa, crassa, Paonia semina aut Asphodeli majoris tuberibus similia: Lobeliana taxat tutora , foriga, carat, a come actinite and reproduct majoris tutoribus initia: Lobeliana autem his omnibus notis caret, clim Acctofa hortenfi vulg, tuberibus exceptis, per omnia fimilis autem his omnibus notis caret, cum Accour intrenti vuig, tuberious exceptis, per omna limits fit; tubera autem mulcò fint minora, duo aut tria in eadem interdum radice aut radicis fibra fimul juncta, Filipendulz vulgaris craffitie. Vorium his non obifantibus Lobelio deferipama Re depictam, cum Ragulina Zanom candem elle fulpicor. Potuit enim & Lobeliana reptando fe propagare. quamvis proprietatem istam Lobelius vel non animadvertit, vel non meminit: maculas autem fanquamvis proprietatem irram Lubenus vei non animatoreiti, vei non menime: macuias autem ian-guineas vei infecti ciujuldam puncture, vei morbida: aut visiofe alicipis efflorefeentie notas effe verifimile eff; tubera infuper in icone Lobeljana non multum figură lui abiluduri à Ragufine, tuber ribus, nec plura funt in fingulis fibris, nifi quando fibræ majores in ramos dividuntur, quod fortè Thus, the patte that the management of the state of the s

5. Acetofa ferilis Mofcovitica Morifoni. Barren Sorrel of Ruffia.

Hace parum admodum differt ab Acetofa vulgari, nifi quòd fit foliofior, rotundior & omnino minor. Rarò caules edit, rarnìs flores; femina apud nos ad maturitatem nunquam perducit, unde non ineptè fterilis appellatur.

non inepte iterius appetiatur.
Folia ejus ineunte Vere teneriora cùm fint, acetariis funt aptiora.
Locum tutulus indicat: vidi in horto D. Willingbby Middletoni cultam.
runt à Novo castro Northumbria oppido ad se transmissam retulerunt.

* 6. Acetosa montana, radice rectà, pedali ant sesquipedali Lapathi instar absque sibris Moris Long rooted Mountain Sogrel.

Lib. IV.

Radice longâ, rectâ, absque fibris adhærentibus à reliquis Acetosis differt; quoad cæteras partes convenit cum congeneribus.

* 7. Acetosa quarta Col. montana bulbosa C.B. bulbosa montana major Park.

De hac Columna ; Quarta montium frigidiorum incola, rotundior, bulbola. Folia promit lata in imo, basi bisurcata ac veluti alata, quodammodo hederacea, trifida. Ex brevi hac descriptione an hac sit species à suprascriptis omnibus distincta certò desinire nequi-

8. Acetofa vesicaria Americana Park. Americana longissimis pediculis donata C. B. Oxalis Africana J. B. American Sourci. Acetofa Indica Park, quid differt?

E radice simplici, alba, paucis sibris donata caules plures, rotundi, striati, leves, in terram reclinati prodeunt, qui mox in plures ramos oblongos brachiantur. Folia gemina oppolita, aliquando etiti prodeunt, qui mox in plures ramos oblongos brachiantur. Ediz gemina oppofita, aliquando etiam fingularia, pallida & velur nitrolo pulvere oblita, angulofa, non tamen ur in vulgari bifurcata aut alata, fed potius Atriplicis formă, biuncialia, & pediculis triuncialibus donata, molia, carnobus, fed eâdem formă; in quorum, ur & in caulis fummo ficialir extuccol virentes & trubello quodam, figură Oxaldisi vulgaris, folă magnitudure differentos, quippe majores, ex recurvo pediculo
penduli, vel ur în fipera difforitir quibus fruitur bilaccei (ex tenubus rirefecentibus membranis,
elegantifimis venulis, veluri în Firiillariă per eas discurrentibus compofiri) ur in aliis, fed quadruplo quâm în vulgari majores, ex parvis pedicellis dependentes fuccedunt, quibus femias triangularia
oblonga, rufefecentia & felendentia inclufa continentur.

Czerenim tora aloate aufut & acidirez edilorities relievis conceptalis proplema.

Cæterum tota planta gustu & aciditate delicatiore reliquis congeneribus præferenda. J. Baubinus dubitat an hac planta fit Zacymbi Oxalis Alpino in lib. de Plant. Ægypt. quam ex-

ilem herban fuffic feribir, folis parvis, craffis, oblongis, Calba foliorum amulis, gulum ut no-ftram acido fapore ferientem. Nos Zacyn. Oxalidem huc referre malumus, quam pro nova focae proponere cujus nota omnes huic non inepte conveniunt.

9. Actofa voficaria Ingiana peremis repens, falis longis finuatis Morisoni; peremis Ingitana major dentata Zanoni. Slabbet: Sourcl of Tangier with wabed leabes.

teorij. Polia protrudit è terra plurima, longa, mucronata, profundè laciniata feu finuata, imò undulata. E meditullio horum exit eaulis, per terratu firatus, ad cujus genicula nascuntur folia fingularia, itradem finuata. In fummis caulibus nascuntur flores muscosi: quibus singulis succedunt vesica triangulares, in gremto continentes femina triangularia. Radicem profert craffam, repentem, multis fi-

Copiose provenit in Mauritania Tingitana, unde D. Alexander Balam in Angliam trans-

D. Zanoni omnes hujus plante partes prolixè & accurate describit. - Folia quoad formam Ari similia ei attribuit, nifi quod dentata & undulata per margines fint, & ad bafin fuam in duas lacinias profunde incisa, caulem cubitalem, dum adhuc tener est humi stratum, postea se erigentem, pennæ anserinæ crassitue, infernè ad medium usque dilute rubentem, reliqua superiore parte virentem,

Lib. IV. De Herbis flore imperfecto, &c.

181

fragilem adeò ut non fine strepitu rumpatur: flores & capitula tenuibus pediculis pendula, interdum solitaria, aliàs duo aut tria simul, ex codem puncto prodeuntia. Catera apud ipsum vide.

Cum Acetofa veficaria pracedente mihi non multum convenire videtur, fiquidem radice est perenni & durabili; foliu oblongis finuaris & ad bafin profunde lacimatis: floribus cofique fequentibus feminibus in tingulis podicellis fingulis, non pluribus finual in unum capitulum conglobatis, ut in

10. Acetosa rotundisolia horsensis C. B. Oxalis Franca seu Romana Ger. Sativa Franca sive Romana rotundifolia Park. folio rotundiore repens J. B. Roman og french Sorrel.

Ludit subinde hac foliis, modò rotundis ferè, Cochlearia vel Chelidonii minoris proximis, modò alarum appendicibus donatis, alias fagittæ inftar mucronatis pinnatífque velut Spinachiæ foliorum extremum, colore glauco aut pallido, pinguiusculis, delicatóque acore praditis. Caules inanes, cubito longiores: Flofculi é fibris componiture es lureo rubentibus, ut in aliis, quibus & femen re-fipondet. Radix tenuis reptat, fapore minùs acido, fed magis ficco quàm folia.

In hortis passim seritur. Huic affinis eft,

A. II. Acetofa fcutata repens C.B. prod. Park.

Cauliculis nodofis tenellis, per terram repentibus, uncias quatuor longis: foliis unguem latis, fed longis pediculis cauliculos aquantibus donatis, formam feuti, vel portus Avonis folium referentibus, in medio tamen utrinque finum obtinentibus, & in apicem definentibus.

Huic eandem specie esse existimo Acetolam rotundifoliam repentem Eboracensem folio in medio deliquium patiente Morif. ut & Cambro-britannicam montanam Park, quam & nos olim in agro Westmorlandico fponte ortam invenimus. Morifonus eam vix alia in re quam foliis rotundis, spiffis, virentibus, in medio deliquium patientibus à vulgari Romana rotundifolia differre scribit.

Nec multum abludit

* 12. Acetosa rotundisolia Alpina C. B. Park.

C. B.

Planta palmo minor, cui folia quina vel fena Viole lutea Alpine modo rotunda, unguem lata, pediculis tres etiam quatuor uncias longis & tenuibus donata prodeunt, & inter hac cauliculus lævis & nudus, fexuncialis exurgit; in cujus fummo flosculi muscosi parvi velur in spica unciali, cui foliolum fimili formâ fublicitur.

* 13. Acetofa Calthæ folio peregrino C. B. Oxalis Zacynthi Alpin.

A nostris (inquit Alpinus) Oxalidibus omnibus admodum diversa erat : Quippe exilis herba, folius parvis, craffis, oblongis, Calthæ foliorum amulis, guftum non minus quam noftra acido fapore feriens.

14. Acesosa arvensis lanceolata C.B. minor lanceolata Park. parva anriculata repens J.B. Oxalis tenuifolia Ger. Sheeps Societ.

Prolixas habet radices, tenues, fibrofas, rubentes, fib terra reptantes & nova obiter germina ad intervalla protrudentes, quibus longè latéque brevi temporis fipatio fe diffiantis, folo prafertim arenofo. Cadle sin Lettori folo femipedales lum atura filorose, firitari, folidis, folisi einéti crebris, fir tu alterno, fumma parte in plures ramulos divifi, in quibas flafeati & femna eodem modo oriun-tur quo in vulgari Acerofa, longos racemos efficientes. Sunt enim flosculi hexapetali inutiles quibus nullum fuccedit femen: funt & femina quibus nullus flos pravius. Semina non conteguntur tribus foliolis conniventibus tantum, ut in aliis plerifque hujus generis, fed herbaceo involucro arctè adharente. Folia semunciam aut unciam longa sunt, ad imum auriculata, gustu reliquorum instar acido: Superiora in caule plerunque angusta sunt, & auriculis carent.

In arenofis, lapidofis & incultis agris passim provenit, reptatu suo odiosa.

Huc refero Acetosam XIV, seu lanceolatam angustifoliam repentem C. B. item XV. seu arvenfem minimam non lanceolatam repentem ejuldem, quæ accidentibus quibuldam à loco natali ortis potiùs quam specie differre videntur.

Acetosa angustifolia elatior Park.

An ab hac specie differat me nescire fateor: note ejus distinctive sunt tantum Caulis gracilis elatior, Folia angusta, oblonga. Nihil adfert autor de loco ejus natali, nec unde habut aut plantam iplam, aut ejus iconem, dicit : quocirca nifi aliunde ejus notitiam habuerimus, oportet ut adhuc incerti maneamus.

15. Acetofa

15. Acetofa Cretica semine aculeato C. B. Park. Oxalis minor aculeata Candia J. B. Dichly-Beaded Sorrel of Candy.

Ramulos complures dodrantales & cubitales, humi futos, undatim flexuofos, graciles, flriatos producity, colore propter terram rubente, aliòqui viridi: folia pauca Oxalis vervecina, pinnis mutila, oblongis pediculis donata: flores ex intervallis per totam ferè ramorum longitudinem, muscofi, luteoli, velut in fpicas dispositi; quibus semen succedit triquetrum, purpurascens, triplici membranula aculeata circumclulium, contorto, latiusculo succulento pediculo appensum. Radix gracilis, fibrosa, rufescens, summa tellure herens.

Ex fertine sub hoc titulo à D. de Casa bona nisso, Montbelgardi in horto Ducis succrevit, Junio storuit, & Julio semen maturuit.

Huic specie omnino eandem esse mihi persuadeo, qua frequens circa Neapolin oritur à D.Fabio Columna descripta & depicta sub titulo

Acetofæ Ocymi folio Neapolitanæ bucephalephoræ.

Cujus descriptionem, ne Lectori temere impositife videar hic subjungam.

Folia huic Ocymi modo sunt seleunciam lata, carnosa, ovali sigura, periolo longo harentia, ve-Four fine Ceymi mono una recunciant mas, camons, oran inguis, record only internal, ve-luti nitrolo pulvere obita, acido l'apreu un congeneribus, alternatim cauli harentia; ex quorum finubus ale furgunt, minoribus codem modo foliss; in quorum & in caulis furmon in foram, ut in nnuous ale urgunt, minorious coolem moto tomis; in quoram et in cauis iummo in picam, ut in alis, flores emicant dispositi, parvi, herbidi, lutescentes, miscosi, ac etiam circa simma folia herentes, foliolis quibuslam parvis pro calice; quibus frattar fuccedunt foliacei, ut in alis, sed huic miro nature artificio Babulinum caput exprimentes, nam veluti collo cauli herent, et inde ad capitis extrema velut cornua parum inter se curva; paulò inspriis verb, et veluti è regione oculorum, avera valuti apparaturi regione. A sincipali et e si resistanti apparaturi regione oculorum, avera valuti apparaturi regione. aures veluti apparent utrinque & fupercilia; & ab his reliquum dependens capitis totus iconem exprimens. Caules plures à radice exeunt, aliquando pedales aut majores, parum angulo fi ac veluți ftriati. Radix tenuis respectu plante, in summa tellure hærens.

Autumni fine exit; caulem edit vere; æftate perficitur.

Hanc plantam circa Neapolin, locis à Columna indicatis abundè provenientem vidi & collegi. Prima facto Scatida minimam vervecinam putavi, vervim curiofius eam infipiciens diverfam agnovi; & revera Deferiptio Acetofa Cretica semina acudeato, quam ex J. B. Hift, delumptam propoliumus ei egregiè convenit, ut non dubitem eandem elle quam Bauhinus descripsit.

* 16. Acetofa annua Ocymofolia Lusitanica Munting.

Planta est annua, è radice parva, tenui, fusca, fibrosa folia portrudens non magna, pediculis articulum longis nutentia, digitum minimum ferme lata, ovali figura, ad pediculos, nimirum angutta, in medio latiffima, indéque in obtufum mucronem definentia, craffiufcula, marginibus planis, ita, in medio latilima, indéque in obtulum mucronem delmentia, craffiulcula, marginibus planis, fuperné oblicure virentia, inferné paulò pallidiora, gulfu acido, unica in medio, tenerà venulà, è qua alia: quadam pufilla ac vix viribiles exoriuntur. Cauliculi inde exurgent unus, duo vel res; foliolis prædictis minoribus angulfuoribus, magifique acuminatis, hine inde ad digiti à fe invicem diffantiam cincti, vix manum longi; quorum lummo faftigio foica: in modum fed verticillarim ad articulos dispositi fosculi; brevissime ac arctè admodum suis pediculis adnati Augusto ac Septembri mensibus explicantur. Seminis involucum Luma: in cornuta falcata modo dispositum, inferiori parte commissi particularies, publicitium simplis quali mollisofilis aleutum escopio beneficiale. niemious explicantur. Seminis involucium i aux în cormui aucaze modo dipontum, interiori parte rotundiore parumper purpurafeens, pluribifique fipinulis quali mollinficulis pleuminecino longitorimi cuid am, craffiufcula & lanugino faparti, ut în Calendula femine, annexum.

Herba est tenera, frigoris minus patiens, nec semen niti calido în loco Soli exposita, în oris no-

ftris ad maturitatem perducit.

Hac plantula ab Acetofa Ocymi folio Neapolitana bucephalephora Col. fola feminis, feu verius Conceptantia an Accoust Ocyani and recognitate unceptatopuna con una returnis, reu verus conceptanti ferminalis figura, Muntingo pio fatente, differt: ut eandem specie esse subjecte, & natura tantum ludente in vasculi seminalis figura variare,

* 17. Acetofa annua Africana Munting.

A pracedente, cui aliàs fatis fimilis est, differt Statura paulo altiore, Folis rotundioribus & obtufioribus, ramulis floriferis è caulium lateribus inter foliorum ortus erumpentibus.

CAP. IV.

De Fegopyro.

AEc planta Fegopyron feu Fago-triticum recentioribus dicitur à figura féminis, quòd Faginam glandem formă triquetră & colore fordido quodammodo refert, licet quanticate multo munts: a pud Veteres multum nomen obtunit, quibus vel non cognitum, Frumentum Saracenicum nonnullis, quia ex Africa primum delatum creditur. Convolvulus niger dictus Fegopyro adeò fimilis eft, ut procjus specie scandente meritò censerio finostic.

Vius.

Locus.

Hujus nota characteristica sunt Flosculi pentaphylli specioli, in spicis è foliorum alis egressis. Semine triquetro cum congenerabus convenit, eius tamen colore fordidiore & farina efculenta ab

A. I. Fegopyrum Dod? Tragopyron Ger. emac. Park. Fagotriticum J.B. 25uck wheat 12 23 ank, Errimum Theophr, folio bederaceo C. B.

Radice nititur furculofa, plurimis fibrillis capillata. Caule furgit cubitali & altiore, fimplici, tereti, glabro, folido, viridi fed in apricis purpureo, ramofo, ramulis alternatim è foliorum finubus exeuntibus. Folia ima pediculis duas uncias longis infident, fuperiorum in caule pediculi fenfim breviores funt, donec tandem in fummo immediate adnascantur, hederacea, glabra, atrovirentia, per margines aqualia, fapore fatuo. In fummis caulibus & ramulis ex alis foliorum egrediuntur per margines aquam, ripote ratio. In tutumis cambis coloritus ex armonorum egretinatur furculi leu pediculi uncales [7]. B. trientales aut quadrantels.] Temes, flores fulfinentes in fipicas habitores feu racemos congeftos, fairs amplos, pulchellos, pentapetalos, ex albo purpurafcentes, apicibus rubentibus. In umbilicis florum fingulorum fingula nafcuntur femina, oblonga, triquetra, nigris glumis obducta, farinam intus continenta candidiffinam, infipidam.

De loco ubi sponte provenit milii non constat : Aiunt Africana originis esse : Apud nos in arvis feritur, nec ullum ferè folum refugit. Gaudet imbribus, citò provenit, celeriter maturescit, ut re-

ete J. Baubinus.

Veteribus incognitam & indictam fuisse hanc plantam Botanici peritiores opinantur.

Rura (inquit Matthiolus) non folum ex ea panes pinfunt, fed & pultem quoque conficiunt, quæ non ingratus est cibus, ubi rectè fit. Dodonæus pulmentaria ac placentas, quæ ex ejus farina conficiuntur, facilè concoqui, citò descendere, alimentumque corpori adferre, exiguum quidem non tamen aut malum vitiolum feribit; Panem qui ex eo aliquando, cogente annona penurià coquitur, aut farinam ejus admixtam habet, humidum effe citiúlque descendere, ac flatulenti plus obtinere quam ex Secali coctum. Herbam viridem, priufquam femen maturuerit, boves jumentaque pafcuntur. Semine gallinaceum genus paftum citiftime pinguefcit. J. B.

A. 2. Convolvulus minor Atriplicis folio Park. Volubilis nigra Ger. Convolvulus minor semine triangulo C. B. Helxine fomine triangulo J. B. Black Bindingeb.

Radice firmatur furculofa, lutea, lenta, fapore nullo infigni. Caulis plurimùm fimplex, verùm àradice statim ramosus, plurimis prælongis, tenuibus slagellis, quibus plantis vicinis se circumvolvendo in altum emicat, spiris à dextra snisstram versus tendentibus. Folia in caulibus & ramulis ad intervalla rara, alternatim aut fingulatim posita, pediculis semuncialibus aut longioribus appenfa, triquetra hedera aut potius Fegopyri, glabra, per margines aqualia. In fummis caulibus & ra-mulis & ad exortum foliorum floículi racematim coharent hexapetali, alii inutiles & femine caffi, albidi, qui interdum aperiuntur, alii femine prægnantes, qui perpetuò connivent, & finguli fingula femina triquetra, satis grandia, ex obscura purpura nigricantia complectuntur.

Nalcitur in locis cultis, arvis, vineis, legetibus, quin & lepes interdum longiffimis fuis flagellis fuperat. Sub finem Æstatis & Autumno semen perficit & brevi radicitus exarescit.

Usus ejus, quod sciam, in medicina nullus.

CAP. V.

De Perficaria.

Erficaria Latinis à foliorum formà haud dubie dicta est, quod folia Perficæ mali foliorum anula obtinet: Hydropiper Graces à loco & lapore: in aquis enim aut circa aquas oritur, estque valdè calidum & acre instar Piperis: quamvis non omnis Persicaria acris sir, imò

Perficaria flosculis tetraphyllis in spicis summos caules terminantibus à reliquis hujus familiæ diftinguitur, speciatum à Bistorta radicibus non intortis. Forma quoque seminis à reliquis non parum differt, quod non adeo concinnè & exactè triquetrum est; uno latere reliquis duobus ferè pari, adeò ut angulus iis contentus valde obtufus fit, reliqui duo acuti.

Hujus quinque species nobis cognitæ sunt, nimirum:

Persicaria vulgaris acris sive Hydropiper J. B.
 Vulgaris mitis seu maculosa.

Pulilla repens Ger. emac.

Frutescens maculosa Virginiana Park.

Salicis folio, Potamogiton angustifolium dicta.

Perficaria vulgaris acris five Hydropiper J.B. vulgaris acris five minor Park. P. urens, five Hydropiper C. B. Hydropiper Ger. Lahebred of Arimant.

Radice parva, lignosa, alba, simplici, pluribus fibris capillata alimentum attrahit. Caules plures pedales aut cubitales, solidi, teretes, glabri, pluribus geniculis nodosis intercepti, in apricis rubentes, alias luteo-virides, ramoli. Folia ad genicula fingularia, membraneis appendicibus caulem amplexa, pediculas brevitus infident, pallide viridia, non maculola, glabra, per margines zqualia, Perfice folias fimilia, unde & nomen impofitum. In funnus culibus & ramulis flores in foica di gelfi longas, laxa & firigolas, perexigin, é quibus alia mundis funt, multo fuccedient mis & in quaturo petala pardanturi, ali perpetuo connivent, & femina inigula mauficula triquetra, filiendentia, & per mataritatem nigricantia, continent, ipli exterius rubent. Sapor plantz acris & mor-

Ad rivulos, foffasque, & in aquosis nascitur.

Aunt folia huic interdum maculosa esse; quod tamen nobis nondum observatum. Aunt foil a hue interdum macuiola ene; quod tanien noois nondum objervatum.

Facultatem habot evidenter calidam & ficcam. Ulus pracip, extriniceus, in vulneribus, tumori- Firei, bus induratis, ulceribus inveteratis, &c. Schrod. Aqua hijus flillatitia efficax eft ad comminuendum calculum etiam vesicæ, experimento cujusdam nobilis nostratis, qui quotannis in usum pauperum magnam ejus quantitatem destillare solebat, D. Boyl. De Utilitate Philosoph. Nat. part. 2. Pag. 65.
R. Piper aquaticum, indatur de eo in dentis cavum. Hoc remedio fanavit mulierem J. Heur-

nus. Expellendis mufcis vix quicquam efficacius reperias: nam quacunque in pecoribus vulnera vel ulcera fueco Perficaria: oblita fuerint, ca ab injuris mufcarum tuta manent, ctiam ferventiffima

Parkintonis noftras aliam præterea Perficariæ fpeciem deferibit, quam acrem Virginianam ap-Parkinionus noinas anam pracerea remeana necieni deiernot, quam acrem virginianam ap-pellat, qua non alia (mquir) in re à pracedenti differt quam fpicis gracilioribus feu tenuioribus & longioribus, quod tamen vix fieri poteft, cum vulgaris (picx prælongs fint, necnon tenuss admodum & strigose. Quocirca eam pro Persicaria aeri vulgari tantisper habebimus, donec quis certi-

Hydropiper Brasilianum Marggr, à nostrate non videtur diversum, proinde dantur plantæ nonnulla Novo Orbi cum nostro communes.

Nescio tamen an nostras sub aquas naturs ad nodos capillatas fibras copiosas edat nécne.

* Persicaria angustifolia C.B. Prod.

C. B. Prod.

Ex radic nigricante, fibris oblongis capillati caules plures, cubito altiores, rubentes, leves, geniculis diffincti exergunt : quos folia Perficarie vulgaris folis triplo quadruplote minora, duas, rarius tres uncias longa ambiunt, & in fummo in ramulos brachiantur; quibus spica oblonge, floribus pallide purpurale entibus ornatæ, ut in vulgari infident. In humidis circa Michelfeldam æftate

Persicaria maculosa Ger. mitis J. B. vulgaria mitis seu maculosa Park. mitis maculosa & non maculosa C. B. Dead of spotted Arsmatt.

Hac ab urente Perficaria differt, caulibus brevioribus & ramofioribus, intús concavis, ramulis caulem iplum longitudine excedentibus; Falir latronius & prolatitudine brevioribus, maculă ni-gră majufuilă circa mediam partem notatis, obfcuius etiam quâm illius virentibus; forum fipici. brevioribus denfioribus & habitioribus multo; floseulis confertis, colore plerunque purpureo nitenti-

Hujus spicis nullum apponitur folium, verum paulò infra eas flosculi aliquot pediculis earundem adnascuntur. Sapor huic non acris, sed adstringens & acerbus.

Ad rivulos, ínque aquofis & humidioribus arvis & hortis abundè provenit.

3. Persicaria pusilla repens Ger. cmac. Park. 4 seve minor C. B. Small Art-

Har non erigitur quemadmodum pracedens, fed caules edit fupinos & in terram reclinatos : éstque duplo minor Perficaria maculofa vulgari, aliàs non ci ita diffimilis. In pratis humidis & aquofis invenitur frequens.

4. Perstearia fratescent maculosa Virginiana, flore albo Park. Percunial spotted Arsmart of Dirginia with white Flowers.

Caules emittie plures, rigidos, teretes, virentes; in nodos ad genicula protuberantes, alionum in-flar 5 offiis vestituo amplis & speciosis, sex digitos longis, latitudine ad longitudinom subdupla, in mucrones tenues & oblongos exenntibus, ex corruleo viridibus, maculoris plerunque ut Perficariae mits vulgars, alias ime naculis, nervis aliquot à media colta productis cadem ambientibus, cum alia minoribus transversis. In funmis caulibus & furculis e foliorum finalus excumibus folcum ains minorious trainverns. In taminis catanutis ce infectio e constrair minorio executivo per edit in fipera digelfic, claufi force, qualm pracedentium majores, femina confinilia, lata, filendida, nigricantia continentes. Radix plurimis fibris congellis migricantis confia que non emoritur quotannis pracedentium more, fed in plures annos durat. Caules tamen perfixpe intereum Autumno, novique sequenti Vere succrescunt.

Locum titulus indicat. Plantam hane Cantabrigia in hortulo nostro aluimus, ab Edvardo Morgano Londino miffam.

Parkinfon?

I acus.

Lacus.

Vires

Parkintoni delegiptionem fatis accuratam in Latinum verfam adhibuimus, cum planta ipfa ad-

* 5. Persicaria altera frutescens, longifolia, maculata Virginiana flore carneo Park. Parroinleabed Dirginian Arlmart with a fleft coloured flower.

Caulibus teretibus, erectis, quam præcedentis multo altioribus fuccrefcit, foliis veftitis longioribus & angustioribus, pariter perímpe maculatis, nec rariùs maculis carentibus. Hac species surculos floriferos plures products, foicula in ipicas breviores denfiores conoglis, diluci rubendus, quam fisperiorum amplioribus. Semes ad mauritatem non pervent in horo D. Jemmis Mauriti de Thijlitwerth, cui é femine Virginia ranfumfo enata ett. Radis: moro fuit & impositor quam præcedentis, verum hyemis inclementiá congelata corrupta eft.
Huns etiam descriptionem Parkinsono debemus.

A. 6. Persicaria Salicis folio, Potamogiton angustifislium dista. Potamogiton angustifolium Ger.
2. seve Salicis folio C. B. Potamogiton seve Fontalis Persicaria foliis J. B. Fontalis minor longifolia Park. Parrow leabed Pondweed of Arlmart.

Folia huic Perficaria maculosa foliis fimilia sed majora, venis obliquis & transversis in marginem à nervo, qui unicus fecundum longitudinem decurrit, exporrectis; alioquin etiam non ità funt obtula, fed in acumen definentia, & pro loci fitu [extra aquas] nonnunquam hirfuta, aquis plurimum innatantia, pediculo felcunciali aut fextantali ex caulium geniculis orto: inter quæ palmo fape brevior pediculus exit, in spicam congestos flosculos Persicaria: gerens ex albo rubentes. Gustu

In paliciblus, lacubus, ftagnis, necnon in rivulis & aquis fluentibus ubique frequens reperitur. Cum extra aquas credict, (quod non rarò fit, vel aquis exiccatis eam deferentibus, vel ipfuis radi-cibus in foffarum aggeres ejectis) folia obtinet, hirfura, alpera, & Perficarga in modum maculofa, unde tunc à nonnullis pro nova Perficaria: specie à Potamogitone angustifolio diversa habita est. Quin in eâdem individuà (ut loqui amant) plantà folia nonnulla, nimirum extra aquas nascentia,

Solir Manusch in Royal and an James to a Rollmans, Januari stata aquas inacentus, observarimus aspera & Infinera, alas, aquas ichicer inmarantai, lavia & lucida. Hericaria Royal de Royal and Royal rum hanc Perficariæ speciem fuisse à Potamogitone angustifolio dicto diversam.

CAP. VI.

De Polygono.

Polygonum à frequentibus geniculis quibus caules intercipiuntur dictum fuiffe patet. Nos hoc in loco Polygoni nomen ad eas duntaxar plantas rethringimus que flore funt imperfecto, con lemine triquerero in foliorum alis, caule provoluto & crebris geniculis nodofo. Sciendum enim etc., Polygoni nomen extendi ad plantulas nonnullas comprehendendas, que preter florem imperfectum seu stamineum toti huic tribui communem, vix alia nota generica quam parvitate fua conveniunt, de quibus in fine hujus Sectionis agemus.

Polygonum mas vulgare Ger. mas vulgare majus Park. latifolium C. B. Polygonum five Centinodia J. B. Common Anotografs.

Radix dura, lignola, fimplex, contorta, multis fibris capillata, fatis craffa pro plantæ modo, terram firmiter apprehendit, ut extirpatu difficilis fit, fapore adftringente. Caules inde emergunt plures, interdum erecht, ferpius in terram reclinari feu retipini, cubito longiores, lenti & tenaces, tentes, terretes, folicie, glabri, glauci, folisi vetliti non admodum crebris, alternatum potitis, oblongis, angultis, glaucis, glabris, m acutum excumibus, pediculis admodum brevibus mxis. Ex alis tolioum interiorum ad caulium nodos excunt ramuli, ex luperiorum alis filopali pediculis brevibus duo trête firmil, pentapetali, ex albo purpurafecnes, cadie nullo, apiabir intus libuluetis. Flofando ur friele firmil, pentapetali, ex albo purpurafecnes, cadie nullo, apiabir intus libuluetis. Flofando ur friele firmil, pentapetali, ex albo purpurafecnes, cadie nullo, apiabir intus libuluetis. Flofando ur friele firmil, pentapetali, ex albo purpurafecnes, cadie nullo, apiabir intus libuluetis. Flofando ur friele firmil, pentapetali, ex albo purpurafecnes, cadie nullo, apiabir intus libuluetis. lis fingulis ceu vasculis singula continentur semina, majuscula, triquetra, colore castaneo obscuriore. Sub finem affatis floret, & brevi semen maturat.

Provenit in locis cultis juxta ac incultis præfertim glareofis: vias & femitas late fubinde occupat. ut rectè Dodonaus.

Polygonum 2. & Polyg. 3. Tab. h. e. Polygonum oblongo angustóque folio, & Polyg. brevi angustóque folio C. B. pro varietatibus hajus plantæ, accidentibus quibusdam à loco natali ortis, distinctis habenius, non pro plantis specie diversis.

Polygonum omne ficcat & affringit, vulnerarium eft. Usus præcip in sistendis fluxibus quibuscunque, diarrhω, dylenteria, fluxu uterino, vomitu, hæmorrhagia narium. Extrinsecus prodest in vulneribus, ulceribus, inflammationibus oculorum, &cc. Schrod.

Camerarius in Nobiliff. quodam vivo hujus fuccum pauco Vino styptico propinatum contra vonitum fanguineum, aliis remediis fruftra adhibitis, maxime profuitte expertus est. An urmam cieat, ant calculum renum pellat, dubitatur: Dioscoride id affirmante, Galeno

Polygonum Saxatile C. B. Prod. Park.

Cujus radix tenuis, lignofa tamen, fibris capillata & alba est: ipsum ramulis multis oblongis & crebro geniculatis ferpens, circa quos filia fubrotunda, unciam longa, femunciam lata, fuperne virentia, at inferiùs albicantia, quati polline asperfa, qua sensim minora reddantur: cinus à genicutenta, à metra accession para pointe aperas que rema minor a coma copa a general la fejeule exigui, ut in vulgari, pallide rubentes exent, quos femma triangularia lequuntur. Hoc inquam Polygonum pro diverla specie à C. B. exhibitum, nobis non alia in re quam accidentibus quibuldam à loco natali ortis à Polygono vulgari differre vuletur.

A. 2. Polygonum marinum J.B. marinum majus Park, marinum maximum Ger, maritimum latifolium C.B. Sca-kinoteralis.

Lib. IV.

Prolixas habet radices lignofas, craffiulculas, contortas, nigras: Viticulæ fupinæ, craffiores quam Polygoni vulgaris, frequentioribus brevioribuíque internodis interceptæ; non tantum folis veltitæ majoribus, candidioribus, verum etiam squamis tenuibus, pellucidis, albicantibus. Flores pulchri numero & magnitudine vulgaris flores vincunt : Semen nigrum, triquetrum, Oxalidis femini

In litoribus maris Mediterranei copiosè provenit: invenimusetiam in arenofis Oceani Britannici litoribus, v. g. circa Penfantiam Cornubix oppidum, & alibi.

Polygonum maritimum angustifolium C. B. ab hoc non specie, sed accidentaliter differre nobis

* 3. Polygonum maximum longissimis cauliculis & foliis Moril. Polyg, maximis foliis Park. ico. Che greatest long-leaved kinotgrass.

Caules protrudit sesquipedales & nonnunquam bipedales, cortice rubente tectos, in multò plures ramos & carteris teneriores divisos. Genicula in caulibus longiore intercapedine distant quam in pradictis. Felia duplo triplove longiora & tenutora funt Polygoni vulgaris foliis, anguftiora itidem magifque mucronata. Flares rarius multo in geniculis difponuntur, e purpura albeicentes, pentapetali ; quibus pariter triangularia femina, parva, fulca fuccedunt.
Semina hujus planta Chalepo Alia transmilla funt ad D. Morisonum Descriptionis auctorem à

D. Roberto Huntington.

* 4. Polygonum majus erectum angustifolium slore candido Mentzel.

Neteria Ex radice lignofa, digirum craffa caulem emittit fpithamam unam, quandoque duas excedentem. Filiala unciam longa, teretia, cenuia per terram [pargunum, caulemque tanquam per genicula ve-flumt, filibiale bina fibi adverla. Summo cauli inifitum filocali pentaphylil, albi, ex pericarpisyridibus tot foliolis constantibus enati, Polygonorum formam obtinentes

Circa Furstenwaldiam, Berolinum, Francosurtum, Crossnam & alibi in March Brandeburg; observavit Christianus Mentzelius descriptionis autor.

5. Polygonum minus candicans C. B. montanum Ger. montanum niveum Park. Paronschia Hi-Spanica Clusii, sive Ambyllis nivea J. B. Silber lealp headed Bountain Anorgrafs.

Aspectu pulcherrima est planta, sparsis per terram palmaribus, & in adultiore herba dodrantalibus, caulibus junceis, nodofis, quibus adnascuntur folia Polygoni vulgaris breviora. Ad nodos è foliorum finubus prodeunt glomeruli feffiles, unciales, fquamulis argenteis confertifilmis compofi-u, præ glomerulorum denfitate vix confpicuis; emicantibus è fcandularum commiffuris hinc indè raris foliis viridantibus, Herniariæ paribus. Flos illi candidus, Polygoni vulgaris floris inftar, fed adeo exilis & inter membranulas illas latens, ut vix appareat. Semen Polygoni. Radix fubelt li-

gnosa, alba, craffiuscula, longa, multifida.

Clusius hanc observare meminit in collibus petrosis & siccis propè Salmanticam in Hispania. itémque circa Valentiam & Murciam. Nos copiose provenientem in paícuis & collibus faxofis circa Meffanam & alibi in Sicilia ; & în Calabria Italia vidimus.

Afpectu cum primum emergir, guftuque Polygono vulgari fimile, unde & iildem viribus pollere

Hujus aliam speciem * proponit D. Magnol, quam Polygonum minus candicans capitulis surrectis * In Botanica vocat. Q. an diverfa fit à descripta.

R. 3

. 6. Polygonum

* 6. Polygonum Polemeum ecceiferum J.B. cocciferum & Cam. ep. C. B. cocciferum Polonicum Pack. The Polonian Scarlet Imotorafs.

Cart.

Tenuitlimis prodit f.d.ii & mucronatis; cauliculis nodotis, exalbidis; & flofeulis in fummitate candidis, inter fquamas vinefeentes. Advadices iptius coccum adnafeitur elegantifilmo rubore ad Chermetina tingenda commendatum, inquit Camer, in ep. Matth, qui ffirpem hanc in ciufdem Hoft. Germanica Polygono Trago Knawel dicto valde fimilem ait, & à Polonis, apud quos in arenofis locis reperitur Kelmaezek vocari feribir,

tis locis reportiur Kejnarcek vocant terribr.

Planta hæe, fi rætê depingitur, å Knamel Germanorum fpecie omnino diverfa eft. Semina quippe triangula lint, flotcali candia. Verdim five fit Knamel, five diverfa Polygoni fpecies, occus quis radicibus adnata fpecifica diffunctionis nota non eft. Coccus enim nihil aliud eft quam excretenatura parternaturalis a punctura cujudlam infecii escatata, ut fit matrix feutureurs ovi bidem deportis, fovendi & excludendi. Quin & *S. Paul, obfervavir non ad hujus folium radices fed quodepoint, revenue examination que al Piologia maj, initire repents circa folfiticium affirma att an effitum S. Joan. Bapt. bacculas fut occos Bapticas fut grana Kernes amulantes reperiri, quas ova alicujus iniecti fibi gnoti effe the occuss hapotan sett grana activas animantes repently quas on a aneuto material activation and active hariolabatur, quod ex its feaps penna Anferina, and Cygnes inditis, mox cpilionio chartaceo obturato, ac delinic apricationi committis spones sua intra sex vel septem dies prodiit insectum non din superstes, quod unus ex amicis meis alatum avolasse observavit.

Ulus & utilitatis Cocci Polonici, radicibus hujus Polygoni adnascentis, in tingendis Sericis purpurei coloris, pro colorandis Lanis, Setis, Corio, Jubis & Caudis equorum, pro componendis confectionibus, tincturis, laccis pictoriis & cosmeticis, extat in Ephemer. German. An. 3. Observ.

De modo colligendi & praparandi hunc Coccum in Ukraina ad ufus pradictos confule eafdem Ephemeridas. Hac omnia D. Tancred. Robinfon.

CAP. VII.

De Bistorta.

Istorta à convolutis & intortis radicibus nomen obtinuit. Nota ejus characteristica quibus à reliquis distinguitur semine triquetro donatis sunt Flores speciosi in spicis habitioribus summos caules & ramulos terminantibus, Radices intorta & convoluta. Speciatim à Perficaria distinguitur numero foliorum in slore que huic quinque, illi quatuor duntaxat sunt. Differt Practica & figura feminis quod huic exacte triquerrum eth angulis omnibus acutis, illi minus con-cinnum, angulis inaqualibus uno valdè obtufo, reliquis duobus acutis.

Bistorta major Ger, ma. vulgaris Park. ma. rugostoribus foliis J.B. radice minus interta C. B. Este greater Bistort of Snatheweed.

Cubitum nonnunquam altitudine superant Bistortæ eaules, tenues, glabri, geniculati: in quorum Calonim no muniquam auditeutie superant mitorite cautes, tenties, genoti, geniciosa. In quorum falfigio ficia firume coloris carnei, Perficaria, quorum finguli explicati quinque foliois confiant, oblongis, apicibus in medio flori concoloribus: quibus ficcedir femen ruffum & fore ingicans, triquerum Lapathorum modo. Folia Rumicis feu Lapathi acuti, minora, fiuperne in arrovirenta,

dieer in Lapatiorum moto. Foile Rumics seu Lapatin acuti, minora, inpenie in atrovirenta, inferne glauca, podiculo urinque foliaces appendices, angultas largientia, rugofa. Radix articulum digiti referr in fe contortum, rubra, fapore firenue adfiringente. Reperitur Bildorta locis humentubs, ut recete 3. Radixa, in opacis fylvis, pingui ac lutofo folo-apud nos in Anglia circa Tamusertham in pratis, necnon circa Sheficilam & alio in Provincia Eboracensi. In calidioribus regionibus montium juga occupat. In hortos translata facile comprehendit, & feliciter adolescit, radice perenni.

* 2. Bistorta media folio minus rugoso J. B. major radice magis miorta C. B. Bist. magis intorta radice Park. Bistorta satisfolia Ger. Smooth leaded great Bistort with a more tigil

A priori differt foliis minoribus & levibus, radicéque magis intorta. Rependo multium se

In monte Jura reperitur. Hæc J. Baubinus, nec plura cæteri Botanici.

3. Bifforta Alpina maxima C.B. Prod. Alpina major Park. Alpina maxima C. Baubini, J.B. The greatest Roountain Bistort.

Ex radice quadruplo quam in vulgari majore, contorta, geniculata, fibris capillata, foris nigricante, intus alba, Caules beubitales, nodoli, striati, majori ex parte nudi exurgunt, quorum quilaber tricum florum subpurpureorum unciarum quatuor sustinet. Folia habet oblonga, in acumen definenția, venofa, fiperne virentia, inferne ceffa, vel etam incana, quorum quedam ad cubiri longitudmem accedinti, fed angulta, uncas tres lata.

ongitudinem accedunt, fed angulta, unclas tres fata. In altiffirms Sileforum monobus repentar, ut in functorum jugis & ad Albis fontes. Hwe planta nobis nondum vifa eft; ex deteraptions tumen conjucio cam à vulgari majore Biftorta specie diversam esse.

A. 4. Bifrorta minor Ger. nuner nofreus Park, minima J. B. Alpina media C. B. Small 251.

7.5. Cup.
Radicem pollicari habet minorem, contortam tamen & geniculatum, brevem, foris nigricantem, intis albam, multis tentibus fibris capillatum. Cauliulum autem promit dodrantalem interdum neus anom, muits tentibus nons capitatam. Cautentium autem pronut dodrantalem interdum vel palmari paulió majecura, aut etain minorem, tanta est varietas, tentiem, geniculatum, féliu veltum paucis, angultis oblongs, acuts, duris, venofis, per oras reflexis, venulis quibufdam ici diffuncis, ut ferrata videaneur, tipperne vividantibus, inferne glaucis aut meanis, non fectus ac madiffinétis, ut fárrata videantur, fuperné vuidantous, inforné glaucis aut meanis, non fécus ac ma-joris folas : alia verò ex radice orat folia habet unicalia aut fexantalia, unciam plus lata. Caulis fummo falligio fricam gerit exigerna candicantum flogialorum, uncia longiorem, quibus excuffis grandior fit frica; (expectite dein fromes, non triangulo et in priorbus, fed rotundo, ruffo, ur reck-f. Beadum : Claftius malí (in forcé aliam Bildorus speciem deferibat) femen majoris femini fimi-le et attribuit : non rarò tamen, inquit, feminis loco multa foliola brevia de vinda in capitula con-getta proferr, quibus sponre decidemibus plantulas cjuddem generis in cadem in qua alebatur arcola,

Bistortam minimum F. B. (cujus descriptionem mutuati sumus) specie omnino candem esse cum nostrate Westmorlandica figura seminis convincir. Bistoria Alpina minor Clas, si sementevera obtineat majoris Bistortæ semini simile, prout eam describit Botanicus ille eximius, a nostrate diversa est ; cum tamen aliæ omnes notæ egregiè conveniant nostrati.

5. Bistorta Alpina media C.B. minor Alpina Park. minor feu Alpina Cam.in Matth. minima J.B.

Camerarius hanc Biffortæ vulgari majori fimilem facit, fed multo minorem, cui folia in margi-nulis pulchre punchilis quibufdam diffinera & velut ferrata apparent.

Hanc olim habui pro Bistorta minore nostrate, at neque C. Banbinum recte distinxisse Bistortam Alpinam mediam & minorem putavi; verum nunc lententiam muto, & concedo cas specie diflingui, cum & Camerarius dillinguar, & utraque habeatur in Catalogo Horit Regu Parificofit: & aliunde ab amicis certior factus fum le utramque vidifle.

* 6. Bifforta Alpina pumila varia Park. pumila feliis variis, retundis & longis Morisoni.

Cùm non alia in re differat (ecundum Parkinfonum, à vulgari minore Bifforta, quâm foliis du dun generum, alia feilicet latis, brevibus & fabrotundis; aliis longis, anguffis, ab eadem radice ex-euntibus, pro diverta fecci non habuillem, câm & Bifforta minor vulg, hapafmodi foliis ludat, ut consists for overta specie northanoment, com ex muors unos suos muora non matar, ar ex deferiptione ejus Baubiniana apparer; por divertà inquam specie non habuillent, ni D. Mo-rifonus tanquam sibi note peculiare nomen ei impossibilet, & paverea semen transgulare attribu-

Quicquid de aliis fit, Biflorta minima J. B. cadémque minor nostras, in monte Thuiri, que Jura pars est non procul Geneva Junio & Julio slorer. In Westmortandia varus in locis repensur; nobis à Thoma Williglio oftenfa ett in montano quodam paletto felquimilliari circiter remoto à vi-culo Wbarf dieto, propé femnam que mée Settlam Eboracentis comitatis oppidam ducit.

Biftorta Alpina minor Cluf. in funmis Auftriacarum & Stiriacarum Alpium jugis tenui gramine vestitis nascitur.

Cum plante hujus (radix cujus pracipue in medicina ufus est) facultate adstrictoria valida polleat, Vires, ad omnes affectus valet in quibus addirictione opus est, ur v. g. urina incontinentiam, menses nimiadomnes affected variety fluxes surface from the property of the grant months affected variety and the control of the control aqua destillata, & radicis in vino decoctio: praccipue autem commendatur pulvis radicum cum con-

Abortum prolubet pulveris drachma semis cum pari Succini portione ex ovo sorbili diebus aliquot continuis ufurpata.

Quin & Alexipharmaca cenfetur have radix & fudorifera: unde in pulverem redactam ac drachme pondere in poet fampeam veneno peffilentite retiftere, ac illud per fadores expellere feribar Tragus. Ad eadem valet aqua deffillata & radicis in Vino decoctum. Summi, eisdem pollet viribus quibus Tormentilla, ut recte Matthiolus.

SECTIO TERTIA.

De Herbis flore imperfecto, seminibus rotundis, paululum compressis aliúsve cujuscunque figura prater triquetrum.

CAP. I.

De Potamogitone.

OTAMOGITON quafi fluminibus vicina, quòd in aquofis & paluftribus nascatur : floribus est spicatis, quadrifoliis, seminibus etiam quaternis nudis simul junctis, foliis simplicibus, integris in ramulis fingulatim politis, nifi ubi fpica exeunt ubi bina adversa. Omnes ejus species aquis innatant, nec extra aquas durant.

A. I. Potamogiton rotundifolium C. B. rotundiore folio J. B. latifolium Ger. Fontalis major latifolia vulgaris Park. Broad-leabed Bond-mech.

Radicibus obliquis, craffis, teretibus, albis, geniculatis, longis internodiis, è geniculis fibras tenues, crebras, altè in terram seu limum descendentes emittentibus, sub aquis reptat. E geniculis radicum cauliculos seu flagella prælonga, culmi crassitue, teretia, geniculata, longis internodiis, ramosa in cauteura teu nagetia pratonga, cumi craittie, creta, genicuiata, longis internodus, ramola in fimmas aquas emittit. Ad ingula genicula fingula exement folia, itub aquis graminea, angufta, fii perriè nomihili concava, infernè rotunda, dodrantem longa, in acumen delinentia, at poltquam n fiummas aquas planta cmerfit longè diverfa, nimirum plantaginea, figura ferè ovalis, bari obtufore, mucrone acuto, pallido virore fifendentia, per margines aqualia, nervis fecundim longiquichinem decurrentibus firnata, haud altier ac Nymphaxe aquis innatantia, longis pediculis, interdum palmaribus aut fefquipalmantibus, nixa. Ad exortum (piezurum bian folia oppoitia in caule funr. Ad exortum pediculi folia cipilque membrana pellucida, duos digitos longa, acuminata, (intra folii pediexortumi peasan itur, caulem negonitur, petalo infident crasifiradine caulibus pari, palmari aut longiore, è floquis frammes racematim digettis composite. Singuli floquitur caulem negonitur ceis cochlearis formam habentibus, introrfum conniventibus conftant : Semina unicuique infunt quatuor, fatis grandia, nonnihil ad latera compressa, dorso gibbo mucronate pallide viridia, & per maturitatem interdum purpurascentia : Apices octo.

In aquis stagnantibus frequentissimum habetur. Junio & Julio mensibus floret, & semen perficit.

A. 2. Petamogiton aquis immerfum, falio pellucido, lato, oblongo, acuto. An Petamogiton foliis angultis filiradentibus C. B? Petamogiton longis acutis falis Gen? i.e. Petamogiton alterum Dod. Belg, Fontimalis luceus major J. B.

Eodem ferè modo quo præcedens sub aquis reptat, fibris subinde demissis: differt ab illo cau-libus crebris geniculis interceptis; folisi longioribus multò, angustioribus paulò, [interdum æquè latis] totis lucidis [iis scilicet que aquis immerguntur, nam que aquas superant (ut interdum fit) and Jous lucius [in scincer que agus immerganius] man que aques injerant (ut intercum nt) colore, confidentals previatez en nervis pracedentis folia imitantur] pediculis brevibus, fuperne planis infidentibus; iis que aquis immergantur non ut in illo graminis inflar anguffis, fed laris. Spica thorum non multum diffinules, pediculis craffis, palmum longis infident, è flosculis pariter herbaceis, norum non mattum cummus, pentaun crams, pantum nongs museus, e morems parter nernaces, tetrapetals, petals quain in illo minoribus, compofite; quibus, ut in reliquis hujus generis, innafcan-tur quattuo famia nuda, precedentis paria, comprella, acuminata & quodammodo triquetra; non ità gibba feu convexa in externa parte a ci nillo. Folia aquis immerla brevi corrumpuntur & mar-celcum, ut inferna & maxima pars caulis foliis nuda fit. In foliis tenues fibre croberrima in latus differninate nervos connectentes cernuntur. Folia eundem cum reliquorum foliis fitum obtinent, numirum alternum, nifi ubi fpicæ exeunt ubi bina oppolita; & ad fingulorum exortum intus membranula apposita longiuscula, aliquousque caulem amplectens, ut in pracedente,

Julio mense floret & brevi semen perficit. In fluviis majoribus & leniter fluentibus frequens nas-

A. 3. Potamogiton perfoliatum. Potamogiton foliis latis splendentibus C.B. Potamogiton 3. Dodonai Ger. emac. at male, est enim Potamogiton altera Dod. Potam. altera Dodonai I.B. Perfoliate Dond weed.

Compluribus tenuibus ac teretibus cauliculis luxuriat, in alas fubinde diftributis. Folia lata funt oblonga, acuminata, abíque pediculis adnata, latâ bafi caulem undique amplectentia, nervis fecundum longitudinem decurrentibus striata, alterno non bijugo ordine fita, præterquam ubi florum spica exit, ibi etenim bina ex adverso. Spica brevis pediculo craffiusculo sescunciali insider, flosculis & feminibus reliquorum æmulis.

Aquis plerunque munergitur hac planta, enimente tantummodo cacumme. Foha tenura & pel-Leen, Aquis per impre immergant interpretation of caulibus & ramulas, cos obvolventes, ut in Potamog.

4. Fentalismedia lucens J. B. Tribulus aquaticus minor Muscatellas floribus Ger. emac. Trib. aquat, minor alter Park. Fetamogiton folis crifpis five Latinea ranarum C. B., qui fre-cem bane non feparat à Tribulo aquatico minore Querchs foribus. The leffer Water

J. B.

E tenuibus radiculis rami multi excunt, imbecilles , pedales, denfe geniculati, non plani feu conpressi un præcedentibus dnabus plantis, sed rotundi. Feliæ per genicula bina sibi correspondenpreits ut un praccetentions unatus piantis, lea rotunut. Folia per genicula tina fito corresponden-tia, oblonga, in acumen de'imentia, viridia & pellucida per margines noministi finuata feu flexuola & crifta. Flera ex pediculo uno aliquot [terni vel quaterni Clof.] parvi, fimul juncti, forma & colore quodarimodo Maicatella Cordi; quibus femma fuccedunt fimiliter conferta, parva, contorta

ut Mellori vulgaris.

D. Goodyer apud Gerardum fingulis pediculis duos tantum flores attribuit fibi mutuo oppofitos,
D. Goodyer apud Gerardum fingulis pediculis duos tantum flores attribuit fibi mutuo oppofitos,
quatuor foliolis conflantes, quibus fuecedant octo folliculi, sev quadrata seminum efficientes: hoce
eff singulis seminubus quaterna in figuram cubicam sex quadratis comprehensam disposita. Nos
Clusso & Bauhino portus affeniumu ternos quaternsive flores in codem pediculo nasci, aut forte
etiam plures, quadrifolios, quibus singulis quaterna succedunt semina.

Verium cum planta ad ma-

um non ne, mun cerco amaname auscinus. Hæc fpecies à reliquis fui generis inligni notá differt, nimirum foliorum in caule conjugatim dif politorum litu.

onto inn ma. In rivulis, aqua præfertim puræ & limpidæ non infrequens Aquis innatat, & Junio Julióque men- Leen, fibus florer

Potamogiton racemosum angustifolium C. B. vel huic eadem videtur, vel hujus minor species,

Fontinalis crifpa J. B. Patamogiton foliis crifpis five Lactuca ranagum C. B. Tribulus aquaticus minor Lucreas floribus Ger. emac. Clus. Tribulus aquaticus minor prior Park.
 Wattr Caltrops of Frogs Tetture.

Lib. IV.

Cial,
Bicubitales, tricubitaléfque aut longiores, pro aque altitudine ex radice profert fespes, tenues,
punicantis coloris, planos, nodofos, (qui reficcari lenti fiunt & flexibiles) circa fummum divifos
in plures ramos, alternatin ferences in tingulis nodis fingularia folia, duarum interdum unciarum
longitudine, & femunicali latrudine, tenua, & quali ranafiarentai, in ambitu adeò crifpa & finuofa ut lacinata videantur, colore ex viradi fabpunicco: pediculi fextante longiores, exiguos, candicantes flojenlos, uvaque in modum congestos sustinentes, craffiniculi sunt, & inter folia exorumtur, qua ibi bina semper ex adverso sita nascuntur, contrario quam reliqua inferiora modo. Sintur, qua ioi onta temper ex adverto nta mateuntur, contrario quant renqua interiora modo. Sin-gulis fiolialis plerunque fiocedant quaterna aculeata grana finul colarentia, paucam candidam medullam continentia. Scapi infima parte ad fingulos nodos oblongas, tenuos, candicantes fibras agunt, quibusfirmantur & alimentum attrahunt. Tota planta aquis immergitur. Junio & Julii intio

Singuli flosculi è quatuor perexiguis, subrotundis foliis componuntur. In rivulis, præfertim tardius fluentibus, frequentiflimum est hoc genus. Cauliculis planis & compressis cum sequente specie convent, à reliquis omnibus differt,

A. 6. Potamogiton caule compresso, folio Graminis canini.

Cauliculi cubitum & nonunquam sesquicubitum excedunt, ramosi & valde compressi. Folia lon-Canican cuntum os nonanquam requiscontum executive, ramon executive and compactive control as a garda, Graminis canimi folocum annula, nifi quod breviora & ubique fere ejuldem latitudinis fint, & in obtufum mucronem delinant, alternatum polita, nifi ubi foicarum pediculi oruntur, os in obtufum mucronem delinant, alternatum polita, nifi ubi foicarum pediculi oruntur, ubi bina ex adverso; in singulis nervi tres insigniores per foli longitudinem decurrunt. Sub unoto one exaction in images near the amagines per tom our mountain eccurrent. Sub uno-quoque folio membrant erms & pellucida caulem inveltit. Spica brevs flores dilute virides furt-nens, quaruor foliolis compositos, ad flylum incarnatos. Sylus diobus urplatimum aptichis terminatur. Semina ex altera parte recta, ex altera circulari linea clauduntur.

In fluvio Camo propè Cantabrigiam copiosè oritur, inque aliis multis fluminibus. Cauliculis compressis cum præcedente convenit, à reliquis speciebus differt.

Locus.

Locus.

A. 7. Peramegiton millefolium seu solit gramineis ramosum. An Peramegiten gramineum ramosum C. B. J. B. Park? Millesolium seuniselium Ger. emac. 100. ‡stmist leaturb Dontte-

Ad pedalem & majorem longitudinem excrescit, caule tenni, tereti, albicante, crebris geniculis intercepto. Ad fingula genicula è finu folii, ma parte dilatati & veluti vagina amplectentis excunt ramuli finguli, aut bini, & non raro terni una; in ramulos & furculos creberrimos pariter eunt rament inigua, aut onu, ex non raro term una ; in ramuno ex naremo ercorrimos parter divifi & fublishiri. Summi caaliculi & rameli in fipicas laxas exeun; è tribus quatufoire florum vellut verticillis compolitas. Folia fupra vaginam politquam à caule ableciferim perangulfa fune, inferios fubrocunda, fuperius aut plana, aut nonnibil concava, duas trefive uncias longa. Ramuli & robia in hac fpecie adeò crebra & numerofa ut non inepte. Millefolium Potanrogiton denominari

Locus & Tempus.

Locus

Lib. IV.

De Herbis flore imperfecto, &c.

191

Lecus.

Lecus.

Lecus.

Locus.

Lecus.

I neue

Locus.

Agus plerumque immergitur: & eodem cum reliquis tempore floret; in fluvio Camo propi-Cantabrigiam & alibi variis in flaviis frequens.

8. Potamogitin pufillum gramineo folio, caule rotundo. Small Grafe leaved Dong

Aquis innatat flagellis pedalibus, tenuibus, ramofis, internodiis longioribus quam in Potamogir. ramoto millefolio. Felia graminea angusta, duas uncias longa, tenuia, quò à Potamog, millefolio & maritimo differt, quorum folia craftiora funt & angustiora, nervo medium percurrente, codem fitti quo in aliis congeneribus. E tingulorum finubus excunt tum ramuli tum membranula cos involntu quo in anis congenerious. E iniguiorum iniuusis excuni tuni ramuli dun membranulic cos invol-ventes, ui in Potamogu. Iait. Ubi ilorum (pica exis bina ex adverlo folia tiat luni, ut in ricliquis, & bini ramuli in quo um divaricationis angulo lpica confiffit: duplex ibi membranula exoritut, uni ficicam & unum ramulim obveltit, altera ramuliem opportum. Spica bevis, tribus quatuforve floribus compolita, quorum unulquilque quatuor foliolis concavis velut calyce octo apices albentes & totidem in medio femina continent.

In fluvis variis in locis obfervavimus,

A. 9. Potamogiton maritimum pufillum folio gramineo.

Caules huic minus ramofi, longioribus internodiis: Folia longiora nonnihil latioráque; verum florum spice multo minores quam in præcedente, & toto genere diversæ: nam in illo spicæ sex, feptem, octo, aut pluribus floribus componuntur, quorum finguli quadrifolio calice octo apices alrepeni, octo, aut pintosi nonos componintur, quorum inguiu quaritono cauce cere apresente, inque corum medio quature fiemina per maturiatera gibbi elu incurva continen, ut in reliquis pracedentibus: at in hoc [Potamog, marti.] [picæ multo breviores & minores funt, è quattor apicum albentium paribus cidem difoptione & figura qua lamellæ in foica Ophiogloffi, quibus interpolita funt aliquot femina, vel (quantum diference; potu) duo tréfve feminum quatermones. Spica è membrana exeunte apices decidunt manentibus feminibus. Spicæ autem pediculus in longitudinem interdum fere palmarem excurrit, estque tenuis & infirmus. In fossis palustribus mariti-

Circa Camalodunum in Effexia observavimus.

A. 10. Petamogiton maritimum pufillum alterum.

A pracedente differt foliis brevioribus, fpicis fimilibus fed minoribus, quorum apicibus decidentibus interpolitorum seminum pediculi in longitudinem interdum uncialem excrescunt, unicum in apice finguli femen incurvum fuftinentes; ut ex eadem spica quinque vel sex pediculos velut tot radios in umbella excuntes, & fingulos fingula femina fuftinentes observaverim.

In fossis palustribus vià à Camaloduno ad Goldbanoer.

* 11. Potamogiton minimum capillaceo folio C. B. J. B. Park. Small fine leaved Pond-

Hoc parvum est, capillaceo & caule & foliolis oblongis, inordinate dispositis, pallide virentibus : in fummo pedicello parvo, modò uno, modò duobus, capitulum minimum & aciminatum, prioris ta-men forma infidet, quod minutillimo flosculo, pallidulo successit ; quorum aliud expansium, aliud quasi vesicula foliacea in acumen definenti inclusium est.

Monspelio allatum est. In Ludi amnis aquis circa molendina observavit D. Magnol.

* 12. Potamegiton capillaceum capitulis ad alas trifidis C. B. J.B. Park.

Cauliculo est palmari, pilo non crassiore, ramoso, articulato. Ad quemlibet articulum folia bina, oblonga, quovis pilo tenuiora, ex adverso respondentia: quorum alis minutifilmi stosculi pallithis towness que pint certaint, exacter or reponserine. Account an immunitum person paulicular tiqui juncti nodulum quali referunt, quo maturato nodulus fute capitulum ex tribus portuunculis femicircularibus in apicem abeuntibus & rufefcentibus compositum confipcieur; nihilominus tamen ex priorum foliorum alis pedicellus exurgit, qui in tria, etiam plura foliola abfumitur, similisque in medio nodulus adponitur; in summitate namque capitulum nullum est. Hoc etiam Monspeliense est.

A. 13. Potamogit, affinis graminifolia aquatica,

Folia habet longa, angusta; cauliculos tenues, imbelles. Ad pedalem & ampliorem altitudinem assumers fores nondum observarious. Singua seu cornicula parva, recurva, duo aut tria, aut etiam quatuor fimul juncta, geniculis arctè adharent. In aquis stagnantibus non rarò occurrit.

CAP.

CAP. II.

De Millefolio aquatico floribus stamineis.

Millefolium aquaticum dicitur hac herba à folis in plurima & tenuissima segmenta divisis: quódque aquis perpetuo innatat.

1. Millefolium aquaticum pennatum, spicatum Park. C. B. pennatum aquaticum J. B. Feather'h

E Radicibus fibrolis tenuibus rami prodeunt plures, cubitales, cavi, striati, internodiis satis cre-E Radicibm fibrofis tenuibus rami prodeunt plures, cubttales, cavi, ffriati, internodiis fatis cre-bris intercepți, in alas brachanți, aquis innatanees: ad quorum geniculorum quemibbr folia terna aux quaterna [imò quina aux plura interdum] quafi flelarim circumșefat, tenuiter incifa, pennam & formă & tenuitate referentia colore fufco, prodeunt. Cauliculorum fimmitates palmates & longiores ex aqua recêt atrolluntur, fipicam purpurafeorem; e pluribus flocialorum verticilis ad intervalla fcapum, ambientibus compositam fustimentes. Flores habet flamineos quorum lingulis

In fluvis & stagnis majoribus in agro Cantabrigiensi & alibi in Anglia invenitur.

Locus!

2. Millefolium aquaticum cornutum C.B. J.B. Doined Water: Milfoil.

Radice elt fibrola, caulibm prelongis, tenuibus, infirmis, teretibus, fragilibus, densè geniculatis, in plures ramos diductis. Folia ut in Equifeto genicula ambiunt, viridia, fragilia, fingula primo in divolitorem imitata 7. B.] extuberantis ig quibufdam ad latus pronum velur denticulata. Flores ad genicula caulibus ex ramulis utrinque arcté adharent, glomerati, muícoli, [horbe ferè concolores, quibus funcedum fomma para, quaterna finul juncta 7. B.]

In aquis pigitoribus de flagnantibus circa Cantabrigiam de alibi abunde provenit.

Nec figura, nec deferiptio Millefolli aquatic cornuti apud C. Baubinum in Prodromo huic plante convenit: ut dubtem an eadem cum notira fuerir necen.

convenit : ut dubitem an eadem cum nostra fuerit nécne.

Minoris hujus speciei, quam non descriptam dicit, meminit idem C. Baubinus in Pinace.

CAP. III.

De Atriplice.

Triplex à Graco And anti-e nomen factum feu corruptum videtur: aliis ab atro colore quòd comelhum faciat homines lividos. Anti-e autem met in appea decir dictum volunt Grammatici: nam octavo ex quo fata elf die crumpit e terra. Theophr. lib. 7, cap. 1. Nos pro Atriplicis speciebus hoc in loco non habemus plantas omnes quibus id nominis à Botanicis nditum est, sed eas duntaxat que in folliculis è duabus valvulis connivernibus compositis semina inclusa habent, & quidem singula in singulis: reliquas Atriplicis nomine insignitas Blitis accensemus.

1. Atriplex alba bortenfis J.B. Park, bortenfis alba, fove pallide virens C.B. fativa alba Ger.emac, 10 fitte Garden Ograche og Arrath.

Non ratò hominis flaturam adrquat, caule imo terete, fupremo angulofo, recto, ramofo. Felia Betre [alis Blirt] minora, triangula ad pediculum quafi alata, nonnihil in ambitu finuata, co-piosá farind reliperfa, colore ex viridi in luteum languente feu verampelino, guftu fatuo. Folcult in fiumno caule & ramulis copiofi apiculs conflatar luteris vel heròlis, quilos fucedunt filipado foliaces, rotunda, bivalves, valvulis non coharentibus ad margines fed contiguis tantòm, in quibas fount returnos consecuentes. Pedie recta palarum locara a rectation. somen rotundum compressium Amaranthi. Radix recta, palmum longa aut circiter, fibrosa, an-

Folia primulum emergentia & caules novelli candicant, farina albicante respersa. In fingulis

foliculis lingula nafeuntur femina.

Arriplex alba & rubra hortenfis non nifi fata provenit (inquit J. Baubinus) Aft proculdubio ali-Lecut. cubi terrarum spontis sua est, quamvis locus ille nos hactenus lateat.

2. Atriplex rubra hortenfis J. B. Park. hortenfis rubra C. B. fativa purpurea Ger. Purpic og red Garden Ograche.

Hac species cum præcedente omnibus suis partibus totâque facie externa convenit, præterquam fanguineo feupurpureo obfoleto colore quo penitus tingitur, & imbuitur.

Wires.

Locus.

Locus.

193

In hujus feminibus etiam in codem caule nafcentibus notabilem differentiam observavimus; alia enim minora funt & nigricantia; alia majora multò, ad latera compressiora & rubentia.

Atriplex hortenfis alba & rubra specie differre videntur, quoniam semine satæ in se invicem non transmutantur, sed alba semper producit albam, rubra rubram, ex observatione 7. Baubini &

Atriplex hortenfis utraque semel in hortis sata ex semine deciduo se quotannis renovat.

Arriplex refrigerat & humechat; cocha cflur ut olus; in alvo folvenda celebris eft, unde etiam nonnulli quinque herbis emollientibus cam annumerant. Ufus Officinalis præcipuè externus eft in clyfteribus & epithematibus paregoricis.

Que praterea Veteres tradunt de Atriplicis facultatibus apud ipfos vide.

Semon exhibitum tum alvum abunde fubducit non fine moleftia, tum crebros vomitus provocat. experimento Pharmacoper cujuldam, qui ad rufteos purgandos eo uti folebat. Matth. De vi purgarrice & emetica vehementi huius feminis aliud exemplum ex Serapione adfert T. Baubinus.

A. 3. Atriplex fylvestris folio bastato seu deltoide. An Atriplex sylv. altera Ger. emac ? C. B. Donab-scanch mili Orrache.

Radice alba fimplici, fibris aliquot majufculis ceu ramis, & fibrillis plurimis capitlaribus donată, terram adeò firmiter apprehendit, ut extirpatu admodum difficilis fit. Caulis inde exurgit fefquicubitalis ant bicubitalis, minimo digito minor, firiatus, glaber, medullă farctus, ab imo ad furmum ufque ramofus. Ramuli imi propè radicem bini adverții, ut in aliis hujus genețis, & caulem nium inque ramon nogiudine aquantes, fummi alterni. Folia triangula, haftæ culpidi aut Chenopodii aut Spinachiæ finulia; palliduis ferè virentia, ad margines quodammodo dentata ut in Spinachia aut Chenopodio, glabra, pediculis uncialibus appenia. Flores in fummis caulibus & ramulis flaminel, in fipicas angultas, rubentes digelti, adeo exigui ut corum partes obţutum ferê fin giant. Succedunt vascula seminalia duabus valvulis triquetris conniventibus composita, singula semina compressa nigra continentia.

In hortis oleraceis, inque fimetis & locis ruderatis necnon foffis fuburbanis copiosè provenit: aftate & initio Autumni viget; & ubi semen perfecerit radicitus exarescit.

4. Atriplex silvestris angustisolia Ger. emac. Park. Atr. silv. angusto oblongo folio C. B. vulgaris angustisolia cum folliculis J. B. Parrom-leanch with Grache.

Folia huic quam pracedenti longiora & angustiora sunt, minus dentata ad margines; ima enim persape latinscula sunt & leviter dentata seu laciniata. Que in summis caulibus sunt oblonga angu-Ita, ad margines aqualia funt, nec omnino laciniata, colore glauco & figura fua Polygoni foliorum æmula. Caulis, sesquicubitalis & altior, rectus, infirmus tamen & tenuis striatus, solidus, ab imo statim ramolus ramis imis prælongis, binis ex adverso nascentibus, summis alternis. Radix illius fimilis, fimplex, alba, fibris numerofilfimis cincta, quibus terræ pertinaciter adhærescit, & difficulter evellitur. Summitates hujus plantæ canefcunt magis quam fuperioris, & fpicæ laxiores funt, flosculorum & seminum globulis rarioribus seu longius à se invicem diffantibus. Pericariia folliculacea præcedentis fimilia, quæ dehiscentia semen ostentant singula singulum, compressium ro-

In hortis oleraceis & locis ruderatis frequens oritur.

* 5. Atriplex Sylvestris fructu compresso roseo vel stellato C. B. Park. Wild Ograche with compreffed fruit.

A radice coulis exurgit pedalis, rotundus, incurvus, lævis & albus, qui ftatim in aliquot ramos inæquales, & hi in alico minores, divident. Falia habetalba quali polline alperfa, unguem lata, finuara vel angulols, ur in Atriplice flyvelfri que Pa infriprim dicitur, pediculis carentia. His fore fingulis fructus foliaceus, pallidus, compressus apponitur, cujus formam elegantem vix exprimere licet, is enim Justin rollacus, panious, comprenis apponiur, cuius rormani eleganicin via exprinier user, a cinin in medio leniter extuberat, quatuor aliis extuberantiis in circumferentia apponiti, quat samen finus leves intercedunt, ca plane forma, qua rofa deprefis in quorundam nobilium infiguibus pingi confuevère: in fingulis quatuor extuberantiis femen compressum mediocris magnitudinis contine

Hanc Monspessuli circa mœnia collegimus.

Hac planta nobis incognita est, nec scimus an vera sit & genuina Atriplicis species, ob fructum tetracoccum: tantisper tamen hic locum habere permissimus, donec vel nobis eam videre contigerit, vel ab aliis quibus innotescit ad quod genus propriè pertineat certius edocti fuerimus.

D. Magnol Arriplicem maritimam laciniatam C. B. ad hanc multum accedere existimat, qua pasfim etiam circa Monspelium nascitur.

6. Atriplex angustifolia dentata. Atriplex angustifolia laciniata minor J. B. Wild Ograche with narrow indented leaves.

Caules huic cubitales, erecti, striati, satis craffi, valde ramosi. Folia angusta, semunciam lata, tres digitos longa, ad margines dentata, glauca, superiora angustiora, marginibus aqualibus absque denticulis. Flores & femina in fummitatibus caulis & ramorum in fpicas longas & laxiores digesta. Vascula seminalia bivalvia valvulis conniventibus tantum, non coharentibus, monosperma. Caules firmiores craffiorésque quam ullius Atriplicis in Anglia sponte provenientis mihi cognita, striati, soliis imis contrariis, summis alternatim adnascentibus; ut in plerisque congeneri-

In hortulo nostro nata est ex semine Londino misso.

Atriplex maritim angustifolia C. Builino in Prodr. descripta huic cadem esse videtur. Acripes manufactural descriptions of manufactural description for easient one viocuir. Ex quo her feriptions Atriplicis specien in maritimis noftris copiosè nascentem observavintus, que huic vel cadem videtur, vel non multum diversa.

A. Atriplex angustisolia maritima dentata.

Eradice alba, lignofa, fimplici, interdum recta, alias tortuosa, fibras crebras è lateribus emitten-Expanse aux, nginos, impine, intendim recta, auas tortuosa, noras creoras e iaterious emitten-te caulem emitti implicem, craffium, digito camen minimo minorem, glabrum, folidum, ab imo flatim ramofum ramulis crebris, imis oppolitis, fuperioribus alternatum fus, ut in reliquis foré con-generabus, altitudine (ciquicubitati interdum (ed plerunque minore. Folia angulfa, inferiora tamen di generious anticume requiremental intercum sea pierunque minore. rossa anguna, intenora camen di-gitum unum lata, duos longa, fuperiora paulatim angultiora, per margures dentata, deniculis ra-rioribus & faits profundis, fipitla, glabra, glauca. Flores in fummis caulibus & ramulis in fipicas lonfortion ce mas promines, ipina, giaura, giaura. Fiores in minimo camono ce tannos in tipicas ion-gas & laxas digefti, flaminei, externe purpuraleentes, quinque intis flaminula cum apicibus lu-

Ploribus faccedunt vafeula feminalia triquetra è binis valvulis conniventibus compolita, fungula fingulis feminibus fœta.

In paluftribus salsis propè Camalodunum in Essexia copiosè provenit.

A praecedente differt folis latioribus, & pro latitudine brevioribus multò, fupremis etiam in caulibus & ramulis dentatis.

7. Arriplex spleesfrie Monspessiana com pulchris involucris J. B. Will Orrache of Montpel-

F. B. Folio est breviore, albicante, finuato Atriplicis vulgaris, brevi pediculo constante: involueris seminium angulosis, quodammodo Cynogloste nostras copiaria fimilibus [1. c. Aparine majori minuta anguons, quocanimono cynogione notice copiana monnos Li e Aparine major. Plini Ger. J intra ramelos & foliorum pediculos prodeuncibus, femes includentibus parvum, com-Pantion, January annuous ex ronomini peatentos prodeminios, Jones incindentious parvum, com-preffum, nigrum; lappis etiam multo majoribus, nec velut in ípicas definentibus, Hac planta, inquit, ad Atriplicem 2. Matth. in polt figuris acced it, ut facilé eandem existi-

An ab alio quoquam præterea Botanico descripta sit hæc planta incertum: nobis nondum conspecta est, si descriptionem recte intelligimus.

D. Magnol Atriplicon Hyderfren lappulas habentem C. B. hujus synonymam facit; & revera descriptions in plentque convenium. D. Morifonus Atriplicon sylv. lappulas habentem Atriplicos fragifeca speciem facit; quò & nos eam retulimus, incerti adhuc quò debeat referri.

8. Atriplex maritima J. B. maritima laciniata C.B. marina Ger. marina repens Park. Jagi

Caules humi spargit cubitales, numerosos ex crassa fatis radice exortos, totos albicantes, per quos cause num pargic cuorates, numerotos ex erana uns rauce exorus, totos austeantes, per quos & folia candicantia, finuata, Pedis anferini fimilia. Flofeul per extrema potifilmum ramulorum, racematim congesti, slores Portulace marine imitantur. In folliculo bivalvi rugoso, aspero, in

Lobelius & nos quoque in maritimis Mediterraneis & Adriaticis nusquam non obviam habuimus Locatio ce nos quoque in marianto recurerranto e Aurarios maquant non comunicazione hanc Atriplicis speciem, humi stratam. Lobelius cam perperam repentem vocat: sparfa est supra hanc Atriplicis speciem, humi stratam. hane Auspires speciests, nums tratain. Louenus cam perperam repentem vocat: sparia ett tupra terrain, non tamen repit. Hane plantam nuperimè in Anglia invenimus in litore maris arenolo propè Holland, vicum 5. m. p. à S. Olitha oppido remotum in Effexia; D. Dale in Merfeia etiam in-

9. Arriplex Halimi salio C.B. sploestris Halimi solio Park. Halimoides Lobelii J.B. istimque sploestris soliis imegris racemoja quistom ex sementia D. Morisoni & nostra. Sea-Orrache units the leadure of Sea-Ourstance.

Æltiva est, caules edens ternûm & quaternûm cubitorum, & folia Halimi integra, aut parûm sinuata : flores & femina racemofa, folliculis membranaceis bivalvibus inclufa, cæterarum more,

Atriplex maritima peremis folio deltoide triangulare, minus incano Moris. An Atriplicis
maritima species Valerando J. B? Atriplex maritima softras Cat. Ang.

Hxc caulbus provenit multis, bipedalibus, lignofis, humi firatis, arque medio furrecto longiore [fort: longioribus] ad quorum fingulos nodos provenium folia triangularia, finuata tamen & actininata, colore magis incano Arriplice filyvelfri folio deltoide, led minus Halimo france/conte. Those profers muficios), bribaccos exterenum Arriplicam marimanum more, quibus fingulis fuccedure linguis foliolis in del formational del 2011 long att. dunt fingula semina binis foliolis in do: so verrucosis inclusa. Radix longa est, brachiata, diu durans, S

Tempus.

Lecus.

In maritimis Anglia & Belgii provenit. Floret eodem tempore cum cateris Halimi seu Atriplia Hac eft (ni multum fallor) quam in Cat. Ang. fub titulo Atriplicis maritima noftratis descripsi-

mus, & cum Atrip. 4. feu fylv. folio deltoide eandem effe suspicati sumus. Verum si radix perennis lit, (quod nobis tune non innotuit) omnino specie diversa est. Hujus duas varietates observavimus, colore differentes, minurum Atrip. mar. albam, & Atrip. ma-

* 11. Atriplex minima angustifolia maritima Bocconi. The least narrom leabed Seas Die

Folia huic angusta sunt Antirrhini minimi facie, incana, pulveris marisque aspergine semper sordescentia. Semina in exiguis nodis capituli modo in unum congestis, singulis tamen binis foliolis inclusis, spicam quasi racemosam component, Kali minimi forma,

A Bigarone pharmacopola ex Steechadibus allaram habui. Hac Paulis Boccone.

A triples maritam angultifolia C. B. cujus ramum duntaxast liccum Rupellir collectum vidit, de-criptal major fuille videtur, caule minimum cubital, folius team diverda, angultis, crenatis, dias uncias longis abíque pediculo. Verum mutila descriptio ad ramum siccum facta, an plantam novam demonstrer, an aliquam ex descriptis nescimus, nec est cur ejus rationem habeamus; eandem tamen esse putamus Atriplica nostræ angustifoliæ dentatæ superius descriptæ, ut ibidem monuimus, aut forte Atriplici nostra angustifolia maritima dentata.

CAP. IV.

Atriplex maritima fruticofa, Halimus dicla.

1. Atriplex Halimus dicta latifolia. Halimus Clusti J. B. Hal. latifolius Ger. latifolius sive fruticofus C. B. latifolius five Portulaca marina incana major Park. Breat broad-teabed Trec-Sea Durffane.

Cluf. J. B. Rutex est omnino candidus, Rhamno fimilis, ipso etiam candidior, eadémque altitudine [trium quaturorve aut plurum cubirorum J affurgens, multis ramis ex una radice prodeuntibus, craffis, lignofis & fragilibus, & dum juniores funt ut Atriplicibus fungofis. Folia Olea feu potius Rhamni [J. B. Atriplicis marinæ, non tamen finuata serratáve;] breviora tamen & latiora, interdum rhomboide figura, ordine nullo per ramos difpolita, pediculis latis longis harentia, etiam hyeme virentia, craffa, fucculenta, candicantia & quodammodo splendentia, sapore subacido pradita. Fls: Oleæ pené, parvus, mufcofis, purpurafeens, racematim in funmis ramis coheret. Semen parvum, comprefium, fufcum, in lappulis non ablimilibus noftre Atriplicis lappacæ Monfpeffulane, muoribus tamen & candidis. Radix dura eft, lignofa & in multos ramos sparfa. Floret æftate, semen Autumno maturusfeit.

Hyemes afperiores in regionibus Septentrionalibus, Anglia scilicet aut Belgio, non fert nisi dili-genter custodiatur, & à frigore desendatur.

Sponte provenit Ulyshippone vicinisque locis ad Tagum aut ejus ostia & astuaria mari proxima in sepibus. Hispali etiam in sepibus. Nos in sepibus mari vicinis propè Messanam copiosam inve-

 Halimus angustifolius procumbens C. B. Ger. Hal. tenuifolius sive Portulaca marina incana minor Park. Portulaca marina fruticofa, que Halimus 2. Clufii J. B. Parroty leaved Sea-

Supra cubiralem aut sesquino non assurgit altitudinem, stagellis potius quam ramis adeò infirmis, ur plerunque procumbant & humi fundantur, candidis quidem illis sed minus superioris ramis. Huses seluo abloras, angulta, pungua & carnola, cinere & ablocantis colors. Flas simuranis. Huses seluo abloras procupions. Flas simuranis. Huses seluo abloras procupions. mis flagellis racematim coherens innalcitur: herbacei potius quam purpurascentis coloris: quibus fuccedunt folliculi rugofi, binis valvis triquetris compositi, singuli singula semina continentes, prio-

In maritimis regni Valentini nascitur, itémque in aggeribus insulæ illius quam duo Rhodani cor-

Hanc plantam cum sequente J. Baubinus eandem sacere videtur : verum Clusio potius sides adhibenda, qui distinguit.

3. Halimus

A. 3. Halimus seu Portulaca marina C. B. Hal, vulgaris seve Portulaca marina Ger. Portulaca marina nostras Park. marina fruscosa, , que Halimus 2. Clusis J. B. Common

F. R. Pedales promit ramus aut etiam longiores, humi plurimum procumbentes, ex ceruleo colore purpura centes albicancifve, tenues, lentos; in quibus folia quodammodo ad Olex aur Rhamni Matth, folia accedunt, nili breviora effent, pinguia ferè & Portulace fativa zemula, exabida & Ferè cinerea, lavia [priori fimila, pinguiora & magis carnola, minis tamen incana & ex viridi potuis canefeenia Clufo] [aporis falli, quem in hortos tranllato finutoe exuunt. In ramulorum extremis femer copiolum, racematim congeftum fere, minutum, precedentibus floribus, qui ex viridi ante in purpurillum quoddam vergunt, Blit au at Atrolicis ferè fimiles. Illi radix lignola, vivax, velut & ripla thrps, que decidentibus paucis folis hyemem fuftiner. In maritimis nom Mediterranei churaxat maris fed & Zelandia, Flandria, Hollandia atque eti-Leun, am Anelia aggeribus & tumulis arenofis nafeitur. copiolifitine verò un aggeribus foliarum in paluftri.

In matterns for reconstruct unhazar marica et Zennerz, riangrz, rionanne aque en-am Anglia aggerious & tumbis arenois nacitur, coponifilme verò in aggerious folfarum in paluftri-bus faltis, quas fingulis accefibus æftus marinus influt.

* 4. Halimus minor C. B. minor Germanicus Park. The least German Balimus.

C. B.

Ex radice renut, capillata, caulis cinericeus palmum fuperans, variè incurvatus exurgit, qui paulò fupra radicem in ramulos plures, tenues, uncias tres longos abit: folii paucis cinericeis & colongo-rotundis, fod in ramulis angultioribus, nonnullis infiar Atriplicis utrinque una lacinià divitis. Flofculi plures, party, herbacei, muficofi, intui lacoli, longis pocliculis per ramulorum fumnatates fiarguntur: quibus vafcula quadruplica, femen parvum, grifeum, reniforme continenta. Infra Northusam provenit.

Planta hae non est vera & genuina Halimi species, tum quia flosculi ejus præter normam ali-Lecui. arum Atriplicum pediculis longis appenduntur, tum quia vascula seminalia quadruplicia obtinet. Verum quia nescimus quo eam commodius referamus (necdum enim nobis cognita aut conspecta eft) quem assignavit autor locum occupare permisimus.

CAP. V.

De Blito Sylvestri.

Litum, Gæcis Baine, seu Bairler ut aliis scribitur, quasi Banner abjiciendum, vel propter ineraudit, Queen notate, teu contro us una retrauti, quan noner augicarmum, vei proprer iner-tiam & vilitatem, vei do indilum, faturinve (aporem C. B. Hine Comici occasionem fumpferunt jocandi in homines nullius rei, quos Blitcos vocans & Bicomammas. Feffus à BARE pisce nullius usus deducir.

Nos Bliti notas characteristicas facimus semina rotunda seu compressa, fingularia seu solitaria quibus flosculi ipfi seu maris perianthia pro vasculis sunt, interdum arcte, interdum laxius conniventes. Ob notas characteríficas communes hue reducimus, species non paucas Atriplices vulgo Venes. On Busa characterintean communities has featurnines, piecues non paties Aurpites vingo dictas, Betryn vulgarem & Mexicanam, Kali fpecies aliquot ; necinon Sedum minus fruticolum C. B. feu Vermicularem fruticolam aliis, quontam Kali minori albo cognata & affinis yederus, quamvis (ut verum fateamur) illius femina & vafeula feminalia nondum curiosè observavi-

Quod Blitum vulgò dicitur notis characterifticis, h.e. feminibes vafculis que rer maturitatem, transverfim in medio rumpuntur aut diffiliunt inclutis, cum Amaranto convenire fulpicamur; decque dos Blit genera conffinencia paramis; Primum de quo hos capite agimus Blitum fylve-ftre dicitur: Alterum de quo fequenti Blitum hortenfe.

1. Blitum Bonus Henricus dictum. Bonus Henricus J.B. Ger. Tota Bona Spinachiæ facie Lob. Lapathum unttuosum C.B. Park. Englith Mercurp of Alligood.

E radice craffa, fublutea, fibris aliquot donata, acri & amara plures emittit caules firiatos, concavos, partim erectos partim fupinos, brevi lanugine hirfutos, pedales aur cubitales. Folio triangula, Artiplicis aur Art finitia, & interdum paria, fuperne glabra, inferne fraimt atenui refiperfa, longis pediculis nixa, caulubus alternatim adnata, fapore noninhil nitrolo. Foleati in furmis caulibus peaceins mad, cambon are manner annae, agoie frommer metors. Together manning annous conferri in thyto, Bliti aux Amaranthi mode, framinei lurei, è calie quinquefolio, adeò exigui ut earum partes vix liceat diference. Singulis autem floculis ingula laccedunt formine, parva, per maturitatem nigra, compressa & ad renis figuram accedentia, in vesiculis membranaceis aut

In areis & compilis, inque locis ruderatis ad femitas, aut etiam oleraceis frequens occurrit. Aprili Locus & & Maio mensibus floret.

es Mano mentions novel.

Mercuralis nothratium vulgò per errorem dieta est hæcherba, ejusque turiones, germina novel. Viese E Ujus.

Ja & florum thyrsos, dum adhue teneri sunt, in aqua aut carriium jure decocta, & cum butyro & sale condita elitant, Spinachia, Lupulorum & Alparagi modo, quibus saporis suavitate non multum cedunt, facultate deterforia præferuntur.

S 2

Lib. IV.

De Herbis flore imperfecto, Oc.

197

p. 217.

Locus.

Mitificè confert ad ulcera fordida purganda & glutinanda, autore Fuchfio. Vermes in ulceribus putrdis animantium quadrupedum natos excust certiffino experimento, fi herba tufa ulceribus imponatur, id quod non femel ipfe vidi. Trog. J. Baubim her de A triplice olida dicta acepit. Ego (inquit * Sima Pauli) non fine felici fucceffit Bonum Henneum [totam plantam] a casplafmats formà ad mitigandos Podagricos dolores adhiber l'emel aquei erenun apud plebeso obfervav:

nec quidquam periculi timendum oft, cum non repellat sed discutiat & digerat; imò insuper anodyna est, qua qualitates rarò in uno simplici conveniunt. D. Tancred, Robinson.

Cataplasma ad Podagram.

R. Herbx Boni Henrici recentis fine floribus M.iv. Florum Sambuci, Chamomillæ ficcorum ana M. i). Contundantur, groffe: coque in f. q. aq. Sambuci ad putrilaginem.
Remilce gummi Caranna ξβ. Camphora ξβ. M. F. lege artis Cataplafina. Sim. Pauli.

2. Blitum erclius sive tertium Tragi J.B. minus Dod. polyspermon C.B. Park. itémque Blitum album minus ecrundem & Ger. Popight Blite 02 All-sep.

Radice est simplici, rubente, fibris aliquot tenuibus capillata, altè in terram descendente silo-cum commodum nacta sucrit, aliàs (ut air J. Baubinus) fibrosa. Caules dodrantem alti, striati, glabri, folidi, plurimos proje terram ramos fundents prise et analibus longiores; in quibus nafciuntur folia modò advería, farpius alternatim pofira, pediculis uncialibus harentia, glabra, minis crebra quam in alis Blitis, folis Pruelle aut Majorana: [ylv. fimilia, fed tantillo majora: J. Baubius Ocymi folis ea compara: Ex quorum alis & in ramorum extremis racemati foliati coharent purpurascentes; subsequente semine parvo nigro Portulaca, sanguineo florido colore, inconstrent purpusaceures; nonequent semino quit f. B.c. sa fficht tingentes.

Semina in fingulis folculis fingula non occultantur fed vifui patent; proinde Lobelius florum

muscosorum fœturam Botryi non dissimilem eidem non ineprè attribuit.

In fimetis, Lupuletis & arvis pinguioribus abunde provenit.

3. Botrys Ger. vulgaris Park. Ambrostoides vulgaris C. B. Botrys plerisque Botanicis J.B. Batt of Jerusalem.

Radice nititur parva, alba, rectà descendente, paucis fibrillis donata. Caulis ci dodrantalis, aut pedalis pro ratione foli, teres, rigidus erectus, hirfutus, crebris foliis alternatim positis veltitus, ab imo statum ramosis. Floscasi in lummis caulibus & ramulis numerossilimi, longa serio veltu in spicas laxas digesti. Ex univicuns que mobilo simu dono exeunt serculis & veltur accamuli solucis & seminubus onusti. Hi surculi divisionibus sius dichotomiam observant, & in unoquoque divaricationum angulo sfoculus feder unlos pediculo, ir sempe un inpis foloroum alsi mere pediculos furculorum modo destorum. Floscasi settines semines & herbace vituum botros amulantur: singulis singula succedum (emmas Sinapeos simulia sed minora multo. Folia quernorum amulid divisira, venis majoribus rubris intignia, pediculis longis insident; chun primò emergium rubra sunt, postea analsecum. Florum arcenulia ev vinis allessam. pallescunt. Florum racemuli ex viridi pallescunt, funque ad tachum glutnofi. Odor tocius plante fuavis eft & aromaticus. Borrys annua eft planta, arftate florens & semen perficiens; Bliri specie-

In arenofis circa Rhegium in Calabria, Florentiam in Etruria, Monspelium & Nemausum in Narbonenti Gallia copiosè provenientem observavimus.

4. Botrys Ambrofisides Mexicana C. B. fruticofa Americana Park. American Oalt of Te-

C. B.
Radice est oblongă, fuscă, capillaribus fibris cinctă, intus candidă: caule pedali, etiam altiore, fed cubitum non superante, coque sibrubente, quandoque, rotundo, striato, pilis levissimis & rarissimis aspertis: foliu pallide virentibus, Atriplicus sylvessires intustis posticus oblongis donatis, & abdeue ordine caulem ambientibus: adsingulorum exortum ramul unciales ur in Atriplice emergunt, pluribus velut capitulis alternatim dispositis onusti, qui-bus singulis foliorum exiguum subjiciur, quibissique apertis folius exigui, luteosi, ur in Borty confpiciuntur, shifque semen minutum copiosiunque sinceedit. Planta annua est, ex semine decidoo de propagans. Et sect tota planta primo intustu Atriplicem referat, ità ut Atriplex Mexiccana dici posser. a superiore superiore superiore superiore superiore dicentification protecte odorem. eravem quidem. Ed non ingratum. Se saporem aromatiom and confer. atramen protecte odorem. eravem quidem. Ed non ingratum. Se saporem aromatiom and conference aromaticum and conference a

propagans. Et ficer tota planta primo intuttu Atriplicem reterat, ita ut Atriplex Mexiocana dici poffer, atramen propter odorems, gravem quidem, fed non ingratum, & faporem aromaticum ad Cuminum accodentem, & propter forum & feminum copiam ad Botryn reterre maluimus. Hac eff (ut nobis videur) Eparasti feu Arriplex odorata Mexicana From Hernandica. Botrys herba in pulverem redača, melléque in Electuarii formam excepta præftar contra pulmonum vomieas, quo remedio multos ego curary qui pus ferabana Manth. Valere dicitur ad dolores uteri, ad menfes ciendos & conortuos fectus epiciendos.

Nonnulli inter vestes Botryn reponunt ad tineas abigendas & odoris snavitatem communicandam.

Carerim Botrysdičta et hac herba à femine racematim cautilus adnafeente.

Fr. Hernandez Epazail fen Atriplicem fuam odoratam Mexicanam (quam pro Ambrofia Mexicana C. B. habemus) crudam coctamee adjectam condimentis corroborare feribit, pectori atthmaricis & obstructis conferre, & gratam alimoniam præbere. Jus decocti radicum dysenterias coercere, diffipare inflammationes & noxia venenis pellere animalia

Blitum Atriplex dictum.

Atriplex baccifera Ger, emac, baccifera rubra Park. Sylvestris mori fruita C. B. Betti bearing Ograch, by fome called Bloody Spinache.

E radice alba, dulci, tenera, longi & faris crafsì pro plante modo, plares emitti caules craffiuf-culos, tercres, firnatos, rubentes, dodrantales aut pedales, ramolos, ad terram fubinde reclinatos, quamvis medius cuulis non rarò erigatur. Falia longis pediculis ruxa, triangula, Spinachie aut Atriplicis haftato folio, nullo ordine pofita, inferiora obter deneta, ut in congeneribus. Ad exortum foliorum inque caulis & ramorum fummitatibus, florum & feminum dense flipatorum gloexortum rouosum unque causa ee ranorum imminiatious, norum ee ieminum dense topatorum glo-buli gemini, baccas leu mora imitati, cauli ee foliorum alis arcte adherent, per maturiatem rubri, ee fueco quodam vini rubrizemulo pragnantes. Folguli autem finguli (feu calices aut valcula femi-nalia mavis dicere) quatuor foliolis compositi videntur, ee finguli lingula femina parva, nigricanta,

Annua est planta, semine deciduo quotannis se renovans.

6. Atriplex Mori fructu minor seu fragisera minor Morisoni; Atr. Silv. baccifera Clus. Historia

Cua.

Afturgunt à fingulari radice paucis folus prædita terni aut quaterni caules, intérdum unicus, flatim à radicis capite divifus in aliquot ramulos pedem aut circirer longos, inaquales & angulolos in
terram procumbentes, minoribus alits ramulis donatos: in quibus, ut & majoribus fingularia adterram procuntoses; fantonous and tatinuis contatos; in quious, ur ex majorious iniguiaria ac-nafcuntur folia, modo in unum fatus, modo in alterium dispofita, angulofa, qualia in Attiplicis cetteris quibufdam (peciebus, incana, ad quorum exorum multi in unum capur congelli orbicin), fructis Mori rudimenta quodammodo referentes, qui per maturiatem rubellum colorem contra-bentes exigua fraga mentiuntur, aque magnam toti plantae addunt venuftarem & gratiam; fin guli autem illi orbiculi femina multa continent exigua, rotunda, cineracci coloris, qualia ferè in Papavere ceratite, violaccium florem ference.

Papavier cerature, Fonceau norem referite.

Eandem aut finiliem plantam in Tirolenif comitatu reperifle se affirmabat Gulielmus de Mera Medicus, dum ex Italia rediens per eam regionem iter saceret, sub extremum Augustum magis fruticantem, & suis fructibus onustam adeo elegantibus, ut ipsium etiam ad vescendum invita-

rent. Hac omnia Clufius.

* 7. Atriplex sylvestris lappulas habens C.B. Park. Atr. sylv. Monspessulana cum pulchris involucris J. B. exfententia D. Magnol.

Ex radice parva fibrosa cauliculi palmares, striati emittuntur, quos folia atrovirentia parva, angulofa, alternation disposita, brevibus pediculis donata cingunt, ad quorum exortum lappulæ duæ guota, attenuam imponta, tecenos pentents contact ungun, at quotant exotuni imponta cua. Coriandi feminum magnitudine adharent, fimen ingrum, parvum compellim continentes. D. Magnol hanc plantam ad Atriplicam (ylveltrem Monipeflulanam cum pulchris involucris

7. B. refert, & fortalle rectius, nam descriptiones in plerisque conveniant. Expungas ergo Lector, fi videtur, hanc speciem, nobis non invitis.

A. 8. Arriplex sikvostris J. B. sikv. vulgatior Ger. emac. sikv. vulgatior sinuata major Park.
I. sive folio sinuato condicante C. B. Common with Peractic.

Radice fimplici, alba, lignosa, obliqua non rarò & huc illuc reflexa, pluribus fibris capillaribus donată nictur. Caulem furrigir nunc unum, interdum plures, cubitales & altores, faits craffos & firmos, folidos, angulofos feu ftriatos ab imo ad fummum ulque ramofos ramulis crebris, e folioum alis exemptibus; que ad modica intervalla alternatim adnata, podiculis fectuoricialbus, duas tréfre uncias longa, fectuoriciam aut duas uncias lara, figura feré rhomboide, circum oras finuata aut dentata, dentibus inacqualbus, levia, fuperie obfeurius viridia, non raro tamen farinaceo candicante pulvifeulo refiperia inferna parte magis. Fiofauli in finuntis caulbus & transitis racematim congelit extenius candicantes, finguil quinque foliolis herbaceis acutis, totalenque framinulis albis compositi, adele exteniu candicantes. compoliti, adeò exigui ut corum partes obtutum ferè fugiant. Hi tandem arcte contivent, et in-guli fingula semina, rotunda, compressa, nigra, splendentia amplectuntur & occultant: occlusi autem stellam quinque radiorum intuentibus repræsentant.

In fimetis & locis ruderatis & hortis oleraceis pinguioribus exit, Julio menfe florens & per reli- Lecus. quam deinde aftatem. Folia planta marcefeenti xerampelina & rubra evadunt. Annua est.

A. 9. Atriples (ylvesfris latifolia altera Ger. emac. latifolia acutiore folio C.B. Atrip. dicta
Pes ansermus alter, sive ramossic J.B. Syarp pointed Goosefoot.

Radix huic alba, fimplex, fibris capillata, dura & lignefeens, interdum ramofa. Caulis cubitalis & fesquicibitalis, erectus, glaber, viridis, fatis firmus & crassus, medulli farctus, & ab imo statim ramolus. Folia caulibus adnafcuntur crebra, nullo ordine, pediculis feicunciatibus, triangularia, è lata scilicet basi in acutum mucronem sensim definentia, obicure viridia, glabia. Flojculi conferti velut in racemulis in funumo caule & ramulis è foliorum alis egreffis, perexigui & vix con-Ipicus, staminei. Singulis sloculis singula intiint senima rotunda, rugra.

In fimetis, & locis ruderatis, secus vias & senimas alibique in incultis, præsertim humentibus, in Locus.

venitur frequens.

A. 10. Atriplex (pleusfris latifolia Lob. C. B. fylo: latifolia froe Pes anferinus Ger. emac. Park. Atriplex dista Pes anserinus J. B. Gootefoot of Solubane.

J. B. Persimilis est Atriplici sylvestri folio sinuato candic. sed hujus felia ampliora, laxiùs & rariùs sinuata, atro-virentia, capit gravante odore pradita. Flor racemofus, Atriplicis jam dictae, antequam explicatur plerunque rubens. Semen exiguum, rotundum, nigrum. Radix lignescit. Caulis craffiusculus rectus cubitalis.

Humilior est pracedente, magisque in latitudinem diffusa, foliis magis sinuatis, obtusioribus &

roundioribus.

198

Locus.

Vires.

Lechia

Locui.

Locus.

Eisdem cum priore locis invenitur. Eildem cum priore locis inventur.

His addir aliam Atriplicis fylveltris latifoliæ fpeciem eruditiffimus Vir D. Rob. Plot, quam Atriplicim wulgarem finuatam fpicatam appellat, quæ à Pede anserino altero five ramosiore J. B. in co saltem differt, quod Fragiseræ instar semina in globulos congesta caulibus arctè adhærentia gestet.

11. Atriplex olida Ger. olida sive spivestris fatida Park. spiv. VIII. sive fatida C. B. satida J.B. pusilla, olida, bircina, Vulvaria vocata, garum olens Lob. Stinking Oxache.

Vix humo tollit caules, ut plurimum ramosos, dodrantales aut etiam majores; quòs vestiunt folia ex rottudiate modice in acumen definentia, potiffimum fuperiora, in inferioribus quedam fi-muta, farinacco pulviculo asperso candicantia: odoris virosi intolerabilis, ut qui vel attachu levi manus ita inficit, ut longo tempore vixpossit elui. Flosculi racemoli Atriplicum aliarum sylvestrium modo. Radix gracilis, fibrata.

Juxta parietes & in locis ruderatis provenit, sed rariús.

Atriplicis hajus folia contusa cum Saccharo conservam efficiunt hystericis utilissimum, D. Needham. Herba hæc arefacta & in aqua cocta instar Theæ mire passioni hystericæ prodest. D. Pal-

* 12. Atriplex (ylvestris altera, folio sinuato sature virente, spical subrubra Moris.

Morif. Hac tan luxuriofa proceritate prodit, ut quaternos fæpe cubitos excedat, canle ut hortenfis angulolo, purpuralcente & ramolo: folio hortenfi non admodum diffimili, potiffimum quod ad colopur pour course constant : jour novem non autocourt minimu ; potturnum quod ad colorem attinet, fed paulò minore, crenato: fue luteo & exiguo : femine racematim digefto in furmitarbus caulium & ranorum: radice fibrata.

In tuburbiorum fimetis & fossis passim provenit. An Atriplex proprie dicta hae fit, an Blitum Atriplicis facie descriptio hae nos incertos relinquit : ob lemen racematim digostum Blitis porius subjunximus : quod & de sequente planta, nobis pariter incognità, dictum eito.

* 13. Atriples: procumbens folio sinuato, lucido, crasso Moris.

Planta est pedalis, procumbens: folia habet crassa, prona parte lucida, in margine sinuata: caules & folia ut plurimum funt rubra : Semine onerantur caules fummi racematim compacto, caterarum iylveftrium modo, nigro. Reperitur in humidis pinguibúfque terrenis locis circa Blæfas in Gallia.

Flores & Gemina fua, nigra, minuta perficit codem tempore cum certeris fylvestribus. Hujus notitiam D. Morijono debemus, cujus etiam descriptionem adhibuimus.

Blitum marinum seretifolium Kali minus album distum. Kali minus Ger. minus album Park. minus album femine fplendente C. B. minus, five Sedum minus arborescens vermiculatum J. B. 306tite Blacktungt.

Duris lignofisque ramis cubitalibus, interdum rubescentibus, alias albidis fruticat, è quorum la-Durs lignoltique ramis cubitatious, interdum rubelectious, ana albudis truticat, e quorum lateribus denfiffimé enafcumtur propagines unciales & fextantales, foliolis perpullilis, teretibus, glaucis litpate per ramorum (capos longa ferie, fefcuncialibus plerunque aut longionbus; univifcujulque finum implente globulo exiguo, Mitti granum aquante aut majori, qui ubi explicatur apiculos oftendir numerofos lutcos. Semme xiguaum, nigrum, lucidum, compreffirm: in fingulis calcibus quinquefolis fingulum occultatum, ad eundem ferè modum quo in Atriplice folio finuato candi-

In falfis maritimis frequentiffima eft hæc planta. Magnitudine infigniter variat; Alicubi enim in frutcem lignofum adolefeit, alibi putilla eft & humi projecta, adeo ut, an duæ tint illus fjecies neene milit nondum plane faistift. Erefdam & fruticefeenreen observat copicififimam in Lingula illa seu crepidine petrosa, qua à Portlandia Insula versus littus Anglicum porrigitur.

De Herbis flore imperfecto, Oc.

* 15. Kali minus villesfum C. B. Cali parvum birfutum J. B. Che leffer hairn Glafstwort.

Plantula est Kali minori nonnihil similis, radize oblonga, fibrosa, nigricante, caule pedali, inaquali, ramolo, ramulis multo brevioribus quim illius, nec ità rectis sed incurvis; folizi nonnihil brevioribus, angustioribus, crassis, sicculentis, salsis. Tota planta albicante lanugine canoscens, Kali minore mollior est. Hacterus J. Baukinius. Addit Calparus fraere, in cauliculorum simmus Aai minore monor en. Lactories J. Boudonas. Aquit Capparis riacer, in capitula parva ferre, florem minutum continentia; femina fe non observasse. Forte hac planta à Kali minore non differt specie.

Monspelio non longe ad mare oritur.

Lib. IV.

Kali sive Vermiculari marinæ non dissimilis planta I. B. & Kali birsuto affinis, forte Anthyllidis aliqua species ciusdem.

Cùm ex ficcis plantis descriptæ essent, eisdemque tum store tum semine carencibus, nescimus plane an ad hoc genus pertineant, necdum ab aliis descriptæ & depictæ sint sub hoc aut alio aliquo genere. Videss carum descriptiones & figuras apud Bauhinum Tom, 3, p. 705.

Kali minus foliis lucidis Botan. Monfo.

Foliis copiofis lucidis & in acutum definentibus à minori villofo & minori albo diftinguitur. Præcedentium varietas videtur.

Sedum minus fruticosimo C. B. Vermicularie fruticosa altera Park. Cali species frue Vermicularis marina arborescens J. B. δημιθύη & Inspecies.

J. B. Che de la companya de la co

Plantam hanc in squalidis campis Arelaten inter & D. Ægidii oppidum non procul a Rhodani fluentis uberrimam perennantem nos quoque post Lobelium observavimus.

Hae planta (ut recte J. Baubinus) habet multa que cum Kali minore conveniunt.

* 17. Sedum minus fruticosum alterum C. B. Vermicularis arborescent Park. Cali species, fron Vermicularis fruticis varietas major J. B. Erree-Blassmort, or Sea-Blite mith Stone-

Hzc, autore Lobelio, folisi est albis, denfissime confertis, denticulatis, Vermicularis acris majoribus. [Addit Morifonus;] flores producit ex herbaceo luteos, quam præcedentis majores: femina

rious. [Addur Morilonus;] [fores producit ex herbaceo luteos, quam pracedentis majores: [finina funt, ut Kai, nggr. Parkinfonus nofter eam id deleribet,
Hot genus Sedi (ut vocat) in hortis cultum ad quinque aut fex pedum altitudinem affurgir, ab imo ad limmum ufque ramulis crebirs, fait/que creberrimis exigus, longs, recrebus, infipidis, Sedi minimi vermiculari perfimilibus, verum minoribus & viridioribus obtitum. Floras in flummis ramulis quam pracedentis minores (fortè error ett feribæ aut Typographi pro majores) pallidè lutei. Radiee longa, lignole interra le diffundunt.

An hac & præcedens planta fint veræ & genuinæ Bliti-Atriplicis dicti species mihi non constare fattor, cum flores & femina præcedentis non fatts curiose oblervareim, ob fimilitudinem tamen cum Kali minore albo congeneres ei plantas esse fle suspicor: & propterea hunc eis locum assi-

18. Blitum Americanum (pinofum. Thomp American Blite.

Hujus specimen pulcherrimum, à se curiose exsiccatum ad me transmist ingenioss. Vir & eximius Botanicus D. Hans, Sloune M. D. Erat id dodrantali longitudine; caule (ut videbatur) recto, sais firmo, ramolo, ramulis alternatim e foliorum simulus exeuntibus. Felia Bliti polyspermi fere figurâ & magnitudine, [aut Parietaria] pediculis soscuriam aut duas uncias longis harentia, [inferiora mellige] per margines aqualia, nervis in ficco admodum confiscuis. In alis foliorum floculi flaminer, fetilles, in globulos conferti, & ad exortum floculorum func inde fijima rigida, acuta, ferealmer, tentues, int grounds contents, et au esortum moreumenta more mee innta nguat, acuta, te-muncialis. Summus callis & ramult in fpicas longas, crebras, è pluranis flofculis confertas, Ama-ranti in modum, ex herbaceo flavicantes. Spicis autem mulla: intermixta funt fpina: Flofculorum fingulorum partes ob parviratem clare diference non licuit; neque quomodo femen geftet. Folliculi tamen bivalves videbantur,

In horto Regio Monspeliensi inque Parisiensi cultam observavit D. Sloane.

Locus.

Locus.

Lecus.

CAP. VI.

De Blito hortenfi.

Litum vulgo dictum (ut superius etiam monuimus) semina vasculis quæ per maturitatem transversim in medio levi tactu dissiliunt, ut in Portulaca, inclusa obtinere suspinamur, Amaranti in modum ; adeóque ab Amarantis, spicarum pracipue colore & elegantia differre. Alii diligentius rem examinent. Si feminum respectu cum Blitis superiori capite comprehentis conveniant, non eft cur Caput peculiare is affignetur, fed illis subjungi possunt.

1. Blitum rubrum majus Ger. C. B. Park. Blitum pulchrum rectum magnum rubrum I. B. Great

Facilis est adolescentia, radice pollicari fatua, ut & tota planta; caule fistuloso, intus extráque fanguineo rubore perfulo, concolorémque fuccum preflu remittente. Folia Betaceis minora, magis rugola, quà cœlum ſpectant ex rubro nigrefcunt, prona parte hilarius rubent. Floʃculi mulcofi ſe-cundùm caulem apiculis pallidis conltant. Semen Atriplicis ſylveſtris vel Amaranti, nigrum, ni-

Planta est hortensis, necdum novimus ubi sponte proveniat. Vidimus Monspelii in hortis oleraceis. Ex semine deciduo se quotannis renovat.

2. Blitum rubrum minus I. B. C. B. Ger, rubrum (rlv, minus Park. Small red Blite.

Satis magnam radicem pro plantæ ratione habet, rubentem fibrosam, ex cujus capite plures caules oriuntur, supini, ribentes, & in his folia multa, Solani hortensis minora, nervosiora, colore arrovirente, sapore fatuo : ex quorum alis secundum caulem numerosi nascuntur sosculi, ex herbidis & mufcotis fibris compoliti, obtutum ferè eludentes.

Seritur in hortis, ac etiam in its sponte provenit [in transmarinis regionibus] ut & præsertim in iis locis in quibus fimus pecorum aliquandiu affervatus fuerit. Nos speciem hanc in hortis, vineis & fimetis circa Montpelium & alibi tum in Gallia, tum in Germania, copiosè provenientem obser-

2. Blitum pulchrum magnum album I. B. Blitum album majus C. B. Ger. Park. Breat inhite

Est hoc simile rubro, nec ab eo nisi colore differens, caule ut illud assurgens unico, magno, firmo, ad duos trefve cubitos erecto, albo : fed foliis majoribus, mili locus interdum aridior diverfita-

In Burgundionum Vaucluse vidi, inquit 7. B.

4. Blitum album minus J. B. C. B. Ger. album sylvestre minus Park. The leffer white

Radice nititur fimplici, fuperiori parte rubente, tenuioribus fibris donatâ, profundiffimè in terram ad perpendiculum defeendente ac proinde evullu difficili , fapore non ingrato. Coules emitti plures, femipedales aut dodrantales, interdum longiores, teretes, fitiatos, folidos, in terram reclinatos & vis fe fuftentantes, fungolos, fucer plenos, fuperus nonnihi rubentes, alás albos, folidos per intervulla alternatim disposits veltitos, inferioribus ad radicem minoribus, breviore pediculo harrenterioris. tibus, fuperioribus majoribus, longiore nixis, netvofis; glabris, atrovirentibus, ad Majorana aut Nummularia folia quodammodo accedentibus fed majoribus, fubrotundis, per margines aqualibus, in extremitate obtulis ac si abscilla essenti & fiss seu crenatis. Cum primo exeunt litura in medio alba inter duas nigras sità intignita siunt; cum adolescit planta, maculà alba evanescente in singuand meet cleas ingress the mingrims units, this according parties, macross dies evanecterite in ingulisfollis ingris romanter. Flofesti & formis foliorim alls a recematin adadeumer, ur & furmiss carlibus, qui velut in fpicas definunt. Flofesti ivi conficient, flaminei, herbacei. Semen ingrum, felendens Amaranth, vafectulis feur foliosils herbaceis (qui fingula continent fingul) inclutimi. Odor ex viriditate quodammodo gravis, fapor viscidus.

Montbelgardi (inquit J. Baubinus) abundat paffim Blitum minus album vel potiùs viride; Geneva quoque frequens, Tubinga aut Tiguri in agris non cultis, fecus itmera, in hortis & areis.

* 5. Blitum Virginianum majus Park. The greater Virginian Blite.

Caule affurgit fimplici, craffò, tereti, ftriato, quinque aut fex pedes alto, ramulis multis, crebris ab umo ad funnum ulque undique cincto; feliu veflito quam Bliti hortenfis cujufcunque majoribus, colore viridi faturo, alias iis fimilibus: Semen in fpicis exiguis è funmo caule & ramulis exeuntibus, parvum, per maturitatem nigrum, compressum, splendens.

* 6. Blitum

* 6. Blitum Virginianum minus , Amaranthi Species Park. parad. The smaller Virginian

Hac species pracedenti simillima est, verum minor & humilior multo, caulibus & foliis subrubentibus, minus ramofa: fpicis longis, tenuibus è fquamis mollibus rubentibus compositis, femen perrum, nigicais minis ramen quan praecedentis, minisque filendens continens. Radix parva, fibrola, annua. Planta ex semine deciduo se renovat, nis superior sit. Suspicor ego has plantas Amaranti species esse se sesse monte quas nos Amarantis Novae Angliae viri.

dis, & Amar. N. A. obsolete purpurei titulis infignimus.

* 7. Blitum Brasilianum Cararu Brasiliensibus, Lusitanis Bredos, Marger.

Paarggr.

Ex radice alba, fatis crassa multi prodeunt caules, ab uno ad quatuor pedes alti, cum soliis similibus Blito, que interdum quasi farina videntur aspersa. In summitate fert floseulos virides spicatim congeftos, ut in Blito, dehinc femen provenit minutum, instar seminis Papaveris minoris, rotundum, paulum compressum, nigerrimum, splendens, pelliculæ griseo-susce inclusum.

Hoc etiam Amaranti species esse videtur: & forte non alia quam Amarantus viridis Novæ An-

CAP. VII.

De Amaranto.

Marantus, male cum to vulgò scribitur Amaranthus. Nam Græce est Anders O, quod & florem notat, & adjective fignificat immarcescibilis, ab a privativa & unestive marceo.

Nec immeritò ità dictus est hujus plantæ flos, quoniam decerptus non statim marcescit fed coloris gratiam quam diutiffime retinet ficcatus. Pro flore hoc in loco cum vulgo spicam totam feu comam habeo.

tam ieu comam nacco. Amarantus autem à Blito differt comá speciosá & immarcescibili, semine in vasculis membra-naceis incluso, que per maturitatem transversim seu horizontaliter rumpuntur ad modum Portulanacis niculus que per manti dant de la compania del compania de la compania de la compania del compania de la compania del compania de la compania del co

anter americam incarum colore, us augento susanus. J Amaranti duo genera funta, alterum majus & clarus, fpicis afperioribus & longioribus, minus Incidis & fplendentibus; alterum minus & humilius, fpicis mollioribus, brevioribus, & Serici inflar splendentibus, unde non inepte Amarantus sericeus hortulanis vulgo dicitur. Ille in fingulis vasculis fingula habet femina; hic in fingulis plura ad quatuor aut quinque.

Amaranthus maximus C. B. panicula sparsa Ger. purpureus major paniculis sparsus Park. Blitum maximum seve Amaranthus major, simine albo. J. B.

In hominis altitudinem latiore folo excrescit, caule crasso, canaliculato, subrubente, ramis cre-In homuns altentialnem lettore tolo excretcit, eaule crallo, canaliculato, lubrubente, ramis crebis filipato: folia Amaranthi purpurei, acuminata fed majora, ex virid purpurafecanta, rugofa, infipida: ¡fores tume fummo caule extremifque ramis, tume foliorum alis emicant, in fpicas palmares digeffi [imo pedales non raro] edique frequentes, giuba inflar nonnunquam in latum luxuriantes, colore finiginofo, aut purpure obfoletioris, fitaminulis luteis, quibus fomina fitaminula, alba, Mili excordicati smula.

Cum Quinuse feu Blitt majoris Peruani Clof. [picce feu panicule fparfar & dependentes pinganture feu facilitation alternation alterna

& describantur, dubius hæreo, an Quinna illa eadem specie fuerit Amarantho vulgari spicis surrectis obsolete purpureis, semine albo, cum hujus spice plerunque surrectæ sint, nec unquam, quod observaverim, nisi levirer admodum nutent: verisimilius tamen videtur eandem esse, cum resiqua obsolete purpureis, semine albo.

Catalogus Horti Regii Parifienfis duas alias varietates seu species hujus Amaranthi recenset, ni-

Amar. max.paniculá sparsá & longiore, semine albo. Et Eundem rubello semine: qui granis rubris Petri Ciecæ C. B. variat: & idem videtur Amaranto nostro max. paniculà longà pendulà, semine rubello.

2. Amaranthus Sylvestris maximus Novæ Angliæ, spicis purpureis carneis aut viridibus.

Spicit eft longis, minùs confartis quàm in Amarantho vulgari femine albo : feminim minoribus, migris cum obleuto rubora, lucidàs : feliu pro feicarum colone vel purpurets, vel viridibus. Amarantus hic Novæ Angluz feicarum colore ludit, alias virid, alias didute, alias sobilete, purpureo. Imo obsoletè purpureus, seu ex purpura nigricans frequentior est multò quam viridis.

Ex

Ex semine deciduo se quotannis renovat.' Semen autem ne aspertima quidem hyems corrumpit, ut hoc anno 1684, experti fumus.

Hoc genus (ut puto) colore feminis etiam variat. Habemus enim in horto nostro ex femine ortum, quod temen album producit, nec caule, nec foliis, nec spicis ab co quod semine est nigro

3. Amaranthus maximus, paniculà longà pendulà, semine tubello. Amar. coccineus elegans maxi-

Caule affurgit fimplici, terete, craffo, procero, quam pracedentis etiam altiore & majore: foliis veftito illius aqualibus aut majoribus, pallide feu ex luteo virentibus, pauco rubore afperfis, interdum tamen in medio maculatis, (quà notà etiam antequam floreat à præcedente facile dignoscidum tamen in motio maculatis, (qui nota cuam antequam norear a praccional static doptora-tiv). Flores in formis calibbas & ramula slighosti, è principio craffo in plurimas fipecis fparh, me-dia longiffimi dependente, reliquis brevioribus eam ad bafin (ingentibus, ut fpica totalis ad bafin feu exorum fuum admodum crafila fii, & pulcherimum afpectum prabea; colore elegantiffimo purpureo [aliis perperam coccineo] lucens; qua per maturitatem collecta coloris gratiain diu repurpuro (aims perperant externor) meens; quae per manurassent conceta costors gratain un re-tinent faccata, preferrim if Solis radits, aut acri procellofo non exponatur. Somme paniculis inclusion non ut in pracedente album, fed pulchie rubellum. Locum hujus nataiem nelcimus: Parkinfomus è Bafilia aliáve aliqua Americæ regione dela-

tum fcribit.

CAP. VIII.

De Amarantis Sericeis, Polyspermis.

Orum spica molliores sunt quam pracedentium & Serici instar lucent; colore autem variant, purpureo, coccineo, flavo, aureo, albo, incarnato. Semina in valculis per maturitatem transveriim diffilientibus continent plura, quinque numeravimus.

1. Amaranius purpureus Ger. J. B. purpureus minor Park. paniculá conglomerată, atque etiam fimplici paniculă C. B. Durpic Flower-gentle.

7. B. Dod.

J. B. Dod.

Radix hice craffa, Blitt, fucculenta, è rubore candicans: caulis fingularis, purpurafcens, potiffimum proper terram, firiatus, alternis alis concavus, cubirum aut feiquicubirum altus; filia Bliti,
acutiora, minus rugofa, [mollia, glabra] colore virentia, per margines nonnihil rubentua, fapore
fanto. Pro floribus excunt firee in fummis caulibus & ramulis, eque foliorum alts, afpectus gratiffimæ, cæterum inodoræ, in purpura fplendentes, tactu læves, modò fingulares, modò conjunctæ plures, quæ in attritu fimilem ferè colore fuccum reddunt, quarum fi fingulares fumas flosculos, quinis foliolis totidemque apicibus constant. Semen per maturitatem nigrum, parvum, nitidum, lubricum, rotundum compretíum.

Spicæ decerptæ diutinè pulchritudinem fuam retinent, aliquot etiam annis non marcefcentes.

Dod. Alfofa planta, hyemis impatients, quotannis è femine fuo repullulacit. J. B.

An specie differant Amaranthus pameulâ conglomerată C. B. & Am. Paniculâ simplici ejussieme aliis inquirendum & determinandum relinquo : mihi certè non videntur differre.

2. Amaranthus panientă speciosă cristată J.B. panieulă incurvă C.B. panieulă incurvă kolosericeă Ger. Creffed belbet Flower gentle. Am. coccineus Park. Parad.

Ex omnibus Amaranthis palmam obtinet (inquit J. Baubinus descriptionis autor) floris elegantia pracipua species, media inter obsoleti coloris Amaranthum, & eum qui spica est purpurea ser-cea, magnitudinis; caulibus nempe multis ab eadem radice surgentibus, issque ramons striatisque, cubitum alterum altis, quos cortex obtegit fucco fanguineo propter terram turgens. Folia ex intervallis quam Amaranthi fimplici spica majora paulò, multò verò angustiora quam illius obsoleti, ex quorum alis adeóque in ramorum fastigiis fulgentes flores non tam spicati, quam reticulatim decusfatimque reflexis implexisque paniculis, cristatis latioribus conspicui, staminulis dilutiore purpura tinctis. Paniculas interdum fert palmares, ac uncias tres latas.

Hujus ut & pracedentis spice colore variant coccineo, nimirum, carneo, slavo, aureo, &c. Nobis tamen nondum constare fateraur, an Varietates ha accidentibus duntaxat differant, an etiam specie. Si semine satæ speciem suam perpetuò servant, nec in se invicem transmutantur, argumento est etiam specie differre.

In Catalogo Horti Regii Parisiensis, Anno 1665. edito, hx varietates, seu species mavis dicere,

Amaranthus criftatus rubicundiffirno flore.

Idem reticulatus feu corniculatus ferotinus minor.

Amar, cramelino colore Swertii.

Amar. paniculà conglomeratà majore, puniceo colore fplendidà.

Amar. spicatus sericeus flore luteo-virescente.

Amar. Îpicis carneis, interfusa flavedine micantibus.

Amar. spicatus aneo colore simul & carneo varius.

Amar.

Amar. fingularibus paniculis flammeo colore lucentibus.

Idem aurea fpica & ignis fulgore verficolor. Amar. panicula multiplici obsolete violacea.

Amar. paniculà multiplici ex fusco purpurateente.

* 2. Amaranthus carned fpied Park, parad. Carnation Flower-gentle.

Hac Planta tum ex figura, tum ex descriptione species à reliquis distincta esse videtur. Folia ej aliquanto longiora fune & angulhora qubin alis plenfique hujus generis. Panicule ramois, é fipicis brevibus velut frumenti, mults, ramults adnafcentibus, villis quibridam extantibus velut ariths circular aliquanto longiora. cumvallatis, composita: colore incarnato.

4. Amaranthus spicis longis, simplicibus, albis. Secat white flower-gentle.

Hæc Planta Florentiæ in Horto M. Ducis Etruriæ nobis visa & collecta est. Spicas habet longas nocadeò confertas in fummis caulibus, ut in Amarantho vulgari floribus obsolete purpurcis, semine albo; molles tamen, & feric inflar iplendentes, flrigofiores etiam (quantum memirimus) & gra-ciliores quam illius. Semina nigra, comprella, lucida.

Amaranthi fpicis albis nullam apud Botanographos mentionem factam invenimus.

5. Amaranibus tricolor Gor. Park. Symphonia Dalechampia, five Amaranius tricolor J. B. Amar. folio waviegato C. B. Floyamont, og spotten flower-gentle.

Lib. IV.

Luga.

Radice est brevi, candida; in surculosas propagines divisa: caule unico, pedali, rubente: feliii, alternatum viridi, roseo & luteo colore pietes, sie ut in singulis foliis adultis & perfectis ea coloris varietas, (Pintaci plumas referens) jucundiffirmum intuentibus prebeat spectaculum. Some profert in exiguis spicis villosis, cauli adhærentibus sine pediculis, slavescentibus punctis notatis.

fert in exigius iprics vuiotis, cauti anaremtitus inte pedicultis, litavelcentibus punctis notatis. Variat (inquit C. Sanbinny) colore, in alexo bilariore, extremo flavo, medio puniceo, reliquo viridi, alquando viridi, lateo, rubro, in alexo ob/giviore, illum forminam, hune,marem facium. Habetur & alta varieta si n Car. Partf. Amaranthi folio vizio forottu titulo.

Folia, Flores & Radices Amaranthi ad ficciorem accedum remperaturam. Hodie in corollis punications.

ellarum texendis duntaxat usurpantur. Caterum tribuuntur huic passim vires quadam, quibus sides fine ratione nequaquam est adhibenda; ut quod cellacos & dysentericos juvet, mensium abundantiam cohibeat & albas uteri fluxiones, &cc. J. B.

6. Amaranto affinis Indiae Orientalis, floribus glomeratis, Ocymoidis folio Breynii flore albo.

Caulem rotundum, pilosum, geniculatum, medullâ niveâ spongiosa refertum, & complurimis Cautes roundum, piolum, geniculatum, medulla nivea ipongiosa retertum, & compiunims ramis diffilim ad bipedalem altitudinem erigic; Folia ex intervalloni contrariis lateribus, alterno ordine & cruciformi pofitu proferentem, Lychnidis Coymnoids flore purpureo fimilia, temperate virentia, & molli lanugine tam fuperna quam inforna parte afperfa. Ex horum finit, aliquando fimul cum ordinariis ramis ramuli etiam alii minores exoriuntur, quorum æquè ac ramorum ordinaand ordinaria rams rams a main minores exoruntur, quorum aque ac ramorum ordinariorum faimmo pervenufum, globolim indidec capitulum, effigie ac magnitudine penel Lupuli folicularium fructuum, foliolis duolus pletunque, vel quaturo etiam aliquando, in modum Globalaria luces de la compania del compania del la compania del compania de la compania de la compania del la compan compreme, Grapain American norum quantum squanums quantums argumente or agence vacator intentibus compactum et giuni; quarum hima femper conjugate utriculum chelarum figură afficiunt; ex cujus cavitătis centro Elejculus admodum parvus & quinqueparitus, Amaranthi quodammodo respondens, sed omnino niveus & lanuginosus, teneram intus tabulam comprehendens emicat: Qui fuccessu temporis indurescens, ac ampullulæ in formam crassescens densa lanugine candidissima irà obducaur, quafi humanâ industria gossipio involutus esset ac vasculum admodum pusillum coniforme, ex tenui pellicula confectum, Amaranthi fimile occulir, in quo femen orbiculare, unicum, cum Amaranthi pariter conveniens, sed altero tanto panè majus, ac subrubicundo colore conti-

Mitra species sive siore purpures, minor nonnunquam & strigosior, magisque ramosa se osten-dens, Capitula prosere minora, ex lepidissimis, vegeta Rosarum purpura mientibus, oculósque hilari luce perstringentibus glumis, Gnaphalii montani purpurei florum iquamulas mentientibus comnormal performance guitans. Sunspirati income in purpose in out in quantum income profits : que do venufacion forme ac publichriedinen, ab Indis filorum, quibus flores Megerri trajectant, extremitatibus, globuli loco ornatulque gratia annectuntur.

Præter has tertia etiam species in Brasilia reperitur. Hac nonnihil altior quam Asiatica flore albo excrescit; carterum cumilla convenit, excepto quod capitula ejus minora & minoribus glumis composita, ac circa basin (quantum observare potui) soliis nullis circumvallata sunt. An Planta ex qua fit Anil alia species Marggravii?

7. Amarantus Siculus fiicatus radice perenni P. Boccone. Boccone's percunial spised Flowergentle of Sicily.

Folia hic gerit figură & formă Amaranthi vulgaris, minora atque paulò acutiora, molli candidâque lanugine fubrus argenteo nitore lucentia; que conferta nalcuntur circa ramos multiplices, 204

è naltor lignofa acque perenni exturgentes. Caulis pollicari craffitudine perfape fruticat, éfique juxta fingulas alas quali nodofus. Spica fimplicior elt & exilior quam in cateris fua fortis, neque ut Amaranthi foica vulgariter è pluribus compacta, fed flosculis dilute rubentibus longo ordine fimpheiter ufoue ad cacumen diffributis conftans, fubcuntibus conis perquam exiguis, iffque deorfum nutantibus, in quibus (emen oblongum includitur.

Oritur locis Catania vicinis. Hac Paulus Boccone. Plantam hanc in Horto medico Meffanenti vidimus & collegimus, Anno 1664, unde & in vicinia etiam Meliana urbis ortam fufpicamur.

CAP. IX.

De Beta.

BEta à figura literae Birm, quam habet cûm turget femine, dicta putatur; Nam fummitatem re-flexam obtinet.

Colomella. Nomine tum Graio, ceu litera proxima primæ Pangitur in cera docti mucrone magistri: Sic & bumo pingui ferratæ cuspidis ictu Deprimitur folio viridi, pede candida Beta.

Gracis πύτλο & στύτλον ab impulfu, quòd facilè excrefcat.

Beta fructu verrucolo ofleo cui flos infidet, à reliquis hujus claffis generibus diffinguitur. Sicla officinis dicta est omnis Beta, contracte à Sicula, quo cognomento Betam duntaxar candidam olim donatam futle Plinius & Theophraftus memoriæ prodiderunt.

1. Beta alba Ger. communis alba Park. par. alba vel pallescens, quæ Cicla Offic. C. B. candida I. B. White Bect.

Locus.

Radicem habet lignofam, minimi digiti craffitudine, mediocriter longam, candidam. Folia dilutius virent, Lapathi, crassa & succulenta, sapore nitroso. Caulis duos cubitos altus, aut etiam ma-Jor, gracilis, ftriatus, multis alis concavus; in quibus longa ferie flofculi exigui ex foliorum alis, apicibus luteis constantes, quinis calicum foliolis obvallati : Semen rotundum, & crispa superficie a-

- 2. Beta rubra Ger, communis rubra Park, rubra vulgaris I.B. C.B. Heb Boot.
- Foliis est brevioribus quam pracedens, plurimum rubentibus plus minúsve, interdum atro-rubentibus. Radice est alba; foliis duntaxat distinguitur à pracedente.

Que folio est obscuriore Beta nigra dicitur : aliàs enim Beta nigra Rara avis in terris est, nigroque fimillima eveno.

A. 2. Beta sylvestris maritima C. B. Park. communis seu viridis C. B. Sea Beet.

Betæ albæ fimilis est, verum foliis minoribus & viridioribus, planis & æqualibus, venis rubris interdum variis, aliàs fine illis: caule etiam graciliore & minore.

In palustribus salsis & ad maris litora frequens est.

Johnsonus apud Gerardum asserit hanc non differre specie à Beta sativa alba: Parkinsonus, quem sequimur, Sylvestrem spontaneam marit. communi viridi Betæ eandem facit, & recte nostra sententia: C. Bauhinus viridem communem albæ eandem dici permittir, verum maritimam fylvestrem specie diversam facit: Nos sylvestrem maritimam Betam cum viridi communi specie convenire existimamus; ab alba vulgari differre. Radice perenni à reliquis Betæ speciebus differt.

* 4. Beta rubra vadice rapæ C. B. radice rubra crassa J. B. Romana rubra, Raposa dieta Park. Roman Beet, with a Curnep-like root.

Hac caule est altiore quam Beta vulgaris rubra: radice crassa, ventricosa interdum Napi instar, interdum productiore, & Carotx xmula, intus forisque sanguineo saturo colore infecta.

* 5. Beta lutea major C. B. lutea J. B. lutea Syriaca Park. Bellow-rooted Beet.

J. Bauhinus hanc à pracedente, radice buxea tantum differre scribit; Parkinsonus etiam foliis pallidioribus quam Beta alba vulgaris, su lutooviridibus. C. Bauhinus à pracedente etiam genere di-functaun facit, cum hanc inter Bete majoris foliis latissimis species recenset, illam minoris speciebus annumerat.

6. Rete

6. Beta Italica Park. Sicula, coft a lata, alba lutea, anred, rubra, ruberrima Morif. Ete Si-

Hujus caulis clatior est [octo interdum cubitorum] folia amplissima cum costà medià lassissima [ad palmum interdum] diversorum colorum : nec enum que coste colore, etiam specie disferent, cum ex eodem semine proveniant, quod & Gerardus olimobservavir : Nam ex semine illus que cossa suit rubră in horto D. Norden sato plante variorum colorum enate sunt. Frustra ergo eas diffinguunt nonnulli Botanici.

Beta platycaulos non est species Beta à reliquis distincta, sed monstrum potiùs, seu natura vel ludentis vel deerrantis extraordinarius effectus; cujuimodi & in aliis plantarum generibus interdum

7. Beta Cretica semine aculeato Ger. C. B. Cret. spinosa Park. Cret. semine spinoso J. B. Dithly. feebed Beet of Canbn.

Ex radice tereti, brevi, parùm fibrofa, annua Caules plures cubitales & minores, per terram fiparti, rotundi, firiati, ad radicem levi hirfuite caneficentes, in ramulos offiufi, exurgunt. Folia habet pauca, Betra noffirati fimilia ded minora, longis pediculis donata, per extremum rotunda aur faltem obtufa, juxta pediculum anguftum nonnihi alata. Florey parvi, ex flao vireficentes, fipicati in ramoume extreminatious. Frufar flatim ad radicem multi configiciuntur, & hinc inde per caulem ad quodliber ferè folium, afperi, in tres fipimas radiatas, in latera reflexas definentes, coltis pulcris donati, trantverfique cancellis: reticulati; quorum unicuque fomes inott unum, formá feminis Adonidis fibrotundum, in aoicem abiens. duolici membranula techum, integra proximé minis Adonidis subrotundum, in apicem abiens, duplici membranula rectum, interiore proximè medullam albam farinaceam cingente.

Non in Creta tantum infula provenit, sed & in Sicilia, ubi nos eam invenimus, in infula parva Locat. ad Promontorium Pachynum.

Si hac non usurpasser nomen Betæ ad Lapathum vel Spinachiam potius referrem, inquit J. Banbinus. Ego de hac planta, quò scilicet referenda sit, pronunciare non ausim, cum slorentem non-

mi opervarenna. Beta eftur ut olus ; eàque mhil in culinis ufitatius. Martialis fatuitatem ei exprobrat hoc Di-Viret &

Ut sapiant fatuæ fabrorum prandia Betæ, O quam sæpe petet vina pipérque coquus.

Calfacit & ficcat, laxat alvum ob nitrofitatem: errhinum est, præcipuè radix; nam succus ejus naribus exceptus sternutamenta proritat, humores pituitosos è cerebro magna copia elicit, adeóque natione exception termitamenta promata, minorco patanone e esceno magna copia encir, aueque Cephalalgiam quantumvis inverentam compefeit & profligat. Hoc medicamentum à nonnullis pro fecreto haberur. At Olaus Borrichius apid 7th. Bartholiumm Act. Med. An. 1673. Obf. 63. ab experientia edoctus feribit fuccum Betæ effe errhinum periculofium & valdè noxium. Habui à D. Tancred. Robinfon,

Plantulæ recentes cum radicibus leviter bullitæ, & ex aceto postea devoratæ, cibi appetentiam afferunt, fitim compescunt, choleram in ventriculo reprimunt.

Beta Italica costà latà in aqua bullita costa cum oleo, aceto & pipere condita delicatissima habentur in acetariis, fummóque in pretio funt.

Betæ rubræ Romanæ radices in affulas seu circulos transversim sectæ, & deinde in siguras & ima-

Bette tume Komanie radices in anima sea circumo danterimi iecce, co denide in nguras ce imagines monogrammas à coqui ad margines patinarum & fercula exoranda adhiber folent.

Ejuldem Betæ radices cocke, tum calidæ, tum frigidæ, cum olei & aceti tantillo, hyberno tempore in acetariis practipue fun affinationis. Radices hafe ex plurimis circuis fau tunicarum involucris Ceparum in modum componi non fine admiratione primum clim in Italia & Gallia in acet rafis nobis inferrentur, observavimus.
Radix Betæ raso nonnihil cortice, ano glandis modo indita, infantium alvum ad excremento-

rum expulsionem invitat, præfertim exiguo sale conspersa.

CAP. X.

De Parietaria.

Arietaria dicitur hae herba quod in parietinis exeat, item Muralis: Helxine quòd aspera foliorum hiríutie, asperóque semine, tenaci nexu vestibus adhæreat: Perdicium a Perdicibus, qua eam estrare solent: Vitriaria & Urceolaris quòd ob nitrositatem suam tergendis urceolis vitreisque vasis efficax sit.

Calycum & totius comæ hirfutie afpera & vestium tenaci; seminibus splendentibus quibus slosculi fune provafculis, à reliquis dignofeitur hujus familia plantis.

Lacus.

Locus.

Vires.

1. Parietaria Ger. J. B. vulgaris Park. Officinarum & Diefectidis C. B. Pellitery of

HISTORIA PLANTARUM.

Radice nititur fibrofa, rubente. Caules ramofi, hirfuti, rubentes, folidi. Folia Mercurialis aut Majorana hirfuta, atrovirentia & felendentia, pediculis longis donata, alternatim pedita. Hefenli conferti circa caulem è foliorum alis floccos coccinei ferici imitantur prin ulum è nodulo emicantes: post se stamina ostendunt obscure, ex albo purpurascentibus apiculis involuta, qua si stylo evolces, por te training ortentant country, ex and purpurate most a picture mortal, given in the certain vere coners; fubblidim excuillo pulvere crum impetu, pedaculo jucundo, te expandent repanda. Singulis flofculis ealiese funt trifolii; flomina quatior ad crucis formam fe deculiantes. Flos jule rube & valculi feminals vicem fupplet, unicum in le fuenos minitum flependens, vinacei ferè figural, continens. Flores hi femine foccundi ab aliis flerilibus quibus nullum ineft femen, figură di fine filmine fectulate formatie fundamente. na, cominens. Pafeida fammalia electiona do anis terrinos quos initum inter terriente, figura di-verifiant. Pafeida fammalia alpera finit & cyfibbu sa daharefeunt, unde & planta jaba. Helxine dictur. Eft hac major & minor, qua Parieraria Ocymi folio C. B. In horto Leydenfi pro diffinêta figence coltur, ut ex annotasts D. Jefua Palmer didici.

In muris & locis ruderatis exit copiolé.
Delictipio eft J. Bauhini, à nobis interpolata & aucta.

* 2. Parietaria Sicula Alfines folio Boccon. Sicilian Bellitopp with Chichwech leabes.

A Parietaria minore Tragi & à vulgari Matthioli differt hæc foliis tantùm, quæ minima funt. figura atque magnitudine Alfines paria.

Paffim (inquit Autor) per Siciliam viret : in montibus Hyblæis, oppido Melilli vicinis, Cata-

nia, Messana & Agrigenti sapius vidimus & legimus.

Parietaria del rigigient repus vitamis et regimes.

Unis internus rarior eft; funt tamen qui ad tuffin commendant; calculofique & iis qui difficultate urine laborant fuccum quis utiliter propinari dicunt. Molti hodie tusis in enematis ad ventris, tuteri & renum dolores. Extrinfecits ad tumores, erripelata, ambulta, &c. conduct. Schred. Ejuldem leviter tufe & imposite vis magna ad recentia vulnera fananda effe dictiur.

Herbe exicatat polivis de melle exceptus, vel in cerevifia aut zythogalo potus ad tuffim inve-teratam & tabem plumonum mitride conducti, experientia tefte. Quin & à Veteribus adversus tul-lum & Althan exhiber i folira elt. Idem efficir vel decodum ejus in vino aut aqua mulia, yel aqua

inn & Artania exinceri ioura ett. inem einen vei decoctuini ejus in vino aut aqua muita, vei aqua deftillata : vertum pulvis efficacior eff.

Salem nitro-fulphureum prabet hac planta non fecus quam Borago & Bugloffum. D. Boyl. De
Utilitate Philosoph. Nat. Quod Iale nitroso abundet, vis ejus detersoria oftendit. Urccolaria fiquidem dicta est, quòd urceolis vitreisque vasis detergendis & mundandis efficax sit, ut superius monuimus.

Parietariæ affinis.

* 3. Alsine fatida, Fabio Columna Diosceridaa J.B. Alsine Parietaria foliis C.B. Phyt. Cyno. crambe legitima Pon. Cynocrambe Dioscoridis C. B. legitima Dioscor. Park.

J. D. Ex radiculis fibrolis & frequentibus caules complures enafcuntur, cubito longiores, humi reptantes, teretes, crebris nodis intercepti, laves, inanes, fragiles ut Portulaca. Ex geniculis prodeunt falsa, non illa quidem tripluminum urinque, fed altero duntraxa laeres, (liccé fit etiam ubi conjugatim adverfa, ubi etiam trigemina emicent) plura fimul juncta, quorum unum productionadiante confusational c ri pediculo appenium, conjugii expers, multis numeris reliqua, quæ & adveria & contrario fitu pon peacuto appenium, conjugu expers, muits numeris reliqua, qua ex adverta & contrario fitu po-fita, indidem oriuntur, magnitudine fuperat, Hippiae maxima paria, pinguiora, auro-virentia, attritu putidum quid redolentia. Ex opposito foliorum conjugi expertium, careroqui ex alis, sem-per tamen ad genicula fissi mulcost plures, ex abido in herbaccum colorem languent ex duobus aut tribus foliolis, subacta bradecolarum tenuitate nitentibus, & oris plerunque extrorsum reflexis : quibus delapsis succedunt/immis Cannabinis minora.

Hac Planta Parietaria affinis videtur, quocirca proximum ei locum dedimus.

C. Baubium flofculos binos, ternos aut quaernos ad fingula genicula é foliorum alis exire (cri-bit mucofos, ex herbaceo albidos, plurimis filamentis donatos; quibus fuccedum fructus totidem, geniculis inter folia harentes, Mercurialis formâ, led minores, rotundi, duriusculi, primum virides, postea nigricantes, medullà alba referti.

Frontignani, via Miravallis collegit V. Cl. D. July M. D. Monspeliensis non procul Monspelio.

Botan. Monsp. Vere floret, atque asstate perficitur.

CAP. XI.

De Saxifraga aurea.

Erbæ nonnullæ Saxifragæ ab effectu dietæ funt, cum agua earum ftillatitia ut & decoctum lapides renales & frangere & pellere dicatur, ut & farina granorum ad radioem [in Saxifraga alba vulgari] ex decocto fumpta. C.B.

Saxifraga aurea ob fimilitudinem quandam in foliis cum Saxifraga alba hoc nomen obtinuir. Flores autem & femina genere diversam esse arguint, ne quid de viribus dicam. Flore stavicante tetrapetalo : vasculo seminali bicorni plurimis minutiffimis seminibus repleto à reliquis hujus fa-

1. Sanifraga aurea Ger. Park. rotundifolia aurea C. B. aurea Dodonzi J. B. Golben 3a:

In aquofis reptat è ramulis procumbentibus fibris plurimis capillaribus longiffimis albis in limum demiffis. Cauler tenues, quadrati, raris pilis hirfuti, teneri, infirmi & vix fe fufthentes, folidi tamen, palmares aut longiores, folius voftut per intervalla ex adverfolomis, fubrotundis, Hedera: termen, palmares aut longiores, félia velbti per intervalla ex adverfobmis, fitbotundis, Hedere re-reftris minoribus, circum oras leviter creatis, taris titulem plis hirlittis. Caulet qua flores produ-cunt reliquis erectiores, paucis foliis velhti, primini in duos ramos divaricantur, nullo neque flore in divaricationis angulo, neque ad latus apoptior folio: Infiguli deinde ramult in binos allos fitbid-vidantur, & fic deinceps, inque ipits divaricationium angulis plerunque feder for pediculo nullo aut posbrovi; quaturo petallis exiguis acutis flavicantibus in crucis formam pofriis conftans, cum fa-minalis & epicibis in medio flavis. Ad latus uniufcipulque floris apponitur foliolim. In medio flore (qui neque defluti neque marcefici ? evoritur valculum feminale bicorne, qui per maturia-tem dehlicit, & femina aliquor parva minutilima ruffa oftendir. Sapor plante nobis guitantibus nullus infiguis; ? Raubimi flubacidum & amaricantem finiciótiones. nullus infignis; J. Baubinus subacidum & amaricantem stipticumque et attribuit.

Ad rivulos frequens, inque humidis, umbrofis paluftribus & muícofis locis. Aprili mente floret Locus & & brevi femen perficit.

2. Saxifraga aurea foliis pediculis oblongis insidentibus. Golden Baxifrage with leaves franding upon long foot-fralks.

Hac à pracedente differt, quòd non codem modo se diffundit super terram, quòd omnibus suis partibus, caule, folio, semine major sit, quòdque solia pediculis sescunciam aut duas uncias longis infistant, sintque concinnius crenata, segments latis cordans. Sub terra reptando se propagare videtur, viticulis è radice exeuntibus.

Floret cum priore & eisdem in locis oritur: Hac species esse videtur quam describit & depingit J. Baubinus qui & duas species agnoscit, diversa inquiens observavi gerentem solia, ità ut diverfas ejus species quis existimârit.

CAP. XII.

De Asaro.

Etum est Asarum (si Plinio credamus) lib. 21. cap. 6. ab a segunica & onlea, quod inter alia significat orno: non enim adhibebatur coronis. Hofm Dicitur & Ness® eyele i.e. Nardus iylvestris, eò quòd odore Nardum amuletur, vel, ut Plinius quòd Nardi vim ha-

An Bacchar idem fit cum Asaro vel diversum ambigitur. Vid. J. B. tom. 3. lib. 32. cap. 5. ubi Autor totum caput de Bacchare spurium & Dioscondis textui infertum fuils multis probat : Nomen autem Baccharis Latina originis esse, & Gracis antiquioribus ignotum existimat.

Officine ut in Agno casto utrunque nomen conjunxerunt, hanc plantam Afara baccara appel-

Afari note funt cytini in tres lacinias divifi: lacinia hæ funt calyx floris, cui fubeft fruchus in terna pariter loculamenta diffinctus, & per maturitatem in tres carinas dehifeens: Folia craffa, colore Hedera & fere confiftentia.

1. Afarum Ger. J.B. C. B. vulgare Park. Afarabacca.

Non immeritò Nardis Afarum accenfuit Antiquitas, tanta est in radice tenui reptatrice odoris affinitas: folia verò Cyclamini, circinata rotunditatis leto virore fuperna parte splendent, rigida, inferna autem magis albent, tenera lamigine pubefeentia utrinque, magis tamen infra quam fu-pra: inter folia proximè terram in brevibus pediculis hirfuti, fexanguli e_fini, purpurafeentes, Hyoicyami, intres lacinias divifi orientur, internè atro-purpareas, externè ex virore rubefeentes, pro-

Locus.

dram occupantibus flaminibus purpureis. Cytini per maturitatem in tres carinas finduntur, feménque oftendunt, acinis uvarum quoad formam externam fimile, tuniculà fusca, que medullam in-

tus albam continet, guftu acriufculam.

Radices Afari crudi quamvis magna cum anxietate vomitum cieant, in aqua autem non in vino incocke mutantur in deoppilans, diureticum & tardarum februum remedium, quod occulta tum in co atoma prodit: ad hoc tanquam ad facram anchoram confugiebat D. Oheimius in febribus dinturnis ab hypochondriorum inveteratis obstructionibus dependentibus. Frid. Hofmannus M.M. lib. 1. cap. 12. Afarum in infuso conveniunt unde mitius evadit, in decocto vis volatilis magis abigitur, unde vomitorium ferè effè definit, niti levis fit decoctio. Radicem quam folia mitiorem degrehendimus moriebatur hypercatharii vir quidam robuftus qui cochlear unum folorum pulverie fumplerat, fruftra datis Antidotis. Wedelum de S. Med. fac. p. 158. Adnotavit & ad me transimiir

Craffam pituitam & utramque bilem per vomitum ac nonnunquam per feceffum violenter expurgat Dof, radicis à 31°, ad 31° in fubftantia, à 51° ad 511° in infufo. Folia exhibentur num 6,7,8,

9, infula, cocta & exprella.

Dureticum of & enmonagogum infigne : unde Meretriculæ plus fatis frequentant decoctum cius, cum fentiunt se gravidas. Quo tenuius est tritum eo magis urinas movere, minus autem al-

In Arthritide & dolore ischiadico, inque Hydrope & febribus, przecipue tertiana & quartana, tandénique in ictero utile effe cenfetur. Folia in vino aut aquâ decoquint, & decoctum molle edulcorant: ad arthritidem in fero lactis.

Melues monet cum pro purgatione coquimus debere coctionem effe mediocrem, aliàs perituram, primum quiden vim vomitoriam, deinde purgatoriam quoque. Unde praceptum nos capere par est, si volumus ut per inferiora tantum purget decoquamus plusculum. C. Hosman. Vomitorium ex prascriptione Nicolai Chesneau. R. pulver. radic. Afari à 3β. ad ∃iij. capiat æger cum hydromel, aut Oxymel.

Alud. R. Decoct: radic. Afari aut fem. siv. Propinetur post cibos pingues & liquidos, eósque diversos.

Rondelet. Communicavit erudicissimus vir & vetus amicus noster D. Edv. Hulfe.

* 2. Afaron Canadense Cornuti.

Cornut.

Cernat.

Huus facies à nostrate partium amplitudine potitis quam viribus distat. Mox ubi bruma confecta est apud nos supra terram emergir, sine caule, soitis hederaccis mollioribus, non circinate rotunditatis, non convolutis in se, nec splendidis; sed expansis, & in mucronem desinentibus, adjectique minuta cassarie histitus. Foliorum pediculi viriles, floriumque cytini pari lanugine pubescunt. Pro store a bradice prodeunt caliculi plures, quorum viriles color languescici: dum hiant sincunt. Pro flore ab radice prodeunt caliculi plures, quorum viridis color langue(ci: dum hiant fin-guli in tres cultratos velut mucrones diffecantur; qui non intro flectuntur; fed in exteriora inver-tuntur: Cujufque floris cavitate delute(ciar/men, acinoflum, mordens guttu, fervénfque in ore. Ra-dix carnofa; vivaxque terram obliquè perrepta; ab ca longiores fibra profluunt fluaviffimi odoris, Acoro finuità intenflorifique. Ha fingularem vino gratiam adjiciunt, fi pinfite linteique nodulo inclufe in cadum mufti colentur, cum pondufculo ut fidant, trimeftrique spatio macorentur an-

Afarinam foliis Afari C. B. Afarinam Matth.

Clusius in Histor. Tuffilaginem Alpinam secundam esse suspicatur, quod & nobis verisimile

CAP. XIII.

De Alchimilla.

Lehimilla dicitur hae herba quod Alchimistarum praeconiis celebrata sit; Pes leonis à folio-

Percipierre dicta plantula Alchimilla propriè dicta species non est: Differt enim & situ florum, & foilorum ex quibus componuntur numero, & feminibus in fingulis vasculis fingulis, non binis ut in Alchimilla. Confer fi placet descriptiones. Notæ Alchimillæ genericæ funt flosculi in summis caulibus, octonis folus herbaceis compositi, vas-

culis feminalibus, fingulis bina femina continentibus infidentes, umbellatim congesti,

A. 1. Alchimilla Ger. vulgaris Park. major vulgaris C. B. Pes leonis sive Alchimilla J. B. Ladies mantle.

Ex radice minimi digici aut pollicari craffitudine, plurimis fibris donată, firenue adfiringente & deliccante caules furgunt aliquot tenues, teretes, hirliti, ramofi, dodrantales, quibus infident flofes Is heibidi, umbellatim congesti, quorum finguli octonis constant foliolis, majoribus quatuor, toriciemque minoribus, alternatum positis, in quorum medio apiculi lutei. Flosculi summis vasculis

feminalibus infident, funque corum velut umbilici. In fingulis vafeulis bina continentur femina parva, non exacte rotunda, fed ex una parte productiora, folendentia. Folia alia ftatim à radice exorumnur longis, sofquipalmaribus, pediculis hirfuris, alia cauli pediculo aut brevi aut mullo adherent. Caterum folium ad Malvam accedit, ex luteo virefcens, infra hirfutum, in octo aut novem angulos obtufos feu plicas divifum, in fingulos angulos fingulis nervis à pediculo prodeuntibus, concinnè in ambitu crenatos.

cuine m amoitu crenaros. In pratus & paícuis, præfertim montolis, fæpius spontaneam inveninus. In Septentrionalibus Lecut & Angliz montolis palcuis Eboracensibus & Derbiensibus abundat, ubi à vulgo Pes ursi Detargs Tompu.

foot dicitur. Æftate florer.

tout cucruit. Intrate noret.

Dicture autem Alchimilla quòd Alchymiltarum præconiis celebrata fit: Germ. chirurgis Sanicula major, quòd fit illi tum facie, tum viribus admodum affinis.

Vulneraria eft è nobilifiimis. Calfacit, ficc. aftring, fanguinem fiftit, menfelque & alba mu-Viret. lierum profluvia. Folia & summirates atque etiam radix vulnerariis potionibus, pulveribus, emplaftris atque unguentis adjiciuntur.

rts arque unguents aqueuntur. Mulierum mammas impense laxas linteum ejus decocto intinctum & impolitum duras folidas-Munerum mammas impense iaxas infenin ejus decocco minicioni ec impontum duras iolidat-que efficit. Decoccum hoc interanca vulnera rupturálque glutinat: idem decoctum, aur arida-herbar pulvis in eodem aur aqua fullatini fumpus ramices intellurorum, poriffirmum in pueris fa-nat. J. B. è Fuchito, quem confullat qui plura vehit. Pravipua est in hac planta vis adstrictoria qua mediante agit quicquid agit.

* 2. Alchimilla minor Morif. Prælud.

Præcedenti in omnibus accedit excepta partium parvitate. Est enim triplo vulgari in omnibus minor, ejúfque folia dilutiùs virent.

3. Alchimilla minor quinquefolia Park. Alpina quinquefolia C. B.

C. B. prod.

n. pros. Radicem habet oblongam, nigricantem, fibras plures de se emittentem, ex quo solia aliquot parva, longis pediculis donata & glabra prodeunt, que in quinque lacinias ad pediculum, haque in parva, Jongis pediculis donata & glabra prodeunt, que in quinque lacinas ad pediculum, hæque in profundas crena dividantur: inter que pediculi bini terrive, tentues, glabri trum quattore unica-rum longi, reclinati: quorum fummitatibus flocali, vulgari Alchimilla formà & colore fimiles, trifolis, palliai ac herbacei; inguli fingulis imminis pedicellis donata quati umbella inident. In monte S. Bernhardi majoris & Gotthardo locis humidoribus, Augulfo floras periun. Planta hac fi à C. Baulmior cedè deferibatur flore trifolio, Alchimilla fpedis non eft: quò ta-men referri debeat nescimus, ideòque loco movendam non duximus donec certuis confliteris.

A. 4. Alchimilla Alpina pentaphyllor. Pentaphyllum fivo potitis Heptaphyllum argenteum. Flore mulcofo J. B. Tormentilla Alpina folio sericeo C. B. Torm. argentea Park. Cinquesoil Labites

J. B. Redieem habet craffam, longiusculam fibratámque ex rubro nigricantem, nunc singularem, nunc Radicem habet craffam, longiudeulam hibratamque ex rubro mgreantem, nunc ingularem,nunc in multa capita divifam: pediculi palmares circiter, argentea lanugine obduett filia futtinent in quinque aut feptem fegmenta ad pediculum ufque, ur plurimum divifa, per extremum ferrata, fibbus argenteo nitore fplendentia, mollique villo tecta, fuperitis arrovirentia, glabra: caudit dodrantales & majores, tenues, paucis folias veltris, ramofi mulcofos conferos gerunt fipfulos Alchimilla modo, fingulos quaternis foliolis virentes foris incanis hirfurifque. Additrictionem aliquam percipimus in foliis.

In celfioribus montium jugis gelidisque cautibus occurrit, autore Lobelio: nos in monte Jura Lecut. propè oppidum Jay invenimus : item in rupibus juxta stagnum Duls mater dictum, non longe à

Pereth oppido, in Westmorlandia Anglia provincia.

CAP. XIV.

De Percepier.

Dercepier seu Percepierre vox est Gallica Saxifragam denotans: Hac enim plantula calculis comminuendis efficax cenfetur. Non est autem cur Percepier Anglorum dicatur, quali Angliæ propria fit, cum in exteris etiam regionibus fatis frequens occurrat; nifi forte hoc titulo intelligant non Anglia peculiarem esse hanc herbulam, sed tantum hoc nomine Anglis notam : sic cum Geranium batrachioides Germanorum Gratiam Dei appellant, non intelligunt hanc plantam Germaniæ peculiarem esse, sed tantum Gratiam Dei Germanis dici:

Percepier Anglorum, Lob. Ger. emac. Anglorum quibusdam J. B. Polygonum Selinoides Park. Charophyllo nonnihil similis C.B. Alchimilla montana minima Col. Parsiep piert.

Radix in plantis quas erui tenuis, fimplex, paucis & tenuiffinis fibris donata, lignofa; unde emergunt cauliculi complures, tenues, palmares, teretes, hirfuti, quos è geniculis crebris ad fummum ufque foliola stipant fubrocunda; tripartica ferè, profundè lacunata, ad Gerann columbini folia quadante-

Locus.

nus accedentia, licet minora hirfutáque, alternaturi polita, inferiora quidem pediculis donata, fu-periora brevi aut mullo, viridi dilutiore colore, inferire albidiora.

Ad fingula genicula folii pediculus in finum foliaceum dentatum dilatatur, qui & caulem ipfum

& geminum flosculorum ordinem amplectitur. Flosculi namque ad fingula genicula exceptis tribus aut quatuor imis, pediculis brevibus in duos ordines dispositi sedent, herbacei, è quatuor foliolis compoiri, quibus lubiunt utriculi femina intus fingula continentes Milii aut Panici effigie fed minora. Inter legetes & in folo reflibili fteriliore paffim.

Vehementer & repente urinas ciere & calculum comminuere dicitur. Crudum eftur ut olus, tum muria conditum affervatur, & ex eo aqua stillatitia magno usu elicitur.

CAP. XV.

De Scoparia five Belvedere Italorum.

Ingularis & sui generis est planta quam Itali ob pulchrum aspectum & venustatem suam Belwidere appellant; Herbarii nonnulli ob convenientiam in foliis Linarize speciem consti-

An ad hoc genus propriè pertineat nec nobis nondum conftat, cum flores & femina nec ipfi hactenus observavimus, nec Botanici in eorum descriptione consentiunt.

Scoparia, sive Belvedere Italorum Park, parad. Scoparia sive Osgris Gracorum Ger. Linaria Scoparia C. B. Linaria Belvedere dicta 1. B.

Radicem habet multis nigricantibus fibris compositam; éstque planta perquam surculosa, rigidula, Radicem habet muits nigneantibus nons componitant entire planta perquain interiora, riguiar, fraglis, cubrial iditudine. Folia quam vel Lino vel Linarae vulgari longiora, frequentiora, incondita, fapore fubamaro. Folia ti fecundum caulem & alas herbacei, vel etiam purpurei, obtuum præ parvitate propemodum fugientes, quibus fuecedum exigui loculi in quibus femen. Parkinfonus flores in femine parva, rotunda, ex cinereo nigricantia abire feribit. Cafalpinus femina et exigua, neque multa inter folia fine flore attribuit. Verum flore non carere J. Bauhini, Dodonæi, Parkinfoni confensus & autoritas, & ipsa experientia convincit; an verò semina nuda ad singulos flores proferat, an conceptaculis inclufa, mihi non constare fateor.

Flores minimi funt, herbacei, quinquepartiri cum ftylo in medio, in alis foliorum abfque pediculis seffiles, conferti in summis caulibus & ramulis velut in spicas breves ex alis foliorum majorum egreffas: Spica autem ex flosculis & foliolis inflexis eos occultantibus componuntur. Semen in horto nostro ad maturitatem non perduxit, ideóque de eo nihil dicendum habemus.

Æstare viret ac viget, sub Autumnum semen maturar, seque ex semine deciduo quotannis re-novat, est enim teste J.B. annua herba; etiam in calidioribus regionibus. Apud nos primis statim pruinis corrumpitur.

Italis ob ramulorum denfitatem & foliorum frequentium gratum virorem in pretio est, unde non in hortis duntaxat ferunt, fed ctiam in fictilibus alunt ad fenestras exornandas.

CAP. XVI.

1. Camphorata birsuta C. B. Camph. Monspeliensium J. B. major Monspeliensium Park. Monspeliensium an Chamæpeuce Plinii Lob.

Adicem habet pollicaris ferè craffitudinis, multorum capitum; caules emittentem lignofos, craf-fiufculos, cubitales aut breviores, ramofos, fubhirfutos, albicantes; per quos vifuntur nodi, alternatim politi; è quorum fingulis confertissima prodeunt foliola, trientem uncia non excedentia, tenuia, pilofa, mediocriter rigida, odore aromatico, fapore aliquantulum acri. Augusto & Septembri florens (inquit D. Magnol) herbaceum producit vasculum, ex quo quatuor, parva stamina prodeunt, quorum quodlibet apicem rubrum, vel potius roseum, in medio sulcatum sustinet. Succedit flori femen nigrum, oblongum.

Circa Monspelium, Nemausum, Avenionem & alibi in Gallia Narbonensi spontaneum obser-

Camphorata dicitur quòd herba digitis confricata odorem Camphoræ nonnihil referat. C. B.

2. Camphoratæ congener C. B. Anthyllis altera Italorum Ger. Camphoratæ congener sive Anthyllis

Locus

Surculis, folis, ortu & facie Chamæpeucen five Monspeliensium Camphoratam adumbrat, sed exilior tota & lummis virgulis tomentofis [hoc nos non observavimus] muscosis flosculis luteo-pal-

Nos quanvis plantam hanc in Germania, Italia & Gallia, in arvis & vervactis frequentem obfervavimus, nunquam tamen floribus aut feminibus onustam videre contigit. Folia autem in cauLib. IV.

De Herbis fore imperfecto, Oc.

211

houlis relupinis creberrima funt, alterno fitu, angultiffima & mucronata, in ramulis minoribus, (qui in caule numerofiffimi ex alis foliorum egrediuntur) adeo conferti ut totos fere contegant.

Camphorata minor Lugd. glabra C. B.

Nec nobis cognita, nec hujus loci est.

CAP. XVII.

Junearia Salmanticensis Clus. Park. Rubia linifolia aspera C. B.

Ota juncea est, sed Equiseti modo aspera & geniculata. Habet autem in singulis genicu-Ora juneca en, ten Equator moto apera es generalas la lacera antena in larguin generalis bina folia ex adverso fita, Asperulas odorata folis quodammodo timilia, breviora tamen, & Lini fativi non abfimilia.

& Lini fatty non abtimula. Frequentes ramuli ex alarum finu prodeunt, fimilibus foliis praditi, copiolos, paleaceos, candicantélque proferentes flores: some deinde exile, nigricans. Radix tenuis eft, candicans, non vivax, sed fingulis annis semine decideo novellæ plantæ enascuntur, illo ipso anno etiam, sub finem mensis Augusti.

provenit locis arenofis, inter vineta, fecundo à Salmantica milliari. Floret Julio: femen Au-*Leour*. gusto maturum est.

CAP. XVIII.

De Kali.

Ali nomen Arabicum pluribus & quidem genere diversis plantis fignificandis imponitur. Siquidem Kali geniculatum à Kali femine cochlearo genere differ. Kali minus album, de quo superitis inter Bliti sylvestris species egimus, ab utroque. Kali geniculatum, foliorum carentia & furculis viridibus fucculentis è quibufdam velut fquamis pyxidatim geniculatis compositis, ab aliis omnibus plantis primo statim aspectu discernitur.

1. Kali geniculatum majus C. B. Cali geniculatum seve Salicornia J. B. Salicornia seve Kali geniculatum Ger. Park. Blaffwort or Saltwort.

Hujus (ut recte monet C. Baubinus) due habentur species; una simplicior & brevior, dodran-tali altitudine, recta & annua, que sola apud nos habetur in Anglia: altera multis ramis fruticans lignofa & grandior, perpetua, qua ad Mare Mediterraneum plurimis in locis occurrit, & culturam etiam admittit : nam J. Bauhinus scribit se habuisse Montbelgardi in horto, Monspelio delatam quæ reposita per hyemem duravit. Hanc autem ita describit:

Frutex est sape cubito altior, rectus, sapore salso: Folia non habet, sed ramos duntaxat teretes. densos, ut funt folia Aizoi, Cepaze & fimilium, dense geniculatos, pyxidatim geniculo alio aliud excipiente, fuccessu temporis circa radicem lignescentes, quibus succedunt novi, crassi, virides, interdum intensè rubentes; in quorum extremitate flores parvi lutei ex apicibus parvis conftanes. Semina non observavi nec radicem. At Cl. Vir Andreas Carlalpinus semina observavit. Sub squamulis pulpofis (inquit) ex quibus ramufculorum compago conftat, inftar Lentis femina concipiuntur parva, quæ decidunt arescentibus squamulis in hyem

Hæc descriptio, mutatis mutandis minori etiam speciei accommodari porest.

In falfis maritimis paffim & copiofiffime provenit. Hanc (minorem ic. speciem herbaccam & annuam) in agro Lincolniensi & alibi aceto & sale Vist. Crithmi marini instar condiunt, & asservant ad Acetaria, & Marsh Sampire, i. e. Crithmum palustre appellant.

A. 2. Kali geniculatum alterum vel minus C. B. Cali Arabum aliud J. B. The leffer jointed Blats-twort.

Hoc ex radioe crassa fais multos furculos fucculentos, geniculatos, pedales & bipedales protrudit: in quorum fummis faftigiis proveniunt spicatim mulci spicati mulcos & herbidi, quibus sub-veniunt semina nigra, oblonga. Surculi ad genicula crassecunt, & superius internodium vidente inseri in inferius semper, unde observantur inferiora internodia craisiora superioribus. Hac è D. Morisoni Hift. Plant.

Circa Tripolin obvium habuit Rauwolfius.

Vius.

Locus

* 3. Cali Arabicum J. B. Kali Arabum primum genus Rauwolf Lugd. ap. C. B. Arabian Blate:

HISTORIA PLENTARUM.

Asii minori noftrati haud abfimilis oft planta: Denfo prodit coliculorum agmine in varios funculos gracilores diviforum, quibus fummo tenus capitula harent penitus repleta: fub quibus anguftiffima acuminatáque funt foliola, forma & viribus Kali minoris jam diéti, cum levi quadam acrimonia, inferna parte penitus alba, superna cinerea, inquit Rauwolfius.

Juxta Tripolin copiofifimum oblervavit Rauwolf. cujus cineribus ingentes naves onustas Venetias transvehi ad saponem & vitra alba conficienda idem testatur.

CAP. XIX.

I. Kali majus semine cochleato C. B. Ger. majus cochleatum Park. vulgare J. B. Snail seed

Janta eft bicubitalis, [quando culta eft intellige, aliàs vix cubitalem altitudinem affequitur.]
Lanta eft pandens, nullis spinis horrens, intense rubens, divilain ramou retcos, craffinefulos, cubitales; in guiubs spida infima quidem palmaria, superior minora, quoque magis ad fummum scapum nascuntur breviora, incurva, ex lato principio in mucronem ferè definentia; juxta que veluti capitula Tragi Matthioli capitulis fimilia, sed non aculeata; in quibus semina lima-

juxta que veluti capitula Tragi Matthioli capitulis fimilia, fed non aculeata; in quibus femina limacibus live cochleis fimilia. Sapor totius plante falfus, ingratus. Annua est planta, Ad mare Mediterraneum fonte oriture plurimis in lous. Seritur Monspeli in lâcubus salsis ad Sal Alkali conficiendum, cuius modum J. Bauhino referebant constantores ipsi. Scrobiculo esfoslo propé mare transvertim astillas ligueas imponunt, quibus superaggerant cumulatim herbam prædictam, ex qua accenso igne stillat in subjectam scroben liquor, qui tandem concretcens sit sal Alkali, coloris partim nigni, partim cinericei, valdè acre & catharcticum, falsim. Et faxum hoc, Kali vocatum vel Sade ad vitrum constandum aptum in Italiam inque Septentinonem ex Gallia Narbonensi & Aquitania deserunt.

Galli intrach Montriscellulano cum lei Kali & Oleonativo Gabiano in sonte adversis Review.

Galli intractu Montispessulano cum sale Kali & Oleo nativo Gabiano in sonte adversus Beziers faponem parant, quem arte colorare pro libitu norunt. Ex Epiftol. Med. Th. Bartholini. Habui

à D. Tancr. Robinson.

A. 2. Kali spinosum coebleatum C. B. Tragus sive Tragum Matthioli Park. Tragon Matthioli sive positic Tragus improbus Matthioli Ger. Tragus spinosus Matthioli, sive Kali spinosum J. B. Prickly Glafswort.

Selquipalmares, interdum etiam pedales aut cubitales per terram fundit caules, crassos, fucculentos, atrovirentes, multis alis brachiatos, per quos folia crebra, longitudinis uncialis, angusta, tentos, acrovientes, mains ans oracinatos, per ques forma constantamental anticians, angues, cerafía, falfiginos fueco perganata, in aculeum rigidum, pungentem definentia; è quorum finu flofeuli emicant parvi, herbacei; fuecedente femme in cochleæ formam convoluto in vafeulo acu-tilimis rigidisfpinis per oras munito. Radis fibrofa intuitis.

In arenofs maris litoribus frequens invenitur.

Plantam hanc (quæ nullibi apud nos præterquam in arenofis maris atoribus invenitur) in arenoso quodam agro propè Viennam Austria, 300. minimum milliaribus à mari remoto, observavimus foontaneam; postea etiam Florentiæ ad Arnum fluvium.

Spinæ que vafculum feminale in circuitu muniunt fex numero funt, fecundum Parkinfonum, in quorum medio flos albus membranaceus qui non diu durat; eóque delaplo fuccrescit in centro mediæ partis (quæ extuberat) spina exigua.

* 2. Kali Siculum lignosum floribus membranaceis Bocconi. Sicilian Blasswort with woodp

Radices hujus robustæ sunt, arque altius in terram descendunt, subinde humano crure, vel etiam coxa craffiores: ab his virgæ plures lignofæ exoriuntur, in tenues ramulos diftributæ, circa quos focoxa crausores: ao na virge puires ignois exorusarur, in tenues ramiuos autinoutas, circa quos folia Kali munoris, non tenuero fapria, fed bina fempor ex adverfo ficire polita refipondent. Floria aflate albi, quadinfolii, patuli, membranacci, inftar alarum papilionis, qui longo ordine, fpectabili elegantia, dense congetti, ramioles omnino geniculatum onerant. Semen cochieatum, exigua rubonte tunica cooportum. Juxta Saccam, Catanam & Agrigentum reperit Autor, ubi vocatura bindigenis Liuta, acque ejus emerein lunteis mundandis & dealbandis maxime utuntur.

Pluta bare cun Kali successoria de adelbare 8 V.45 filindo f. or Trans Markieli de a e. f.

Planta hac cum Kali majore femine cochleato & Kali spinoso five Trago Matthioli flore & se-

mine convenit, ideóque cum ildem meritò copulatur.

Sequentem plantam rectiùs ad Aizoon aut Telephium retuleris.

* 4. Kali storidum repens aixoides Neapolitanum Col. Kali Crassulæ minoris solio C. B. Kali storidum repens Neapolitanum Columna Park.

Col.

Radiculam promit flaminis crassitic [adulta etiam planta tenuem, parum flavicantem, tenuibus & longis sibris] parum superne rubescentem, & ex illa bina, crassa, carnosa veluti vermiculata, fed latiuscula folia, supera humum expansa aut parum elata; ex quorum sinu bina alia digitali
longitudine, parum canaliculas, & rotundiora, Azoo olecundo Dioscondis emula emititi, in summo parum crassiculas, deinde ex adverso alia bina, & sic deinde in viriculos producta geniculatim aliamo parum eramora, cuernee ex acuerno ana oma, se ne cuennee in vincuios producta geniculatim ana: in ramos dividirus, 8 humi procumbir: Adulta autem refupinis aflurgit parim vinculis, in quibus alternatim folia erumpunt; 8c ex illis fingulte alx, in quibus flores in craffis periols, meridano preferrim fole illustrati dehifcunt; candidis barbulis tenuibus radiantes, viginti numero ut plurinum, terdin doe mutrat demount, canquis batoms tenunos radances, viginti numero ut plurimum, medium exiguum umbilicum Inteum habentes, exiguis lutes faminibus compofitum. His fruitus fuccedit, quinque angulis definitus, totidémque apicibus carnonis vallatus, in quo fami copiolium, ex nigro fulvefeens continetur, exiguium; & fructus ftellară quinquepartită linea definicit, ut femen decidere possit, atque in hoc non parum Aizoo fimilis est.

declacer point, autie in no. non param racoo minus en.

Auguito menie ilorer, & Septembir proficilicitur; in terrenis editis locis maritimis, non arenofis, Leon.

ut noninti maris aftus afpergat, & fata in hortis late provenit, fed gracilior. Tota fallo admo- & Temput;

ut noninti maris aftus afpergat, & fata in hortis late provenit, fed gracilior. Tota fallo admo- & Temput; dum est sapore, ut sal gustare censeas, succosa, carnosa & aspergine quadam splendida depicta.

CAP. XX.

De Herbis quibusdam minimis Polygoni nomine vulgo insignitis:

Olygoni nomen cum Botanicorum vulgo hoc in loco extendimus ad plantulas nonnulriggom nomen cum documentum vingo no m noto extensione as piantinas nominu-las comprehendendas, que nec genere proximo, nec alia fortade in re quam pavitate fua & flofculis flamineis herbacessive conveniant. Cum enim carum partes generum indices adeò exigua funt ut nudo & inermi oculo non facile poffint difcerni, fatius duximus, iis omiffis, obviam & expositam parvitatis notam pro charactere generico allumere, quam importuna subtilitate Lectorem fatigare cúmque perplexum potius reddere quam erudire.

A 1. Polygonum Germanicum vel Hnawel Germanorum Park. Selinoides five Hnawel Ger. tertiam Dodonai, sive tenussolium J.B. angustissimo & acuto vel gramineo folio minus repens C. B. an possus gramineo solio majus erectum cjustem ? German Anotyrass or Ana

Tota planta cineraceo colore pradita, ex radice lignofa, fractúque contumaci, albicante cauliculus complures emittens, palmares, fili inflar tenues, hirlitos, proper terram aliquando paulim rubentes, crebris nodis geniculatos; ad quorum fingulos folia bina appolita, angultifima, acuta, medium digium 8 camplis longa. Flefachi numeroliffimi, in caula 8 tramulorum divaricationibus fingulis finguli fedent, inque extremis ramulis plures fimul ftellati, è quanque foliolis acutis herbatem decidit, fed eidem perpetuò inharere, nec enim flos el fied portise calix flors. Caulis hugu plantule creberrimis fubdivitionibus in numeroliffimos tandem ramulos finditur, innumeris fere femini-

In agris sterilioribus & arenofis ubique ferè invenitur.

Hujus speciem aliam in arcnoso solo inter segetes observavi in Suffolciae comitatu propè Elden Hujus specient aumi in archivo 1010 Inter segrets observari in buttotte comitatu prope Listen vicum inter Theefordiam & Novum mercatum oppida copiose provenientem, que procumbit magis quam vulgare Knawel, tenutoribus est cauliculis, brevioribus folis, floribus mapribus, albidioribus, magisque diffusis, arque ettam hyemem fert. Huic titulum afferipsi **linatuci** incamum flor ma

par perione. E afdem vires & ufus intus & extra ufurpata poffidet quas Polygonum vulgare. Quoflibet ardo-Vires, res extinguit, fluxus ventris fiftit, dylenterias feilicet, uteri profluvia, ac etiam hæmorrhagiam nari-

um: Lapides pellit, calculum & urinam ciet. J. B. ex Tabernæ-montano.

* 2. Polygonum littoreum minus flosculis spadiceo albicantibus C. B. Polygonum alterum Germani-

Ex radicula candicante, tenui, longiuscula prodeunt viricula plurimi, tenerrimi, per terram spar-Ex reacture canticantes, terms, tonginicina protectin varieur piantin; cenerium, per terramiparfi, ramofi & dodrantales, falia oblongis, anguftis & albicantibus alternatim cinch, ad radicem verò longioribus & biuncialibus Viticulorum (immitatibus flofauli plures, munutifium; intes albi, foris fpadicei infident: quibus femina minutifilma & copiofithma, ut finguli coliculi eo turgeant, fuc-

In arenofis ad Wiesam sluvium prope Basileam Autumno florens reperitur : alibi etiam in sabu- Lottes.

lofis ad fluminum ripas,

212

3. Polygonum parvum flore albo verticillato J.B. An Polygala repens nuperorum Lob. Ob? Polygala repens Park, repens nivea C.B? cur niveam dicit?

E radicula alba, fibris pro plantulæ modulo majufeulis capillata plures fundit casiliculas, infirmos, humi procumbentes, teretes, geniculatos, rubentes, alios interdum de fe tamulos fpargentes: Ex quorum geniculis unciam fere à le invicem diffantibus bina emergint foliola Hermariæ ferè fed chamafyces inftar rounda, pallidiufcula, concava, [nobis Serpylli folia exprimere videbantur] First ad caulium nodos verticillat, alb, è quinque velut theculis coagnientari, ¡peciem vafculorum Delphinii aut Aquilegiz exhibent. Succedunt vafcula feminalia parva, [emina longiufcula con-

1.00 E Tempus

& rest

Letus.

Twee

Amat ferobes humidos, & loca uliginofa cum Nummularia rubra & Portulaca aquatica. Floret Julio & Augusto mentibus. Non alibi apud nos, quod sciam, provenit quàm in Cornubia parte Occidentali circa Penfantiam & alibi. Eandem in transmarinis observavimus, in Belgio & Ger-

Lobelius in Observationibus hoc describere videtur sub titulo Polygalæ repentis nuperorum.

* 4. Polygonum capitulis ad genicula echinatis Bocconi.

Tenuis huic est radix, prolixa & dura: Cauliculos habet tres aut quatuor, humi jacentes, palmares, circa quos folia Hermaria aut Polygoni montani in crebris geniculis plura fimul juncta, atrovirentia, inter qua nelcio quid floscularum muscosorum apparet, subsequentibus verticillis, brevibus aliquot apicibus veluti echinatis, in quibus minutum femen includitur.

În Ilva infula juxta Portolongoni munimenta & nova mœnia vifitur.

* 5. Polygonum Creticum Thymi folio C.B.

C. B. pred.
Herba eft supina, humique procumbens, couliculis five viticulis palmaribus, ramosis, hinc inde
Herba eft supina, humique procumbens, couliculis five viticulis palmaribus, ramosis, discountry.
See and the process of the forma, modò unum, modò bina ternave, magnitudine imparia adponuntur. Semen pulillum ac

Non multum abludit à Polygono nostrate parvo, flore albo verticillato.

Herniaria Ger. J. B. Millegrana major five Herniaria vulgaris Park. Polygonum minus five Millegrana major C. B. fupture: woşt.

Late subjectum solum opacat luxurie læta complurium ramulorum, quos ex pusilla radicula sundit, hine inde sparso, reretes, creberrinis geniculus interceptos, ad quorum lingula adverfa foliola, Serpylli minora, ex viridi lutca, gustu acri, eisdemque locis erumpunt mirum in modum nu-

ola, Serpyli minora, ex virtai futca, guttu atra, ententique ones trainpaint de merofitifociuli ex apiculis lutcolis compoliti. Hace duplex eft, alia glabva, alia hiritta. Glabram inveninus fpontaneam in promontorio Cor-mibienti «Epe Eljaato penti dicto: Hiritam in arenofis propè Sylvam Ducis in Brabanta, per-mibienti «Epe Eljaato penti dicto: Hiritam in arenofis propè Sylvam Ducis in Brabanta, per-

que Germaniam, Italiam & Galliam Narbonensem copiose

Epipacti seu Millegrane infignes tribuit sacultates tres Anguillara. Succus ait potus aut herba Espiacti eu minegrane mingros trour racutates tres Arigumara. Success at pous aut neroa ceftata, vel eriam emplatrim modo plage minoplica, morits à vipera auxiliatur. Secundò emplatrim ex ea herniam mire refitiuit. Poftremo jecori prodeft & ictero: Aqua enim deftillata & pora curat intra dies octo. Camerarius aquam destillatam, Clusius decoctum Herniariæ feliciter calculosis

D. Coberus collutionem ex decocto Empetri Tragi. i.e. Herniariæ vulgo dictæ, ad dolorem Dentium certà experientia in pluribus probatum commendat. Hieron, Reusnerus in Observ. à Velsebio editis.

Obf. 44.
Parkinfonus Herniariæ alterius, quam majorem Africanam vocat, meminit; quæ præcedente major erectior & ramofior eft multo, in aliis parum differt. Hanc Guillelmus Boelius ex te major erectior & ramofior eft multo, in aliis parum differt. Hanc Guillelmus Boelius ex te major crectior es ramonor en muno, in ams parun unicat trans Guinemas Boeine ex Africa fecum artulir. Hæc forte eff Herniaria frutucofa, viticulis Ignofis, foliois oblonguiculis; breves, denlittima C. B. Herniaria facte & folio, perampla radice Aftragali Lob. In plurimis fa-torum marginibus circa Boutontum repit, & in flertilibus locis verfus pontem Villanovæ.

A. 7. Polygounn pufilo vermiculato Serpylli foliolo J.B. maritimum minus foliolis Serpylli C.B. Sorpylli foliol Lobelis Park, alterum pufilo vermiculato Serpylli foliolo Pena Ger. emac. Nobels knotgrafs with Afortjer of Thynne leaves.

Acel.

Romalis & cauliculis furculofis, prolixis, gracilibus humi sparsis luxuriat (inquit Lobelius) E gementis folia putilla, teroria, succulenta Arzoi vel Illecebra, Thymo parvo nostrati æqualia & fimilia.

Radix prelonga, lignosa, sapore amaricante, calidusculo.

Cum Lobelius tantum hanc plantam viderit & descripserit, (fiquidem reliqui Botanici qua de ea habent e Penz & Lob. Adversu is transcribunt) strque ipsius descriptio brevis admodum & imperfect, millî præcipuarum partium, floris & feminis, mentione factă, orandi funt ii quibus viventem & florentem videre contigerit ut accuratins describere vellent; ut sciamus ad quod proprie, genus pertineat & an hujus loci fit necne. Oftendit nobis D. Jacobus Newton plantulam a fe in Anglia collectam radice fatis craffa, prælonga, lignofa; cauliculus & ramulis multis, confertis, humi sparsis, folia Serpylli aut Alfines minima, flosculis parvis ad cauliculorum nodos; quales autem fuerint in planta ficca observare non potuinus.

Erat hæc ut putamus ipfiffimum Polygonum Serpyllifolium Lob.

D. Goodyer apud Gerardum emaculatum Ericam maritimam fupinam Anglicam Park. Leb. fub hoc titulo deferibere videtur: cujus fententia & ipfe facile fubferiberem, fi Josus convenier. Vix autem puto in collibus maritimis Gallo-provincia Ericam maritimam nostratem luxuriare. D. Magnol se sapiùs collegisse scribit circa pratulum luci Gramuntii, & juxta viam in locis depresfis à la garrique de Perauls. Utinam accuratius descriptum nobis dedisset.

* 8, Anthyllidis species quibusdam J. B. maritima, Chamessca similis C. B. Anthyllis Valentina Clussi Ger. Polygonum Valentinum sive Anthyllis Valentina Clussi Park. Dalentia

Lib. IV.

Ex unica radice multos profert cauliculos, five viriculas dodrantales, humi firatas, ramofas, fubrubentes: foliola Lentis, exigua, seu portus Chamariyees (cui tota planta adeò similis est, ut primo aspectu Chamariyeen putarem, illam tamen diligentus considerans lacteo succo carere deprehendi) & plerunque cum sus ramulis veluti quadam salsugine aspersa, etiam ipia salsi gustus. Flores inter ipla folia enalcuntur pufilli, quatuor foliolis constantes, ex albo purpuralcentes: radicem fingularem habet nigricantem.

Hanc plantam nufquam alibi conspexir Clusius quam ad fossas urbis Valentiz in Hispania, juxta Locus.

eam portam que Regiam arcem spectat.

I. Bauhinus folia minima ei attribuit, acervatim congesta circa nodos, multò Serpylli foliis minora, per extremum latiora & subrotunda: surculos lignosos firmos, teretes, repandos, variéque quaquaverfum brachiatos. Cherlerus in montis Ceti litoralibus observavit.

9. Polygonifolia per terram sparsa flore Scorpioidis J. B. An Polygonum minus 9. seve tenuifolium,

Ex radice, que tenuis, fingularis, interdum multifida, folia emergunt Lini vel Linariæ, caules Ex rautes, que et alla inignate, interesan fraganter, combigant et alla del rauter entra : at illa ub prodeirin per terram foargunter, palmares aut et am ded rantales ramofi, félair nullo ordine pofitis veltir, objegoni, minores, extit coloris, fapore nullo evidenti. In extremis ramulorum acervatim congett héfeut, numerofifimi, Polygoni floribus imilies, minores extrinsecus purpurascentes, intus albi, caudam Heliotropii aut Scorpioidis aquatici circumflexu imitan-

trinscus purpuralcentes, intus alby, caudam Heltotropia aut Scorpiodas aquanci circumfextumitantes: Jemine parva, alba, virenabidique trins variegata.

In Eruria non longe à Viterbo, vià quà Romam itur, copiosam observavimus: D. Magnol as Locus, cendendo ad montem Esperon, non procul Monspello.

Quarti idem D. Magnol, an de ista intelligendus fit C. Baubinus in Prodr. dum Polygonum lentifolium describit, caujus flosficii in cauliculorum simmis tantim sitt sint. In pinaec C. B. situ diversifo nomine bis pomitur. Nobis alia 8c diversa videur planta Polygonum lentifolium C. B.

Planta hac tum ob florum colorem, tum ob spicam caudæ Scorpii in modum reflexam ad Asperifoliarum genus porius pertinere nobis videtur; & Heliotropii aut Echii Scorpioidis species esse. Verum quia non constat an catera nota respondeant, non temere solicitandam, aut locum quem occupavit movendum duximus. Alios interim quibus eam videre contigerit hortamur, ut tum flosculos, tum femina curiofiùs observent, quo nos omni scrupulo de ejus loco & genere liberemur.

* 10. Anthyllis Alpin, Exot.

Exigua est herbula, palmum alta, fruticosa valde. Namque ab radice plures cantes fert, nume-ro ad minus quinque, longos, graciles, rotundos, albicantes; à quibus lunc inde brevibus inter-vallis exeunt furculi multi, tennes, arque breves, felix multis minimis, Lentis magnitudine & figurà undique circumfepri, qui & iplorum & foliorum iplos circundantium multitudine frutex denfus admodum apparent & in orbem etiam actus. In furculorum verò cacumine flosculi parvi exeunt; quibus pro feminibus fuccedunt fructus parvi, oblongi, teretes, Tritici fere magnitudine & figura. Tota planta albicat & falfium fapit. Radix verò longa, tenus, geniculata, alba cernitur, eodem falfo fapore guftum inficiens.

In locis maritims [infulæ Cretæ] copiosè nafcitur. Accedit ad Anthyllidem à Clutio & J. Bauhino descriptam. Differt autem à Clutiana floram fitu, qui inter iplà folia natcuntur.

Polygonum minus Lentifolium C. B. iplo monente, cum Authyllide Valentina Clus, que tota Subrubens est, longè minoribus folis, & copiolioribus flotenlis ex albo parparateentibus; infquenon folum in cauliculorum fummitaribus, contundi non debet.

11. Polygonum

Locus.

11. Polygonum muscosum minimum Bocconi.

Cauliculis est pluribus, uncialibus, densè geniculatis: Felisi crebris, capillaribus, brevissimis, radiatim ad cauliculorum nodos dispositis: Floribus herbaceis, minuussimo semine eis succedente. Humi spargitur, Camphoratz congenerem plantam amulans. Cum primum exit Iulum quendam

mit parguar y Campustaat Confection para de la minimum primo afpectu refert.

Propè Catanam in Sicilia, & in ambulacris horti Pifani crebrò reperitur, & deciduo femine fe propagat.

D. Magnol Maio menfe copiofum obfervavit in fats luci Gramuntii propè Monspelium. Modò viride est, inquit, aliquando purpurascens. Ob parvitatem plantula, ut verifimile est, nondum fuit observatum.

HISTO-

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER QUINTUS.

QUI EST

De Herbis flore Composito planisolio, natura plerunque pleno, lactescentibus.

LOS compositus seu aggregatus nobis dicitur qui ex pluribus socialem (ità enim cum Philosophis loqui licex) florem cocuntibus constar; quorum unifiquisque non tantum folio su bracteà coloratà, verbm insiper vel flaminibus, vel flyto siltem constat, se singuli fingulis seminibus coherent. Hutusinodi sios alvunbella, corpuba, pica differt quod silteminibus coherent. Hutusinodi sios alvunbella, corpuba, pica differt quod silteminibus non contentata, quodo plerique petalorum majorum circulum medium orbem radatum cingentum obtinent, quodo plerique petalorum majorum circulum medium orbem radatum cingentum obtinent, quodo plerique petalorum majorum circulum medium orbem radatum cingentum obtinent, quodo plerique petalorum majorum circulum medium orbem radatum bujus generis, h.e. lactescentibus, ut v. g. Comdrilla carriate Cyami capitulis. C.B. flos discoles est : vel fucco limpidore. Ha autem vel funt sorre discide, hoc est, expluribus brevibus compressis ex confertis soliculis (quos nonnul-li perpetam significam digettis compositive, vel soliculis qual apparentem superficiem digettis compositive, vel soliculis al margines in longas lacinais disflectis compositur, ut Cyami, Jacea, Sec. Hoc genus herba coprara deucaur, quorum seminibus pappus seu lanugo innascitur; Se Corjmbsferar, quarum semina solida sunt seu pap destructa.

po definera.

Alii vulgo hoc gunus herbas flore composito donatas primarià divisione in Papposa & Corymbisras distinguunt; Papposa deinde in Capitatas & flore discoide præditas. Verum quoniam ex papposit dichs, & 118 qui seminibus solidis siunt, (ità enim cum aliis vocanus commodioris vocabuli inpoirt dectis, ex us qui seminioni solidis lunt, (na enim cum alus vocanius commodioris vocabuli inopia) feu Corpinifeiri nonnulla infignibus nois conveniunt, nimirum fucco lacteo & flore planif olio naturà pleno, que hijufinodi funt omnino conjungendas cenfiu, ideóque novum genus
conflitui Herbarum flore compodiro planifolio naturà pleno, lactefeennum.

Not. Jo. Bauhinum Corymbi nomen florbus compodits non pappois attribuere, initio lib. 26.
Hiltoria Plantarum. Cum enim (inquir) apud Plunum legimus comantes cari fulgore corymbio dictos
flores flor milla ni fronte Coloriomi. Compostra nuclei si forman paper de Colorioli, del

flores, seu ut ille ait, fructus Chrysocomes, estque Corymbus quodvis summum, unde & Columella de Cinara dixit.

Hee modò purpureo surgit glimerata Corymbo.

Et pleræque hujus generis florem gerant densum & in capitulum aggestum quendam flosculo-rum stipatum, cum Corymbi nomine tantisper complecti libuit, dum tu [Lector] certius ac me-lus invenas nomen; & plantas hujusmodi floribus inlignas Corymbiferas dicimus. Hunc & nos fequinur, nec fine ratione cum flosculos in capitulum aggeftos, & in gibbam seu globosam figuram non rarò extuberantes meriro Corymbos dixeris.

Lib. V.

Herbæ flore composito seu aggregato, sunt vel codem

Planifolio natura plerunque pleno, lactescentes, que vel seminibus sunt Pappofis seu alatis, (Latinfeulis & compression, brevibus, utrinque acutis; Caulibus Gracilioribus, firmioribus, folidioribus & minus concavis, capitulis anguftioribus & mi-noribus: Lacruca, cujus duo funt genera, alterum efculentum, fucco lacteo dulci pragnans; Latruca fativa; alterum non efculentum, odore opii, coftà folii fpi-(1053, дацима ручеция. Majoribus (eu craftionbus, tenerioribus, filtulofis, capitulis latioribus, floribus grandoribus, folus carduorum fpinofis, fpinulis mitioribus : Sonehus. nosa, Lattuca (ybvestris. Teretiusculis aut angulosis, crassitie latitudini ferè æquali, oblongis, [Majoribus, flore circa meridiem se claudente, calyce

(E simplici foliorum acutorum florum petala longitudine excedentium ordine composito. fohis gramineis, radice annua : TRAGOPOGON. nis grammens, rauce annua : landorogon. Squamis fiquamis majoribus, non ultra florum petala excurrentibus, radice in plerifique craffa, vivaci : Scorsonera.

218

(Erectiones & non repentes, folis plerunque laciniatis, caule

'Aκκάνω, seu non ramoso, foliis nudo, slore in fastigio unico magno: Dans LEONIS. Ramofo, foliis cincto, floribus in fingulis caulibus pluribus, femine

Citrino, autruffo, majore: Hieracium. Nigro mimore; seu elatior, caule multis soliis cincto; Hieracium fruticosum; sive bumilior, paucis in caule soliis; Pulmonaria Gallorum.

Reptatrices flagellis emissis, foliis longioribus pilis obsitis: PILOSELLA, Auricula

L'Solidis & pappo destitutis, foliis & caulibus

(Spinosis, Carduorum in modum, lacteis lineis notatis: ERYNGIUM LUTEUM, Carduus chryfanthemus. Lavibus, floribus

(E lateribus caulium & ramorum exeuntibus, exruleis: CICHOREUM, Intybus. Summos caules & ramulos terminansibus ; Hieracioides feminibus folidis: His accensemus Cichoreum verrucarium dictum, Lampfanam, Hieracium stellatum & falcatum, quarum flores flavi funt & Hieraciformes.

Quæ Chondrillæ nomine feruntur plantæ, vel ad Lætucas fylvestres, vel ad Hieracia referri poslunt.

Discoide, hoc est ex pluribus, brevibus, compressis & confertis socialis, (quæ nonnulli perperam stamuna vocant) in unam quasi apparentem superficiem digestis composito. Hæ vel sunt semi-

(Pappofis, quæ vel funt floribus [cum cauliculis]

(Erumpentibus ante folia, & brevi marcescentibus,

In singulis caulibus singulis, radiatis, foliis subrotundis ungula equinæ sigura, subtus

præcipue incans: Tusst LAGO, Beebium. In uno caule pluribus, in thyrfum dispositis, nudis, soliis subrotundis Beebii, sed majoribus: PETASITES.

Post folia exeuntibus, disco

Spinofis Carduorum æmulæ, foliis florum marginalibus ficcioribus & exuccis, cufpidatis: CARLINA, Chamæleon, Acarna. Lævibus seu mitibus absque spinis,

Maximis

Maximis, oblongis, acutis, fubrus incanis, floribus itidem maximis, flavis, radice craffa, aromatica: Helenium, Enula campana. Minoribus, floribus [Aureis, amplis, sparsis, in summo caule & ramulis in pediculos prælongos excur-rentibus singularibus, potalis discum ambientibus longis; soliis in genui-nis speciebus subrotundis, radicibusque tuberosis & vi deleteria prædicis: DORONICUM. Pluribus in caule, in brevioribus pediculis, barbulis discum ambientibus itidem brevioribus; foliis productioribus & angustioribus; radicibus innocuis; florum petalis Succulentioribus & brevi marcescentibus; foliis & coma (Odoratis & plerunque tactu glutinofis aut pinguibus: CONYZA. Inodoris aut minus odoris. (Integris, floribus [Majoribus, stellam radiantem æmulantibus : Aster, è quibus, maritima quæ est florum petalis marginalibus purpuraf-centibus Tripolium dicitur; quæ barbulis & disco slavis Critbmum Chryfanthemum, Minoribus, in fummis caulibus confertis in thyrfum aut umbellam, aureis: VIRGA AUREA. Laciniatis; floribus in summis caulibus velut in umbellam dispolitis: IACOBÆA. Exuceis & aridioribus, unde durabiliores funt, nec citò marcefcunt, colorífque gratiam diu retinent ficcata, (Frontatis aut velut bullatis, aliàs flavicantibus; STOECHAS CITRINA; aliàs albentibus, ut in Gnaphalio Americano. Cuspidatis: foliis SIntegris; JACEA Oleæ folio. Laciniatis & spinosis Carduorum æmulis; CARLINA. (Laciniatis, floribus flavis aut purpuralcentibus; Senecto.)
Digitatis, floribus purpuralcentibus velut in umbellam dispositis;
Euparorium Avicennæ [Nudo, foliis Integris, floribus Purpurascentibus, vel foliis subrotundis maximis; CACALTA vulgaris: vel foliis longis; Eupatorium Canadense Cornuti.

De Herbis flore composito, &c.

SMaritima & incana odore aromatico; GNAPHALIUM maritimum.

(Major, floribus flavis velut in umbellam dispositis, Conyzæ facie; Baccharis Monspeliensum, &c.,
Minor, tota tomentosa & incana, flosensis minimis; GNAPHA-

Solidis feu Pappo destitutis : Vide Tabulam Libri Octavi.

Mediterranea.

U 2

SECT

SECTIO PRIMA.

De Lactescentibus Flore composito papposis.

CAP. I.

De Lactuca.

ACTUCA [@pidat] quòd copià lactis exuperet dicta est, quódque fæminas nutrientes Hujus notæ peculiares, quibus à congeneribus distingui possit, sunt Semina brevia, lati-

uscula & compressa, utrinque acuminata; caules graciliores, firmiores & minùs concavi,

Hujus duo funt genera, fativum & fylvestre.

Ad posterius genus reducinus Plantas nonnullas Chondrilla dici solitas; unam etiam cujus semen Lactucæ femini non respondet, ob capitula parva quibus Lactucam resert; nimirum Chondrillam vi-

LACTUCÆ SATIVÆ.

1. Lactuca Sativa C. B. Ger. fativa non capitata J. B. Barben Tettuce.

nolio est Endivia, longo, lato, rugoso, pallidè virente, lacte pragnante per primam adolescentiam grato, tandem amaro & cibis abdicato, quod fit ubi caulescit planta. Caulis firmus, teres, gracilis, fesquicubitalis & altior, in ramos dividitur, crebrò deinceps dividendos: Quorum extremis flofeuli harent lutei, parvi, ex fquammato capitulo profilientes; quibus in pappos faceffentibus semen succedit parvum utrinque acuminatum oblongum compressum, coloris cinerei.

Seriur in norus.

Lactuce faivæ refrigerant, fromacho gratæ habentur; bilis effervefcentiam & æftum compefcunt; fomnum conciliant. Dechnante ætate (inquit Galenus) ex fe infomni, graviter hoc incommodo afficiebar: Adversus quod unicum mihi præfentiffimum remedium Lactuca vefpere commanducata fuit. Plerique antequam excaulescat in aqua elixa uruntur, ut ego jam facio (inquit Galenus) ex quo dentes mihi deteriores effe corperunt. Lac augent, alvum leniter movent; [neque alvum cohibent, uti neque impellunt] ventriculo conveniunt, multique ac laudabilis nutrimenti funt, verum decoctæ magis alunt, coitum tamen avertere dicuntur, & fi affiduè edantur visûs hebetudinem indu-

In phrenitide, delirio, febre ardente, &c. applica temporibus & futura coronali, imò carpis, nempe linteum duplicatum aut triplicatum permadefactum aqua Lactucæ, in qua v.g. in fb 1. pond. medicin. Salis nitri pp. & crystallizati, aut Salis Prunellæ 319 dissolutæ fuerint: Quod medicamentum longè præfero his in casibus oleo rosaceo cum Lactucæ succo permisto. Simon Paullus.

2. Lattuca capitata Ger. C. B. Park. fativa vulgaris capitata J. B. Cabbage Arttute.

Folia huic breviora, latiora, extrema circumscriptione rotundiora quàm sativa vulgari, plana & Levia, quæ brevi in caput rotundum conglobantur, Brafficæ capitatæ in modum. Semen priori fimile,

Dodonæus Lactucam sativam culturæ mangonio folia ità mutare scribit, ut vel crispentur, vel ità fed nigrum. in fe contrahantur, ut capitatam Brafficam amulari vidantur. Eufdem fententie J. Bauhinus ertam effe videtur. Verum tum figura foliorum, tum feminis color, fi perpetuò niger fit nec unquan

mutat, differentiam specificam (ut vocant) arguit.

Last Capitata Parkinfonus Lactucæ Venetæ capitatæ meminit, cujus capita in eam magnitudinem interdum excrescunt ut caput humanum æquent. Hujus, inquit, semen album est; caulis humanam altitudinem affequitur. Post folstitium æstivum seritur pro acetariis hybernis. Hæc proculdubio est, quam J. Bauhinus Monspelii abundare scribit, tantæ magnitudinis, ut una patinam satis amplam repleat, tota hyeme in usu. Alterius etiam speciei meminit Jo. Bauhinus cum pluribus capitibus, quæ vix (inquit) differre videtur à carteris capitatis, capita tamen minora; alteram tamen speciem existimarim, quandoquidem ex particulari femine nobis provenit. Hæc ille.

3. Lacluca rubra J. B. maculofa C. B. Act Lettinc.

Rubra est hac species, ac si vinum foliis esset aspersum, latissimis soliis constat ac patulis; dulci or carteris fed durior, ideireo recentia tantum folia fecant, regerminat enim diutius antequam caulefcat : Senina ei mgra. Hac J. Bauhinus ex Cæfalpino.

Hujufmodi Lactucam in hortulo nostro habuimus sapius, qua folus erat brevioribus & rotundioribus quam Lactuca vulgaris.

4. Lactuca Romana longa dulcis J. B. Lactuca Intybacea Ger. foliis Endivia C.B. & Lac. folio observius virente, semine nigro ejustem. L. Romana rubra, & L. Romana alba Park. parad. Gaman Lettuce red and white, or Endibe leabed Lettuce.

Lib. V.

Folium huic angustius est & productius, planum & minime rugosum aut bullatum, modice sinuatum, & inferna parte secundum costam spinulis armatum. Flore est & caule Lactuce vulgaris, fed femine fuccedente nigro.

Duplex est, alba, & nigra seu fusca: Est autem omnium Lactucarum maxima. In caput non furrigitur (inquit Cæsalpinus) msi vinculo alligentur folia, sic enim candidissimam reddi & fragili teneritudine cateras vincere.

- J. Bauhinus se ignorare scribit an Lactuca sylvest. lato solio cultura mutari possit in Romanam, quae cum sylvestri communes habet spinas in dorso & alia quaedam. Hoz nobis minime versimile videtur, fiquidem odor virolus & vehemens opii, folia in caule superiora valde lacimata, totus denique habitus plantæ reclamat.
 - * 5. Lactuca longo & valde angusto folio J. B. folio oblongo acuto C. B. Park. Sharp point

Huc folia à radice flatim oriuntur multa, palmum aut elquipalmum longa, unciam unam aut alteram lata, fuperiora verò ut breviora, ità angultiora, fipmulis quibuldam per margines donata, utraque verò acuminata. Caulis cubicalis & felquicubitalis, ramofus. Flores & femen cum Lactucis vulgaribus eadem, fed femini color fufcus.

6. Lactuca crifta C. B. Ger. Park. criffa, laciniata J. B. The bood leabed curled Tettuce.

Hac falio est latiore & breviore, calore viridiore qu'un proximé sequens, ad margines quidem la-ciniato & dissecto, munus tamen tenuiter & profunde qu'un illa : Semine nigro.

7. Lactuca crispa altera C.B. crispa minor Ger. crispa & tenuiter dissecta J.B. Curiousip cut and maned curled Lettuce.

Hujus folia pallidiùs virent quam præcedentis, laciniis tenuioribus & profundioribus incifa, iifque undulatim intro fortique flexis reflexifque crifpa, pulcherrimo afpectu. Flores conveniunt. Semen album eft. In parem cum præcedonte altitudinem affurgit.

LACTUCÆ SYLVESTRES.

1. Lactuca foliis quernis, an Lactuca Italica laciniata C. B? Dalt-leabed Lettuce.

Ujus folia figură fuă & laciniis Quercus folia quadantenus referunt, funrque viridiora paulò quam Lactuca vulgaris, minora, & ad radicem pauca antequam excaulelcat. In fumma hac planta toto habitu propiùs accedere videtur ad fylveftres Lactucas quàm ad fa-

Lactuca Italica laciniata C. B. folio est tenuissimo, pallide virenti, in plures partes semi-palmares & laciniatas diviso, per reliqua vulgari Lactucæ fimilis, quæ esu tenerrima. Hinc à nostra specie di-

Nobis ex femine Londino accepto fuccrevit.

Tragus Lactucam fuam fecundam ait effe foliis Quercinis incifis.

2. Lastuca sylvestris major odore Opii Ger. emac. Sylv. odore viroso C.B. Endivia foliis odore virofo Park. filo. lato folio, succo virofo J. B. The greater firong fented wild Lettuce.

Ex radice minimi digiti craffitudine, candida, paucis fibris capillata, caule tricubitali & altiore adolelcit, fatis craffo & rigido, tereti, lavi, inani, ramofo, lac perquam amarum, tetro & virofo odore opti, ex radicis & caulis vulnere fundens. Folia infima lata, Întybo fativo proxima, nigricandore opts, ex raucis & cauns vumere fundens. Fois minima nata, finyto barro poximal, ingitantia, non laciniata, fed foinulis duntaxat levibus per ambitum quafi ferrata, ad medium ferè caulem: fuperiora verò profunde laciniata, Lactuce fylvefris Fuchin & aliorum in modum, quà terram fpectant fpinulis per cofta longitudinem hifpida. Florer conferti Lactucex, colore luteo, calice fquammato, lubrubente. Semen ex copiolo tomento pendulum, nigrum. In aggeribus foffarum nafeitur, inque lapidofis faxosífque locis, minús tamen frequens.

Que de viribus Lactucæ fylv, veteres prodiderunt, quod scilicet semen ejus non minus quam sati- Virei. velbidinum imaginationes in fomno amolitur, & Venerem arcet; quiòdque fuccus ad eadam valer, an huic plantar conveniant dubito. Narcoticam cam effe & foporiferam, adeoque viribus Papaveri U 2

I ocus.

Locus.

fimilem, ut Dioscorides & Plinus tradunt, Opii vehemens & virosus odor abundê convincit. Verûm omnia in genere opiata irritare potius quam extinguere appetitum ad Venerem me jampridem monuit D. Mart. Lifter, faltem modice fumpta, non fecus ac vinum ac alii generofi liquores, quibus & vinbus quolammodo respondere videntur. De Lactuca sativa aliter se res habet: Hac enim dum adhue recens & tenera elt, antequam excaulefeat, commanducata certo certius Veneri adverfatur, & libidinem extinguit.

Huius herba: incentir fumo animi causa naribus excepto se veluti consternatum & vertigine subita correptum, & codem plane modo affectum sensit idem D. Lister, quo solent illi qui Nicotiana simum haurire primò aggrediuntur.

A. 3. Latinca sylvestris costà spinosà C. B. sylv. laciniata Park. sylv. foliis dissettis Ger. emac. sylv. stve Endivia multis ditta, folio laciniato, dorso spinoso J. B. Cut-scauch with

Incondita haber per caulem folia, Sonchi divisură, laciniata & ferrata, spinis secundum costam a-versa parte donata, amaro lacte pragnantia: Caulis verò bicubitalis & major, in principio spinosus, qui in lummo in multos abit ramulos, quos flores ornant parvi, lutei, lactucacei, in pappos degenerantes. Hac odore est minus gravi & vehementi quam præcedens.

Ad tepes & agrorum margines reperitur, locis præfertim petrofis, ínque vincis & hortis.

A. 4. Lactuca splvestris folio non laciniato J. B. splv. 2. Ger. emac. Endine leaved with Uct-

Hanc speciem Johnsonus Gerardi emaculator prime speciei varietatem facit; J. Bauhinus secunda, cui & nos suffragamur; fiquidem illà humilior eft, & folis minoribus, odore etiam minùs gra-vi, nostris (altem naribus; Non alia autem in re à secunda differt quam foliorum figurà, qua huic ne in caule quidem laciniata funt. Iifdem cum priore locis provenit.

A. 5. Chondrilla [rettius Latinca] viscosa humilis C. B. Park. Ger. emac. Latinca splvestris laciniata minima Cat. Cant. Small jaggeth milb Lettuce.

Cx radice tenui, longa, alba, cauliculi plures, tenues, reflexi, pedales & cubitales prodeunt, quos utrinque ad palmi [mò duorum triumve palmorum] longitudinem flores lutei, oblongi, in pappos abeuntes alternatum cingunt. Folia laber ad radicem oblonga, angulfa, quardam finuata, quar dam integra, & in caule paucissima.

Hanc in fossarum aggeribus nascentem nos propè Cantabrigiam, Th. Willisellus Londini propè Templum S. Pancratii, invenimus. Postea in transmarinis circa Neapolin & Monspelium eandem observavimus. In agris Basileensibus Autumno florens invenitur. C. B.

6. Chondrilla [rectiùs Lattuca] filv. viscosa caule foliis obdutto C.B. saxatilis viscosa, caule mundospo Galeni Col. Will Lettuce with booted stalles.

Radix long, inter faxorum rimas se infinuat, ut difficile nisi difrupto saxo excipi possit; atque si vel minimo difrumpantur radix, folia, caulis, vel etiam sfores, copiosis inde exir lacteus sincosius, pauco tempore in grumos concrescens. Falie sint Cichorii vel potus Dentis leonis dicti modo incila, profundioribus etiam incissurs, tenuioribus lobis divisa, radicem versus aduncis, pedem longa, & circa radicem oblique dependentia, in orbem expansa. Caules rarò plures, sed unicum fapius, nec etiam multis alis divifum emittit, rotundum, lavem, tenuem, albicantem, cubitalem, foliis multis vestitum in imo, è medio verò ad summum usque tenuiora angustioraque sunt folia, per ambitum non incifa, nec erofa, fed per medium ipforum nervum divifa, hinc atque hinc caulis & alarum latera cingunt, ut parum caulis adversarum partium conspiciatur, vel nudus remaneat; & alarımı latera cingunt, ur parum causs auveriarum partuni compiciatur, ver muusi reimaneas, a adeóguetora harent per longum caulem amplexanta, urinque frequener alternata, ut vix ab inferioribus fuperiora diffent, totifique caulis ità folis obductus fit, ut velut ocreatus videatur. Horum quidem foliorum reliquum ad fummum quodi ullorum para quarta eft vel minor, integro dorfo harensa caule recedat, ex quo veluti alà & caule cui haret florer brevibus petiolis infidentes emicant, oblongis calathis, bini ternive aut plures etiam, intus lutei, foris albicantes per medium foliolorum florum: Alii femen parturientes, alii enaicentes vel dehiicentes, ità ut diutius floreant, fimilique perfecta femina ab aliis pappo evolent, alia verò ab ipfius plantæ & florum viscosa intercepta succomaneant ex pappo dependentia. Nigra sunt atque oblonga, in cacumine, ut in congeneribus pappo albo pilosa. Sapore est amaro admodum. A flate & Autumno floret. Manus tacta simpliciter lacte inficit, difficiléque abluitur ut viscum.

In vetustioribus mæniis Campoclarensium sicuti & Æquicolorum Materii castri & montanis locis provenit. Nobis in collibus (axofis circa Messam in Sicilia, & Monspelium in Gallia Narbonensi observana fuir. Chondrillam vimineam viscosam vineanim Ad. huc refert D. Magnol, & recte quidem nostrá tententui.

A. 7. Laciu-

7. Lactuca file stris murorum flore luteo J. B. Sonchus levis muralis Ger. Levis alter parvis floribus Park. lævis laciniatus muralis parvis floribus C. B. App leaved Lettuce.

Affaim lac fundit tota planta, qua ex rodice digitali amara coules perquam tenues erigis, cubira-les & fesquicabitales, leves, submubentes, submade manes aut medullà fungosì plenos: ad quorum genicula oriuntur folio profundè laciniata, extremà lacinia triangulà, hederaceum folium referen-gunt, postmodum aliorum more in pappos abcunt. In faxorum rimis, inque muris & aggeribus umbrofis, interdum etiam & in opacis fylvis oritur. Locus.

Lactucæ murorum affinis Sonchus dendroides Dalechampii J. B. dendroides Dalech. Park. Lævis latini-

at. lut. mont. major C. B.

Lugd.

Ligd.

Radieem habet craffam, nigricantem, ex qua radicula multa prodeunt: Canies bicubitales atque interdum altiores, teretes, folias flipatos finuolis, feu per oras ex intervallo infectis, latis, Quercui haud diffimilibus, lacte diffuentibus. Rami in caulibus nulli funt, fed ab imo fcapo ad fuminum haud diffimilibus, lacke diffuentius. Kami in causeus nuit iunt, ted as imo (capo ad fiiminum ulque, non procul à foliorum fingulorum exortu, finguli nafcuntur petioli, tenues, qui multos faeta fuffinente luteos, quales funt aliorum Sonchorum aut Lactuca, qui tandem in pappos abeunt.

Sonchus hie Dalech habet multa communia cum Lactuca nuirorum; veruntamen fi deleripio &

icon Dalech, vera eft, necessariò different. F. B. quem confule.

8. Lactuca sylvatica purpurea J. B. montana purpuro-cerulea major C. B. slvestris purpureo store Park, Sonebus filvaticus Ger. emac. Biem flowered mountain Lettuce of the Woods.

Radix huic obliqua, nodofa, dentata germinum oculis tam recentibus quam vetustis, [pollicaris] Redix huic obliqua, nodofa, dentata germinum oculis tam recentibus quam vetuftis, [pollicaris] è qua multe undique craffe, longiffina dependent fibra; [fapore grato, dulci, cum leviffino amarore prædita.] Cadte eft tenni, bipedali [J. Bauhino bicubitali & altiore, variat utique ratione loci j glabro, tereti, albicante, medullà albà pleno: quem felta ex intervallis alternatim veltium; ima puilla, deinde majora femper multimque latiora, parum in ambitu finata, glabra, tenella, fuperus pallidè viridia, fubrus glauca, mollia, tenuia, finallo aus breviffino pediculo donata angulto principali de la comparativa para de la comparativa pura proposita de la comparativa proposita de la comparativa pura proposita de la comparativa prop rius palme virtuas, incute giacae, incute companya primo au orientino pota-conomia anguno prin-cipio mucroneque I maxima femipedem longa, duas uncias lata caulem amplexantia. Folia in fummo caule lariore appendice eidem harent, iterúmque minora efficiuntur vix unciam fape lata, II. B. Sapore nullo excellente, I maníu grata, ut nomiti modice aut vix amara fentiantur. Caulis ad foliorum exortum non rectus, fed oblique, nunc dextrá, nunc finifirá inflexus & finnosis vide-

E foliorum superiorum alis obliqui & admodum tenues, rotundi, juncei petioli exeum, quaqua-versum in caulis cacumine expansi; storum onusti deorsum spectantium squamosis calicibus, oblon-gis, ex viridi purpurascentibus, in binos ramulos se dividentes, in quibus hiantes sfores quatuor exgis, ex viriol purputacientosis, in omos iantuos se unnacues, in quoto manteo porte quattor ex-ferunt media framina, longa, quorum para necida purpuros colore tandem emittic lucaran velni pul-verolam & fummo trifido apice dividam atque intortam partem, que rotidem petale lata, nigro-pur-purca, oblonga, incurva, inque sfei inflexa circundant, ora in lumno habentia longis fimbriis di-vifa. Semina poltmodum fuccedunt parva, lavia, cinerea, candidum mollemque pappum exirentia, latiuscula, brevia atque compressa.

In sylvis montolis calidiorum regionum frequens est. Nos invenimus in Jura & Saleva montibus Locus. propè Genevam; inque sylvis montosis quas pertransivimus eundo à Scaphusia ad Constantiam; & alibi

9. Chondrilla [rectius Lactuca] viminea J. B. juncea Ger. juncea viscosa arvensis, que prima Diofeoridis C.B. viminalibus virgis Park, Gun Succorn with ruffin things.

Pullulant primum per terram in orbem sparsa folia magna, Hedypnoidis laciniis, glabra, que in caulem surgente planta marcescunt: iple verò caulis propter terram densis spinulis totus horret, atcauten ungente planta marcelcunt: iple verò eaulis propter terram denfis finuils toxis hornet, acque ad cubnos duos aut tras affurgit, frequentibus ranis vinineis varie divaricatis fruticofus, folis aut nullis, aut raris, ifique viminea tenutatis. Flores [ad ramulorum latera &] extremis ramulis harent, lutei, ladeucacis paros, nec forma diffiniil, femine fuccedente iterum Lactuce pari, verium non comprello, fed rotundo ferò, friato, oblongo, cinerco, cum tomento villolo appendo. Radis fubelt fimplex, pollicaris & craffor, glutinofiffino lacteo fucco abunde prægnans, cubiti aut fediquibiti longitudine, non ingrata dulcedine prædita. Totam plantam amaro efie gultu tradit Columna, eam fusè deforibens.

In Germania, Italia & Gallia Narbonensi in arenosis copiosè provenientem observavimus. C. Bauhinus Chondrillam vimineam vifeofam Monspeliaeam ab hae diftinguit, ob folia superiora ramos cingentia, in temusfimas & acutiffimas lacinias divifa: Nobis superiori cadem specie vila est.

D. Magnol fe nondum invenisse ait ejulmodi plantam. Botan, Monfp.

Locus.

Locus

* 10. Senebur, (reffin Laftica) frutiofin percem Africanus femofus Park. Chonny Shuib-Soluthiffle, og mild Artice of Africa.

In altum exilit caulibus lignofis, versus fummitates in multos varmilos varie divitis & fubdivifis undequaque diffutis, fuigulis vimunibus feu virgulis in acutifitmas finas definentibus. Felia inferiora valde laciniata funt & fpinola; fuperiora ferè integra aut parum admodum laciniata. Flores parvi, vaue lacinista uni es lipinota; niperiora tere integra au paruni admounti acinidati fimplices, pallude lutei, quibus fuecedunit firmina pappo adharente alata. Guilielmus Boelius circa Tanifium & Sapphi Africa: urbes locis petrais invenit & eruit,

HISTORIA PLANTARUM.

He due ultime planta non sant sortalie were & genuina Latiuca species; certè pracedens seu Chon-drilla vuninea scomma compressa non babet ad modum Latiuca, sed votunda ferè, striata & oblonga; warma cummen, jounna compagnation est quam curvus alis bujus generis plantes, Lastaca submitten-cium quia aliis respectibus setucae sumileo est quam curvus alis bujus generis plantes, Lastaca submittes dam daximus. Ultima Lastucam casteris partibus reserts, & sorte cisam semine: verum bujus siguram non exprimit aut describit Parkinsonus.

CAP. II.

De Soncho.

Onchus \$172@ aliis corruptum videtur à must rarus, quia feil, rarum & cavum caulem habet, aliis & must sur sur der dictum, quia falubrem succum de se fundit ad actuosas stomachi lancinationes, & biliosas hepatis obstructiones utilifitmum.

Sonchus à Lactuca (quacum in multis convenit) diffinguitur capitulis grandioribus ; caulibúíque tencrioribus & fiftulofioribus, quibus etiam ab Hieracio differt, à quo & femme compresso diffin

Sonchus duplex est lævis & asper ; utriusque plures sunt varietates, quas ego specie differre non libenter concesserim.

- A. 1. Sonehus Levis Ger. Levis laciniatus latifolius C.B. laciniatas non spinosus J. B. Levis vulgaris Park. quamvis icon non respondeat. Common finooth Sowthille.
- P. B.
 Parvà, fibrosà, albáque radice nititur: caule cubitali & ampliore, intus concavo, purpura cente: folia longa, levia, ferè glauca, Dentis leonis divifurà, latiora, teneriora, lacte prægnantia alternatim prodeunt, aliss pediculo longo, aliàs nullo, fed latiore bafi caulem ampledentia, in circuit quafi dentata, in quibus vel nulla foina; vel molles. Flores foliofi, lutei, Dentis leonis minores, [plures finul in fiurmitatibus caulis & ramulorum, dilutiores quam Dentis leonis aux Hieracui quorum extima folia aversa parte purpurascunt, 8e in pappos abeunt. Semen parvum, oblongum 8e in fusco rubens. In hoc genere extremum folium latius est & triangulare, hasta cuspidem quodammodo referens.

In cultis, hortis, vineis, &c. nafcitur, præfertim lætiore folo. Variat interdum floris colore niveo vel albo: folis etiam in pluros & tenues lacinias divifis.

- A. 2. Sonchus minus laciniosus mitior sive minus spinosus J. B. Levis minor paucioribus laciniis C. B. Levis latifolius, Ger. Smooth Soluthittle with tetwer jags.
- J. B. Lacte tota planta turget amaro: Caulis inanis, cubitum altus & major, hominem interdum altitudine excedens, ramolus. Folia parum laciniata, tenera, Endiviæ ferè, spinulis in ambitu donata, sed parum aut nihil pungentibus cauli immediatè adnascuntur. Flores lutei Hieracii, sed calice glabro, qui celeritem pappos abenti. Radax longiuscula, multis fibris donata. Hae varittis in burits eleraceis inter reliquas species frequens est.
 - 3. Chondrilla lutea J. B. rectiùs Sonchus Lævis in plurimas & tenuiss, lacinias divisus C. B. forté.
- J. B.

 In lavil & glabro coule folio habet ad Sonchum lavem vulgarem proximè accedentia, nifi quòd multò minora fint, dividură ferè Chondrille corrulez: extrema lacinia paffis alis librantem fo na acre Cioniam exprimunt, per fegmentorum ambirum denticultat, quod notatu dignum, hâcque notă mon florens facile à Chondrulla corrulea difernitur. Ex horum finu ramuli excunt, quorum fingulis foi unicus, fiurmo autem cauli plures infident Sonchi, luteti, in pappos evaracteness.

 In vines & aggeribus circa Admiracticular que muris ipfius urbis oblervavimus.

Hæc planta Sonchi species est, non Chondrillæ. Toto ferè anno sloret.

Souchis affines Terracrepola. Souchus Levis anguftifolius C. B. Park. Parrotu-leaved Some thiftic. Hieracii ipecies ett.

Radicem habet Intybo fimilem, longam, tenuem, paucis fibris donatam candidam, Caules multos, cubitales, foliatos, in duos treive ramos divifos. Folia Intybo fimilia funt, candidiora, minus infecta ac laciniata, gustatu suavia licer nonnihil amara sunt. Flor luteus in pappos evanescens.

Nascitur sponte in aggeribus terrenis agri Monspeliensis, ut aiunt.

In cibis cruda ex oleo & aceto expetitur. In Clos Citina ex 0100 & actro expertitu.

Herba que nobis Manfelii pro Terracrepola oftenfa fuit valde fimilis erat, fi non eadem planta illi quam

f. Baubinus deferibit & depingit fub titulo Chondrillis affinis lacinatae enjufdam an Trinciatella; cui &
iconsi Terracrepole apud Labelium, Ger. & Park, aliquatents respondent. Forte Trinciatella J. Bauhini est Terracrepola aliorum autorum. Trinciatellam Italirum Camerarii C. Baubinus Dentis leonis specum facit. Qualifiam flanta fit quam f. Bauhmu fub bue titulo deferibit me neferre factor. Ex quo hxe scripfi, Indicem plantarum cuca Monspelium nascentium à D. Magnol editum nactus sum, ubi invenio pilim respicio Dalech, Lugd. à Trinctatella J.B., non diffinguendam putare. Est autem crepis illa quam intelligit J. Bauhinus titulo & descriptione hie allaris. Vittosa Lugdunensis figura (ut verifimile est) J Baubinum decepit. v. Trinciatella.

4. Sonchus exculeus latifolius J. B. Lewis laciniatus cavuleus, five Alpinus caruleus C. B. Alpinus caruleus Park. Elicio flowered mountain Soluthiffic.

Cubitali aut ampliore existit caule, rotundo, striato, lanugine obsito, intus cavo, quem ambiunt multa folia, ampla, aliquot profundis laciniis utrinque divifa, extremo mucronata, latiore pediculo caulem amplectentia, in ambitu nonnihil dentata, fubtus aliquantulum incana, lacteo fucco plena: Planinos infunno culle fiore profert, purparafeentibus & vilolis petolis inharentes, vice-us folis, uplarimum conflantes, elegantifimi coloris cerulei, qui per maturiatem in appum cum fomo: cinerco exigue oyanefcunt. Radis policaris eft cafificationis, joblonga, non i profun dum acta fed obliqua, candicans, clara, velut internodiis diftincta, multas circumquaque fibras crassas agens & vivax, fingulis annis novos ex latere caules profert.

In fylvis ad latera montis Jura, montiumque maximo Carthufianorum coenobio imminentium Locus connascentem vidimus : Clusius variis locis umbrolis, in Durrenstain, Sneberg, Snealben, jugis Et-

* 5. Sonchus montanus levis laciniatus minor C. B.

C. B. prod.

Ex radice craffiufcula caulis in principio craffus & lignofus, rotundus, lavis, flatim in alas bra-chiatus, ad cubitalem altitudinem accedens exurgit. Foliis eft fesquiuncialibus, in paucas lacinias latè diffantes & acuminatas divisis.

Flores in caulis fummo veluti in spica alternatim dispositi, parvi & palliduli,

In montibus Euganeis frequens est.

Lactucæ potiùs quam Sonchi species est,

Locus

6. Sonchus afper laciniatus Park. C. B. laciniatus spinofus J. B. asperior Ger. Wickin Soluthiffle mith janged leabes.

A Soncho lævi laciniato differt Foliis craffioribus, obscuriùs viridibus & splendentibus, in crebras minus tamen profundas lacinias divilis, fpinulis longioribus & rigidioribus afperis. Quinetiam folia extrema & laciniæ in angultiores & acutiores mucrones definunt.

- A. 7. Sonchus asper non laciniatus C. B. asper Ger. asper major non laciniatus Park. minus laciniofus asperior five (pinofior.
- Folius est quam Sonchus minus laciniosus mitior crassioribus, obscurius viridibus & splendentibus, spinulis longioribus & rigidioribus asperis, alias similibus, mimirum ad Endivize solia accedentibus, bafi fua caulem amplexantibus.

Hæ Sonchi species in hortis & vineis, inque fimetis & locis ruderatis præsertim solo pinguiore Lotus.

* 8. Sonelus afper fubrotundo folio C. B. Park. Bound leaved prickly Southiffle,

Ex radice exili, longiufcula, cauliculus rotundus palmaris, aliquando fesquipalmaris, parte inferiore breviffimis aculeis exalperatus exurgit, circa quem folia pauca, fubrotunda, fefquiuncialia, quorum quædam fimuata, omnia tamen per marginem, ut & nervus per folii medium excurrens, leviffimis aculeis exaiperantur. In cauliculi fummo duo tréfve pediculi, quorum finguli unum florem Hieracio fimilem, parvum, luteum, qui in pappum abit, fuftinent.

Monfpelii fponte nafcitur, & Sonchus afper vulgi flore Hieracii nominatur,

: 26

Lecus.

Locus.

orestermane. Ett inquit & hujus minor foecies, capillari radicula, à qua pedicelli bini, quatuor vel fex uncias longi, aliquot verò vix unciales, unicum florem parvum luccolum fuffunentes exurgunt. Flori femen nigrum, pappo adharens fuccedit. Circa radicem falta fena, feptena, obtufa, per latera dentara.

Hieracii potius quam Sonchi species esse videtur.

D. Magnol neutram (peciem circa Monspelium vidit.

9. Sonebus angustifolius maritimus C. B. Park. Parrow-leaved Sea-Sowthistle.

Radice est palmari, tenui, fibris carente : foliis ad radicem pluribus, atrovirentibus, uncias qua-Addiese est paimari, tenui, norse actente. Jeni da tauncen partinos, acrovientinos, uncas qua-tuor, quandoque lex longis, rarius unciann lates, per margines fpinillo exafperaris, & reliquorum Sonchorum intra lac fundentibus; inter que caulis unicus, palmaris & fesquipalmaris, tenuis, lavis, duobus tributve folis eum bati fua cingentibus, cujus fummo flos unicus (rarius duo) fatis magnus & luteus intidet, & tandem in pappum abit.

In luore Venetro ad Lio primum, deim circa Monspelium artatis initio collegimus, inquit C. B. In maritims propè Monspelium inter Juncos copiosè repit, & Augusto mense floret. Buan.

Radices longe latéque repentes nonnifi difficulter evelli possunt, perennes, lactiflua. Caulis cubitalis vel longior [vidimus qui hominis altitudinem longe superaret in palustribus nascentem] nisi netais vei longoo į vionius qiu nominis aitutudinem tonge iuperaret in palutiribus naicentemij nili hei diftirda fiperis fit; concavus, minis tamen quiam Sonchi vulgaris, inferiore parte glaber, quo dammodo angulotis, ibi demum pilotis ubi in ramulos dividi occipit. Felia & per terram fiparla, & que ceuli adnalcantur, Sonchi afperi aut Dentis leonis folisi fimilia, palmaria & plufuquam bi-palmaria, non admodum lara, profundis lacinits incila, in acutos mucrones definentia, fipinis mollicells circa margines donata, colore ferè glauco. Flores in timumitanbus caulis & ramorum plures, quim Sonchi maperes, fauraratius lurei, hirfura foliolorum arrofirentium compage coercio; qui tandem in pappos abeunt. Villi quibus caulium summitates & capitula obsidentur, obscurè sla-

Vires.

qui tanoem in pappos aucuni. Tan quinus samina international province in vicant. Florum petala anguita lunt.

Inter legetes, & in aggeribus terrenis recens egeftis, folo laxiore frequens occurrit.

C. Bauhinus ex una hac planta duas, ni fallor, facit. Nimirum Hieracium Dentis leonis folio acuto J, feet Hier. majus folio Sonchi; & III, five Hieracium majus erectum latifolium.

Sonchus viridis & tener (inquit Galenus) eftur ut olus, prafertim ejus radices, Manth.

Apud & Lofting and Mantha acuning Response for purparatur, made & Lofting and Respo nostrates in usu non est, sed pro cuniculorum tantum & leporum esca usurpatur, unde & Lattuca notitates in utu non ett, tea pro cuniculorum tantum & teporum etca uturpatur, tinde & Latitua leptima dicta ett. Succus fromachi rofiones forbitione mitigat. Caulis decodus facili ladis abuntam nutricibus, colorenque meltorum infantium. Plim. Ex Vino potus fufpiriolos & afthmaticos juvat, & frangunam fanat. Succus auribus infullatus eorum dolores mulcere dicitur. Qua praterea habent Veteres, apud J. Bauhinum vide. Nos indem cum Lactuca viribus pollere existimamus: juniorem scilicet & tenerum refrigerare, adultum & caulescentem potius excalfacere, ut fapor amarus arguit.

11. Sonebus arborescens alter Ger. emac. Sonebus lævis palustris altissimus. The greatest Marth: Cree Soluthiffic.

Ad quinque vel sex cubitorum interdum altitudinem affurgit, & tamen flores minores obtinet quam præcedens, ut à D. Sam. Dale moniti sumus, spique etiam in planta ficca observavimus. Ad ripas Thametis fluvii non longè à Greenvico observavi Thoma Wilislem: Nos quoque in Sussexia & in transfinatinis non procul Francosurto ad Mœnum, ubi & olim Clusius, invenissificata & in transfinatinis non procul Francosurto ad Mœnum, ubi & olim Clusius, invenissificata

Sonchi arborescentis Taberna montani icon huic equidem planta non convenit, & tamen tum

Jo. Bauhinus, tum etiam Casparus frater Sonchum arborescentem Taber. Sonchi lavis altissimi Clus.

iynonymum faciunt. Nos ergo horum autoritate inducti plantas illas specie convenire, & quicquid intercedit discri-Nos ergo norum automate munca piantas mas specie convenite, oc quequal mercean difer-minis loco natali imputandum effe aliquando fentimus & feripimus: verum infigiis differentia in fatura & magnitudine, & hujus quoque florum parvitas pra illius floribus, quamvis planta ipfa mul-tò major fit, contrarum luadent. Ejufdem tententia eff & Tho, Johnfonus in fito Gerardo emaculato; quem consule.

CAP.

CAP. III.

De Hieracio Chondrilla dicto.

Hondrilla dicta est and 18 201/18 quod est grumus, mica, & issue, quod continere significat, quali continens grumos, quos Mastichæ similes esse ait Dioscorides. In multis enim hujus generis plantis in regionibus calidioribus concrescunt grumi fulvescentes in foliorum alis, inque ipiis caulibus.

Que autem hoc nomine ferantur plante, vel Lactuce, vel Hieracii species esse videntur. Nec enim quæ fuccum exudant in grumos concrefcentem ejufdem omnes generis funt. Chondrilla corrulea ad Lactucam accedit, reliquæ ad Hieracium pertinent. Trinciatella & Hyoferis malcula Ger, infigni nota à reliquis Hieraciis different, quòd extimus in flore petalorum circulus calvois qui-

bus incumbunt folia longitudine vix excedit.

Cim Hieraciorum familia admodum numerofa fit, ut ordinem aliquem clarioris doctrina causa in is describendis servaremus, quaeunque à Botanics quaeunque tantons docume cause ex sunt, praver eas que notis genericis cum Lactucis conveniunt, seorsim tradendas duximus. De prima tamen specie seu Chondrilla cœrulea ob semen latum dubitamus anuon Lactucæ potius

1. Chondrille vel Chondrilla carulea J. B. Chon. carulea sive purpurea Park. carulea Ger. carulea altera Cichorei sylv. folio C. B.

J. B. Caules erigit cubitales, teretes, laves, fungosa medulla refertos, ramis fatis frequencibus brachia-tos. Folia priora palmaria aut dodrantalia, laciniis ad Cichoreum accedentia, glabra & panè glauca; fuperiora autem profundioribus laciniis incida, levuus etiam alias diffecta, glabra. In fumgiauca; nuperiora autenti profundanti distinis inclus, revus etam anas uniceas, giauta. In infirmis ramorum fiores crobri, radiati, cerulei, ex calue longo, fuquandano, in quo [amm nigrum longum, latum. Radix perennis, fimplex, longa, digitali crallitudine, paucis fibris donata, foris tenui & nigro cortice veritat : intus candida, carnofa, tenera & admodum fragilis. Tota planta lacteo turget liquore, & gustu dulcis est.

Nascitur in editis apricisque vineis & montibus, solum amans albicans, pingue & calcario lapidi Loem. mixtum, ut annotat Cordus, J.B. Nos eam inter Confluentes & Moguntiam, secus Rhenum flu-

men invenimus, & alibi in Germania.

Chondrilla cœrulea latifolia laciniata C. B. Park.

Non alia in re à pracedente differt quam foliis brevioribus, latioribus & in profundiores lacinias divisis; unde nec specie diversam existimamus.

2. Chondrillis affinis laciniata quædam an Trinciatella J. B? Crepis Dalechampii Lugd. Terra-cre-

E radice alba aut nonnihil lutescente, simplici, paucis fibris donata, succo lacteo turgida caules exeunt plurimi (ad octodecim in una planta numeravimus) in latiori solo cubitales & longiores, exeunt plurmi (ad octodecum in una planta numeravimus) in action ion contracte se nongores, creetes, laves & ventu punce, infirmi & vix fe infirmentes, firiati, glauca quadam farina obducti; folio unico infigniore ad primi ranuli egrefitum præditi, reliquis que ad reliquorum ramulorum exortum & prope fimmos caules fium tanguthis, exiguis nullius note. Ramuli pauci funt, & ad longa intervalla, ipfi tamen interdum fiabilivifi. Flores fimmos caules & ramulos terminant ur in congeneribus, parvi, lutei, ex numero fillimis foliculis angultis, frontaris, densé finjacis comportir. Quin petala extina éte fioliculi extimi circuli calycum foliola longitudine vix excedunt, quod vel Quin petala extuna leu folculi extuni circuli calycum rouoa iongituoine vix excedunt, quod vel fingulare oft in hoc genere, vel paucis commune. Flofculis delapsis femina cum maturuere, pappo faits denlo & longo innafeene, in fipharicam fuperficiem explicantur, longa, angufta, rubentia. Folia è radice exeunt plurima, in orbem diffuta, angufta, longa, longulculis utrinque lacinis, non tamen crebis velut dentata, raris pilis hirfuta ut glabra videantur. Annua eft planta. Plantam hanc J. Bauhinus & nos etiam circa Monfibelium invenimus. D. Magnol in Indice Loui, plantami circa Monfibelium polifosprium esta non diffusionendam unar à Cervide Dulachameni.

RIAMTAM nanc J. Bauminus & nos cuam circa Monipeium invenimus. D. Magnol in Indice plantarum circa Monipelium naicentium eam non diffinguendam putat à Crepide Dalechampii Land, quam J. Bauhinus also in loco proponit fub titulo Sonchis affinis Terracrepida: figuram autemi quam adhiber viriofam ex Lugdunents non bona icone expressam existmat, cui & nos libentium quam adhiber viriofam ex Lugdunents non bona icone expressam existmat, cui & nos libentium quam adhiber viriofam ex Lugdunents. ter affentimur.

* 3. Chondrilla Sicula Tragopogonoides maritima Bocconi.

Radis hujus plance candida, fragilis, digitalis penè craffitudinis, altè in terram depacta, supernè in tres aut quatuor partes divisa, ex qua Caulis oritur pedalis & altior, pluribus alis ramotis donatus, concavus. Folia Research divisura. Flos & semen ut in Chondrillis & externs Tragopogis. In arenoso maris litore nascitur, in Catana, Agrigenti, Saccar pastoralibus agris passim Locat.

Cum plantam ipfi nondum vidimus, nec figuram feminis descripfit Autor, an hic eam recté collocavimus nescimus.

A. Chendrilla

I cour.

Locus.

Lo:us.

4. Chondrilla folio non diffello, caule nudo & foliato J. B. Gum-Succopp with an undivi-

7. B.

Radie firmatur longà, crafsà, lacteo fucco turgente, in capita aliquot divisà, folia emittente multa, palmaria & longiora, femunciam plus munàs lara, Plantaginis tenutifolise foliis fimilia, acuminata, glabra, craffa, Chondrilla cerulea inflar, ejudem panè coloris. Caules frequentes, juncei, dodrantales five pedales, glabri, fungoti, foliis pletrinque mudi, nonnunquam foliaci, in binos ramos utplurimum diducuntur, quorum fingulis flos influet unus, magnus, luteus, in pappos evaneticens, quibus femina adharent tenuis, longa, finata & ruffa.

Ad radices monts Saleve, & tin arenofis ad fluvium Arve propè Genevam observavinus. Invenimus etian in Alpibus Catinthiacis quam hoc titulo donavinus: Verim ut in planta ficcia in Pulpingo Skitoma ilacvata observanus, radices est fibrodia erant. & conferences ut incomination of the properties of the pro

ca à D. Philippo Skippon affervata observamus, radices ei fibrosa erant, & caules pratenues, ut jam specie diversam suspicer.

5. Hieracium Chondrilla dictum incanum. An Chondrilla prior Dioscoridis legitima Clusii Park? Chondr. lutea Ger ? Chondr. foliis Cichoraceis tomentofis C.B.

Hujus semen Chondrillæ legitimæ Clus, titulo ad me missum est ab ingeniosissimo Viro & peritis-

timo Botanico D. Hanf. Sleane M. D.

E radice dum adhuc junior est alba, fimplici, altè & rectà in terram descendente, lacte turgida, raris fibris prædita, nunc fimplex, nunc plures cauliculi exeunt cubitales aut etiam longiores, teretes, tenues, & vix se suffinentes, tomento brevi, denso, candicante Gnaphalii in modum obsiti, uti est & tota planta, feliis ab imo ad summum usque per intervalla vestiti, non admodum crebris, alterno ordine politis, tres uncias longis, vix unam latis, ab angusto principio sensim dilatatis, circa margines utrinque raris & majusculis dentibus extantibus, ut in Hieracio flore magno Dentis Lconis, tomento molli candicante utrinque obfitis. [Suprema in caulibus folia interdum ad margines aqualia funt & in acutos mucrones exeunt.] Sunt infuper Caules ramon; inque fummis caulibus & ramulis flores fingulares antequam aperiuntur pro calyce fimplici foliolorum anguftorum, ob-longorum vallo obliti, ur florum gemmæ ftriatæ videantur, aperu Hieracii minoris floribus fimiles funt, coloris lutei. Semina ob Æftatis frigus non maturuere in hortulo nostro. Serius & fub Autumnum floruit apud nos.

Hac planta longe diversa est ab Hedypnoide Monspessulana sive Deute leonis Monspessulano J. B. At neque Chondrilla prioris Diole legitima Clussi icon aut descriptio ei per omnia respondent; ut conferenti patebit : candem tamen effe puto ob caules, folia, summitates incana & denta lanugine tomentoque obducta, qualia in nulla præterea Hieracii aut Chondrillæ specie mihi ha-

Foliorum alis, ut etiam ipfis ramulis (inquit Clufius) plerunque inhærent grumi fulvescentes gum-

Invenitur Salmanticenfi agro locis incultis & multis aliis Hispania, Augusto florens vel etiam

6. Hedypnois Monspessulana, seve Dens leonis Monspessulanus J.B. An Hieracium foliis & floribus Dentis leonis bulbos Lob.

Ex radice craffiuscula, longa, nigricante, raris fibris prædita, & summa parte in aliquot capita, interdum divifa caulis furgit palmaris, cultura etiam cubitalis & bicubitalis, craffiulculus, concaintertaint divita caulis triggir patientars, cultura estant culoidans de dicultura, cultura estant cultura viva, paulo lipra radicem in ramos tres, quatuori, aut quinque divilia, quorum unufquifique forme gerit unicum, magnum odoratum, Hedypnoidis noftrats flori fimilem, calice multo craffiore, pulchnore, pilofo, è folia smulto l'articola vibedica di cultura di propositione de l'articola vibedica vibedica de l'articola vibedica vibedica de l'articola vibedica vibedica de l'articola vibedica vibed cunt, cateroqui lutea; tandem is in pappos evanescit. Folia Cichorei foliorum instar divisa tunt, incana & densa lanugine comentoque obducta. J. Bauhinus hanc habet pro Chondrilla priore Diofe, legitima Cluf. led erronee nostro quidem judicio.

Nos circa Meilanam Sicilia. & Monfpelium copiosè provenientem observavimus.

7. Chondrilla laclucacea Foro-Juliensis.

Radice est fimplici. Folia ad terram plura triuncialia, valdè angusta, uno vel altero dente hinc indè extante, ex angusto principio, ut in hoc genus solenne est, senim dilatata, in acumen definentia. Caules ab eadem radice plures, (quinque vel fex in planta nobis collecta observavimus) fesquipalmares aut semipedales, foliis nudi', summa parte in ramulos & surculos multos divisi & subdivisi, quoium singulos terminant flosculi lutei, pro calice simplici foliolorum vallo cinth, ut capitula oblonga, angulta Lactucaccorum inftar appareant. Semina quod af forman attinet Lactucaccis fimilia funt, verum non ità comprella, fulva, &, quantum in liccis diference licuit, nonmini afora. Ad divariaciones cualium appointure fioloa minima & angulfilima ; extremi etiam furcult five perioli quibus flofculi infident tenuiffimi funt. Foka in ficca gla-

In Foro-Julii invenimus via quæ ducit à Vinfona ad Venetias.

8. Chondrilla Cretica nomine missa, semine crispo J. B. Hieracium majus Creticum Park. majus folio
Sonchi, semine curvo C. B. Candy Dawkweed with crooked seed.

Radix Dentis leonis: caules spinulis horridi, variè nullóque ordine in alas divisi: Folia Lactuce fylveftris, prima & infina integra fere ; fitccedentia & fuperiora incifa, min'is tamen quam Son-chi: aliàs non diffimilibus incifuris. Flores Sonchi: Semen pulchrum incurvum, ex cervice denticulata in rostellum pulchrum definens, per maturitatem rusfum. Brevis avi planta, ante hyemem, imò ante Autumnum etiam perit. Floret Junio & Julio, &

femen isldem menfibus maturat.

Huc referendus videtur Sonchus asper laciniatus Creticus C. B. nam & figura & descriptio conveniunt; adeóque C. Bauhinus perperam, ut aliàs sape, ex una planta duas facit.

* 9. Chondrilla altera Dioscoridis Rauwolfii Clus

Hanc Bauhinus uterque pro Conyza marina Lugdunenfis historia habent, cujus historiam infra proponemus inter Conyzas. Mihi (ut verum fatear) descriptio Rauwolfiana non videtur convenire Conyza illi marine Lugd. ea autem, interprete Clusio, sie se habet:

Radice est lavis, ex susce slavescente, superna parce circiter minimum digitum crassa, quinque vel etiam octo tranversos digitos longa, infima parte tenuiore, cui inharet rotunda alia radix, castanca magnitudine, lacteo succo adeò plena ut turgeat. Superna radicis pars, quà se in tres canliculos dividit, multa habet oblonga, & graminis instar angusta folia, simul nascentia, ad terram valdè inclinata, inter que prodeunt cauliculi aliquot foliis onufti, è quorum alis longiusculi exeunt pediculi, finguli florem lustinentes, Pilosellæ majoris flori æqualem, flavum.

In arvis Halepo vicinis fatis abundanter invenitur.

An hac descriptio sit Conyza marina Lugd, an alterius cujusdam planta, Lectoris judicio submitto. Parkinfonus nobifcum fentit diverfæ effe.

CAP. IV.

De Hieracio Hyoseride aut Hypochuri.

Ur Hyoseridis nomen huic generi tribuatur rationem non video. Notam tamen insignem qua ab aliis Hieraciis differt obtinet Hyoferis mascula Gerardi, nimirum quod petala floris extrema seu marginalia calycis folia longitudine non excedant, que an reliquis specie-bus communis lit nescimus. Convenit tamen Trinciatella Cordi superius inter Chondrillas posita, quæ ideirco rectiùs hie collocaretur.

Hieracium minus Dentis leonis folio subaspero C. B. Hier. asperum Hypocharis sive Porcellia di-tum Park. Hypocharis sive Porcellia Ger. Swines Dawkinech.

Folia huic multa è radice exeunt per terram sparsa, Dentis leonis foliis fimilia sed minora : è quorum medio caules exurgunt plures femipedales, tenues, fubafperi, aphylli, fuperiùs in ramulos aliquot divifi, flores fuftinentes fingulos, fatis amplos, Hieracii. Radix parva, longa.

In quibuídam Bavariæ fylvis plantam hanc observavimus, ejus iconi apud Tabernamont. & Ger. Locus.

* 2. Hieracium minus Dentis leonis folio oblongo glabro C. B. Hieracii parva species, Hyoseris anguftifolia afpera J. B. The lefter Swines Succopy of Dawkwecd.

Exigua fed craffiufcula donatur radice, fuccisà nonnihil ac fi præmorfa effet, pluribus fibris ornata: faliis longis & angustis, hirsutis, in terra spariis: caulibus duobus aut tribus, glabris è radi-ce prodeuntibus, non multò plus palmum longis, versus superiora urplurimum in binas alas divifis, quarum extremitatibus infidet flos unicus, luteus, plenus, fatis magnus. Tota planta amaricantis oft laporis. Tabern.

Lucos multum amat (inquit) frequens etiam in folo arenofo, gramineo & fecus vias. Magnitudine, foliorum angultia & caulibus minus ramofis a pracedente differt.

3. Hieracium minimum Clusti, Hyoseris Tabernamontani & Gerardi Park. Hier. minus folio subrotundo C. B. Hyoferis mafcula Ger. Small Swince Succopp of Dawkinced.

Radix quam ernimus alba erat, fimplex, altè in terram descendens, pancis fibris donata. Folia è radice exeunt multa, bellidis ferè fed paulò longiora & ferrata aut dentata; five ex angusto principio paulatim dilatata, apicibus subrotundis; subglauca, lanugine adeo brevi obducta ut negligenchio pattatani unitata, apisaus introduttans, inaggiatat, itanggias auto 1651-1650 casa la registritus intuenti glabra videatutu. Caules ex eadem radice emergiant in foliorum medio plates Linterdum unitus] nudi, prope terram rubentes, versis fiunmum ramofi, ramis juxta exortum rubentious, ad quos exigua quardam foliorum rudimenta cauli admalguatur. Caules omnis, contra ferrential descriptions of the contraction of the contracti quam in ahis plantis, extuberantversus capitula, craffioresque fiunt & tandem fiftalon, cum infe-

8. Chondrilla

Lacue

riùs folidi fuerint; finguli fingula capitula globofa fustinentes, ex quabus flores parvi, lutei, flosquis

brevibus, calicibus vix productioribus compositi. Provenit inter legetes locis parum arenolis & terra friabili, ut rectè Clufiùs.

4 Hieracium parvum Creticum Park. Cluf. minus flore ex albo carneo C. B. Small Batchweet of Candy.

Cluf.

Cluf.
Elegans est plantula cujus sena aut plura folia summa tellure diffunduntur, qua parte radici adherent angultiora, extrema parte latiora, per ambitum incifa, medio nervo purpurafcente: inter que rent angultiora, extrema parte latiora, per ambitum incha, mento nervo purpurafcente: inter que nafluntur bina ut territ cambienti, circiter pedem alti, enodes, prateriquam fuprema ferè parte ubi in binos ramos dividuntur, fubnafcentibus parvis foliolis valde incitis. Flore, in extremis faftigis nafluturur, faits grandes pro plantar proportione, ex multis foliolis fibi invicem incumbentibus conftantes, fupernt parte profits albis, fubrus carnei (fi ità appellare licer) coloris. Radix eff fingularis, oblongiulcula, fuperntè craffior, deinde paulatim ad infimum ufque gracileicens, aliquor lateralibus fibris donata, untar radicis Cichorei fylveltris.

CAP. V.

De Hieracio simpliciter disto.

Pleracium Lechaer i. e. Accipitrina eò dicitur quoniam Accipitres scalpendo cam, succoque Teracum Tiegawa I. e. Accipitrina eo dicturi quoinam Accipites scapenno ean, fuccóque ocus tingendo oblicuniatam Com findres difcuriant. Plin. Ib. 20. cap., 7. el properca force quod pappi ejus Accipitrarius utiles funt ad vomitum Accipitribus ciendum. Properca Hieracium à Soncho differ caulibus graculioribus, ne adde tieners & fiftulofis ; feminibus longioribus, non compreffis fed reregulealis aut angulofis. Que Chondrille nomine feruntur planta;

vel ad Lactucæ, vel ad Hieracii genera pertinent. Pulmonaria Gallorum, cui congener est Hieracium arborescens, à reliquis Hieraciis seminibus

parvis nigris differt.

Pilofella feu Auricula muris feminibus parvis nigris cum Pulmonaria Gallica convenit; flagellis repratricibus, & caulium foliorumque pilis ratioribus rigidiusculis, ab eâdem & à reliquis Hieraciis

A. 1. Hieracium minus premorfa radice, sive Fuebsii J. B. Hier. Chondrille soite glabro, radice suc-cisa majus C. B. minus premorfa radice Park. Halbatucch with bitter toots; Bellotte

Radis ima parte plurimum præmorfa, fibris plurimis albis, alimentum haurit. Folia ad radicem plurima, longa, angufta, utrinque laciniata laciniis longis anguftis acutis, in mucrones pralongos acutos definentia, alias hirfuta & pilofa, praceipuè circa coftam mediam, alias propemodum glaacutos definentia, alias hirfitra & pilofa, præcipuè circa cottam mettam, atias propemodum glabra, hilari interdum virore fiplendentia, nervo medio albo. Inter hac eaulis emergunt plures, ad terram primò reclinati, deinde flexu arcuato paulatim se erigentes, cubitum aut sesquicustium longi, firitati, inanes, ramosi. Caulium & ramorum summitatibus serse innascuntur bene multi, pediculis longis, lutei, foliofi, è calice oblongo, modicè squamato, hirstuo. Ad primam divarcationem appontur folium iis qua ad radicem simile, ad superiores caulis & ramulorum divarcationes minora, angusta & oblonga: quin & simmi caules & ramuli se many divarcationes minora, angusta & oblonga: quin & simmi caules & ramuli seu mortinative sufficients. Simma pappo adherente alarmi. dam foliolis seu foliorum rudimentis vestiuntur. Semen pappo adhærente alatum. In pascuis frequens Julio & Augusto mensibus floret.

Hieracium folius & tacie Chondrillæ Lob. Chondrillæ folio hirfutum C. B. item Hierac. Chondril.

A. 2. Hieracium longius radicatum Ger. emac. Park. Hier. Dentis leenis folio obtufo majus C.B. macrocaulon junceum, sive minus primum Dodonæi J.B. Long-tooted Hawkinged.

Ex radice crassa, alba, simplici, succo lacteo amaro turgida, altè in terram descendente, caules ex-Ex radice crafta, alba, limplici, lucco lacteo amaro turgida, are in terram delcendente, caule ex-cunt cubitales & alciores, complures, angulofi, arcovirentes, concavi, in ramos aliquot divifi, ima parte raris pilis hirfuti, fuperne glabri, rudimentis potitis foliorum quam foliis verliti. Flore fum-mo cauli & fingulis firentis infriente fingali, Hedyapnoidis, Jucci, è fiquarrofo & glabro capitulo emi-cantes, puribus fofculis arché fitipatis compositi, quorum finguli fingulis infident femilium longis, tentulos, ruffis, quibus in longos & tentus mucrones productis adnafcuntur umbellular papori, sul noci is religious fiu generale stacilis & certis diffinimistir, unima list andicunture. qui noti à reliquis fui generis tacilità & certuis diffungutur, quam alla quicunque. Pela pleraque omnia ex radice fatam orta per terram fiparguntur, utrinque laciniata, hirluta, in obtufirm nucro-nem delinentia, tenera, lanugine beviore quam Hieraci Dentis leonis flore fingulari.

Junio, Julio & per totam astatem floret, in pascuis ubique.

Lib. V. De Herbis flore composito, &c.

2 3 I

2. Hieracium villosum Sonchus lanatus Dalechampio dictum. Sonchus lanatus Dalechampii J.B. Son. villofus luteus major C. B. Park. Woolly Dalukweed.

In cubitalem altitudinem & ampliorem excrescit, foliss per caulem crassifusculum, pilosúmque fortuitò dispositis, duarum triumve unciarum longitudine, culmi latitudine, nonnihil finuatis & subinde veluti corrofis, ad Cyani folia nonnihil accedentibus, nervo unico fecundum longitudinem excurdeventa corrors, and yant rota nominii accessionois, nervo umoo secunduntur. Superior par scalis-terente, tomentotis, nullo pediculo nixis, ad quorum radioes ramuli enaturur. Superior par scalis-ramofior in plurimos furculos molil lanugine obbitos divarlente; flores gerens aureos Erigéronis, tandem in pappum fatificantes, edición circundatos tomento delicaro de moli pubefentibus. Ra-tandem in pappum fatificantes, edición circundatos tomento delicaro de moli pubefentibus. diee mittur fatts craffa & longa, non multum fibrofa. Planta ficca nonnihil amara.

Circa Meffanam Siciliæ, & Monspelium Galliæ Narbonensis plurimum sponte ortum observa- Locum.

Tota planta (inquit J. Bauhinus) lacteo fucco turget Cichorei modo, guftúque amaro prædita est, sed minus quam reliqua Cichorea, quorum & facultates obtinet, licet imbecilliores.

4. Sonchus villosus luteus minor C. B. Park. rectius, Hieracium tomentosum minus. The lester moolly Dawkweed.

Ex radice rufa, longiuscula, fibris carente cauliculi bini, terni, rotundi, nonnihil villosi palmum superantes, & in summo in ramulos binos ternosve divisi prodeunt; folia pauca ad radicem, uncias quattion longa, fed angulfiffima, lacinis late à fe diffantibles & lavibles divila, que circa caulem ftrictiffima & uncialia: Flores in fumnis ramulis intense aurei, ex parvis capitulis suavi tomento villofis prodeuntes, in pappum abeunt. Tota planta leviter tomentofa est.

Monspelii in luco Gramuntio provenit. Descriptio est C. Bauhini in Prodromo. Hujus etiam J. Bauhinus verbo meminit in prioris de-

feriptione; interdum, inquiens, hac planta palmaris eft, foliis minoribus, laciniatis. Circa Melfanam Sicilia metropolin alteram Sonchi lanati (peciem à lanato Dalechampii di versam invenimus, foliis tamen (quantum memini) minime laciniatis.

5. Hieracium Apulum suave-rubente flore Col. Dentis leonis folio, flore suave-rubente C. B. Datusweed of Apulia with a flefh-coloured or red flower.

Radice nititur fimplici, alba, rectà descendente, paucis fibris donatá, succo lacteo turgida. Folia in orbem spargit, ut congeneres, brevi lanugine utrinque hirsuta, ima seu primò erumpentia ferè integra, paucis denticulis donata, ab angusto principio in obtusum mucronem sensim dilatata, poste-

tegra, paneis denticulis conata, a anguito principio in Octomin motoricie i icimi unacate, porte-riora & que in caulibus exiftunt profundioribus laciniis Cichora aur Dennis leonis fecue incida. Caulte ab cadem radice emergunt plures, dodantales aur pedales, tenues, fitrati, foliat, rigiduri-cult, raria pila obisti, foliai ad intervalla majora vefitri alternatim politis, è quorum finubus ramuli ex-eunt. Flores in fummis caulibus & ramulis, antequam aperuntur deorfum nutart, Aquilegiæ flo-rum in modum, è calice (quamofo, fuave-rubentes, faits grandes; quibus marce(centubus, capitula) lanugine alba, longa, supra calicem eminente pubescunt. Semen longum, angustum & tenue, ruffum. Oder totius plantæ ad caftoreum quodammodo accedit aut opium.

Loco natali Aprili mense floret, serius apud nos; natalem autem locum titulus indicat.

Hoic affine est & ut puto, idem, Hieracium intybaceum storibus ex purpura rubentibus C. B. intybaceum X.Clus. hist. intybaceum store carneo Park.

Quod ex fingulari radice statim multa promit folia, Cichoreo sylvestri similia, Erucze modo in lateribus divila & velut erofa: deinde inter illa multos breves cauliculas, minoribus folius, minuique incifis cinetos, & in frequentes ramulos divilos, dodrantales aut longiores, nudos, furmmo faltigio suftinentes calicem seu capitulum septem aut octo squamis hirsutis constans, è quo flos exit denis aut duodenis foliis exterioribus, totidem internis minoribus præditus, coloris elegantis ex purpura ruам, мномым голь заканополь, котает писти» винополя ружины, coloris elegantis ex purpura ru-bentis, cui fuccedit парры, in quo oblongum & gracile femar fulcum. Annua videtur planta, fubinde tamen novos flores proferens, ut tota æftate, imò etiam in medi-

um usque Autumnum florida conspecta sit.

Hæc descriptio Clusiana in omnibus serè convenit nostro Hieracio slore carneo; ut minime du-Hzc cescripto Cumana in omnious fere convenit monto riferacio nore canaco; at immine dubium fit candem plantam fuific Hieracium ithoc Cluffi cum nobis deferipto, ut refeè judicat Parkinfonus nofter. Quin & locus convenit, nam planta Cluffana nata eff femine ex Italia miffo; quocirca C. Bauhinus perperam eas diftinguit & diverfas facit.

Huic infuper, descriptiones ejus apud Bauhinum utrumque attentè legenti & confideranti, onininò eadem effe videtur.

Chondrilla purpurascens satida C. B. Park. hirsuta rubente store J. B. cujus descriptionem subjicie-

Plures ex cadem radice fimplice, alba, dura, fibris donata, lac fundente caules attolluntur, pedales & cubitales, folidi, lactiflui, tenues, ftriati, lingularibus foliis donati, quorum fingulis linguli infident flores, monoclont, colore ex albo purpuralcente, dense folis per extremam oram crenatis ft-pati, ex calice thorulis hirfutis canaliculato, cui ad bafin haud fecus atque in Hedypnoide promininI ocus.

Z cons

Varietas.

la appolita folia caque glabra: Ea porro florum tubinde est pramatura focunditas, ut vix semuncialem longitudinem affecuti caulium rudimentis jam tum capitula florum pradudia innafcantur. Folia vel à radice statim, vel ab imo caule per terram sparquntur [nam in caule reliquo ratiora funt] Hedypnoidis laciniis, quibus magnitudine tamen cedunt, utrinque hirfuta, odore gravi, fue cedunt femina longa tenuia cum pappo.

HISTORIA PLANTARUM.

Vide fis descriptionem hujus & figuram apud C. Bauhinum in Prodromo.

Unde apparet C. Bauhinum ex una planta tres facere.

A. 6. Hieracium Castorei odore Monspeliensium. Hier, minus Cichorei vel potius Stabes solio birsutum Cat, Cant. Hough Dawkineed with the frent of Castog.

Ex radice fimplici, lignolà, alba, caules exurgunt plures, ramofi, hirfuti, femipedales aut altiores. Folia ci angusta, hirsuta, laciniata, Stabes & Salamanica prima Clussi, sed longè minora, in acutum mucronem definentia: Flores lutei parvi, citò marcelcentes, quibus delaplis, calicibus conniventibus, capitula in ventrem canaliculatum turgescunt, papposam lanuginem nitidam è summi-

niventibus, capitula in ventrem canaliculatum turgelcunt, pappolam ianuginem niticam e tunimi-tate prominentem offentantes, qua în re Hieracium flore carneo amulantur. Tota criam planta non obfentum Caftorie odorem lipirat, quemadmodum & illa. An Hieracium Amygdalas amaras olens, five odore Apuli fiave-rubentis Cat. Parif. In palcuis non procul Cantabrigia primulm invenimus, poftea aliis în locis. Monifpelii, ubi etiam fionte proventii, nobis offenfa fut hac fpecies fub titulo Hieracii Caftorei odore; fub quo etiam fionte proventii, nobis offenfa fut hac fpecies fub titulo Hieracii Caftorei odore; fub quo etiam in Indice plantarum circa Monifpelium nafcentium à D. Magnal depingitur & defenibitur.

* 7. Hieracium medio-nigrum Bæticum Park.

rare.

Justior aut quinque parva, oblonga, angusta, glabra è viridi albicantia, in terram resupina emitti folia, minus protundo laciniata, media costa albicante: inter que cauliculus exfurgir, plemutut feita, minus protundo laciniata, media coltá albicante: inter que canticulus exturgir, plerunque unicus, ex viridi albicans, fritatus, ramolis, felquipedal alrindine, falir paucis, nunoribus ad nodos feu divaricationes velfius, denticulis paucis aut nullis incitis. Summis caulbus & ramulis infident florer, finguli fingulis, Hieracii, parvi, denfo muliplicum flocialorum flipati confiantes, colore pallido cum macula in medio aero-purpurea; quibus faceedunt femina parva, leucophiza, Janugine brevi barbata. Radis lignola, annua.

Hinti femina ex Hiftigania armili Radis.

Hujus femina ex Hispania attulit Boelius.

Datur & alia hujus species omnibus partibus triplo minor, alias similis. Hec planta insigni nota, macula, nigro-purpured in medio store ab aliis omnibus Hieraciis facile di-

8. Hieracium calice barbato Col. falcatum barbatum Park. proliferum falcatum C. B.

Huic floris calix oblongus, fquamulis five foliolis oblongis, tenuibus & incurvis, ut hirfutus five barbatus undique videatur. Flos verò pallidus Maio mente oblongus, nec fatis hians & latus. Fo lia parva, triunciali longitudine, angulta admodum, raris denticulis ferrata, mollia, nec Lavia, nec hiritura. Canlis tenuis elt, pedalis, duobus tribulive foliolis harentibus alternatim ornatus, & in fummo florem, & ex illius latere foboles emittit, in quibus alii flores altius emergunt Impiæ vul-Locis Australibus in maritimis ferè provenit juxta oppidum dictum Torre del Annunciata non lon-

gè à Stabii ruinis in Vesiuvii radice. Circa Messanam & Monspelium frequentem observavimus. Huius

descriptionem pleniorem videsis in C. Baubini Prodromo. Hujus speciem minorem bildem describt C. Balunius, quam Hieracium minimum falcatum appellat, qua in paucis à pracedente pratterquam parvirate differt. In arenoso maris litore non longe

* 9. Hieracium alterum lævins minimum Col.

Nudus ferè huic caulis est, pedalis ad summum, tenuis admodum: Radix exigua, parum fibrofa. Foliola emittit vere, in terram ftrata, circa radicis caput exigua, oblonga, nec unciam longi-1a. Foissa emutut vere, in terram trrata, circa ramos capit exque oboliga, ite tircam longitudine fuperantia, finuola atque lanugine quadam hirfuta, locis verò pinguioribus triuncial longitudine, & femiunciam lata: cui plante (ob humoris abundantiam putamus) caulem in medio fipite exuberantem monfriofium in multo sofervavimus. Exiguis av tix configuras alsa idernatim vefituri, ut indus fere appareat, fingularis plerunque; fed aliquando binos etam caules deinde obvetitur, ut indus fere appareat, fingularis plerunque; fed aliquando binos etam caules deinde obvetituri, ut indus fere appareat, fingularis plerunque; fed aliquando binos etam caules deinde obvetituri, ut indus fere appareat, fingularis plerunque; fed aliquando binos etam caules deinde obvetituri, ut indus fere appareat, fingularis plerunque; fed aliquando binos etam caules deinde obvetituri. fervavimus. Florem in lummo profert luteum Senecionis, calice squamoso, lavi, oblongo, quo senescente in globum papposum semen oblongum, fulvescens efformatur, atque perfectum, ut in congeneribus avolat.

Maio mense floret. Cum superiore invenimus una.

A. 10. Hieracium echioides capitulis Cardui benedicti C. B. Hier. capitulis Cardui benedicti maximum, Buglossium echioides quibusdam J. B. Buglossium luteum Ger. Buglossium luteum sive

J. B. Multifica radice nicitur, craffitudine digitali, albă, lac amarum fundente, annua. Caulii bicubitalis radicis craffituem aquat, firiatus, rubens, denliffimis fpuns, acuts, rigidis, fed facile caulem relinquentibus horrens, fuccum indem lacteum è vulnere fundens, ramis compluribus brachiarus. reinquentious norrens, incomi nucem tacreum e viancie rutuens, ramis compiurious oracinatus. Folia Bugloffx, finuofa, longa, multò magis fipinis minacibus horrida. Flores Hieracii crocantes, in pappos facefientes, è calice thorulis hifpidis canaliculato. Semin oblongum fulvum aut fubruffium. Annua est planta, seipsam reseminans; floret Junio & Julio.

Ad agroum margines inque septim aggerbus, non raro & in excluis sylvis sponte oritur.

Usurpatur pro olere in cibo: Ventrem molline creditur.

11. Hieracium Echioides capitulis Cardui benedicti majus Arabicum folio finuato Hort. Edinburg.

Hane speciem nebis nondum videre contigit.

A. 12. Hieracium asperum majori slore in egyvum limatibus J. B. Cichoreum pratense luteum asperum Park. Cich. prat. lut. bussium asperum v. vel Hivacium birssum festit causem ambientibus C. B. & Cich, montamum angustissium birstite asperum quistem ex sonemita J. B. frairis. Hier. asperum Ger. Rough Halbilweed with a large flower, pellow Duc-

7 R Satis crassic radices, multifidæ, compluribus fibris donatæ, colore ad buxeum inclinante, lac fun-Some dance, reasons, influencias, compunidas norte donada, contre au buxeniu incumante, sac run-dentes amaro fapore, verum non infigni praditum. Caulei ex cadem radice multi furgum, teretes, ftriati, rigidis pilis afperi, ramofi, lacteum faccum manantes, cubitales & altiores. Folia inferio-Hriatt, rigidis pilis afperi, ramofi, lačeum fuccum manantes, cubitales & altiores. Falia inferiora quidem duos intendum palmos longa, ficquiunciam lata, acuminata, primum atrovitentia, post de coloris intentione nonnihil remitentia, hripada, acuminata, finuata per margines, & alquantulum cripa; fiperiora veve firenatum cutilbus adherents munora, acutiora cateroqui fimiliar. Sapor utrique fubatamats. Flora fus finguli pediculis, modo longis, modo brevibus, posferiores prioribus, ut in Impia Plinia, alcorribus initalent, Tuffilaguns floribus pares, lutei. Foliola exteriora majora, crenata, ex capitale de longis foliolis multas fuguamanto, lubasfero, quod delapfis floribus in ventrem canaliculatum turgeficis, fones claudens lanugine obtitum.

Cum Hieracio cavitulis Card, hemedisti multa comuninia haber

Cum Hieracio capitulis Card, benedicti multa communia habet. La agroum marginitis, finque afperis collisse focus agros & vineas provenit. J. B. Julio, Au. Leon & Tempus.

Tempus. gusto, Septembri & Octobri mensibus florens.

Hieracium montanum majus latifolium J. B. latifolium montanum Ger. emac. montanum latifolium glabrum majus C. B. Park. Szent byoad-leaved mountain Dathitheco.

Radice nititur brevi, nigro-incana, succisa, digitum minorem craffitudine aquante, fibris mulcis Radier nutuur brevi, nggo-incana, juccut, diguum minorem crantutaine aquante, fibris mulcis albis, in extremitate bifurcacis donard, lache pragnante faporis multium amari: Faliii longis, latis, cripis, ex albo incanis, rigida langine obductis, Hieracii echiolis foli in modum effigiatis, eld duplo latioribus, brevi petido harentibus, caulem amplectentibus, praferrim fuperioribus, acuminatis. Inter folia ad finem Augulti procedu caulit rotundus, afper, pollofs, fipribaman unama em melia falialis candi anno mentione de mediam longus, quandoque in duas aur res alas divifus, in quibus caprula craffa exorumun, combinatione de mediam qui candi can multis foliolis constantia; forem producentia luteum, plenum, qui, ceu alii hujus generis, in floccum abit, ac una cum *femine* nigro ventis dispergitur. Tota planta lacte turger. Harcyniæ summis montibus incola.

Hieracium montanum latifolium minus Gev. montan. latif. glabrum minus Park. C. B. latifolium glabrum ex walle Griethachiana J. B. The leffer hyoad-leaved monutatin Daunis.

J. B.

Priorem hac amulatur, licet radix minor fit, & folia angultiora & paulo breviora, inferiora criam longiore pradica furn pediculo, extera verò pediculo carent, caulum amplectenta, ad exortum angultiora quàm prioris, tenera, mollia. Cantin abit in quanque, fex aut leptem flammula, quabus fin guils foi inferi unicus, lareus, pracedents floribus par fed paulo minor. Tota planta amara eft.

Uno chicaroni. De marchine de description de la consideration who inference in & Tabrim. Defermicion

Hanc observavit J. Bauhinus in valle Griesbachtana Maio storentem ut & Tabern. Descriptio Locat.

In Catalogo Horti medici Leydensis invenio Hieracium montanum latifolium glabrum non descrip-

Lacus

15. Hieracium montanum alterum хетоцияльно Col. montanum birfutum minus С. В. 29oun tain Dankinged with long flender fallis, and fmall flowers.

E tenui, brevi, fibrola, parum flavicante radice pauca promit folia fecus terram magna & longa Hieracio aut Seridi fimilia, hirluta, mollia & que facile citóque marcefeunt. Caulem quidem Junio & Julio mense, tenuem [prope terram tunen satis crasium] admodum longum, hominis serè staturam aquantem, ex viridi lutescentem, hirsutie albentem, asperiusculum, lactescentemque, alnaturant aquartem, ex virial metacentism, minute autoritem, apprintentum, tactercent inque, al-ternatis in fempedalibus diffantus harentibus foliar, abfque petiolo ut in congeneribus, latiore origi-ne eum amplexantibus, fitamiri parte in longas alas plurefque fiffum, in multos fe tenues longófque petiolos dividentes, in quibus oblongi calices foliolis dense confirmed fuperflant, & in illis flore emicant luter, admodum parvi, fed Hieraen amuli & fimilium, congenerifque planta Dodonao Lampfana dicti. Somen parvum, nigrum pappolum. Tota planta lacte turget, nonnihil tunc amaro fapore vifa.

Locus.

Hujus ortus in fepibus Æquicolorum villæ Mercato dictæ, nec ibi multa.

Poftquam semen dederit radicitus exarescir: ex semine autem deciduo novæ plantulæ Autumno exorumtur, que per totam hvemem durant.

C. Bauhinus Hieracium mont, hirfutum minus appellat, cum tamen planta fit fatis grandis &

L'in acre Co.

Locus

I ocur.

Eius plantæ quam nos è semine hoc titulo misso ortam in horto nostro colimus caules summi vel glabri sunt, vel adeò brevi lanugine birlati ut glabri videantur, striati, concavi: Flores exigui, pallide stavi, antequam aperiantur oblongo & veluti columnari calice è simplici palorum ordine composito, Senecionis storibus similes apturent : ad calicis basin unus squamarum acutarum ordo. Delapso store calices in ventrem turgescunt. Semen non nigrum ut in planta F. Columna deferipta, fed citrinum eft.

A. 16. Hieracium luteum glabrum seu minus hirsutum J. B. Cichoreum pratense luteum levius

Radice nititur crafsà, fimplici, pluribus fibris donata. Folia ad radicem plurima, profunde lacinia-ta, glabra, adeo Cichoraccis fimilia ut diffinguere fit difficile: Caulis nunc unus nunc plures majores & firmiores quam in alia quavis Hierach specie nobis cognita, canaliculati, inanes, cubitales aut bienbildes, rubentes, propo finamitates in ramos aliquot divili. Ad fingulorum autem rami-lorum exortum apponitur folium is que ad radicem fimile. Flores pediculis finguli donati, Lamp-fanz florum forma, nontulu majores, firmiliter lucie ex capitulo caniculato hirluto, qui in pappos abeunt: Semen relinquitur minut, m. firiatum, fudicum.

Hujus flores, capitula, & femina onnium que in Anglia fponte proveniunt Hieraciorum minima funt, fi Hyolerim excipias, caalis autem major & firmior reliquis.

In pascuis frequens occurrit, & aftare floret.

* 17. Hieracium pulchrum J. B. Cat. Monsp.

Ad Dentem leonis laciniis, & Cichorium Sylvestre accedunt hujus folia forma & hirlutie, prima verò minus laciniata, alia alternatim per caulem, at faporem nullum manifestum gustanti offrom the guide alions of minora reddundry. Caulis unions, rectus, frataus, britaus cobials, folia alternatin orientibus amietus, que fine pediculo latam habent bafin cum alis. Flore in cacumine numeron, ex pedicalis propriis Hieracii fimiles, lutei, in pappos facessentes. Radix non magna cum fibris aliquot craffiufculis.

Monspelii vidimus florens Maio, inquit J. Bauhinus. D. Magnol copiosum invenit in humidis satorum & vincarum fossis tota aftate cum flore. Nobis nec ibi, nec alibi apparuit : nec mirum, siquidem Autumno duntaxat & hyeme Monspelii commorabamur.

* 18. Hieracium pulchrum ramofum Sprengerianum J.B.

Caule est sesquicubitali & altiore, piloso, ramulis alterno situ ex longa distantia brachiato, ad quorum alas harent infernè quidem ex principio angusto longa ac dodrantalia ferè folia, sescunciam lata, profundis & amplis incifuris ordine quodam ferrata ac pane laciniata, nervo infigni per medies, promunos es ampa memos serime quodan rortad as peirs neumada, nervo migni per men-um excurrente : fuperne veró folia breviora, lato principio & velur alis caulem amplectuntur Per-foliate inflar. Flore in fummitatibus lutei, quales in Hieraciis, in fingulis ramis quini, feni plus minus, qui temporis progressu in pappos sacessunt. Tota planta pilosa, potissimum in ramis, in qui-

Ex ficca pianta descripsit Autor, caque non perfecta.

19. Ciebrium dulce Neapolitanum Park. Sonebus latifolius leviter birsutus C. B. recțius Hieracium dulce Cichorii foliis. Sweet Palukweed with Succorp leabes.

A radice longa, nigro cortice obductà, intus alba, & lacte difrupta manante dulci, frequens toto anno regerminat. Folia illi Cichoracea, minus profunde incifa, pulpola, carnofiora cateris congeneribus, nec afpera, fed lem obducta hirfurie, colore obscurè virentia. Caulem veris fine producit,

Lib. V. De Herbis flore composito, &c.

bipedali & aliquando majori altitudine, rotundum, folidum, hirfutum, colore candicantem, ramulis in liammo brachiatum; in quibus felia lata, magis profantic meita fine petiolo hærent, fimilia illis Sonchi & Cichori veficarii dicti. In fumno in oblongis hirlius calicibus Hiracao au Soncho fimiles fed hilari aureo luteo colore flores edit; quibus marcel centious copiolo femine turgidi recho hinnes fea man aureo naco cione notes cur; quious narientecinensis copioto Jemne turgiai re-manente afises oblongi, colore obleure rufofeente, atque pappium candidum, tenuem mollem ha-bente quo maturitatem adepto avolar, ur congenerilos eventi. Æffate perficitur. In umbrofis vallium faxotis & Septentrionalibus locis Valvenfium frequens eff.

Svivestris Cichorn figuram foliis repræsentat & habitu plantæ: gustu verò est adeò amaroris

expers, ut omnino dulcis palato fentiatur.

20. Hieracium latifolium montanum Genevense folio Conyzæ majoris Monspessulanæ, I. B.

Caules edit plures, cubitales ac estam majores, cavos, crassos, hiesutos, qui superius in aliquot breves ramido divis, fiera genuti luceo, magnos, Hieracii capitilis lapers pares; tandem in pap-pos evanefcentes: falia infima Convze Montpellulane majoris foliis paria, palmari circirer longipos evaneticentes: reina minima. Contras tratagoramento approvamento per caulem alternatim funre dispolita, cau-lem modice amplectentia, hirfuta portifinium parte inferiore, minus tamen afpera quam Hierarchia. um alperum. Redices fibrole, craffiulcula, mgricantes & craffis capitibus. In afcenfu monta Jure prope Thuri have plantam invenimus spontaneam. Suspicatur J. Baubinus Locu,

bane traditam à Clusio pro Hier. Britamico: Nobis aliter videtur.

21. Hieracium montanum Cichorei foliis nostras. An Hieracium Britannicum Clusii? Hier. Alpin. afperum Conyze facie C. B. Succogy leaved Mountain Dawkinced.

Radices habet fibrofas vivaces; caulem sesquicubitalem & altiorem, angulosum seu striatum, glabrum, inanem, non admolumfirmum, folis veftirum per intervalla quinque vel fex, glabris, circa margines dentatis, bati fua caulem amplexantibus, ad Pelmonaria Gallorum folia accedentibus. Folia inferiora & ad radicem longiora funt, & circa margines profundiùs incifa, Dentis leonis aut Cichorei foliorum æmula.

In funmitate caulis, Pulmonaria dicta modo, fores complures gerit Pulmonaria, quorum calices pilis longiufculis futicis hir futi funt. Semina fubrutha.

In montofis Septentrionalibus Anglia, locis udis & humectis, præfertim fylvefis oritur. The months separate memors and cluttum in plerifique cum noftra convenie, nifi quòd femen longiulculum, fixiatum candicans faciat, quod nobis fubruffium; verum hac differentia non eft tanti ut diverlas plantas credam: præfertim cum quas ille vidit flirpes Londini in hortis Richæi & H. Morgani Pharmacopœorum (qui Cichoreum montanum nuncupabant) ex Borealibus Britanniæ regionibus, ubi iponte creverunt, delata fuerint.

Hieraciam Cichoroides vesticarium nobis.

22. Cichorium sylvestre vesicarium pratense Col. pratense vesicarium Park. pratense, hirsutum vesi-.carium C. B. Bladder Succorp.

Folia habet virentia, splendida parum lavia, tenera, mollia, Cichorii magnitudine, divisura & colore; [variat quidem iidem locis, feliis aliquando latioribus & hirfutis afperioribus & minus profunde divilis per ambitum] petiolis circa radicem & caulem rubentibus: Radicem parvam, lon-gam, craffutculam, nigrefeentem, intus lactefeentem. Martio menfe feliu inventur in orbem expansis, in medio umbilico vesica, regia nucis magnitudine, molli, tenui membrana obducta, intus membranosos folliculos habente: Hi caule se perficiente dehiscentes in alas & flores membranofis conceptaculis expanduntur. Caulis est firiatus, crastis, afper, nigricante hirfutie, cavus, rotundus, alternatim folus harentibus cinctus; circa fummum latioribus, brevioribus que minus profunde incifis, atque folliculi modo alas cum velicis etiam amplectentibus in caulis fummo : in quibus e foliacea, membranulæ modo tenui bafi, fex foliolis cavis confirueta, quæ antequam fiores paudantur illos botrorium modo incluíos habet, flores emicant, longis calycibus Hieracii modo lutelcentibus foliolis, inferne purpurantibus Eranthemi modo, intus multis coacervatis staminibus extuberantem umbonem conficientibus, qua tandem perficientibus se pappolis seminibus evanescunt, iplaque femina perfecta evolant. Tota lacte turget amaro, atque in Apuliæ Cirinola in caule concrescit: usu pro Cichorio usurpatur, sapore simili.

No have plantam in [spilits & aground managunblus non longe à Liburne portu in Etruria copiofam Lond. spoule provincum desprovingmus, Junio mense.

Si flosculi coacervati umbonem medium conficientes planifolii non sunt, sed breves margine in aliquot segmenta deviso ut in Corymbiseris dictis, anomala & sus generis planta est, papposa quidem & lactescens, non tamen flore planifolio, natură pleno. Ego (quod dolei) florem non ebservarii; & forte nondum floruerat cum eam primum invocui, nec enim bene recordor.

Locus

I ocus.

CAP. VI.

Hieracia quedam complettens C. Baubino in Prodromo descripta, nec nobis visa, nec aliis ante eum (auod (cimus) Botanicis tradita.

TOrum nonnulla à P. Magnol M.D. Monspeliensi circa Monspelium inventa descripta & delineata funt, in Botanico fuo Monspeliensi.

* 1. Hieracium minus glabrum C. B. prod. Park. Small Hawkweed with finooth thining

Ex radice albicante, oblonga, tenui, cauliculi palmares, rarius pedales, tenues, laves, virentes, in alas divili exurgunt. Folia habet pauca, ex virore splendentia, oblonga, angusta, raris laciniis pradita, quorum quadam bali latiore, & alata, cauliculum amplexantur. Floribus est minoribus quam in ulla specie, aureis, quorum singuli singulis pedicellis unciam superantibus insident, & aliorum more in pappos abeunt. Apud nos circa autumnum floret. In agris reperitur.

* 2. Hieracium Dentis leonis folio, floribus parvis C.B. prod. Park.

Ex radice parva, lignosa, fibrosa, capillacea & albicante, caulis pedalis, rotundus, aliquantum hufutus exurgit, quem ad radicem folia pauca, subaspera, corrosa, acuminata, uncias tres longa, femunciam lata cingunt: In caule ad ejus medieratem pauca, folum dentata, etimque bafi fua complectentia: cujus fummo floiculi plures lutei pedicellis breviffimis infident.

Hoc in Gallia Narbonenfi circa Massiliam reperitur.

* 2. Hieracium Dentis leonis folio bulbosum C. B. prod. Park.

Radix ex aliquot oblongis quafi Afphodeli bulbis composita, de se mittit caulem cubito altiorem, nudum, levem, striatum, circa medium in ramos pedales, (unum vel alterum) divisum, quorum quilibet storem parvum, substavum sustinet. Folia ad radicem per terram sparsa Dentis leonis fimiliter finuata & corrofa, infernè molli lanugine pubescentia, supernè subaspera, unciam lata,

In herbidis pratorum & fatorum marginibus circa Laterum invenit D. Magnol, cui pro hoc maxime placet figura Hieracii inrybacei Tab.

* 4. Hieracium tomentosum Hispanicum C. B. prod. Park.

Tota planta mollis est, incana, tomentosa, radicem habens cortice rufescente tectum: caulem palmarem, rotundum, incanum: folia ad radicem oblongis pediculis donata, uncias tres quatuórve longa, femunciam lata, mollia, craffiuscula, ad formam foliorum Dentis leonis vulgaris finuata: quæ in caule angustiora, minusque profunde sinuata. Cauliculi summo stores bini ternive lutei brevillimis pedicellis infident, quorum finguli ex eleganti calice hirluto, in plures apices diviso emicant. In aridis & faxofis Aragoniæ provenit.

* 5. Hieracium maximum asperum Chondrillæ folio C. B. prod. Park.

Caule est fesquicubitali, crasso, rotundo, inacquali, striato & aspero, in summo in ramos semi-palmares brachiato, quorum ingugli ingulos sores luteos sustinent. Falsa habet pauca, alterna-tum caulem ambientia, Chondrilla modo in lacinias divida, uncias tres longa, & Institute aspera. Monspelii in asperis, quæ loca Garigues vocant provenit.

" 6. Hieracium Alpinum angustissimo oblongóque folio C. B. prod.

Ad radicem durinfoulam rufescentem folia plura graminea, palmo longiora, glabra, atrovirentia observantur; inter qua caulis cubitalis, lavis, rotundus, striatus, paucis folisi cinctus, & circa medium in plures ramulos divifus exurgit. Ramulis fingulis flos unicus, parvus, luteus infidet, cui femen parvum succedit, quod cum suo pappo à vento excutitur.

In monte Baldo reperitur.

7. Hieracium Alpinum pumilum Chondrillæ folio C. B. prod. Park. Dwarf mountain Dalukweed with Gun Succom leaves.

Tota planta palmaris est, ex cujus radice alba, cortice nigricante tecta folia aliquot prodeunt, lavia, pallidè virentia, uncias quatuor longa, pediculis longis donata, vix laciniata : inter qua cauliculus exurgit rotundus, foliis Chondrillæ modo divifis cinctus, qui in fummo in duos trefve ramulos unciales dividitur, quorum finguli florem unum, luteum fatis magnum fuftinent.

Crefcit in Sneeberg Austria.

* 8. Hieracium intubaceum flore luteo C. B. prod. Park.

Hoc foliis est Intubi, caulem proxime ambientibus, aliquibus integris, aliis in finus profundos laciniatis, longitudine uncias quatuor, latitudine lesquiunciam superantibus, atrovirentibus & lævibus. Caulem habet tenuem, pedalem, ramofum, reclinatum & lavem. Cauliculo pœnè palmari & nudo flos unicus, luteus, media magnitudinis infidet, cui semen parvum, pappo inclusum

* 9. Hieracium intubaceum flore magno albido C. B. prod. Park.

Hoc folis est priore longioribus, latioribus magisque laciniatis: flore etiam majore, albido me-

* 10. Dens leonis latifolius caulescens C. B. prod.

Caule est cubitali, hirfuto, rotundo, striato & cavo, quem folia basi alata, in lacinias aliquot divisa, subrotunda, uncias sex longa, sesquinciam lata, marginibus nonnihil pilosis cingunt, quaque in caulis summo leviter tantum simuata proximè eundem vestiunt. Flor magnitudine tere & colore, sed pallidiore, ut in Dente leonis vulgari.

11. Hieracium montanum rapifolium C. B. prod. Park. Curnep-Icaved Datubluced.

Ex valice rufcicente, oblonga, parum capillata folia pauca, ad Rapæ vulgaris modum, in lacinias fibrotundas, per margines finuatas & ad tactum alperas divila, pediculis oblongis, rubentibus & alperis donata, prodeunt: inter quæ caulis cubito altior, cavus, firiatus, rufcicens, uno alteróve brevi folio cinclus exurgit, qui fuperne in ramulos plures dividitur, quorum fingulis for communiter unicus, ramis duo, pediculis ramen diffunctis infidet, luteus, medae magnitudimis, qui tandem in pappum abit.

In monte Walferfall provenit.

Lib. V.

* 12. Hieracium montanum foliis dentatis, store magno C. B. prod. Park. Denteb Paluhtuceb with a great Plomer.

Hoc foliis est atrovirentibus, lanugine carentibus, ad radicem maxime dispositis, uncias quinque longis, unam latis, per circumferentiam & dentatis & levissima lanugine pubescentibus: inter qua tonges, unam actes per caretimeteristation affect, exurgit qui forem nudum eumque magnum suftinet, saturate luteum, eleganti quasi calici inclusium.

Hoc in Helvetiorum monibus Gothardo, & circa Thermas Fabarias creſcit.
Hac planta flore ejulgue calice Hedypnoidem Monspeljulanam J. Bauhini refert. Ad Dentem leonis retulissem si caulis prorsus nudus, non panè nudus fuisser.

* 13. Hieracium ramosum magno flore C.B. prod. Park. Branched Patuktuced with a great

Hoc caule oft bicubitali, rotundo, fibalpero in ramos divilo, quibus fingulis fos magnus, aureus, Dentis leonis forma infidet. Folia haber pallide virentia, nonnihil alpera, finuata, & per margines exiguis pilis donata, longitudine palmum superantia, tres uncias lata, per quorum longitudinem coffa infignis excurrit, à qua per transversum venæ feruntur. In montibus Bellunensibus reperitur.

* 14. Hieracium montanum lanuginosum, laciniatum parvo store C. B. prod. Park.

Ex radice oblonga atrorubente folia plura, pediculis tres uncias longis donata, craffa, profundè laciniata, acuminata, molli languine pubefcentia, fuperne atrovirentia & quali maculata, alia fefquinneram lata, alia angustiora; inter qua cauliculus palmaris, tenius, mollis exurgit; cujus summo flores aliquot lutei, parvi, & quidem finguli fingulis pedicellis infident. Apud Monspelienses in horto Dei crescit.

15. Hieracium profunde sinuatum pubescens C.B. prod.Park.

Radice est nigricante, lignosà, fibrosà; caule bicubitali, rotundo, fistuloso, levi lanugine, ut & tota planta, pubescente, in ramos brachiato: felis ad radicem oblongis, acutis, profunde finuatis, etiam lacimatis, oblongis pediculis donatis, per caulem paucis, fimiliter acute laciniatis. Florer finguli fingulis pediculis, aurei in pappum abeuntes infident

In pratis Michelfeldenfibus ficcioribus ad dumeta, etiam in dumetis provenit.

Locus.

Locus.

CAP.

* 8. Hie-

Locus.

Lecus.

Locue

T octio

CAP. VII.

·Hieracium Pulmonaria dictum

Oc nomine Hieracia etiam fruticofa dieta complectimur: Eorum autem nota characteriof home Hole detailed and the convenient of the detailed of th flagellis quemadmodum illa.

1. Hieracium fruticosum latifolium glabrum Park. fruticos. latifolium foliis dentatu glabrum C. B. majus latifolium Pannonicum 2. Clusii J. B. The smoother broad-leabed bussip Dawkweed.

Cubitales atque etiam bicubitales interdum funt huic caules, firmi, rotundi, quadam lanugine obsiti [levissimis pilis hinc inde aspersis C. B.] quos inordinata, sive consuso ordine nascentia multa ambiunt folia, tres uncias aut amplius longa, unam lata, mollia, in ambitu dentata, lacteo fucco plena, [atrovirentia, acuminata C. B.] Summus caulis in aliquot ramulos finditur, fuffinentes imbricata capitula, è quibus prominent flores lutei, denis, duodenis aut pluribus foliolis extima parte incitis constantes, medium occupantibus multis luteis fibris. Radix minimi digiti craffitudinem zquat, multisque tenuibus fibris capillata singulis annis augescit & ad latera novos frequentioresque caules profert.

Ejus generis reperitur graciliore caule, angustioribus & vix semunciam latis foliis, in reliquis con-

In extremitatibus ficciorum pratorum inter vepres nascitur, atque etiam ad caduarum sylvarum

Plantam hanc aut ei valde fimilem inveni non longe à stagno Buls mater dicto in Westmorlandia. Folia ejus & caules nulla omnino vel brevi admodum lanugine obducta fuere; maturius etiam floruit quam Hieracium fruticofum latifolium hirfutum, quod& eodem in loco crevit.

2. Hieracium fruticosum latifolium birsutum Park. C. B. Hieracii Sabaudi varietas altera I. B. Buffp Dawkweed with rough broad leaves.

Caules huic bicubitales funt, hirfuti, teretes, rigidi, multis foliis inordinatè nascentibus vestiri, [alternatim quasi fitis] aversa potissimum parte hirsutis, tres pollices longis, duos latis, in acumen definentibus. Flores in summis caulibus quales Hieracio Sabaudo aut Pulmonaria: Gallice. Semina

Hæc planta Pulmonariæ Gallicæ perfimilis eft, iildemque in locis, nimirum fylvis & frutectis, provenit: Differt caule altiore, robustiore & rigidiore, pluribus foliis vestito.

Variat (inquit C. Baubinus) 1. Foliis uncias quinque longis, feiquiunciam latis, fubrotundis, dentatis & asperis, quemadmodum Patavii provenit, & à Guilandino Militaris Galeni & Lactaris Plinii dicebatur. Secunda Foliis est multò longioribus angustioribus, parum dentatis, molli lanugine pubescentibus, quod apud nos reperitur, licet rariús.

Ab hoc nescio an specie differat.

* 2. Hieracium fruticosum folio subrotundo C.B.

Quod caule est cubitali, rotundo striato; foliis cincto subviridibus, subrotundis, uncias duas longis sesquiunciam latis, acuminatis & dentatis, leviter hirsutis: cætera præcedenti simile.

An Hieracii Sabaudi varietas prior I. Bauhino? cuius plantam ficcam fibi à fratre Cafparo millam feribit, cui in caule cubitum excedente folia priora alternatim disposita, uncias duas longa & pollice angustiora, ovalia ferè, non crenata, superiora quosdam dentes habent, hirsuta sunt.

* 4. Hieracium fruticosum minus C. B.

Hujus (inquit) triplex varietas occurrit; nam licet ex radice fibrofa & quafi præmorfa caulis pedalis simplex exurgat, attamen foliis brevibus & lavissimis circa Patavium; at circa Norimbergam pancis, brevibus, subrotundis, in circumferentia crenatis & asperiusculis provenit. Hæc varietas loco natali fortè debetur.

5. Hieracium fruticosum angustifolium majus C. B. Park. Intybaceum Ger. rectum, rigidum quibufdam Sabaudum J. B. Parrow leaved buthp Dawkweed.

Ad cubitos duos affurgit, interdum procerius, caulibus rotundis, rigidis, hirfutis, rubentibus, lacte prægnantibus, qui in fummitate in aliquot furculos faceffunt, quorum finguli fingulos flores fuftinent, Lib. V. De Herbis flore composito, &c.

Inteos Hieracii vulgaris. Folia pra omnibus Hieraciis rigida, oblonga, rigidis denneulis tinuata, hirfuta, atrovirenta, alternatim polita. Radix dura, longis fibris donata. Inter frutices & ad fepes locis fabulofis & petraes, non tamen admodum frequens oritur. Miror Botanicos odoris non meminife, qui huic fatis vehemens eft opii. D. Dale vicinus nofter in hac planta à fe inventa hoc anno 1685. Opii odorem non percepit. Variat fortè hoc respectu,

- 6. Hieracium fruticescens soliis angustissimis non descriptum Hort. Lugd. Bat.
- 7. Hieracium I. latifolium Clussi, Gev. latif. Pannonicum svee I. Clussi Park. Alpinum latif. bir faite incanum sio. magno C. B. Pannonicum latif. 1. Clusso, Piloselle majori vel Pulmona. brijatte meanum 110. magro C. D. Fannonicum 1411; 1. Ciujo, 1 110jeuw majori wei Fumona-rise luiew accedens maculatum & non maculatum J. B. Nigado-scabeth Hungarian Dabbis-

Clus.

Huic quina aut fena funt folia, humi frata, lata, Intybo fativo latifolio non multum diffimilia, in ambitu nonnihil linuola, interdum eriam laciniata, mollia, hirfuta, nigricantibus maculis fain ambieu nominiu timona , interdiut eram acciniata, monta, intruta, ingricantibus maculis fa-piffimè infecta, aliquando nullis, lacteo facco turgentia : inter que Caulit exit, cubitalis, cavus, piffimé intecta, aiquando nains, acreo nucco turgentia : inter que Caulii ext, cubitalis, cavus, raris folis feptus, in quo plerunque unicus (nonnunquam alter & tertius) flor ex craffitifculo ni-graque lanugine hirituro calico emicat, Hedypnoids flori finuls fed pallidior, plenus, nonnibil odoratus. Somen deinde oblonguículum, comá incana pappi inflar practicum, ur Tragopogi femen, quod maturum leviffimo flatu difleregitur. Radix illi minimi digiti craffitudine, nigro acque craffo

ortice ooducta, sactis succi piena. Florei Mato. Invenitur plerifque Ungaria, Austria: superioris& inferioris atque Moravia: mon-*Leeta*. tibus, gramineis & fimul apricis locis, ficcioribuíque pratis.

In multis accedit ad Pulmonariam Gallorum.

*8. Hieracium Alpimum villofum latifolium magno flore C. B. Park. Hier. 5. Clussi Ger. Alpimum birsuto folio 5. Clussi quadammodo incanum J. B. Zondo leabed Mountain Halwithree

Clai.

Aliquot funt huic folia è radice prodeuntia , uncialis ferè latitudinis, oblonga, molli crispaque lanugine admodum hirfuta, & quodammodo incana, lacteo fueco prædita, è quorum medio caula pedalis plerunque emergit, hirfutus, quem per intervalla ambiunt folia, fuperioribus breviora, at triplo lattora, & in nucronem definentia, non minus qu'am illa hirfuta, aut lacteo ficco praat ripio iationa, or in mucioneni ucimentia, non minus quam nia mriura, ant latteo lucco pra-gnantia. Unicum in fummo fert capitalum, è multis hirfutis & incanis foliolis compactum (non-nunquam in lateribus alterum & certum) quod in florem fese explicat Hieracin floribus fimilem, nunquan in navigos account o communication in notes for expired theread notices inniem, multis foliis luteo colore præditis conflantem; qui deinde in pappos cum fito brevi & nigro femine evanescit. Radix nigricat, multis tamen candicantibus fibris pradita, singulis annis novos caules

Octuces. Tota pratita varia, attack or. Invenigur in herbofis Alpium jugis, ubi Julio, interdum etiam Augusto floret; in hortisautem Lecte. Maio: semen Junio perficit.

Maio : Renea puno perten.

Dubtar Chius an fit ea planta quant Dalechampius Sonchum lanatum appellat : Nobis non videur, cum Sonchus ille fit regionum calidiorum incola, non montuum frigidorum. A semine species esse videtur Pulmonariæ Gallicæ dictæ,

A. 9. Hieracium murorum folio pilossifimo C.B. Hier. murorum Baubini quod est Pulmonaria Gallorum Lobelii Park. Pulmonaria Gallica sive aurea latifolia G.r. cmac. Pilosella major quibusdam, aliis Pulmonaria flore luce J. B. French of golden Lungtwort:

Huic radix geniculata, rubra, fibrataque, lac manans fapore amarum : à qua caula furgit uni-cus [inter duo trefve] lacte fimiliter pragnans, unico plurimim folio circa mediam altitudinem cus I inter duo treve I acte imminer pragnans, unico piarimum tono circa mediam attitudinem donatus, cubitalis, tenuis, hirfanis, funima parte in aliquot furculos divilus, quorum extremis floreri infident lutei Hieracii, qui in pappos marcidi facefluit. Felin a radice flatim exoriuntur, finuofa inacqualiter, pracipue versus pediculum, fuperne virentia & hirfitta, inferne denfiore lanugine canefeentia, maculis pulchris interdum notata, sapore amaro & nitroso, pediculis subrubenti-

gine canciernas, macons puacinis meadum nortos, tapore amaro ec mario, peacemis nortoconti-bis, villots, longis quibuldam, alis brevioribus. Semins parva, nigra. Nafeitur plerunque in fylvis, muris antiquis & aggeribus unbrotis. Floret Junio & Julio. In Suflexia fylvis prope Cackfield vicum folio pulchris maculis notato oblevavi: inque transmari.

10. Pilofellæ majoris five Pulmonarse luteæ species magis lacinista J. B. Hieracium murorum laeiniatum, minus pilofum C.B. Golden Aungwogt with moge jagged leabes.

Proximè dictae est hac à radice similis : folia autem majora, latiora, longiora & profundiùs laciniata, in angulos profundos, acuminatos, ad pedienli finem diflecta, stellam mediam repræfentantia, quorum quadam rotunda, quædam acuminata, pilofa, lanuginofa. Caulis cabitalis, unicus, unico folio in media fui parte, magis lacimato praditus, in alas aliquor divitus, ad quaram exor-

239

Locus.

Lozus.

tum foliolum admodum exiguum, acuminatum angustúmque exoritur. Fles in fine Junn apparet, in Julio explicatur ac perficitur, luteus, plenus, in pappum abiens. Tota planta lacte

In fylvis denfis & opacis fagorum non adeò frequenter occurrit. Nescio an Varietas seu natura lulus potius quam species distincta centenda sit.

A. 11. Pulmonavia Gallica five aurea anguftifolia Ger. emac. Parrow leabed French o:

Radis huic parva, fibrola: felia exigua, magnitudine & aliquatenus etiam figura (aliter tamen dentata) Bellidis foliorum, albicantia & incana. Caulis palmaris aut fesquipalmaris, striatus, incanus, foliis pluribus longiuculis angultis oblitus, in fummitate quatuor aut quinque flores brevibus pediculis donatos gerit, colore flavo splendentes, & pro plantæ parvitate satis grandes, qui tandem in

Hxc planta à Lobelio in Adv. pag. 252. fub titulo Pulmonaria: Gallorum flore Hieracii descripta eft : cupis etiam figuram in Obf. pag. 217. exhibet, quamvis perperant cant cum Pulmonaria Gallorum volgari confinada, tu ex titulo figura prafrix o apparet. V. Gen. emac.

Hanc mvent: (& ad Johnson Gerardi emaculatorem transmitt (D. Gulielmus Coot, in colle

quodam in pradiis D. Brigitta King mill, Sidmontoni, non procul Novo-burgo oppido, in antiquo Romano caltro, propè portam decumanam.

12. Pilofell.e majoris seu Pulmonariæ Intes laciniatæ species minor J. B. A lesser sort von golben Aungtwort.

Radix huic crassa, adeò multis crassinsculis fibris donata, ut nonnisi lacerata evelli posset. Folia Radix huic cralla, adeò mults cratimicuis hiors donata, ut nonnti iacerata evelli potter. Felia ex pluribus ceu capitibus uncias feprem longa, quadam breviora i quadam partim aut vis laciniata, eaque minora, majora autem profunde laciniata, parte fuperna vix hiritta, in averfa pili manitotti in coltis vel nervis: folis inferioribus pediculi longi: fuperioribus per caulem multo breviores: caule ipi dodrantales, inferina parte rubentes, roundit, cavi, hiritufa, in paucos ramos divili; quorum extrenis fores infleent fingulares, fatis magni, lutei & papposi. Necin radice, nec in fotte funcional maintendamentales. his saporem ullum insignem animadvertimus.

In muro pontis Claravalla urbis, nec alibi se observasse meminit J. Bauhinus: nos in monte

Flores & femina decidunt Augusti principio.

* 13. Pilosellæ majoris seu Pulmonariæ luteæ species angustifolia J. B. Parrow leaved golden

Pracedentibus nititur radice magis curta & longioribus fibris donata. Folio donatur longo ut prior, fed angustiore, piloso, lanuginoso, late dissecto, nec profunde laciniato, non duntaxat à radice orto, sed & caulem, usque ad summum amplexo; in summitate ad alarum exortum integro, non laciniato. Caulis & flos prioribus respondent.

14. Pilofella sive Pulmonaria lutea, angustiori folio, valde pilosa J. B. Parrow-leaved hairy golden Aungwort,

Plofelle majori five Pulmonaria lutez fimilis, cujus tamen folia acuminata funt, longis pilis valde hirfuta, non tantum à radice flatum orta, fed etiam per caules pedales, hirfutos: flores lutei, finguli vel bini, ac etiam terni, majores quàm in vulgari, qui nondum * pallefcentes folis obveftium * Forte expli-tur, qua * cavi longique pili ornant, & tandem in pappos evanelcunt. Radices torofa, nigrae, in fibras craffiuiculas deinentes.

Florehar mense Junio in monte Saleve propè Genevam; ubi & nos cam invenimus. Nostra planta brevior erat; solia que in caulibus lata basi absque pediculo adnata & densim in acumen tenuata, pilis longis flavicantibus obfita, 3. aut 4. in caule.

* 15. Hieracium murorum angustifolium, non laciniatum C. B. murorum angustifolium Park. Golden Lungwogt with narrow unwaved leabes.

Ex radice crafta rufefcente caulis fefquicubiralis, penè nudus, rotundus & afper exurgit; in cuius fummo, quali in umbella, flores plures, parvi, lutei refident. Folia ad radicem fubrugra, molia, uncias fex longa, vix femunciam lata, in caulis parte inferiore pauciora, breviora, angustiora, longeà se invicem distantia, & inordinatè posita.

In muris nostris reperitur, quod circa Patavium longè minus observavimus. Folio modò est latiore (inquit) modò angustiore, & hæc Pulmonaria Gallica tenuisolia Tab.

16. Pilofella major erecta C. B. major Got. Pilofella altera erecta Park. Pilofella minori flore, birfutior & elatior, non repent J. B. Natroin-leabed Golden Hungwort not maded og indented; og uppigit Afonicar.

241

Fibrofa est huic radix, lacteo succo acri & amaricante, reptatu sibrarum non se propagans, nec huma procumbens, fed Hieracjorum more nonnunquam ad bicubtalem altitudinem excretet in plures caules modice hirfutos, interdum hirfutiffimos, maxime verò parte inferiore, cui felia quadam adnata, admodum angulta, uncialia, quadrantalia ke palmaria. Iaiora veio ke longtora funt nonnunquam qua à radice flatim exoriuntur, fapore fubdulci, nulla excellente adfirirctione, qua hommingaam que a radice naum exoritima, sapore mocinci, muia exceuence autrictione, que lac manant, ficut & caules, qui propé fummum cacumen in aliquot furculos quadrantales & fextantales dividuntur, lique rurfum plures breves, hirfatos pedicellos promunt; quorum fingulis finguli infident flofculi, Hieracii alicujus, lutei, pleni, calice ambiti firiato, lanugine nigra ob

Provenit in muris circa Montbelgardum: Nos circa Genevam invenimus.

Provent in muris circa Montosegatumi. 1900 circa Centralia inventario fuo fub titu. Quarrendum an hac, an rejus varietas fuerir quam proponte D. Pidede in Linerario fuo fub titu. lo Pilofella majoris pilofiffima, jin Lefina infula Ptolomæo Phariæ dictæ inventa, cujus folia pilis crebris unciam fere longis obfita fuere; non tamen dicit an reput, an erecta fit. Forte eft Pilofella valgaris repentis major species.

17. Pilofella montana bifrida parvo flore C.B. major, umbellifera, uanchroud montana & pra-tenfis Col. montana parvo flore Park. Mountain Mouse car with a small stower. An Pilof, major pilofiffina D. Wheeler in Isine?

Huic vadix non longa, nec recta, sed obliqua & velut decurtata (putrescir quidem facile) minimi digiti ferè crassitte, innumeris sibris, albis, longis, se circumreptantibus, quibus haret, obsita. Felia superne virentia sunt, ac hirlinie admodum longa, rigente, densa, albente, ferè aspera: Folsa fuperné vírenta funt, ac hirluite admodum longā, rigente, densā, albente, ferè afpera inferné albicantia, mindíque hirluta, & pauca quæ proximiora radici brevia funt vulgaræ paria, & deinde ſemper longiora, ut dodrantem ferè adaquent, nec iet une deinde hirluite obfita & minum digitum lata: eaule tripedali in medio alfurgente, in mo lævi, in ſuperiore parte hirſtito al flores tique, rotundo, vireſcente, afpero, cavo, ladefeente ſeuti folia, mudo, reclo, tribus tantum foliolis ſemper decreſcentibus per caulem rarò diipoſtits. Flore in caulis ſimmiate veluri congeſth denfique corymbi umbellarum ferè modo, longs petiolis triuncialbus infleentes, parvi admodum, Agerati vel Millefolii magnitudine; quibus ſeminæ parva, nigra, pappo denique evolante forcenteme.

Æstate in Æquicolorum montium jugis pratensibus herbosis altioribus invenitur persecta.

* 18. Pilofella incana Saxatilis lutea C.B. Auricula muris altera, incana saxatilis frigidarum

Col. Radis: huic nigra, rugofa, craffiufcula, ex qua flaventes longer Helleboracez fibra, ubi terreni quid adeft inter rimas fixorum, (in quibus harentem obfervavimus, via qua à Flaminiano villa ad montium cacumina S. Angelo dicta intr. in folidis illis proper vam alies secavans faxis fupra medium ter) ur alioqui breviores & cripte cerimutur: Falia in orbem quantor aur quinque circa radicis capute expantia, oblique dependent, parva & reconta rotundiora toto Autumno aque hveme, fed Vere dainde adultora oblonga, ovalia, parimque finanta finit, incana, hirtute densá, longá, Verbafei maris modo, & magis hipida auricularum Quadrupedum modo. Caule unico el gemino ex radicis ventila celpite bifido prodeunte hirfluo fatas, totundo, pedal alictudine, paacis rarifque foliorum alis intercepto [duabus vel tribus;] in fummo caput habente craffum, hirifutum, congeneri vulgate non diffiunle, fed incanum, in que Fler lutues sodem modo: Jemma pariter copiola, nigra & pappofa funt. Tota lacte manat, fapore foliorum non amaro (ed ficco. Nullis hece manatus ut in Vulgara infecto dolervatur, éta tota incana lanola admodum hirfuite albin hiriture alb Nullis hac maculis ut in Vulgari infecta observatur, sed tota incana lanosa admodum hirlinie albicante, Iulio perficitur.

* 19. Hieracium alterum pumilum II. Col. seu Alpinum alterum minimum lanuginosum. Hier. Alpin, pumilum folio lanuginofo C. B.

Radix illius carnofa, ex qua longæ fibræ nigricantes, major quàm fuperioris latifolii [Pilofellæ aureæ :] folia pilofiora, & longiore hirfutic obducta tota planta : foliola longitudine politicari, latitudine dimidii digiti : caulis unicus, quatuor digitos longus : flos luteus. Parum superat iconem ipsa planta.

Tum ex figura, tum ex descriptione, Pilosellæ species esse videtur, non repens.

Losus.

cati. * Forte cani.

Locus.

* 20. Pilofella

* 20. Pilofella phlomoides exotica J. B. Syriaca C. B. maxima Syriaca Lob. Park. Great Syrian Moute-ear. An poids ad Gnaphalia referenda ?

Folis est majoribus carnosis, densè ab imo fripatis; candore & lanugue sericeove vellere, holoferici attrectatu, hilari & specioso aspectu incanis. Caules ternos quaternosve, quadrangulos, geniculatos, pedales emitrit. Flores videre non contigit. Radix durior, lignosa, fibris do-

J.Bauhinus hanc vidit apud D.Fel. Platerum. Folia (inquit) ab imo statim longis & crassis J. Bailminis hanc vidit apita D. Fel. Platerini. Fould (Injul) 3 ai indi ratum longs of canis pediculis annexà, denfo finpatu orinutri, quedam ovata, quedam rotundiora, craffa, carnofa i pio cosoru holoferico vellere donata, reliquò parte tota incand lanugine pubelicentia, vellar Dichaminis fallis aut Stachys, lactifium afpectu. Caulem etiam, qui unicus ett. falia fripant, alternatim harentia pradictis minora, longis interim craffifque pediculis donata. Nondum flores ferebat, fed prima tantum florum rudimenta

* 21. Chondrilla altera Dioscoridis Rauwolfio Cluf. Chond, bulbosa Syriaca angustifolia Park. bulbosa, Conyzæ facie, foliis angustioribus C. B.

F.ocus.

Radice est lævi, ex fusco flavescente, superna parte circiter minimum digitum crassa, quinque vel etiam octo transversos digitos longa; infima parte tenuiore, cui inharet rotunda alia radix castanea: magnitudine, lacteo succo adeò plena ut turgeat. Superna radicis pars quà se in tres cartaines: magnitudine, jacreo iucco aceo piena ut turgeat. Superna radicis pars qua le in tres cauliculos dividit, multa habet oblonga & graminis inflar angulta folia, fimul nafcenta, ad terram valde inclinata; inter quæ prodeunt cauliculi aliquot, folius omulti, e quorum alis longiulculi exeunt pediculi, finguli florem suftinentes Pilosellæ majoris (quæ Auricula muris à vulgo nuncupatur) flori æqualem, flavum.

In arvis Halepo vicinis fatis abundanter invenitur.

Non procul inde, asperioribus tamen, magisque petrosis locis nascebatur (inquit) aliud insuper Chondrilla alterius genus, radice & floribus cum fuperiore conveniens, cujus tamen folia latiora, magis tamen villofa & cineracea, Holoftei Monspeliani foliis ferè similia.

IMPLEATION THING EXCHICACES, LIDENTES MODIPEURANTONIS ETC HUMIA.

HAC pollerior (pecies, Conyace marine affini Chondrilla alia Rauwolfi J. Bauhino dicitur Chondrilla bulboja Conyac facic mojor feliu latioribus C. B.

Priori speciei uterque Bauhinus synonymam faciunt Conyzam marinam Dalechampii Lugd. quibus refragatur Parkinsonus, nec præter rationem mea sententia, cum descriptiones non conveniant per omnia; præsertim quod hoc loco descriptæ radix lactescere dicatur; cujus qualitatis in alterius descriptione nulla mentio; deinde flos huic Auriculæ muris esse feratur, h.e. planifolius natura plenus; illi autem Conyzæ majoris, qui ex brevibus quinquepartitis flosculis constat.

CAP. VIII.

De Pilosella sive Auricula muris.

Ilosella à pilis rigidiusculis quibus folia ejus obsita sunt nomen sortita est, Auricula muris à foliorum similitudine dicta. Flagellis repratricibus à Pulmonaria, (quâcum semine parvo nigro convenit) reliquis-

que Hieraciis diftinguitur : unde definiri potest, Hieracii genus semine parvo, nigro, flagellis reptatricibus.

A. 1. Pilosella repens Ger, minor vulgaris repens Park, major repens hirsuta C. B. majori flore, five vulgaris repens J. B. Common erceping Moule car.

Paffim fecus vias & in pacuis fterilioribus obvia humi decumbit, & repentibus farculis hirfutis amarum lac fundentibus novam fobolem per demiffas fibras fubinde propagat. Folia pilis oblongis supina parte obsita, murinis auribus similia, supra virentia, infra incana, sapore exsiccante. Flores in fingulis caulibus tenuibus, nuds, hirfius, felquialmaribus finguli, Dentsi leonis minores, pallide lutei, extimis floculis, feu mavis foliolis, forrs purpuralcentibus, calice hirfiuto, fufco: quibus fuccedunt femina pappola, parva, nigra, tenuia, oblonga.

Radix tenuis, fibris aliquot denuffis terram firmiter apprehendit.
Junio & Julio menfibus interdum etiam Maio floret.

Noravit Sim. Paulus non folum ad Polygoni minoris seu Polygoni angustissimo & acuto vel gramineo folio repentis C. B. radices circa Solltitium aftivum aut ad festum S. Joannis Baptista bacculas aut coccos, coccos baphicas seu grana Kermes amulantes, sed quoque ad Pilosella majoris hirsitæ repentis C. B. radices reperiri, quæ ova alicujus mihi ignoti inlecti esse ideo hariolor, quod ex iis scapo pennæ anserinæ aut cygneæ inditis mox epistomio chartaceo obturando, ac dehine apricationi commissis cernamus sponte sua, intra sex vel septem dies prodire insectum non diu su-perstes, quod unus ex amicis meis alatum avolasse observavit. Hanc verò observationem olim in

Lib. V. De Herbis flore composito lactes centibus, esc.

Academia Leydenti communicavi An. Dom. 1623. Bolavo à Stapel, altifque meorum commultonum in fludiis Botanicis. Sim. Paulus Quadrip. Botan. Claff. 2. pag. 113, 114.

2. Auricula muris Hispanica, aliis Hieracium Pannonicum store saturate croceo J.B. Pilosella major Park. Hieracium hortense latifolium sive Pilosella major Ger. emac. Hier, hortense storibus atropurpurafcentibus C. B. Golden Moufe car og Grim the Collier.

Radie huic fibrofa, fumma parte purpurafcens, inferius albicans, amara, fucco lacteo manans, ex fe emittit elemata inftar Pilofella majoris Fuchtii & Confolida media, qua radiculas albas in terram defigunt, ac ea ratione plurimum fe multiplicat & expandit. Folia ad radicem plura, Jacea aut morsus Diaboli ferè figura & magnitudine, sex septemve digitos longa, duos lata, atrovirentia, pilis rigidiufculis utrinque hirfuta, ad margines aqualia, quadam tamen in margine quofdam habent velut denticulos longis spatiis dispositos. Caules cubitales & sesquicubitales, teretes, dam habent veltut denticulos longis spatus dispolitos. Caules cubitales & lesquicubitales, teretes, inanes, pilis rigidioribus, oblongis, crobris, fulcis, quorum bales nigrant, obitir, unde & caules punetulis nigris asparti videntur. Per caulent tria folia, inferiora majora, superiora minora: caulis fumma parte in alsquot fiurculos dividiture & furculi i terrum in pediculos bevese quubus insidaen, fleres conferti, è calierbus striatis, pilis nigris hirfutis. Mense Maio aut Junio folias flos qualis Pelimonarias Gall. Se expandit, colore infigni crocco aurefoive: in medio apiese plurimi lucis, bifdi: folia flori in circuitu qualia Calche denticulata aut crenata. Ubi so unicus evanuit, multi simul sorent & velut umbellam exhibent. Odor parvus, ferè Hedypnoidis five Dentis leonis. Floribus fincedunt femina pappo alata, parva, breviuscula, mgra. Tota planta lacte amaro & opium redo-lente turget. Hzc ipocies ab Hieracio Alpino non lacinitat flore fusco c. B. i.e. Hier. Germa-nico 1. Gel. vel ipo fatente, culturá folium diffore videtur. In montabus Germania: collegir. F. Gregorius.

Hieracium birsutum ferè umbellatum C. B. Hier. IX, Clus. Hist.

Hujus descriptio quæ habetur apud Clusium in plerisque convenit plantæ præcedenti ; ut vix dubitem eandem effe; pracipua differentia est in folis, que Hieracio vulgari forma non dissimilia esse scribit & inferne pane glabra. Confule fi placet Autorem ipsum in Huft, plant. lib. 5. cap. 37.

3. Pilofella minor, folio angustiore, minus piloso, repens J. B. m. jor repens, minus birsuta C.B. media vulgaris erecta Park. Erccping Aboute car with an unight stalk.

Infigniter repit & have, foliis per terram sparsis, angustioribus, minoribus, tam infra, quam supra glabris, fi raros quosdam pilos in adverso folio fitos excipias, quorum inferiora subrotunda, superiora longiora. Caules proceriores, interdum cubito altiores, non fine folis, in aliquot pediculos circa fastigium divaricati, ubi flores duo, tres, quatuor, lutei ut alterius [Pilosellæ vulgaris repentis]

In pascuis & collibus circa Genevam observavimus.

* 4. Pilosella Indica Cornuti, Indica odorata Park. Hieracium peregrinum Eyst. Sweet Indi-

Folium oblongum, pilifque longioribus hutum habet : radicem quoque carnofam, obliquè reptantem, & fibris munitam longioribus. Caulis ei exit palmaris & fingularis, floribus apicem ornantibus nunc septem, nunc octo Pilosellæ similibus, præter colorem qui in eis est Croci, aut malorum aureorum. Odorem moscho fragrantiorem afflat flos, alioquin ut Solftitialis, ità solaris lucis & avidus & fequax.

Auricula muris aftringit vehementer & ficcat, unde & ovium gregibus noxia censetur. Ster- Vires. nutatoria eft & vulneraria, unde additur utiliter tum in potionibus vulnerariis, tum in emplaftris & unguentis: vi etiam præfentiffima effe dictur ad calculum. Ob adfiractoriam facultatem, dysenteriam, reliquosque alvi & uteri fluxus sistit, biliosas vomitiones compescit, hernias (infantum præcipue) curat. Sunt & qui ad icterum, incipientem hydropem & lienis tumores eam commendant.

Y 2

Extrinsceus medetur ulceribus oris (in collutionibus:) hamorrhagiam narium sedat (pulvis inditus.)

Succus herbæ inditus Herpetem miliarem efficaciter compescit & fanat. D. Hulse.

Succus decoctúmve aciem ferri vel chalybis sæpe mersam indurare creditur.

F.orus.

Lacus

Locus.

CAP. IX.

De Dente Leonis.

Ens leonis Recentioribus dicta est hac herba ob foliorum Iaciniis suis dentes quodammodo imitantium fimilitudinem. Sub hoc titulo comprehendimus quotquot hujus generis funt caule non ramofo, unicum in fummo florem majufculum geftante.

1. Dens lecnis montanus glaber, caule cubitali folioso, flore magno. An Dens leonis latifolius caulescens C.B? Hieracium magnum Hifpanicum Park? Mountain fmooth Dandelion with a

Radix huic minimi ferè digiti craffitudine, lacteo fucco turget. Caulis fingularis, cubitum altus, firiatus, medullâ farctus, fatis craffus, non ramofus, foliis multis veftitus, hirfutus, pracipue versus tirattis, inclusia acitus, iaus trainis, inoritamous, foins indus voltusis, inclusia previous firministerin, unicum in firministerin, et acitica amplo, ex multis fiqua-nis compolito, ut in aliis Hieraciis, fiubnigro, villofo, villis obleture ex luteo virentibus. Felia Pulmonaria Gallorum dicka forma firmilia, non profunde laciniata, fed potius dentata, non profus glabra, fed rarioribus, & vix confpicuis pilis donata, ad margines tamen crebrioribus & longioribus: quæ ad radicem funt pediculis longiusculis donantur, quæ in caulibus existunt illis omnino carent. Semen non observavi.

In altiffimo montis Iura: cacumine La Dolaz, dicto copiolam inveni circa finem Junimenfis

Planta est fingularis & ab omnibus quas hactenus viderim Hieracii speciebus diversa, caulibus scilicet non ramolis, crebris foliis vestitis, & slores in lummo singulares gerentibus. Ambigere videtur inter Pulmonariam Gallorum & Dentem leonis.

A. 2. Dens leonis foliis integris, caule raris foliis vestito, monanthes feré.

Radix satis crassa, simplex, folia emittit in orbem plura, in terram reclinata, duas uncias longa. unciam lata, acuminata, interdum tamen extremo obtula, per margines obiter dentata, brevibus utrinque villis oblita, tractanti aspera, pediculis brevibus: media folii costa supina parte leviter interdum purpurafeit. E foliorum centro exit essilis fingularis, teres, nonnihil fitriatis, inanis, villis obfitus, unde & tradanti afper fontiur; Jepius fimplex & indivifus, interdum tamen ramum ernittu unicum in fummo florem geltans amplum, Hieracii, pallidotem, è eslise fquamofo, hirfitus

Invenit & ad nos attulit D. Dale in colliculis feu tumulis olim aggeftis juxta Bartloviam vicum, in extremis Elfexiz limitibus Cantabrigiam versis. Nos olim eandem herbam obfervavimus in aggere folis: illius celeberimas (HE ENUIS ELITE) Anglice deckar non procoul ab oppido Novo mercate, dicto, inter viam quæ inde Cantabrigiam ducit & Reche vicum iftius fossæ ab hac parte terminum. ubi & D. Dale hoc anno 1685. copiofam invenit.

Herbam hanc in Catalogo plantarum Angliæ Hieracium montanum, non ramofum, caule aphyllo flore pallidiore denominavimus, sed male, nam & unum interdum amittit ramum, è finu folioli exeuntem. Accedit ad Hieracium Pannonicum latifolium primum Clufii.

Dens leonis Ger, vulgaris Park. latiore folio C. B. Hedypnois five Dens leonis Fuchfii J. B. Aphaca ex olerum genere Theoph. 7. Hift. 10. C. B. Bodai à Stapel. Dantelion.

Eradice digiti forè minimi craffitudine, lactofcente, fürgunt nudi & inanes pediculi, palmares & pludiquan dodrantales, aliquando hufut lanugine facile cedente, guilbus intident fingulis finguli fürget, pulchn, patuli, lutef, majores, quam Heracia (upus floribus fimiles sint: exterioribus folis peres, putern, pattin, inter, interest cuties metal cuties normus times unter exteriorios rous prona parte ex hifo rutefeemibus, calice glabro, multifido, extra quem quaturor autuquinque foila, viridanta, reflexa: * Here in pappos abeunt, calyce dehicente & circa pediculum reflexo, nudam florum fedem porosà pelliculà calviumi fenile imitante obductum oftendente: unde nonnulis

In hortis & areis, inque pascuis ubique oritur, & per totam aftatem floret.

Variat foliis angustioribus & profundiùs laciniatis, itémque seminibus ruffis & citrinis.

Epatica est, cum Endivia conveniens quo tamen potentiùs operatur. Usus pracip, in febribus Eparca ett, cum Endivia Conveners quo ramen potentus operatur. Ons precip, in reorinis puridis inverterats Schrod. Aquam deffullaram magnopere commendat Tragos in Apoftematibis & febribus ardembus, trium autequatior cochicarium menfura fingulis vicibis limptam; ex qua & optima collyria adversis oculorum maculas finut: quin & infammationi membiorum medetur aqua difullata, intreolis in ca madefactis & impolius. Herba cocha fromachum diffolium altringie: cruda etiam alvum fiftit. Eadem dyfentericis

auxiliatur fed magis cum lente decocta. Matth. Succus potus iis prodesse dicitur quibus genitura effluit. Universa planta decoctum potum Icteritiam tollit.

Alvum supprimendo, obstructionésque reserando Mesaraicarum, plus lotii derivat in vesicam quam pueruli retinendo funt, prafertim inter dormiendum, eóque une imprudentes & inviti firagula permingunt, unde Gall'spueris Piffentit [nostratibus criam codem nomine] quafi Lectiminga, & Urmaria herba dicitur. Radices enim plebecula Gallica in acetanis edit, aut jufculis aduit.

Parkinfonus radices & folia decosta in Vino aut jusculo commendat in phthifi, tabe, cachexia & febrium accellionibus.

4. Dens leonis bulbosus Ger. D. I. Asphodeli bulbulis C. B. D. I. Monspeliensium sive Asphodeli

Lib. V.

Radiess hujus plantæ tenues funt, carnofæ, fueco refertæ, rotundæ in mucronem ad verticem, ob-longæ fabæ quadantenus fimiles. Junio & Julio flores luteos pappófque gelfat, multo majores, pallidiores quam Dentis leonis : nec tubi caulium abfinules multum : folia etiam humi strata, sed minùs altè incifa, aliquantum glauca & hirfuta, propius Cichoreum fylvestre referentia, sed multò latiora: gustu amaro, acri & Dentis leonis.

Hujus (inquit Lobelius) facilis proventus in Herruria, Gallo-provincia & Norbona pratis & fatis. Lorid. Nos prope Sellam novam viculum Monípelio vicinum invenimes & cruimus. Cum Hedypnoide Monipefiulana confundit J. Bauhinus.

A. 5. Hieracium caule aphyllo hirsutum J. B. asperum flore magno Dentis leonis C. B. Hier. D. l. fotio birsutum Ger. asperum foliis & floribus D. l. bulbost Park. Danbelion

Radice nititur fibras multas demittente, foris fusca, intus alba, que aliquando fingularis, aliquando juxta terram in plura capita dirimitur, tandem in unam radicem cocuntia. Folia per terram do justa terram in pura capita ofirmitur, tanoem in unam ranicem cocunia. Felia per terram fparguntur angulta, ollonga, valde hirluta, ad margines finuata feu dentata, velut Taraxaci, mucrone obtulo. Caules pedales & cubitales, tenues, firiari, hirliti, non ramofi, folis nudi, inanes. Flores Dentis leonis, in fingulis caulibus finguli, ex hirfuto calice, plurimis floculis arch êtipatis compositi, quorum singuli singulis innascuntur seminibus oblongis, sordide ruffis aut fuscis. Floret hac species omnium qua apud nos sponte oriuntur Hieraciorum prima, mense Maio, in Lecus.

pratis & palcuis ubique feré. Figura Hieracii foliis & floribus Dentis leonis bulbofi *Lob. ico.* quam adhibent Gerardus & Parkinsonus sub titulis superius allatis non convenit huic plantæ à nobis hoc in loco descriptæ sed potius

Hedypnoidi Monspellulanæ J. B.

* 6. Hieracium montanum laciniato folio lanuginoso Clusio J. B. montanum Dentis leonis folio incano, vel laciniatum lanuginosofolio C.B. monanum Deniis leonis folio incano Park. Apuntain hairu Dandelion. Hier. 7. Clussi Ger.

Ciaj. Ex radice obliqua & rugosa, minimíque digiri craffitudine, multis etiam fibris donata aliquot extuberant capita, unde sena aut plura enascuntur felia, unius, duarum & trium unciarum longitudine, semunciam lata, craffiore nervo per mediam longitudinem excurrente, mollia, brevi incanaque lanugine pradita, infima parte valde laciniata & angustiora, superna vero latiora & dennaque iamogne pracuta, immia parte vaice accimiata e anguitoria, inperia vero ianora e cen-tata duntaxat, candido fucco turgentia, è quorum medio bini aut terni emergunt cauliculi, palma-res, enodes, foris leves, intus concavi, fuftinentes flores lutcos floribus Hieracu Alpini Intifuto fo-lio fimiles, quibus tamen color paulò faturatior. Semen maturum tenue, longiufculum, nigrum pappo involutum, vento abripitur.

Crefcit in Leytenberg, florétque Junio.

L.ccus.

* 7. Hieracium alterum saxatile montanum Col. Dentis leonis folio asperum Park. D. l. folio, birfutie afterum, minus laciniatum C. B. Hough rocky Daluhincob.

Radice nigra, pedali, corticola, parvis fibrillis, non tantum rimis faxorum, sed ipsis integris ferè faxis, in quibus nulla apparet fiffura, fe infimuat, ut nonnifi difruptis faxis ejus aliquid evelli poffit. Foliis per orbem difpolitis & oblique dependentibus atque harentibus viridem ftellam exprimere videtur. Folia verò femipedem aut magis longa funt, per ambitum laciniata minoris Hieracii modo, Gettir. Folia vero leimpeaem als inagis iniga initi, per amortio executi di o vel tres juncei dun con-liritàta, aforra, dura, amara & ladelicanta: è quorum centro executi di o vel tres juncei dun con-licult thyrif [peace, hrifut, tenues, pedales, afperi, ladelicantes, focunda Chondrilla DioCordis à nobis depicte pares & limiles: in quorum caccimine lingui funt flore; oblongis calactis inclufi, qui aperti lutei pallentes apparent : illifque pappofa, oblonga femina & fufca fuccedunt, hianteque ca-

Junio floret & Julio mense perficitur. Immanibus & altiffimis faxofis folidifque vallis Campoclarentium lateribus oritur. Invenimus Locat. etiam eandem postea in Æquicolorum montibus saxosis, inquit Autor.

8. Hieracium montanum angustifolium nonnibil incanum C. B. montanum angustifolium Park. Hier. montanum fextum Clufio, anguftifolium J. B. Parcow leaved mountain Dawle

Radix digiti craffitudinem interdum aquat, longa, nigricans, tenuibus fibris prædita, fumma parte in plura nonnunquam capita extuberans, que fumma tellure fena aut plura oblonga foiat, femunciam ferè lata & nonnihil meana proferunt. E fingulis radicis capitabus prodeunt inter folia X 3 Lecus.

Low

Locus.

De Herbis flore composito, &c. Lib. V.

247

fingulares eauliculi, dun, nudi, dodrantales aut palmares tantum, unicum florem sufficientes è mul-tis oblongis, extremo insectis foliis, luteóque colore præditis constantem, quo defluente semen oblongiusculum cum pappo levi auræ flatu excutitur.

Aliud ejus genus invenitur, cujus folia nonnihil in lateribus laciniata funt fermè inftar foliorum Leucon marini minus incani: Flos aureo colore magis rutilat, alioqui per omnia fimile.

Utriusque planta lacteo succo plena, & amariusculo gustu est.

In omnibus illis montibus à Calenberg Danubio imminenti ad Alpes excurrentibus nascitur.

* 9. Hieracium Dentis leonis folio, birsuis asperam minus C. B. Prod. Small rough Dande-lion Dawkweed. Hier. D. l. folio, birsuis asperum, magis laciniatum C. B.

C. B.

Radice est parva, oblonga, ad cauliculorum & foliorum exortum rufescente. Folia ad radicem pilola, alpera, angulta, uncias duas longa, in lacinias divila: inter que cauliculi nudi, alperi, modò unus, modò bini terníve, palmum non excedentes exurgunt; florem unicum, aureum, in pappum

Hac non parvitate tantum, sed & floris colore aureo, & figura seminis prout in icone exhibetur, differt à præcedente.

Huic perfimile eft, fi non idem.

Hieracium parvum birtum, caule aphyllo, crispum ubi siccatum I. B.

T. B.
Quod implicem pedali altitudine caulem tollit, tacm afperum & fingularem, cujus cacumini flos
impofitus unicus Hieracii quod Cichorum ffvoffre lutum appellant, in pappos evanefcens. Folia
ex radice gracili complura per terram iparia denili rigidaque lanugine finulas quodammodo imitata, hirta & incana, sescunciam aut duas uncias longa, satis lata, divisione Erucæ purpureæ nobis dictæ, ficcata crifoa vidennir

Monspelii etiam collegir J. Bauhinus: nos quoque in agro Monspeliulano, non longè à Sella nova.

Ab codem ctiam non multum abludit.

* 10. Hieracium alterum minus seu pumilum IV. Col.

Alterum Alpinum minus F. Gregorio dictum, aureo flore, glabrum; triunciali cauliculo, folis sesquipollicem longis, laciniatis. Denti leonis, dicto Piscialetto flore aurato simile est, differt exiguitate totius plantæ, radice carnola, nigrá ficca, ex quá fibræ longæ humum petunt. Differt folis glabris.

Huic plane simile (inquit C. Baubinuu) nostrum Hieracium pumilum, saxatile, asperum, radice pra-morsa C. B. prod.

C. B. prod.

C. a prod.

C. a

11. Dens leonis minor aftero folio C.B. Park. Small rough Danbelion.

C. B. prod.

Ad radicem parvam albicantem folia plura, subrotunda, duas trésve uncias longa, unam lata, laciniata, & per ambitum leviffimis spinulis, ut in Soncho, exasperata: Cauliculus duarum unciarum florem fatis magnum, pallidè luteum fuftinet.

Monspessuli provenit. At circa Monspelium non invenit P. Magnol. Botan. Monsp.

* 12. Dens leonis minor foliis radiatis C. B. Park. cui & Trinciatella Italorum Camerarii. Stocet Danbelion.

* 12. Dens

C.B. prod.

Ad radicem parvam, nigricantem folia plura per terram sparsa, uncias tres longa, semunciam lata, un plures lacinias profundas divisa, quibus hoc peculiare, quod quodibeet soluum in summo in ta, in places acumas protuntas avius, quous noc pecunare, quot quodunet roturm in tummo in tres profundas lacinas dividatur, & harum quaelhet apices plutes quafi radios obtinet: foliorum pe-diculi leviffimis pilis pubefeunt. Cauliculi plutes, leves & nudi, quorum unus palmo minor erigi-tur; reliqui breviores reclinati, finguli florem unicum in pappum abeuntem fuftunent.

* 12. Dens leonis Gadensis Park. D. l. minimus C. B. Cichorium sylvestre pumilum sive Hedypnois Cluf. cur. poft. Dandelion of Cadis in Spain.

Park

E radice longa, alba, tenella folia emittit plurima, spithamam aut eo amplius longa, costá media à radice ad dimidiam longitudinem nuda, deinde in lacinias utrinque Dentis leonis vulgaris fimiles inradice ad dimindami iongriduamem initida, desinde in iacunas utrinque Dentis lecims vulgaris initides inicia, it folia Dentis leonis exactè referante, nifi quòd minora & angulfiora fine. Flora partier Dentis leonis modo longis pediculis, aut fi mavis cauliculis, in teent, parvi, lutet, in pappum abe-Dettit feonis moto tongs peacems and a mars caments, in a cm, party, mee, in pappum accuntes; Semialongs, tenula, fibruflar ut in Hierarcis nonnullis.

Locum titulus indicat; fiquidem è Gadibus infula à Gulielmo Boelio in Angliam dela-

tus eft.

Radice est vivaci, gelu tamen corrumpitur, si hyems asperior fuerit. Frequens ejus usus apud incolas in acetariis; ciet enim urinas, & hepar ab obstructionibus liberat Vires haud minus quam vulgaris. Cluf. ex propria experientia.

14. Hieracium Dentis leonis folio obtufo minus C. B. Park. The leffer Dandelion Balula meeb with a blunt leaf.

Ad radicem parvam folia fena feptenáve terræ incumbunt, quæ crassa & aspera, uncias duas longa, unciam femis lata, obtufa, nec profunde lacimiata: inter quæ caulis lævis, nudus & cavus exurgic, qui florem unum, pallidè luteum & magnum fuftinet.

Provenit in pratis extra minorem Bafileam. Descriptio hujus in omnibus ferè convenit Hieracio nostro montano non ramoso caule appyllo, store pallidiore, praterquam loco: Noftrum enim folo ficco & cretaceo, nimirum in aggere feu vallo fa-mofe illius folde Che Devils bitch dicke provenit; & in collibus Bartloviantibus, vide & con-

" 15. Hieracium Narbonense rotundifolium caule aphyllo I.B.

Hoc flatim à radice alatis pediculis longiusculis félia fundit octona aut dena plus minus , rotun-dis, in ambitu exacutis, sed innoxiis apiculis, veluti aculeis donata, lavia, sapore manifesto destidis, in ambitu exacuts, ieu innoxus apicius, ventu acutes conaca, ievia, iapore manuetto cientita. E quorum finu sondicii juncie bini ecentri, plimo vix longiores, nudi, quales in Dente leonis vulgi dicto; quorum fiumna florem futtinent luteum, minorem quam dicte plante, fed in elegantem pappum pallichulm fatticentem, qui multiplex fingulos floculos fed Lactuce pedicello furticia. Semen exiguum, longum fed Lactuce minus, fubruitum, firiatum. Saporem nullum manufer flum animadvertimus.

Monspelio ex rupibus illi vicinis evulsum habuimus. J. B. In satorum marginibus circa Bouto-Lecus, natum frequens est. Botan. Monsp.

* 16. Hieracium III. fatidum Col. Dens leonis tenuissimo folio C. B. prod.

Cost.
Levi elt folio & profundè incifo Dentis leonis modo, magnis lobis Sonchi æmulis, (emipedali longitudine; radice carnofa, quam tuberofam ferè & færidam retulir [Fr. Gregorius] qui recentem observative, audie mudo, tenui, dodrantali, unicum infummo florem pallentem proferente, ut congenerum, fed paucis barbulis coronatum.

Hujus Deficriptio plenior habetur apud C. Bauhinum in Prodromo; qui in Auftria propè montem Lout.

Drawenfein repertum feribit. In herbidis viis circa Monifelium frequentifilmé occurrit, & mira fo-

liorum varietate ludit. Botan. Monsp.

norum vanetate indut. Batan, paonije. Defernptonem Bauluni in gratiam studioforum non pigebit huc transcribere. Ex radice cralla, ruta & fibrola folia aliquot remultima, virore splendentia, palmaria, uncias dutas, lata, primum profunde la cimiata, deinde qualibet lacinia up plurimum utrinque duplici vel triplici levi lacinia (vel potius apice) fubdivifa prodeunt, ut & pediculi tenuiffini, nudi, duabus unciis folis longiores, florem parvum fustinentes.

* 17. Cichorium bulbosum J.B. Chondrilla bulbosa Park. marina Ger. bulbosa, sive Chondrilla 2. Diofe. an Tiegolius Theoph. 1. Hift. 11. C.B. Bulbous Succorp.

Ur rarm ità pulchrum est Cichorii genus, innumeris fibris tenuibus longè laréque perreptans, quibus appensi bulbi Avellana circiter magnitudine, Alabastritis marmoris candore, solidi. Felia selcunciam aut uncias duas longa, semuncia latiora, leviter sinuata, glabra, in obtusum mucronem definentia, craffulcula, rubelcencia. Inter hae furgunt couliculi palmares, hirfuti, quorum faftigiis flores infident Hieracii, lutei, in pappos evanescentes. Hae planta amara eff & lacteum fuccum

Per arenam serpit: floret mense Aprili propè montem Ceti ad mare. Radicem iftam globofam ad frumas curandas multum conferre fe experimento didiciffe My-Uren conius afferit, unde & Cichorium strumosum plantam nuncupavir. Sumunus a trem quinque aut

fex integra cum melle multis diebus continuis: vel earum decoctum, vel aqua deftillata, qua tamen mefficaciora funt; vel conditum ex iis cum melle paratum.

CAP. X.

De Scorzonera.

Corzonera nomen est Hispanicum, huic herbæ inditum, quòd animalis Escoru Catalaunico fermione appellati morsus curet. Formam hujus animalis vide apud Monardum, qui integrum libellum de hac herba & lapide Bezaar scripsti. Ad serpentinum autem genus pertiner hoc animal, unde Scorzonera idem ferè est ac Serpentaria, quòd contra Serpentum venena es-

Sunt qui ad Chondrillam Dioscoridis referunt, sed magis ad Tragopogonis genus reducenda

248

Clufius Scorzoneras à Tragopogis in eo solùm differre putat, quòd illarum radix vivax sit, Tra-

gopogi autem minimé. Nos potius ex floris ejuíque calycis formá Scorzoneram à Tragopogone diftinguimus, ut Scorzonera sit cujus flos à calycis radiis non superatur, verum floris orbis calycis oras excedit potius: Tragopogon autem cujus florem ambiunt & continent calycis radii floris ipfius petalis multo longi-114ge)pagent autent eigns notein amenine de continent catyes 1400 intis pains petans intitud forge-ores. Elos quoque in Scorzoneris pletrunque major eft & plenior quaim in Tragoposis; calix quo-que in illis (quamofus; in his fimplici radiorum, longitudine ferè aqualium, stellatim sfore aperto expansarum, serie constat.

1. Scorzonera Hispanica major Park. latifolia sinuata C. B. Viperaria sive Scorzonera Hispanica Ger. Tragopogon Hispanicus five Efcorzonera aut Scorzonera J. B. Common Dipers grafs

Pedali longitudine est vadix, crassitudine pollicari & majore, raris & majusculis fibris albis è lateribus demissis, nigricante exterius cortice obducta, lacte dulcissimo non sine aliqua adstrictione bus demiffis, nigricante exteriùs cortice obducta, lacte dulciffimo non fine aliqua adtiridione pragnans, in multos annos vivax. Caulis fesquicubtalis, teres, striatus, inanis, multis alis concavus, & ab imos fatami ramossa, ramis longissimis, lanugine quadami rafisi obsirus; qua etam inferius pubescum resia, lacive basi caulem amplectenta, longa, Tragopogonis, secunciam lata, per margines acqualia, interdum tamen finuata este curispa, in perquam longum & angustifimum mucronem desinentia, nervis aliquot per longisudinem excurrentibus, glabra, obscurè virentia. Floratinident extremis ramulis praelongis singuli, Tragopogonis lutei, è calisius siquammatimi compactibus si sumis magnis lavvius, 3 qui mane se pandunt, post meridiem clauduntur. Flore marcescente calix in ventrem turgescir. Semen oblongum, angussismi di longum mucronem productivi. venim nanous simmo semini institet. pogone in longum mucronem producitur, verum pappus summo semini insidet.

Radix esculenta est, & apud nos in frequenti usu in cibis, imo Pastinacæ & ipsius etiam Sisari

radicibus antefertur.

In hortis nostris Junio mense floret & in Autumnum usque.

2. Scorzonera major Pannonica latifolia Park. latifolia altera C.B. Bohemica Lob. pracedentis varietas eft.

Huic folia à radicis capite plura exire dicuntur quam pracedenti, angustiora, ad margines aqualia, laviora, colore viridi obscuriore & sordidiore : caules etiam persape ab eadem radice plures : na, nestora, como vindi obucurou e intundo e intundo e intundo e intundo pines in reliquis cum e convenir, & proinde quicqui dintercedit diferimins, loco natali imputandum cenfemus; nec Matthiolus jufe, neque Clufius diffungui: Parkinfonus quoque fateur hanc cum aliquot annos in hortis duraverir faciem mutare, nec pofie ab Hifipante difermi.

Scorzonere radix fapore est non ingrato sed subdulci, unde & cruda & cocêta & condita, non

Scorzonere rain supore est non ingrato sei moduci, sinue occide de consula, non fecus ac Paltinaca noftra, editur: imò mentis etiam magnatum infertur, & cuivis Paltinace aut Sifaro prafertur. Contra morfum non folium Serpentis Elenzo, fed & quorumliber aliorum valet: contra febres pestilentes, contra quoscunque cordis affectus, melancholiam, palpitationem, syncopen, epilepíam, vertiginem, contra viícerum obstructiones, uteri mala, quid dico autem; omnia. Ità enim nova remedia celebrari solent. De vi ejus adversus serpentes Efeuerzos mira & prorsus incredibilia narrat Monardus, qui fingularem de hac planta edidit libellum, quem cum alus ver-

Amagrize infulze Scorzonera amarulentior est Hispanica & nobis hortensi, & in hydrope incipiente & ictero contumaci plurimum valet. Ratum fit illud Hofmanni apud medicos. Si medicamentum vis hepaticum in bile craffa & adulta idem amariffimum fuerit opportunum. Sim.

Scorzoneræ montana vis Alexipharmaca deprædiçatur in Ephemer. Germ. An. 11. Obs. 81.

. 3. Scorzonera

 3. Scorzonera humilis latifolia Pannonica Park, latifolia humilis nervofa C. B. Tragopogenis
fpecies, sive Scorsonera humilis latifolia J. B. Viperaria Pannonica Ger. Duart troade leaved Hungarian Dipers grafs.

Cluf.

Latiora brevioráque habet folia quam Scorzonera major Pannonica 1. Clufio, Bupleuro latifolio five Elaphobosco Mompelliano non valde diffimilia, craffiora tamen & duriora, quinque nervis tio n'ez Esapinocoico recompensario non vaice antimina, camora tamen e amonta, quintique nel so-feu venis per longitudinem excurrentibus diffineta, cerulei quodammodo vindi permixti coloris, guftu verò aliquantulum amaro & fervido. Caulir inter hae affurgit gracilis, pedalis altitudins, firiatus, raris folisi feptus, cui infidet floi fuperiori fimilis, luteus, magnus; quo marcido nafcitur in calcibus femen oblongum, afperum, Tragopogo fimile fed minus, in villofa maeria albà latens. Radix pollicaris eft trattitudinis, interdum major, longa, nigro rugofòque cortice techa, intus alba, que confracta lacteo fucco manat, fuccessu temporis flavescente; superiore parte hirfuta veluti cadarie donata eft, & in plura capita plerumque extuberat, ex quibus folia prodeunt.

Hane Clufius in monte Badenfibus thermis in Aultria imminente vicinifque alis observavit.

* 4. Scorzonera Pannonica angustisolia Ger. angustisolia prima C.B. Tragopogonis species, sive Scorzonera bumilis angustisolia J.B. Auto narrow-leaved Dipers grafs or Scor-

Claf.

Firmatur hæc crafså radice, longå, nigro, denfo rugofo cortice præditå, læteo fucco plenå, que nonnunquam fuperiore parte in plura capira, quemadmodum pracedens, extuberat, crafffudine minimi digis, (novellarum plantarum inhar) villoså, ex quibus multa nafentur følar Tragopogo fimilia, hrmiora tamen, breviora, & ejudlem cum præcedents folis coloris ; inter ea excrefeir humlis, palmum vix excedens caulis, aluquot brevibus foliolis feptus, cavus, førem in fumno fattigio ferens flavum, alteri fere fimiliem. Semen deinde in longioribus calculis, Scorfonera Hispanicæ semini par, minus tamen, quod maturitate levissimo auræ slatu excuritur, & ejus arbi-

Hac & sequens non modò in Hamburgensi monte quà parte glaber est & tenui gramine duntaxat Locus. tata. & colores non moso in raminou genti monte qua parte gauer ett & tenui gramme duntaxat techas, & qual Auftriam foedar, fod etiam in vicino Petlemberg, Lettenberg, cateni illà montium à Calenberg ad Alpes excurrentium & plerifique Ungariæ locis nafcuntur.

Florent Aprili & Maio, semen interdum Maio, aut sub Junii initium maturescit.

5. Scorzonera angufifolia fubcarulea C. B. elatior angufifolia Pannonica Park. angufifolia elatior Ger. Trageogomis (hecies, feve Scorfenera major angufifolia fubcaruleo flore J. B. Callex narrowleatub Diputer grafus.

Frequentia huic funt folia, longa, Tragopogi foliis minora & angustiora, inter que cubitalis assurgir caulir, carus quidem ille, led firmus, durus, viridis, aliquot oblongis foliis septus, & suprema parte in binos aut plures ramulos divisus, ferentes in longionbus calicibus forem Scorionera angultifoliæ floribus non diffimilem, nifi quòd paulo minor fit, & coloris ex ceruleo purpurafcentis, jucundi odoris, paftillorum è Benzoino confectorum nidorem quodammodo referentis, fed fugacis admodum. Sena deinde octona aut plura in fingulis calicibus semina, Scorsonera seminum amula, quæ matura cum suo pappo à vento excutiuntur. Radix singularis, minimi digiti crassitudinem æquat, qua matura cum no pappo a vino esculuaria. La matura cum parte hirfuta & villofa, qua vulno-denfoque, foris nigricante & rugofo cortice obducta, fuprema parte hirfuta & villofa, qua vulno-rata fuccum extillar initio lacteum, deinde Havelcentem, guftu primum gummofo, poltea aliquantulum acri : vivax est ut reliquarum radices vetustate crassior evadens, & superiore parte in plura capita fubinde extuberans.

6. Scorzenera angustifolia altera C. B. item Hieracium Tragopogonis folio ejustem. Hieracium 7. bumile Clut. Hist. item Scorzenera 4. ejustem Pan. The other narrow leaved Di-

Angufis conftat faliii, Tragopogo aut Scorfonere anguftifolix proximis, carinatis, colore cine-reo, digitalis longitudinis, lacteo fucco plenis, amariufculis; ex quorum medio exilir tener caulicu-lus, dodrantalis, per quem fparfa funt rara folia, alis minora: is in diquor ramos divilus fuftinen-tes capitula aliorum more fquantara, que in lutoos fielquist Tragopogo fimiles, fed minores expi-cantur, maturitate in pappos evanefcentes. Radix nigra eft, multis fibris albis capillata, lateribus propagines quotannis agens.

Hanc quam in Pannonicis ad Scorzoneras retulerat Clufius, propter radicis cum illis diffimilitudinem commodiùs inter Hieracii genera reponendam censet in Historia.

Copiose nascentem oblervavit duntaxat in saxis ad Gamingam Carthusianorum comobium, Julio Lorne flores proferentem.

* 7. Scorzonera bulbosa Attica, Galacorta dista Wheeleri.

E radice rotunda, bulbofa, Juglandis magnitudine, paucis fibris appenfis, excunt felia aliquot longa, angulta, argenteà lanugine pubelcentia, inter que flos Scorzonere fimilis, pediculo palmari

Locus.

HISTORIA PLANTARUM.

Gracis Galacorta, id est, Herba lactea dicitur, quoniam tota planta lacte scatet. In Hymetto Attice monte invenit D. Wheeler.

* 8. Scorzonera Cretica Wheeleri, Galacorta pariter dicta.

Quod ad folia attinet Asphodelo fistuloso persimilis est hac planta; sunt enim ea intus concava feu tubulola Cepaccorum inftar. Radis craffa, alte in terram descendens, lacte albo dulci tur-

Hanc etiam Galacota Graci vocitant, câque mulieres utuntur ad colorem candidum cuti conciliandum: Commendatur etiam in cibo ad lac augendum.

Cum priore in Hymetto monte oritur.

Est bec planta singularis & Anomala. Nos nondum vidimus, certè non meminimus vidisse, berbam ul-Los nonaum viamus, verte non nominimu viaige, berbam il-lam, pratir bulbosat is que affines, que folia babet fifulosa. Si caulem & flores vidisset & descripsisse Autor, certini sudicium de ca serre possenus.

Nos in infula parva promontorio Siciliæ Pachyno olim continuâ, nunc angusto freto diremptâ . ubi Arx Hıspanorum præsidio tenetur inter alias multas rariores plantas Scorzoneræ etiam speciem invenimus, cui titulum fecimus

Scorzoneræ foliis angustis incanis, storibus dilutè purpureis.

Caules eo loci vix semipedalem altitudinem superabant.

9. Tragopogon Coronopi folio C.B. Chondrilla ၁६७२० mayavan StuD Thal. Stabe Plantaginis folio

Alpin.

Alpin multis Plantagini angultifoliæ figura & magnitudine fimilibus, humi firatis, craffis, colore Faliii multis Plantagini angultifoliæ figura & magnitudine fimilibus, humi firatis, craffis, colore viridi in luteum languente, iapore infipido, in orbem in terra acits, mollibus fragilibufque donaturi: Ex quibus cauliculi femidodrantales, teneri, graciles affurgunt, in quorum furminatubus capitura parva, oblongaque cerunntur, è quibus foloculi tori lutei exeunt quibus fuccedunt femina parva, oblonga Scabiola: Radix digiti minoris craffitie, alba, mollis, tenera, guitu infipido.

* 10. Scorzonera foliis nervosis C.B. minor angustifolia Pannonica Park. Germanica angustifolia

Folia ci longa, perangulta, viridia, Tragopogi foliis valdė fimilia, fed breviora & pauciora. Cau-fedia ci longa, perangulta, viridia, Tragopogi foliis valdė fimilia, fed breviora & paucioribus Lei graciliores & humiliores multo quam majori Pannonicæ latifoliæ: flares minores, paucioribus petalorum gyris compoliti: Semina etiam minora, alias fimilia: Radices duplo minores, graciliores, nec fucco lacteo adeò prægnantes.

Repentur propè Monspelium, in depressis herbidis & incultis locis ad dexteram viæ quà à ponte Villæ novæ itur ad Miram vallem Julio mense cum store. Bet an. Monsp.

* 11. Hieracium capillaceo folio C. B. prod. An Scorzonera minima tuberofa radice Hispanica

Radice est Scorzoneræ fimili, crassa, oblonga, tunica fusca & rugosa vestita; ex qua cauliculi bi-ni, palmares, laves, finguli storem unicum, pallide luteum, mediæ magnitudinis sustinentes exurgunt. Filia ad radicem plurima, plii infart renuia, duas, rarius tres uncias longa, rigidiufcula, atro-virentia, rarius cauliculorum partem cingentia.

Monspelio allatum fuit. An fortè (inquit) Scorzoneræ species?

An intercomposition and the control of the control tem Entia multiplicamus.

• 12. Scorzonera sylvestris, fol. angustis, sl. caruleo major & minor Mentzel.

In sylvis temperatis, maximè ex Fagis & Quercubus consitis Marchiæ Brandeburg, circa vallem Jachimicam, pagum Schornbeck, Furthenwaldiam, mentibus Junio ac Julio floret. Flos egregie ceruleus est instar Cichorei ceruleu. Radix nigrefeit.

* 13. Scorzonera Illyrica Park. Alpin. Dipets atals of Slavonia:

Feliorum longorum, angustorum, trinerviorum ad numerum quinquagenarium aut etiam centenarium; Caulium exilium ad vicenarium accedens multitudo: Flo[culi exigui, flavi: Semina quam pracedentibus minora: Radia crassa, nigricans, hanc speciem à reliquis congeneribus abunde di-

His subjungemus duas trésve plantas Tragopogis accenseri solitas, ob radices puto cum cau' lus unà marcescentes, nec us Scorzonera vivaces & disturnas. Verum quoniam storum calicibus & seminibus (d quibus præcipue notæ genericæ desjumendæ sunt) ad Sporzoneras propiès accedunt, ils potius subnectendas

14. Tragopogon laciniatum luteum C. B. laciniatum majus Park. folio laciniato, flore pallido J.B. The greater jagged Scozzonera.

Tragopogoni radix fimilis, tenera, lactiflua. Folia priora longa, angusta, ad margines aqualia, ad exortum angusta, versus apices latiora: posteriora & que caules occupant inferiora, alia utrinque, alia ex altero tantúm latere laciniata, fuperiora paulatim minora funt minúlque incisa & tanque, alta ex aftero tantum tarer ascinata, juperiora paulatim minora iunt munique incita ce tan-dem integra, finbus pallidius virentia. Ceulis cubicials & altior, folius vefitius, fiumma parte in tres quaturore ramulus divifius, quorum finguli capitulum fuffinent Tragopogi vilgaris: [calix tamen non componitur è foliis mucronatis ultra fortum petala excurrentibus & in longitudinem productis quemadinodum in genuinis Tragopogis] florem claudens minorem quam Tragopogi lutei vulgaris, manè expansum, circa meridiem se contrahentem: succedit semen minus quam illius, minimè

Plantz J. Bauhino descriptæ folia priora tenuia, quæ tamen per ramos satis frequentia, triplo quadruplove vuigati Tragopogonis folis latiora, in crebras profundas lacinias dissecta, quæ aliquid commune habent cum Dente leonis: Semen ad Scorzoneræ femina propius accedit.

Hanc J. Bauhinus Tragopogoni à Columna descripto fidenter candem facit: Descriptiones tamen non fatis convenire videntur. Nos in hortulo noftro aliquando aluimus Tragopogonis speciem, Coronopi folio dictam que ab utroque (quantum memini) differebat; & certe C. Bauhinus in pinace Tragopogona quem Coronopi folio inscribit ab utroque diffinguit : verum exactius eam deferibere negleximus.

* 15. Tragopogon tenuissimè laciniatum C.B. laciniatum minus Park.

Radice est oblonga, crassiuscula, fibris carente, rusescente & lacte turgente: ad quam folia plura, Rauce est cononga, cranuscua, nonscarente, ruercente es facte un gente, au quant prim para, oblonga, angultifilma, acuminata, & in plures angultifilmas lacinias divida. Caule est cubito non multium breviore, rotundo, lavu, firiato, nonnihil foliolo, in alas brachiato: fingulis flos unus magnus & pallidus infidet, cui femen oblongum, fcabrum, criftà pilosà in fummo practitum & calici oblongo inclufum, fuccedit.

Monipessuli observavit C. Bauhinus descriptionis autor. Si semen rectè describatur, à præceden-

ti omnino specie distinctum est.

* 16. Tragopogon burfutum C. B. birfutum bumile Park. Apulum bumile birfutum luteum Col. Sinali rough pellom Goats beard.

Huic radix longa fatis, nigro cortice obducta, intus alba, lacte pallente turgida, dulci sapore, viscoso dum concrescir, minimi digici crassitudine. Folia Croceis paulo latiora, ad graminea acceviscoso dum concrescir, minimi digici crassitudine. vincojo daun concerent, manim digu cramidante. Posta Croces paulo janora, au gramineta esce dentia, per longum venola, è medio circa radicem plurima, longa fericea hirlutto fobita, pedalta, partim rero convexa. Cauleme edit breviorem aliis, partim fupra folia excedentem [quandoque duos trélve habere conspicitur] hirlutum, cavum, lineis frizatum & lactoscentem, brequientem de lactoscentem alica partim revolution de lactoscentem previoribus foliolis interceptum; in cujus summo calix est magnus sed alis minor, basin foliosam habens, quod in aliis non oblevatur; forem emittens luctum, penum, radiarum, quindectin cis-ca fe foljolis radiantibus, calicis orbem fuperantibus, intus habentem coacervata alia foljola, Hisracii modo staminibus intortis, bicornibus, luteis, etiam Aprili emicantem; deinde contractum post non multum temporis pappum emittentem longum, admodum fulvum, colore præ aliis nigrescente, duriorem rigidioremque, Hircina: barbae pilorum modo, semins longo, sed duplo minore alis, dentatis etiam ftris alpero, contra aliorum normam circa imum tenuiore némque ful-

Variat hæc planta, semine tantum, quod in Cirmolæ inventa brevius, latius, incanum, lanuginofum, acanaceis proximum, pappo superiore admodum breviore, eodémque colore, minúsque rigente. Tota planta guftu est dulci & grato. Martio caulem edit, Aprili floret, & Maio peri-

Miror quid Parkinsono in mentem venerit ut hanc plantam in duas species dirimeret.

CAP. XII.

De Tragopogone.

Ragopogon nomen accepit à pappo cano grandiori, qui è fimmo ejus vertice nafcitur, & hirci barbam imitatur. Theophr. Diefe. Poller autem non inepè dici Tragopogon hæc herba à figura flors nondum aperti, que barbam hircinam proximè refert. Carterum Tragopogon à Scorzonera, ad quam alias accedir, in eo diffinguitur, quòd calveis radii florum petala longrudine excedum, & floris circumferenta calveis radiis excedentibus fleticitur, majorcque ambitu protenditur. Calyx quoque Tragopogi (quantum quidem memini figuamolus ett, icd omnes ejus radii feu folta aquali fere longrudine extendunur, contra cultur is ferencesses. quàm in Scorzoneris.

Locus

Locus.

Leans:

Locus.

Uncs.

1. Tragaçagon luteum Ger. Park, parad, flore luteo J. B. pratense luteum majus C. B. Pellow

HISTORIA PLANTARUM.

Radice est lacte turgente dulci, minimi digiti crassitudine, longa, pastinaca quadantenus simili seras nigricante, intus alba; Caule cubitali, tereti, glabro, solido, folio ab imo ad summum vestito, her borraces, carinatis, caulem amplectentibus: ex quorum finu rami pronafeuntur, quorum fum-mis inlident flores magni denfo foliorum radiatorum agnine flipati, lutei, qui in pappos abeunt famine appento longo, magno, aspero, cinereo.

In pratis & pafcuis paffim provenit.

Ratione loci magnitudine variat, hinc duæ species apud Parkinsonum.

* 2. Tragopogon minus luteum Park, Tragop, folio oblongo, finuato C. B. Goats beard, mith a long waved leaf.

Radice est oblonga, lacteo succo manante: eaule gracili, pedalis altitudinis, raris foliis alternatim septo, quæ oblonga, non multum palmo breviora, at angusta, sinubus brevioribus & quasi serante exasserata, pallisideque virentia. Caulis summo so insidete pallide luteus, magnus, Tragopogo vulgari similis, ex casice magno, apicibus acutis donato prodeunte: quo marcido semmo oblongum in nateria villofa alba latitans fuccedit. Ferè pracedentis varietas efi.

Monfpelluli legimus, inqui C. Bauhinus, defenpionis autor.

Tragopogon piptaus H.H. Lugd. fi non fit figmentum, certè Tragopogi genuini species, non esse,

fed alterius cujufdam generis videtur.

3. Tragopogon purpureum Ger. Park, flore purpureo J. B. purpuro-carulcum Porri folio, quod Artistivulgo C. B. Durple Goats beard.

Qualibet plantæ pars vulnerata læ fundit, album emanans, mox in luteum faceffens, viscidum, quod radici rectæ, digitali vel minori craftitudine, teneræ copiosum & dulce cum sit, culinis expetiquod vades rectes, digitali vei minon craintuaine, tenera coponium et diuce cum in, cuinni exper-tur. Caules inanes, ramofi, majores & firmines quam Scorzonera, fulia multis flipantur Porraceis, qua interdum valde lata, interdum angulta, longa, acuta. Flores in filiminis caulibis & ramulis, fo-lis octo, novem aut decem, virentibus, longis & acuminatis obvallati, tribus unciis, luperantes; qui colore funt vel atro-purpureo, vel purpuro-cœruleo, vel cœruleo; qui postea in pappos abeunt, quibus adharet semen duas uncias longum, teres, striatum asperum, per maturitatem extremam ni-

Bruans.
Hac planta totà specie differt à Tragopogone luteo, & non floris tantùm colore variat, ut vult Lobelus. Nam nec luteus ita longa & porracca habet ima solta, sed breviora, triplo angustiora, rigidiora; nec in montosi sortur, sed in pratis & pascus depressionate am calidarum quam frigatiorum regionam. Præterea sortum effigie inter se distant & magnitudine: purpureo namque minor est siba, aque calicis apices radiantes circumierica altero tanto floris diametrum excedunt, sia ut floris ambitus parvus videatur respectu calicis atque radiorum ipsius expanso flore. Lutez verò speciei vulgari plenior admodum est atque grandior, calicis apices magis occupans.

Circa Flaminianum villam, & Cirinolæ, inque Æquicolorum valle Colloroscio dicta purpuream,

nigro-purpuream & obsoleti coloris plantas invenit & eruit F. Columna. Radices in deliciis habentur tum cockæ, tum etiam crudæ in acetariis, lancinationibus æstuantibus ventriculo ac thoraci auxilio funt.

bus ventriculo ac thoraci auxino iunt.

Valde nutriunt, unde tabidis & macilentis conducunt. Vitiis pectoris, tuffi & refpirationi difficili, necnon pleurifi mederi dicuntur; quod quomodo efficere possint, siquidem dulcia sint, non
videt Casp. Hosmannus. Urinz quoque stillicidio subvenire & calculum expellere creduntur; unde Saffifica feu Saffifrica quati Saxifragæ Italis dictæ funt. Sed & vulneribus utiliter imponuntur.

Eadem præstat tum succus radicis expressus, tum aqua ejus destillata.

4. Tragopogon aftivum Park. Summer Boats beard.

Tragopogo vulgari luteo aut purpureo minus est caule unico pedali assurgens, tribus vel quatuor felius fepto, angustis, oblongis, brevioribus tamen quam supradictorum, & ad basin seu exortum latioribus, paulatum deinde ad mucronem ufque angustatis, pallidè viridibus cum costa media albente. torriets, patilatim centre at intercine in que arguntas, patiente vinuous cuin oria neura ariente. Caulis in duos refére ramulos brachiatur, quorum unufquifque caput amplum fuffiner, quod cuin aperitur forem oftendit parvum pallide ex cinereo purpureum vel carneum, matutino tempore expuntium, circa mendiem fe claudentem: caliga folia ultra florem in acutos mucrones producuntur. Flore dilupfo capirulum augetur, femina continens, quorum exteriora in ambitu majora funt, & pappo destituta, Interiora minora. Radix longa est & lignosa, ante hyemem marcescens. Radix etiam juvenis & tenera, Fohique seu rupta, seu incisa, vix aut ne vix quidem lactescunt.

Hac planta Parkinfono fucerevit ex femine Italia miffo; feipfam autem non refeminat ut pleræque alie hujus generis, sed oportet ut vere de novo quotannis seratur, unde & astiva denominatur. Verifimile eft femen in terram delapfum in regionibus Septentrionalibus hyberno frigore cor-

Plantam hanc Cantabrigiæ in hortulo nostro aliquot annis sevimus.

* 5. Tragoperon gramineis foliis birsutus C. B. Apulum sucressions Park, alter gramineo silio, juave rubinte store Col. Mosc coloured Goats-beard.

Col. Radace elt parva, omnium minima, trientem longa, in fununo rubefeente, reliquum alb'i, daré, lactefeente, gullu dulet, multis laceraliter obliquis fibris humum amplexante: Felia angultis, do-diantalious, grammeis, hirfutis, tachi levibus extrinlecus, intus verò albidioribus, tactuqua deorfum versus alperis, ut in Hordeaceis: Caule longo, bipedali, tenui, albicante, tereri, nervolo, duro, folius multis dense alternatim illum cingentibus, circa nodos latioribus, raris alis divifo. In fummo. ex magno respectu planta calice, octo foliolis radiantibus diviso, flos intus ex albo rubens seu carnao colore fuave-rubens, undecim foliolis intus alia foliola continentibus compositus, ex quibus &anes colore tuxo-rucers, tunacem nomes mas ana tonoia controllense compositats, ex quints par-mins ingroccinela lutea acte pulverofa, in medio televantur, umbonis vice. Flos hius cum femina perfici incipunt occulcatur, calce inclufus, pappola feminum cacumina exferente. Hugis calix angultus eft, inam longóque infidens collo, oblongis feminum cacumina exferente. Hugis calix omnibus differentia, oblongiora internis, non in pappum definunt, fod in quinque [duas breves te-monibus differentia, oblongiora internis, non in pappum definunt, fod in quinque [duas breves tenuiores, & tres longas admodum] ariftas: reliqua vero interna femina pappum ut congenera infidentem habent, ipsaque breviora funt: omnia lavia, omnium minora, angustiora, etiamque slaventia. Sapore ab aliis differt nihil.

Majo floret & perficitur. Civinola Apulia in Pyraftrorum fylvula illa exoritur propè D. Rocchi Locus. adem. Floris colore, & feminibus in capitulo exterioribus ad pracedentem accedit.

* . 6. Trazonogon gramineo folio, radice villofa C. B. Trag. folio gramineo, flore albo & luteo cum tantilla purpura I. B. luteum anguftifolium Park. Grafe leabed pellow Goats beard.

J.B. Faliis off minoribus, Garyophyllorum florum fylv. alborum foliis fimilibus, anguftis & acutis: Fouri ett minorious, cartyophytorum norum tyv. anorum roins imilitus, angultis & acutis: Radiv alis Tragopogis fimilis, capite capillato: Caules tenues, rotundi, in quorum fupremitatibus espitula Cyano limilia, ex quibius ubi apertuntur prodeunt fufeuli albi, aliis fimiles, niti longiores & acuriores etlent, fimiles Bellidi majori. Provenit incultis locis humidis. Floret Junio & Julio.

acutions eitent, innues neutat majori. Proventi incutis socis numaus. Floret junio & Julio. Huic idem nobis videtur Tragopogon parvum ex luteo purpuralcens C. B. i. e. Trag. parvum flore Chondrilla: purpuro-cerules. Lob. ob. quam Spithamaam pulillam plantam vocat, nulla fui parte à Tragopogis diffidentem: Flore Chondrilla: ex luteo tantillum purpurafcente: Folis gramineis, pal-

mum longis; in Hetruria & agro Romano obviam.

Caput capillatum radicem perennem esse arguit. Descriptio hujus adeò brevis est & obscura, ut

non fatis fciam, que planta fit, an forte Scorzoneræ species?

In Horto Regio Parilienfi colitur.

7. Tragopogon purpuro-cavulcum crocifolium C.B. crocifolium purpureum Park. crocifolium mont, flore nigro-purp. five Theophrashi & Dioscovidis Col. Sastron-leaved, purple Goats-

Hujus folia Croci folia ità amulantur, ut anguftiora potitis quàm latiora confeantur, pedem & magis longa, trigona ferè, partiun rigentia, canaliculata, albà lineà in cavo percurrente crifpa, & mags longa, trigona lete, partini rigonata, cananeassa, ano mice in caro percurrente critiga, & extuberante oblique rigoda, ut etiam in Ornithogalo veriore oblevatin. Circa radicis caput, quod craflum, tuberofum & rigona elt, alba & longa lanugine oblita funt folia, atque latam, candicantem originem ducunt, reliquò angulta, virentia & in acutum definentia, & copiola. Radix longa, mo eaux mineer magnas, crames, quanquestanans, quaestimento praventi proportione quinque radiorum calicio oftendit fiberom injero-purputenti, ratis & angultis barbulis compoitum, ca quibus finalis compoitum, ca quibus finalis compoitum, ca quibus finalis compoitum, ca quibus finalis compoitum, citorata, bisque lutea, ficut & cinca corum initium, quod convoltum elt tubuli infrar, ex quo framinula illa nigro-purputea in funumo bicornia, lutefeentia arque birlura, veluti luteo pulvere initium, quali compositum de la compositum de spersa. Brevi quidem tempore, non secus ac congenerum modo flos clauditur, atque semen concipiens intrà calicem, longam, canam, hirfutam, angustam, rigidamque hirco similem emittit

In Equicolorum montibus & è regione Capaccinorum crenobii inter Flaminianum villam , ac Leeu. etiam fupra viam quà inde ad-Caffrum Podium Poponifeum itur.

De Herbis flore composito non lattescentibus. erc. Lib. V.

255

Tempus

SECTIO SECUNDA.

Herba flore composito natura pleno & planifolio lactescentes seminibus solidis.

CAPUT PRIMUM.

De Intybo sive Endivia Cichorcóque.

Nrubus sive Intubum quòd inus sit tofsu dici nugatur ssidorus lib.17. cap. 10. Saltem (inquit Vos-sius) cogitare debuit, quod ibidem ait, esse Gracum nomen. Gloss. 11160. 11160.

Intubum Latini vocârunt à cavo tubæ specie caule Bod. à Stapel. quod Etymon ejusdem commatis est cum Isidorano.

Cichorium Ægyptium nomen effe, & inde in Graciam, postea in cateras nationes commigrásse, verba Plinii, sib. 20. cap. 8. docere videntur. In Ægypto, inquit, Cichorium vocam, quod stroesfre fit, sativum autem Serim. Varie scribitur, Kezerer cum a diphthongo, quod secutus est Horatus in versu illo Alemanico,

Me Cichoreæ levéfque malvæ.

vel Krokens cum fimplici s. Krokens verò (quod Atticum eft) nomen hoc habere creditur mus à sha M xoeins sine, for le mayeibas quod p.r agros predibène vadat feu ferpat. Volf. Etymolog. I. Bodaco dictum videtur à xxó invenio, reperio, quod ferquens in campis inveniatur. Caterum Cichoreum à reliquis plantifoliis lactescentibus dignoscium floribus è lateribus caulium & ramorum exeuntibus velut spicatim.

Intybus autem à Cichoreo differt foliis brevioribus non laciniatis, & quòd annua planta fit, cùm

Cichoreum perennet.

1. Imybus fativa Ger. sativa latifolia sive Endivia vulgaris C. B. Endivia sativa Park. Imybum sativam latifolium J. B. Garben 02 B2000-leaued Endibe.

Æstiva est planta, hyemis apud nos haud facilė patiens, radicibus fibrolis, lacte prægnantibus.

Folia per terram sparsa antequam caulescat, longa, lata, Lactucæ foliis similia, in ambitu subinde crenata, subamara.

Caulis cubitalis & sesquicubitalis, lavis, stratus, snanis, multis ramis brachiatus, tortuolus, vulnere lac fundit. Flores ex foliorum (que in caule hederacea funt, minora) alis emicant cœrulei, Cichorii fylvestris; semen quoque consimile.

Seritur in hortis.

Ab hàc non videtur aliter differre quàm ut spontanca à culta.

2. Intybus fativa angustifalia C. B. Intybum sat. angustif. J. B. Intybum spleesfre Ger. Intybus sive Endivin minor angustifolia Park. 3010 07 narroto-leabed Endive.

Que folis est angustioribus, sapore amariore, Caule ramosiore; in reliquis cum priore con-

3. Intybus crifpa C. B. Got. Intybum sativ. crifpum J. B. Endivia crifpa Park. Curled Enbite.

Hac folis est quam Endivia vulgaris majoribus, ubique in ambitu crispis ac finuatis; caule cae-Fixe four ett quam Emuiva vuigans majonnus, uoque in amont cripis ac innuati; caule ce-teris majore, craffiore, teneriore, ut recèt Marthiolus: femine nigro, Lacheaceo: extera fimilis. J. Banhinus Hortulanorum mangonio Intybum crifipam effici opinatur. Nos Intybum crifipam à vulgari fativa specie differre existimamus, nec accidentia tam diversa & discrepantia arte induci

poite.

Seritur Intybum in hortis, & quod vere fatum celeriter adolescit, ac ipsa aftare florens semina profert, ac deinde intercidit: Julio verò satum in hyemem reftat: Septembri aut Octobri terrà obrutum, colligatis prius soliis, nivis instar candidum redestur, ac deinde mensibus hybernis mensis aliorum acceratorum loco infertur. Er revera nostro palato Lactuca ipsa sapidius est & gratius.

Sim. Paullus in arena sicca tumulatam integram hyemem ad ver usque servari seribit: quo man-

gono mirum dichaquim fragilis & ori grata reddatur, ità ut magno delèctamine anorexià alioqui Iaborantes eà crudà vefcantur.

A. 4 Ci-

4 Cichorium fylvestre & sativum J.B. Cichorium Sativum & Cich. sylvestre sive officinarum C. B. Ger. Park. Garben and wild Succorp.

Radice est policari, lacte prægnanti. Caules ab cadem radice plures profert, teretes, hirstros, in fylvestri tortuolos, bicubicales interdum, variéque in ramos summa parte divaricatos. Felia Dentis leonis prostunde incisa alias integra aut qu'am levissime distinat que in caulibus sint alternatin adardamunt absque pediculis, longs, in accumu desimenta, utrinque hirstina: Flores since efficie emicant, plures simul, è foliorum supremorum als, sessiones es pediculis omnino destruit, destruite catalatica canadatica de la constante disconsistente destruite catalatica canadatica. pulchri cœrulci, è pluribus foliorum planorum extremitatibus latis & dentatis, ordinibus compofiti. Tota planta amara infigniter deprehenditur. Semina pappo destituuntur. Flores interdum albi sunt. Caulis monstrosam acquirit latitudinem. Per culturam majus & mitius evadit,

Tanta est (inquit J. Bauhinus) Cichorii similitudo cum Dente leonis veris principio, ut difficile fit discernere has plantas.

Non folum in hortis feritur, sed & sponte exit passim in Anglia secus vias & semitas locis incul-Locus. tis, & in agrorum limitibus, ac potiflimum (ut recte Dodonaus) folia habens profundioribus incifuris laciniata, quod & reliquis amarius est.

Cichorium fativum (inquit J. Bunhinus) ego cum fratre non separo ab erratico, quod cultura tantium mutat nonnihili : si non colatur quod fuit fativum iterum sit erraticum.

Æstate demum & post solititium floret. Variat interdum floris colore rubello & albo.

Vanat interdum nons coiore ruscuto e ano.

Cichoreum plerifque Botanicis frigidum centetur; verum fapor amarus caliditatem arguit.

Intybus & Cichoreum (autore Matthiolo) felectiflimum prabent medicamen immodice calenti

[aut etiam obstructo] hepati quocunque tandem modo ulurpata, five folis recentibus crudis aut coctis comeltis, five fucco, five aqua stillantia aut decocto hausto, five foliorum ficcorum pulvere assumpto: modice enim refrigerant & astringunt, inquit, quod nobis non probatur, quin potius amanguo: imonee emin temperati es aranigani, inquis quou noois non prooatur, quin potuis attenuant es ablerguin, ut reces Schorderus. Commendantur és in febribus. Ulum radicis Cicho-rei in febre hectica infigniter laudat Crato ab experientia.

Aqua è floribus cœruleis destillata, inflammationibus & caligini oculorum imposita potenter remedium adfert. Trag.

Folia cocta ex aceto comesta gonorrheam reprimunt. Matth.

Flos hujus plantæ ad Solis ortum & occasium se recludir, sive sudum, sive nubilum suerit coe-

Notat Spigelius podagricis Cichorii fylv. herbam valdè conferre. In causa calida (inquit) nihil Notat Spigeltus podagrīcis Cichoru tyir, herbam valde conterre. In caula calida (inquir) inhil puto magis convenire, experientia dodetus quam pulverem foliorum Cichorei fylv, menic Maio collectorum & in umbra extincatorum. Ejus datur 3 i. vel 3ii, in jure carnis pulli non faliti, mane quaturo horis ante prandium, & velperi cum vadit dormitum, vel abíque cona, vel cum cena pauca. S. Paul. Vidi in bilola podagra incipientes jam fluxiones ià celsalie ut mitior paroxyfinus redierir, & breviori tempore durânt duobus vel tribus diebus continuis allumpto. Spigel. de Arthritide.

oc meron tempore unant duodo rot close actions or an all and a service or a language of the plant of the plan culis Cichoraccis in prima menía hauftis melancholiam hypochondriacam profligaverit.

5. Cichorum verrucarium seve Zacintha Ger. Park. verrucosum seve Zacintha, Hieraciis adnumerandum J. B. Chondrilla verrucaria foliis Intybaceis viridibus C. B. Wart Succorp.

Paullum admodum humo tollit caules graciles dodrantales, aut etiam cubitales, intùs fungofos, ramofos: ad quorum latera seffiles adnascuntur rari fosculi, alii etiam ramulorum extremis lutei: quibus in pappum evaneticentibus succedunt pericarpia pulcherrima, verticillatim radiata, Lupini feminis magnitudine, in quibus semen copiosium Lactucæ par, non ita compressum. Folia oblonga, Dentis leonis, laciniata, multa per terram sparguntur, in ramis pauca. Radix longa, multis fibris

Ad offia Tibridis copiosè oritur: invenimus etiam spontaneam circa Liburnum portum & Flo-

Mira hujus plantæ facultas esse dicitur ad tollendas verrucas, vel foliis in acetariis devoratis, vel fucco eorum illito.

6. Cichorium spinosum Ger. J. B. C. B. spinosium Creticum Park. Chonny Success. Chondrill. genus elegans caruleo flore Cluf.

Folia huic indidem plura ceu ex codem puncto, alternatim oriuntur Cichorii, angustiora, simuata, virentia, [craffiora & minora magilque amara quam Cichorei vulgaris Bello] Cauku glaber in ramulos dividitur rigidus culos, inconditos, multifariam divaricatos, in diras abeuntes figuas, Tragacum los dividitur rigidus culos, inconditos, multifariam divaricatos, in diras abeuntes figuas, Tragacum the aut portis Alpalathi Monspeliens imitatione. Flores ad ramorum divaricationes, iplonumque adeò furculorum cacuminibus impoliri, cerulei, denticulatis folis conflantes, duplo triplove quam Cichorei vulgaris minores, cui simen simile. Radice firmatur singulari, magna, ut Cichoreum. In maritimis & ficcis collibus & arenoiis locis oritur, non in Creta tantum led. & in Sicilia, ubi Lecati

nos illud observavimus in insula parva à Promontorio Pachyno vi maris divulsa, ubi Arx Hilpanorum prælidio tenetur. Floret Julio & Aug.

Recens semine nata antequam in caulem abeat in acetariis manditur, inquit Bellus, sed durior & amarior est Cichorio. Z. 2

Lives.

Locus.

Vocatur vulgò, codem referente, susussám. i. e. Hydrie fiina, quia vulgariter in tota Creta fiéti-libus hydriis utuntur ad hauriendam aquam e fontibus, quas hâc herbá obturant, ne mures aliúdve animal intus penetrare possit. Videtur enim ad hoc munus ista planta à natura formata: nam semper rotundà figura cernitur.

HISTORIA PLANTARUM.

CAP. II.

De Lampsana.

Lampfana Dodonici J. B. Lampfana Ger. emac. L. vulgaris Park. Soncho affinis Lampfana domefica C. B. Dipplewort. 1. c. Papillaris berba.

Adice mititur alba, fimplici, furculosa tamen & varie fibrosa. Caulis inde exurgit, bicubitalis & altior, teres, friams, pilis rarioribus hirfuns, rubefcens, concavus, ramolus. Folia ad radicom & in ima parte caulis uno vel altero pinnularum pari donata, extremitate laan rauceni e in ima parce cauna uno ver arcero pininataran parconata; externitate la torre, magnitudine & figură fere folorum Sonchi lavis muralis, aut Barbarea dicta, mollicella, hirluta, alternatum fofita: que in caulbus & ramis fuperiora, oblonga, angulta, acuta, nulls pediculis fulciuntur, nulls pinnulis lobifve donata. Suprema caulis & ramorum partes glabra, in dictuls rulciuntur, nuins pinnuis sonive donata. Supreme causis ce famorum partes glabre, in flores terminantur exiguos, luteos, è plurimis compositos flofeculis, quorum fingulis fingula coharent femina oblonga, migricanta, nonnihi incurva, minimè pappola, tucunque J. Bauhnus flores in pappos abire leribat. Tota planta vulnerata lac fundit amarum. Floret Junio & Julio menfibus. In hortis & cultis frequentissima est.

Efficax esse consetur in sanandis papillis exulceratis, unde & nomen Papillaris sortua esse vi-

CAP. III.

Hieracium falcaium alterum Ger.emac. Hieraciis affinis Ragadiolus edulis J.B. Hier. florem inclinans J. B. capitulum inclinans semine adunco C. B.

Adice nititur fimplici, alba, è lateribus fibras emittente. Folia ad radicem plura, in terram Adace intetut impici, ajoa, e laterious noras emitente. Folia da radicem puira, in terram refupina, Lampliane fere figură, palmaria & Gemipedalia, principio angulto finauto auti-ciniato, lobis quibuldam fubrotundis utrinque velut pinnata, extremitatibus latis, obtufis. Caules ex cadem radice plures exeunt, dodrantales aut pedales, teretes, hirtui, medulla albă farcti [interdum eriam concavi] fatis dui & rigidi, ima parte folis nudi, ubi in ramos dividi incipiunt veltin. Folia hac in lacinias acutiores dividuntur quam qua à radice exeunt, extremitathus quiden last nec minoribus, verdum in acutos mucrones productis. Elever in funmitatibus carallas & ramorum perexigui, lutei, vix pluribus uno floculorum circulo compositi, pro calice unico foliolorum ceu palorum vallo cincti, columnæ striatæ fere similes cum nondum aperiuntur. Flore detonoiorum ceu paiorum vailo cincii, commina tritaize irie ilimise cum nonaum aperiuntur. Piore de-lapfo fingula calicis foliola lingula femina finu fuo amplectuntur (quod fingulare est in hoc genere) & in stellam se expandum, superfunt adhuc in medio duo vel tria semina nuda introssum selesciones autem in hac specie folida sunt & pappo destituta. Flores alu sessiles sunt pediculis brevibus aut nullis, alii, id eft, in ramulis extremi, pediculis, fatis longis infidem. Tota planta lacte amaro featet, ut congeneres.

CAP. IV.

Hieracium fellatum J. B. falcatum Lobelii Ger. falcatum sive stellatum Park. falcata siliqua C.B. Star feeded Dawkweed Succom.

D cubitalem altitudinem affurgit tenuibus coliculis & ramofis, tantilla lanugine nisi propter terram vix hirtis, non fine foliis multis. Folia primum erumpentia Hedypnoidis, & pingui terram vix hırtis, non inne toliis multis. Felia pınmüm erumpentia Hedypnoidis, & pingui folo palmarı & plufiquam fefqiipalmari longitudine, fextantali & quadiantali laitudine, nonnihi firmudofa, hırfitua. Flores fimplices, parvi, Lampfanz, lutei: quibus luccedunt femmum ftella radiata hirfituz, quæ poftmodum falcis in modum incurvantur.

Propé Monfpelium non longe à Caftro novo dicto hane plantam invenimus. Habetur & alibi circa Monfpelium, & Bononiam in Italia.

CAP.

CAP. V.

* Camara Vuba Brasilianis Marggr.

Marger.

Margg.

Mexmiam altirudinem aflurgit, caule hirfutto, nodofo. Folia quoque hurfuta & ad tadtum a fpara, in ambitu ferrata, Úrticæ folis fimilia, inaqualis magnitudinis, bina femper directé fibi oppofita. In extremitatibus ramorum enafcuntur flores, magnitudine florum Buphthalmi, In to oppointa. In extrematanus ramorum enateuntur fores, magnitudine florum Buphthalmi, egrepiè lintei, novem folis confrantes, & in medio umbilico magno luteo, cui admixta flaminula nigra, odoris quafi medii inter Urticam & Mentham. Poff flores sequitur fomes oblongum, nigricans, ut in Cichoreo. Planta ad tactum planè glutinosa sentitur.

ingreaths, act Chroneo. Finita an cacum pante guitmoia tentuur.
Cum planta bace mibi inoognita fit, neque Margenovim pracipua ejus partes, flores putà & femina fatis
accurate deferizferit, an eam recte boc is teo pojucim non fatis scio: sufficor tamen cam ad aliud positis
genus perimere ob solia in caule bina conjugatim possia.

CAP. VI.

Sesamoides parcum Matthioli Gev. Chondrilla Sesamoides dista Park. Chondrilla carulea Cyani capi-tulis C. B. Catanance Dalechampis store Cyani, solio Coronopi J. B.

J. B.

Olia habet Coronopi, hirfuta, candidiora, farpe integra, aliquando uno aut altero denticello inaqualia, fapore nullo excellente. Caules cubitales in varios fiffi ramos, non fine folia; recrees, brevibus, fed aliquantum alperis, pilis obiti, lac manant. Ramorum fatis longorum extremis infident fingulis fingula fiquarcia capitula, fquamis pulcherrimis, membraneis, pellucidis, albicancibus, firià rutefeonte per medium decurrente, laxo connexi incumbentibus, se tanquam esfu nimio foqualidis, compacta: quax in fiere expanduntur ceruleos, Cyani aquales, fed foliorum formatical descriptions of the proposition of the control of t actu mimo Iqualinais, compacta: que in *parse* expanduntur coerusos, Cyani aquatos, ied foliorum formá longé diverfí, quipo Latinfullá, non corniculatá, extremá orá Cichoreorum ritu crenatá, quorum fingulis adnata fibra ex purpuroo flavefoentes, *apisim* lutesi. Medium occupat cincinnus foliolorum corniculatorum, violaccorum. *Radix* fubelt craffa, longa, exterius rubens.

holorum corniculatorum, violaccorum. Refaix moest cianta, tonga, externo succiso. In aridis & faxolis collibus agri Narbonenis paffim obvia : invenimus etiam propè Gratianopolin Lecti. in collibus quos transivimus cundo ad maximum Carthusianorum coenobium. Hace planta à reliquis hujus generis lactescentibus diversa est floribus non plenis ut in illis, sed dif-

2. Catanance affinis Sesamoides parvum flore magis completo Camer. I. B. Chondrilla carulea Cyani capitulis altera C. B.

Ad Intybacea potius referrem hanc plantam (inquit Camer.) cum radix lacte non pauco turgeat. Flores Cichorii figură respondent, & alii simplici foliorum textură constant, alii densius stipantur, colore elegante cœruleo, stamina in medio luca habentes, è quibus relinquitur semen subnigrum, angulosum pusillum, squamatis capitulis inclusum. Sapore est omnino dulci, nihil vel minimum ama-

Hanc à pracedente non puto specie differre, non magisqu'am Matricariam aut Chamamelum flore pleno ab cidem cum flore simplici: nihil tamen affirmo. Hac etiam frequens est circa Monspelium.

CAP. VII.

De Carduo Chryfanthemo dicto.

B succum lacteum quibus turgent, & slorem planifolium natura plenum planțas hasce huc retulimus, quamvis laciniatis & spinotis, caulibus etiam membranulis spinosis auctis Car-

1. Carduus chrysanthemus Dod. Scolymus Theophrasti Hispanicus Clus. Scolymus Chrysanthemus annuus horti Regii Paris. Carduus Chrysanthemus Hispanicus Ger. emac.

Caule affurgit fimplici, sesquicubitali, bicubitali, aut altiore, pollicis craffitudine, ab imo statim ramolo, rams pralongis, alternatim è foliorum finubus exeuntibus, spinis crebris acutis horridis, laramolo, ramis praelongis, alternatim è foliorum finubus excuntibus, fipins crebris acutis horiidis, la-cleis venis Cardiu Maria im modum variegatis, quatuor aut pluribus himbris foliaceis laciniatis foj-notis fecundum longitudinem productis. Sumanos caules & ramulos occupant espirada fiquamosi quamus lanuginotis, innovisi felilia, quatuor aut quinque folia laciniatis, lacinis în fipinas rigidas acutas terminatis binas ex adverto, extreme roflio în praelongam cufipidem procurrente, cinêta. Heret plofi flavi, è pluribus foliciale grani, quorum iringuli fingulis intident feminibus, millo pappo feu que ad radicem fiunt, finutat feu laciniata fiunt, ad margines fipinofa, fipinulis mitoribus, lineis lacties Cardii Maria dicti im moduta, its tamen anoutiliera & minora multo. Semira se quatingia per princia per quinto. Cardui Maria dicti in modum notata, iis tamen angultiora & minora multo. Semina in capitulo arcte stipata, compressa, alba, brevia.

259

Vires STO fus.

Propè oppidulum S. Lupiani cundo ad Pedenatium & alibi circa Monfeelium hanc speciem in-

Salmanticenses (inquit Clusius) tenellam adhuc plantam & primum germinantem, cum ipsa radice elotam crudam aut etiam coctam cum carnibus edunt : ipfius lacteo fucco omne lactis genus coagulant; etiamque ejus flore Crocum adulterant, ut quædam nationes Cnici flore. Hujus autem

radice fues non minus libenter vescuntur quam Eryngu.

Omnino specie diversa est hac planta à Carduo Chrysanthemo seu Eryngio luteo Monspeliens: offenme lattor, nec adeò longs crebris ramis luxuriat, fibret attent l'requentiores pofert; & ni multim fallor, hac planta radice eft annua, illa perenni. Quin & in pio foliorum colore differentia eft notabilis, cum huius albicient magis; illus flavicent; & in foliois illis fipini utrinque acutis horridis capitula obvallantibus. D. Magnel in Botan. Monfp. conjecturam nofiram confirmat. tis horridis capitula obvallantibus. D. Magnel in Botan. Monfp. conjecturam noftram confirmat, hanc plantam annuam effe. fedichetus presimen affirmans: de qua etiam, utpote vivaci, intelligendum effe Clufium air, dum tenellam adhue plantam & primim germinantem cum ipfa radice lotam, crudam aut cum cambus cocham edi refeir, 8cc. Nos tamen aliter fentimus, minirum de hac ipfa planta verba Clufi accipienda effe. Vidimus enim in oppidulo quodam Sicilia ad radices montas d'une, octo fipra Cataniam mill. Cardul hujus fimilis caules foimulis derafis crudos cum acco & pipera acetarii loco à vulgo comeftos: hujus inquam, fimillime proceriores planta magnitudine pracupic differentis; quim Chifus Scolymi Theophrafti Narbonenfis titulo exhibet. Varietas illa hujus plantae quam proceriore caule eduii denominariums. Soci. Chivafanh. Africanus procerior Hone. Rev. Paril Cicira Rev. Paril Cicira. minavimus, Scol. Chryfanth. Africanus procerior Hort, Reg. Parif. dicitur.

2. Carduus Siculus Chryfanthemus processor caule eduli. An Scolymus Chryfanthemus Africanus processor. Hort. Reg. Paril.?

Hic pracedente major est & procesior multo: caulibus & capitulis totaque adeò planta tomento feu lanugine obductă; floribus & capitulis majoribus, foliolis fpinofis pateioribus, its amen anga-Ritoribus, longieribus, robultioribus utrinque finini armatis, obfiris quam in illo: membranula quog; fipinofis fecundum caulium longitudinem decurrentes angultiores finir feu humiliores multo in hoc

Ad radices montis Ætnæ observavimus rusticos caules hujus teneros membranulis & lanugine derafis, etiam crudos, in acetariis comedentes.

3. Carduus Chrysanthemus Narbonensis Ger. Scolymos Chrysanthemus C. B. Scolymus Theophrasti sive Eryngium luteum Monspeliensium Park. Spina alba J. B.

Locus.

J. B. Radice nuitur pollicari, fulvescente, lacteum succum fundente, vesca: ex qua caulis surgit bicu-Radiee initiur pollicari, tulvelcente, lačteim fuccum fundente, velća i ex qua caulė furgt bicubitalis & altori, multis als concavus, hirdurus. Folia primim erumpentia, palmo longiora, perteram fiparguntur, dodrantem mox acquantia, viridantia lačteis maculis confulis, leviter finuata, fipinis horida, lačtifuta, ac quae in caule & ramis funt, ut breviora, ich rigidiora funt magifique fenticola, à quibus producte ale fipinola, cauli ramifique adnata, tum hos, tum illum intractabilem reddunt. Flores inter folia refident auroe fulgore comantes, ex capitulo Ponticam nucem æquiparante, fquamis innoxius compacto, lac non fecus ac folia fundente. Semes comprefium.

In Italia, Sicilia & Gallia Narbonensi ad mare præsertim frequentissima est hæc Spina.

HISTORIÆ

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER SEXTUS

OUI EST

De Herbis flore Composito discoide papposis, non lactescentibus: & primo

De iis que florem habent radiatum.

CAP. L

De Flerbis rotundifoliis, floribus folia antevertentibus, in fingulis caulibus fingulis, seu De Tussilagine.

USSILAGO Latinis, Græcis Bízew dicitur eodem fenfu, à commodo compertifismo quod præflat anhelolis & tuffi afflictis. Nonnullis Chamæleuce dicta putatur quod folium fubtus albefcat inflar Populi albæ. Ungula caballina à similitudine foliorum.

Notæ ejus characteristicæ sint Flores solia antevertentes & brevi marcescentes, in fingulis cauliculis tinguli, radiati : folia fubrotunda fubtus incana.

A. 1. Tuffilago Ger. J. B. Park. vulgaris C. B. Common Coltgefoot.

Folia huie circumscriptione subrotunda, multis angulis prædita, Petasitis similia sed minora multo, inferne subalbida, superne virentia cum tantillo tomenti quod digitis facile potest detergi. Plures ex interne fubalboda, Iuperne virenta cum tantillo tomenti quod digitis facile poteff detergi. Plures ex eadom radice, feu potus radicis capite, emittit Caules, palmum & non raro dodannem altos, concavos, tomentofos, rubentes, foliolis veftitos iis que è radice exeunt multim diffiniblubs, minirum longis, acutis, tenubus, nullis pediculis, cauli appreffis, alternatim pofitis, Flores fuftinentes finguli fingulos, luctos, foliolis numerofiffimis in ambita radiatos, flociulis plurimis quinquepartitis [cum flylo in medio] dense fitpatis, luteis, medium difcum componentibus. Radicibus tenubus albis fub terra reptat & late se propagat.

Flores cum caulibus brevi quidem marcescunt (verum non intra diei unius duorumye spațium, ut nonnulli scripsere) ex quo factum ut aliqui herbam hanc fine flore ac fine calice effe existima-

Natales circa Scaturigmes aquarum & loca rigua.

Nataies circa Scaturigines aquarum et 1002 ingua.

Folia hujus recentia temperatis proxima funt; unde extrinicus impolita [cum melle trita Diofc.]

Viver.

ulceribus caldeis & inflammationibus [ut & Eryfipelati] profunt: ficetat verò modicò acria & caulceribus caldeis & inflammationibus [ut & Eryfipelati] profunt: ficetat verò modicò acria & calida evadunt. Forum finum [per influndibulum or exceptus ac deglutius fecundum verefre, rechis

tabo indirorum & incensorum haustus, ad modum Nicotiana.] tuffi, orthopnex, vomicifique pectoris conducit. Ad hos usus paratur Syrupus ex succo foliorum recentium: item conserva, tabella &c edegmata. Ad eadem valent & radices ficcate. Summi thoracia eff inlignis.

Ubi fylveftris nafcitur Tuffilago fubeffe aquas credunt, & hoc habent fignum Aquileges, tefte Pli-

On tyrectus national lumingo moone aquas croming et no macina ligana tradicum fegmentis prius expurgata, si dish. 26. cap. 6.

Hujus radici aduafci dicitur fibablisha quadam lanugo, qua à radicum fegmentis prius expurgata, se deimod lincolis involata, 8e in lixivio partim decocta, addito falis intri aliquanto, a c demum fole ficcata, omnium optimus el fornes ad ignem ex lilice excufilim excipiendum: quippe adeò ignis capax eft, ut primo ftatim chalybis concuffu accondatur. Jo. Bod. in Theophr. bift. lib. 7. cap. 12.

pag. 977. Tuffilaginis foliorum cum flore Sulphuris & Succino in pulverem comminuto mixtorum & incen-forum fumus ore hauftus inftar Nicotianæ phthilin aliquando fanavit. D. Boyl. de utilitate Philosph.

D. Hillerus Med. Marchionis Brandeburgici pueros Atrophia laborantes plurimos restituit solis solis ungulæ caballinæ, quæ & concifa oleris ritu, & pulte farinacea imbuta, atque in butyro Salviæ in modum frixa comedenda diutius exhibebat D. Soame ex * Observat. Hieron- Reusneri à Velschio editis. * Obs. 147.

I ocus.

Tempus.

Lecus.

De Herbis flore composito non lattes centibus, &c. Lib. V.

261

2. Tushilago Alpina Ger. emac. Alpina minor folio rotundo J. B. Alpina folio canescente Park. Alpina rotundifolia canefcens C. B. Smooth mountain Colts foot.

Quinque aut fex, interdum duodecim, folia, humi fula, Chamaciffo vulgari non valde diffimilia, circinata ferè rounditatis, nifi levi finuum vestigio inaqualia essent, supernè cum saturo virore splendentia, inferne tomento albo obducta, magnitudine semunciali, aut plusquam unciali, longiusculis hirfuris pediculis nixa, exiccante initio guftu, deinde amaro. Caulis purpuralcens, unicus, palmarıs aut cubitalis, concavus, lanuginofius, forem in fummo geftar fingularem, magnum, purpurafcentem, altoqui Tuffilaginis limilem, in pappos fatifcentem, femime affixo, longo, gracili. [Brevillo obvoluta, latis craffa, longis fibris capillata. Cluhus radicem fibrofam ferpere affirmat, & in latum le diffundentem multas propagines agere, tenuibus fibris sele firmantes.

Oritur (inquit Clufius) in fummis Auftrize & Stirze jugis, & totos interdum cespites occupat. Nos in Alpibus Sturiacis primò, postea in monte Jura, (ubi & J. Bauhinus) observavimus.

Sub finem Junii, utplurimum floret, interdum verò tantum Augusto mense, pro aeris constitu-

3. Tustilago Alpina glabro folio Clus. Park. Alpina rotundisolia glabra C. B. Smooth leaved mountain Colts foot.

A priore non multum diffidet, figura enim foliorum eadem est, sapor idem, flos similiter purpurascens, radix etiam summa tellure serpens, novásque plantas subinde producens: folia duntaxat paulò ampliora nonnunquam conspiciuntur, neque adeò splendent supernà parte, neque aversà candicant, sed tantummodo nonnullis villis obsita sunt.

Candicane, led candiffication formatis from solital and in Neuberg, ad radices cellfiffini jugi ejufdem nominis. Poftea etiam observabam inferioribus jugis aliarum Alpium, gramineis locis. Cluf.

CAP. II.

De Herbis rotundifoliis floribus folia antevertentibus, in thyrsum

De Petalite.

Etafites à foliorum amplitudine & forma Petafum seu galerum referente dicitur. Note ejus diagnosticæ sunt flores folia antevertentes, in eodem caule plures in thyrsim dispositi, nudi, brevì unà cum caulibus exarescentes : folia subrotunda Bechii, sed majora.

A. 1. Petasties Ger. vulgaris Park. major & vulgaris C. B. vulgaris rubens rotundiori folio C. B. Butter-burt. Dost.

J. B. Caules primò omnium erumpunt dodrantales plus minùs, concavi, lanuginofi; foliis angultis acumnatis vefliti, qui in thyrlum faftigiantur forum purpuralcentium, nudorum, in pappos tandem evanelcentium, quorum delaptiu fuccedunt marcefeente caule, felia ampliftima, Tuffilaginis figurà, sed duplo triplove majora, ad pediculum falcata, rotunda ferè & in ambitu duntaxat ferrata, non angulosa, ut Petasitidis albæ, infernè lanugine incana pubescentia, supernè obscurè virentia, nec penitus tomenti expertia. Radix craffa amarefcit, & reptando fe propagat.

In humidis propè fluviorum ripas, juxta lacuum ac stagnorum margines ac vicinos aggeres li-benter nec raro provenir, ut recte Dodonaus.

Circa Calendas Aprilis Spica cum floribus viget, sequuntur deinde solia in hyemem usque permansura, novis subinde subnascentibus. J. B. In calidoribus regionibus, atque etiam frigidioribus,

vere blando, & temperato Martio mense aut Februario exit.

Tempus

Infigniter amara est, sed non perinde acris. Germanico vulgo Pestilentialis radix dicitur, quia experientià comprobatum est mirificè eam conducere pestilentialibus febribus. Radices cortice exu-Commendatur criam in lipothymia uterina, foritus difficultate, tuffi, afthmate. Facit & ad latos ventris lumbricos: urinam criam & menfes ciet. Extriniccis ad bubones & ulcera maligna prodeffe

Est locus (inquit C. Hofmannus) non procul oppido ex adverso Monasterii Gnadenbergici ultra Nigrum flumen, ubi folia excrescunt in humanam altitudinem, ut quasi inter arbores ambules-

2. Petafites

2. Petafites albus angulofo folio J. B. Pet. minor C. B. Park. White-flower'd Butter-

7. E. Radicem habet validam, crafficudine pollicari aut majore, longam, proferpentem, geniculatam, nonnihil ad Calami Offic radices accedentum, cortice rubro techam, cui alus fubeli lignofus, & in medio cartilaginea matrix alba, guftu calido, aromatico, acri, fubamaróque, cui adnata fibra mulmediocartiaginea materix ana, guitu cunur, anomatico, acit, inibatiratoque, cai annace note inde-te, mediocriter craffiz & longa, colore albo. Caules profert multos, fefquipalmares, firiatos, mol-li lanugine incanos, craffos, concavos, in quibus folia eadem lanugine pubelcentia, firiata, oblon-Hadugine incanos, craitos, concavos, in quants fotas exidem lanugine pubefeentia, ftriata, oblonga, mucronata, fona feperaire aut plura, aleernato fitu, fine pediculo, vagine inflat caulem foventia: in funmo caule forer aute folia multi firmal congofh, abb, quorum finguli compounaute sex fofeatis plurimis quinqueparties; in medio inbrillà pallidà donats, multis foliolis vindantibus circumdantibus. Folia angulofa, inferne denfiner lanugine qu'im finpernè tecêta, albioráque, ex pediculis longis, lactuginotis, albs, fixam à raduce exorus appenda.

Petafiten leucanthemon observavimus in dechvibus montium quos transivimus eundo à Gavia op-Leeu.

pido ad Genuam, Aprili florentem.

3. Petafites minor folio Tuffiliginis alter Morif. predud. Hort. Reg. Parif.

Petafitis folia scabra & aspera sunt; hujus autem * prona parte viridia, supina incana Tussilagi * Pronan nis instar: & nisi slos Petaliten proderet, vera videretur Tussilaginis species. 18 Initar: & niii nos retanten proueses, vera vineretur Luttiaginis species.

Hujus folium in horto Regio Parifienfi collectum & curiose affervatum nobis oftendit D. Sloane; que exclumere fpeir, fupiunan que teunan que te-

ram.

CAP. III.

De Conyza.

rata, hirflux, g glutinold:

Frutox cum folis (ablitatu fuffituque venenatas beltias fugat, culices abigit, ac pulices quoque Vien.

necat, autore Diofcoride: que pracorea de cius viribus Veteres habent apud ipfos vide: Conyza enim recentioribus dicta an eadem Veterum Conyza fit incertum est. Officinis nostris rarioris usus est. Ad profligandam scabiem unquentum ex radice ejus & foliis

parant nonnulli.

Conyza major Ger. major Monspeliensis odorata J. B. major verior Dioscoridis Park. mas Theoph. major Dioscoridis C. B. Steat sweet Fleabane.

J. B.

Caule fruticat felquicabitali & bicubitali, multiplici, lignofo, rigido, hirfuto & tactu glutinofo, [Clufio obfoleti coloris] in multos ramos b-achiato.

Folia germinatione prima inordinata, alternatim caulem amplectentia, tres uncias longitudine aquant, non totam unciam lata, [Clufio duplo quam Olea majora] obiter ferrata, molha, pilofa, & glutine quodam lento vifcida, ex viridi pad quant chea majora y obiect terratat, monta, pirota, ce giurne quodani rento victura, ex vinati padlentia. Fores fecunditum extremos ramos foicatim frequentes exfiliant lutei, Clufto rotundi, Senecioni ferè fimiles, in pappos evanticentes, *fonine* parvo, emeracio. Radix fubelt crafta, fibrofa, vivax, quotannis novos plurelque caules proterens.

Tota planta pinguis, glutinofa & odorata est cum quadam gravitate.

In Italia, Sicilia & Gallia Narbonenfi paffim provenit juxta vias & vinearum margines.

2. Conyza minor vera Ger. J. B. minor vera Pence Park. famina Theophrafti, minor Diosecridis C. B. Small true fleabane.

Tam hae majorem refert, ut qui illam nôrit & hane quoque oblatam noverit, odore fimili fed vegetiore. En minor et by recedenti, cultimate con anc queque onanan notan, conce mini nel vegetiore. En minor et by recedenti, cubitum frei alci, impliriman rect, quod in alcra non temere videas, ramofa. Foliz multò tenuora, angultora, breviora, fubbirfiuta, vifeida, uti ell & caulis. Extremi ramuli secundum longuadmem, velut in majore, seres sistinent minores, & longe minùs filendidos, numerofiores, in pappani familiter evaneteentes. Radix, inquit Clufius, omnium quidem quas observavi ejus generis surpium singularis & annua.

Provenit circa Monifection & in tall and mare inferior. There can Majore fab Astennaum, & Losa, fabinde femen profert. Crefeir (inquit Clafin,) frequentiffine in agris non proval Mashrao, vii

Convenn

Locus.

Locus.

Conyzam minorem illam que in Betica nascitur longè odoratiorem esse intelligo suprà descriptå, licet formå non fit diffimilis, ut ex planta ficca, quæ mihi conspecta (monstrante Guil. Boelio) conjecturam facere queo. Clul. in Cur. post.

2. Conyza Syria quibusdam J. B. minor Rauwolfii Park, major altera C. B. Small Svrian fleabane.

Plures ex cadem radice profert Caulicules, circiter pedem aut paulò amplius altos, quorum non-Prince ca Cauchi analos pracional manus procumbit, novácque fibras agens, fubinde alios cauliculos producir. Longuicula habet Olea folia, pinguia, fubirfuta, fans gravis odoris, cui tamen fuavitas quadam admixta eft : alioqui floribus & cateris notis Majori non valde diffi-

Circa Tripolim Syriæ observavit Rauwolfius, cujus descriptionem Clusius Latinè vertit.

* 4 Conyza Pannonica lanuginofa C.B. Austriaca 3. Clusii Ger. Asteri montano birsuto magno store, sive Oculo Christi similis si non idem, sive Conyza 3. Clusii J.B. **Doarp** Au ftrian Fleabane.

Pedales habet interdum caules, rectos, firmos, duros, incana lanugine tectos; quibus longa inharent folia Conyza majoris foliorum amplitudine, mollia, incana, hirfuta, dorfo prominente, longiore que circa radicem funt pediculo, que autem superiorem caulis partem amplectuntur brevi aut prorlus nullo: ca trita non injucundum spirant odorem, gustata amariuscula & acriuscula deprehenduntur. Flores extremo cauli & ramulis illi inhærentibus infident magni, Helenii florum forma, multis foliolis luteis medium discum seu orbem pallescen tem ambientibus, nullo odoro præditi. Radix longa, tenuis, nigricans, ferpens, fubinde ad ipía capita unde caules prodeunt. multas candicantes fibras undique spargens, refinaceum quippiam olet, gustataque amara & acris deprehenditur, vivax & perennis.

Exit fponte ficcis & aridis locis, herbiferis tamen, declivibus collium ad Zimmerin, quà ad Pha-fianorum iter eft, primo ab Urbe Vienna milliari, ad Badenses thermas, Radaun, Petronellam,

atque secundum vias publicas. Floret Junio.

Johnsonus Gerardi emaculator hane plantam Conyza helenitidi mellita incana eandem putat; sed errat noftro judicio. Conyza enim illa planta est aquarica. J. Bauhinus Afteri montano hirituluteo magno fiore, five Oculo Christi eandem suspicatur: quocirca Afteris illius descriptionem ex ejusdem Bauhini Historia mutuatam hic subjiciemus.

Geniculatim veluti incedit oblique acta radix, nigricans, craffiufcula & capitata, fibras fatis longas & numerofas demittens, ex pluribus disparatis capitibus, subinde in unum coeuntibus conflata. Caules complures ex supina radice pedales & majores surgunt, nonnunquam palmares tantum, pilis obliti, foliis veltiti luperius raris, frequentibus verò terram proximè, tomentofis, albidis, uncias tres vel quatuor longis, femunciam latis, ex principio angusto valde virolo. Flores in ramulorum extrerais eminent fingulares, magni, aureis in ambitu comantes foliis, disco concolori, foliis flori circumjectis, albidis, evanescentes in pappos.

Hac C. Bauhino After Atticus Iuteus montanus villofus magno flore dicitur. Lob. ico. After montanus hirfutus, Lugd. After luteus five Oculus Christi minor.

Hanc invenit J. Bauhinus propè Pontem du Gard inter Nemausum & Avenionem.

 Conyza media Ger. media Afteris flore luteo, vel tertia Diofeoridis C. B. media Matthioli, flore magno luteo, humidis locis proveniens J. B. Herba dyfenerica Cat. Alteorf. Mpto-Die Fleavane.

Ad cubitum unum & alterum excrescit, interdum altius caule tereti, firmo & satis crasso, lanugine incana obducto, lento, folido, rubente : foliis crebris nullo ordine accrefcentibus, alis utrinque caulem amplectentibus, angustis & oblongis, acuminatis, rugosis, albicantibus villosis, ad margines interdum velut finuatis. Ex alis foliorum ab imo ad fummum ulque ramuli exeunt, quorum extremis ut & fummo cauli infident flore: Buphthalmi, circinata foliolorum luteorum anguftorum ferie disci medii orbitam concolorem sed saturatiorem radiatim ambiente, odore nullo excellente, semine fuccedente.

Radix subest caulem crassitie aquans, oblique fere acta, paucis sed majusculis sibris donata, nova subinde germina protrudens. Folia & summitates hujus plantæ digitis compressa saponem olent

aut lintea sapone repurgata.

Tempus

Locis humidis & aquotis ubique ferè tum in Anglia tum in exteris regionibus oritur.

Descriptio est J. Bauhini à nobis aucta.

Flores post nati in hac non minus quam in minore specie supra primigenios eminent, ramulis quorum fastigiis insident medio caule altius exsurgentibus, ut in Gnaphalio vulgari. Julio & Augusto mensibus florer.

6. Conyza minor Matth. minima Ger. emac. media minor species, store vix radiato J. B. minor flore globofo C.B. Small fleabanc.

Radix plurimis fibris majufculis albentibus constat: J. Bauhinus radicem ei attribuit unicam, serè palmarem aut sesquipalmarem, aliàs paucistimis fibris donatam, aliàs plurimis, nune rectam, nune Lib. VI. De Herbis flore composito non lactes centibus, &c.

capreolorum ritu tortilem, lignofam, albam, infipidam. Caulis fefquipalmaris aut dodrantalis, teres, purpurafcens, brevi & vix confpicua lanugine hirfutus, firmus, folidus, ab imo fratim, ramofus, ramulis crebris è foliorum alis excuntibus. Folia alternatim potita, unciam aut fefeunciam lata, tres uncias longa, per margines undulata & veluti crifpa, abíque pediculis immediate adnara, vel glabra, vel brevi admodum lanugine hirfuta. Flores in fummis caulibus & ramulis ex plurions flosculis densè flipatis aggregati, calycibus squamolis, lanuginosis, limbo, seu circulo foliorum admodum brevium, luteorum discum pariter luteum ambiente. Semina minima non papiosa. Flores post nati supra primos eminent, ramulis quorum summitatibus innascuntur medio caule altius exurgentibus, ut in Gnaphalio vulgari.

julio & Augusto floret in locis ubi per hyemem aqua stagnarant.

Locus & Tempus.

* 7. Cenyua Alpina J. B. Jacobæa latifolia Pannonica altera Park. Jacobæa Alpina foliis rotundis ferratis C. B. Mountain fleabanc.

Ramis frequentibus fruticat, sesquicubitali, rigido caule. Folia alternata ferè, pediculis uncialibus & fescuncialibus harentia, ex rotundo nonnihil oblonga, uncias circiter ternas lata, paulò longiora, modice in acumen definentia, profunde in ambitu ferrata, fubtus incana lanugine pube-Icentia, fuprà virentia. Flores ramulorum extremis crebri inharent, lutei, Chryfanthemi fimiles, in pappos evanefcentes.

In monte prope Wefen, non longe à lacu Tigurino mense Julio florentem observavit I. Bauhi- Locus.

Gesnerus & J. Bauhinus hanc plantam Conyzis annumerant, reliqui qui de ea scripserunt Jacobais; & revera foliis integris cum Conyzis convenit, nescio an odoratis, nec enim odoris ullius meminit Clufius aut I. Bauhinus.

* 8. Conva Sicula annua lutea foliis atroviridibus, caule rubente Bocconi.

Caulis hujus plantæ subrubens est , rotundus, pedalis, quandoque bipedalis altitudinis, in varias ac multiplices ramos diffusus, ad inftar Linaria: Belvedere dispositos, circa quos Folia inferna longa, arro-viridia, angusta, Olea: similia cum primum exeunt, deinde angustiora, & obtusa deveniunt Kali forma. Flos aureus & minoris Conyzæ flore minus compactus, qui senescente planta

Excepto colore & exilitate partium multum affinitatis habet cum Conyza minore vulgari. Annua est: palustribus locis circa Catanam urbem plurima nascitur.

9. Con)za caulibus rubentibus tenuioribus, flore luteo nudo Botan. Monsp.

Caulem habet cubitalem, rubentem, in varios ramulos subdivisum. Folia, cum adhuc planta semipedalis oft, Conyzæ majoris latitudinem habent, & Cifti ladaniferæ folia repræsentant, dum verò debitam acquifivit magnitudinem & floret, angustissima funt & contracta. Ramuli omnes flores proferunt rariores multo quam fint in superioribus, luteos, in calice rotundo & oblongo, nullis foliolis radiatim cinctos, & in pappos, evanescentes. Annua est planta, gravem habens odorem

Septembri mense invenit descriptionis Autor copiosè florentem in fossis humidis secus viam qua à pago Perauls itur ad stagnum Volcarum, ad dextram: ubi & nos cum Monspelis essemus, eandem observavimus & collegimus.

10. Conyza helenitis, mellita, incana Lobelii J. B. montana 4. seu incana C. B. helenitis mellita incana Park. incana Ger. Boarp fweet fleabane Bullet.

Caulem emitti fesquipedalem, tomentosium, incanum ex radice fibrosa, Baccharis vulgaris non ablimili. Folia oblonga, Digitalis foliis affinia, inferius exalbida seu cinericea, superius purpurovirentia, foliorum Rhapontici inftar. Flores lutei, Conyzæ alterius fimiles, multo majores quam Senecionis, mellis virginei odore, fapore amariusculo Lobel.

Nascitur in sylvis quibusdam Artesiae. Lob.

Hanc plantam Johnsonus Gerardi emaculator pro Conyza Austriaca III. Clusii habet; C. Bauhinus quoque Conyzis montanis eam annumerat : Lobelius fylvarum incolam facit. Ego potius cum Parkinsono Conyza palustris foliis laciniatis varietatem facio: nam in aquaticis in agro Norfolciensi me ejusmodi Conyzam foliis integris vidisse memini.

* 11. Conyza belenitis piiosa Lobelii J. B. Alpina pilosissima C. B. Ger. helenitis pilosa Park. Doarp Pleabane Wullet.

Proximè ad Conyzam helenitem, mellitam incanam accedit foliis, radice & floribus. In eo verò potiffimum differunt, quòd & caules & folia admodum aspera & pilosa funt.

Hac nobis incognita eft. Adeò pilosa est ut à quibusdam Alpina pilosa dicatur.

A. 12. Conyza

* Canui.

Lecus.

A. 12. Conya feliis laciniatis Ger. emaz, aquatica laciniata C. B. belenitis feliis laciniatis Park. Janged Marth Fleabane.

Rabidius est temubus fibrosis: caulibus crassis striatis, concavis, versus summitates in plures ramulos divitis. Felia tam que à radice excunt, quam que caules cingunt profundiùs lacimata, aut tokem ad margines tinuata. Flores stellati, flavi, reliquis hujus generis fimiles, in pappos abeunt.

issuem aa margines minata. Parer tienata, navi, renguis nijus genero mines, ui pappos abeunt. Tota planta mili & tenera lanugine obducitur, & mel nonnihi redole. La paluttribus & aquotis nalcutur. Nos cam in Inflik Elientis foftis paluttribus circa Marfi & Clatterefle vicos oblevavimus, copioliffime autem in foftis aquotis circa paludem. Pillimnoffe dictam in Lancastria: & palustribus arenosis prope Aberavon in Comitatu Merionethensi Wallia.

Planta hae Jacobais potius quam Conyzis annumeranda videtur ob folia laciniata, quamvis foliorum figura longa & acuminata ab eisdem satis differat.

13. Afteris [potidic Conyz.a.] altera species Apula an Baccharis Col. After Inteus radice edora C. B. Rellow Startwort with an odogate root.

Cel.
Radicem habet diuturnam, ex cespite Ellebori modo fibrosam; atque fibra semipedales, dura; nigra, crasso cortice, carnosa, pullo colore, sapore & odore aromatico, nervum albicantem intus
lipnosium, tenuem admodum oftendum clifecta, aliquibus estam tenuibus fibra intermedis albentibus immixtis. Filia Alteris supradicis modo, crassis nervis multis pradua, in terram strata, lanola, nolla, per ambitum obfeure dentrat, colore ex viridi pallentia, odorata. Caulem e foliorum umbilico emitur, femipedalem, hirfutum, angulofum, folis veftitum abíque petiolo harentibus, Drabæ vel Glasti modo, acutiore serratura dentatis; in summo duabus vel tribus alis divisum, in quibus capitula Afteris modo, tenuissimis barbulis ac densis radiantia, luteo umbone intus parvis floculis contructo. Maio mense floret, & Junio vel Julio perficieur, semine in pappos abeunte exiguo & odorato. Hujus radicis odor & sapor adeò sensibilis naribus & gustui, ut nulla alia à Recentioribus descripta planta aquiparari ei pollit.

Rarior Cirinolo: in lylvlud propè D. Rocchi &dem ; frequentior in monte Majella dicta.

Obraditem odoratam bane plantam Conyzis annumeravimus, quamvis folia & reliqua planta superficies an ederata fit neene non dieit Columna.

Circa Mellanam in Sicilia invenimus.

1.4. Bantanica planta foliis Helenii J. B. An Conyza odorata, fen Helenium odoratum Salviae oderem frirans Doff. Colii * Cluf.

4. cap. 25.

* Exet. lib.

L. sens.

Hujus folia Helenii formam referunt [palmum longa aut majora, tres ferè uncias lata, per oras crenata, aliquot venis à medio nervo folium per longitudinem medium fecante, inaqualiter nacontan, anquot voins a metuo nervo ionum per ionguatinem modumi recarte, inaquatiter na-cientibus & ad latera excurrentibus pradita, pronâque parte incana: foliorum pediculi parvas ap-pendices adnatas habebant veliuti aures: tenelli rami & recenter nata folia alba lanugine pub-scebant, etiam in reficcata; & degustata aliquid amaritudinis habere deprehendebantur. Clus.] Flores parvi, flavescentes, & in pappos abeuntes; Conyza minores. Bantamæ comedunt. Hane ex India Orientali deportatam exiccatam tantum vidit Clusius in chartis aflervatam.

15. After conyzoides Gesnevi Ger. emac. conyzoides Park. luteus angustifolius C. B. Conyza marina J. B. Fleabane-like Starwort.

Prolinas sub terra agit radices, non fine fibris, in tuberosum velut bulbum tandem definentes. Caules statim complusculi, dodrantales circiter emergunt hirsuti, folius amiéti frequentibus, duarum triumve unciarum longitudine, vix culmum latis, rigidis, nervo unico per longum donatis. Caulis fuperius divifus flores gelfat Conyze majoris, luteos, in pappum evanefcentes.

Cherlerus & Nos etiam in Gallia Narbonenfi plantam hic descriptam observavimus & collegimus,

in campestribus illis juxta montem Lupi.

Huie plante nee figura, nee deferapto, (nimis-quam illa brevis & ambigua) Lobelii fatis exacte convenire velentur. Hine C. Baubinus Afterem convzoidem Gefneri & Conyzam marinam Lugd. pro diversis plantis habet, hanc Chondrilla, Cenyza facie, foliis angustioribus titulo proponens, illam Aferis lutei angultifolii. Ego tamen J. Bauhimi fententiæ potuis accedo, nec libenter citra ne-cellitatem Entia multiplico. Nelcio annon rectuis hac planta inter Afteris species collocareur, cum nullius in ca odoris meminerint autores; & à Gefnero After dicatur.

At neque Conyzs annumeranda eft, fi cadem fit Chondrilla alteri Diofcoridis Rauwolfio, ut vo-lunt Bauhini fratres, fiquidem que radix lactefet. Verum nos Parkinfoni potius fententiam am-plectimur, qui has diffinguit, unde & fuperius de Chondrilla illa egimus inter Hieracia.

* 16. Conyz,a Melitensis retusis foliis Bocconi.

Surculis pullulat pluribus, pedalikus, rectis, ramofis, duriore pilo subasperis: Feliis pariter hirsutis, mordinate caulem ambientibus, oblongis, indivifis, Hyflopi aut Oleæ folius non diffimilibus, Lib. VI. De Herbis flore composito non lastes centibus, coc.

atque per extremum retufis. Flores huic radiati, in cacumine caulium auri luteo colore splendontes; quibus flaccescentibus succedunt semina, que Conyzarum more in Pappas solvuntur. Gignitur inter difficultates & acclives afcenfus faxorum & cautium Melitæ infulæ fub Capucino. Lesus.

An odorata sit hac herba non dicit descriptionis autor Paulus Boccone; proinde an recte cam his collocavimus nescimus.

17. Conyza montana Myconi, foliis Hyffopi vulgaris villofis J. B. Conyza montana pilofa Park. montana, foliis glutinofis pilofit C. B. Hairp mountain Fleahante of Myconius.

Radice est lignosa solida, intus candicante, foris nigrescente, minimi digiti craffitudine, gustu Rauce est agnosa ionas, mus canaciante, roris ingrescente, iminim ungar transmunte, guru aliquantim adlitringente, extinca non inimis quam suberis cortex. Ex hac Stolaer multi prode-unt, terces, villoti, folidi, dodrantales, in quibus folia tenuta, Hyllopi vulgaris, fed glutinolà Le-di modo, odore gravi & vivolo, & hircumun quid olpene. In fummo cauticulorum fum foliculi. Soncho fimiles, lutcoli, in pappos abeuntes. Guftu subamara est cum levi acrimonia, caput ten-

ns. Nascitur in saxosis, præruptis & montosis locis, præsertim inter saxorum rimas, slorens Augusto Grangus.

Si hac Planta rectè descripta sit, flore Sonchi, ad hoc genus minime pertinet: mihi incognita eft, nec cuiquam, ut puto, Botanico præter Myconium descripta.

* 18. Conyzae Species foliis Virgae aurea I. B.

J. B. Folia per caules alternatim difpofita, ferè fimilia Virge aurez vulgaris foliis, quatuor vel quinque uncias longa, ex anguito pediculo longo dilatantur ad unciam unam, dein paulatim tendunt in accumen, eo modo quo Virga aurea, in us pilos non animadvertit J. Bauhinus. Folia in fuperioribus partibus breviora & angustiora sunt, ex principio lato. Caules rotundi, cubitales & sesquicubitales, in aliquot ramos diviti, in quorum longis partibus supremis capitula magnitudinis circiter Chamæmeli lutei vulgo dicti, que cinguntur coronà paryorum foliorum luteorum, ut cæteræ Conyzæ & Afteres ; qualis difcus fit non recordatur. Calyx conftat ex foliolis five fquamis cincreis & albicantibus.

Collegit J. Bauhinus Spira in horto D. Tegnagel; vidit etiam apud Gesnerum; & reperit inter Locat. plantas ficcas Val. Dourez.

An odorata sit planta nécne, (quâ solâ notâ Conyza ab Astere & Virga aurea disfert) non dieit, unde nec nobis constat, ad quod genus proprie pertineat : verum queniam Conyzam eam appellat, nobis quoque Conyza esto.

19. Conyza montana lutea foliis oblongis C. B. major montana Germanica Park. Great moune tain fleabane of Germany.

Thal.

Caules furrigit plures cubitales & altiores, rotundos, virides, minus glutinosos quam Conyza ma-Control Integra pains Control of Montes, princip, interesting participation of the Control of Contr talorum luteo-pallidorum circulo discum medium ambiente compositi, qui tandem fatiscentes in pap-

Hujus & aliam seu speciem seu varietatem meminit Thalius, foliis longioribus, floribus mino-

Hanc plantam Parkinsonus in Anglia, multis locis sponte oriri tradit: verum falsus est. Nobis certe incognita est, nec ullibi vel in Anglia, vel in regionibus transmarinis observata.

C A P. VI.

De Astere.

Ster dictus est à floribus stellarum instar radiatis.

Nobis After censetur Herba flore composito in pappos abeunte, inodora, foliis integris & indivitis, innoxia.

Difficile admodum ett notam aliquam affignare qua differat ab Aftere Virga aurea dicta: Sive enim floris colorem accipias, non pauci Afteres sunt flore flavo aureove; sive florum parvitatem, nonnulli ex Afteribus dictis flosculis sunt perexiguis, ut v. g. Afteriscus latifolius Virginianus Cornuti; five flores in umbellas aut capitula congestos, crebros; in Asterum numerum relatas invenies nonnullas flosculis in summis caulibus creberrimis in capitula aut umbellas conglomeratis. Eft ergo Virga aurea Herbæ species Asteri subordinata, floribus parvis, aureis, plurimis in summis caulibus in corvendos seu umbellas congestis. Lacus

I ocus.

Locus.

1. After montanus luteus Salicis glabro folio C.B. montanus foliis Salicis Park. Gev. Conyza media , p., monann mem onneu guavo joso C.B. montanus folis Salicis Park. Ger. Conyaa media Monspeliensis, quibuslam Asteru Attici genus folio glabro rigido J.B. Reliom Startmort Luith Williow-leaves.

Caule est pedali & plusquam cubitali, striato, glabro, duro, foliis alternatim positis, pallidè virentibus, amicto, issque duris, rigidis, nervosis, pediculis destitutis, semunciam latis aut paulò latioribus, tres uncias plus minus longis, acuminatis, leniter in ambitu crenatis. Flores Chryfanthemi, conspicus magnitudinis, lucet, è capitulo squarroso, succedente cum seminibus papposa lanugine:
Atque hi quidem non secundum caules & ramos nascuntur, sed Afterum modo singuli fingulorum

furculorum extremis infident. Radix subcst longa, fibrata.
In collibus juxta Castelneus & alibi in vicinia Monspelii oritur. Eundem observavimus in Germania juxta Rhenum flumen ex adverso Manhemii, & in sylvis supra Neapolin Italia versus Camal-

dulenfium comobium. Florere incipit Junio.

Ab hac non separat D. Magnel Convex medix Monspeliensi affinem multifloram J. B. Nam in nostro inquit Astere flores aliquando singulares, & sæpius plures, umbellæ modo oriuntur: folia similiter admodum crebra funt.

2. After angustifolius sive 6, Austriacus 4. Clus. Ast. 6. Clusii Ger. After luteus Linaria rigido glabro folio C. B. luteus anguftifolius Park. J. B. Parroto leabed pelloto Startnott.

Pedalem altitudinem rarò superat, numerosas à radice (non minus fibrosa quam quarto Clul. nec recutem attitudinem rato imperat, numerotas a radice (non minus norosa quam quarto Clijl, nec pauciores illà propagines agente) proferens virgas, graciles, duras, virides, quas frequentia, fed confulo ordine nafcentia ambiunt folia, fuperiore angultiora, nigriora, duriora, Ptarmice vulgari non diffimilia, minimè tamen per oras ferrata, amartufculo fapore, cui nonnihil acrimoniz adjunctum fit. Summis virgis infident flores, quinto Clufii forma fimiles, attamen minores, capite etiam foliato, five crebris foliolis imbricato: ramofæ etiam circa fummum funt virgæ, fed rami matrem rariùs fuperant : Semen superiori simile.

In umbrofis montium urbi Viennæ vicinorum pratis, in iplis etiam collibus herbofis, &c. copiosè

crescit. Floret paulo serius superiore.

Conyza media Monspeliensi aut Britannica Lugdunensium congener videtur. Planta J. Bauhi-no depicta ab hac diversa videtur, siquidem caulibus & foliis est villosis, & storibus in singulis virgis

Planta D. Wheeler in monte Olympo observata, & Itinerarii lib. 3. pag. 219. descripta descriptioni J. Bauhini caulibus villosis & sloribus in singulis virgis singulis respondet.

. * 2. After auricomus glaber latifolius folio non rigido J.B.

Non penitus omni pilo caret, verùm tam brevem, támque rarum, tam per folia, quàm per caulem habet, ut visus vix capiat : adnascuntur autem alternatim folia, caulem pinnis complexa, uncitem naoet, it vius vix capar: a anateuntur autem atternatin joing, cautein pinns complexa, inci-am circiter lara, tres longa, nonnihi i nambitu tinuata: ex quorum uniufcujidique finn palmaris cir-circire remicar pedicalus, fierem plerunque unicum, interdum binos fuffinens, aureo intenfo colore mi-cantem, magnum, Tragopogonis lutei æmulum, dico luteo, denfo extrníccus agmine obvallatum foliorum viridantium, lævium, acuminatorum; tantæ longitudinis ut ipfum florem interdum fupe-

In campestribus & squallidis propè montem Lupi collegit Cherlerus: At D. Magnol eum ibi diu frustra quæsivit.

4. Aster lanuginoso folio seve 5. Clus. luteus lanuginosus Park. Austriacus 5. Clusii Ger. luteus birsuto Salicis folio C. B. 2. Pannonicus Clusii, luteus folio birsuto Salicis J. B. Ballow leaved Star-

Ciss.

Caulbius eft villofis, teretibus [gracilibus, firmis, cubitalibus virentibus aut purpurafcentibus, ab una radice multis] dodrante altionibus, per quos alternatim nafcuntur folia, nullis fubnixa pediculis, Saligna ciccumficipitione, venofa, pilos obira, femunciá abiora, nonunquam angrifora, unciam unam aut duas trefve longa, leviter in acumen definentia. [latá fede caules ampletentia, fapore fubamaro 8e acri] Flor funmo infidet caudi Caltha par, luteis per ambitum folis [longiufcutis, Helenii florem ambienutbus foliolis fimilia, augustiora tamen, flavi coloris dilutioris] medio orbe fatis magno è plurimis luteis muscosis flosculis compacto. Circa summum caulem à foliorum ex-ortu terni, interdum quaterni aut plures exeunt ramuli, summum ipsum caulem superantes, singuli florem primario fimilem fuftinentes. Reficcatis floribus femen exiguum in capitulis remanet, quod maturum cum pappo à vento discutitur. Radix admodum fibrosa eft, nigricans, deinde novas propagines è lateribus emittens & recentibus fibris sese firmans.

Provenit plerifque locis ad montium & collium radices, fecundum vias agro Viennenfi & cæduis Pannonia fylvis. Floret Junio, femen Julio maturat. Plantam huic fumilem, fi non candem, obfervavimus in Germania ad Rhenum, inque Italia ad margines fosfarum inter Liburnum & Pilas:

femper in aquofis.

* 5. After

5. After tomentosus luteus, Verbasei solio Bocconi. Ragusinus Verbasei soliis Zanoni.

buce.

Folia promit à radice multa, oblonga, indivifa, tomentofa, Stachydis aut Verbafei cujufdam fylvestris æmula, candidiora: Inter hac gaulis dodrantalis rectus emergit, minoribus foliis cinchus, & ince molli albentéque lanugine incanescens; cujus in cacumine flores, Asteris formá, radiato foliorum ambitu luței, qui in pappos folvuntur. Radix subest vivax, totáque planta si sub tectum hyeme revocetur, pluribus annis perennat.

D. Alexander Balam Autori nostro communicavit, verisimile tamen est D. Balam à D. Zanoni hanc plantam habnisse: pleniorem omnium partium descriptionem videsis apud prædictum Zanoni

in Hiftoria fua Botanica.

6. After montanus luteo magno flore C. B. Aft. mont. pragrandi Helenii flore Ad.

Lob.

Florem unicum luculentæ magnitudinis oftentat: magnitudine ferè colore & effigie Helenii, in caule fingulari, cubitali, recto, gracili, folia ferenti fulca, magnitudine Afteris Italici, & adeò fimilia ut plane cadem putes: Radice tibrofa Succife aut Britannica Lugdunenfis,

In montibes Allobrogum & Gallo-provincia celfis, nonnifi rarò invenitur.

267

7. After montanus alter folio & caule hirfutis Ad. Aft. Atticus luteus montanus villosus marno

Proceritate & flore pracedenti non abfimilis, sed caule & foliis hirsutis, longioribus, Cynoglossi nostri parvi paribus & fimilibus; radice verò minùs fibrosa.

In monte Capouladon Junio mense cum flore reperitur, tum etiam in campestribus & squallidis Locus & montis Lupi, D. Magnol,

Si Lobelius hanc & pracedentem plantam rectè descripsit cum unico flore in caule, à sequente seu Pannonico majore Clusii diversus sit oportet: quocirca an idem, an diversus sit in medio relinquo, futpicor tamen eundem effe.

8. After Pannonicus major five 3. Austriacus 1. Clus. luteus major foliis Succifie C. B. lut.maj. Aufiriacus Park, lut. foliis Succifie Ger. Great pellom Auffrian Starinort.

Ex radice rugra, obliqua, multis albicantibus fibris capillata, & lateribus propagines fundente multa initio promit folia, Scabiola, aut ut verius dicam Succife folis fimilia, dilutiore tamen viriditate & tenui etiam interdum lanugine prædita, guftu aliquantulum acri & amariusculo: inter ditate & tentu ettam interdum ianugine prienta, a guitu anquantuum aeri os amaruncuu : inter-quar prodit caudis cubitalis & amplior, teres, plerumque rubelcens, per quem sparfa funt folia, jam dictis angustiora, mueronata, & nonnihil dentata: is extrema parte in aliquor ramulos divisus et, magnos sustinentes ssorte extra contra parte in aliquor ramulos divisus et, magnos sustinentes ssorte extra contra c gestis constantes, quos per circumferentiam ambiunt oblonga, latiuscula, plana folia, elegantissimo colore flavo, nullo autem (aut certe peresiguo) odore prædita. Floribus fuccedens semen inter villosam quandam in capitulis materiani latet, angulosium & quasi triangulare.

Paffim ad Alpium Austriacarum & Stiriacarum radices, aprico loco, nonnunquam etiam umbro-Locus &

Patim ao Aspain a mana-dana Consectant atanes, aprio acco, nominiquam etaan amore-fo nalcitar, bib Julio florer, Augulto ejas femen maturum eft. Confiderandum proponit J. Batalinus, an Britannica Gefineri & Lugdunenfis tradatur à Clufio nomine Afteris terrii, Auftriac primi? quam ille Britannica Convzoidis titulo describir. Verum nofinite Arteris Cettar, Aduttace primit: quain the Dilatinicat Conyzolosi tuttu delicibit. Verum delicriptiones non in omnubis convenituri : Signidem Britannica esula incanus & villolis delicribitur, felia densi, cantique lanugme fubrus pubelcentia. Undu Britannicam Gefineri & Afterem Pannonicum majorem fire; 2. Clafti divertas plantas effo opinamur.

Ad hanc Gefineri & Lugdunentis Britannicam, h. c. Britannicam fuam conyzoidem refert J. Bauhinus Afterem montanum luteum marem Tab. & dubitanter ctiam Afterem montanum prægrandi flore Helenii Ad. Lob. cui & Clufius ipfe Pannonicum fuum tertium maiorem eundem fufpicatur; unde lequeretur C. Bauhinum in Pinace ex una specie planta tres secisse; nimirum ex Astere Pannonico majore Clufii, Conyzæ affinem; Afterem montanum luteo magno flore; & Afterem luteum majorem foliis Succife: Verum (ut diximus) Britannicam Gefn. & Afterem Pann. 3. Cluf. rectè fe-

Hoc genus Afteris nos quoque in montolis non femel observavimus in Germania & Gallia.

9. Britannicam conyzoidem, quibusdam Asterem Pannonicum Clusio distum J. Baubinus sic deseri-

Radice nititur obliqui, repente, fibrosì, acri cum aliqua aromaticitate: cauls cubitali, incano, villofo, in alsa sliquo circa fiumnum diducto: folia maximis quidem feliquipalmum longis, duas uncas latus aut amplioribus, reliquis palimum circiter longis aut brevionbus, femuncian lats, utif que longa, densa, canaque lamignie fubrus pubefeentibus, fapore amaro præditis, citra ullam ad-trictionem flore Helenii, fed minore multo, luteo difeo in pappos avolante.

* 10. Santo.

Locus

1070

Luciu.

Planta conspectu tenera, mollis, ac delicata, tota candida in montanis insulæ Cretæ nascitur, arboris figura, folio parvis, oblongis, mulits simul stiparis, circum ambientisus ramulos, & spissitudine occultantibus, candidis, Abrotani feeminæ adprime simulibus, non tamen per oras serratis. Hac planta ab una radice longa, crassa, tenera caulem rectum, rotundum, digiti crassitie, album emittit ex quo virga excunt rocta, graciles, complures, in cacumine in furculos duos vel tres di-vila, habentes flores Santolina, fed quadruplo majores, ad Calendula vulgaris magnitudinem atque aureum colorem maximè accedentes: quibus fuccedunt femina minuta, oblonga, Soncho

Planta est inodora, levi amarore linguam inficiens.

De genere hujus planta, & an recte huc referatur nobis non constat. Nihil habet Alpinus de odore, nihil de pappo.

A. 11. After maritimus flavus Crithmum chryfanthem. dietus. Crithmum chryfanthemam Park. Ger. maritimum flore Afteris Attici C. B. marinum tertium Matthiolo, flore luteo Buphthalmi I. B. Golden flowered Sampire.

Suffrutex est maritimus, statim ab ipsa radice multos emittens stolones, cubito altiores, rectos. Suffrutex elt martimus, flatim ab pla radice multos emittens ftolones, cubito altiores, rectos, robuftos, teretes, rubentes, per quos falta denfifilma, unciá longiora, anguilta, crafla, teretia, glabra, extremo incifa, acri, faltiginofo, aromaticoque fapore practita. Stolonum fcapi in folio so ramufucilos finduntur, quorum fingulis infidet foi mapítculis, lutrus, in papos evanefcens. Variis in locis martimis circa Angliam obfervavi, v. in rupibus ad Llanduryn in intilia Angliciai, in palude quadam propé Hamp-Leafle ex adverso infule Vectis copiofiffimam.

Afteris fipocies elt non Crithmi: unde After maritimus lutrus Crithmian elosfambemum vaulgò di-

Etus, non ineptè inscribi possit.

* 12. Jacob a Crithmi litorei foliis Morif. prælud.

Morif.
Planta eft bipedalis, foliu anguftis, craffis, oblongis, viridibus Crithmi chryfanthemi inflar. Florance and bear hires diffram lureum ex plurimis flofenlis rem fert luteum Jacobæx, stellatum, cujus petala lata, lutea discum luteum ex plurimis stosculis arctè ftipatis conflatum cingunt. Flos abit in pappos.

13. After Atticus Italorum flore purpureo Park. Italorum Ger. Atticus caruleus vulgaris C. B. Att. purpureo & albo flore J. B. Purple Italian Starwott.

Caules habet cubitales & sesquicubitales, tenues, teretes, duros, hirsutos, subrubentes, foliis ami-Cautes nabor cuorates & retiquecionates, tenues, teretes, uturos, mituros, mortuemes, fotas ami-étos oblongis, acuminatis, alperis & pilofis, interdum crenis paucis intefis, fapore fulbaromatico & fubamaro ac ficcante. Caules circa faftigium in furculos dividuntur, quibus fiores infident ament, radiato Bellistis majoris poffus, dec dolore violacoe [Dod. ceruleo-purpuro] aut albo, difco me-dio fulvo, in pappos faceffente. Radix tenuis, transverá nece, à qua multe demunturus fibras. dio lulvo, in pappos facetlente. Radix tenius, traniversa paece, a qua muitz uemittuntur nbrz, fapore amaro, nonnihil aromatico & calfaciente, quidam aiunt nonnihil Caryophylli refipiente. Semen parvum, fublongum, Intybo non multum diffinile.

Nafeitur incultis & afperis collibus & convallibus, in Italia, Sicilia, & Gallia Narbonenfi paffim

Duplex habetur latifolius & angustifolius. Sic qui maturiùs floret minùs altè affurgit, quàm qui

14. After Alpinus flore purpurascente. An Afteri montano purpureo similis LB?

Radix ei fatis craffa, obliqua, intus nonnilul lutea, fapore acriufculo, fibris aliquot donata. Folia ad radicem plura, longa, angufta, figură fere Polemonii petrai Geforti, faturo virore folendentia, ad latera nonnilul plofa, at neque dentata, neque ferrata. Cantes femipedales auc dodrantales, furrecti, folis veftui alternatum pofitis is que ad radicem fimilibus, ramofi, fingulis ramulis forem fiftinentibus Bellidos minors, nil quod limbus feu corona foliorum radacorum in margine, minoribus brevioribidque barbulis conflet, colore purpuralente praditis: interiors aturen flori company interior successiones. culi, qui fundum floris componunt, inter viridem quafi & luteum colorem ambigunt.

In ascensu montium maximo Carthulianorum comobio adjacentium Julii decimo septimo soren-

Aster purpureus montanus J. B. Alpinus caruleo magno store Park. montanus, caruleus magno store, foliis oblengis C. B. Aster 7. Clussis Ger. Speat blue mountain Startweet.

Radix huic satis crassa, longa, nigricans, fibrata, in plura dividitur capita, ac se propagat: Exquorum fingulis emergit cauliculus unus, palmaris, rarius dodrantalis, interdum etiam cubitalis, hirfurus, pancis foliis vestitus, in summo florem gestans majorem quam vulgaris purpurei Afteris, cæLib. VI. De Herbis flore composito non lastes centibus, erc.

tera fimilem, foliolis cœruleis, purpureifve luteum veluti oculum ftellatim ambientibus: quem in pappis appenfum semen sequitur. Folia circa radicem multa, pilosa, unciam unam, duas aut tres longa, semunciam lata, per extremum rotunda. Autore Camerario, interdum globuli tumentes. villoi, prope radicem adnafeuntur foliolis, estque emmino minor vulgari Aftere.

In lummis jugis montis Jure, item in montibus maximis Carthulanorum comobio imminentibus Lecte.

In tumms jugs monts jure, rem in montous maxims cartinuarium entone minimentous invenimus. Ortur herbofs Auftriacarum Alpium jugis, inquit Clufius. Floret Julio. C. Baghinus Afterum Atticum minorem Cam. ab Aftere purpureo montano divertium facit, quam

rectè ipse viderit: ego J. Bauhini sententiam amplector, qui huc cum refert.

16. After birfutus Auftriacus carilleus magno flore C. B. Prod. Park. Blue Auftrian Statwort with a great flower.

Caule est rotundo, hirsutie aspero, pedali in unum alterumve ramulum brachiato; foliis latis, subrotundis, per marginem nonnihil exasperatis, & in apicem rigidiorem desinentibus, rigidis, crassis, rounds, per marginem nominit exaiperates, ex in apican inguorent usunestiones, inguis, clains, hirfatte levi exalperatis & feabris cincto: cujus fumno flor magnus infider, giúlque orbem pallidum folia multa, tenuia, oblonga, pallide cerulea ambiunt, qui maturus fimiliter in pappum abit.

Hic licét in Auftria circa Cremfam reperiatur cum Aftere mont, cerul, magno flore, confundi

non debet C. B.

Huic affinem Cantabrigia in hortulo nostro aluimus sub titulo Asteris Hispaniei Londino missam, qui radice erat vivaci, foliis lanuginotis; floribus amplis, pallide cœruleis: forte After Pyrenæus præcox flore majore cœruleo Hort. Parifienfis.

17. After Tripolii flore C.B. minor angustifolius Park. Atticus Monspeliensis purpureus, angustioribus foliis J.B. Narrow-scaved purpus Startnort.

Cognatus est Asteri Attico Fuchsii, caulibus rectis, cubitalibus, teretibus, hirsutis; per quos folia crebra, glabra, nervola, Linariæ foliis magnitudine & forma respondentia : Flores in frequentibus pediculis, aliis palmaribus, aliis uncialibus, umbellam mentiuntur, Afteris Fuchfiani fimiles, paulò ta-

tucus, and pathaluots, and ancanans, miocalan mentuntar, Afters ruchian immes, pano ta-men minors, violaces in ambita folis, dice luco, qui in pappos relolvantur. In pato juxa molendinum *Cafrir novi*, inque fylva Valena & albi prope Monfpelium invenimus, *Lesta*, Augulto clam & Septembri menie florencem. After minor Nathonenhum Tripoli flore, Linarae folio medio-purpureus Lobelio in Adv. dicitur. Flos Septembri mense suavem Croci odorem spi-

18. After caruleus ferotinus fruticefcens, Tradescanti. Late:flowering blew Starwort.

Radix ei alba, furculofa, fibris multis donata, ad latera propagines emittens, huc illuc fub terra vagantes, & virgas fubinde emittennes, ut planta brevi fiptio longe lateque fo diffundat. Caudes exerti beitubitelse, teretes, rectos, rigidos, glabros, medulla farfetos, craftite propemodum minimi di giti, folis crebris, nullo ordine politis cindos, fuperiora versis valde ramoios, ut ex unuicujulque foli firm ramultu sevara, & planta arbufcule focien roddat. Supremos caules & ramulos occu-pant forer multi, Bellidis minoris magnitudine & fere formă, fod colore diverfo; medium quippe pant jues mant, postular monitar magintante et ete torina, jact coore enterts' meaturi quippe umbonem ex viridi flavum ambiunt numero(a petala angulta, oblonga, pallide certulea, una in terdum vel alterà crenà in extremo inci\(\text{ia}\). Folia Salignorum amula, inferiora digitum lata, tres quatufore digitos longa, acuminata, per margines interedum obiere dentata, alàs aqualia, lata bafue pediculis cauli adnata: fuperiora fenlim breviora & angulfitora. Floribus marcescentibus fuccedunt semina pappo innascente alata, parva & brevia.

Septembri aut Octobri mense floret. E Virginia in Angliam primus intulit Jo. Tradescantus, Locus &

nunc nihil frequentius est in hortis, est enim admodum vivax nec ullum ferè solum respuit.

Duas præterea hujus species exhibet Morisonus in Prælud. Bot. Ex sunt 1. After ferotinus angustifolius Canadensis flore cœruleo. Foliorum angustià à descripto differt, & flore minore.

2. After pracox flore cœruleo majore. Hujus caulis humilior, flos major, media autem aftate

19. Afterifeus latifolius Autumnalis Cornuti. Virgineus latifolius praecocior purpurante flore parvo, Park. The earlier broad leaved purpliff Virginian Starwort.

Radix huic crebris compacta filamentis: caules lignofi, teretes, graciles, fubrubri, bicubitales; folia in ambitu ferrata, longis pediculis innixa (velut Pyri) ad bafin lata & fubrotunda, in mucronem sensim gracilescunt: coloris quidem supra luteo-virentis, inferna autem parte velut Cyclaminem tenim graticucint: coloris quadem tupra neco-virents, interna attent parte voin exclainin. Caulium cacumini luxurians adeo forum infider copia, u complusium concetxum folculas
ferrum potitis quam genumum plants florem dixeris. Singuli flores duplo minore ffell à falgent
quam vulgaris After Atticus (cainque ob cauliam Afterifcum potitis quam Afterina appellaymus)
medium cineracei coloris umbonem habent [pallide lutei potitis] circa quem foliola velur nadii dilutiffime purpuralcunt, fuccedente femine pappolo. Caulibus marcefcentibus radices peren-

Sub finem Augusti & interdum feriùs pro anni temperamento floret. Planta est Canadensis.

Locus.

Vires.

20. After maritimus purpareus Tripolium diclus : Tripolium majus & minus J. B. vulgare majus & vulgare minus Gor. majus sive vulgare & minus Park, majus caruleum & minus C. B. Sca Starwort.

Cubitalem & sesquicubitalem altitudinem assequitur, radice sibrosa. Folia ad Limonii majoris folia accedunt, strictora, longitudine ferè pana, nervis rectis Plantagineis donata, glabra, crassa, pinguia, colore corrulescente interdum, per caulem & ramulos nullo ordine crescentia. Caulis faltigium ramolium flores gerit, furculorum extremis harentes, purpureos cœrulcófve, [umbonem medium luteum cingente foliolorum purpureorum limbo feu corona] qui in pappos evanef-

Tripolium majus & minus, cum non aliter quam magnitudine differant, non separo: Tripoli-um flore nudo circa Briltolium observavi copiose.

Scatent hac planta (ut verè Lobelius) Narbonica & Anglica litora & fluminum crepidines, quas refluxus & maris æftus inundant. Minorem speciem in palustribus maritimis non longe Monspe-

Hæc etiam planta Afteris species est, nobis After maritimus caruleus, Tripolium vulgò dictus,

21. After Virgineus angustifolius serotimis parvo albente flore Park. The narrow-leaved late flowing Virginian Starwort.

Multis fruticat stolonibus, quam pracedentis elatioribus, gracilibus, rigidis, foliis ad nodos vestitis artunis indical processions of the precedence scales loss, gracultus, riggus, join an indice verification fingularibus, ablique pediculis adnatus. E foliorum alis, à medio caule furfum, exeunt ramuli pra-longi, & iph non raro inflecundarios ramulos divifi, ad fingulos nodos foliis parirer fingulis obitit, verum minoribus & crebrioribus quàm in imo caule. Elofadi in fummis ramulis & furculis perexigui, flellati, circulo petalorum albentium medium dificum purpurafcentem cingento radiati, in pappos evanescentes. Radix fibris pluimis, longis, albentibus constat, in multos annos vivax, & plurimum se propagans, caulibus quotannis marcescentibus.

Multò serius floret quam superior, interdum, non ante finem Octobris aut Novembris initium;

tempestate calidiore maturius. Locus natalis idem qui pracedenti.

22. After ramosus annuus Canadensis Moris. Bellis ramosa umbellisera Cornuti : ramosa major umbellisera Americana Park. Annual white flowered Starthort of Canada.

Selquipedalis herba est, radice minutiffimis contexta fibris: foliis longiusculis, pinguibus, asperis, obscure virentibus, crenaturis ambitus altissime laciniaris. Caulem habet pariter scabrum, pullulartibus omni ex parte ramulis, quibus in apice numerola florum copia crescit, Bellidis minoris effigie, densioribus tamen barbulis medium luteo-virens orbiculum concinnè stipantibus. Barbulæ nunquam rubescunt, ut nostratis, sed emaculato semper candore sunt insignes. Singuli flores singulis fustinentur pediculis, qui licet ab eadem cauliculi parte prodeant, diversa sunt & inaqualis semper longitudinis. Flos Junio, Julio & Augusto viget, ambitus pottea marcescit, medius orbis in sementormatur, [quod pappo adnascente alatum est] Caulis tandem & plantæ pars omnis arescit; nec mii femine vegetat, quod a fatu duodecimo fere die germinat.

Gustata linguam acriter pungit, eamque amaritudine inficit non ingrata, nescio quid enim aromaticum præ se fert, cujus odoris halitus cerebrum ferit, è quo pituitam crebra spuitione subinde

CAP. V.

De Astere Conyza dicto.

Lantas hasce Conyzis accenseri solitas ob odoris defectum Asteribus potius subjungimus. quamvis faporem obtineant acrem & aromaticum. Siguis ob hanc rationem non follicitandas aut loco movendas puter, fruatur ille suo judicio, nec enim ego hac de re cum quoquam valdè contenderim, presertim cum flores in hoc genere vix sint radiati, ac proinde Afteris seu Stelle nomen eis minus aptè conveniat.

1. Conyza carulea acris C. B. Ger. emac. odorata carulea Park. Senecio five Erigeron caruleus, aliis Conyza carulea J. B. Muc fiotucu'd itucet Haubane.

Conyza hæc fubinde magnitudine, fælicius aut infælicius folum nactus, variat, ali's fefquipal-maris, aliäs plufujam dodrantalis: radicibus fibrofis, albicantibus, guitu nonnihl aromaticis: ex quibus caulte; furgunt, mulic, tenues, firiatr, rubentes, hritut ; rapnofi, meduliz: alib plent: Felia integra, nec ulquam diffecta, crenatave, lanuginola, intorta, inferiora quidem uncias fere duas longa, femunciam lata; fuperiora ut breviora, ita angultiora, utraque fapore acri & aromatico. Capitula quim in Senecione vulgari longe craffiora, canaliculata, tomentola, nonmhil rubentia. Lib. V. De Herbis flore composito non lattes centibus, &c.

Florum foliola dilutiore purpura tincta funt, medium obtinente pappofo tomento exalbido in lute-

In sterilioribus & siccioribus pascuis, præsertim arenosis, frequens oritur.

* 2. Conyza curulea Alpina major Park. C. B. Breat, blue Mountain Fleabane.

Ex radice lignosa rufescente caulem crassium, pilis asperum, palmarem, mox in ternos ramulos, Ex reace ignosa incidente comme ciantum, pins appenum, parmatem, mox in comos intinuos, (& horum aliquos in peciticulos) dividim protrudir : circa quem fadia pauca, hirlata & afpera, craffa, uncias tres quaturore longa, uncia angultiora, nervis aliquot diltineta. Singulis pedierlis flor unicus, cœruleus, Conyzx cœruleæ vulgari fimilis, & fimiliter in pappum evanescensin-

In monte S. Bernhardi provenit. Si planta hæc à Conyza cœrulea acri vulgari specie differat, cur non certiores distinctionis notas

* 2. Conyza carulea Alpina minor C. B. Park. Small blue Mountain Fleabane.

Plantula est semipalmaris, aliquando minor, lavis, rariùs nonnihil pilosa; radice nigricante, fibrofa; cauliculo rotundo, tenui, unicum florem cœruleum, illius quidem flori forma fimilem, fed triplò minorem, mulcis apicibus donatum, & in pappum abcuntem fuftinente. Faliala habet ad radicem plura, angusta, triuncialia, pediculis donata, pallidè virentia, at quæ caulem basi sua cirgunt breviora funt.

In monte Gothardo reperitur.

Locut.

4. Conyza Canadensis annua, acris, alba, Linariæ soliis Bocconi. Con. alba, acris, annua, Moris. An Eupatorium cannabinum Americanum angustifolium Park?

Conyza hac priusquam in caulem affurgat foliorum humi jacentium orbem & quasi stellæ radiantis speciem exhibet: Folia huic primò nascenti sinuata & hirta, atque versus extremum retusa; qua tandem in caulibus adultis Linaria funt amula. Caulis pedalis & bipedalis interdum. Flores parvi, albo-virides, ferè innumeri, atque in pyramidis modum dispositi, qui senescente planta vertis autumnum in unum versum flectuntur, tandémque in pappos (Conyzarum & Senecionum mo-re) folyuntur. Sapore acris est. Arida planta si digitis teratur non insuayi Mali Aurantii odore

Ex Creta vel Canada vel aliunde allatam negant nonnulli, repugnante seniorum Parisiensium si-de, quabus in prima atate ignota fuit. Quòd nussiam non oriatur, & quasi de industria stat, hoc copia seminis pappescensi debeturi, quod facile vento hue illue impellirur. Hanc plantam esse die existimo quam Parkinsonus sub Eupatoni cannabini angustisolii Americani

titulo proponit & describit : qui folia ad margines interdum dentata esse ait, alias aqualia.

CAP. VI.

De Astere Jacobaa disto:

*Um plantæ fequentes , Jacobxa aut Seneciones dici folitæ, folio fint integro , neque nos certam aliquam notam novimus qui Jacobxa ab Aftere differat, prære foliorum divi-furam, ad Afterem pocitis quàm ad Jacobxam eas referendas dusumus

1. Jacobæa Senecioni affinis. Senecio folio non laciniato J.B. C. B. folio non laciniato Myconi
Park. Groundfell with an undivided leaf.

Herba est cubitali altitudine, radicibus tentubus, candidis, lignosis, dulcibus: caule aliquantis-per piloso, rotundo, cavo, Medulla lanuginosa farcto; in quo solia sunt exigua, pilosa, in ambitu ferrata, crassa, aliquantulum vividia, infernè rubescentia, qua quandoque colore vinoso manus inficient. In caulis fummitate flores funt lutei, in pappos protinus abcuntes. Sapor totius plante aqueus eft, ut vulgaris Senecionis.

Nascitur in quercetis, locisco non admodum siccis, sed humidis, interdum & in pratis. Nos in sabulo- Locus. fis inter oppidum Rot & Norimbergam celebrem Germania urbem observavimus: eundem etiam Messanz Siciliz, in ascensu montium prope urbem. Calix sloris Senecionis calicem exactè refert, verum circulum seu coronam foliorum in margine ad modum Chrytanthemi obtinet. Plantula tene-

ra est, radice fibrosa, foliis Bellidis majoris.

1 1111 8

Locus.

* 2. Jacobes Pannonies folio non laciniato J. B. angustifolia Pann. non laciniata Park. mont. la-mignosa angustif. non laciniata C. B. angustifolia Ger. Monuttain Auguore with

Cluf.

Cluf.

Torna quaterna aut plura habet folia, latinfolia, in ambitu leviter dentata: Caulem cubitalem plerunque angulolum, gracilem per quem inordinata fparfa funtfolia, infimis paulò minora, at in favemo angultiora, lata bafi iplum amplectencia. In fimmo caule quaterni aut quinit tanquam un bablel nadicuntur fuere. Jacobax vulgaris floribus non multium ablimiles, antequam explicentur ex atto-rubefeences, feci ubi aperti finit auri fulgore fiplendentes, quosi nambitu fitipant quindena aut plura tioliola, per extremumi incia, fuperne phemica, fubrus verò quodammodo rubentia. It flores maturi un pappum abcunt, cui involutum eff femer nigricans, oblongialiculum, vulgaris Jacobax femini inon diffigar. Radix non valde magna, angireans, tenabus fibris candicantibus donata, fib Autumnum nova denuò folia latiora ad veceris caulis fodem fingulis annis producir. Totalenta modificula & quadam lanungie oblira conficcitivit : amari autem eff ficores. ta planta mollicula, & quadam lanugine obfita conspicitur: amari autem est saporis

Nascitur apud Nemethwywar, alissque Pannoniæ & Austriæ montosis & cæduis sylvis. Floret Iunii initio, & fub ejuldem extremum finem femen maturum eft.

* 3. Jacob aa rotundifelia incana C. B. prod. Park. found leaved hoarp flagwogt.

C. B.
Radire eft craffiufcula, transverfa, rufefcente, in fibras oblongas abeunte: caule pedali, incano: faliu fubrotundis, craftis, fuperne virentibus, inferne incanis, uncias duas abíque pediculis longis, feigiuniciam latis, in ambitu dentatis, at in caule paucis & angulfiffimis. Plat, qui Scorzoneræ flori fimilis hummo cauli infider, fatis magnus & lutreus. Toti planta lanugo quadatu alpera eft. Si hæc planta recêté defeubatur flore Scorzoneræ fimili, hoc eft, naturá pleno, vel adalud genus se translation de la fine hæc menas Gambait de variante.

pertinet, vel est in hoc genere singularis & anomala.

A. 4. Jacobsa montana non laciniata nostras. Mountain Kagwort with an undivided leak.

Radice est crassifuscula, transversa, fibras albas plurimas, & ipsas satis crassas emittente. Folia ad radicem humi sparsa in orbem plura, sescunciam longa, unciam plus minus lata, per ambitum ao raucem numi paria in orbeni piura, iecunicam nonge, uncani pari minis lace, pot autolini leviere dentara, fiperne ĉum juniora lunt virida, brevi tamen in luceum languelcuna, & tandem esficeantur. In horum medio feu centro exurgit caulis femipedalis aurhumilior, purpureus, firiatus, feliu parvis, angulta, oblongis, acurus, abloue pediculis, bali fua adhartentibus, veltius; in falligio tues quatuoive fieres velut in umbella geftans, Jacobax amulos, è calyce firato, tum mefuligio tues quatuoive fieres velut in umbella geftans, Jacobax amulos, è calyce firato, tum mefuligio tues quatuoive fieres velut in umbella geftans. dio difco, tum harbulis ambientibus favis; quibus in pappun abeuntibus femia party fittado, tum harbulis ambientibus favis; quibus in pappun abeuntibus femia party facobax ma turefcenta vento diffiantur. Tum caulis, tum foliola eum ambientia araneosa quadam lanugine obducuntur. Folia masticata initio nullo insigni sapore linguam afficiunt, paulo post nonnihil

In montolis flerilibus cretaceis prasettim, ut collibus Gogmagog dictis, & planitie Novi Mercati oppidi, & colliculis contumulatis Bartlovia: in Agro Cantabrigienii aut Effexienii, oritur.

* 5. Jacobææ affinis planta tuberof a Capitis bonæ Spei Breynii.

Radice est tuberosă, fuscă, in orbicularem latitudinem essusă. Cyclaminis facie; soliis multis Cyclaminis criam haud valde absimilibus, ex fatură & dilutiore ameena viriditate eleganter variegatis; inter quæ cauliculi teretes, concavi, paucis foliolis fepti, bini, terni pluréfve dodrantalis longitudinis exurgunt. Florem unicum, aureum, Jacobæe latifoliæ Pannonicæ 3. Cluf. fimilem, in pappum abeuntem, fuftinentes.

Hae (inquit Breynius) in ramulo ficco & figura fummo studio coloribus expressa, que in Beverningiano horto floruit, notare potui.

* 6. Jacobaa Æthiopica Lavendula folio Breynii.

Virga ex radice quas fundit, rotunda funt, striata & incana, magnitudine Millefolii sylvestris: per quas folia viridi-incana, uncias duas longa, culmum lata, nervo per medium decurrente crafto, fimilia folis Lavendulæ. Virgarum faftigia in fireculos quofdam, & hi in pediculos, duos, tres, quatuor, plurélve minutifilmis donatos foliolis abeunt, quorum finguli florem calyculo torulis viridibus canaliculato Jacobææ gestant minorem, radiatis, aureis, per extremum incisis soliis umbonem concolorem ex multis apicellis five tubulis constantem coronantibus: qui in papposum tandem semen, oblongusculum, Jacobææ vulgaris non dispar, abit.

Gaudet locis herbolis Promontorii bonæ spei.

" 7. Facobies .

* 7. Jacobaa Æthiopica Lariels folio Breynii.

Hye in the lignoits & parvus eft frutex, Ericx familis; romes ferens multos, dilute virides, rotundos as firiatos, inferitis, ubi mudi, tabarenlis dentis, frue foliorum velfigiis delaforum, punctulis velturi, inequaliter utrinque & in medio poiris, infate leonym alterns Cluffi infignes; cateroquan ab inno ad fummum numerofo ac denfo agmine. Feliu uncaldos & dimidio minoribus, angulfiffic mis, late viridibus Pinaftri tertii Hifpanici pumili Cluf, vel Laries accedentibus, at mollioribus, ità

mis, net virtuous rinaturi certi Impanici punnu cair. Sei Larios accedentious, at moniorious, ita circundati flipatique, iti iplos ramos pentus occultent.

Florem in raundorium & furculorium cynis plerunque folitarium producit aurei coloris, ftellatum, Jacobaxe haud multium ablimilem, minus autem foliofium, ealyce longiore, maturitate in pappum evanescentem, & semen nigrum Jacoban longius relinquentem.

In cricetis ad Promontorium Bona Spei.

* 8. Facobiea spicata Monomotapensis Brevnit.

Brejn.

Have caule longiore quam pradicte adolefeit, rotundo, firiato, in ramos diducto fatis longos; ques hine inde folia feptunt fubrotunda, craffa & ferrata, Euphrafia foliis quodammodo accedentia, in mucronem verò acutiorem definentia. Hores feanfiles per ramulorum longiquimem ferio ta) in muronem vero actatorem compenna. Fores camines per tanuno um iongatuamem terre quadam faccedentes gent, velut in forcam congeftos, flavos, radiatos, difeo melino, Jacobrz vulgaris minore, caljada quoque longiore & angultiore, ex numerofioribus [quanulus viridibus, fimbriam albam lanuginofam habentibus imbricatum compacto. Horum florum apicelli in pappos resoluti, una cum semine, Jacobxa paulò exiliore avolant. Tota planta hirsutie quasi subaspera, & alba lanugine oblita conspicitur.

Datur & altera hujus focies, cujus coules titidem striati sunt, ast minus lanuginosi, Foliifque paucioribus Lepti, ac floribus varioribus, surculo longiusculo sepe solitariis intidentibus onusti.

Infdem in locis cum prioribus reperiuntur.

Locus.

273

CAP. VII.

De Helenio five Enula campana.

Elenium Extruor quod è lachrymis Helenæ natum dicatur, & ideo in Helena infula laudatiffinum elle perhibetur. Caterum Helenium partium omnium, radicis, foliorum, florum magnitudine à reliquis integri-foliis flore discoide pappotis diftinguitur.

Helenium Ger. vulgare C. B. Helenium sive Enula campana Park. J. B. Elecampane.

Folia multa à radice exferit longa, lata, in terram reclinata, utrâque extremitate acuta, ad tactum mollia, supernè pallide vindia, subrus incana, per ambitum crenata, brevibus pediculis harrenta: è quorum centro caules exurgunt nunc unus, nunc plures, recti, canaliculati, villoss, subrus contro caules exurgunt nunc unus, nunc plures, recti, canaliculati, villoss, subrus canaliculati, villoss, rubentes, ad trium & quatuor ufque cubitorum proceritatem, aliquot alis concavi, quibus folia ali-quot nullis intervenientibus pediculis adnafcuntur, Verbafci latioris. Flore: odorati fed obscurè quot muits intervenientions peateurs autrascantum; versoaret autoris. Front outside led ooicure Baphitaliani effigie, éch multis numeris majores, auroc fulgore comantes, quibus fquarrofium fubelt latus capitulum, femen continens gracile & oblongum, pappo coronatum. Radis notande crafitici, foris fusca, intus alba, sapore aromatico, acrimonia cum nonnullo amarore mixta, odore etiam, præfertim cum exiccata fuerit, fuavi & grato, cum nulla præterea plantæ pars odorata

In pratis & pafettis, prafertim humidioribus, occurrit, fed rariús. Flores Junio ac Julio vigent. Radis, cujus pracipue in medicina ufus est, infigniter amara est, hinc calida & exficusis. Recens Saccharo condita ad modum Zingiberis, vel exticcata & in pulverem redacta Saccharo vel melle mixta, ut fiat eclegma, vel cum Saccharo in tabellas redacta, fi in ore continerus, & conti tinuè salivà soluta una cum ipsa in asperam desertur arteriam, plurimum prodest adversus respirandi difficultatem, orthopnæam, afthma, veterémque tuffim.

In Tuffi inveterata Decoctum radicis Enula cum Uvis Corinthiacis abunde commendat Dolaus I. 1. C. 9. S. 16. D. Seame. Ventriculo infaper commoda est à coena sumpta ad coctionem promovendani. Hine Platerus, referente C. Hofmano, cam vocare folebat aroma Germanicum, &c valde laudabat præ Zingibere & aliis Indicis. Hoc etiam tempore, quod mirum alicui videatur, alvum faciliorem reddere dicitur.

Commendatur prætorea, ut peculiare præfervativum pestis tempore manè sumpta. Utile etiam est ad remorantes urinas & menses ciendos seu decoctum ejus secundum Dioscoridem, feu exficcatæ farina cum Saccharo mixta.

Vinum Gallicum album'in quo radices in fruffa concife per triduum maceratæ fuerint manè je-juno ventriculo fumptum ad dimidii fextarii menfuram. Chlorofin Virginum mirificè expugnat &

Decoctum

Decoctum radicis à Parkinsono & aliis intro sumptum ad spasmum, contusiones & dolorem ifchiadicum commendatur; vel etiam exteriùs applicatum.

Radices vino decoctas, aut recentium fuccus vino infufus & potus lumbricos & tineas ventris enecat & expellit.

Vinum quod ex Helenii radicibus paffim in Germania paratur, frequenter in potu fumptum mirifice vifum acuit. F. B.

Enula campana in aqua communi destillata salem volatilem exhibet salis C. C. amulum tum

odore, tum virtute. Vide le Febure. Ad pettem præfervativum: R Rad. Enulæ campanæ bene å fibris mundat. q. v. Decoque in aqua quousque mollescat, ut per setaceum transmitti possit, de qua accipe part. 1. mellis despumati p. n. & coque lento igne ad humiditatis confumptionem. Dofis 3i.

CAP. VIII.

De Doronico.

Oronicum vocabulum factum est ex Arabico Doronigi vel Durungi, quorum illud Serapionis est Simplie. c. 325. hoc Avicenna 212. c. 210. Horum verba si afferam nihil agam: tam enim non conveniunt cum Doronico quam non conveniet album cum nigro. C.

Doronici note characteriftice funt flores aurei speciosi, sparsi, in summis caulibus & ramulis, in longos pediculos excurrentibus singulares: Semina in plensque parva nigroantia; solia itidem lata & subrounda; radices tuberose au crassila, qualitate venenata & deleteria praedicte.

Hue exiam ob florum simultudinem in figura & situ refero nonnullas que solis sum to blongis, radical deleteria praediction del consideration de

dicibus fibrofis, nec quod fciam deleteriis.

Possent fortasse certiores hujus generis nota à seminum figura alissque accidentibus sumi. Verum quoniam nobis paucas admodum Doronici species videre contigit, nec multa quod sciam in hortis à nostratibus coluntur, ca observare & inter se conferre nondum licuit, necdum licet.

1. Doronicum vulgare Park. latifolium Clus. majus Officinarum Ger. emac. Dor. radice Scorpis C. B. latifolium Cluf. Common or broad leaved Leopards banc.

Foliis exit pluribus, fubrotundis, latis, dilute virentibus, mollibus, tenuíque lanugine pubefcentibus, Hedera cujusdam & umus Cyclamini foliorum formâ, sed amplioribus, ad Cucumeris magis bus; Hedera cunidam & unus Cyclamini foliorum formă, led amplioribus, ad Cucumeris magia accedentibus, hujus tamen de minoribus & mollioribus. Caulir dodrantea alitor, & ipfe lanugne haud carens, făriatus, quafi multangulus, alioqui rotundus, qui în pauculos divifus ramulos, pife fa Rigis flere promit, Chrytanthemi armulos, & medio videlice difice & orbiculato ambitu luteos, qui in tenues & candidos papos refolvuntur, quibus fibliunt exigua, nigricantia femina. Radionie haud magna, candide dum recentes fiunt, genetulis velui articulate; non recête defendum, fed per obliquum Graminis modo ferpunt; & fibinde extuberantes novella protrudum germina (i ali con la contrata fine). Ali contrata fine de la fese multiplicante stirpe) demissis etiam ab ipsis tuberosis partibus aliquot deorsum concoloribus sibris. Referent radicula exanimatos Scorpiones: nam anterior & tuberofior cauliculis proxima corpulculum cum pedibus, posterior articulatam videtur exprimere caudam.

In montibus propè Genevam copiosè provenit.

2. Doronicum Cyclamini folio, nigra radice Campoclarense Col. Black-rooted Teopards bane, with Solubicad leaves.

Locus

Differt hac ab aliis vulgatis radice, qua nigrescente & susco cortice exterius tecta est, intus verò alba, odorata, cupressi ligni derasi modo, sapore dulci & aromatico, cerebrum petente: in saxorum rimas excelliorum montium in valle Campoclarenfium longioribus fibris craftioribus & albicantibus minime nodofis fe infinuat: ipía verò radix obliquam, geniculata & in globulos intumefcens, obliquè repeat in fumma tellure, ut etiam nuda reperiatur. Folia differt etam, qua non cueu-mers modo ut vulgarium mollia, & hirfutie incană oblita, fed Cyclamino proximiora, carnofiora vulgaribus & duriora, majoribus dentibus circumferrata, laviora minúsque pilosa, viridiore colore ac nitidiore, venulis quibusdam densis ac reticulatis, ut cutis, depicta, magisque circa petiolum lunato inu conjuncta. Caule pedali & fermipedali invenimus, firiato, cavo, cribus aut quatuor alis foliorum abfque petiolo alternation harentium intercepto. Folia ab radice plura quatuor e fingulis germinibus, qua plura c.lit. Florem in fummo habet unicum ex calice foliofo virente, quatuor unciarum diametro, quamplurimis barbulis radiantem luteis, Afteri amulum, medium continentibus umbonem flosculis exiguis compactum, qui Maio mense emicat. Tota planta major est vulgata Cucumerino rotundifolio Doronico, & pulchriore aspectu reliquis alus oritur in monte Matelio locis Borealibus.

Dubitat C. Builinus, an hac planta fit Doronicum radice [Scorpii] Brachiata Lob. cum tamen Dunia C. Daminis, an incepiana in Dominion raise (2007) 1 Dominia Laboration noque figura noque deferipor Lobelina o a pré conveniant. Fiert amen poseft ut cadem fuerit : nam Lobelius perfeçe in plantis deferibendis labitur, memoriæ nimium fidens; & figura etiam iplæ non rarò minus exacta funt nec plantis per omnia respondent.

Lib. VI. De Herbis flore composito non lactes centibus, &c.

Nos certè plantam hanc F. Columna descriptam Cantabrigia in hortulo nostro aliquot annos a-

Doronici humilis Stiriaci Clufii descriptio ab hoe non multum abludit, ut eandem plantam

nupicer.

De Doronici radice hoc cumprimis controversum est, sitne venenata. Quantum comperi (inquit Casp. Hofmannus in *De Medicam. Officin. lib.2.* cap. 4.) qui primus illum accusavit Maranta fuit, 1. *Metb.* 11. Ejus opinionis fuisse Aldroyandum quoque Gesnerus scribit *l. de Atomir.* Matthiolus ab initio quidem acriter se oppositit, sed demum consensit, partim Cortusi motus autorithiolis as initio quinem acriter ie oppoints, iea deminii conienti, partini Cortuli motus autori-tate, partini experimento canicula; quani quatuor drachnis radicis frangulavit. Huie iterium feop-poluerunt Gefnerus I. c. & Lobelius in Adv. qui etiam more fuo in Mattinolum acriter invehturi: nec refert, inquit, quod caniculis perniciolium fit, cum non pauca reperiantur aliis animantibus noxia & lethifera que homini non modò innocua fed & falutaria funt: Nam & experimento certum habemus Aloe saluberrima interfici vulpes, & ex Plutarcho easdem enectas Amygdalis amaris tum habemus Alos Islubertima interfici vulpes, & ex Plutarcho essem encetas Amygdalis amaris dicinus, & e. Frataur ills sio judicio; ego certè mallem suffiragari Matthiolo quam in humano corpore experiri quod canibus altifve Quadrupedibus permiciolium comper. Nec referer quod sine percuolo ucmure Electuario de gemmis, &c. Nam & eveneniu en Qbio, &c. exigua dos innoxie, imò cum commodo uti pollimus, & in El. dicto Doronicum alis falutaribos mixum corrigitur. Gel neus aucem deplorando experimento vim letrifieram radicis Doronici in semetiplo comprobavir, siquidem verum înt, quod Coltxus scribis in Elett. de Aromat. Majus. Julme slia hujus radicis obifici. Quod ut credam (inquit Hosmannus) ipsis facit. Ut enium manisesto redarqueree Matthiolum (lic loquitur 2 Epifs. 20. 22.) se 31 and hujus simplifig. & ger cocto quidem horas bene habussis; verum is elapsis ventrem ac stomachum instant fensiste, & circa os ventriculi imbeculitarem quandam. & corpus totum infirmus, ia feste ut alia seme la citerum en mingrisido recom program. nume; verum is eaphs ventrem ac itomachum inflari fentific, & circa os ventriculi imbecillia-tem quandam, & corpus totum infirmius, ita freit ut alias femel ac instrum ex nimio frigide pou perceperat. Que Symptomata cici biduo durarent, & non viderentur sponte cessiva ingressium suffic aqua calibe solum & curatum fuille.

In Itinerario D. Georgii Wheeler invenio speciem Doronici, quam Græci circa Athenas Scorpido corta vocant, ob radicem scilicet Scorpio similem, squamoso corpore, in medio intumescentem, caudà acutà, fibris pedes imitantibus utrinque productis, in terra reptantem, & fubinde in tubera Scorpionum amula intume/centem, ut velut catena Scorpionum le mumo infequentium

tubera Scorpionum amuua intumeicentem, ut veiut catena Scorpionum je mutud infequentium videatur. Folia Chelidonii minoris aut Tuffilaginis foliorum minorum amula. Florem non vidit. In Hymeti montis faltigio Athenis non longė lanc plantam invenir Autor, quam eandem Lorm. puto præcedenti à Columna descripter; certè à nobis Cantabrigiæ cultæ ipfilfima est.

3. Doronicum radice dulci C. B. Dor. folio subrotundo, serrato J. B. Dor. brachiata radice Park. D. radice repente Ger. Creening Tconards fiane.

Caulem habet aliquando cubitalem, rotundum, striatum, viridem, intus concavum; capitulum in Canaras nace anquantas cumatarin, totalmonin, rinatarin rinates, ands consequin; capitulum in furmo caule magrium, ex multis folcula lucies conceivas & quinque crens divifis congettum, quod ab alis longuifculis & in extremo crenatis folis fulgore, auri filendentibus ambitur, non inodoab alis longiusculis. & in extremo crenatis soliis sulgore auri splendentibus ambitur, non inodorum. Semme exigium, nigricans, cum sio pappo sacile evanescens. Folia circa radicem longo
pediculo inhartenta, orbiculata sere signi, sentimi tamen à pediculo in latitudinem se explican, in
ambitu dentata & servata ; quae verò caulem ambitunt longora, & ab ipsa statim pediculi sede in
atum expansa, omnia saporia acris & amari. Radis ex vinditate candicans, minimum digitum
crassa, geniculata & quast squammata, internodissque distincta, sed nodis sursum cendentibus, non
infernè, ex inferiore geniculorum parte longas agens sibras, albas, satis crassa, & propagines in lateribus, gustu serè succi à Glycyrrhizze radice expressi & densari.

Inventuri in Esseber, Durrenssein & quibusciant ains Austriacarum Sciriacarumque Alpum jugis in-Locu &
season. Elocur soli initio aut eram senis. in hortes verò transsatum, ub non diu permaner sempar.

ter faxa. Floret Julii initio, aut etiam ferius, in hortos verò translatum, ubi non diu permanet Temput. Maio plerunque.

Hoc und cum Doronico maximo venatores paftorésque montani, qui Rupicaprarum radicem ap-Vires. pellant, adversus vertigines non minus commendant quam Auricule urfi flavo flore radicem, viribusque firmandis apprime utilem esse ferunt. Huic simile est si non idem

4. Doronicum brachiata radice Ger. radice Scorpii brachiata C. B.

Hac species Dodonao paulo major est Doronico primo seu vulgari, saturatius virens, procerior, radice pluribus corticeis squammulis, nitentibus, candidis, marmoreis transversim cineta, cui ala utrinque apta una est, Squilla marina, Cancellive aut Scorpii forcipulis non absimilis, dulcicula gustanti. Folia majora paulo & rotundiora. Umbrofis hæc montibus oblectatur.

Hanc Parkinfonus pracedenti candem facit, nec immeritò meo judicio; ac proinde folia in Lo-belli icone minùs rectè picta funt aqualia absque crenis.

Deronicum Stiriacum flore amplo Ger. emac. humile Stiriacum Clufii Park. latifol. flore magno C. B. folio lato, flore magno J. B. Atirian Ilcoparus hane with a large

No

Humilius plerunque est jam dicto, & capite floris majore, foliis à pediculo statim pæne orbiculatis, ut Cyclamino, alioqui superiori non diffimilibus. Radicum item nodi & propagines, neque in hoc, Lacur

Locus.

Virat

ut neque in pracedente, deorsium tendunt (nodi autem in hoc minùs apparentes) aut ansarum instar longe à matre sele spargunt, sed quali matri contiguæ sursum tendunt, & extra terram soha promentes, fibris in tellure fele firmant, nequis fine fibris aut utrinque ansatas existimet.

Nascitur in Veytzalben supra Neuberg in Stiria, & codem quo pracedens genus tempore floret. Idem videtur Doronico Cyclamini folio, nigra radice Campoclarensi Col. superuis descripto.

* 6. Doronicum Germanicum Park. Plantaginis folio alterum C. B. Germanicum , foliis sember ex adverso nascentibus, villosis J. B. Calendula Alpina Ger. Berman Icopards bane.

Terna aut quaterna summa tellure fundit folia, Plantagini latifolia ferè aqualia, longiora tamen, & ad Digitalis luteum feu pallidum florem ferentis fimilitudinem magis accedentia, nervis diffincta. & ad Digitalis lucium feu pallidum florem ferencis immitudinem magis accedentia, nervis diffinicia, mollia, virida, fuperne nomibili villoda, inferne candidora & laviora, bina femper ex adverfo nafeentia, guftu nonnibil amaro & acri. Caulem habet ferè cubitalem, nudum, rotundum, hirfutum, ex quo magnus emergic orbis, multis fefentia lucis in quaturo foliola divifis conflans, cum orbem ambiunt quindecim aur plura folia, Doronico latfolio fimilia, latinfulla, 8 per extremum crenata, coloris flavi elegantis. Semen floribus fuccedens, ut in Doronici generibus, in pappum evaneficit. Radis minimi digiti crafitudinem parie aquat, nodis quibuldam informibus diffunda, multifique fi bris donata, lateribus propagines fundens & fingulis annis nova germina proferens.

In omnibus ferè pratis sublimioribus ad Alpium radices, tum in iptis Alpibus Austria sitis prove-

nit: item in cæduis fylvis ad Mænum amnem.

* 7. Deronicum VI. Pannonicum Clusii: Alisma Matthioli, siwe Plantago montana J. B. Bastard Acopards bane with Plantain leaves.

Clu/.

Superiori (inquit Clufius) non valdè diffimilis, plura tamen fecundum radicem habebat expansa folia, minus norvata & angultiora, angultiora etiam que caulem ambiebant, perinde tamen et illa esta adverfo nafeentia, que cum fuo caule nonnihil hirfuta erant : ejus fuprema pars in plures ramulos dividebatur, sustinentes hirsutos calices, unde emergebant similes ferè flores, coloris tamen aurei elegantiffimi, duplici interdum foliorum medium orbem ambientium, & quodammodo per extremum fimbriatarum ferie constantes. Radix gracilior est superiore, non paucioribus tamen adnascentibus fibris donata quam illa. Maio etiam florebat.

Copiosè nalcentem inveniebat Clufius vicinis Nemethwywar Ill. Balthafaris de Batthyan arci caduarum fylvarum declivibus.

Hanc plantam C. Bauhinus eumque secuti Gerardi emaculator & Parkinsonus pracedenti eandem faciunt. Clusius tamen, qui utramque novit, distinguit, & post eum J. Bauhinus, apud quem plenam & accuratam omnium ejus partium descriptionem vide. Notæ autem præcipuæ quibus ab ea differt, prater memoratas a Clusso, sunt, radicis sapor acris, aromaticus & ingratus, cujus tamen in superioris descriptione nulla mentio: semen longum, striatum, hir sutum, compressum, acre, odoratum, п парелога свестрыоте пина menno: ¡emen iongum, triasum, immauni, comprehum, acre, coorarum, a Doronici feminibus multum differens. Nos, ur qui non necceliariam fepeterum multiplicationem quantum poffurmis cavernus, in C. Bauhini fententiam proniores furmis.

Planta Arnica reporta eft à frequenti experienta unica & coptima panacca lapforum. Ephem.

Germ, Ann. 9. & 10.

* 8. Doronicum maximum Ger. maximum Austriacum Park. max. foliis caulem amplexantibus C. B. max. foliis Hyoscyami Peruani modo caulem amplectentibus J. B. The greatest Au-

Clus.

Genus hoc Doronici omnium maximum bicubitalem interdum aut ampliorem habet caulem, minimi digiti plerunque craffitudine, striatum, hirsutum, summo cacumine in aliquot alas divisum: Folia circa radicem orbiculata, longo pediculo inharentia, rugofa & nonnihil hirfuta, qua verò nullo ordine digefta caulem ambiunt, ampliora funt, mucronata, leviter dentata, pediculo nullo, fed inftar foliorum Tabaci majoris latifolii, caulem latiore bafi amplectentia, viridia, hirfuta. Flores extremis alarum ramulis infident, magni, vicenis aut tricenis oblongis foliis & orbem fatis latum ambientibus constantes, lutei coloris, odoris expertes. Semen ut aliorum Doronici generum friatum, virefeents arene colors, quod cum fio appo aura leni fatu deflut, initium ab exteriore ambitu faciens, ut in reliquis Doronici generibus. Radix ex viridi candicans nodofa, fquil·lula fimilis elf, fed ubi propagimbus aucta eff, craffior fit, & ex multis velut corporibus in unicum conflaun & caulefeit.

1 ocus &

Secundum rivos è montibus labentes, locis umbrofis in descensu jugi Weehsell primum observabam (inquit Cluffus) poftea longè majori copia declivibus, fylvofis tamen locis Eftcheri è Herrenalben Augusto flores proferens: tandem in montanis fylvis ultra Dravum Pannonia interamni Maio florens. Hortis libenter affuescie: in quibus Maio flores dat, semen Junio maturum.

De Herbis store composito non lattescentibus, &c. 9. Doronicum minus Park. minus Officinarum Ger. Plantaginis felio C. B. folio ferè Plantaginis ebi-orgo J. B. Plantam-Icabed Icopards bane.

Lib.
Hujus caules erant teneri, pulilli : fulis mollicella, oblonga, uri Plantaginis, nonnihil ex viridi flaventia, confpicue hirlitta Pilolella modo, vel Curumens agrefiis, fed attrectanti lavia, ambru rotundo, sed nonnihil lacinioso & supernè angusto, Cucumeri agresti quain Cyclaminis similiore, terna vel quaterna; pediculis innatis radici exigua, tereti, orbiculata, fed infernè in angustum senterra y quaerra; poutents mians mont conque, cocup orocanata, non miente in angurum ien-fim adducte, fibrus & transferis quati (quamularum tornila articulare, apprime Scorpionis cadver & caudicellam exprimenti, plufculis donate fibris : color candidus, fapor dulcis, amarçat, & lence cauqueriani expinienti, puncuis umace non ; cono catinano, tapor unteo, amaricar, ce ien-torem multum pauxilla conjunctum africioni prafert. Sefquipalmum altus caulis, floribus in fum-mo doname luteolis aut pallidis, radiaris. Buphthalmi aut media: Confolida:

Hanc speciem Burdegalæ vicinis locis delatam habuit Clusius.

10. Darmicum Austriacum angustifolium Ger. Park. longifolium, birsaite asperum C. B. Daronici jpecies en barto Ferrariensi, folio longo birsuto J. B. Hong-steabeth Batter Reapartes bane.

Cuile, Officiale de Brevi, pedali duntaxat, molli, hirfuto, firiato. Felia illi rara, patva, craffa, longiufenla, fupina parte admodum viridia, & quodammodo iplendentia, omnino tamen viilofa, prona autem Levia, dilutius virentia; at que caulem ambiunt angultiora funt, omnia porto peracris faporis. Levia, ditutuis virentia; at que cautem ambiunt anguittora funt, omnia porro peracris faporis. Sumnio caude unicium plentinque fert girem. Tertic Dobeliano [vulgari noftro] fimilem, fed magis aureum, quo evainefeente fuecedit exigumi femen nigricans, lanugine & papo coronatum, quod levi auri exactiur, & vendi abtriro fortur. Radix parva, geniculata, & internodiis diffinefa, nigricans, craffioribus candicantibus aliquot fiors donata, guita aromatica. Hot genus Doronici Clufine objetivatir in Sneberg, deinde in Snealben & Neuberg, nufquan Leon verò mapori copia quali in lumno Effeher jugo, inter faxa, tenui, nigrique terra leviter tecta. & Tempar. Floret Julio, nonnunquam enam Auguito, quo menfe femen fubinde maturitatem confequitur.

11. Doronicum Helveticum incanum C. B. Park. Poarp Belbetian Teopards banc.

Ex radice geniculata & quasi squamata, caulis emergit pedalis, rotundus, incanus; cui stos magnus Enteus, folis arueis, loguant (quantata, emm: emergu pecaus, rotuneus, nicamus; su nor magnus luteus, folis arueis, logualtulus, non creatais, diclum cingentibus, qui tandem in pappum abic cum fomine aliorum fimili. Folii est craffis, ad radicem aliquibus fubrorumdis, alis ex rotundiate oblomine aliorum fimili. gis, dentatis & ferratis, parte inferiore una cum pediculis ob incanam lanuginem mollibus, fupernè verò pallidè virentibus & nervo albicante : qua verò caulem ambiant longa funt, angusta & acuminata, acris & amari faporis.

In Alpibus Helveticis reperitur.

An Doronicum folio longo ferrato J. B? cujus folia longa, parum lata (unciam circiter) & in ambitu ferrata, aliàs Doronico vulgari fimile.

* 12. Doronicum Helveticum bumile, crassis foliis C. B. Park. Low thick-leaved Deluction Leopards banc.

C. B. prod.

Planta palmaris est, foliis craffis & densis, superne atrovirentibus, inferne pallidis, nonnihil hir-Planta paimaris erts, Jeun crains ex uenins, inperire autoritennous, institue pantus, nontinui infutis, primis quidem ex rounditate oblongis, per ambitum creatus, pediculi bafi caulem ambientibus, inbequentibus verò uncias (ex. longis, fefquiunciam latis, quorum inperiora pediculis carent. Caule oft brevi, hirfuto, in ramulos biunciales divilo, quorum finguli florem luteum media magnitudinis fuftinent.

Julio mense in Valesianorum jugis florer.

Locus &

13. Tuffilago Alpins folio longo J. B. Alpins folio oblongo C. B. Park. restius Doronicis affinis longifolia. Hong-leabed, Baffard Leopards bane.

7. B. II-llebori fibras imitatur quodammodo hujus plantæ radix nigricans, transversa, fibrola, sapore (ut mihi videtur) nonnihil aromatico, Folia crassa, quædam palmo longiora, parte inferiore hirtuta, permargines serrata, multo breviora latioraque adolescenti quam adultæ plantæ. Causes in terdum cubitales, fummum cacumen ornat flor magnus, Doronici vel Caltha aut Plantaginis Alpina (à qua tamen differt) aliquando duo, tandem in pappum abeuntes. In montis Jura verticibus altiflimis Thuiri & Dole dictis invenimus: J. Bauhinus in praalto monte Low.

Braulio & Albula in Rhætia florentem Julio.

* 14. Virga aurea magno store C.B. Consolida aurea nemorum Park. Consolida aurea nemorum Limonii solio, non Alisma montanum J.B.

Lob.

Falis eft nigre Betæ ant potius Limonii, atrius virentibus, carnofis, aliquantulum hirfutis, craffis, nervolis, Doriæ fimilibus, amplexis podales Doronici caulicalus binos aut ternos: floribur caducis Doronici aut Calendale, & concolonbus ferè, feitè pedinatatim confertis & committifs foliolis antequam pandamtur clegami i (pedaculo, radice multis filamentis albidis sparfa in cespitem summum, Bellidis modo; fapore media Consolida tantillum acrimonia prodentis, aut Herba Doria, cujus etiam vires & quandam aromaticitatem æmulatur.

In Aurelia Gallice fylvofis denfiffimis oritur. Hae deleriptio habet multa, [non omnia] qua conveniunt Tuffilagini Alpinæ longifoliæ, superiùs proximè descriptæ.

CAP. IX.

De Virga aurea.

77 Irga aurea à forma & floris colore dicta, Afteris genus videtur, floribus parvis aureis, plurimis in fummis caulibus in thyrfos aut corymbos, umbellaíve congestis.

1. Virga aurea Ger. aurea vulgaris Park, aurea vulgaris latifolia J. B. aurea angustifolia minus ferrata C. B. Common Golden rod.

Lecus & Tempus.

L'ires.

Geniculatim hujus incedit radix, oblique per terram acta, fusca, frequentes demittens fibras. al-Geniculatum huus incedit radix, obiique per terram acca, iunca, iucquentes definitens fibras, al-bicantes, fapore aromatico. Caules rech & rigidi, duos aut tres circiter cubitos alti, firitati, fubbi-furi, medullà fingosì farcti. Folie tum à radice, tum in caule, & hec quidem alternatim, longis pediculis appenda, interedum nullis aut perquam brevibus donata, quorum que zima func, palmun teri lata existunt, duos circiter longa [in noftris regionibus eam longitudinem & latitudinem non allequuntur] superiora minora, atrovirentia, utraque hirsuta & per ambitum serrata. Flores tum in summo caule, tum in pediculis peculiaribus ex foliorum alis exortis frequentes insident Doriæ vocate floribus finules, lutei, in pappos evanescentes.
In ericeus ac montosis sylvis & saltubus frequens oritur. Augusto mense floret.

In encers ac montons syws extantibus frequents often. Against mente nover.

Variant foliis (ut rechè C.B.) qua fape fine crenis, aliquando faltem minus conficiuis ferrata funt.

Vulneraria eft è celeberrinis intrinfecus & extrinfecus adhibita, infi ettam Solidagini Saracenica:
præferenda. In vulneribus internis (inquit C. Hofmannus) prodeft fubductione ichorum per urinas. Quod enim notarunt fummi viri pleræque omnes potiones vulneraria funt diuretica : Et pugiles folent in potu ordinario Valerianam fumere, que inter diuretica familiam ducie : in externis invat exticcatione & abstersione, quibus qualitatibus valde excellit.

exticcatione & abiterione, quieus quantations vaine excein.

Lithontripica diureracique eft non è poftremis omnium confeinfu: incalculo primam experientiam habuit Villanovanus, qui in pulvere ufurpavi: & celebrat in hoc affectu Barclaius Argen. & Euplem. Dof. 3 ji. in vino albo calido quoque mane fimpera.

Inigini vi abberforia dotatam effe air Hofmannus. Hinc tartat ipfius laudes in vifcerum obfrunitifum confeintial descriptions.

ctionibus, ad hydropem jam inclinantibus, ut diu in secretis fuerit habita in decocto. Ad fluxus tamen omnes alvi & uteri fiftendos, necnon hæmorrhagias internas commendatur, quæ adftrictoriam potius quam abltersoriam esse arguint; nisi forte exsiccatoria vi hæc præstet, quam omnes ei at-

2. Virga aurea Mexicana C.B. aurea Limonii folio, panicula uno versu disposita, Mexicana Hort. Parif. Mexican. Golben rod, with Sea labender leabes.

Ex una radice caules plures, nonnihil tamen reclinati assurgunt; circa quos folia palmaria, sesquiunciam lata craffiuscula splendentia, in summitate tamen multo breviora. Ex foliorum alis ramuli prodeunt, quibus flores faturate lutei, furfum spectantes, & unam tantum caulis partem occupantes,

Hanc Londino acceptam Cantabrigiæ in horto aluimus fub titulo Virgæ aureæ Limonii folio.

Huic eadem nobisvidetur Virga aurea Americana Park cujustamen descriptionem subjungemus, ut Lector de ea ipse judicium serat. Caulem nonnihil pilosum, folia leviter dentata ei adscribit, qua notæ an huic conveniunt nécne dubito. Quòd fi diversa fit mihi incognitam fateor.

3. Virga aurea Americana Park. Bolben rob of America.

Hujus folia antequam excaulescat, folia præcedentis [Virgæ aureæ serratis foliis] magnitudine æquant, angusta, oblonga, in medio latiora, utraque extremitate acuta, circum oras obiter dentata, colore viridi obscuro. Caulis nonnihil pilosus, pedali & interdum sesquipedali ferè altitudine, storibus ab uno tantum latere, seu uno versu dispositis, aliarum hujus generis similibus onusti. Semin fuccedit pappolum. Radix in terra reftat caulibus hyeme marcelcentibus.

4. Virga aurea Canadenfis, birluta, panicula minus speciosa Hort. Paris. Bolden rod of Canada, with hairp leaves. V. aurea ferratis folis birfutis Hort. Blaf. auct.

Hanc Virge aurez Canadenfis nomine Londino millim in hortulo noftro Cantabrigiz aliquot

5. Virga aurea folis angustis, Lewibus non serratis Hort. Joncq. Parrow leaved Golden rod with fungoth and not indented leaves.

Hanc quoque Londino accepimus fub titulo Virga aurea Arnoldi Villanovani; est tamen puto planta Canadenfis.

* 6. Virga aurea latifolia ferrata C.B. aurea ferratis foliis Park. aurea Arnoldi Villanovani Ger. aurea, five Solidago Suracenica latifolia ferrata J. B. Bread leabed, inbented Bolben rod, o: Confound.

f.B.
Triplò latiora huic funt quam * jam dictar felia, longiora, exteròqui fimilia, perinde ut caules * Virga auros
ramique : a verò fiores luci pappofi, non fecundum ramulos fpicart, led fummis extremifque umbellam quodammodo effigiantes harent.

J. Bauhinus hanc reperit in monte Rosberg propè Masmunster, florentem Octobri: C. Bauhinus Locus. in Bafileenfi monte Munchenstein.

7. Solidago Saracenica Dod. I.ob. Saracenica vera, Salicis folio Park. Virga aurea angustifolia serrata C. B. aurea angustif. ferrata, sive Solidago Saracenica J. B. Saracens Confound.

Bicubitalis est hac & tricubitalis, caulibus striatis, glabris: ex quibus alternatim felia nascuntur palmum & feliquipalmum longa, unciam unam aut dusa lata, limilla fere folia Salicis auriculate, Doria inflar per ambitum crenata, fed tenuora, glabra, non hiritau tin utugari, fapore quodam aromatico predicta, caldudiculo. Elera non fecundum caulem ur in Virga aurea utigari, fed in examination production. rremis furculis, ut in Doria, ut umbellam quodammodo mentiantur, lutei, foliis longiufculis ternis vel quaternis constantes, slofculis consertis in pappos reselvendis medium obtinentibus.

In fossis prope Argentoratum in Germania, inque summis jugis montis Jura collegimus; J. Bau- Locus,

hinus in monce Rosberg prope Malmunfter.
Floret Septembri aque etam Ochobri. Confolida five Solidago à conjungendis vulnerum labris Vires.
Turcis & Saracenis diche alt. Lugd. Ad eadom valet ad qua Virga aurea, cujus etiam fipecies cenfetur.

* 8. Solidago maxima Americana Cornuti.

rum Septembri.

Caule multiplici, rotundo, glabro, levitérque purpurascente in tantam proceritatem attollitur quantam cubita tria aut quatuoi implere folent. Circa quemque folia fubpinguia, & fine ordine hine inde difponuntur: formam habent fingula Saponanæ aut Plantaginis aquaticæ, minus tamen densa sunt, nam adverso scle intuenti mille velut foraminulis pertusa apparent, quod fibrarum crispitudo facit, nec magis inde scabra sunt ad tactum; attensæ siquidem membranæ planities asperitates illas velut lavore quodam perpolit & exaquat, quò fit ut [plendide admodum vireant. Flos adeò serotinus apud nos est, ut sapius hyeme pravoccupatus velut fœtus in ipso utero ante partum elidatur : fi verò aut aftas plurimum deflagràrit, aut intempettivi calores autumno incefferint, paniculanı promit verius quam Horem, luteam, nec nili tubulis & filamentis per floccos prodeuntem, ac non longe port maturicate in pappos abeuntem. Radix numerosă fibrarum copiă contexitur. Inest plantae sapor jucundus, odoratusque citra acrimoniam calefaciens, nec parum habens

Peculiaris in hujus plantæ partibus vivacitas observatur, &c. vide.

9. Herba Doria Lobelii Ger. H.D. vulgaris Park. Alisma Matthioli seve Doria J. B. Virga aurea major vel Doria C. B. Dozia's Moundwort.

Oblique fertur radix, craffitudine digitali, alba, multas longas ab inferiore parte fibras demittens, concava ubi in caulem excrevit, fapore aromatico & amaro. Caulis trium aut quatuor cubitorum est altitudine, cui alternatim fine pediculo folia adnascuntur, Lepidii folis accedentia, non norm ert annaume, con auchtaum inne penteum jam annaumm Lepantonis accessional, fion nervofa, ut finnt Plantagnis aquatice, quibus etami finnt longiora, acute, crenata, pinguia. Folia ima & priora habent aliquid fimile cum Plantagnie aquatica, non tamen fiunt ità lata, nee nervos fecundum longitudinem obtinent, cum policiulis finnt cubicilai; lapore Angelice aromatico fed remnifiore, amaro. Caulis faftigium m aliquot dividium furculos, qui fieres futtinent Jacobaz lureos, amaro. Caulis faftigium m aliquot dividium furculos, qui fieres futtinent Jacobaz lureos,

sed minus foliosos, in pappos abeuntes. Radice est vivaci & perpetua. Monspelii ad Ladi amuis ripas sponte & copiosè oritur. Floret Julio & Augusto; Semen matu- Locus.

Bb 2

I ocus.

Latur.

10. Herba Doria minor Americana Park. Doria's Woundwort of America. Herba Doria al-

Doriz vulgari perfimilis est sed minor, foliis per hyemem etiam virentibus, crassis, oblongis, angustis, duplo quamillius minoribus, & brevioribus pallidius virentibus, ali is figura fimilibus. Caules complures ad dimidiam illius altitudinem non assurgunt, teretes & plerunque deortum nutantes, Companies an unmunian man annament non anagons, ecces de perunque coorinni mentites, foliorum 8: florum multiration prægravat ut redit flare nequeant. Florum capitul fiquammolfaquam præcedensis majora, uti funt & flores ipfi, magifique expanii, multis angufits foliois oblongis & practication indicat, an unice notes par inagrate expans, munto anguro rotorio obtonges & medio flofculorum agmine compostit, in pappum abountes. Radias plurims floris nigicantibus conflat in terra late se diffundentibus, unde planta immensum se propagat, & plantas vicinas enecar. Accuratam hujus descriptionem videsis apud Gerardum emaculatum.

A. 11. Virga aurea seve Solidagini angustisolia assinis, Lingua avis Dalechampii J. B. Comyza palustris Park, palustris serratifolia C. B. Marth Fleathane, og Birds tongue.

Duorum aut trium est cubitorum, caule striato, cavo, per quem ex longis intervallis alternata folia, Solidaginis Saracenica non multum absimilia, sine pediculis adnata, patmum aut sesquipalmum longa, semunciam aut unciam lata, in ambitu serrata, in acutum mucronem definentia, mum 100ga, iemuntaani atu umtaani atad, in amban Sara, mecanilis in finculos crebros di-se fubtus velut tomento oblita [fincerne oblicurits virentia] Supremus caulis in finculos crebros di-de fubtus velut tomento oblita [fincerne] oblicurits virentia] Supremus caulis in finculos crebros di-ductiur, acque hi rurfum in pediculos, in quilsus ferez lucei Soldagnis Saraceness. Folia (quantum memini) in plantis nobis viits uncià latiora erant, unde in DeCriptione Bauhi-

niana mendum fubelle Typographicum fuípicor, & pro semunciam sescunciam legendum. In fossis palustribus & earum aggeribus, in insula Elienti observavimus, sed rarius: In transmari-

nis propè Nantuam oppidum ad ffagni latus, cundo à Geneva ad Lugdunum.

CAP. X.

De Stæchade citrina seu Helichryso.

Tœchas (Arabicam intellige) ab infulis ejufdem nominis, ubi copiosè nafeitur, cognomentum accopit, tefte Diofeoride I. 2. cap. 32. & Plin. I. 28. c. 18. non tamen in is duntaxat infulis nafeitur, ut feribit Plinius, fed albit etam multis in locis.

Herbam que Stechas cirria hodie vulgò dicitur, veterum Helichtyfon effe Botanici peritiores exiflmant. Varie autem feribitur hac vox, nimirum vel Helichtyfis vel Heliochtyfis, vel Essayu-

e vel Heleiochrysus. Heliochrysus Plinio probari videtur, cùm scribat, florem ad Solis repercus-

fum aurez lucis in modum dependere. Quid autem paludi cum auro, inquir C. Hofmannus. Aliis Chrysocome Veterum putatur, quæ à comantibus auri fulgore corymbis (ur Plinius Ioqui

amat) nomen accepit. Notæ ejus characteristicæ sunt slores foliis marginalibus aridioribus & exuccis, quæque coloris gratiam diu retinent ficcata, cincti; folia oblonga, angulta, canefcentia, aut etiam tomentosa &

Huc autem ob notas communes plantas nonnullas Gnaphalia dici folitas refero, quamvis colore floris discrepent, ut Gnaphalium Americanum, Gnaphalium montanum, &c.

1. Chrysocome Æthiopica Plantaginis folio Breynii.

Hac ex radice nigra & fibrosa caulem fert lignosum, firmum, plus ferme quam pedalem, sæpiùs alios caulicules producentem, vel minimè, vel partumper & quiden fiperore tantium medio lanugimolium, ubi parne nudus aut pauca faltem foliola habet : inferior verò ejus medietas folis comanugnosim, uoi parie muois aur pauca iairem romona modet, imiento veoi eja incurcia romo complinibas condecoratur, virefecintibas & glabris, Plantaignis lanceolate perbelle amulantibus; fed brevioribus, latioribus longéque multo rigidioribus, per oras modice reflexis & crifipulis, fupina parteceleganter fplendentibus; in quibus mervi quinque infigniter configue ticcundum longitudieme, cum venulis atats validis per latitudinem vario flexu difcurrentibus, ceraniumir. Horum infima longuiculis & latis pediculis fulciuntur, reliqua verò fine pediculo cauli adanta, marginibus utrinque in caule adeò devergunt, ut plane alatus videatur. Flofenti caulium & ramulorum faftigia occupant, in comam coharentes, Steechadis citrina Italica J. B. fimillimi, at breviores, è fquamulis ex tramineo & ferrugineo mixtim colore compactiles, quorum apices medii cum maturitate in pappofum Semen exiguum Steechadis citrina Germanica abeunt & aurâ levissimă dissipantur.

In locis Capitis bonæ spei sterilibus luxuriat, ubi vere sloret.

2. Stæchas citrina floris & magnitudine & colore speciosa J. B. Helichryson Orientale C. B. Heliochry-Sum Orientale, five Amarantus luteus Park. parad. Dziental Boldy locks og Golden-

Caule est rotundo, lanuginoso, pedali; foliii oblongis, angustis, lanuginosis, & ob terrentum crassis & incanis, issque ad radicem oblongam, nigricante cortice tectam pluribus. Caulis in summo

in plures pediculos unciales, incanos dividitur: quibus fingulis flos rotundus, rarius oblongus, qua fi ex plurimis squamulis compositus, quintuplo quam in vulgari, que Steechas citrina dicitur, ma-

nex piurinis iquaminis components quantification and a remgan, qua oscenia cicina uncuir, me jor, flavus & folindum in folindum innormatis & pallidioribus, cus horto Nobilifi Contarent habemus, inquir C. Bauhinus. Ex Creta infula ad C. Bauhinum transmitla fiut ab Honorio Belli.

Parkinsonus nostras Heliochrysum Creticum & Helioch. Orientale diversas species facit. Orientale Heliochrysum fci. Cretico elatius est & ramofius magifque incanum & romentolium, folie tantillo latioribus & in Crea caule & ramulis crebrioribus; Florum umbella feu corymbi in Orientali capitulis longioribus & magif joribus, è fquamulis pluribus compositis, denssus stipatis constant, colore aureo hilariore micantibus. Radice est perenni, sed hyemes nostras agre tolerat.

Ego Chrysocomen veram Dioscoridis Jacobi Zanoni pro hac planta habeo, quamvis neque figura neque descriptio per omnia exacté respondeant. Cum Parkinsono tamen censeo Heliochry-son Orientale & Creticum diversas species esse.

Elichryson Orientale C. B. caule sesquipalmari, foliis angustis, valde incanis in Olympo Asia spontaneum observavit D. Wheeler.

3. Stachas citrina Germanica latiore folio J. B. Elichryson sive Stachas citrina latifolia C. B. Amaranthus luteus latifolius Ger.

Virgas habet dodrantales aut etiam cubitales, cana lanugine vestitas, nunc fingulares, nunc plures: per quos folia numerofa, incana, latiora multo quam frechadis citrina Narbonenfis, adeò ut qua terra proxima è radice statim pullulant, ad uncialem ferè latitudinem accedant. Extrenis que terre proxima e rance tratim putuiant, au unciatem tere latitudinem accedant. Extremis ramulorim immortals auri fulgore refleiendent conglomerati (quamulto compactiles corymbi. Semen pappo involutum. Radıx longa, İgnofa, fibrata. In folis ficcis decem poft annos degultatis fapor nonnihil aromaticus. In ferilioribis prope Rhenum fuprà Coloniam Agrippinam abundè nafcentem observavinus: In regionibis que Rheno adjacent, posifilmum verò que mere Spiram & Wormatam funt, provenit, in locis asperis, fabulosis, ficcis & convallibus, florens Junio & Julio menfibus. 7. B.

Hujus flores vino decocti & poti lumbricos ventris expellunt, quod Tragus experientis certum Vires. esse didicit. Eodem modo sumpti sudores eliciunt.

Hujus varietatem florum squamulis eleganter in modum prunæ ex aureo rutilantibus, in Cassibia flerilibus arenofis & apricis locis præfertim fublimioribus Julio & Augusto florentem, Septembri fferitibus arenoiis & apricis ious pratectum monimorious junto ex Augunto norentem, Septembri & Odbohi felmina perficientem, carear praecedenti fimilem Chryfocomes Germanica* flore ignef. *Hojut for cente, five ex aureo rutilante proponit Jac Breymus.

Aliam infuper varietatem, floculis longioribus & fquamulis fanguinei coloris imbricatis, valdè chrifar refine

Alam infuper varietatem, froclusis fongioribus & Iquamulis Ianguinei coloris imbricatis, valdè confisi reliporaram ex ildem montibus allatam addit.

Amaranti (fic enim appellat hanc herbam) flores, autore Trago, calida funt natura, id quod freculfum aux.

& Iapor & odor arguint. Vino quidem decoéti & poti lumbricos ventris expellunt, quod Tragus dum depenentente experienta certum effe didicti: Eodem modo fumpu findores clicium, quare hanc herbam obfirus dum depenentente production de la consideration shluatur, furfures capitis & porriginem expellit, pediculófque enecat. Veftibus appofiti à tineis stientur. Aqua decocti vaporantibus & fomentis induratam ac tumentem matricem emolliunt. Flores nonnulli felici fuccessu adversus morbum Regium usurpantur. Breyn.

 Stæchas citrina tenuifolia Narbonenfis J. B. Elichryfon five Stæchas citrina anguftifolia C. B. St.
citrina five Amarantus lineus Ger. Chryfocome five Coma aurea & Stæchas citrina unigaris Park, Parrow leaved Goldplocke oz Caffibonn.

Fruticosa eft planta, radice crassa, lignosa, simplice, perenni [Lobelio radix gracilis est gummi Elemium, vel Cyperum rotundum Syriacum redolens, uti slores & tota planta, gustu etam aromatico, medicato & fervente, non tamen nimio fervore, subastringente] ex qua lignosi folones pronafcuntur, qui in virgulas creberrimas pedales & cubitales, albida lanugine obfitas definunt, quarum fummum cacumen flores corymbaceos, luteos pallentélve, dense glomeratos fuftinet, fingulos squammulis imbricatos, ficciffimos, colore aureo fulgentes, non marcescentes per multos annos (fi bene exficcati & loco ficco refervati fuerint) odore vehementes cum jucunditate. Folia per ra-(It delle extricate & 1000 fictor Petervalt riterint') dotore Venementes clum jucunditate. Folia per ramos ordine frequentia conficendunt, incana, villofa, magis garame fibrus quaim fipra, admodern angulfa, nec plane culmum dimidium lata, versus superiora minus frequenter disposita. Lobelio autore in molicello vellere pufilum femen Majoranz, fed exilius, ruffum, acre, odoratum.

Copiosè provenit circa Monfpelium, Aprili & Maio florens. Parkinfonus Lobelium fecutus hanc
cum Steechade circina latifolia Germanica confundit, à qua specie omnino differt.

Tempu,
Steechade bujus flores, ur est Ralica ilident virbus soplent quibus Steechadis Germanica. Attenda.

**Universal de la confunditation
patis, lienis, menfium; coagulatum fanguinem resolvunt, catarrhos exiccant, menses nimios fistunt. lumbricos fugant [vino decocti aut macerati & poti] Commendantur & in primis ad exiccandas defluxiones acres pulmonum, &c. Extrinsecus faciunt ad emolliendam uteri duritiem [in balneo] Capitis defluxiones ficcant & discuttunt [fuffitt.] Matthiolus herbam totam omnibus cerebri morbis à frigido provenientibus, nempe pituitofis fluxionibus, diuturnis doloribus, comitialibus, refoluris, & id genus aliis mederi afferit; five ejus decoctum in potu fumatur, five in pulverem trita ex rhodomelle bibatur aut oxymelite. Penes autorem fides esto. Morbi illinimis contumaces nobis videntur, quam ut tam imbelli medicamento expugnentur,

28t

Lacue

Locus:

5. Stuchas citrina tenuifolia altera sive Italica J. B. Elichrysum foliis oblongis, Stuchadi citrina si-

Virga ramofa, quarum superiores partes albicant, lignos , in quibus folia similia soliis Steechadis citrina Narbonentis, qua tenuiora sunt, inferiora, breviora ut in illa, alia quadam longiora uncià. In fingularum virgarum fummitate umbella parva corymbifera: Corymbi parvi minores quàm in Narbonenfi, longiusculis veluti parvis squamis constantes, qui se explicantes discum faciunt, in quo flosculi nultis apicibus constantes. Color qualis sit me latet, in sicca ad straminis colorem acce-

Bauhinus ex Apennino habuit : Nos cam in montibus Liguria, non procul Gavia oppido & alibi pastim invenimus. Folia quam Rorifmarini angustiora, multo minus quam Steechadis citrina Narbonenfis albicant.

6. Stochas Citrina tenuifolia tertia sive Neapolitana J.B. Elichryson foliis oblongis, paucis, Stochadi citrinæ angustioribus C. B.

Planta est exilis, foliis longis, angustis, hirsutis, striatisque: caulibus angulosis, umbellà in summitate aurea divulsaque, radice tenui ac supervacua.

Ne quis autem hanc cum præcedente eandem censeat (ut rectè monet Bauhinus) illa enim numerolis angustissimis foliis, hac paucioribus, plus duplo longioribus, & illa latioribus est pradita. Inter Neapolin & Puteolos invenitur.

7. Heliochrysum Abrotani sæminæ foliis P. Bocconi. Abrotanum sæmina verum Dioscoridis Za-

Tenues funt huic vingula, fragiles, pedales; folia circundata oblongis, angustis; denticulis quam Abrotani sæmina longioribus, nonmini candicantibus. Flore in fastigio cauliculorum umbellati, luteo auri colore fulgentes, Heliochrysi aut Steechadis citrina storibus colore & odore persimiles. Semen à Perfide allatum plantam hanc in horto M. Etruriæ Ducis produxit.

8. Elichrysum Creticum C. B. Chrysocoma V, quæ Cretica Clus.

Singulares, nonnunquam plures, emitti è radice virgulas, teretes, sesquipedales, incana lanugine & velut tomento obducas; quibus sine ordine multa adnata folia, unciam & amplitis longa, un-ciz quadrantem lata, superne virentia, inferne alba: circa summas virgas è foliorum alis nati sunt tenues ramuli minoribus foliis præditi : fummæ autem virgæ definunt in nudum ramulum, vel fingularem, vel geminum, tomento carentem, cui infident fingularia capitula, fquamulis imbricatim dispositis constantia, instar capitulorum Cyani, è quibus prodeunt flores; multis staminulis sta

Steechadem citrinam Creticam flore amplo Park. i.e. Santolinam Creticam Alpini, & Chrysocomen V. seu Creticam Clus. pro una & cadem planta habeo. Nam descriptiones conveniunt, & locus idem est. Nec diversa nobis videtur.

Stachadi citrinæ alteri inodoræ Lobelii affinis, capitulis brevioribus J. B. Heliochryso sylvestri store oblongo similis C. B. Stachas citrina silvestrior Park. quam C. Baubinus sic describit

Caule est sesquipalmari, rotundo, incana lanugine obsito, in ramulos aliquot inæquales, palmo breviores brachiato: foliu Steechadis citrinæ alterius inodoræ fimilibus, latioribus tamen, aliquibus leviter finuatis, fefquiuncialibus, infernè incanis & tomentofis fupernè virentibus. Ramuli in pedicolos tenues, nodos, unclas quaturo longos, abeunt, quorum fummitatibus, capitulmu unicum [qua-mofum cum fare infdet, qui in papos breves ur i Elichrylo fylv. angultifolio abit. In montibus Italiæ (inquir) propè Terracinum provenit. Icon J. Bauhini meliùs responder plantæ à nobis observatæ quam Caspari.

Hanc in muris & rupibus circa Messanam Siciliæ urbem copiosè provenientem observavimus. Hujus aliam speciem invenimus prope Tolonam Gallo-provincia portum, folia longioribus, anguftioribus, Rorifmarini fimilibus in caule crebrioribus, fuperne pallidiùs virentibus, fubtus minus incanis, uti sunt & caules. Flores eodem modo nascuntur in longis pediculis singulares.

Huic planta affinis & fimilis eft, fi non eadem,

9. Chrysocome altera, peregrina 1. Clus. Cujus descriptionem è Clusio subjiciemus.

Cubitales plerunque habet virgas quando adolevit graciles, incanas, & velut tomento quodam obfitas, quas incondita ferie difpofita ambiunt folia, longa, gracilia, Libanotidis coronaria folis fimilia, vel iis etiam angultiora, finpernè nonnihil virentia, infernè incana, ex quorum finu naf cuntur tomentosi ramuli, minoribus foliis præditi, per summas verò virgas rariora sparsa sunt folia, quarum fastigus multi insident squammati flores, vulgaris Chrysocomes floribus minores, aurei vel flavi coloris, qui marcefeentes fuicum colorem contralunt, & femen exile continent pappo involu-tum. Radin lignola, dura, in aliquot ramos divila. Cum quadam non infuavi graveolentia odorata eft, gustúque calidiusculo.

Lib. VI. De Herbis flore composito non lattes centibus, dec.

Salmanticensi agro frequens est , (memini & Monpelliano videre) ubi tota aftate subinde no- Locus vos flores producit, totaque hyeme comam retinet.

Hac planta in co à noftra differt quòd multos flores in ramulorum faftigiis geftat, cum noftra fingulos tantum, cófque majores quam vulgaris Chryfocomes.

10. Stachas citrina altera inodora Lob. Helichryfum (ylveftre flore oblongo C. B.

Lob. Rariùs hac multò occurrit Ilicetis cocciferis Sommieres inter & Monspelium, tota pulchella, facie Steechadem citrinam præferens; folia tamen funt latiora, incana, ut rota planta. Cauliculis pal-maribus, in quibus fores itidem Steechadis citrinæ alterius, grandiores, longiores, Lactucæ agreftis

quadantenus. Radix non magna, lignola, inodora; tota minis nota, perica, aut inventu facilis.

Jo. Bauhinus hanc plantam Steechadi fua citrina affini capitulis longioribus fynonymam facit. 16. Saunhius nanc piantam steernau ita: citrine attini capteus iongionios iynonymam racit. Verum planta, quam (tib titulo illo describit J. Bauhinus, eadem omnino videtur Steechadi odoratæ purpureæ Pilleteri Leb. illus. Quocirca vel Lobelius errat, qui Steechadem illam purpuream Pillet, diversam ab hac facit; vel J. Bauhinus qui eandem huic. D. Magnol nihil hic lucis affert, sed nos in dubio relinquit.

Præterea J. Baubinus Chrysocomen secundam, sive peregrinam tertiam Clus. huic synonymam facit. Eam autem Clufius fic describit:

Pedalibus, interdum etiam cubitalibus affurgit ramis, candicantibus & lanuginofis, quos Olea fimilia folia, longa, mollia, cana lanugine tecta per intervalla ambiunt. Flores autem extremis ramulis pallentes, squamosi & Agerati sere insident. Radices sunt nigricantes.

Hanc alteram Chrysocomen Murciani Moneamilla, nomine Chamæmelo communi, appellabant. Hispalenses Romero marino, i. c. Libanotidem coronariam marinam; Mauritani Granatentis urbis incolæ Miscajin.

At neque hic nobis fatisfacit J. Bauhinus fiquidem descriptiones Clusii & Lobelii non conveniunt ut conferenti patebit, ideoque unius & ejudem plantæ effe non poffunt.

C. Bauhinus Chrysocomen quartam, peregrinam tertiam Cluf. hujus Synonymam facit, minus rectè nostra sententia, siquidem descriptio Clusii melius convenit Stochadi citrina alteri Lob.

Mira cst apud Botanicos confusio in speciebus & Synonymis hujus generis.

Stæchadi citrinæ affinis capitulis parvis, raris, squamosis, in pappos evanescentibus J.B. An Elichrison spiro, angustis, capitulis conglobasis C.B? Chrysocome 4, peregrina 3. Clus. An Stæchas citrina altera Ad. Lob.?

Cirrina Steechadis Narbonenfis inflar densè fruticat, vinge tamen breviores, tomento candida; qua folia veftuunc cirrina Steechadis, fed longiora fubinde, non minus angulta, inoffensa marginum equabilitate, comento villofo libusu obitata. Capitula fingulorum ramulorum (qui longi ac tenues funt) extremis impolita, aut fingularia, aut bina ac etiant terna, femuncia breviora, fquamata: flo-res coloris fordidi & obfoleti, non aurei, quorum apices medii in pappos degenerant. Hujus plantæ idem ferè odor qui dictæ Stochadi.

In faxis ac rupium fiffuris circa Monspelium variis in locis oritur. Caules huic ramosiores ramis Locus.

longioribus, tentuoribus, figarfis, & folia ferè nudis.
Chryfocomes 4, peregrinæ 3. Cluffi deferipto huic bene convenit: Quocirca C. Bauhinus eam male Elichtyro fuo fyir, flore oblongo fynonynam facie.

Steechadi citrinæ alteri Lobelius flores fingulos in fingulis caulibus attribuit, quod plantæ huic noftræ non convenit; unde aut male Stoechadem fuam citrinam describit, aut ab hac nostra diversa

12. Gnaphalium montanum album Ger. montanum sive Pes cati Park. montanum slore rotundiore C.B. Pilofella major & minor quibusdam, aliis Gnaphalii genus J. B. Mountain Cudweed, og

Humi fundit circumcirca apprella ferè terræ folia oblonga, per extremum rotunda, incana lanugine oblita inferna parte, inter que lirguint cade palma contiga, pei extenuin fortuna, incala anu-gine oblita inferna parte, inter que lirguint cade palmares aut dobrantales etiam cubatales, romen-toli, candicantes, folius veltrii longis, angultis, è quorum cacumine glomerati pendent fierer multi, jam majore, foliolis exuces, fiquammulis latoribus & brevioribus contextis, fieccofrores, jam minores, è minus pulchris Squamulis angustioribus & longiusculis constantes, nunc candidi, nunc magis minusve purpurantes in medio apicibus multis, quibus succrescunt longi pappi. Radices fibrosa reptant Pilolella vulgaris in modum.

In monrolis varis in locis v.g. in planitie Novi mercati dichi oppiduli: in ericeto Bernacenfi in Lecu. comitatu Lincolnia; in montibus impleborangh in Eboracenfi provincia & Planitamon in Wallen Hujus due habentur fpecies, altera flore majore, fiquamulis lationbus, altera flore minore, fiqua-

mulis angultioribus : utraque floris colore albo & purpureo variat. In Anglia species duntaxat minor invenious

13. Gnaphalio montano affinis Agyptiaca C. B. Baccharis Dioscoridis Rauwolfio J. B.

Planta est cubitalis, foliis lanuginosis donata, Verbasci similibus, & caulem ut in Tabaco amplexantibus. Summa occupant floculi albidi purpurascentes, dense stipati ut in Stoechade citrina aut Pede cati. Radicula odorata, Ellebori nigri fimilis.

Locus.

In descensu montis Libani observavit Rauwolfius. Hujus meminit Jac. Breynius, titulo Chylocomes Syriacæ flore atro-rubente.

14. Chrysocome Syriaca candidissimis storibus Breynii.

neejn.

Non ta obvia alibi quàm in faxofis Libani montis, ubi à Rauwolfio reperta, in cujus Herbario plantam exficcatam vidit Autor noster dodrantalem. Folia ejus incana, latiora Chrysocomes Germanicæ atque breviora. Flores summis caulibus insident pauci, ex argenteis retorridis squamulis compactiles, Gnaphalii montani floribus rotundioribus candidis haud impares, sed grandiores.

15. Gnaphalium Americanum J.B. Ger. Americanum latifolium C.B. Argyrocome sive Gnaphalium Americanum Park. parad. American Cudween oz Life everlaffina.

7. B. Ad cubir altrudinem affurgit, procenius etiam fubinde adolefcit, caulibus craffiufculis, multo candido tomento obfitis, medullă fungosă farcfis, teretibus : quibus certa ferie fulia adnafeuntur, paldido tomento obfitis, medullă fungosă farcfis, teretibus : quibus certa ferie fulia adnafeuntur, paldido tomento obfitis, medullă fungosă pate in acutum mucronem definentia, fupujua pater virentia, tri. cuo tomento contis, mediula fungosa rarcis, etretionis : quioni certa iene pius adialicuntur, pal-mum circiere longa, femunciam lata, in acutum mucronem definentia, fipuna parte virentia, tri-plicique nervo (ecundum longitudinem decurrente donata, infernis verò villofa & incana. Co-rymbi fummis ramis infident multi conferti, tomento obfiti, quorum fingulares fores ex argenteis retorridis foliis compactiles, papposa in medio filamenta coloris ruffi aut melini, Clusio subflavi, qualia ferè in Gnaphalio vulgari, comprehendunt, qua tandem in pappum aut femen mutata abeunt.
Radix fubelt lignofa exfucca, ferpentes de fe propagines & fibras promittens, minimi digiti craf-RABIN IUDEIT LIGITOLE CALUCCA, LESPETICO DE LE PROPAIGNES OF NOTAS PROMITTENS, MINIMI digiti craf-frudinem ferè aquar, nigra, ex lateribus novos lingulis annis caules proferens, qui primum emer-gentes nibil mit tomentum effe videntur; tota affate flores producentes. Ex America delatum, indidémque denominatum.

16. Gnaphalium Brasiliense. Marggr.

Lecut.

Ex radice minimum digitum crassa, multis filamentis prædita, odore aliquantulum cum Helenii radice conveniente, sapore tamen haud manisesto, perenni & quæ novos subinde caules protrudit. fex intendum & plures prodeunt caules, mediocriter rounds, interior scaffi ad trium pedum altriudinem, geniculati quati ob folia que illos ambiunt, fubricis cable lanugine obfiti. Folia autem ambiunt multa, tres vel quanto dig, longa, angulta, viridia, a copiolo lanugine abla feu tomento obfiti. Il previs minora fiunt ad caulem, & caulis difpefeitur in multos ramos, mediocriter hirsutos. Ramos ornant hinc indè foliola angustissima, lanugine incana, unum aut duos digitos lon-22. In extremitation autem ramorum provenium capitula, ex squamis oblongis argenter coloris, iplendentibus composta, quibus sociali innascuntur copiosi, cuilbet nimirum squamular quinque, constantes quinque foliolis albis, dissectis in medio eminente staminulo albo-purpurascente: carerum sunt penitus inodori. Post flosculos nascitur semen in ipsis squamis, oblongum, sugax, colo-

17. Gnaphalium ad Stæchadem citrinam accedens J. B. An Elichrysum sylv. latif. capitulis conglobatis C. B? Heliochryfum fylveftre Ger. emac?

Radix hujus spectatur parum fibrofa & nonnihil lignosa: folia Gnaphalii, quædam tres uncias longa, alia breviora, culmum unum vel duos lata, tomentosa incana, mollia: Caules villosi, albi, recti, interdum ramosi, dodrantales & cubitales; quorum faltigiis duntaxat spesses harent & capitulas culturas de la calculation la ad Steechadem citrinam accedentia, vel ad Gnaphalium montanum, ex squamis lucentibus con-

In pratis non longè à Castro novo vico Monspelio vicino nascentem observavimus.

CAP. XI.

De Jacobæa:

Acobza à S. Jacobo, cui dicata est hac herba, nomen accepit. Jacobza à cæteris papposis non lactescentibus, foliis laciniatis, floribus flavis radiatis differt.

A. I. Jacobea vulgaris J. B. vulg. major Park. vulg. laciniata C. B. Common Ragivort.

Radix plurimis fibris majusculis albentibus terræ firmiter adhærescit, ut non sine difficultate pos-Kasars puntus nors majucuus anomuous cele minusa anteneus et res, firataus, alias glaber, in extirpari. Caules inde extrapari. Caules inde extrapari. In cales inde extrapari. In cales inde extrapari. In cales inde extrapari. In cales inde extrapari. In cale in cale and flores in fummis caulibus & ramulis existentes in umbellas quodammodo dispositi sint, magnitudi-

Lib. VI. De Herbis flore composito n.n lacles centibus, &c.

ne finguli mediocri, radiati, fixii fohis marginalions culpidatis, medio difco concoloribus, angu-ftis, oblongis. Calix floris fiquamolus, ft. iacus. Seman perevigiuum, pappo alatum, per maturita-tem rubefeens. Falia oblongis tunt profunde diflecta, primo in Lientarum quafdam conjugationes ad mediam propè costam, deinde in alias lacinias secundarias subdivisa, glabra & obscurius virentia, præfertim fupina parte-

In pascuis inque incultis & 2d vias passim provenit.

Non folum candem formem, fed cafdem cum Senecione vires & facultates obtinet, autore Vires. Trago, inprimis autem vulne ibus, inflammationibus & fiftulis medetur.

Observat Hosmannus Jacobæam calidam nonnullis cataplasmatis forma adversus ventris tormina, (que milere dyfentera) affectos exeruciant & tantum non interimunt) felici fuccessu fuisse abdomini applicatam.

A. 2. Jacobsa Senecionis folio incano perennis. Poarp perennial Kagwozt with Grounds fel-Icaves, Forte Jacob, vulgaris minor Park.

Hac à pracedente differt r. Radice, qua quamvis fibris paucioribus constet, perennis tamen est, & fub Autammum nova germina quali capita emittit. 2. Caulibus, qui huic elatiores funt & lanuginoliores.

3. Felius, que pariter lanuginofiora funt, obfcurius viridia, in angulfiora & acutiora, minus tamen crebra fegmenta divifa. 4. Floribus, qui huic pallidiores, petalis ambientibus minori-

In pascuis præsertiminter vepres, & in sepium aggeribus non rarò se offert.

Locus.

Jacobaa pumila Gallica Bocconi.

Hac folia habet exteris omnibus fuæ classis multò tenuiùs dissecta; atque est planta pumila & cateris humilior. Flore & femine cateris par.

A. 3. Jacoban latifolia J. B. Boond leaved Ragwogt.

J. B. Carlem habet tricubitalem, teretem, rubentem, medullå albå faretum, in ramos alterius inflar divilum, quorum extremis flores infident magni, lutes, flellari ceu vulgatæ, & tandem in pappolum tomentum evanefcentes: at folia plurimum differunt, docirantem fere longa, duabus uncias lationale discontinuation of the control of the co

ra, ferrata, glabra, mollia, profundè circa principium fecta, reliquà & ultimà lacinià ad Bugulæ folium accedente: verum enimverò que per ramos conspiciuntur paullo magis sunt laciniata, Artemislie serè divisura. Radin obliqua, multis sibris cavillata; suspicor annuam herbam. In Sundcovia florentem Augusto observavit ad ripam fluvioli.

A. 4. Facobiea latifolia palustris sive aquatica.

Præcedentis descriptio huic per omnia ferè convenit, ut eandem plantam esse mihi pæne persua-Pracedents deferiptio huic per omnia fore convenit, ut candem plantam elle milit pente perfua-deam. Differt à jacobax utilgari falii mis parei integris, ad principum dintexat altè incifis & velut pinnaris, in caule minus crebris: flavibus in caule & ramulis fummis paucionious, magis spar-fis, nec it à in umbelle formam congessits quemadmodum in illa; spiorum petalis faturarisis suven-tibus, medio disco latiore & majore, è sloscults pluribus sed minoribus composito; stylis estam mi-noribus & brevioribus in fingulis; hinc capitala sequentai majora latorique funt in hie quain in illà. Differt estamologo, cum have in aquosis & palustribus semper proveniax, illa in ficcioribus. Perennis planta esse videtur. Folia etiam suprema in caule multo minus tenuiter dissecta sunt in hac specie quam in vulgari Jacobæa. Quinetiam rami in hac longiores sunt, & a caule magis recedunt, & inferius in caule oriri incipiunt quam in illa. Ubique ferè ad fossas & in aquosis oritur.

A. 5. Jacobsea Pannonica latifolia J. B. latif. Pannonica prima Park. latifolia Ger. Alpina latiniata, flore Buphthalmi C. B. 2520ad-Icabeth Hungarian Hagiwott.

Cubitali interdum excrelcit caule, firmo, striato; quem ambiunt folia lata, rugosa, mucronata, per oras serrata, viridia, latiore basi, & velut appendicibus quibusdam prædita, insima parte quà caulem amplectuntur, ingrati & nonnihil acris saporis: que verò à radice germinant rotundiora funt & majora, sed nullas appendices habent, perinde tamen serrata atque superiora. Summus caulis dividirur in aliquot ramulos, qui fines omino luces (ultreur, Jacobae vulgaris finiles, multo tamen majoros, & ad Buphchalmum amplitudine accedentes, materiatae in pappum evanel. centes. Semen observare non licuit. Radin satis crassa & candicans, subinde fibras, vulgaris Jacobææ inftar in latera expandit.

Provenit in Austriacis Stiriacisque Alpibus: nusquam tamen abundantius quam supra Herrenal- Locus & ben, quà longus alcenfus est in Durrenstein. Floret Junio & Julio, in hortos translata etiam Tempus.

Locue

Unes.

6. Jacobsa marina Gev. maritima C. B. marina five Cineraria I. B. marina five Cineraria vulgaris Park. Sca flagwogt.

Ad bipedalem interdum altitudinem affürgit caule duro, striato, tomento candido obducto. Prima felia quernis fimilia funt, rarioribus fiffuris, minúlque altis incifa, que poftmodum ad coftam ufque profundiùs dividuntur, digitali ferè intercapedine fegmenta laciniata intercedente, craffiufcula, inferius cinereo molli tomento una cum pediculo obfita, fuperius atrovirentia, nitida, & nonnulla quoque lanugine fortuita obiter respersa, sapore prædita parium grato. Flores multi, coacervati, Jacobæx, melini, in pappos tandem abeunt.

Ad littora maris inferi ubique ferè occurit : in Anglia & Septentrionalibus fruftra eam quæres.

Ad intora mans men tongue fere octon: "In Angua & Septemmonamas munta earn quares. Hugo due pratera la babentur 'pecies feu potitis varietates, mirium, 1. Jacobas incana altera C. R. aletra feu mono Park, qua priore minor & humilior effe dictur, felin tamen longoribus, valde lacinians, laciniaum feu fegmentroum extremis rotundioibles, fuperne etam fubcineres; fier/lum minoribus colore obfeuriore, qui duos minimum menfes durant antequam marcelcum & defluunt. 2. Jacobas maritima five Cineraria lattiola C. B. Park cuigs folia inferiora fibrotunda.

cum pediculis pedem longa, uncias quatuor lata, ad modum Brafficæ vulgaris laciniata, & per marginem finuola; at fuperiora minora & acutiora: flores majores oblongis pediculis incanis & mudis infident, quorum difcum aureum folia latiufcula pallidiora orbiculatim cineunt.

Argentea Cretica Alpin. exot. huic eadem videtur, sola soliorum incisura Pastinacæ amula lu-

Jacobaa ad vulnera & ulcera inveterata ac fordida à recentioribus commendatur, quæ fucco ejus cum melle permixto expurgantur. Ad dolorem ischiadicum aliósque inveteratos in unquentis usurpatur. Vide Gerard. Laudatur verò & hujus decoctum gargarizatum ad gutturis tumores & abfeeffus, quos & difcutit & perfanat. Dod.

nis, quos ex circuit experiment. 2001.
Agypti, autore Alpino, Jacobasi marinà ad multa utuntur: quippe decoctum ex folis paratum ad renum velucaque calculos pollere aiunt, necnon ad fanandas vifectum antiquas obfructionos, frigidataem, frangulationem, flerilitatem, inflationem, atque ad menlés interceptos revocarnos, frigidataem, frangulationem, flerilitatem, inflationem, atque ad menlés interceptos revocar-

7. Ageratum ferulaceum Dalechampii J. B. Chryfanthemum Alpinum foliis Abrotani multifidis C.B. Achilles montana Lob.

Herba est cubitalis, caulibus satis robustis, striatis, quos falia ornant tenuiter Chamæmeli modo disseta, quæ quo magis superiora versus tendunt, eò sint minora, minutus que incisa: inferiora namque palmo longiora, Ferulaceis sint proxima. Caulis satisgium in pediculos frequentes abit, quibus incomposito sorte unbellam mentuuntur, Jacobaæ storibus similes, minores, luteis foliolis radiati, staminulis concoloribus medium occupantibus, tandem in pappos faceflentibus. Radix lon-

guicula, mediocris craft medionis dictamin ecopaniosis, cancelar in pappos tectentusis. Acad tonguicula, mediocris craft mediocris craft mediocris craft mediocris craft mediocris craft mediocris craft mediocris Eferon menio Octobir filorentem repera J. Bauhinus: Lobelius in celforibus Calcaris & Horti De montum Narbonenfilum jugis. Nobis estam clim Moniferfiluli commoraremur à D. Zuecker Dantificano è vicinis montibus delata communicata ett.

C. Bauhinus à Parkinfono & Johnfono Gearadt emaculatore non immerito reprehenditur, quòd.

Ageratum ferulaceum Lugd. Chryfanthemo Alpino 2. Clufii idem facit; cùm Chryfanth. 2. Cluf. Ageiatum rerulaceum Luga. Chrylanthemo Alpino 2. Chili idem facit ; cum Chrylanth. 2. Chili necflores in cacumine in umbellar fornam dispointos gera, ide dingulos aut geminos tantum in eodem ramulo ; neque cos parvos, quam Jacobaze minores, fed Chamaemeli vulgaris floribus majores. Verium Chrylanthemi Alpini 2. Chili delectipio Agerato noftro ferulaceo egregie convenit. Quocicca per errorem, puto, apud C. Bauhinum hac nomina transsposita sun, & Chrylanthemum Alp. fol. longis tenuiter inciss in locum Chrylanth. Alp. fol. longis tenuiter inciss in locum Chryl. Alp. 2. cin/dem.

Morifonus nofter plantam hanc Chryfanthemis amumerat, ob femina, ut puto, folida feu pap-pot felituta. Verinc ûm J. Bauthuns diferits verbis affirmet fores in pappos facellere, nec planta spla ad manum fit, subt eam collocem incertus fum: fi minis recêt hic difpoliering. J. Bauhino

imputandum eft.

* 8. Chryfanthemum Hispanicum tenuifolium Morif. prælud.

Folia habet minûs tenuîter dissecta qu'un pracedens storémque duplo majorem. Quamvis hoc forte aliò pertineat, ob affinitatem pracedenti sibjunxi ; Qu'od si minus restè hic collocentur, utraque simul removeantur.

* 9. Jacobaca Sicula Chryfanthemi facie Bocconi.

Caules ei cubito funt altiores, non ità craffi, inanes, feu intus fungofi, in plures ramos divifi-fella longa, angulta, adnatis exigus alis, Chryfanthemi Creticiveluti divifură & formă, paululum fectentia. Flore in ramulorum laftigiis multiplices floribus Jacobaz multo minores, medio umbo-ue leu orbiculato ambitu luteo auri colore fulgentes.

Perpetua est planta, hyeménique facilé sustinens, ad Catanam & Tauromenium frequens.

* 10. Facobæa multifida umbellata annua Bocconi.

Bute. E vadice tenui parvà folia plurima per terram firata, uncialia & triuncialia nonnunquam, Jacobeæ more lobata, lupra virentia, fubbus incana, in extremo circinaæ rotunditatis, in margine finuata emitut: quorum è medio caulis alfurgi: pedalis, alatus, rotundus, leviter hirfutus, folia cunctus primum Jacobeæ divifura, demum Abfinthii modo renuter: incilis. Hic caulis in fumnitate pluribus ramis palmaribus quafi laxè umbellæ in modum dividitur, quorum cacuminibus infident flores petalis latis & planis, aureo colore fulgentibus, & cingentibus umbonem pariter aure-um, ex multis framinulis concoloribus conflatum, qui tandem recedit in femen pappolum aliarum

Annua est planta. Nascitur ad Agrigentum & oppidum Montapertum dictum.

CAP. XII.

De papposis non lactescentibus petalis marginalibus cuspidatis, foliis integris levibus seu

De Jacea Olea folio. C.B.

1. Ptarmica Aufriaca Ger. Aufriaca Clufii Park. Jacea clese folio, capitulis fimplicibus C. B. Xerambemum aliud five Prarmica quorundam I. B. Auffrian Specament.

Ubitali affurgit caule, candicante, Cyani amulo: Folia illi infuna caulis parte fecundum radi-cum numerofa, longiufcula, angulta, fuperné molli lanugine incana, acidufculi faporis ; in ipfo autem caule ratiora. Caule in aliquor ramos fe faprigit, futtunentes capitala è fiquamis velut argen-teis imbricatiri fibi invicem incumbentibus contexta: è quibus emergit fin venutus & elegans. duodecim aut quatuordecim foliis conftans, duris, ficcis, mucronatis, coloris initio albi, deinde ex ceruleo quodammodo purpurafeentis aut illius amuli qui in Sefamoidis minoris Matth. flore elucet, nullo odore commendatus, fed fola venuftate gratus, & immarceffibilis : coloris enim gratiam retinet per multos annos è trabe fuípenfus, aut inter charas repofitus in ipfa verò planta [fi non evellatur] feneficens fubfuscam contrabit colorem. tenuius tamen & copiofum inter albam lanuginem latet. Radio fingularis eft, nigricans, dura, capillaribus quibufdam fibris fepta, fed annua.

pinamous quasusam noris tepta, re admus. In Auftria circa Viennam urbem & alibi invenit Clafius. Parmice nomen huic plantes impolius Clafius, non quod flormatamenta moveat, fed quod reli-quis notis fatis apeè cum Diofordis Paramica conveniat.

Putillam incanam Jaceam alteram folio olex Lob. haud libenter pro diversa specie admisferim, quam per omnia fimilem incanæ alteri [i.e. Xeranthemo] teribit capitulis & floribus, fed caultculo minus diviso este, palmari & sesquipalmari, foliis majoribus Olea, mugisque incanis, min-mè serratis, capitulis habitioribus, nitidis argenteis squamis, gustu intipido, minimè amaro.

2. Xeransbemum J.B. Jaces Oleo folio, flore minore C.B. Ptarmica Imperati, sive minor Park.
Ptarmica Imperati, an Ptarmica Austriacae species Clus. cur. post. ? Ger. emac. Smaller Sner3wort.

Angulofo eft caule, duro, lento, incano, lanuginofo, tenui, pedali & altiore pro ratione foli, pluri-Antiguode te agranda anto, tento, mento interpreta per que per a cano en paramim ingulari, in multos ramos divaricatos, per quempfata alternatin difforita, dendito fromento candidatora undiq, obita, inferne candiduro a Mintri vulg. Folorum colore, uncas duas aut res songa, culmum lara, unico nervo medium folium percurrente, deorium plerum, refexa. Singulorum ramelorum extremis fingula harent cepitudo oblonga, ex (quamis candicantibus extincuis) midis comexta, in acumen definentibus cum fira indenne. Esta fellatus, fiqualistus extincuis folior contact, experimenta de contract, con ptem, octo aut etiam pluribus, acuminatis, aridiusculis, rubentibus, parvis, capitulorum squamas imitantibus sed longioribus, quorum medium occupant stamina numerosa confertaque, rigida, caninitiations sea forgonous, quorum fractuari occupant training influences concentrates, rigges, rigges, cidad abrillar, intere qual attori fémina late velori fipina albo, mollia cum abrilla in ilmimitate vilola. Radix lingularis, lignea, annua: E femine deciduo nova Autumno fratim exurgiun plantale qua per hyperme virorem fium retinent, & vere fequenti excaulelicient. Trita herba odorem tale qua per hyperme virorem fium retinent, & vere fequenti excaulelicient. Trita herba odorem aromaticum exfpirat.

Primò hanc observavimus in Arni fluminis alveo propè Florentiam in Italia, postea etiam in agris Locus. quibufdam non procul Monspelio.

Xeranthemum vocabat Geinerus ob ficcitatem & fqualiditatem florum etiam recentium. 7.B. Hanc proculdubio intelligit Lobelius nomine Incanae alterius Cyani aut Jaceae capitulis & flore, quamvis folia (minus recte) leniter serrata faciat, & caules ab eadem radice multos: ideoque C. Bauhinus fruftra pro diversa specie cam point.

De Herbis flore composito non lattes centibus, &c. Lib. VI.

289

CAP. XIII.

De papposts non lactescentibus storum petalis marginalibus cuspidatis, foliis diffectis & (pinofis feu,

De Carlina.

Lanta hac à Carolo magno, primo ejus nominis Imperatore fic dicta eft, quia exercitus eius Angeli monitu ulu radicis hujus à peste liberari fertur. Malticatio ejus in peste prodesse dicitur.

1. Carlina humilis Park. Carlina sive Chamaleon albus Dioscoridis Ger. Carlina acaulos magno slore C. B. caulifera & acaulis J. B. The Iom Carline Thisle.

Carlina radia, cujus pracipua est commendatio, longe latéque vagatur, profundéque intra terram agitur, crassitudine pollicari plus minùs, superficie veluti corrosa & foraminulenta, colore foris ruffo, intus candido, fapore aromatico, nonnihil gravi : antequam verò è terra emergat, in capita aliquot utplurimum faccifit, ex quorum fingulis separatim folia in orbem supina oriuntur, palmum unumaut duos Innga, unciam tinam aut alteram lata, profundis ad coffam tingu international divida & veluti cripfa, aculeis minacibus horrida, nonnihil tomentofa, viridantia exceptă pediculi infina parte atrorubente: în horum medio feffiiis haret etelinia; obiculaus, fipnofilimis foliu undique obfitus, ê cujiu umbilico fiere emicant flaminei, purpuralcentes, vallo foliorum argenteorum cincli. Seme pappole tomento involvitur, oblongum, hirfutum.

Alias è fingulis capitibus caulis furgit, pedem altus, atrorubens, lanugine quadam donatus, non fine folis alternatim politis, in cujus fummo echinus nalcitur floridus, ut jam dictum, folis qualia inte foils atternaturi points, in cigus iunimo eteninis naiettur norients, ut pari neteuri, foilis qualta in caule & circa radicem confipcienturi crucimeirae fitipatus. Carlina, inquie Camerarius hort, plerunque fi eo anno floruerit quo in hortum transfertur fine caule permanee, fin minits, multò actior altero anno furgit & caulhera fit. Alii quoque plerique Botanici Carlinam acaulion & cauligeram non ligeram enadem fpecie plantam cenfent, & rechè meo judicio. Verium F. Columna cauligeram non eandem acauli fed congenerem existimat. Nam quæ caulem habet (inquit) nunquam humilis est florida, ut vulgaris; & genere diverla folia profert, angultiora, virentia, magisque spinosa, flo-remque è minoribus barbulis issque candicantibus, umbone intus slosculis purpuro-rubentibus compofito, quamvis antequam expandantur, lutei confpiciantur. Plura capita profert, nimirum in fingu-lis caulibus fingula. Alii diligentiùs rem examinent.

In Germaniæ pascuis sterilioribus & dumetis frequens oritur, nec minus in Italia, Gallia Narbonensi & circa Genevam in montosis.

Refert Gesnerus hujus floris calycem tum recentem tum etiam siccum noctu claudi, ad Solem verò apertri. Germanis Eberthuitt dicitur, i. e. Apri herba, quia minirum Apri ejus radices appetunt, non (ut vult Fuchius) quòd fues fi in polenta exhibeatur perimat; hoc enim experientia:

Hujus capitula carnosa, calyce, floribus ac semine resectis, ex aqua cocta cum butyro, sale & pipere Cinararum more suave edulium præbent. Gesn.

Del. l. 4. c. 1. Helmontus magni facir radices Carlina, quas fympatheticè, perinde ac earum fuccus & extraS. 19. Helmontus magni facir radices Carlina, quas fympatheticè, perinde ac earum fuccus & extradum folet, arcere formum flatuit, multò magis fornnos pratternaturales. D. Soame.
Carlina alexipharmaca et & fec fudorifera, Pethis contagia arcet curátque fi tempethivè propinetur.
Diuretica quoque ett & emmenagoga; hydropicis confert, tineas ventris necat. Sebrod.
Philippus Melancthon cùm cum hypochondriacis doloribus conflictaretur, ufu herbæ Chamæleontis cos mitigavit: & hujus remedii efficaciam cum depradicáffe refratur Camerarius.

2. Carlina sylvestris J.B. sylv. major Ger. Park. Cnicus sylvestris spinosior C. B. The common wild Carline Thiffle.

Radice nititur fimplici, altè in terram descendente [Petroselini radici æquali] paucis fibris donată, dură & lignosa, sapore nonnihil acri & aromatico. Caulis plerunque simplex, interdum geminus, in sterilioribus vix palmum altus, in latiori solo pedem superans, teres, striatus, purpurascens, folisi crebris nullo ordine positis vestitus, propè summitatem ramos aliquot rectos spargens; quibus ut & fummo cauli infident flores capitati, majuficuli, latiores, ex pluribus flofculis, dense flipatis, obfcure purpures, vix è lanugme confpicuis, limbo foliolorum acutorum tum colore tum confillentia flraminerum cincitis compositi. Calix floris è pluribus foliolis, foquamatim disposite, & ad margines fipinosis componitur. Flofculi autem singuli, lingulis insident seminibus, cerumque styli è floris disposition componiture. ditco extantes lutei funt. Folia angustiora sunt, pallide viridia, laciniata, crebris ad margines spinulis non admodum rigidis munita, crispa, aversa pracipue parte lanuginosa. Seriùs floret & fub finem aftatis.

In pascuis siccioribus & ericetis per totam Angliam frequens oritur, nec minus in transmarinis quotquot lustravimus regionibus.

3. Carlina

2. Carlina sylvestris minor Gev. Acarna flore luteo patulo C. B. Park. Carduus Carlina minor sylv.

Palmi altitudinem non superat cauliculo tenui, unico, cana lanugine obsito. Folia Carlina sylveftris vulgaris foliorum amula, minora, incana, fipinis horrida. Summo cauliculi faftigio bina uttris vuigaris foliorum amula, minora, incana, panis norrita. Summio cauliculi faltigio bina ut-plurimum fere capitula finnofa (noninaquam etiani in alis) in quibus floi lucus, orbem oculi imi-tans, mediă lanugine pallidă, quam ambiunt rigidiufcula & extucca foliola, coloris flavi. Radix tenuis, rufeferis, vivax non eft, fed fingulis annis perit.

Nufquam hane inveniebae Clulius quam in aridis quibufdam, petrosfique ac defertis circa Sal-Lecu de manticenfem urbem locis; Augusto mense florentem.

4. Acarna capitulis parvis luteis in umbella C. B. Acarna seve Acorna, altera Apula Col. Park.

Cot.

Radice est police ampliore, bipedali ferè, ex albo flavente, odorata, Chamzleonis albi modo aromatica, lacte dulci turgida. Invenitur etiam in illa mense Februario lac velur gummi densum ceræ modo sub foliis, non secus ac in Chamzleone albo nobis descripto. Folia ei sunt Cnici vel cera inoco no iona, non cena a in Chamaconia ano mons uestenpo. Forta et unit ento vel Artackylish, in terram expanía, led non harentia, duriora, lavia, acuis admodum fijinis, qua hyeme regerminant; è quorum umbilico caules rufefcentes aut rubentes parum lacte turgidi prohyeme regermmant: è quorum umbilico caules rufeficentes aut rubentes parlm lacte turgidi prodeune, cubitales, foliu alternatim herentibus cindi; in finamo verò non tria aut quature tantim capitula ad modum Carlina fylv. vulgaris geftat, fed veluti denfos corymbos in umbella ferè. Capitula ad modum Carlina fylv. vulgaris geftat, fed veluti denfos corymbos in umbella ferè. Capitula funt parva, echinata, acanacea, Anthemidis fiorem avquania, flofeulis intus luteficentibus, acque circum radiantibus barbulis luteo fautro admount colore, quibus perfectis capitula etam lutea vilintura, & femina fun fallimur, nec enim ad maturitatem perduda vidimus, fed incipientia) pappum habent candidum fericeum, tenuilitimum. August o foret, Septembri femina perficit.

Ab hujus radico fungi exeunt luudatifimi, Cirinolauis gratifimi & maxime expetii.

Circa Cirinolam Anulis yoondum in aregum maximi.

Ab hijis rance ringi, exemic attoatinimi, Camioanio gratinim ex maanie capeina. Circa Cirinolan Apulic oppidum in agromum marginibis fonne fruitae. Hanc iplam plantam, aut certé ei fimillimam, in Galla Narbonenti, Italia & Sicilia non procul Fixite option plantain, aucterice et influmnant, in Galua rearrounent, trana ex acqua non procui a mari copiose provenientem observavimus. Radice est percenti, plures ei ab eadem radice eules exeunt, rubentes, glabri; floris discum luteum ambientes barbula aurea: Florum tamen capitula (quantum meminimus) paulò majora erant Chamzemeli floribus, quibus ea magnitudine paria facit

5. Acarna flore purpuro-rubente patulo C. B. Park. Acanthoides parva Apula Col.

Cel.
Radicon habet tenuem admodum respectu plantæ, paucis fibrillis divisam, parum slavicantem, lignosam, odoratam, sapore amariusculo, ad sylvestris Valorianæ gustum fore accedentæ. Folia ei parva multim respectu Chamarleonis albi, per ambitum aculeara & spinis horrida, Atractylistis vel Acornæ modo, superne atque magis interne araneosi lanugine obbita, ur multa excipi polist, que ità ductilis ac tennissima est, ut Bombycinæ telæ vicem supplere posit simul composira, aque ità facillime neu potest, & sino tenni ac tennaci, ut tela inde destica positi. Cassis roundus, dodrantalis, albus, eàdemque lanugine obsitus, fossis alternatim Acornæ modo vestitus; quibus persicante se sono decidentisis, into pars caulis ad medium usque Atractylisis ritu denudatur: in summo verò & juxta capitulum (quod unicum genere folez) fosia denstora funt in rotæ modam, caulescentis Carlinæ amultatione, cui ettam foris effigies similis admodum, verum minor multo, Acornæ primo loco à nobis descriptæ par & fimilis: barbalis enim lævibas intidique floris umbo imus capiprimo loco à nobis descriptæ par & similis : barbulis enim lævibus nitidisque floris umbo imus capil-

laribus floculis contitrucius, circundatur, ut in Carlina fylv. &c. iifque purpuro-rubantibus, quem colorem in aliis non obfervavimus. Semen cinereum, lave, amarum, paryum, pappolium. Julio floret & Augusto perficitur; Locis incultis ficcis, editionbus sterilbúsque Cirinola frequen-tistima vià qua ducit ad Vincam Aquamena dictam. Emitrit aliquando unam aut alteram propaginem circa caput, sed Impia dictae herba Plinii modo supra patrem elevatam, in qua capitellum & flos, omnia verò minora.

Nos Carduum hunc in Sicilia circa Messanam, Italia circa Florentiam, & Gallia Narbonensi Locus. propè Monspelium invenimus spontaneum, in arenosis.

6. Acarna Theophrasti sive Acorna Plinii Col. Theophrastus his Acarna.

Radice nititur longa, pedem superante, crassitie digiti majore, pallente, odorata, Carlina vulgaris modo, eti imque lacteleente, dulci. Caulis ei bipedalis, folis alternatim herentibus, Atractylidis & Cnici modo, & fimilibus, durioribus verò, magsique pungentibus, lævibúsque, in summo tră aut quattur capitula gularis ut Arracţylis, que florem eftatis înte entitutul îterum, foliolis ître barbulis circumanbiarabus, Afteris, Anthonidis, vel pentibus vulgaris Carlina modo, fod colore magis faturo. Semes Autumnio pappolium, ut in congentibus, fed partum, cinereum, Chamaleoni albo fimile, fed proportione minus.

Atractylidi antequam floret pertimilis est (inquit Columna) verum in Acorna lævorem foliorumque vigentium asperitatem majorem observavimus, caulisque russum & ad rubedinem inclinantem colorem, atque torius plantæ fuccum candidum, pinguem, viscosum, facilè æstate concreicentem, dulci fapore.

Ln

Tempus.

Lecus.

Lores

Locus

Locus.

In Campoclarentium collibus & Æquicolorum fecus vias in incultis fapiùs observavit autor. Hujus radix eftur elixa, deinde olco frixa, nervo exempto, Quadragena diebus à pauperibus Va

CAP. XIV.

De Senecione.

C Enecio, 'Herrison Gracis, quafi vernus senex, quia vere canescit, inquit Plinius, floribus in lanuginem abountibus; nee Vere tantum, fed per tourn paré annun germinat floris produ-chone, semper enim alterum alteri succedit, & tempora omnia occupat. Theopler. Nobis Senecio centetur herba flore componito, pappolo, nudo, folis laciniatis cum Jacobaa convenit, à reliquis congeneribus differt: floribus nudis feu non radiatis à Jacobaa

A. 1. Senecio vulgaris Park. minor vulgaris C. B. vulgaris five Erigeron J. B. Erigeron Ger. Common Broundfel or Simfon.

Radix oblique interdum producta plurimis fibris albis in terram demissis alimentum attrahit : Radis obliquè interdum producta plurimis fibris albis in terram demiffis alimentum attrahit; ex qua caulit perfape fimplex, interdum bint ternive attolluntur; teretes, fitiati; concavi, in apricis hirfuit, pedem aut dodrantem altı, ab imo fitatim ramofi, foliir vefirit utas trefve uncas longis, alterno fitu abfque pediculis cauli adnatis, urunque in lacınısa divilis & dentatıs, mucrone obculo, obcure vitentubus. Caulis & ramulorum faitigus flores plures fimul juncti intident, pediculis tenubus, brevibus, lamuginofis appenfi. Flores autem quos vocant è plurimis fiolculis luteris arché fitpatis compositi absque ullo in margine barbularum circulo, calice longo, cylindraceo fet, ex fimplici foliolorum oblongonum erdine conflante ceu vallo quodam, coercentur. Floribus delapilis femina cum pappo innafecenti explicata, globulum fue Sphærcam figurama efformant. Calicis foliola, ut in Dentis leonis flore, deordium reflectuntur. Semina parva lunt, tenuia, oblonga, diluta purpura tincta videntur. Odor huie mullus infignis.

Non eft cur locus huic affignetur, adeò ubsque in arvis, hortis, areis nimis-quam frequens om-

Non est cur locus huic affignetur, adeò ubique in arvis, hortis, areis nimis quam frequens om-

ni anni tempore occurrit.

Herber succus in Cerevisia sumptus, ejustiémve decoctum cum uvis Corinthiacis aut melle, leniter purgat per vomitum, ut quotidiana docet experientia. Tragus raro intus fumi feribir ali intus fumptum ad multa utilem faciunt, Choleram, v. g. icterum, intemperiem hepatis calidam, lumbricos, vomitum & expuitionem fanguinis, ifchiadicum dolorem, fluo em multebrem. Extrinsecus utilis esse dicitur in mammis inslammatis, scabie (capitis,) struma, dolore ventriculi, urina remorata, arthritide & vulneribus. Schrod.

Ad lumbricos utilem esse vensimillimum existimamus; siquidem Veterinarii nostri & Hippiatri Au minorios unem sue venimiumum eximinamis ; nquioen vereniam notiri & Hippiatri ficum eju exprefium equis przebent adversus ventriculi & intelfinorum vermes, **Zoitrø** noftratibus dictos, quorum præfentifiuma petis eft.

2. Senecio birsutus viscidus major odoratus J. B. incanus pinguis C. B. satidus Park. Erigeron tomentofum Ger. emac. Cotton Broundfel, og firong fented Groundfel.

Perinde ut Senecio vulgaris radice nititur fibrosa, folisi donatus fimilibus, fimilitérque incifis, sed remoe ut conecio vulgaris rature intrui indosa, Joun donatus imminos, immurerque inciris, fed lanugine undique obbitis, deboque nonnili incanis, influper tacht vificidis, mollioribus & freedis. Confur erectior, procerior, hirfutus, quemadmodum & florum luteorum, in pappos abiturorum caly-culi fittait. Planta nonnihil aromatuco eff fapore. In aromofis frequens occurrit. In aggeribus folfarum paluftrium in infula Elienfi plurimum obfer-

vavinnis valdé luxuriantem, & cum gravitate odoratum.

Lobelius, Dodonaus, C. Bauhinus eófque fecuti Gerardus & Parkinfonus noftrates duas faciunt Erigeri majoris species, alteram vocant Erigeron tomentosum sive Senecionem incanam, C. Bauhinus Senecionem hirfutum; alteram Senecionem fœtidum & Erigeron tomentolum alterum, C. Bauhinus Senecionem incanum pinguem: Verum non affignant sufficientes distinctionis notas, ut Baumnus Senecionem incantum pinguem: verum non amignam inmicentes untilictionis notas, ut putem jofo sibi doubus tindius inam duntaste plantam propofuilfe, duobus forte in locis, & diverfo tempore vifam, nec fatis curiose fpechatam & deferiptam; cupis fententia & ipfum J. Bauhinum fisife video qui non diffinisit. Veruntamen fatendum eft iconem Eriger tomentofi alterius apud Lobelium & Gerardum plantam omnino fpecie, imò etam genere diffundam ab Erigero tomentomo de la contra del contra de la contra del contra de la cont tolo Gir. feu hirsuto, viscido, odorato nobis descripto exhibere, cum flores radiatos repræsentet. toio Gir. leu litriuto, vilcido, odorato nobis deteripto exinuere, cuin inores radiatos repratentes, quales in nulla Erigeri fipecie cernuntur ab Autoribis iffits deferipta; quad & Parkinfonus vidit, iconem fuppolitiriam & Ridiam agnofens. Quid quod C. Bauhinis iple Synonyma confundit, cum Erigeron tertium Dod., ab Erigero tomentofo altero Lab. diverfum facit, prater mentem Autorum, ut mihi videtur, in descriptionibus traditam.

Senecio odoratus Fark, flore odorato Cam, an & quantum differat à descripto consideran-

* 2. Senecio viscosus Æthiopicus flore purpureo Breynii.

Sefauipedalis eft planta, caule folidiore quam Senecionis vulgo noti, & Jacobæe in modum duro ac firato, ramis aliquo pradito, pradertini fuperitis, ubi Impia Plinii de more caulem excedunt; foliis haud multis, alternatim lata bafi caulem amplectentibus, Senecionis vulgaris, minùs laciniatis, quafi circumrofis ac crifpis, quorum extrema pars faftigiata. Flores in ramis & caule densè coacervati & aphylli cernintur, tubulis & flaminulis multis purpurafcentibus conflati, ex calyculo striato provenientes, ac vulgaris ritu celerrimè fatiscentes in pappum, sub quo semen longiusculum, cinereum & striatum, nihil a Senecionis nostri, nili quòd nonnihil majus, differens.

Senecio hic per universum hirsutus ac tactu vescidus juxta Promontorium bona: Spei viget,

* 4. Eupatorium Ericoides C. bonæ Spei Breynii.

Suffruex est lignosus, frequentissimis ramis, tortuosis & duris divaricatus, ad figuram Erica Myrica solio incana (storibus & semine exceptis) tam propè accedens, ut non ovum ovo similius: quoniam non rami tantum, sed etiam soliola eorum, quibus densistime ricar pentus vulgaris modo contecti, tomento adharente albicantia sunt & incana. Flosuli verò in ramorum apicibus in mufearios parvos conglomerati, Eupatorii confpiciuntur perfimiles, fed minores multo, & fubtilioribus squamulis purpurantibus imbricati; è quorum medio purpureus prominet tubulus, semini pappolo infidens, quod maturum nigrefeit, nec quicquam ab Eupatorii vulgaris feminibus diverfum.

CAP. XV.

De Cacalia: Hujus character genericus folia subrotunda.

I. Cacalia incano folio Ger. folio rotundo incano Park. foliis crassis birsutis C.B. Cacalia quibufdam J. B. Doarp ftrange Coltsfoot.

Ciaf.

OC genus multis praditum est falia, Tustilaginis vulgaris foliis panè similibus, majoribus tamen, mediéque inter illius & alerius majoris, Petastits vulgò credita, folia quovirentibus, inferen incanis, [angulofs] in quibus multa apparent vena five nervis gustis ingrati, amariusculi & calidi; innituntur autem purpuralientibus & striats pediculis. Caular illi bicubitalis innerdum, striatus, purpuraliens, non fecus ae foliorum pediculi, friturus, medulostis; ci cui per intervalla innascuntur alia folia, oblongis pediculis pradita, supradictis minora, magis angulosa, etiam in ambitu serrata. Supremus caulis extremique ramuli purpurascentium capitulorum congeriem instra umbellarum fecunt, in quibus terrii plerunque ssocial, quaternis foliolis bissidoque stylo constantes, purpurascentis coloris, odorisque valde tenuis, non tamen ingrati, qui in pappum seluationem abeaut (orainde fore la tenastorii acuatici stores) in cua obloneum semen laret meme laret member meme laret meme itylo contrantes, purpuracento coloris, odorindae vanet tentas, indi attieti nigari, qui in pappine feu lanuginem abeunt (perinde ferè ut Eupatorii aquatici flores) in qua oblongum lemen latet. Radis in multa capita extuberat, frequentibus, candidis, longis, fibris donata eft, fingulis annis novos caules ad latera proferens.

Planta hac in omnibus Austriacis Stiriacisque jugis obvia est, ad sylvarum margines inter fruti- Lorns. ces & umbrofis locis. Cluf.

2. Cacalia quibusdam J. B. foliis cutaneis, acutioribus & glabris C. B. folio glabro Ger. glabro folio acuminato Park. Smooth-leaved fixange Coltsfoot.

Hujus folia magis cutacea funt (fi fic loqui licet) & duriora, fuperne faturatius viridia, nec fubeus incana, nec anteriore parte, qua pediculo inharent, fimul coeuntia, ut in priore, pediculífve striatis innixa, sed rotundis & lævibus, perinde tamen ut illa frequentibus venis ornata, & in ambitu serrata, ingrato similiter gustu, amarinsculo & calido. Caules etiam laviores & soscilla di-lutiores: in exteris conveniunt. Cum priore. Nos in sylvosis montium Jura & Saleva propè Genevam hanc speciem invenimus, non priorem.

Cacaliam tomentosam C. B. cum impersecte ab eo descripta sit, ut qui folia tantum viderat, cúmque paucis isíque non magni momenti notis à pracedentibus differat, non est cur speciem ab

iis diftinctam existimemus.

Cacaliæ congener Clusii.

Huius cum florem nunquam viderit autor, nihil de ea dicendum habemus. Foliis cum pracedenribus convenit.

3. Cacalia Americana Park, Valeriana Urtica folia, flore albo Cornuti.

Cornut

Huic planta radio ut Afaro fibrofa, non altè descendit, sed in summo terra leviter heret, adeóq; Huc plante radio ut Alaro throta, non alic delcendit, led in fummo terra leviter hæret, adeóg eft aprications avida, ut ferus indat funt terram tibas, que flaporis & odoris gratami Nardo non inferiorem obinient. Valeriand vulgari longe nobiliorem, fi enim dietuits in oce dentibus prematur mura finaritae halitum commendat, linguianque poftemo di et innamomum active pungit. [Lucquid diest Ceraius, Parkinfona softer nulum unquam neque in radice bujui, 'nque in filia um fiore odorem periprie patrici.] Pluribus fiirculis affurgir, rotundis, cavis, geniculatis, glabris, longuidius ultra cubitum; hi in plures alas dividuntur. Pelia ex, adverto buna femper ab bus, de congettams und cuocului y m' in piutes auss civionitui. Fenta ès acverto bina temper ab radice ad lummun udque cubis fulfigium naticuntur, referrintique Scrophularis, aut Uricae minoris folia, munume tamun pungunt & diluttifine viren. Cujufque caulis apex in mulcarium [pargur-Flerine ornatum parvis modoris Valeriana frimibius, fod ex uno calve plumbus. Poff '&&'''' ornatur. riva longiulcula tenui pappo harentia in auras abeunt. Floret Septembri. Hyeme fola radix fuperftes vivit, reliqua intereunt.

4. Tatactex Caltlacotl, feu virga nigra faxorum Hernandez.

Pracedenti fimilis & congener esse videtur, folia ferens Urtica, ferrata: caules purpureos, teretes, quatuor cubitos longos: flores in cacumine comantes, pilofos, non fenefcentes, & purpurafcen-

Tacus.

Nascuur in locis saxosis Xalatlauheensium. Sapor citra ullam distinctionem Anisum refert, Radix pugilli menfura tula, devorataque ex aqua feu vino fudorem elicit dolorem paffis, atque ita eum lenit, ut mirabilem præftet ea in re operam.

CAP. XVI.

Linavia aurea Tragi Ger. Linavia foliofo capitulo lateo major C. B. Heliochryfos Tragi , five Li-navia icetta J. B. Chryfecome oceron five Coma aurea Germanica & Neapolitana Park. Virga aurea Linavia foliu Moril. Golichervol buith Caola Hayi federg.

"Ubitalibus aut amplioribus interdum affurgit ex una radice virgis, teretibus, gracilibus, duris, ingiciantissi, pintis & fractur contunacióus, quas non quina aut fena, (ur Diofeonidos indes fue artibuit) fed numerola ambiunt foliala, longiufcula, angulta, Lino timilia, dura, mucronata: fatura viriditate nitentia, amari guffus & nonnihil aromatici. Exerme virge in multos tenues ranulos definunt, quibus infident fingularia foliofa capitula, floren luteum, ex multis floículis quinque radiolis decufiatis flylóque in medio prominente confrantibus compactum amplectentia, nullo odore commendabilem : deinde femen nigricans, longiusculum, quale ferè in Hieraciorum generibus superne villosum pappi instar, quod levissimo vento excussum, ejus arbitrio fertur. Radix dura est, lignosa, nigra, aliquot fibris donata, singulis annis germinans, novasque

În montolis pascuis ad sepes propè Ratisponam & alibi in Germania: necnon circa Monspelium in Gallia Narbonenfi oritur, nobis observantibus. Clufius, cui Osyris Austriaca inscribitur,

multis Pannoniæ locis inveniebat, inque Austriæ prato quodam editiore & ficciore circiter mil-Augusto mense floret. Semen Septembri maturescit,

CAP. XVII.

De Conyza flore nudo.

1. Cenyza major vulgaris C. B. Con. major Matthioli, Baccharis quibusdam J. B. Baccharis Monipeliensium Ger. Park. Great Fleabane, Plotumans Spikenard.

X radicibus multis, sparsis, non altè depactis, lignosis, fragilibus, odoratis, amaris & acribus A radicibis muitis, ipariis, non aite depactis, ignoiis, ragiinubs, odoratis, amaris & acribis furgunt ad cubitos tries aut quaturo alte cuales fritant, artioopurpure, incana lanugine hirfuit, for rectos divili. Polia verbacii nigri aut Digitalis purpureae, minora, molli lanugine pubelecentia, leviter crenata, odorata, fapore acri & amaro. Rives in fummis caulibus & ramudis conferti, graviter olentes, lutei, pappoli, è plurimis floculis perexiguis, dense flipatis cum flylo in unoquoque extante bicorni compolità, muti, è calyculis fquarrolis mollibus, viridi luteòque verircoloribus, fiquante bicorni compolità, muti, è calyculis fquarrolis mollibus, viridi luteòque verircoloribus, fiqua mis exterius purpurantibus. Semma exigua, oblonga, fusca, pappo adnascente alata.

Serius & tub Autumnum floret semenque maturat.

2. Conyza caulibus rubentibus tenuioribus, flore luteo nudo Botan. Monsp.

Caulem habet cubitalem, rubentem, in varios ramulos subdivisum. Folia cum adhuc planta semipedalis est Conyze majoris latitudinem habent, & Cifti ladaniseræ folia repræsentant; dum verò debitam acquifivit magnitudinem & florer, angustissima sunt & contracta. Ramuli omnes flores proferunt rariores multò quàm in reliquis fere Conyzis, luteos, in calyce rotundo & oblongo, nullis foliolis radiatim cinctos, & in pappos evanescentes.

Annua est planta, gravem halans odorem Conyzæ majoris.

Septembri mense invenit descriptionis Autor P. Magnal copiosè florentem in fossis humidis se-Lacus & cus viam qua à pago Perauls itur ad stagnum Volcarum ad dextram; ubi & nos cum Monspelii Tempus. essemus eandem observavimus & collegimus.

3. Conyza major capitata seu globosa Bocconi.

Radice conflat fatts craffà; quin & caule, foliis, ut & odore Conyzam majorem apprimèrefert hac planta; fed in flore i dipracipué notandum quod concretea i llius áticus feu umbo in globum feu caput globolium Lachrynny Jobi, fugur non abijumle; & influper quod abloutis & ad maturiatem per ductis seminibus sese aperiat caput globosum, atque semina affundat in pappos abeuntia; quodque in medio capitis globoli infecta exigua utplurimum gignantur.

Locum ubi invenit non addit Descriptionis autor Paulus Boccone.

CAP. XVIII.

De Eupatorio Cannabino seu Avicennæ credito.

Upatorium Avicennæ dietum floribis mudis purpureis à congeneribus differt. Sub hoc enim titulo comprehendi poffint omnes hujus generis plantæ autibus he norse saline i inne transcription. tatis fint, ut Eupatorium cannabinum mas seu Avicennæ propriè & stricte dictum, sive

tatis inst, ut Eupatorium cannanium mas leu Avicenne proprie e triete dictum, ner felin integri, & Eupatorium Canadenfe folio Enule Cormun.

Posse etiam aliter, & fortasse commodius, pro nota Senecionis characteristica sumi, folia babere laciniara; ità ut quecunque hujus generis herba sore nudo, folio laciniato donata sit, Senecionis species habeatur, sive sorio color lucius sit, sive purpurcus; adeóque Senecio viscosis Æchiopicus sore purpurco Brejui & Eupatorium ericoides Capitis bona spei jujidem vera & genuina Senecionis species erum. Harum pror alias estam notas Senecionis shecis erum. Harum pror alias estam notas Senecionis shecis erum. Harum pror alias estam notas Senecionis notir simile, nec nist magnitudine diference celerrimè in pappum statiscentem, semen Senecionis notir simile, nec nist magnitudine diference successiva superiores con la consecució se superiores con la consecució se con la consecució se superiores con consecució se con la consecució se superiores con consecució se con la con ferens, tactum viscidum: Posterior semina Eupatorii obtinet, & slosculos etiam persimiles, ob quas rationes rectius fortalle ab Autore Eupatoriis accensetur. Verum nos characteres obvios & expositos quíque primo aspectu vilui se ingerunt sectamur, cum qua à seminum qualitatibus sumuntur oculos nostros persape vel latent vel fallunt.

1. Eupatorium cannabinum Park. C. B. cannabinum mas Ger. adulterinum J. B. Avicennæ creditum Geln. Herba S. Kunigundis Trag. Common Demp-Agrimonp og Dutch Agris

Radix obliquè acta plurimis fibris majusculis albicantibus terram apprehendit. Caulis duos trésve cubitos altus, rectus, teres, tomentofus, & in viridi purpurafcens, medullà alba plenus, gratum & aromaticum odorem cum inciditur spirans, multis alis concavus. Folia in caule crebra, adversa, in told addition to the control of the compositi, quorum unusquisque stylum habet oblongum; bisurcum, & suo insidet semine. Semina autem per maturitatem cum pappo innascente avolant.

Ad fluminum, necnon rivulorum ripas, scrobium, & stagnantium aquarum margines subinde Locus. nascitur; Julioque mense apud nos in Anglia floret.

Epaticum est & vulnerarium, Usis precip, in cachexia, catarrhis & tussi, inque urina & men-Free. fibus retentis.

Extrinscus è nobilissimis est vulnerariis. Schrod.

Radicibus vim purgativam inefle experimento proprio didicit Gefinerus: cui earum pugillus in vino decoctus, colatus & potus per horam pôft alvum femel movir; poftea verò vointium duodecies fere cum magno labore, tia ut Hellebori albi initar puriget, fedi multo facilius & tutius. Profuit fanè plurimum (inquir) magna pituites copià evacuata. Hine verifimile eft fuccum herba in catapotiis devoratum intestinorum vermes necare. Tragus Argentinæ in pecoribus tantimi curandis ulurpatum tradit; & prudenter nobis facere videntur Argentinenies, fiquidem experimento Geineri conftat nimis vehementem elle ejusoperationem, quam ut in humano corpore internus ejus ufus potfat probari, nifi parva quantitate & aliis corrigentibus mixti.

In

Locus.

Tempus.

De Herbis flore composito non lastes centibus, &c. Lib. VI.

In Belgio ruftici feliciter icterum curant hujus plantæ decocto. D. Regemorter in M. S. In Nolocomio cuidam intestina corrosa, ità ut per foramina stercora exirent, jam propè desperato coaluerunt decocto Euparorii Cannabini, quod Ebnina adferibitur, cum vino parato, & poro & ulceribus infuso. Ex Hieron. Velichii Obs. 44. D. Seame.

2. Eupatorium Canadense folio Enulæ Cornuti. Cannabinum Americanum latifolium Park.

Caules huic glabri, rubescentes, (cinerco tamen colore susfusi) rotundi, inanes intus, per intervalla geniculis intercepti. Folia palmari longitudine funt, latitudine triunciali, Salvia modo fcabra, in ambitu ferrata, non incila quinquepartitò ut Cannabina, fuscè virentia, è geniculorum pia, in amoitu ierrata, non mena quinquepartito de Cannaonia, note vironta, e genediorun tuberculis quaterna temper adverfa inter le Cruciata modo nafeuntur. E cujulque folii finu ramutuber cuits quaterna temper auvena inter re cate and manatament. E cuinque foit mutarialis exortur, beviorabus tamen folis candus, neque unquam in florem profilens. Radix coherentisus vatioribus implexa eft fibris. Nulli Eupatorize Caulis procerior, qui afface media in quinque cubra elevatur, comantibus in cacumien mille flocialis, non foliacesi sed laungineis, uno vapo, fi odocem excipas, Eupatorize Cannabima noftra fimilibus, licet paulo faturatuis purpurascentibus. Hos excipiunt semina papposa, que cum villosa sua cesarie à vento decutiuntur. Saporis est aliquantulum amari, subeunte momento postea levi acrimonia.

3. Eupatorio affinis planta Zeilanica foliis Ulmi Breynii.

Altius Africano, pane ut vulgare Herba S. Kunigundis à Trago dictum, caulibus rotundis, stri-Atque Atticano, parte ut vurgate reciue a Antinguinus a Lingo mentin, cautioni rotundis, tri-atis, in viridi aliquantulum purpurafecentius, japore in reliceatis fallo, fruticat quos fali Ulni vul-garis amula, fed minora, verilis pedicultur faltigiata, ac fentim latiora rotundioraque evadentia, parvis intervenientibus pedicultis alternatim ambiunt. Caulium faltigia in furculos aliquor dividunparvis intervementious peateurs atternatint attornation atternation and the particular arque in turculos anquot cirvitum-tur, arque in turculos anquot consistent and the particular floritum for an arque experiential floritum finales, plantial territorial floritum finales floritum floritum finales floritum f lyculi crebris squamulis compactiles, præterea velut spadiccus, exiguus & durus fructus sen vasculum feminale coniforme excrefcit, superius sape reflexum, intus inane & splendidum, quantum ob-

Fructum bunc excrefcentiam aliquam non naturalem, vel infecti matricem esse fuspicamur.

. 4. Erigeron Zeilanicum Lampfanæ foliis Breynii,

Brem.
Magnitudine, foliis, caule & ramis illi Cichorii generi, Lamplana à Dodonzo appellato perfimile, magis tamen hirfutum, floribus uberrimis palludi coloris, Conyza cœrulea acris C. B. minoribus, quos nulla ambiunt petala onuthum. Semes exile, pappelcons. Conyza acris annue albæ Morif, par, quod vento etam lenifilmo è refabus florum caliculis difpellitur.

Fix Ze/Jam infula, vel propeer foliorum vel virium fortè quandam convenientiam nomine Beto-

nicæ accepit Breynius.

CAP. XIX.

De Gnaphalio.

Naphalium Tracarier Dioscoridi, quod foliis ejus alli Tracare, id est, tomento, utantur, Naphalium 194440 Diolcoridi, quod rouis ejus 49/11 19440 n. 10 elt, romento, utantur, C. B. ponis quia folia ejus tomento obducca funt. 19440 (inquit Lob. in Adv.) di curt Graci vellere carperéve lanas aut pannum, unde Gnaphalium, quod Centunculum Romani nuncupărunt & Tomentariam. Herba Impia Phino dicitur. Ob da atrem impiam appellavere, quoniam liberi [pofteriora capitella] fupra parentem, id est, primum & medium poliumno casi innafecens, excellant. Alii potius ira appellatam quod nuillum animal eam attingar, excellantavere. Anglicé dintiture dicitur, quod ruminantibus optiulatur, & trumen amiffum resultaria de la considera de l vocat: & in Northumbria Chafethert), quoniam ad intertrigines valet, autore Turnero. Notz generis indices sunt folia tomento obducta, ut nomen indicat, flores nudi, flosculis cos componentibus præ parvitate vix conspicuis.

A. 1. Gnaphalium maritimum C. B. maritimum multis J. B. marinum Ger. marinum, frve Cotonaria Park. Sea Cudweed og Cottenweed.

Radire firmatur crassa, longa, lignosa, paucis admodum fibris donata, nigra, qua eaules entitic complures, dodrantales, craffiulculos, pilofos, candidos, in quibus denfo ordine fibran folio folioga, femuncialia, per extremum nominil rotunda, candida, quae concerpta in floctos xylina la næ penitus abeunt, olei in lucernis bibula. Ramorum fastigiis capitula in umbellæ fere formam di gesta, crassinscula, candida, villosa, in medio lutea, in quibus semen longiusculum, album, in arcus formam incurvum. Nullum ego in hac planta laporem animadverto. Aftringit magnopere & deliceat tota planta, nonnihil falfa, nec tamen ingrata aut amara; aliquantum aromatica, odore quadantenus citrinæ Stoechadis aut gummi Elemi.

quadantenus cuttura occentatus au guintus Estim. In avenolo maris litore propè trajecturu Aberneney dictum freti Carnarviam & Anglesciam in-Locat. terjacentis, ex Anglescia seu Monæ latere; irem in litore Cornubiensi inter Pensantiam oppidum 8 rupem S. Michael's Mount dictam invenimus. In transmarinis in Mediterranei maris litore non infrequens eft. Universo litore & sabuletis à Marianis aquis ad Ceti montis radices & lacum plurima (inquit J. B.) alibi haud temere occurrit Narbonæ.

295

2. Polium Gnaphaloides Alpin. exot.

Huic Planta vel congener est, vel planè idem Gnaphalium maritimum superius proximè descriptum. Dissert solitorum magnitudine & sigund, qua in hac acutiora sunt, & Myrti solits paria, neque pilis infecta, sed tota tomentosa apparent, secus quam in Clusiana figura Gnaphalium maritimum pingitur.

His tamen non obstantibus nobis eadem planta videntur Gnaphalium maritimum vulgare & Polium Gnaphaloides Alpini. Si cui aliter videatur, suo per me licer fruatur judicio: rever enim si rectè descriptum & depictum est Polium Gnaphaloides Alpini, saltem varietas crit pracedentis. Gnaphalium marinum ob odoris fragrantiam Calamus aromaticus Cambro-britannis Carnarviz

A. 3. Gnaphalium Anglicum Gov. Anglicum vulgare majus Park. ejusdémque majus Germanicum. napusum Angicium Coi. Angicium vingure majur kaik ejujarmique majur vermanicum, Gnaphalium majus angusto, oblongo folio, & majus angusto, oblongo folio alterum C. B. Nam & jefe boe (inqui) cium a piwe parum disferar, qui voluerit idem dicat. Gnaph. rectum J. B. Hong-scauch uprigit Cubweco.

Huic rectus & rigidus, dodrantem altus, teres, canaque lanugine pubescens caulis, nihilóque seciùs folia, magis tamen aversa quam adversa parte, quæ in caule crebra, ordine nullo nascuntur. uncias duas aut tres longa, vix culmum lata ut plurimum, carinata, fapore præter ficcitatem mullo evidente; ex quorum alis fecundum caulem, ab ejus medio ad fummum ufque capitula oblonga, fquamata, plura fimul juncta, ex viridi nigricantia & nitida, in pufilla stamina ex herbaceo flavel-

centia dehifcunt. Radix subest parva, nigra. In palcuis solo arenoso, & inter Genistas haud infrequens est.

Gnaphalii Anglici decoctum semper ferè Anginam sanat. D. Palmer.

A. 4. Gnaphalium vulçare majus C. B. Gn. minus sive Herba impia Park. Gn. Germanicum J. B. Filago sive Herba impia Ger. Common Cubineco.

Plures ex eadem radice caules surrigit tenues, semipedales aut dodrantales, plurimum erectos, teretes, incanos & lanugine oblitos, summa parte ramosos, foliis vestitos creberrimis, nullo ordine politis, pariter lanuginolis, angultis, oblongis, quam Lavendulæ multo minoribus, caulibus plerunque appressis, quibus absque pediculis adnascuntur. Florum globuli (ut recte eos vocat J. Bauhinus) que appreitis, quibis abique pediculis adnatuntur. Etenum globuli (ut recté eos vocat J. Bauhinus) tum in presente ramulis, tum in spits anguis, quos ramorum divaricationes deformant, feifflies, pluribus floribus flipatis coagmentari. Sunt autem flores qui globulos holce componunt & ipfi composit è l'algente de sugueratem finam agrè vitibilitis. Pappi è floribus cminentes ex luteo pal-feiume. Propè medium globulum ramulos aliquot emitrit caulis, qui fupra medium caulem affur-gentes fuos funguli globulos foficulorum attivis atrollum, velut filios fupra parentem unde & Hersentes fuos funguli globulos foficulorum attivis atrollum, velut filios fupra parentem unde & Hersentes fuos funguli globulos mediam majuculam aitivis descendentem imumera plerunque

ba impa dictuir. Fracer reascers incomen incomen incomen autor occordences minimized piertunque capillamenta faprejte è fundo quibus terram apprehendit.

In ficcioribus, flerilioribus, glarcofis & ad vias pattim provenit.

Aqua ab hac defullata ad cancrum, pracquied mammillarum, magni est usus: continer enim occulos cancros ne exulcerentur cum linteolis (emel in die impolita. Sunt verò & qui Afari folis cultos cancros ne exulcerentur cum linteolis (emel in die impolita.

hujus aquà madefactis non infeliciter ad cancros reprimendos utantur. Dod.

nupo aqua macetacco non menero ao canatos topa menos cantun. Doda. Ego param prefali au tymamini advojnis Conerum in bae aqua elle fujiror. Facultatem autem reficcantem & nonnihil adifringentem obtinere hanc plantam Dodonæo concedo: Hinc fortaffe hæmorrhagia, dysenteriæ, nimio mensium fluxui, atque etiam Anginæ, conducit. Ad hæmorrhagiam reprimendam noftrates fequentem plantam precipité adhibent.

Herbà contusà, oleo maceratà & coêtà Occidua Ánglia: plebs ad livores, concuffiones, cafa

& verbera utuntur feliciter: menses ctiam supprimit. Lob. obs.

A. 5, Gnaphalium langifulium, humile, rannofum, capitulia nigris, nobis. An Gnaphalio vulgari fimilis J. B.? vulgare sve 2. Gev.? medium C. B.? Filago minor Park? 25lacte geaded, long leaved, branched, lom Cubiveed.

E radice parva, alba, fimplici, intorta, fibris aliquot donata, & ad caput longis, cauliculum etigir palmarem, rarius iemipedalem, tenuem, teretem, tomento denfo fed brevi, candido oblitum, ab uno ad fummum ufque ramofum ramulis crebris è foliorum alis exeuntibus. Folia cauliculo & a mulis alternatim brevibus intervallis adnafcuntur, angulta, oblonga, a become fenfim dilatara, Hyllopi minora, utrinque mollia & lanuginola, internè tamen canàdiora. In fummis caulibus & ramulis capitula feu fiore multi finul congetti, non tamen in globulos coacti ut in Impia vulgari, exterius nigricantes, è flosculis luceis adeò exiguis compoliti ut vilum ferè effugiant [flosculos intellige partiales è quibus totales componuntur] Ramuli floriferi è bafi florum scu capitulorum congestorum orti longe altius assurgunt & nova florum agmina summitatibus suis gestant.

In fcrobibus & locis deprettioribus ubi per hyemem aqua ftagnarant fub autumnum frequentiffi- Locus,

Locus.

Locus.

Lecus.

Locus.

A. 6. Gnaphalium minimum J. B. minus repens C. B? perperam, non enimrepit, ratifis precunabit, fed erigitur. Filago minor Ger. Gnaphalium oulgare tennifolium J. B. H.ec enim duo pro cadem plante specie baboo. The least Cubwech.

Lignefeit radix multis fibris capillata, haud fecus ac Gnaphalio vulgari five Impiæ: Caules multi, dodrantales, ramofi: falta unciam longa, fili parie tenuitate, incondita, mollia, tomentofa, incana: flosculi & capitula per caules disposita, ut in practicto Gnaphalio, sed pauciora minora-

Hac est Gnaphalii vulgaris tenuifolix descriptio apud J. B. qua planta quam nos hic intelle-ctam volumus exactè convenit, ut & locus inter segetes, solo præsertim arcuoso aut glareoso.

Gnaphalium parvum ramofissimum, foliis augustissimis polyspermon.

Hujus plantam ficcam habomus ubi collectam non recordamur. Radice est parvâ, simplici : Author fefquipalmaribus ant majoribus, firmis, in plumos ramos & firmilos origines & fibdivish, filin bifus angultifimis, brevibus, acuminats hirluts. Floculorum globali in ramulorum divaricationibus, inque fummis furculis sedent pediculis brevibus aut nullis. Color flosculorum, quatenus in

7. Gnaphalium oblongo folio Ger. emac. supinum oblongo folio Park. majus, lato, chlongo folio C.B. Long leaved Cudweed.

Palmares vel etiam majores habet caulicules, quorum alii surrecti, alii secundum terram inslexi, teretes, villofi, quos indigefto ordine mollia, incana, latiore infima parte amplectuntur folia, extreteretes, vinori, quos inaigento oranne monia, incana, iatore unima parce ampactuntur jaia, extre-mo mucronata: multa lummo cauliculorum faftigo infident capitella candicanta, flarefectus la nugine plena. Radix craffiufcula eft, fubrufca, fibris aliquot prædita, quæ an vivax fit, afferere nequeo. Aliquid autem affinitatis habere videtur cum Filagine minore Dodonari. Desertis quibusdam & siccioribus colliculis nascentem aliquando observabam.

* 8. Gnaphalium minus latioribus foliis C. B. Park. Ger. emac. Gnaphalium unico caulieulo I.B. Small broad leaved Cudwerd.

Unico affurgit cauliculo, aliquot ramulis in diversa se contorquentibus prædito, quos hine indè Comeo anugu camicuo, auquot ramuus in querta te contonquentous practito, quos hine indé fépinnt latiufcula, molha & incana folia. Ad ramulorum internodia nafcantur, inter foliorum congeriem, quina, fena aut plura capitella, finul congofta, ex flavo canefeentia, multa lanugine plena. Radix inuttilis, fed deciduo femine novæ plantæ fingulis annis renafcuntur. In ficcioribus (quantum memoria Clusio succurrit) agris, præsertim demessa segete occurrit.

9. Gnaphalium Alpinum pulchrum J. B. Alpinum magne flore, folio oblongo C. B. Fair Lions foot, og Mönuntain Cubwerd.

Caulibus est palmaribus, dodrantalibus, altioribus etiam, tomentofis, quos folia vestiunt longa, angusta, villosa, trium quatuorve unciarum longitudine, culmo latiora. Summum fastigiga, anguta, vinora, unum quatuorve uncaram ionguature, cunto iatora. Summum fattigi-um flores gerit fatis magnos, corpynatos, pappolos, ex framinibis litries atque folenchibis con-flantos, felifiles, molli lanugine interextos, in medio foliorum xili carptam lanam imitantium, ra-diatorum. Folia propter terram multa, fuperioribus non multim abimilia, flatim è radicum fatis crassarum, nigrarum, multis fibris pullis capillatarum capitibus oriuntur.

In montis Jura praealto vertice la Dolaz dicto invenimus.

Huic affinis fi non eadem planta est

Gnaphalium Alpinum, magno flore, folio brevi C.B. ditla: Gnaphalii Alp. pulchri aliud genus J.B. Leontopodum majus Park. Leontopod. five Pes leoninus Ger. em.

Hoc à priore differt, 1. Quòd radicem tenuem foliaque brevia obtineat, cum illud radicem ha-Hote a priore uniert. 1. Quot atancent content contained priore control of the most attention the beat magnam, folia dolonga. 2. Quod flores ingricantes ex fulco violacco geffer, cuim hujus capitella palleforentus flocalis confeent, in reliquis conveniunt.

Sufficer Lobelium minus curiose plantam inflexific, nec pictorem fideliter fuas partes egiffe, se proinde unam & candem focio plantam effe hanc & illam. In arduis Italiae & Germ. Alpinis

inque Baldo Veronensi provenire refert Lob.

11. Gnaphalio Alpino affine Leontopedium parvum Lobelii J. B. Gnaphalium Alpinum minut C. B. Leontopedium parvum Ger. Leontop, minus Park. Small Liong foot.

Diofcoridi & neotericis praterita hac huic [iconi fci.] effigie habituque toto convenit, fingulari, dodrantali cauliculo & folio Gnaphalii montani, denia lanugine incanis: flofculis finnuno carle luteo-pallentibus Gnaphalii montani, exili ligneaque radice.

Hanc plantam J. Bauhinus apud fratrem Casparum inter plantas ejus siccas se vidisse refert. At locum ejus natalem non indicant.

12. Guaphalions

12. Gnaphalium umbellatum minimum J. B. roseum Park. roseum sylvestre & roseum bortense C.B.

Plantula hac vix uncialem magnitudinem superat. Ea aliàs unica & simplex, aliàs in plures velut ocellos divila, ex folio conftantes candicantibus, hirlutis, inter qua oculus confoicitur, minimi digiti unguem tere latus, afperiufculus, ex flavo virefcens. Coliculos etiam foliola veftiunt, prædicris minora. Radia ex meris fibris constat, lignea duritiei, nigris, contorns, ipså plantulå lon-

In montis Ceti arenosis & maritimis sabuletis Maio mense floret: nos in insula parva ad promontorium Siciliæ Pachynum, nunc Capo Passaro dictum, collegimus.

Ab hoc non aliter quam cultura, & accidentibus inde ortis differre putamus Gnaphalium roleum hortense C.B. cujus ramuli triunciales, reclinati, foliis subrotundis cincti, quorum summitatibus flos rola modo expansus, disco luteo, etiam aureo foliolis ut in ramulis undique sustentatus [Parkinsono duplici foliolorum circulo cinctus] insidet, eleganti spectaculo.

HISTO-

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER SEPTIMUS.

OUI EST

De Herbis cum flore ex flosculis fistularibus composito CAPITATIS dictis.

A PIT AT Æ dietæ funt hæ plantæ quia eorum femina cum pappo calice squamoso inclusa in formam subroundam conglobata sunt capitis æmulam.

Herba flore ex flosculis fistularibus composito, Capitata dicta, Sunt vel Capitibus

Maximis, squamoss, Pinex Conorum amulis, squamarum unguibus & sloris fundo pulposis, esculentis, soliis aliàs levibus aliàs spinosis; CINARA, Sculymus. Minoribus, folis

Spinofis, aculeis

Crebris & rigidioribus : CARDUUS. Misioribus & mollioribus, floribus

(Flowis, seu cujus capitula foliorum circulo obvallantur, semina striata slavicant: Car-Duis BENEDICTUS; seu cujus semina levia sunt, alba, purgatricia: CNICUS SATIvus. Carthamus. (Purpureis; CIRSIUM.

Spinis destitutis,

Per margines ferratis, capitulis levibus,

Major; CENTAURIUM MAIUS.

Minor; folio

Laciniato paucioribus & majoribus laciniis: Serratula. Laciniato paucioribus & majoribus In tenuia segmenta, diviso: Crupina Belgarum.

Per margines aqualibus, Capitulis

(Саррасей, fiquamis in mucrones hamatos definentibus, foliis maximis: Lappa матов, В Bardana.

Spinofis, spinulis

S Rectis : CALGITRAPA, Jacea echinata. Z Reflexis : JACEA MURICATA.

Lævibus, flosculis marginalibus

Minus profunde dissettis, ore in lutum expanso: Cyanus. Profundiu in longas & angustas lacinias divisis: Jacea.

DE CARDHO IN GENERE

ARDUUS fic vocatur à carere, quia aptus carendæ lanæ; quod de Carduo fullonum dicto feu Dipfaco verum est. Alii autem Cardui ob convenientiam quandam cum Dipfaco in ipinis ita dicti funt. Nullum nomen Gracum invenimus quod Latinorum Carduo respondeat. "Argarla.

enim latius est & spinam significat; "Asse angustius, quod tamen Casp. Hofmannus late & in genere lumptum ad omnem plantam aculeatam, que in caput affurgat alperum, fignificandam ex-

Nos hoc nomine comprehendimus plantas omnes capitatas dictas, flore ex flosculis fistularibus composito, foliis spinosis seu aculeatis. Cum Carduorum plurima species sint, multitudo autem confusionem pariat, clarioris doctrina & memoriæ juvandæ causa eos in genera aliquot diftinguemus.

& memoria juvanda causa cos in genera auquot quitunguenus.

Primum erit eorum qui capite funt maximo, fquamarum unquibus & florum fundo efculentis, folisis perfarpe mollibus, qui Cinara & Seolymi dicuntur.

Secundam corum qui format luteis, quales funt Cinicus feu Carthamus, & Atraliylis.

Tertium corum qui firmalis mollibus & innoxiis. Hi funt Carduus mellis & Cirfium.

Quartum erit de spinosissimis quibusdam nostratibus nullo charactere aut communi convenien-

Quintum de iis quorum folia in spicula prælonga excunt, lanceatis idcirco dictis. Sextum de iis quorum folia lactois maculis & lineis pinguntur, seu leucographis.

Sexium de las quotant iona tecces messares messares prigaman, ten reaccographis. Septimum de Carduis foliis tomentofis & tincanis, Acambisi dettis. Ochevum de Carduis quibuldam exoticis fingularibus & fui generis, quorum plerique Acani Bo-Olavum de Carduis quibuldam exoticis fingularibus & fui generis, quorum plerique Acani Botanicis dicti funt.

CAP. I.

De Cinara seu Scolymo sativo.

Inaram nonnulli à puella ejus nominis, que in cam versa est, dictam fabulantur; alii à cinere quo latatur: cui conjecture Columella occasionem dedisse videtur, cum senbat cinere quo l'atatur: cui conjectura Columella occationem dedite videtur, cum terbat lib. 11. cap. 3. Multoimer fercorandam, il enim steroris buic oleri videti aptissumm.

Sed Gracam vocem esse Cinaram non Latinam offendur Vassum in Etymologico, & 70. Bodeus à Stapel notis in Theophraft. Hist. lib. 6. cap. 3. ad quos Lectorem remitto. Quins si cinere vel colore cinereo dicta esse, controlle des controlle non Cinara.

Cinara nobis dicitur Cardui genus capite maximo, conum Pineum amulante, squamis crassioribus & majoribus, unguibus carnofis efculentis, ut & floris fundo, feu ima calycis parte cui innafcuntur flosculi & semina.

Cinara vel lavis est, nullis neque in foliis neque in capite spinis seu aculeis, quo à reliquorum Carduorum norma abscedit: vel aculeatus seu spinosus.

Carduus sive Scolymus sativus simosus & non simosus J. B. Cinara bortensis solisis non aculeatis C.B. epideinique Cinara bortensis aculeata. Articipette.

A.B. Ad culinarum cupedias fatus Scolymus filia è radice promit pedem & fesquipedem longa, semi-pedem ferè lata, in lacinus latas siubléctas divisa, incano & cinereo tomento obsita, posissimum parte proni, nullo aculeo minacia, nuterchum nulla est lacinua angulistre qui non spinis riguis luca-sique minetur. Causis podem umam aut alterum altus, striatus, tomentolus, ramis aliquor dona-sique minetur. Causis podem umam aut alterum altus, striatus, tomentolus, ramis aliquor donatus, in fingulorum cacumine caput gerit turbinatum, squamis magnis, glaucis, carnofis, acumius, il migarum commine come gene accommentation in magnes gratura, camine obtulo, alias final robultà prepilato, inque infino craffiucido, tenero, velco, alicante competum, quod fentim divultis fiquamis fiuperius latefeir, tandemque floris framma purpurafeentia expectum, quod fentim divultis fiquamis fiuperius latefeir, tandemque floris framma purpurafeentia expectum, quod fentim divultis fiquamis fiuperius latefeir, tandemque floris framma purpurafeentia expectum, quod fentime divulti della competitation della competita

Scolymi (pergit J. Bauhinus) duo habentur genera, fativum & fionte nascens. Sativi quidem sulla verè genera funt, licer genera dicat elle Marchiolus. Ex ejusdem fiquidem fitrois semine uterque tam funotis quam non fornolus enalcirur. Qua certifiuma est nota identitatis seu con-

uterque tam Ipinolus quam non Ipinolus enalcitur. Que certilima elt nota identitatas feu convenientar (ur cum Peripatenes loquar) Ipecinien. Spinolus folia gerit non fipinoli mags divila, magifique lacinitata, tenubus circundata fipinis se Spinolus folia gerit non fipinoli fimilem, firiatum, fubalbicantienque, in ciqui fimmitate echinatum caulem quoque non fipinoli fimilem, firiatum, fubalbicantienque, in ciqui fimilitate chinatum caulem quoque extuberat capat, flore hacirchino i femine Canci minore. Radice nittute craffă, firmă, non infuavi. Addit infupe J. Bauhinus deferiptionem non fipinoli que free cadem efficir, proprie generali fuperites potitate. Capit figură Nots pinez effe feribit, ex latis fiquamis coagmentatum, cuius fiquama figură folii Laurini aut Mytrini in aculeum definual brevem, nunce concentum, punte formam, punt robustum, nune infirmum, nune propè nullum. Semina inter candidam lanuginem contenta, oblonga, lavi cortice obtecta candido vel nigro. Signis

Z'in

Lecus.

L'ires.

Siquis Cinaram hortenfem aculeatam & non aculeatam inquit C. B. eandem fecerit, non repugnabimus : qua foliis est aliquando aculeatis, aliquando mitibus. Sie caput nonnunquam in pognasamos qua nome en anquamos acmeats, anquamos matous, site capas normanquari in gracificentem metam eriginu: normanquam in comprelliorem 8c rotundorem globum extable at; Lamuis interdum ponte fele recludentabus, interedum arctius compactis: capitum fiquamz rate vicides, nunc pallentes, nunc fubrubentes, in aculeum definentes, nunc beveem, nunc rotusticos de la compactica de bullum, nunc infirmum eumque in aliis furium creetum, in aliis deorsum inclinatum, nunc propè nullum. Est quadam capite maximo, qua dicitur & pingitur sub Cinara maxima Anglica Leb. Hactenus C. Bauhinus. Has omnes varietates, si ex codem semine proveniant, vel aliquando provenerint, specie convenire libenter concesserin, quemadmodum Malos & Piros omnes culdem species contendo ob detam rationem; quamvis in earum ramis, folitis, & pracipies fructibus, magna observeur accidentium divertitas & diffiimilitudo. Observavi tamen tum in An-fructibus, magna observeur accidentium divertitas & diffiimilitudo. rrictions, magna operveur accueration un entre se comminuoso. Opervari concert uni in Arti-gla, um in exteris regionibus duas Cinatarum differentias, quas fescificas effe infojecor, alteram capitibus logicorbus, fiquamis fele ipontè recludentibus & à capite extantibus; alteram capitibus ro-tundis, laminis arché compactis & fibi invicem incumbentibus, qua etiam ramofior est praceden-tibus de la compactica de te, & plures producit fructus, fimillimos iconi Cinara maxima. Anglica apud Lobelium aliólque Botanicos. Caterum fi ex codem femine, ut J. Bauhinus & Lugdunenfis Hift. Auctor affirmant. Cimara berteufis aculeata & non aculeata proveniant, poterant quoque & ha etiam varietates ab eodem femme aliquando orin, cultúque fortafle & mangonio aliquantulum immutari.

Apponuntur capita in aqua cum tantillo sale decocta donec tenerescant, eorumque pulpa & squamarum ungues eduntur cum butyro cui modicum aceti & piperis admiscetur: nec tantum capita nondum florescentia sed & causes teneriores elixatos & cum butyro & aceto conditos comedunt Germani & Galli. Itali capita rarò decoquunt, fed cruda cum fale, oleo & pipere vo-

Venerem in utroque sexu irritare dicuntur, ut quod maximé. Nil mirum igitur (infit Bauhinus) fi in tanto pretio fint, ut fine cibo hoc, mfi tempus anni neget, vix ulla opipara fit aut adjicialis cœna: imò mulieres Carduum hunc adeò ambire; ut diligentiori earum cultura effectum fit, ut non tantum echinatæ eorum pineæ, sed radices, caules & solia, per totam hyemem, qua catera contabescunt, nobis in cibum suppetant.

Scolymus urinam ciere precipie traditur, quem tamen affectum in nobis non fumus experti. Truncis Cinara, autore Jouberto, ex melle porius condiendus adverfiis pulmonum infaretum. Sumi verò debent Cinaræ caules terrà obruti, & candidiores facti saporisque mitioris.

Cinara fativa folia in Zythogalo, feu liquore pofferi noftratibus dicto e lacte & vino albo para-to, decocta ad rictrum imprims commendantur ur medicamentum nulli fecundum. Cinara flerecoratam & folutam terram diligit. Columella, multo cinere flerecorandam dicit : id

enim genus stercoris huic oleri videtur aptissimum,

Hyemes asperiores ægrè tolerat, ideòque hortulani nostri stramine aut fimo eam contegere so-

2. Cinara sylvesfris Ger. sylv. latifolia C. B. Scolymus Dioscoridis Park. Carduus Scolymus sylves stris J.B. 3010 Artichotte.

Sativæ perfimilis eft, caule procero, hominis altitudinem affequente: Folia ampliffima, cæfurâ faire, fed tomeno copiolore obducta, quorum nulla calculation quantumvis exigua, quam non arment fipnatum mordacium flavelcentium fpicula, qubus & fingula capitis (quamatum extrema, fed majorbus multò rigidioribifique horrent; jida verò espita fativi capitibus magnitus meltò rigidioribifique horrent; jida verò espita fativi capitibus magnitudine cedunt. Fello stamueus confinilis, purpureus. Semen Cnici. [Verius Flos ex folculis lacimatis artie firpatis

In Sicilia & Italia, necnon in Gallia Narbonenfi subinde occurrit.

Floribus ejus coaguli loco ad lac in caseum densandum rustici utuntur : ejusdem slorem vulgò credunt contra forminarum fterilitatem valere, & gravidarum partus ad justum usque tempus con-

* 3. Cinara spinosa cujus pediculi esitantur C. B.

De lac C Bauhinus in Pinace sequentia habet: Foliorum pediculi terrá obruti, candidi, à cute emundati, hyeme crudi cum sale & pipere in cibos veniunt: & licée capitula fint spinosistima, lon-emundati, hyeme crudi cum sale & pipere in cibos veniunt: & licée capitula fint spinosistima, lon-emundati, hyeme crudi cum sale & pipere in cibos veniunt: & licée capitula fint spinosistima, lon-emundati, hyeme crudi cum sale & pipere in cibos veniunt: & licée capitula fint spinosistima (cibos veniunt). gillimis aculeis armata, & vix vesca, colitur tamen ut stolones teneri gulæ arrideant.

Quam plantam intelligit hoc trulo C. Bauhinus mihi non'contrat. Synonyma quæ adfert, Panhinus Scolymi fatvi aculeat fuperius deferipti fynonyma facit. Parkinfonus in Parad. hujus meminit fub nomine Chardan, procerámque & crebris acutis fipinis horridam, colore glauco ef-

* 4. Cinara sploestris Cretica C. B. Park. Carduus Agriocinara Cretensium ex quo Costus niger

Supra Chisami arcem in insula Creta (Autore Bellonio in Obs.) ea montis parte qua Calohierorum monasterium, cui nomen D. Joannis de Predermo, fitum est, Artichoca sylv. genus crefoit, paftoribus Agricinara appellatum, cujus radicem cubitalis longitudins, & humani cruris craffindins, fors & mitis ingram, prii in modum curbinatam Coffi Indici loco in Aromatariorum officinis venalem effe afferimus. Copita fert inflar Cinara five Artichoca, qua paftores cruda cofficinis venalem effe afferimus. mandunt. Ejus flor maxima ex parte candidas est (licet & purpureus inveniatur) & suavis odoris. Ipsius radices Chamzelonis albi radicibas similes sunt, & folia Chamzelonis nigri foliis. Differt ab aliis Artichocis fylvestribus multis Italia locis nascentibus.

* 5. Cinara fylvestris Pyrenæa. Centaurium foliis Cinaræ Cornut. Centaurium majus Pyrenæum

Brachiali radicis atræ craffitudine in altum descendit; foliás ampla magnitudine laciniosis, divifurâ Cinaræ folia referentibus, colore suprà viridibus, inf a candidis : tenuis quippe lanugo hac lură Cinara folia reterentibus, colore îupră vintebus, intra candidis: cenus quippe lanugo hac parte nafciure, adeò levis 8c polita, ut coloratam portius quân temento oblucâram putuses. Matura linis detegitur câm tupri folii portio utraque à fe divellitur. Bicubitalis caulit, angulofis, langunofis, foliis undque laturinari, in plures alas dividiur. Per în cacumine espitula calată feligie, fuparamulis aculeats imbricatim aggelits hifpida, qua exiguae Cinara magnitudinem implent, color fulvus: dum dehicunt fingula florem aphyllanthem, purpureo quodam glomeratum corymbo expandure (quod vix ante Augultum apad nos evenire folet) Excuffo flore capitula claudunur: ineff iis semen copiosium, Cnico simile; paucis inde diebus maturitate paulatim delhiscenta inclusa lanu-gine semina ostendunt. Sapor austerus & subamarus. Bilem subducit intestinis morantem, summóque habetur contra rheumatismos præsidio.

Montium Pyrenæorum incola est. Planta hæc foliorum divisura & colore, capitulorúmque magnitudine Cinaram se prodit esse genuinam: Et forte ab hac specie semine sata, & in hortis culta ortæ sunt omnes Cinararum hortensium varietates.

6. Chameleo albus Apulus purpureo flore gummifer Col. albus verus acaulis Park. Carlina acaulis gummifera C. B. rectitis me judice Cinara acaulis gummifera dicenda.

Huic radix crassa est admodum & longa, foris russelons, intus alba, lactescens, aromatico gravi parum odore, non injucundo, cerebrum petente; dulci sapore, edulis: que cum extirpatur, si vel minima fibrilla violetur, statim ea parte lac emittit, in grumos ob vilcositatem concrescens; etiamque grumis harentibus invenitur estossa circa summas radicularum soboles, ex quibus fruticare observavimus & in plantas plures dividi vetustate: in quibus singula capita orbiculata, mali parvi magnitudine, fingulis foliorum umbilicis harentia inveniuntur, echinata, ur in vilgata Carlina. humi jacentia. Huic verò spinosum caput sive Acanus, in quo flos concipitur, minimè ut in vulnum jacentia. Huc vero ignotum capia tive Acamus, in quo flos concipiuri, minime ut in vulgari à radiantibus foliolis illis veluci cornoi dispotiis inter capiu & folia imagna circundatur, (qui bus caret) nec floris umbo planus atque depreffus conficitur inter pallentes ejulimodi barbulas magnas undique radiantes, illimque Chryfamthemi ritu coronantes; fed elatior, numefcens, ruf-fas minutéfque barbulas feu potitis fiquamas occultans, atque papofis. Flocati quidem in quinque partes finguli dividuntur, tenues admodum ut capillares ferè videantur, non fecus ac in floribus sealoni fine Chapter quibas finditioni ffedire college video por portuguate initiatione. partes inigili dividualità (Chica annocini efficie, colore verò non icà cerulicum initiantes, fed potità purpuraficentes. His marcefeentibus cantidum pappum emitturi interna femina fingulis flofaulis fubiacentia, ut in Cinara & Acanacies, oblonga, cinerea, fibendida, non ut Cinici craffa, fed Cari ci modo contenta & effigie.

cı mono contenta ocungue.

Junio menfe acanum profert, Julio dehificere incipiens staverubentent canam lanuginem oftenTemput,
dit, quæ deinde Augusto extuberans, purpureo colore storens perfectur; Septembri perfecto canescens pappo cum semine evolante. Felia buic pedalia vel majora, magis profunde incis & sejinosiora vulgari, Scolymi sive Cinaræ similiore divisuras, colore albicantia velut canescentia, infernè hirluta; [quandoque virentia in eruptis Maio mense observavimus, ut diversa videretur planta:]

in ventifioribus & arefcentibus rubentia, ut in aliis plantis observatur.

In Apulia: Cirinola: fterilibus devexis locis Occidentalibus editis frequentissimam observavimus Locus. hane plantam.

Rultici armentorum duces gummi quod in Acano & inter spinosa folia calicis emanat colligunt Usu. Rutter armentorism quese guttimi quos in Acano e mei pinosa rolas cances entadas compan-ers hac in Apula, illióque appellant Cera di Cardo, quia concretum veltu cera dureficir, acque ubi attrahendi opus fit co utuntur. Vixenim elt planta cui fionte gumini hoc non harreat. Non fecus ac vifcum dum recens efit adheret, & in fila protenditur, colore candido, nam ex lacceo fucco comcrescit, & deinde collectum cera: modo densatur, contrectatúmque inficitur nigrescitque. Hac

Hæc planta ob flosculos fistulares ex quibus flores componuntur ad Cinaras reducenda est, quibuscum & seminibus & foliorum divisurà convenit.

* 7. Carduus Pinea Theophrasti Alpin. exot. Chamæleon albus gummi ut mastix ferens. Hon. Bell.Ep. 1. ad Clufium.

Ab unica radice exit, foliaque numerola producit, longa, multa, fimul à radice prodeuntia, digitum lata, in nervum acta, Papyri seu Cyperi foliis proxima, sed albidiora, duriora, latiora & lenia; in quorum medio quafi obrutum caput acanaceum occulitur, fpinis exterius longis, denfis, in ma; in quorum mento quan orientin capite activation albam, denfam, induratam; in qua, & exteriis in codem capite circa fpinas gummi parvum, colore fulvefeens, Mafticht fimile, odoratum & calid gulftis inherefeens cornitur. Radio verò craffa ut pollex, longa, féhifim ac femin graci-fection. De de lections 302

leteens, in extremumque tenuifimum definens, externis fulvefeens in nigrum inclinans, intus alba, luavier olens, fervidi gulftis, Carlina fimilis, ab eaque differens remifio jucundioreque odore. Ex infula Creta accepit Pr. Alpinus pro Chamaleone albo, quam tamen fententiam improbat &

refutat, ut apud infum videre of in Exat. lib. 1. cap. 56.
Affinis of Plantze pracedenti, not tamen eadem, ut descriptiones conferenti patchir; quarwis
G. B. pracedenten plantam pro Chamzelcone albo Hon. Belli, (que proculdubio huic idem fuit) habierit; quod tanien mium non eft, cim Bellus Chameleonem fiam non deferipiti; feid ee od duntaxa retulit, quod radicem habeat maximam, odoratam; quodque Junio & Julio circa echinum gunmi deltillar, quod pueri legunt & aliquantulum mafticant, poftea digitis lavigant & complanant, complicatimque in veficular formam finper alteram manum fortirer impellunt, ità ut ex labit potentia propositi del completa di propositi del completa di propositi del completa di propositi del compositi del com panant, compneatunque in journe edat, quo ludi genere fummopere pueri delectantur.

CAP. II.

De Carduis flore luteo insignibus.

HIs ob fimilitudinem in aliis partibus unam addemus speciem quæ slore est cæruleo.

De Cnico sativo seu Carthamo.

Cnicus quæ & Cnecus feribitur dicitur ลิตร์ ซั มาใรเล, quod mordere & pungere fignificat, vel ลิตร์ ซั มาเตมี, quòd pungendo pruriginem exciter; quod de fylveltri rectus quam de fativo dici potelt : an potius à floris colore, cùm มาเตรี exponatur croccus, rutilus? C. B.

Carthamus aut Curtamus à voce Mauritanica Kartam dicitur, non à 1834/1899, ut nonnulli vo-

ie:us.

Tempus.

Tire & Uffin. Floculis tufis condimenti vice utuntur, nec malè, cibos enim croceo colore commendant, & alvum cincilium. Dicuntur & idero mederi; quod, cum tenuuum partium fint & tingendo apti, arvant emousant. Diamitus ex neuro meueri y ques, cuin tresant para anti-compensativerifimile videtur, nam pleraque hujufmodi rétero conditionant.

Practipuus florum ufus est ad fericum alió(que pannos tingendos [colore incarnato] Quin &

corum admixtione Crocum adulterant nonnulli.

corum admixtione Crocum adulterant nonnulli.

Semen tufum ac in jure carnium aut Ciceris arietini bullitum ac potum pituizam vicofam ac aquas vomium ac dejectione purgat; hinc medicamentis phlegmagogis accenteur. Pectori maximiza confert, mire flatus difcuiti, proinde colicis & anafarce conducir. Ventriculo adverfatur, ide-mè confert, mire flatus difcuiti, proinde colicis & anafarce conducir. Ventriculo adverfatur, ide-mè confert, mire flatus difcuiti, proinde colicis & anafarce conducir. Ventriculo adverfatur, ide-mè confert, mire flatus diffusiones confert, mire flatus diffusiones confert, son de la colici diffusione confert, mire flatus diffusiones confert, mire flatus diffusiones confert, productiva de la colici diffusione confert, mire flatus diffusiones confert diffusiones oleofam substantiam, in qua vis omnis.

Ex semine facta compositio Diacarthami insigniter confert hydropicis,

Seminis succus lac cogere dicitur, & magis ipsum resolvenda alvi facultate donare.

1. Carthamus five Cnicus J.B.Ger.cmac. Cnicus five Carthamus (aivous Park. Cnicus faivous five Carthamum Officinarum C.B. Daftard Saffron vy Saf-fiomer.

7. B.

7. B.

7. Teti Turgit caule fingularíque, qui fuperius in ramos dividitur. Folia per caulem ramófque indigefta, nervofa, glabra, brevibus finnulis per ambitum donata, fefcunciam aut uncias duas longa, unciam fere lata, in acumen definenta, angultá cervice ramis adhærent. Ramulorum extemis infident capita inter folia fiquamata, è quibus først explicantur flaminci, faturo Croci rubore tinchi. Semes pappo adhæret oblongum, album, medullá dulci, albá. Seritur in hortis, 64 agris ciam, circa Argentiama Germania urbem. Locus ejus natalis videtur efle Ægyptus: Scribit enim Plinius lib. 25. cap. 15. Italiam Vefpaliani principatu hanc ignoráfie, 8tin fola Ævoto celeberae.

& in fola Ægypto celebrem.

Floret Julio & Augusto; semen interea perficitur, & eodem quo seritur anno exinde ina-

Carthami semen, quod homini catharticum est, Psittaci, referente Matthiolo, non solum innoxiè estant sed & commode nutriuntur eo & pinguescunt. Caterum accuratam omnium hujus Plante partin descriptioner fi defideres, earn tibi exhibebit Jo. Bodam à Stapel Commentar, in Theophraft, Hift, lib. 6. cap. 3, pag. 605,

2. Cnicus five Carthamus flore caruleo J. B. Cnicus alter peremis Clufii Park. caruleus asperiar C. B. alter caruleus Ger. 25 une flottered bastaro Sastron.

Unicus plerunque huic caulis est, interdum statim à radice dividitur in binos, ternos aut qua-Cincus preminde non cann en, micrount naun a nauce urrenum in uno, ternos au quaternos ramos, cubitales, firmos & lignofos, perinde ac ipfe caulis, nullis tamen aur quat paucifirms aliarams practicos. Folia parte Cnici vulgaris, candidiora, paulò longiora, & pluribus vens diffuncta. Capitula Cnici è fiquamis imbricum inflar fibi invicem impofitis conflata, è quibus flat Lib. VII. De Herbis Capitatis dictis.

202

colore diversis, nam lucus non eft, sed ex multis staminibus [rectius societies] corrulei coloris constant. Some Chici semine minus & submissione Radax pollicaris crassitudinis est, carnola, sinculenta, joris fusica, non annua, ut vulgaris radax, sed adiquot annos interdum permanens.

Circa Cordubam in fegetibus inventus est à Clusio & in agro Hispalensi, tiorens Maio & Locus &

* Carthamus (ativus flore croceo Tingitanus Hort. Lugd. Bat.

Hæc species nomine tantum nobis cognita est, ideóque nihil dum habemus quod de ea dicamus.

3. Carduus benedictus J. B. Ger. Park. Cnicus silvestris birsution sive Carduus benedictus C. B.

Radice nititur alba, multifidà, fuccosà. Folia ei lacimata, Sonchi aut Dentis leonis ferè divifura, fpinulis brevibus armata, fine pediculis caulibus adnafcentia, alternatim pointa, hirfuta, co-lore quem in Boraginis foliis cernere est. Caulis ab eadom radice fingularis, multis alis concavus, & ab imo flatim plures emittens ramos, fupinus partim, partim crectus, fubpurpureus, ftriatus, villosus. Flores parvi, lutei, multis flosculis quinquepartitis compositi, stylo trifido in uniuscujusque medio extante, quem quinque framinula apicibus longis, fulcis, fibi invicem adnatis, & velut tubalum quendam efformantibu sdanata ampiecumtur. Floribus subsume quendam efformantibus donata ampiecumtur. Floribus subsume quendam efformantibus sdanata ampiecumtur. Floribus subsume quendem signamata, squamis majoribus splendentibus, quarum fingula in spinas longas, erectas, utrinque indem spinulis dentatas, florem obvallantes execunt. Singula autem capitula sex september solia erecta, è lata bafi in acutum mueronem paulatim definentia calicis in modum circumambium. Tum folia hac, tum spinulas modo dictas lanugo multa intercedit & connectit. Capitulis multo pappo stipatis semen inest oblongum, striatum, subluteum, floccis rigidiusculis radiatis appensum.

Tota planta amarore infigni pradita est, radice excepta qua nobis gustantibus vix leviter amarica-

Experientia didici (quod ante nos observavit F. Columna) capitula hujus Cardui antequam flores pandantur, & florida mente Maio (apud nos Junio Julióque) recifa fuccum fanguineum pau-cum fundere. J. Bod. à Stapel.

Carduus hic, ab immentis viribus quas habere creditur benedictus & fanctus denominatus, ad Fridericum III. Imperatorem ex India miffus fertur. Quod ut non nego (inquit C. Hofmannus) Gentum III. Imperatorit et intra limits lettat. Quantiel. Nam & in Lemmo inflata ortonialitation in tra compertum flui poffea in Europa citami fipontaneum floranteum flui poffea in Europa citami fipontaneum flui poffea in affetti et in Autore. Bellonio; Qui à soffrir vulgo Carduu benedicitu appellant, fluore in agrit indicitur, sea ali. * List.: Obda calitur dingett. Graci somme corrupte Galderacantha, bos et fi affanteum fiponta mouerquant: acque ferre cap. 25: etam in Gallia, intritum in arduis Alpibus Galloprovincie propé Montfernas, Marignoli vocaste, accus, ubis effodicum cryffallura, indes, & varia colonis ali laplose: Crelici in finnum omonus rigidios & Lecus. aliquanto minor hortenfi.

Hujus vires ab alus fusè traditas fic paucis complectitur C. Hofmannus: Plurimum poteft in de- Vires. cocto, præsertim in Vino cum sebris abest; minus in pulvere; iterum minus in aqua destillata. Laudatur in pituitolis capitis affectibus, hemicrania, furditate, vertigine, epileplia; deftillationibus ad pectus; quin in hydrope, quartana, omnibus febribus longis, quippe ab obstructionibus pendentibus

Laudatur in colicis, nephriticis, ischiadicis, partim discutiendo, partim ad vias urinarias dedu-

Pracipua ejus laus est in peste foras & intus: intus pro prasfervatione & curatione, sudoribus ciendis; foris pro ruptorio bubonum. Ideo in aliis etiam apostematis usurpatur.

N. Si sub initium lunii collectus fuerit vulnera recentia mirabiliter sanat, fin alio tempore nunquam id præftabit.

Nostrates in zythogało seu liquore Posseti dicto herbam exsiccatam decoquunt, eóque utuntur minore dosi ad sudorem provocandum, in larga quantitate ad vomitum ciendum, & ventriculum

Vinum tempore Autumnali cum eo factum paulò minùs quàm panacea est apud vulgus Germanicum. Hofman.

Pervelim Medicinæ candidatos observasse (inquit Simon Paulus) vix huic secundam aliquam repertum iri herbam in consolidandis putridis & contumacibus ulceribus & in Cancro ipso. Testantur nonnulli muherem quandam, cujus mamme cancro ad coffas uíque confumpte fuerant aqua deftillata, pulvere foliorum infperio mundatam ac fanatam fuifie. Putrida & cava ulcera cujufdam viri, cui erola fuerat ad olla ulque caro omnis tibiarum, quique bona omnia in curatione frultra expenderat Arnoldus Villanovanus vidisse se resert hac tandem ratione sanata. Recentia Cardui benedicti folia contufa cum vino generofo decoquebat, additaque postea liquetacta porci axungià ebullire finebat, tandem injectà farina Triticeà continue spathulà agitabat, quoad omnia in Emplastri consistentiam coalescerent, quod calidum bis quotidie ulceribus imponebat. J. B.

Memorant alii Pavia olim quandam puellam incaute toxicatum pomum elitantem, cum mox urgeretur enormibus symptomatis, qua neque Theriaca, neque Alexipharmacis mitigari potuerunt, solius aquæ Cardui benedicti haustu esse servatam. J. B. Hac equidem apud me sidem non inve-

In Scorbuto Carduum Benedictum mirè laudabat nostro tempore Jo. Jacobus Hortigius Med. Venetus. Hieron, Velichius Obs. 51. Habui à D. Seame.

> Dd 2 4. Atractylis

4. Atractylis Lob. Ger. lutea C. B. flore luteo Park, vera flore lutes J. B. The Diffaff Thiffic.

HISTORIA PLANTARUM.

In planta juvene & tenella radio parva est, duro cortice, foris pullo, dulci sapore, gravi odore Folia prima carnofa, humi harentta, expanía in orbem, lata, oblonga, (triuncialia aut longiora) per ambitum aculeata, quæ poftea lacinus paulatim difecantur, Calcitrapæ vulgaris & aliorum Carper autonum acuseaus, que portea acomo patuatin uniceantui, cancerapa viugans ce autoritim Car-duorum modo, virentia, fed alba lanugine oblita, a deera fed non pungenta dum in terra jacent, arque pluvà marcefcunt antequam caulis erumpat. In vetufitore verò planta lignofa est radiz, a que falia dodrantem longa & minora, cum caulis erumpit (mense Aprili) lævia, profundè lacique folia dodrantem longa & minora, cum caulis ertimpir (neime Aprim) actia; prominer raci-nitat, aculeara maggi, duriora atque pungentia, bipedalem caulem alternatum ambientia; qui folidina, rotundus, hirítus, craflis, acque in fummo alis divilis paucis, in quibis minora habentur folia, Chici formá & modo harentia, inter que lanofior araneofa velutia ac longa lamugine dependente oblitus est (sicuti & alæ) tactu gummosus, odoratus, gravi & aromatico odore, thus quodammodo obitus est (houti & air) tactu gummolus, odoratus, gravi & aromatico odore, thus quodammodo imitante, fed graviore nec tamen ingrato. Ab ima florum parte ut & fummis virgio oblonga depender lanugo, ut ex colu foler ad nendum aptată, ob cujus fimilitudinem Atractylis hac dicta fuit. Capitula tria aut quaturo fylvethis planta profert Julio menfe, flores lutoso obfoletos minutis foliolis ut Cinci confituctos, paucos & inconcinnos celentia; foliaque unim magis rigent arque pungunt arque etiam capitula, nec fuccum ampliis fundum affricis venulis, ob humoris diminutionem & foreignem. Singuis floribus Coici indo & Acanaccoum fonuls fisheria Cincii. tionem & ficcitatem. Singulis floribus Cnici modo & Acanaceorum fingula subsunt semina, minora verò, nec pappum hirfutum & plumolum ut in aliis, fed radiatum velut ftellæ, radiis latis in acutum definentibus, fulvescentibus, splendidis, inaqualibus. Semen verò quadratum, rhomboides, Cnitunt cermentions, ruivercennos, piecitous, nicituationes. Seema veo quaetamis monifolios, Chi-ci amulum, ex albo purpuraleciens primum, deinde flavefoens aque perfectium nigrum, fiplendidum, pundis velut inferiprum. Caulis cum florere incipit jam denudari incipiens, pauca tandem circa capitula folia relinquir, edque maxime pungentia, durus, acque cacumine infutus, ut Colús vicem de le præbeta arque amuletur, dependente veluti flamine candicante illa oblonga lanugine.

Hujus planta radix, folia atque capitula virentia, avulsa aut recisa quovis anni tempore ab exortûs initio feu germinatione prima ad florum usque productionem (postea enim arescit) sanguineum succum semper emittunt, in venulis servatum, nam in carne aqueum vel virentem habent. In radice difrupta aut caule recifo venulæ circa corticem dispositæ cruenta stilla emicante se pro-

In Italia & Gallia Narbonensi, necnon circa Genevam, ad vias & agrorum margines ubique fe-

Nunquam observavimus Atractylidis florem colore purpureo variare, ut volunt Lobelius & Do-

Quin si reperiatur hujusmodi Atractylis solo sloris & soloiorum glabritie à descripta diversa, non libenter pro specie distincta, ut vult C. Bauhinus, eam admiserim.

* 5. Calochierni Carduus Cretensibus J.B. Atractylidi & Cnico sylvestri similis C.B.

Cùm Hon. Bellus hanc plantam Atractylidi similem, majorem tantum fuisse ad Clusium scribat: Et Clusius eandem semine à Bello misso natam, (que antequam florem proferret gelu corrupta est) Atractylidi pariter valde similem dicat; neuter autem plantam in statu viderit, nescimus an aen y nuacyjnu patier vane iniment utest; neuter auten patient in read record, neithinis ana-lia in requisid magnitudine fola à vulgari Atractylide differat. D. Covul femen ejus titulo majo-ris Atractylidis ad D. Dem Cantabrig, mifit. Veteres Atractylidi magnam vim contra venenata ani-malia tribuunt: item contra fungos. Fabulofum eft à Scorpione perculfos quamdiu teneant eam herbam non fentire cruciatum.

Atractylis dicebatur, quòd ea antiqua mulieres pro fuso uterentur. "Arganso enim fusum fignisicat. Imo nunc dierum in Thracia circa Constantinopolin caulibus ejus pro fusis utuntur mulieres Græcæ, id attestante D. Covell. Ibi enim humanam altitudinem assequitur, cúmque adoleverit folia decidunt & caulis rigidus evadit. Est autem hac ab Atractylide vulgari hirsutore, qua ibi etiam passim oritur, specie diversa, eodem assernite in literis ad D. Dem Medicum & Pharmacopolam Cantabrigiensem datis.

. 6. Cnicus fingularis Alpin, exot. alter Creticus Park.

In Creta nascitur, unicum caulem ab radice producens, rectum, rotundum, semicubitalem, hinc inde foliis longis, in acutum definentibus, undique crenatis & fpinosis vestitum: in cuius sumiteate caput extat inter folia spinosa conseptum, Atractylis magnitudine: è quo exeunt capillamen ta denla, crocei coloris, simul stipata storem constituentia, in quibus semina alba Centaurii majoris fimilia continentur. Radix verò est crassa, longa, ad Rapunculi radicem accedens, nigricans. Seminibus utuntur montani purgationis causa.

CAP. III.

De Carduis Spinulis mollioribus, five

De Cirlio.

Virfium Klesow dicitur quòd varicum dolores, quos Gracorum medici omnes Kieses vocant se-

Cirfium Recentioribus dictum à cateris Carduis spinularum mollitie & imbecillitate differt, à Cnico, Carduo benedicto & Atractylide tum capitulorum parvitate, tum florum colore pur-

Carduum pratensem Tragi & Carduum bulbosum Monspeliensium ob spinularum mollitiem sub hoc titulo comprehendo.

1. Carduus pratenfis latifolius C. B. Park. pratenfis Tragi J. B. Tragus his Meabous Chiffle.

J. B.
Novicellus eft Tragi pratenfis carduus & mitibus fipinis donatus. Caulis ftriatus, glaber, trium, quatuorve cubitorum altitudine; cui folia ex longis intervallis adnafcantur pallide virentia, alia cubrum longa, alia palmum, alia fatis profunde l'aciniata, alia duntaxat ferrata, mollia & tenera. Ramis in quos caulis finditur infident capita fatis magna, fimul multa congelta, mollia, è quibus fores excunt ex flavo pallescentes: Semen Cnici minus: Radix craffa.

port excunt ex may parotocores: some construints, some construints.

In pratis Rheno vicinis propè Argentoratum, Baflean, &c. abundè provenientem & Julio men-Locut
fe florentem observarimus: J. Baulinnus in pratis montis Thuiri non longè à Geneva; & in monte & Tempui. propè oppidum S. Hippolyti.

prope oppnum o Entropoya.

Quod foita in cibis quoque nt reliqua olera expetantur ideò à mulierculis Braffica graminea appellatur. Elt autem inter omnes Carduos hic tenerrimus, fi fpinas confideres molliutculas f. B. Aprili mente quotannis nova candida folia è capillata exeunt radice. J. B Loca natali [in pratis] & floris colore pallido ab aliis omnibus Carduis facile dignoscitur.

2. Carduus pratensis Asphodeli vadice latifolius C.B. bulbosus Monspeliensium Park. bulbosus Monsp. spve Acambus Sylvestris quibusdam, folius laciniatis J.B. Cuberouss rooted Chiffie of

305

In pratis Monspelio vicinis abundè oritur, ut tituli initio allati indicant.

3. Carduus Cirsium dictus folio laciniato nigrius, & idem cum Asphodeli radicibus bulbosis J.B. An Card. pratenfis Afphodeli radicibus Park?

Cirlio affinis est hie Carduus, Iaciniatis spinossique membranis caulem striatum ornantibus: at verò solia palmum & soliquipalmum longa, glabra, nigricantia, profundis Carlina vulgaris Iaciniis incila, rigidioribus spinis horrentia: scapi soliosam & spinosam simbriam habent, & m longos ramos dividuntur: in quorum extremitatibus flores purpurei, verum capita fquanta ingularia unde emicant. Rafu faus crafta, à qua pendent pralonge fibre nigra, Hellebori nigri vulgaris amula. Hac descripcio est ex planta sicca, qua forte bulbola fuit.

In montibus propè Genevam sponte oritur: J. Bauhinus eundem observavit in montibus circa Lecus &

Dubitat J. Bauhinus an sit Acanthus sylv. alter Dalechampii Lugd. quem C. Bauhinus titulo Cardui pratensis Asphodeli radice, foliis profunde & tenuiter laciniatis proponit : élique Jacea tuberola Ger.& Tab.

4 Cirsum montanum maximum Park. Cirsum tomentosum radice bulbosa, quibusdam Leucacantha Anguillar & J. B. maximum Afphodelivadice Ger. emac. An Clusio Cirsium 4. sive montanum 2?

Ex eodem capite multæ pendent radices Pæoniæ vulgaris [aut Afpodeli] more, candidæ, gustu forè insipido; unde folia primum promuntur dodrantalia & cubito longiora, mollia, incana lanugino supra, infraque obducta, per ambitum dentata & paulum velut laciniata, spinisque bretanugne inpra, imraque opuncta, per amontum centura expansim vota neumata, primique bro-vibus & mitoribus obita, in acutum definentia: pott caulii & si quoque foliotis attolitur, bicu-bitalis & major, crafitus, incanus, [criltarus feu limbriatus] inque ramos fumma parte divifus, bitalis & major, crafitus, incanus, [criltarus feu limbriatus] inque ramos fumma parte divifus, Flores ingulis, nudis & pralongis pediculis intident finguli, è capitulis (quarrofis, albicambius, fipi-nution).

Lib. VII.

nulis mittoribus obitits, minoribus quam pro planta magnitudine exeuntes, floículis purpurafeenti-bus compoliti, qui in pappos abeuntes *femen* relinquum parvum, album.

Plantam hanc grandem sanè & speciosam in hortulo nostro Cantabrigia aliquando alumus. Parkinsonus eam sub titulo superius posito exactè describit, & pro Cirsio maximo Asphodeli radice C. B. i.e. V. Clusii seu max. montano, incano fol. bulbosa radice, habet. J. Bauhinus ad quartum Clusii refert, i.e. Cirsium foliis non hirsutis, floribus compactis C. B. minus recté.

Cirsium maximum faliis carnosis, bulbosa radice, fortè Lutetianum J. B. Cirsium max. Asphodeli radice C. B. maximum montanum incano folio, bulbosa radice sive V. Clus. an idem prace-

Cluf.

Ad Cirfli genera refert Clufius ctiam id Cardui five (pinæ mollis genus, quod in bicubitalem & majorem interdum altitudinem excrescit, pollicaris crassitudinis caule, striato, incana tomentosaque lanugine oblito: Felia illi majora quam in superioribus generibus, magis carnosa, succi plena, viridia, in ambitu dentata, mollibuíque spinis hirta. Capita in summo caule summísque ramis majora jam defcriptis, quæ in flamineos, purpureo colore nitentes flores expanía, maturitate in pap-pum refolvuntur, Radix multis craftis fibris, Asphodelinos bulbos satis referentibus & oblongis

Nascitur in montanis pratis, ctiam ad piscinarum udos margines, inter falices Amerinas quoque & harundines. Floret julio.

Cirlium hoc à superius proxime descripto differt, folis carnosis, viridibus, Floribus majoribus.

Bauhinus diversam ab eo speciem facit. Ego cum Johnsono & Parkinsono nostratibus potius idem crediderim, quamvis (ut verum fatear) note ille, nimirum folia babere viridia, flores majores aliis Cirlis, præcedenti non conveniant.

Cirfium foliis non birfuitis, floribus compattis C. B. montanum capitulis compattis Park. Carduns
Cirfium Monspelianum folio longo glabro Matthioli J. B. Cirfium foliis non birfuitis Ger.

Radix & ima folia (inquit Lobelius) Dipfaci modo & ortu, Bugloffi angustifolii acutiora, & levibus hir sutisque spinus asperiora, longiora, viridia. Caulis utplurimum singularis, binos ternosve cubico aquat, angulofus, rectus, incanus, tener Sonchi modo: in cujus fumma parte florer rotundis oblongis capitulis Cardui, purpureis, denfis conflati faminibus, in pappos definentibus, relicto exiguo, oblongo, Cardui femine fulvo.

Ad Ladum amnem & alibi propè Monspelium copiosè provenit.

7. Cirfium Anglicum Ger. emac. Lob. Anglicum primum Park. Anglicum radice Hellebori nigri modo strosa, folio longo J. B. majus, singulari capitulo magno, vel incanum variè dis-settum C. B. Che English sost or gentle Chistie.

Radia plurimis fibris majufculis albentibus confrat, fapore amariufculo & naufcofo. Folia ad radicem tres aut quatuor digitos longa, & interdum longiora, pro ratione foli in quo crefoit, fesqui-digitum lata, supernè brevibus pilis hirsuta, infernè nonnunquam incana lanugine obducta, circa margines spinulis crebris, brevioribus tamen & mollioribus quam reliqui ferè Cardui, armata, si-nuata & crispa, interdum etiam incisa, non tamen profundè. Caules pedales aut cubitales, teretes, firiati, lanuginofi, uno vel altero folio, abíque pediculo adnascente donati, plerunque singulares & non ramofi, unicum in fummitate florem gelfantes purpureum, calice multis fquamulis imbrica-tim compactis nonnihil purpurascentibus & acutis composito obvallatum. Flor autem Jacea amulus, è plurimis flo(culis dense ftipatis, fingulis in quinque fegmenta divifis, ex fingulis feminibus pappolis cohærentibus, componitur. Caulis ex ala folii fuperioris interdum alterum emittit florem, ferius fe explicantem, & postquam flos primarius in pappum obierit.

Locus &

Lecus.

Junio mense floret, éstque in palustribus frequentissimus. C. Bauhinus cum capitulum magnum huic planta: attribuat, & folia variè diffecta, non leviter

Cirsii primi Pannonici pratensis Clusii descriptio in omnibus ferè huic nostro convenit, ut vix dubitem eandem esse plantam : fibras duntaxat radicis nigricantes facit, & foliorum colorem cassium. Ceterum Cirlium hoc radicibus sub terra reptantibus & nova germina subinde protrudentibus,

8. Cirsum Britannicum Clusti rezem J.B. Cirsum aliud Anglicum Park. Cirsum singulari capitulo squammato, vel incanum alierum C. B. The great English soft og gentle Thissie, og melancholy Thistie.

Planta eft caule fingulari, cubitali aut ampliore. Folia per caulem alterna, longa, in ambitu finiulas mites, minimeque pungentes habenta, quorum fupine patres virant, pronæ albicant, & cana lanugine obducuntur. In futimo caule capitulam unum Carduorum modo, quafi ex fuque mis mucronatis compactum, florem sustinens satis magnum, ex multis apicibus, colore ex rubro purpurascente, ac tandem in pappum abeuntem: Radix est nigricans, fibrata, quandoque per magnas fibras se propagans. Floret Julio & Augusto. Pro-

Provenit in pratis ad radices montis Ingleborough, circa Settle oppidum, & alibi in montofis agriLocus. Eboracenfis & Westmorlandici.

Hac planta Londino ad nos olim transmissa est sub nomine Cardui mollie Helenii folio, & sanè re feriò perpensa suspicamur Cirsum hoc nostrum majus repens, & Carduum mollem Helenii soliis non spinolum Camerarii unam & eandem specie plantam else. Camerarius in eo describendo nimis

9. Cirsium montanum capitulis parvis Ger, emac, aliud montanum Park, singularibus capitulis parvis C. B. foliis non laciniatis, virore Brassica, & macrocaulen J. B.

Multa profert folia oblonga, Centaurii majoris non laciniati foliorum propemodum amula, Multa profert folia oblonga, Centaurii majoris non laciniati foliorum propemodum armula, Brafficæ foliorum colore & viridicate, faits carnofa, in ambitu crebris aculeis prædira: inter que medius exti caulit; cubitalis aut amplior, firiatus, quem alterné ambiunt folia fuperioribus minora, latiore pediculo eum amplectentia, & veluti membranaceas quaddam alas ad proxima folis, fecundum caulis cui adnatæ funt longitudienem producentia; es de caussi caules quodammodo alati apparent: fiammus caulis in hifoidum multifique fquamis imbricatum capus definit, quod tandem in florem flamineum purpureo colore rubentem explicatur & propendet: in fuperioribus alis nafcuntur interdum ramuli quidam, lanugine obsfit, fimiles fuffinentes flores, qui deinde ut ali in pappum & lanuginem refolvuntur, fembragu in ci reliquis fimile occultant. Radis minimi interdum digiti culturali deligore fibra donara 8 viviga funulis amp romanigues è Lergihus fundis

antigness relativistics of the state of the

Cirstum majus alterum Ger. i.e. majus Lob. quanam planta sit, & an à pracedentibus omnibus diversa, ignoravimus.

Nos in ampla planitie propè Augustam Vindelicorum, via quæ ad Monachium Bavariæ ducit. duas Cirlii species observavimus, nescio an à supra scriptis omnibus diversas, eas enim (quod doler) non fatis accurate descripfimas.

- 9. Priori flos Cirfii Anglici minoris sea primi Park flori simillimus & in uno caule plerunque unicus, quemadmodum in illo: Folia verò protunde al mediam usque costam laciniata & spinulis hornda ad modum ferò Cardui viarum vulgatissim, pallide vindia. Augusti 24 non-
- 10. Alteri, quod tum planè defloruerat, folia viridia erant, breviora & latiora quàm præcedenti, in ambitu foinofa & Hyoferidis mafculæ foliis figură fuâ nonnihil fimilia.
 - II. Cirsium Alpinum, folsis minùs profundè laciniatis, creberrimis spinis oblongis.

Hanc speciem in Alpibus Carinthiacis, & circa Augustam Vindelicorum observavimus. Foliis erat ad radicem pluribus, palmum aut sesquipalmum longis, unciam aut sescunciam latis, acuminatis, obscurè virentibus, glabris, ad margines levirer nec profundè inciss, creberrimis & oblongis acutis, sursum modice inflexis spinis horridis. Caulis ejusmodi foliis sed angustioribus & minoribus donatur; & fpinofis fimbriis armatur, inque ramos dividitur, in prælongos, tenues, hirfutos pediculos definentes, quorum finguli fingula capitula parva, purpureis floribus confpicua, calyce (quamis brevibus non aculeatis compacto, fulfument.

12. Carduus tricephalos horti Carthusiani.

Carduum hunc in horto maximi Carthufianorum cœnobii vidimus. Erat autem (quantum memini) fatis procerus, foliis ad radicem integris Cirlii, pari modo circa margines spinulis brevioribus & mitioribus cinctis. Caules & ramuli fimbriis fpinofis ad capitula ufque excurrentibus aucti, tria infigniora capitula, parva, brevia, latiuscula, seffilia, squamulis innoxiis obsita, singuli suftinent. Infigniora dixi, nam & alia praterea pufilla, rudimenta potius capitulorum quum capitula maioribus agglomerata observavi. Flores purpurei.

* 13. Carduus mollis Lapathi folio J. B. C. B. Ger.

Pedali affurgit caule, utcunque craffo, firiato, nonnihil lanuginofo. Folia illi circa radicem majora, Lapathi foliis ferè fimilia, aut poritis illius plantze, quam vulgò Totam bonam, five Bonem Henricum cognominant, quit paddeulo adharent latiora & quodammodo angulola, extrema verò parte mucronata, in ambita aliquantulum fimiosa, & mollibus veltut aculois oblita, supini parte virentia, prona verò omnino incana, foliorum albæ Populi initar, & densa lanugine obfita, guftu initio exficcante, deinde amariufculo; quæ verò caulem amplectuntur minora funt & angustiora, ex quorum finu circa fummum caulem ramuli exeunt terna, quaterna aut plura fuftinentes capitula fugammata. Cvani aut Jacez capitulis respondentia, que dum expanduntur florem promunt ex cœruleo purpurafcentem, & femen deinde continent lanugine involutum, Cyani femini non valdè Locus &

Locus &

Locus &

Lecur

diffimile, sed paulò majus, candicans. Radix nigra, aliquot tenuibus fibris prædita, dura, vivax è

lateribus propagines spargit.
Clustus hunc eruebat circa secundum Sneberg excelsi admodum montis jugum, inter saxa nascenem cum Auricula ursi slavo slore, incano solio, deinde etiam in Erschero. Florebat utroque loco mense Julio.

14. Cardaus mollis anguftifolius Park. mollis, humilis, anguftifolius J. B. mollis folio oblongo, Cirfii
capitulo C. B. Marrow-gauch gentle Chiffle.

Clsf.

Humilior hic eft, neque palmarem altitudinem excedit: casle non minus craffo quam superioris, multis longis folisi exornato, superne etiam virentibus, inferne cana [non tamen adeò densa ut superioris folia] lanugine vestitis, se molles quassam spinas in ambitu obtanentibus, gustu cratam amaro, initio autem addiringente. Summo cauli infider singulare capitalum squamatum, majus quam pracedentis capita, ex quo sis multa lanugine ex coeruleo purpurascente pubescens ortur. Semen observare non potui. Andist nigra, se frequentibus subnigris fibris pradita, subinde nova germina e laterbus product.

Crefcie in lummis Snealbe jugis, cum Auricula urfi, que glabro & splendente est solio, carnei coloris sfore. Floret verò Julio & Augusto.

* 15. Carduus molie laciniato folio J. B. C. B. Park, foliis dissettis Ger. Bentle Chittle, with jamen leaves.

Cluf.

Multa fecundum radicem habet folia, cum humi sparsa & jacentia, tum surrecta, inferne cana mollique lanugine obstra, superne virentia, valde laciniata, & ad medium usque nervum disseta, Cardiu stellas molliorius & teneriorius fossis pane similia; a rullis tamen spinis horrentia, ginstu primum exsiccante, deinde amariuciulo: è quorum medio unus aut alter causis affurgit, cubicalis aut amplior, teres, striaus, purpurascens, & molli quadam lanugine obstitus: inferiora folia, per infirmum causem sparsa etam laciniata sunt, lice; jam dichis minora; que verò supremum causem ambium, obsonga, angusta, nullis lacinisi divisa, mucrone urphirmimu pruprascente: extremi causes in aliquor ramos interdum dividuntur (magna tamen ex parte singulares ssunt, unicimque sinstinent caput) qui espirula ssussimente ex multis tenuibus squamis imbricatim dispositis composita, molliere echinata, quorum medium occupat stamineus & villosius soc, coloris purpurei elegantissimi. Flori faccido & evando succedis semes angulosium. Rasix digiti magnitudinem nonnunquam aquat, sibissica, longa, aliquot sibris donata.

appunt, inotale, longal, auquoir nors constat.

Inventuria, iconali, amontium catena qua à Calenberg & Danubio cui imminet ad Alpes ufque extendirer, & deimede per Leytenberg, rurstifque per Prellenberg & Hamburgerberg ad Danubium duobus iruja Pofonium milliaribus reflecturur. Floret Maio, femem perfici Junio & Julio.

* 16. Carduus mollis latifolius Lappæ capitulis C. B. Park.

C. B. prod.

Caule off cubitali, ftriato, brevibus & mollioribus spinis armato: foliis Rumicis formă, tenuibus, levibus, venosis, palmum longis, uncias quaturo latis, marginibus exiguis spinulis dentatis. Caulis fummitas in pediculos breves unciales abit, quorum singuli copitulum Lappæ vulgaris formă, ejúsque fere magnituduinis sustinent, quod in stamineum purpureum shorm expanditur.

In Austria monte Taurerio Rastadiensium.

Carduum mollem Helenii folio Cam. Cirfio Britannico repenti Claf. eandem esse plantam suspicamur: siquidem Cirfium illud Britannicum subtitulo Cardui mollis Helenii folio ante triginta annos ad nos Londino missum est. Cæterum pro Carduo molli Helenii folio Cam. iconem Cardui mollis Lapathi folio exhibet Parkinsonus.

CAP. IV.

De Carduis quibusdam spinosissimis nostratibus.

A. 1. Carduus nutaus J. B. Cirson tertium tota sua stirpe magis spinosum Dod. Carduus moschatus Ger. Thille with a Bending head, Wush-thille.

Adix huic speciei alba, lignosa, simplex, craffitudine digitali, plures è capite fibras emittens. Caudi indè exurgit cubitalis, ramoslis, ramulis rebris caulem ipsium longitudine superantibus; striaus, hritius, membranulis angultis, spinosis, crispis, fecundum longitudinem à folio ad folium ducès alatus. Folia non admodum lata, altus incia lacinis omnibus in spinulas acutas purpurascentes exeunibus, atrovientia, nunerdum langinola, pracuped aversa parte. In summis caulbus & ramulis capitula majuscula, lata, & depressa, capitula incelligimus flores & corum calices: sim ta autem flores ampli, lati se un patuls, plurimis foliculis purpureis compositi : calices sum manistra, decostima interdum reflexa productis. Semme parvum, splendens, citrinum pappo alatum & obvolutum. Capitula antequam sfores explicantur moschum redolent.

Lib. VII.

De Herbis Capitatis dictis.

309

In agris incultis & reflibilibus non raro provenit.

Gelfierus de collectione hujus meminit his verbis, Carduus arvendis major purpureo flore (qui flore nondum nato mofchum olchat) floret fulio.

A. 2. Carduus polyacanthos Park, primus Ger. emac. Aculeofa Gazae Ad. & Polyacantha Tab. ex fententia Fohnsoni. Carduus caule crispo J. B. Chiffle upon thiffle.

Radice nicitur fimplici, alba, pluribus fibris capillata. Caule furgit tricubitali, concavo, firiato minus craffo quâm pracedentis, plurimis alis (quinque) membranaceis, laciniatis & fijinofis fecundium longitudium producitis horrido, crebris folis veltico, ramolo ramis pralongis. In fummis caulibus & ramulis exidiunt fisers è foliculis plurimis in capitula congeftis compofiti, pediculis mullis caulibus & ramulis exidiunt fisers è foliculis plurimis in capitula congeftis compofiti, pediculis mullis caut brevibus donati Jacex vulg, florum ferè magnitudine. Florum calices fiquamoti funt fiquamis extantibus, & in pralongas fpinulas, molliores tamen & innocuas, exeuntibus. Color florum purpureus. Falia Cardui viarum divifură, atrovirentia, laciniata fpinulis circa margines minacia, virdiora quama Cardui palufiris; fpinula minores & breviores, neu în illo purpureze. Folia in caule non ità crebra, rami majores & longiores multò, capitula tantillo majora; Flores odoratiores: Somia tufica

In aggeribus folfarum ad fepes & inter vepres plerunque provenit.

Locus.

A. 3. Carduus polyacanibos fecundus Gor. cmac. Polyacanibos Theophrafti Ludg. Carduus fpimofilimus capitulis minoribus P. B. Weitec Thitlie with finali flowers. Carduus
Acanibodes I. B.

Hujus caulės pari cum priore altitudine aflurgunt, graciliores tamen funt, paucioribus & rectioribus ramis brachiati, alis membranaceis, plurinim quatuor, latoribus quam in illo, rarioribus fipinis, (longioribus tamen ullis) armatis, pinnati. Capitula longiulcula funt, mulco tamen quàm illius minora, extremis ramorum plura fimul congefta, nec pediculis diffinêta, quæ vix unquam aperiuntur, ant floculos fiuo framineos explicant, fed duntaxat ecorundem apices oftendunt, diluter rubentes. Folia huic ad radicem primò erumpentia latiufcula funt, cardui lactei ferè formà, nifiquod paulò angultiora, & per ambitum magis ipinofa. Color totius plantæ, rum caulis tum foliorum, cinereus aut albicans feu canus.

In aggeribus fossarum & locis ruderatis, priore tamen minus frequens.

Locus.

Addic J. Bauhinus, (qui plantam hanc accurate describit) folia cano tomento obfita esse, potifismum inferius: superne enim (inquit) pravalet viror, inter candorem tomenti interlucens.

A. 4 Cardum palufris C. B. Park. polyacanthos 3. Ger. emac. March Chiftle. An Ono-pyros alter Lugd.

Humanam alcitudinem equat & non rarò fuperat, redue fimplici, pluribus fibris albis cincà & velur comofa. Caulir teres firiatus, rec'his rigidus, folis creberrimus nullo aut alterno ordine pofitis aò imo ad fummum ufque convellitus, & membranis pluribus fpinofis fecundum longitudinem excurrentibus crifpus, pilis longiulculis hirituus, lolidus, ramoltus, ramulis ex alis foliorum pracipue propé fummum caulem excuntibus. Folia pro plante modo exigua, angulta, profunde laciniata, laciniis in fpinas acutas excuntibus, purpura(centa, ut & caulis, averla posifimnum parte, fecundum coftam hiritua. Capitula in fummus caulibus & ramulis plurinus, parva, fiquamio faquamis non extantibus fed arc'èc junc'its & apprellis, in fpinulas breves vix confipicuas definentibus, purpurafecenta, ad tachum gluntola. Fleras purpura'e plurimis fioclatis ard'è fitjaris aggregati, flylo in fingulis, floficulis]è theca obscuribs purpurae extante pallidore Capitula pediculis admodum brevibus aut nullis innituntur. Odor florum valde remifius & langidus. Semma pappo involutum, album, exiguum. Nullibi apud nos quam in paluftribus & praris aut pascuis humidis oritur adeóque altitudine fita & loco natali ab allis omnibus Cardus dignosci & diftingui poteft. Descriptiones quæ occurrunt Carduorum apud plerosque Bocanicos breves funt & obscurza nimum, ut sufipicer pios Cardusorum speces non rec'e diffunsifie aut probe intellexisse. Floris color in hae s'specie non rara' variat, & ratione foli, ut puto, in album degenerat.

* 5. Carduus pratensis polycephalos angustifolius C. B.

C. B. proa

Radiem habet lignofam, fibrofam: canlem cubito altiovem, rotundum, firiatum, fipinis carenem, cujus fumunitas in plures femipalmares ramulos, & hi quandoque in breviores dividitur. Falia funt pauca angulta & brevia, fipinis oblongis armara: capnula plura, parva, quibus minima fibjiciuntur, exiguis fipinulis practica, & for faccas fimilis, ex feaminibus purpuralcontibus composittus infidet, qui fimiliter in lanuginem abit.

In pratis Michelfeldenfibus frequens occurrit.

Locus.

* Carlina polycephalos alba C. B.

Ad bicubicalem altitudinem excrefcit, cujus folia superiora candida sunt. Apud Helvetios in patems provenit. Hxc C. Bauhinus in Pinace. Nobis incognitus est.

Losus.

Vires

A. 6. Carlina acaulos minore purpureo flore C. B. Carl. acaulis minor purp. flore Ger. emac.

Carl. ac. Septentricnalium Park. Chamaeleon exiguus Tragi J. B. Duart Carline

Folia in orbem per terram spargic Carline, profunde laciniata, hirsuta, atrovirentia, aculeis horrida: inter qua au nullo aut brevi caule unciali vel sescunciali, hirsuto insidentia enascuntur carida; inter que aut milio au toute came uncan ver leicunes, influe intendinal ciracunity se-ptuda oblonga in glands forman, minora quam Carlina; quarrola, nec ullis fipins armata; è quibus jfores emicant purpure. Radix minimi digiti craffitudine, longa, fibris aliquot craffitudin-lis donata oblique agitur, colore fubrubente, præfertem intriniecus, fapore aliquantium aromatico.

In montolis & ficcioribus petrosífque locis non infrequens est. Sufpicatur J. Bauhinus hoc genus Cardui effe quod Monachi in Mesuem Coronam fratrum appellant, quia caput magnum stat tanquam Pater seu Abbas, Capitula verò, tanquam filii eius & fratres, in modum coronæ Patrem circumstant.

* 7. Hacub sive Silybum quibusdam J. B.

Rauwolf.

Primo vere asparagos protrudit, quos incolas secant, nostratiúmque in modum coquunt ac co-medunt. Tota planta Carlina nostrati apprime similis est, major tamen es, altiorémque erigit scapum, cui in summo capitula insident spinosa, ex quibus stosculi emicant rubelli.

Circa Halepum locis præsertim aridis asperis provenit.

Circa Halepini fotes praefettul a rols algeris proventi.
Radix infula potaque naufeam parit ac vonitum, ventriculóque inappetentiam imprimit.
Còm plantam hane Rauwolfius Carlina fimillimam dicat, floréfque rubellos ei attribuat, nefcio
ubi eam commodis difponerem, quàm hoc in loco poft Carlinam acaulon dictam. Si Carlina
fylveltri aut humili fimilis fit, & florem habet barbulis planis culpidatis circundatum alterius loci

A. 8. Carduus vulgatissimus viarum Ger. ceanothos, sive viarum & vinearum repens falio Sonchi C. B. serpens levicaulis J. B. Common may. Chiffle, of rather creeping Chiffle.

Radice albente, fibras obiter emittente sub terra reptat, & immensum se propagat; caules subinde emittens cubitales & felquiucibitales, teretes, firtanci, prope terram hiritutos, & fijinulis non-nulis practitos, non tamen, ur in pracedentibus, membranis fipinofis per totam longitudinem ala-tos, medullă farctos, crebris foliis veltitos. Folia atteml acciniata funt, & per margines finuata feu undulata, & fipinofa, fuperne obfcurius viridia & fiplendentia, inferne pallidiora. Summos caules, informata, expinora inperior occurring the control of the control occurring the control à flosculis densè stipatis, pallidè purpurascentibus compositi. Semina parva, susca autobscurè olivacea. Floris color in hac specie non rarò variat. Caulis pars superior in corpus quoddam crassum ovalis ferè figuræ excrescit nonnunquam, insecti cujusdam matricem

Carduus hic in arvis nimis frequens, nec rarus in incultis & fecus vias; profunde sub terra repit.

unde & difficulter admodum extirpatur.

Hanc freciem C. B. bis térve ponit sub diversis titulis; 1. sub titulo superius posito; 2. sub titulo Cardui in avena provenientis, ut ex synonymis patet; 3. sub tit. Cardui spinosiffimi capit.

Cincres omnium optimi & firmiffimi pro vitris conflandis funt quæ è Carduo viarum vulgatissimo fiunt [in Anglia intellige] quamvis & alii Cardui quicunque huic usui satis commodè gammin nunt 1 in Angua intemige J quamvis ex am Carom quicunque nue unu iaris commode inferviunt: Caroluis bontate proximi funt Lupulorum cauliculi tortiles floribus decerptis. Horum duorum unitiras noviter inventa & obfervata eft. Videntur autem plantat fpinolæ & aculeatæ optimum & copiolissimum in suo genere omnium salem præbere. D. Merret observat. in Anton. Neri de Arte Vitraria. Hac habui à D. Tancred. Robinson.

CAP. V.

De Carduis foliorum laciniis extremis in longos mucrones productis, seu lanceatis.

A. I. Carduns lanceatus Ger. lanceatus latifolius C. B. lanceatus latifolius sive major Park. lanceolatus five Sylvestris Dodonæi J. B. Spear Chiffle.

Aule furgit bicubitali & altiore, tereti, pollicem crasso, intus concavo, hirsuto, membranis aliquot secundum longitudinem productis, spinosis, sagitta ferè in modum alato, soliis crebris alternation politis vestito. Folia autem quam præcedentium majora funt, in profundas lacinias dvida, extremis in ficiala prafonga hafte cufpidi fimilia definentibus, fingulis infuper lacinis mucronatis & in fipinas acutas exeuntibus. Ex alis foliorum egredumtur ramuli, in quibus ut & in fummo caule exittunt capitula plura grandia, luglandis fere magnitudine, & oblonga, è collonga, è c las acutas, mitiores tamen, definentibus. Flores magni, purpurei, è flosculis dense flipatis compositi, odore nullo aut valdė languido. Semen oblongum nitidum, pappo involutum. J. Bauhinus folia palmum unum aut duos longa, infra fupraque hirfuta, fed denfiore candidioréque lanugine inferius donata ei ascribit.

In incultis & ad sepes ubique ferè provenit.

Lib. VII.

2. Carduus lanceolatus ferocior J. B. White flowered fiercer Spear-thiffle.

Calidarum hic regionum est, Gallie Narbonensis & similium. Folia ea ipsa ferè divisura qua lanceolatus nobis dictus, fed multo rigidiora ac penitus adversa parte atque per ambitum spinulis densè oblita: aversa verò qua nervus rigidus seu costa in supremam spinam fatiscens, lanugine quadam oblita sunt, sed modica. Caulis etiam crassior est, firmiorque sicut Cardui capite tomentofo. At que in summo sunt capita, terna plus minus, que & ipia lanceolata capitbus majora funt, minora quam in prædicto tomentoso capite, ità spunarum obseptu horrent, ut tutò eas ac temere contrectare non fit.

Primò hunc invenimus propè Fontem quem vocant ardentem, à Gratianopoli duabus circiter leu-Locue. cis; deinde itinere ab Aurantia ad Nemaulum; tandem propè montem S. Lupi, tribus circiter leucis Monspelio distantem. Est autem ei flos colore albus, & major quam lanceolato vulgari.

Carduus lanceolatus parvus J. B. à superiore non aliter differt, quam quòd omnibus partibus minor fir, non tamen ità ferox.

A. 3. Carduus tomentosus, Corona fratrum dietus Park. ejusdémque Carduus tomentosus Anglicus. Card. capite tomentoso J. B. Car. eriocephalus Ger. emac. ejusdémque Card globosus capitulo latiore. Card. capite rotundo tomentoso C. B. ejusdémque Carduus tomentofus capitulo majore. Moolly headed Chiffle.

Tomentoso, striato caule, crebrisque ramis stipato ad duos aut tres quatuórve cubitos assurgit, nomentoro, intaco caute, creeninque rams ripato au mos aut tres quantore cuoise alungit, qui licet non life finnolus, vix manu poteff attingi proper foliorum aculcos. Folia cubitum longa, tomento villofo inferius incana, fuperius attovirentia & Echii modo afpera, ex pluribus folis minoribus, quae ex certis intervallis quaterna, utrinque fc. bina altero antrofum, altero retrorfum ponoribus, que ex certs intervaius quaterin, utimize re oma entre alteviar alet, latum, fquamis fric conflata, finis longis, rigidis, acutis minacia. Caput pugillari lapidi acquale, latum, fquamis parvis, longis & (pinis parum mordacibus denififfuna lanugine untertexcis. Flos ex ejus furmno e-micat, conflans multis framinibus, & diverfis coloribus, qualibus Hyacuthus Fuchful maximus, vio-laceus & corruleus: apices involventur vaginulà albà, que fiu albedine pulchrè hunc florem ornat; hanc vaginulam alia circundar purpurea in quinque apieces [redtùis lacinais] divida. Sub floribus caro alba grati & aromatici (aports. Semen lubricum, cineraceum firiatum, oblongum, modice compreffum, dulee, tomenco implicitum. Radix craffa guftu non ingrato, fed aromatici quali etiam caulis & follorum, fi excipias medullam albam ficcam & infipidam. Ubi capita excinduntario.

tur appareat lacteus tuccus.

In montofis & interdum ctiam campeftribus fed rariùs occurrit: ut v. g. propè Madingley vicum Leeni,
Cantabrigià non longé, itémque circa Childerley, Kingfon, &c. in codem Cantabrigiè comutatu.
Lobelius duplici icone & titulo hugus planta in Leon. Plant, propositis, alterat malà Adv. titulo
Cardai intennis fi Auterfairem, altera mellore, titulo, Cardai intennis f. Comna fristram herbarinum,
Botanicos nostros decipit, ità ut ex una planta duas facerent. Mala icon Advarfariorum poterat
centit i finguit I Bauliuru i vina debabri. omitti (inquit J. Bauhinus) imò debebat.

Hujus capitula antequam flores erumpunt aqua decoquunt nonnulli, cumque butyro & pipere U/m. condita Cinararum in modum mensis secundis adjiciunt & in deliciis habent.

CAP. VI.

De Carduis nonnullis ambiguis & incerte positionis.

Nopyxos alter Lugd. Hunc C. Bauhinus Cardui spinosissimi IV. speciem facit, titulo Cardui spinossimi capituli parum acaleta i pinonimin 17. specient iacis, titulo Cardui spinossimi capituli parum acaletais: J Bauhinns dubirat annon fit Carduus vi-arum vulgarilimus. Ego mallem J. Bauhino assentiri qu'am studiosis crucem figere, & Entia fine necessitate multiplicare.

- 2. Carduns Chondrilloides Dalechampii Lugd. &
- 3. Carduus arzophyllos Dalechampii ejusdem, cum nec nobis cogniti sint, nec alii cuiquam post eum Botanico (quod scimus) descripti aut etiam vili, eorum descriptiones omisimus, quas qui defiderat, Historiam Lugdunensem adeat.

CAP.

Toren.

Locus

CAP. VII.

HISTORIA PLANTARUM.

De Carduis leucographis seu lacteis lineis notatis.

A. I. Carduus Maria Ger. Maria vulgaris Park. Marianus, sive lasteis maculis notatus I. B. Card, albis maculis notatus vulgaris Park. Common Wills Thiffic 02 Ladice This

B. Mdulato macularum lactearum virescentiúmque discursu variata folia, lata longáque confineiuntur, finuata & savis aculeis horrentia, mitida, glabra. Caulii digitalis, striatus, laipicuntur, inntata di terva scuteis norrenta, intuta giaora. Cauta tagicatis, tiriattis, la-nuigno villofa incanus, duos aut tres cubitos altus, in ramos dividitur plures. Echini in-tractabiles, rigidiffunis acutffinifque finis armati, Scolymi mediocris magnitudine, callosf (qua-marum cartilagine, dulci, vefect, forum purpurafentium framina explicant, quibus fonen fuccedir Carthanii. Radix longa & craffa, elculenta.

Ad agrorum margines, & in aggeribus foffarum non rarò occurrit. Eildem viribus dotatus effe creditur quibus Carduus benedictus. Nobis culinaris potiùs quàm medicinalis videtur. Decoctum ejus datur utiliter ad jecinoris & viscerum infarctus & remorantes uri-

dicinalis vicetur. De Coccam ejas catar cumer au pennora ex incentir intarcias e reinforantes un-nas: quare confere Eydropost, icherios & replanticis. Math.

Aqua è follis defiliata laterum morbo medeur. Trag. extrinlecus praccipui usás cfi in phagede-nis, nomis & ulceribus erodentibus, fi literatunia probe humechentur aquá illá, & ulceribus impo-

Semen in emulfionibus crebri est usus. Schrod.

Semen moderatè calidum esse & tenuium partium citra omne dubium pronunciamus; cuius infignis est usus in pleuritide & laterum punctionibus: remiscetur autem plerunque alis seminibus ex quibus emulfiones fiunt.

Folia tenera demotis aculeis non incommodè oleribus adduntur. Apud nos in Anglia frequenter in hortis feritur ad acetaria & ufus culinæ.

2. Carduus leucographus hirsutus capitulo minore Moris. Mariæ hirsutus non maculatus n. d. P. B.

Folia edit longiora & angustiora, obscurè maculata; secundo ab exortu anno caulem emitrit bipedalem aut tripedalem, in cujus cymis nafcuntur capita minora, purpureos ferentia tubulos feu fores; quibus fatifentibus fuccedunt femina rotunda, craffa & folida. Semine perfecto planta radi-

A. 2. Carduus Mariæ non maculatus.

Non alia in re à vulgari Carduo Mariæ differt quam quod folia edat maculis deftituta. Hanc plantam milu oftendit D. George Horfnell circa Clarkenwell propè Londinum.

4. Silybum majus annum Park. Carduus lacteus peregrinus major, semine fusco. Che greater outlandish Wilkethistle with brown sech.

L'arte.

Unico affurgit caule, bicubitali aut altiore, tereti, foliis vestito quàm Cardui Marie vulgaris minoribus, lincis lacteis paucioribus notatis, ad margines lacinatas, spinis ratioribus cincitis. Caulis
inferitis paucos vel nullos emitti è lateribus ramulos, verum suman parte, in fastigio & surculis
è supremis articulis exeuntibus, tria quatuorve capitula sultimet spinosa, que un sorre aperiunt purpureos, stamineos, quibus succedunt semina majuscula, fusca, in medio pappo latitantia. Radix longa, maturo tamen femine exarefeit & interit.

In Sicilia & Melita infulis sponte & copiosè provenit. Ex semine Londino misso nobis olim Cantabrigiæ fuccrevit & floruit.

* 5. Carduus Iasteus peregrinus Camerarii J.B. albis maculis notatus exoticus C. B. Silybum minus Baticum Park. The finall Spanish Hills.

Folia inferiora, que à radice primò exeunt, latiuscula funt, nec altè ad margines incisa, pallidè ation interiori, que a rauce prime exemi, semicula tunt, nec are ac margines incita, paline virida, lituris & lineis albis tenuioribus minoribifique notata, pediculai solongis pradici; que verò caulem veftiunt inferiora, nonnihi longiora funt, versus extremum latiora, ad bafin angulfiora, caulem amplechentia, ad margines paulo altis incita, & (pinulis acutis munita; fuperioribus folis paulatin adhue profundiùs fectis, & minoribus fummis caulibus infident capitula parva, è quorum meditullio erumpunt fosculi aretè stipati, purpurascentes; quibus delapsis succedunt semina para va, alba, pappo involuta, qui ob gummi quoddam albicans, pellucidum, è capitulo exudans, adeò tenacuter eis adharescit, ut difficulter admodum divelli & separari possint, præsertim postquam semina maturucrint, & gummi Solis calore concreverit. Radix parva, lignofa, annua.

Hoc genus ut & fuperius Parkinfono fuccrevit exfemine Hilpania delato per Gulielmum Boeli-

Dubitat C. Bauhinus apud Matthiolum, an hac planta fit Agavanus Creticus Ho.: Belli, de quo

6. Carduus galastites J. B. Spina alba altera Matthioli, & alibi, Leucacantha Monspeliensium Dalechampii Lugd. J. Bauhinus his Wilk thiftle.

Radice nititur fatis tenui & fimplici; caulem tollens interdum fimplicem, interdum ramofum, cubitalem, ftriatum, cano villo pubescentem, membranis spinosis pinnatum, cujus summum in surculos aliquot facessit, capita sustinentes Avellana magnitudinis, squarrosa, quorum singulæ squamæ in aliquot raceint, capita luttinentes Avenatae insginatumins, squartous, quantum institute de longam actuat, invalidam finam definiure: hine flores emicant purpurer, gratie lue polt multos annos tenacifiimi. Somos pappo appendiur, oblongum, lubicum, candidum, amarum. Cererium folia palmo longiora, mitjus aculetara, profundis crebrifque lacimis divita, imá parea abidá langine donata, fuperná virefcunt, fortuitis maculis ladess refperfa.

Hog genus Cardul J. Bauthino delérieptum, in Sicilia & Melita infilis, ínque Italia propè pha-Loca.

rum Genuensem, necnon circa Monspelium in locis ruderatis & incultis observavimus.

Carterùm Leucacantham Monspeliensium Lugd. C. Bauhinus Cardui tomentosi capitulo latiore IV. speciem facit, titulo Cardui tomentosi capitulis echinatis, minùs apté.

CAP. VIII.

De Carduis foliis tomentosis seu incanis.

A. 1. Acanthium vulgare Park, album Ger. Spina alba filvestris Fuchsio J. B. Spina alba latifolia tomentola (jeveftris C. B. Common Cotton Chiffle.

B. "Res quatuórve cubitos altum profert eaulem, firiatum, concavum, tomentoſum, cui membrans per longum adnatæ, valdē finnoſæ, finutaæ, albicante villo obdacêz, altiis extantes; quibus continuantur fiela feſquipalmaria & dodrantalia, lata, non admodum profuntes; quibus continuantur fiela feſquipalmaria & dodrantalia, lata, non admodum profuntes; quibus continuantur fiela feſquipalmaria & dodrantalia, lata. tes; quibus continuantur faita teiquipalmarta & dodrantatia, lata, non adinodum profunde incifa, tinuaca, circa margines fipinulis horrentia, fimiliter utrinque villofa & canadida. Capita fiummos caules & ramulos terminant ferè fingularia, grandia, plana & in latum expanfa, fiquamo-fa, fiquamos in fipicula longa acuta & rigida, à capite extantia productis. Spina autemin capitulis & foliis fulva. Flores purpurei, è plurimis foliculis aggefits compositi; femme cum pappis fequente Cnici, minore, verticolore, amaricante & acri. Radix tenera, alba, fubdulcis in adolescente planatical de la contrata de la ta, quæ qualitates per ælfatem mutantur.

Perit postquam semen maturuit altero à satione anno.

In aggeribus fossarum, ad sepes & in incultis non raro occurrit.

Locus.

2. Acanthium Illyricum Park. Illyricum parpureum Get. Spina tomentosa altera spinosior C. B. Car-duus quibusdam dictus Acanthium Illyricum, aliis verò Onopordon J. B. Che moze pzichip

onne Lego neque iponcaneum, neque cuicumi cante autuorins viut in ramorum, quos crebros ha-bet, extremo fiores gerit purpurantes jam dicki Cardui, ex echino etiam fimili.

Miror Boranicos ex Illyrico hanc plantam arcelfere, cum non in Italia tantum & Sicilia, fed e-Lecutiam in Gallia Narbonenti fatis frequens fit; speciatim circa Auriacum five Orangiam urbeculam

copiosam observasse memini.

2. Acanthio Illyrico accedens capitulis minoribus flexuosis Moris.

Illyrico adeò accedir ut nifi propiùs intuenti non animadvertatur differentia. Caules emittit paucioribus spinis armatos. Capita habet minora, quasíque cernua & flexuosa.

4. Acanthium Lustranicum Hort, Blæf. Lustranicum altissimum Hort, Reg. Paris. The tallest Cotton thiffle of Portugal.

Acanthio vulgari non admodum diffimile est, verum procesius multo, ut quod ad hastæ serè altitudinem interdum attollatur: Folia ei magis incana, albidiora, denfioréque lanugine obducta: Capita minora quam tanta plante magnitudo & statura promittere videatur.

Carduum hune Cantabrigia olim in hortulo nostro aluimus, è semine Londino accepto ortum.

CAP. IX.

HISTORIA PLANTARUM.

De Carduis quibusdam exoticis singularibus & sui generis,

* I. Acanus Theophrasti Park. Agavanus Cretensium forte Acanus Theophrasti Honor, Belli Foil. 5. ad Clufium

Relles

D'Lanta est spinosa, folsa habens aliquantulum lata & spinosa; Caules bicubitales aut tricubitales, in quibus cepitula Echini æmula è foliorum que caulem ambiunt cavis, ut & coxtremo_caule exeunt; in quibus fores obsoletes purpura, deinde femen rotundum, aliquantulum compressum, Cannabis semen colore amulans.

Vulgaris est notitiæ in Creta, & antequam in caulem abeat comeditur.

Hanc stirpem Acanon Veteribus dictam fuisse judicat Bellus, (à qua reliqua spinarum genera Acanacea nuncupata) conjecturis non despiciendis fretus, quas apud ipsum vide.

* 2. Carduus spinosissimus sphærocephalus rigidis aculeis armatus C. B. spinosissimus sphæroceph. Cardui Arabici nomine missus Park.

Hujus femen C. Bauhino excrevit caule crispo cubitum superante, foliis latis, longitudine palmum excedentibus, per caulem rarioribus: Capite est rotundo, superne acquali, spinis longis atrocitor pungentibus armato; stare albo, odorato: in cujus lanuginoso capitulo semen continetur striatum. & transversim canaliculatum Caucalidis Hispanica ferè modo, sed rudius & crassius. Hortis facilè

Radix Chamæleontis nigri cum æquali pondere Piperis & ceræ dentes vacillantes confirmat & dolores aufert. Ex Observationibus Marcelli Cumani à G. Hier. Velschio editis excerpsit & trans-

* 3. Chamaleon niger Dioscoridis Marantha J. B. niger verus Park. niger umbellatus slore caru-leo hyacinthino C. B. Chamaleon niger Ger. The true black Chameleon This

Maranta. Huic umbella est spinola, tam grata aspectu cùm sforet, ut nihil pulchrius videri possit. Est enim umbella loculis sive siliquis oblongis, denssifitanis acutarum spinarum circumseptis plena, in quibus sforet purpurei, oblongis, intius candidi, tenues, Hyacinthi emult sipereminent: sed illa siliqua spinosa semen occludit Cnico simile adhuc virentibus in ca sforibus, quod tandem illis decidentibus maturescie. Folia vario colore maculis inspersa. Caustem habet purpureum dotarnati altutudire, radicem fusicam sorts, incua radices Aristolochie songe colore, acque inter milica multi vis unam atque alteram vidimus, quæ non fit carnofa, quanquam Diofc interdum exefam effe tradit. Acerrimi gustús est, sed commanducari oporter.

Hujus umbellata coma in aliis candicans, aliis ad coeruleum inclinans, aliis virescens reperitur, antequam flores dehiscere incipiant, folia quoque rubescentia, ficut & caules in nonnullis

plantis.

In Apulia finitimis ac multis aliis locis, in campestribus & ficcis Chamaleonem suum nigrum maxima ubertate provenientem fapius collegit Marantha. Columna quoque ibidem provenire eum attestatur. Bellonius in Gracia invenit, déque eo hanc Historiam narrat. Cum Chamaleonis nigri radices apud pagum quendam in infula Lemno, Livado chorio nuncupatum, erui curaremus, plurimi Graci & Turca spectatum venerant quid ageremus: eas verò fruftulatim sechas filo trajiciehamus, ur faciliù sersicari possen. Turca in en engotio occupatos nos videntes, similirer radices tractare & secare volucrunt. At cum sumus esse extra se sono sudore maderent, quicunque eam radicem manibus tractaverant, sudorémque absterserant, aut faciem digitis scaloserant, tantam pruriginem in locis quos attigerant postea senserunt, ut aduri viderentur, in tantum ut nec squille nec Urtica ulla centesima parte ità adurerent ; prurigo tamen non adeò celeriter se pro-dit. Post unam vel alteram horam singuli variis faciei locis cutim inflammatam habere coepinus, ut tota sanguinea videretur: atque quò magis eam confricabamus, tantò major excitabatur pruri-go. Fonti assidentes sub Platano pro ludo habuimus initio, & risimus: at illi plurimùm indignatı funt, & nifi afleveraffemus nos nunquam expertos tali virtute eam plantam pollere, haud dubic malè nos mulctaffent. Attamen nostra excusatio fuit ab illis faciliùs accepta, cum eodem incommodo nos affectos conspicerent.

Ex his (inquit J. B.) apparer, quòd ex inflituto mulierculæ apud Marantham faciant, que radicis fucco pectines inficiunt ad puerorum pediculos enecandos.

4. Polyacantlus

4. Polyacanthus Cafabone Acarne fimilis J.B. An Acarna Theophrafti Ger? Theoph. Anguillare Lob? Ac. major caule non foliofo C. B. Park? The Supposed true fifth thistic of Theophrastus.

315

Pulcher est Cardius, bicubitalis circiter, per cujus caulem rotundum, album, lavem, ramòsque folia dodrantalia ac etiam longiora, unciali latitudine, acuminata, superne ex atro virore splendentia, infernè tomento candicame obsita, denso, presso, nec nifi scalpello, aut alia ejulmodi retentes radere confpicuo, aquabili marginum circumferiptione, nifi prohibeant fpinulæ flavefeentes, mordaces, que ex intervallis bine, terne aut quaterne, rariùs fingulares, in quas nervi defites, inotaces, que ex intervain since terile au trutetriae, rints inigiates, in quas rows definition, que de descripción de la constitución de la

Ferrantes Imperatus florem azureum ei attribuit. Lobelius Acarnam Theoph. Anguillara, quam Valerandus Doureus Justinopoli Illyria detulit sie describit. Flaventibus aculeis horridus est, virentibus finuatis folis, aversa parte tomento incanis uti tota planta. Plures fundit sesquicubitales caules, floribus lutcolis, femme Cnici fed minore in fquamofo & fpinis horrido capitulo.

Si Lobelius Acarnam fuam rectè describit, folin sauarin, soribus luteolis, oporter omnino ut ab Acarna Thooph. Imper. que eadem est descriptes, specie differat. Ego verò Lobelio non multim sido, qui folic interdam vel est memorias, vel ex conjectura plantas describere.

5. Acarna flore lutco J. B. Acarna Valerandi altera Lob. ejustémque Pyenocemos Cretæ Salonenfis, ut juspicatur uterque Baubinus. Acarna bumilis caule foliofo C. B. Park. Acarna Valerands Dourez Ger. emac. ejusldemque Pyenocomos: qui tamen cum Baubino fentit eandem effe plantam. The low fift thiffle with winged fallis.

Radicem demittit sesquipalmarem, crassinsculam, albam, fibras raras è lateribus producentem; quæ circa caput grandescit, coliculos emittens plures, patulos, per terram sparsos, duarum triúmve aut etiam quatuor ferè unciarum, varie divarieatos, lanugine alba tectos, membranaceis appendicibus numerofis, fpinofisque secundum longitudinem alatos. Folia creberrima extremis potulimum ramulis, units aut diarum uncia-um, non toram femunciam larga photocoriam ponaman ramulis, units aut diarum uncia-um, non toram femunciam larg, incana langune urrinque pu-belcentia, nonnibil finuata, non tantium infelfo mucrone luteo, ngido, longo inmacia, icil & pari feritate fijinas è margimbus jaculantia. Capita oblonga occultant denfa foliorum phalanges, lanuginofis squamis imbricata, ex pappo candicante pendente semine oblongo, Cnico simili, multo minori, minus candido & ftriis nigricantibus variegato.

Lobelius flores ei Cardui benedicti amulos, minores, Senecionis majores, attribuit. J. Bauhinus è planta à Valerando Dourez uniffa, & (ut puto) ficca descripfit nec florum coloris meminit;

Lobelius caulem dodrantalem & interdum cubitalem effe scribit.

Doenis Catterin und antaciente interestant concentin ete celorie.

Reperitur in Illyria, & copiosi in infilla di Lefeno, Anguil. Lobelius Picnocomon fuam invenit Locus. in Greta Salomnifi prope diversorium S. Martini. Ego facili inducor ut credam Picnocomon Creta Salomnifi prope diversorium S. Martini. Ego facili inducor ut credam Picnocomon Creta Salonenfis Lob. Acartana Valerandi aleram ejuleno, & Chamaelconem Salmanticenfem Cluffi, unam & eandem specie celie plantam; Obstat quod Lobelius flores luccos Picnocomo suo attribuat, cum Chamaleonis illus Clufii flores purpurafcant. Verum potuit Lobelius forte memoria nimium filus, aut plantam cum jam defloruerat colligens, in florum colore errare. Forte etiam floris color pro divertitate loci variat; quod tamen non credo, cum iltiufmodi varietatis in floribus vix detur exemplum, in eadem specie sci, lutei & purpurei.

Acarna major caule foliofo C.B. Park. Acarna fimilis flore purpurco, Chamaleon Salmanti-censis Clussis J.B. Cham. nig. Salmanticensis Gov.

Ex Acanaceorum genere est hac planta. Caulem pedalem habet, interdum etiam cibitalem, multis alis five ramis concavum, striatum & quati evadas, durum tamen & firmum: folia numerofa, longa, angusta, candicantia, spinis horrida. Summis ramis umbella quadam, ex quinis aut fenis calyculis five capitellis spinosis constantes innascuntur, in quibes stos purpureus, dilutio, maturo semine subinde in pappum evanescit, reliquorum Acanaceorum more. Semen est Cnici sentnis forma ied minus, fons fubnigrum aut cinerci coloris, intus candidum delce. Radix nigra, dura, fi guftetur dulcis. Tota planta destrativa cft, & firmarum fpinarem vallo munita.

Agro Salmanticenfi frequens eff. Nos cam propè montem S. Lupi, non longè ab oppidulo Leess S. Lupian dicto, itemque juxta vias non procal oppidulo Vie in valle Frontmiana inveni-

Planta hac ortu, folio, torâque facie Acarna pracedenti admodum affinis est, & forte eadem, inquit Lobelius, cujus tententia & nos libenter fubicribimus.

* 7. Leo feron Ger. Acarnie affinis Leo feron J. B. Acarna minor caule non foliofo C. B. Acamin-caule non foliofosfive Leo & Cardius feron Park.

Hune totius Acanacei generis facile phoenicem, Leonem ferocem dixere nuperi à friculis & infe-Riffimis ipmis: nihil enim alınd è foliis alnus divilis & capitulorum exordus quam ipicula & veLocus.

Lactic

Tills.

pres, unciam & fescunciam longas videas. Cauliculus vix palmum æquat: flos Cnici sylvestris, pallidus, spinis & aculeis sevientibus, horridisque cinctus.

Planta rara & vix nota, nullius propterea usûs. Audit tamen Lobelius quibuídam aridis collibus Italia, ab Apennino non ità diffitis magno proventu glifcere. Hac omnia Lobelius, è cujus Observat. reliqui Botanici transcripterunt quicquid de co habent. At Lobelius quam vix notam scribit, descriptione sua non multò notiorem facit.

8. Carduncellus montis Lupi J. B. Eryngium montanum minimum, capitulo magno C.B. Carduus Eryngoides five Carduncellus montis Lupi Park.

Statim è radice fimplici complura nascuntur folia, duas uncias aut palmum longa, rigidula, in Statim e radice impilied compliant anchimat juris, mais mattes an palametrogen and lacinas findas, femunciales, longuicule diffantes divila, Cardin fiellari folis fimilia. Cadil plurimim nullis, aliquando selegupalmaris, pelin paucis minoribus vefitus, prevo l'anugine dibubritutis, copiu grande in cacumine gerit, unicum, oblongum, rigidis, nervolis, fipinofique folis obitum, quibus squamæ oblongæ & innocentes subsunt, pappum coercentes, quam flos purpureus mar-

In planitie propè montem Lupi, versus Meridiem copiosism observavit & collegit Cher-

Hujus alia seu species, seu varietas in horto Regio Paris, colitur Eryngii montani minimi mitioris

9. Carduus parvus J.B. Creticus minimus Park. Carlina sylvestris alia species Clus. cur. post. Acarna capitulis globofis C. B.

9. B. Pulchellus hic Carduus longiufculâ fed gracili, non fibrosâ radice nititur, à qua caulis exurgit plerunque fingularis, tenuis, palmaris & altior, in ramos dividus, per quos faliola uncialia, culmum lara, fipnulas per margines donata, hirtuia Capitulas extremis ramulorum harentia, inter reticulatos pinnatorum foliorum cancellos concluía, Cyani capitulis minora. Fedia ad radicem [multa,] angulta, oblonga, [per oras incifa & fipnola Flower [cerules] non multium fie aperiunt aut expandunt, quibus fuccedunt femina parva, alba, pappo incluía.

Circa Pascalla arcem Sicolia in palcuis flertiloribus eumi vivenimus; Boelius in Hifpania, in arvis. Capitula ramulis infidencia fupra medium quod cault furmo infidet, altivis atrolluntur, ut in Impa Plini; so omnia è multis angulfiffilmis foliolis utrinque longificulais fipnis armatis composita, e cupi inmibilito (u inquit Cluftus) existi flost flavus: Et revera nobis etiam flost (qui tamen jam chapitulis de la vive sidelestra, mane Pastichonus è quo Il Banhini deferizintonum fupolevimus (que

de floris colore nihit habes) coeruleum esse affirmat; cui potius fidendum quam Clusio qui ficcam duntaxat plantam in sportulis Guliclmi Boelii, inter plantas quas in Hispania legit, conspiciebat. Parkinfonus hunc bis ponit, 1. Sub titulo superius allato, 2. Sub titulo Acarna globosis capitulis.

10. Carduus minimus Alpin. exot. mibi non videtur à præcedenti differre, quamvis nec icon, nec descriptio (quam ideireo subjiciemus,) conveniant.

Alpin. Eligantiffima est planta, qux ab una radice longa, tenui, ad palmarem altitudinem assurgit, felixi longis, Olivaccis, Atractylidis similibus, sed munoribus est mollioribus, spinulis tamen armatis, caulibus vero multis, oblique exeuntibus, quorum qui libet utrinque duos surculos, sed interes, caulibus vero multis, oblique exeuntibus, quorum qui libet utrinque duos surculos, sed interes, caulibus vero multis, oblique exeuntibus, quorum qui libet utrinque duos surculos, sed interes care constituente de la constitución de la constitució ta, camions vero mituts, comque exeuntions quorum qui moet utilique quos incuttos les ina-quali intervallo è caule exeuntes habet, in quorum medio calyx echimitivo brevi pediculo, cateris major, Atractylis echino non minor, exterius fipinulis multis numero, plerunque tredecim, te-nuiffimis, per longum ipfum calycem veftientibus armatus; tantóque artificio is fipinulis tenuiffimis reticuli modo à natura elaboratis, ut vix aurifex peritiffimus id opus efficere potuisset. Hic numis rencui mono a natura etatorats, ut vix auties, perturbilis no spis efficies potulites. He echinatus calify filo beris pediculo inharer, cum tribus foliolis oblongs [quinque appinxi in icone] olivaceis, fininulis armatis, ferè ftellar modo actis : finguli vero alti cauliculi in apice ferunt coldem calyces fininolos, fed illo qui in medio piorum fit minores, qui omnes inharent furculis, ceu fits pediculis è caule exeuntolus, fed calyx in medio corum qui fit, breviori longè pediculo inharet quam utrinque politi. Calyces verò dehicentes fluerm parvum, qui nunquam late dehiscit Atractylis modo, proferunt, cœruleum, qui semina producit in pappo, parva, alba, suis sta-

minibus inharrentia, uti in Atractylide, quæ calycibus late dehiscentibus in aere evolant.
Calyces echinatos, nondum dehiscentes, teneros & dulces Cretenses, apud quos nascitur, avidiffime comedunt, inquiuntque non fegniter Venerem excitare.

CAP. X.

De Carduo stellato.

CArduos fiellatos voco plantas capitatas, capitulorum fiquamis in aculeos rectos, oblongos & plenunque rigidos excuntibus: folis non fipmofis.

A. 1. Carduus stellatus Gor. Dod. stellatus sive Calcitrapa J. B. stellatus soliis Papaveris erratici C. B. fellatus five Calcitrapa vulgaris Park. Common Star thiffle.

Cubitum & sesquicubitum altus est caulis angulosus, subhirsutus, alis multis concavus. Folia sa-Cupitum et requiecuorum atuts ett canna anguorus, tuominuus, aus mutus contavus, condita-tis molila, pedem aliquando longa, aliquantum incana, profunde in lacinias inconditas difecta-Capitula extremis harent ramulis, glabra, Cyani capitulis aqualia, fingulis iquamis in unciales & fefcunciales, rigidas mordaces, rectà foràs numantes ipinas definentibus, utradiatam ffellam imutarecurrences, regions informaces, recar forces manages puras contentions, urrantami recum militari videramur. Florum Ramina purpurea, rarius alba. Seema lubricum, parvum, oblongum. Radis digium vel magis craffa, mollis, fuccofa, nervum habens, ut aliz radices, durinfeulum, colore aldigum vel magis craffa, mollis, fuccofa, nervum habens, ut aliz radices, durinfeulum, colore albescens, longa pedem, Raphano fimilis Columna.

peicens, 1018/2 peacein, Augusto minus Commuse. Juxta vias publicas, circa oppida & pagos, inque incultis & fterilioribus non in Anglia tantùm fed & exteris regionibus frequens eft.

Apud nos non affurgir in altitudinem, fed frequentibus ramis in latitudinem diffunditur. In aqua hujus ftillatitia albas rofas vel fungum Sambucinum, vel contra flores Calcitrapæ in aqua Rosarum albarum macerare, & applicare palpebris cataplasmatis instar sum solitus, & quidem optimo cum fuccessu. Sim. Pauli.

* 2. Carduus stellatus latifolius caulescens C. B. stellatus latifolius Park.

Felia huic latiora & breviora quam pracedenti, minus profunde ad margines fecta, paucis acti-leis hie illic ad angulos fitis. Caulis fere fimplex nec multum divifus, pauciorbus ramulis, folis confimilibus oblitus, quos terminant conjunido parva, rice intatum turius, patacorios samus, roma confimilibus oblitus, quos terminant copitule parva, rotunda, crafla, abba aculest crebris munita, pluribus fimul [leptem plerunque una] in ftella formam difoofitis, quorum medius longifitmus, reliqui utrinque breviores. E medio capite exeunt purpurea filamenta, ut in reliquis Carduis. Radix

Planta hac ad Jaceas capitulo ípinolo potius referenda videtur quam ad Carduos ftellatos : verúm quoniam mihi incognita eft loco movendam non duxi.

3. Cardaus folfitialis mitior Apulus Col. An Card, fiellatus luteus foliis Cyani C. B? folfitialis Ger? folfitialis Dodonas Park? S. Barnaby's Thinte.

Exadice parva, pulla, dulci, ac gravi fapore & odore Calcitrapa diclar, lignofaque folia emit-tit in orbem difpolita, parum è cerra elata, lemipedali longitudine aut majore, diviluris acqualibus, raris, finnofis, Hieracii Apuli magno capite modo, in rotundos & pares ferè lobos quinos divila, alba, taris, inmons, friences Apart magno capite motio, in fortunos expares fere most quantos trains, analó, atque brevi hirfurie obitat, albicantus, mollisque. Ex quorum centro caulir rotundis, angulofus, bipedalis & major productirur, foits veltirus, ut occastus videatur, ut in congenere levifolio, albus, hirfutus, mulis alis in fummo, è folis angultis degeneribus produntibus divilus, in quibus capitula parva copiola infutut, echinata ut niger Chameleo Maranthe brevibus aculeis, infuen utrinque acute propagatibus, follo que utrinque acute. leatis, pungentibus, sed non ut vulgaris stellarus dictus & Solstirialis. Flores lurei sunt atque tenues non illis diffimiles, Mari fine prodeuntes & Junio femina perficientes : atque capita etiam tune lu-

tescunt.

In incultis Cirinola, clivolis aridis copiofa est.

En incultis Cirinola, clivolis aridis copiofa est.

En incultis Cirinola, clivolis aridis copiofa est.

C. Bauhinus plantam hane Spina Sollituali vulgo dicta eandem facit, mihi tamen vix persuaturi, clim J. Bauhinus spinas longas, rigidas luteas Cardui stellari è tingularum squamarum mucrone ric, clim J. Bauhinus spinas longas, rigidas luteas Cardui stellari è tingularum squamarum mucrone richia del control d ra, cum J. Dauminis innas iongas, riginas nueras Cartum ronau e miguarian riginatam interess spine fine Soffiziali attribuat: Columna aurem aculeos berese, utrinque aculeos, non ricipidos aut pungentes ac funt Calcitrapa Ipina, Cardao fellato mitiori Apulo aferibat. Verum integram Spina Soffizialis deferiprionem Bauhinianam fubliciemus: cum nobis diverse specie planta

4. Spina Solfinialis J. B. Carduus Solfinialis Ger. Solfinialis Dodonei Park. Stellatus luteus feliis Cyani C. B.

In frequentes ramos divaricata est, caule gracili, bicubitali, albido tomento undique obsito, mem-In frequentes ramos divaricata eff, conle grazili, bicubitali, alisho tomento undique obliro, membranis paffim facundium longitudinam apatus altor; folis flupto unit cum ramis ad Cyani folia accedentibus, daurum trimuse uncharum longis, dale tongioribus, per fugernores ramos vis unchan longis, albicantibus, hirlutis, que un itorem come caule force decident. Capital Cyani capitals aqualat, longis, rigidis luterio Carditi fiellati pinis, e imgalarum iquamrum nuecone natis, intelta. Florum tamina litera, que tandem in pappos evanefumt. Radia taris longa, lignofa.

Monfigenin iatris initial abundantums, noca minus frequenis in Italia, unde incremiano fegammaia. Lenu, quando officit, & mefforum manus pedefque vulnerat.

E e 2 Aggrifo

CAP.

Lib. VII. De Herbis Capitatis dictis.

219

Augusto mense & Autumno florer.

Lobelius Aurioles vocat, & expertum pro morbo Regio Remedium esse assert. Florem atone radicem murifice pradicant valere in Cachexia, Hydrope, Febribus diuturnis, virginum decolore facie & alius obfructionibus. Ejus decocto vel defullata aqua ruftici utuntur ad coxendicis dolores. punctiones laterum. lienis tumores & fudorem ciendum. Cam.

5. Carduns stellatus Lencoii folio.

Ad dodrantalem altitudinem affurgit, caule tenui, striato, rigido, tomento brevi candicante ob-Ad dodrantalem altitudinem alt omorings, que ao mais potentifica distanti observir mode. Summore dantes e ralintos infunte capitula muricata, praclongis actus ingles fijuis redd extantibus minacia. Flor compolitus è parvo purpureorum flofculorum falciculo. Semina papo nivoltuta latitant, quam pro plante modo majora, per maturitatem leucoophas mullo fuprema part innafecnte papo autro plis.

Hujus plantæ semen cum Parisiis essem, Anno 1665. mihi communicavit Botanicus insignis D. Marchand, locum natalem non dixit, nescio an ipsi cognitum.

CAP. XI.

De Jacea capitulis spinosis.

. I. Carduus Eryngoides capite spinoso Alpin. exot.

Aijm.

Alim.

Olis labet Eryngii, fed tamen mollia; caulimque fert ab una radice rectum, cubitalis ac amplions estam altrudinis; in quo folia prædica raris intervallis pofita ceruntrur. In funmitate verò duo vel tria capina profert, magna, rotunda, cactis longè minora, fquamis pulcherimis circum extrema crenatis oblita: inter quas fipnæ multæ exeunt ftellarum modo, acuta; cherrims circum externa crena sonta: inter quas ipina muite exeunt neutarum modo, acute, albicantes & dure: Flore verò quadantenus Cyanis fimiles purpuralecntes exeunt, è quibus femina cactis fimilia fed minora, flarescentia. Tota planta, sed maximè capita colore flavescunt. Radix crassa, cumosa, quà indigena [Cretz] libentissime & crudà & cocèà vescuntur, libidinisque esse excitamentum affirmant.

* 2. Jacea lutea, spinosa, Centauroides C.B. lutea spinosa Apula Park, lavis lutea maxima Cen-

Radix humum profundè nixa petit, lignofa, dura, longa, corticofa veluti Quercús caudex, ca-put habens pilofum nervulis vetuttorum foliorum, foris nigrefcens & albicans intus. Folia qua: pur nacens pinoum nervum veturioumi romoumi, ions inglecens examents anno roms que primo erumpunt Rumicis erumla, carnola, dura, levia, retuliora, magna, longa, late que de inde in lobos paulatim divifa erumpunt Raphani modo, majora, latiora, Centaurio magno zmula, & Limonii folikitate. Caulem habet tripedalem, angulotum, folisi divitat' Quercies vel Cerri modo hærentibus alternatim, in summo parum hirsutum, ficuti & folia parte aversa. Capita profert duo aut tria, craffa, magno Centaurio paria, Jaceæ aut vulgaris Cyani fquamis compacia, aculeara, & per ambitum infecta lutefeentibus fpinulis, fed majora funt omnia: internum verò quod à luteis fpinulis five laciniis fepitur, virefeens confpicitur, gratum oculis fpectaculum exhibens, ex quibus ffofuil lutei capillares Carduorum modo emicant. Spontaneum in his capitibus gummi harens flavum, fiplendidum. Floruit adhuc Junio: Semina deinde perficiuntur, candida, depreffa, purpurante pappo. Radicis sapor & odor, Calcitrapæ ingratus suit.

Parum obvia est hæc, nec unquam uno nifi in loco Cirinolæ ortam vidimus, in fossa quadam

arginis vinea deprefisoris cujuldam prope Aequamena, dextrorfum cum itur.

Hac & antecedens planta multa habent communia, & in pracipuis notis conveniunt, ut descriptiones conferenti patebit : diversitas est in florum colore, qui huic luteus est, illi albus; & foliorum superficie quæ illi hirfuta est, huic lævior.

3. Jacea lutea capite spinoso C. B. lut. capitulis spinosis Park. major lutea Ger. Centaurium collinum sive Jacea spinosa store luteo J. B.

I ocur.

J. B.

Rigido Ribro. Folsa ramulorum exorui fubjecta, alibique per caules & à radice ad Centaurii Collini (cujus fiecies viderur) folia accedunt, duarum triúmve unciarum longitudine, discondination de la collini (cujus fiecies viderur) folia accedunt, duarum triúmve unciarum longitudine, discondination de la collinia (cujus fiecies viderur) folia accedunt duarum triúmve unciarum longitudine, discondination de la collinia (cujus fiecies viderur) folia accedunt duarum triúmve unciarum longitudine de la collinia (cujus fiecies viderur) folia accedunt duarum triúmve unciarum longitudine de la collinia (cujus fiecies viderur) folia accedunt duarum triúmve unciarum longitudine de la collinia (cujus fiecies viderur) folia accedunt duarum triúmve cubitorum altitudine, multis alis concavo, firiato, angulofo, fiecies viderur) folia accedunt duarum triúmve unciarum longitudine. uncam plus minits lata, in profundas lacinias ad colfam ufque diffecta, rigida, dura, tactu afpera. Capiula extremis havent ramorum, Juglandis forè magnitudine, fquamis loricata ex viridi flave/centibus, per oras nigricantibus, aliquando lævibus & fui undique limilibus, aliquando denteulatis marginibus, interdumin fipinam longuiculam, mordacem & migricantem definencibus. nonnunquam inermibus. Florum stamina in orbem explicantur, coloris lutei. Radix minimum digitum magnitudine aquat, fuperiore parte fubinde comola

Circa Monspelium & Messanam satis frequentem observavimus

Locus.

4. Facca lutea spinosa minor foliis in tenues lacinias dissectis.

Huius ramulum duntaxat vidimus inter plantas ficcas D. Philippi Skippon, ubi collectum nescimus. Hugus ramuum uuntavaar vuoimus inter piantas neets Li. Frinteppi-sieppio, ubi couexum neleimus. Caulis, ut in hoe genere planta faits craffus & firmus erat, folisi veilitus crebris in plurimas longas & tenuifilmas lacinias divitis, ramofus. Summos caules & ramulos occupant capitula modica è fquamis compostita in breves & imbelles, utrinque hirtas, ex spadiceo nigricantes spinulas delinentibus. Fiofeuli lutei funt. Hac ex ficca.

* 5. Jacea montana purpurea echinato capite Park. cyanoides echinato capite C. B. montana echinato

Cuy.

Molliora funt huic folia qu'un vulgatiffunz; qua fecundum radicem funt laciniata, ad Calcitrapa
folia accedentia: eaulei cubitales, anguloti, firiati, in multas alas divifi: capitula lune inde per ratotia acceaenta: camer cuoranes, anguoro, arriar, in tinuosa aias divini: capitula nine inde per ra-mules confulo ordine fparlà, longuicula, quamplurimis fquamis conftantia, que in mitiores tenui-oréfque quam Calcitrapa aculeos cofque valde barbatos definunt. Flor Jacox aut Cardui muricari purpureus: Semen non observavi: Radix Calcitrapæ radicem æmulatur.

Ad montium radices, nonnunquam secundum vias nascitur in Austria inferiore & Stiria. Dubitat J. Bauhinus, annon hac eadem sit Jacea sue latifolia, capitulis pulcbris, flore purpureo:

nos diversam centemus.

C. Bauhinus Jaceam majorem folio multum lacinioso Ad. huic eandem facit. Verum Lobelius hoc titulo Jaceam majorem Ger. Centaurium collinum Gesneri intelligit: cùm in Anglia frequentem eam effe scribit inter segetes, ubi non alia habetur Jacen species.

* 6. Jacea capite longis aculeis spinoso C. B. flore albo, capite longis aculeis spinoso Park,

Tota planta fubincana, brevibus & rigidulis pilis hirfuta : radicem habet fibris craffioribus implexam, fragilem, candidam, fed membrana fubfufica testam : caulem cubito altiorem, rotundum, incanum, afperum, in ramulos inaquuales divifum : folia pruma & tenella pilis denfioribus, albidioribus, molalperum, in camulos inaquates un'unit : Jossa prima oc tenenta pius ocinitorious, atomorious, inolioribis[que fripannur, reliqua verò oblonga, uncias duas lata, craffa, rigida, per ambitum profundius crenata, nonnunquam ad pediculum laciniata, per quæ fibræ craffiores albæ transcurrum. Caulis fummitati capitulum fiquamolum, ex pluribus fquamis, etiam triginta numero compositum, & in conum pini amulum compactum infidet, quarum apices in spinas oblongas, rectas, subslavas & rigidas definunt, & iquamarum ora firmis pilis albentibus tanquam fetis undique circundatæ funt : inter quos flos multis folis oblongis, laciniatis & candicantibus emergit, cui femen Cnico fimile, sed vulgari majus succedit.

Hæc, inquit C. Bauhinus, à Jacea montana echinato capite Clusii diversa est. Ob folia circa margines dentata seu serrata ad Centaurium majus rectius refertur quam ad

7. Jacea cum spinesis capitulis purpurea tenuifolia J.B. Stabe squamis asperis C.B. An Dodonao Aphyllantes altera? Capitulis (pinosis Facea Lob.

Caules huic cubitales, firiati, afperi: folia afpera, angusta, uncias duas longa, quadam rariùs laciniata, aur cum quibusdam emmentiis: capitula parva, qua squams constant stavescentibus, glabris, misi definerent in tres [interdum etiam quinque] spinulas. Floradi purpurei.

Circa Monspelium & alibi in Gallia Narbonensi copiose provenit. Observavimus etiam in He- Lecus.

Caules (quantum memini) valdè ramoli sunt, nec eriguntur, sed in terram resupini solum latè

* 8. Jacea tomentosa capitulo spinoso C. B. prod. Park.

Tota planta quasi farina aspersa soret albescit, & à radice caulis pede minor, statim in alas plures divifus exurgit. Folia habet brevia, anguifa, in petiola tria, quina, feptena, fubrotunda divifa. Cauliculis capitula parva ex fquainis multis in aculeos acutos & rufefcentes abeuntibus composita in-

In Murena Hispania inventa fuir.

Locuc

* 9. Jacea capitulis birfutis Boelii Ger. emac.

Plures è radice fundit cauliculos, angulosos, striatos, pilosos, imbelles & humi stratos, in multos ramulos subdivisos, tres quatuórve pedes longos, undequaque diffusos, & solum late occupantes: quibus ad intervalla adnascuntur folia hirsuta, laciniata, Jacen majoris Ger. aut Erucz ferè in modum,

HISTORIA PLANTARUM.

sapore amaro admodum. Ramulorum singulorum extremis singula innascuntur capitula, squammosa, unaquaque squama in quinque, sex, septemve spinulas imbelles, tenues, in semicirculum dispositas desinentes. Flores pallide purpurei, e pluribus slosculis, ut in reliquis hujus generis compoint, floculis marginalibus majoribus & longioribus is: qui medium florem occupant, fingulis in quinque lacinias angultas fectis, cyani non multum diffinulbus. Semen parvum, pappo inclufum; quo ad maturitatem perducto radio exarcicit.

Hac planta ex semine à Guil. Boelio accepto D. Goodyero Descriptionis autori succrevit : ubi illud

Boelius collegit non meminit : verifimile autem est in Hispania aut Africa.

* 10. Jacea montana incana laciniata, capitulis bispidis C.B.

C R. trod.

Ex radice caulis palmo major, rotundus, molli lanugine canefeens exurgit, circa quem folia pediculis oblongis incanis donata, laciniata & fubrotunda, tactúque mollia: capitulum parvum, Jacex montanæ incanæ afperæ capitulis hispidis.

Monspessuli in monte Calcaris provenit.

Low

11. Jacea latifolia, ſpinosis capitulis pulchris, slore purpureo J. B. An Jacea purpurea Hispanica muricata enuscent purp. Valentina muricato capite Clus?

Multis ramis brachiata, cubitalibus & longioribus, firiatis, angulofis, fubhirfutis, tactu afperis, interdum concavis. Folia infima pedalia circitor, palmari latitudine, in profundas, latas, finuatas lacinias divila, & Cichorii fylv, fimilia, hirfuta, afpera, fuperiora verò per ramos paffim multò funt minora, Cyani aut Hieracii foliorum divifura & magnitudine, ufque ad ipfum capitulum crebra. Ceterum capitula extremis ramis harentia turbinata funt Cyani aut Jacea vulgaris capitulis paria, Cercum capitula extremis ramis harrenta turbinata lunt Cyani aut Jacee Vulgaris capitulis paria, quorum fingula fiquame flavelicentes aut rubentes, aliqui laves & politae, in quinque, lex aut teptum radiatas spinas, deorsim vergentes desinunt. Flores purpurei tandem in pappos facessimos dolonga. Cinco aliquatenus similia, multo minora, variegata: Radio crassisticula. Huic force eadem est Jacea purp. Valentina moricato cap. Clul. i.e. Jea. falis Seridis candicantias: ranpos cubitales & seridis candicantia: ranpos cubitales & seridis candicantia: ranpos cubitales & seridis candicantia:

radicem valdè craffam longámque & glutinofam.

radicem value cranam ionganique es guidioiam. Plantam hiuc finilem ex femine Londino accepto ortam Cantabrigie in hortulo meo aliquando alebam, quam puto Parifienfes in Catalogo Hori Regii intelligere titulo Jaceae comodia alterius alato caule feu Cyani Cretici spinos Belgarum. Hujus capitula (quantum memini) grandia crant, quam Cyani aut etiam Jaceae nigrae vulgaris majora: semina ut in planta Bushino descripta variegata.

* 12. Jacea spinosa Cretica Zanoni.

Praccedenti fortè cadem est, Radice nititut longa, brachii humani craffitudine, tereti, nodosa, à medio deorsum versus in multos ramos divisà, eosque in ramulos minores & rariores subdivisos, cortice crasso, succulento, viscoso, colore pullo terra Umbra dicta tectos, medullà intus albà, tenerà. Differt à superius proxime descripta foliis dimidio angustioribus, per oras spinosis, quo altius in caule fitis cò minus incifis, adeò ut que floribus vicina funt integra abíque ullis incifuris obfer-

Integram descriptionem videsis apud Jacobum Zanoni Hist. Botan.cap.55.

* 12. Jacea laciniato Sonchi folio, sive latifolia purpurea capitulo spinoso C.B. Park. An Jacea marina Bætica Park?

Radice est rectà, fragili, fibrosa, membrana subfusca tectà, & si plures caules protrudat brachiata [glutinosa, diu durante] sapore subausteriusculo, ex insipido ad amariusculum tendente. Caulis Egitunosa, du durante] lapore installieriniculo, ex intipado sa amartificium teneciric. Causti-tupliurimum rectus, hirituas, brevibus dendisque villis feu lanugune, postifimium parte inferiore re-fertus, qui ob capitulorum gravitatem humum versis reflectitur, & in fummo in aliquor ramulos dividitur. Fale primium prodeuntai variant, funt emin rocunda, oblongo pediculo donata, dein cursacuri. esta primumi procedinta variant, funt crimi rotuna, onongo pediculo donata, den magis magfique finata, tanden verò in lacinias, (que ad exortum inferiorum minora funt) ma-quales dividuntur: funt etiam rigida & dura, adeò ut complicata cum quodam penè crepitu frangantur, brevifima & duriufcula lanugine, porifimim finperiora & ad exortum, techa. Cauliculorum fummis capitula finnosa, ex (quamis compacta, initio viridia, mox ad apicem purpurafeenta infident: ex (quamis lipina feptem, pulchro ordine, ftellam dimidatam referentes exeunt, quarum media cateros lator & longior, in minutu capitulor ubens, paulò polt verò pallers. Flos ex capitulo tarde prorumpia, qui elegantis purpura & inodorus, cuius foliola fifular funt oblonga, fuperius amblo & lacinica civil curadira infrois anudira que ad exortum celesia; file facularim riùs amplo & laciniato richi præditæ, inferiùs angustæ, quæ ad exortum coloris albi, sed paulatim versus fastigrem in rubrum sese mutante : omnes autem stamina clavata sustinent, clava ex purpureo feu violaceo prorfus nigricante, in fummo alba puncta habente, & staminum pediculis, ubi ex sistula prorumpunt albis existentibus. Semen Cyani semen refert, oblongum, angustum & cine-

Parkinfonus femina nigricantia Jacea sua marina Batica attribuit : spinas capitis acutas quidem, at innoxias effe feribit,

Lib. VII.

De Herbis Capitatis dictis.

22 I

Huic similis est, non tamen eadem quam in mans litore aranoso prope Neapolin in Italia, trans urbem versits Torre di Grees & Calabriam copiosissimam invenimus, cui ticulum fecimus Jacca purpare maritima capitulo spundo Neapolitana.

* 14. Jacea Sicula Cichorii folio, flore lutco, capite spinoso Bocconi.

Caulis huic angulolus & cubitum altus est, quandóque reclinatus, multis alis divisus & concavis. Folia longa, alpera, duas aut tres uncias lata, utrinque profundius dilecta, candicantia, folia Jacea Sonchi folio latiora. Floribus constat luteis Spina: Sollutiali fimilibus. Capitalis longis acu-

leis armatis donatur. Radix alba fibrofa.

Circa Saccam nafcitut, nec videtur ea quæ fub Jacea capite fpinoso longis aculeis à C. B. in Prodromo descripta est.

* 15. Jacea arborea, argentea, Ragusina Zanoni.

Caulem furrigit supra terram, simplicem, ad quatuor interdum digitorum altitudinem antequam Caulem furrigit lupra terram, Implicam, ad quatuor interdum digitorum alictudinem antequant in ramos dividi incipiat, inaqualem, fubrotundum tamen, cortice flavo rubiginofo techam; dainde in multos ramos craffiulculos divilim, lanuginofos, candidos, arcuatos, à nodo ad nodum huc illuc reflexos, medullà viridante fuecosà, ligno tenui filamento focircundata plena. Ubi caule in ramos dividi incipit crebit tuberculi apparent, è quibus folia excunt nullo ordine, prima 8e infima integra omnino, Scabiofe arbover. Cricice fimilia, proxima ad bafin duobus dennibus incifia; his fuecedentia quatuor reliqua deinde ordine plumbus, donce tandem, tota in dennes lue laginias fecta. inceptant quasars reduction of the control persons to the control person of the control fum versus argutis denticellis ferratis, spina acuta mucronatis; mense Junio aperta florm edunt speciosum, odore non ingrato, multis flosculis fistulosis corniculatis compositum, marginalibus lonspeciolum, odore non ingrato, multis filoculis filtulolis corniculatis compositum, marginalbisu longioribus, oris in quinque lacinias toridem foliola mentientes fechts; è medio uniuficipisque esti filamentum su tramen su rectiva stylus su oblongum, consiculatum, & ex ipsius medio aliad, valdè gracile, funma parte incurvum & bifurcatum. Florem excipit semes versus sinem sluis, aliarum Jacoarum senimbus simile, colore stavicante & lucido. Radix brevis, filotilis, slexuosa, in multos surculos spargium; inflexa cum stridore rumpitur, ac si ex vitro aut glacea composita esse; colore ex shavo rutelcente, medulla intus alba; odore Brassica hortentis; lapore aromanco, tuberum in montibus Mutinenfibus erutorum, verum pungente aliquantulum & exficcante. Foliorum fa-por valdè amarus, velut Cardui benedicti. Planta est perennis, semine etiam se propagans.

16. Jacea Sphærocephalos Spinosa Tingitana Hort. Edinburg. Jacea Tingitana capitulis Spinosissismis Hort, Lugd. Bat.

Cum hac planta nobis nondum conspecta fuerit, plura non habemus quæ de ea dicamus.

CAP. XII.

De Cyano.

Yanus à floris colore cyaneo seu cœruleo nomen accepit. Battisecula five Baptisecula Officinis olim dicebatur, qua vox Hermolao à Latino derivata videtur, nimirum à batuo five bato verbo antiquo, quod percutere & tundere fignificat, unde Anglicum Beat, & fecula, i. e. falx, à secando dicta, unde Anglicum Sichle : à percutiendo scilicer & remorando me lo-

Cyanus flosculis in flore marginalibus speciosioribus minúsque laciniatis infundibuli formam habentibus à Jacea differt : rectiùs genere cum Jacea convenire statuitur : namque fi hanc distinctionis genericæ notam ponamus, duæ tréfve duntaxat erunt Cyani species, nimirum vulgaris Cyanus,

A. I. Cyanus J. B. minor vulgaris Lob. Ger. Park. Cyanus Segetum C. B. Blew bottles.

Lignolam habet multisque fibris capillatam radicem ubi excrevit: undè caules plures surgunt, cubitum & sesquicubitum alti, anguloti, cavi, lanugine incani, in ramos diviti. Felia infima Lob. «Nantamen acutis laciniis finuata, Scabiola aut Dentis leonis more; alia longa, culmum lata, per longitudinem also profinale, acutis lacinis finnata, Scanola: aut Dentis iconis more; ana longa, cunnan rata, per unigitamino mareyor marerola, carla, albicantiáve. Flores ex capitulis funanmarim compactis le explicant, corniculis no in time.

* lacimatis conflantes, colore communitor ceruleo, & ut nomen loquitur cyaneo, alias albo, alias lagat & anpuniceo aut purpureo, crebris in medio flofulis ceruleis aut purpureis, fimplices.

* Semen capital descriptions and purpureis automorphisms and purpureis automorphisms and purpureis automorphisms. Leans

Thes.

Locus.

T.ocus.

Lib. VII. De Herbis Capitatis dictis.

323

lis florem fuffinentibus feu alabastris oblongum, nitidum, pappo cristatum. Sapore est tota planta ficco & aliquaterus naufeofo, odore nullo excellente.

Inter fegetes passim provenit. Flore est communiter cœruleo, rariùs albo aut purpureo. Ve-10m ft in hortis lattori folo feratur & colatur, non tantum flores edit cœruleos aut albos, fed & purpureos, & carneos, & varios feu albos medio purpureo aur cœruleo aut carneo. Cultu etiam & mangonio obtinentur Cyani flore pleno, divertorum colorum; unde C. Bauhmus temere fine necessitate Entia multiplicat, Cyanum hortensem à Cyano segetum separans: Ossendat quasso

(inquit Frater) diferimen.

Flos huus ut & aqua stillatitia utilis esse dicitur in oculorum inflammationibus, rubedine, lippitudine. Eryfipelati inspergitur pulvis ex floribus unà cum capitibus factus. Ad putrida ulcera valet fuccus instillatus: Pulvis corum assumptus Camerario efficax est contra morbum regium: Dof. 31. Alias multas & ferè contrarias inter se facultates eidem attribuunt: v. g. æstus febriles Doi: 3) Ania mutata cere regional de la compania del compania de la compania de la compania del compania de la compania del la compania del la compania de la compania de la compania de la compania del la contufi, & quacunque de caufa fanguinem concretum intus habentibus utiliter exhiberi, quæ calidum effe fuadent. Et revera fapor totius plantæ amarus & nonnihil acris, vis deobstruendi, & purgandi aquas, quam C. Hofmannus fibi compertiffimam longo ufu effe tradit, calidum potius quam frigidum eum esse probant.

Flores in spiritu vini, aut etiam aqua communi macerati suo eam colore imbuunt, itémque Saccharo elegantem colorem communicant, cujus ulus omni periculo vacat. Idem præftant flores

Cichorei, Delphinii, &c.

2. Cyanus major Lob. Gev. major vulgaris Park. Alpinus radice perpetua J. B. montanus latifolius, wel Verbasculum cyanoides C. B.

Numerolis fibris & mediocriter craffis in unam radicem cocuntibus vivacem & perennem, in grato sapore, figitur: cubitales & altiores caules surrigens, lanugine multà villosos, angulosos quibus adnascuntur folia Lychnidis coronaria, longiora, latiora, lanuginosa, mollia, alis latiusculis ad proximum ulque folium lemper cum caule continuatis. Capitula squammata flores sustainen Cyani vulgaris, sed longè majores, fimbriatos & è cœruleo purpurantes, nonnunquam & albost corniculis circiter uncialibus, purpurascentibus, quo etiam colore prædita sunt stamina [flosculi, medii] apicibus tamen cinereis.

In montolis propè Spadam vicum acidulis celebrem primò inveninus, poftea etiam in monte Ju-ra non longè a Geneva. J. Bauhinus in monte Walferfall, Bafilex cum effet, observavir. Albi

etiam in montibus non raro occurrit.

Hac planta fi characteristicam Cyani notam à florum petalis marginalibus speciosioribus, minus profunde laciniatis, & infundibuli formam habentibus fumas, Cyanus dicenda non est, sed po-

3. Cyanus repens latifolius C. B. Ger. repens latifolius Lobelii Park. peramarus repens folio Lavendulæ J. B.

Minùs observata hæc, non aliò quam ad Cyanum aut Jaceam referenda [imò rectiùs me judice ad Jacam quam Cyanum] foliolis oblongis, angultis, Lavendula, rigidis, illius plantæ quam proximè deferipirmus [Cyan majoris] fimilibus, in canitadis gracilibus, viteoris, palmaribus, pedalibus & (équipodalibus, quorum fingulis fummis tinguli føres, framinei Jacæ, obfoleta purpura, è poculis (quamosa inferrione conflatis prodeunt. Radix digitum parvum æquat. Tota planta gustu perquam amaro & ingrato..

Subter Seleli pratenfis ramulos ad Sellam novam & alibi agri Monspeliaci reptando latitat. Hac omnia Lobelius. Nos plantam hane circa Monspelium multis in locis observavimus, nec latitan-

Neque hac planta ad Cyani genus propriè pertinet, sed ad Jacea.

* 4. Cyanus repens angustifolius C. B. ropens linifolius J. B. repens angustifolius sive minimus

J. B. Cauliculus huic dodrantalis; folia ferè Lini, valdè crebra, uncià paulò longiora, angusta; capitula longa, squamosa, finulia Steechadi citrinæ alteri inodoræ, verùm squamæ breviores videntur, è quibus erumpit tomentum candicans. Saporem infignem non animadverto.

Bauhinus ex ficca descripfit.

5. Cyanus floridus odoratus Turcicus sive Orientalis major & minor Park. The Sultan flower.

Folia huic latiora funt, & ad margines magis laciniata quam vulgari Cyano, non usque adeò incana. Caules in majori specie minimum bicubitales, in minori humiliores, foliis contimilibus sed minoribus obtiti, in plures ramos divifi, quorum finguli fingula fuftinent capitula, fquannola, Cyani vulgaris majora, flores exferenția majores, è multis flofculis compolitos, marginalibus octo aut novem fiftulofis, oblongis, versus oras paulatim dilatatis & expansis, infundibuli specie mediis brevioribus & angustis. Flosculorum ambientium color diluté purpureus, amœnus; mediorum pallidior & albescens: odor fragrantissimus, ut præstantissimum etiam Zibethum superet. Semen pappo inclusum nigricat. Radix quotannis una cum superficie emoritur.

Constantinopoli ad nos transmissa est, apud Turcas in honore esse cœpit quoniam ab Imperatore primum in agris observata, ob odoris gratiam collecta & gestata est.

Minor species quantum magnitudine omnium partium tantum odoris suavitate majori speciei

6. Cyanus tomentofus Alpini exot.

Planta est surculosa, ferens ab radice surculos plures, longos, graciles, rotundos, obliquè actos sursum, lanugine candida obsitos, cubitales & ampliores, molles, folius hinc inde vessitos actos finantis intigine canona contos, concars de ampares, mones, jone mue mos ventros longis, tenubus, per oras ferratis, in acutum definentibus, candidis, tomentofis, Cyani foliis figura fimilibus, led multo minoribus. Surculi in cacumine habent foru purpurafentes, Cyanis fimiles, fius parvis calycibus, & exterius fiquamis oblitis, contentos. Radix tenuis, in multas divifa, lignofa.

Accedere videtur Jaceæ foliis angustissimis subtus incanis, seu Stoechadi purpurez odoratze

* 7. Jacea Hispanica Alpin. exot. potius Cyanus Hispanicus.

Et foliis, & floribus & caulibus ex toto Jaceæ vulgari fimilis est. Flores verò ad flores Cyani maximè accedunt, & magnitudino, & figura, & colore. Etenim colore albefcunt in cœruleum. & veluti radios elegantissimos habent. Planta annua est & sapore amarescir.

Hujus femina ex Anglia habuic Pr. Alpinus à Joanne Moro M. D. missa

CAP. III.

De Facea.

* 1. Jacea maxima Alpin. exot.

Naules à radice fuftollit quinque vel sex cubitos altos, rectos, scabros, ad imum densè fo-liatos; è quorum medietate superiori hinc indè surculi plures, recti, graciles, rotundi exeunt, in quorum fummitatibus producuntur calpets parvi, Cyani magnitudine atque figura, è quibus exeunt flores lutei, Cnici floribus fimiles: quibus in calycibus fuccedunt femina Cenra, e quious exeunt parts nuces, Cinici nomos minnes; quious in carycinus nuccauni jamine cani-taurii majoris feminibus proxima, faporis leniter amari. Planta propè radicem & in canium infernis partibus admodum eft perfoliata; folis verò Helenii folis fimilia videntur, fed minora, quazdam revoluta in feipfis, quafi luxuriantia, lanuginofa & quadantenus mollia, omnis coloris expertia, non fine levi amaritudine. Radix longa est, crassa, in tenuitatem desinens, quibusdam pauculis radiculis fibrofis referta, colore alba, Cinaræ radici omnino fimilis.

Ex feminibus Hierofolyma delatis enata eft.

2. Stube capitata Rosmarini folio Pona, sive Chamapitys fruticosa Cretica Belli J. B. Jacea fruticans Pini folio C. B. Stube fruticosa angustifolia Cretica Park. An Chamapeuce

Ex albicante radice lignofa & aliquantulum fibrofa varii efferuntur caules teretes, modo Coronarize Lisanoudis, trum directer cubirorum, quadam cantite alperfi: profert folia utipa Lisanoudis, fod longiora multo & acuminata magis, que paularim flaccida facta, ita se coarêtane, ur omnino appareant Pinaftri folia, quaque superné virescunt, interné albicane, cum quadam lanugine, uri & cauliculi: in ramulorum fastigiis edit capitula quemadmodum Storbe Salmantica prima Clulti, quafi magnudins Centauri majoris, cui etam flos fimillimus eft, nili quòd magis purpuralcir.

Simen retinet Cnici fed nigricans. Perennis eft planta,

Vide infra Jaccam foliis angultiffimis, fubtus incanis, cui plantam hic descriptam candem effe

suspicamur: ut & Chamapeuce Alpini in Exoticis descripta.

* 3. Stæbe

Locus

Locus.

FACIL.

* 2. Stabe fruticosa latifolia Cretica Park. Frutex rotundo argenteo folio, Cyani flore C. B. Cranus fruticosus Creticus Candia Ponx Ital. Pulcherrimus frutex Bello ep. 2. ad Clus.

Ad duorum cubitorum altitudinem affurgit, in orbem diffunditur, perpetuóque viret. Folia habet longa, rotundiulcula tamen inftar foliorum mali, firmiora, lextifiune virentia fuperne, inferius verò alba quadam lanugine obducta, ut argentea videantur: cauliculos albos, lanuginosos, quos sovero alto quadam tanugure opoucta, ut argentea viocantui : camenus autos, sanuginotos, quos fo-les utrinque ambiunt, in quorúnique extremitate flores cernuntur specie thyrli, ut in Saponaria vul-gari dispositi, squamato positu, sed figura Cyani, colore phenicco , calyce tamen longiore quam Cyani, squamato, albo & rubro diluto colore prædito. Flores in pappos resolvuntur: semen longius quàm Cynimi, calycésque sunt perennes.

In altiffimis pracipitiis inter faxa provenit.

4 Scabe major calyculis non splendentibus C.B. Austriaca elatior Park. Centaurii majoris species tenui-

Radeem habet minimi digiti craffitudine, dodrantalem, fapore Cyani naufeofo: Folia Scabiofar Guantate argentez [proximo in loco deferibende] tenuiter diffecta, albidora, fapore amaro praduca: Caudei unius, duorum aut trium interdum cubiorum altitudine, pro locorum tubi proventi ratione; in multos ramos fiffi, folis etam tenuioribus. Abfinthi ferè Pontici vefiti. Floret Cyani formi, framinei, minores, purpurantes è capitulis emicant turgidulis turbinatifque, Scabiofa fquantate a-genteae, paulò minoribus, fquamulis afperis, pilofis, imbricatis, non luccidis, ut in argentea ili. Semis parva, oblonga, mffa, quaternis cofulis firata, quibus pili adharent.

Tanta ett hujus plantes finalitudo cum Scabiofa argenteis fquamis, ut candem exiftimarenns, inqui J. Bauhimus; quod idem & nobis videtur. Capitulorum argumento Centaurii majoris specimi facus Liber. Radicem habet minimi digiti craffitudine, dodrantalem, sapore Cyani nauseoso: Folia Scabiosa

ciem facio. Idem.

In Germania, Italia & Gallia Narbonenfi frequens eft, ut non opus fit loca memorare. I Baubinus Jacean albam Tab. huc refert: C. Baubinus speciem ex ea diftinctam ab hac ut & fequente facit, titulo Stabes caliculis argenteis minoris.

Stabe caljculis argenteis C. B. argentea minor Ger. Salmantica argentea, sive tertia Clussi Park. Scabiosa squamata argentea J. B.

f. B. Lignosà radice firmata est. Caules cubitales & bicubitales, striati, subhirsuti, multis alis concavi. Folia multiplici cassura dissecta ad Centaurii majoris speciem minorem accedunt, nigriora, teneriora. Extremis ramulorum capitula nascuntur turbinata, concinnis lucentium squamarum & candicantium fouamulis imbricata.

Hac à præcedente vix alia in re quam squamulis capitulorum tenuibus & lucentibus differt, ut vix crediderim specie ab ea differre.

In Calabria propè Tropiam urbeculam observavimus; necnon circa Monspelium.

6. Stube Austriaca humilis Cuf. incana Cyano similis tenuifolia C. B. Austriaca humilior Park.

In collibus & montibus Viennensi urbi vicinis provenit hoc genus superiore multo humilius, magis incanum, tenuioribusque virgis; quod non multum differre videtur à minore Cyano.

7. Jacea montana incana odora C. B. Jacea muschata I. B.

Radix lignola, lenta: caulis rotundus, pedalis; folia longa, lata, mollia, tomentola, lacinis longs divila, alba vel cinerca. Capitula formă & colore Jacez fecundæ, [quæ Contaurium muralongs awiia, alta vet cinerca. Lopuus torma & Colore Jacez lecunca. [que Centaurium mura-lee dictur] Tota planta fatis fuziv odore praedita eft, faporis amaricantis cum adfractione quadam. Ita delcribit Tabernamontanus (inquit J.Bauhinus) cupus & delcriptionem & iconem probamus, Heidelbergæ provenit arenofis & ficcis locis. No ibi fruftra cam quaficinmus; verium Centaurii majo-rii speciem temufolium J. B. copissam ibidem invenimus. Gaudet locis altis & apricis. Jaccam moscha-tam in monte Hymetto prope Athenas observavit D. Georg. Wheeler.

Stebe Salmautica prima Clufii Park. Salmanticeufii prior Clufii, sive Jacea Intybacea J. B. argentes major Ger. major, foliii Cichovaceii, mollibus, lanuginosii C. B.

Luj.

Jacez similis folia habet humi strata, Scabiosa Jacezeque solis latiora, ad Cichorii solia accedentia, mollia, lanuginosa, & interdum candicantia. Aliquot ex cadem radice eaules exeunt, cubitales aut ampliores, strain, subbinfuir, sungosa medulla farcti, multis alis brachiati; quibus inharent ies au ampaires, irraut, infinite, rangos mesona escet, intata sus pracinart, quinus inharent minora, mindique diffecta, se mucrone quodammodo fininolo folia. Plores nafcantur in furmisi ra-mulis, capitalis [Cyani paribus, turbinatioribus, glabris nitidifque & politis, albicantibus per extra muni, capania (Lysan parios), culoniano ini), gaoris finianque ex points, aibicantibus per extre-mum rubentibus (quamis, mibricatis] comprehenfi, purpurei: quos lublequitur femes fubruffum, Centaurii majoris amulum, fed minus. Radae est longa, candida, digiti interdum craffitudine, qua nonunquam vivax est & plures annos durat.

Circa Monspelium passim provenit, nec minus frequens habetur in Italia & Sicilia.

9. Stube Salmantica secunda Clusis Park major folitis Erucæ mollibus lanuginosts C. B. Jaceæ genus Stæbe Salmantica, foliss mollibus lanuginofis, caule infirmo J. B.

Folia omnia habet mollia & lanuginosa, Erucæ instar laciniata; Caulem infirmum, ramosium, in terram procumbentem, cujus flores fuminis ramis innafcentes superiore majores, barbulis exterioan terram procumeentem, cujus nores tuminis ranus innateentes superiore majores, exteno-ribus Cyani æmulis, purpureis, (quibus intermixti villi quidam luter) medium florem occupantibus. Semen superiori fimile, vel Cyani semini: Radix digitalis, albicans, non vivax, sed quam subsequens

Nafcirur Salmanticenfi agro in arvorum & vinetorum marginibus. Floret Junio, Julio, & Au- Tempu. puffo.

10. Stabe spinosa Cretica Park. Spinosa J. B. spinosa maritima C. B. Cyanus spinosus Creticus

Cluf.

Claf.

Claf.

Quam descripfir Clufius Hift. app. als. autt. in Ducis Areschotani horto enutritam, trium circiter pedum altitudinem aquabat, & si angustius non conclusa liberè excrescere posser, amajorem altitudinem pertingere posse arbitrabatur. Fruticosa autem erat, ramulosque fatis duros & quodammodo lignoso habebat, falis valde lacinitatis obstitos: summi verò ramuli sfores sustinenens minoribus, sisque singulari.

La Caliali, in la Caliani attoria para della descriptione della concentratione della concen bus foliolis inftar foliorum Lavendulæ septi erant & plerumque in spinas desinebant. Tota planta candicabat ferè instar Cineraria dicta: Squamon etiam erant florum alabastri & calices; infi autem flores candidi, Cyani florum formam quodammodo referentes. Radix lignosa, multifida atque perennis.

ores candio, Cyant norum romain quodatimodo referentes, *Raux* nguota, induno a tique perennis. Floret Julio, Augusto, & toto Septembri. P. Alpinus altitudinem palmarem huic plantæ attribuit, & flores colore carneos: reliqua deferiptio fatis convenit.

Hace, puos, planta off quam observavit D. Georgius Wheeler propè Athenas in Attica, inque Teno insula Cycladum. Itiner. p. 52.

A. 11. Jacea major Ger. itémque Scabiosa flore purpureo ejustiem, in J. Baubino & nobis etiam acca major Get, nemque scanoja jure purpuros ejunucin, su 3.0 automo er most ettam videtur. Scanoja major fleumanis capitula e. B. idrangue Scabioja major altera spua-matis capitalis, sive Jacea rubra latifolia laciniata ejudeem. Centaurium cellinum Gesneri flore purpureo J. B. Gzeat Anaptuced oz Matfellon.

Primo statim exortu folia profert longa, nullis in ambitu laciniis, at quæ his succedunt plus, mi-Primo fatum exortu foida protert longa, mulis in ambitu Iacunis, at que his fuccedunt plus, minorismodo, diffecta ceruntur, que verò in caule & ramis habentur, minora funt & magis lacinita. Caules gerit affate sefquicubitales, teretes, firiatos, incanfique, qui circa cacumen fuos fundunt ramos, in quorum faltigio capitula oriuntur in acutum definentia, compactili squamarum ordine contecta, Cyani modo, e quibus sfores prodeunt ferè etiam similes, sed rus secentes de contectas acutum definentia, compactili squamarum ordine sequitur forme parvum, oblongum, ruffum, & superiori parte pilosium. Radice nitutur policari crasfitudine, & sepe majore brachataque, sapore insibalici Pastinace proximo.

Massimum super superiori se compressor acutica considera considera sequitation.

Nascitur inter fruges & in campis non cultis, argilloso præsertim solo: éstque (ut rectè Lobe-Levus, lius) segetum potius quam pratorum.

12. Jacea nigra Ger. nigra vulgaris Park. nigra vulgaris capitata & fquamofa J.B. nigra pratensis latifolia C.B. **Unapueco o** Matfellott.

Radie satis crassa, lignosa, vivaci, fibras multas emittente, sapore cum nausea adstringente nititur, Folia priora, quæ à radice exeunt, aliquid (inquit J. Bauhinus) commune habent cum Cichorii fo-The prints, qua a raune casein, anqua (mqua) manuna) commune naocut cum acnoru rolus, fun enim longa, nonnihil laciniata, præ virore nigricantia, brevi lanugine hirfuta. Caulis ex eadem radice interdum unicus, fæpius plures exeune cubrales aut fefquicibitales hirfut, teretes, ftriati, frimi & rigidi, fractu contumacos, medullà farcti, folis crebris, nullo ordine politis, iis que at), firm or rigidi, fractu concumaces, meduna iarcu, roms croons, mano ordin points, in quad radicem firmilibus vertim angultioribus, obiter præcipuè ad exortum dentatis, cincit: è quorum alis feu finabus à medio caule furfum verfus ramuli egredument confimilibus folis fed minoribus do-

aus un intuous a meetto caute turtum verius ramult egreduntur contimulbus toliis led minoribus do-nati, in faffigis imum, duos, refeve forest futficiences, dei ponish forum capitula, faits granda, funa-mis nigreantibus, circa margines cilii inflar pilofis, imbricatim politis exterius contecta, è quorum nedio fuffulal e mietant tubuloili, lacimati, purpuralecnnes, arché ligiari quibus mircelecentibus & elelaptis reltant, denfo fed brevi pappo intermixta, femina, parva, per maturitaten ex cinerco ni-gricantia. Ramuli interdum in hac planta rectos teré angulos cum caule efficienti. Pott mediam plerunque arltatem apad nos florer, effique in pafeuis nims frequencia.

Foot measure promuque extractic apact nos notes, creque ut partens must request.

I apact Haberer in Occidental i Angile parte hujus varients froor Jacce majoris, hoe est cum limbo feu Lecin.

circulo flofculorum majorum feu longiorum in margine, Cyani in modum; hacque non minis frequens quam vulgaris ibi oritur.

Hujus varietatis aliam adhuc varietatem observavit nobssque ostendit Tho. Willisellus cum flore pleno, cujus flos totus componitur ex ejufmodi flosculis , qui in margine illius sunt, nimirum oblongis & speciosis,

Ff

Lean

13. Jacea nigra angustisolia Park, nigra angustisolia, vel Lithospermi arvensis filiis C. B. prod.

C. B. grad.

Achte ell nigricante, in fibras aliquot divifa: caule pedali, rariùs cubitali, rotundo, afpero, in alas inaquades divifo: quom folia incina, anguifa, brevia, rigidudeula & alipera, Lithofpermi arventis tinulia alternatiin ita bati cingunt. Cauliculorum furmius copiulum (juannatum & nonnihil aliperum, ahanum Jaccarum formă, cla minus, infeder: ex quo for multis exiguis oblongis fooliolis palidei rubentibus vel ex purpuri candicantibus produt, cui femen exiguum nigrum fuccadit.

Hanc paffin Mompelfuli & Patavii observavimus.

Adeò exigua est & ferè nulla inter hanc & præcedentem differentia, ut non immeritò J. Bauhinus ad idem caput utramque reducit.

Huic & altera fimilis, fed caule molli tomento vestito, & foliis incanis mollibus & longioribus.

14 Jacea semper virens Lustranica Bocconi & Morisoni.

Hujus plantu felia lanceolata, longiora latioráque quàm vulgaris [Jaccæ nigræ.] margine tamen, ut illius, laciniata, afpera, è virore pallentia: Caules multi, cubitales & longiores, pluribus sparsim & confule folis cincts, in ramos muliplices per totam summitatem divisi, duri, asperi, proferentes capitula è quibus exeunt stamina [verius stosculi plura, conferta, coloris ex purpura rubentis. Radix Ignofa, dura, non absque fibris. Tota planta hyemem (nifi acris admodum fuerit) fine

In hortis Florentinis, Pisanis, Bononiensibus & demum Parisiensibus vidimus. E Lustrania primum allatam credunt, unde nomen habuit. Hactenus Bocconus, cujus descriptionem probamus, ut plura addere non fit opus. Nos è femine Londino accepto natam in hortulo nostro Cantabrigia aliquandiu aluimus.

Jacea foliis angustissimis, subtus incanis. Stuchas purpurea odorata Park. Stuchadi citrinæ af-sinis capitulis longioribus I. B.

P.Hiton

Ad cubiti ferè altitudinem assurgit, ramulis infirmis & terram versus reclinatis, unde in latitudi-Ad cubit rere altrustinem alturgit, ramulis infirmis & terram versis reclinatis, unde in latitudi-nem magis quaim na laturudinem diffinationatur 5 e radies longa, durá, nigicantes virgas crebas al-gnolas incanas emittens, foliu plurmis, oblongis angultis, (upernè ex vindi nigricantibus, informè lanuginolis, tomento candicante obliris, circa margines fibinde dentatis voltitas. Summis ramu-lis interdum fingula, plerunque bina innafcuntur actività, oblonga fiquamis conferris imbricata a fojetale excirentes pulchellos, purpuroso, odoratos; quibus faccedir femen pappo involutum, Cardut Prince dicht feminibus nonnihil timile.

Plantam hanc variis in locis tum in Gallia Narbonensi tum in Gallo-provinciæ rupibus prope Malliliam observavimus. D. Magnol in monte Cerio, in sterilibus circa la Colombiere, versus Salenoram prope Foncaude, & alibi candem invenit. Boran. Monsp.

An & quantum differat hac planta à Steebe capitata Rosmarini solio Pona considerandum.

* 16. Jacea invegrifolia humilis C.B. nigra humilis Park.

C. B.

Harc condiculis est pedalibus, rotundis, alba lanugine hispidis, & terram versus reflexis: folisi un-ciam latis, duas longis, nec laciniatis, nec crenatis led integris, lanugine, præfertim per marginem, pubescentibus & libassperis, bass sua cauliculum ambientibus: in cujus summo capitulum ex multis juanis imbricatim dispositis confrans, ex quo fei Jaces vulgari fimilis, slibpurpurateens, ex foliolis [verias folicius] oblongis in filamenta aliquot divisi sompositus, produt.

In Auftria ad S. Hippolynum provenit.

Hare etiam à Jacea nigra vulgari adeò in paucis differt, ut vix possim animum inducere ut credam specie distingui.

* 17. Jacea montana Austriaca major Park. Jacea nigra squammoso capite major C.B. montana squamosa major, semine nigro J.B.

Lees to

Numerofa ab eadem radice promit folia, oblonga, vulgatiffima Jacez haud abfimilia, nec tactu minus alpera, fapore nonnihil calido, fubadiftringente tamen: caules plerunque cubitales, firiatos, minus apera, lapor nonnini cainos, jubautringente tamen: eauter pierunque cubitales, itriatos, ramolos, folis angulforibus, & interdum paucis lacinis fecundum pedieculum pracisis obitos, ur in vulgatifima: Capitula in extremis ramis craffiora, non hirfuta, fed multis fequamis tennibus, & fivel diguis leviter attingas crepitantibus pracidia, inferire candicantia, fiperne vero, quá fe fos explicat, fuica. Fler multis exiguis foliolis [recitiis flofculis] in quinque lacinias divitis ex purpura candicantibus conflat. E quorum medio purpurafens trabulus exitir, in firumo velus farina alperfitis; quem ambium purpurea majora longioraque foliola [foliculi] quinque inaequalibus lacinis conflatas. etiam constantia, uti vulgatissima. Semen Ciuco forma simile, sed exiguum, nigrum, paulo majus, quam vulgaris, lubaditringentis gustus. Radix etiam vulgatistimæ similis est, fibrosa, nigriLib. VII. De Herbis Capitatis dictis.

Floret Julio & Augusto & subinde semen profert, quod maturum statim è valculis reptans siecum Tempus.

* 18. Jacea nigra squamoso capite minor C. B. montana Austriaca minor Park, montana squamosa minor, semine albicante 1. B.

Cluf.

Hac priori ferè per omnia fimilis, paulò tamen humilior, ut quæ rarò pedalem superet altitudinem: folis minus alperis & aliquantulum incanis; paulò dilutiore flore, semine minore, nec nigro, fed candicante & cineracco, linguam etiam magis calefaciente. Maturnis plerunque floret & se men Julio perficit.

Provenit utraque copiosè in montanis Pannoniæ & Austriæ pratis.

19. Jacea latifolia capite birsuto C.B. Austriaca villosa Ger. Austriaca latifolia villoso capite Park. Jacea cum squamis pennatis sive capite villoso elatior & humilior J. B.

Lata longáque habet folia, fuperioribus majora, magis albefcentia, molliora [breviora latioráque quam Jacez migræ vulgaris, sescunciam aut unciam longa, latitudine unciali, acuminata, crenata, infima verò palmum & sesquipalmum æquant. J. B.] seviter dentata per ambitum, gummos guinfima verò palmum & tetquipalmum aquant. f. B.] leviter dentata per ambitum, gummofo gu-ffut, fed amaritudinis non exigua. Caulet plures ex eadem radice promit, obiatales vel etiam am-pliores & interdum minores, angulofos & firiatos [fibhirfatos, ramis multis brachitatos] Captual terma aut plura, contigua ferè, ex multis fquamis imbricatim dipofitis conflantia, quarum cufpi-des exterius reflexa; in addo crebra tenuidque filamenta, nigricantia, fuve potitis multifidam bar-bulam definunt, u ipla capita tenuiffimo & elegantifilmo reticulo inclufa videantur, miro nature bulam deumunt, ut ipia capita centaminio ce ciegariniumio recuiuo incinia viocantur, miro natura artificio. Floi è medio erumpit Jacea vulgaris, purpureus. Somen maturum cinerei coloris, Cyani femini ferè respondens. Radia vivax, & multis rigricantibus fibris donata.

Calidiori circa Monspelium cœlo longè est strigosior foliáque posside interdum sinuata potiús

In montanis Pannoniz & Austriz pratis oritur Clusio: Floret Julio & Augusto.

Locus &

* 20. Jacea Melitensis capitulis conglobatis Bocconi.

Caules hujus pedales & longiores funt, alati, ramofi, geniculati. Folia angusta, Jacez vulgaris foliis molliora, leviter finuata & incana. Flores ad genicula ab imo ad fummum caulium plures, fublutei, è capitulis nonnihil fpinofis, atque rotundi globuli forma fimul commiffis exeuntes.

Melitæ invenit P. Boccone, in via quæ Casalnovum ducit. Lutetiæ etiam nata est, sed capitulis minus compactis.

* 21. Jacea Monspessulana cui in squamis sibra nigra, interdum acaulis J.B. Jacea bumilis Hieracii solio C.B. Pack. pumila, humilis serpens, acaulis sermè, slore cyaneo & albo Ad.

Spontanea palmum vix superat, interdum acaulis, cultură în cubitalem altitudinem proficit; multis ex radice craffiuscula productis caulibus, striatis, hirsutis, intus fungosis, multim ramosis. Folia ns ex rauce cranulcula productes continus, thraits, influts, intos fungolis, multim ramotis. Felia pumila per terram spargintur, Cyani foliorum amula, incana lanugine obstra, laciniata, alia integra, reliqua per ramos fortuicò postra nascuntur. Capita solis oblongis, minime diffectis, acuminatis obvallata sunt, medicoris magnitudinis, mollicella, squamis longuiculis comparata, quarum oras simbria nigra ambit, acumen verò in pinnatas spinulas innoxias fatiscic. Flos albus stamineus in pappos abit. Habetur etiam sfore purpureo.

Prope Monspelium in marginibus statorum ad pontem vià quà Frontignanum itur invenit Lobe. Lecus &

lius : ibidem etiam D. Magnol floribus purpureis & floribus albis frequentem vidit Maio mense flo. Tempus.

22. Jacea angustifolia capite birsuto C.B. angustifolia Austriaca villoso capite Park.

Longè humilior est, cubitalem altitudinem vix attingens, alioqui foliis villosis, & retis instar formatis capitibus, atque adeò floribus magnam fimilitudinem cum præcedente habet. Semen variat, quod nigricans est & paulò craffius.

In iddem locis oritur, codémque tempore floret.

Monspelii hac nobis oftensa est ficca, ipsi tamen eam in loco natali crescentem nondum vidi-

Jacea alba hirfuto capite C. B. cum non aliter quamfloris colore a penultima differat, species diftincta cenfenda non est.

Ff 2

* 23. Jacea

Locus

Lib. VII.

329

* 23. Jacea montana incana aspera, capitulis bispidis C. B. Park.

C. B. prod.

Radice ett lignofa, in longas fibras divisa & rufescente: cauliculo palmari, rotundo, lanuginofo: falia asperis, ad radicem plumbus, incanis, hispidis, parum laciniatis, angustis, [interdum laciniatis, subrotundis & tacitu mollibus] uncias quaturo longis, reliquis verò in profundas & ragidas
crenas divisis, bafique sia cauliem amplexantibus, qui aliquando in ramulos dividitur, quorum singuil capitulium parum ex speciamis hispidis compositum sistinant, carum enim cuspides exterius reflexa in tenustima filamenta definunt. Flores vulgari similes sed multò minores-

Monfpeffuli in monte Calcaris provenit.

* 24. Jacea nigra laciniata C.B. nigra vulgaris laciniata Park. Jacea cum squamis cilis instar pilosis J. B. Jacea Austriaca VI. Clus.

Folia vulgari funt fimilia, secundum radicem leviter laciniata. Caulis cubitalis aut amplior, gra-Fois vingai funt infinas, securioum racicem tevren acumata. Casus cuotans aut ampuor, gracilis, firmus, finatus, faliquantum hirfutus 3 nonnihil interdum purpurafenes, in multas alas inequales divilus, per quem folia funt jam dietis minora angulfitoraque [uncialia & fedicuncialia, femunciali latitudine & angulfitora, dura, fubbirfuta] Flores tingir purpura faturatior, Jacez vilgainstruction that the state of t

Crescit permixta cum superioribus, atque eodem etiam tempore flores ejus explicantur.

* 25. Jacea Cretica Park. laciniata, squammata C. B. squammata Cretica, quibusdam Scabiosa Cretica dicta 1. B.

Habet multa longa folia, supra tellurem expansa, instar majoris Scabiosae Mattb. crasso nervo praedita, 8e secundum illius longitudinem, non modo multipliciter laciniata, sed ipsae etiam lacipractica, de recunaturi titus iongrucomem, non moco mutapuciter taciniata, sea ipia: etiam laci-nutici minores alias fecta: Caudit deinde emergit cubitalis & amplior, firnatus, durus, non diffimi-lis Jacce monane squamato capite majori, per quem sparsa siun folia jam dichi minora & minus laciniata: finditur deinde in varios ramos, minoribus adduc folis & rarius sectis practicos. Ex-Hachman: Innauru eienkie in varios rainos, ininoripus aginie roins ec rarius ieens praeditos. Ex-tremi raini futifinen fiquammata capira, quas producinto deinde florem, multis longioribus filoculis purpurateentibus, interdum omnino albis se valde fectis conflantem, ex quorum medio exili ety-lus pallefecines: evanido flore fuecedir femer multa langique involutum, Chrisco forma fimile, fed ex-iguum, cineraceum. Radise fatis craffa, se quibufdam fibris praedita, inflar radicis Scobes Hiffpani

Peregrino semine (Cretà allato) nata est hæc planta Clusio.

26. Jacea montana lutea minima Park. montana minima tenuifolia lutea Col. laciniata lutea

Col.

Requicolorum montes herbidi hanc non descriptam Se ptembri mense sloribus luteis onustam fundunt prope D. Angeli dirutum ibi templum, sippra villam Flaminianum dictam; cujus causti & fiba pullla respectu capitali & storima modo superiorum silva propertus congenerum etiam modo superiorum silva superiorum silva propertus congenerum etiam modo superiorum silva superiorum silva superiorum silva superiorum silva superiorum interni flosi culi silva superiorum s

* 27. Jacea incana capite squamato Francisci de Honuphriis.

Honnthr.

rompor.

A radice lignola, parum inter petras (Circei Promontorii) earúmque filluras affervata, folio-rum candicantium (inter quæ nullus nafcendi ordo) multitudo germinat atque huic illúcque diffuía, prætereuntium oculis fefe patefacit, móxque affurgens lignolo caudice, non folium ex laxis verum praetremenum ocuis tete pateracis, moxque anurgens nignos catuates, non totum ex taxis verum ex Calfronum mentis propendet: qux quidem primo intuitu Ragufioidem Jaccam adeò referrevidebatur, ut non nos tantim fed & alii antequam flores & caulem edere eandemmer effe putaverint: attentius verò à nobis animadverfa dum in horto culta, ab illo differre toto ceelo cognorint: attentiùs verò à nobis animadverfa dum in horto culta, ab illo differre toto cœlo cogno-vinus: folias equidem colore cinereo albicante, plurimà lanugine afpera ipfam quodammodo armi-lantur; hujus tamen grandiora, magique incia, flexibiliora, rimofa aque minis crafta; illius ve-rò craffiora, albidora, breviora & rotundiora, abfque rimis: flever hujus, ut in vulgari Jacoa, pur-purantes & carnet, illius verò aurei. Cademe deit hace cubtadem, modò beviorem, modò longo-rem, alatum, firiaum, folius circumveftirum, & ubi folia inificent brachiatum, acca innum alquantulum fittulolum, ubi capitula adnalcuntur (quamata, non tamen fpinola, florifque carrei ela-gantis colons, Centagnoidem Jaceam quodammodo references. Semes Cyanis afine.

Tota candicans, hortifque inclusa aspectu pulchrior est planta Maio mense floribus onusta spe-Tempus & ctatur. Ex praruptis ingentibus Circai veteris promontorii faxis Occasiii expositis ubique pen-Locus.

Hanc nonnulli montanam candidiffimam Jaccam C. B. prod. putârunt, cui & ipfe addit Steebes folis: Hujus tamen folia nullam Steebes formam retinent: in careris tum floribus, tum caule fairs convenit. Folia illius magis laciniofa, & ad Stoeben accedentia, magifique quam hujus candicantia

28. Jacea montana candidissima Stubes foliis C.B. Park. incana, laciniata, capitulis Cirssi, slore

C. B. prod.

Hace ex radice craffa, lignofa caulem profert palmarem, nonnunquam cubitalem, angulofum, ftriatum, molli & incana lanugine veftitum. Folia habet ad radicem multa, per terram iparla, palmaria, lata, Steebes inftar laciniata, molli lanugine incana, & fuperiora molli tomento quali farina alperla, mollia & alba funt. Cauliculis fummis flores finguli Jacex vulgaris infident, que ex capitulis iquarrofis prodeunt.

capaturi squartono procedut. In montibus prope Capaturi provenit. Nos in rupibus seu clivis maritimis Calabrix prope Sca-Leeui. leam collegimus. Nostra etiam capitula ipsa eorúmque squamæ Jaceæ nigræ simillima erant.

29. Jacea montana capite magno Strobili J. B. incana Pini capite C. B. pumila Narbonensis
Park.

F. B. Pumila est planta, duarum triúmve unciarum altitudine, interdum dodrantalis aut major. Folia cauli longitudine vix cedunt : primum nascentia accedunt forma ad priora Centaurii folia, sunt lata & sublonga: sequuntur alia in profundas lacinias æquali situ divisa, subtus densa mollíque lanugine candicante oblita, quà etiam superiùs non omnino destituuntur, plerunque tamen vitanugine candicante obita, quá eram imperitis non omnino deltituuntur, plerunque tamen viridantia; quiedam interdum non lacimata, aut parum. Celiculia quoque tomenolius eft, inque ramos fubinde dividirur, faspe fimplex, cuius cacumini infidet caput magnum, Scolymi, fquamis argenteis, au ex argenteo rutlanturbus purpurafacentibifve, perquam tenuibus mollibifque, per or as lateficentibus criftatique compaédie. Medium obtinent pappi, quos flu reliquit framinibus purpurantibus confrans. Radix fatis craffa, fimplex aliquando, interdum plurium capitum, nigricans, In collibus faxolis circa Monfpelium frequens oritur.

Locus

* 30. Jacea montana Ger. montana Narbonensis Park. J. B. Lob. montana, incana, odora C. B.

Cauliculo riget dodrantali & pedem alto, rotundo: folia Jacca lutea & Chamzeleonis lævis The-ophr. media edente, alterá parte incana, glauca, tantillum hirtá: flores Jacca aut Cirísi sed minoopm. mente cuerno, ancia parto incana, granto a mancia.

Esc. Radis (ediquipalmars, gracilis, minidique fibrata, gulfu cyaneo amaricat.

In caurbus & collibus Cafrinovi conterminis Monspeliens agri nonnusquam à Lobelio reperta Lossis.

eft. Quid fit se ignorare fatetur D. Magnol.

31. Jacea latifolia capitata non descripta Hort. Lugd. Bat.

CAP. XIV.

De Centaurio majore.

Entaurium nomen accepit à Chirone Centauro, qui eo curatus effe dicitur, cum Herculis excepti hospitio tractanti arma sagitta excidisset in pedem : quare aliqui Chironium vocant, Plin. lib. 25. cap. 6.

Cantaurium duplex eff, majus & minus, quæ quamvis nomine conveniat, & facie tamen & viri-bus dilfant, funtque toto genere diverfa. Majus tantum hujus loci eft. Note hujus characterifice func Capitula fquamata lavia feu aculeis defitiuta, folia per ambi-

tum ferrata, magnitudo infignis.

I. Centaurium maguun Ger. majus vulgare Park, majus Juglandis folio J. B. majus folio in lacinias plures divifo, C. B. Breat Centorn.

Ff3

Centaurii majoris Caulis rectus hominis proceritatem affequitur, in ramos circa fummitatem divi-fus. Folia ampliffima in alæ formam difpolita, quarum fingularia fpithamam ferè longa, trium aut quaturo unciarum latitudine, per ambitum ierrata, nervota, glabra, faturate virentia : at primum prodeuntia folia integra funt, nec diffectionem agnofeunt: Capitula furculorum extremis infident squarrosa, è quibus emicant flores, staminibus purpureis contexti, in pappos evanelcentes. Semen nitidum oblongum: radin rubens, crassfuscula, longa, recta,

Fres.

Locus

330

Radix Centaurii magni, que hodie ad nos convehitur (inquit Matthiolus) Gargano preclarif-timo Apulhe monte numerola nafeitur : quin & in aliis Italia locis, nempe in Veronenfi agro, Baldo monte quem Benaci alluit unda, sed infirma si ad Apulam compares. In Officinis pro Rhapontico vendi folet.

Cum quadam adfrictione ac dulcedine acris est. Ob acrimoniam & adfrictoriam vim contrararum qualitatum particeps eft. Ob actimoniam menfés ciec & foctuu mortuum expellit; ob affangendi facultatum profluva liftit; prodeft in hernia, exputione fanguinis, fanguine coagulato. Ad vulnera recentia & plagas configuranaias tim efficax effe dicitur, ut carnes dum coquin-tur inter se committant. Epar aperit ac roborat, unde hydropicis & ictericis auxiliatur tum vino macerata, tum in pulvere pota. Summopere laudatur à nonnullis (inquit Schroderus) in obstructione venarum metaraicarum, & in morbisinde ortis, in febribus flomachicis, &c.

Praceipus utus eft in fluxibus fiftendis & vulneribus confolidandis. Veteres commendant in ru-

ptis, convultis, dyspnæa & in veterata tusti.

2. Centaurium folio glabro, flore flavescente J. B. An Centaurium Alpinum luteum C. B? majus luteum Park.

T. B.

Cabitalis & fesquicubitalis est planta, caule glabro carnoso, tereti. Folia dodrantalia & longiora, glabra, glauca, in multa segmenta ad costam usque divisa, que quidem segmenta alhas opposito situ respondente, alhas verò munime, craffiucula, nervo bissido per longum exporecto, in ambituraris denticulis crenata, alhas integra, sapore oleracco. Singulis porto ramulis singula insident
capitula Olive magnitudine, sed forma conicas, splendentia, imbricata, tam accurata squamarum
commissifura contexta, un leavia esse oliveantur, nec usila aspertate modelta, è quibus emicant sorte. ftaminei, diluta flavedine imbuti.

nammen, anuta naveame imour.

Capitulorum Iquamæ in hoc viridantibus Itriis pictæ funt, obtulæ, millis vel fpinarum rudimentis donatæ; quibus notis præcipue differt à Jacca lutea capitulis fpinolis C.B. cui aliàs perfimile est.

Centaurum Alpinum luteum C.B. in monte Baldo provenit, inter quod & nostrum exigua inter-

cedit differentia. Ex ejus capitulo ante Meridiem liquor pellucidus & Manna inftar dulcis in gutcosti differenta. Ex quis capitulo ante Meriatem inquor penuciais e manne interi allicis in guiris fun fillis pione exudat; 8 capitulum comprellum 8 findum altero tamen die huno hunorem emititi. Addit inluper delcriptionem radicis, hujulmodi. Redicem habet rectam, profunde delcen-dentem, craffam, parámque fibrofam, fubaditringenem & Centauri majoris fapore ferè pradi-tam [nunc limplicem, nunc bifidam in extremo, carne intus albá, foris cute nigra & dura obte-

Pleniorem hujus plantæ descriptionem videsis apud Jac. Cornutum in sua Canadensium plantarum historia, qui & vires adscribit, ex conjectura (ut puto) porius quam experientia.

2. Centaurium majus Africanum flore aureo odorato Breynii.

Prima aliquando, quá feritur æftate, nifi cœli nostri inclementià impediatur, vel altero post anno, Caulem emittit dilute viridem, sesquicubitalem & proceriorem, crassitudine auricularis, solidum, no, Caulom emittet dultet viridem, ietquicubitatiem & processorem, crafitutuine auricularis, folidum, durum, finatum, aliquot ramis soncavum: circa quem glabra, venola & viridantia lium folia Eruca, vel fi mavis Jaces pumila: Lob, in horto cultes in modum laciniata, dodrantalia & palmaria, ac quo finimutai propiora exeunt, eò minora profundifique diffecta, que autem à terra circa culta pedem proveniunt nulto ampliora funt, pedali nempe longinidine, latitudine verò quattor au quinque digiorum, Hippolapathi vel potius Armoracus formà, rigida, rugola, per ambirum ferrata & versis pediculum lacinitat. Capitule culti & ramorum furmitatibus tingula infident, rotunda, in latum turbinem fafngiata, præcedentis majora, atque pari imbricata squamularum commissirat, tam accurate loricata ut lavia ac quasi polita videantur: Ex quibus stores staminei, aureo colore perbelthe fugence, aque traviere olentes exenut. His flaccitis, feme album Cris in fumno, clii inflara hirfutum, alba involutum lanugine, fuccedit. Radiee nitiur longâ, crafsâ, aliquot ramis præditâ, fuica foris & corticosa, intus albefcente & refinosa, faporem dulcem ac gummofum habente, quæ perennis, frigoris autem impatiens & Solis caloris avida.

Expetit enim folum calidum, Barbaria nempe colles & incultos campos, prafertim non procul Gigeri five Gigel urbem Mauritania.

Hujus planta: femina hoc anno [1685.] nobis donata funt ab eruditiffimo Viro & infigni Botanico D. Hanf. Sloane, qua loco incommodo sata flores nondum explicârunt.

4 Centaurium majus alterum Gor. majus alterum seve Lustranicum Park. majus alterum solio inte-gro J. B. majus solio non dissecto C. B.

Longa habet folia, non in lacinias divila ut vulgare, fed Armoraciæ foliis non diffimilia, & ad Glafti foliorum humi expansorum similitudinem plurimum accedentia, per ambitum tamen serrata, Anna Johnston muni expaniorum minutaumem purintum accuerum, per amortum tamen ierrata, fature viriditaris, & amaruticuli faporis. Cante inter folia prodeunt cubrales, aut ampliores, rotundi, cuca fumnum bifidi aut trifidi, fuammat capita fultimentes, Centaurii majoris primi armula: farem villofum, coloris albefcents, infrar vulgaris: Semen Cinco fere fimile, feu, ut verius dicam, vulgaris, finamo hirlutum, & molli lanugine involutum: radicem valde craffam, duram, longam, denlo cortice tectam, foris quidem nigro, interna vero parte flavescente, succumque croceum refudante, qui cum amaritudine quadam aromaticus eft.

Supra Olyffipponem lapidofis juxta Tagum collibus duntaxut inveniebam (inquit Clufius) in Belgica peregrinum omnino.

* 5. Centau-

Centaurium majut, Rha capitatum felio Enula fubrus incano & hirfuto J. B. Rha-ponticum fo-lio Helenii incano C. B. Rha-pent. Enula felio latiore Park. Rha capitatum Lobelii Ger.

Lib. VII.

J. B. Folio est amplo, Enula five Verbasci nigri magnitudine & formá oblongá, prona parte lanugi-ne cincriccá obducta, supiná vero viridante, per ambrum ferrato, crasso nervo per longum decurrente, à quo in margines oblique porriguntur vene, antequam ad oras pertingant in venulas alias divifa, pediculo longiusculo, satis crasso, villoso. Caulis (ut scribunt Adversariorum auctores) rething, pentitudo ioniginatuo, nais eranto, vinoto. Camp a la feribuna Auverianorum auctores) re-ctus, capite fastigiatus foris squamulis loricato, ac per maturitarem stamune purpureo pleno: semine dum circa Junium & Julium maturuit, Centaurii majoris vel Carthami longiore: radix etiam fungofior, major, & Rhabarbaro fimilior quam Centaurio,
Ex femine Turcico nonnulli habaere, inquit Lobelius in Adv.

6. Centaurium five Rhaponicum alterum anguftiore falio J.B. Rhaponicum anguftifolium inca-num C.B. Rhaponicum anguftifolium Park, Rha capitatum anguftifolium Ger,

Valde affine est Capitato Rheo ex Italico semine natum, sed folia angustiora multo, acuti Lapathi paria, aversa item parte incana; & caulis rechis, capite sastigatus squamulis soricato, ac staminibus purpureis, Cinara aut Cardiu concoloribus pleno. Semes Cnici sylvestris compressium agre maturat in Belgio. Radix Centaurii majoris fungofior.

CAP. XV.

Cyanus pulchro semine Centaurii majoris J. B. Chondrilla rara purpurea, Crupina Belgarum diela Park. Chondr. Hispanica Ger. soliis laciniatis serratis, purpuraseente store C. B. The beatheth Extre

"Ultura proficit hac herba fiqua alia plurimum: Spontanea caulis vix palmaris, fape fingularis; în hortis bicubitalis & multis ramis brachiatus, firmus, striatus, medulla alba donatus. Folia priora duo orbiculata, alia qua fequuntur longa uncias duas vel tres, laciniata, qua reita priora duo orbiculata, alia que requuntur ionga uncias duas vel tres, laciniata, que veluu cripantur, noninhi hinfuta; circa margines ferrata, fuperiora in lacinias infigniter cenues dividuntur. Extremis ramulis infident capitula parva, oblonga, fiquamis raris fed longis, purpurafecentibus, lavibus imbricata; fleeme frentia fiammeum, purpurafecintem. Semina Centauri majoris, minora, nitido lavore lubrica inferie nigracanta; Zona albá circa partem fuperiorem cincta, umbilicum coronante ruffo longóque barbirio, ut pulchre afopergillum aque luftral intingi folipum interestrum interfet fornici medile albi. 2012. Legis cides del promotional.

umbineum coronante rutto iongoque parbitio, ut pinetne aspergiuum aque nutras intingi 104tum initentur: intel femini medulla alba. Radix foler effe longiufcula.

Hetturià & agri Narbonenis collibus non procul à Lupo monte exit. Lob. Nobis inventa est Locus, propè Scaleam in Regno Neapol. & in colle Cafiri novi non procul Monspelio.

Crupina Belgis dicitur à vocabulo Cruppen i.e. repere, quia femen manu contrectatum se sub-

Serratulam dictam apprime refert hac planta, foliis serratis & capitulorum formâ. Columna hanc accurate describit & depingit sub titulo Senecionis-cardui Apuli. Ineptè à non-

nullis Chondrillis annumeratur, cum quibus mhil haber commune. Prima eruptione è terra vel ex folis feminalibus folis facilè cognoscitur, que magna, subrotunda, in medio lineam rubentem obtinent.

CAP. XVI.

A. Serratula J. B. C. B. purpurea GCr. vulgaris flore purpureo Park. Salu wort.

J. B. Naule recto, rigido, firiato, glabro, rubente ad cubitos duos attollitur, qui cis fummitatem in ramos multos finditur. Folia aliàs integra, Betonica paria, aliàs Scabiofa inflar laciniata, utraque atrovirentia, glabra, arguto ipinularum mitium agmine ferrata. Capitula crebra extremis surculis insident, oblonga, squarrosa, atro-rubentia, è quibus stores emicant Jaceæ nigræ, purpurei aut carnei coloris. Caterum flores è plurimis flosculis aggregatis componuntur; quorum unulquilque suo infidet semini: suntque omnes, tam marginales quam medii, ejusdem magnitudinis & figura. Radicum fibra majufcular, fapore fubamaro, tandem & co quem Cyanus manfu

Julio mense florer, éstque in sylvis & pratis frequens.

Datur utiliter potanda ex albo meraco ruptis & ab alto devolutis. Idem præftat radix pulverifata, & 5j. pondere in vino calidè pota: in vino decocta, ac deinde illita ulcera mirine mundat, carne replet, & cicatrice obducit: hamorrhoidum quoque dolores mulcet fotu adhibua. Tolta & radix fimul contufa & impofita vulnera & enterocelas fanare creduntur. Matth.

Lecus

Serratula

Viret.

HISTORIA PLANTARUM.

Serratula à folis minutim circumquaque incifis & ferratis nomen obtimit. Parvitate fua pracipue à Centaurio majore differt, cum quo foliorum ambitu ferrato convenit. Serratulæ affinis capitulo Baccharidis, flore Trachelii Hort, Lugd, Bat,

CAP. XVII.

De Lappa seu Personata.

Appa dici potest vel ফা লৈ মধন্য prehendere, vel ফা লি মধ্যায় i.e. lambere, quòd prætereuntism veltibus adhæreat. Perfonata autom dicitur, quòd folia eus prægrandia veluti larvæ autper-fonæ vice obtendi folia effent. Veteribus Arction aut Arcion dicta creditur, verim ratio

Nota: ejus generica: funt capitula lappacea ob squamarum mucrones hamatos vestibus adharentia folia ampliffima.

A. 1. Bardana major Ger. valgaris major Park. Personata sive Lappa major ant Bardana J.B. Lappa major, Arcium Dioscoridis C. B. Bacat Burbock, Clot buer,

Radice nititur fimplici, crafsi, profunde in terram descendente, foris nigră, intus albă. Folia pediculis longis inident, maxima, hirfuta, superne viridia, inferne brevi & densa lanugine incana, non exacte rotunda, sed in longitudinem productiora, & in acutum mucronem dessinentia, brevibus & vix conspicuis circa margines spinulis. Canlis sesquiciabitalis & alhore, craflis, teres, hirsuus, purpuraciens, medilla farctus, soliis per intervalla breviora alternatium positis vestitus, ab imo statin ramosis. In summis caudibus & ramulis seas in cancier adherescunt. Fossensiams extantibus cum mucronibus reflexis seu aduncis, unde vestibus tenaciter adherescunt. Fossensia singulares extantibus cum mucronibus reflexis seu aduncis, unde vestibus tenaciter adherescunt. Fossensia singulares extantibus cum sumbus tenas se componentia sonde singulares extantibus. quibus totales componuntur finguli fingulis infident feminibus alatis, ipfi purpurei, quinquepartiti, è medio exeunte clava quadam tubulolà, nigropurpureà, quam penetrat stylus pallidus bicornis, Semina majufcula, oblonga, fufca,

Bardana major rosea Park. descriptæ varietas est accidentalis, non species distincta.

Archum quorundam Lugd. G. Bauhinus huc refert. Parkinsonus distinctam speciem facit. Lugdunentis Introne ficia spud nos vacillat ideòque C. Bauhino affentimur, quantumvis neque deferi-ptio, neque figura Lugdunentis huic conveniant. Radix practipue in ulu cit. Siccat, eft pulmonica, diuretica, diaphoretica, extergens, fubaffringens,

Hinc convenir in Afthmate, calculo, expunione fanguinis, in vulneribus inveteratis, tumore lienis

Anne convent in Arthmate, catculo, exputione tanguins, in vulneribus inveteratis, tumoro fienis alarimique partium; in arrhitrictis morbs, quibus peculiari proprietate conferre finatium: Schrod, Extraflectis imponuntuir folia vulneribus inveteratis, articulis lixatis, ambuffis, &c.

Scenen infigne lithoutripicium cenfeuru. Propinant autem in pulverem comminutum in Cerevifate tenut, aut zythogalo noftratibus 300ffct 5jimk dičko, lunā plenā. Hofmannus prefert radicem faccharo conditam. Apuleits pulverem feminis per quadraginta diés da; ichitadicos mirabiliter fanat. Rationem addunt, quod multum falis miroti poffideat hac herbs.

Caules antequant lapse gignantur deració cortice crudi coétique es cloc & aceto mandi primis menfis cœpere. Petrus Laurembergius validam vim frangendi calculum, augendi femen, excitandi venerem eis attribuit.

Tebrem quartanam in Henrico tertio Galliarum Rege decocto Bardanz feu Lappæ majoris à Pe-tro Pena deletam fuifle teftantur S.Formus Obf. 41. & G. Hieronymus Velfchus Obf. 4. Empi-ricum Partifenfem plurimos quartanarios decoct. radicis hujus herbæ ex vino albo magno fuccefreunir Jameniem punimos quantananos decoet, radicis inque nervae ex vino ano magno fuccefu curare folitum accepinius inter Obfervationes celeberrimi Viri Pauli Marquarii Slegelii Polatii Hamburgeniis. Hace D. Tancred Rebinfon, qui & fequentia communicavit.

De vi & efficacia hiujas plante in Arthritide & lue Venerea confule S. Paulii Quadripart. Botan. Cl. 3. p. 362, 363. Eandem vim obtinet quam Sarfaparilla.

Lappa major incensa deslagrat in modum Salis petra, & pari ratione spuit ignem. Ephem. Germ.

In nephritide sem. vel rad, in aqu. Chærephylli aut Petroselini plurimum commendatur. S. Paulli. In Lethargo in clystere prodest radix Lappæ majoris. Dolæus l. 4. c. 1. S. 19.

Bardana major altera Gor. major lanuginosis capitulis Park. altera cum capitulis villosis I. B.
Lappa major montana capitulis tomentosis sive Arciium C. B. Woolsp-spcabet Susboch.

A pracedente differt capitulis minoribus, squamis brevioribus, lanugine incana ceu aranearum

Primum observavimus circa Skipton oppidum & in montosa comitatus Eboracensis parte ea quæ Craven dicitur copiose; nuperrime etiam albii patlim in Anglia, cum priore, oftendente D. Sam.
Dale pharmacopero & Medicina practico in Brantria Effexia oppido.

HISTORIÆ

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER OCTAVUS:

OUI EST

De Herbis flore composito non papposis seu CORYMBIFERIS.

DUID Corymbi nomine hoc in loco intelligimus superiùs diximus cum de Herbis sfore composito donatis in genere ageremus. Huiufmodi autem herbæ funt vel flore radiato, vel flore nudo: proinde librum hung

in duas Sectiones partiemur, quarum prima erit de Corymbiferis flore radiato: Secunda de Corymbiferis flore nudo.

Herba flore composito Discoide, Seminibus pappo destitutis, CORYMBIFER & dicta, funt vel difco

f Radiato, flosculis marginalibus seu barbulis eidem

[Concoloribus, floribus [totales intellige]

Sparsis aut solitariis, foliis

Integris; barbulis seu flosculis medium discum cingentibus

Culpidatis: feu radice tuberosa perenni, foliis conjugatim positis, flore minore: re & femine maximis: FLos solis. Frontatis: Seminibus

Sincurvis; fronte barbularum crenata; CALENDULA, Caliba. Rectioribus; Chryfambemum After dictum.

Laciniatis, Fosculis marginalibus seu peralis

Latissimis & subrotundis, calice è simplici foliorum ordine composito seu integro: FLOS AFRICANUS.

Angustioribus; barbularum fronte crenata: Chrysanthemum segetum,

Tenuiter dissectis: Buphthalmum.

In umbellæ formam in fummis caulibus dispositis : foliis

Integris, angustis serratis, barbulis & disco medio albis; PTARMICA.

Laciniatis Abfinthii vulgaris in modum & pariter incanis: Absinthium umbelli-

(Tenuissime dissettis; MILLEFOLIUM, Achillea.

Diversi ab eodem coloris, Albi sci. cum umbo scu discus medius slavus sit: súntque itidem slo-

Lib. VIII.

De Herbis Corymbiferis.

335

Sparfis aut solitariis, foliis

Integris, aut ad margines duntaxat crenatis incisifve; caule

(Nude, non ramolo, flore in fastigio singulari minore; Bellis minor.

Folioso & ramoso, elatior, floribus majoribus: Bellis major, Euphthalmum vulgare.

-Multifariam in segmenta tenuissima divisis: flore suavi, CHAMÆMELUM: foetido: Co-

In umbella formam dispositis, foliis laciniatis pallidis, cum gravitate odoratis: PARTHENIUM,

LNudo, vide Tab, fementem

SECTIO PRIMA.

De Herbis Corymbiferis floribus radiatis.

Æ vel funt barbulis medio difco concoloribus, vel barbulis coloris à medio difco diverfi. Urtumque genus et vel floribus fparfis aut folizariis, vel floribus in Umbellæ formam in fummis caulibus difpolitis. Erunt ergo quaturo rhups Sectionis membra feu genera fubalterna.

Primum, de Corymbiferis cum barbulis medio disco concoloribus, floribus sparsis aut solitariis. Secundum, de ildem cum floribus in umbellæ formam dispositis.

Tertium, de Corymbiferis cum barbulis diversi à medio disco coloris, floribus sparsis aut soli-

Quartum, de iisdem cum floribus itidem in umbellæ formam digestis.

MEMBRUM PRIMUM.

De Herbis Corymbiferis cum barbulis medio disco concoloribus floribus Solitariis aut Sparsis.

CAP. I.

De Flore Solis.

Los Solis dieta planta à novo Orbe advecta, Veteribus incognita fuit, Recentioribus à fimili-tudine cum Sole denominata eff, barbulis ambientibus Solares radios, disco medio ipsium syderis clypeum referentibus.

A reliquis cujuscunque generis plantis distinguitur flore omnium maximo barbulis umbonem medium coronantibus flavis & cufpidatis.

Flos folis Ger. Chryfanthemum Peruvoianum, five Flos folis Park. parad. Helenium Indicum maximum C. B. Herba maxima J. B. Che Sun-flower.

Caule furgit fingulari, brachii craffitudine, decem aut duodecim pedum altitudine in nostris horthe vicential etiam & quatror referrunt all in folo Hilpano: incondita per hunc falia, Cacalla formă, non item magnitudine, quope futhamanı longa, au etanı leiquifortamanı, haud multo angultora, acuminara, alpera, hiritat, in ambrut ferrara, pediculis longas herentia. Summun caulis fattigum florm futhinet unicum, nutabundum, obiculatum, Helenii fimile, fed tam amplum ut facile pedem in diametro colligar, folis auri nitore lucco micantibus ambium obifactibus; difection in diametro colligar, folis auri nitore lucco micantibus ambium obifactibus; difection diametro colligar, folis auri nitore lucco micantibus ambium obifactibus; difection diametro colligar, folis auri nitore lucco micantibus ambium obifactibus; difection diametro colligar, folis auri nitore lucco micantibus ambium obifactibus; difection diametro colligar, folis auri nitore lucco micantibus ambium obifactibus; difection diametro colligar, folis auri nitore lucco micantibus ambium obifactibus; difection diametro colligar, folis auri nitore lucco micantibus ambium obifactibus; difetim diametro colligar, folis auri nitore lucco micantibus ambium obifactibus; difetim diametro colligar, folis auri nitore lucco micantibus ambium obifactibus; difetim diametro collegar, folis auri nitore lucco micantibus ambium obifactibus difetim diametro collegar, folis auri nitore lucco micantibus ambium obifactibus alla collegar. plano, lato, è plutimis flotculis, obscuriùs flavis, arctè ftipatis, quorum finguli fingulis insident se-minibus, composito. Semina oblonga, tumidiuscula & nonnihil compressa nigra sinterdum alba] fingula fingulis alveolis pulchro ordine difpofitis contenta, qui feminibus exemptis favum referunt. Radix fibris innumeris composita, nec alte in terram descendens, nec tantum ausa promittere

Flos aliquando tantæ magnitudinis ut 2362 semina exempta fuerint.

Flos folis metitò appellatur, quia non folum effigiem. Solarem præ se fert, sed versus eum semper

Flores

Flores interdum (& ut Parkinfonus, caulis etiam ad foliorum pediculos) refinam tenuem, pelineidam exfudant pauca quantitate, Terebinthinam Venetam colore, odore & fapore plane refe-

Hujus planta tres aut quatuor feu species, seu varietates observantar: nimirum, 1. Flos solis major store singulari, maximo, Helenium Indicum maximum C. Bauhino dictus, atque hic vel femine nigro, vel albicante feu cinerco.

- 2. Flas folis prolifer feu ramofins, C. Baulino Helenium Indicum ramofum. Scribit Parkinfonts fe in una planta l'exaginta interdum ramos observasse. Flores in hac specie multo minores sint quàm in priore, multitudo tamen parvitatem compenfat. Has duas plantas pro diffunctis specielous
- 3. Flos folis minor Ger. C. Bauhino Helenium Indicum medium laciniato folio. Hic non alia in re quam partium omnium parvitate à prima specie differre dicitur, quamvis folia in icone quam exhibent nonnihil laciniata pingantur.

4. Flos solis minor famina Ger. Helenium Indicum minus C. B. His addi potest & 5. Flos solis minor mas Ger. quem omittit C. Bauhinus: & pari sane ratione omittere potuit tertiam & quartam species: nam si omnino differant, non aliter quam accidentibus quibusdam ratione coli aut foli, aut feminis aut temporis fationis differunt. Nam Tabernamontamus, cuius in hoc Simia Gerardus est, quatuor quas exhibet figuras pro corona Solis, non aliter ab invicent diftinguit quam primam & fecundam flore majore à tertia & quarta flore minore.

untiligue quality minimité l'ecutionin ione insporé a terrat ce quarta nore minore. Flos hijus planta bené reprigratis à follois, cochis cum oleo, fale & aromatibus, melioris eft fa- t'fin in cilo poris qu'in Fagi, Alparagi, Cardui & Scolymi, ac ad Venerem infigniter ffimilat, ut in feiple ex- & medienat, pertruit e effe l'eribit Cortuitis : nec minis est il niave & grafi fuir podiciali folloruit renera dalue in

craticula decocti, fale oleóque priùs praparati.

Semina licèt liberaliùs devorata capitis dolorem excitent, pectus tamen leniunt, ardorem extinguunt & apud aliquas gentes tufa, coacta in panem, assique frumenti usum præbent. Her-

2. Flos solis pyramidalis, parvo flore, tuberosa radice, Heliotropium Indicum quorundam Ger, emac. Helianthemum Indicum tuberofum C. B. Battata Canadenfis Park. Terufalem Arti-

Ab una radice caules unus, duo, tres, pluréfye exfurgunt, teretes, virentes, ftriati, asperi, pilofi, duodecim aut interdum fedecim aut amplius pedes alti, craffitudine minore multo quam Floris folis, medulli alba fungosa farcti, foliis crebris, nullo ordine pofitis ab imo ad fummum ufque cincti, pallidè virentibus, afperis, acuminatis, octo circiter digitos longis, decem aut undecim latis, circa margines rentibus, alpenis, acuminatus, octo circiner digitos longis, decem au undecum latis, circa margines profunde dentatus. Floris folis vulgaris perfimilibus, non tamen rugoris nec æque latis. Caules ab imo flatim ramofi funt, ramis longis, foliis paulatim magnitudine decrefecintibus ab imo ad fummum ufque: unde planta arbufuela fimitudinem exhibet in coni feu pyramidis figurame florigatae. Floris apud nos in fummus tantum caulibus & ramulis naficuntur. Floris Solis fimiles, non tamen majores quam Calendulae vulgaris, duodecim aut tredecim fratais, cufpidatis, aureo fulgore micantibus barbufus radiati, medium feu umbonem occupantibus floculis lureis deure flipatis: Calis floris é fugumis villosis componitur. Semina apud nos non perficit, quoniam serius post æquinoctium Autumnale floret. Caulis plures emittit radices, tenues, repentes, (quibus alimentum attrahit) fibrillis tenuibus capillatas, longè latéque se diffundentes, inter quas à radice primaria multæ aliæ soboles tuberofæ excrefcunt, glomeratæ, nunc radici primariæ feu matri adhærentes, nunc fibris longis ad pedis ab ea distantiam adnascentes, terram elevantes, & nonnunquam supra ejus superficiem apparentes. Unica Radix triginta, quadraginta, quinquaginta, aut etiam plura non rarò producit hujuf-modi tubera. Radices ha tuberofa foràs colore rufelcunt, fubftantia feu carne interna fungosa candicante, variis prominentiis gibbose, pugni humani interdum magnitudine, ea parte qua germina-turæ sunt velut in rostellum elatæ. Caulibus marcescentibus radices tuberosæ per hyemem in terra reftant & fequenti vere regerminant, rarò tamen ante initium Maii. Hac omnia è Gerardo emaculato transtalimus. Quibus adhuc, quamvis nimis fortè multa nonnullis videantur, caulis floribus onusti descriptionem è F. Columnæ Hist, adjiciemus. Caulis ab imo è foliorum tinubus alternation

lifeum five metam rotundam ftellatam dicas. Radicum tubera sapore dulci gustui se commendant, & edulia sunt, & gratiora (inquit Columna) Via & Vires. cruda quam cocta. Nostrates variis modis ea praparant, alii in aqua decoquunt & cum butyro & Zingiberis tantillo condita efitant: alii in furno aut clibano cum aromatis, medullà, uvis paffis, butyro, vino Hispanico, &c. malsa farinacea in volventes coquunt. Quocunque autem modo praparantur (inquit D. Goodyerus) flatulentæ funt, & ventriculo inimicæ; alii autem aliter fentiunt, nec ullam ejulmodi flatus excitandi vim in illis percipiunt aut agnofcunt.

harentium adeò ramis dividitur frequentibus undequaque, ut pyramidem efficiat, decreleentibus ra-mulis fummis paulatim, adeòque floribus oneratur quatuor vel quinque in fingulis ramulis, ur obe-

Datur hujus varietas radice oblonga.

In notis MSS. quas amicè nobis communicavit Eruditiff. Vir, D. Josua Palmer M. D. Londinenfis invenio D. Hermannum Botanices Professorem & Horti Medici præfectum in Acad. Lugduno-Bat. afferere Helianthemi Virginiani tuberofi flores in pappum abire. Quod fi ità fit aliò transferendum est, nam non est hujus loci; & F. Columnæ rectius After Peruvianus tuberofus dicitur.

3. Chry-

Lib. VIII.

3. Chrysanthemum Canadense After Virginianus Istisolius Inteus repens Park. dislum. Desion creene

Park, Caulbin furgit firmis, tereribus, duos aut tres pedes altis, non ramofis, (aut faltem rariùs & paucis ramis) foliu per intervalla ad genicula binis oppolitis, latis & amplis, Floru folis fimilibus, fed minoribus, in acutories muerones productis, ad tactum durioribus & afperioribus & obfeurius virentbus, venofis. In fainmo caule fou unicus, amplis, e calce novem aut decem foliolis viridibus compotito exiens, plurimis longis angulfis flavis dictum medium fulcum ambientibus petalis conflans: cui siccedit (inquit autor) semen (ut aiunt) Floris Solis semini simile, sed minus. Radix fibrosa, sub terra reptans & latè se disfundens. Caules quotannis intereunt.

Hae planta folis & floribus ad Florem Solis accedit: Semen nondum observavimus. Si nobis li-

The planta foils of forthes are forein ones account; occurs from forther and pollar min.

Our according in imponer e Forem Sala minoring personen radic repente una appellar min.

Duplex haberur species, altera Chrysanhemum Canadense latifolium elatius P. Boccone, Chrys. Ca-Dupiex habetur i pecues, aitera conjaniemum canacuje tatigunum tautu i 1.000.0116, conj. cond. lati, dilijimum Moritono dicture, cui caalem altitudine fex, feptem, aut interdum oĉto pedum affurgentem, craftitudine politeari: Folio latiora, longiora, dilutus virentia, dentata attribuum. Altera Chrysanthenum Canadense latifolium humilius pradictis Autoribus, cui omnia minora,

4. After Virginem luteus alter minor Park. Another pellow Starwort of Virginia.

Park,

Park.

Caule unico, tereti, gracili, recho, rigido aflurgir, quatuor aut quinque pedes alto, binis ad fingulos articulos folisi longis, pulchro virore fiplendentibus, circum oras dentats cincho, pediculis tenuibus intidentobus, ad tachum rigidiaticulis. E foliorum alis ad fingula genetula rasmosti utrinque exeunt, ab inno flatim caule, mirimium cubitales, confimilibus folisi veftuti. Caulis & ramulorum fingulorum fatiligis finguli infident flores, virentibus calcium foliois obvallati, peralis feu harbuits circuiter decem, angultus, oblongis, flavis dificum medium ejudlem fed faturations coloris, cingentibus, consensitis. compositi. Radix fibris aliquot craffiorbus longis, albis, durinfeatis, fibrillis renubus capillatis conflat, & in multos annos durat, caulibus quotannis exarescentibus, è lateribus emissis propaginibus

CAP. II.

De Chryfanthemo caule alat .

Hryfanthemum à floribus auri fulgore rutilantibus, dictum effe nemonefoir.

Hryfanthemum à floribus auri fulgore rutilantibus, dictum effe nemo neſcir.

Chryfanthema auem dicimus hetas flore difciode radato aureo, ſeminbus pappo deflituris; qui notá Chryfanthemum ab Aftere differt. Arque ità laté accipiendo nomen
Urvim quoniam hoc genus plante inſigmbus notis inter le differunt: Sunt enim aliz barbulis
floris dictum ambientibus cupidatis, ur Fleres Solis dicka, de quibus jam egimus; alte caulbus alaris,
ſeu membranulis ſoliaccis ſecundum longitudinem extantibus auchs, de quibus proximo in loco
agemus: alia ſeminibus cuvis, quas Calhas & Calendulas vocant; alax barbulis frontatis ſronte
crenata, ſeminibus quadrangulis, nos cas in plura capita ſeu genera dividemus, quorum primum erit earum quæ caule funt alato.

Non sum nescius secundam hujus Capitis speciem seminis cornuri seu bidentis respectu cum Eupatorio cannabino aquatico convenire, verum quoniam aliis notis evidentibus & characteristicis, ut v.g. flore radiato, foliis in caule fingulatim positis ab eadem differt; huic porius, quacum insigni caulis alari nota convenit, adjungendam duximus.

1. After lutens alatus Cornuti, Cornutus his pellow weiten Starmont.

Commits

Commits procera sit: & valde ramosa hujus Asteris species, vix tamen duo cubita excedunt canles
ejus rorundi, quos folia vestiunt obscurè virentia, longiuscula, sine pediculis: pediculi namque loco
appendicula quadam, alarum instar e marginibus foliorum deorsum stexa, utrinque cauli proximè
adhærent, ibique desimunt, unde solii alterius exordia simunutur. Fores lutes, Bellidi majori similes. in fummo cauliculorum nafcuntur, medio fci. orbiculo luteo prominente, & folis è circumferentia exeuntibus, velut Aftri radiis aureo colore fulgentibus. Flos vetuffate in pappos abit, qui, si digitis infries Chamamelinum quiddam redolent. Radice nititur fibrosa hic After, quem sapor aftrichonis

potius quam alterius qualitatis participem esse testatur.

Minus verè Cornatus Florem hujus planta in pappum abire scripsit; cum semina solida sint &c pappo destituta, observante Morisono.

Ab America Septentrionali allata est.

2. Chrysanthemum Canadense bidens Moris. prælud. After Virgineus luteus membranaceo caule Park. Pellow Starwogt of Virginia, with a welted falk.

Sex septémve pedum altitudinem assequitur, eaulibus multis firmis, duris, robustis, ima parte ad Sex ropermy peaum aucument aucqueur, camons muns irms, durs, robutts, ima pare ad mediam frei altitudinem teretibus, aqualibus, fuperus quaturo membranulis extantibus fecundin longitudinem productis à folio ad folium, velut alais, minimè ramofis; quorum furmineates occupant fibre aliquot, lutet, fellait, quinque vel fex oblongis, anguttis foliols relut radius unibonem medium è flofeulis luteis densé flipaits compositum ambientibus; quos femina excipunt comnem measure e noteurs areas carse tripats componeum amorentous; quos jemna excipiunt com-preffa, capite lato & veluir corrunto, à les invicem ita ableedantia, ut capitula Ranunculi echinos aliquarents referant, nifi quod majora fint. Folia fingulatim cauli adnafeuntur, fiperioris [Afteris Virginei latifolii lutei repentis] foliis perfimilia, ejufdem obscuri & maligni viroris, non tamen usque adeo ampla & lata, & in mucronem aliquanto productiora, & ad tactum asperiora, brevibus pediculis fulta. Radix lignofa, dura, tuberofa, fibris plurimis longis terram penetrans, cique valide inharens, è lateribus propagines emittens, non tamen repens.

Apud nos ferius floret, nec nifi calida tempestate præcedente: semen rarò perficit; Virginiz Tempu

Hac planta Chryfanthemum Canadense bidens Morisono in Prælud. dicitur.

CAP. III.

De Chryfanthemo semine curvo seu Caltha aut Calendula,

Altha dicitur non (ut aiunt) à forma, qua calathum seu calicem refert, sed à Graco seize quod apud Nicandrum & Hesychium. Siculi commutant à in x ut sendre senze. Sic seize randa. Voff. Etymolog.

Volj. Expresse. Volj. Expresse.
Vulgo Calendulam appellant, quod corruptum ex Calibula, unde Caldula, & e inserto Caledula, postecique n addito Calendula. Idem.
A reliquis Chrysanthemis semimbus curvis differt.

1. Calendula fativa. Caltha J.B. Caltha vulgaris C.B. Barben Marigolo.

Aureus florum splendor, antequam utilitas comperta esset, hanc plantam nobilitavit, qui omni auro faturarius rufelcunt, Chryfanthemi fegerum formă, non ut illud è fquamato capitulo, fed calice multifido hirfuto prodeuntes, odorati, difco medio fufco vel luteo, barbulis eum ambientibus fronmultiholo Influto prodeuntes, odoran, ditco medio tutco vel luteo, barbulis eum ambientibus fron-tatis, fronte crenata; frimie fuccedenei nicurvo, granulis quodammodo alperato, exteriore majore, interiore paulatim minore. Caules tenues, teretes aut nonnihil angulofi, hirfuti, & tactu nonnihil vifcidi, in crebros ramos divifi. Falia lingua formà, fine pediculis caulem amplexa, ad bafin angu-fitora, fiumitate latiora & fubrounda, oblonga, prigua, hirfuta, incana, gufth herbacco, mox calidufculo. Radix furculofa, in fibras multas craffiores, oblongas adviditur. Caules interdum cum radicibus perennant hyeme mitiore, sapius brumali frigore utraque corrumpuntur.

Tres hujus planta varietates infignes notavimus, alteram flore fimplici, alteram flore pleno feu multiplici, tertiam flore prolifero. Flos enim interdum alios parit in ambitu, matre minores in pediculis triente longioribus hirfutis.

Tabernamontanus, ejuique Simia Gerardus nostras, novem Calthæ species pingunt & describunt, nimirum ejus quæ flore pleno est quinque varietates: 1. Calendulam multifloram maximam. conts, infinituti ejus qua note pieno en quinque varietates; 1. C. alendulam mutattoram maximam. 2. Cal. majorem polyanthom flo. aureo. 2. Cal. polyanthom flo. aureo. 4. Calendulam fativam polyanth. melinam. 5. Cal. multifloram orbiculatam. [6. Cal. proliferam perimam. 7. Cal. proliferam ferundam. 8. Cal. fativam fien flore finiplici. 9. Sylveftrem feu arvenfem.] Verüm hæomnes varietates (quamvis C. Bauhinus quoque ita ferè diffinguar) ad tres antedictas facile reduced. cuntur : quin & ex tribus illis due quoque (ut fuspicor) cultura & mangonio originem suam de-bent : nec tamen pertinax sum in hac sententia ; nam (ut verum fatear) Calendula maxima multifloræ semen satum speciem suam plerunque propagat; neque tamen, quantum hactenus expertus fum, Calendulæ minoris femen, majorem unquam producit.

Quòd femina in disco marginalia majora sunt, sata tamen plantas cum flore simplici plerunque dant; media minora, & tamen plantas matri congeneres edunt, Gerardus tradit; penes quem

Planta hac Sollequia & Solis sponsa dicitur, quòd slos ejas ortu Solis aperiatur, & occasu claudatur.

2. Caltha arvenfis C. B. minima J. B. fylveftris Ger. Wild Marigold.

Caulicules emittit tenues, palmem & fesquipalmum altos, aliás fimplices, aliás ramolos, fingu-lis ramulis & fummo cauli fles mildet exiguus, luteus, è calice foliofo viridi. Folia angusta, femunciam longa: radix fimplex, tenuis. Vix alia in re quam partium omnium parvitate à Calendula tho, timplici tativa differt.

o impiner lativa interest.

Orica Listurium, Monifectium, &c. inter fegeres & alibi oritur.

Calendulæ flores cardiaci cententur, hine & hepatici & alexipharmaci, fudores movent, variolas expellant, ictero medentur, menfes cient, partum promovent (fumus fubditus parturienti) Aqua defullata, oculis instillata, aut linteis in ca madefactis impositis corum rubori & instammationi

Decoctum florum Calendula in Zythogalo seu liquore posseti nostratibus dicto, vulgo propinatur

ad variolas expellendas; quique utius à longo tempore ferè inter omnes increbuit.

Ad pettem praviervativum, Accipe flor. Calendulæ vulg, manduca, vel cum oleo aceto fac acetaium. Corio de Briqueville. Curativum, Succ. florum Calendular potus jejunė fortiter fudando, ldem. In metu Carbunculi postiferi detur fucaus Calendular manė ab 31. ad 31. mirabiliter etiam purgat venenum pestiferum, per sudorem illud mira virtute evocans. Ex Observ. Marc. Cumani.

CAP. IV.

De Chryfanthemo seminibus angulosis aut striatis.

Chryfanthemum Conyzæ aut Afteris facie.

After cernuus Col. After Atticus foliis circa florem mollibus C. B. After cernuus Columnæ Park.

Ujus plantu folia oblonga, vulgaris Afteris effigie, latiora, majora multò, tres uncias lata, per ambitum parum crenata, brevi hirfutie pilofa, terra proxima nervofa. Caulem fingularem emittit, alis divifum multis, quibus breviora harent alternatim folia ut in caule, duriora, minifique cenata vel mini. Caule, quous previota nerone attenuam rona ut in caule, uso fed paulatim craffelest, ue quod floribus hære fit admodum craffin, & curvum, non imbediltate, ut in Chryfanthem Peruyiano, fed natura. Singulos føres in fingulis alarum cacuminibus producis, lucies faminibus confertis in umbones, ut in congeneribus, fed pluribus admodum nos products, tuces parament contexts in amounes, ut in congenienous, rea parament amount foliolis virentibus imparibus curidos: Radia autem cingentes florem molles, nec ut in vulgari Aftere aculeati vel pungentes. Semen oblongum, fulvescens, amarum, viscolum, odoratum, angultum, tiratum, quod fingulis florbus shelft. Radix fibrola, pallescens, fibris craffinisculis divista, Valerianz sylv. modo, sapore ferè aromatico. Fossa acerba, adfringentia cum amarore quodam.

Hec in monte S. Marie Virginis dicto oritur. Julio & Augusto floret & Septembri persi-

2. After Atticus Ger. Cxf. Atticus luteus verus Park. luteus foliolis ad florem rigidis C.B.

Clas.

Unico plerunque affurgit couliculo, pedali, duriore & quodammodo lignolo, lanugine pubefeente, qui fuperiore parte in ramulos dividitur, caulem fuperantes, quorum extremis fquamata infidence capitula, folias quinque unpliminum longis, hufuits, rigidiufculis & radatatim expansis fubrus exornata, in medio verò for Chryfanthemi aut Anthemidis aureus. Folia per cultum fparla lanuginola, molla, candicantia ut Lychnidis ferè, fed angustiora. Radix durabilis non est, ut que sin

Frequentifimus est (inquit Clusius) hic After Granatensi regno, & agro Salmanticensi in ar-vis, ubi Maio & Junio store. Nobis observantibus in Italia. Sicilia & Gallia Narbonensi ubique se-

re obvus.

C. Bauhinus è Lobelio & Dodonæo aliam proponit Afteris Attici lutei speciem, quem lateum filse glabro & create appellat, Lobelius Italierum lateum fruicossom, Olea filse, Conyae facie, quam in Italia faxiesi & aridis, imque Gallia Natbornensi valde frequentem elle scribit. Verium descriptio adeò breva est & generalis, utrucicam piane quam plantam intelligat. D. Magnal Astreem Italierum Leaun, & et Job. Afteris montani lutei Salicis glabro folio C. B. Iyonoymum facie: vericim C. Bauhinus diversim stratic, novo et utuloi imposition. Afteris lutti siloi glabro de creates D. Morison Afteri luteo folio glabro & creatato C. B. h. c. Attico Dad. lemina folida seu pappo destructa attributa, sique est propria observatione; unde apparet eum non specie rantium fed & toro genere distanguia b Aftere montano luteo Salicis glabro folio C. B. cujus flosin pappos abit.

3. After supinus Park, lutens supinus Clusie Gor, lutens 12. five supinus C. B. lutens supinus spino-

Cluf.

After hic fupinus eft, cauliculu multis ab una radice prodeuntibus donatus, humi magna exparte diffulis, firiatis & hirfuus; folio numerofis, Afteri Attico luteo penè fimilibus, fed puli viridiori-bus: finguli rami durum & foliofum fuftinent caliculum, in quo flor luteus circinate rotunditatis, Buphthalmi aut Chryfanthemi æmulus : quo evanescente caliculi in adeo dura & lignosa capitula evadunt, ut ungue vix frangi poffunt, atque femen, quod in iis continetur, & firmiter inhæret,

Circa Maffiliam ad maris litus observavimus; Clusius quibusdam Castellæ novæ locis.

Chryfanthemam Conyzoides Monspeliensium; Conyzoides Monspeliensium Moris. Conyzoides Lu-fanieum Bresyn. After annuu Atrico luteo similis, soliis ad storem mollibus. Boran. Monsp. After Attieus odoratus Carcinus Zanono.

Albam, aliquando ramofam, habet radicem, fibris dependentibus : ex qua Caulu rotundus cnasci-Anoans, auquanco rantonini, nace rantem, nors dependentions: ex qua Caniar rotundus onater-tur, cubitais, lenfifinis & minutifinis pilis pubeleons, praefertim in fuminitare, qui terra partim incumbit, partim le furgit & in ramos multos pandit. Folia ejus alternatim abfque pediculo funt pofita, lanuginofa, extremitatibus nonnihil reflexis Conyaze minima. Lob. folis relpondentia, paulò tamen majora, latioreque viriditate praedita, haud cripa vel undulata: Ex horum fede & ra-mulorum angulis, non minits quàm in canlium faftigiis capitale proveniunt foliaria ac dura, folis quinque, feptem, vel etiam quandoque novem circter majorbus, & quinque vel pluribus minoribus, molliulculis, viridibus & radatim expantis fubtus donata: in medio verò Flor lurei coloris, cuius foliola per extremum denticulata tribus denticulis orbem ex compluribus staminulis constatum ius folola per extremum denticulata tribus denticulis orbem ex compluribus flaminulis conflatum coronant, quo evanelcente parva [prima, angulo]a & folida, impensi incana, argenterique nitoris & fericeo tachu fuccedunt. Tota Planta, przefertim trita, odorem aromaticum & rehinofium, à Conyza non multium abludentem fipiane. Sapor titidem est aromaticus & ferte fervidus. Circa Monspelim sponte oritur & copiosè, ut nos etiam observavimus cum ibi essensi per sul fecus sinvium la Maussius, versis Gratele & Salenovam Junio mensse lepits cum store legit. Asterem secundum Cins. retert, (ut recète Breynius) statură, odore, foliorum hirstitie differt.

Chryfanthema reliqua.

1. * Chrylanthemum arborescens Æthiopicum foliis Populi albæ. Breynii.

Frutex est crebris & densis ramis, quorum juniores densum ob tomentum albidi; in quibus Folia fubrotunda, crasso modo in ambitu serrata, ac lanugine densa rasili in utraque superficie obducta, Populi albæ minoribus fimillima. Flores in ramulorum extremitatibus aureo colore fulgentes Chryfanthemi Canadenfis bidentis alato caule Morif. haud male amulantes fe prabent, umbone croceo, multis petalis nervofis, anteriore parte denticularis, radiato, constantes. His demum femina oblongiuscula, angulosa & solida, aliorum Chrysanthemorum ritu succedunt.

Frequens est circa Promont. Bonæ Spei, & in regionibus adjacentibus.

2. Chrysanthemum Americanum laciniato folio. Aconitum Helianthemum Canadense Cornuti. Doronicum Americanum Park.

Fruticosum hoc Aconiti genus folia habet qua ab radice germinant, latissima, atro-virentia, ac Fruicolum hoc Aconut genus foita habet que ab racice germinant, faturma, arro-virentan, ac ferè trificia. Que verò caul adnafecuntur, feprem aut novem, aque etiam quò fipreiro a còpit-ribus profundioribrique divifa laciniis. Multis caulibiu ultra proceritatem hominis adolefici; hi in plures diducti ramulos extremitates haben luteis fivribra amplifitmis onultas. Fie sur pluminum decem aut duodecim petalis oblongis conflat, interpolita fingulis non levi fipatio: inelt medio umbo quidam, qui touts feministis obducitur, ità figuratus ut ab imo lator in angultum verticem exacuatur. Hujus balin cingunt corona inflat intermedia majoribus foliola viridia. Radis: crafdi-& carnosa Aconiti more in plures quoque fibras exit, latiusque spatiari solet, nisi diligenter præcidatur eius incrementum quotannis.

Malignam ac deleteriam vim huic plantæ attribuit Cornutus.

Hujus aliam speciem describit Morisonus noster in Pralud. Bot. p. 251. sub titulo Chrysanthemi Chrysanthem. Americani laciniato folio obscuriùs virenti minoris. Quod priore humilius est; foliis minoribus, magis laciniatis & obscurius virentibus: floribus

3. Chrysanthemum segetum Ger. emac. segetum nostras Pack. folio minus secto glauco J. B. Bellis lutea foliis profunde incisis major C. B. Com Marigold.

Radix finplex, alba, lignosa altè in terram descendit, plurimis filamentis tenuibus capillata-Cassir fimplex, pedalis aut altior, teres, medullà farctus, lavis, tamosus, foliu vestitus alternatum

Locus Es

Temjus.

3. After

Lib. VIII.

potitis, ablque pediculis caulibus adnatis, colore glauco Cerinthes aut Ifatidis, duas aut tres uncus longis, vix digitum latis, circa margines altuis meifis. Fleres in fummitatibus caulis & ramo-num Bellidis n ajoris, petalis in ambitu latis, flavis, difeum aureum ambientibus. Dileus autem ille componitur è flofculis in quinque fegmenta expansis cum stylo in medio, quorum singuli singulis feminibus intident, ut in reliquis corymbofis.

Segetes frigidiorum tractuum Gullia, Germania utriusque, Anglia, &c. hec scatent, flavam per messes Cererem ernante; regionibus sestuosis rarius. J. B.

4. Chyfanthenum Creticum primum Clufii Ger. emac. J. B. majus folio profunde laciniato, magno fiere C.B. Canton Com Marinolo.

Cubitales habet aut ampliores caules, fatis crassos, teretes, striatos, duros, paucâ intus medullâ, ramosos, colore glauco aut pallidè viridi, frequentibus folisis brevi petiolo inacqualiter nascentibus ornatos, que in varias & profundas lacinias cálque iterum circumcirca incifas & valde diffectas divila funt. Extremis cauli & ramis innascuntur amplissores, è squammoso capite prodeuntes, duodecim aut pluribus folius conftantes, fatis latis, extremo crenato, aurei imito coloris, postea pau-latim in pallide slavum degenerantis, latius culum dicum ambientibus slavum. Flori utcunque odorato fuccedunt capita è multis inaqualibus, longiufculis, ftriatis, utrâque extremitate obtulis, & fubfulcis femnibus compacta.

Radix subest alba, digitali craffitudine, brevis, multis fibris adhærentibus, quæ semine perfecto in-

terit, è quo in terram delapfo vere fequenti nova planta exoriuntur. Hxc Clulio è femine Creta miffo nata est. Verum non Creta peculiaris est, nobis enim in vineis & hortis oleraceis circa Mellanam Sicilia & alibi observata est copiose proveniens. Hac planta variat interdum floris colore mixto, seu partim candido, partim luteo.

5. Chr) fanthemum Creticum 2. Clusii J. B. majus solio in minores lacinias diviso C. B. Clusius high scond Com-Maricold.

Non minus fruticolum, minúlve altum est, minus tamen crassos habet caules, fungosos & stria-tos etiam illos, quos ambiunt folia non adeò dissetta, sed in minores lactinias & rarius incisa divi-sa, propuis ad Chrysanthemum segerum accedentia. Sustinent extimus caulis & rami squammata & quali imbricata capita, è quibus nascuntur flavi flores, totidem quot in primo foliis constantes, angustioribus tamen & medium orbem aureum cingentibus; quibus etiam succedit semen simile

Huic vel potius pracedenti planta candem putamus

Chryfanthemum foliis Matricariæ C.B. Chryf. majus folio valde laciniato flore croceo J. B.

Cui caules cubitum aut sesquicubitum alti, teretes, læves. Radix superiori similis: Folia since pediculis cauli ejulque alisadnascentia, Matricaria ferè divisura, pinguia, tenera, sapore oleraceo quanquam non ita accepto. Flores quales superioribus.

Quantum differant Chryfanthema Cretica Clusii ab hic tradito considerandum, inquit J. Bauhinus. Parum certe aut nihil. Nam & descriptiones in plenique convenium, & utraque annua sunt, & Chrysanthemum Matthioli in Germania & Septentrionalibus regionibus peregrinum. Chryfanthemum minus Camerarii in Epitome Matthioli J. Bauhinus huc refert.

6. Chr)santhemum latifolium J. B. Hispanicum rotundioribus foliis Park. item Chrys. segetum Bati-cum Boelii cjustem & Ger. emac. Datise leaven Com Marigoin.

7. B. Ger. em.

Locus.

Fibrofis albis nititur radicibus annuis. Caulis teres, striatus, glaber, rubescens, cubitum altus, meriototis aiosi inicum raancioni attinus. Canasi teetes, trinatus, gauest, ruoesceris, cuontim aius, medillà fungoli farchus, ramis alternis divitis; folisi cintato inillo ordine pofitis, diasa terfice unicias longis, femunciam aut unciam latis, ad Bellidis majoris folia proximè accedentibus, per extremium latioribus, circumeirae ferratis; glabris, obserte vitentibus, inte pediculis adnatis. Plore extremis caulis & ramulorum hærent fingulares, minores qu'am Bellidis majoris, difico fosifique dificum con la constitució de la const ronantibus (viginti numero in extremo crenatis) aureis. Florem suffulciunt squama viridantes. Semen parvum, oblongum, teres, incurvum, albidum.

Inter segetes non in Hispania tantum, sed etiam in Italia circa Liburnum portum nobis observantibus copiosè provenit.

Huic perfimilis oft & fortaffe eadem

Chryfanthemum parvum, sive Bellis lutea parva latifolia I.B.

Perfimilis est (inquit) Bellidi majori, cujus folia habet, vix unciam longa, serrata, eodem ordine per caulem disposita, qui fingularis, pedalis, subhirsutus, summo vertice florem gerit unicum. paolò jam dictæ Bellidis minorem, radiatis in orbem foliis saturate croceis umbonem ejusdem coforis coronantibus, qua aversa parte suffulciunt folia pallide virentia, subhirsuta. Radix brevis, gracilis, multifida.

Pracipua differentia est in parvitate, qua evenire potuit ratione loci caulis hirfutie, qua tamen non tanta erat, ut hirsutum dicere ausus sit; & flore in summo caule singulari, quod tamen perpetuum non erat, & sterilitati soli fortasse debeatur.

7. Chryfanhemum Alpinum 1. Clusii Ger. Park. Chryf. Alp. iucanum, foliii laciniatii C. B. Chr. Alp. Judenbergense, Jacobaen assau J. B. Clusius hin strif Mountain Maris

Multa habet fecundum radicem longiuscula folia, Absinthio umbellifero similia, crassa, pollicari Musta naoc recumoum raucem rongunenta juna, admini umbennero immua, cratta, poincari longinadine, in lacinias aliquot divifa, viridia, (in novellis tamen quadam cantiese confipcium) amari faporis: Cauler aliquot palmares, rarioribus & tenuitis diffectis folias ornatos, firatos; in quibus veluti umbella denum aut duodentim laceorum farum, Jacobase vulgaris richibus non multim abfimilium & ciuddem odoris. Radis: craffiufcula eff, multifque candicantibus fibris capil-

Ital.

Provenit in *Judenberg*, *Spital* & aliis quibuldam Stirix jugis, ubi Julio & Augusfo sforet.

Lacus & Provenit in *Judenberg*, *Spital* & aliis quibuldam Stirix jugis, ubi Julio & Augusfo sforet.

Lacus & Provenit in *Judenberg*, *Spital* & aliis quibuldam Stirix jugis, ubi Julio & Augusfo sforet.

Lacus & Provenit in *Judenberg*, *Spital* & aliis quibuldam Stirix jugis, ubi Julio & Augusfo sforet.

Lacus & Provenit in *Judenberg*, *Spital* & aliis quibuldam Stirix jugis, ubi Julio & Augusfo sforet.

Lacus & Provenit in *Judenberg*, *Spital* & aliis quibuldam Stirix jugis, ubi Julio & Augusfo sforet.

Lacus & Provenit in *Judenberg*, *Spital* & aliis quibuldam Stirix jugis, ubi Julio & Augusfo sforet. flat an Flos in pappos abeat necne, & titulum & locum quem ei assignavit autor tantisper retinere permilimus, dum certiores de ejus notis genericis facti fuerimus.

* 8. Chrysanthemum Alpinum 2. Clusii Park. Alpinum feliis sibrosani multifidis C. B. Clusius his strond Mountain Matigold. Chryf. silp. Etscherianum, Jacobase affine

Huic numerosa proxime radicem nascuntur folia, Abrotani maris foliis respondentia, dilutiore viriditate nitentia, & odore fi terantur non ingrato, fapore verò amaricante & minimè grato: ex his caules exeunt pedales, minoribus folis onuffi, in aliquot interdum ramulos divisi, qui fingulos aut geminos fultinent flores, Chamarmelo vulgari majores, inodoros, omnino flavos, hoc eft, medium orbem luteum cingentibus etiam luteis foliis, fatis latis. Radix fibrola & nigricans eft, plurésque à latere spargit ramos.

Invenitur in Eticher, Snealben, Veytzalben & celfis aliis Alpium Stiriz jugis. Floret Au-Locus.

De genere hujus plantæ nihilo certiores fumus quàm de fuperioris: hîç maneat donec de eo certrùs constiterit.

Buphthalmum vulgare Ger. Dioscoridis C.B. Matthioli, free vulgare Millesolii soliis Park. Chamemelum Chrylanthemum quorundam J.B. Common Orceepe.

Caulibiis cubitalibus & majoribus, tenuibus, & incana lanugine obductis, pluribus, propter terram rubentibus, ex lignola radice oblique exortis, ramofis folia adnalcuntur itidem lanuginola, ram rupentibus, ex lignola radice oblique exortis, ramofis felia adnafcuntur itidem lanuginola, Millefolli, denticulata, pinnatáque, multo minora, quippe que non temere unciam longiquedine fuperent, odore Chamarmeli. In fingulorum ramorum fatigio fia runcia, Chryfanthem; tous lateus, five que in ambitu fint folia ipectes, five difcum, qui rigidulis apicibus alper eft: Calyx porro cui infidet incanus, Chryfanthemi inflar foquamolus eft.

Varis Germaniæ in locis hanc plantam observavimus spontaneam; circa Florentiam quoque Leem, Italia in alveis torrentum & alibi.

* 10. Bughthalmum Cotulæ folio C. B. ejuidemque Buph. caule & flore purpurascente, ex sententia fratris. Buph. alterum Cotulæ folio Park. ejuldemque & Ger. emac. Chryfanthemum tenuifolium B.eticum Boelii. Camomile lifte Ore epe. Buphth. tenuifolium folio Millefolis fere J. B.

Radice est brevi, tenui, candida, paucis fibris capillatà. Caules habet tomentosos, tenues, striatos, Malieron town, communications, fragmenthus fatis ramis multifidos; per quos felia nafcuntur ad Millefolis tomentoli folia accedentia [tenuifilme diffecta & folis conde fatida perfimilia Ger. emac.] part dispositions of divisions and consider the measurement of the mea sapor nullus memoratu dignus.

Foliola floris discum cingentia (inquit Clusius) subtus plerunque nonnihil purpurascunt aut rubefearnt; bine, ut pute, Buphthalmum caulte & flore purparafeente C. B. ramuli plerunque humi fuit funt, & folia quam Chryfanthemi Valentini craffiora.

Circa oppidum Aque mortue nuncupatum observavit & eruit Clusius. In Horto Medico Leydensi habetur Buphthalmum folio Chamzmeli non descriptum: q. quomodo differat à præcedente.

" 11. Bu; bihalmum

* 11. Buphthalmum Creticum Cotulæ facie flore lutco & albo Breynii.

Hac Chamamelo perfimilis albam poffidet radicem, denfis fibris fe in terram figentibus, tenuibus, TIXE CHARMETICE DEPTIMINS BIDATE [OUR CHARMET PRINTED FOR THE BID THE STATE OF THE MEDICAL CHARMETICS CHARMETICS FOR THE STATE OF THE S pine le propagantium. Flores, quibus subest squamosum capitulum, squamulis vindibus lanugino-tis triplici serie contextum, Buphthalmi Alpini floribus non parum affimilantur, nisi quod illorum petala, tredecim plerunque numero, majorem, in medio paulifer quaf exculptum five concavum, ex-plurimis flavis tubulis condenfatum orbem circumambientia, breviora, latiora, lineis feu plus ftriata, & dilutiore flavedine funt imbuta, imprimis cim ad fenium vergunt, & parte inferiore ubi parte tantum fulphurea, conspiciuntur. Primus horum florum in medio plante supra caulem mense sunium fulphurea, conspiciuntur. exit, deinde alii in alarum majorum cacuminibus, & tandem reliqui in ramulis lateralibus veluti fuccedanci ità se excipiunt, ut planta hac totam non modò calidam astatem atque autumnum ferrilem floribus condecoret, sed triste senium etiam subinde anni genialiter coronet; messemque rertiem forbus conécoret, ted tritte lenium ciam libinde anni genialiter coronet; melfemque femper uberrimani late compretiorum feminum, fature pupurperorum, incre fiquamulas tenius membranaceas & latas, equídem plané coloris, nitentes, firmiter & folide jacentium proferens; que tandem ficuit etam fiquamula pipe, Regize fue fiplendorem purpura cum illepido colore finadiceo trifi commutant, & in generis fiu confervationem quotannis apud nos funt ferenda. Planta hec millius excellentis eft odoris, prater flores, fiabdulcem & medicatum quadantenus, fapori calidaticulo & aromateo parte limitem, fiprantes.

Datur alia hujus seu species, seu potius varietas, petalis discum illum luteum circumradiantibus albis, seu splendide argenteis, unde flores Pyrethro perquam sunt similes, planta ipsa Chamamelo, ut non facile queat discerni.

Hujus semen habuit ex horto Academico Lugduno-Batavo.

* 12. Chryfanthemulum Ericoides C, bonæ fpei Brevn.

Ante florum proventum adeò Ericæ Coris folio fimile, ut eruditiffimus etiam botanophilus congenerem ei exiftimaturus fit. Parvus enim eft Frutæx, complurimos, graciles, lignofos fubrubengenerem ei exiltmaturus itt. Parvus enim elt Frutze, complurimos, graciles, lignolos übruben-tes, & veluti quibuldam tuberculis obiftos proferens ramulos: qui in fuperiore, ubi leniter lanugi-nofi, parte foliolis Erice Coris folio fecunda Cluf. perfimilibus, adeò confertis funt onulti, ut nullum ferè lignum confipiciatur. Summis ramulis finguli, vel bini alfiquando, farpus tamen nu-mero plures, quafi in umbellam dispositi, infident Filogidi, Millefolii onn multo majores, petalis multis pallidis difcum parvum radiantibus, è Capitulo foliolis crebris fibi invicem incumbentibus compacto prodeuntes.

His marcidis somen ex fusco spadiceum, turbinatum, uvæ acinis simile, sed multo minus, superius verò, ubi angustius, denticulis quaternis duriusculis veluti coronula, in modum Chrysanthemi

Canadentis bidentis ferè, donatum succedit, in materia quadam villosa larens.

In Catalogo Horti Medici Edinburgensis duas adhuc alias Chrysanthemi species invenio, Altera dicitur Chryfanthemum laifolium Ingitanum; Altera Chryfanthem. Africanum pumilum procumbens, flore cernuo, nudo, luteo; de quibus quoniam mihi nondum conspecta fuerint, quod dicara non

Nec quicquam nobis dicendum suppetit de Buphthalmo tenuifolio peregrino N. D. Hort, Ludg. Bat.

CAP. V.

De Chrysanthemo seminibus longis, compressis seu Flore Africano.

Hujus notæ funt floris calyx integer oblongus, petala lata, femina longa compressa: folia laciniata. Tanaceti amula.

Flos Africanus major polyanthos Ger. major froe maximus multiplex Park. Tanacetum froe Flos Africanus major flore pleno C. B. Tagetes maximus reclus flore pleno multiplicaso J. B. Etp. Buttean Bépartigolib.

*Aulem producit teretem, striatum, bicubitalem aut altiorem, crassitudine policari, copiosà intus medullå albå farctum, geniculatum, ramofum. Folia in caule ex adverso bina, in summis tamen caulibus & ramulis fingularia, Tanaceto nonnihil fimilia. [F. Columna Valerianæ suæ vulgari similiora esse scribit quam Tanaceto] pinnata, lobis utrinque senis septenssve cum impari in extremo commilla, olore non ita gravi ac minoris generis, late virentia, marginibus fer-ratis, in acumen definentia. Fiores in fummis caulibus & ramalis ingulares pedicalis brevorabus quàm in minori genere, propè imum calicem turgidis & concavis è calicibus oblongis, pluribus velut palis in angulos acutos definentibus compositis, pleni, pulcherrimi, slavi aureive. Seminatenuia,

vente pais in angulos acatos comentiones componios, piento pulcierrinto, tava autevie, comma centua, oblonga, nigar. Radias tembulos fibris, noblibus, copiolis funmas tellunt haret, ut reche Columna. Higus planta fex varietates recenfor F. Columna: Prima, Caryophyllus Mexicanus maximus poplyanthos, lais peals & crocco faturo colore, licitur: Seemda, minor & luteo colore: Terna, implici flore umbonem habente flofcults exiguis Clayfanthemi modo, & barbulis five petalis magnis, octonis utplurimum ved novenis aliquando, & croccis: Quarta fimilis fed pallente colore: & Quarta fimilis f

 Tagetes Indices miner fimplici flare, five Caryophyllus Indices, five Flos Africanus J. B. Tana-ectum Africanum, five Flos Africanus minor C. B. Flos Africanus minor fimplex & multiplex Park. minor simplici flore Ger.

7. B.

Lib. VIII.

Striatos producit caules dodrantales, aut paulo majores, intus fungolos, alis aliquot concavos. Fo-Stratos product cante domanaces an panto indoces, mais bingones, an auquo concaros, re-la: Tanactor fimilia, pinnata, ex quinque, an plariba conjugatonibus ad octo, imparique extre-mo commilia, odore virolo, gravi: fingularia faturate virent, tres aut quatuor uncias longa, femunciam circiter lata, circumquaque denneulis ferrat, in acumen definentia. Flere extremis ramulciam circiter lata, circumquaque denneulis fortat, in acumen definentia. Flere extremis ramulis harent fingulares, ex calyce turgidulo oblongo, fimplici foliorum ordine radian, colore in fae x flavo, fupra ce flavo fupra pendentur, fema tenuia, longa, nigra. Medium obtinent flamina numerola, flaventia, quiba sappenduntur fema tenuia, longa, nigra. Radix brevis, fibrola, ac ubi è cerra produ per la companio de companio de la companio de la companio del companio de la companio del companio de la companio de la companio del
A præcedente differt, 1. Partium omnium parvitate. 2. Caulibus infirmioribus, humilioribus, ramulis magis diffusis in latitudinem & terram versus reclinatis. 3. Pediculis florum longioribus ramuis magis utimis it acquainent exertant vertus recumats. 4. reascats notant temporious & colore ferruginco florum, 4. Odore graviore & magis virofo, tum folorum, tum florum. Hujus eriam duplex habetut varietas, altera flore fimplici, altera flore pleno feu multiplici. Sic

in universum octo habentur hujus species seu varietates.

Notandum autem fecundam majoris articatem, quam Columna minorem & luteo colore vocat, & in pallidum dilutiorem deficere feribir, à J. Bauhino Tagetem Indicum medium flore luteo pal-

In pandami unauseum unicere teitors, a J. Daminio Lagetein Buscum medium nore inteo par-lado dici, qui eam cittis forere affirmat quam majorem. Hiftoria plantarum Mexicanarum Fr. Hernandez alterius adhuc Floris Africani (pseciei meminit quam feptimio in loco pingit, & fic breviere deferibi. Majufealum eff feptimium Teperen-peal Xechil nuncupatum, fed exilioribus luteifque floribus, qualia funt quoque ipfus planter folia, qua

De viribus hujus plantæ Hernandez in Historia prædicta hæc habet.

Vi pollet discussoria & aperienti. Foliorum succus ebibitus, aut folia ipsa contusa & ex aqua e- Vires. pota, vinove, ventriculum geldum contemperant, menfes, urinam, & fulores elicunt, frigora in-termittentium arcent illita paulò ante accellionem; flatum dificutumt, Venerem excitant, cache termittentum arcent illeta patito ante accettionen ; natum discutiunt, venerem excitant, cache-xiam à caula frigida ortam vitio hepats curant, aperium cobfructa, convulla laxant, hydropem le-vant: vomitum ex aqua tepida procurant, & tandem febrium rigoribus, imò & febribus ipfis ex-purgata per urinam & per fudorem causà medentur. Verum Dodonæus vim ei veneficam inefle prodidit, experimento in Fele facto qui ejas esu ex-

verum Dodonzus vini et veneticam inene pironaut, experimento in rete tacto qui ejas ein ex-tinctus eft; ejuin & mires arrofis feminibus mortuos repertos addir, & puero ex efu floris os ac labia intumuisse & porcis quibusdam fuisse extrio. Qua tamen (inquit Joan. Terentius ") non con- * Notis in cludunt hanc herbam venenum esse & inter species Tanaceti referre non posse; & deinde Dodo- Recebium.

her algunetina testua: Fratatti ille fuo judicio: ego in Dodonzi & J. Bauhini fententiam concedere, quàm anceps medicamentum experiri mallem; nec in humano corpore periclitari quod porcis, felibus allifique animalibus perniciolum effe constiterit, consultum duco.

Plantam hanc Africæ indigenam esse vel nomen evincit; at nec solius Africæ, sed Americæ ut Louis. ex Fr. Hernandez plantarum Mexicanarum historia patet.

SECTIONIS

Locus &

SECTIONIS PRIMÆ

MEMBRUM SECUNDUM.

De Herbis Corymbiferis barbulis medio disco concoloribus, floribus in Umbella formam dispositis.

CAP. L

De Ptarmica

D'Tarmica ex re nomen habet, quoniam Плядьда, id est, Sternutamenta provocat. Nota: ejus sunt Flores in umbella, barbulis disco medio concoloribus; solia integra, ad margines duntaxat ferrata.

A. 1. Ptarmica Ger. vulgaris Park. vulgaris, felio longo serrato, store albo J. B. Dracunculus ferrato felio pratensis C. B. Since wort, Bastard Dellitory: nonnullis Gootetonante, id est Lingua anserina.

T. B. Est ubi tres superet cubitos, sapius minor, cubitalis, radice obliquè acta & velut geniculata, fibris majusculis & longissimis donata, sapore acri & fervido: cause singulari, tereti, glabro sistualos, gracili, saits tamen rigido; cui alterno aut pocius mullo ordine postita adnaticuntur folia, ab inno ad summum. Draconis esculenti, arguita afferissiculs denticulis circumquas; ser-rata, arro vivore splendentia, sapore servido, Pyrethri mitiore. Summus scapus nonnibil angulorata, auto vitore infententia, iapore fervato, vyretini initiore. Summis teapus nomini angulo-fius & fubbrifutus in furculos aliquot dividitur, qui umbellatim fiore geftant candidos [tam di-feum medium, quám petala cum undique radiatum cingentia] Millelolii terrefitis, duplo aut tri-plo majores, odore non diffiumili del remifiore. Difeus floris medius è plurinis fioliculis arctè tir. patis & in quatuor fegmenta acuta divifis componitur.

paris ex in quartior regmenta acuta divins component.

In pratis udis & paluftribus Julio mente florer.

Florum calices in hac planta quàm Millefoli breviores è pluribus fquamis coagmentantur. Flores ut multo mapres quàm Millefolii, ria minis cerbi; & conferti in fummis caulibus longioribus pedicutu multo mapres quàm Millefolii, ria minis cerbi; & conferti in fummis caulibus longioribus pediculis infident, nec adeo exactè fimul umbellam efformant. Variat interdum flore pleno seu multiplici, hinc Dracunculus pratenfis flore pleno C. B. & aliorum.
Gustu est acri & fervido. Siccæ pulvis naribus inditus, sternutamenta movet, unde ei nomen.

Radix commanta caput purgat & dentium dolores mulcet pituitam eliciendo. Herba cruda additur acetariis ad frigiditatem eorum temperandam & corrigendam.

2. Dracunculus Alpinus Agerati folisi incanis Hort. Reg. Parif. & Lugd. Bat.

Nos olim Cantabrigia: columus plantam' Londino miffam nomine Agerati flore albo, qua re-Nos oftm Cantaingle Collumbus plantam Dominio Indiana Inoline Ageirat uner auto, que re-vera potuis Parmices [pecies erat. Folia ei longiora erant quam Ageirati vulg. acutiora, ad mar-gines profunditis ferrata: Caules clatiores: Flores radiati, pallidis odor (quantum meminimus) fatis validus Agerati. An haec fit que Parinis & Leydæ colitur fub titulo allato nefcimus. An Ageratum foliis ferratis Monipelienfium majus pallide luteo flore nonnullis.

3. Dracunculus Alpinus folio Scabiofæ C. B. Ptarmica Alpina sive Dracunculus Alpinus Scabiofæ folio Park.

C. B. prod.
Radicibus eff fibrofis; caulicula rotundis,pedalibus, in fummo in alas brachiatis: foliis inflar ScaRadicibus eff fibrofis; caulicula rotundis,pedalibus, in fummo viroulis auoad difcum medium fublubiolæ laciniatis, altè incilis & crenatis: flosculis in summis virgulis quoad discum medium subluteis, quem foliola albida ut in Chamæmelo vulgari ambiunt.

In Helvetiorum pratis Alpinis propè Fabarias & in Gothardo provenit, Julioque floret.

4. Ptarmica Virginiana folio Helenii Moris prælud.

Planta est bipedalis, cujus caulibus adnascuntur folia lata & oblonga, Helenii foliis haud absimilia. Flores fert albidos, semináque Ptarmicæ seminibus omnino similia.

Hac planta à nonnullis ad Costum hortorum refertur, rectiùs tamen hic ponitur.

CAP. II.

De Absinthio Umbellifero dicto.

Foliorum divifura & colore Abfinthium amulante nomen haic planta à Clufio impofitum est. Verum ad Millefolium propius accedit quam ad Absinthium, ob flores radiatos & barbulas difco medio concolores.

Absintbium album Ger. album sive umbelliferum Park. albis storibus, capitulis squarross J. B. Alpinum umbelliferum latifolium C. B. Austreb Wormsmooth.

Lib. VIII.

Cluf.

Dodrantalibus affurgit cauliculis [lefcuncialibus & dodrantalibus & mediæ magnitudinis] gracilibus, incanis, in quibus rara & exigua funt folias, tota incanà lanugine & velut romento obfira,
circa radicem majora, Bellidis majoris folis non valdè diffimilia, minora tamen & magis incina
[J. Bauhino Abfinditi vulgars in moren profundè lacinata] factique carâfa, eximae amaritudins.
Summis cauliculis octom aut plures inident fufeali, in umbellam diffributi, floribus Achiller non
difpares, fed majores, feprenis aut octonis candidis foliols medium orbem (ex alis exigus sfoculis luteo ftylo praditis efformatum) cingentibus conflantes. Semen deinde quale Abfinchii vulgaris, odoratum. Radis nigra eth, aliquot fibris donara, & a lateribus propagines foargens.
In Auftrie Stirizque cellifilmis jugis à Clutio observatum, nec alibi ufquam. Junto & Julio flor Leon &
Variati infernitee magnindine exicus loci in una coefeir.

ret. Variat infigniter magnitudine ratione loci in quo crescit.

2. Absinthium umbelliferum, Mutellina quibusaam J. B. An Absinthium umbelliferum alterum Ita-licum Lob? Absinth, umbellif, hortense C. B?

J. 16.
Radice mittur craffa, perenni ut videtur, caules emittente plures, palmares & paulò majores, per quos ut & in ipforum faltigiis corymbi conspiciuntur rariores, satis magni & ni fallimur lutei.
Folia tenuia, Absinthii Seriphii divisura, candidiffima, hirsura, sapore amaro, ingrato. Ex ficca.
Absinthii alterius Italici Lob. nota: he sun. Ortu, colore incano, & habitii pilo non ità diversium est ab Absinthio albo, sed omnia exiliora multo, Cauliculos plures spirhamacos emittir, siumiis

flosculos in glomeratis capitulis incanis gerens. Pona Italice Absinthii Alpini umbellit. 3. genus meminit; quod C. Bauhinus Absimb. Alp. Um-

bellif. tenuifolium & minus appellat.

3. Corymbif. Millefolii umbella, folio alato & laciniato.

Radix ei alba, obliqua, repens, fibris longis, crebris firmata. Caules erigit cubitales, teretes, inanes, brevi & vix perceptibili lanugine obitos. Folia alata, quatuor aut quinque pennarum conjugationibus constant fingulæ pinnæ & extremum etiam folium circa margines dentatæ, & subinde aditios incide aut laciniare time: pinnule & laciniar in action cutter margine deritars. & ultimost aditios incide aut laciniare time: pinnule & laciniar in actions culpides evenue. Florer in funmis caulibus (qui in plures ramulos dividuntur) y letti u unibellas digelti, albi & Abfinthii albi umbellifori floribus omnino fimiles. Nullus in hac planta, yel odor, yel lapor infignis; initio gulfanti (bid.) amara videtur.

In sylvis montosis propè maximum Carthusianorum comobium in Delphinatu Gallia nascitur. Junio floret. Hanc plantam indictam puto, ni forte Morisonus titulo Millefolii Tanaceti foliis cam

intelligat. Folia tamen hujus à Tanaceto plurimum abludunt.

CAP. III.

De Millefolio.

Illefolium, Gracis Μυειόφυλλου & Χιλιόφυλλου à multitudine foliorum, Achillea, 'Αχίνλου ab Achille primo ejus inventore dicta eft. Plin. lib. 25. cap. 5. Invenit & Achilles dicipulus Chironis quâ vulneribus mederetur, qua ob id Achillea vocatur, hác fanásse Telephum

Hujus characteristicam facimus flores in umbellæ formam dispositos, barbulis medio disco concoloribus, foha tenuissimè dissecta.

A. I. Millefolium vulgare Park. vulgare album C. B. terrestre vulgare Ger. M. Stratiotes pennatum J. B. Common Harrom oz Milioil.

F. B.
Ubique viarum obvium est Millefolium, caulibus dodranțalibus, cubitalibus & altioribus surgens, rigidis licet tenuibus, teretibus, striatis, hirsutis, medullà farctis, qui circa summitatem in aliquot furculos dividuntur, atque hi rurlum in plures petiolos, qui flores in umbella ferunt odorates, parvos, colore albos aut fibpurpuros, quinque, feptem, paucioribus aut plunbus foliis conflantes ex cali-culo fquamato. Ceterum difeus floris medicu è plunimis filiculis albis in quinque acuta frementa parties cempanuur: felia marginalia, que difeum in civalim ambium frontata lunt, frome displue teres in dus denteules desfo. Folia pinunta ad coltam alligantur, tenubus Chamraelli divifuis, fed composi-tionibus rigidisticulis, stave olentibus, fapore activiculo. Radix lignofa & fibrofa nigricat, & in

Folia in toto hoc genere [Corymbosarum] quantum memini, fingulatim caulibus adnascuntur. Millefolium vulgare purpureum minus C. B. & aliorum, cum folo floris colore à pracedente dii-ferat, diverta species centenda non est. Variat enim hoc modo Millefolium vulg, floris colore in pateuis ubique.

* 2. Millefolium odoratum minus Monspeliensium Hort. Blass.

Mukò minus est quàm vulgare, folis canescentibus, odorémque habet suavem & aromaticum. Plurimis in locis herbidis circa Monspellium repit, ut propè pontem Villa moue & alibi.

Huns vires Schroderus fic breviter recenfer. Vis eius ad fanguinem fiftendum. Ufu itaque in-Highs wies Schnoderts no previen recented. Vis sins an anguanem intendum. On traque in-terno convent in hamornhagis & fluxionibus omnis generis, narum, uteri, alvis, vulnerum, ferea-tu fanguinolento, vomitu, urina retenca, calculo, mictione fanguinolenta, gonorihoa, hæmor-rhoxidisus, fluore uterino, marifeis, &c. Extrinlecus adhibetur utiliter Cephalalgia, hæmorrhagus narium & vulnerum, vulneribus confolidandis, tumoribus hamorrhoidum, herniz, ictibus venenatis. tumori penis, &c.

* De Medi-

Locus.

tuttori penis, ec., Recentor observatio (inquit * C. Hofmannus) docuit Millefolium nostrum tantum abesse à facultate hymorrhagias sistendi, ut eriam cieat. [At J. Bauhinus quod Millefolio sanguis è narrbus irritetur ex affrictu contingere arbitratur.] Tam etiam vehemens effe diureticum, ut diuturniore uffiction ex afficial continger and an exam venerate a comment of the unitary of the unitary and unita necandi, &c. Acrimonia & amaror manifefta funt in Millefolio minore Cordi, itémque nobili Tra-

gi. Verum quacunque tandem qualitate id efficiat, multa exempla hamorrhoidum curata decoctioni-bus Millefolii adducir Riverius in Observ. Centuriis & multi alii Scriptores, ut nos monuit D. Tancredus Robinsonus.

3. Achillea sive Millefolium nobile Ger. Achillea Sideritis sive nobilis, odorata Park. Achillea millesolia odorata J. B. Tanacetum minus album odore Camphora C. B. Achilles his Tron mort.

J. B. Willefolio terreftri cognata eft Achillea, fic ut non omnibus obvium fit discrimen. Virgis fruitat Millefolio terreftri cognata eft Achillea, fic ut non omnibus obvium fit discrimen. Virgis fruitat aliquando tricubitalibus, nonnunquam palmaribus, fitriatis. Folio Millefolii vulgaris seu terreftris, fol latiora, breviora, multifada, colore non ità viridi pravita, sapore amaro, odore valido aromatico. Umbellas sert corymborum Millefolii jam dicti, foliolis candidis medium orbem aureum cingen.

Locus.

Fires.

In Germania ad Rhenum flumen, Gallia Narbonenfi circa Monfpelium, & in Italia paffim pro-

Parkinfonus Tanacetum minus flore albo ab hoc diversum facit, quam recte ipse viderit. Novi qualdam mulieres qui se ababortu præservárunt solo usu decenti Millefolii vulgaris. S. Pauli

Quadripart. Botan. Class. 2. p. 91. Idem. Ad fanguinis sputum, Repulv. Millefolii 3ij. propinetur cum succo Plantaginis. Multum juvat, & multò magis succus, inquit Matthiolus.

Ad fanguinem è naribus eliciendum Millefolium quam optime conducit; asperitate namque sua Ad langument e lantous enceroum Munorumin quant opinite conducts, appertage namque na & durite a cuminata venas in naribus capillares aperit. Naribus erenim indatur, mox interne nares premantur & fricentur, unde multis folet elici & facilè fanguis & faits copiolits. D. Samme. Hinc no-Bratibus Pole bleed dicitur.

Tuber quod in hujus radice nonnunquam excrescit, oritur ex venenato quodam aut fermentarivo liquore in vulnus leu puncturam ab insecto aliquo instictam una cum ovo immisso [ab eodem intellige infecto] qui cum fucco radicis mixtus, tumorem excitat qui fit receptaculum & velut uterus seu matrix ovi & vermiculi excludendi, cique alimentum & tutelam ministret: unde Millesolia tu-berosa à Jac. Cornuto pro diversa specie minus reste ponitur.

Sennertus in fluxu menfium nimio fequens exhiber. R Succi Millefolii 3ii. Sacchari 3i. Detur. D. Soame è Dola, Lib. 5. C.4. S. 10.

4. Millefolium maximum umbellå albå C.B. prod.

A pracedente [Millefolio vulg.] excepta magnitudine in paucis differt. Caulibus est sesquiculus A practicative partition of ving of excepts maginituding in paties infert. Cannon er joquicuo-talibus, craffs: falii circa radicem palmum longis, uncias quatuor latis, tenniffme incifis, & velut è multis minutifiimis alatis foliolis conflantibus, fed minoribus & tenniffme incifis que circa caules finnt, qui in ramos plures brachiantur, quibus fingulis umbella, uti in Millef, vulgari fed major, flo? culis albis referta infidet.

Lean.

In horto Patavino crevit; & fanè nifi aluissent in horto botanico, pro vulgari Millefolio-habuissent inquit Descriptionis autor C. Bauhinus.

* 5. Millefolium purpureum majus C.B. flore rubro Cluf. Ger. rubro flore maximum Park. Hene flowered Harrow or Milfoil.

C. B.

Ex radice crassa satis caules plures ad cubitum & sesquicubitum excrescunt : foliis ut in vulgatissi-EN Paulee Craita laise cause puttes an custum of requicitorium excretcum: 1 soft ut in vulgardif-ion Millefolio dispositis; umbella magna fiser elegantifimos rubri coloris & quinquefolios conti-nens, in quorum medio apiete pallide flavelcentos, qui gratiam addunt, emicant. Flores contrui me-dicatum odorum fisrant. Millefolium rubro flore Claim folis erat vulgari renuicirius. De loco huius natali non conftat.

6. Millefolium Alpinum incanum carneo flore C.B. Alp. Clusti, parvum, nonnibil incanum, carneum J. B. Alp, incanum Park.

Elegans hrc plantula dodrantalem five palmarem altitudinem non excedit, multis foliii circa radicem fitatis, tenunffimi incilis & voluti e multis minutifimis alaxis foliolis conftantibus, non-mbil incanis: Candicantes cantitudi fatis craffii, huufimodi foliii ifique minoribus & tenunifime incilis obitit : Umbella fiefentorum denfiffima, qualis in vulgari Milefolio, fed dilutiore rubro colore five carneo nutentum. Radix vix à vulgari differt, fibrola damodum & fimma tellure fer-

Sponte provenit in Judenberg & Spital, Stiriæ Alpibus, atque flores profert Augusto.

* 7. Millefolium Alpinum incanum flore specioso J. B.

Palmaris est plantula, radicula fimplici, ruffa ac pænè nigra: è qua folia prodeunt duas auttres uncias longa, rariùs pinnata, tomentolà, longiusculis ac ferè uncialibus pediculis hærentia. Coliculis tomentofis item prædictis fimilia quoque harent folia, fed aliquanto minora, brevioribusque pediculis donata. Eorum verò fummitatibus flores infident quinque aut fex, fquamati, corymbati, ut

ex ficca colligimus.

Legit hanc Platerus in Vallefiæ montibus.

Locus.

8. Millefolium luteum Ger. Park. tomentosum luteum J. B. C. B. Wellow Milfoil.

Dodrantalis est herba, multos ex radice crassa, dura, repente, fibris Hellebori aqualibus, quibusdam minoribus, colore nigricante aut cinericeo foris, intus flavo, fapore dulcibus (inficca planta) ann immonsts, contempt cance at entertectors, mus mayo, tapore outcode (mines planta) donata, acute emittens, rectors, fair robuttos, in quorum cacumine denha micant fleum umbelar Millefolii vulgaris terrefiris, aureo tum foliorium, tum umbliac colore dilgentes. Folia per coliculos tomentolos Millefolii stratoris, fed multa minora, minutidique incila, incano villo per minora.

Variat magnitudine foliorum hirfutie aliífque accidentibus pro ratione loci in quo oritur. V. Clufium & J. Bauhinum.

Circa Avenionem & ad viam que Auriaco Avenionem ducit copiosam invenimus : Clusius eti- Locus. am Murciano regno.

9. Millefolium Creticum J.B. incanum Creticum C.B. Park. Canon Milfoil. Stratiotes Millefol, Belli Ep. 2. ad Cluf. Alpin. exot.

Caulibus est lignofis, rotundis, incanis, sesquipalmaribus: folis Chamacyparisti (cui adeò similis oft ut exercitatiores ctiam Botanicos decipere possit) forma oblongis, denticulatis, incanis, vel, ut Dioscorides, avicularum pennas imitantibus. Caules in summitate in ramulos abeunt, qui umbellam fatis compactam ex floribus ex albo flavescentibus compositam sustinent. Sapore est amaricante aromatico, ad Santonici seu seminiscontra vermes Officinis dicti saporem accedente.

Parkinfonus ex hac planta duas facit, priorem Millefolium incanum Creticum vocat; posterio-

rem Stratioten millefolium Creticum.

* 10. Millefolio Alpino affinis planta, quibusdam Iva moschata J. B. Tanacetum Alpinum C. B. Park. Iva moschata Rhætis, Tanateto cognata berbula Gesn. Hort.

Duos aut tres pollices alta eff, paulò etiam amplior, coliculo junceo, fimplice: folii veftito Millefolii Alpini, licet non hurlitis, nec ità ad Millefolium vulgare accedentibus. Flores plures quam Millefolio Alpino, umbellati, fed minores, rotatim agmine foliorum alborum magnorum circumposito, apicibus in medio numerolis ex capitulo squanus nigris, Alpini Millefolii in modum com-

* 11. Millefolium Tanaceti foliis Morif. prælud.

Hujus folia sib exortum antequam excaulescat planta, adeò sunt Tanaceti foliorum amula, ut nonnifi ab oculato Botanico diftingui poffint.

CAP. IV.

De Matricaria tenuifolia, flore unicolore.

"Um Matricariæ odore convenit, aliàs florum barbulis medio disco concoloribus reliquis huius generis fimilis eft.

- * I. Matricaria foliis Abrotani C. B. Parthenium & INC 90000 J. B. Matricaria sive Parthenium tenuifolium Park. Fine leabed feberfem.
- J. B. Schuppalmari est altitudine, radice parvă, lignosă, candidă, parum fibrată, ex qua cauliculi aliquot exurgunt rotundi, aliquantim rufescentes, in quibus, imâ prefertim & terre vicina parte, falia funt tenuia, folia Abrotani simula, ut ovum ovo magis fimile non fit. In summis cauliculis paia unit cenua; pius Aprotani tinius, ut ovum ovo magis timile non fit. In timimis cailiculis umbellae, & in iis flofait multi, albi compacti, quales in vulgari Millefolio certunierr, ut infipica-entes prima fronte facile deludant, Millefolium effe judicaturos. Plantæ fapor amarus eft, odor gravis, fimilis vulgari Parthenio. Quare congenerse effe plantæs Myconus putat. Ex Hispania delata est hac planta.
 - 2. Matricaria Algina Chamameli foliis C. B. Matricaria sieve Parthenium Alginum Clussi Park.
 Matricaria Algina Clussi Ger. Mountain Feberselo with Camomile like leabes. Millefolium Alpinum J. B.

Clui.

Multis ex fibrola radice, Chamæmeli modo, fruticat ramulis, pedalibus, viridibus, quos ambiunt falia Anthemidi prorfus fimilia, multiplici incifione divifa, Cotulæ aut Matricariæ forè odore, guftu calido, attamen non ingrato: Extremis cauliculæ multi flore infident, umbellatina congetti, Abfuntui Alpini umbellif. floribus proximè accedentes, hoc eft, exigua capitella ex albo & pallido commixta, ambientibus ca feins aut octoni statufculà albis foliis, ejudiem cum infa herba odoris. Rami five cauliculà humi procumbunt, & ex una (uti dixi) radice prodeuntes, fubinde fibras agunt & nova germina procreant.

Inventur in Sneberg, Snealben & Durrenstein jugis magna copia; florétque duntaxat Augusto: nam cùm in acclivitatibus & circa scrobes nascatur, quas diutius infidere solet nix, servis illud flore-

Culturam non admittit, nec hortis affuefcit, quamcunque diligentiam adhibueris.

Videsis descriptionem J. Bauhini, qua forte est diversa planta, nam slores quadruplo quintuplóve majores facit Millefolii vulgaris floribus.

SECTIO

SECTIO PRIMÆ

MEMBRUM TERTIUM.

De Herbis Corymbiferis cum barbulis, diversi à medio disco coloris, floribus solitariis aut Iparfis.

CAP. J.

De Bellide minore.

ELLIS Latinis à bello seu pulchro colore florum dicta creditur; Græcis veteribus indicta: quod mirum, fi modo in Gracia adeò frequens fit ac apud nos in An-

Dua: plantæ genere diversæ eo nomine censentur. Nos hoc in loco de minore agi-mus, cujus notæ siurt, Flos radiatus barbulis seu soliis marginalibus diversi à medio disco coloris : Caulis tam foliis nudus, quàm non ramofus.

us tam 101118 nuous, quam non ramouis.

De temperamento hujus plante quoad qualitates primas non confentiunt Botanici. Alii calidam Virti.

Re ficcam, ali frigidam & humidam earn factuut. Verium acetolus fapor frigiditatem arguit, & effecta ficcare Belluum oltendunt. Vulneraria est infignus: externis in emplastris & fomentis addibbenticate per lumina de tur, interius fuccus ejus vulnerariis potionibus admifcetur : unde & Confolida minor Officinis di-

Mulierculis nostratibus usitatum est herbam cum floribus ad alvum laxandam exhibere. Schrod. Hujus radices exterius ulurpantur ad Scrophulas & ftrumas optimo cum fucceffu. D. Need-

Radices in lacte decocta & catellis exhibita impediunt ne crefcant; fi vulgo fides.

Extractum vel effentia hujus herbæ intro affumptum innati quadam proprietate (eft enim tenuium partium) omnem fangumem coagulatum, five in vafis, five extra refolvere & transpirare facere affirmat Simon Pauli Quadripartit. Botan. Class. 2. p. 27.

Bellis filvatica J. B. media filvestris Ger. filv. media caule carers C. B. resliùs nudicaulus, non ramoja. Mitable Daitie.

Radice haud fecus fibrofa est quam minor Bellis, sed crassior, etiam aliquando lignosior : folia Raque natua recus motora en quant mino. Donos, teo casticos, estant anquanteo riginorio? Tolia verò majora, oblonga, per extremum rotunda, & in ambitu nonninili ferrata, hiritata, fibinide erram rubentia , longo pediciol donata. Caulituli ex radice nudi aliquor exeunt, dodrantales aut pedales ac majores forem finguli unicum fuftinentes, Bellidis majoris limitem fed patilò minorem, fohis radiatis albis, disco luteo.

In montibus propè Genevam invenimus, in Alpinis pratisfrequentissima est, autore Clusio.

2. Bellis caule bipedali nudo, foliis magnis latis, floribus rubris & albis Mentzel.

Folia instar Erysimi leviter sunt sinuata, nec plura addit, nisi quòd circa Inspruek collecta à sefuit hæc species, ut & Bellis foliis valdè exiguis, caule procero nudo, flore albo.

3. Bellis spir, minor C. B. minor spir, simplex Park, minor 4, sire spires fros 5, sire spire spires altera Ger, minor spir, spontanea J. B. Common with Datine.

Totum cespitem operit sparfis humi foliii numerosis, pinguiusculis, hirsuis, ex longa cervice fensim latescentibus rotundatisque levistime serratis. Caulom nullum promit, sed pediculos frequentes, palmares & altiores, tenues, teretes, hirsuitos, quorum singulis sos insidet unus, Bellidis horten fis minor, fingulari foliorum in orbem ambitu , lacteorum aut ex albo fanguineorum, lureo umbilico. Radicatar porro multis fibris tenuibus. Cum flos marcefeit & femina maturefeere incipiunt medius umbo in metam affurgit, & femina in ambitu exteriora primò defluere incipiunt. In pratis & paícuis passim provenit; Vere primo & deinceps per totam assatem sloret. Locus

4. Bellis bortensis, sive flore multiplicato J. B. bortensis flore pleno, eóque magno vel parvo C. B. ejusenti varicipis, five fore manipicato), B. Carrinji fore gene, evique magno viet parvo C., B. Children, Children varies de la considera de la c

Crebris est in orbem fusis folius, Pilosella, pinguiusculis, nonnihil crenatis, alias integris, hirsutis fapore aftringente : inter qua pediculi oriuntur palmares, tenues, fubrubentes, hirfuti, qui flores fultiment albos purpuralcentelve, medioluteos, Anthemidis modo: alias verò numerofa foliorum huminer ands purplantemerty, incordingly, Antidinius moust alias vero humerola foliarun iluxuris umbilicum lucum obumbara, repetat ranafibantatione, colore vel albo, vel virid, vel myto, feu alternatin politis folis, albis & rubris, feu in ambitu rubro in medio albo, vel viridi, vel qui denique fois tulli temper'e vericolore varietare foliorum commendabilis: nee radicis fibrolar repatti contenta le propagalle, quin & è flore ad margines novam fobolem, haud aliter atque in pro-litera Caltha, fufficit, led marre ut par est minorem.

Prater varietates in Descriptione traditas, habetur & alia florum foliolis fiftulosis. Novimus ergo in universum quinque varietates, qua sunt

Bellis minor hort, flore pleno rubro.

2. Bellis min. hort. flo. pleno albo.

1. Bellis min. hort. flo. pleno mixto [ex petalis albis & rubris.]

4. Bellis min. hort. flo. pleno rubro, petalis fiftulofis.

6. Bellis min, hort, flo. pleno prolifero [albo, rubro, mixto,]

* 5. Bellis hortensis pediculo folioso C. B.

C. B. prod.

Hac à communi hortensi in eo tantum differt, quòd pediculus, qui leviter hirsutus, foliolis ob-longis, subrotundis, duobus aut tribus longè distantibus cingatur, & flori folia quina subjici-

Vel natura lufus eft, vel à Bellide minore genere diverfa.

* 6. Bellis Brafiliana Caa-apia dieta Marggr.

Locus.

L'ires.

Ex radies unum aut fesquidigitum longa, vel etiam duos digitos, pennæ olorinæ vel etiam mini-mi digiti crassitie, nodosa seu verrucosa, & filamentis ad latera & inferiore parte tenuibus donami digiri craffitie, nodola teu verrucota, & tilaments ad latera & inferiore parte tenuibus dona-ta, tres au quatuor dig. longie, exterius ex gryfoc nufelcente, interius toxa alba & lenta tres vel quatuor pullulant pediculi, teretes, tenues, tres, quatuórve dig. longi, qui finguli fuftinent unum foluum fubrountudum vel oblongum, minitum dasa, tres, vel etata quatuor dig. longum, lefquidigi-tum latum ubi latiffirum, tenerrimum, fuperna parte viride & fplendens, inferna paululum albi-cans, nervo & venus tranifverfis inferne confipicus. Cetteum caret caule: fert autem fiseros in pro-prio pediculo, rotundum, umbilici figură, ut Bellidis flos, multis fiaminibus confiantem palifisi inter que fiemes provenit rotundum, & feminis Sinapis magnitudine. Radix initio haud ma-mistilo (severa del residir, del manta quodampuodo acri et de la religati in la resulti. miesto sapore est prædita, sed mansa quodammodo acris est, & relinquit in lingua vellicantem

Venenis refiftit, & fluxum dysentericum sistit herba 318. pondere quatuordecim horarum spatio vino infula & mane pota, ità ut æger per quatuor horas jejunet : purgat enim ità ut fimul profluvi-

Reperitur & alia species foliis in ambitu dentatis & leviter hirsutis, eorumque pediculis raris pilis vestitis, flore cum umbilico in medio instar floris Chamæmeli.

CAP. II.

De Bellide majore caule ramolo & foliolo.

A. 1. Bellis major J.B. Ger. major vulgaris sive splvestris Park. major splv. caule folioso C. B.
Buphthalmum majus Lon. Consolida media vulnerariorum Lob. The great Daisse

Adix ei fibrofa, reptans, fapore acri; caules emittens plures dodrantales & altiores, pentagonos, folidos, ramofos, folis multis veftitos, oblongis, pinguibus, ferratis, mucronibus obtufis. Flores Buphthalmi aut Pyrethri, radiati, petalis in ambitu albis, difco medio lutto, amplo, ex plurimis flofculis luteis in quinque fegmenta divifis compositos, cum flyto in medio uniuficulufque. Folia calicum habent fimbriam nigricantem. Cum flore pleno in hortis invenitur. Floret Maio & Junio apud nos in Anglia, éstque in pascuis ubique frequens.

Hanc Patavii comedunt mense Februario in acetariis J. B. Lobelio si credimus, cadem porest que Bellides, codem modo ufurpata.

Herba

Herba integra, [caules, folia & ilores] in Zythogalo desouta & pota adversus afthma, phthifim. orthopnœam fingulare remedium cenfetur.

Utilis admodum oft in vulneribus & rupturis in potu bibita, vel emplaftri modo applicata. Decoctum herbæ fanat omnes morboso ros ab intempetiti ohaufta potus frigidi cum corpus fit ca-lidum, Cardilucius p. 1091. Idem affirmat Mindererus de Medicam. Militaribus, Hae D. Taner,

2. Bellis Alpina major rigid falio C. B. Pack. Ogeat Mountain Daifie with a fiff leaf.
Alpina major foliis avgustis vigalis 1 B.

Lib. VIII.

Ex radice nigra, repente, ab una parte fibras spargente & lignosa caulis rotundus, striatus, cubito altior exurgit, circa quem folia pediculis carentia, quinque vel sex uncias longa, vix unciam lata. rigida, partim obtula, partim ex rotunditate acummata, per circumfetentua profunde crenata, nulloque ordine diforita. Caulis funno fist unicus, Bellidis vulgaris majoris flore major, medio lureus, folis albis dictum cingentibus infider; cui femen oblongum, ut in vulgari, faceedir.

In funnis jugis montis Jura prope Genevam copiosè proventir. C. Bauhino in Baldo monte.

Huic forte eadem eft

* 2. Bellis Virginiana denfiore folio Morif. prælud.

Cui folia latiora, ferrata, denfiora quam ulli Bellidum fylvestrium majorum, majorésque so-

* 4. Bellis radice repente, foliis latioribus serratis Morif. prælud.

Huic folia latiora magisque serrata quam cuivis alii majoris Bellidis speciei. Flores itidem maximi, Radices longè latéque subter terram repentes.

* 5. Bellis Alpina minor C. B. Alpina minor rigido folio Park. The leffer friff-leaved 200111 tain Daifie.

Ex radice cauliculus unus vel alter, lavis, femipalmaris, incurvus prodie, quem cingunt folia rigidiufcula, angufta, brevia, per ambitum profundis & afperiufculis crenis donata. Cauliculo fummo flos unicus, magnus, disco luteo, aliquando purpurascente, folis albis multis cincto, infider. In Alpibus Helvetiorum provenit. I. осиг.

6. Bellis montana major folio acuto C. B. Park. Bellidis Alp. alia species minor folio non rigi-do J. B.

Cauliculo est Bellide secunda breviore; foliis brevioribus, duplo triplóve angustioribus, levius crenatis, nec rigidis, in acumen exquititum definentibus: flore fecunda fimili, fed minore. In montibus Euganeis collecta eft.

* 7. Bellis montana folio obtufo crenato C.B. An Bellis montana minor J. B?

C. B. J. B.

Radicem habet lignofam, fibrofam: caulem unum, tenuem, lavem & pedalem, [J.B.fefquicubitalem] folia angulta, longillimis pediculis donata, per marginem crenata, obtula, in res apices definenta, [terram proxime multa] In caulis fummo flos unicus, parvus, ditco lutco & foliolis albis eum cingentibus; capitulo fquamis nigricantibus compacto.

Monspessuli versus Vigan & ad pedes montis Lupi & circumjacentibus campestribus squalidis & Locus. incultis, C. B. In descensu montis Capouladon à las cambrettes inter rupes umbrosas invent D. Ma-

Bellidem autem montanam minorem I.B.

Optime convenire ait cum Bellide quam invenit in herbidis incultis ultra pontem Salenovæ ad dextram, & in campestribus viæ montis Lupi, qua pedalis est, folis inferioribus serratis, multò minoribus quam in Bellide majore, fuperioribus vero angustissimis: flore mediocris magnitudinis.

Bellidis ramulum exficcatum in horto D. Magnel Monspelii collectum nobis exhibit eximius Botanicus D. Hanf. Sloane, fiib titulo Bellidis Chryfanthemi folio. Erat ci flos mediocus, folia angu-fla utrinque laciniata, raris utrinque laciniis, ceu denticulis extantibus, ut in Chryfanthemo fegetum vulgari.

* 8. Bellis minor alba ramofa Pack.

Foliis brevioribus magifique dentaris; cauliculis foliofis & in ramulos floriferos divifis à vulgari minore Bellide diftingutur. Locus

E Lufitania habuit Parkinfonus.

Hh 2

* 9. Bellis

Tempus & Locus.

Locus.

Tempus.

Lib. VIII. De Herbis Corymbiferis.

353

* 9. Bellis fruticescens Indica ramosa Hort. Lugd. Bat.

Successejus acris eft, mordicans & amarus.

* 10. Bellis maritima foliis Agerati C. B. Park.

Plantula est palmo minor, ad cujus radicem parvam albam cauliculus pilis levibus hirsutus, in bi-Plantula ett paimo minor, au cupa raucein parvarn ausain caucainis pia revious intiutus, in bi-nos terniótre tenuifilmos ramulos dividitur, quorum unus fex, alii tres uncias non excedunt, ad quorum partem inferiorem pauca & parva foliola, Agerati foliorum inflat per margines cro-nata, fingulis unicum florem, qui parvus difco viridi, foliolis albis ultra viginti cincto, futtimen-

Hac copiosè in infulis Stoechadibus in arenofis provenit.

* 11. Bellis Tanaceti folio quorundam. Tanacetum inodorum Park, non odorum Ger, montanum inodorum, minore flore C. B. album J. B.

J. n. Radix huic craffa, nigra, fibrofa, cui complures fibræ adnatæ. Caules cubitum & felquicubirum alti, hirfuti, fitiati, alis concavi. Felia Tanacett, pinnata, inferne hirfuta, fuperne glabra, atrovirentia, odore nullo, fapore adfiringente. Flores Bellisis majoris, ftellad, candidi, umbora flavo. Hac planta J. Bauhino descripta cadem nobis esse videtur Tanacetto inodoro 1. Clus. non ut

vult C. Bauhinus ejus Tanaceto mod. 2. Descriptio Clusii hac est.

vult C. Bauhinus ejus Tanaceto inod. 2. Delcriptio Clutin hac elt.
Grachibus, firmis, duris, cubitalibus interdum verò fefquicubitalibus affurgit caulibus, per quos
rara fiparfa fiunt falia pennata, Tanaceto vulgari non admodum diffirmilia, odoris tamen expertia,
gultu linguam vellicante & ferrodo, circa radicem majora acque hirfuta. Caulis fummo faftigio
m aliquot breves ramulos dividitur, nudos, quibus infident magni forus, Bellidis majoris flori fernè
aquales, octoderm aut viginti folius albis, nunc longioribus, modò brevioribus, medium orbem Aquatica, occonedati an viginii coma anni, mane transportores monte errorature, incutum orient flavum ut in Bellide majore cingentubus confiantes; quibus marcidis faccedit in mediis capitolus longuiculum semen nigrum; quod terræ commissium plantas sui generis producti, & alias etiam non ioriguiculum jemes inglum ; quou cerre communum piantes negentess product, ce anas estam non diffinites, quarum flos eft minor, fecundo generi par. Radix eft minimi digiti craffitudine, obliqua, non in altum demiffa, nigra & aliquot fibris hirfuta & vivax, que estam pangi pofit.

12. Tanacetum inodorum 2. Cluf, inodorum minore flore C. B.

Cum floris pracipuè magnitudine, qui Cotula fœtida aut Matricaria florem non excedit; foliif-Cum itoris pracupie magnitudine, qui Conule tetida aut Matricaria Horen non excedit; faliif-que minus elegantibus, podeculo breviore cuali inharentibus, à pracedent differat: Cúmque indem in locis exeat, & à prioris femine fato, vix videtur specie ab eo diversim. Quocirca J Bauhnus non immerito frartem reprehendit quod diversas species faciat. Hac duo Tanacetum (inquir) C. B., non dua fed una planta, aut salrem ejuddem speciei, ut non separande videantum (inquir) Hanc plantam in colle la Basilia propé Genevam & ad Rhodani ripas observarimus: Clustius in omnibus utriusque Pannoniæ montibus humilioribus & sylvis cædus, ubi finer Maio & Junio.

* 12. Menthæ Sarracenicæ Species flore Anthemidis I.B.

Herba est cubitalis, interdum minor: ramulos è radicibus multos edir, aliqua ex parte per caulis longitudinem velut striis ornatos, nonnihil lanuginosos, in quibus folia parva, brevia, non admodum lata, viridia, in ambitu ferrata, odorata, medio inter Ageratum vulgare & Mentastrum odore, & tam fimili Menthæ Romanæ vulgò dictæ, ut hæc illi commode possit succedere. Flores in cacumine multi, Anthemidi fimiles, in medio luteoli, in ambitu candidi, odorati. Radices fubfunt candicantes.

A Pyrenæorum montium incolis, ubi frequens nascitur, appellatur Herba del Moro. i. e. Herba

Maurorum seu Sarracenorum.

Maurorum eu sarra-carotum.
Dalechampus apud Hifforiam Lugdunenfem, & C.B. Annotationibus in candem Hiffor. hanc
plantam cum Pearmica Fueb. unam & eandem facium.
At J. Bauhinus in Pearmica Fueb. lanuginis nihil observat. At nec folia illi odorata sunt, nec parva, nec brevia, nec admodum lata, sed longa & angusta: nulla etiam fimilitudine foliorum comparantur Ptarmica & Mentha corymbifera. Verum loco cum Ptarmica convenit, nimirum in pratis juxta fluenta.

* 14. Herba Molucana C. B. Park. Molucana Acosta J. B. & Lugd.

Acofta.

Duorum aut trium cubitorum altitudinem acquirit hac planta, nonnunquam etiam locis uberioribus & humidis quinque cubitos superans, eleganti virore prædita; caule tenui, tenero, nonnihil concavo, imbecillo, & mile ut Jafimumu pergulis (fulneaur), un le de dividence quemadme dum Hedera, & multos ramos ípargente, qui fubinde radices agunt ut Mentha & Meliflophyllon, adeóque ferpunt ut planta fola vel ramos transfontos hervi tempors ípatio magnum locum occuper. Folis habet tenella & mollia, in ambitu ferrata magnitudine & forma Sambuci folis refjondenta; florem croceum, Chamameli flori admodum fimilem, paulò tamen majorem. Toto anno viret & luxuriat.

Vulgò nuncupatur (teste Acosta) Remedium pauperum & destructio Chirurgorum.

Frequenter

Frequenter utuntur cum in Maluca (undeprimum originem traxiffe creditur, quod iftic abunde crescat & plurima admiteatur Chirargicis remediis) tum in omnibus India provinciis, in quibus di

legenter coltur & in pretto habetur, nec injurid.

Coquuntur hujus plantæ folia in olco & cum cera infpiffantur unguenti modo: mirificè curat id c unquentum omnis generis ulcera, recentia & antiqua, etiamfi fanguinolenta, fordida, cuniculofa, maligna & putrida fint : miræ efficaciæ esse deprehendi in tibiarum vulneribus inveteratis, inque

recentibus vulneribus.

Alia est praterea hujus stirpis utendæ ratio.

Ejus enim caulem & ramos superiore cortice denudant, & sumunt membranam illam tenuem. qua media eff inter exteriorem corticem & caulem, quarque facile it in Cunnabe revelliur; eum oleo nucis Indica madentem ipfius plantæ foliis involvunt, & fub cineribus calidis recondunt; ubi oce mues induce machine plante rolls involvint, & the entries each is reconduct; can incaluerit & emolita fuerit, concernit, & recentibles cuentifique vulnier bus impounts, feu grada fint, feu levia, & paucis diebus non fine admiratione congluinant abfque ulla inflammatione aut aportemate: leint enim dolorent, faquinifique fluxum colhete; beverer, nullo alio medicamento adhibito omnino ad cicatricem perducit: fingulare etiam perhibent effe remedium adversus nervorum punctiones & vulnera.

Eodem praterca modo adhibetur in apostemate aperto ad emundandum, carnem generandam,& ad cicatricem perducendam, item in inveteratis ulceribus & cuniculofis, in quibus ea folummodo

trita interdum apponitur.

CAP. III.

De Pyrethro.

Yrethrum ab igne nomen habet ob radicis ejus fervorem igneum C. B. Ab Anthemide seu Chamamelo flore majore & radicis acri fervidoque sapore differt.

Pyrethrum flore Bellidis C.B. vulgare Officinarum Park. Officinarum Ger.

Pyrethro folia sunt multipliciter dissecta divisaque similitudine serè soliorum Fæniculi, sed tamen minora, Dauci fylvestris & Carotæ æmula : Cauliculi dodrantales aut pauliò altiores; in quorum faminora, and a distribution of the distribution

Optimum remedium habetur in paralyli lingux cum vocis amissione. Ad dentium dolorem Vires. radix masticata in usu est.

CAP. IV.

De Chamæmelo.

Hamamelum dicitur hae planta quali Malum terreftre aut pumilum, quod Mali [intellige Cydonii Hofm.] odorem habeat. Dicitur & Anthemis à florum abundantia.

Note ejus characteristice sunt, Folia temussime dissecta; flores sparsi, satis grandes, foliis marginalibus albis difcum flavum cingentibus.

I. Chamæmelum odoratissimum repens store simplici J. B. nobile seu odoratius C. B. Romanum Ger. Common Camomile.

Item,
Chamæmelium nobile flore multiplici C. B. repens odoratiffimum perenne fl. multip. J. B.

Radices huic fibrofæ funt : caules tenues, hirfuti, ftriati, in terram procumbentes, & fubinde radies agente, unde inmendiem le propagat. Folia in cualibus echer, cuidificaries, octomate ra-dies acuta difieda. [Folium totale alatum eft, explaribus pindularum conquistionibus compositum, fingulis pinulis in plura feguenta angultifium un acutum delimenta dividit vidit.] Flores in faumis ca-libus & ramulis fingulares, pediculis praiongis uniders, pro plante: molo ampli, radam, pezalorum alborum & colongorum contunua feire dicium medium fatum cingence, qui marcelecincius tolis marginalibus in capitulum grandiusculum, Tragi ferè figurà, extumescit. Planta hac in opacis viridior est & ferè glabra, in apricis incana & lanuginosa. Odorem spirat suavem unguenti.

Julio demum mense floret. In pascuis uliginosis, inque sterilioribus & à jumentis demorns con raro. Leur.

Liver

In Cornubia adeo copiose provenit, ut nobis illac iter facientibus odore fuo nares nostras feriente inter equitandum sepius se proderet.

Planta hæc quo magis pedibus conculcatur eò lætiûs excrefcere & latiûs fe diffundere vulgo affir-

matur.

Chamamelum odoratiffimum flore pleno, quod in hortis obraritatem & elegantiam fludiose co-litur, cum vel fationi, vel traniplantationi aline mangono, aut interdum calui feu accidenti cuidam ignoto originem fiam debeat; non nova Chamameli (pecies, fed accidentalis potius varietas confonda eft.

Cham,emelust mulum Park. mulum oderatum Gev. luteum capitulo aphyllo C. B. aureum percerinum capitulo fine felis J. B. Dalted Camomile.

Nobis non aliud esse videtur quàm Iusus quidam natura, cujusmodi in aliis plantarum speciebus observatur, ut v. g. in Matricaria, & Tripolio.

Digerit, laxat, mollit, mitigat dolorem, menses & urinam ciet. Eapropter usus infignis est in dolore colico [decoctum [in vino] ex jusculo] & flatulento: in cruciatibus spasmi flatulenti & convultionibus. Vide Matthiolum.

In pleurinde mirum dictu quantopere aqua illius destillata partium suarum tenuitate valeat discutienda. Sim. Pauli.

Extrinecus ejus ufus eft in paregoricis, emollientibus, maturantibus cataplasmatis, clysteribus, &c.

In clyfteribus ad dolores intefinorum placandos, quâcunque tandem de causa procedant, magnopere conducit.

Inter omnes plantas quotquot in balnea contra calculum recipiuntur nihil floribus Chamæmeli efficacius, Matth.

Oleum Chamæmelinum tumores duros emollit & diffipat, dolores fedat : laffitudinem fponta-

Hac de Chamamelo vulgari pracipuè intelligenda funt. Nobile potentiùs calefacit ac attenuat digerit etiam & rarefacit : remifliùs verò emollit ac dolores mitigat; ut rectè Dodonæus & J. Bau-

Nonnulli adversus calculum hujus decoctum propinant: Quidam nephricicus, qui post multa re-media incassim adhibita morbum indies exacerbari sensit, ex sequenti remedio infigne levamen per-ceptt. Recipiebam storum Chamamiol vulg. m. ii. quibas affundebam Vini Rhenani lib. ii. pond-civitis; Sinebam ilda digeri in cincribus calidis per duas horas. Postea fortiter exprinebam infussum conlandum, & aliis novis manipulis Chamameli affundendum, & unà iterum per duas horas digeren-Iandum, & alus novis mampuis Chamarinen animaensuum, ee uua nerum per quas noras qigeren-dum, itemque terria vice candem encheirefin effe iterandam. At infufum non diuttiis tandem effe coquendum percipiebam, antequam ulumo colaretur, quam Alparagos aut Pices coquimus. Ob-ferrandum hoc iplum decoctum adeo reddi falfum à fale fuo volatili, ur jurare quis aufir pugillos aliquot falis culinarii in eo esse liquefactos. Hujus ergo decocti duo vel tria cochlearia remiscebam hauftulo vini calidi, & illi propinabam. A cujus medicamenti fimpliciffimi ufu, Deo benedicente, non solum gravissima recensita symptomata mitigabantur, sed quoque laxatis sensim co ureteribus, citra infignem moleftam aliquot calculi ex renibus in veficam detrufi excernebantur. interpriors, cara misgrent movement angues eatent extremes in venesant uses an executionarium. Polit in aliquammulus probavit, qui infigne levamen fenforunt, pracipué fi in balato fuelement. Simon Paulius. Notatu dignum elt quod feribit de infigni fallédine quam aqua ex iterate abujus herbe

Succi Chamameli expressi cochlearia duo vel tria cum guttulis aliquot spiritus Vitrioli in jusculo Siece Chamerinen exprein commenta end vertrat enni genena anquor ipirian vicioni in jureino exhibitati ribere quaeurique intermitente paulò anne accedim, inflantem paroxyfinum plerunque avertunt, & febrem iplam curant. Veteres etiam Chamamelum adversus febres, praferim biliotas & hypochondriacas commendant. Inter Ægyptios olimmagni usús erat contra omnes febres. notante Borrichio è Galeno.

notante Borrieno e Gaseno. In cardalgas faccificam eft Chamomilla tam vulgaris, quàm praftantiori cum affectu Romana. Hine decoct, ejus egregium experimentum ad Cardialgiam, aur etam effentia ejus ex floribus vel cum proprio spiritu, vel sp. carminativo vegetabili parata à 3 s ad 3 [D. Hulse ex Eltmulleri praxi.] ejus etiam oleum destillatum sappyrinum commendatissimum est.

Cotula ferida decoctio, auctore Trago, non aliter quam Castoreum contra prasfocationem uteri insellu, fomentationibus ac odoratu saluberrima est Herba tusa, & emplastri instar vulneribus impofita illa conglutinat ac perfanat. At verò quomodo hoc præftare poteft? cùm, ut recte Matthiolus. sapore sit acutissimo & exulceranti vi pradita.

Apibus ingrutam & odiolam, imò funestam & exitiosam esse prodidit Ruellius: ideoque Apiarii hae feas fricant manus cum alvearia castranda sunt, atque savientium impetus cohibendi; illico enim rui ore hujus fenfu edomito mitefeunt.

D. Strachey M. D. amicus noster, rei Herbaria & totius Medicina peritissimus hujus herba decoctum feher fuecessu ad Scrophulas propinare soler.

Forestus decocto florum Chamarmeli cum lacte bubulo se senem dysuria laborantem curasse

Ad duritiem mammarum propter lactis coagulationem, lavetur locus bis de die, & fuperponan-An unmournment proper name conguerantes, la contraction of the conference in the policy in Folia cities and Enaley, it & Marribin, & ectian feminim Lini axungià emplaftara y tollunt dolorem, it fam experus. Communicavi D. Soame cum alis mulis ex observationibus Marcelli California. mani ab Hieron. Velichio caus collectis.

Filix mex tertiani nothi conflictate post quartum paroxysmum sequentem potiunculam exhibui. R. pulver, for, & Herb, Chamemeli abique stipitibus Aq. Chamem, Plantag. ana 3j. misce, detur

initio horvoris. Quater exhibita optime ceffit. Idem ex Oblerv. Achillis Gafferi ab Hier. Velfchio edits. Obl. 1. Sacerdos quidam spasmo Cynico laborans, premissis Universalibus, sudatione in Vaporario ex

decocto Chamameli, & applicatis postea emplastris & unguentis convenientibus convaluit. Chamemelum nervolis partibus fingulari proprietate amicillimum, difentiendi fimul atque roborandi facultate commendatur ab Elnsma, D. Soame ex Observ. Hier. Reusneri,

A. 2. Chamamhum vulgare amarum J. B. vulgare Park, qui tamm vulgare cum mbili cassuadir. Vulgare, Leucambemon Dios. C. B. Chamamhlum Ger. 1Dilo, of Dogs Cannonilic.

A Cotula foetida in his pracipue diffort, Quèd radieii fibra: craffiores funt; caulai major, clatior, ramofior, magis glaber, & in apricis purpurafeons, ima pracipue parte: Folia laturatius viridia, longiora, in fegmenta multo argultiora & tonniora, feeniculaceis ferè fimilia direfa: In floribus folia giora, in reginerità mano angustora so magnitudine longiora funt, angustiora & acutiora, difdictim medium in circulum amorenta pro magnitude longiora, iam, anguniora et acutiora, di-cus medius cum primum flos aperitur planior, eft, pollea eo marcefeente in capitulum grandius ex-tumefeir, è plumbus feminibus congruencatum: Flofeuli fingulates è quibus difeus medius componitur minores funt. Odor plante non ingratus.

ir minores tunt. Otor piante: non ingratus. In locis cultis & inter legetes paffim & copiosè provenit. A Chamamelo odoratiffimo differ quòd recto caule affurgat, cam illud procumbat & repat; præterea quòd annuum fit, cum illud perennet, ut de odore nihil dicam,

Hanc speciem olim pro Cotula non feetida habuimus: vereor ne Morifonus in Prælud, eundem errorem crraverit. Hac est que in horus nostris colitur & pangendo propagatur Cotula inodora

or plens titulo.

In naufea five vomitu gravidarum decoctum majoris Chamomilla: Johannes le Bon in Thera-Virte. peia puerperarum p. 6. commendat. D. Soame è Dolaro L. S. C. 4 S. 20.

A. 3. Cotala fetida Ger. Park. Chamemelum fetidam C.B. Chamemelum fetidam five Cotala fetida C. B. Stituking Maybucch, og Maithes.

Radix ei alba, fimplex, pluribus fibris capillata. Caulis nunc unus, nunc plures, pedales, teretes, glabri, aliàs brevi lanugine hirfuti, non admodum craffi, folidi, valde ramofi, ramis e foliorum tes guari, and programment attack, from admoduling same, today, back rathon, rather ronorum alis execuntibus, & caulem ipfum altituding superantibus. Folia alternation polita, in angustas & alis exemininis, ex cament printin attitudine riperaturbus. A singui media: colhe adnexas, deinde alæ cautas lacinias tenniter diffecta. [Prima diviño est in alas aliquot media: colhe adnexas, deinde alæ acutas tacinias centuirer dutecta. Erinna divino que ni ana anquot media conta adnexas, deinde ale fingula in plura fibiloviduntur fegmenta] pallide viridia, pinguia, glabra fere, fettida. In fummis caulibus & ramulis flores longis pedieulis nixi, majafedia, è dire lou circulo foliorum allocum dif-cum luteum ambientium compositi. Marcefeentibus floribus difeus medius in tuberculum rotundum Inter fegetes & in cultis paffim.

Chamaemelum inodorum five Cotula non foetida J. B. & aliorum, cum folo narium judicio

à Cot. fætida discernenda sit, ut affirmat Bauhinus, non est cur diversam speciem statuanus. Vires hujus superius sub Chamamelo traditæ sunt.

Locus. Vires.

Locus.

* 4. Chamæmelum fæidum marinum J.B. Stinking Sca-ABaptweeb.

Haud multum diffimilis habitus à Chamamelo hortenfi. Verum non modò caules ramíque striati, Hadd thatching the control of the co

In maritimis Narbonenfium collegit Cherlerus,

* 5. Chamæmelum marinum J. B. Matricaria maritima C. B. Parthenium maritimum Park. Sca Camomile.

Complures humi spargit cauliculos, palmares aut dodrantales, simplices, per quos ordine ascendunt folia, quam Chamaemeli vulgaris latiora, breviora, craffiora, nec adeo tenuiter incifa, amara & fubacria, odore ferè Chamarneli: Fiores fingulis geniculis intident finguli, Chamarneli fimiles, candidi, radiati, fed majores, cundem ferè odorem halantes. Radiee: Latis profunda, mgricantes,

Floret Aprili, Augusto & Septembri. An & quomodo hoc differat à Chamamelo seu Cotula vulgari mihi non constat.

Tembur.

* 6. Chamæmelum leucanthemum incanum Hispanicum minus C. B. Hispanicum incanum parvum Park, Spanish hoary Camomile.

C. B. prod.

Plantula est palmo minor, radice parva, fibrosa, rufescente, ex qua cauliculus tenuis, uncias quatuor altus, nudus exfurgit, florem unicum, fatis magnum, ditco pallide luteo, foliis pluribus albis cincto sustinens. Foliola ad radicem parva, incana, tenustime instar Absinthui Galatici, vel Abrotani divifa, que infipida & inodora funt.

In regno Granadæ ad agrorum margines.

Cha-

Locus.

Lib. VIII. D: Herbis Corymbiferis.

357

Chamæmelum Hiftanicum luteum odoratum C. B. prod.

Ad Chryfanthema potilis referendum viderur.

* 7. Chamemelum Alpinum inodorum C.B. Park. Leucanthemum Alpinum Clusii Ger. Mountain Camomile without frent.

Hujus folia Chryfanthemi Alpini I. Clefii foliis non multum diffimilia funt, nifi paulò magis incia cilen; carili è dicculenta (uti inta mularum Alpinarum fringina tutti, mit paulò magis incia cilen; carilì è dicculenta (uti inta mularum Alpinarum fringina guenadmodum è maninarum) amaruniculi faporis, è mallius grati odoris. Caeliauli dodrantales, infirmi, in quibus fingulares feres; Chamremelo majores, luteum orbem ambientubu vicenti sur plumbus albis for lus. Late fe spargit hac planta Anthemidis modo & fibrosas radices habet.

Crescit in Judenberg, Spital & aliis quibussam provincia Stiria jugis, ubi Julio & Augusto

Chamamelo affine Buphthalmum Italicum fegetum altissimum J. B. Cham. leucanthemum Hispanicum magno slore C. B. prod. Ch. Hispan. amplo store Park.

Tam alte assurgit, ut segetes in Italia etiam superet, caulibus simplicibus per quos solia Buph-thalmu vulgaris, asperiuscula, alterno positu, ex unciali distantia, minutissime ac profunde dissecta,

quoruni egmenorum fummitates velur pilos tenutate fua reprafentant.

Fles in faftigio unicus, am dici Buphthalimi flori aqualis, radiato in orbem fumplici foliorum candidorum aguine conflaras, umbilico lucto. Differt (inquit) à Cotula fexida ne qui s fallatorum vulgare eft circa Monfpelium in fatis, quod foliorum divifură, alimdine & majori flore à Cotula fexida ne de la conflata de conf tulis facile diftinguitur. Botan. Monfp.

* 9. Chamæmelum Æthiopicum lanuginosum Brevnii.

Breyn,
Chamermelum hoc prorfus novum pulchrum fanè ac perrarum eft, eå fermè qua Romanum
Chamermelum hoc prorfus novum pulchrum fanè ac perrarum eft, eå fermè dua Romanum
Chamermelum hoc prorfus novum pulchrum fanè ac perrarum eft, eå fermè dua Romanum
Chamermelum hoc prorfus novum pulchrum fanè ac perrarum eft, eå fermè dua Romanum
Chamermelum hoc prorfus novum pulchrum fanè ac perrarum eft, eå fermè dua Romanum
Chamermelum hoc prorfus novum pulchrum fanè ac perrarum eft, eå fermè dua Romanum
Chamermelum hoc prorfus novum pulchrum fanè ac perrarum eft, eå fermè dua Romanum
Chamermelum hoc prorfus novum pulchrum fanè ac perrarum eft, eå fermè dua Romanum
Chamermelum hoc prorfus novum pulchrum fanè ac perrarum eft, eå fermè dua Romanum
Chamermelum hoc prorfus novum pulchrum fanè ac perrarum eft, eå fermè dua Romanum
Chamermelum hoc prorfus novum pulchrum fanè ac perrarum eft, eå fermè dua Romanum
Chamermelum hoc profus novum pulchrum fanè ac perrarum eft, eå fermè dua Romanum
Chamermelum hoc profus novum pulchrum fanè ac perrarum eft, expression eft, expr Camarmelaum noc prorus novum putentum anne ac perrarum ett, ea tenne qua normanum facie in Pronontorio Bona Spot crefcens, quanquam minus, & ramos teneriores, densă lamugine pubelcentes spargens: Felii minoribus, lanuginosis, Millefolii lutei junioribus & magnitudine quadantenus & sigură similibus. Ex ramulorum cymis inter solia pediculus palmaris sere, gracilis & cantenus ex ngura imutious. Ex ramuiorum cymis inter rouia peanciuis paimaris tere, gracius se Lavis exit, qu'in fummo in capitulum lave, friatum, crenis magnis se obtufis per circumferen-tiam coronatum, ex viridi albicans se veluti rorulentum, paullatum craffecens abit: cujus medio flus Chamzemeli vulgaris, dico ex tabulis mille minutiffinis luteis conflato, foliolis candidis sed perquam pufillis, ut Afteris cernui Col. cincto, eleganti spectaculo insidet. Excusso flore semen copfolium, nigrum, Chammemeli inodori minus fequitur.
Have planta, propter capitula parumper à Chamarmelo recedere, & medium quoddam genus inter hoc & Afterem cernium Col. practendere videtur.

* 10. Chamæmelum Lusitanicum latifolium sive Coronopi folio Breynii.

Cauliculis multis ab una radice prodeuntibus, & fumma tellure magna ex parte sparsis, sesqui-Canicumi muits ao una radice proceuntious, oc iumina tenure magna ex parte iparirs, teiqui-pedablus, teneris ac leniter hirfuis, fuperis maximé, luxuria : quos folia line petiolis alterno pofitu veltiant, utrinque in lacinias novem aut decem laterales divila, mediam quandam inter Copontar vertinit, tetrique in tacinas novem au ecceni tacerares avvita, mestarii quandam inter Co-ronopi minim martinii hirtiti, & Tanaceti Alpini C. B. adherentia cauliculis fola figuram ob-tinentia. Singuli caules & rami fingulos flores producunt, tam capitulo, quàm aliàs Chamarmeli Romani flore timplici equales, quonum candidifima, ad unguem citrina, anterius diffecta perala, dicum rotum tabulis amplioribus luteis obductum, & rat figuratum tu ab imo latior in angultum verticem exacuetur, rotatim ambiunt.

Ex semine Lusitanico in Horto publico Amstelodamensi enatum mense Julio slorens observavit

Jac. Breynius.

SECTIONIS

SECTIONIS PRIMA

MEMBRUM QUARTUM.

De Herbis Corymbiferis cum barbulis diversi à medio disco coloris, floribus in Umbellæ formam digestis, seu

De Parthenio aut Matricaria:

ATRICARIA à matrice seu utero recentioribus dicta, quòd morbis uterinis conserat, Parthenium DioCoridis cenfettur, quod diminutivum est à Hagbies virgo.

Notæ ejus characteristicæ sunt Flores velut in umbella, barbulis albis discum medium luteum ambientibus.

A. 1. Matricaria Ger. vulgaris Park. Matricaria vulgò, minus Parthenium J. B. Parthenium I. five Matricaria vulgaris C. B. feberfelu.

E Radice alba plurimis fibris emiffis terram apprehendente caules exurgunt plures, fesquicubitales, rigidis, striatis, glabris, satis crassis, medulla fungosa referti, soliis crebris, nullo ordine postitis veftiti. Versus summitates caulium ex alis soltorum excunt ramuli, in quibus ut & in summis caulibus HILI. Verius juminicates caunini ex ani sonotuni excunt rannai, in quious ut co in immine caunos exifunt florer pediculis oblongis, plures velut in umbella radiati, non admodum ampli, folis marginalbus brevibus, albis, difcum medium flavum cingentibus. Folis marginalbus marce feentibus difcus medius extumefeit. Folia velut alata ex duabus tribúfve pinnularum media costa adnexarum conjugationisto Cantoneom printur: pinnula he haate funt, fique alias minore pinularum metas color adnexarum cantoniugationisto compountur: pinnula he haate funt, fique alias minores circa mar-gines dentatas fudoriem (a vere est consultation for cons

Junio & Julio mentibus floret ad fepes & in locis ruderaris.

Locus & Tempus.

Matricariæ varietates funt.

1. Matricaria flore pleno C. B. & aliorum, fola floris multiplicitate à vulgari, non specie differt. 2. Habetur & flore nudo, seu foliolis radiatis medium orbem cingentibus viduo. Flore aphyllo, 2. Matricaria odorata f. B. & aliorum, cum nulla alia in re praterquam odore gratiore à vulgari diffrat, nec ulteriore descriptione indiget, nec species distincta censenda est.

4. Matricaria florum petalis fistulosis majoribus. bullatis floribus aureis Park.

. Minoribus.

3. Aminimus. Urraque varietas colitur in bort. Reg. Parif. & hort. Leydenfi, & femini proculdubio originem fuam debuit, uti Bellis minor florum petalis fiftulofis.
6. Matricaria canticulis rubentubis N. D. Hort. Lugd. B.

Ad uterinos affectus non parum confert (ut vel nomen ipium arguit) decoctum & potum, Viras. menses & secundas remorantes, uteri suffocationem, &c. Quacunque amara possum utiliter præftat: ventris tineas expellit vel herba ipsa, vel succus ejus expressius non secus ac Centaurium aut

Abfinthium. Convenit in Arthritide. Nostratibus, & Germanis etiam (feterstetu) Febrifuga dicitur ab effectu. Nonnulli, ut apud Tragum, 1. Hift. 50. fapientes mulieres, & Braffavola in exam. Simpl. vim purgatricem illi attri-

buunt, quam Parthenio suo Dioscorides inesse prodidit.

Palam et A pes ferre non posse oforem Matricaria: quare plethorici, quos præ aliis pungunt apes & culices, in hortis ambulaturi optime sibi consulent, si Serviam ex Matricaria sibi parent & circumferant: fic enim apes hujus graveolentia offensæ, quasi manu abactæ, illis non nocent. Eundem effectum expectare possumus à Cotula foetida, S. Paulli Quadrip. Botan. Class. 3. p. 390. Habui à D. Tancr. Robinson.

Ad Hemicraniam, R folior. Matricariæ m. i. Calefiat in sartagine, & bis aut ter calidi ver-

tici applicetur. Chefneau ex libro Arcanorum.

Macricaria cruda impolita capitis vertici mitigare ejus dolores sapicule solet. S. Paullus. Parare ex ea & floribus Chamomillæ cum tantillo Artemiñæ decoctam fuevi, à cujus ufu hysterica symptomata illico cessare, & lochia abunde fluere sape comperi. Idem.

2. Matreiaria inodora C. B. Park. Parthenium inodorum five Achaovan Agyptiorum J. B.
Feberfein without front.

Herba est Chamæmelo proxima, que tamen non adeò altè extollitur, sed parum supra latius

expanditur, folis Parthenii minoribus ac denfioribus, floribifque Chamameli amulis. Herba fa-poris odorifque expers percipitur, fed flores odorem gravem obfurtimque fiprant.

Ægypnii porro quibus & hac planta patria eft, deferiptore Alpino autore, florum foliorimque Lazu & decochum in ufu habent ad tollenias viícerum obstructiones, pratertimque ad icercos.

Vira.

Hæc planta ex descriptione rectiùs ad Chamæmelum refertur.

Herbæ

Herbe flore composito discoide nudo, seu Corymbifera flore nudo, sunt vel caule

f Determinato, flosculis sci cum finientibus, ifsque vel

Spariis aut folitariis,

(Fruticefeens, Superficie perenni, foliis in ramulis figillatim positis, odoratis: Авкотаним FAMINA, Chamæcyparissus.

LHerbacea, femine

Cornuto feu bidente, foliis in caule bijugis, radice annua: Eupatorium Gannabinim

Indivilo & integro, folis vel

Dulgeris Majorana: Chrysanthemum C. b. sp. repens store aphyllo Breyn.
Dussecius, seu segmentis Coronopi amulis: Chrysanthemi Conyzoides Æthiopicum, &c. Breyn. feu tenuifimis, Millefolii amulis: Chrysanthemum Va-

Velut in umbellam dispositis in summis caulibus & ramulis, foliis

Latis, elatior & major: Costus HORTORUM, Balfamita mas.

Angustis, per margines incisis, humilior & minor: Ageratum; Balsamina famina.

Dissectis & volut alatis: Tanacetum.

Indeterminate, floribus cum non finientibus, verum fecundum ejus longitudinem velut in spicas dif-

S Integris, longis, angustis, Hyssopi: DRACO.

Fruticostor & lignostor, foliorum segmentis tenuissimis: Aerotanum mas. Humiltor & minor.

SAmarore insignis, odore vehementiore, folio incano: ABSINTHIUM. Minus amara, odore remissiore, folio subrus incano, superne virente: ARTEMISIA.

LIBRI SEPTIMI SECTIO SECUNDA.

De Herbis Corymbiferis flore nudo.

AC Sectio in tria membra dividi posset. Primam earum quarum flores caules terminant, floribus sparsis aut solitariis. Secundam earum q. f. c. t. floribus in Umbellæ formam digeftis. Ternam carum quarum flores caules non finiunt, sed secundum eorum longitudinem velut in fpicas disponuntur.

CAP. I.

De Abrotano famina sive Chamæcyparisso.

Brotonum unde dictum fit vide infra in Capite de Abrotono mare. Chamæcypariffus dicitur ab aliquali cum Cupresso foliorum similitudine. Notæ ejus sunt superficies fruticosa, perennis, folia odorata; Flores solitarii ramulos

L. Abrotanum

1. Abrotanum femina vulgare Park, femina foliti teretibus C. B. Chamæcyparissus J. B. Ger. Common Labender cotton.

Ex radice crassa, dura, lignosa & subinde in brachia fissa virgulta cubito altiora emittit, lignosa, tenera lanugine incana & in plures ramos divila, quos ambiunt tenuia folia, longitudine circiter unciali, minutim denticulata, ità ur quatuor ferè denticuli in cadem phalange agminatim dispositi conspiciantur, incana omnino, odore medicamentoso & cum quadam suavitate gravi, sapore partim acri, partim amaro. Singulis ramulis finguli infident flores Tanaceti, lutei, calicibus squa-

Circa oppidum S. Cyriaci in Hetruria copiosè provenit atque indè incipiendo ad Statum Eccle-Lecus. fiafticum feu territorium Papæ, fecus vias.

Convenit qualitatibus cum Abrotano mare, usulque pracipui est in obstructionibus Epatis, Re-Vires num & Ureterum: Leterum curat. Ventris lumbricos interimit, quotidiano experimento muliercularum, tum femen, tum herba in-

fa in lacte decocta & pota.

Folia ficca ad fiftenda alba fœminarum profluvia conferre feribit Matthiolus, fi continuis decem diebus aut pluribus, fumantur à jejunis, & deinde interpolatis diebus.

2. Abrotanum famina foliis Ericae C. B. Park. Chamacoparissunguentaria J. B. Green leasued Labenders toton with a feent like Ginement.

J. B. Caulibus est tenuioribus, candidioribus, folius vestitis minoribus, sed quæ majoribus denticulis incità funt, odore minùs gravi & jucundiore.

Harc (peciem eandem puto Abrotano femina 2. Cluffi, cujus etiam deferiptio Abrotano nostro unguentario in horiti frequenter culto, & in collibus faxofis circa molendina Nemaufi nobis oblevato melius convenit, quam Bauhinana, qua hujufmodi eff:

Alterius (2.) rami ciam candicant, minus tamen frequentes funt, longiora habent folia, qua-Cluf. tuor fimiliter dentum ordinibus prædica, initio quidem incana, minis itamen quam in fuperiore. & qua tandem omnino virefcant; odor mittor eft: fapore, radice cum jam deferipto convenit. Hoc genus plerifque etam hortis commune effe fribit.

Hæ descriptiones (ut verum fatear) in eo contraria videntur, quod J. Bauhinus & etiam Dodonæus folia minora huic attribuunt quam vulgari Chamæcypariffo, Clufius autem longiora; quæ quomodo conciliari poffint non fatis perspicio, utcunque eandem utrique plantam descriptam minime dubito: proinde Abrotanum forminam 3. & 8. C. B. ad idem caput reduco: ut & Parkinfoni Abrotanum foeminam fecundam feu magnum & Abrot. foem. quartam feu Ericae folist

3. Abrotanum famina flore majore C. B. famina Narbonensis magno slore Park, famina 3.

Class. University and Company famina Abrotani famina Abrotani famina næ facie Ger.

Ad primum genus multum accedit, sed longè strigosius est, & ramos duriores, brevioribus minusque frequentibus folis obsessos habet, colorem etiam inter utrumque medium. Flores in extremis ramulis majores & pallidiores in fquamatis capitellis. Radix in duros & lignofos ramos di-

In acclivitate quorundam colliculorum inter Narbonem & oppidulum D. Nazarii à Clusio obser-

Hoc genus an ab unquentario dicto differat subdubito: forte tota diversitas loco debetur.

4. Abrotanum famina foliis Rorismarini majus C. B. Park famina 4. Clus. hist.

Mules ab uno cespite prodeuntibus ramis constat, tenuibus pedalibus, candicantibus, quas numerosa ambiunt sola Ronsimarini coronarii, sed minora & angultora, que movella incana sunt, sed mulla fere sincultararum vestiga apparenta habent: adulta autem viridiora, longiora, & quast minutes incifuris diffineta funt, multum tamen à Santolina credita folis diverfa, amari guffûs & nicundi odoris: multas è fingulis ramis producit virgulas palmares, raris foliis feptas, atque in fummo earum faffigio capitella, floremque luteum, Santolina multò ampliorem: maturo autem femine marcefcunt hæ virgulæ. Radix est lignosa.

5. Abrotanum fæmina foliis Rorifmarini minus C. B. Park. fæm. 5. Cluf. hift.

Flore, folis, totà denique facie pracedenti fimile est, sed per omnia minus & gracilius : quod natalibus tribuendum non eft, quandoquidem uno eodémque in loco (inquit autor) fimul nafcen-

tes plantas invenerim, neque etiam arati, quia utraque species ex seminibus natali loco lejunctun collectis & repositis & mecum in Belgicam delatis mihi nata est, magnitudine & exilitate non minùs discreta quàm natali loco fuerat.

Locus

Lib. VIII. De Herbis Corymbiferis.

361

6. Abrotanum famina viridis C. B. Park, famino viridis minor Park, fam. 6. Cluf.

Cluf.

Præcedenti magnitudine par eft, interdum etiam paullò majus: Ramuli non ut in altero candi-Precedenti magnituline par elt, interdum etiam paulio majus: Ramuli non ut in altero candicantes fed virides: folia etiam virida, fed logiojar tenuioráque, non minis quidem amara quâm illa, fed minus jucundi clons: flar pallefeens, arage que thorem fufficient tenues, maturo femine etiam arefechant, ut in fiperiore, cujus radici hinjus radix etiam responder, fed magis fibrola elt. Nafenture [res proxime descripte species] Salmanticensi agro, montelus Segobia vicinis, quos el puerso de Guadarana vocant, & vererem Castellam à nova separant; a lissique aperso & falebrosis Hispanne locis. Florent Maio & Junio; semen maturum Julio. Hac omnia Clusius.

* 7. Abrotanum famina repens C. B. Santolina 5. Dod.

Nobis incognita & suspecta est.

8. Abrotanum femina villosis & incanis foliis C. B. Seriphium Dioscoridis Abrotani femine facie Ad. Lob.

Exilibus, lenibus furculis, pedem altis fruticat. Radix albicat, prolixa, furculófque statim ab humo nunerolos promis, recibis folias, minutim creanas, tenerulcala lanugine incanis, uti Graphaluun fummo tenus obficos, ubi extrema capitula aureis floribus bullata fulgent, femme parvo copiolo referta, fimilitudine Tanaceti sed minore.

Adeo simillima est Abrotono seeminæ vulgari hortorum, ut haud sacile utramvis ab altera discernere sit; nisi quia hac tota minor, odoratior, candidior, tomentosa, quod alteri deest, cui fo-

cernere lt; nit qua hac rota minor, odorator, candidior, tomentola, quod alteri deelt, cui fo-la breviora; fapor non adeò ingratus aux vehemens. Hoc & nobis non minis qu'am Lobelio in Galloprovincia, montis celfi S. Magdalena crypta celebris acclivibus, qu'à S. Maximiumu oppidum fiectas, obfervatum. Et reverà Abrotono feem-vulg, adeò limile erat, ut pro codem habuillemus, nifi odor gratori, fatura hamilior, & locus con-trarium liasfillent. Lobelius quoque se vix credibille ea differre scribit, nifi utrumque contulisse. Necdum tamen nobis plane satisfactum est, quibus loca hac adire contigerit diligentius & exactius hane speciem cum vulgari conferant.

* 9. Abrotonum peregrinum Cupressi foliis Lob. Park. famina foliis Cupressi C. B.

Exigua est radice: ex una stirpe plusculos viticeos, caulas rigidiores nigricantes producens: Folia cupressina aut Sabina, textura reticulata estigiata, longa, angusta, & per virgulta crenatis extremitatibus denticulata.

Ex brevi hac & imperfecta descriptione qualisham planta sit quam intelligit Lobelius nescimus; in capite de Sabina caulem ei attribuit pedalem & fesquipedalem, in summitates caudatas comosas

CAP. II.

De Eupatorio cannabino fæmina.

1. Eupatorium cannabinum famina Ger. aquat. duorum generum Park. Cannabina aquatica folio triparitid diviso Park. C. B. Verbesina sive Cannabina aquatica, slore minis pulchro, elatior ac magis frequent J. B. Water Bemp, Agrimony with a pellow flower.

Adix plurimis fibris majufculis, fibrillis minoribus capillaris conflat: Centes attollir cubitales & fefquicubitales, teretes, ramofos, folidos, [rubentes, hirfutos] Felia ad genicula ex adverso bina tripartita aut etiam quinquepartita, [fubinde per ramos quoque nullo modo Jaciniata] circa margines profunde ferrata, glabra [J. Bauhino pilofa] latis pediculis caulem amplexa. Flores fummis caubbus & ramulis insident, è slockulis exiguis luteis quinquepartitis compositi, nudi, multis squamis purpurantibus calicis loco obvallati. Seme longum, latum & planum in fummo bicorne [J. Bauhino in duos stylos asperos definens qui vestibus adharent.] Uninsiquisque shoris bafin cingunt folia radiatim disposita, acuminata, brevibus circa margines pilis, qui serrature spe-

In locis humidis & palustribus, fossis, riguis, & intra sluviorum latè patentes alveos non rarò predit, ut recte Dodonæus.

A. 2. Eu-

A. 2. Eupatorium aquaticum folio integro Park. Eupat. Cannab. famina varietas altera Get. e mac. Cannabina aquatica folio non divesso. B. Verbesson pulchriore store luteo J. B. Water-Denny. Agrimony with an unbibiled leaf.

Fibris radicatur multis albis, tum ab imo caule, tum ab ejus geniculis demissis, sapore aromatico, Caules cubitales & majores, alias minores, teretes, fubhirfuti & nonnihil fubinde rubentes. Folia Cauter cubicales & majores, atlas minores, tereres, tubmirtui & nonmiti tubinde rubentes. Felia ad nodes bina adverfa, quaturo aut quinque uncias longa, acuta, ferrata trantumundo, non in lacinias divida, fuperficie utrinque lava, fapore acruficulo. Ex foliorum alis duo ramuli diverti exemut, quorum alter altero minor effe foles. Flarer multo pulchriores quam in Verbefina elatiore; quorum extima folia ex luteo viridanta, firms ingricantibus picha, his proxima aureo fulgore ni-tent, magna, in orbem acuta; medium occupant alternatim remifi floculi, luteoli, quinquepartiti, apiculos nigros exferentes, squamulaque striata, excims quidem similes, led suppares. Semen oblongum, compressium, fuscum, brevissimis ceu aristis asperiusculis capiti adnatis, ad vestes ad-

In locis aquosis ubi aqua stat aut residet J. Bauhino. Apud nos ubique udorum unà cum præ Locus. cedente provenit Cannabina aquatica, non tamen qua hic describitur, flore radiato, sed flore

3. Conyva capite nutante J. B. Cannabina aquatica folio non diviso, C. B. qui hanc cum pracedente confundit. Water-Agrimony with a bending head.

Caules habet plures, cubitales, hirfutos, qui in varios ramulos finduntur, quorum fingulis appo-Cauter habet plures, cubitales, hirlutos, qui in varios ramulos finduntur, quorum fingelis apportum felium numn, hongum, faits latum, rarius ferratum, pilofum, Conyzis nonnihil fimile, ramuli ad florem ufique robufti, reckique, per extrema in cervicem rigidulam controquentur, florem nutabundum, terramque vertis incinatum fufitinentes, ex multis ceu fquamis compoitum, quarum medium obsident multi apete luci; co fere funodo dispositi qui on Verbefina. Florem ambiunt quarum cham longiuscula folia viridantia felle in modum radiata. Radiest fibrole, Hellebori nigri fimiles. C. Bublings in Pordomon hang desprise siba possibile. Cautelin securitis si filebori nigri fimiles.

C. Bauhinus in Prodromo hanc describit sub nomine Cannabina aquatica similas capitulis nutantibus, & tamen in Pinace Eupatorio cannabino Chrysanthemo eandem facit. Hæ tamen plantæ nobis diversa videntur, ut descriptiones conferenti patebit : utcunque hujus descriptio meliùs convenit Cannabinæ aquaticæ folio integro nobis in Anglia familiari.

CAP. III.

* Chryfanthemum Conyzoides Æthiopicum, capitulo aphyllo, foliis Majoranæ Breynii.

Ignofus hic frutex, pedalis, Conyza minima Lob. facie quodammodo nascens, in plurimos fe expandit ramos, rotundos, striatos; quos numerosa & conferta ambiunt folia Majoranæ hortentis foliorum formam & Sanamundæ primæ Cluft, non male æmulantia, villoliora tamen ac parumper minora, odoris & saporis aromatici, Mentha corymbifera seu Costi hortensis inftar. Summis ramulis fingularia, corum autem angulis fapius plura infident Capitula, dura, villofa, difcum luteum framinulis plurimis constantem fine radiatis in ambitu nascentibus foliolis continentia: donec tandem eadem staminulorum loco seminibus solidis & angulosis, ex cinereo colore albicantibus, Fœniculi feminis magnitudine, onerentur.

In bonæ Spei Promontorii locis herbofis oritur, ubi mense Octobri & Novembri vernat.

Chryfanthemum Cannabinum Americanum Morif. prælud.

Losus & Tempus.

A nostrate cognitu facile est, quippe caules edit quadrupedales, subrubentes, firmiores & rectiores: flosculos ex multis staminulis luteis constatos habet, & semina bidentia multò vulgaris Chryfanthemi Cannabini seminibus majora, vestibus pariter adherentia.

Locus.

CAP. IV.

De Bellide luteo flore aphyllo.

 Bellis spinosa Alpm, exot. spinosa foliis Agerati C. B. major spinosa store inteo ando Park. spinosa elatior & sruticosor Herbariorum bullatis aureis storibus Lob. Ad. part. ult. Drichim. leaved naked vellom Daifie.

OTA planta est fruticosa, habétque à radicibus multis gracilibus lignosos caules plures, rectos, graciles, ramolos, glabros, fubinde rubentes, folius multis oblongis, fipinulis crenarum loco in ambitu armatis parvis ad Myrti folia accedentibus cinctus. In cauliculorum fummitatibus fiunt flores; toti aurei, lati rotundi, ad modum Anthemidis nudo flore; quibus fuccedunt semina minima, oblonga, mollia & nigra.

Parkinfonus femina alba ci attribuit.

Hac planta nobis hac aftate [1685] fuccrevit ex femine ab amiciffimo Viro & infigni Botanico Hans Slame: vertim non perfecit florem. Descriptio Alpini ut & Parkinsoni ei satis aptè congruit. In dodrantalem altitudinem affurrexit, foliis crebris in caule nullo ordine positis, ab angulto principio paulatim dilatatis & in rotundum definentibus, glabris, obscure virentibus, circa margines denticulis (binofis incifis.

* 2. Bellis lutea sive Chrysanthemum Capitis bonæ spei repens, slore aphyllo Breynii.

Brejn.
Radicibus nititur teneris, albicantibus, nec ità profundis: ex quibus Cauliculi emergunt rotundi, glabri, coloris pallido virefcentis, & aliquibus in locis quandoque ex fusco subrubicundi : dividuntur hi rurlus in alios minores, utplurimum versus terram procumbentes, quam ubi attingere valent mox novas radiculas emittunt. Folisis donatur ex glauco virescentibus, longiusculis & inordinate incilis, ac Coronopi folia quodammodo referentibus, caulémque semper ambientibus : in dinate meins, ac oborobi rota quocaminoso leterantos cauerique iemper ambeninosi: fingulis auere cutibius unicis configerur flocalus, lutei colors, ex innumeris flaminulis five exigui tubulis confrans, inflar orbis livee della fioris Chryfanthemi vulgaris, quem nulla ambiunt folia, quare & aphylli nomen inditum. Somen maturum exiguum et & fabrufi coloris, proximeque ad Chryfanthemi vulgaris femen accedit: quod cum pio flore odorem fipirat haud that gratum.

Universa autem planta apud nos annua est, & satis copiosè ex deciduo semine repullulat.

Descriptio est D. Syen. In horto Leidenfi colitur fub nomine Bellidis lutea feu Chryfanthemi exotici minoris flore aphyl-

lo. Chamameli facie.

Locus.

Locas &

CAP. V.

* Chryfanthemum Valentinum Clusii Park. Ger. Buphthalmum lanuginosum foliis Millefolii C. B. Buphthalmo tenuifolio simile Chryfanthemum Valentinum Clusii I. B.

Nico plerunque aflurgit coule, pedali, rarò ampliore, ramolo : foliis fecundum radicem nu-merofis, doinde temere & fine ordine per caulem sparsis, multifidis, Millefolii Stratiotis foliis pane fimilibus, lanuginofis & incanis, qua degustata salivam cient, & acidula funt. Flos in peric minimus, tanigmons es means, que organista tanvan cienç es aciona tunt. First in fingular ramalis unites, lactes, vel portia suri filondore religiens, quíque reficeatas multis annis, nacivum colorem etiam retinet, medio Anthemidis difico five umbilico major, & fine radiatis in ambien na fecentisto foliolis, odoris non injucundi. Radas unicas, candicas, firmas, crafifucidal. Valentino regno ad arvorum margines eruebat Clufius, juxta femitas repertum, nufquam alibi

ipfi observatum. Florebat ifthic Martio.

Hac planta, neous fallatur, plurimum a Buphthalmo Narbonensis provincia differt.

CAP. VI.

De Costo hortorum dicto sive Balsamita mare.

HUjus nota generica funt flores lutei nudi in umbellam aggesti, folia integra, lata, in ambitu crenata, odor validus.

1. Mentha Corymbifera sive Costus hortensis J. B. Men. hortensis Corymbif. C. B. Costus hortorum major Park, Balfamita mas Ger.

J. B. Obliquas agu radices, Mentha radicibus pares, teretes, à quibus fibra demittuntur multa. Cau-la cubitales & fesquicubitales, striati, ramosi & herbacco colore pallescentes. Folia Lepidii, cofar cubrates & tetquicuotates, truan, ramon e neroacco cotore pauetennes. Foua Lepidii, co-dem cuin calibbus colore, per ambitumi ferrata, raruis lacinitata, odore intenfo Agerari, fapore co-hementer amaro. Summis ramis infident Corymbi aurei Tanaceti. Senima parva, oblonga, compreffa,

In hortis colitur.

Sanat cruditates stomachi, ructus, vomitus, fœtores oris, tormina, cardialgias ex stomacho, do-brelores capitis ex codem. Quin ex propria capitis affectione, fiquidem frigida fit, Conferva non infeliciter usurpatur. Idem dico de morbis uterinis à mensium mora. Idem de calculo. C. Hif-

man.

In viicerum obstructionibus non esse instrenuum remedium persuadeo milni ob partium tenuitatem : ob amarorem vermes necat & succus & semen foris. Parkinsonus semen & storum in vino alb. infusionem ad \$11, una vice pueris verminantibus propinat. Peculiari vi Opii aliorúmve venenorum malignitatem retundere creditur. In vulneribus citiffimam operam præftat, unde Balfamitæ nomen indimm

Mulieres Germanicæ pastà farinaceà obducta folia frigunt in oleo butyróve, & mensis secundis

Balfamum ex eo cum Ophiogloffo in Oleo olivarum decocto, additis inde ad dandam confiften-Bailaminin ex et cam Opinigulori in colo orientaturi teccoro, attutto interesta talifilminin.

Muliercula: Danica: Ballamitam ficcam fibi magnà copia quotannis forvare folent, ut mentibus

parcè vel omnino non fluentibus balneum vaporofum ex ea fibi conficiant, qua omnibus pediluviis menagogis longè ocyùs moveri fibi menles perfentifcunt, fivapor in locos per infundibulum exhalet, quam fi folum hiante finu, fupparo undique vanno circundato fuper ea confideant. Sim. Pauli, Ex adversar. D. Hulle.

Si fucco & herba Balfamitæ fuccofa inguen & alarum hircus probè perfricentur, certo experimento neci dabuntur illud pediculorum genus qui inguinales appellantur. Idem.

* 2. Mentha Corymbifera Brafiliensis, Camara Japo dieta Margge.

A præcedente seu vulgari differt hæc foliis acuminatis, urticæ æmulis, cum illius obtusiora fint: necnon florum colore è lactescente & dilutè cœruleo mixto, qui in illius aureus est,

3. Pseudocostus Virginiana, seu Anonymus Corymbifera Virginiana slo. albo.

Folia habet integra, lata, circa margines ferrata, Caulem dodrantalem, in fummo gestans sfores multos, velut in Umbellam aut Corymbum congestos, albos, disco medio (quantum memini) soliolis parvis albis cincto.

Hanc plantam aliquot annos Cantabrigia in hortulo meo alui : habui autem à quodam Walker, hortulano Londinenfi, cujus filius eam cum aliis rarioribus è Virginia attulit.

Nullibi (quod sciam) descripta occurrit hac planta, pulchra & rara : nisi forte sit Prarmica Virginiana folio Helenii Morif, prælud, luperius in capite de Ptarmica proposita. Quò sanè commodi-us refertur quàm ad Costum, ob flores radiatos.

CAP.

Locus.

Vires.

Lib. VIII.

CAP. VII.

De Agerato.

Tiestus Diofcoridi I.4. c. 59. cui nomen inditum the ni emmed vi abble inometic quonium flos in fua coloris specie dilutissime conserverur; quasi dicas sencetus expers, quomani nos in na conors pecie unamina concrecur; quan que a eneceutis expers, quod 'λγέεςπθ' dictur: y clu l'Phinus lib. 27, c.4. quomam dimiffine non marcefeat. Nota cius characteriffica funt flores lutei nudi in umbella formam dispofiti, folia integra profinente dispositi, folia integra profinente dispositi. dè ferrata.

Ageratum vulgare sive Costus bortorum minor Park. Ager foliis serratis C.B. Ageratum ple-risque, Herba Julia quibusdam J.B. Balfamita samina sive Ageratum Ger. Mallin,

Radice constat lignosa, minimi digiti craffitudine, variè implexa, ex qua complura surgunt vir-Kasaire contata tignosa, maintu aigua cranttuaine, vaire impiexa, ex qua compuna maguia con-guiara, cibitalla de altiora, tenuia, colore alias fubrubente, alias ex viridi pallefeente, in ramos divi-fix; félir numerofiffimis ab imo ad fummum fispata, Colfi hortenfis ur odore, ità de formă fimili-bus, ied duplo aut triplo minoribus, profunde ferratis. In fummis ramulis Corjmii emicant Millefolii, sed colore luteo. Semen succedit exiguum, oblongum & paleaceum.

Nafeitur in Hetruria circa Florentiam, Liburnum, &c. itémque in Gallia Narbonensi circa Monspelium & alibi copiose.

Hac planta Officinis pro Eupatorio Mesues habetur.

Temperamento & viribus cum Costo hortorum seu Balsamita mare convenit. Ex hujus & Ophioglossi folis unà contusts, & in oleo olivarum bulliris, addito cerae, refina siccae & Terebinthipanogioni nome ana contains, ac in one on ration official partial number of a contains and contains are contains and contains a contains and contains are contained and contains are contains are contains and contains are contains are contains and contains are contains are contains and contains are contains and contains are contains are contains are contai

Mefue Eupatorio fuo purgandi facultatem aferibit ; quam alii huic plantz adimunt & proinde non effe Fupat. Mefue contendunt. Schroderus & Hofmannus alvum laxare quam molliffimè

Felici successi olco ipsius Agerati Septentrionalium utor in verminantibus puerulis, tam ut iis id proprietur, quam ut Gossipio exceptum umbilico corum applicetur. Sim. Paullus,

2. Ageratum floribus albis Ger. Park. Ager. foliis servatis, flore albo C. B. White flowered

Caulibus ell lignofis, foliis crebris vessitis, quam præcedentis minoribus minissque circum oras ferratis. Flores in simmus caulibus velut in umbellas dispositi, albi [media tantum pare luren oranini ottendentes.] Odor plantæ priore aliquanto mistor: Radia parier tentis, fibrofa.

Hac planta (u nonnulli volutu) distiert a præcedente, sons colore tantum: Hurc similem nor-luren J. Bauhinus exhiber & describit titulo Herba de lavotta. Fundic sinquity ox yadiae eau-les doctante minores, glaboros, per quos fasia alternatim posita cernuntur. Agerati sonis similia, ucani longa, angusta, in ambitu sierata, glabra gustu aromatico & subamano, Tanaceri serè. Fastiga coloculorum in umbellas quodaminoto abcunt siguilam, Millefolii Alpini minorum, soliis albis apress circumstantibus, exceptible quodaminoto abcunt siguilam, società componente. albis apices circumstantibus, ex capitulis, que squame nigris lineis picte componunt.

and appece encumentations, ex capteuns, que aquama rugris unes piete component.

Hac planta, quicquid fit de præcedente hue proprié non pertinet, séd ob flores radiatos, & folia non diffimilia, ad Ptarmicam potius referenda ett, non obstante Agerati odore.

Ageratum purpureum Dalechampii Lugd. alterius est generis.

* 3. Ageratum minus Park. foliis non serratis C. B. Ger. emac.

Park.

Pluribus furgit caulibus, pedem non multum fuperantibus, folisi crebrisundique obfitis, minoribus, longioribus, angultioribus, albidioribus quam in vulgari Agerato, circa margines non feratis, Steechadis citrina: foliorum amulis. Summis caulibus innafcantur flores multi flavi coacervati, & in mulcilia auti Corymbi formam dense flipati, Agerati vulgaris flores bene referentes, odore fatis

Quod fi flores in pappum abcant, cujus ope semina venti arbitrio huc illuc feruntur, non crit planta hujus loci.

4. Ageratum Africanum foliis laciniatis inodorum.

Folia ima ex angulto fenfim dilatata, fpiffia, glabra, obfcure viridia, in latum & trifidum mu-cronem definunt; his proxima in tres lacimas, fingulas itidem trifidas, profundius fecta funt: Su-periora in caulibus tribus quaturreve hine inde lacimis, angultis, longis, in acutum terminatis inciia videntur. Caules ab eadem radice exeunt plures pedales, & altiores, ab imo statim ramoli, ramulis e finubus foliorum alternatim positorum, & inferius satis frequencium ortis. Caules & ramuli in pediculos prælongos exeunt, fuftinentes florum umbellas denfas : Singuli autem flores è plurimis flocalis aures quinque partitis, fats in hoc genere conficus componentur. Semina in hoc alo noftro ad maturitatem non perduxit. Vere fatum Johi initio florese ecepit. Flore, autem quan

diat:ffimè durant antequam marcescunt : nondum enim hoc vicesimo die Octobris, qui primi explicab untur contabuerunt, sed etiamnum in vigore persistunt, ut admirationi sit, unde nulla quam ego unquam viderim aut noverim planta aquo jure Agerati five immarcescibilis nomen fibi vin-

Nullum neque in floribus, neque in herba ipfa odorem percipimus. Sapor nonnihil acris & arcmaticus sentitur. Semen hujus inter alia multa rariora ad me milit ingeniosissimus Vir D. Hansius Sloane, M. D.

CAP. VIII.

De Tanaceto.

Anacetum fortè à Tannaco quo nomine Parthenium appellatum fuisse Plinius testatur, Recentioribus dictum est, inquit C. Bauhinus Ejus Characteristica funt Flores nudi in umbella formam digesti, folia laciniata.

1. Tanacetum Ger. vulgare Park. vulgare luteum C. B. vulgare flore luteo J.B. Com: A.

In fatis magnam adolefcit proceritatem duorum cubitorum & amplius, caulibus teretibus, nonnihil striatis & sursutis, medulla alba fungosa plenis. Folia ex viridi in flavum vergunt, pennata, in fegmenta per ambitum crenata divifi, costa media adnexa, odore vehemente, sapore amaro. Flores in summis caulibus velut in umbellam digesti: singuli autem Corymbi seu flores totales è flosculis exiguis adeò ut corum partes vilum pené fugiant, creberrimis, dense flipatis componuntur, iíque nudis h.e. nullo in ambitu barbularum circulo donatis, è calicibus fquamotis. Caules quotannis marcefcunt & emoriuntur, radice in terra superstite.

Hac planta ludit interdum foliorum colore, vario ex albo & viridi; hinc Tanacetum versicolor Parkinfono.

In montofis Angliæ Borealibus plurimum oritur, & alibi etiam fecus vias & in agrorum margini-Locus. bus non infrequens.

Temperamento & viribus cum Matricaria convenit. Vulnerarium, uterinum ac nephriticum Vires. est. Usus pracio, in lumbricis, torminibus ventris, cauliculo renum & velica, mensibus obstructis,

Succus illicus manuum pedúmque rimas fanat, ulcera etiam crustofa & impetigines. Ex tenellis herbæ erumpentis toliis aut corum fucco cum ovis & farina placentas faciunt tempore Pafchatis, gultui non injucundas & ventriculo utiles ad diffipandos flatus ex pifcium & legu-

poter factorists, ganation injustances or contractors and the statement of the importance of the importance of the importance of the injustance of the injus etiam reliftit putredini, aperit obstructiones, recrear lienem, illustrat sensus.

Succum cum quovis oleo inunctum nervorum contractionibus ac doloribus auxiliarem effe aiunt, Miles Monspeliensis hydrope pertinaci laborans ad fanitatem restitutus erat solo decocto Tanaceri. Ephem. Germ. An. 12. Obl. 112.

2. Tanacetum crifpum Park. crifpum Anglicum Ger. feliis crifpis C. B. crifpum flore luteo J. B. Curico or bouble Canfp.

Est hoc rarius, reliqua vulgari descripto simile, sed foliis elegantissimis, crebriore incisura divisis, fegmentis frequenti argunus crenatorum marginum flexu reliexáque crifpis, crittas cattrenfes imitatis; odore gratiore, fapore amaro.

In hortis colitur: an & ubi foonte proveniat nefcimos.

Laur.

Tanacetum Alpinum C.B. Park. Iva mofchata Rhetis, Tanaceto cognata berbula Gefn. b vrt.

Superius à nobis pro Millefolii specie descripta est.

Tanacetum inodorum primum & secundum C. B.

Nobis Bellidis majoris species censentur.

Lib. VIII.

De Herbis Corymbiferis. Oleum Abfinthii intus fumptum necat vermes, venenis reliftit, oppilationibus hepatis & icteritia

Consent.

Abfunthii usus creditur inhibere concitationem ad Venerem, quo nomine apud honestas fæminas dannatur, & maximè Vini aut zythi ex eo parati : nec facile hos potus maritis permittunt. Co-

nar, apud 7. B. Radicis Abfinthii degustate sapor primò in apice linguæ percipitur, indè ad ejus radicem transit,

Adults Admittin degardate (apo printin in gane inique percipium), nine au cipo faquent tranir, deinde in fauces & paulatin in gulam defendit, ir iplim tandem ventriculum calefacere videatur, caloris fenfu ad horæ quadrantem durabili, idque quanvis nihil omnino fueci deglutiatur, ne que tamen ingratus est, aut caput tentat, quemadmodum folia. Unde colligit D. Grevius radicem hanc, qua ab omnibus vulgò ut inutilis rejicitur, prastantissimis stomachicis annumerari debere, prout eam revera este ctiam experientia didicir.

In tertianis ac quotidianis (vix in quartanis) fugandis, fola essentia vel extractum Absinthii mixtum cum pracipitantibus feu abforbentibus intipidis, vel cum falibus fixis aut volatilibus fæpiffimè valet, nec hic Chinà China opus crit. Dan, Ludovicus de pharmac, Moderno seculo applicanda p. 278. Habui à D. Tancredo Robinson.

Ad hemicraniam, R Cucumeris fylv. radicem viridem minutim incifam & Abfinth. ana q.f. Decoque in aq. part. ij. & tribus olei. Hydrelao mediocriter calente partem fove: radicem verò & Ablinthium contula in modum linimenti suppone. Hoc solo medicamento mulier quadam mirum in modum inclaruit fanando hemicranias five cum febre, five fine febre, cujus exemplo curavit en modum incuatur animaton temperatura nec cum rene, nec nine teme, supis exempio curavit e-tam Paulus Rigineta. Vid. lib. 3. c. 5. Colpicus. E. Collectaneis D. Edv. Halfe. Ad quoridianam & quartanam præferibit Erneftus oleum fem. Ablinthia a ββ. ad 3β. fumendum

in liquore convenienti. Si oleum non fit in promptu cape fuce. Abfinth. cochl. i. cum vino: hoc autem instante paroxysmo ad sudandum ægroto probè cooperto.

Sedavi statim serpentem gangrænam aqua marina cui Absinthium incoxeram; quod experimentum in aliis quoque gangrænis oppositi felici cum successit. Tho. Bartholinus, Ephem. Germ. An. 2. Okfervat, 2. D. Taner, Robinson,

Absinthum viride intra calceos calcatum frigidam ventriculi intemperiem emendare experientià didici, non fine fructu in nobili viro, qui hujus calcatione non exiguum levamen se percepisse coram exposiit, sanctéque affirmavit. Greg. Horstius Obs. 22. lib. 7. D. Hulse communicavit.

Jo. Veslingius narrabat plures hydropicos à se extracto Absinthii percuratos, atque inprimis civem quendam Patavinum, cui astivo tempore abdomen adeò intumuerat, ut cartilagines costarum spuriarum in dextro latere extensionis vehementia ab offibus avulla fuerint. D. Soame ex observationibus G. Hieron. Velschii excerpfit & ad me transmist. Accedit cuidam oculorum fachrymatio adeò fervida, ut lachrymæ per faciem decurrentes eandem

ferè totam adurerent: hic succo Absinthii cum albumine ovorum mixto & applicato sanatus est. Idem ex Observ. Hier. * Reusneri. * Obf. 31.

In diarrhœa post purgantia, post fructuum horariorum abusum vinum Absinthites egregiè con-

Multi ab experientia edocti tradunt usum Abfinthii oculis noxium esse.

3. Absinthium inodorum Park. Ger. insipidam J. B. insipidum, Absinthio vulgari simile C. B. 1002ms wood without frent.

Dol

Foliis, caulibus, floréque vulgare latifolium refert, ut non ovum ovo fimilius fit, fed odore &

Ouibus locis aut quâ regione hujulinodi nascatur (inquit Dodonæus) nondum cognovi, in studioforum tantum hortis à me repertum

Varietas accidentalis videtur potius quam species distincta:

* 4. Absinthium Ponticum montanum C. B. vulgare montanum J. B. Ponticum verum Park. Common Mountain Wormwood.

Vulgari Abfinthio tam radice, quam caulibus, necnon foliis floribusque prorsus est simile, sed exilius, ad fummum duorum dodrantum altitudinem attingens: amaritudo illi quæ priori fed gratior, & minùs tetro abominabilíque odore commendatur. Nafcitur in montibus pluribus in locis.

5. Absinthium Ponticum sive Romanum vulgare Park, tenuisolium Ponticum Galeni Ger, Ponticum vulgare, folio inferius albo J. B. Ponticum tenuifolium incanum C. B. Roman 02 Cypress

7. B.

Numerolas spargit radices, parvas & crebris fibris intertextas, lignosas & sapore aromatico præditas: caules verò ex eadem radice plures erigit, cubitales & fofquicubitales, tereres, glabros, virefcentes, aut ex virore rubescentes purpurascentelve, frequentibus adnatis ab imo ad summum usque ramofos. Folia non minus tenuiter incifa quam Abrotani, fed brevioribus concinnioribuíque fegmentis, brevi lanugine pubelcunt, potiffimum inferna parte, que & magis canefcit qu'im juperior, odore fuavi, fapore fubamaro. Corymbi quam in vulgari Abfinthio minores, vehementiorem spirant odorem quam folia.

CAP. IX.

De Ablinthio.

Bunthum Gracis 'Alla Bur. Latini or mutant in b, quomodo iidem pro 'Officer dicitur elefonium, pro "Adorto Absortus pro Adie Absis. Dicitur Adiran q. Indelectabile ab a suga TING & \$1.79 quod Helychius interpretatur 75 4s delectatio. Id malo (inquit Vollius) quam ut fie dicatur q. Andrew, eth ità, Etymologo tefte, quidam vererum Comicorum id. ad Etyquam ut the dictuire σ. (America) cut is a fixed more control to the control to bus tractare, per Antiphrafin quòd nullum animal ob amarorem eximium eam attingat. Voffins Antiphrafin in Rhetorica explodit.

Abfinthii note funt flores nudi, caulis indeterminatus, folia incana, amaror infignis,

1. Absinthium arborescens Lobelii J.B. Abrotanum famina arborescens Ger. Abrot. latifolium arborefcens C. B. Park. Italis & Siculis Herba bianca. Tree Moumingon.

Vulgari non ità diffimilis folio & flore, sed fruticis arborei habitu, Abrotani modo hominis proceritatem adipifcitur: candidiore & minore paulò folio, semper virente: gustu amaro, aromatico, odore non ingrato. Florum Corymbi lutei, majores & speciosiores quam in Abrotano vulgari, in fummis ramulis creberrimi. In Sicilia, Rogni Neapolitani & infularum adjacentium clivis maritimis frequens oritur: inveni-

tur etiam in montibus mediterraneis. Planta est pulcherrima, & in fruticem satis grandem adolescit, quovis Abrotano majus & ela-

A. 2. Absinthium vulgare Park. Lob. vulgare majus J. B. latifolium sive Ponticum Ger. Ponticum feu Romanum Officinarum feu Diofcoridis C. B. Common Wormmond.

Caules huic plures, cubitales & bicubitales, teretes, striati, rigidi & lignosi, incani, medullà farcti, folis alternatim positis, crebiis vestiti, [multis ramis ercetioribus fruticosi] Folia pediculis oblongis canaliculatis innituntur, variè diffecta, primò in duo aut tria laciniarum paria, fingula autem laciniae in plures alias sibdividuntur, utrinque incana, magistamen prona parte. Folia eorúm-que laciniae latora funt in hac quam in quavis alia Abfinithii specie nobis cognita. ferie in surculis è foliorum alis versus summitates caulis & ramorum exeuntibus plures simul velur in racemulis, finguli pediculis perquam brevibus & tenuibus è foliorum quorundam alis egreffis harent nutantes & quafi penduli, è pluribus flosculis ex viridi flavicantibus compositi, nudi.

Odor totus plants aromaticus vehementior, guiftus amarus [cum adfirictione aliqua. Radix craf-fiulcula, lignola, abunde calfacit, aromatica gratia fine omni amarore os perfundons. J. B.] In incultis & ruderatis locis fecundum vias publicas, &c. paffim obvium eft.

Calf. & ficcat. Ventriculum ac hepar roborat, apperentium ad cibum excitat, obstructiones referat & inde natos affectus tollit, ut Ictorum, Hydropem, &c. Febribus putridis etiam diuturnis confert: vitiolos humores per urinam expurgat: pellit praterea interaneorum vermes, [ut nomen Anglicum Wormwood indicat, Itandemque veftes à tineis confervat. Schrod.

In ufu funt fuccus ejus expressus, aqua destillata, Syrupus, Sal fixus & Oleum. Verum his omnibus præstare videtur cerevisia seu vinum Absinthites, quod & ventriculum roborat, & appetitum excitat, & obstructiones reserat, & urinam ciet.

Aqua destillata languidior est & minorum virium; ut sunt pleræque aquæ destillatæ plantis

Succus differt ab herba: here enim aftringit, ille verò magis aquofus detergit. Eftque vinum Ab-finthites quod ex herba ficca infuía paratur longè delicatius & gratius palato, quàm quod ex recenti : Hoc enim herbaceum & terreum quid refipit.

Sal fixus, fi a reliquis partibus vi ignis omnino separetur, mihi nec gustu, nec facultatibus differre videtur ab alterius cujufcunque planta fale fixo. Siquidem omnes hujufmodi fales natura & qualitatibus convenire exiftimo, utid femel moneam : quamvis alu diversim sentiant.

Salis Abfinthii scrupulus unus, dimidium drachmæ, aut eo amplius pro ægri viribus aut atate, in face limonum confera unes, cuintamin quaemine, aut co ampine po eggi vinnos au atate, in face limonum cochlear une exhibitum ad vomitum competendum, in febribus billofis inque ipfa iliaca paffione alitique affectibus, vix unquam frufratur medicum. Est autem in frequenti ulti ce-leberrimis hujus urbis [Londini] medicis. Nec dubito quin centurias aliquot hominum, ne dicam myriadas, ex ipiis Orci fancibus eripuerit, cum alia medicamenta nequicquam profeciilent. D. Hulfe. Vid. River. Objer. & Sydenham. de Febribus.

Pro vino Abtinthite aquam Abfinthiten exhibere folebat D. Bowle. Manipulum feilicet Abfinthu in aque frigide fextariis tribus per octo horas infundere precipit, ejulque infuli quantitatem exiguam, quantum feilicer patera vinaria capiat, mane & velperi, fed præcipue a prandio aut cena propinare: in hyftericis enim affectibus, obstructionibus lienis, & ventriculi debilitate plurimum prodesse expertus est. Vino autem & cerevisia praferendam aquam, quia nulli ei insunt vapores aput tentantes, quemadmodum in illis. Ego cerevifiam temuem aque presulerim: Aqua enim in Secteurionalibus regionibus nimu cruda est, & ventriculo corum qui non assueverum inimica.

Oleum

Hoc

Latue

Locus. Pires.

Lorue

Locus.

Temeus.

Locus.

Hoc (ut rectè C. Bauhinus) medium est inter Absinthaem & Abrotanum; mihi sane Abrotanum redolere videtur: & est duorim generum: 1. Plane incanum, quo potissimum Viennenses num recotere vaccur: ex est quorum generum: 1. Franc incaman, quo pountamm viennentes Officina utuntur tanquam nobiliore, ut refert Clulius; 2. Cauliculis purpuralcentibus, folius fupina parte viridioribus: existimo tamen natales istam varietatem duntaxaa parere. Ego potrus specie diparte viridionums: extitimo tamen natales iltam varietatem duntaxat parere. Ego potrus specie di-verla fiulle hac dao Ablindhas crediderim: fiquidem Ablinthium Romanum Officinis noftris dici folitum, erat quidem folis utrinque incanis & a descripto specie diversum, & (ut mihi videbatur) Abfinthio maritimo nostrati plane idem.

official martiano nortical parte norti.

Multis Germania luperioris in locis provenire dicitur: Clusio non folum multis Pannonia fed &r Auftrue locis, atque Viennenfi agro, cum in faxofis tum in falebrofis gramineifque defertis agris

Autumno flores seménque profert, paulò post adventante hyeme herba marcescit, vegeta interim radice, à qua vere folia caulésque rursus excunt: in terra latè se diffundit.

* 6. Absinthium tenuisolium odoratissimum Monomotapense Breynii,

Bryn.

Abinthium hoc omnium pulcherrimum eft, pracodenti perfimile, nifi quòd cauler altiores proferat, quos Folia nominhi majora, candidiora veftium, concumioribus fegments divifa, atque etam al carum rachin lobulis elegantifilmis praxita: dividuntur hi pracerca fuperiore parte in plures ramulos, foliatin minoribus denfioribidique, infrar Abfinthi tenuirolii Auftriact Cluf, onuflos. Sapor infrares proprietis eden menulos de fragrantic eft. non omita in concessiones del proprieti professiones del proprieti professiones del prof insuper, ac præprimis odor, jucundior & fragrantior est, quo omnia su generis præcellic.

7. Abfreshium Ponticum repens seu supinum C. B. Abstreshii species quibus dam Chamaemelum ebry-santhemum Fuchsii J. B.

Simplice & singulari est caule, ferè cubitali, tereti, glabro, per quem ex intervallis felia nascuntur Chamameli nobilis similia, tenuiter incisa. Paulo supra medium caulem summo tenus alternatur Chamamien nooms inimia, remuier incha.

Paulo inpra medium camein iummo remis alternarim pullulant flores, corymbis, Abrotoni fimiles, inferiores quidem femuncialibus & longioribus pediculis nixi, imperiores verò breviffimis harent, & velut cauli apprimuntur. Radix lignola, tormo-

na, musimus, nosau. In quibididan frigidis Helvetiorum montibus reperitur, autore Dodonaco. Ex longo efu comarum Abfunthii Pontici, que Saccharo adfervatæ fuerant hydropicos quofdam çuafi deploratos fanitati reflitutos fe novifle feribit Matthiolus.

Absimbium Austriacum tenusfelium Chisf. J. B. Ger. Park. Pont. tenusfelium Austriacum C. B. Austrian 3D02mtwood.

Hujus caulis pedalem altitudinem plerunque æquat, nonnunquam etiam cubitalem attingit, firmus, canelcens, multis foliis, marini Belgarum Abhinthii foliorum quodammodo æmulis, tenuiorihas, cancicciis, finantis ionis, marini pergaruni Admitun ionorani quonanimono amuns, tenuion-bus, profus incanis, qua confulo ordine cum ambiant, practitus, qui fuperiore parte in multos ra-mulos, ex tenuiorum adhuc foliorum alis nafcentes dividuur, plenos flefculorum propendentium corymbis. Radix fibrofa eft, & fingulis annis novos frequenciorefque caules products. Tota planta

Tymos. Assur norosa est, ex iniguro sumo novo nequentos que procesa de posicio no apruna impense amara est, fed elegara se crara.

Crefeit in collibus & apertus quibutidam locis, Viennensi urbi vicinis, atque à Rhizotomis promiscue cum co quod vulgò. Ponticum appellatur ad Viennensium pharmacopolarum officinas defertur. Londini pro Abfinchio Auftriaco renuifolio Cluir Abfinchii quoddam genus colunt folis lanugine incana molli ferici inftar nitente obfitis ab alis ommbus nobis cognitis diffinctum, cam tamen fipeciem

9. Absinthium Santonicum Alexandrinum C. B. Santonicum Alexandrinum, sive sementina & Semen Santtum Park. Sementina Gor. Lumbricorum semen vulgare & Matthioli J. B. Morm-

Quod in Officinis proflat lumbricerum semen vulgo dictum, ex varis minutissimisque surculis, fo-Quod in Otherins protest tempercorum Jemen vergo alecturi, ex variis ministrummique aircuits, to-lis 8 lemine iplo coacervaturi elf. Semen parvum est, oblongum, (majora camen inter ea Milio fupparta, ex squarrosis tuniculis compacta) pullum vel flavescens. At quae ministrula inter ea funt inspatial ex quarious unicuus ompaces, pomini et la colora de par esta cominata. Videntur etiam adelle portiones tenuillimorum cauliculorum. Omnia facile digitis atteruntur; amara fanc cum adelle portiones tenuillimorum cauliculorum. crimonia & odore graviutculo.

Matthiolo planta est admodum fruticosa, caulibus & ramis numerosis referta, semine minuto ob-

Varias Autorum fententia de hoc femine vide apud J. Bauhinum: qui cum Pena concludir Semen contra vermes trium Abfinthiorum nullum videri. Nam tametri nonnulla amarintadinis & figura finanticio ilis interfit cuncits, tamen non adeò plene funt adulta horum femina aut horride amara, tende a contra vermes trium Abfinthiorum nullum videri. Nam tametri nonnulla amarintadinis & figura finanticio ilis interfit cuncits, tamen non adeò plene funt adulta horum femina aut horride amara,

Quanam planta fit qua lumbricorum femen producat nobis non certò conftat. Autor Scholi ad Opfervationem primain Ann. 3. Decadis 2. Ephem, German, præ aliis nobis verifimilia feribere tius foliola quedam reprefence, fed & feminula ipfa bina fere femiper è diametro fib oppointa cauliculis adhareant, cum tamen alternatim ubique è lateribus prodire cauliculi seminibus, prout ad nos deferuntur, permixti edoceant. Caterum hanc à Cortulo transmissam plantam fuille genuinam seminis nostri helminthici matrem arbitror: cum illius à Matthiolo datam descriptionem sais huic quadrare autolia commonstrer. Lobelius etiam in Hist. Plant. fruticulum surculosum esse, undique seminibus gliscentem pluribus ferme qu'un foliis testatur.

Unde si non sui generis planta suerit, ad Abrotana referre mallem ; præsertim cùm & hoc vege-

Onde i non in genera panta ment, au Anorana retorie maiem i presenum cumos noc vege-table vim antelminthicam pofildeat, & aliqua cus species etiam apud nos non plane ab illo pere-grino diversa, quoad foliola, seminum copaim, colorem, deorem, &c. compareant. Semen, quod microscopio subjectum teres stavimque est candelas cereas conjunctas elegantissimè repræfentat, observante *Elholzio. Id quod in Tanaceti semine non comparet, quod iraque pro se * Esphem.

mentina vix habendum eft. De olei possibili è Sementina destillatione que habet, videsis loco citato. Germ. An. 6. Ob.. 127.

10. Absimbium Santonicum Judaicum C.B. Lumbricorum semen Rauwolsio J. B.

Abfinthium Santonicum (inquit Rauwolfius) provenit circa Beiblehem & abundat in Terra fancta, foliis parvis, cinereis, noftrati Abfinthio mediocriter accedentibus, ramulis multis tenuibus cum copiolo femine, parvo, flavescente, gravis odoris, saporis amarissimi, acri cum salsugine.

11. Absimbium Santonicum Agyptiacum Park. C. B. Absimb. Agyptium quibus dam J. B. Abrotani famina (pecies fecunda Zanoni.

Lib. VIII.

Folia fert palmaria, qua ficca (ex ficca describimus) aliquid fimile habent cum Trichomane vel Scolopendrio & Chamæcypariflo; in quibufdam juxta longum pediculum funt veluti foliola mutuò fe contingentia cum fimbriis nonnihil l'erratis, reflexis. Alia autem folia ex longiore pedicuto in foliola longiora, & à se invicem magis distita dividuntur. Tota herba villosa & incana Chamacypariffi modo, sapore amaro & seminis contra vermes Officinarum ferè simili; odore aliquantulum

12. Absinthium Ponticum Creticum grati odoris C.B. Ponticum & Romanum quibusdam, aliis Se-

C. B. prod.

C. B. Pon.
Caule el Cubitum fuperante, rotundo, incano, in ramos plurimos quincunciales divifo: felii tenuibus, multum divilis, mollibus & incanis: floribus vulgari formă & colore fimilibus, paulo tamen majoribus. Hoc, quemadinodum Honorius Belli ex Creta, Anno 1596, daddia planta) perfeirifi, in Creta frequentifimė provenit, perpetuo viret, odorem gratum spirat, niblique amarum est, aut fiquam amarudinem habeat, ca valdė obicura est, in viridi enim nulla percipitur; ab assinis & peccoribus omnibusque brutis valdė experitur. Vocatur Assinis & estato de mandum Anguillarus in Græcia vocari perperam (cribit. Ego legitimum Ponticum effe judico. Ait Cæfalpinus in collibus argillofis agro Senenti frequens effe hoc genus, quod & nos verum effe Locus.

comperimus cum Florentia Romam iter faceremus.

13. Absimbium album Vallesianum Park, Vallesianum tenuifolium candidum, siwe Heralba J. B.
Seriphium montanum candidum C. B.

Huic lignosi rami tomento denso & albido pubescentes, mollitie delicata, id quod in feliis quoque non minus observatur, ad Scriphii Absinthii folia minutis casuris accedentibus, utcunque tamen an-

gustioribus: flores nith quòd magnitudine cedant, fimiles quoque: odor aromaticus.

Hac species Dodonao Seriphio seu marino Absimbio affimilis est, sed candidior, odore & sapore quoq, illud fatis refert, sed tamen aliquanto suavior est ad Caphuræ odorem accedens: Camerarius quoque planè eandem effe exiftimat Seriphio noftro vulgari, nifi quòd gratiorem aliquanto odorem fipiret, & fapore fit minùs ingrato. Hinc Gefinerus Ablinthium Seriphium feminam vel mediterra-

Ego fane Abfinthium marinum feu Seriphium unam & eandem huic specie plantam crediderim, & quicquid intercedit discriminis natalibus imputandum: nam & alias herbas maritimas in mediterraneis nascentes observavi, v. g. Kali spinosum seu Tragon Matthioli in arenosis non procul Viennà Austriæ, Caryophyllum maritimum in collibus non procul Moguntia, &c.

In Seduno Valletianorum vicinis collibus frequens oritur: ex femine facile & pulchrè provenit, Lecui.

inquit Gefnerus de horris.

Absinthium Alpinum incanum C.B. prod. Park.

Præterquam parvitate sua in paucis differt à Vallesiano albo jam descripto; proinde, cum locus etiam convenit, ab co feparandum non cilè judico.

14. Absinthia

7 ocue

Locus.

Locus.

14. Absimbium maritimum Lavendulæ solio C. B. Park. maritimum latisolium, seve Matthioli 1. B. Artemifia marina Ger. Habender-leabed Sea-Woumwood.

Denfis ramii cubitalibus & altioribus fruticat, iifque lignofis, albicantibus, & magno foliorum ag-mine flipatis. Felia verò tota incanalanugine pubelcum, modò integra, & Olea foliorum amula, delicata, modò in duas, tres aut quatnor lacinias divila, odore Artemilia, nec ingrato fapore. Corymbi lurei minores quam Ablinchii vulgaris, femme minuto. Radis lignefeit.
Si Matthiolo credinus, in quamplurmis tam Tyrrheni quam Adriatici pelagi litoribus provenit,

præfertingue Aquileientibus & Tergeffinis.
C. Bauhinus hujus varietatem tantum effe fuspicatur.

Absinthium latisolium rarius Artemisiae folio Col.

Quod caulibus pluribus ab radice fruticat, lignofum & fibrofum, in orbem fe diffundens, illifq, cubi-talibus & majoribus, tenuibus, aliquando fupinis, qui facile radices agunt fari; folia angulta incana primum proferunt, deinde lacinus utrinque diffecta magnis, & latiora, per furculos alternatim harentia, & Artemiliæ fimillima: à medio ad fummum ramulorum iterum minus laciniata & angustiora, ut circa flores sint tenuia, Santonici dicti tenuifolii similes, &c. Planta est aromatica.

Absinthium Seriphium Narbonense Park. Seriphium tenusislium maritimum Narbonense J.B. Seriphium Gallicum C. B. frenth Sea-Wormwood.

Multis fruricat virgultii, cubitalibus, lignescentibus, incanis: per quos folia sunt crebra, tenuissime disceta, lattora tamen quam Alpini Absinchii Gesneriani, cujus soliis alioqui sunt satis similia, minus tamen candida, sapore salsuginoso cum amaritudine, at primum pullulantia succulenta sunt & viridia. Semine gravidum evadit minuto.

Ad litora maris Mediterranei paffim obvium est hoc genus Absinthii: Nos propè portum Liburnum & ad mare non longe Monspelio observavimus. Existimamus hoc specie differre à Seriphio nostrate & Belgico: folia ei aliquanto latiora sunt minúsque incana quam nostrati, in reliquis ferè

nontaire de Bergeot, rona est anquanto rationa unit minicaque micana quant norticat, in reniquis rere-cum eo convent, ut dubitaverim aliquando, an diffinctum effer nécne. Abfunchium Santonicum vulgare Leb. Abfunchio Seriphio maritimo Narbonenfi candem effe plantam putamus: quamvis in Catalogo plantarum korti Regii Parif. pro diversa specie ponatur, utinam indicâssent qua in re differat.

Absinthium marinum album Ger. Abs. Seriphium sive marinum Anglicum Park. Abs. Seriphium Belgicum J.B. C.B. Cugliff Sea-Wountbook.

Dod

Admodum lanuginosum est & incanum: multa fossa habet alba, similia Absinthio communi, Admondment anuginotini eri ce incantum: muita josa naoci atoa, immia Abinnthio commun, fed multo minora, tenunora, candidora, tenunis incida, multos flores parvis globulis fimiles, & femina fimilia vulgari Abfinthio. Crefici ad alcitudinem pedis & femis, ac etiam altius. Odare el gravi, falli verò faporis, grati & amari, fun o natali loco collectum, transfatum verò in hortos, & terram ubi aqua dulcis, multim variat faporem & naturam.

In maritimis Anglia copiosè provenit, atque etiam, Dodonao teste, per totam Zelandiam & in

Flandria circa mare, & quibuídam Brabantia locis.

Absinthii speciem Londini & alibi in Anglia coli solitam nomine Absinthii Romani, non aliter ab hoc differre putamus quam cultura & loco natali, uti neque Abfinthium album Vallefianum ut alibi monuimus. Huc quoque refero

Absinthium Seriphium Germanicum succulento folio seve Misnicum J.B. Abs. Seriphium Germanicum

Cui Clufius multifida attribuit føliø, fucculenta, non minus quam Abfinthium marinum Patavinum incana, proxime ad Seriphii in Belgice & Angliæ maritumis nafcentis folia accedenta, gravioris tamen paulo & validioris, ut ei videbatur, odoris, Seriphii Narbonenfis & Hispanici graveolem tiam quodammodo referencia, atque etiam faporem. Ob tantillam odoris differentiam, ea inque non fatis perspectam & cognitam, non est cur diversam speciem statuamus.

De Herbis Corymbiferis.

De Abrotono mare.

Brotonum aliquibus quali "Actorio inhumanum, quia iplo est Absinthio amarius, vel quali "Actorio, quia cibo imutile; vel dia vi repi che aligir di amate patridue, dinae vi dia vi diamo divae quad conspectu molte ac delicatum appareat, vel quad halitum difficilem seu gravem vel acrem spiret, ut seribit Nicandin interpress. C. Hofmannus Abrotonum seribit per e, ex autoriate Plinii, Theophrasti & aliorum, ut sit ab desse & the quia deservativam molliter extenditur. Abrotani Characteristice sunt Caulis fruncosus & lignosus, flores nudi cum non terminantes, sed è lateribus egreffi velut in spicis longis: Folia tenuiffima, minus qu'um Abfinthii incana.

1. Abrotonum mas Ger. vulgare J. B. mas vulgare Park. mas angustifolium majus C. B. Com-

Crebris ex radice lignola fibris aliquot donata frutescit farmentis, tres quatuorve cubitos altis duris, fragilibus, medulla alba plenis, fubrubentibus, striatis, ramotis: Folia per alas muka, tenutrer diffecta, freniculaceis paulò majora, canefcentia, odore vehementi, fapore amaro & acri, atque ameeta, itenticiaeus Bauo majoria, canescentia, quore venementi, japore amaro & aeri, atque inferiora quidem multifuda Chamamenti modo, fuperiora uno atque alero fegimento dividantur, non raro nibili quam unicum tenuea mentum funt. Flores fecundum ramulos conferti corynnbos. Abinthi amulantur, colore luecolo practific. Semen Abfinthi minus.

Videtur mihi (inquit, Bauhinus) cultură & pro anni tempore multim variare: cujus fententius.

Videur mun (inquit f. Bauhnus) cuitura & pro anni tempore multim variare: cujas fententie & nos fublichibims. Variatas quoque rarione loci evenire potell. F. Columna hanc fpeciem in Æquicolorium montibus, ubi copiose fponte fruitiat, humilem tensifique farmenti, bipedalem adriumium oblervavit: Eandem cultam in hortis Campoclarentium hominis ferè proceritatem adequartem vidit, craflo redédque caule, fruitcoflore. Proinde C. Bauhimus non recté feparare videur Abrotanium Tragi majus à vulgari & angulfifolio, ex fententia fratris, qui & Camerarium notat, quid d'Abrotanium magnum Camphoratum, quibufdam Incenfaria dictum, à fino mare Abrotanium of parat: Nos J. Bauhimum fequuri Abrotanium mas III. & IV. C.B. ad idem caput reducimus; nimirum ad Abrotanum mas vulgare.

nuntual ad Anotalium in Stagan, and Stagan in Subattringit & valide dictuit, refillit putredini ac veneno; moribus venenatorum animalium Virui, [Gorpionum & arancorum] modetur; vermes necat, urinam movet, impetus hyftericos dilicuti; [corponum & arancoronn] meacur; vermes necat, unman noves, impeuis nymenos oniciats, regium morbum folvis. Summitates vino vel aquá decodre, adjedo nelle aut faccharo orthopnosis & afthmatics apprimè conduciant, fi Trago credimus, nam vitia pectoris expurgans, cardiace medentur & tuffi, lentódque humores pulmoum incidiant.

Extrinsecus unis cius famosius est in ossibus exticcandis, roborandisque, & quia pilorum fignatu-

ram fummitates ejus æmulantur, ad Alopeciam tollendam maximopere commendatur. Schrod,

Ut temperamento ità & viribus cum Abfinthio convenire videtur, ventriculo tamen minus gratum eft.

* 2. Abrotanum mas angustifolium incanum CB. mas incanum Col.

Abrotani speciem aliam viribus parem [Absinthio Scriphio Col.] fruticosiorem, minorem, magis incanam, tenuioribus admodum foliis odore acribus & sapore, cadem foliorum divisura cultam vidimus in horto Collegii Romani Jesuitarum, cujus natalem locum ignorantes, non possumus mari vel fæminæ Abrotono reddere. Maritimam propter incanum colorem majorem effe putamus, ac propter brevitatem mari accedere centemus. Hac Fabius Columna.

Abretanum mas anguftifolium minus C. B. bumile odaratum Park, bumile Ger. cum pulchrie Corymbis J. B. Small flucet Sothernwood.

Pradictis humilius est : folia habet majoris Abrotani fimilitudine diffecta, fed minus candida, & odoratiora, quo Santolinam referunt. Corpubi è ranulis copiofi ad fumnum ufque luteo iplendent colore: Semen admodum feecundum est: radix ut aliorum.

A Fuchlio (inquit J. Bauhinus) quum Tubinga: apud illum, essem mihi in horto ejus demonstratum, à vulgari diverfum. In hoc enim pulcherrimi Corymbi multò majores quam in vulgari Abfinthio Pontico & rarioras, aurei: Foliola circa flores latiora nonnihil, longiora, non ità diffecta.

4. Abrotanum campestre C.B. Park. Ger. Artemisia tenuifolia seu leptophyllos, aliis Abrotanum fylvefre J. B. fine leaved May wort ; by tome, Sothernwood.

Longă, pollicaris craffitudinis radice firmatur, edque multifidă, lignosă, perenni. Caules cubitorum aliquor altitudine emittir, qui veturtare în lignum folicium durumque degenerant, craffitudina digitali, alioqui tenues, Artenuiția latifolia fimiles, rigidi, rubentes, firiati, medullă albi farch, multis alis concavi: Joha pilola albicantia, Seriphii Abfinthii tenui divifura, ad Abrotani felia accedentia, colore viridi ubi adoleverint non multium diffentanea, odore autem multium al AbrotaLecus

Locus.

num accedentia. Corymbi rubentes spreatim in ramulis crebri, Abrotani formă & colore. Solet non raro ad ramulorum divaricationes muscosium, squamatum excrementum ferre.

Duplex eft, alteri cauliculi funt albicantes, alteri rubentes: prino vere folia cinericea, hirfuta product quibus menté Junio depolitis induit longiora & tenuiora, viridia, ur quis diceret aliam effe plantam J.B., quod & nobis observatum.

plantatin 1.15. quoti et nons ooret attuit.

In Germania, Italia & Gallia Narbonenfi ad vias & in flerilioribus ubique ferè occurrit. Inveniums etiam in Anglia copiosè provenientem, itinere à Novo-mercato oppido ad Lennam Norfolcia propè vicum Elden dictum, &c. vide Cat. Ang.

Abrotanum incdarum Ger. Park. latifalum inadarum C.B. Actemific tenuifoliæ fimile fi non idem, Abrotonum incdorum Lobelii J.B. Unfaboury Sothernbooth

Huic ving.e feu ramuli plures, humi plerunque fusi: folia magis incana & candicantia. In reliquis non multum differunt hac & pracodens, & tamen Clustus specie diversas facit. Nos postus J. Raubini sententus accodimus, nec distinguimus.

Quan & Abrotanum campeftre incanum Carlinæ odore C.B. prod. non alia in re à campestri vulgari differt quam foliis eo modo quo Abrotani maris inferiora diviss, incanis, Carlinæ odore ut & sapproce.

CAP. XI.

De Artemifia.

Rtemiña dicta est ab Artemiña Carize regina, que eam fibi adoptavit, cum antea Parchenis, quod virgo Dea nomen illi dederat, vocaretur. Alii ab Artemis, id est, Diana, deducust, quia feminarum malis medetur.

Nota: ejus Characterifficæ funt Caules indecerminati, folia diffecta fubtus incana, odor & fapor remiffior qu'am Abfinthio cui alias perfimilis elt; flosculi purpurascentes, nec ut in Abfinthio deorsium nutantes

A. 1. Artemissa vulgarii J.B. Park. vulg. majer C.B. Art. mater herbarum Ger. Mpugwoşt.

Redice digitali obliquă reptat, demiflis fubinde fibris majufculis albis [fapore fubdulci & aromatico] Crudes furrigit bicubitales aux tricubitales, digitali craffitudine, teretes, firiatos, brevi lanugine hufutes, faits firmos & rigidos, plurimum purpurafeentes, medullà farcios, folius crebris alternarim pofitus velfinos, funma parro ramofos. Folia Ablinthii fred divifura, verum fegmenta in imis latiora, in funmus longiora & acutiora obtinent, fuperné obfeurnis viridia, glabra, niremè incana, qui nota à Abfuntho facile didecrintur. Floram Corympis circa funmes caulis & ramorum in racemulos quodiam è foliorum alis egreflos disposit, Abfunthiis crebriores, finguli tamen minores, et foliculus purpurafecnibus compositi, non ut in Abfuntho deorfum nutantes, odore aromatico & fatis grato, minus quàm Abfunthi vehementi, ad Lavendulæ odorem quadantenus accedente.

ce lais graco, minis quant romaini venenenti, au Lavenenae ouorem quaoantenus accedente. In hac planta caulis & flores interdum albefeunt, unde Artemífia alba *Tab. &e Park.*Quafeunque regiones peragraverim (inquir Clufus) nulla fiuir in qua Artemífiam hanc vulgarem, tum candidorem, tum fubpurpurafeentem, univerfæ (ut puto) Europæ familiarem, crefeentem, utopæ (ut puto) Europæ familiarem, crefeentem, utopæ (ut puto) Europæ (ut puto) Eur

Artemisia vulgaris minor C.B. Park.

Non videtur specie à vulgari majore diversa. Non placet (inquit J. Bauhinus) Fratrem separare plantas solà quantitate differentes.

Artemisia montana C. B. tenuifolia montana Park.

De hac attende J. Bauhinum. Eam etiam quam [Frater] Artemifiam 3. feu montanam facit, nempe leptophyllon montanam *Lugdunenfis Hift*. (cujus tamen neque figura placet nec deferiptio) nondum fejungimus [à vulgari.]

* 2. Artemisia polyspermos C. B. Park.

Câm non alia in re à vulgari differre dicatur quâm quôd unicum tantum producat caulem, & femina copiofiora, minus recté pro diversa specie ponitur. Verum si hoc constans sit argumento est diversum este. De rebus ergo nobis non satis cognitis & exploratis nihil temere pronunciare audenus.

* 3. Artemisia Virginiana Park.

Aliquanto major est vulgari Artemisia & fruticosior, soliis pariter incisis, sed majoribus.

Artemifia

Artemissa uterina est: menses, sætum & sætum se pellit, sordes abstergit, adeóque usús creber-Virer, rimi est mulicirculis, quæ cam adhibent interné & externé, adeò ut vix balnea & lotiones parent in quibus Artemissa non contineatur. Selved.

Decocto Artemifia, fi id cum Saccharo & melle temperetur, tuffis mitigatur, calculus commi-

Herbx ficcata pulvis 3. drachm. pondere in vino potus optimum eft doloris ifchiadici remedium, autore Parkinfono : qui & herbam recentem aut ejus fuectim hauftum in convenienti aliquo liquo-re præftantifimum effe remedium afferit is qui nimium Opii fumpferunt.

The partaminimum ene rememum aneare in qui immum Opn immpierum.

De prefiranta hujus plantae contra laffitudinem multa dicunteur. Plin. lib. 26. cap. 15. Artonifam alligatam qui babeat viator, negatur laffitudinem fenire. Jo. Bodeus in Theophr. Hift. hujus decodum bominum ex timere lafforum pedes, it co abluantur adeo recreare difertè affirmat, ut nihil in rerum natura reperiatur, quod et fit anerferendum.

Sim Paulis é fancté refart polié feribit, le is agris in quibus nervolum genus malé habere fibi vilum efier, flatulento fipalmo obnoxiis, aut qui de doloribus aut laffitudinibus membrorum, præfertim polé chronicos, és quandoque ettam polé neutos malignos morbos, conqueltí funt, rélicitifino face eventu præferipitife vannum maximam partem ex Artemilia, pôlt dein Salviz, Agrimonia, Chamomilla és Polentættike decocto repletam, ut in eam fefe immergerent, vel in ea confiderent.

Sunt qui carbonem facto Jo. Baptista die sub hujus radice esfossan ad epilepsiam commendant. Eum autem tum in pulvere exhibemt, tum de collo suspendunt pro amuleto. Schroder Pharmac. 1. 4. c. 6. De carbone ishoe vide Fernelium in consisio de puero Epilepsico; Jo. Bodeum in Theophr. Hist. lib. 9. cap. 18. & Jo. Baubinum in hac herba, qui hujusmodi superstituosas & magicas vanitates mento reprehendit & damnat.

Novi, inquit Sim Paulus, vetulam quandam, cujus utraque genua cum oblediflet tumor infignis cedematofus, quæ linteis duplicatis, fuper Artemifia fuffunigatis, cum exvoto abegit.

CAP. XII.

Draco berba Ger. Draconculus bostensis C. B. Draconculus bostensis sive Tarchon J. B. Draco berba sive Tarchon & Draconculus bostensis Park. Tarragon.

Ruticola promit duorum cubitorum & ampliora virgulta, dura, gracilia, nonnihil angulola, inconditis ramis divila: folis primo orienthus divila, ubi verò odolevit folis onulta Lini folia acquantibus, aut Hyfiopi Arabum, arovitentibus, filendidis, omiti divilionis signatis, fapore acri, aromatico, cum quadam dulcedine grata, Andum conditum armulante. Corymbico ordine per fummos ramos quo in Abrotano, apiculis florum vix configuits, quos femen excipit acerofum. Radis: perennis novam lingulis annis Holonum fobolem emititi.

In hortis colitur, ac fapuis ramulis quam femine feritur. De loco ejus natali altum apud Botani- Locus.

Usis ejus apud nostrates in acetariis frequentissimus est, ad temperandam & corrigendam alia-Vires & Usir, rum herbarum quibus admisseur frigiditatem & cruditatem, adeoque Ernez vicem supplet.

rum neroarum quious auminesum ringunatern ex cutomatem, aucoque attore vicem impues. Chim infigin acrimonià planta tota fir pradita, haud verendum efi, ne valente rexcafaciar arqueficcet, incidat, aperiat, digerat. Proderit igitur Tarchon iis, feribente Matthiolo, quibus ventreulus frigidor: appetentiam excitat, fatuat diflipat, membris robur addit, urinam 8 remefiesciet, obblitucitiones expedit; manfum pituitam ducit, & falivam inflar Pyrethri, & hinc dentium dolores mulcet & humidam cercbrum purgat. Ad peltis contagia, maxime & prima: lauds equs fillatrita apud Anglos, Autore Lobelto, nobis mihil tale auditum, ludores ciet, & craffam puntam concorquit. Perpensă hujus herbe acrimonia, quâ maxime finguam vellicat, corum effe medicamentorum que valentifimè excalfaciunt facile conjici poreft. J. B.

Κk

Auctarium

Locus

Locus ES

Tires.

Auctarium LIBRI OCTAVI continens Herbas quasdam Corymbiferis affines.

CAP. I.

De Scabiofa.

SCABIOSA recens vocabulum est: quidam à scabro herbæ habitu nomen deducunt, est enim herba pilosa; alii, & rectiùs, à Scabie cui medetur, unde Aetii 🕶 est este creditur.

1. Scabiosa montana maxima Park. Ger. Alpina maxima Ad. Alpina foliis Centaurii majoris C.B. Great Mountain Scabious.

Multa è radice crassa, vivaci promit folia, pedem aut amplius longa, obscure viridia, alata seu Multa é radice craita, vivaci promit foia, pedem aut ampius longa, oblcuré viridia, alata feu in multas utrinque lacinias, per margines eleganter dentatas, ad mediam forè coftam incifa: inter que caules aliquot exfurgunt bicubitales & altiores pro ratione foli, angulofi, duri & lignofi, fuperiori parte in ramulos dwifi, quorum extremis fingulis fingula infident capitula magna, rotunda, è viridi ungricantia, flora exferentia Scabios vulgars majores, è floctusis compostios palhdis feu è luteo albicantibus, [non cafiis, ut vult Lobelius] quibus dilapsis succedunt femina oblonga, hirsu-

Lobelius aliique Botanici hujus plantæ folia Centaurii majoris foliis fimilia & pænè paria faciunt. In afcensu montis Jura: propè altissimam verticem Thuiri hanc copiosam invenimus: alibi etiam haud dubie in Alpium jugis provenit.

A. 2. Scabiosa major communior birsuta folio saciniato J. B. major vusigarit Ger. vusigarit pratensis Park. patensis birsuta, quæ Ossicinarum C. B. Common sielo-Scabious.

Radicom habet rectam, longam: caules sesquicubitum & duos cubitos altos, teretes, hirsutos, in-anes, foliis cinctos per intervalla longiora ex adverso binis, cana lanugine pubescentibus, forma anes, feliis cinctos per intervalla longiora ex adverio binis, cana tanigine pubetcentituis, forma Valeriana majoris, profunditis fulbinde lacinitatis, fapore fulbacii. Caules & ramuli in florum capitula terminantur. Plaes autem aggregati funt è plurimis floculis quadripartitis purpureo-corruleis, quorum fingili fingulis infidente feminibas, fubfque habent calices, flaminula & flylos. Floficuli marginales mediis productiores funts, lacinis longioribus. Floris totalis calis è plurimis foliolis accurate bafine quisie circultum ambientibus componitur. Flores explicati planam ferrè aut non admodum gibbolam fuperficient efficient. Floficulis dilapis femina in globum aut capitulment dolongius attoluntur. Que primò è radice excunt folia integra ferè funt, & non omninò laciniata.

In palcuis frequens est, nec minus inter fegetes Junio & Julio mensibus floret, Hac Scabiola (inquit J. Bauhinus) aut mirabiliter ludit, aut differentias aliquas habet; quadam val-

Hace Scabiola (inquir.). Batalinus) aut miraoniter indis, autorierentias anguas nabet; quaedam valde laciniata ut deferipta, quaedam non laciniata, vel minus profunde & rarius, versus fuperiora tantium.

Herba vino decocha equive înccus aut aqua in M. B. deftillata Apoftematibus, Pleuridid, Tufff, ahifque pectoris viciis medetur; noc minus Athanati, Angina, Pesti. Pollere autom hanc (inquir.) J. Bauhinus) imprimis adversus Scabiem nomen illi inditum per fe manifeftat.

Scabiofa: vires S. Urbanus his verfibus complexus effe dicitur.

Urbanus pro se nescit pretium Scabiosæ: Nam purgat pectus quod comprimitægra Senectus : Lenit pulmonem, purgat laterum regionem: Ab/ce/firs frangit si locum bibita tangit : Tribus uncla foris anthracem liberat horis.

In plurimis expertus oft D. Willebrochius Archiducis Ferdinandi medicus celeber, ad rhagades feu feilluras & ferpigines ex Lue oriundas, etiam in illis in quibus dec. Ligni parum profuit certiff. remedium pulv. Rad. hujus per hebdom. 3. quotidie affumptum.

A. 3. Scabiosa minor vulgaris J. B. minor seve Columbaria Gor. minor campestris Park. capitula globoso minor C. B. The lester field Scabious.

Radice alba multiplici firmatur. [J. Bauhinus radicem repentem ei attribuit, craffiufculam, foris nigram, intus ex albo virefeentem] Folia ad radicem hirfuta, est ubi multifariam divifa, est ubi integra, verbenæ incularis ferè, ut reété Lobelius, minora & ad tactum aridiora quam vulgaris Scabiolæ. Caulis cubitalis, teres, glaber, inanis. Foliorum in caule adversorum tria aut quatuor paria, in

um, J. B. Sapor foliorium, codem autore, lentus & nonnini acris, radicis lubamarus.

In pacius licicoribus & monotis praferium creacies copiose provenit.

Thalius in Harcinia Scabiofar minoris vulgaris plures recentler differentias.

1. Scabiofa ejus 5, five foliis Bellidas Sylvesfitis minoris major. Hanc C. Baulinius Scabiofa ca-

 Scabiola ejus 5, five toins Beilidis Syivettris minoris major. Hanc C. Baulinius Scabiola Capitulo globofo majoris, five fuperitisdeferiptat Synonymam facit.
 Scabiola 6, five foliis Bellidis species nunor. Haze ex una radice, quæ nigra est, plures 2. Scabiola 6. five folisi Bellidis species nunor. Here ex una radice, que nigra est, plures profer tenudores, teretes ac dodrantales coliculos, non ità foliofos ut prior, sed fere profits nudos nili inferiore parte. Folia priora huie funt in brevioribus & canaliculati pediculis, Bellidis Sylvestris majoris folis indem similia, propè pediculum lacinara urpluriment, reliqua parte ferrata: post fune reliqua que deinceps sequintur solia diverse à a hiis existitunt forma, frequencer in tenues & strategia consistentiales de la completa de la compania del compania del compania de la compania del compan

teretes, minus foliolos. Folia priora multo minora quam pracedenti, civila in tacinias tenues, la-tiores tamen paulo quam finit reliquorum foliorum fubfiequentium lacinia, que ninitrum exiftunt admodum tenues & angusta ac femiculacea quodanimodo. Flores funt ut prioris speciei. Hac Parkinfono Scabiosa tenuifolia capitulo globolo dicitur, C. B. Scab. capitulo globolo foliis in te-

nummas acquias avuns.
5. Scabiola 9. feu tenuifoliæ minimæ priori coliculus est dodrantalis, teres, tenuis, prorfus
nudus, propè radicem folummodo planta hac folia prorrudente in canaliculatis pediculis laciniata, breviora fuperioribus duabus speciebus ac tenuiora. In summo caulis florem continet corruleum previora inperiorios enacios peccesos ae renuiora.

In iummo cauis norem continet cæruleum in orbiculato capitulo Succife fimili, ex cujus ambitu exteribs breviora quadam ac tenuiora progrediumeir furfum porrecta adnata in brachiolorum exiguorum modum, femel geniculata, ac bina ex adverso locata solia continentia, in quorum cujussiber summo aliud ac brevius emergit slorum capitulum conglobatum ac cœruleum. Locis autem prodit aridioribus, in collibus apries ac meridiona-

tent souem exceptentiones.

Quod flores producta proliferos accidentarium proculdubio eft & individuale.

6. Scabiofa 10. fen tenuifolia fipecies foliofa: ità denominata, quod coliculus, qui ipfi doditantalis eft, ac geniculatus, à radice ufque in funumum cacumen folis infrequences, tenues ac frethantain off, a generature, a same unque in aminimul caculina roum intequences, tenues acru-niculaceas lacinisa divisi eleganter exornature; quorum ad quodliber geniculum bina ex oppofico fibi correspondent. Flos huic est in globum collectus ceruleus.

Præter has omnes Scabiofæ minoris varietates aliam adhuc diversam observavimus in montibus. reace has omnes Scaulous miniors varietates anom anno enternam conceravamos in montuous, que vulgari minore humilior erat, & in uno caule unicum duntaxat plerunque florem gerebat, eum tamen grandiorem: quam Scabiofa montana glabra foliu Scabiofa vulgaris C. B. eandem putamus,

4. Scabiofa tenuifolia globofa elatior Park. Dyzight fine leaved Globe Scabious.

Recta affurgit fingulari tenni cauliculo, foliis ad nodos inferiores binis ternifve fimul parvis, angu-Recet aningst miguant canni cauncino, joini aci incato aninoros onno territore financiano, angu-ftis per margines eleganter dentatis vefitio: fuperiora in caulibus folia bina ex adverso fibi invicem respondent. Flores parvi in globum coacti, reliquis colore fimiles.

Quod terna interdum ad geniculum folia edar accidentarium esse puto, & luxuriei plantæ adscri-

5. Scabiofa rubra Indica Ger. Park. rubra peregrina, quibus dam Indica J. B. peregrina rubra, ca-piulo oblengo C. B. Buttple Andian Scabious.

J. B. Cluj.

Planta hac, licèt una fit & fingularis, & Scabiose minori vulgari fimilis, plures tamen foliurum figura differentes species ut illa induit. Quippe ima, que proper radicem sunt, reliquis latiora, quedam crenara, quedam lacinis sed minus profundis divila, longo pediculo harent, veluti repanda. Que se squantur superiora versis alcius secta, profundioribisque lacinis divilayeluti in plura alia stabisviduntur, quorum singular partes infinis crenatis non magnitudine quidem, sed figura & peccei quodammodo respondent. Sunt inter hac quardam adhue profundius & minutus secta. Suprema, quar ad ramonum divarientence sevenique vel ameia slamos societies, simila temperaturiles. specie quodammodo respondent. Sunt inter hac quadam adhuc profundità & minutiù se da. Suprema, que ad ramorum divariaciannes exoriuntur, vel paucis aliquot incissirs, minis tamen profundis, vel millis planè constant, & por ambitum rota aqualia, angusta, bevenotus pediculis donata. Ima folia cum caule modice hirati entre. Cande autem cubitali [into bicubitali] aut ampliore assume atte para gracili, qui in multos, cemes ramos dividitur, extran patre veluti umbell'an sifocialorum in caput congestant gestantes, excertorious sifocials, qui reliquos ambiunt, mansicalis, in quinque lacinias divitis, quemadmodum & interiores fifocial, qui minores, omnes autem coloris elegantis min siauti est a purpureum quodammodo tendents, oblongis filamentis, espicibu albis insgratibus donati, pulchram societem extinbent. His succedent sissales sia sexibolarum esenzolus de of author of an pulparcum quoudininoso tendentis, ononge maineaus, epicera, anos magnious donati, pulchram speciem exhibent. His succedunt stellara ir in alia Scabiosarum generibus semina, in capat oblongum metæ formå, oblongis silamentis russis exalperatum, congesta. Radix Rapæ formá C. Bauhino quam Clufius vivacem non esse affirmat; vertum nos experienta contrarium edoch fumus. Si enim hyems clementior fueris, non folim plantz quæ xftate ad florem non pervenerant, fed ex etiam que jam floruerant, in alterum annum durabunt, & flores edent, feminique

Kk 2

 $T_{empus.}$ Vires,

Viver

Locus &

Locus &

Tempus.

Floret aftate & autumno: Semen sub Septembris sinem aut Octobris initium maturescit. Floris colore pallido feu incarnato ut vocant non rarò variat,

Hujus femina amara effe & lumbricos enecare observavit D. Hermannus; ut habeo ex Annota-

. 6. Scabiofa Favanica Bontii.

Bont.

Macilentior est ratione foliorum quam Scabiosa nostras; flores minusculos cœruleos habet, qui fo-

Viribus cum Scabiola Europæa convenit. Unum (inquit) reticere nequeo, effe hanc Scabiola fam remedium præftantifimum in extabescentia seu marasmi quadam specie in his locis admodum familiari, quo affecti agri ad extremam maciem perducti tandem tenuem animam exhalant, ità ut pellis & olla deveniant, & sceleta potius videantur quam homines. In hoc affectu dico Scabola have cum Gramine cruciato Alpini & cum radicibus Chinæ fimul cocta excellens est medicamentum. Malaii porro hac Scabiosa inter olera sua utuntur.

Descriptio adeò brevis, succinita & generalis est, ut nibil certi indè expiscari possim: puto tamen plan-tam à Scabiosis Europaus diversam esse.

Scabiosa montana glabro folio Park. montana glabra foliis Scabiose vulgaris C. B. glabra canosis foliu vurentibus, flore ex caraleo purpureo J. B. Mountain Scabious with simooth

Ciuj.

Quina auf ena habet fais humi ſparſa, Scabioſæ vulgatiori & inter ſegetes naſcenti fere ſmilia, munime quidem vilhs obſita, ſed carnoſa admodum & venoſa, præ viriditate quodammodo ſplendentia, aliquot crenis inciſa, ſapore ſi manducentur lento & gummoſo, deinde aliquantulum acri. denta, auguot censi nicus, sapore ii manducentur tentro e guinmoto, cicinde auquantultum acri. Ex horum medio crefici palnaris caulis, aliquando paulò amplior, gracilis, rotundus, cutis infe-riorem partem ambiunt quaterna aut fona foia, profundis & tentulbus lacinis divifa, bina femper ex adverfo fita. Extremo cauli infider capitulum ut in vulgari Scabiofa ferè, è multis fioficulis quinque folis confrantibus congestum, quorum exteriores majores sunt, eleganti colore ex corruleo purpurafcente præditi, villis quibuídam nigris fingulorum floculorum fedem ambientibus. Radix longa, nigra, craffiufculis albis fibris capillata.

Invenitur in lummis Smeberg & Snealben Austria & Stiria Alpium jugis, in tenui gramine nafineman in minima owereg to ose and the control of the property of the control of

Querit J. Bauhinus, cur Clusius in post. Hist. pro Scabiosa sua V. iconem posuit Scabiosa minoris vulgaris seu columbariæ Lob. Difficile est rationem assignare; fortè una & eadem specie planta

Scabiosa prolifera Lob. Clus. J. B. & aliorum prolifera folio latiore C. B.

Vel hujus planta, vel Scabiola minoris varietas eft, vel certe alterius cujuldam Scabiola speciei; mnime autem species ab aliis omnibus distincta. Certe experientia nostra Scabiosa minor hoc modo interdum ludit, & proculdubio aliæ etiam Scabiosæ in hortis satæ & cultæ.

Idem esto judicium de Scabiosa prolifera foliis Gingidis C. B. & de Scabiosa tennifolia prolifera minore eiusdem.

8. Scabiofa parva odorsta, steris foliis maculis infestis J. B. Scabiofa minor capitulo globofo odoro C. B.

7. B. Col.

Pulcherrima atque grata oculis atque naribus est Scabiosa hac, quæ lignosam longámque radicem habet, ex qua felia excunt diversa, nam in imo vel finir sylvestri Erucæ paria, vel Coronopo si milia, minora verò atque hirfuta; in caule verò fimilia laciniis Scabiofa vulgari minori, ficuti & finers, qui purpurei ex albo colore funt, necut in aliis ceruleo-purpurei, in capitulis rotundioribus; atque finguli flofculi Ocymi flores imitantur, nam galericulati funt & per oras lacimati, admodum fimiles exotico Ocymo, foliis purpureis maculis infectis fimbriatifque, atque etiam, quod in aliis Scabiofis non observatur, bene odorati sunt.

In montibus oritur Amalfææ oræ: æftate floret.

9. Scabiosa multisido folio, albo store vel potius de gendino J. B. multisido folio, store stavescente C.B. flere pallido Ger. emac.

Cubitales caules, rotundi, graciles, firmi, virentes, nodofi, eos ad fingula genicula amplectentibas Cubitales coules, rotundi, graciles, firmi, virentes, nodoti, cos ad ingula genicula amplectentibas binis folis, ex adverfo femper respondentibus, que tenubas & profundis lacinis adeo divitá funt, ut alata videantur; color ex cinereo virelcens, sapor amartificulus: que veró fecundim radicem naticuntur, antequam planta in caulem affurgat, latiora funt, minoribásque lacinis divisa. Ex immus alis ramulos fert tennes & nudos, qui inflitnent plana capitula, è candidis seu poriis examinas practicas practicas antequam explicentur] inodorisque floribus, finul nateenubus congesta; qui quinis foliolis [quorum tria inferiora majuscula funt] constant, paucis intus stamunuls. Floribus superioris practicas quantitativas quantitativas propositiones de la constanta de la Lib. VIII.

De Herbis Corymbiferis.

377

fuccedunt hirfuta semina vulgaris Scabiosa seminibus minora, in orbiculare caput congesta. Radiz minimi digiti craffitudinem interdum aquans, multifque exiguis fibris in lateribus pradita, vivax est. & fingulis annis novos caules profert.

Circa Viennam Auftria ad sepes & in pascuis observavimus. Nullum est (inquit Clusius) Au-Leon. striæ inferioris pratum ficcius editioréve loco fitum, nullus autem ager gramineus, nulli ferè arvorum margines in quibus non nafcatur hoc Scabiolæ genus. Junio florere incipit.

Huic perfimilis eff

10. Scabiofa montana calidarum regionum major Lebelii J. B. montana alba Ger. fruticans angu-fitfolia alba C. B. An Scabiofa major Pannonica albo flore Cluf. hift? Park.

Colles amat hac plaga temperatioris, ut Pedemontis prope Rivoliam & Norbona, ubi montanam vocan Herbarn, folo anguliore, albidiore, parim hirtot, leviníque laciniato ad imum caulem, Verbenace aut vulgaris Scabiole: luperiora veró in ramulis plufculis graciloribus, altilis divífis, de Venorinaet aut vingens occanone inpersonalists, Scabioliz parva aut Jacex, capitulis squamatim compactis, ubi femen Trifolii Asphalticides, pullum, copiosum, involucris membraneis arguta concinnitate effictis, angustias plicarum fornicum pusillorum cohibentibus.

te entens, anguntas putatum rorincum punnorum comoentous. In collibus faxofis agri Narbonentis perquam familiars eft. Perfimilis eft hxc planta pracedenti, adeò ur cùm primum eam viderem pro eadem habuerim : verum Botanici Monipelienies, qui utramque (puto) contulerant, diveriam affirmabant, utcunq; Lobelius ei perperam attribuit capitula squammatim compacta Jacea, &c. Siquidem aliaram Scabiofarum capitulis fimilia funt.

Lobelii iconem Clufius posuit sub titulo Scabiosæ albæ Belgicorum bortorum; quam Scabiosæ slore ochroleuco pane fimilem effe air, floribus tamen candidioribus. Cam Clufius igitur eandem faciat, non est cur nos separemus.

Ab hac etiam non multum differt, [eadem plane eft D. Magnol]

Scabiosa glabra folies rigidis viridibus I. B.

Qua Montbelgardi sata in insignem magnitudinem adolevit, rigidis striatisque caulibus, per quos foliorum est fitus adversus veluti ex geniculis: multa tamen ea sunt, sesquipalmaria, quædam dodrantalia, longis harrentia padiculis, duarum triumve unciarum latiudine, fegmentis paucis longéque diffiris inferiore parte divilà, ultimo fegmento, quod mucronem conflinit, trium unciarum longitudine aut majore : rigida funt ea, viridantia & utrinque glabra. Surculis autem peculiaribus, palmum aut dodrantem longis harent flores ex majulculis capitulis squarrosis, albicantibus, hirsutis, Semen longum hirfutum.

Dubitat J. Bauhinus an hac fit Scabiofa major Pannonica albo flore five \$. Cluf. bift. C. Bauhins Scabiofan illam 8. Claff Scabiofa major rationines anonome inte s. Conj. mjr. C. Dau-hins Scabiofan illam 8. Claff Scabiofa montana calidarum regionum Synonyman faci; à quo tamen frater Joannes deleripta femen accept nomine Steebes Theophr. & Scabiofa albæ Bononia Scabiofan para in Dhung. Scabiofan Danoniana 8. Claff Life Scabiofa albæ Bononia collecta, quant in Phytop. Scabiolam Panonicam 8. Claf. bift. Fecit: quanvis in Pinace, ut videur, fententiam mutavit. Sunro igitur nobis,

Scabiofa glabra foliis rigidis viridibus J. B.

Scab. montana calidarum regionum major Lob.

Scab. major Pannonica albo Hore five 8. Cluf. bift.

Scab. alba Belgicorum hortorum Cluf, bift,

Una cadémque planta tantisper donce certó constiterit eas specie distingui.

Scabiofam albam gemino capite C. B.

Quam Clufius in Belgicis hortis meminit, foliis latioribus priore [Scab. alba Belgicorum hortorum] firmioribus caulibus, & florum niveorum capitulis interdum lingularibus, plerumque tamen binis coharentibus & fimul nascentibus. cum nullus prater cum (quod sciam) Botanicus descripserit, ex brevi hac & jejuna descriptione à reliquis omnibus Scabiosis distinctam este non ausum afferere.

11. Scabiosa major Hispanica Ger. Park. major cum pulchro semine J. B. stellata folio laciniato

Folia vulgaris Scabiosa majoris foliis similia habet, laciniata, viz. altè incisa, mollia, lanugine publicantia: Caules nodolos, rotundos, interdum cubitales, è quorum genicalis felia inter le oppo-ira. Summis ramis capitala infident è multis caliculis membranaccis de paleacets composita, qui fingulares flores continent candicantes; quibus deciduis in medio quafi fingulorum caliculorum finguares pers continent canoucantes; quious occauus in mono quan imparatum canoucante umbilico, exigua quadam fiella fubrigra conficient, quinque aur lex interdum radois conflans, paulatim verò hi caliculi excrescentes expanduntur, donce semen hissum & crassum sequencial furbinentur maturescere incipiat. Radix candida, crassa, vulgari similis.

Clusius in hac sua descriptione non meminit foliorum longorum floribus subjectorum, stellatim dispositorum, ut in Aftere Attico luteo mont. Icon quoque ejus, qua cadem apud Lobelium, ca non demonstrar; an cultura id faciat considerandum. J. B. Ego ea, à Clusio per inadvertentiam omiffa fufpicor.

Crelcit juxta vinearum margines & femitas, locifque incultis agro Salmanticenfi, per reliquam Locus. etiam Hispaniam, Kk3

I acut.

Locus.

Lecus.

Locus.

12. Scabiosa cum pulchro semine minor J. B. Hispanica minor Park. stellata solio Iaciniato minor strue

j. B: Simplice & lignofa radice albicante figitur, paucis & iis quidem exiguis fibris capillată. Caulis dodrantalis, aliquor diviluris concavus, teres, hirfutus. Felia tenuter diffecta, fuperiorum foliorum Columbaria Scabiofa modo, pilis oblita: capitulis radiata folia fubjecta, oblonga. Semen per omnia. Columbaria Scanola modo, pius osinta i copiania riamata nota noperata, continga- comen per omna finile prons formia; tomentolium, calatho membraneo coronatum ungus ferè magnitudine, pel-lucido, firiato, in cujus medio ftella parva quinque-partita; ex fominis autem finiu capillamenta. Hee Clusio cum Hispanica majore isidem in locis nascitur. J. Bauhinus semen ejus ex Gallo-

provincia habuit. Nobis in Sicilia observata est.

• 13. Scabiofa marisima parva J. B. an Scabiofa Rellata minima C. B? Park? an Scabiofa maritima Rutæ caninæ folisi Bocconi?

J. B. Longuiculam agit radicem, latis craffam, multorum capitum, pro quorum numero caules emerginn dodrantales, & fi accedat cultus, etiam cubitales, ramofi Folia inferiora tenuia, pracedentiis Scab. scenonibus divisa, trium unciarum longitudine, at superiora angusta & veluti graminea nullam agtectionius divita, trium uncarum iongituaine, ar iuperiora anguita & veiuti graminea nullam ag-noficini divinorem. Capitula pro plantulæ modo magna, shoficulis magnis referta, præferim circa margines, colore in ficca planta purpurante. Capiti obvallant folia oblonga, viridia, ut in Sca-biola Hilpanica mayore; at enim huse femen non ità pulchrum, quamvis interim membranci quid habeat, magnis pilis oblitum.

naocat, magnis pitis obitum. Plantam hanc C. Bauhinus pracedenti candem facie: J. Bauhinus (qui à frattre semen ejus accepit) diversam. P. Boccone Scabiossam suam marti sie describit: *Cause assirigit, ut vulgaris, tereti, strato, cubitali, acque pluribus alis concavo, imbecillo tamen se humi subinde procumbente. *Foliz qua primò nascuntur in multas se profundas lacinias inossa, as strate caninar sive Fistularia accedenta, in catule sensim attenuata, at minora. *Flores subpallidi, quandoque etiam rubentes profesenta, in catule sensim attenuata, at minora. runtur. Semina aliarum modo producit.

Nascitur in Caietæ maritimis & arenosis litoribus.

* 14 Scabiosa stellata minima C. B. Park.

A præcedente diversa videtur, radiculd simplici, cauliculo ut & foliis biuncialibus; floribus subcœruleis, parvis : in caliculorum medio stella parva conspicitur, à qua filamenta capillacea, oblonga. ruffa, quinque numero, extra caliculum producuntur. In Provincia, locis incultis.

Scabiosa fruticosa folio non dissecto peregvina J. B. Scabiosa stellata folio non dissecto C. B. ar-borea Cretica Pona Park. peregvina Ger. arborea Alpin. exoc.

J. B.

Adversis pediculis longiusculis, caulem amplexis folia ordine per caulem nascuntur, oblenga, accuminata, medio latiora, britura, incana, Plantaginea, nsi aliusesse nervorum decursus. Caulis teres, arborescens, albicans, pilosis, shorem softinens glomeratum, pallide purpureum. Somme quis pulchrum, sublongum crassissiculum, album, definens in latam pelliculam, ut Scabiosa Hispanica.

in calidioribus regionibus, Cretà v. g. oritur, & in multos annos durat, per hyemem folia reti-nens, hyemes tamen noftras in regionibus Seprentrionalibus ægrè tolerat. Hanc plantam Pr. Alpinus in exoticis plenius deferibit, quem adeat cui hæc non fufficiunt.

16. Scabiosa latifolia rubro store J. B. latifolia rubra non laciniata secunda C. B. rubra Austriaca Cluf.

Cubitales huic funt caules, rotundi, nodofi five geniculati, nonnihil hirfuti, concavi: in fingulis geniculis bina folia ex adverso nascentia, non multifida instar aliarum Scabiosarum, sed lata, in ambitu tamen crenata, Urtica folis interdum majora, ex brevi petiolo pendentia, colore ex viridi dilutiore pradita, amaro & acri sapore. Ex alarum finu rami etiam prodeunt foliati, qui ex lateribus pediculos protrudunt, floribus Scabiola vulgaris modo congestis, ornatos, coloris rubescentudine, fiellată coronă infignita.

Radix minimi digin craftitudinem nonnunquam aquat, longa. nigricans, statim à capite quassam fibras satis magnas spargens, & subinde ex lateribus novos caules producens.

In montibus Geneva vicinis, inque Germanicis montofis sylvis passim luxuriat.

J. Bauhinus Scabiosam virgæ pastoris folio C. B. i. e. latifoliam peregrinam Tab. huc refert.

De Herbis Corymbiferis. Scabiosa 4 Clus hist. montana latifolia non lacimata rubra & prima C. B. latifolia purpu-

Cluf.

Magnitudine jam dictam superat, majoráque & nigriora habet folia, purpurascentem ex nigro florem; in reliquis fatis conveniens

Cum priore, floret Maio & Junio, quo tempore semen plerunque etiam maturescit. Prace. Tarpu. dentis varietas quadam effe videtur.

Scabiosa maxima dumetorum folio nen laciniato J.B.

Radicer habet perennes, fibrolas, longas etiam ad cubitum, fatis craffas, ac multas capillares, in-tus albas, extra nigricantes: fapor ingratus cum dulcedine & amantudine aliqua, odor indicibilis: Folia priora palmum longa, vel breviora, ac etam longiora, lata duos aut res digitos, fimilia folis reuta priora paintumi nonga, vei nevivora, ac ettami iongiora, lata quos aut tres digitos, timilia toltis Succific, majora, molliora : qua per cuelles folia per geniculos modò bina, interdum terna, que versus que per cuel per cuel per cuel per consistiuperiora reddintur glabra & minus mollia, forrata, non dificêta un ir vilgari, pulchre virent. Cauler biculhetes vel tricubitales, craffi, plures ab una radice oriuntur, cavi, circa inferiora purpucomes obtainates vei ricumatates, crain, pintes ao una radice oriuntur, cavi, circa inferiora purpuralecines & hirfutu, in fingerioribus partibus & ramis glabri; & juxta flores iterum hirfuti. Flores in extremitatibus ramorum, fimiles Scabiofa vulgari, necono etaim Scabiofa minori. Differente hi flores à floribus Succifia, cui rota fimilis herba, quod majores [ut & folia herba majora] flores in circumferenti magni hirpes oui rosa (majora flores) in consideration de la consideration circumferenția magni, hiantes, qui non funt în Succifa; color etiam dilutior quâm în ea, & Scabiofarum amulus, jucundi odoris: Flore decidente inter femina non funt foliola, ut in Succifa. Semina

ofartini artinuus, jucturiu odoris: 1701e uestiente inter termina non taint ronosa, ite in successa. 3emina finnt longa, hrifuta; compreffa, cum quatuor angelis. Inter dumeta, & in pratis humidis montium juxta S. Hippolytum abundat, uti & in montofis Lecu-locis circa Tigurum, & in monte Montess propé Batileam, &c. Florebat adhuc coprosé Augusto & & Temput.

Sulpicamur hanc plantam præcedenti [penultimæ] eandem effe, fiquidem præcedens in dumetis suppential intre patrictin praccuenti (pentianna) canaem ene, nquaem praccuens in aumeus montolis Germanicis & Helveticis frequens eft, quantumvis J. Bauhinus diverlam faciat. Figura fub hoc titulo propofita in Hiftoria J. Bauhini eft alterius planta; numirum Scabiofa aftivalis

* 17. Scabiola aftivalu Clusii Ger. Park. fruticans latifolia alba C.B. Clusius his Summer Scabious.

Folia habet Scab. 8. Cluf. foliis primum,nascentibus & inferioribus non dissimilia, circa pediculum Four nation of one principal control of the four and annual, or or personal aliquantillum laciniata, deinde ferrata: Caulem tricubitalem aut ampliorem, rotundum, hirlutum, in multos ramos circa fummum divifium, quem alternatim bina femper ex adverlo amplestuntur folia, maide influence and annual design of the accuracy of the accuracy and accuracy and accuracy of the accuracy of Virina, infinits iminia, piacer ea quie in rauns, infinita enim una ma, non nacunata, non mena, summis rauns innacuntur fquantinata capitula, fubcceruleis folculii plena : quibis fuecadunt lon-Statunis ratus intracument quantitata copiums, inoccertures popumi piena: quious inoccidunt ion-guificula albicanta (abina. Ad capitulorum latera nafeuntur utrinque alti ramuli, fimilibas capitu-lis & flofculis practiti, deinde etam ex illis tortii. Radis candicat & fibrofa eft, fed non rediviva, nam excufio femine perire folet, veluti fuperior [octava Clof.] & illo deciduo (perinde ut illa) fin-

guid aints i ponte i macaut. Ex quibs notis facile fibi perfuader Clufius hanc ex eo femine in Belgio natam, quod ad amicos ante míferat [Scabsofæ fûx 8.] quod mihi non videtur verifimile.

* 18. Scabiosa montana Dentis leonis folio C. B. Park. Mountain Scabious with Dandelion

C. b. prea.

Caule etl folquipedali, viridi, rotundo, firiato, lavi & cavo, superiore parte nudo: foliu latiore
basi caulem amplexantibus, paucis, lavibus, crassis, inferioribus obtus & parum crenatis, superioribus ad modum foliorum Dentis Iconis in binas ternasive lacinas divis & acuminatis, por oras nous ad modum rotorum Lettus teonis in dinas termarce filentus divino ce acumunado, por oras cerearats, unclas fex longis, se dinas circa medium folii lacis, per quod nervus excurrit. Cadis fummum, quem duo folia fere ur in Dipfaco complectuntur, flores aliquot fuberenlei, pedicellis historia inaqualibus infidentes, exornant. Hæc Monspessuli in monte Calcaris reperitur.

Locus.

* 19. Scabiosa folio Sinapi Sylvestris C. B. Park.

C. B. prod.

Caule eff cubicili, firiato, in ramos palmo longiores brachiato, qui ex foliorum alis, ubi pdi pauciffimi, prodeunt: folii glabris Sinapi fylvoftris modo, ad nervum ufque Iaciniatis, & fiariim crenatis, inferioribus fubrotundis.

Flores rubentes, media: magnitudinis, & finguli, cauliculorum fummis infident. Neapoli ex horto Imperati habuit.

Ex brevi hac imperfecta & jejuna descriptione non facile est definire an hac sit species Scabiosa

à reliquis omnibus descriptis diversa nécne.

HISTORIA PLANTARUM.

* 10. Scabiosa omnium minima Ger. montana omnium minima Lob. J. B. montana minor, capitulis Jquammefis C. B. The leaft mountain Scabious.

Scabiolarum omnium minimam hane animus fuiffet Lobelio Verbenam parvam facere, nifi in montibus cretaceis & incultis obyia foret: nam sesquipalmares pedalesve paucos edit cauliculos, folius in imo (æpius donatos angustioribus, inter Sesamoidem & Scabiosam minimam; storibus dilutæ purpura è fquamotis capitulis non divertis.

De hac plura non habeo quae dicam. Icon Lobeliana Jaceam potitis quam Scabiosam exprimir.

21. Succifa five Morfus Diaboli J. B. Morfus Diaboli Ger. Diaboli vulgarus flore purpures Park. Succifa glabra C. B. Denils hit

Quà redict, minimi ferè digiti craffitudine, fibre longe albeque circumnafcuntur, eà precifa feu præmorfa apparet, fapore mitto acri & amaro. Folia oblonga, acuminata Scabiole, quanquam non diffecta led integra, vel paulum quid, præfertim que fuperiorem obtinent locum, ferrata, magis quidem fupra quam infra virentia, brevibus utrinque & vix confipicuis pilis hirfuta, ut omnino gis quidem jupra quam intra virenta, orevinos utrinique ex vix compicus puis intrata, ut cominos glabra videantur, bina ex adverfo pediculis ad bafin coeunibus caulem amplexa; magis crebra in caule quam vulgaris Scabiofa. Caulis cubiro altior, teres, folidus, rubefcens, ramolis. Florei in fummis caulibus & ramulis coerulei, non adeo plani ac Scabiofa vulgaris, verum globofi: omnes quoque flosculi florem totalem componentes ejusdem figura sunt & magnitudinis, cum in Scabiosa marginales interioribus majores fint. Flosculi autem ut in Scabiosa quadripartiti sunt cum stylo & sta-

Tempus. Locus. Vires.

Locus.

Serius quam Scabiofa & fub Autumnum floret.

Serius quant scaoba ee na naumman note. In pratis & pafeius, locis pracipuè d'umetofis. Variat florum colore carneo & albo: interdum etiam foliis hirfuris invenitur.

Vaniar Rotuni conoce carrieo e anos: intertumi cuani rotus in auto inventum.
Alexipharmaca eff & vulneraria, ur facie fic viribus cum Scabiola convenit. Inprimis colebratur in Epilepfia, peffe, uteri dolore, fanguine coagulato, abfeeffibus occultis, lie Venerea ejúlque ulceribus; in vulneribus recentibus, 8c. Extraínecus in Angina, tumoribus tonfillarum qua ægre ad fuppurationem perveniunt (gargarif.) in fügiliationibus, bubonibus, 8c. Schrod.

Dodonxus adversus diuturniores faucium tonfillarumque tumores, qui ad suppurationem ægrè perveniunt, valdè commendat, & nulli secundam affirmat Succisam; cujus authoritatem ego secutus, plerunque gargarilmis, ubi Venereis & aliis ulceribus fauces gingivaque scatent, felici successi mifcere foleo. Succum ipsium Camerarius utiliter admodum addi gargarismis in angina arc. Sim. Paulus.

22. Scabiosa argentea angustifolia Park. C. B. graminea argentea I. R.

Ex radice lignola caules bini terníve (elquipalmares & altiores, rotundi, incani, parum reflexi, densè geniculari exurgunt. Circa radicem folia quatuor aut quinque uncias longa, angusta, graminea, albicantia & argenti colorem referentia, unico nervo fecundum longitudinem donata, in caulibus bina ex adverso posita; in superna caulis parte nulla. Caulis unicum discum, orbiculatum, planum, molli lanugine incanum sustinet, qui plures stores, coerulcos vel pallidos, aliarum forma continet: quibus caliculi membranacei cum staminibus breviusculis, semen continentes succedunt. Capitulum ambiunt numerofa foliola acuminata.

Provenit in monte Vicentino Sumano dicto. Nos in planis Fori Julii depreffis, que aqua ex Alpibus hyberno tempore ubertim delabentes aliquoties late inundant, cam observavinus. Reperitur interdum hoc genus foliis glabris.

23. Origanum fiftulosum Canadense Cornuti, sed potius Mentastrum sistulosum Americanum Park.

Caulibus exit cubitalibus quadratis, nunc angulofis, fubbirfitis & ramofis : Foliis longis, Lyfima-chiæ filiquofæ æmulis dilute virentibus, quæ ab imo ad Caulis faftigium ufque pullulant, ibique mictue iniquota eximis unace vienteuros, que ao into ao Cautis ianigum uique puintant, noque mi-nora decem aut diodecim in orbem congelta florio obambiunt globum, qui Scabiofe capitulum re-fert (quamvis fit latior, multóque depreffior) mille calitadis conflatur, à quibas fundantur ordi-nate dispositi tabuli plues, femmencialis longitudinis, coloris ex purpura coloffini, bifidi extremo quo patenteni richum fingunt, unde profluunt duo aut tria cum purpureis apicibus filamenta. Prolifera patentient ricum inigunt, unde promunt quo aut tria cun purpures apuene niamenta. Prontera ett, floren enim fape translite caulis, qui tribus diguis à primo flore elevatus, fubjectis totidem foliois novo floris alterius globo repullulat. Tota planta caulibus atque adeò folis fubircana lanugine pubefeit. Efflat odorem non trita Satureire hortenfis. Sapor huic acerrimus, ac Hydropiperis more linguam perurens, except i radice, quæ folis contexitur fibris; hæc namque nescio quo naturæ lusu, profusintipida gustanti percipitur.

Floret Julio & Augusto. Planta est in multos annos vivax. Origanum fistulosum eam nominavit Cornutus, quòd tubuli floris ità inter se sint compositi ut quandam veluti Cicutis compactam sistu-

lam, repræsentent.

* 24. Bellis

* 24. Bellis spinosa flore globoso C. B. carulea spinosa Park.

Hac tota ferè facie Bellidem cœruleam Globulariam dictam refert, cujus ad radicem folia plura funt, parva, rigida, crenata, & cuilibet crena aculeus infidet. Cauliculo est palmari, atrovirente, quem folia oblonga, angusta, non crenata, sed in aculeum abeuntia, inordinate basi sua vestiint. cujus fummitas capitulum rotundum cœruleum, Globulariæ capitulo majus, multis flofculis ut in Suc-

In Granadæ montibus copiosè oritur.

Lacur

25. Bellis carulea Monspeliaca Ger. carulea caule folioso C. B. Aphyllantes Anguillara, Globularia Bellidi similis J. B. Globularia Monspeliensium, Bellis carulea Park.

J. B. Afr. B. Pulcherrimi glomerată figură Globulariam dixerunt quidam: conflat autem is flaminulis ceruleis dense farcits, inidens eceruleis dense farcits, inidens eceruleis dense farcits, inidens ecerumini caulis palmaris & felquipalmaris, ranis cubitalis, rotundi, flrată, rubelçentis, falia veftti multis, interdum punco, interdum a dadem radice multiplicis: a lai. per terram sparguntur folia, Bellidis proxima, solidiora, glabra, nervosa, gustu amara. Radix lignosa, dura, fibris donata, rubra exterius, interius alba.

Circa Monipelium plurimis in locis occurrit: quin & ad radices montium Jura & Saleya. & alibi Locus.

tum in Italia, tum etiam in Germania.

26. Bellis carulea canle nudo C. B. Blue Daifie with a naked falk.

Hae priore elatior eft, caule prorfus nudo & aphyllo, flore majore, folisi angustioribus & duplo triplóve longioribus, atque omnino specie ab ea distincta, quicquid repugnat J. Bauhinus. In fylvis & montibus max. Carthufianorum coenobio proximis invenimus. Floret utraque species per totam æstatem.

Locus Tempus.

27. Scabiola minima Bellidis folio Ger. Scab. Globulariæ Bellidis foliis Park. Bellis montana frutefcens C. B. Aphyllanti affinis, Scabiosa quinta Clusii, Bellidi affinis J. B.

J.B., Rames per terram reptantes fpargir, fubinde demiffis fibris radicem agentes; alioqui radicem primariam lignofam craffiulculam habet. Felia Globularis fimilia, faturate virent, glabra, craffa fatis, fed non ut Globularis clias per extremum integra, verum fifia & cordata ex pedicule longing. tts, tea non ut ciroutanze point per extremini meggra, vorum mis de coriosate ac pendiculo inginericulo, fapore amaro. Pedicelli breves, aliquando fats longi, inter folia furgentes forem gertant cerruleum, glomeratum Gdobularia, cui neu diffimile femen.
Nafcitur in omnibus Pannonis & Auftrem montibus glabris & afporis, inter faxa & falebras spar. Long de Coriosa de Corios

fa Clus. Nos ad radices montis Salevæ propè Genevam eam invenimus. Floret Aprili & Maio: Se. Tempus.

men Julio & Augusto maturescit.

* 28. Scabiosa annua integrifolia sive foliis Bellidis Botan. Monsp.

anagm.

Anagm.

Aradice annua caulis rectus exurgir, lesquipedalis, hirfutus, quem folia in fingulis geniculis bina opposite ambiunt: inferiora Bellidis sunt, serrata, hirfuta; superiora longiora, simulter serrata.

Caulis in quossam ramulos dividitur, sores ut in Scabiosa vulgari suftinentes pallidè cœruleos; quibus succedit semen aliarum more.

In segetibus ultra eundo à la Colombiere Maio mense florentem invenit D. Magnol, & versus Ledum Locus.

CAP. II.

De Dipfaco.

Ipiacus Aitaxo, id est, stribundus nomen à contrario invenisse dicitur, quoniam coharentium foliorum sinu concavo rorem vel imbrem recipiat, quo velut ad sitis injurias abigendas utatur. At Vollius Etymologias hasce per antiphrasin rejicit & explodit. Labrum ve- In Rhetors. rò Veneris à foliorum etiam politu, pelvis vel lavacri speciem constituente, humorem faciei nito. rem conciliantem continente.

Note generice funt caules spinosi, slosculi squamis disjuncti, singuli singulis seminibus insidentes in capitula congesti flores compositos imitantia.

1. Dipfaces

Vires.

Wiss.

Locus

A. I. Diefacus fativus J. B. C. B. Ger. Park. Carduus fullonum Lob. Manured Teafel.

J. B.

J. B.

Duorum aut trium cubitorum, aut ctiam majorem altitudinem affsquirur, caule pollicari, redo, rigido, multis alis concavo, firiato, fipinulis quibufdam horiente: folia bina oppofita, ità continua inviccim funi, ut ca caulis tranfadigar, & concavum labrium excipiende aquie efficiant, ampla, longa, non minus caule horrida: capitula qua pignum implicant oblonga, uncinatis hamulis rigidiffinus, doorium fipectantibis minacia: inter quo fifferiti e micant rubuli inflara; colore ex albo tantillum purpurafeente: radice verò nicitur lavi candidà.

Sentis and pas multis in locis neo videra allatis: diligentia colium al lavifeti, la labo Scritur apud nos multis in locis, nec vulgari adhibita diligentia colitur ad lamificia. Junio ac Julio

Locus & Tempus. floret: echinata capitula Augusto colligenda sunt.

Huus caulis interdum in latum & concavum utra instar tumidum corpus cochleæ in modum contortum degenerat. Filo autem feu aciei cochlea creberrimi innafcuntur ramuli capitula fultinentortum degenerat. Tuo autem tea aces cornec erecommi manutana taman capitana iuitinen-tes, ut hujulmoid degener planta pulcherrimam foeciem exhibeat. Radieis hujus ufus eft in rhagadibus ani confolidandis [decoêtæ in vino] commendatur & in

verrucis abigendis.

verrues abgenus.

Aqua que infoliorum concavo reperitur caliginolis & rubentibus oculis prodeffe creditur: cadem
maculas faciei emendat & exterit. Mulurcula forma fludiofic ulum ejus optime tenent. 775g. A nostratibus ad verrucas abigendas commendatur.

noftratous an verrucas apsgendas commencatur.

Huius, fed practipuè fequentis, fingulis capitulis finguli vermiculi, quos ideireo non immerito folitarios dixeris non raro innafeuntur, Mouffeto Infett. theat. lib. 1. cap. 20. deferipir.

Hos impari numero pennà anferinà inclulos febre quartanà laborantium collis amuleti aut reme-

dii loco appendere vulgus nostratium solet. Sunt autem amphisbæna hæc animalcula, & caput tangentis digitum retrorsum incedendo properè devitant. Descriptionem vide in Cat. Cant. Precipuus usus capitulorum dipsaci est ad pannos depectendos.

Scrofulas sanat Carduus fullonum: in genere specifica qualitate omni putredini resistit, & est medicina cibalis & fapida. Coctus in vino purgat per urinam non fecus ac Asparagus. D. Soame ex Observ. Marc. Cumani à Velschio editis.

Phthitics etiam guodarmodo desperatis experimento Guidonis Helidei & Henrici Stromajeri Chirurgi mire proficuum comperi radicem cardui fullonum tufam & melle exceptam. Idem ex Observat. Abdilin Galpri.

A. 2. Diplacus Sylvestris sive Labrum Veneris J. B. sylvestris aut Virga pastoris major C. B. Dip-sacus sylvestris Ger. Park. 3Dib Ceases.

Radice nititur fimplici, fibris majufculis donata. Caulis ab eadem radice unicus, ad tres quatuór-Rance mutus impines, mora majoreum uomata. Canna ao caucin rance unicus, au cres quatuor-ve nonnunquam cubitos allurgis, eres, firiratis, inanis, inferius fipinis rarius difipolitis, propé capi-tula creberrumis horridus. Folia ima, quæ è radice excunt, molliora funt & teneriora, mucronibus tula creocrimis normous. Form mia, quaz e raque exemit, monitora mut ex teneriora, mucronibus obtufis, circa margines creatat, rugola, pilola, finiulis rarioribus afpera, oblonga, angufta. Qua in caule funt bina ex adverío eum amplectuntur bafibus junctis, adeo ut finum quendan feu caritatem circa caulem efficiant, aqua: pluvia continenda. Sunt autem folia hac fuperficie laviore quam tem circa caulem emerant, aque puivae continencia. Sunt autem tona nec imperiore neviore quam que é radice exeunt, mucronibus actus, circa margines dentata, [inperiora tamen in caule & ramulis ad margines lint aqualia.] In omnibus averfa parte (pinularum recurvarum fories per totam cofte medie longitudienem extenditur. In fummis caulibas & ramulis, (qui bini oppoliti ex alis foliorum exeunt). Spice: florum denfe, oblonga, innumeris velut fquamulis, in longan, recham & a consideration of the consideration of norum exeunt) Spice norum acines, osionges, innumeris veiut quamiuss, in longam, rectam & a-cutam finiulam definentibus compolitae; quarum fingulae finu fuo femina ingula, longiufcula, qua-drangula, firiata complectuntur, cum fure eis infidence tubulofo, oblongo, pallide purpureo, margi-ne in quatuor fegmenta obtula divilo. Capitula florum plurimis radiis spinosis velut calice quodam ad bafin cinguntur.

3. Dipfacus fylvestris folio laciniato J. B. Park. Dipfacus folio laciniato C. B. Will Ceasel with

J. D. Procera planta eff, duorum triúmve cubirorum & interdum altior, radice crafsá, fimplici, albá; caule recto, adverfis ramis brachiato, firiato, aculeis horrido. Folia valde ampla, longa, laráque, fipinis duntaxat fecundum codam & averfo folio armata, non bullata, profunde laciniata, in labri formam coeuntia. Aque hoc quidem genus laciniatum fores habet albicantes, & vulgaris inlitar Tornian Comman. Acque noc quacetti genus iacunatum jures naoct anticanies, ex vuigaris initar qualius famis oblongus horrer, minoribus tamen & longioribus finis quàm in Diplaco fativo, nec ut in illo aduncis. Semen oblongum, ffratum. Copiose provenit inter Horburgum & Colmariam [in Alfatia] observavi etiam inter Roufach

A. 4. Dipfacus minor five Virga passoris Ger. emac. splvostris capitulo minore, vel Virga passoris minor C.S. Virga passoris Park. passoris vulgaris J. B. Small with Cealet of Speptychar son.

Tota facie Diplacum refert, quatuor & quinque cubitos alta, caule digitali, glabro, costulis, ex quibus dura mordacésque spinula oriuntur, secundum longitudinem striato, concavo, & in multos ramos brachiato. Folia gemina ad genicula enascuntur, opposita, minime caulem amplectentia, sed

Lib. VIII. De Herbis Corymbiferis affinibus,

Pediculo unciali, nonnunquam breviore appensa, infimâque parte auriculis binis donata, post auri-Pediculo unciati, nonnunquam oreviore appenta, municipie patee auricuis otinis donata, polt auriculas ab angulfo principio fenfim dilatantur, & in mucronem delinunt, ac ferrata funt, fipinis quà terram spectant per nervos dispositis armata. At capitula Diplaco multium codunt, Scabiose captulis parta, spharica figura, flosculis albis, quadripartitis, labello reliquis laciniis paulò productiore, quatuor intus framinulis cum apicibus purpuro ceruleis, confertim flipata. Semina oblonga, anguquatior intus traminuus cum apicious purparo-cerimes, coniectum rupata. Osimina obionga, angu-lofa, ingicatania, fingula fingulis floculis coharent, qua fiquama fingular in longitudinem, & mu-cronem directa, molinella, finu fito amplectuntur. Capituli unifucujudque bain fex angufta acu-ta foliola circumvallant. Radix alba, fimplex, lignola, non alcè in terram defeendens, paucis fithe foliate of the present of the first state of th

fertim post cibum. D. Soame è Dolaco.

CAP. III.

De Carduo Sphærocephalo.

Nfigni capitis in sphæricam figuram conglobati nota ab aliis quibuscunque plantis primo statim afbectu facilè dignoscitur.

Cardinis spherocephalus latifolius vulgaris C. B. spherocephalus sive globosus major Park. globosus Ger. Echinopus major J. B. The Blobe Thirtie.

Altitudine cubiti unius aut alterius excrescit, eaulibus craffitudine digitali, purpurascente lanugi-ne obductis, striatis, tactu pinguibus, mansit dulciusculis: quos folia ambiunt latore basi, oblonga, tota tactu glutinosa, profunde laciniata, superne atro-virentia, inferne incana, utrinque pilola, multis tamen numeris magis infernè quam superné. In caulibus extremis corúmque alis capitula exactè globola nascuntur, flosculis ex albo cœruleis. Radix mediocris crassitudinis exterius nigricat.

In excelfioribus Anania vallis montibus, lariccis, abiegnis & piceis fylvis refertis, referente Mat-Lecus, thiolo vilitur: nos in montofis fylvis propè Viterbum quà inde Romam itur eum observavimus.

2. Carduus spherocephalus capitulo longis spinis armato C. B. spherocephalus acutus minor Park. giobojin acutus Ger, Spina alba quibusdam capite echinato J. B. The great prickip eslobe-Thillic.

7. B.

Perennis oft planta caule ad cubitorum aliquot altitudinem surgente, striato, in ramos varios direference et painta came ac cumorum auquo anutumen ingenie, itraco, in ramos varios di-vifo: Folia plus minus dodrantalia, quaedam palmaria, tum albi, tum ramorum divaricationi fub-jecta, prona parte tomento incano vefitta, alterá viridantia, lacinis divifa ad coffam ufque profun-dis, quarum fingula: in uncialem & longiorem rigidam infelfamque spiram definunt; spatia quoque interjecta tota spinis horrent. Singulis ramis eaput insidet sphæricum Cardui echinopi glomeri simile fed spinosum.

Hujus major & minor species sunt (inquit C. Bauhinus) i.e. 1 & 2 Dod. & Lugd. Quis hujus locus natalis fit apud Botanicos non legimus, nec aliunde nobis confrat.

* 3. Carduus sphærocephalus 4. Dod. sphæroceph, minimus acutissimis foliis C. B. Park.

Minimus est, folissque acutissimis ac spinosissimis, capitulo exiguo, cujus stosculi ut primi albidi sunt. Ex brevi hac & generali obscuraque descriptione an hac sit species distincta necne certò colligi vix potest : pro distincta positam invenio in Hort. Reg. Parisiensis Catal.

* 4. Oarduus Spherocephalus 5. Dod. Carduus tomentosus capitulo minore C. B.

Hunc C. Bauhinus Spinam albam 1. & Sp. albam alteram Matthioli facit. J. Bauhinus Spinam albam alteram Matth. Carduo spheroceph, capitulo longis spinis armato synonymam ponis. Certè apud Matthiolum magna eff confusio; unde J. Bauhinus existimat hanc plantam illi fuisse a sola figura notam, cujus sententiar nos quoque subscribimus, & Carduum tomentolum capitulo minore C. B. expungendum censemus, saltem tantisper donec certius edocti fuerimus.

5. Cardinis spherocephalin caruleus minor C. B. Echinopus minor J. B. Crocodilium Monspeliensium Lugd.

Digito minor est radix, rugola, in plura capita fissa, ex quorum unoquoque unus caulis pullulat, dodrantalis & longior, proper lanugmem densam totus albicans, ex quo prodeunt crebra alternata folia, quorum quadam parim cauli longitudine cedunt, alia uncia paulo majora, tenusitime & ad coftam ulque incifa, fpinofa, infra lanugune molli candidaque, veluti & cofta, pubelcentia, fuper-ne viridantia. Summo caulis cacumini pharicum intidet capaulum, minus quam Echinopi majoris, flosculis cyanci coloris glomeratum,

Locus.

Locus.

Vires.

Lib. VIII. D: Herbis Corymbiferis affinibus.

385

Annua est planta, Julio & Augusto slorens & Septembri semina maturans, quibus deciduis pent Tempus. & sequente anno ex ils renovatur. I ocus. Spontaneum invenimus non in agro tantum Monspeliensi, sed & alibi in Gallia Narbonensi.

6. Carduus spherocephalus annuus Besieus minor Morif, prælud. An Carduus spherocephalus an-

Marif

Hie exteris spharocephalis Carduis minor est, vix bipedalem excedens aktitudinem. Flores coruleos minores globulatim fert; capita etiam minora, fed femina multo cateris sua familias feminibus

CAP. IV.

De Eryngio.

Reci Philosophi Eryngium quasi wyw i.e. ructum dictum putant, quòd capræ quæ morsu furculum Eryngiu præcidennt, vel deglutiverint cunctum gregem pone sequentem quasi stupore attonium sistant, donce Eryngium ructu rejecerint. C. B. Gerrægermana. Caterum nota Eryngii characteriftica funt Folia spinola saltem summa; flores in summis caulibus & ramulis in capitula congesti quibus radiata subsunt folia.

A. 1, Eryngium vulgare J. B. vulg. & Camerarii C. B. Mediterraneum Ger. Mediterraneum sec Campestre Park. Common Cringo.

Radice nitinur longa, minimi interdum digiti craffitudine, molli & tenera cum medulla feu nervo in medio folidiore, externis nigricante, interius alba, fapore dulci. Caulis exinde affurgit teres, firiatus, pedalis aut cubicalis & interdum longior, [medullá fungosà alba plenus] finama parte in quamplurimos ramulos divitus, foliais veltitus alternatum pofitis, glaucis, rigidis & ariduniculis, profunde utrinque ad mediam fere coftam laciniatis, [quotum fingulæ laciniæ confimiliter fibelividintur!] ad margines unidque acuts & rigidis fipinis horidis. In fummo caule & ramulis fpics [J. Baubino echim] b.eves conglobati, diplaci quodammodo fimiles in minores effent, fores profurur albicantes, apicius concoloribus donatos, quibus fubecta in orbem folia (vecius fpinæ longæ) firiata, longulfula. & mucrone & marginishis fisionés. longiuscula, & mucrone & marginibus spinosis.

In Anglia rarius est, nec nisi duobus in locis à nobis inventum, nimirum, ad trajectum è Devo-In Angua ranse en nec un cuocos in socia a nobe invencior, intinuir, au rajectum e Devo-nia in Cornulaiam non procal Plimoftio; Sci nvia antiqua Romana Wating freet dicta propè Brok-ball vicum non longe à Daventria Northamptonix oppido; in exteris omnibus quas litera vi regioni-

bus ubique frequentiffimum eft.

2. Eryngium caruleum J. B. montanum Amethystinum C. B.

Solo summitatum & capitulorum colore pulchrè cœruleo seu Amethystino à vulgari differre vide-

In montibus Stiriæ invenimus.

Eryngium epatic. nephritic. & alexipharmac. cft, ducit urinas & menses, tormináque ac inflationes diffolvit: icterum fanat. Schrod.

Radices hujus, fed præcipuè Eryngii marini, faccharo conditæ principem inter dulciaria locum obtinent, suntque vel invito Matthiolo, Veneris (ut vocant) incentivæ, utiles etiam adversus peftem & aeris contagionem, manè jejuno ventriculo fumpte, tabidis & macilentis valdè proficua: Valent insuper & ad luem Veneream.

Eryngu radix melle aut Saccharo condita maximè confert gonorrheae. Flos autem ejus cœruleus fi bibatur cum aqua confert Squinantia. D. Sobam ex Observationibus Marcelli Cumani ab Hieron.

Velschio cum aliis editis excerptam communicavit.

Adfirmabat Simon Simonius Med. Prof. Lipfue multis in Italia cum fucceffu familiariffimum remedium esse ad prohibendum abortum radicem Eryngii veri Cataplasmatis modo ventri sub umbilico

In nimio menstruorum fluxu, R Rad. Eryngii M. ij in vino coque. Lavetur probe mane & vesperilinteis calidis post ablutionem impositis. Initium verò ablutionis siat ponè aures, tunc in cervice, hine per totam spinam usque ad os sacrum, postea inungantur ilia. Hoc remedio nonnullas in-L.4.C.5.S.15. tra triduum fanatas vidit que nullis aliis curari poterant. Medicam. Lonfe Burgoife. D. Soame è Do-

A. 3. Eryngium marinum Matth. Dod. Ad. Lob. cui & Acanos Plinii Ger. Park. J.B. maritimum & Gefn. Hort. C. B. Sca holly og Eringo.

Radices huie subsunt longissima, circumquaque profunde vagantes, sapore aromatico. Folia plurimum pullulantia ex longis pediculis, inili au perpartim lacimata, tere rotunda, latiora tamen ut-cunque quam longiora, interdum latitudine palmum excedentia, craffa five fpiffa, albicanta vel glauca, uti tota planta, que in lacinias abeant non tamen admodum profundas in adolescente plan-ta, 6:1 rigidorum speciforum mordacitate multo infestiores, nee craffindinem illam etiam siccata amittunt, sicce nervosiora appareune, multo etiam quam Mediterranei latiora. Cutilir cubitalis. amittuit, nece networiou approving supporting inter pungentia folia fedent, flores proferentia albidos. Valde ramofus. Capita extremis ramulorum inter pungentia folia fedent, flores proferentia albidos.

Valor rathogus. Capita extrema rathusorum mes pungemua mas resent, pares protesenta albidos. Semisa duo juncka, tata, qua cum finis indique fina obleffa, vix impurie exami poffunt.
Non modo in calidiorum regionum, quales funt Hifpania, Italia, Gallia Narbonenfis & fimiles, Leva. fed etiam frigidiorum & ad Septentrionem vergentium, ut funt Anglia, Belgium, Hollandia, acque alia adhue is frigidiores maritimis arenolis frequens sponte nascitur, & radice sub terrà vagatur, ut

* 4. Eryngium Indicum Bontii.

Bout.

Quod ad folia attinet, Eryngio maritimo vulgari fimile est: flore tamen omnino differt, qui spicatim prodit, non secus ac slos Lavendula, nili quod longè major sit; coloris est ex ceruleo palli-

catim prodit, non fecus ac fios Lavendula, niti quod longè major îtr; coloris eft ex cœruleo palli-di; florens per tocum annum confipcitur, & libenner circa paludes crefcit; & longa fipatia occupar, latro fanê ob pulcherimos flores affectur. Radicem habet a romaticam & blande calidi faporis. Ego radices hic faccharo conditi jubeo, & illis cum funmo fucceffii exhibeo, qui paralyli Indica, Free. Berpherii incolis dicta, laborant, quod in meiplo experture fum, dum molefilifium & girgo hoc malo per quatuor continuos mentes milerrime decumberem. Copiolas quippe urinas hac radix elicit, & per quattor commiss menns mienime accumiserem. Copiolas quippe urinas nac radix enor, se fudare faci, tim Ailhiani, quod plerunque hoc malum commatari utiliffima eft; neque ego inter vegetativa medicamenta ullum præftantiis reperiri posse consido ad expectorationem piutize falfe & crasse; ut raceam notissimas ejus vires adversits calculum & renis affectus. Colicum quoque dolorem temperato suo & blando colore confestim sedat, & status intestinorum discutit.

5. Erjngium pamilum J.B. montanum pamilum C.B. pamilum Hispanicum Clus, Park pamilum Clusse Ger. Durart Sea-Bolly of rather Eringo.

Cuin.
Palmi eft, nonnunquam pedis, altitudine, caule gracili, multis ramis ex adverfo utplarimum
nafcontibus prædiro. Felsa circa radicem in rotæ fpeciem humi fparguntur, majufeula, latusfoula & molhora: at qua in ipso caule sub alis nascuntur, multifida sunt, tenua, in ambitu serrata & aculemonora: ac que in 1910 came no aus nacuntur, munima um, ternas, in amont terrata ce acun-ciac. Ramulorum fimmitatibus globola infident capitula, octo pletunque gipinoforum foliorum am-bitu ftella: inftar circumvallata, ipía ettam fijinofa. Flo & tota capitula cum fuis foliolis ea ambi-entibus crerulei funt coloris. Succreficente planta folia fecundum radicem in orbem nateenia marentions territies (unic cotoris. Sincerecente pianta tota sectindum radicem un orbem nafcentia mar-cefciunt, deimde alia cualpin ambientia esiccamir & deedunt, ur raro plantam [cum defforue] cum foliis, præfertim inferioribus repertre liceat. Radix dura quidem & lignofa, fed quæ non vi-vax fit, & fingulis annis femine maturo percat, feminéque decidio renafcatur. Post messes plerunque invenitur passim agro Salmanticensi, & mulquam alibi.

* 6. Eryngium pufillum planum J.B. Ger. planum minus C. B. Park. Small, finooth Cringo.

Humile erat (inquir Clufius) flatim à radite in plures ramss divaricatum, teretes, rotundos pro-cumbentes: ad quorum fingula velur genicula nafecbantur inordinata folia, extremo latusfeula, circa pediculum anguffitora & crenata: que veto circa radicem, formá quidem illis fimilia, fed am-pliora, unciam lata, binas aut ampliis longa, ex vindi pallefentes colors: frequences ex alis ramu-in nafecbantur, ad quorum fingulos nodos foliola, & echinata virentiáque capitula exoriobantur. Elemen defenses non livia. Padis Gira Gall. 8: Alburat fluira dopara, circi & processor de la compositora del compositora del compositora de la compositora Florem obfervare non licult. Radix faits craffa & aliquot fibrs donata: quin & procumbentes cau-liculi plures fecundùm radicis caput craffulfculas fibrs agunt, quibus fibride fi firmat. In hortis Jo. Mutoni à Lobelio, nec alibi vifum, neque à Clufio in loco natali obfervatum: unde

Mutonus habuit ignorabant, certè non dicunt.

7. Eryngium Pannonicum sive montanum Park, latifolium planum C. B. planum latifolium, capitulo rotundo parvo I. B.

Bicubitalem vel ampliorem habet altitudinem: caulem firmum, striatum, medullå albå plenum, ac veluti nodis diffinctum, perfertim qua parte um ampletumur lata & membranacea fede feita, tres aut plures uncias longa, duas lata, viridia, venola, in ambitu ferrata & alpera nonnilil, libamaro acrusculóque gustu: qua verò circa radicem nascuntur longiora latioraque sunt & oblongis pedicuadmicandene game: qua vero enca raucent nacentu aongora acunaque mu ec ononga pence-las innituturs: finnius caulis in aliquor ramos divinis beviora folia habet, esque in profundas laci-nas divila, & mollibus finnis pendira. Summa deinde alæ in aliquor ramulos defiment, echimata mas curial, commons spins presents. Summe centres are in acquer remains comman, commande capitula ferentes, spherice fore rounditatis, in quibus multi cerulei folculi albicanchus framinibus præditi: fub iplis autem capitulus novem aut plura, oblonga, angulfa, aculeata foliola, ftellar inflar expanía: ipla porro capitula cum fummis ramulis, fupremaque caulis parte, interdum vetuffa-Har expanta: por jouro capanta cum numms ramuus, juprenaque caus parte, internant venut-tee exculeum profus colorem adquirum. Radix in novells plants digici casflitudinem 8c longicu-dinem zequat, aliquot fibra donata, foris fubbirinta, intus alba, carnola, guftu dulcicula, permde ac Eryngu marin radix: venutate fubbinde grandefeir, & in plures alias radices extuberat, fingulis annis ex lateribus frequentiores caules proferens: aliquando ramen loc in 14a planta objervabam, ut producto semine subsequens hyems illam prorsus corrumperet, præsertim cultioribus locis.

Frequens na citur in pratis ad Danubium supra infraque Viennam fitis, & in hortos illatum se-Lecus & liciter provent. Florer Junio & Julio. Nos hane speciem nonnunquam inventmus sporte ortum. Teoput.

Locus.

I acus.

Vires.

* 8. Eringium capitulis Pfyllii ex Sicilia Bocconi.

Boce.

Ad Eryngii plani genus pertinet: quòd capitulis Pfyllii proveniat fic appellavinus. Conflat enim radice tuberofa, ad Raphani formam accedente. Cum primitim folia oriuntur funt glabra,
rounda, indivila, fed per oras laciniofa, longiffimis & capillorum inflat remiffimis pediculis perdentua. Caulis pedalis, equatuis in fiumitiate & caulium alis lipinofs, Pyllin quodammodo amulis,
è quibus fosculi prodeunte purpurer. Sublimt etiam fingulis horum capitum foliola angusta, longa, dura & pungentia, multo longiora iis que in vulgari conspiciuntur.

In neglectis agris & aridis utplurimum locis magna copia nascitur circa Saccam, Panormum 69

9. Eryngium Alpinum latis feliis, magno capite, oblongo, caruleo J.B. Alpinum caruleum, capitulis

Plurium capitum est radix pollicaris terram versus comosa. Folia prima plusquam cubitalibus Friamm captum ett Fains poincais terrain versus comoia.

Foun prima piutquam cubitatibus mixa capitulis, Calthe paluftris, codem modo proper pediculum falcata, ide microne acutiore, per ambitum ferrata; alia per caules ad ramorum divaricationem laciniata & profunde incifa, corrulea pottilimum fuiprema, quemadmodum & caulis iple cum ramis. Echni magni, oblongi, denfillimo creberrimorum criftatorúmque foliorum, ceruleorum, echnium fuperanatum vallo latent.

J. Bauhinus hoc genus reperit in monte Thuiri florere incipientem Julii principio: Nos quoque vidimus Genevæ delatum ex montibus vicinis, non tamen in loco natali ortum, quamvis fedulò perquireremus.

* 10. Eryngium trifolium Park. Crefoil Eringo.

Multa initio à radice Rapunculo fimili, aromatica emittir folia longa, angulta, dura, interdum tripartito divifa: quæ verò caulem ad intervalla obfident pleraque omnia tribus folis feu lacinis ad pediculum juntits componuntur, un in trifolis. Summos caules occupant duo aut tria capitula Eryngu montani plani fimilia, quorum bases foliola angusta circundant. Sumen quoque ililius simile particular descriptions de la compania del compania de la compania de la compania del compania de la compania del vum, latum & oblongum.

Radices Urinam cient & Venerem irritant.

Hæc Parkinfonus, qui nec unde, nec à quo hanc plantam habuerat meminit. Fortè Guil. Boelius ex Africa aut Hupania detulit.

Præter species suprascriptas aliam adhuc vidimus in horto D. Berardi pharmacopolæ Gratianopolitani, foliis imis subrotundis, profunde tamen incisis, in tres præcipue partes seu lacinias insigniontani, foliti nins uni ocunius, pronince tamen incins, in tres pracupue partes teu actinas inigino-res, circa margines spinofis, colore (quantum meminimus) glauco Eryngii marini: caule brevi foliis paucis in angultas lacinias ad pediculos usque divisis, segmentis in acutas & rigidas spinas ex-cunitius, donato. Capitula oblonga fuere ex aculeatis squamis composita, & ad basin foliolis angustis, oblongis acuminatis, utrinque spinosis obvallata.

HISTO-

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER NONUS.

QUI EST

De Plantis flore perfecto seminibus nudis solitariis: Deque U M B E L L I F E R I S.

RIMI generis Plantas quoniam ob paucitatem fuam uni libro complendo non fufficerent, Umbelliferis pramittendas duximus.

Præmittendas, inquam (nam & alii ante nos, iíque probatissimi Botanici, partim ob nonnullarum cum Umbelliferis convenientiam in foliis, partim ob fimilem in aliis florum dispositionem, in muscariis Umbellas mentientibus, eas Umbellsferis subjunxerunt) ob ordinem seminum singulis floribus succedentium, qua in hoc genere singularia sunt seu solitaria, in Umbelliferis

PARS PRIMA.

De Herbis flore imperfecto, seminibus nudis, solitariis, hoc est, ad singulos flores singulis.

Ujus generis plantæ characteres genericos adeò infignes & velut fronti impressos ac spectantibus obvios gestant, ut nullo negotio tum à se invicem, tum ab alis omnibus queant distingui. Il sunt in

Valeriana femina papposa, ut alios omittam.
Valerianella Caulis & ramuli dichotomi.

Plumbagine locus maritimus, caules foliofi, flores speciofi, colorem mutantes.

Limonio pariter locus maritimus, at caules nudi, flosculi parvi.

Mirabili Peruviana Ramuli alternatim è foliorum adversorum finubus egresti; flores monopetali fpeciofi, in eadem planta diversicolores, caduci.

apecion, in caucin pianta ure incorores, cautic.
Linaria adulterina flores in futumis ramulis pentapetali, fructui infidentes.
Pafferina Tragi Fructus in alias foliorum felfiles, folia Linaria.
Agrimonia flores hexaphylli, fructus lappacei cum duobus in fingulis nucleis; folia pinnata. Circea flores dipetali, fructus pariter lappacei, folia integra.

Pimpinella sanguisorba folia pinnata, flores & semina in spicis densis, semina quadrata, quibus flores insident tetrapetali staminosi.

Thalietro folia Umbellatarum modo divila, flores staminosi, semina ut in Umbelliseris

Fumaria Folia composita, flores spicati, ad papilionaceas accedentes, in calcar retrorsum producti, pediculo è media parte egresso hærentes.

L1 2

Lib. IX.

CAP. I.

De Valeriana.

"Aleriana à Valerio nescio quo dicta existimatur : aliis à valore seu valentia, quia multis & infignibus facultatibus valer

Characterum abunde habet quibus ab aliis herbarum generibus facile possit distingui. Ii funt Caulis teres concavus, foliis ad intervalla binis adversis cinctus: Flores monopetali velut in umbella: Semina ad lingulos flores fingula, nuda, pappo innafcente alata.

1. Valeriana major odorata radice J. B. bortensis Get. bertensis, Phu Olusatri solio Dioseoridis C. B. Phu majus sive Valeriana major Park. Breat Barben Balerian of Setwais.

Caules huic bicubitales, teretes, glabri, inanes, folis vefftui per intervalla longiora ex adverso bins, latis pediculis caulem amplexis, aliis [primo feil. erumpentibus] integris, aliis Centaurii majoris modo profunde diifectus & velut aliais. Ex alis foliorum versus caulium summitates erumpunt ramuli, in quibus ut & in summits caulibus stores velut in umbellis, parvi, albi, ex oblongo tubo in durinque feginenta rotunda expanít, totteden famina apicibus albis donata cum trylo triculpide con-tinentes. Singuli autem flores fingulis infident feminibus, oblongis, compreffis, in acutum definentibus, colore citrino, in divaricatione ramulorum umbellas componentium abíque pediculis nettious, colore eterno, in ovaricazione raminorum unincinas componentumi adque pediciuis feffilibus. Dialpó fiore in apicibus feminium fe explicat lanigo papopóa, in orbem radiara, velur ia Hieraciorum feminibus, cujus ope vento huc illue deferuntur. Ad fingulas Umbellarum diviniones & fubbliviniones apponium ribni inde foliolum angulfum, oblongum, acutum. Radiar fiberit transverim posito, digiti craffitudine, rugosa, multis fibris donata albicans, sapore & odore aromatico radicum ferè Afari.

mattoo radicum heré Alari.

In hortis plutinulmi colturi: Reperitur etiam in quibussam altis montibus in silvis. J. B.

Radix ut & herba ipsa Alexipharmaca, fiudorifera, ac diuretica sint. Usus pracip. in imbecillitate visus, peste, [line miscentur Antidoris, Theriaca & Mithridatio] althmate, vetere tusti [cum dulci radice uvis passis & Aniso decocta; pleurinde, obstructione Hepatis [stero] Liens, Ureterum, Herrita, &c. Extrinscus consortant visum, maculas oculorum abstergum [in aqua aut vino decocta & guttatim infillata; peshalalgiam delant, menses cient, sinderem promovent [in balnets] exticcant, catarrhos [stifftut] bubonum ac Anthracum malignitatem corrigum; globulos consortant production and consortant productions. In demost varietam, catalino funtati pasconari ac anun acun manginateni coniguit, guou-los fagitative extrahuri, tulcera inveterata mundificant. Hac omnia Schroderus, & nimis fanè multa. Audiamus C. Hofmannum; non opus habes (inquir) honoratis illis titulis, quibus Dodonzus illam onerat. Hoc imprimis certum est valde diureticam esse.

Pulvis radicis hujus plantæ sponte ortæ, antequam caulem edat cochlearis dimidii mensura cum vino, aqua, lacte, aut alio quovis decenti succo semel aut bis sumptus Epilepsia correptos liberat, siquidem de & seme purgat. Hujus vim & in aliis multis, & in semetipso expertus est doctissimus & veracissimus F. Columna, & confirmat Panarola. Sylvius quoque plus ei tribuendum putat quàm Paronia, ut quod fale volatili abundet.

Nostrates vulneribus levioribus folia trita imponunt, unde à nonnullis Eut-finger appel-

A. 2. Valeriana sylvestris major Ger. C. B. Park. Sylvestris magna aquatica J. B. Breat wild Dalerian. Q. An Valeriana fylvest. major montana C. B. ab hac specie dif-

J. B. Radix ex pluribus composita est fibris, albis, gustu aromaticis, reptatu sibinde sese propagantibus. Raans ex piurious componta est noris, auos guntiaroniauco, reptatu nuoniue ieu-ipiopagalinioio. Caules ad humanam altitudieme excurgius, reèti, fifuloli, longs internodis intercepti, feriati, modice hirfuti, quorum genicula amplexantur bafi fua folia Valerianze fativze, magis piuniata, piiniulis ad margines dentatis, faturatiùs virentia, nonnihil averfa parte hirfuta. Flores in umbella, fativa: fimiles, ex albo purpurascentes, finguli è longo tubo in quinque segmenta totidem folia imitantia aperiuntur, pediculis autem carent, & in ipsa ramorum divaricatione sedent : finguli quoque semi-nibus insident singulis, nudis, lata basi, acuto mucrone, umbella lanuginosa radiata, cujus beneficio vento asportantur.

In humechis locis & propè aquas, inque fylvis & dumetis non rarò invenitur.

Hac, autore Dodonzo, ruptis, convulfis, ex alto pracipitatis utilis eft. Sed & folia ad oris & gingivarum cum inflammatione exulcerationes & aphthas prodeffe dicungur. Aium & radices aridas tusásque drachmæ pondo cum vino sumptas infra supráque purgationes moliri: superius diximus Epilepticis conducere.

A. 3. Valeriana minor Ger. sylvestris minor Park. palustris minor C. B. minor pratensis vel aquatica J. B. Small wild oz Water Dalerian.

Locus.

Radice tenui serpit, quaque terram attingit è geniculis demissis fibris majusculis albis, fibrillis suis capillatis radicatur, fapore amaricante. Caulis dodrantalis, angulofus, firratus, cavus, geniculis aliquot interceptus umbellam sustinet slorum ex candido rubescentium, ut in Valeriana sylvestri majore, minorem tamen; quorum fingulorum ore in quinque lacinias minutas reflexas divife, apice alguteulo, tricipite: Sed & umbella incordum ex foliorum cauliculi alis prodic. Felia alia integra, subrotunda parva, pediculo longo; alia, ut ea plerunque que in caule conspiciuntur, bina oppolita, pediculorum expertia, ima parte laciniara & quali pinnara, superiore integra & oblonga, apportat, petitetarium expectas, min parte meninta ec quan primata, imperior miogra ec obionisa, fapore nonnihil amaro & viscido. Singulis flosculis, ut in reliquis hujus generis, fingula succellunt

In paluftribus & ad rivulos ubique frequentissima est.

4. Valeriana aquatica minor flore minore. The leffer wild or Water Balerian, with a fmall flower.

Hac pracedente nonnihil major oft & clatior. Caulem habet majorem & firmiorem: Folia quoque majora & magis conferta. Tres plurimum in caule foliorum pinnatorum conjugationes obtique majora ex mago conicia. Tris piantitum in cauje rojorium pianatorium conjugationes occi-net, cimi lipierori duas tantium. Flores in hac [pecie denfiis in corymbium flipati, in illa laxiis diffuif in umbellam, & quo maxime ab ea differt quintuplo quàm illias [præcelentis] minores. Ex fuperiore foliorium conjugatione in hac [pocie flirculos florum umbellas parvas fintinentes nondum excuntes vidi, quod in illa frequentifitmum eft; quinetam flores palladiores func.

ccuntes viai, quod in illa rrequentiumium ett. quintentin nores paintures illin. Iffdem cum pracedente locis oritur, codemque tempore flore. C. Bauhinus duarum aliarum Valeriana: paluftris (pecierum meminit. Primam vocat Val. pala. frem majorm profunde laciniatam : alteram Val. palufrem indoarm parim laciniatam, que à palufri minore vulgari non alia in re differt quam quod folia ad radicem minime laciniata funt, verum minore vulgari non alia in re differt quam quod folia ad radicem minime laciniata funt, verum minore vulgari non alia in re differt quam quod folia ad radicem minime laciniata funt, verum minore vulgari non alia in rediffert quam quod folia ad radicem minime laciniata funt, verum minore vulgari non alia in rediffert quam quod folia ad radicem minime laciniatam funt.

tegra omnia; quarum descriptiones apud ipsum in Prodromo vide.

5. Valeriana rubra Dodonei Ger. Park. rubra C. B. latifolia rubra J. B. Act Dalerian.

J. B.

Digitali circiter radice nititur, lignosà ferè, fapore Valeriana: è qua caules furgunt cubitum &
fesquicabitum alti, terctes, leves, colore carin, fistulosi: ad quorum singula genicula folia bina adversa, ex lata basi caulem amplexantia, in acumen definentia, lacinits quibussam subinade donata, veria, ex ma bair camen ampressiona, in business described paparers frumer vulgò dien folia; funt autem fapore fusbacri. Flores in muscariis dependent, perquam conferti, amemi, colore purcha autem fapore fusbacri. purascente, quorum finguli quinquepartiti, oblongo sed admodum tenui tubulo, virenti pedicello agplitationes, quorum infigui quinquopaisti, outrigo tot adinoquali tenui tuono, viioni poneentag-glittinantur, corniculum infiguer calcaris inftar protendentes: Semen papposi cristi Valerianze

Mestanze in muris antiquis oritur: in Italia quoque locis plurimis è muris & saxorum rimis erum- Locus. pit. Æstate floret. Variat interdum in hortis satis floris colore albo.

6. Valeriana rubra anguftifolia C. B. J. B. Park. Parrow leabed red Dalcrian.

Valerianæ rubræ latifoliæ fimilis est quod ad stores suave-rubentes, calcari donatos, in pappum abeuntes: caulis quoque bicubitalis, perlimilis: At que per eum conspiciuntur felia plurimium differunt, sunt quippe palmi fere longitudine, latitudine culmi, in acumen definentia. Valdè ramosa eft & fruticol

Ubi J Bathinus eam reperit, ibi & nos quoque, nimirum Nantuz Sabandorum, in colle extra Lecta. portam qua itur Genevam ad dextram. Provenit quoque copiose in rupibus montis Lupi prope

7. Valeriana Alpina foliis integris, radice repente inodora. Mountain Dalcrian, with undi-

Radices huic longa, fibris donata, repentes, germina subinde protrudentes: Folia Valeriana aquaticæ aut Violæ, ex rotundo oblonga, pediculis longis infidentia, non laciniata, nè illa quidem que in caule existunt, obier nontunquam dentata: Caulé pedals, teres, firatus, concavis, da-plici urplurimum foliorum pari vefituts. Folia hac pediculis vel nullis, vel bewbas donantur; lora giora quidem func & cauciora is que ad radicem, non tamen laciniata ne da pediculos, verim Va-lerianz rubra Dodonati foliis fimilia, in omnibus quas mihi oblervare contiger plantis. Elore in fummo caule velut in umbellam exiguam compacti, albentes, Valeriana fylveltris fimillimi, uti fune & femina. Radix nec saporem, nec odorem, quem quidem ego percipere potut, aromaticum

Hac planta in monte Saleva propè Genevam satis copiosè provenit : astate floret. A Nardo Lecus. Celtica odoris carentia diftinguitur, ut & à Valeriana minima Nardifolia.

8. Valeriana Alpina minor Park. Alpina angustifolis Ger. Alpina Nardo Celtieæ similis C. B. An Valeriana minima Nardofolis J. B?

Huic bina aut terna è radice exeunt folia, Bellidis montana foliorum panè amula; è quorum Paule onta au ceita e l'ause excuit join, istituis montant constant pair anna, quotont medio cautà affurgit pedalis, rara habens folia, inter se opposita, angustiora & minora. Supremus caulis in ramulos linditur, qui flossos suttituent abos, reliquis Valerianis sprestrius similes : Sema quod subsequitur non estam diversium: Ejus radise aliarum Valerianis man Alpinarum modo, in sa xorum ferè commissuris serpit nec minus odorata est proxime sequentis radice.

Provenit inter faxa ad fluvium Myrtz, quod monafterium Neuberg alluit.

9. Va-

Ll 2

Locus.

Locus Es

Locus.

Z orus

Locus.

Tempus:

Valeviana Alpina J. B. Alpina prima C. B. Alpina latifolia Ger. emac. Alpina major five latifolia Park. Qi ottutain Dalerian with Theorems of Paleriana Trachelii folio Horr.

Radice longa, odorata, fubdulci, feopulorum rimis fe infigit, altè impacta. Folia ad radicem Tracheli majoris foliu perfunita, oblonga, è bafi latiore in acutum mucronem definenția, circa Tracnem majoris roms perminna, cononga, e can natione in actaum macronem deimentia, circa margines quodammodo ferrata aut dentara, obfeurius virentia [C. B. pallide virentia] glabra, nermargines quodaminodo ferrata aut dentata, obtenuis virentia [C.B. pallide virentia] glabra, nervis majoribus, pediculis longis appenfa. Caulir cubitalis, teres, concavus, rubefcens, [fapore refinofo, acruficulo f.B.] tria quattiorve obtinet foliorum paria, pediculis brevibus aute mullis, angulorum, geminis pinmilis feu auriculis donatorum. [Flofculi in umbellam digeffi, plurimi, minut, purpuratentes ut Valeriana fylv, minors f.B.] Radix é a line etam plante partes odorem expirant Violx, itats vehementem, qui à longinquo fentitur, faporem etiam habent aromateur.

In fylvofis ad latera montis Salevæ prope Genevam invenimus. Hujus plantæ descriptiones apud Clufium, J. Bauhinum & Casparum fratrem in nonnullis discrepant. Forte ratione loci variat nonnihil & faciem mutat.

Planta J. Bauhino descripta in monte Saleva reperta est, Aprilis principio florens: Nostra quoque cum eam invenimus mense Junio jam desforuerat. At quam C. Bauhinus in monte Wasserfall col-

10. Valeriana Aspina Scropbulariæ folio C. B. J. B. An eadem cum præcedente? atque etiam cum Valeriana alsera C. B?

C. B.

Radice eft nigricante, aliquantum torosă, nodosâve: caule cubitali & fesquicubitali, unico [interdum pluribus] cavo, striato, viridi: folii senis, septenis, longis pediculis donatis, quorum quadam sibnounda, quedam oblonga, quedam leiveire sinuata: at que caulem cingunt patca funt, Scrophulariz foliis emula, uncas eres longa, sesquinam aut uncam lata, acuminara, leviter conata, bura seniore puncha. Caulis in summo in longas, tenues alas brachastur, quibus ssorte pallide rubentes, Valerianæ fylvestri similes insident.

In monte Wasserfall collegimus.

Nichter migram Guegamus, Videtur (inquir Cluffus) utramque [hanc & præcedentem] una descriptione & figură expres-fifie, Valerianar sylv, Alpinar primæ latifoliæ nomine. Et tamen in Pinace banc Clufi Valerianam ab utraque specie distinctam facit.

11. Valeriana bulbosa J.B. Imper. An Nardus Cretica Belli? Nardus Cretica Filipendulæ radice C. B? Valeriana Cretica tuberofa Park? Nardus montana Cretica Alpin, exot.

Prima emittit folia Hyofcyami albi æmula, fed paulò minora, at fequentia profundè diffecta. Flo-red minata Meriam majoris. Radix fubelt fingularis, bulbofa, Nardum fpirans. Quapropter Nar-do montano fimillima cum forma, tum odore.

Incola est montium Liguria.

Incola est montium Liguria.

Nardum suam Creticam H. Bellus ep. 4. ad Clusium sic describit: Nardum finam Crencam H. Bellus ep. 4 ad Chiluum fic delcribit:

Herba eff Valerianz fimillima, odore, caule, flore, & forfan etiam femine, quod longiusculum & depressium et, figura ad Lini semen accedens, & in pappum definens. Fossa prima herbacei funt coloris, rotunda at Afari esse videantur, interdum majora, crassa, succi plena; quae deinde fubsequamtur paulo longiori sunt & nonnibil incisa, quibus alia magis sekta succedunt, & similiter alia, in tandem ultima, antequam caulis emergat, Valeriana majoris foliarectrissime mulentur. Caulem Valeriana persimilem habet, concavum, ad sesquiente delicus altitudinem assumente caulis emergat, valeriana entre altitudinem assumente caulis emergates ambiente. See esta productiva del caulis esta del ca na folia Valeriana divisura utrinque per intervalla ambiunt: stores albos in Umbellis, Valeriana similes, majores aliquantulum, odoratos: radicem tuberosam; ex primaria enim cui Caulis nititur, mites, majores anguarmans, constants, remembrances and series and cause mater, im-nimique digit el trafficialisme 8 longitudine, tenues quadam radices per terram fiparguntur, quibus aliz tuberofæ adnexe, ut in Filipendula, Nardi odorem referentes. Tota hyeme viret, & novo vere caulem emittit, qui Aprili aut Maio marcescit & exiccatur; tota autem hyeme radices sub terra latent, & Autumno primis imbribus germinare incipiunt. Oritur humentibus collium locis, invenitúrque etiam inter faxa

* 12. Valeriana tuberofa J. B. Imper.

Folia producit effigie fimillima Valeriana minoris, sed craffiora: flores albos instar majoris, aliquantum odoratos. Radices tuberolæ odorem referunt Nardi.

Nascitur in montibus Liguriæ.

Has tres Valerianas tuberosas specie inter se distingui vix possum à meipso impetrare ut credam: milii pariter ignoræ funt, proinde plura non habeo quæ de iis dicam.

13. Valeriana annua Clusii Ger. annua sive astiva Clusii Park. foliis Calcitrapa C. B.

Hace Retain à radice multa folia promit, humi diffusa, viridia, instar foliorum Calcitrapæ vulgò appellatæ, sive Cardui muricato caprie, laciniata, inter quæ prodeunt aliquot caules, rotundi, cavis, ramosi, binos cubios ferò alir, virentese, quem ad singulos nodos utrinque ex adverso amplectumur folia inserioribus minora, laciniata ctiam, Valerianæ tylvestris vulgatioris foliorum æmula.

Summis ramis extremóque caule fuffinentur tanquam umbella florum quinque foliis constantium. non diffimilium floribus Valeriana: Indicae, coloris rubri dilutioris, ad carneum tendentis: in ramulos excrescunt tandem illa veluti umbella, & simen serunt quale pane Valeriana rubra sed minus. Radix alba & fatis lignofa, quam tamen fubliquens hyems corrumpit.

Florer affate, & fubinde in autumnum usque floribus & semine onusta conspicitur.

14. Valeriana annua Sicula quæ à præcedente diversa videtur. An Valeriana minor annua Park? Alpina minor C. B.

Radix ei fimplex, mollis: Caulis fingularis, erectus, quadratus, ab imo flatim ramoftis: Falia bi-na ex adverso ad fingula internodia Valerianæ sylvestris majoris, laciniata. Flores parvi, purpu-rei in extremis ramulis, alii supra alios alternatim scandentes. Color totius plantæ ruber; Sapor a-

In promontoriolo Punto Cerciolo dicto in Sicilia.

CAP. II.

De Valeriana Nardo Celtica dista.

• 1. Nardus Celtica J. B. Ger. Celtica Dioscoridis C. B. Alpina Clus. Nardus sive Spica Celtica

Cluf.

Lib. IX.

Clof.

Negros interdum expites occupat ferpendo radix, & late furmat tellure fefe inter mufcum diffundendo: oblongi procumbentéfque humi ramuli, tenues, plurimis veluti foliolis aut ficcis fquamis circumfepti, fubinde fuficas & nominhil capillatas fibras agunt, furma pare in unicum aut bina ternavo extuberare capiula, aliquot longis, fecundum caput angults, deinde in latitudinem paulaum fe laxantibus foliis, fatíque craftis & fucculentis plena, colore dum primium emergunt viridi, deinde sub autumni initium aut affatis finem flavescente, gustu amariusculo: palmaris aut dondi, cemee no accumi menum aut arratas mem navescente, gunta antaronacio i puman para co-daratalis, nonninquam citam major, inter ifta emergit cantieulus, fată firmus, ur in minutoribus Valerianis fylvefirmus geniculatus, bina ad fingulos nodos habens inter fe oppofita exigua foliola; cin circa firmumum ex linguilis alis enafcuntur pedicelli, binos ant ternos fojatho coloris pullidi fu-ffinences, quibus fuccedunt femina Valeriana fylvefiri Alpina, faxatul praesierum (Valeriana minimæ Nardifoliæ] proxima, paullo tamen minora. Tota planta aromanca est, & radicum Valerianæ fylveftris odorem æmulatur.

Copiosè provenit (inquit J. Bauhinus) in Alpibus Germaniam ab Italia dispescentibus. Monto-Louis

Autore Causes, copace Hassau in nomino juaemeng surraceatum anjuum jugo inter tunicum, ia-xofis locis. Bi mente Augustfo florec (tub lipfis ferè nivibus, folia deime promit cum illa diffoivere & diffluere incipium. Legitur autem ab incolis fub Augusti finem & Septembris initium cum folia flavescere incipiunt, tum enim summam habet odoris gratiam, quâ caret cùm folia primùm promit, & adhuc viridis eft.

2. Nardo Celticæ fimilis inodora C. B. An Nardus Celtica altera cjuscem? Park. repens Ger?

Radicula eff oblonga, rufescente, capillata; ex qua folia aliquot oblonga, in latitudinem pau-latim (ese laxantia, longis pedicellis donata, viridia primum, dein flavescentia exurgum; inter qua aculiculus transitismus, palmaris, rarius altor effertur, circa cujus medium fiinda duo oblonga angu-fulfima: cauliculus in pedicellos abit, qui flofenlos oblongos pallidos, ut in Celica, futiment, qui in femina exigua abeunt. Inodora est. Hanc in Baldo & Alpibus Sumano conterminis legit C. Bauhinus.

* 3. Nardus ex Apulia C.B. Saliunca Neapolitana, seve Nardus ex Apulia Park. Nardus sive Saliunca Neapolitana J. B.

7. B. Lugd.

In tam exigua planta conspicua est radicis crassities rugosa, utcunque slavescentis, fibris capillata, in nodes extuberants, è quorum lateribus hinc inde folia prodeunt, ut ex ea figura ferpere ra-dicem & edits illis nodis se propagare non abs re extifimem. Folia illa oblonga innt, angulta, Heem ce cous me nous re propagate non aos re camment. Tous me coorga must a general Plantagini ucucunque limilia, inferné arcta, fuperné latiora. Sapore 8c odore Planta ila Valeria nam refert, ut non dubitem ob odoris fuavitarem egregis adversus morbos varios facultatubus practitam effe, ac Folii loco fubilitui poffe,

Ex brevi hac & imperfecta descriptione non certò scimus quò referenda sit hæc planta, suspica-mur tamen eandem esse Nardo montanæ Clusii.

* 4. Nardo

4. Nardo Celtica similis Hirculus J. B. C. B. Hirculus Ger. Hirculus Clusti Park.

Cluf.

Plantula est Nardo Celtica fimilis, candidior tamen, & veluti ex viridi cinerca, fine cauliculo, minoribus brevioribuíque folius, villosa admodum secundum radicem & nigricans, nulla odoris ju-

minotious previorionique joint, vinicia aunocum recundum rancem ex migresaris, multa onoris ju-cundicate. Folia pramanta nullum aromaticum faporem reddunt, fed lenta & viicida funt, cum Nardi Celtica folia calida fint, cum aliqua tamen addirictione, odore faporeque jucunda. Ex brevi hue & imperfeda delcriptione non conflat ad quodnam genus referenda fit hee plan-ta: utcunque hie locum habere permifimus, nè quid in Hifforia noftra defiderari Lector quer-ta:

* 5. Nardus montana radice olivari C.B. Nardus montana Ger. Clus. montana tuberosa

Locus

Vires.

Lecus. Vrecs.

Tuberosam habet radicem que quotannis adnatis aliis valde se propagat, multisque & quasi capillaribus filors, infinna parte se lummo capite practia et le groupega, munique co quai com-laribus filors, infinna parte se lummo capite practia et le, se qua falomes rounatur foito es atro-viren-tibus fupernè & folendentibus, nec in ambiru ferratis infinna parte onufiti, deinde alis in lacinias diffectis, uti pane Valeriana majorisfolia, sed minora, quoque stolones magis adolescunt, eos magis diffecta vestiunt folia, ex adverso semper sita. Summo caulis fastigio conferrim nascuntur stores, Valerianæ sylv. floribus non dissimiles, odorati, minus tamen quam radix, quæ sylvestris Valerianæ radicum odorem valdė amulatur.

Neapoli è monte Virgineo erutam ad Clufium mifit Fer. Imperatus.

Nardum montanam radice oblonga C. B. cum Parkinfono noftro huc omnino referendam cen-feo, cum radit vel ratione loci vel ex aliquo accidente facile variare poffit.

Nardus Celtica calfacit & ficcat, viriumque earundem est cum spica Indica: majore tamen cum utilitate adhibetur in urina cienda, ventriculo roborando, flatibus difeutiendis. Extrinlecùs additur malagmatis unguentifque calefacientibus. Schrod. Pannonibus frequens ejus ufus est in capitis Intrombus.

Nobis ut genere & facie externa cum Valeriana, ità & viribus convenire videtur.

CAP. III.

De Valerianellis

B aliqualem formæ fimilitudinem Valerianis accenfentur hæ plantæ. A Valerianis tamen genere differunt, cum femina pappofa non habeant, prout illæ. Præterea caule dichotomo feu in binos ramos femper divaricato non à Valerianis folum fed & ab aliis omnibus quas novimus herbarum generibus differunt, & primo statim aspectu dignoscuntur.

A. I. Valeriana campestris inodora major C. B. Lactuca agnina Ger. Park. Locusta strba prior J. B. Lambs Lettuce or Com Sallet.

Parum interdum palmum fuperat, aliàs dodrantalis, radice donata tenui, ad imum fibrofa, gu-ftu fubdulci & forè infipido: folia tenera & delicata, longitudine femunciali, unciali aut fextantali, latitudine trientem uncia parum excedentia, colore herbaceo, fubrotunda, nullo pediculo appenfa, fapore ferè codem cum radice; à qua unica caules plures, angulofi, tenues brachiari, bina-que ramulorum conjugatione femper divifi. Inter foliola fummorum ramulorum fosculi fimul aliquo pulchelli, albidi aut dilutà purpurà languentes, oblongi, in quinque lacinias diffecti apieca ama plecturutur tenutiffuns, obtutum fere fugientes. Semina rotunda, comprelli parumper, in funnuo acutta, & per obliquium rugis quibuldam exartat, albicantia, fatis magna pro plantules modo, aque antequam perfecté ficceseant defluentia.

antequant perfect in excelant termina.

Frequens eff in agris, vineis & horist, tefte Tabernam. & experientia.

Frequens eff in Agris, vineis & horist humedans, facultate ac temperamento Lactucæ haud diffimilis; cujusloco hybernis & primis Veris menifibus infertur, ac cum aceto, fale & oleo jucunde editur, velut alia acetaria, interquæ haud postremum locum obtinet. J.B.

Agni hujus pastu multum delectantur & juvantur impinguanturque, ut aiunt, unde nomen Lactucæ agninæ obtinuit.

A. 2. Lalluca agnina feu Valerianella foliis ferratis. Locusta altera foliis ferratis J.B. An Valeriana plycuspris foliis tensissimo drossis. C.B? Suntall Cogni-Sallet og Valerian buith jaggeti leaturgs. An Valeriani anna Par?

Radix ei fimplex, alba, paucis fibris donata, tenuis. Folia quam Lactucæ agninæ vulgaris minora & angulliora; que in luperiore caulis parte exiftunt [ad divaricationes scilicet] ex adverso bina, altius incisa seu servata. Caulis dodrantalis & interdum pedalis, erectus, rigidus sed tamen tenuis, striatus, subhirsutus, in binos ramos divaricatur, & hi rursus in binos ramulos, & deinceps

ramuli in binos furculos, &c. nam Planta hæc divifione fua femper dichotomiam observavit. Floramini in binos iurculos, ecc. main Fianta nec urinone ma temper un noncomiam outervavit. Elo-res in funmis ramulis plutes fimul, parvi, purpurafeentes, in quinque folia feu potibi lacinias divifi. Semina pro planta ratione fatis grandia, per maturitatem ex ruffo fulca, nonnibil firiata, figura fere

Inter fegetes non admodum infrequens est. A Lactuca agnina differt, quòd elatior sit, quòd Locue. folia anguiliora obtineat & ad bafin ferrara; denique quod férius floreat, circa finem folicer

Folia hujus non funt tenuissime dissecta, ut vult C. Bauhinus.

Polia deglis non futir terminime omecca, ut vuit C. paunnius. An Valerianella: vulgaris fiecciss major ferotina Morif. pr.elud. Locus inter fegeres, & tempus florendi ferotinum, & altitudo pedalis, & figura erecta conve-

* 2. Valeriana echinata C. B. Valerianella cornucopioides echinata Col.

Col. Ex radics tenui, admodumVulgari fimili, flavicante, parim odora, atque guftu Valerianz, folia emittit brevia, vulgate non diffimilia, minora parium, atque levia, Valerianam fylv. minorem zmu-lintia, binos aut ternos per ambitum finus habentia Hieracii lanofi modo, femidigitum lata, longa

Linta, onnos autrerinos per anionenti finos necesina riteraen fanon modo, femioigicum tata, ionga verò duas unicas que imo cauli harent, magifque profunde ferrata. In alis quidem, quà harent latiora, & in lohos tutrinque magis feifa & majora, ut alata videantur : eodémque modo fuperiora, fed minora femperque decrefeentia. Caulis duas uncias longus, geniculo. eodémque modo fuperiora, ted muiora temperque decretcentia. Cautas duas uncias tongus, geniculo in medio interceptus, in quio folia bina ex adverfo oppofita ut in reliquis, (è quorum alis ramuli exeiun quod notandum) compreffus, lavis, canaliculatus, in fummo bifurcatur lavibus, cavis & expansis ramis, divisione sua dichotomiam semper observantibus, acque circa divaricationum genicalos semper crafte (centibus; in quorum summo velus rabuli parium compress, ciaimque canaliculari, To temper craticeermons; in quorum minito venit usum parum comprem, eciamque canauculan, craffiores, latiores breviore(que exteris internodiis, invertam pyramidem effigiantes, latiores felicet in fimmo & craffiores, anguftis foliolis exiguis alati infum; in quibus [velita fudhs in Cornucopia] capitala funt, bafin foliaceam quodammodo habentia, floribus confertis exiguis Valerians aut Nardi flosculos amulantibus, ex purpuro-corruleo albicantibus, supra fructus corruculatos, brachiatos & aduncos infidentibus composita. Quibus Junio mense decidentibus, atque fructibus crasfescentibus majora fiunt corricula, duriora & flavicantia vel pallentia, remanéntque cornicula denfa, copiosa atque adunca per orbem, atque tam floribus quam fructibus onusta planta Cornucopiam æmulatur cacuminibus.

Eft & inter binos tubulos fummos in qualibet ala interceptus fructus etiam, qui veluti compreffus ob loci angultiam inter illorum finus conspicitur oblongior cateris. Æstate perficitur. Planta fus on loci anguntam unter morum mus comprenur oniongior extens. Antate pernenur. Planta tota pedalis eft adriudinis, nec minus latitudinis occupat coma fumma expansis alis.

In montanis umbrofis udis oritur, ut propè Podium Poponifeum Æquicolorum caftellum Comi-Lecui.

tatûs Marerii dicti, & in Valuenfium montibus.

4. Valeriana semine stellato C. B. Valerianella altera tenuifolia, semine Scabiosæ stellato Col. Valeriana petræa Park. Ger.

Radicis formă aliisque qualitatibus supra scriptas amulatur. Folia ei angustiora, minissque incisa funt inimo; a è medio calue erumpenta quauco lacinis longis dividuntur. Nardi vel migri Valei leriana ritu Vulpis umbram fine capite deferibenta: que verò juxta alas larrent quinquepartia. tenanz riui viups umoram nne capite determenta: que vero juxta atas nerent quinquepartita aut trifida funt, angulta & longa, Ajugz divifurà & magnitudine, atque in fiimmo tenuiora. Caula femipedalis eft, rectus, folidus, purpurafeens, fuperne brachiatus, bifidum ordinem in alarum divifione fervans, juxta folia (ex adverso polita) canaliculatus ficuti & ale. In fiimmo totius dvinione tervaris, juxta rolla (ex averno pointa) canalicularis ficuti ex ale. In fumino totus plante fexicleriu milinti umbellule, ecque bina coherentes, è floribus confertis, exiguis admodum, ex albo purpurafecentibus, tenuifilmis framinulis è medio erumpentibus comportar, fructibus infiden-tibus utriculorum effigie, qui floribus decidentibus flellati evadunt, fex radis divifi, in medio parum cavi, atque Scabiose modo cartilaginei, quorum corpus hirsutum est, atque umbilicatum vel fillum tritici modo fed profundiùs.

Affaits fine perficientur atque ruffescunt siccata. Marcescitque planta. Junio florida invenitur. Tempu 😝 Natalis locus idem qui præcedenti: in Apulia quoque Cirinolanis agris Aprili mense observavi-Le

Datur hujus varietas seminibus duplo majoribus, quæ Valerianella nostras major Scabiosæ semine. Morif. prælud.

* 5. Valerianella altera nuso umbilicato & Levi semine Col. Phu minimum Ad. forè minima Park. splv, soliis tenusssum devissis C.B.?

Variat hec a fuperiore florum bafi magis virente, atque angustioribus longioribusque foliolis confruêta. Floribus etiam paulò majoribus, sed umbellis minoribus, atque store & fruetu fingulis interfummas alas interceptis vulgaris modo & Cornucopiodis: Fruetu nudo, trigono, lavi, acutiore in fummo & quodammodo trifido, sed umbilicato, codem quo superior modo, etámque rusescente cum ficcatur. In reliquis cum superiore convenit.

Duplicem varietatem proponit D. Magnol in Indice plantarum Monspeliensium, alteram semine rotundo, alteram femine oblongo, utramque inter fegetes nafcentem; hanc folia albidiora non diffecta, femen oblongum, umbilicatum, quam illius albidius obtinere feribit.

6. Valerianella

Locus.

* 6. Valerianella semine hirsuto extremo umbilicato Moris. prælud.

Hace semina gerit uvarum acinis figură fimilia, sed hirta & ad extremum umbilicata, seu ma-

* 7. Valerianella semine birsuto, minore rotundo Moris. pralud.

Hujus semen est hirsutius prioris seminibus, valde caucalis minoris semini quoad figuram acce-

Sponte provenit in Picardia novalibus.

S. Valeriana Mexicana Ger. Indica seve Mexicana Park. peregrina seu Indica J. B. peregrina purpurea albave C. B. æquo jure Italica possit dici.

J. a. Dodrantalis & cubitalis eft planta, radice nixa tenui, brevi, candidâ, multis fibris capillată, fipo-re amaricante, non fine acrimonia aliqua aromatica. Caulis fere repandus fupindive magna ex parte, partim erectus, longitudine dodrantali, lavis, concavus, teres, fubrubens, ftriatus, alternis parte, partim erectus, iongiumine dourantan, aevis, concavus, icres, nuorubens, itradus, anerins adverifique conjugatorinis feire quadam fæpius bipartitus. Alarum divaricationibus, (incipienti præfertim) appointa, felia bina, priora ex adverfo fita, duas trefee uncasa longa, unam, raritis duas, lata, Nardi montanæ fimilia [Plantaginis latifoliæ, fere minora,] uberiore nervorum divifura, tenera, pingua, fapore aromatico, quorum que inperiora minora fine, & ad exortum devicuis obter crenata. Hore quafi in umbella, inodori, fuave-rubentes, interdum albi, con pos censique corniculo in quina folia diffecti, [quorum duo superiora breviora & latiora, inferiora tanquam labra pendula, & medium reliquis longius] Ocymartri Valerianthi, sed fine calcari: quibus delapsis permana, et menurin renqua songua j Ceymanti vanematin, nei une calcari : quious delaptis fuccedune valerida oblonga, fungola, articulis difinefa, fioliolis quibufidam oblepta, craffa, conca-va, in plures calices divila, in quibus vafeulum latitat, velut in foliaceum corniculum bipartium, in quo semen longiasculum.

Circa Messanam Sicilia fponte & quidem copiosè oritur; unde non est cur eam ex Indis accerfamus. C. Bauhinus quoque in Latio & in Sabinis provenire audivit; & alibi proculdubio in Euro-

Planta hac revera anomala est, verum ob caules dichotomos, & quoniam alii eam Valerianellis annumerant, hic relinquendam cenfui.

CAP. IV.

De Plumbagine seu Dentellaria.

Olybdæna Plinii nobis dicta videtur à plumbeo foliorum colore ; aliis quia manûs volam inficit plumbea macula radix parum detenta Molybdæna Plinii cenfetur. F. Columna pro Tripolio Dioforidis habet, cujus rationes apud ipfum vide. Sui generis planta esse videtur, ideóque non opus est ur affignemus notas generis Characteristicas

cum ex ex descriptione peti possint.

Plumbago Plinii Ger. Dentillaria Rondeletii J.B. Lepidium Dentellaria dictum C.B. Lep. Mon-speliacum Dentellaria dictum Park. Tripolium Dioscoridis Col. Headwort.

Radix fibris longis, craffiscarnofis dividitur, odorata, gustu fervida. Folia Glasti, atro-virentia. lationa, primis caulem complexa, Glaffi vel Drabe modo, majora arque obudiona, femer in cau-led decreticenta, per ambitum denneulis exiguis alpera. Caulet à medio ad fumium in alternos ra-nos crebrò diductos haber, purpurafentes [J. B. nigicantes] Historia, plures ab eadem radice, cubitales & fesquicioirales. Flores cacuminibus herent, acervaum primo congeste, calvelous vindicubitates & requicuorates. Froret cacuminous nærent, acervatum printo congetti, catyctous viriat-bus, infriture craffa, vitocfà obfitsi inclufi, cum aperiuntur quinquepartiti, colore ex purpuro-certi-leo candicantes, deinde magis colore faturantur purpureo, utvariare videantur, ac pottremò claufi & marcefeentes puniceo. Puniceus quoque color eft in floris tubulo oblongo è calvec tantundem exerti : in quo deinde semen oblongum, tritici ferè magnitudine, cortice virescenti, tenui, atque intus libro purpuro-coruleo chartam inficiente affrictu, quod deinde ficcatum in nigrum vertitur, into anoto purpuecturineo cuatami mineme animan, quos contro nocama in inguini vistas, procedula intus albà èc amará. Folia acri fapore fun; at radix fervida; unde Rondeleuus pro Pyrethri radice ad dentium cruciatum mulcendum eà uti folitus, Dentellariam appellavit plan-

Tempus 28

Æstatis fine & Autumno floret. Circa Neapolin toto maritimo tractu à Neapoli ad Romann, item circa Syracusas in Sicilia, & Monspelium in Gallia Narbonensi copiose proventi, locis semper meridiei expolitis, atque maris afflatui subjectis, quanvis à mari interdum remotioribus, observante Columna; nunquam Septentionalem plagam repicientibus, quanvis mari propinquis.

Tripolium dictum est quia ter variat seu vertit storis colorem. Col.

Molybdana Plinii nonnullis censetur, quia manús volam inficir plumbed macula radix parum de-

Equorum

Equorum dorsis sella compressione ulceratis contusam & appositam efficacissimè mederi pluri. Ulià. mos testatos esse scribit F-Columna, qui in propriis equis experti sunt, nec vermes oriri, & quantprimum exficcari ulcus atque cicatrizari afferuerunt.

CAP. V.

De Limonio.

Imonium à nequar pratum nomen fuum obtinuit, quia irriguis pratis & confimilibus locis gaudet. At Limonium nunc dierum vulgò dictum herba est maritima, in salsis palustribus & clivis maritimis proveniens. Abundè innotescit & ab alus plantarum hujus claffis generibus distinguitur loco natali & caulibus

nudis ramofis.

A. 1. Limonium Ger. majus vulgatius Park. maritimum majus C. B. majus multis, aliis Beben rubrum J. B. tom. 3. app. Sea Labender.

F. B. Radice craffa, rubente, guftu adftringente, & in capita quadam dividi nititur. Felia inde oriuntur Lapathi minora, laviora, politioraque, minus atra, fed hilari virore tincta: inter hæc eaules furgunt pedales, tenues, nudi, multis ramis late diductis patuli, per quos ordine confcendunt flores denfi, in unam ferè partem vergentes, ex albo cœrulei, parvi, monopetali in quinque lacinias totidem petala imitantes divifi, calyculis rubentibus.

Singulis flosculis fingula succedunt semina nuda, quibus calyx pro vasculo est, oblonga, rufes-

In falsis palustribus inque clivis maritimis frequentissimum est.

Alteram speciem à Lobelio inventam in agris Colcestrensibus prope mare memorant Clusius & Parkinfonus. Gerardus quoque Limonium minus à se observatum scribit in clivis maritimis insulæ Thanet propè Margate. Nos unam duntaxat Limonii speciem in Anglia sponte provenientem haetenus obtervavinius, qua tamen magnitudine infigniter variat ratione loci in quo oritur: major feilicet qua in paluftribus fallis, minor est qua in clivis & rupium fishurs.

Semen Limonii, ut & herba ipfa, aftringit, proinde darrhææ, dyfenteriæ, hæmorrhægæ & ni- viren mio mensium fluxui medetur, ut Veteres prodiderunt, & Neoterici etiam consentium.

2. Limonium parvum Narbonense Oleæ folium Lob. minus maritimum Oleæ folio C.B. parvum Ger. Narbonense parvum Park.

Facie convenit cum Limonio majore, verum caules humiliores; flosculi non ità cœrulei in album magis inclinant, copioli. Radin eadem, dura, rubra, adstringens: folia per terram sparsa, satis crassa, interdum tamen exigua, per extremum rotunda.

Inter salebrosa litora & rupes montis Ceti, & alibi Norbonæ & Gallo-provinciæ saxosa oriri fre- Leent.

quentem scribit Lobelius.

Nos in litoribus propè Monspelium duas invenimus Limonii minoris species : alteram minorem Ao ii atcoriosi proje: Monipleatum quas invermitis Linfonti minoris ipe-tes: atectati nimoreth & humiliorem cauticulis palmaribus, in plures ranulos divilis, floribus minoribus, copolitoribus, al-bentibus, è calyculis minoribus canefecentibus: alteram majorem, floribus majoribus, masses ceru-telis, nec ità confertis & coppolis ii futumis caulibus, è calyculis majoribus, rubentibus, talus flores magnitudine, colore, crescendi modo, & calycum colore propius accedunt ad Limonium vulgare quam illius. Hanc speciem esse putamus quam C. Bauhinus in Prodromo describit sab titulo Limonii maritimi minoris foliolis cordatis illam, cujus fynonyma & delcriptionem hoc in loco è J. Baubmi Hiftoria dedimus.

3. Limonium maritimum minus foliolis cordatis C.B. J.B. minus foliis cordatis Park.

C. B. prod.

Ad radicem crassam, lignosam, rufescentem, parumque fibrosam folia plurima, densa, carnosa; lavia, subrotunda, per terram instar cespitis sparguntur, in quibusdam plantis obtusa nulloque mucrone pradita; in aliis in summo simum habentia, & cordis formam referentia: inter qua cauliculis plures, inæquales, trium, quatuor etiam sex unciarum, teretes, nudi prodeunt, in plurunos breves & recurvos ramulos diviti, floseusis frequentibus, parvis, pallide rubentibus onusti. In litore maritimo circa Massiliam & Livornum reperitur.

Lecus.

4. Limonium parvum Bellidis minoris folio Bauh. pin. pamilum Clus.

Multis exiguis foliolis, Bellidis minoris panè foliorum inftar à fumma radice prodeuntibus præditum est, inter que cauliculi prodeunt frequentes, elegantibusque flosculis onusti. Ejus radix Betæ radici fimilis erat, minor tamen & fubrubra.

Circa

Lc.us.

Focus.

Locus

Lecus.

Locus.

397

Circa Valentiam Hispania: observavit Clusius: D. Magnel in maritimis versus Perault & Maga-

* 5. Limonium minus annuum bullatis foliis, vel echioides Botan. Monfo.

Magnol.

Maggod.

Folia multò quàm in Bellide minora producit, pluimis extuberantiis exafperata, fibbus rubra

Cauliculum habet palmarem, in quo flores quinque foliis retuits conflantes miunt, pallide parpuret,

cum linea in medio intenfitis purpurea. Radix parva, que fingulis annis peric. Ortur in maritims montis Ceti, & in locis ficcis ultra pontem Salenove ad dexteram.

6. Limonium lignosum gallas ferens Bocconi.

Becc.

Be fubinde craffior atque prolixior: ab hac cauliculi plures, in multiplices alas diffributio, huini fler-Indunde crainfor acque pronasor; ao na camican punes, in muniques ano uni muo, muni ter-nuntur, Polygoni maris modo, circa quos folio Olea vel Halimi vulgaris mulla conficientur, tachi afpera: quandoque unà cum cauliculis (fupra quàn; cuiquam credibile eft) numerosi gallarum feu aipera: quandoque una cum canicatti (iupra quani cuiquam crectione ett.) numerosa galiarum feu portis nodulorum feu tuberum provenientium copia onulta Ramorum para fuperior. Ex iidem gallis nodulifive, arque ex ipfius plante folis fapeniumero procreamur & protruduntur oblonga foliola furcata, versis extremum unques avium referentia, ac furfum crecta: quorum è finu aleratum extent fores Plumbaginis aut Syringa corulea florum formâ: Galla autem interdum querante de la companio del la companio de companio del companio de la companio del companio

Agrigenti locis incultis magna fœcunditate luxuriat.

Ad promont. Pachynum in loco Brazzetto dicto absque gallis invenitur: nec mirum, cum Gallæ Au promont. Pacnynum in 1000 Brazzetto dicto ablque gallis invenitur: nec mirum, còm Galla-ba nibil alud fin quòm excefecnia è puntituri infectiorum orie, su fin tovoum & fatuum matrices & nutricula: Prainde specifica disferentia nota non suns, sed poitus signa quadam accidentalia & ex-terna, còm unum aliquos insetti genu nature instintiu, unam aliquam herba speciem compangit, qua ex-viro)o contacta aut bumore immise apta est in bususmodu excrescentiam insumescere & ovo satuique com-modum hospitum & nutrimentum prabere.

* 7. Limonium Siculum folio cordato Bocconi.

Bocc.

Radice constat pollicaris crassitiei non fine fibris: Foliis humi jacentibus longis ab angustiis in latindinem paullatim fefe laxantibus, que per extremum cordis figuram efficient, modo quo pin-gitur. Caula brevior est: flores corrulei & foren quale in exteris. Idem effet cum eo quod à Bauhino describitur in Prodromo, nisi obstaret foliorum longitudo.

que in nostro notatu digna est.

Propè Panormum & Augustam inveni copiosum.

* 8. Limonium marinum fruticosum birsutum Bocconi.

Densa ramorum digitalis crassitiei congerie fruticat, oblongis, cordatis hirsutssque foliolis, crassis euam, ac instar Sedi cujuldam in orbem compositis, ramorum cacumen occupantibus: è quorum centro Cauliculus interdum exit cum flore & semine, uncialis vel biuncialis, aliquando longior. In Infula D. Margaritæ & fcopulis faxilve ad oram maritimam Gallo-provinciæ fitis plurimum

Locus.

An hoc à Limonio maritimo minimo C. B. specie omnino differat, merito quis dubitat. Bocconus diversum facit.

Limonium maritimum minimum C. B. minimum Park.

Tota planta uncias quatuor vix excedit; nam ad Radiculam oblongam, rufescentem, in summo divisam foliola minima subrotunda, crassa, Sedi instar compacta, inter quæ Cauliculi unciales pauculos flosculos pallide rubentes vel subcœruleos suffinentes exsurgunt.

Hoc in infula quadam non longe Massilia provenit.

* 9. Limonium reticulatum supinum Bocconi.

Foliss oblongis parvis Monspeliensi non multum absimile est; sed essus cauliculorum veluti pubă longè elegantius. Pedales illi funt & longiores Cauliculi, în ramulos plurimos divifi, qui geniculatim angulofi detentint, atque intre & kinde flecturur. & fele invicem fecant, ut incrementi progreffit, multiplici atque numerofa in femeripfos implicatione, vifenda novitate reticuli fpeciem

Hujus Limonii satis ferax Melita est. Idem etiam invenit D. Magnol prope pagum Perauls non longè Monipelio, in paludibus que funt propè locum dictum lon Boulidon permixtum cum Narbo-

Lib. IX. De Herbis Umbelliferis.

nenti Olex folio, Septembri menfe florentem. ritm locus excidit. Vide ipfins Itinerarium. Obfervavit etiam *D.Wbetler* alicubi in Grzcia ve-

Limonium foliis simuatis Gor, peregrinum Rauwolfti Park, peregrinum, solio Assienii C. B.

Clof. 7- 8.

Multa ad eadem radice produci: Ince planta folia, palmum aut amplius longa, binas unciss lata, crebrique profundioribus incifuris divida, uc quodammodo Alplenni folia imicarentur, fabbiritat, crefinique hervo pradica, fubaftringentis laporis, humi in orbem fufa; inner que excrefeebant caffinique hervo pradica, fubaftringentis alorgores, fatique alejar, irribus membanis crifips fecandum longum lagitaraum pennatas ales imitantibus donadi, adeò ut angulofi videamum, per insecundàm longum lagittarum pennatas alas imitantibus donati, adeò ut angulofi videantur, per in-tervalla alternatim, tribus, angulis triangulisque selait, tres uncias plus minis longis acuminatis, Graminis eyperoidis aquatici folis imilitios. & iti squidem rudibus echam & alpris cincti : define-bant autem illi in multos ramulos similiter alaros, sinfinentes frequentia capitella, e quorum ingu-lis simul conjuncti emergebant terni, quaterni, interdum quina ut seni septiali, concavi, uni-co folio membranacco constantes, tanquam parvi calvess, per oras strata & ministra, coloris con-lleti dilutoris, sed immarcescibilis, è quorum umbilico in nonnullis exilientem conspiciebam alium accidente alius efficientem quinque foliolis profus prioris constantes. Se aliuse cardida se

mlei dilutioris, fed immarcefeibilis, è quorum umbilico in nonnullis extilentem confpiciebam alium floculum altuis affurgentem quirque foliolis profus niveis conflantem, & aliquot candida flamina continentem. J. Bauthiuss paulo aliere deleribie flores bote modo; a conflantem particulare deleribie flores bote modo; Extremis ramulorum harent numerofi, congedit flores, Echii florum modo nonnihil recurvi, coloris cyanel, quorum fingulu mico folio conflant crifipo, parvo, patulo ore cedum fpectantes plurimum, Scabolok Hilpanica florum fingularibus floculis pares, nee zi diffituili figurd. Calyculi cantiducida foris, pluribus contexti (genentis, lanugime agranicala horrent.

Adix in planta Clufto deferipta oblonga erat & cardisperundula horrent.

Sens, & cars, beveibus, temubidique fibris pradita, fulco cortice tecta, muss rubra. Perennem effe consectabane Cluffus, nobis autem carro conflicti. cum is Sicilia effense.

feens, & tans, brevibus, tenuibúfque fibris pradita, fufeo cortice testa, intus rubra. Perennem effe conjectabatur Clufius; nobis autem certo conflicit, cum in Sicilia effemus.

In Sicilia ad mare varis in locis oritur. Nos in infuli ad promonotium Pachynum, & ad pro-Leun, monotoidum Cercibé dictum non longe à Caffello Pueallu obfervavimus, utrobique copiosè. In Malacenti Bartice portu obfervavi Augenius Clufius; circa Gades Boelius.

Non est hace portu obfervavi Augenius Clufius; circa Gades Boelius.

Non est hace planta vera & genuina Limonii species, sed quia ab omnibus qui de ea seripsemun Botanicis bur erfertur; is itulpiungendam duximus. Deferipto imperse 4a, omistis seminum numero, figura, conceptaculis nosincertos relinquar duma Classem proprie perinear.

In planta in Sicilia collecta quant ficcam affervat D. Phil Stippon, stors dens: stipati erant, ad modum fora storm compositionum, singuli autem monocatili. carunamias unitari, margines pure.

modum ferè florum compositorum, singuli autem monopetali, campanulas imitati, margine intemodum tere norum compontorum, inigini autem monopetan, campanuias imitan, margine inte-gro & minime diffecto, crifipo tamen nullis calycibus tecti: verum eorum tubi fabiliantia erant fo-lidioris: & durioris coloris battici aut leucophari obfcurioris in ficco, & in fe continebant vel feminis

Duo praterea Limonii genera qua Africana vocat, à Guilielmo Boelio accepta describit & depin-Dies prateitest Linionit genera qua: Attreana vocat, a Guineimo Boeno accepta deferibit & depin-git Parkinfonus: Primum humilius erat, vix palmum altum, caule adinttar Rauwolfiam alato; folia, non ut in illo oblongis, aut dentatis, fed fubrotundis & ad margines nonnihil finuatis seu un-

Secundum elatius, cubitali propernodum altitudine caulibus pariter alatis, ramofis, ramulis lentis & lignofis; foliis prioris fimilibus, ut & flosculis: ut pracipua differentia fit in magnitudine.

* 11. Limonium flosculis elegantissimis Francisci de Honuphriis.

Honuphr.

Homphy.

Multa à radate pollicaris craffitudinis folia producit, oblonga, viridia, lavia, crifpa, in acutum
Amilta à radate pollicaris craffitudinis folia producit, oblonga, viridia, lavia, crifpa, in acutum
apicem definentia, humi procumbentia alia, alia verò furretta, ex adverfo nafcentia; è quorum
fune audie excunt pedales, ramofi, rotundi, firmiores quaim in ceteris Limoniis aliquando aliati,
terni aut quaterni circa imum expandi, tubi forum elegantifilmorum copio infidet, qui feorfin animacoloresti undaries. Limonii flores amulantum praiores tampa 8 candidatores, uniques fisiolis scripti. earn an quaern circa muni expanis, un porm eiescummorum expa innoer, qui reorim anim-adverfi vulgars Limonii flores amulantur, majores tamen & candidores, quinque foioloi sa cumi-natis confiantes, è calycibus brevibus foliolis, viridibus, acutifimis & voluti limolis compolitis prodeuntes, comam argenteam & veluti gemmis onustam constituentes; & ex hinc pulchatudinis speciose. Torus planta sapor amarulculus & salfus. Semen nobis ignotum (quia minime hacto-

CAP. VI.

De Mirabili Peruviana.

Lanta eft exotica, ex America in Europam illata, à mira colorum in ejuddem plante floribus varietate dicta. Ejus note firnt ramuli non bint ex adverto e foliorum finabus egreffi, (cd. finguli alternatim ex hac & illa parte, flores ipeciofi, caduci, variorum non raro in cadem planta colorum.

398

1. Minabilia Peruziana Ger, Park, Hachal Indi stve Admirabilis Peruana Clus. Solanum Mexicanum store magno C. B. Jasininum Mexicanum store Flos Mexicanus multis C. B. The Marbel of the Woold.

Radice nititur craffa, Mandragora fimile, cubitalem longitudinem sape excedente, paucis fibris conati, circulos Mechoace inflar, fi transversa secetur, oftentante, foris nigrâ, intus albâ, satomat Change and Activated to the Activate and Activate a mmorent, regolam dennit. Camer promit cuoratem au otcuoratem, vei etam interdum amphoeun, polica i cufficialne, i fucultantum frimum, ex viridi flavelcontem, frequenter, uti Balkanna temina caules, geniculatum, & in multos ramos, coldenque fimiliter nodofos divifum, qui ex pils prodeunt non bini urinque ex adverto oppofiti, qui a liis caulbus foliis bijugsi cinchs, fieri folet) fed fingulares, duntaxat, idque alternatim, ità ut qui ordune funt impares gis cincits nen loice) lea iniguates, duncasat, tique atternation, ha it et qui ordine auto impares [primus feu inthius, tertius, quintus, leptimus &c.] in eandem flipitis partem fpedent; & tra-fus qui oxdune pares [fecundus, quintus, fexus, &c.] in contrariam. Folia in fingulorium ra-moruum nodis bina, alverfis pediculis femper nafeentia, Siliqualtri folis panè fimilia, viridia, fatis carnola, fucculenca, circa pediculum ampla, extremo mucronata, qua trita Siliqua-fri gravem odorem, guftata verò ingratum faporem, & tandem illius vel foliorum Tabaci etiam acrimoniam propemodum referunt. Flores in extremorum ramulorum alis finguli, longi, etam actinioniam propensionali reteault. Frame in exteriorium lantinolum dis inigati, obigi, concavi, in quinque finus antequam aperantur complicati, explicati verò Tabaci fiorbius non valdé diffimiles, non tamen in mucronatos angulos ut illi defidentes, fed in obtufos. Convolvuli forum inflari, Tabaci florisus etam ampliores, elegantifimi interdum purpura five Kermefino colore nitentes, nonnunquam lateritii, aliquando flavi aut pallentes, interdum profusi albi, vel exalibidi duntaxata, nonnunquam oblofete rubentes aut Havelcentes, jaepfilime binis coloribas fiexalisti duntaxat, nonninquam onsonete rubentes aut naveitentes, napininie binis coisonosi ir-mul elucefecindissi mulifariam virgati, aut maculati, aut variegati; odoris fatis fluviis & Nar-ciffinum quidipiam referentis, fex oblongis flaminulis, filifoque paulo longiore è medio flore emergentisus. Valdè autem caduci funt hi flores; nam cum noctu explicari incipiant, postridie flub horam octavani antemeridianam (per aftus pratierium) felje contrahere incipiunt florum Convolvuli modo, at temperatiore aura integro nonnunquam die expansi permanent, & sub noctem duntaxat contrahuntur, fingulis tamen diebus alii recentes aperiuntur, qui fi integri quonoctem duntaxar contrahuntur, Ingulis tamen diebus alui recentes aperiuntur, qui i integri quotidie decerpantur & tiner chartas reponantur (di un integri conferantur, ididem quidem colorbus conflare deprehendentur, at corundem fitu & mixtione inter fe variare. Disuffime virer, & à Julio menfe al Octobrem (que (nit pruna intervennant) numerosi florum fobole luxuriare folet. Calyculi flores amplectentes in quinque mucronaras lacinias funt divifi, vindes & quali membranace; in quibus unicum fomes multi membrana five pericarpio conclusium mucrone, cui flos infedit, obtufo, infima verò, qua cauli adbana five pericarpio conclusium mucrone, cui flos infedit, obtufo, infima verò, qua cauli adharret, parte tanquam exigua corona ornatum, pentagonum ferè, bacca myrti propè magni-tudine, initio viride, maturitate fulcum, & quibuldam veluti tuberculis obfitum, vel levisfima commotione decidens, nucleúmque continens album, qui tritus in candidiffimam, & amyli inftar niveam friabilemque pulverem resolvitur.

Radix vivax eft, verum in nostris regionibus, fi in terra relinquatur, brumali frigore & humore corrumpitur. Affervari potest vel arena obruta, vel charta emporetica involuta, & in loco ficco non numis calido repolita. Sed exigui momenti (inquit Clufius) est compendium illud conservandarum hyeme radicum, nam novo vere terræ committæ forfitan flores proferent quindecim diebus antequam illæ plantæ quæ femine terræ codem tempore credito funt natæ.

Planta ex semine cui rubri flores infident orta, nullos alios flores dant quam rubros : idem evenit in semine aliorum colorum floribus succedente sato. Planta enim inde enata nullos producunt flores diversorum colorum. Quocirca si flores variegatos desideras, oportet ut semina, quibus flores variegati infident serenda eligas.

Nullus dum hujus plantæ in medicina usus est. Ejus quæ vario est slore radicis duas drachmas intus fumptas egregiè aquas educere ad Clufium feripfit Cortufus.

Ex farina panis conficitur. Radix tuberofa comeditur. D. Palmer.

2. Admirabilis Peruvianæ rubræ aliud genus Clus.

Que hujus generis planta Clusio enata sunt superiore genere longè ampliores erant & latissimè ramos fingregores. Folia in hoc genere magis atra, magilque filendentia, altera parte magis prominula, & inferius fiuum exortum in nervo habentia. Flores oblongiores, tenuiores, externa etiam parte minus ampli: Semen brevius & craffius; Radix etiam brevior & craffior altera. Magis serotina est reliquis, & nifi Solem valde apricum habeat vix ad frugem pervenit in frigi-

dioribus regionibus.

Vires.

Cis.

Illud mirum in omnibus his plantis & observatione dignum, quòd cùm tabescere incipiunt, pri-mum folia, deinde integri ramorum articuli fimul decidant, & circa nudos jam remanentes nodos candida quadam efflorescentia interdum adnascatur, qua temporis successu concreta salis gustum referat. Cluf.

3. Solanum Mexiceanum Fasminum Indicum dictum flore minore. C. B. Prod. Solanum Mexicanum parvo flore five Mirabilis Peruviana minor. Park.

De Herbis Umbelliferis.

C. B. Prod.

Lib. IX.

Hæe à vulgari in hortis culta potiffimum magnitudine differt, omnibus plantæ partibus minoribus, & folis rotundioribus existentibus. Totus flos unam quintam partem majoris non assequitur, ità ut huius quini flores majoris unum in circumferentia non aquent. Stamina & ftylus longius extra florem producuntur. Semen quadruplo minus eft.

* 4. Arzovael seu Mirabilis Mexicana Hernandez.

Folia fert hirfuta & mollia, & figuram cordis, quanquam longiora funt, amulantia: caules numerofos, geniculis rubris interstinctos: flores extra rubros, intra verò candentes, palmum longos, calicum prolixiorum formâ, ac radices fibris similes. Saporem & odorem Anisi præfert, non sine quadam acrimonia.

Hac planta omnibus fuis partibus in tantum differt ab Admirabili Peruviana, ut non tantum fipe. Tempat.

cie, sed eriam genere ab eadem differre videatur.

CAP. VII.

Linaria adulterina Ger. emac. montana flosculis albicantibus C. B. Linaria similis J. B. Pseudo-linaria montana alba Park. Anonymos Lini folio Cluf. Baffard Coad ffar.

Claf.

Bales habet ramulas, duros, ex viridi pallescentes, & in his multa folia, temere sparfa, nulfoque ordune dispostea, dura, angusta, longiuscula, Lini foliorum amula, ejustoem cum ramuis coloris, qualis in Ruta montana clucer, h. e. ex viridi pallescentis, gustu nonnihi acido primitim, deinde amaricante. Extremi cauliculi in multos ramulos five pediculos dividuntur, qui sisse della contra cont dullam albam continentia. Radix candicans, multifida, perennis & vivax, annuatim novos ramu-los, five virgulas producens, nonnunguam etiam ferpens Linaria: repentis inflar.

s, nue virguas producens, nomanquam edam orpens Linda reporte anna rep sè nascitur. Clas.

CAP. VIII.

Passerina Tragi J.B. Passerina altera Ger, Lithospermum Linavia folio C. B. Lithospermum Germani-eum, Passerina Tragi Park. Linavia altera bossyodes montana Col.

Ingue Pafkrinar huic plantæ nomen fecere føliola acuminata, aviculæ jam dictæ linguam imitami t Col. angulta & parva, Lini æmula, fed minora] alternarim pofita, rarius adverfa, emit dodrantali, interdum criam pedali & altori, recto, tereit, johdo, lævi, virenti, fæpe fimplici, interdum ramofe & alis undique divifo fine pediculæ adnata, fapore vifcido prædita. Cantina de la collega de la coll impines, intercuant rationo es ans unaque currior une pouteuris aurata, importor incomplication de la lista radice ad alas utique plerunque muitis ett, folius facile definentibus, acque exortis fiu figna relinquentibus, ut in Tuthymalo. Summas alas ab into ad fummum utique fruitibus fingulis, binis, aut plurimum ternis, pyriformibus, parvis, Lithospermi seminibus multo minoribus refertas habet: in quibus forum rudimenta infunt lutea; nam flores non femper observari possunt aperti, qui pusilli funt, calathifei formà, ex herbaceo flavescentes, oris in quatuor lacinias divisis. Radix bifurcata, can a describe to the control of the

In arvis demessa segere circa Basileam, Genevam, Monspelium, &c. frequentem observavimus. Locus,

CAP. IX.

De Azrimonia (eu Eupatorio Gracorum.

Grimoniam cum Lexicographis dictam putamus hanc plantam quia in agris abundat, potius quim, ut nonnullis placere video, ab Appeniens quia modetur me appenen five Appenien, i. e. vitio oculorum.

Mm 2

Lib. IX. De Herbis Umbelliferis.

401

Eupatorium Gracis dicitur ab Eupatore. Plin. l. 25. c. 6. Eupatoria regiam auctoritatem habet. Sunt qui velint nomen ab inventore Mithridate cognomento Eupatore habere. Hepatorium etiam

dicitur ab Hepate, cui medetur.

Floribus hexaphyllis fumnis feminibus innafcentibus, feminibus ipsis lappaceis deorsum nutantitantosa ressantinto normos terminos minaterioros, renumos quis appacers decriant intenti-tos, folis primatis à reliquis heliquis fections facile diffringuiar: ad quan (tu verum fateamur) pro-prie non periner, quoniam cius lappa feu echini vafeula feminalia fint, duobus plurimum intus pue une perme, quoman que sepa ca cemin ancia ceramina mis, acces permen antis nucleis feu feminibus latentibus, non feminia nuda. Verâm quoniam integri plenunque decidum ceminium more, nec unquam fronte aperiantur, & à Botanicorum vulgo pro feminibus habentur hue cam impræfentiarum retulimus.

A. I. Agrimonia Ger. xulgaris Park. Agrim. seu Eupatorium J. B. Eupatorium Veterum seve Agri-

Galen utplurimum erigit fingularem, cubirum & sesquicubirum [interdum duos trésve cubiros] alum, teretem, hirlitum, medullá faretum, folin per intervalla cinétum alternațim positis, palmo longioribus, ex quattior ferè foliolis utrinque pinnatim fitis, circumquaque dentibus majufculis fernongonius, ex quanto i est tonno attanque paranta nos, et cumquaque contous najuccius ter-rats, venolis, brevi & vix conficicua lanugine hirfuis; extremo impari, multis minoribus interje-tis, compolita, lapore fubacri cum quadam addirictione. Flore fuaveolentes, longa ferie alternactis, compolita, tapore lubacri cum quaciam actirictione. Fiore inaveolentes, ionga ierie airerna-tim (capo medio adnafcuntur, arque etiam fummis ramulis, velut in fpicas digeffi, crocci, pentape-tali, fummis lappulis infidentes. Marcefeentibus floribus lappulæ deorium reflectuntur, & fingulæ geminium nucleum continent. Ad bafin uniufcujufque folii binæ appendices velut auriculæ caulem

geminum nucleum continent. Ad balin unutcujutque loli bina appendices veht auriculæ caulem amplechuntur. Radix in nigrum vergit, craffa, fapore aftringente donata. In fatorum & viarum marginibus, & circa fepes inque pafcus paffim provenit. Æftate floret. Hepatica nobilifima imprimis etl (unde & Hepatorium dictur) vulnerariáque: ideóque ufu creberrimo venit in morbis ab Hepatis imbocilitate ortis, su dínnt hydrops, cachexia, icterus. In ufu ciam etl in catarrhis, tuffi, menifotíque retents. Extrinscois adhibetur sepifime in balneis

Autore Rondeletio Agrimonia cum aceto forti emplaftri modo impolita verrucas tollit, forte a-

Pulvis Agrimoniæ ficcatus, & in vehiculo idoneo quocunque exhibitus à Riverio Prax. & Observ. plurimum commendatur in micu involuntario nec fine ratione; adfiringit enim fatis validé. D.Hulfe. Carfalpinus Agrimoniam vulgarem Eupatorium Graccorum non effe contendit. Eupatorium enim

станарния денношани чидатели дарагоним сисхотим пол еще contenau. Eupatorium enum eff ex herbis aromaticis; at Agrimonia plantam totam neque faporem ullum, neque odorem of tendere præterquam ficcitatem in ore. At Maio menfe (referente Trago) radix dum adhuc tenera eff odoratifima deprehenditur. C. Hofmannas odoratifimam invenit æftate media. Variat ergo (ut verifimile eff) pro ratione loci.

Singulare est & certum experimentum Joannis Frengii inflammationes testium abigi, fi Agrimonia in aceto vel vino cocta calidè cataplasmatis forma scroto applicetur; recipi quoque eam in

potiones vulnerarias felici fuccessu lippis & tonsoribus notum est. Sim. Paullus.

Quin & decoctis que lue Venerea laborantibus imperantur utiliter remiscetur: nonnulli etiam fo-

cum ex uecosos que me venecea tambantus miperantu unite reinnectu; nontum cuan te-tus formà tophis applicant ad mitigandos nocturnos dolores artuum. Hom. Aquam ex ea defililatam commendant ad oris ulcera; eandem Pet. Bembus efficaciffmam contra calculum expertus est. Idem.

Inter specifica adversus maniam habetur Agrimoniain aqua fontana decocta. Dolarus Lib. 1. C. 5.

2. Agrimonia odorata Park. Cam. Eupatorium odoratum C.B. Eupat. alterum odoratum & aromaticum Col.

Agrimoniæ vulgari adeò fimilis eft, ut vix una ab altera nifi naribus admota dignofcatur. Cùm Agginomae vingant auco iminis ett, in viz unta an aucu ai manus autinou aggiotatur.

aucm vulgaris inodora & ingrata ett, kue adeò odorata ett & aromatica, ut ab illa diverlim quitque, nifi flore & fructu eadem effet, judicaret. Verium fi recte expendatur effigies planta, munor
parum eft & rotundiore lobo, fed vix differente, colore verò pallicitor, catru viscolo 80 coloris fra
grantia nobilior, & fapore aromatico jucundiffimo adfiringente. Radice ex nigro rubente fibrofa: reliquis verò candem dicas. Æftate & Autumno etiam invenitur perfecta.

Planta sequens Agrimoniæ propriè dictæ species non est, cum fructum lappaceum non producat : nec fatis scio an ad hanc Sectionem pertineat nécne.

3. Agrimonia similis C. B. Agrimonoides Park. Col. Pimpinella folio Agrimonia nonnullis.

Hujus radix parva est, fibrosa, lignosa & rubescens. Folia habet terra proxima longis, hirsutis dodrantalibus, rubescentibus petiolis harentia, Fragaria, sed nigriora & plura, Agrimonia modo dispolita feprem, inter que alia magis parva interfunt, utin Agmonia etam oblevatari, hifitata, mol-lia, per ambitum ferrata, dentibus Agrimonia minutioribus & acutioribus, verum folia roundiora funt. Caudes producit plures, veluti fupinos, hiríatos, rubentes, alis tribus vel quattor divifos; in quibis foli amnora harenz, passiona repaires intendes cutosinos, and tituda co quanto quibis foli amnora harenz, passiona aque rotundiora, auriculas habentia circa caulom, ut in congenerabis: in quorum fummo tres aut quattuor fimul infunt utriculi hirfuti, cytinorum formă, parvis, multis incifuris per oras fimbriati, luteum habentes florem parvum Agrimonia, quem in aliquibus locis vix exerit, fed intus post illum fructum concipit : quo decilo fructus productrur, oblongus,

rotundus, Tritici grano æqualis, Lagenariæ cucurbiæ modo binis ferè tuberibus formatus; & perfe. &us ex se decidit, hiantem utriculum relinquens. Sapore est abstergente, siccante, & amaro. dorata etiam est, media inter suaveolentem & vulgarem Agrimoniam.

Aprili mense floret & Maio perficitur, locis incultis inter vepres & frutices ad Matesii radices Tempus & Septentrionem respicientibus, & etiam Æquicolorum montibus.

CAP. X.

A. Circaa Lutetiana Ger. Lob. Lutetiana major Park, Solanifolia Circaa diela major C. B. Ocymaftrum verrucarium I. B. Enthanters Dight-fhabe.

Adix alba, crebris intercepta geniculis obliquè sub terra reptat, fibris subinde demissis. Cau-Adix atoa, cicents intercepta genicuis contique nu certa repart, nots nuonuse cuminis. cara-les pedales aux cubitales, erecti, tenues, medulla farchi, vix culimum craffi, terretes, brevi lanugine hirfuti, non ramoli. Folia ex adverto bina, pediculis femuncialibus aut digitali-bus infident, lata bafi, mucrone acuto, rarts circa margines denticulis. Summi caudes in fipicas fieons intenent, to a both, interiorie action, and the first integrity and interiories. Stimmin causes in tipicas fie-rum longas exemunt, floribus arails dispositions, albis, parsys, binis petalis bifidis contlantations, cum duo-bus flaminibus & flylo. Calix partier bifolius. Singuils floribus fingula fuccedunt femine lappula-ta, deorfum refebra. Florum pedicult tenues, breves, nulla ad exercum fuum appoint habentess for

In umbrofis humidis, ínque fylvis & ad fepes non rarò provenit.

Plante huic natura florem bifolium dedit, & quidem foli ex omnibus que in Anglia foonte proveniunt, nobis faltem observatis. Fab. Columna duas praterea meminit dipetalas, nimirum Hypecoon legitimum Clusis, seu Cuminum siliquosum Matth. cui tamen Clusius storem hexaphyllum tribuit. on regremmen capta, peu cummum integroum reatire, cui camen Cuspus frorem hexaphyllum tribus, petalis duolos reliquis multi majoribus. Ego quamvis plantam ipfami ntranfimarins viderim, non tamen florem adeo curiosè infipexi se oblevavi; se Allines facis nevam plantam à se in Phytobasano descriptam. Quicquid str, fire bifolio und cum frust nechase planta hec ab aliis omnibus hactenus descriptis abunde distingutur; ut prolixà descriptione ei non sit opus.

Circaa Lutetiana minor Park. Solanifolia Circaa Alpina C.B.

CAP. XI.

De Pimpinella sanguisorba.

Impinella recens vocabulum est (ut & Bipinella) à foliorum binis ordinibus pennatim seu plumatim, digeftis fumptum, vel à forma ancipitis fecuris five Bipennis. Sanguiforba dicitur Hujus notes generice funt folia pinnata, spice crassiones è seminibus densè stipatis; semina tetra-gona, quibus stolculi insident. quòd fanguineos fluxus fiftat & forbeat.

Pimpinella vulgaris five minor Park, bortenfis Ger. 7, five fanguiforba minor hirfuta, & 8, five minor levis C. B. Sanguiforba minor J. B. Buttnet.

J. B. Radice longà fuscà, cum amarore aliquo adfiringente, tenui, ex pluribus in unum coeuntibus composita niutur: ex qua coales attolluntur pedales & cubitales, spaducei, angulosi (& ramosi ;) in quibus capitula glomerata pluribus sossensi sonfertim congestis, quorum singuli ubi quaterna fona quous segume gomiciata puntos pojemi coniciani congetts, quorum migui ubi quaterna fo-liola, extra prupurafeentia, intus virelecinia explicaverint, i famina numerola oftenarat nunc lutea, nunc purpurantia, breviora aliàs, aliàs mufcofo barbitio unciali circiter dependentia. Singuli autern floculi tingulis feminima nudis, brevibus, quadrangulis, per maturitaren cineres inifietan. Folia ab una radice numerofa, Melonis odore faporeque cum aditrictione, è plunbus foliolis pinnatim ad pediculum seu costam tenuem, rubescentem, hirsutam adnexis, exiguis, subrotundis, circumquaque profunde ferratis, supina parte atro-virentibus, prona glaucis composita. In montosis pratis & pascuis præsertim solo cretaceo frequens invenitur.

Hijus radio adnactiviti gubukdam in loss granum rubum, quo utunut tinctores ad colorem Carmefinum, unde funt qui pro cocco habent, & Coccum radicum appellant, monentibus Lacuna &

Quæ de hujus viribus traduntur ad duo capita reduci possunt. 1. Quòd sit cardiaca & alexipharmaca. Hinc virens vino injustur ad cor exhilarandum, eíque gratiam conciliat communicato fapore & odore aromatico, Melonis anulo: prafervat etiam à peste & morbis contagiosis. 2. Quòd fit aftringens. Hinc usus ejus in profluvio mensium eximius, in fluxu alvi, hamorrhagia quacuncunque, in vulneribus & ulceribus ticcandis, glutinandis & fanandis.

D. Bowle pulverem herbæ aut radicis exiccatæ cum faccharo rofato exhibere folitus erat in hæmorrhagia narium, sputo sanguinis aut tabe pulmonum. Idem inspersus [sine saccharo] ulcera can-

crosa compescit ne latius serpant.

M m 2

In

I ecus.

Lezus.

HISTORIA PLANTARUM.

In mictu sanguinis laudat conservam superbibită aquâ Solenander 3. Consil. 27. Idem non repudiârit radicem conditam, Saccharóve obductam.

An herba aftringens utilis effe possit in arena & calculo, ut nonnulli volunt, Lectori consideran-

An herba attringers utils ene point in arena ce cateuro, ut nominari socion ominetari dum proponimus; item an lieni indurato, an Afeiti incipienti conducat.

Henrici II. Galliarum Regis venator bona fide afleveravit Pimpinellam ad pracavendam hydrophobiam tantam vim obtinere, ut quicunque cam aliquot diluculis, vel in acetariis, vel alio quovis modo preparatam comederit, nihil inde incommodi fentire possit. Palmar. de morsu canis

Panchovius refert Regem Chabam, finito quodam prælio 15000 vulneratos ufu Pimpinellæ re-

2. Pimpinella filvosfris Ger. major vulgaris Park. sanguisorba major C.B. Sanguisorba major store spa-dicco J. B. Ogent Burnet.

Radix huic crassa, obliquè acta, cum amarore aliquo astringens. Folia plus quam duplo majora funt quam Pimpinellæ minoris, novena aut undena ad unam costam adnexa, Betonicæ foliorum amula, profunde lerrata, glabra, odore & fapore eodem cum minore, alternatim caulibus adnata.

Caules teretes, tonues, laves, bicubitales & alriores, intus concavi, firnati. Flores in fpicas breves, contes (cicio), tenues, leves, neumanos os antores, intus concava, tenat. L'aves in fixes preves, habitaires feu capitula oblonga glomerati, figalicai, terapetali, finguli fingulis infidences feminibus oblongis, quadratis. Florum fixes caules terminant, nec ullum eis fupponitur folium.

In paluftribus & pratis humidis & lutofis nascitur.

• 3. Pimpinella sanguisorba inodora C. B. prod. minor inodora Park.

A fanguiforba minore vulgata differt foliis & odore. Nam in hac folia longiora funt quæ in illa magis rotunda: in hac inodora quæ in illa odora.

Hispaniæ indigena eft.

4. Pimpinella maxima Canadensis Cornuti max. Americana Park. Breat American Butnet. P. Sanguisorba bortensis maxima Ger. emac.

Radin vasta & carnosioribus fibris diducta caulem facit vere desinente procerum, rotundum & Radix valta & carnotionbus hbris diducta cautem facit vere definente procerum, rotundum & articulatum geniculis, à quibus egerminant ramuli plures, ex intervallis folisi donati, Pimpinella nofitra majoris effigie & coloro fimiles. Caluculorum apices non in globum aut in glandem abeunt, fed mille flofculis in longiorem finem compositis faltigiantur. Flores alternis vicious hiant, aperunnur inferiores primi, luperiores potiremi: finguli quaturo foliolis crucis modo adversis inter se confant, & vasículo adnectuntur subrotundo, quantor finibus fulcato, veluri plicari aut contracti marfupoli rotundi finus referentes. Ab hujus cavitate tres aut quatuor apices funduntur. Flor ex viridi nupion rounon mus erecentes. Ao nujus cavitate des autquatum apues inimantant. Pios ex vindi fubalbecit. Sapor, odor, color, nullatenus à vulgari noftrate differint. Hujus ell 8 alia ípecies, ad eam omnino accedems nifi quòd ípica fit brovi, glomerata, pariter tamen rubrà. Utraque folia gerit longiora & magis ferrata quàm noftras major.

5. * Pimpinella Agrimonoides. Moris. Præl.

Hujus folia primà facie Agrimoniæ foliis quam proximè accedere videntur, suntque pariter hursur & villosa, rachi seu nervo medio aliarum Pimpinellarum modo adnexa, uno extremum claudente : gratiffimum contrectata spirant odorem. Caules pedales in quorum cymis proveniunt spicae glomeratæ, seminibus striatis gratistimi odoris onustæ.

• 6. Cuminum sylvestre Park. Ger. sylv. capitulu globosis C. B. sylv. primum, valde odoratum,

J. B. Varie divaricatos ramos dodrantales, teretes habet, medullá candidá plenos: folia palmum longa, varie cuvaricatos ramos ocuranteses, teretes naper, mecuna canada pienos; 1966 palmum longa, pinnata, Pimpinella Sanguiforbe folis fimilia, foliola fingularia profunde ferrata. Extremis ramulis harent glomerata capitala, è villofis candidis penicilis, quibus femina adharent, congesta; quibus subjecta sunt radiata foliola, profundus incita & veluti spinosa. Mortsonus noster semina quious judiceza tunt raquata rotiola, protunduis incita ec venati pintola. Monitolius litere reminia plenitis deferibit hoc modo. Senina fingularia producit, non binatim junda, ut in Umbelliferia belonga, in fuperiore & tenutore parte furfuta, feu villis pappifve plurimis donata, reticulo quodam è quattor pinnatis feu plumofis carinis & lobis plurimis angulofis veluti laneis composito mirabili natura artificio circumvallata.

Dodore ad Paffinacam tenuifoliam accedit: Cuminum nec odore, nec sapore refert.

1 ocis glaroofis circa Aquas Sextias Gallo-provincia: ubertim crescere scribit. Lobelius in Adv. Foliis & capitulis ad Pimpinellam Sanguiforbam accedit, Seminibus pappofis ad Valerianam. CAP. XII. De Thalielro

Halictrum seu Thalietrum, Odrinsey no Odrinseyr. Similitudo figurarum 2 & 11 scriptura varietatem peperit. Fortè à المحمد virco, dictum est, eò quòd dum germina protrudit eleganter vireat

Ejus characteristicz sunt folia umbellatarum in modum divisa, flores staminosi, semina ut in umbelliferis striata. Nonnulla tamen species Thalictri dicti semina folliculis inclusa gestant.

Thalictrum majus, folliculis angulosis, caule lævi J. B. majus storum staminibus purpurascentibus
 C. B. montanum store purpuree Park, montanum 2, Clus.

In cubitalem vel fesquicubitalem altitudinem excrescit, ramosis, rigidis, politis lævibúsque & cavis caulibus donatum : folia Aquilegia lavia, ejuldem panè coloris, & fermè inodora, an tia cum acrimonia: flores ceu mulcaria conferta, ex radiatis flaminulis, in orbem acris Violæ nigræ purpuram referentibus, apicibus tamen obsoleto colore luteóve præditis, como whose migra purchant retertions, symbols stand to observe order theory expresses, comp dies fibrole, multiplices, tenues, externé nigricantes, interné alba, fapore non ingratze, quanticofts conflant. Semes in folliculis angulois, tenue, longum, fufcum.

In fylvofis Jura montis proje Thuiri observavimus: J. Bauhinus in monte Saleva propé Genevam la fibrentem Junio, & Julio femise maturo.

Thalictrum montanum album C. B. montanum album 1. 6 2. Cluf. montanum maius Park

Solo floris colore à præcedente differt. Duplex est (inquit C. Bauhinus) unum altius excrescit, flore candido admodum gravis odoris. Hoc est Thalictrum montanum 1. Clus. montanum majus Park. alterum flore albo etiam, paulò humilius, minùs ingrati odoris: quod Thalictrum montanum

2. Thalictrum speciosissimum glaucum semine & caule striato J. B. Thal, majus slavum staminibus luten vel glauco solio C. B. Thal, majus album Hispanicum Park, Thal, majus Hispani-

Hominis interdum proceri staturam adaquat vel etiam superat, radice slava, multas sibras à latere obliquas circumquaque spargente, sapore amaro. Caussa autem rectus, singularis, nullis alis ramise brachiaus [Parkinsono in duos tréev ramos divisis] purpuralcens, inanis, crassitudine digitali, perquam longis internodis interceptus. Folia ex articulis nascuntur, quos vagină amplectura. tan, perquant unigen menousin interceptus. Form & cartesin internation, quos vagina ampiectun-tur, Thalictri majoris ingiroris latiora, fi fingularia fipectes, colore utrinque finicerutioe vel glauco, fapore amaro & acri, odore gravi. Summum caulis fattigium in furculos alequot abir, quibus forer infident mulcofi ex meris fibrillis luteis compositi. Some tegitur tunici tenui, non angulofo fol-infident mulcofi ex meris fibrillis luteis compositi. Some tegitur tunici tenui, non angulofo fol-

3. Thalietrum Canadense Cornuti. Thalietrum Americanum Park.

In Canadenfi folo nascitur Thalietro similis bicubitalis planta, foliofior tamen florisque elegan-In Canadenti Iolo natettur Thatierro timius bicubiralis planta, foliothor tamen tiorique elegan-toris, que caulibra da radice multes frueteicis, atro-purpueis, geniculais per intervalla, quibus & chine inde plures adnafeuntur cauliculi, foliaceà quadant valvulà candicante à primario caule fepa-rati. Falia babet Aquillegie & ordine & figura timilia, colore tamen glauco diverti. Falia in ca-cumine mufcarii (pecie, globulis multis dilute purpurafecanibus confatur, qui dum dehifeunt iniguli in quinque folia diviti mille alba filamenta oftendunt, quibus luteus apes præficieur. Julio menfe fingula filamenta dum deficium in toridem fonima degenerant, longuicula, triangularis forme, extante quadam per fingulos angulos epiphyfi membranacea. Sapor totius planta dulcis eft, radíxque dentibus præmanfa, & lingua appointa fubftantiæ pinguioris & vilcidioris effe fentitur, cum pauca admodum acrimonia.

Glutinandis vulneribus præfens est remedium si contusa apponatur: ex aqua cocta suppuratio-

Habetur, autore Parkinfono & minor hujus species floribus purpureis, apicibus flavis,

Varietas.

4. Thalictrum sive Thalierrum majus Ger. majus vulgare Park. majus siliqua angulosa aus striata C. B. nigrius, caule & semine striato I. B. Meadoow Aue.

Pulchre virentibus foliis, licet faturatiùs tinetis, filendentibus tamen, longis, angulofis donatur. Coules rigidi, striati, inanes virefeunt, & ad viri altitudinen, & majorem aliquando, excrescunt. Folgali perquam exigui, herbidi, pentaperali, calicum expertes, cum numerolis intus framinalis, pralongis, ex herbacco flavescentibus. Singulis autem flosculis singula succedunt femina, striata, nuda. Radix fibrola, buxei coloris, ingrati, amaricantis laporis. In

I court.

Vires.

Locus

In pratis, locis humidis & ad rivos non infrequens eft.

Dodonaus ulterius speciei menuinit solio saturatius virente & minore, cauliculo rotundiore, nul-lasque strias habento. Verum Dodonaus non videtur Thalictri species probe distinguere.

Folia in oleribus admixta alvum nonnihil commovent, autore Dodonxo. Radicis decoctum idem potius praftat. Optimum Rhabarbari fubftitutum est. D. Palmer.

Thalictris quibuldam in locis in Italia, tefte Camerario utuntur contra peftem; in Saxonia contra Icteritiam.

A. 5. Thalistrum nimus Ger. Park. C.B. Thal, minus five Rutse pratenfis genus minus, femine striato J. B. The leffer Meadow Auc.

Thalictro majori cum folliculis fimilis, non ea tamen utplurimum huic proceritas: caules tenuiores, non minus tamen rigidi: folia confimilia, craffiulcula fed minora, five fit fpontanca, five culta, fitu & dispositione eadem. Radix tenuis, fibrosa, lutea, repens. Flores ex staminibus componuntur, capitulis minoribus, colore ex fusco ad luteum vergente. Semina striata.

In cretaceo folo circa Novum mercatum, Lintoniam, & alibi ad collium radices in agro Cantabrigienfi copiose, necnon in montibus circa Malham & Settle Comitatus Eboracenfis pagos.

6. Thalistrum minimum fætidissimum C. B. Park, J. B.

C. B. prod.

Anterius durabus inclures, denticulatis, fupernė atro-virentibus, infernė pallefcentibus. In ramulorum faftigiis fieleuli parvi, mufcofi, ex plurinus ftaminulis compositi, quibus fuecedunt exiguæ valvulæ, oblongæ, fenze, feptenze, striatze, apice incurvo donatze, sibique invicem junctze, capillaceo oblongo pediculo insidentes, semen exiguum includentes. Tota planta odorem fortidisimum spirat & in Vallessa reperitur.

7. Thalictrum pratense maximum Monspeliensium asperioribus seu rugosis foliis. Hort, Blæs, Botan. Monfo. Morif. prælud,

Morif.

Ad ternos aut quaternos pedes altitudine a[cendit. Folia ſupina facie rugosīora ſunt & dilutius viridia quam prateni ruggarī. Et tamen à D. Magnol quærit, annon ſit Thalictrum pratense elatus longiorobus & magis atris folis Class [Fores e dut mucloofs, luteos; femina firata reliquorum

Locus &

Temtus.

Locus.

In pratis ad lavam parum ultra Latera sitis abundat, Junio & Julio florens. An Thalictrum pratenfe elatius, longioribus & magis atris foliis, & quodammodo splendenti-

* 8. Thalictrum pratense angustisolium C. B. Thalictrum minimum Park.

A Thalictro minore montano albo parum differt, foliis scil. minoribus magssque incisis, colore magis glauco feu canescente : caulibus pede non multò altioribus, floribus magis flavis, & radici-

Qu. an à præcedentibus specie differat.

9. Thalistrum angustissimo folio Park. pratense angustissimo folio C. B.

Radice est flavescente, ex aliquot fibris oblongis craffiusculis composita: caule bicubitali, lavi, rotundo, profundè canaliculato & geniculato. Ex quolibet geniculo folia plura prodeunt, in plures oblongas, pleralque angultissimas, tandem & ternas lacinias fecta: at caulis in fastigio in ramulos obioligas, pieraique angultinimas, fatoeria et ands acumas recut a calais in rangio in ramulos dividirus; in quiusa fores pinees, mufoci, pallidi, ad luceum vergences, veluir in oblogna fipica dipofiti, quos valvular tenues, parva, minutifirmum forem continenes, fequantum Lycum propé Augultam V lindelicorum in Germania collegimus, C.B. In pratis Mi-

chelfeldensibus æstivis mensibus floret.

CAP. XIII.

De Fumaria

Umari.e berbæ notissima res fumus nomen quondam fecit, quoniam vis illi contra hominis oculos lachrymosa sit, qualu in fumo est. Claritatem facit munctis oculis delachrymationémque ceu fumus, unde nomen accepit store. Plin. lib. xxv. cap. 14.

Fumaria: note characteristics sure folia Umbellatarum in modum divisa. Flores spicati ad pa-

pilionaceos accedentes, in calcar quoddam retrorfum producti, pedioulo è media parte egresso ha-

A. I. Fumaria

A. 1. Fumaria vulgaris J. B. Park. non bulbofa I, seu Officinarum & Dioscoridis C. B. purpurea Ger. Capnos Lob. Herba melancholifuga Cat. Altd. fumitorn.

Gustu tota est amaro, radice mediocriter crassa, alba, fibrosa modicé. Caulis nunc unus, nunc Guittu tota eft amaro, radice mediocrico cralsi, alba, inbrosa modice. Caulis nune unus, nune plures, brachiati, angulofi, inanes, glabri, colore partim purpurante, partim in albo vienete. Polia ima ex longis pediculis, latudicilis & angulotis, tenuiter diflecta ad Umbellararum ferè modum, glauca, alternatim caulibus adnata. Flerar congelti in fipicam, quæ non è folii ala oritur, fed ex adverfa caulis parte, cenues, oblongi; quos fi curiosè contemplens quatuor petalis tingulos conflare deprehendes. Superius & majus un tres partes dividitur, fcil. in fupremam, quæ in apicem rotundum terminatur, & inferiori floris petalo opponitur velsu labium alterum, pariterque in medio eminente vividi lined infignis eft, & laterales duas, quæ flamina aliquor apicibus partes de la contra del contra de la luteis donata continent. Petalum inferius, cui pars fumma fuperioris (utdixi) refpondet, angultum eft, & longum, fumma parte in rotundum dilatatur, cochleare figură fuă referens. Petala duo lateralia exigua funt & brevia, in acutum definentia. Singulis flosculis fingula fuccedunt semina, subrotunda, cranio similia.

In fatis & aggeribus terrenis frequens eft.

A. 2. Fumaria major scandens slore pallidiore. Fumaria altera Cæs.

Hac omnibus suis partibus major est quam pracedens. Flas es speciosior, coloris incarnati quem vocant, media parte seu labello saturatius rubente: Sapor etiam planta quam illius

acrior.

Foliorum pediculis vicinas stirpes apprehendit, codem serè modo quo Nasturtium Indicum, aliàs humi provolvitur. Hoc autem ei cum præcedente commune est, ut ab aliis observatum. Ego equidem in hac primium specie qualitatem illam animadverti, Jacobo Boberto monente; cui etiam præcipue & præ aliis convenit.

In fatis, vineis & hortis una cum præcedente reperitur. Hanc effe puto Fumariam alteram Caf. longioribus cauliculis; rarioribus foliis, flore candicante, and the part annual annual control of the participation of the participation of the canadatic of the participation
Ivnonymam facit. Aliam adhuc Fumariæ vulgaris varietatem foliis tenuissimis, flore albo circa Monspelium reperiri autor est C. B. & confirmat D. Botan. Magnol, quem consule.

Eadem præcedenti videtur.

è Dol. Lib. 1, C.9. S. 15.

Fumaria minor folio oblongo capillaceo C. B. Capnos Cretica Clus. Funaria major Cretica Park. Fum. altera tenuior Syriaca Cam?

Cluf.

Ex femine Creta allato Clufio natum est hoc genus, Fumariá vulgari majus, nec minus succulentos habens cauliculos, angulofos, teneros, procumbentes: fela minutim incita, & cepilloca ut Hifpanica, fed duriona. Elmes conferrim in oblongiulcula fpica nafcuntur, extremis ramis, vulgaris florbis candidiores, deofrum foedantes extreman virelentem partem occupante fucie garis florbis candidiores, deofrum foedantes extreman virelentem partem occupante fucie maculă. Illis fucedit femen ut in vulgaris, quod maturum facile decidir. Radix tenuis, flave-feens. Annua est ut vulgaris, & Junio Julioque floret. Furnariam notiram majorem feandement describere videtur: omnes enim note convenium;

Fumaria purgat bilen & humores adultos, vertum magnà dosi exhibita. Soc cum illis (inquit Vires, C. Hofmannus) qui aiunt mentem Mesue & Avicennæ esse, succum quidem dari debere ab 3v. ad xi, decodum autem ad xv, pulverem à iii) ad v. Hinc clarum & purum efficit fanguinem. Noftrates verno tempore herbam ipfam in fero lachis decoquiun & decoctum propinant ad fanguinem depurandum. Hinc etiam miré pondét moriso omnibus humors pradicto Bioliofes & feriosal fequentibus, int Lepra, Scabiei, Pruritui, impetigini, ferpigini & fimilibus cutis vitiis; aiunt & Lui Venerez.

Diuretica est ut & sudorifica. Ideò datur aqua Fum. in Lue Venerea, & in peste cum The-

Obstructiones hepatis reserat, pérque urinam icterum ducit. Conserva, inquit C. Hofmannus, apud me in magna aftimatione est ad expediendas viscerum obstructiones, post universi purga-

unient.

Succus ejus vel aqua deftillata oculis indita caliginem eorum discutere creduntur; hinc plane nomen, quod claritatem faciat inunctis oculis delachrymationémque ceu fumus. Plin.

Ellenta Fumaria, titdem fuccus ejuslem, cum sero lachs in Melancholia per aliquot dies affimi poreft. Ob Sal centim volatile quod continet duturnam non sustinet coctionem. D. Same

2. Fumaria

I cour.

Lib. IX.

3. Fumaria minor five tenuifolia furrecta J. B. minor tenuifolia C. B. Capnos tenuifolia Chul. I ob. F. minor five tennifolia Park. Fum, tennifelia Park.

Radice est tenui, fimplici, alba, rectà descendente, paucis & brevibus ad latera fibrillis donati, fapore amaro & hinguam excalelaciente. Caulieuli inde exeunt plures, medio reliquis firmiore & majore, dodrantali, striato, concavo, ad intervalla feliu alternatum nascentious vestito, è quorum alis ramuli excunt. In fummis caulibus & ramulis flores in spicas breves dentasque compacti, vistu pulcherrimi colorum varietate. Flofeuli fingulares (qui non omnes pariter aperiuntur, ferius enim pulcherrini colorun varietae. Piofuli imgulares (qui non omnes partier aperuntur, fernie enim limmi, citius imm) bewes, hantes, hipremo foliolo coloris purpuralecinis carnei, mueono ecuallato, ev luteo viridantes; foliolo genello fubjedo, exteroquin albo, mucrone arro-perpureo; imum locum obirnet ibibentium foliolim, fili infla retnee, coloris carnet. Singulai foliculis inigula innafcuntur (mima, majufecla, comprefia, ad Lini femina quadantenus accedenta, fava e fiplendida. Fila minora & temuits difecta quam in reliquas Fimaria, volar Rure fyivefris minime, aut Chamemell: qua è radice exeunt longis infident pediculis, fegmentis autem il um brevio ribus; que caules occupant breviores habent pediculos, fegmenta longiora. Tum caules tum fo-lia glauca funt & incana, glauco quodam velut polline afperfa. In foliis nullus aut admodum levis mili gustanti sentitur amaror.

In arvis inter segetes propè Olbiam Gallo-provincia oppidum spontaneam observavimus. Invenitur autem plerisque Hispania regionibus, in arvorum marginibus & juxta vias ac semitas, referente Clusio, qui nonnullis etiam Gallia Narbonensis locis observare se meminit. Affate

Hanta quam descripsimus, quámque Clusius & Lobelius intelligunt titulis superius allatis D. Magnol arque ettam nobis eadem videtur cum Fumaria tenusfolia compresso semine, Lini instar Horr, Blass quicquid repugnet D. Morisonus: Nam & Lobelius semen compressium et tribuis, & Clusius in icone fua hujufmodi femen appinxit, & D. Magnol fe cum femine Lini legifle afferit. Certè planta quam nos in Gallo-provincia invenimus huic tam fimilis erat quam ovum ovo; quamvis in viretis nostris sata (ut rectè Lobelius) caducis & procumbentibus cauliculis oriatur.

LIBRINONI

PARSSECUNDA.

De Plantis Umbelliferis.

MBELLIFER Æ dicuntur hoc genus plantæ, quia earum pleræque flores geftant in Umbella feu Corymbi (peciem dilpoitos. Quid autem Umbella in Phytologia figni-ficet Libro printo, qui eff de Plants in Genere explicumus.

Hujus quidem generis species omnes sfores in caulis & ramorum faltigiis coacervatos gestant, non tamen semper in Umbella formam dispositos. Nora ergo Umbellatarum certiores & characteristica, qua omnibus in universum & solis conveniunt, sunt Flores pentapetali & ad sin-

gulos bina femina nuda fimul juncta.

Cùm autem in unaquaque Plantarum tribu genera intermedia seu subalterna rectè constituere. & Cum attent m unaquaque reantarun trou genera menineura rea tuoratenta recte contitutere, se nots fuit characterifictis definire perdificili en, tum in Umbelliferatum longé difficilimum, ob tres pracipue rationes; nimirum, 1. Ob foccierum multitudinem: 2. Ob plantimarum etiam/inilitudinem: 3. Ob nominum confusionem ficerationem inceratum. Chim enim veceres hoc genus plantas tanquam faits notas & familiares breviter descriptorint, paucis & genuralibus notisade. ditis, Recentiores pro cujulque captu alii aliis, & non rarò divertiffinis plantis eadem nomina accommodârunt. Hinc in Sefelios v. g. Libanotidis, Panacis, Dauci, Liguifici tot ferè fententia funt

Pratters in hoc genere manifelte oftenditur, notas à seminis forma sumptas non semper optimos este generum indices, neque quæ seminis forma convenium vel differunt genere pariter convenire vel differre : fiquidem in genere Cumini datur aliqua species hirsuto & hispido semine, que in aliis ormibus parties examinations, figura, colore, odore, fapore, &c. cum vulgari Cumino femina firiato lavi convenit. Quis Silarum a Paftinaca latifolia quacum in omnibus patribus tam exactècon-venit, ut vix Ovum ovo fimilius fit; Quis indem Sium feu Paftinaçam aquaticam eidem foliis odore & fapore fimillimum, non potius cum Paftinaca dicta conjungendas ftatuerer, quam ob folam fe-minum in forma externa diffimilitudinem diffrahendas & procul à se invicem removendas.

N. Plantas umbelliferas utplurinum calidas effe. Annotavit D. Palmer.

Planta Umbellifera funt vel folio

Composito, pinnato aut triangulato; ha autem Seminibus vel (Latis, planis & compressis seu foliaceis; foliis Latissimis: flore (Albo, petalis cordatis, radice lignofiore: Sphondylium. Pallide luteo, foliis Minùs ramosis & propomodum pinnatis, semine minore, radice carnosa, esculen ta; PASTINACA LATIFOLIA. Ramofioribus, radice minus carnofa, fuccifera; PANAX HERACLEUM. Paulò angustioribus, Pinnatis, feminis margine Plano & cauali: TORDYLIUM (purium, Granulato feu crispo: TORDYLIUM genuinum. (Ramosis, Petroselini aut Apii; Oreoselinum. In lacinias angustas, Carotæ, Cicutæ aut Saxifragæ pratensis divisas Succo lacteo turgidæ; Thysselinum. Cicutæ; Arrum Cicutæ foliis. Saxifraga pratensis; Daucus Alsaticus. In tenues lacinias Faniculi æmulas dissectis, semine Minore, foliis Forniculaceis In legmenta longiora & capillacea divisis, radice annua; Anethum. In segmenta paulo latiora tripartito divilis & subdivisis, radice perenni; Peuceda. Magno, oblongo; (In medio tumidiore, alá foliaceá finuofa in fummo bifidá cincto, colore albente; Compression : Carrier nigro, caulis medullà fungofi; igni concipiendo idoneà : Ferrua. fapore acri: THAPSIA. Tumidioribus : vide Tabulam sequentem. Integro aut laciniato duntaxat.

SECTIO

SECTIO PRIMA.

De Umbelliferis semine lato & compresso seu foliaceo, aut etiam ala foliacea cincto.

CAP. I.

De Sphondylio.

PHONDY LIUM, Exposibility, dictum fortaffe ob odoris gravitatem à Sphondyle infecti genere odoris gravis. Pena. Marcellus Sphondylium a fpondylorum in fpina dorfi, & phalangii cjuldem nominis forma dictum existimat: siquidem rotunditate duo hac inter se similia funt, & ambo perviam cavitatem habent, qua muliebrium fusorum verticillis fimilia funt. Ego nullam hic fimilitudinem video.

Note hujus characteristice sunt folia in hoc genere latissima, flores albi, cordati,

A. I. Sphondylium Ger. vulgare Park. vulgare hirfutum C. B. Sphondylium quibusdam sive Branca ursina Germanica J. B. Cotto Darthers.

Radice nititur alba, simplici, altè in terram descendente, sapore dulci & nonnihil acri, medullà feu nervo intus grandi, lento & tenaci. J. Bauhinus saporem fervidum & subamarum linguam teu nervo intus granti, lento & tenaci. J. Bathinus Japorem fervidum & fubamatum Inguam veilicantem ei attribut. Felia ir ardice orta longis pediculsi birlutis infident, dudus pinnatum conjugationibus compofita, cum impari in extremo in tres lacinias profunde divido: fingulae etiam lae lata finn, laciniata, & per margines crenata: Folia autem brevi utrique languine pubeficunt; quirque in caule funt, iis quae i radice non multim diffimilia, origine lata membranofa turgida caulem & ramulum é finu fuo egrefitum amplectuntur. Caular fimplex bicubitalis, teres, firratus, firriis minus eminentius quaim in Paltinaca, inus concavus, vills ragiduficulis hiritusta, ab into flatim ramofus, folius per intervalla longiora quam in Paffinaca cindius, è quorimp narre finnius ra-muli excunt. Caulis ad interrodia nomihili reflecturi fecus quam in Paffinaca Iatrolia. Flerat in umbellas fummos caules & ramulos terruinantes digeft, albi, quam Paffinace majores, penta-perali petalis bifdis & velut cornutis. Nulla in hac exortum iumbella totalis aut parcialium circum-ftant foliola: Semen foliaccum, pallidius quam Paffinace.

Hant (1000a): Senten (100ac): annuals quant rattract.
In humidioribus pratts, pelcuis & agrorum marginibus, & propè rivulos abundè oritur.
Quas Diofoorides & Plinius Sphondylio vies alferibunt, non videntur huie plantæ convenire,
unde merio à ambigitur, an hae fit verum & genuinum Antiquorum Sphondylum, quamvis, defenpito Sphondylli apud Diofoordem ei non inepet quadre.
Radix, autore Trago, valet ad emolliendos & deprimendos tumores, præfertim verò matricis, epatis & lienies, Succum herbæ expreflum unguentsemollientibus Chiurgi admifeent.
Fuchflus hujus radicem eandem habere cum Acanthi veri radice facultatem vuls, nimicum exfic-

catoriam & leviter inciforiam. Ab Acanthi veri viribus longiffimè diftare placet Geinero: fuffraga-

Schroderus quinque herbis emollientibus Sphondylium accenfet, & ufum præcipuum externum esse scribit in clysteribus alissque paregoricis quarumcunque formularum, & ut plurimum in cata-

Poloni & Lituani ex Sphondylli foliis & semine cum aqua, addito fermento, potionem coquere feruntur, Parst dictam, qua pauperibus sit loco cerevisiae, si Dodonaus vera recenser.

Semen hujus planta, in fallor, quam Paltinacæ fylvestris appellatione infignium egregium est in Hysterico paroxysmo. D. Willis è Jo. Anglico. Gratus cibus funt Sphondylii folia cuniculis.

2. Sphendylium majus aliud laciniatis foliis Park. Sphond, hirfutum foliis anguftioribus C. B. Hagget Cow-Partney. An Sphondylium criftum J. B. Tab?

A vulgari foliis solum differt: nam cum vulgare foliis sit amplis, plerunque ex quinque partibus, latis, fubrotundis compositis, hoc folium habet in lacinias oblongas, angustas, acuminatas, hásque in alias, inordinate tamen, divilas, & per marginem crenatas. Hoc in pratis Alpinis Rharticis obfervavit C. Bauhinus: in Salopia Anglia: invenit D. Bowlet, re-

ferente Parkintono. Londino millium in horto nostro Cantabrigia aluimus; unde acceperunt Londinentes netcimus.

Præcedentis varietas potius esse videtur quam species distincta; natura in multis hoc modo lu-

* 2. Sphondylium Alpinum parvum C. B. Park. J. B.

Caulis huic pedalis, qui in fummo in alterum ramulum triuncialem dividitur; quem folia cinquit Camir fine pessans, qua in anno in automa manana transcasent urantua; quentificas cangine palide virentua, longis pediculis donata, qua in partes res, vel etam quinque, alias fibrotundas, alias acutas, per marginem crenatas & hirfutas dividuntur. Umbella folcula candidis, latis tamen, fummo cauli infidet, quibus femen planum, latum ac tenne fuccedit. Tota planta levissimis pilis

Ex Austriæ Alpibus C. Bauhino missum fuit.

* 4. Sphondylium Alpinum glabrum C. B. Park. J. B.

C. B. proa.

Radice eft traffà, càque albà: Caule bicubitali geniculato: fòliis ficulneis, glabris, (quæ abíque
pediculo palmum longa, duas [uncias] lata func) communiter tripartiis, fod non usque ad pediculum divisi, per margines crenatis, quorum inferiora pediculis palmarabis, hispatis & subaspers
donantur. Caulis summo umbella foscularum candidorum, sed quàm in reliquis speciebus munorum, infidet. Semen succedit subrotundum, planum, cujus summitati apex infigitur. In monte Wasserfall observavit C. Bauhinus.

 S. Sphondylium majus five Panax Heracleum quibusdam J. B. Pan. Heracleum verum, ficulteo folio Park. Pan. Sphondylii folio, five Heracleum C. B. Panax Heracleum Ger. Details of the Control cules his Mil heal.

J. B.

Procera est herba, caule bicubitali & altiore, canaliculato, quem laxus utriculi instar complectitur foliorum pediculus: funt ca verò duorum circiter palmorum longitudine, paríque latitudine, circumscriptione ferè rotunda, nisi quinque aut sex lacinus rotundutas interrumperetur, serrata, minus aspera, minusque hirsuta quam Sphondylii nostratis. Flores, veluti in Angelica, utriculo comprehenduntur, quo difrupto in umbellam explicantur latam florum alborum, cordatorum; quos exprenenduntas, quo amupto in uniociami expirantur natari pianim amoi uni, concatorum s quo ca-cipiunt feima noftratis Spinondyin, inii cleften paulo majora, plana itidem ur illa, duplicia, alba, foris quatuor ftriis nigricantibus, interna facie duabus donata, guffu acri & aromatico, non tamen jucundo.

Videtur à Sphondylio vulgari in co potissimum disserve, quòd speciosior & major, quodque folia integra obtineat.

Magna est apud Botanicos consusto de hac herba. Lobelius alibi eamssoribus luteis esse scribit: alibi, in Belgii bortis flores albos promere.

CAP. II.

De l'astinaca latifolia.

Aftinaca, Examplifo, à pascendo dicta videnir, nam radices ejus cibus sunt vulgaris, qua corpus abunde alunt faginantque. Turnebus autem in Adversar. lib. 8. cap. 23. ex eo dici putat quòd referat & quasi babeat pastmum, quomodo vocatur instrumentum quo vineæ fodiuntur. Voff. Etymolog.

Staphylinus (inquit C. Bauhinus) fortè à colore uvæ nigricantis dicitur, cujus coloris unius radix est. Sunt qui à similitudine radicis Bryonia.

Pastinacæ latifoliæ notæ genericæ sunt Radices carnosæ esculentæ, flores lutei, folia pinnata poti-

Elaphobolcum dicitur hacherba, quoniam fama est hoc pabulo cervos resistere serpentibus. Ex Diofcoridis, Plinii, Galeni & Columella de Silere verbis colligere conatur Columna hanc plantam Antiquorum Sifer esse absque dubio ullo. Radicem namque Pastinacæ sativæ similem forpantain Antequosium one eile adopte unoso unos Autocul inique e atimate tarve ammenti ma ce fapore, vertim amariore atque odoratiore, omnelique Paltinaceam vulgarem five domosticam appellatic. In hie radice nervum ineffe longitudine, qui exumatur politiquam distant inevir radix, non loibit mulciodinis cattil, fiel qua teneror fit pars resumentur politiquam distant inevir radix, non loibit mulciodinis cattil, fiel qua teneror fit pars resumentur politiquam distant inevir radix, non loibit mulciodinis cattil, fiel qua teneror fit pars resumentur politicam distantina d liqua exterior, cibóque aptior atque gratior. Hoc & in Paftinaca fativa vulgari, & in Rhaphano profpici, præsertim cum radices tint benè adultæ, duriorem enim tune continere nervum, cibo ineptuin. Reliqua apud Autorem vide.

Paßinaca fylvestris latifolia C. B. latifolia fylvestris Park. Ger. Germanica sylvestris, qui busdam Elaphoboscum J. B. Abild Partinep.

Radice nititur alba, fimplici, fibras aliquot majusculas è lateribus emittente, odore & sapore Pa-Rasiee finitui and, finipuel, increa anquor majurento e interious emittene, outore of lapore ra-finance fative, à qua non altier qu'un entre nobs differre videtur, inquit J. Bauhinus. Caule affur-gir finiplici bicubitali aut tricubitali, erecto, rigido, firiato, craffitie pollicari aut majore, brevi la-nugine hirfuto, intus concavo, ramolo, Feliis per intervalla alternatim pofitis veftito, Paffinace terivæ fimilibus, verum minoribus obleuriùs virentibus, & in apricis interdum lanuginofis præfertim

Locus.

Lo:ut.

Lib. IX.

qua è radice exeunt. Ab imo caule ad fummum ufque ex alis foliorum egrediuntur ramuli umbel-Lis florum suffinentes, nunores quam que medio cauli insidet. Flores exigui sunt, slavi, pentapetali, reflexi, quibus fuccedunt femina Pattinace farive fimilia. Exortum radiorum umbellam totalem componentium nulla circumftant foliola, ut neque umbellas partiales. Folia componuntur ex pluribus alarum conjugationibus, & alæ inferiores ex aliquot pinnulis feu lobis circum oras dentatis, & in acutos apices exeuntibus.

A. 2. Paffinaca latifolia fativa Ger. Park. C.B. fativa latifolia Germanica, luteo flore I.B. Common Garden og manured Parfnep.

Culinis notiffime Paffinace hujus radices fingulares funt, longe, turbinate, craffe & carnofe. minus tamen quam Carota, alba, in medio nervo duro donata, magis grato quam Silarum fapore. Ab his caular furgit bicubitalis & procerior, firmus, ftriatus, inanis, multis alis concavus. Folia Pim-pinella majori non inepeè compares, fed multis numeris majora, atro-virentia, hirluta, fapore grato & aromatico quoque. Flore in ampla umbella lutei, quorum finguli quinque foliolis reflexis umbilicum medium viridantem circumitantibus conftant. Semen latum, comprefium & folia-

In hortis colitur. Aiunt ex femine sylvestris iterata satione in solo pingui & opulento sativam fieri, quemadmodum ex Staphylino seu Carota sylvestri Carotam sativam. Quod si ità sir, non differt Staphylinus fylvestris specie à sativo.

Radices hujus dulces funt & palato gratiffima, multum nutriunt, & corpus pinguefaciunt pra Rapis aut Carotis, unde & Venerem excitant : flatulenti quoque aliquid obtinent. Eduntur cocta cum butyro condita, Quadragefimali tempore, tunc enim fucco per hyemen concocto maxime dulcefeunt & tum faporis tum falubritatis gratia præcipue expetuntur; nec enim adeo commendabiles funt antequam frigoris infultum fenferint.

Refert Carlalpinus ex his radicibus cum Saccharo Electuarium confici ad vires recreandas convalescentibus & puerperis, communifimum rufticorum remedium: appetentiam quoque præftare. Incidendi, artemandi, detergendi, obstructiones aperiendi facultatem ineffe sapor odorque domonstrant. J. B.

Dodonaus semen calidius & ficcius esse, urinam movere & flatus discutere asserit.

Qui hyeme colligunt radices (inquit J. Bauhinus) caveant à Cicuta vel Cicutaria. Dum fum Qui nyeme coingium rances y inqui J. Baunnius) caveant à Colouia vet Coutaria. Dum flim Monthelgardi vidi duas familias in quibus qui decepti edebant pro Paftinaca penè extincti erant, fed fublevati vomitu, Theriaca & Saxonico pulvere, irémque purgantius falvi evaferunt. At noftrates afferunt Paffinacas iplas vetuftiores & annolas delirium & infaniam inducere, unde

& cas Mabneps, id eft, Paftinacas infanas vocant.

Agriopastinaca Cretensium V. Petrosclinum Creticum C. B. in capite de Apio.

CAP. III.

De Panace Herculeo.

Anax quali and and, omnibus remedium afferens. Plin. lib. 25. c.4. Panaces iplo nomine omnum morborum remedia promitti. Theophraft Hift, ilib. 9. cap 12. quatro genera proponie, Syriacum, Chironeum, Æfculapeium & Herculanum. Caterum Panacis Heraclei dicti, de quo agimus, notæ fant folia lata Pastinacæ, verum magis composita seu ramosa, flores lutei, radix gummifera seu succifera. Hac planta Dodonzo alissque iphisimum Panaces Syriacum Veterum habetur.

Panax Herculeum majus Ger. Panax Paftinaca folio, an Syriacum Theophrafti? C. B. item Pa-nax coftinum equiform ex fententia fratris & nostra. Pan. Heracleum alterum, sive peregrinum Dodonei Park, itémgue Panax costinum seu Pseudocostus Matthioli equidem. Sphondylio vel potius Pastinaca Germanica affinis Panax vel Pseudocostus slore luteo J. B.

7. B. Foliis viget interdum sesquicubitalis longitudinis, latitudinis cubitalis, asperis, hirsutis, atro-virentibus cum nitore quodam, in alas divisis ex adverso sitas, easque rursus pinnatim subdivisas in folia Paffinace Germanica folis fimilia, ferrata, tres, quattorive uncias longa, bina slata, in obsulum nucronem definentia, pediculo admodum hiro & afpero. Caules alquor cubicorum, brachiati: Umbelle inequalis longitudinis mulcaris Petucedani in morem conflant fipums luccorum. Seminagora quaim Paffinace Germanicae, Sphondylli feminibus paria, compressa, lata, firubriam albam habentia, cum in medio nigricent, acria & linguam mordicantia.

In Sicília non longe à Caffello Puzallu sponte natam observavimus hanc plantam. Ex hujus vulnerato, præfertim circa radicem, caule fuccus æftivis menfibus manat, Opopanaci

fimilis, sponte concreteens, odoris quidem exigui, sed gustu excalfaciens : idque ailtate fervida cuam in Belgio. Ex semine in Opopanacis grumis reperto hac primum in Belgio enata stirps est. Ded. Hine, & recté quidem, colligit Dodonaus plantam hanc ipfiffimum effe Panaces Syriacum Veterum. Idam confirmat Paulus Boccone his verbis, E caule hujus plante incifo extillat gum. * Jeunes! d. mi quoddam flavicans, quod Ballami (pecies eft, ad omne genus vulnera & plagas fanandas, expe. Sanana, rientia tefte, longè utilidimum, fiforma emplaftir parti affecte applicetur. Gummi autem quod di. 1675. ex hac planta emanat genuinum Antiquorum Opopanax cenlendum eft, quandoquidem ex omnibus Panacis speciebus in Europa hucusque cognitis nulla observatur que similem reddit succum. Ouin affirmat idem Paulus Boccone, Panax ilthoc femine hirfuto Siculum [quamvis non in Sicia tantima fed etiam circa Monspelium in Gallia Narbonensi oritur] Panaci Syriaco è quo Opopa- Locut. nax elicitur, idem prorfus effe, cum utrumque primò tria edat folia, postea in quinque divisa. Ex Adversariis D. Tancredi Robinson.

Oritur etiam cum Libanotide Cachryophora in clato colle prope molendinum dictum juxta fluvium la Maussou. Botan, Monsb.

Præstant (ut referunt qui important) Pseudocosti radices ad omnes cerebri & nervorum frigidos Vires. affectus, ad pectoris vitia, & ad ventriculi cruciatus, & vilcerum omnum obstructiones, & ad renum, ametrus, au pectoris vital, ce ai ventrelinantur diutino capitis dolore affectis, vertiginofis, comitiali-bus, flupidis, veternofis, convullis, refolutis, althmaticis, tuffientibus, ictericis & hydropicis. Eadem flatus pellunt, vermens necans, urnam ducunt, calculos ejecunt, mentes & partus cient. Infunduntur earundem decocta ad coli cruciatus, & coxendicum dolores. J. B. è Matth.

Crterum Opopanax (quem hujus plantæ fuccum concretum elle non est cur Dodonæo sidem externin Opponiax (quem nujus piantes nuccum concerum en non et cur Dodonzo hidem denegemus) emollic, digerit, flatus diletterit, purqae piutuam craffam & lentam à partibus remotis, cerebro, nervis, fenforus, juncturis, thorace: Uvulæ delapíx opitulatur (fuffitu intus immiffo)

Signa bonitatis funt color extus flavus, intus albus aut fubflavus; fapor valde amarus, odor gravis, consistentia pinguis, facile in aqua solubilis, levis, tenera, friabilis, &cc.

CAP. IV.

De Umbelliferis foliis latis quidem Pastinacæ, verum quam illius minoribus, pinnatis, seminis margine non granulato, seu Tordyliis spuriis.

Ordylium (inquit * Jo. Bodaus à Stapel) nomen impositum, quòd semen ferat copiosum, * Comment. circinatum quali torcumatis elaboratum, orbiculatum, comprellum, geminilque valvulis in Theophr. conflatum, clypeoli speciem referens. Notæ ejus sunt solia Pastinacæ æmula sed minora, Hist.l.g. c. 15. radix tenuis non carnola; Semina plana non granulata ad margines.

Caucalis major, semine minis pulchro, birsuto J.B. Seseli creticum majus C.B. Ger. Ses. Cres. free Tordshim majus Park. An Caucalis Lustranica Alpin. exot?

J. B.

Droum cubitorum altitudinem ferè caulis affequitur, hirfurus, firiatus, inanis, in ramos divifus. Folia prima fubrotunda, fimilia quodammodo Elaphobofci, fedminora, ferrata, hirfura, alia longiora, breviora alia: Umbella parva, flores parvi quoque, alib, quorum folcule excerni quadam habent foliola majora, bipartita. Semina peltata Caucalida Syriace, fed multo minora, hiritura umborne rubenne, fimbrià albà, fapore aromatico.

rubenne, fimbrià albà, fapore aromatico.

Semina maturo perit, eòque deciduo fe

In hortulo nostro Cantabrigia aliquot annos aluimus. Semine maturo perit, eóque deciduo se renovat. J. Bauhinus invent (ponte nafenes & forens menfe Maio in Sabaudia propè Commen, non Lecut. longè à S. Maurito, itinere Genera Lugdunum.

Hac planta in multis à pracedente differt, ut v.g. seminis simbria plana seu æquali, non crispa seu granulată ut in illa.

Quam Cantabrigia: aluimus planta ad nos missa est Londino Caucalidis Hispanicæ nomine. Semen autem non crat, (quantum meminimus) hirfutum, prout illud describit J. Bauhinus, proinde forte hæc diversa est species, & quam depingit Alpinus Caucalidis Lustanicæ titulo.

2. Tordylium majus alterum luteum neingsenw Col. Sefeli Creticum fructu majore C. B. Sefeli Creticummajus luteum Park.

Hujus radix parva est respectu plantæ, fibrosa, candicans, dura, sapore inter Pastinacam & Eryngium dulci, aromatico. Folia congeneribus affinia, verum planta congeneri purpureo flore firyingum ames, aromaneo. Foira congenerious aminis, veram painte congenerio divilium, tenti-miliora, majora 8 Livilora, guthu parima acria. Cadiem habet parem, ab imo als divilium, tenti-em, coretem, firiatum, parimi hiritum, circa imum purpurament, ficur foliorum petioli. Folia bi-nis tantim lobis dividuatur aut cernis circa finimum. Flores luci Anethi in magna umbella, nul-las habetnets barbulas magnitudine dependentes, ut in aliis. Firitim edit cartilagineos, latos, magnos, compressos, alus majores, virentes: at cum proficiantur limbo externo & umbilico candicante, nec hirluros fed laves, parum vel nihil extuberante limbo, ruffâque linea umbilicum dividente; in fummo Thlaspeos fructus modo infractos, ad cordis figuram accedentes, apices inde exerentes, habentes in umbilico fingula femina, comprella, ovali effigie.

Maio floret & perficitur. Hoc genus in horto cultum duntaxat vidit F. Columna. Fructus virentis fa por acrior, dulcis, partim naribus & cerebro in mandendo ingratus, gravi aromatico guftu. 2. Caucalis

I orut.

Locus.

Locus

Locus.

De Herbis Umbelliferis. Lib. IX.

413

3. Caucalis major Clusio J. B. Ger. emac. maxima Park. maxima, Sphondylii aculeato semine C. B.

Caucalis hae omnium maxima Clufii multos à radice producit stolones, rectos, bicubitales & tri-Caucatis nec omman maxima cana minuos a rance product, poemes, rectos, decubrates, interedum ciam, cubitorum altitudinem attingentes, firstaos, intus cavos, geniculis interceptos, & in plures ramos dividos, fulo quibas latá fede admateuntur magna alatáque folia, in ambitu incila & ferrata inftar foliorum Angelica, ex arro vicentia. Summis ramis admateuntur um blue candicaturum flarum, fubius nominili purpurafentium & ad carneum colorem accedentium: quibus fuccedunt lata Jemina, ferèut in Sphondylio vulgari, fubhirfuta, & fummo mucrone bifida aculeatique inftar spinarum. Radicem habet albam, duram, lignosam, raris fibris præditam.

Mense Septembri sata illico emergit, viridisque permanet tota hyeme, quam commodè ferre poteft: Subfequentis anni Junio flores, maturum femen fub exitum Julii & Augusto producit, quo ad

maturitatem perducto perit.

CAP. V.

De Umbelliseris latis Pastinacæ soliis, semine simbrià granulatà aut crispà cincto, seu de Tordyliis.

1. Caucalis Syriaca cum maximo semine J. B. Gingidium latifolium Ger. latifolium Syriacum Park. foliis Pastinacæ latifoliæ C. B.

Lantula est bipalmaris & major, radice simplice, tenui, alba: Coliculus hirsutus, striovirens, tortuolus: Folia Bauciæ sive Pastinacæ Germanicæ, alata, rotundiora, & Folis singularibus constata, plerunque termis vel quinis, craffisscula, crenata, hirsuta, sibasspera: Flosuli albicantes, apresulis saturate apruprat rincits, umbellatim quidem, sed sparsim disposity, longis foliorum seg nentis protensis obvallantur, odore nullo excellente: quibus etam nondum delapsis pracoci ortu iegatemes processes ovariantum, outore muito excuenței: quois etam nondum delaplis precoci ortu ficerefeant femina finul jundat, multa, incana, villofa, comprefla, per naturitatem pulcire pelara; duplica, multo majora, etiam triplo vel quadruplo, quam fequentium duorum, quibus fimulia, crifiqi albăque firmbriu umbonem cinericcum circundante: (In iis linez duz, nonnihil nigricantes, quales fere Sphondylio vulgari:) Saporis aromatei.

Rauwolfius hujus femen ex Syria allatum J. Bauhino communicavit.

Huns umbella flore delapso in se convoluta & clausa cernitur Pastinacæ tenuisoliæ aut Gingidii

2. Tordylium sive Seseli Creticum minus Park. Seseli Creticum minus C. B. Ger. Caucalis minor pulchro semine, sive Bellonii J. B.

Tenuem, lignescentem, albam radicem demittit & simplicem: caulem habet pedalem aut majorem, striatum, hirsutum: folia per conjugationes longo pediculo adnexa, subrotunda, serrata, afpera & pilofa, minora quam Caucalidis majoris, semine minis pulcbro birstio; quibus penius similia eriam sunt ca quæ ramorum divaricationi adnascuntur, utcunque minora, nihisque cum superiorienam tunt ca que ramorum qu'aricationi agnatemati, accunque immost, finilique cum iuperiori-bus Caucalidis majoris foliis habent fimile. Flores in umbellam digelti, fimiles, candidi, quorum e-tiam floculi exteriores majora habent bipartita folia: peltata femina, pulchirora, non ità hirfuta, fimbrià candida crilpà vel granulata ambiente. Sapor plantar ferè qui Staphylini. C. Bauhino flores & femina odorata, ac nonnihil acria Myrrhidis guftu.

I. Bauhinus Monspelii sponte provenientem vidit, ubi eam copiosè oriri in vinearum marginibus. pracipuè circa pontem Castri novi, testatur etiam D. Magnol in Botan. Monsp. Nos eam in Sicilia

circa Mesianam observavimus.

Floret Junio, & Julio femina perficit: in calidioribus regionibus maturiùs.

D. Magnol Seseli Creticum majus Lob, Obf. non altter quam magnitudine à minore hic descripto differre putat. J. Bauhinus Caucalidis sua majoris semine minus pulchro synonymum facit, qua certè planta est omnino specie distincta.

3. Tordylium minimum Apulum Col. Sefeli Creticum minimum C. B. Sefeli Apulum Creticum minimum Park.

. Hujus radio tenuis admodum, albicans, dura, dulcis, aromatica & calfaciens est. Folia Coriandrina, majora quæ radici proxima, hirluta, mollia; quorum primum oblongum, rotundis crenis per ambitum incilum, sesquiunciam longum, latitudine verò unciam parum luperans; alterum verò duas æquat, nam veluti lacinias & incipientes lobos habet: Tertium caulis imo harens longioro duas seguiar, fam Veitti factinato. E interpention todos factor. I rotatire canas malo interes nongo-res petiolo, binos lobos habet diffin-itos, parvos, rotundos, femunciali diametro, & in accumine fo-liam majus & oblongam, punis angultis. Quartum circa territam caulis partom harens, territo finule cdi, ted minus. Quintum vero tantandem ab inferiore dilfans, minus omnibus eff, & acurius folium quod imminet. Ex illius & caulis finu & geniculo ramulus exit. Caulis nudus est figea folium tertu parte. hiritus, ftriatis, durus, tunus, umbellam habens fylvesl is Pattinace mo lo cum baii foliacea, longis foliolis hiritus conftructa, ipsámque planam & expansam, brevino to cam bull foliated, ongo tollos liniais commune, pamejue puntan ce expansam, previ-bes must persolit, in quobas fore alli, dendri, minuri, lucte's intens Haminbus: in fingalis verò fio-rum corymbis toes flores exteriores barbulas habent magnas, binas ut in congencibus, quorum me-dio militar unioras, & umbella exteriore pendulis barbulas armata valetur gandides, minutus intus Boleulis remanentibus. Hujus fémina adeò fimilia funt vulgari, ut non nili magnitudine different, Duolo enim funt minora, & umbilico nigriore. Maio adhuc virentia purpuralcunt, deinde albicart, & folia decidint è caule, ut planta cognofci nequeat, nil à fornite minutiore fotulis finili, per ambitum exiguis extumefentibus granulis vallato, ut in congenere, fed minora omnia: Sapore aromatico, odorato, amariufculo.

In incultis & fylvula illa propè D. Rocchi adem Cirinola observavit Columna.

CAP. IV.

De Umbelliferis semine foliaceo, Petroselini vulg. aut Apii foliis.

1. Abium montanum nigrum I.B. VI. seve montanum folio ampliore C.B. item VIII. seu montanum nigrum cjusdem. item Daucus VI. seu montanus Apii solio minor cjusdem [& Park.] ex sententia fratris, adeòque ex una planta tres facit. Apium montanum vulgatius, & Apium montanum Parisiensium Park, Oreoselinum Ger.

T. B. Dilie II per terram expansis, Apii hortensis, nigrioribus, darioribus, modice acribus & ama-ris, odoris nonuntial aromatics. & quali vinost, pedicado membranco purpurascente caulem amplasis pro-carun, moltiplicem, non multium carillum, foldum, fritarum, fritarum, forman bentem, ramofum; in quo umbella florum albent, seminaque post se relinquint longe folis acriora, compressa, lata & ferè orbiculata, colore ante maturitatem plenam, modò rubente, idque intenhus remiflitive, modò viridi. Radin infigniter craffa, mollis, fuprema parte capillatà, intus forifque albida, sapore acri, amaricante, ingrato nonnihil, succum è vulnere remittens la descentem. viscidum, refinosum.

Plenam & accuratam omnium hujus plante partium descriptionem è Cordi historia transcriptam vide apud J. Bauhinum.

In Germaniæ montofis & ad latera montis Juræ non procul Geneva copiosè provenit.

In fumma amat montolos arenosólque tractus, ut recte J. Bauhinus. Cordo Polychrefton dicitur à Germanico nomine Decigut.

2. Libanotis altera quorundam, aliis dicta Cervaria nigra J. B. Libanotis Theoph. nigra Ger. Daucus selinoides major Park. montanus Apii folio major C. B. Saxifragia Venetorum

Radies plures digitales, capite Mei inftar capillato, in unam coeunt, qua fenfun attenuata pedes duos aut tres horfum illorfumque vagatur, alcius humo depacta, foris nigricans, intus alba, lentam mucilaginem vulnerata manans, fapore refinaceo, aromatico, grato ad Paftinacæ Germanicæ accedens saporem : substantia teneriuscula : Folia cubitalia qua tum à radice, tum caule orientur, accents saporent poticulis, institutis equaternuctura: Faint Custata equit unit a Paule, fund Cutto consistent poticulis, alguerous Percursoflenii Maccenoir dividirar & effigie, rigidiora, glabra, glauci ferè coloris, crenata, lapra lapra proprieta di articular arbitica. Cantes autem repulace, thriati, destructures quantivore cubitos alte & nalsa dividi, unitellate futunent amplifitants focularisment. priufquam dehileant purpurafeentium. Semen latum ad Paftinaex latifolix femen nonnihil acce-

In pascuis montolis, inque vineis ad Rhenum in Germania, & in collibus Geneva vicinis co- Lague. piosè sponte natam observavimus.

CAP. VII.

De Umbelliferis foliis tenuiùs incifis, Carotæ, succo lacteo turgidis.

 Apium fylvestre lattee succe turgens C. B. Apium fylve five Thysfelinum Ger. Thysfelinum seve Apium fylvestre Park. Apium fylv. Dodonei, Thysfelinum quorundam, plana lattee fucco turgens, locis humidis proveniens J. B.

Uûm triúmve cubitorum caules, firiati, angulofi, glabri, ramofi, inanes, imá parte ex fusco rubentes, ex quorum geniculis rubentibus oruntur pediculi dodrantales & cubitales, caulium ritu striati, angulosi concavique, folia sustinentes Carotæ, glabra, valde incisa, atrovirenLocus.

Locus.

HISTORIA PLANTARUM.

tia, lacteum liquorem, fi rumpantur, reddentia, sapore ingrato, mixtà cum amarore acrimonià. Umbellam gerit flofeulorum Petrofelini, albidorum. Semen rotundum, planum Anethi fimile. Dod. Radices spargit complures, digiti minimi ferè crassitudine, longitudine alias palmari, aliàs dod antali, candidas, codem cum foliis fapore.

Juxta lacus (inquit Dod.) uliginofis ac humidis locis, in ferobibus aquas refides habentibus, quan-doque etam Alnorum juxta veteres truncos reperitur, Junio ac Julio flores ac femen proferens. Hanc plantam nobis nondum videre contingit. Morifonus in Alnetis humidis passim circa Blasas

2. Sefeli palufire lattescens acre, folius Fernlaccis, sfore albo, semine lato J. B. palufire lattescens C.B. Park.

Felus est Ferulaceis, radice longa, subfusca, ingrato admodum gustu, ceu servore non exiguo fauces tentante, quem culta deposuit : eaule ramoso, tricubitali; floribus candidis in umbellis; femine lato, foliaceo, lactescens.

Hujus unicam plantam reperit Camerarius in quadam palude sylvæ Norimbergæ vicinæ, neque alius quisquam, quod sciam, botanicus præter eum sibi observatam meminit. Certè ex descriptione ad sequentem plantam quam proxime accedere videtur.

Morifonus in omnibus pratis humidis circumjacentibus provenire scribit, semenque ferre sub finem æstatis. Folia habet multo tenuius incisa & longiora quam sunt Thysselini.

CAP. VIII.

De Umbelliferis quibusdam semine foliaceo, foliis tenuiter, Cicutæ aut Seselios pratenfis modo, divisis, succo limpido seu aqueo.

I. Apium cicutæ foliis, Selinum alterum Clusis, semine lato J. B. Apium peregrinum Cicutæ folio C. B. Ap. montanum verim Park.

Ulta habet ab una radice prodeuntia felia, Cicutæ folis non diffimilia: fed quæ caulem ambiunt minora funt: Caulem cubiro majorem, sape unicum, nonnunquam plures, & in his umbellas candidorum forum, quibus (uccedit femm latum, minus tamen quam Feruk: radicem digitalis etiam crafficudinis, albam, odoratam & uccunque acrem.

Provenit apricis & à Sole illustratis locis: Julio floret, Augusto semen profert in Salmanticensis

Locus

Seseli Massiliense Ger. Mass. Ferulæ sein C. B. Massiliense alterum Park. Massiliense Napervum, sein aliquatenus simili Visnagæ J. B.

Hujus folium dodrantali circiter longitudine & latitudine, tenuiter diffectum, cæfuris Vifinagæ, utcunque latioribus, vidit J. Bauhinus: florentem aut femen ferentem non observavit. Somes Canegario longius & latius eft quam Forniculum, odoris vehementis. Lobelius Sefeli suum Massiliiense Ferula folio describit, majoribus, craisioribus, latioribus, latiusque sparsis Fœniculi foliis: eaule eme rectus uno uccion, maprinos camo massa accordad e cubitali & proceriore; femire in umbellis Mei, compreflo, carnofiore; guftu Sefeli Æthiopici aut Peloponnenfis, valde aromatico. J. Bauhinus dubitat an Lobelius eandem fecum intelligat

3. Umbellifera Alfatica magna, umbellà parvà fubluteà J. B. Daucus Alfaticus Park. C. B. item Daucus Hispanicus ejuidem Parkinsoni.

Indica, quod fciam, Herbariis est hac planta, proceritate hominem aquans aut major; caule rubente, striato, geniculato, inani, firmo sais, & in ramos diviso: ad cujus singulos nodos pediculi, caulem ceu vaginà amplectentes oriuntur, longi cubitum unum, ex cujus lateribus alii breviores prodeunt, folia fuffinence silers aut Apii pertai modo divila, fapor amaricante & aromatico pradita. Umbelle pro plante ratione parva, Apii umbellis pares, ex floribus conflantur luteolis, quorum fingulos componunt foliola quinque cuin apice longuliculo in medio. Semen, Antonino finile, foliaccum, latum, firiatum, fapore aromatico, fubacri & amaro. Radix lignola, rugis arata, vegetiore sapore prædita est quam semen.

Inter Colmariam & Sultz, item inter Colmariam & Ruffack reperit J. Bauhinus, Octobris quinto cum flore & femine maturo.

Dauci Alfatici descriptio apud C. Bauhinum exceptâ solum umbellarum magnitudine huic convenit. Fianc etiam plantam in Palatinatu copiosam observavimus.

De Herbis Umbelliferis. A. Carvifolia I. B. C. B. Carum pratense Park.

Carvifoliam voco herbam radicibus fingularibus, pluribus, valde longis, fatis tenuibus, intus fo-rifique albis, fapore virofo Coriandri virentis, nixam: caules emittentibus bicubitales & altiores, Petrofelini fimiles, tenues, ftriatos nonnihil, glaucos & angulofos, medulla alba fungosa plenos, ramolos: folia partim à radice statim, partim ex caulium geniculis, que membraneo, striato pediculo obrolvunt, oriuntur, Cari folis proxima, latiora, majora, glabra, palmo longiora etiam prima, divisura Pastinacæ sylvestris vel Petroselini vulgaris, longioribus tamen segmentis (per quæ nervus difcurrens fulcum exarat) quæ ex intervallis cruces ramofas canaliculatæ rachi annexas æmulantur, fapore acriusculo & nonnihil aromatico. Flores pediculis inæquali longitudine, canaliculatis, umbellatim digefti funt, parvi illi quidem, & fuperna parte ex luteolo pallefoentes & ferè albi, aversà rubentes: quibus decidentibus seminum rudimenta purpuralcunt, matura verò lata, ftriata, similia ferè Paltinaca Germanica seminibus, glabra, aromatica cum amaritudine & acrimonia,

In Montbelgardenfi Comitatu florentem invenit J. Bauhinus inter Bluffane & S. Mauritium in Locus. dumetis, itidem inter Dampierre & pontem Vaujaucourt.

CAP. IX.

De Umbelliferis semine soliacco, seliis in tenuissima segmenta Fæniculi æmula divisis; seu

De Anetho.

E Anethi Etymo nugantur Grammatici. Alii "Andon quasi antanno dictum volunt, i.e. invictum, quòd cibi excitat appetentiam. Veriù annor dictur roce n and din quòd sine

1. Anethum J. B. Ger. hortense C. B. hortense feve vulgare Park. Dill 02 Anet.

Fœniculo persimile est, à quo tamen in multis differt; 1. Radice annua, inutili. 2. Caule mi-Attention perminie en, « qui camen in muita untert; i. Kaate annua, mitti. 2. Caule mi-nore & humiliore, ut qui fequicibitum raribi sexedat. 2. Folis maga glaucis, & codore minis grato quam illius. 4. Semine latiore, foliaceo, fapore acri, minus grato etiam quam Foeniculi. 5. Umbellis florum luteis pariter, sed minoribus.

5. Ombetta nomus tutes partos, sea immonous. In horts feritur, feque è lemine deciduo, fi permittatur, quotannis renovat; nullibi tamen Leeu. (quod fciam) apud nos in Anglia sponte oritur, ur quidam scripferunt.

Herba, sed pracipue semen, digerit & discutit, maturat tumores, auget lac, conciliat somnum: Vires. Venereos appetitus minuit, fingultui vomituique medetur. Schrod.

Oculis nocere & vilum habetare dicitur: quod nobis mirum videtur, cum Fæniculo, (quod omnium contensu visum acuit) simillimum sit, tam qualitatibus qu'am facie externa, nec minus potenter flatus discutiat.

Teneræ comæ & radix recens vim habent diureticam, eáque calculosis non parum prodesse

Solent nostrates hujus semina aut etiam folia muriæ, qua cucumerulos pro acetariis condiunt, in coquere, ad saporem & odorem gratum communicandum, & frigiditatem corrigendum.

Decoct. Anethi in oleo & aq. qu. s. bibatur. Deinde frusta panis in aqua servente madesac. præbeantur. Mirum in modum juvantur ægroti in ileo à fæcibus induratis etiamsi stercus vomucrint. Chefneau ex Oribafio.

Ad fingultum contumacem à frigida causa, R Ol. ex semine Anethi gutt. iiij. Ol. Amygd. dulc. 3 \u03a3. m. f. hauftus. Ad fingulrum nullis remediis cedentem hoc unum habut Otho Heur-

2. Anethum Sylvo grandius sativo, foliis Faniculi Casalp. Anethum Sylvo majus C. B. Park. Anethum Sylvestre semine exiguo Ameos J. B.

Ammeos potius quam Anethi species, ideóque ad Ammi referendum, ubi ejus descriptionem vide. Eodem etiam pertinet, fiquidem à præcedente differat,

3. Anetho

Locus

Lib. IX.

3. Anotho similis planta semine lato, laciniato J. B. Gingidium folio Fanicali C. B. verum seve Syriacum Park.

Rauw.

Plantula eft Gingidio noftrati perquam fimilis, radice parva albicante, feliclis freniculaceis, tenuioribus quam in Paltinaca erratica, gulftique amarioribus: Umbelle in medio capitulum ceruleum habenti fubliant folia tenuia ut Melanthio: Scinina rotunda, confertim coacta in unem

quan capitulum.

J. Bauhinus femina deferibit qua parte coharent mutuò aspera, rugola, oblonga, extrinscelas firitata, in ambitu soliacea, simbriata, ut in Ferniculaceis quibussam, ab iis in eo differentia, quod pulchre in decem partes dividantur: totum semen paulò minus parvi digiti ungue vel denariolo. In monte Libano Syria locis praruptis, provenire scribit Rauwolfius. Hac omnia e l. Bauhini

historia descriptimus.

CAP. X.

De Plantis semine foliaceo Umbelliseris, foliis in segmenta tenuia angusta tripartito divisis & subdivisis : seu

De Peucedano.

Montesteure and ris rolleus; id est, Pino nomen accepit, quod Pino folium simile habeat : qua de 1 Causa ab Apuleio Pinafiellam, id eft, parca Pinar vocatur. Ali nomen inventile putant à foctore: Amarorem enim & foctorem αδικάθεις, νοι apud poetas fignificat. Homerus Il. κ. αθικέμειο μέρα τόμα αδικάθειο. Νοι αρικέμειο μέρα τόμα αδικάθειο. Νοι διάθειο Scholiaftes exponit πιος δικέξει. Hefych, αδικάθειο, έχατδείο, andir. Jo. Bod. in Theophr. hift. p. 1086.

Peucedani notæ sunt solia tenuirer dissecta laciniis tamen latioribus quam Anethi, tripartito di-

A coma qua supra radicem cernitur **paarstrang** dicta est [Germanis] hac herba, qua appellatione pilorum reltis significatur: A soliis & facultatibus **Solu** struct, i. c. Feeniculum porcinum vel fuarium. A croceo illo fucco, feu a fulphureo radicis odore Sulphur most vocant. J. B.

A. 1. Peucedanum Ger. Germanicum C. B. minus Germanicum J. B. vulgare Park. Dogs fennel, Bulphur wort, Pareftrong.

Peucedano radix ex deciduis foliis comosa, crassa, altè depacta, cortice nigro obducta, substantia virescente, succum si vulneretur emittens fulvum, odore picco, viroso. Caulis cubitum unum aut alterum etiam altus, in aliquot ramos brachiatus, striatus: Umbellæ infigniter latæ, tanta luxurie, ut interdum minutiores earum partes sobolem pariant Anethi umbellæ parem, in quibus sofeuli reflexis foliolis flavelcentibus conftant, framinibus longiusculis apices flori concolores suftinen-Jeun rements tonois naveteentious contraits, pumminus troggiocaus april follocorio intineti-tibus. Felia ampla trifariam dividuntus, finguldaque corum fegmenta trifariam deinceps diffecan-tur, divitionum partibus Linaria folio latitudine & longitudine ferè paribus. Semen foliaccum, lon-

tur, unmontun partous Lanata. And tattuarie co nongratura e les partous. Semen inflatentin follogius quaternis fere, internis binis donatum, fapore acri & fubamaro.

In foftis paluftribus prope Sboreham in Suffexia observavimus: ad Thamesin citam flumen copiose provenire aiun: inque fossis palustribus maritimis prope Walton non procul Harvico in Es-

fexia. Prope Monspelium in luci Grammuntii aditu.

2. Peucedanum majus Italicum C. B. J. B. Park. majus Ger. Great Bons Fennel.

A præcedente non aliter differt quam partium omnium magnitudine, si Botanicis sides. Peucedani radicem herbámve vi purgandi donatam fuifle Veteres prodidere, fed propter fœto-

rem utriusque minus in usum deducta.

Expectorat mucilaginem Tartaream, bilémque educit. Usus pracip in affectibus pectoris. Expectorat musingment fartaciam, pittingue caucat. One practif, inflationibus, in obtinivatione hepaits, lients, renum. Ciet urinam & calculolis prodefic creditur. Extrinfects in hemicrania aliifque generibus cephalalgue, à catarrhis ortum ducentibus, in tumoribus renitentibus, ulcribus invereatus mundificandus, &c. School. Vereres affectibus omnibus circa nervos confiftentibus, ut Lethargo, phreneh, epilepliæ, vertigini, paralyli convenire

Gelatina five Conferva radicum pectorale infigne est & hystericum.

3. Peuce-

2. Peucedanum Siciliae foliis birfutis, floribus luteis J. B.

Aspectu simile est Panaci Asclepio seu Ferulagini [Foliis Funiculi, floribus luteis] longioribus tamen folius, erectis, hirfutis, pediculis denfis ac brevibus eorum capillamentis. Caulem lavem ac tenuem fert, cubitalem: flores luteos: semina oblonga, striata, in foliaceam latitudinem definentia. fapore refinaceo. Radix Paltinacæ figură, fed cortice atro: mader fueco, qui concrefeit in lachrymam thuri fimilem, non folium colore, fed & odore: at fapor acris & amarus eft. Caulem gignit cum folia dimiserit propè finem æstatis, perficit adventante hyeme.

Peucedanum minus foliis lobatis angustis Morif. prælud.

Morif.

Hoc genus folia producit quina aut sena, nunc plura, nunc pauciora, Rachi seu nervo medio è regione adnascentia, uno extremum claudente: è quorum medio sese erigit caulis bipedalis, sustinens flores luteos umbella in modum: semina fert membranacea, rotunda, Peucedani vulgaris in-

CAP. XI.

De Herbis quibusdam semine foliaceo Panacis nomine insignitis:

1. Panaces Asclepium Guilandino, flore albo, folio aliquatenus Carotæ sed tenuiori J. B.

J.B.
Olia habet divísurá ferè Carotæ vulgaris, quorum tamen segmenta tenuiora delicatioráque sunt
& rariora, nequaquam ut illa hristita. Caules canaliculati, tenues: umbella Ammeos vulgaris
pares, in quibus sociati ininuti, albi. Somen foliaceum geminum, oholongum, Thapsic quorundam semmi simile, minus, candidius, aromaticum, amarum, tres quatuórve costas exterius, interius quoque lineas, sed pauciores nigricantésque habens.

2. Panaces Asclepium alterum Dalechampii J. B. Asclepium umbella lutea C.B. Asclepium Dale-

Radice est Apii, candidâ, tenui, acri, odoratâ, folio tamen Apii aut Coriandri potiùs quam Forniculi, hirfuto: flore luteo in umbellis circinata rotunditatis.

In asperis locis & tumulis prope Monspelium provenire dicitur.

2. Panaces moschatum Americanum Park. Herbatum Canadensium sive Panaces moschatum Cornut.

Согнит.

Planta eft bicubitalis, radice albå, longå, carnoså: falis qua prima prodeunt longis & latis, Cofto hortenfi aut Lepidio fimilibus, (hoc eft leviter folum in ambitu dentatis) fequentibus verò in
profundas adeò lacinias diffectis, ut illa folii coſtam ferè pertingant. Pedalis folia longitudinis effe protundas adoe lacinias diffectis, ut sita rolu coltam rere pertingant. Pecalis rolia longitudinis elle folent, & cobiculariter caulem puxta terram cingunt. Nec enim ulla per caulem diffribunutar, nifi fortè uli caulis in ramulos diduciur; hac enim parte breve foliolum nafcitur, fed mutilum nibil-que debite: forma ertinens, bidque el positis vinculi loco qualm folii, facrà ita diffonente natura, reviz. ex pars, que est fragilis & impar capitis oneri, ventorum flaribus difrumperetur. Hac ergo parre caulem nodo velur geniculo roboravir, munifique tuberculo adnatiramuli extremum, & turum-que foliolo yelur membrand lattis extensis obduxir, quò validits obfirmaret. Cyme fingulorum cauque ronto veutr membrana latuis extensa osauxis, quo vanous commarez. Cyma inigulorium caulium in umbellam fe fingraint, adeò gravem ur antequam filoculi hiene deorfum ufque nuec. Fisa albus est ur Panacis vulgaris, odore pracipirus, qui è longinquo quemque invitar halitu molcho gratiore. Semine filoculum timiva lata vulgaribus. Tota planta fibilibida est, & asperiori tomento obducta. Sapor fociorum acer elt & odoratus, fub finem aliquantulum amarus: Radix verò non tanducta. Sapor fociorum acer elt & odoratus, fub finem aliquantulum amarus: Radix verò non tanducta. tùm amaritudinis habet.

Floret Septembri & Octobri. An plantam hanc rectè hoc in loco posuerim dubito.

CAP. XII.

De Thanfia.

Hapfia ex eo nomen accepit, quòd in Thapfo ejufdem nominis infula primum inventa fuerit, autore Dioleoride. Thapfie note genericæ funt Folia tenuiter diffecta: Semen alâ foliaceâ fummâ patte bifida cinetum, fapore acri.

T. oran.

Vires.

I cour.

Lacus 80

Locus.

Lacus.

Radicem habet tenuem, longam, pollicis crafficie, cortice craffo, fubflavo, ex albo foris, intus candido, fungolo; medulla intus parvá, lignosa, alba, totam oblique rugofam, copiolo lacte vifcandido, fungolo; metulla intus parva, lignosa, alba, totam obique lugolam, copiolo latet vir-colo candido tungidam, ur gummi fatami concrelente, aniaro, ingrato fed aromatico vel medica-to acti guitu [gummi criam inventiru fapore & odore Thuris, vertun amaro] cujus caput pilofum eft villis foliorum marcidorum. Folio non ala habet quam propè lumum in orbem fiparfa, aque convexa circa caulis injum, cua capillaria funt minutis lobulis denfis divifa. atque hirfutis, in petiolorum alis five coftis harentibus: Folia autem tota Fæniculi fimilitudine funt fed majora; fingula in coftas septem [hinc inde tres & imparem mediam] quinque majores, & ted majora; Inigua in coras ieprem [nine inde tres et imparem neutam] quinque majores, & dias verò parixs in into obliquiores circa craffium periolium rotundum atque cavum, Inituum divida, felquipedalis longitudinis; lobuli verò minuti (unt, quàm Feniculi breviores & hirliti. Caulem è foliorum contro profett fingularem Fenicalecum, bipedalem aut tripedalem ad timmum, tenuem, geniculis five nodis abique folis difinctium, paucis, roetum, folis inudum, in cuius cacumine unicam aut duas umbellas, rarò tres invenimus, Julio mense floribus luteis onustas, amplas, dodrantali diametro, planas, verum femina perficientes extuberantes rotundantur. Semina foliacea funt, alata utrinque binis cartilaginibus, ut in Thaplia dicta, in quibus & in umbella centro, atque etiam in caule aliquibus concretum gummi flave(cens, odoratum invenimus adharens. Semen verò cartilagi-ne denudatum oblongum, amarum, acre, & eodem cum radice odore.

Hanc propè vineam Reguli Acquamena dictam cruimus & copiolam invenimus, edito devexó-que loco Septentrioni adverio : alibi etiam in Apulia frequens est.

Thapfia latifolia Hispanica Park. latifolia Clusii Ger. Thapfia 1. Clusii, latifolia, store luteo, semine lato, similis Seseli Peloponnensi Lobelii J. B. latifolia villosa C. B.

Clus.

Clus.

Clus.

Augusta chabet folia, viridia, villo (eu lanugine quadam obducta, humi velut in orbem diffuſa, ingrati ſaporis, inter guæ cubitalis, interdum ettam bicubitalis exilic audir, digitalis craffitudinis, nodolus, intus cavus & fungolus, raris foliis præditus, fummo fastigio magnam & latam sustinens umdouis, intis cavas & ringouis, rars tonis practices, utilino tatugo magiant et atant tuttiets im-bellam luccomm fen Havorum florum, qua dum maturuit femm, quod latum & accrofium eft, ger-ménque habet longum & angultum, foltæricam & orbicularem figuram quodammodo refert. Ra-dix crafla, longa, fumma parte capillata, crafliore libro veltita, foris tibnigro vel fucco, interiore parte cardicante, lacteo fucco plena, guiltu amarifilmo & acri, naufeam tamen movente, adeo ingrara eft, medius ejus nervus fungolus.

Gaudet collibus petrofis, quales funt non procul ab oftio Tagi supra Ulyssipponem & multis aliis Lufitania Hispaniaque locis editioribus & incultis. Floret Augusto, nonnunquam maturius.

Hac planta in quamplurimis ad pracedentem accedit, ut descriptiones conferenti patebit. Hinc C. Bauhino & nobis eadem videtur.

Thapfia quorundam birfuta & afpera, Cicutæ felio, flore luteo, semine lato, aliis Seseli Peloponne-fiacum J. B. Seseli Peloponnense Cicutæ solio Ad.

1. B.
Herha cubitali & alriore, ferulaceo, tereti, intúfque fungolo caule, ramis multis brachiato: Folia
Cicure foliis quodammodo finilia, craffiufcula, hiritua multim & afpera, in alas oppoitras fubjecta,
quarum fegmenta fingularia femuncia longiora, ferrata: Umbella lata, lutea: feme magnum, per
extrema bindum, ex roundo oblongum, labis foliaceis, fimile Thapfae Gargani montas, fed mimus: radix fefqupalmaris, craffa, folida, exteribis nigricans, intus alba, gulfu amaro, acri & aromatico, terram versis capillata.

Hane plantam Lobelius & C. Baubinus Thapfae latifolia Clufti proximè deferiptee candem facinur: I Baubinus ex autoristas Clufti diffuncir. I Jobeliumque & frattem poter. Feo C Rushici.

unt : J. Bauhinus ex autoritate Clufii diftinguit, Lobeliumque & fratrem notat. Ego C. Bauhini

sententiam amplectar, donec melius edoctus fuero.

Invenitur in montibus circa Monspelium & Nemausum, & alibi in Gallia Narbonensi. Vide Botan. Monspel.

2. Thapsia siwe Turbith Garganicum semine latissimo J. B. Thapsia Carotæ folio C. B. minus restè ex

7. B. Ampla & pulchra funt hujus folia, glibra, pedem longa, in alas per certa intervalla ex adver-fo fitas divifa, aque ex rurium in fegmenta alternata vel fortuita fublecantur, Peucedani ferè feg-mentis fingularibus fimilia, nuti & latiora & breviora effent: Caulis craffiufculus, definens in umbellas magnas, que iterum dividuntur in parvas, luteas, quibus semen succedit longe maximum, unciam longun, paulò minus latum, lobis praditum magnis foliaceis, per extremum bifidum, fimile Thapfia latifolia Clutii, fed duplo ferè majus.

Plantam hanc in Regni Neapolitani monte Virgineo Campania, & in monte Gargano Apulia

reperiri refert Imperatus. Fires.

Thapfix radix ejusve succus aut decoctum supernè infernéque cum violentia purgat, ideòque intra corpus exhiberi non debet. Quidam pro Turbith per errorem lubstituunt. Messanenses ex numero funt, qui pro Turbith hac planta utuntur, ut reste Imperatus. 2. Thapfis

De Herbis Umbelliferis.

419

2. Thapfia Feniculi folio C.B. Park. tennifolis Ger. Thapfia 2. Clusii, slove luteo, foliis tennioribus Fæniculi pæne instar I. B.

Hoc genus Thapfae cubitali donatur caule, graciliore tamen quam prima species, umbella etiam fimili florum & feminis, fed minore: folia illi multo tenuiora quam illius, Fæniculi pænè foliorum instar, nullam insignem qualitatem habentia: radix longa, digitalis crassitudinis, foris nigra, intus candida & fungofa, acris, fummo capite villofa.

lisdem quibus primum genus locis invenitur.

4. Thapfia ThaliElri folio Botan. Monsp.

Rara est admodum hae Thapsia, ex Africa litoribus allata circa propugnaculum dictum la Tour KATA ett aamooum næc i namn, ex Attace mornous antac errea propugnacujum occum la 1 om de France. Radicem habet craffam, quæ felia plurima producir plurfariam divila, ficut in Thali-étro pratenfi Monfpeltenfium, latiora, craffiora, rugofiora & fplendentiora, inter quæ caulis oritm cubitalis, umbellas habens floculorum luteorum, quibus fuccedunt femina oblonga alá foliaceá cin-

In horto Regio Monspeliensi colitur.

5. Thapfia maxima latissimo folio C. B. maxima Hispanica Park. Th. Salmanticensis sive 2. Clusii. magna flore luteo, femine lato J. B.

Eff hare longe major fuzerioribus, utpote Caulem habens tres aut quatuor digitorum craffitudinem aquantem, initar caulis Ferula, & fapiffime humanam altitudinem fuperantem: florem & femen primo generi non diffimilia: folia antequam planta in caulem affurgat multo ampliora, in orbem tamen non secus ac illa humi diffusa, radicem etiam crassiorem.

Nascitur hæc non solum agro Salmanticensi, sed circa Pinciam vulgò Valladolid dictam, & tota Locus

Vetere Castella ad Pyrenxos usque montes.

Sed nec parum hallucinantur qui hanc plantam Cicutariam maximam fœidiffimam Lob. effe cenfent. Cum Lobelius ipfe dubius fit an Cicutaria fua maxima Brancionis fit Thapfia Salmanticenfis Clusii, an potius Cicutaria maxima fœtida, eámque non describit, non est cur nos de ea ad-

Vetula: Salmanticenses, medicinam isthic exercentes, hujus radice utuntur ad provocandos menses, Virer: aliasque dejectiones moliendas. Tanta autem vi turn supernè turn infernè purgat, ut sumentes in

maximum periculum fapenumero conjiciat.

Thapfia fatidiffima Park. foliis Libanotidis fatidiffima C. B. 4- Clufii, Tuero vocata, foliis glu-timofis, radice nigră foris J. B.

List.

Eodem Salmanticenfi agro & vicinis locis nafcitur hæc Ferulacei generis planta, foliis Libanotidis, per terram finuliter expantis, lento quodam & glutinolo rore femper afperfis, faturå viriditate (plendentibus, radice craftā, longā, tenerā & fragili, foris nigrā, intus albā, fucco lacto plenden.

Caulem nullium oblervabam, fed eum ferre dicebant rectum, tenuem, & in co umbellam florum pæne in globum coactam. Tota planta teterrimi odoris est: unde verifimile esse conjicio non minùs esse noxiam quàm sit

Thapfia, ad cujus genus referenda videtur.

7. Thapfia vulgaris Ger. Carotæ folio C. B. Park. Carotæ facie J. B. An Thapfia Gesneri seu Turbith Garganicum?

Et lata & longa sunt Thapsia: hujus folia, pediculo tam primario, quàm aliis minoribus segmen-Et ata e nonga um i impine mijus joun, peneuso tam primaros, quam amis minorios iegatera-rorum hirfuro, alpero, rubente: feginenta in alis foliorum fingularia, non ex adverfo nafcuntur, alioqui tota facie Carota: vulgaris folia fatis referrint, hirfura, venofa. Addit Parkinfonus umbellam florum luteam effe, quam Ferula minorem, uti funt & radix & femen. C. Bauhinus Thaphann Geineri five Turbith Garganicum huc refert, minus recte, quia Geinero

dicitur semme latissimo, quod huic non convenit. Idem Thapsiam Casalpini huc quoque refert, quam Joannes frater specie distinctam putat, quia Casalpinus Ferulat, non Carotæ simi-

lem facit.

8. Thapfia Casalpino semine candido crasso J. B. an eadem præcedemi?

Caulem fert non excedentem bina cubita, candicantem veluti cinere asperso: Folia proportione minora, sed latioribus seguientis & subcandida: slorem luteum in umbellis: Semen autem candidum, striatum, crassum & longius, in foliacea quædam labra desinens. Radix subest candida, crasso capite, in ramos diviso, succo lacteo valde acri, ut tractantium & manus & factes tumes-

De Herbis Umbelliferis. Lib. IX.

42 I

Hac planta Catalpino descripta cadem est nostra sententia illi quam circa Messanam observavimus, sorte estam Thapsia Gelneri seu Turbith Garganico (ut vult C Bauhinus) & Thapsia Carote folio. Thapfix (pecies citra necessitatem multiplicare videtur J. Bauhinus.

CAP. XIII.

De Ferula.

Erula, Grecis N4985, à ferendo dicitur (ut nonnulli volunt) quòd feapi illius pedamenta fruticibus ac fenibus baculi & ferpiones effent. Plin. 1.12. c. 22 Note: Note: pedamenta mater. del de affect. fruit bus ac senibus baculi & sepiones essent. Plin. 1.13.c. 22. Nulli fruitium seuita major, ob id gestatio facilior, baculorum usum senestuti prabet. Ali Ferula nomen à seriendo impositum contendunt : Antiquitus enim discipulorum manus ferula cædebantur, unde Martia-

lis Ferulam seprum padagogorum appellat.
Ferula ab aliis hujus generis distinguitur foliis fœniculaceis, seminibus oblongis per maturitatem nigricantibus, quibus addi potest medulla fungosa, igni concipiendo idonea.

1. Ferula folio Faniculi, semine latiore & rotundiore J.B. samina Plinii C.B. tenuiore folio Park. Ferula Lob. Ger. fennel giant.

Ad quinque aut sex cubitos excrescit, caule crasso, fungosa medulla pleno, ramoso. Folia am-An quinque aut sex cuotos excreteit, cause cranto, rungota inecutia peno, tantos. Faita diri-pliffima, divifură Feeniculaceă, led legmentis latioribus, Ferula glauce mox deferibenda finulia, fedinagis virentia: Umbelle late florum luteorum, quibus delaplis femen fupervenit magnum, folia-ceum, femunciam latum, paulo longius per extremum latefeens, exteriore parte triplici lineă elatiore striatum; quà gemina semina conjunguntur fibrà unica longa donata sunt. Radix crassa. ramofa, lacteo fucco manans.

Odor plantæ nonnihil gratior videtur quam Ferulæ glaucæ, sapor acris.

Lingontibus Mellane imminentibus copiose proventi, & alibi etam in Sicilia & Italia: plurima quinetiam & procera in Narbonenfi Gallia, prafertim rupibus illis praruptique faxis propé fibreranea cryptas via quà Monfeloi Frontignamam iur, ad dextram; ut recet Lobelius.

Litus caulis cinn exaruerit lovillimus cft, quia fungolius, adeò tamen robultus, ut fufficiat pro

baculo ad fuftentandam senecturem. Cas.

Medulla caulium fungola nonnullos in Sicilia pro somite ad ignem è filice excussum concipiendum usos observavimus, cum in insula illa peregrinaremur; unde intelligitur cur poetæ finxerint, Prometheum ignem cœlestem furatum, cavâ ferulâ exceptum deportâsse in terram,

Ev noire vacenni radur Dia Tremnieguror.

Hujus viridis medulla pota sanguinem spuentibus & cœliacis prodest, sanguinis eruptiones sistit:

Semen potum torminibus auxiliatur. Diole.

E Ferulis prima tantum germinatione corculum quoddam pastores eximunt, ovi luteum induratum referens, quod sub cineribus assatum, priùs tamen charta aut linteo madesactis involutum, mox pipere & sole conspersum, non modo gustui gratissimus est cibus, sed etiam ad excitandam Venerem valentifimus.

Ferula folio glauco, semine lato oblongo, quibussam Thapsia ferulacea B.B. An Ferulago latiore
folio C.B? Libanotis Famiculi fosio, semine foliaceo quissom. Ferula latiore fosio Park?
Panax Asclepium Ang. & Cam. cidem. Ferulago Ger. 52000-leated feruel-giant.

Mirum quam grandescat hujus radix: Gaulis humanam proceritatem multum excedit: Folia magna, ferulacea, minus ad Fœniculum accedentia quam præcedens Ferula, coloris glauci, porefinding in bluss, quorum fingula fegmenta latiora brevioraque fun quan Fericalacea aut Fernlacea, inccum lacteum mananna, odore gravi, fapore acri : Florum umbellæ colore fubluceo. Semen magnum, comprefilm, friatum, nigrum, angulfus quam Ferulæ.

Descriptio Rofinami Ferulæti feritin Dissorbiti apud Lobelium in Adv. huic apprine quadrat.

Lescripto Roimarim Ferulacus Jertilis Dioleoridis apud Lobelium in Adv, huc apprime quadrat. C. Bauhnus Ferulam galbaniferam Lob. hujus Synonymam facit. Joannes frater dalbuis heret an Iobelius per Ferulam galbaniferam hanc intellexerit. Deficiptio Ferulae galbaniferae apud Lobelium nimis fuccineta eft & sterilis, quam ut ex ea certi aliquid exsculpere positimus. Nos tantifer C. Bauhini fententiam amplecteniur, dum quis nos certius aliquid edocuerit: noc me mulcim novet, quòd Lobelius hanc tradat fub titulo Rojmarimi Ferulacei fertilis Dioscoridis: Force eandem piantam bis tradis sub diversis trulus. Ego certe Lobelii memorae non multium fido.

Nec minùs incertum est quò referri debeat

* 3. Ferulæ facie Thapfia five Turbit Gallorum J.B. Thapfia Turbith Gallicum & Turbith cineri-

Hanc à Rondeletio in Aquitania macilentioribus montofisque squalidis inventam prope vadum quà trajicitur in Hilpaniam, tum ad radices Pyrenzorum non procul Perpignano fic deferibit Lobenus. Carnor rauss corex, raise fors core; mus pane, incorpie mano ginar lateo, guni-meo: caulis Peucedani, gracilior quam Temiculi, foliaque Feniculo latiora, breviora: In umbel-lis femm Ferula: minoris, oblongum, angultius, montani Sleris. Nos (inquit J. Bauhinus) quò debeamus referre Thapliam hanc Lobelii incerti fumus. Multa

lius. Crassior radicis cortex, fusco foris colore, intus paller, succoque multo gliscit lacteo, gum-

Nos (mqur 3) naumnus 3 quo ucocamus reterre i inspirati natre Lovem incert i antis, multer habet communia cum Ferula glauco folio jum dicta: Vortum Rofmarinum ferulaceum Los. meliis cum ea convenit. Fortè una 6º cadem planta finit Rofmarinum ferulaceum, Ferula glauco folio, de hec, tribus diverfis nominibus per errorem pro diverfis plantis reposfite. C. Bantinus pro Thapfard dias Clusti habet, & Thapfarm Ferulculi folio denominat. Thapfarm autem illam superius tradidimus.

* 4. Libanotis anibufdam flore luteo, femine Ferulæ J. B. Libanotis Ferulæ folio & Jemine, C. B. Lib. Ferulæ folio & femine, five Panax Afelepium Ferulæ facie Lobelii Park. Panax Afclepius Ferulie facie Ger. emac.

Folio eff Forula: fore pari, minutius divifo, rigidiore, odoris non ingrati, pediculis folidis miniméque fungotis mixo: Cante proceso, ramolo, firnato. Flore umbellato, lureo, parvo: famine raro per the mignite made a support of the su Anethi odorato Lob.

Ex Iltria alportavit Valerandus Dourez, Infulanus, Lugduni Pharmacopœus.

Hanc à supra scriptis diversam esse vel solus seminis color albicans evincit. Ferula galbanifera Leb. quam ortam feribit è femine reperto Antverpix in Galbani lachryma, quò referenda fit, an ad Ferulam folio glauco, &c. dubius haret J. Bauhinus. Nos (ut diximus) cum C. Bauhino fentimus, minirum Ferulaginem latiore folio esse iptissimam Ferulam galbaniferam

Galbanum fuccus est pinguis, non tamen Oleo solubilis, sed aqua; media quodammodo natura De Galbano. constans inter gumni & refinam, accendi enim igne ut Refinam, humore aqueo solvi ut Gummi: colore flavescente sintense flavo vel albido Sehrod, ex rusto subhvido Cas.] substantia molli & ceræ instar ductilis, sapore amaricante cum acrimonia, odore vehementi, & cum gravitate quadam vi-

Galbani opera przeipua funt emollire & digerere. Usus intrinsecus est in mensibus ciendis, fœ-Virei. this rivis & mortus nection feetiding selection of the minimum prodeft in partia committees in futfocatione uteri, vertigine. Locus eff fum etiam in Epilepticis, hyftericis, fyncoptics, &c.

Qui diluto manus unxert, impune tractabit serpentes; fi Veteribus fides.

* 5. Ferula Tingitana folio latissimo lucido Hort. Edinburg.

Hunc titulum invenimus in Catalogo Horti Medici Edinburgensis: plantam ipsam nondum videre contigit. Nuperrime folium ejus ficcum ad me Londino misit ingeniossis. Vir, & Botanices peritiffimus D. Hanf. Sloane, titulo Ferulæ foliis lucidis & crispis, quod milii potius Apium quoddam referre videbatur quam Ferulam.

Ferulago tenuiore folio C. B. Ferulago, sive Ferula minor Park.

Hac multò humilior oft Ferulagine latiore folio superius descripta n. 2. foliis minoribus & angustioribus, Freniculaceis ramen majoribus, uti funt & umbellæ; Semina præcedentium utriufyss [primæ & fecunda spec.] minora, iis tamen similia & nigricantia: Radix minor & candidior, paucis si-

SECTIO

Lib. IX.

SECTIO SECUNDA.

De Plantis Umbelliferis semine tumidiore & minus compresso donatis. cóque majore.

A S feminum respectu dividemus in cas que semine sunt, 1. Subrotundo, magno, sunguo, sun sente cadar dicto: 2. Striarum loco muits alis foliaceis cincto: 3. Longo, non-nellis rostrato: 4. Breviore striato; cóque vel majore vel minore.

Planta Umbellifera semine tumidiore & teretiusculo seu rotundo sunt vel

[Tilulifer.e, seu fructu maximo, fungoso, subrotundo Caebry dicto: LIBANOTIS caebryophorus. Semine multis alis foliaceis cineto, striarum loco: LASERPITIUM,

(Longo, quibustam rostrato dicto,

[Magis propril refirate, utpote Geranii moschati fructús amulo: SCANDIX, Petten Veneris. Lavi,

Major, perennis: Cicutaria vulgaris, Myrrhis sylvestris. Mmor annua, odorata: Cerefolium seu chærephyllon.

Striate, folis

Latioribus;

(Major, semina itidem maximo, odorata, radice perenni, soliis Filicis amulis :

Minor, annua femine minore, caule folido, nodoso: Cerefolium filvestre.

CIn tenues lacinias diffectis, feminibus in hoc genere brevioribus; foliorum feg-

5 Crebrioribus, capillaceis, radice perenni : MEUM. Paucieribus majoribus, radice annua, femine odorato, incurvo: Cumtnum,

LBreviore,

Lavi, hoc est neque hirfuto, neque villoso, neque aculeato.

SPer maturitatem nigro, tumido, & ferè rotundo, foliis latis: SMYRNIUM Per maturitatem albente, aut minus colorato; foliis

\$ Ramostoribus, odoratis: Angelica. 2 Tripartitò divista se subdivisis, radice perpetua, acri: Imperatoria.

Minus latis

Apii, magna & elata, radice perpetua, odore valido nec ingrato: LEVISTICUM.

Aquilegia; LIBANOTIS Aquilegia folio. Sefelios; summis segmentis tripartis: Siler montanum. (Faniculi; Sesell montanum Faniculi folio

Minore

(Minore, radicibus Tuberofis, tubere (Simplici, semine lavi aut obscurè striato, foliis minutis, radice esculenta: Foliis, odore & Japore Pastinace laisfolie: SISARUM. Foliis tenuius dissetis, in aquosis nascentes: OENANTHE, Filipendula aauatica. Cauliformibus strigosioribus & lignosioribus, foliis Pinnatis aut minus faltem ramofis, (Forma, odore & sapore Pastinacæ latifoliæ: Stum. Foliis Pimpinella sanguisorba, radice fervida: PIMPINELLA Saxifraga.
Foliis profunde laciniatis, radice dulci, semine aromatico: CARUM. L Ramofioribus seu triangulatis CLatioribus. § In pauciora & obtusiora segmenta seu folia simplicia divisis ; Аргим. In plura & acutiora; SCientæ æmula, Cienta & Cientaria. Carotæ fimilia, umbellà pariter clausa: Visnasa, Gingi-Angustioribus, in segmenta seu folia samplicia divisis Breviora, acutà umbellà fubluteà : Saxifraga pratenfis, Faniculi amula maritima: CRITHMUM. сим стина татитта: Ск.ттышы.

Langa, angulta, per margines ferrata; feu breviera minus alpera,
fermine aromatico: Амм ; feu longiora, latiora, alpertora,
radice reptatrice: Ск.ттимим 4. Mattb. In segmenta tenuissima capillacea divisis Brevina: Daucus, fub quo nomine multas complectimur fpe-cies, variis appellationibus à Botanicis infignitas. Qua radice Oblonga; FOENICULUM. fervida est, Pyrethrum dicitur. Imis latis, summis tenuibus, semine dulci, aromatico: Antsum. Hirfuto; cuius generis plures species sunt, nullo communi nomine donata, ut v. g. Daucus Creticus, Apium Macedonicum. Aculeato seu echinato aut hispido : CAUCALIS. Sphæriceæ rotunditatis; Cimicum tetro odore: Coriandrum.

CAP.

00 2

Anomala maritima: PASTINACA MARINA.

Vires.

C & P. I.

De Libanotide Cachryophora.

Ibanotis, quod radix to xicares thus redoleat, dicta oft; ejus femen Cachrys dicitur. Cachrys autem plurima fignificat, de quibus confule Grammaticos Note hujus generis characteristica funt folia tenuiter dissecta, femina tumida, nucis Myrifticz parva figura, fungosa fubftantia nucleum ambiente,

Carterum Cachrys, autore Diofeoride, vim habet calefacientem & valdè reficcantem: unde in fmegmate commodè misetur, & ad fluxione laborantes oculos capiti inspergitur, & post triduum

Secundûm Æginetam vim habet repurgandi, discutiendi & calefaciendi, ideóque comitialibus subvenit, & suffusis felle cum Pipere & vino potum. Illinitur idem ruptis, convulsis & podagris utiliter. Ulus ille etiam est ex oleo contra febrium perfrictiones & cum tremore algores

I. Tataria Hungarica edulis, Panacis Heraclei folio, semine Libanotidis Cachryophora I. B. Panaci Heracleo similis Ungarica C.B. Pan. Heracleo similis Tataria Ungarica dieta Park.

Cluf.

Non vulgaris est planta, qua radicem habet craffiffimam & longiffimam : nam brachialis craffitudinis. & cubitalis longitudinis, aut etiam ampliores accipere meminit Clufius ab Ill. Dn. Balthafare de Batthyan, qui in ejus gratiam ex Ungaria Transdanubiana adferri jusserat, ut in hortum suum Viennæ transferret. Illis autem folia emerferunt Rapi foliis non valde diffimilia incifuris & laciniis, breviora tamen, & verius ad Panacis foliorum formam accedentia, rudi atque aspera lanugine prædita, ex viridi pallescentia, alia deinde paulò minoribus incisuris divisa, nec minus aspera, inter qua affurgebat Caulis cubitalis aut amplioris longitudinis, pollicaris verò craffitudinis, ftriatus, concavus & nodofus, perinde asper ac folia; quem lato pediculo amplectebantur minora folia & multifida, asperà etiam lanugine obsita. Summus caulis in umbellam desinebat Panacis Heraclei umbellis similem, in quibus flores & formă pares & colore : quibus evanidis fuccedebant rara (nam finguli flores non funt focundi) femina, valdè craffa, nec valdè abfimilia femini illi magno & ftriato Libanotidis Cachryophoræ. Biennio quidem eas radices aluit Clufius antequam una illarum & caulem & semen proferret : deinde corruptæ sunt, tandémque sætidum odorem exhalârunt, ut horto

Hujus porro radice Ungari Agria vicini atque etiam ulterioris Dacia contermini in annona caritate & inopia vescuntur alterius panis penuria, ut Clusio asserbant non modò Heros ille illustris. sed etiam alii nobiles viri qui in ea provincia vixerant.

2. Libanotis Cachryophoros quibusdam, floribus luteis J.B. Ferulæ folio, sive Cachrysera, sive Cachrys vera Park. Ferulæ folio, semine anguloso C.B. Libanotis Galeni, Cachrys verior Ger. quoad

J. B. Cubitorum aliquot eft altitudine caulis [Parkinfono binos cubitos non multum fuperat, quam Ferulæ humilior & tenuior] lævis, ramofus : Folia Peucedani foliis fimilia, strigosiora, teneriora, in longa, tenuia fegmenta divifa, terna fimul ut in Peucedano. Umbella magna florum luteorum: contact a control de l'accedent magna, ventricofiora una parte, oblonga, canaliculara, & per extremun coronata, ftylo ex utrulque commiflura pronunente, alba, aromatica, acria, amaricantia. [Cafalpino femen craffum eft & roundum a Chriatum, offico ocritice candido, quo fracto nucleus intus apparer albicans, &c.] Radix unica, profunda & candida, acris; Parkinfono Radix tam extenis quam interius alba, altè in terram descendens, & in multos ramos divisa, summa parte Pastinaca major, fragilis admodum & fucco lacteo turgida. Morifonus femina fungofa lavia & aqualia huic attribuit, quo à sequentibus duabus diftinguitur, eamque Cachryn five Libanotin Cachryophoron semine sungoso lævi appellat.

Elegantillimam hanc plantam copiosè invenit D. Magnol secundum fluvium la Maussou eundo à ponte dicto de Saint Jean de Vedas ad pontem Villæ novæ ad dextram, in elato colle prope molen-dinum dictum la Tour, Maio mense florentem.

3. Libanitis cachryophoros semine sulcato aspero Moris. Hippomarathrum Creticum Park. C. B. ex sententia P. Boccone & nostra. Hippomarathrum Siculum P. Boc. Fæniculum magnum sive Hippomarathrum J. B.

Hanc fic breviter describit Morisonus,

Pracedente altior proceriorve est: folia gerit Peucedani similia, aft tenuiora: Semina itidem oblonga habet, striata ut superioris, in gremio fungosa substantia, torulis canaliculata seu sulcata, sulcis

Hujus semina à Jacobo Barillier S. T. D. Roma ad D. Morisonum transmissa sunt. Plantam infam postea semine prægnantem vidit Parisis apud D. Marinum, Anglum dictum. Bellus Ep. 1. ad Clusium sic eam tradit :

Folia tenuia, Fœniculi quodammodo fimilia profert; caulem lævem, duos aut tres cubitos longum, minimi digiti craffitudine, geniculatum: flore & luteum in umbellis ut Anethum: femina magna, Cachryi fimilia. Radice nititur firma, magna, odorata. Vocatur manusiurov. Homs

Huias femen vulgariter à mulieribus coquitur in lixivio ad capillos aureo colore tingendos. Paulus Boccone adhuc pleniùs & accuratiùs hanc plantam describit, cujus ideireo verba adferemus. Radix ei longa, craffa, fumma parte (ut pleraque Ferulacei generis plantæ) villofa. Caulis cu-Radio et torigh, craim infinite prince (an incident extension for indicate generic spinite) with the came cal-bitalis and brabients, internits fungoliss, excertis librarias feu fulcarus, multis alls linic indè à caule pracipeo emergentibus. Folio Peucodani, quandoque Selelios au Fornicult i modo divila, duriora & firmitora tumen: Sie en im planta hac in Sicilia figonte nata folis ludic, comantibus femper in umbellis magnis pluribus flosculis luteis: quibus discussis atque evanidis exteriùs succedit pericarpium fungolum, fulcatum, afperum, Pifi maximi magnitudine, quod adhuc viride tam arcte conjungitur ut unum videatur, cum exiccatur tamen binatim finditur. In fingulis pericarpis latent fingula semina oblonga, Tritici grano paria.

Passim Panormi, Agrigenti, Meslanæ, alibíque per Siciliam conspicitur satis frequens.

* 4. Libanotis cachryophoros semine sulcato lævi Morisoni.

Hæc non alia in re differt à præcedente qu'am seminum sulcatorum æqualitate : certé non alias differentia notas affignat Morifonus.

Hujus semen è Mauritama Tingitana à D. Alexandro Balam missum, Westmonasterii in horto Edwardi Morgani latum luccrevit, floruit & femen perfecit.

CAP. II.

De Herbis semine multis alis foliaceis striarum more secundum longitudinem decurrentibus donato, fea

De Laserpitio.

Aserpitium (Σίλφιον) Antiquis tantopere celebratum, quæ planta fuerit, hodie ignoratur. Qua de co Theophraltus, Diofcorides, Plinius habent, apud ipfos vide. Confule etiam fi placet J. Bauhinum & Jo. Bodaum Comment. in Theophr. Hift. Lib. 6. p. 589. & fequent. qui de Laserpitio fuse disputat. Sciendum tamen Cyrenaicam regionem laudatissimum Silohium

Ouxcunque tamen planta fuerit Veterum Silpham feu Laferpitium, id enim nescimus, nos pro Laferpitio habebinus plantam semine multis alis foliaceis [8 in binis seminibus conjunctis] secundum longitudinem, friarium more, decurrentibus don to. Ex hoc etiam numero funt Libanotides Theophrafti seu latifoliæ nonnullis dictæ. Laserpitium Alpini & Bodæi ad aliud genus pertinere videtur: fi Bodæi mentem rectè assequor, nam semen foliaceum ei attribuit, i.e. compressum & planum, ut ego interpretor, quamvis tunidum appingat, unde per foliaceum forte intelligit als foliaceis extantibus circundatum.

Io. Bodzus à Stapel; quos adi.

lib. 6. c. 1.

. I. Laserpitium Daucoides Pratenicum viscoso semine Breynii.

Lib. IX.

Hujus radix Dauci vulgaris Claf. fimilis, fapore amaro cum quadam dulcedine, in fibras autem Hugus ratas Dittel vinganis City, mittiss, tapote a moderating quasant uncodamic under faith puril flarguantur in orbam dodrantatia, hirfuta, Datet hortenfia aliquaterus paria, in lacemas verò pauctores, majores, Lutores & colicariis vinentes diffecta. Inter que altero, lubinde & certio à fatione armo majores, intores concurnes reconstruction in the space across a national and condition control is altered and condition control is controlled to the control is altered and be plenus, viridi, vel ex albicante fulbrindi colore, dodrantalibus interititis diffinctus geniculis, è quibus se folia proferunt, inferioribus similia, att lobulis latioribus divisa: ex illorum alis, praxierquotus te fota proteculus, interiorious inima, an toomis tatorious turhat, combinations, pacetum fuperiorium, fingulis finguli exorinutur rami, quorum apices, aquè ac caulis, uncialibus, an-guttis, acuminatis, limbo albo cinetis, dependentibus circumradiantur foliolis: horum è gremio tumbella ampla, radiis fubalbidis, vel aliquando amethyffinis, bi & triuncialibus confirma exclite, in alias divida umbellulas filiquitorum niveorum ex foliolis quinis & totidem flaminulis confirmatorum, compositas; sub quorum pedunculis foliola parva, quaquaversum instar jam dien caulis & ramorum apicum radiata cermuntur. Flosculis pereuntibus succedunt unicuique Semina bina simul juncta, tenuia, oblonga, Panacis Afclepii Apuli Col. minora: in quorum fingulis alæ membranacer ac pellucide, ad fadiceum cum maturitate vergentes, femper quatuor, utpote convexà parte feu dorfo duz, & tordem in marginibus, obfervantur. Hac relicto flylo nutrinvo facilè diffiliunt, & ad conservationem sui generis tandem decidunt. Caterum semen nostri Laserpitti viscosa quadam materia, odorata, manus quali inficiente dum viret oblitum, contritumque gratiffimum ex Citro, Benzoino & femine Dauci mixtum, aromaticum, cerebrum admodum recreantem odorem spirat; à quo sapor oris halitum commendans multum recedere non videtur, quanquam magis volatilis, languidior, & linguæ amarore fuo paulò ingratior.

Ericetis & fruticolis nonnullis Boruffia & Catlubia collibus gaudet. Augusto & Septembri flori- Locus.

bus & seminibus onustum observavit Autor.

Variat foliis latioribus & minus hirfutis.

Oo 2

2. Lafer-

U/m.

2. Laserpitium Gallicum C. B. Park. Laserpitium è regione Missilie allatum J. B. Laserpitium Ger.

HISTORIA PLANTARUM.

Caulas huie praciltus, Ferula: par, firiatus, geniculatus, fungofus. Felin in alas dividuntur, è re-gione oppointas, qua in minores turfum fubdividuntur. Folia impularia nullis harent pediculis, ex adverso lita, triplice ferè per extremum divisura, Spinae alba foliorum amula, craffiuscula & firma. averla parte rari pili, rigidiufculi. Umbellas tradunt Adverfaria [Lob. & Penæ] prægrandes effe Ferula, aut latores quam Anethi: fomm Angelica foliaceum, rotundum, competium, odoratum & colore buxo, [rectuis als membranacess fittiarum loco decurrentibus, quatuor numero in fingulis feminibus, octo in binis junctis donatum.] Radicem prægrandem, intus albam, foris cinericeam, fueco prægnantem, mollem, pinguem, odoratam, majorem quam Thapfiæ aut Fe-

Laserpitium foliis angustioribus saturate virentibus Morisoni. An Laserpitio Lobelii similis angustifolia 1. B?

Folisi est lucidis & saturate virentibus plurifariam divisis. Semen alis crispis undulatis leviter quatuor numero ornatur. Radicem habet prægrandem, intus albam, foris cinericeam, succo prægnantem, mollem, pinguem odoratam.

4 Laserpitium foliis angustioribus, dilutè virentibus, conjugatim dispositis Morisoni.

Felius multò priorum angustioribus præditum est, per lobos longiusculos, angustos, ex adverso dispositos, & Rachi seu costa media adharentes. Radice, caule, semine cum pracedenti con-

Omnium pariter horum trium I aferpitiorum feminium alæ foliaceæ numero octo funt, videlicet binæ ereckæ in fingulis feminibus, hinc inde, & binæ aliæ ad bafin, qua femina cohærent feu coaptantur; adeò ut in fingulis feminibus appareant duæ femper in dorso seu convexa parte seminis, totidem versus basin seu planam partem dum seorsim considerantur; dumque adhuc sunt viridia & conjuncta numerantur fex, binis alis ad bafin arctè fibi conjunctis, & unius hinc indè speciem exhibentibus, cum in feminibus fingulis exticcatis & deciduis apparent quatuor.

Laserpitium Cyrenaicum, Veteribus, [Theophrasto, Dioscoridi, Plinio, aliis] tantopere celebratum, tam eximii ulus in cibo, medicina & jumentorum pecudumque pabulo, qua planta fuerit hodie ignoratur. Cum ergo nihil habemus quod adjiciamus iis quæ a jam laudatis Autoribus de eo prodita funt, Lectorem qui plenam ejus historiam defiderat ad ipsos remittimus, vel ad J. Bauhini Hift. Plant. lb. 27. cap. 52, qui quequid de co ulpiam feriptum extat corraft; tandémque concludir, fe cum Marcello credere Silphii ferulam hanc non fuiffe Balfanii arbulcula viliorem, nec lidit, se cum Marcello credere Silphii serulam hanc non suiste Ballami arbuscula villorem, nec liquorem liquore etiam inutiliorem. Siquidem peregiria Gracia & Italia, ideòque in majore dignitate cui illa l'emper suis, a certos privatimque sibi traditos natales locos, quod omnibus eam fecit
optabiliorem accepit; ad Cyrenem sc. latiores campos, eti poste activatum omne illud Silphium
schemt. Et ne longiores (inquiv) simus, ob rantatem, & quas habet ad utramque valetudinem egregias utilitates, gentibus ad spectacumin, & in Deorum templis ad religionem & anathemata propoint adu sint. Cyrenense so Delphis Apollini quotannis Silphi caulem ex agri sin opbus offerebare: Ferulimque hanc siam tantopere amaverum, ut condutori Batto perpetum cum eo honorem habuerni: in genima qua publice in signandis epitibos civitas utebatur Battum generis siu auctorem oftendenes, cui mulier quo decebat corporis ornata & habitu Silphi caulem porrigebat,
fornuns simul naturence pro sius onbus sergaias azens. gloriam felicitatemoue sium. - arad urmafune fortuna fimul naturaque pro fuis opibus gratias agens, gloriam felicitatemque fuam, grata utriulque beneficii memoria fic oftentans. Id certe maximum pretii & honoris in Ferula hac argumentum fuerit, quòd egregium, rarum, amabile,preciosumque aliquid Græci fignificantes, non aliter quam tuerit, quod egreguum, rarum, amabile, preciosumque aiquad trace inginicantes, non altier quam ut in dieto proverbo it, Batri Siphaim alettabant, neque immento, cium tanta fueir quondam, turcque tempore morborum & fantatis ex eo humano generi voluptas fimul & neceffitas, tianque quotidiants & amabilis curdis iulis. Subfequens planta quam pro vero Vecrenta Laferpitico venturan Pr. Alpinus & Jo. Bod. à Sapel, Comment. in Theophr. Hift. lib. 6. cap. 3, non eft proprie hujus loci, led ex femme Ferula portius fpecaes cenfenda. Er revera Laferpitum Vecterum femnis forma (quod Theophraffus foliaceum & Arriplicis hortenfis femin fimile facit) cum Ferula conforma (quod Theophraffus foliaceum & Arriplicis hortenfis femin fimile sacri) cum Ferula conforma (quod Theophraffus foliaceum & Arriplicis hortenfis femin fimile sacri) cum Ferula conforma (quod Theophraffus foliaceum). roma (quota Integnianus) ionaceum e Auripues novemis permit mine receta Leferpiti nomine refigire principi non autem cum plants hoc capite propotitis, qua ricirco mines receta Leferpiti nomine infigniantur. Verum quoniam infigni nota ab alis omnibus Umbelliferis differunt, convenit ut dustinetum nomen is imponatur, cumque alii dudum Laserpitii titulum illis accommodârunt eoque jam of u recepto apud Botanicos innotefeere corperunt, nos nihil innovabimus, fed quod ufurparunt nomen illis relinquemus.

* 4. Laserpitium Alpini exot. Park. Jo. Bodeco à Stapel comment. in Theoph. hist. lib. 6. pag. 588.

Menie Julio, cum hanc plantam in horto Bembo Patavii conspexit Alpinus, Caule erat procero, longitudine trium cubitorum, recto, cavo, brachii crafficie, longitudine magnitudinéque Ferula cauli limili, quinctiam & codem colore infecto, ità ut videretur in omnibus ei quam fimillimus, & toliotis ab radice, foliaque Selmi foliis fimilia fert, etiam folia sylvestris Angelica amulantia,

licar empora ellent, atque ipius radicem brachiali craffitte & longitudine pradicam obtervaveri-mis. Enintee plantee caulis, amequam in 1910 umbella eruperat, brachialis craffittei erat, atque in cacumine veluti conum habere vidimus, & tune temporis magnitudine & figura caulem Laferpitii, que in antiquis Jovis Amigonis numulmatis imprellus cernitur, prorlus amulari videbatur. Ferrés, que in antiquis Jovis Antinonis numifinatis imprellus cerriture, profus antialari videbatur. Ferrés, hunc caucim in umbella Genom latum, foliaceum, & particulatim (ut de Lafeptito exprellic Theophyallus) quale est Artiplicis hortentis, postea vidinius: atque etiam quo Laferptisi proprium este videbatar, por astiame, quo tempore casu enni plantam offendi, & caulis & radiat copiolis la cheum finecum odoratum estincis, qui primium colore veri lachis cernebatur, postea collectus & aliquandia alfarvatus colore turboscebat, & cera odoratus, alicujus calefactionis non expess.

Ex seminibus è Thracia delatis ora est hac planta. Postquam semen perfecent marcescie.

Addit J. Bodaus, folia admodum viridia effe (plendentia ac fi vernice vulgò dicta fricata effent, flof-

culos in umbella luteolos ; femen au co dilutiore colore præditum.

5. Libanctis Theophrasti minor Ger. Park. latifolia altera sive vulgatior C. B. Lib. Theophrasti quorundam five Sefeli Æthicpicum Matthiolo, Cerwaria alba J. B. Derb Frankincente of Theophiaftus, the leffer.

Radicem nigree Cervariae habet craffam, valde longam, comatam, verum albam: Caulem nodosum Radicon Ingre Covarie naose erangan, vanae enigam, comacam, verum anom : Lastem nocolum docum aux trum cubicoum: Flota ingularia quam Cervarie prachete multo majora, fubrounda, ferrata, quim illus tamen minis, mierris penè glauca, fiporitis viridantia: totum autem foliam longo peliculo havens, in alas fuddividitur oppoitas, que rurfium in folia ex adverfo fita fubdividuntur. Unfutlla lata: Flores albi: Semen gemellum, octo angulis fut alis membranaccis extantibus. donatum, cum quadam acrimonia & amaritudine.

In montibus propè Genevam copiose provenit. Uberrimè etiam nascitur per omnes Ungariae, Locus. Auftriæ & Stiriæ fylvas, teste Clutio. Nos quoque in Alpibas Stiriacis cam observavimus.

* 6. Libanotis latifolia minor semine crispo C.B. Libanotidi Theophrasti quorundam valde similis, Coftus amara dicta, femine crifpo J. B.

Hac à præcedente foliorum magnitudine & numero, feminisque formà præcipuè differt : cùm in vulgata singula foliorum ale magna ex parte quina solia habeant, uno extremam alam occupante: have in primis duabus alis tria tantiun, & in media ala quinq obtinent, [minus & rarius ferrata, & quadam vix ferrata, nobis etiam videntur taétu craffiora [Cauli cubitali, glabro, umbella parva [ampla J. B.] floiculorum alborum infidet, quibus fuccedit Jemen oblongum [breve C. B.] eleganter crifoatum, nonnihil amaricans cum acrimonia.

Hanc Parkinfonus præcedentis duntaxat varietatem facit.

7. Libanotis Theophrasti major Ger. Park. latifolia major C.B. Theophrasti quorundam folio minus rotundo J. B. ejuldemque Sefeli Æthiopici Matthioli aliud genus Clufio.

Cluf.

Majores habet foliorum alas, hoc est, in plura folia nempe bina & vicena plerunque divisas, fuperioribus magnitudine longè cedentia, que superne splendentia minus virent, & prona parte cineracei prorlus funt coloris, omnia in ambitu non modo ut fuperioris [loco penultimo descriptæ] ferrata, sed etiam laciniis dissecta: aqualem cum superiore habet caulem, nodis similiter interceprum, forum umbellas fimiles; femen par: radicem non diffimilem.

Floret Junio, interdum etiam ferius: Somen Augulto maturum eft. Per Auftria & Stiria fylvas Tempus &

nascitur, nusquam tamen copiolius quam in Calenberg.

J. Bauhini planta solio erat amplissimo, cubitali, tripartito, & tripartitis denuo brachiis, in terna quoque plurimum foliola definentibus, fublonga, minus rotunda quam in præcedente, ferrata, poffremum etiam interdum trifidum, inferna parte magis candicante.

* 8. Libanetis Apii folio, semine aspero C.B. Lib. Theophrasti Apii folio Cretica Park. Rosmarinus feliis Selino (imiurbus Bel.

Folia II ips Selino fimilia funt, forrata : fort/que in umbellis albi : quibus fuccedunt femina ob-longa, afpera : Radue nituu erală; foris nigro cortice edque tenui veftiră, intus albă, thus maxi-me olențe : ideo (inque Estellus) Labanotis legiuma mihi yidetur, quam Theophr. lib. 9, cap. 11. deferiplit: licet radix fit nigra, quia detracto levi cortice spectatur maximè alba

Appellatur vulgo a orimes, quod vertiginem inducere credatur, &, ni fallor, Siler Creticum à

cuibuldam perperam vocatur.

Planta hac ob femina oblonga afpera non videtur hue pertinere : verum quoniam de loco non constat, & radicis odore cum præcedentibus convenit, non movendam duximus.

C. Bauhinus hanc plautam in pinace fuo bis ponit, primum nomine superius allato, iterum sub

titulo Liguthei 2. seu folis Cicura.

CAP. III.

De Umbelliseris semine rostrato, seu Scandice aut l'estine Veneris dicto.

Candicem Veterum Pectinem Veneris non fuiffe probat J. Podaus à Stapel. Pecten autem Veneris à feminum nostris confertis, Pectinis dentium annulis, dicta est hac herba. Seminibus in roftrum productis Geranii molchati roftra proxima fimilitudine referentibus ab omnibus aliis Umbelliferis diftinguitur, ut plures notas conquirere non fit opus.

A. I. Petten Veneris J.B. Veneris sive Scandix Ger. Scandix vulgaris sive Petten Veneris Park. Scandix femine roftrato vulgaris C. B. Shepherde necole, og Denne comb.

Ex radice alba, fimplici, paucis fibris donata, fapore dulci [ut mihi videtur fubacri] prædita eau-les product tenues, dodrantales, hirfutos, juxta terram rubentes, fuperius vientes, fitifique utplu-riuum rubris diffinctos, in ramos divilos: folia longis forè pediculis appenfa, Coriandri diviluri etuni, fapore fubdulet, fubacri & nonnihii naufeojo [Dodonao folia tenuiora quam lutex radicis Paftinace, latiora verò, crebrifique diffete, minifique doorata quam Chrophylli] Fiere umbellatim politi colore albo, ad Myrrhidis flores quam proxime accedentes, nifi quod incifi minime fine cul lib, pediculique longioribus ceu corriculis, quod flique et rudimentum, infident. Ad parva umbelle bafin quina folia caulem latis brevibifque pediculis ampledumtur, qua poftea minutime di libratime colore information. parva umoenze paini quina rona cainem natsi nerviousque peuscuis amprecuatiut, que potica iniqui-tim reliquorum inftar dividuntur. Semen longum, in mucronem extenatum, aut crius (ut inqui-Dodonavu) craffis magnifique acubus fimile. Umbella autem feminum Geranii mofchati feminum umbellas proxima fimilitudine referunt.

Roftra maturo femine diffiliunt in duas partes, manente in medio membrana tenui, alba, fimili quodammodo acui Tritici aut Hordei.

Inter segetes tam in Anglia quam in transmarinis regionibus passim provenit.

Hujus plantæ vix ullus hodie in medicina usus est: nonnulli tamen radicem cum Malva tusam nunia corpori infixa extrahere aiunt. Eadem cum herba & floribus in patella calefacta, ex vino albo meraco & butyro una cum hortenfis Petrofelini folis, pubíque adhibita remorantem urinam, pueris prasertim provocat, autore Matthiolo.

Ouidam teneram adhuc crudam vel coctam cum butyro & oleo efitant.

2. Scandix Cretica minor C. B. Cretica minor, sive Anthriscus Park. Pecten Veneris tennissime disfectis foliis, Antrifcus Cafabona J.B. Anisomarathrum Apulum Col. Scandix minor sive Anthriscus Ger. emac.

Ex radice tenui, parum fibrofa caulis unus vel plures tenuis exit. Folia ad radicem ex longiuscu-Ex rauce (etim), parum monta cama uma ven punes centus exar. Foria au tauteem ex tonquittel lo pediculo, tenutifitan, Mei fere divifitar, Jodoratora mulho, quàm Scandicis vulgaris Bello, faporis qualis ferè Charophylli vulg, Clul.) que per caules pediculti fui vagina eos complectuntur, indidémque alli feorfim pedicunt dudim triumve unciatum, quorum extremis harent in minima umbella floculis, qui post fe relinquant radiata conicula Pectinis Veueris, unciam circiter longa, at breviora & tenuiora quam in illa, quina plerunque ubi parva planta, ubi majores plura.

Provenit lætis collibus, locis ficcis & inter faxa: Manditur in acetariis vere, & maximè appeti-

tur. Venerem mirum in modum excitat & adjuvat. Bellus.

Semen pro Scandicis Creticæ miffum à me fatum plantam produxit Scandici vulgari fimillimam, imo plane candem. Idem ferè accidir Janhino: unde quicquid intercedit diferiminis celo aut folo deberi fufpicor: nifi detur in plantis tranfinutatio specierum.

Invenitur circa Monspelium, in sterilibus à la Colombiere & in colle Ferran odore suavi Anisi. imo & sapore. Botan. Monsp.

3. Scandix Cretica major C. B. Pack. Pecten Veneris Creticum J. B. The greater Shepherds: needle of Candy.

A pracedenti differt feliis inferioribus fubrotundis, per oras obliquè diffectis, Saxifragæ minoris Lobelin limitibus, fed nigrioribus, leviter hirfutis: caule altiore, cubitali, angulolo, feriato, fubbirfuto: petalis florum latioribus: seminibus roftratis pluribus finul junctis. Culiber roftro apices duo quafi aculei rigidi præfiguntur, quod & in Chærefolio observare est.

4. Scandix altera capite glomerato Park. Scandix umbellà ex plurimis apicibus coagmentata quibufdam J. B. C. B.

An fit Scandicis species degener & monstrosa, an aliud planta genus, cùm Austor semina non describat, cerò definire nequimus. Folia ei quam Scandicis latiora, ad Apii magis accedentia attribuit & appingit. Videssi mtegram descriptionem apud Lug dunensem.

CAP.

CAP. IV.

De Herbis Umbelliferis.

De 71mbelliferis semine longo, angusto, lævi, & primo de Cicutaria.

"Icutaria dicitur à folis Cicuta amulis. A Cerefolio differt magnitudine qua illud superar; foliis latioribus, radice perenni.

1. Cicutaria vulgaris J.B. Myrrhis sylvestris Park. sylv. semimbus lævibu C.B. Wilh Cie cein. Commech. Cicutaria alba Lugdunenfis Ger.

Radis huic crassa, longa, multis interdum adnatis donata, alba, potissimum internè, sapore acri & aromatico. Caules profert cubitales & non rarò bicubitales & altiores, pollicari crassitudine, in-& aromatico. Cauler profert cultipries & non rafo bicconcae & acourts, pouncar trainticanie, anes, hirfutos, nonnihil rubentes, cannulatos. Folia Cicura folis proxima, latora pallidus virentia extremis productioribus, fapore aromatico, filendenta, brevi & vix confiscua lanugine hirfuta, maximé averda parte. Flores in umbella candidi, quorum ingula quians folis conflata fuperen or candidation de la conflata del conflata de la conflata del conflata de la conflata del conflata de la conflata de la conflata del conflata de la con liquis majore. Singulis pro more bina fuccedunt semina, longa, glabra, per maturitatem nigra. Umbellarum partialium ex quibus totales componuntur bases seu radiorum exortus in orbem circumftant foliola angusta, acuta.

Ad sepes passim, inque pomariis & sub arboribus, Vere primo exit, & Maio mense floret. Verno tempore dum folia adhuc tenera sunt, antequam excaulescar, gratum bobus pabulum est. Tempur.

unde & Com meet noftratibus dicitur.

unac ex unimente nontratous cuctur.

Duas familias novimus Montbelgardi (inquit J. Bauhinus) qua exiftimantes se colligere Pastinacas Germánicas, hyemali tempore has forte fortuna offenderunt soliis destitutas, [ha enim Pastinacis similiores sunt quam Cicutar radices] ex quarum esu licet pauco, inciderunt in grandia symmaus mininores mine quam Cacaca: nances] ex quantin ea nece paaco, incucerant in granda lymptomata fuffocationis, torporem ac vefaniam, ità ut ebrios verius exprimerent. Curvit hos vomitu pulvere Saxonico, &c. Vid. Tom. 2, ilb. 27. pag. 181. At noftrates afferum Paltinacas ipfas vetufitores torporem hunc & delirium inducere, unde eas \$\mathbb{Q}\text{abs:https://le.} i.e. Paftinacas infanas vocant.

2. Cicutaria latifolia birfuta J. B. palustris alba & rubra Park. palustris latifolia alba C. B. fortè etiam palustris latifolia rubra ejusdem.

J. B.

Dum cubirorum & altior est eaulis, striatus, concavus, pilis obstus, ad genicula singula folio donatus quoquoversus sesquipalmari, tristariam primo diviso, cujus divisiones deinceps singulares ad Myrrhidem accedunt, sed latiores, rariores, hiratic supra subcissios, pinnere divise, successor processor venuellos. Myrrhdem accedunt, sed latores, rarores, hirlatte supra subtique, portismum per nervos venu-láque aspersa, veluti se per pediculos. Umbelle magna in plures alas minores divise, sessionadadorum, aliquando suave purpureorum, aut potius Amethystinorum; sib quorum pedicellis foliola acuta, quaquaversim radiata. Floculos singulos sequintur semina bina juncta, bicornia, longa, qua relicio thylo medio facile diffiunt decidinque. Odor se sapor aromaticus, subtarris, sed ille quam hic gratior se suavivo. Radieus crass, observas perpetus, aromatica.

In palcuis montofis Jura & Salevæ montium propè Genevam, præfertim ad rivulos oritur : uni- Leau. de & Gefnerus Sefeli aquaticum cam vocabat, referente Jo. Bauhino.

2. Cicutaria odorata bulbofa J. B. bulbofa C. B. Park. An Cicutaria Pannonica Clusii?

Singulari affurgit caule, hominis altitudinem excedente, craffiusculo, purpurascente, vario, ca-Singulari affurgit caule, hominis afritidanem exceedine, citamitchio, publicatione, vacio service vo, proper terram hirituto, palniaribus internodis diffineto. Folia ex articulis prodeum craftis magna, in alas divifa, caíque in minora folia lubdividendas, Cicuta folis fimilia, delicatiora, glabilitude de conservatione and service service de conservation and service service delication de conservation and service service delications. The folia conservation and service services conservations of the conservation and services and service services and services are serviced as a service service service services. The service service service service services are serviced as a service service service service services services and services se bra, sapore non ingrato, nam & totius alioqui planta sapor est aromaticus, non sœtidus. Us las ferr parvas, ßefulli allos compactas: femina longa Cicutariae vulgaris, quibbs maturis & decidentibus Autumno, perit & caulis & radix, plantaque novellae ex femine naze totá hyeme duran ratanino, peru ec cattine e saux, piantaque novoia ex tenimo naz tota nyane adarat inque ad Ver, quo tempore folia terna aut quaterna lipra ternam fe expandunt, ad Charefolium accedentia, ex virore lucida, in tres lacinias pracipuè divila, tres circiter uncias longa, odore & fapore aromatico, quorum pediculi ad tres uncias longi procedunt à radice fingulari, brevi, turbinaanimate, quorum peateun at tres uncas tongi procedura a radice iniguari, previ, turolitata, craffitulula, Antihore radici fimili, vel Napis minimi, teeta cortice tenui, pullo, interne als, fingosa, grati faporis, ad Staphylinum accedentis, definente in parvas fibras longiulculas, parvas alias laterales habente.

Prope Entzhemium Alfatiæ in sepibus & alibi provenit itmere Basiliensi versus Mulhusium, men-Lecus & FIGURE EDIZEMBRIUM ALIATE IN LEDIUS & ARIO PROVENT RITHER PARIMENT VERSUS MURIMIUM, INC. ARIO SERVICE AND ALIANDESS. A CICLUTATE PARIMENT AND ALIANDESS. A CICLUTATE AND ALIANDESS. A CICLUTATE PARIMENT AND ALIANDESS. A CICLUTATE AND ALIANDESS. A C

reperiuntur: coquantur enim & cum oleo, aceto & fale primis meniis ifthic vulgares, quam faluor cibo le nelore factur Clutius: frequencem tames qui un non fine noxa effe, & capius gravedinem doloremque inducere se expertum esse memorize mandavit.

Hac omnia J. Bauhinus & Clufius.

428

CAP. V.

De Cerefolio (eu Chærophyllo Sativo.

Hærephyllon dicitur quòd foliis gaudeat seu luxuriet.

Folis ad Petrofelinum accedentibus radice annua omniumque partium parvitate à Cien-

Hard de Charephyllo vulgari accipienda funt; nam Charephyllon Canadense radice est perenni. & magnitudine Cicutariam æquat vel superat.

1. Charophyllum sativum C. B. Charephyllon J. B. Cerefolium vulgare sativum Gcr. Cerefolium vulgare Park. Cherbil.

Radice nititur alba, furculofa; fibrillis tenuiffimis capillata, minimi digiti craffitudine, fapore fub-acri. Caulir nunc unus exurgir, nunc plures pro ratione foli, fefquicubitales & altiores, teretes, fitriat, glabri, inanes, geniculis longitis diffantibus nodofi, infra genicula in ventrem turgidulum intumefectnes, ramofi, ramulis alternatin ad fingula genicula ex alis foliorum exeuncibus. Sum-mos caules & ramulos occupant umbeller rate, altis pediculis per brevibus & ferè nullis, altis longi-lus periodicular distribution de la contrata productiva prodiferente funcione de minimi de line. mos caules & ramules occupant umbette rare, atús pedicutis per brevibus & teré nullis, alús longi-oribus infidentes. Flofuli parvi, albi, quinque petalis cordatis, totidenque faminalis albis compo-fiti. Singulis flofulis bina fuccedunt femina, oblonga, glabra, per maturitatem nigricantia, fapo-re dulci & aromatico. Folia teneriora & argutitis fecha quim Petrofelini, fapore & odore aroma-tico, alias is non multum diffirmita, pallide viridia, & nonnihi floitinde rubentia, pediculis fape-rubentibus, nonnihi hirfutis. N. B. Quamvis folia caulibus alternatim adnafci diximus in fummitate tamen ad umbellæ exortum bini hinc inde oruntur, & ex corum alis bini egrediuntur ramuli. quod & aliis pluribus umbelliferis commune est.

Maio mense floret & cum semen perfecerit brevi radicitus exarescit, semine deciduo se quotanis renovans. Auturuno autem oritur & per totam hyemem viret.

2. Cerefolium latifolium Canadense Cornuti.

Tempus.

Omnes nostratis Cerefolii particulas ad unguem refert, sed plenioris incrementi cauliculum fa-Omnes nottratis Ceretotu particulas au unquem retert, 1ea plennoris incrementi cauliculum facici Re cymam. Fio ir aque albidus mufcarii effigie fummum caulem occupat; hune fequuntur [emine] longiufcula, ex uno pediculo plura. Caulis fragilis Re tener, glauceque virens ultra cubirum adolecic. Folia [ena femper in fingulis pediculis prodeunta, in ambiru incila Petrofelini modo, latitudine Re de longitudine quadruplo fuperant nostratis. Tertio à faut anno mortiu: [emine perennat tamen, quod flatim atque decidit etiam non obrutum fiponte terra infigitur & germinat: nec enim nostri inflar agrum latum & thercoratum defiderat, fed in qualicunque terra, ac vel crudo, vel effecto

folo, fi feritur, provenit.
Sapor huic dulcis elt, odórque non influavis, ac proinde esculentum testamur, sed & aliis oleribus

permixtum gratiam auget saporis.

permixtum gratiam auget faporis.

Gerfolium vulgare partium est tenuium, diureticum, emmenagogum, & lichontripticum, fanguinem coagulatum refolivi, somnum siaviter inducit. Extrinseus ulus infignis est in dolore colico, in urina retenta (imposit: in cataplasm.) Credite mihi cilm aliquando ex retenta pro verceundia urina vesce infigni distentioni Vir quidam primarius laboraret, ulit Charephylli, Parietaria & Petroselini herbatum in butyro infullo frixarum pectinsque ipsius calide applicatarum me subdux
order in the control of the con

ex retroteum neroatum in outyto mindo irisanti pecanistic per expension in bodasi file una vice circiter 4 bitosa urunz. S. Fauli.

Succus Cherropsylli cum julculo aflumptus, perientis contra vertiginem fipecifica finn D. Soame è Dolzo. Sanguinem concretum ex contufione diffolyte tultum ac emplatri modo impofitum.

Tota planta dulcis efe & coharata, acritulul quodam accedente fapore, quò fit ur aliis oleribus admixta ca gultui gratiora reddat. Eftur autem cruda in acetariis cum aliis herbis, aur etiam coca:

flaulentum ramen aliquid obtinet, unde & Venerem promovet.

Sibutyro frigatur herba, & abdomini imponatur, certum est contra tormina remedium. Cam. ad quod mulierculæ ceu ad sacram anchoram confugiunt.

CAP. VI.

De Umbelliferis seminibus longis striatis seu

De Myrrhide.

Erifimile est à Myrrhæ odore dictum esse Myrrhida & Myrrham, inquit Marcellus Virgilius. Nullis same, quod inveneris, apere di erfatus eft è Grecis au Latinis. I. Boasus plantam quam DioCordes Mejlir vocat nomen accepife att nh τι μουξίνα χριών πρ. quod docata fir, quaf un guennam redolens. Quòd fi verum effet, Medis Eribi deberet cum fimplicis. V. Jo. Bed. in Theophr. hift. lib. τ. p. 8 - 7. Myrchis magno femine, lorgo, fulcato, J. B. major vel Cicutaria edorata C.B. major vulgaris, five Cerefolium majus Park. Cerefolium magnum five Myrchis Ges. Sweet Citchy of great Imeet Cherbil, by fome fweet fern.

Myrthis radicem haber infigniter craffam, adnatis plurimis & craffis donatam, albam, fapore dulci, fubacri, grato, aromatico, qualis elf feminis Anti fapor. Cautes furrigit aliquot processos bendirales & tricubitales, hirfutos, fitheliolos; fidia magna, pinnata, Cicute foliorum facie, magis albicannia, & albis macuils tubinde resperta, tactu mollia, nervis averla paree pilotis, fapore Antif anocama, es anos macanis lusanese resporta, texeu monta, nervis averta parce pitotis, tapore Anili pediciles lifetilolis. Elever in umbella gerie candidos, levitero odoratos, quorum finguli foiis quanis conflant, bifidis fen cordatis, extino intunis duobus oppolitis litual utrifique majore, lateralbus brins medio modo le habentibus, bifiracto filpida lob cum finamiulis albis mediom occupante. Particularium umbellarum balin liftime fandum radiorum ftella. Succedit fomen notatu dignum, magnum, latinum tradiorum filpida succedit fomen notatu dignum, magnum,

Jarum umbellarum oann untinet ionum rakoorum teina. Sucreae Johos notati olgnum, magnum, longum, angulofum, Inleatum, Japore Anifi dulci & Jucundo.

Aiunt apud. Germanos in pratis dheubi nalci, ut in Halfia circa Cafellas referente Gillenio. J. B. Lewi.

Hugus folia Filicina quodammodo referunt unde noftratibus Stucet fern, i.e. Filix dulcis ap-

2. Myrrhis altera minor Park. minor C.B. altera Ad. altera parva Ger.

Pracedenti fimilis est, sed per omnia minor. Semen per maturitatem non nigricat ut in ea. Lobelius Pennium è Saleva monte propè Genevam femen hujus attulisse refert. Nobis in Saleva non comparuit, utcunque non negamus ibi inveniri.

Myrrhis cum Cerefolio temperamento & viribus convenit. Radix cum vino pota medetur Viret. morfui Aranearum. A partu purgat mulieres, & menstrua provocat. Cum melle cocta & sump. Monces cice. ta tabidis conducit, & thoracem à viscosis humoribus expurgat. Cum vino cocta & bis aut ter in Taber. die pota à peste præservat. Herbam & radicem decoquunt ad urinam promovendam. Fit quoque Vrina. extractum ex herba & radice contra pestem & puerorum epilepsiam.

Myrrhidis majoris, feu Gicutaria odorata C. B. radix in decodo aut aliá formá ufurpata malig-nis morbis medetur; hinc ubi Carlina deflituor illius loco Myrrhidis radices eligo. S. Pauli Qua-

drip. Botan. class. 2. p. 98.

3. Myrrhis Broccenbergensis, folis Myrrhidis Italica, slore albo, radice crassa nigra Thalii.

Qua planta sit Bauhinus uterque ignorat, nósque unà: descriptionem vide apud Thalium.

4. Myrrhis perennis lutea daucoides Morif. prælud.

Hujus folia quam proxime Dauco seu Pastinacæ tenuifoliæ accedunt; quin & flores habet luteos; Jemina roltrata, striata Myrrhidis montana seminibus longiora, at minus tumida.

5. Myrrbis perennis montana alba Morif. prælud.

Ad binos ternósve pedes assurgit: caules producit striatos; flores aliarum sua classis more albos: quibus fuccedunt (emina rostrata, striata, semuncialia, exterius lutea, cava parte qua junguntur fishcerulea.

A. 6. Cerefolium fylvestre Ger. Park. Cherophyllum fylvestre C. B. Ambriscus Plinii quibus-dam, semine longo Cicutariae, aur Cherophylli, J. B. Wild Cherbit.

Lignola, fimplex & alba eft radix, fapore Paftinaca aromatico. Caulis cubitum unum aut alte-Lignolá, fimplex & alba eft radix, Japore Pattinace aromatico. Cratis cubitum unum aut altermutatus, multis alts concavus, firitaus ex vivore atrorubens, abunde hirfutus, copioli medullá farettus. Fidu ad Corefoli accedentia fegments majoribus, nervo hirfuto annexa, ipfa quoque non minis piloda, lapor nullo manifetho. Flores in umbellis candidi, petalis cordatis & quodammodo cripis, concoloribus apicibus compoliti. Senses oblongum, tenne, fulcatum, duas fibras è fummo proferens, guftu aromatico, finule Corefolis femini fed, minus, per maturiatem. Cam florer planta caudes infra generala in nodos infignes intumefeunt.

Paffim juxta fepes provenit, tam apud nos quam in Germania.

Locus.

CAP.

CAP. VII.

HISTORIA PLANTARUM.

De Umbelliferis seminibus longis asperis seu

De Myrrhide Sylvestri.

Mirrhis Glevestris Cretica, nodosa, seminibus asperis. M. annua, semine striato aspero oblongo, no-

Aulis ei rotundus, inanis, glaucus, satis seu spinulis rarioribus asper, cubitali altitudine, in ra-Aulis et rotuncius, manis, giautis, iatis rea pinutus rarionus aper, cuotam autuolie, in ra-mos aliquot divilis, infra genicula in nodos pragrandes poffquam florere incipit exturne-ticens. Falia lata, brevibus pils hirta, Cerefolis fylveltris nonnihil fimilia. Umbellae parva, fioleulu exigus albis, compoffer. Succedunt femina longa, utrinque acuminata, grandia, firitara, afpera. Postquam semen perfecerit radicitus exarescit.

Hujus femen ante triginta annos Londino accepimus, & plantam ipfam ex femine redivivam aliquot annos alumus: putamus etiam in Sicilia spontaneam observass

Hac planta Parkinfono in Theat. Botan, p. 907. describitur sub titulo Seselios Cretensis nodosi. Theatrum autem illud Parkinsoni ante quadraginta annos Londini impressum est.

CAP. VIII.

De Meo.

MEUM, Gracis Min vel Min, à Melon, quia foliis conftat omnium herbarum tenuiffimis; qui-bus ut & femine magno, oblongo, ftriato ab aliis congeneribus diftinguitur.

A. 1. Meum Ger. vulgatius Park. foliis Anethi C. B. Meum vulgare seu Radix ursina J. B. Common Spignel og Men. Westmorlandicis Balb money, og Balud money. Cujus appellationis rationem non affequor.

I cous.

Vives.

J. B. Herba have, cujus folia cubito ferè longiora, longos habentia pediculos firiatos, corúmque fundamentos para longio en la cubito ferè longiora, longo capilliones, nec capilliones, nec capilliones, nec capilliones, nec capilliones, nec capilliones, nec capilliones, necessitationes extractores extracto premæ partes foliis fœniculi fimiles funt, capillaceæ, crebriores tamen & molliores, nec capilli usque adeò longi; caulem edit fimilem Fœniculo, minorem tamen multo, striatum, inanem, ramoutque adeo longi; cautem edit limilem Fœniculo, minorem tamen multo, firiatum, inanem, rainofium, umbellam florum alborum Anothinis limilium, pentapetalorum; femina magna, longa, firiata.
Radix interdam una, interdum plures, dodarate longiores, modò tentiores, modò tentiores,
e quarum lateribus utplurimùm oriuntur oblique radices, fatis longa, qua furfum interdum tendere
deprehenduntur, nec paffim in alia radicibus fic adnata provenire folent. Cortice veftitur primo
ingricante vel potits cinericeo, tenui, deinde altero craffo, albo, gummofo; in ejus medio eff
matrix. Odore elf fatis jucundo, Paffinace ferè, magis tamen aromatico, fapore non ingrato, nifi
eva destri se, nonnibil ame. Omum verò redir bre esti fur nur burgon anderesse. quò dacris & nonnihil amata. Quum verò radix hac ex is fit que hyemem perferunt, & Alpina, magnas labet comas capillatas, ex folis arefentibus

In Westmorlandia Anglia provincia copiosè provenit in pratis & pascuis duobus à Sedberg pago

m. p. via quà ad Orton pagum itur. In exteris etiam regionibus Germania, Italia, Hilpania in montibus invenitur.

Flatus difuti. Ulus pracip, in inflatione ac ruetu ventriculi, in menibus ac urina ciendis, in uteri luffocacione, in torminibus ventris, in catarrhis tartaróque pulmonum expectorando. Schrod.

Multas ingreditur compolitiones & 19fam theriacam. *Idem*.

Haber autem radix, non fee, s ac Mentha, humditatem quandam excrementitiam, qua ad caput 11.1005 анент тамах, пол 100.3 во этельных, палимаем правовы оссейненияму qua de capite hatá eft казакауды. Undo intelligitur non adeò frequentem deber ulmur ejus effe, im is pracquio qui aut voverunt cafficiatem, aut alias Venere uti non debent. Qua enim vi agit illud, ed agit hoc quoque. C. Hifman. Hinc fortè innotefcit ratio nominis Anglicani 23 automonety, id est lenomun frines feu nummus.

Getnero Mei pabulo in Apulia vaccæ plurimum & optimum lac reddunt, & inde cafeum caballinum dictum confici fe audivisse ait. At nobis caseum illum ex lacte bubalino seu busfelino sien

Lobelium monuit Turnerus in Alpibus Chevioticis Scotiæ finitimis hanc (lirpem magna ubertate Scattere. Nobis in mentibus illis plantas indagantibus non comparuit.

2. Meum alexiterium Alpin. exot. Park.

Caule affurgit cubitali & ampliore, rotundo, geniculato, viridi ut Anethum, non minùs craffo. Fert umbellas parvas floibus parvis, candidis, quibus fuccedunt femma minutiffima, oblonga, odorata, & linguam excalfacientia: ex nodis verò fingulis exeunt cauliculi parvi cum Umbellis. Radice nititur longa, gracili, digiti minoris crassitie, alba, in extremo divila, odorata, atque acri. Ragusa hanc plantam accepit Alpinus, ubi à vulgo Herba serpentum vocatur.

L'ocur

3. Meum alterum Italicum quibusdam J. B. alterum Italicum Ger. emac. spurium Italicum Park. latifolium adulterinum C. B.

Folia vulgaris Mei habet, duriora, craffiora & habitiora, subvirosi odoris, Rutæ Narbonensis teroua vungars seet naues, cuntota, ciamota es nautiora, junviron ugoris, tutæ Narbonenis te-nuifolis quodammodo armula; se quorum finu exeunt caules obliqui, pedales, nonnunquam fe-fquipedales, futtinentes femina firiata, minora. Radix major, Peucedani facie & concretione, pul-la foris, terri & injucundi tum faporis, tum odoris.

In collibus andis paffim in Gallia provenit, referente Monifono. Nobis in collibus & clivis ma- Locus. ritimis Regni Neapolitani observatum fuit. Floret sub finem astatis, Autumno ineunte semen suum

CAP. IX.

De Cymino seu Cumino.

Yminum 20 10 when prægnans effe dicitur, est enim, teste Theophrasto, fæcundissimum, Ab Ammi differt radice annua, foliis in lacinias minus crebras, nec adeò tenues diffectis, omnium partium quantitate minore, semine etiam angustiore.

1. Cyminum sive Cuminum sativum J. B. vulgare Park. sativum Dioscoridis Ger. semine longiore C. B. Cummin feed.

Parva & umbellifera herba est, altitudine rarò pedem excedens [Cæsalp. annua planta, brevior rava e umorimera neivo ett, anciucine rato penem excecens [Ceraip, annua pianta, previor cubiro] remubus & im plures angultas pares fectis folii [Cafalip, folis paucis, rars, capillaribis, & flore candido] fimine in umbellis [parvis & rotundis Carf] oblongo, urrinque acuminato, angulofo, carrilagimeo, in cineracco colore fibilavo, longique quartam uncia partem aquante, gut fulbamaro, remui, mediocriter acri & cum gravitate fuaviter odorato. Radice nititur longa tenui, & cum maturuit semen, percunte.

In Melita infula copiose feritur ad mercimonia; ubi Cumino agro i. e. Cyminum acre incolis dici-In Monta Imata copiose tentur ao mercinionia; un cimmo agro 1.c. Cyminio dole, i. e. Cyminio dul Antilum autem, quod non minori copia ferunt & divendunt, Cumino dole, i. e. Cyminio dule appellatur; unde C. Baulinius allique Boranica decepti duas Cimyni species constituerunt, nimirum, acrem & dulcem. V. C. B. pin. in Cumino.

muum, acrem ecqueem. v. S. D. yu. in Cummo.
Sene refolvi & flatus difcutti, ideope utile el in colica, tympanite & vertigine. Ex vino Virus.
Sune refolvi & flatus difcutti, decope utile el in colica, tympanite & vertigine. Ex vino Virus.
Sune refolvi & flatus difcutti & ardori urina auxiliatur; cum ficubus in vino coctum tuffim fedar, & thoracem expurgat. Utiliter pani incoquitur, & caseis inditur; ità enim concoctionem juvat & flatus diffipat.

Frequens & copiolus Cymini feminis ulus faciem decolorat, & pallorem cuti inducit. Diofeor.

Suavem halitum spirant Cuminum, særidum emendat, eåque de causå qui sædam habent respirationem Cumino magno adjumento crebrius utuntur. Stapel. Oleum arte chymica extractum præfentiffimarum est virtutum in affectibus omnibus slatulentis, præsertim uterinis. Novi Empiricum qui miracula creditur facere affuis aliquot guttis pani tofto, & umbilico impolito. Casp. Hofman.

2. Cyminum sive Cuminum seminibus villosis.

Hoc genus in infula Melita collectum habemus ubi cum fuperiore sparsim nascens, neque foliis, neque figura, odore aut sapore seminum, sed duntaxat corundem hirsute seu villosa casarie discernendum, obiervavimus.

Hoe fortaffe genus est quod Jo. Bodæus à Stapel habet pro Cumino dulei Melitensium, quod hir-

HOC fortune gains on quot in, bounts a stape more pro cammo auter incentumin, quod infinutim effe feribit, quo qui conditus elt paris, fapore gratiori commendatur.
Né quis tamen putet, hoc effe quod Melitenfes ipii Camino dales, fau ut C. Bauhinus, Caminageo dales vocant, illud entim inhi aliut effe quam Antlian, 8c nobes cum bie effenus ab incolsi detum eff, 8c ab eruditifilmo Viro Joan. Francilco Abela Melitenfi in deferiptione illius infalæ confireft, 8c ab eruditifilmo Viro Joan.

Pр

CAP.

De Herbis Umbelliferis. Lib. IX.

435

De Umbelliseris semine striatomajore foliis latissimis, in plerisque speciebus valde ramosis seu

Ngelica barbaris & Agyrtis ab Angelis dicta est have herba ob intignes qualitates: iisdem & radux S. Spiritus dicture ob candem rationem. Ejus notas sunt folia lutissima, semina thiata magna & cralla per maturitatem alba, fuccus laceus per ficcitatem flavicans.

Nos heritas qualdam femine fitiato minore, à folis & odore fimilibus Angelicas dici folitas nec immerito, in hoc capite tradimus.

1. Angelica fativa J. B. C. B. Ger. Park. Barben Annelica.

Radicem alte demittit, craffitudine plusquam brachiali, cum multis adnatis pollicari craffitudine, rugolam, cuticula in cinereo rubelcente nonnihil obtectam, pulpa alba, molli, succosaque: que rugolam, cuncula in cinereo rubelicente nontinhi obtectam, puipa aibă, molii, juccolaque: que pracela fiavum liquorem feu lachymam ab interiori corticis pater regimitit, cui fimilis liquor etiam foliorium venis continetur fed aquiofior, & clim primò effiliu lacteus, guftu admodum calido & aromatico, acri & amaro. Caulis inde exurgit craffus, ad terram purpurets, geniculatas, concavas, teres, fitrians, bicubitalis, multis a lis donatus, in candido liveate polline velur afperfus. Folia trangulata amplifima, è fegmentis feu foliis partialibus ur in hoc genere maximis, in ambitu crenatis, ramenta amplifima, è fegmentis feu foliis partialibus ur in hoc genere maximis, in ambitu crenatis, triangulata amplinima, e legimentis leu rolus partialious ut in noc genere maximis, in ambitu crenatis, mollibus, fupernè virentibus, inferne dilutioribus, oblongis & multo gibbo inaxqualibus compofita, fapore & odore minùs aromatico quàm radix i que in catulbus funt minora iis que adradicem, è bulgis feproferunt in pilam quafi convoluta : fiquidem foli cujufque pediculus è membrana latiffimà concavà, tum folia tum umbellam florum ceu bulga obvolvente, oritur. Summus caulis & ramii in forum pubellis in fighierium figuram presentale. umbellas in spharicam figuram circumachas, quas ideireo merito corymbos dixeris, terminantur. Florum petala perexigua, fubrotunda & minime cordata aut bifida, colore pallido feu herbaceo. Singulis floículis ut in reliquis hujus generis bina fuccedunt femina invicem conjuncta, longiuscula, tumida, striata, in candido cinerea.

Secundo tertióve anno, si permittas, plerunque caulescit. Cum verò caulis maturo semine parit, ipfa quoque radix putrefeit & interit.

Radicem Angelicæ Alexipharmacum, Bezoardicum, & cordiale nobiliffimum effe unanimi confensu docent medici & botanici.

Herba ipfa, sed pracipue radix & semen, calfacit & siccat, aperit, attenuat, sudorifica & vulneraria eft : mentes movet, fœtum expellit, fuffocationi uteri maximè conducit : malignis morbis, venenis, ipsique pesti medetur. Schrod.

Pro pratervatione peltis radices aceto maceratas aut naribus admovent tantum, aut sub lingua Pro pratervatione petits radices aceto maceratas aut nambus aemovent tantum, aut iub lingua habent, aut mafticant, aut acetum bibunt jejuni. Pro curatione vel 3j. folius pulveris, vel 3f. cum Theriace 5j. in vino tenui, in aq. card benedich tormentille, &c. propinant &c fudorem inducunt, idque repetunt fingulis fex horis.

In vulneribus # 1665-0-, pracipue canis rabidi, emplaftrum fit cum thure, ruta, pice, aliis. Padis configuration to fudorem the foliacem pracipulis debits are fuerbearent for fudorem pracipulis debits in manifermatic cumpature valore plusi-

Radix condita cum saccharo, ut & foliorum pediculi delibrati manè sumpti putantur valere plurimum contra peltem & aeris contagionem, quin & fanare quosvis thoracis & pulmonum affectus frigidos. Iidem commanducati fœtentem oris halitum emendant. Plura vide apud Tragum, Fuchfium,

Angelica non facile provenit vere; recenti fiquidem femine disseminari cupit.

Angelica silvostris Ger. Park. silv. major C. B. silv. magna culgatior J. B. Ibits Angelica. recitiu Angelica aquatica, i. c. Ibater-Angelica.

Radix nuic craffa, rugofa, alba, fimplex, furculofa, fapore acri, minùs aromatico quàm fativæ.

Caulir bicubicalis & altor [vidimus qui hominis proceritatem fuperant] craffus, teres, firratus, inanis, multis alis concavus, foliis per intervalla alternatim pofitis cinctus: Folia autem lato, membranofo, concavo, ffriato principio cailem & umbellas antequam erumpant ceu involucro amplectuntur. Folia triangulata coftis supina parte canaliculatis, tribus quatuorve alarum conjugationibus constant: l'egmenta fingularia lata, angustiora tamen & acutiora quam Angelicæ sativa, per margines argute dentata, glabra, obicure viridia. In fumnis caulibus & ramulis umbellæ amplæ flolculis exigus, albis, pentapetalis conftant, peralis bifidis & velut cordatis, flammulis intus albis. Umbellæ totalis exortum radiorum nulla in caule folia circumftant, umbellarum autem partialium ex quibus totalis quarque componitur plurima, angulta, acuta. Singulis flosculis ut in reliquis congeneribus bina succedunt semina, striata, minus turgida quàm sativa, margine soliaceo.

In aquolis & ad fluviorum per margines ubique fere in Anglia provenit. Augusto mense sloret.

3. Archangelica, Lob. Archangelica seu Angelica Tabernamontani seu Scandiaca Hort. Leyd.

Huic Lobelius flores luteolos, folia fativæ multo majora auribuit: si per folia intelligit lobos True Lovents tures tures on 1018 tutter from onapper strong. In personal fields a con-pensation of the from dividing 18 decret highland Angelica, erit proculdulo diffilint a preserver verim fulproof Lobelium exconjectura flores Jureolos dixile, & per folium intellexifie folium totale fu totam alam foliaccam quæ Angelicæ fylvestri in montosis nascenti revera major est Angelicæ folio.

Dodonaus eidem Hores albos attribuit; Semen longius & craffice quim Angelice faitw. Dodonaus eidem Hores albos attribuit; Semen longius & craffice quim Angelicar faitw. Dodonaus feparat Angelicam ab Angelica Norvegica, Lobelius eandem facit. Dodonai deferiptio in omnibus praterquam femine Angelicar spivefti in montofis nafcenti convenit.

Archangelica Clufii in omnibus praterquam magnitudine cum Angelica fylveftri convenit: Fa

autem, ut puto, loco natali debetur. autem, ut pauo, 1000 intain ustream.

C. Bauhinus ex Archangelica duas species facit, nee praeter rationem, si uni slores luteoli sint, ut Lobeliana, alteri alba, ut Dodonnei Archangelica. Vorum Autores omnes eandem habent iconem: & C. Bauhinus Archangelicam Clus, ad duas refert.

Cum ergo adeò inter se variant & diffentiant Autores de Archangelica, nos existimamus eam non diftingui specie ab Angelica sylvestri vulgari seu aquatica, sed accidentibus quibusdam à cœli

Postquam hae seripseram, & opus nostrum jam prelo aptatum esset, eruditissimus Vir D. Fos. Palmer M. D. communicavit mihi Catalogum manuscriptum Horti Medici Leydensis cum Observa-

tionibus in plantas ibidem crescentes, è D. Hermanni ore exceptis; in quo invenio Archangelicam feu Angelicam Tabernanont. Seu Scandacam, quam dicti fores proferre in umbella flavelecntes, & in omnibus convenire cum Angelica, nifi quod femina fine rotunda, illius autem oblonga, & hujus folia fint majora.

Angelica lylvestris iisdem pollere viribus creditur cum sativa, verum languidior & infirmior est Vires: multo. Hospes quidam in Ducaru Wirtembergico celebrabat in morbis equorum, pecorum & suum, exhibitum viridem in potu vel ficcam, f. B.

A. 4. Angelica filvestrii miner sive erratica C. B. sivo. repon J. B. Herba Gerardi Ger. Po-dograria vulgari: Park. Herba Gerard, Gout mort of Assucce.

Cubitali & interdum etiam bicubitali caule affurgit, tenui, firiato, rubente, fiftulofo, alis concavo, ex radice tenui, fibrofa, longe latéque reptante, odore & fapore quadantenus Angelica, fed multo infirmiore: Folia Angelica fativa minora, codem ferè colore, Sifari fapore: Umbella Angelica, itidem minor, floribus candidis, odorata. Semina oblonga, angusta, acuta, quam Angelicæ sativæ

multò minora, firiata, per maturitatem nigricantia.

Ad sepes inque umbrosis ad latera montium frequens. Camerarius Pestem hortorum appellat, Locut. quoniam femel plantata reptatu fuo odiofa est, nec facile iterum extirpari & aboleri possit.

5. Angelica fibrofiris birfuta inodora C. B. J. B. Podogravia birfuta Park. Bairp Berb Bernth.

Radicem habet crassam & fibrosam, foris pullo cortice tectam, intus albam, redivivam & odore medicato: Caulem parte inferna pauciffimis pilis cinctum: Folia atrovirentia, hirsuta, pediculis itidem hirfutie asperis insidentia. In reliquis cum præcedenti convenit.

Lufatiâ ad C. Bauhinum missa ost.

6. Ligusticum quorundam foliis Angelicæ J. B. Ligusticum alterum Matth.

J. C. Camerarius apud Matthiolum in epitome exprimit figură luâ plantam quam habemus ficcam Ci-tra nomine, odorem spirantem Meu, foliis nonnihil accedentem ad Angelicam, comă valde ca-

pillata ad radicem, ex foliorum antiquorum reliquiis, qua bene exprimitur effigie ex ipsa planta à Camerario propolita, notatăque litera A.

Alanc J.Bauhinus candem esse putat quam Caralpinus describit lib. 7. cap. 46. Ligustici no-

Hane J. Issummus cancem ene putar quam Caraipmus coesciott no. 7, cap. 46. Liguitot no-mine, quod in Alphus Liguira valgò Imperatoria vocatur. Folia a radice rotundo pediculo ac ferè lignofo 8 tripartito genit, figura herbe S. Marix, fed magis in acutum definentia, magfique ferrata, terna in lingulis pediculi ramulis, odorata, pradura: caulem cubitalem alciorémque paucis folis: femine in umbellis figura & magnitudine Fembeuli, nigra, odorata & acria; radix candida, folis: femine in umbellis figura & magnitudine Fembeuli, nigra, odorata & acria; radix candida, pollicaris craffitudinis, in duas aut tres prælongas definens, odore jucundo, fapore acri.

Oritur in Alpibus propè rivulos. Ontur in Aipious prope rivanes.

Utuntur femine in obloniis & radice ad Stomachi dolores & imbecillitatem, ac omnes fermè internorum noxas.

7. Angelica lucida Canadensis Cornuti. Panan Heracleum alterum Americanum splendente folio, Laserpitium creditum quibusdam Park. Shining Angelica.

Hujus caulis vix cubitum implet, nullà intus medullà repletus, nifi in iis spatiis quibus ille nodis intercipitur ad foliorum exortum. Foliorum pediculi teretes, juxta caulem in latitudinem membrametropan au ronoum exorum. Tonorum penem coccos juras caucim in automatica naceam expanfi nodos regunt cauleinque amplexantur; mos producti longuis in quampluruma folia fature virenta, ambitu ferrato definunt: Folis filendida viridatas inelt (qualem inducto gelu per hyemen reliquarum plantarum folia contahun; Jenes albai non Angelica au Imperaona noftra mode in orban conglobantur, fed velut Anifi umbellam formant; quos statim excipiunt femina minus foliacea vulgaribus. Radice nititur craffa, que in fibras etiam pinguiores exit. Statim

arque decident femina caulis exarelier, insique planta commonitur ut noftras.

Angelice faporem redoler, acriter linguam exurit, fudores movet, falivam ciet, uno verbo ad Viren. cadem eft ad quæ vulgaris noftra efficax. Lecus.

In fylvarum apricis invenitur.

Tempus.

Pp 2

8. Ange-

Imperatoria minor C.B. Alpina Park.

Lib. IX.

7. Angelica atropurpurea Canadensis Cornuti.

Hae ut & pracedens nonnifitrima caulem facit, inftar noftratis. Radix ei craffior est, torofa, nigra cute obducta, carne intus alba & nervo; carnofioribus etiam fibris adjectis. Felia longè magra de obunta quam pracedentis, longiore etiam pediculo emergiun: hujus inferior pars, que ra-dice aut caule attine.tr.; in profundam cavitatem fulcata, refupinis caulem labris amplexatur. Caula ultra hominis proceritatem adolestit, per semipedalia spatia nodosius, ut Calamus, & foliis in-terceptus. A medio ad summum multis luxuriatur ramulis, qui & foliis minoribus semper ornantur. cerceptus. A meano aa namunan muus uaxunaur rannuus, qui ee ronis minorioos temper ornantur. Flos antequam apparet in cymis fulcata folii cavitate obtegitur, quam productior caulis proficinti; filoque apparet in rotunditatem circumateus, quem fequuntur femina. Caulis hujufee plante foliorum, pediculi atropurpurafcunt: folia quoque & femina obfeura viriditate infufcantur. Ut odorum, re & sapore est ignavior superiore, ità & viribus videtur esse inferior.

CAP. XI.

De Imperatoria, que non inepte Angelice speciebus annumeratur.

Onnullis Magistrantia, aliis Astrantia, Ostrutium seu Osteritium dicitur: Veteribus indicta videtur. Nota ejus sunt folia lata, colore & odore ad Angelicam accedentia, tripartitò divisa & fubdivifa: radices crassa obliquè: semen striatum majus.

Imperatoria J.B. Ger. major C.B. Imperat. free Aftrantia vulgaris Park. Common Mafter wort: by some erroneously Pellitory of Spain.

7. B.

Policari craffitudine nonnunquam eft radix, fenfim gracilescens, rugosa, & lateralibus fibris, quibus se propagat, donata, summa tellure oblique acta, carne alba, aromatica, acrimonia vehementer linguam vellicante, totúmque os calefaciente. Folia terna plurimum junda [posius tripartiro divista] Macerones, acutiora, rigida, quorum fingula rufum in tria segmenta serrata, albas levis, albis porfunduis dividuncir. Cauler cubris & sesquentes altrata, albas levis, alias portunduis dividuncir. Cauler cubris & sesquentes altrata, altra sevis, and ala divis. Umbelle florum alborum Myrrhidis, late; some Anethi ferè, sed paulo majus, candidum, plenum Sa latus (Lulum. Florum pertala bissa sunt.)

In montibus max. Carthusanorum coenobio imminentibus invenimus. Gignitur etiam in Anaticallum percebbs sunt seriodisticality montibus max. Carthusanorum coenobio sunta radices montium Albibus Austriacis & Sciences.

niensibus montibus supra Tridentinum: inque pratis ad radices montium Alpibus Austriacis & Sti-

riacis vicinorum magná copiá.

Hujus speciem minorem proponit Camerarius Ep. non alia in re quam partium omnium parvita-te à superiore diversam, quam Imperatoriam seu Astrantiam Alpinam appellat. Saporis est acerrimi, radix præsertimi, unde per errorem nostratium vulgo Pyretbrum Hispanicum

denominatur. Alexipharmaca est ac sudorifera. Discust mirstice intestinosum se uters status, unde in colico cruciatu utilis est. In colicis & statuosis (inquit C. Hofmannus) est divinum remedium ultra certe & Angelicam & Zedoariam. Ultis pracipuus est in venenatis morbis ac tetibus; in pulmonum tartaro resolvendo & expectorando, in secore ansielustic corrigendo; in capitis affectibus phlegmatics. Paralysis, Apoplexia, &c. Alunt nonnulli quartand eos sanari, qui pulvorio cochlearis cimidum hora una ante accessionem ex mero bibunt. Commendatur & ad hydropem [Inhydrope, in quartana, in febribus diuturnis ominbus, non habet sibi parem medicinam. C. Hosman, Extrinscus in odontalgia (gargarif, aut radicis frustulum denti dolenti impositum & in ore detentum, copiosè etentim pinitaria & phlegma chici; in catarnis excecantis (sissim) in inconsiste accentis (s denominatur. Alexipharmaca est ac sudorifera. Discutt mirificè intestinorum & uteri slatus, unde

ribus præstet. Caterum ut facie externa & odore Angelicam refert, ità iisdem cum illa facultatibus dotata est.

CAP. XII.

De Umbelliferis semine striato majore, per maturitatem nigro, foliis latissimis, seu

De Smyrnio aut Hipposelino.

Myrnium inde dietum eft, quod radix lachrymam emittat Myrrhæ fimilem, ut Theophraftus 1 list. lib. 7. cap. 6. & lib. 9. cap. 1. docet, qualem Hipposelinum fundere docet experientia, inquir Bodaus à Stapel.

mine majore tumido, per maturitatem nigro à congeneribus diftinguitur. Smyrnium autem C cricura folis daum generum, inferioribus Apii in modum incifis, superioribus que caulem vestiunt integris & indivifis caulem amplexantibus, ab omnibus cujuscunque generis Umbelliferis differt. 1. Hipposelinum Ger. emac. Hipposelinum sive Smyrnium vulgare Park. Macerone, quibusdam Smyrnium, semine magno nigro J.B. Alexanders. Hipposelinum Theophrasti vel Smyrnium Diofcoridis C. B.

De Herbis Umbelliferis.

7. B.
Radice nititur craffa, foris & intus alba, odorata, acri cum quadam amaritudine. Caules edit plufquam bicubitales, farctos, ramofos, ftriatos, nonnihil rubentes: folia Apii paluftris, ampliora, plufquam bicundioribus, atrovirentia, fapore ad Apiuni hortenfe accedente, fubdulcia. Flore in umbella è foliolis ex albo virefcentibus & apicibus concoloribus compositi. Semen craffum, nigrum striatum, seu angulosum.

In rupibus maritimis orinir, v. g. in infula Prefibelm dicta propè Bellum-marifcum oppidum An-Loui, Hymank, 3m2 glesear primarium in Wallia, inque Scotia litoreis rupibus prope Bervicum.

gletere primarium in Walita, inque Scotie intoreis rupibus prope Bervicum.

Macerone Italis distint vocabulo (ut creditur) corrupto à Macedonia, quoniam Petrofelinium Macedonicum per errorem Officinis dictum flux: Noltratibus **%irranibrrs & vulgò etiam in Italia & Germanii, Herba Alexandrina, vel quia ab Alexandria Ægypti urbe advehi folirum eft, vel quia id

Alit bene, & præstat eadem quæ Apium, sed esticacius. Venit in cibum cruda & cocta tum ra- Usur. dix concifa, tum folia tenella & caulis, frequentiùs apud nos in jusculis verno tempore ad fangui-

nem depurandum, rarius in intinctibus ex aceto & oleo.

In Officinis nostris olus atrum dicitur, in transfinarinis vulgo sed falso Petroselinum Macedonicum.

2. Smyrnium Creticum Ger, Park, Creticum perfoliatum J. B. peregrinum rotundo folio C. B. Cantro

Hilari virore perfula felia producit, nitidaque, pedem longa, longo nixa pediculo, que in op-Hitan virore pertula fatta producit, nindaque, pedem longa, longo nixa pediciolo, que in oppolitas ex certis intervallis alas dividinturi, atque her trifum in alias, ut lubéctiones particulares haud
male Apii palultris follis poffin comparata, altituclui inteffe, craffic fatts, atque hex quidem fattin
è radice prondicuntur; nam que ramorum divarcationbus fublium immane quantum ab hac forma
dificedunt, circinate forè rounditats. Perfoliate foliorum moba è caule ramifique transfolla, felcunication per periodici de la comparation dicedunt, cucinata: tere rotunditatis, Perioliata foliorum modo a caute raminque transonia, ieteun-ciam aut duas uncias lata, & interdaum gemina, alterium alteri impofitum. Umbellis eft Anethi, aut Perfoliata floribus albicantibus aut pallentibus : Semm flubrotundum, nigrum, firiatum, Folia in caule non exactè rotunda funt, fed in longitudinem productiora, nec à caule pertufa Perfoliata in modum, fed cum tantum archè amplechenta & andique lobis fuis cingentia, quatenus

Altero (inquit Camerarius) à fatu anno prodit folis geminis, ut Locustarum ferè alas repræsen-Altero (inquit Camerarius) a latu anno produ rouis geminis, ut Locattarium rete aus replactifiet, que paulo post marcelcunt. Interea sub cera latitat radix rotunda Ervi magnitudine aut paute, que paulo post marcelcunt. Interea sub cera latitat radix rotunda Ervi magnitudine aut paute, que paulo post anno fossa protrudir instar Ammi vulgaris; Radix vero tenuis ite & oblograndior. Sequenti postea anno fossa protrudir instar Ammi vulgaris; Radix vero tenuis ite & oblograndior. longa, que rurfum per hyennem ira perdurat. Primo demque vere tandem emergunt folia Petro-

Quam C. Baubinus speciem divertam facit rolus longioribus in caute & prominaus incius, ex deferipte femine fibi in horto enatam feribit Parkinfonus; proinde non eft cur ejus ratio habeatur.

Invenit hanc F. Columna in monibus Afquicolomur Valuentium & Afprenium in Sabinis, hu- Legus
mentibus locis circa aquarum decurlus, &c. Nos in Sicilia prope Punto Cerciolo non longe à Purzeallu.

Hujus cautis limbos habet feu lineas carthilagineas elatas, cujulmodi in alis Umbelliteris adhue

observare non contigit. Col.

CAP. XIII.

De Umbelliferis semine striato majore foliis Apii, maximis, seu

De Levistico.

Evifticum vox à Liguífico corrupta videtur, vel potius à Libyftico Galeni, quod est Liguíficum Dioscoridis. Ligusticum autem à Liguria, ubi plurimum nascitur, dictum est. Ejus notæ funt folia Apii majora, odor validus, magnitudo & statura infiguis.

Levisticum vulgare Ger. Park. Ligusticum vulgare foliis Apii J. B. Lig. vulgare, an Libanotis fertilis Theophrasti C. B. **Uobane*.

J. B. Caulem habet hominis altitudinem excedentem, crassum, geniculatum, cavum, striatum: Folia Caulem habet hominis altitudinem excedentem, crassum, geniculatum, cavum, striatum: Folia Caulem habet hominis altitudinem excedentem, crassum ad folia Anii nalustris aliquatenus acpedalia & ampliora, in alas diviía, quarum extrema divifiones ad folia Apii paluftris aliquatenus acpecuata o ampuora, m and myna, quarum extreme divinoues an iona Apu paintres anquarents accedunt, fed longê majores, obleuro virore fiplendentes, odore valide [non tamen ingrato] Rami ut
& fummus cauls umbellas gerunt amplas, florum lucorum: Semen majulculum compreflum. Rade traffa eft & lignola. D. Nid amicus noster fingularis & Botanicus egregius folebat dicere, Ladiv craffa eft & lignola. visticum Pharmacopolii odorem spirare.

Pp 3

Vires.

Lib. 28.

Lib. IX.

De Herbis Umbelliferis.

439

Levisticum vulg, in hortis colitur: natalis ejus locus nobis hactenus incompertus: Pona tamen in monte Baldo reperiri ait, Alii in Alpibus Liguria aut Apennino d'Estate sloret: Augusto magna es parte lemen ad maturiatem perduci. J. B. gaudet foloumbrolo.

Levilicum vulgare Germanicum Park. Quare an difforat a vulgari Levilico.

Alexiphamacum el La durericum, vulnerarijumque; Ventriculum roborat, Allimati fubvenit;

menles & lochia ciet; featum mortuum ejicit (femen) tartarum lentum refolivi, dolordigu inde na tos fedat; Epatis flentique obstructiones referat, adeóque przepuè tietero convenit. Extransicus ejus utis est in Balnes, cataplalmatis (utero & uteroribus dicates) in Emplastris vulneratis & im. Schrod.

Vulgus per caulem cavum petum haurire fuevit, quo tuffim fedatum iri fibi perfuadet. Idem. In facultatibus porro tam vicinum est Angelica & Imperatoria supra dictis, ut non putet necesfariam effe commemorationem C. Hofmannus. Adjuvat digeftionem, ventofitatem diffolyit & inflationem.

Veteres Ligures, ut & hodie Hetrusci, semine pro pipere utebantur. Promovendis mensibus & sudoribus fufficit 3 b. feminis.

Cum odor hujus plantæ adeò validus & pertinax fit præ Angelica & Imperatoria, verifimile eft cam viribus etiam eisdem antecellere.

Nomen proculdubio factum est à Libystico Galeni, quod est Ligusticum Dioscoridis, ità dictum

quod in Apennino, quá parte Liguriam attingit, frequens eft.

Forestus pro secreto habuit succum foliorum Levissici in secundinis retentis.

Erat magnum Arcanum famosa cujusdam obstetricis, que id obtinuerat à Judeo medico. Communicavit D. Tancre-

CAP. XIV.

De Umbellifera semine striato majore, foliis Aquilegia, seu

Libanotide aut Ligustico Aquilegiæ foliis.

Libanotis latifolio Aquilegia folio C. B. Park. Ligusticum Rauwolfii foliis Aquilegia I.B.

C. B. prod.

Adice est crassa, sibrosa, cortice inæquali, quasi rugis transversis asperata, suscipue coloris recht; medulla candida, annara, modicum quid Aroma & Aristolochiam sipore redolente in suscipue susci bra, viridia & splendentia, subtus candicantia, fibris majoribus subpurpureis transcurrentibus, quæ licet inftar foliorum Aquilegiæ dividantur, non tamen omnia in pares lacinias (Aquilegiæ lacininece intear foliorum Aquiegga cuvicantur, non camen omina in pares iacinias (Aquiegga lacini-islatiores) filfa funt: inferiora namque in vegetiore planta pleturique quinque folia habent extri-plici rami divifura, alias tria, tribus pediculis infidentia. Caule unicus etl, cubitos tres, quauto/re inperans, roundus, fritatus, nodis difutious, fubalbicans, puniceo colore aliquando admixto, in tres, quatuor, vel quinque brachia difutibutus, que umbellam magnam ex longifilmis feffucis & floribus albis parvis compositam sustinet. Semen succedit longum, latum, striatum, puniceum, gustu Subamarum, Cumini saporem imitans, aromaticum, modice excalefaciens & salivam ciens.

E Camerarii horto habuit C. Bauhinus. Nos eandem vidimus in horto D. Caroli Howard Ducis

Libanotidem minorem Apii folio C. B. i.e. Libanotidem Theophrasti minorem Lob. Nos cum Parkinsono eandem putamus Libanotidi latifoliæ alteri sive vulgatiori ejustem C.B.

J. Bauhinus confiderandum proponit an Libanotis Theophrasti minor Lobelio sit eadem cum Cervaria nigra seu Saxifragia Venetorum Ad.

.C A P. XV.

De Umbelliseris foliis Apii minoribus, semine striato majore, Daucis montanis distis.

1. Sefeli 2. montanum Pannonicum Clus. Valdebonæ nomine missa, Libanotidis secundæ quorundam sive Cervaria nigra species J. B. Daucus montanus Apii folio albicans C. B. Daucus Selinoides maximus Park.

Rachiali interdum nititur radice, præsertim si planta vetustior sit (recentiores & juniores pollicarem habent) in aliquot ramos inferiore parte divilà, craflo, rugofo, nigróque cortice septă, gummolo primum lentóque sapore predită, deinde acri & salivam ciente : que summo capito în multa extuberat capita villosa, (quemadmodum sere omnes serulacei generis shrpes) unde exeunt magna & fatis ampla foliorum ala, aliquot folis per ambitum ferratis & nonnihil incifis, uni costa inharentibus, sed ex adverso nascentibus constantes, colore supina parte dilutius virente & aliquantulum folendente, proni cineraceo præditis : Inter quæ felquicubitalis nonnunquam emergit caulis, striatus, pollicaris interdum crassitudinis, geniculatus, in aliquot ramos dividus, quem ambient ad fingulos nodos five genicula minores foliorum alæ. Summum caulem atque extremos ramos exornant umbellæ pallescentium flosculorum: quibus succedunt semina Sileris montani feminibus fimilia.

Invenitur ferè in omnibus Pannoniæ & Austriæ inferioris montibus, aspero solo ventisque persta- Locus & to. Julio & Augusto floret, & subinde semen profert.

Differt à Cervaria nigra foliis virentibus magis, paucioribus conjugationibus compositis, verum multo majoribus, amaris & acribus nonnihil: floribus luteis ex umbellis minoribus, qui massicati odorem reddunt aliquantulum vinofum & aromaticum. J. B.

CAP. XVI.

De Silere montano.

Iler nomen à Sile deductum est, quia pro Seseli semine utuntur. At Veteres insum Seseli etiam Sili ac Seli vocabant. Haud scio (inquit Bodaus à Stapel) an vox Sili rejicienda. Nam apud Festum legere est,

Silatum Antiqui dicebant quod nunc jentaculum dicimus, eò quòd tum jejuni vinum Sili herba conditum absorbebant.

Bodæus femen Sileris majoris acredinis effe scribit quam ullum Seseli, cóque menstruis ciendis perquam commendatum.

1. Siler montanum Officinarum Lob.Ger. Sefeli sive Siler montanum vulgare J. B. Siler montanum, vulgo Sifelios Park. Ligufticum quod Sefeli Officinarum C. B. Sermountain.

Humanum superat altitudinem Sileris montani caulis. Caulem ramósque ceu vaginà laxiore Humanum iuperar attitudinem Sueris montani cauti. Cautem ramoique ceit vagina laxiore amplectunier folorum pediculi palmares aut reliquipalmares: jipia verofelia in alas oppofitas dividuntur. Segmenta extrema terna ferè fiunt, Cyrifi Tragi foliis fimilia, oblonga, lattufcula, mucrone levirer obtufo. Umbellæ latæ, amplæ: Somo magunu cum fimbria foliacea, firatum, oblongum fapore acri & finbamaro, veluit corricis aurarut, tandem ad Cymini faporem accedendigmi fapore acri & finbamaro, veluit corricis aurarut, tandem ad Cymini faporem accedendigmi fapore acri & finbamaro, veluit corricis aurarut, tandem ad Cymini faporem accedendigmi fapore acri & finbamaro, veluit corricis aurarut, tandem ad Cymini faporem accedendigmi fapore acri & finbamaro, veluit corricis aurarut, tandem ad Cymini faporem accedendigmi fapore acri & finbamaro, veluit corricis aurarut, tandem ad Cymini faporem accedendigmi faporem ac te. Radix magnâ comà infimum caulem ornat, rugola, digitali craffitudine, albida, odorata, in alrum descendens.

In Jura & Saleva montibus propè Genevam, ínque Alpibus propè Pontiebam observavimus : Ali. Locus.

bi etiam in Alpibus frequens reperitur.

C. Bauhinus Ligusticum Matthioli idem esse statuit cum Silere montano. Joannes frater hoc non Danimus Liguricani Matthious Seleh hoc Officiarum cimicanin featorm cerzefinor and andet afferere, rum quia Matthious Seleh hoc Officiarum cimicam featorem repræfentare air; Ligurica verò femen incolas Liguraz paffim in ciborum condimenti adhibere, tum quia Lobelius separat, tum denique quòd semen quod apponitur iconi Camer. differt.

2. Siler montanum angustifolium Park. Ligusticum sive Siler montanum angustifolium C. B.

Caule elt tenui, cubitali, in alas brachiato, que umbellam albam, parvam fuftinent; foliis paucis in fegmenta angulta, oblonga (Peucedam inftar) fed longè breviora divifis, que in alis ferè ca-

Propè oppidum Stain Auftriz.

CAP. XVII.

Seseli montanum Færiculi solio C. B. montanum tertium Clus. mont. angustisolium 3. Clusii, solio Seseli Massiliensis Matthioli, semine Angelica, J. B.

Huic multæ sunt foliorum alæ, Fæniculi foliorum instar in multa folia tenuia, illis tamen crassio-The state of the s femini non disparia, gustu fervido. Radix multis crassis & oblongis fibris, latè & oblique sparis conftat, quæ fingulis annis fummo capite novas propagines ad latera facit.

Nascitur in plerisque Austriæ inferioris & Stiriæ montanis pratis, atque Julio floret.

SECTIO

Locus Ed

SECTIO TERTIA.

De Plantis Umbelliferis semine minore.

PRO Seminibus minoribus habemus quixcunque Cicutiv (eminum magnitudinem non exce-

CAP. I.

De Umbelliferis semine minore, radicibus tuberosis.

 $\mathbf{H}^{\mathcal{R}}$ vel funt terreftres femine lævi, vel aquaticæ femine ftriato. Priores Bulbocaftana feu Nuculæ terreftres dicuntur, posteriores Ocnanthæ.

De Bulbocastano seu Nucula terrestri.

BUlbocastanum sie didum Tralliano rentur, quòd sigurà radicis bulbos, sapore gustusque Ca-

Radice autem tuberosa, foliis tenuiùs incisis, semme longiusculo glabro, Umbellâ minimè clausa ab alis Umbellatarum generibus facilè distinguitur.

1. Bulbocaftanum]. B. majus & minus Ger. majus folio Apii C. B. Nucula terrestris major Park. Carth Rut og Reppet But.

Radix tubero(1, alba, folida, fibras tum ab imo, tum à lateribus promens tenues, guftu fubdulci grato, profunde in terra delirefeit. Felir entuits intilia fint quam Petrolelino, fegments actuiribus, caulir fintplex, teres, firiatus, folidus, uno plerunque folio adnato antequam in ramos dividatur. Ad fingulas autem caulis divaricationes apponitur folium multo tenuius incifum quam funt qua è radice oriuntur. Ad umbellarum bafes nulla apponuntur folia. Flores quales Umbelliferis aliis, e rauce oriuntur. Ad umbeuarum bates nulla apponuntur tolia. Flores quales Umbelliteris alus, verum exigui admodum, albi. Semma parva, longiucula, & cim adhuc viridia funt minime ftriata, [cim jam exaruerun ftrix fubolscura videntur,] colore caftanco. Vere primo èterra erumpit; Maio exeunte & Junii inito floret, & in pascuis folo sabulos au glareoso frequentissima est. Cim semen perfect tota superficies exarescribino, radice in terra residua, tuberos, inaquali, nice mentione del control del co grà membranà obductà, carne albà esculentà.

gra memorana ooduota, carna ana edudenta. Ego hacensu unan duntaxat novi Bulbocaffani speciem, nec plures agnoscit I, Bauhinus. C. Bau-hinus Nuculam terreftrem Septentrionalium Leb. (quam Lobelius in Anglia vel muherculis notam hinus Nuculam terreftrem Septentrionalium Leb. (quam Lobelius in Anglia vel muherculis notam feribie) Bulbocastani majoris Synonymam facit : Botanici nostrates pro Bulbocastano minore habent quod sponte apud nos provenit; quod indicium non dari diversas species, seu majoris & nunoris di-

tunctionem.

D. Magnol duas species distinguit, majorem & minorem ; & utramque se in horto plantasse asserti, ut certor fieret an hac varietas a loco sicciori vel humidiori dependeret.

Radix nostratibus effoditur, & cruda estur : Verum excorticata, & cum modico pipere in jure carnium cocta, suavis admodum cibus est, multum nutriens & Venerem stimulans. Medicamen-

tis addita cruenta mingentibus & etiam spuentibus auxiliatur, Tralliano id attestante. Hac etiam files (cujus avidæ funt) impinguantur, unde & Castaneæ suillæ, nostratibus Pignutø,

In pascuis, non tamen pinguibus sed glareosis copiosissimè proveniunt.

CAP. II.

De Oenanthe aquatica.

O 1545% ಗೆ ತೆಕ್ಟರಿ ಕ್ರತ ಪ್ರೂಪನಿಸ್, quòd colore & quadantenus odore non fit Viti diffimilis, vel potius quòd cum vire flavore ke in flore ems ador goodie in pubella com vire flavore ke in pubell quòd cum vire florcat, & in flore ejus odor qualis in pubescente vite sentitur. Radicibus tuberofis, è multis glandulis compositis, & loco natali, palustri scilicet & aquoso, ab aliis quibuscunque Umbelliferis plantis facile diftinguitur.

A. I. Oenanthe

A. I. Oenanthe aquatica C.B. paluftris seu aquatica Park, item aquatica major ciusdem p. 1232. Filipendula aquatica Ger. Oenanthe sive Filipendula aquatica I. B. Com: mon water Doonwort.

Bulbilli olivares ex tenuibus pendent filis plures; quos nonnifi attenta cautione evellas: abrum-Builsii ouvaries et tenimose pennenti tiis piures ; quos nonniti arenta cautione evelias; abrum-piurur quippe facile fequentibus caulem duncaxat fibris. Cauls cubit & fequentibis i altrudine, fitriatus, concavus, ramofus, geniculatus. Folia inferiora parcitis fecta, reliqua longioribus & tenui-oribus fegurentis cafa. Umellet parvay, albr. Semes oblongum, in duas veluit cufipleds defin

In pratis humidis & ad rivulos ubique ferè oritur. Sapore est amariusculo cum levi adstrictione, calidæ & siccæ naturæ, aperientis & adstringentis facultatis. Movet urinam & arenulas extrinéecus & intrinéecus ufurpata: aperit obstructiones, & expurgat meatus urinarios.

A. 2. Oenanthe aquatica minor Park, item Oenanthe juncoides minima ciusdem p. 895.

Tails.

Folia quæ producit antequam caulis emergir tenuissimè incisa sunt, & in terram supina: Quæ caulem vestiumt costæ potiùs foliorum quàm folia videntur, supernè obscuro virore spiendentia; ut & Caulis, qui luncum proxime refert, infra cujus summum apicem seu acumen ut in Juncis, è latere erumpit umbella disculorum albentium, odoratorum, quibus ibislum femina Api non majora, verum nigriora. Radix inter fibellas capillares aliquot habet glandulas albentes.

Hujus flos præterit plerunque antequam major florere incipit. Parkinfonus utramque in horto

2. Oenanthe altera minor Africana Park. item tenuifolia altera Africana ejusdem p. 895.

Park.

Pracedentem minorem Oenanthem proxime refert, summitate seu Umbella differt, que major est & temina etiam majora. Guilielmus Boelius è Barbaria Africæ regione at ulit.

4. Oenanthe Cicutæ facie Lobelii Park. Chærephylli foliis C. B. succo viroso, Cicutæ facie Lobelii I. B. Filipendula Cicutæ facie Lobelii Ggr. Demiock Dropport.

Lob.
Paludapio folis non abfimilis est, Ruta pratensi similior [nostră sencentiă Apio aut Petroselino similior quâm Thalietro] multo pullulatu, virore tetro, colore & facie Cicute. Caules bicubitales spargit, e radie in pares Alphodeli albi bulbos multipartita, & quasi brachiata, multius sibrez vinculo aut interventu continuos, teneros, gustu acres & ingratos, succo lacteo primum, deinde slavefente, viroso, & exulcerante pregnantes. Umbelle Cicute, qui affinem autumant qui malesso parem expertos se afferunt; Uso marque in acetariis nihil factum fuisse propius quam ut interirent, aiunt : alios qui efitàffent, vertigine tenebricosa palantes, nutantes, attonitos inque gyrum

In ravulis, lutulentífice & riguis non in Septentrionalibus duntaxat Anglia, Westmorlandia sci-Locus. licet & Eboracenfi provincia, fed & in Meridionalibus, Surreia, Suffexia, &c. copiosè prove-

Inc. Inexcutabilis eft (inquit Johnsonus apud Gerardum) quorundam nostris temporibus ignorantia qui radices hujus sterbe Pzonus radicum loco vendunt. Quin sibi comperum affirmat, mulieretulas rinzotomas & botanupojas Londinenses radices states ub nomine Levissiei, aquatis vendere. Vendere. Vendere ven rum an adeò venenatæ fint & malignæ hujus plantæ radices nonnullos dubitare video. Matthiolus Oenanthem fuam tertiam & Tabernamontanus Oenanthen felinophyllon; quas C. Bauhinus hujus plantæ fynonymas facit, falubrem effe plantam statuunt. Ego rem in medio relinquo, ulteriori examini fubliciendam.

5. Oenanthe Apii falio C. B. Filipendula angustifol. Ger. Oenanthe sive Filipendula Monssossius lana Apii falio J. B. Oenanthe Apii falio major Park. Water Deoptwort with Small lage leaves.

Perinde ur Oenanthe vulgatiori seu Filipendula ità & huic glandulosa radices, longis filis pendu-Permie u. O'entante vinganori ter imperioria da ce inde giantanosi. Interiori tongis imi petitolila fatis qualma alcuis propagantur, tunici a ingricante concette, intua albae, Patrinace Germanica
quodammodo Japore, grattore tamen, dulci. Hujus falia plumium ludunt, prima germinatione
atata, mox Petrolelimi vilagaria seu Apiti horrenfis (à cujus etanti lapore parum abludunt nifi quòd
plusculum adlirictionis habeant) exviriore pamè lucida, supra terram expansa, demum Peucedani
vilagaria. effigiem induunt. Caules plures furriguntur, cæfii, angulofi, ftriati, cubitum & fefquicubitum al-ti, multis alis concavi. Flores in Umbella mulcofi, admodum minuti, ex albo purpurascentes. Semina different à prædicto Petrofelino, quo multò longiora, veluti capitulum habentia. Florentem Junio Monspelii inter Peroul & lacum reperit J. Bauhimus.

Lossis.

De Herbis Umbelliferis. Lib. IX.

Parkintonus aliam hujus teu speciem, teu varietatem habet, quam Oenanthen Apii folio minorem vocat, earnque duarum (pecierum facit. Ab hac etiam (pecie diverfam facit Oenanthen anguflifoliam Lobelii, entia præter necessitatem multiplicans.

6. Ocnanthe Staphylini folio alequatemus accedens J.B. Ocn. Paftinaca filto, folio, femina Atriplicia, J. B. Alonjedica amajer & minor Park.

Folia hujus inferiora ad infima folia Oenanthes Monspessulanæ accedunt nisi tenuiùs essent disfecta : pedientus ell philquam firihamaus, cui aquales ex adverto fita alligantur alx, in folia Petro-felmi fubdivifa, deficatiora urcunque & incifura concinnore, ad Staphylinum quodammodo accedente: religua folia ad caulium alas enata Peucedani foliis proxima, id quod etiam in Monspes-Islana Oenanthe observavimus, cujus etiam cauli fimilis est & hujus eaulis pulchrè striatus; alludit quoque umbella denfittimis mufcariis albicantibus compofita.

C. Bauhinus hane plantam ad Joannem fratrem ex horio Patavino attulit.

7. Oenanthe stellata Cretica Alpini exot. Cretica stellata Park.

Oenanthæ alteri Matthioli quam fimillima, caulem unicum promit, rectum, teretem, dodrantalem, non admodum crassium, qui in summitate in quinque ramulos dividitur, graciles, itidem rectos, rectéque actos, qui Umbellam albam Oenanthes modo producunt, que Umbella post flores mutantur veluti in quinque stellas, habentes octo & quandoque plures radios, longos, latos, in acutantur veluti in quinque ffellas, habentes octo & quandoque plures radios, longos, latos, in acutum definentes; in quorum medio fiers funt parvuli, in orbem comprehenfi, qui pofitea indurefcunt & mutantur in femine parva, oblonga, tenuta, Scabiofe Indices fimilia, fimul compacta & duriffinar; fellar autem per maturiatem nigra redduntur. Felía Cenanthes fecundar, fed pauciora & majora. Radicibus nititur fex, feptémve, longis, craffis, carnofis, in acutum definentibus, ab eodem principio proficifentibus, vulgaris Filipendule aut Afphodeli radicibus quiam proximis, fed minoribus. Tota plante fuperficies quotannis hyeme emoritur; radice fub terra latente.

* 8. Oenanthe Cretica prolifera Park. Apula prolifera C.B.

Oenanthes Cretica stellata Alpini persimilis est: Differt 1. Foliis amplioribus, nec in tot lacinias diflectis: 2. Florum Corymbis, qui licet albi funt & pariter in capitula glomerati, attamen foliorum acuminatorum stellatim capitula cingentium vice hoc gonus slorum capitella aliquot obtinet primarium caput in orbem cingentia, ad cundem ferè modum quo in Calthæ aut Bellidis proliferæ dictat floribus fit: 3. Semine Oenanthes aquatica fimili: 4. Denique & pracipue radicious, qua in hoc genere glandulosa non sunt ut in aliis, sed ex sibrarum tantum seu filamentorum albentium magno numero compositæ.

CAP. III.

De Umbelliseris semine striato minore, foliis & odore Pastinacæ latifoliæ.

7 Æ vel funt terreftres, vel aquaticæ. Terreftres, vel radicibus carnofis efculentis, Sifarum ; vel durioribus & lignofioribus Selinum Segetale, & Amonum Germanicum. Aquaticæ Sië nomine innotescunt. Verum Selinum segetale & Amomum Germanicum rectius Siis annumerantur.

De Sisaro.

Sisarum à Pastinaca latisolia sativa (cui soliis & sapore radicis satis similis est) differt semine, quod non ut in illa latum & foliaceum fed oblongum, angustum & striatum est, item radice, que non ut in ea unica, fed ex uno capite plures.

1. Sisarum Ger. Siser vulgare Park. Sisarum multis J. B. Sisarum Germanorum C. B. Shir-

Radix propter majorem suavitatem cupediis magis expetita quam Pastinacæ latifoliæ Germanicæ, Radar proper majoreni mavitatem cupeum mago expecta quanti attinuta tantone ordinatoria qua non ut in ca unica, fed ex uno capire plures pendula, glandulofa, tenera & fragiles, rugofe, corrice tenui palludoque obducta; puipà candidà, digitali craffitudine, pedales quadam, alia multo breviores, dulci & grato fapore, nonnihil aromatico. Caulis furgit fefquicabitum altus, fingularis, geniculatus, ftriatus. Folis pinnatim disposita, Bauciæ minora, teneriora, acuminata, ni-griora, arguus per ambitum denticellis crenata. Umbella candida suaveolentium sesculorum, suorum finguli quinis foliolis totidémque apiculis constant. Semina in umbella producit Petroselini, nonmhil majora, colore obfcuriore, longiora.

Silarum in hortis feritur femine, fed radice potiffimum, majoribus ac crafforibus fublatis, mino-

res, iterum in terram defiguntur, quod Februario & Martio opportune fit, priufquam caules affurgant, atque hoc tempore exempte nervo medio duriore detracto cocta cum butyro, pipere & fale efitantur. Veteres autem & majores radices fi hoc tempore non adimantur, corrumpuntur novaque inxta oculos radiculæ mense Martio quandoque folia protrudere observavit I. B.

parta ocuios ranciam ineme manto quantospia total producere obiervari, i. B. Cordusomnium radicum qua velcendo funt faluberrimas halce affirma: Dodonzus moderatè Virei. calidas effe ac humidas, facile concoqui, nec tardè descendere, nutrire mediocriter, nec parvi este

fucci, flatulentum tamen quiddam etiam obtinere, unde Venerem promovent.

2. Sisarum Syriacum C. B. alterum Syriacum Park. Secacul Arabum & Mauritanorum seve Pastinaca Syriaca Rauwolf.

Radicem obtinet teneram, lævem, exteriùs canescentem, intus album, fractu facilem, digitali crassine, at longrudine digiti dupla, tuberculis seu nodis aliquot inacqualis verrucis similibus, grato sapore Carota: i unde emergunt folia multa in plurimas partes dissecta, Carota amula. Caules ad nodos confimilibus foliis veltiuntur, & in fummitate umbellas florum gestant illius similium, sed colore luteorum.

In Ægypto propè Cayrum u:bem sponte oritur.

Sifon five Officinarum Amonum J. B. Sifon, qued Amonum Officinis nofiris C. B. Si. emigene, five Amonum Germanicum Park. Petrofelinum Macedonicum Fuehfis Ger. Dallard Scione: Patrilep.

E radice alba, lignofa, fimplici, alààs bifida, furculofa, in terram non altè descendente, sapore Passinace aromatico, caulem producic crassistici mediocris, teretem, medullà farchum, sais firmum 8c rigidum, glabrum, seliquicubitalem & altiorem, crebris geniculis interceptum, & ab imo ferè ramotum ad genicula luci illus crifoxum. Folia in caule alternatum sita, pinnata Passinace Germanica in modum, singularia tamen solia Silani folias similia, tenera, oblonga, circumcica cressitati illustrationes. mana, aliquando & laciniata. Flores in umbellis parvis candidi, exigui, è quinque petalis cordatis nata, auquana compoliti, Jemine fublequente perpufillo, fulco, firiato, guilta actufucillo nomatico.

Planta hac valde ramofa eft, medius tamen feapus alitus affurgit quam ramuli, qui multipliciter

in furculos dividuntur umbellis fuisonuftos. Locis humectis & lutofis nafcitur, unde & in sepium & fossarum aggeribus recentioribus.

4. Selinum Sii foliis Ger, emac. Selinum fegetale Park. Ponemozt, Cozn Partico.

Folms. E femine Petrofelini amulo foliolis feminalibus binis, longis anguftis exit : proximè erumpentia folia bina, exigua funt rotunda, glabra, circum oras crenata: fequentía ad duo vel tria paria ejufmodi foliolis rotundis mediæ costæ adnexis cum impari in extremo componuntur : postea pluribus neod to new comments of the many control of the comment of the com cleganter dentatis, quoad formam Sii odorati Tragi folia referentibus, verum minoribus, brevioribus nec omnino fulcis constant: Inter que plurimi oriuntur cauliculi ultra viginti interdum ab eadem radice, bipedales, graciles, teretes, itriati, interdum erecti, alias ad terram reclinati, geniculati, in radice, pipeaares, gracues, teseres, turan, interaum erect, ausa at terram recunatt, geniculat, in multiplices ramos divili. Ad fingula genicula apponitur folum minus is que ad radicen. Folia autem omna tam que è terra exeun quàm que caulem velfiunt brevi marcelcunt, ut chim femen maturuit ne unum quidem folium vivide in planta cernatur. Flores albi funmos plerunque caules ramulos occupant, interdum e plerifique geniculis ad terram ufque exeunt, in umbellis parvis & ramulos occupant, interdum e plerifique geniculis ad terram ufque exeunt, in umbellis parvis & inaqualibus, finguli peralis quinq, minutiffimis planis, obtufis, & purpureis in medio apiculis confrant. Totus flos acicula parva capitellum magnitudine non multum fuperat. Singulis flosculis bina succedunt semina parva, cinerea, incurva, striata, Petroselini seminibus similia sed majora,

dapore acri & aromatico. Radix parva, alba, multis fibrillis donata, quam Petrofelini minor.

Circa initium Julii florere incipit, & diutiflime florens perfeverat unde & partem aliquam femi-Tempur. nis Augusto maturat, aliquam Octobris initio vix ad maturitatem perducit. E semine deciduo renascitur statim, & soliis virentibus per totam hyemem viget. Inter segetes solo prasertim Locus.

Herbam ad tumores genarum valere, si tusa & expressa succus cerevisia missus quotidie manè Virericiuno bibatur, à mulierculaquadam qua in seipsa experimentum secerat, edoctus est D. Goodyerus. Intra duas septimanas tumorem ablumit. Detur succus manipuli unius herbæ expressus in dimidio fextario feu pinta Cerevifix.

5. Sium majus latifolium Ger. emac. maximum latifolium J. B. Sium Diofeoridis sive Pastinaca aquatica major Park. Great Water Parinep.

Caulibus crassis striatis & velut angulosis concavis, ramosis, ad duorum triúmve cubitorum altitudinem affurgit. Folia ad radicem & in caulibus Pastinaca sativa latifolia similia, nec minora, alata feu pinnata, pinnis plurimis longis, latiufculis, acuminatis, circa margines dentatis, glabris, craffis & fucculentis, binatim ad mediam coftam annexis composita. Summos caules & ramulos unibella occupant magna, flosculis albis compositae, quibus succedunt semina parva, striata.

Hujus folia que initio veris primo emmpunt, lequentibus limilia non leint, led minutini concila, & Oenanthes aquaricæ, aut Smyrnii Cretici (cui hoc respectu finilis eft) foliorum æmuld. Odor latic gravis Petrolei aut bituminis,

Lib. IX.

De Herbis Umbelliferis.

44

Lean.

In thaviis majoribus pletunque oritur. Hwe planta C. Bauhino Sion five Apium paluftre folis oblongis dicitur, minàs commodè noftro quidem judicio. J. Baulinus Tabernamontanum fecutus ex una specie duas facit.

4. Sion erectum umbellatum seve Pastinaca aquatica Lob. majus angustifolium Ger, minus alterum Park. umbell.ferum J. B. Common upricht Water Darfnen.

Radia multarum aquaticarum inftar geniculatim incedit, demiffis fubinde fibrarum comis lon-giulculis, odore & fapore Sifari. Folia [quæ è radice excunt] cubitum longa, longo pediculo, firiato, glabro, intus cavo appenfa, octo aut novem pinnularum conjugationibus compofira, Paffinacæ Germanicæ timilibus, minus rugolis, que verò in caulibus funt minora existunt, profundiidique & argunis secta. Caules sesquicubitales, teretes, firiati, inanes, recti, ramosi. Florum umbella: caules & ramulos terminant: flores minuti, candidi. Umbella: basin seu exortum foliola angulta, acuminata ambiunt. Semen parvum odoratum, acre.

In rivulis & ad fluviorum ripas.

A. 5. Sium umbellatum, repens Ger. emac. Creeping Water-Parfney.

Caules huic plantæ crassius cultus concavi, striati, infirmi & procumbentes, è geniculis sibras albas in terram demittentes, quibus se propagat, ramosi, ramulis è foliorum alis exeuntibus. Folia origine membranosi cultum amplexa, longis pediculis concavis, Pastinacæ æmula, tribus vel quagine membranosi cualem ampiexa, iongis pediculis concavis, Paltinacæ amula, tribus vel quation pinnarum conjugationibus ad mediam coftam annexis per margines dentatis compofita. Ele-rum umbella non ur in pracedentibus fummos caules terminant, fed fecundum caules ex adverfo foborum oruntur bevibus admodum & vis femuncialibus pediculis, ofoa au novem radiis conflantes: finguli radii in cacumine umbellam fecundariam feu partialem fultinent, cujus bafin ambium folia angulfa, oblonga: ad bafin umbella totalis mulla funt cjufmodi folia, quo à fecunda foccie differt. Flofenli perevigiu, albi, quinque petalis angulfis acutis compofiti funt, quibus ficcedif fema parvum, breve, ftriatum.

In rivulis & aquarum leaturiginibus plurima ubique ferè in Anglia provenit, unde miramur cam à nemine ante Johnsonum Gerardi emaculatorem descriptam. Figura ejus extat in Hist. Lugd. p. 1092. sub titulo Sii veri Matthioli, at Descriptio addita est alterius planta.

A. 6. Sium minimum. The leaft Water-Parfnen.

Radix, ut in aliis hujus generis, geniculatim incedit, demissa coma fibrarum albentium è geni-culis. Cautes concavi, teretes, geniculati, rubentes, infirmi & humi procumbentes, duos nonnun-quam palmos longt, ramofi. Filia ad fingula genicula fingula, alternatim pofita, è quaturo vel quinque pinnularum medii: coftæ adnexarum conjugationibus composita, inferiora que aquis inmerguntur tenunis incisa superiora, qua extra aquas sunt, minus secta & reliquorum hujus generis fimilia. Ex alis foliorum emergunt ramuli, ex adverso eorundem oriuntur umbellæ, ut in præcedenti, pediculis uncialibus aut brevioribus, parva, duobus tribuíve radiis constantes. Flores & semina reliquis hujus generis fimilia.

In palustribus & aquosis frequens Maio mense floret.

7. Dauens Siculus Pastinacie foliis Zanoni.

Locus Ed

Tempus.

Zan.

E raduce digiti minimi crafficie, dimidium pedem longă, ratis fibris donată, ima parte în duas trétie radiculas feu ramulos divisă, albă, fapore nonnihil acri & aromatico, non ingrato, folia emitric multa, in terram undique diffită, pediculis tereribus fiperne fulcatis & cavis nixa, ramola feu triangulata, ut în aliis plantis Umbelhieris: fiquidem folium integrum in ramos plureș, binos opolitos, dividitur & im folium definit; ramuli fectum în pinnulas fibdividunuri latiulculas: folia tamen nonnulla ramosa non sunt sed tantum pinnata: Pinnæ sive solia ultima supernè viridia sunt, infernè albicantia, glabra, craffiuscula, nonnihil lucida, per ambitum dentata, nervis Labyrinthi in modum perplexis, reliquo folio vindoribus, ea undique percurrentibus: Pimpinella Saxifraga minoris formà fimilia, verum majora & acutiora. Inter folia exilit eaulis, cubitum altus, glaber, & fere lucidus, teres, folidus, à nodo ad nodum hue illuc undatum flexuofus, non fragilis, medullà argenteà repletus, raris nodis excepci imparte interceptus. E fingulis nodis folia exeunt fingula, altas bina, imo pediculo in membraneam vaginam caulem amplexam dilatato, ut in altis multis um-belliferis fit; inferiora in caule ramofiora funt. Ex ildem nodis & foliorum finubus, cciam infimis & terræ proximis, exeunt ramuli, folis fimilibus, verum minoribus magifque dentatis feu in feg-menta tenuiora divilis veftiti. Summos caules & ramulos terminant umbella florum minutorum pentapetalorum, cum duabus in medio lingulis: Color aureus vividus, florum & flaminum. Flores delaph Jemma relinquint oblonga, octangula, lævia, colore flramineo obscuro.

Planta est perennis sed coeli frigidioris impatiens.

Hujus iemen à Panormo Siciliæ metropoli ad Auctorem transmisit insignis Botanicus D. Paulus Boccone.

CAP. IV.

De Umbelliferis semine striato minore, foliis l'impinella pinnatis, radice fervida, Seu

De Pimpinella Saxifraga.

1. Pimpinella Saxifraga Ger. P. Sax. bircina major Park. Saxif.major umbella candida C.B. Saxifragia bircina major J.B. Beat Burnet Saxifrage.

Adix alba, fimplex, minimi digiti craffitudine, rectà in terram descendens, paucis fibris donata, sapore servido. Folia longis insident pediculis, pinnata, tribus aut quattuor pinnarum conjugationibus ad mediam coltam annexis, Sii odorati umbelliferi fimilia, atrovirentia, folendentia, fapore ignaviore multo quam radix, pinnis circa margines dentatis, & nonnuntta, ppetietenta, tapote gijaviote intino quam ratox, prima circa magnies dendeti, se nomini-quam altuis incifis, averla parte hirluits, lupinal lavibus. Carles felquicubitales & altiores teretees, fritat, glabri, inanes, ramoii & geniculati. Summis caulbius & ramulis intilenti umbellue filealunum albentuum miturotum: quibus liccodum (tenne pro plante magniudine parra, brevia, fitiata, Nulla ad exortum radiotum umbella totalis aut partialium apponuntur fiolola. In fylvis, agro Cantabrigicnifi & Bedfordienifi, Cantana quoque & alibi citam in Anglia obfer- 1se

In hoc genere folia interdum in lacinias divifa nos quoque post Clusium observavimus.

Pimpinella Saxifraga major umbella rubente C.B. Saxifr. maj. flo. rubente Park.

Quomodo à pracedente differat inquirendum. Clufius tantum ejus varietatem facit.

A. 2. Saxifragia bircina media J. B.

Hujus descriptionem paucis absolvit J.Bauhinus, Duûm, inquit, generum habet folia, inferiora quidem ad minorem Saxifragiam accedentia, superiora verò majoris folia similiora, oblonga, in acumen definentia, profunde crenata. Radix profuxa, mediocriter crassa: caulis striatus, cubitalis, alis aliquot brachiatus, umbellas gerit albas majufculas.

I Bauhinus dubitat an fit Daucus Selinoides Cordi, quem frater ad Pimpinellam Saxifragiam mi-Dannamus cuonat an in Darcus Sennolaes Coral, quem frater ao rimpinenam Saxiragiam mi-norem refort: irem an fit Lugdunenfis Dauci fecundum genus Dalechampii, quod C. Bauhinus in pin. Darcum decimum feu campeffrem Apii folio vocat, de quo alibi.
 Tubinge oblervavit J. Bauhinus, & in monte Warwiller.

Fuchfius Pimpinellam mediam denominabat.

A. 3. Pimpinella Saxifraga minor, foliis Sanguiforbæ, Saxifragia bircina minor, foliis Sanguiforbæ J. B. Pimp. Saxifraga major altera C. B. P. Saxifraga major nostras Park. præter rationem major dicitur. The leffer round leabed Burnet Sarifrage.

Radice nititur fimplici, altè in terram descendente, rugosa, alba, paucis fibris donata, sapore fervido. Caulis ab eadem radice nunc unus, nunc plures affurgunt, cubitales & altiores, brevi admoviaco. Canass ao causin rance mune nuns, nune piures atungunt, cuoracie de atulois, sucri alino-dum, fed fates denfa laungune hirfuti, fitrata, inanes, ab mon fatum rannofi, ramulis è foliorum finu-bus (qua ad genicula funt) egreffis, internodiis longis. Summos caules & ramulos terminant um-bella fatis ampla, radiis multis compolita. [viginti numeravimus] quorum finguli umbellas partia-les fuffinent florum minutorum, alborum, pentapetalorum, petals in extremo fubrotundis non bi-fidis. Singulis foliculis bina fuccedunt [emina brevia, parva, tumidinfeula, firiata, per maturiatem singulis foliculis bina fuccedunt [emina brevia, parva, tumidinfeula, firiata, per maturiatem nulla neque ad umbella totalis, neque ad partialium radiorum exortum apponuntur foliola. Folia ad radicem multa, Pimpinella vulgaris foliorum amula, & in ambitu ferrata, tribus vel quatuor pimnularum medio nervo annexarum conjugationibus compolita cum impari in extremo, fuperne obfeure viridia, inferne pallidiora & veluti glauca, nervis faturatiore colore tinetis manifeste apparentibus. [In caule pauca, eáque brevia & tenuia funt folia, pinnulis longis, angustis, altius utrinq,

Augusto mense florer. In pascuis siccioribus, solo præsertim glareoso, nasci amat.

Locus &

4. Pimpinella Saxifraga minor C. B. Saxifraga bircina minor Park. an Saxifraga minor nofer a queldem? Repinella free Saxifraga minor Ger. emac. Saxifragia bircina minima, Pimpinella crispa Iragi J. B. Small Burnet Saxistage.

Hare species radice, caule, floribus & seminibus cum pracedente adeò convenit, ut vix internoscas. Practipes differentia el tir folis, que ad radicem estam tenuter incili fant: nam ad mediam co-fiam annexe pinnulæ non ur in illa integra fint & fibbrounda, fed longa, angulta, in tria qua-tufore pinnulærum nervo medio annexarum pará fubbriurla; quinteriam fingulæ ha pinnulæ fe-erndanæ ad margines alcius incilæ fint in lacinias dentatas. Folia pluribus pinnarum conjugationibus conftant. Odore & fapore cum præcedente convenir.

Lodem cum pracedente tempore floret issdémque in locis invenitur. Calculo comminuendo & expellendo, autore Trago, accommodatifima eft, temperamento cali- Firet. Cior omnibus Apii generibus. Radix ficcata loco Piperis in cibo ufurpari peffet; nam gulla & vi-

Lib. IX.

De Herbis Umbelliferis.

447

ribus ità Piperi respondet; ut Piper Germanium non ineptè dici possit. Et meo certè judicio utilior est & salubrior onni Pipere, quod ego experienti longa didici. Herba Pimpinella, radix & semen Petrolelmi facultatibus pollent, led m expellendo ac fedando dolores efficacioribus multo. E radicibus pathilli confici polliunt, ftomacho frigida intemperie, craffique ac viscotis lumoribus laboranti, pallioni etiam colice ac matrici quam utiliflimi. Radix quacunque ratione fumatur, five in pulverem redacta, five in potionibus aut eclegmatis, adversus omne venenum facit unice, dolorem interdimonium lenit, calculis renum prodeft, menfos cier, & fi que alta per urinam evacuanda funt; que omna de forum quoque accepienda funt & de aqua delt'illata: que & maculas facioi deterguis, & cam duram facit. Quid vulnerariam berbam figli delir, wishi smisi probatur, cima adea aris de calida; fi: forte ad ferdida ulcra detergenda volet.

Ulus radicis pracipus est (porthibente Fuchfio) in peste alifique morbis contagios præcavendis &

curandis. Pota ex aceto magna commendationis est ad pestiferos morbos.

Contra phthilin nonnulli commendant Electuarium è radice Pimpinella minutiffimè trita & faccharo fronta fronta common common electron de faccharo folato factam. Fis mbi perfugierim adeò acrem de frontam radicem phiblica convenire : un eque tuji, silmati, perspuanonia f. B. Alii ad colicos dolores leniendos propinant, nelcio quo fuccelli. Externus ulus el fin Odontalgia pro malficatorio ad pitutam eliciendam; ad bubonse cancrosólque tumores maturandos, lac augendum, &cc-

5. Pimpinella Saxifraga Africana major.'

Hoc titulo cujufdam Pimpinelle Saxifragæ à D. Magnol Monspelli in horto suo cultæ solium siccum nobis exhibut eruditift. Vir. D. Slome, ex Africa seu Barbara: ora allatam ad Promontorium Cetium non longè à Monspeloi reutile To. Magnol, unde si pse habute.

Erat autem folium pinnatum Pimpinellæ inftar, & ad exortum pinnarum fingularum hinc inde finguli lobi feu foliola è rachi feu costa folii media enascebantur. Plura non habemus quæ de ea

CAP. V.

De Caro.

Linius lib. 19. cap. 8. Carum à Caria appellatum dicit. Peregrinum & Careum gentis sue no-Painus no. 19. cap. b. Carum a Carta appeliatum dicit. **regrimum & Careum genii flac no-mie appeliatum, culim principale.

Folis pinnatis, pinnis in multas lacinias diffectis, feminibus oblongis, finatis; radice dulci ofculenta, ab alius Umbellièreis diffinguitur.

A. I. Caram sive Careum Ger. Carum vulgare Park. Caros J. B. Cuminum pratense, Carui Officinarum C.B. Caramaics.

Ex radice fingulari, longa, craffitudine pollicari & majore, rugofa, adnatis quibufdam & fibris aucha, albá, fapore aromatico & acriufculo ut Patlinaex, codes profers multos, cubtum M & fefquicubitum altos, firiatos, folidos, glabros, genuculatos, in ramos fubrinde divisios: folia longo carinato per bitum altos, francos, folidos qualvos, genuculatos, in ramos fubrinde divisios: folia longo carinato per diculo, led angutto, partim à radice, partim ex ramulorum alis enata; Staphylini foilis finilia, led per longiora intervalla alas proferentia, & tenuitis incita, glabra: in ramulorum extremis umbella non ingrato docto; flores ingulares party, rotunda, albidi aut rubelcentes petalis condatis noninhique ad filluram cripis, omnibus in ambitu equalibus compoliti, è quorum tumbilco virenti flamina tenuit albicantia, apicibus virentibus. Seme fuccedit colongium, friatum, fapore

Locus.

Vires.

acri & aromato.

In pingubus & latis campis herbolis & pratis, quæ fubinde rigantur apud Germanos Bohemólq; frequens nalcitur J. B. In palutirbus Lincolnienfibus, inque patenis depreffis & pinguibus prope Hullam oppidum in Eboracenfi provincia copiosè oritur, & albi etiam apud nos in pratis.

Somes Romachicum eff ac diureticum, fiquidem flatus dificuit; concochionem promover, urinam

ciet, cerebrum corroborat, lactis abundantiam prabet. Hinc usus ejus insignis est in colica, vertigine, epilepfia præcavenda, &c.

Semen hoc paffim in Germania [& Anglia] ustratissimum est: nam & panibus, quos biscoctos vocant, compinitur, & caseis adjuctur [in Germania] jusculis & placentis, artomelis, alissque ferculis incoquitur, & in Officinis faccharo obducitur.

Radix dum adhuc tenera est non minus efficax habetur quam semen: éstque caro ejus in cibis ipía etiam Pastinaca jucundior & delicatior, teste Parkinsono.

Multum olei reddit destillatum temen; quod multò acrius est quàm oleum Anisi, experimento

Thonerus in Obs. p. 126. dolorem totius abdominis clamosum per quinq; guttas olei destillati Carui curavit: & folo hoc oleo à favo ventriculi dolore curavit etiam aliam. D. Hulje.

C. B. prod.

* 2. Carvi Alpinum C. B. Carum Alpinum Park.

Planta palmaris est & glabra, ex radice oblongiulcula nigricante aromatica folia emittens longis pediculis donata, foliorum Carvi modo, in paulo tamen majora fegmenta divifa, pallide virentia. Caulis modò unus, modò duo tenuis, ad uncias fex exurgens, fupra mediam nudus, in quinas fenafve festucas instar umbella abiens, quarum singulæ sociolos aliquot, quas in capitulum junctos, ex flavo rubescentes suftinent.

In Pyrenzis montibus legit Burferus.

Locus.

CAP. VI.

De Umbelliferis semine striato minore foliis latioribus Apii seu Petroseliui:

Pium, Græcis Zióanus, ab apibus nomen habere putatur, quia Apes eius flore delectantur. Petrofelimum vulgare Apium Vererum cenferur. Apium Officinarum eorundem Eleo-felimum eft. Petrofelimum vulgare ab Apio paluftri folis minorbus, floribus lucte pallidis differt.

A. I. Imperatorice affinis umbellifera maritima Scotica Sibbald. Prod. Apium Scoticum et Apium marinum quibusdam Newtoni.

Foliii est quam Imperatoria minoribus & obtusioribus; femine striato majore; steribus pentapetalis albis marinis non proculi Beyvice è petrapura filtus excustien de financia si proculi proculta de proculta de petra proculta de secunitario descrizavia. Se procultario descrizavia, Se procultario descrizavia. Se procultario descrizavia, Se procultario descrizavia de se procultario descrizavia. Se procultario descrizavia de se procultario de se

pibus mantanus non procui nervico e pettarum misurs exeuntem oniciravi, oc pro rippoteino na-bui. Eandem elfe puto que Phytologice Britannice pro Angelica fativà inferitur. Pleniorem hujus plante deforptionem² D. Yacobo Neuton tranfinifiam liber the fubjungere. Ra-dix ei alba, craffiulcula, fibrills aliquot donata. Folia infinia longis inniuntur pediculis, tripartitò divifis ipla pariter in tres partes fecta subrotundas, circa margines dentatas, dilutius viridia. tro curins pia partes in tres partes recta mortomanas, custa i margines dentatas, dilutin syrireta. Caulis pedalis aut altior, patucis folia simitistis. Foliciuli exigui, albi. Semen figura 8 magnitudine Ferniculacco par & fimile, firiatum, fulcum. Tota planta laporem & odorem acrem, vegetum, aromaticum obsintes; qualm Imperatorna tamen multo remiliforem, & ad Apium propius acco-

Septembri mense semen maturat. In tumulo quodam arenoso & saxoso ad mare, sex ab Edin-Locus burgo milliaribus versus Queens ferry, i.e. Reginz trajectum, invenit Auctor.

Mihi (inquit) ibi narratum est, Scotos montanos, apud quos copiose oritur, quotidie mane eam efitare; quo se tutos esse persuadent toto die à quavis contagione.

A. 2. Apium palustre seu Ossicinarum C. B. vulgare ingratius J. B. palustre seu Eleoselimum Veteribus equisem. Apium Ossicinarum seu Palusapium Park. Eleoselimum Palusapium

Radice nicitur crassa, albà, rectà, profundè in terram descendente, in plura interdum capita divisà. Folia indè exeunt multa, pediculis dodrantalibus, rubentibus, striatis, concavis, duobus tribútve pinnarum paribus & impari in extremo composita: Sunt autem pinnula illa lata, circa margines dentate, & in tres infigniores lacinias divisa. Cauler ab eadem radice pariter multi exurgunt, crassif, profunde firiati, concavi, bicubitales & altiores, nodosi longis internodiis, foliu cincti iis qua ad radicem fimilibus, pediculis paulatim brevioribus donec in fummis caulibus immediate adnascantur, alternatim politis, è quorum finubus ab imo statim ramuli exeunt prælongi medium etiam caulem altitudine ferè aquantes. In iplo angulo ubi caulis in ramos dividitur [fortè caulem medium terminans I brevi admodum & interdum nullo pediculo fedet umbella, non continua fed discreta, è pluribus radiis compolita, quorum unulquilque in fummo geltat unbellulam floculorum minimorum quinque peralis albentibus conftantium, dense flipatorum, quibus fuccedum femina ftriata, perexigua, quam Petrofelini minora. Caulis & ramuli in puncto ubi umbella fedent in tres ramulos non raro, interdum in binos abeunt; attamen extremi tandem ramuli in umbellas terminantur.

Odor totius plantæ validus, nobis tamen non ingratus.

In paludofis rivulis & foffis majoribus, prasfertim maritimis, non rarò invenitur. Apium palultre in hortos translatum diligenti cultura mitius minusque ingratum evadit: unde in Italia & Gallia folia ejus teneriora una cum fuperna radicis parte abfciffa cum oleo & pipere efitant & in deliciis habent. Itali hoc genus herbæ Sceleri five Celeri vocant. Galli ufum ejus Itaentant ex in uentais maestir. Lan noe genus neitos seters inve ceter vocatir. Galti tilim ejus fals debent, à quibus & nomen acceperunt: Parkinfonus pro nova fpecie proponi Selini five Apit dalcis titulo: cujus tamen fententie non accedo, quoniam Apium dulce feu Celeri in hortis nofiris fatum & cultum poft aliquot annos invulgare Paludapium degeneraç ob aeris Gi. frigiditatem. Quò idem Ferniculo dulci apud nos fato poft tros vel quatuor annos plerunque accidit; a deò ur fi illud habere velimus novum femen ex Italia perendum fit.

Apu radix inter quinque radices aperientes recensetur: Semen annumeratur seminibus calidis Vires. minoribus. Radix urinam & menles movet, calculum pellit, regium morbum folvit. Semen efficacius eft quam radix, & ad eadem ad que facivi Apii femen commendatur. Minis tamer tu-

Lib. IX. De Herbis Umbelliferis.

res ems ufis ett. nam comitali morbo obnoxii ab hoc offenduntur, ut evidentibus experimentis comprobatum legitur & observatur. 7. B.

3. Asium hortense Gov. hortense seu Petroselinum vulgo C. B. hortense multis, quod vulgo Petrojelmun, Palato gratun J. B. Petrofelmum vulgare Park. Common Parficy.

Radicem albam, fimplicem, craffitudine interdum pollicari, paucis fibris donatam, altè in terram demutur. Caules plerunque fingulares in folo latiore plures furrigit, pollicem itidem craffos, teretes, glabros, firiatos, bicubitales & altiores geniculatos, inanes, ab imo fiatim ramofos, ramulis in ferioribus fingulatim è foliorum alis excuntibus, superioribus binis oppositis aut etiam pluribus simul rezionous influitatini e tonorium ain executiuous, imperiorious ninis opponius au exami putrious influi ex codem geniculo. Folia ima quae è radice execunt longis pediculis, binis plerunque alarum pari-biis & impari in extremo folio compofita. Folium autem quod coftam terminat in tria dividitur, caque fingula in tres lacinias & iplas dentatas acutioribus denticulis. In fummis caubbus & ramulis florum umbellæ plurimis radiis compofitæ, pediculis longis infidentes: flofalli ipfi pallidi, quinque petalis ob parvitatem vix conspicuis constantes, quibus succedit semen striatum, breve, craf-

Folia in hac planta interdum in lacinias angultas & longas dividuntur, ut quis meritò diverfam speciem putet; certè insignis est varietas. Sapor planta acriusculus & non ingratus: Odor

Nulla in hac specie neque umbellæ totalis basin seu radiorum exortum soliola in circulum ambiunt, neque partialium ex quibus totalis componitur, ad eam tamen apponitur unum vel alterum

Locus. Viver Tolia hujus planta: interdum rotundiora, frequentiora, pulchrè crenata & crifpa videntur pul-cherrimo alpectu. Quartio el fi an Peroflèmem erifpam fit species à vulgari diverla, an accidenta-lis duntaxay varietas. Columna crifpum in Sardinia sponte nasica in, unde semen ejus in alsa re-

Radix & herba potifimum ad culinas spectant, utilésque sunt in omni cibo: nam inflationes stomachi deprimunt, urinam & menses cient; jecur & lienem ab obstructione liberant, hydropicis & ictericis conducunt. Solent nostrates herbam cum omne genus carne in sartagine una frigere pro condimento; & in cavum corporis inditum cum avibus affare, quin & crudum cum butyro comedere, & Acetariis immiscere, & certe quod ad saporem attinet, nullum olus novi palato gratius & delicatius: Aiunt tamen oculis inimicum effe & visui nocere; quod nos inviti cre-

Semina medico ufiu utiliora, extenuant, aperiunt, urinas cient, calculos dislolvunt, flatus discutiunt, conveniunt hydropicis, meníes promovent, fecundas & fætus mortuos expellunt. Commendantur & contra veterem tuffim eclegmatis permixta aut incocta: venenis etiam adverfantur, atque idcirco Theriacis admificentur. Dod.

Extrinsecus herbæ omnes partes resolvunt tumores calidos, imminuunt lac mammis imposita, adeóque mulierculis nostratibus in usu sunt in ablactatione infantium. Schrod.

4. Petroselinum majus sive Virginianum Park. An Apium bortense latifolium seu maximum C. B? Apium five Petrofelinum Virginianum Ger. emac. Dirginian Parffep.

Parkinfonus Apium Virginianum non alia fere in re quam partium omnium magnitudine à vul-gari Apio hortenfi differre Icribit. Folia fcilicet Paludapii aqualia, & pallidius virentia quam vulgaris Petrolelini; femina duplo ne dicam triplo majora: radicem majorem & breviorem. C. Baulnius Apium hortenfe maximum fic describit. Ex radice oblonga, albida, & pro plante magnitudine te-nui felia prodeunt pediculis palmaribus & fesquipalmaribus, firatis, pallide virentibus, ripartuò primum divis, quorum quodible tripartirò rurium dividint; pisque particula triplo quadruplove quam in Petrolelino vulgò dicto majores, per ambitum incile, pallide virentes: inter hac caulis cabielis & Gelquicibitalis, tenuis, firiatus exurgit; in cupis fummtare fuiencies: Inter nec catus cabielis de (fequicibitalis, tenuis, firiatus exurgit; in cupis fummtare fuiencies: Inter nec catus cabielis de final cabielis de final cabielis de final cabielis de final cabielis formă, fed duplo triplove minora majora, guftu nonnihi a romatico donata fuccedunt.

Nomine Apii Anglicani primum C. Bauhino fatum eft.

5. Petroselinum Creticum C. B. Park. Agriopastinaca vulgo in Creta Bello ep. 5. ad Clusium: cui Buselinon Plinis videtur.

Petroselino vulgari simillima est, nusi quòd minor, foliáque essdem eriam incisuris prædita licet habeat, minora tamen & aliquantulum craifiora profert : Caulis Petrofelini est, flores in umbella albos fustinens, quibus fuccedunt semina Petroselini sed minora, colore ad atrum accedentia. Radice firmatur unica, pollicis magnitudine, semper figura longa, cortice tenui tecta, qui digiti attritu facillimà á radice separatur, quæ candida edulísque est. Bulbocastani gustu. Tota hyeme viret, seménque Maio profert, postea tota arescit præter radicem, quæ terra latet, & primis Autumni imbribus gesmina

Hujus stirpis duo reperiuntur genera colore corticis radicum tantum differentia, nam unius niger, alterius ruffus confpicitur. Nigrum genus in montibus totius Cretæ, & etiam in Dalmatia provenit: at rufum abundantissimè tantum in scopulis Cretæ propinquis inter saxa, &c.

Sequentes duas plantas à C. Bauhino traditas ob folia Apio fimilia huic capiti subjunximus.

. 6. Daucus montanus Apii folio, flore luteo C. B. prod.

C. B. prod. Caule est cubitali, anguloso, glabro, in breves alas brachiato; foliis Apii forma, sed brevioribus, per ambitum minime ferratis, quorum pediculus striatus est: Umbellas parvas habet; flores Elapho-

In Calenberg & propè oppidum Baden Austriæ Burserus collegie. Huic similem, sed per omnia majorem, caule crasso, canaliculato, ramoso, foliis latioribus miniméque crenatis, umbellis majoribus, ex floribus pallidis, collegit ipfe in horto Patavino, Pfeudopyrethri nomine.

* 7. Daucus pratensis Apii folio C. B. prod.

C. B. prod.

Radice est oblonga, pallide rusescente cortice tecta, sapore & odore Pastinacæ sive Dauci Officinarum, (upernè hiritta & villofa; ex qua ale prodeunt foliir pluribus uni cofte inharentibus, per ambitum incifis & ferratis, formà montani majoris, fed longè minoribus, pallidè virentibus; inter que ceulis pedalis rarius cubitalis, tenuis firiatis, pancis geniculis diffinctus, in ramulos aliquot di-vilus exurgit. Ramorum extremis umbella candida fofculorum exiguorum infident, quibus femen oblongiulculum, nigricans, aromaticum fuccedit.

In pratis humidis Michelfeldiæ [propè Balilicam] provenit.

Locus

8. Daucus Petroselini vel Coriandri folio, seu Bunium Dalechampii Park. C.B.

Locis asperis & petrosis nascitur. E radice parva, alba, surculosa, odorata, ad caput comosa, plurima emergunt folia ramofa, Petrofelini adeo fimilia, ut primo aspectu minus attentos & cautos fallant. Caulis quadratus, procerus, digitali craffitudine, foliis Coriandri tenuioribus proximis vestitus, umbellas Anothi sustinens. Semen Hyoscyami minus, odoratum.

9. Apium montanum Dalechampii I. B.

Lugd.
Radice est crassa, longa, extrinsecus migra, intus candida, acri, odorata, aromatica; foliorum densa coma circa radicem humi jacentium, Apio hortenfi fimilium, fed latiorum, jucunde olentium; in pediculis inferne rubentibus: eaule cubito altiore è medio foliorum ambitu profiliente, ferulaceo: flore in umbellis candido: Jemine Apii, acri, odorato & amaro.

Provenit in asperis, saxosis, lapidosis, apricis; nonnunquam etiam ex saxorum rimis emicat. Locus & Floret Junio mente.

Hanc plantam G. Bauhinus Apio montano nigro eandem facit; cui Joannes frater non affen-titur. Si Descriptio exacta, nonnulla in ea sunt que Oreoselino dicto non convenium, v.g. Semen Apii. Parkinfonus C. Bauhinum fecutus Apium montanum vulgatius i. e. Oreofelinum hoc

10. Libanotis minor Apii folio C. B. Libanotis Theophrasti minor Lobelio J. B. Panacis species

Foliis est [quam Libanotis Theophr. vulgaris] exilioribus multò, Saxifragæ Venetæ proximis, gemino fitu, Panacis alterius ritu, fed oris tantillum crenatis & laciniats. Caulis bicibitalis & pro-cerior. Simen Anethi candidum: flores in umbellis albi. Radix aromatica, grati & jucundi odo-

Confiderandum (inquit J. Bauhinus) an have planta eadem fit cum Cervaria nigra, i.e. Saxifraga Venetorum Lob. At Lobelius difertis verbis diftinguit. Ea fuit opinio Ponæ in Baldo, fed nobis mi-

Parkinfonus hanc ad Libanotidem alteram feu vulgatiorem C. B. refert. At Lobelius ut diffinctam proponit. Nobis nondum fatisfactum eft.

CAP. VII.

De Anifo.

A Nisum Harmaro ab a priv. & tors dicitur, quod folia proferat minimè aqualia. Anisum quidam, auctore Plinio 1.20. c. 17, quasi abbano vocavere, quia appetentiam cibi præstare: Et forsan sie citum cit, on absano nes suma quantons, quòd tentiones statulentas internas & externas remittat & laxet.

C. B. Quoniam folis ad Petroselinum accedit ideo ei proximè subjunxi. Folia ima à summis plurimum differunt; ima enim integra funt, superiora tenuiter disecta. Semen odore & sapore est gratissimo, præ cujusvis alius mihi nota umbellifera temine, quibus notis ab aliis congeneribus facilè diftinguitur; præfertim fi addas, parvam elle herbam, annuam aut potius æftivam.

Locus

L'ires

Anifum Ger. Park. J. B. Zinifum berbariis C. B. Amife.

Folia ima que primò exeunt longis herent pediculis, funtque integra, fubrotunda, circa marginos tamen dentata, glabra, pallide viridia, uncià majora, odorata : fuperiora Petrofelim follis fi-milia & temiter incida ; [quò altora in caude oò temius] Caula trees, concavus, ramofus, infir-mus & vix le fuffmens, Inritutus & nonnibil Histaus. ** **Combelle in farmisi caulibus & ramulis ample.** mus & YK le lutiments, influens & nominal tritains. Combodie in influents customs & raminals amplia-pro plants modo, nullis ad exortum radiorum appolitis foliolis. Folforii parvi albi, quinque fol-olis bindis compoliti, aqualis fere magnutudinis oamibus, cum rotidem framinibus & apicibus albis, Somo parvium, nunus quim Cicuxe, firatum, colore fere cinenceo, odere ac laporeg gratifitimo. dulci, cum jucunda quadam acrimonia. Radis gracilis, inutilis, modo fimplex, modò multifida.

Ubi fronte proveniat nelcimus: aiunt tamen in Creta, Syria, Ægypto aliifque orientis regionibus feliciter gigni. In Malta copiosè feritur, (ubi Cuminum dulce appellatur) quaffus caufa qui

ex ejus mercimonio ad incolas redundat.

es cisa metrimonia actuacias reauticas.

Simen Anili pracipie in (fit elf, herba rarò in ultim venit, radix tanquam inutilis munquam. Calf.

& ficcat. Cophalicum, hepaticum & pneumonicum ac from achicum imprimis audit [Plinius fromacho inutile elfe ait, prategrapam inflato] Ulis praceji, in inflatione ventriculit, tuttif, &c. Csberd. Carteris flatum discutientibus medicamentis gratius est ventriculo, minus habet acrimonia, & plus

Veteres in ventriculo frigido & humido mirificè commendârunt. Hinc in fiti quæ à ventriculo, in dolore capitis, in vigiliis ab eodem, in diarrhœis à cruditatibus,&c. laudatur, urinam ciet & Venerem Himulat. Dioscorides, sed præcipuè Plinius, prolixi admodum sunt in ejus viribus describendis, quos adeat qui plura velit.

Pinfunt hoc in panem ex quo Bifooctum parant, quin & faccharo obducunt ad paranda Confecta que vocant, que & flatus difoutiunt, & oris halitum feetentem emendant.

Spiritibus illis tenuibus, ex quibus generofiores feu aquas ardentes eliciunt, omnibus leviter contulum ante destillationem infunditur, ad gratum saporem iis iterată destillatione exaltandis concili-andum. Trochife. de Aniso ulus est în febribus diuturnis; Olei de Aniso destill. în slatibus: Dianiso Mesue in isslem & tulli à frigida causa: Spiritus Anisi in angustiis pectoris. Sp. vini Anisatus in Cardialgia experimentum est Lindani.

Observat Heurnius, quod pulvis seu decoctum Anisi in colicis doloribus, urinæ difficultate, &cc. longè præferendum est ejus oleo: quod observandum est contra illos, qui omnia præter chymica spernunt. Sim. Paulli. Idem sape observavit Primrosius error, popular, lib. 4, c. 2, ut nos monuit

Ad infantum tormina dare folebam scrupulum Anisi crassè pulverifat. cum primo pultis cochleari. Hoc purgat infantes non aliter ac fi senior Rhabarbarum sumplisset. J. Heurnius in lib. trium Aphorism. Hipport, Aphor. 4. In fingultu flatulento æger continuè mafticet Anifi femen. Dol. L. 2. C. 3. S. 19.

Helmontius illud magni facit in Colica. Idem. L. 3. C. 2. S. 19. D. Soame.

CAP. VIII.

De Umbelliferis semine striato minore, foliis triangulatis Cicutæ modo divisis.

De Cicuta.

Vicuta, teste Servio in Eelog. 2. est internodium in triticeis sive culmiferis, qualia cum habe-at hac quoque planta inde dicta videtur. Quin potius cicuta est canna quavis, intus cava & vacua, unde fiftulas faciebant paftores.

Gracis xáreor dicitur àmò re narar forte, quod mediciti i. e. circumagere exponit Etymologus, pagaire Su Galenus. Stultitiam enim addit refrigerato cerebro. C. Hofman.

1. Sium alterum Olusatri facie Lob, Ger. emac. majus alterum angustifolium Park. Erucæ folio C. B. Cicuta aquatica Gefneri J. B. Long leabed Water Demlock.

Radix pollicari craffitudine fenfim tenuatur, fibris compluribus capillata; vulnerata fuccum remittens rufelcentem, guftu acri. Caulis cubitalis & bicubitalis, craffus, ima parte rubelcens, fuperus ex viridi pallelcens, ftriatus, glaber, geniculatus, inanis. Folia longis pediculis appenfa, Sileris montani divilurà quodammodo, l'egmentis multò longioribus, acutioribus, per ambitum ferratis Flores candidi Petrofelini, in umbellam latiorem digesti.

Circa paludes & in Itagnorum majorum marginibus oritur fed rariús. Nos in palude Brereten mear dictà in Cestriensi comitatu; itémque in palude Lovinglandiæ in Susfolcia; in Trenta sluvio circa Bramleiam Abbatis dictam; in stagno quodam vadoso in ericeto Hounssow, prope oppidum; inque stagno ad Thist enverth vicum, prope Thamesin fluvium, supra Londinum, & alibi hanc plan-

Nonnulli plantam hanc ad Sium seu Pastinacam aquaticam referunt cum quo nostro judicio non convenit; ut neque cum Cicuta, quò nos Gelnerum legunti, retulimus; unde de ejus loco nobis fatisfactum non eft.

Descriptio

Descriptio Bauhim non est satis plena & accurata; eam tamen adhibuimus, cum nec melior, quod feinus exter, nec nos plantam ipfam nancifei potuimus, ut benuò deferiberemus.

A. 2. Cicuta Lob.Ger. major C.B. vulgaris major Park, Cicuta Veteribus & neotericis J.B. Demiochi

Myrrhidi, atque etiam magis Cicutarix odoratæ tam fimilis est, ut legentibus plerunque damnola fit parilitas, non latis accurate eas distinguentibus: non alia enim radix est; non alius eaulis, tricubitalis & inanis, lavis tamen, extwii lerpentini, indéque nomen indepræ Serpentariæ caulis in modum maculofus: fimili quoque oft folio, multifariam partito, glabro, odore ingrato, fapore non inoxian macanous: inimi quoque en paris inimitaria placia ; [emen Anifo par, firiatum, obfeare viret : tota denique planta virolo odore, quo ab illis maxime differt, perniciem teflatur. Radix in
horto priufquam caulem ferat, longa pedals, juniori Paftinace latifolize Germanice fimilis, cortice tenui flaviscente, carne albi fungosì, odoris gravis, [aporis fubduleis.

Circa pagos & oppida Cicuta paffim abundat, locis umbrolis & pinguious, propé foffas aggeréf. Locut.

que agrorum. Cum floribus Julio, femine prægnantem Augusto ac serius videre est.

Summe frigida & venenata cenfetur, & Socratis supplicio odiosa: Nihilominus frequens ejus usus Virer. Modernis est in tumore ac inflammatione lienis: Succus emplastro splenico incoctus extrinsecus ad-hibetur Sebrod, Peristores medici nunc dierum Cicutam calidam esse affirmant & minime frigidam. Extrinsectis usurpata anodyna est: tumores duros & ganglia potenter discuttin cataplantis vel in emplastro de Cicuta cum Ammoniaco. D. Needbam. Pulvis radicum ad grana viginti in febribus malignis vel Quartana ante paroxysmum exhibitus omnibus que ego unquam expertus sum diaphoreticis antecellit. D. Bowle.

Ferculum ex radicibus cicutar carnibus incoctis duobus religiofis patribus [i.e. Monachis] quam gravia & admiranda symptomata excitavit, vide apud Kircherum de Peste, seet. 2.
Carcrum Cicuta non est omnibus animantibus exitiosa: Sturni enim, autore Galeno, innoxiè

Cicuta vescuntur. Nos quoque ventriculum Otidis seu Turdæ avis dissectum Cicutæ semine refertum invenimus, quatuo: tantum aut quinque frumenti granis intermixtis; quod etiam mellis tempore avis illa pro Cicuta neglexerat; adeò delectatur Cicutà. Lucretius quoque feribit

> ---- Pinguescere sæpe Cicutâ Barbigeros pecudes, homini quæ est acre venenum.

Ad lienis schirrhum, R succi Cicute aut Mandragore q. s. cum Ammoniaco distemperetur, & F. emplastrum; quod vocatur Mirabile ab Hartmanno.

3. Cicutaria tenuifolia Ger. Cicuta minor, seve fatua Park. minor, Petroselino similis C.B. Cicutaria Apii folio J. B. Che leffer Demlock og Fools Parfley.

Radice nititur albå, longå, fimplici, paucis & tentibus fibris donatå, minimi digiti craffitudine Caulis bicubitalis, inanis, litriatus, glauco quodam polline qui digitis facilè detergi poreil, obduchus, non tumen ur Genez maculofis, eadem cium radice craftite. Palis Cicure, ad Percolelium acce-dunt, niti quòd (egmenta acutiora fint, fispernè atrovirentia, infernè pallidiora & folendanta, o-dore nullo, ut nec fapore ullo excellente. Floras albi, pentapetali, petalis birdis. Florum ambel-lar foliola longa angulfa viridia obvallant, nam ad baíes radiorum Umbellarum partialum ex quibus totales componuntur foliola tria aut quatuor oblonga oriuntur, quo à Cicuta differt, præterquam quod minor fir, caule non maculofo, radice annua, odore non ingrato. Semina parva, ilriata, brevinfcula.

In horus oleraceis & arvis pinguioribus altifque locis cultis frequens reperitur.

4. Cicutaria latifolia tertia C. B. Cicutaria maxima Brancionis, an Thapsia tertia Salmanticensium Clusio? Lob. ob. latifolia altera Ger. emac. Cicuta maxima Park.

Caule humanæ proceritatis, craffitie quatuor digitorum, foliis, femine & radice Sofeli Pelopennenfis longè majoribus, que clinicis celebratur ad menfes, vomitus & alias dejectiones ciendas: annon potitis Cicutaria nostra maxima fœtida?

Videmus Lobelium pfum de Iac, planta incertum & dubium, an jam edita fuerit néene: & fu-foicari portis cam vel Thaptiam dictam Clufti effe, vel Cicutariam fuam latifoliam freudiffimam; unde ergo rescivit C. Bauhinus ab utraque diftinctam esse.

Parkinfonus nomen hoe accommodat planta etiam fequenti, & fane, me judice, recté.

5. Cicutaria latifolia fatidissima C. B. Cicuta latif. fatidissima Lob. Ger. emac. Sefeli Peloponnesiacum Recentiorum Park. Sefeli Peloponnense Matthioli, sive Cicutaria quorundam J. B. Great broad leaved Baffard Demleckt.

Caulis est geniculatus & cavus Cicutæ, alis brachiatus, fesquicubitum & duos cubitos xquans Cantif ett geniciatus et cavis Cutiue, ais brachauts, requiquement et auss cibitos seguans Folia al Myrihidis odorate accedunt, latiora, longiora, nigritora, in alsa divila, que ruríam in feir menta pinnatim veluti Filix digella, profunde ferrara, latiuficula fublecantur, odore gravi éx virolo Cicuta: Semen brevius Angelicæ vel Cicutariæ maximæ feré par, in umbellis latis, excusio candido flore.

Hxc è Lobelio & J. Bauh.

Ιn

Locus.

Locus

Locus.

Lires.

In Rhattæ montibus invenitur.

Parkinfonus nofter in planta quam hoc to be in horto fuo coluit per multos annos, nullum eiufmodi cups menunt Lobelus freidum 8 v. o mi odorem fentre potuit, ut neque nu que modi cups menunt Lobelus freidum 8 v. o mi odorem fentre potuit, ut neque nu que feminibas i forté alta & (pecie diverta, ci tanua, amilima, planta fur. Uccunque Matthiolus hoc nomine à Botanies immentò reprehendant, quest fertida plantan- pro odorata exhiberit, ciu mabetur qualem ille depargu minime fertida; ut Parkinfonus reflatur, apad quem deferiptionem ple-

A. 6. Cicutaria palufiris I.ob. Ger. palufiris temufolia Park. C. B. Phellandrium vel Cicutaria aquatica quorundam J. B. Water-Demlock.

Aquas amat, extra quas caule extat bicubitali & altiore, pollicari, fæpe etiam brachii craffitiem Aquas amat, extra quas caule extra bicubital. & altiore, pollicari, lepe etiam brachii crafficiem adequante, flutato, inan, genicalis diffincto, in ramos varios divifo. Folia dodrantalia plus minis, divisione cherefolii, propemodum glabra, fapore fatis grato ad Sunu accedente, cum levi quadam acrimonia. Unibellas in ramis gent pro planta: proportione parvas, folialorum alborum, cum exiguis in medio apicibus obfeure hientibus: quibus delaphis fucere (cum crimica parva, oblonga, firiata, nulla hirfutie vel asperiate donata. Ex geniculis infimis demittit subinde capillares, horare se munegotis fibrare, quibus in irac producture. longas & numerolas fibras quibus in imo radicatur.

In aquis, prælertini crenofis, & rivis pigrioribus Æftate floret. Wepferus conscriptit integrum librum de hac plantà; quem consulat Lector.

7. Sefeli montanum Cicutæ folio, subbirsutum C. B. Park. Pairp mountain Partwort with Bemlock leaves.

C. B. prod.

C. B. prod. Ex radice craffa folia lata Cicutaria: vel Myrrhidis Fuchfu inftar, in multas alas divifa, nigrican tia, levifimus pilis, prafertim ipris pediculis alperfis, fubafpera: caule fefquicubitali & altiore, craf. to, ftriato, cavo, nodofo, pilis pauciffimis donato, in alas brachiato, foliu paucis, prioribus fimilibus, sed minoribus cineto: in summitate umbella magna, alba: floribus succedunt semina oblonga-

gemella, tenuiffimo apice donata, Carui sapore.

Hoc in altissimo monte Wasterfall astate florens inter saxa reperitur.

S. Sefeli montanum Ciente folio glabrum C. B. Park. Sefeli Alpinum five montanum primmu Clufto, felio pfendente, flofetti albis J. B. epitlétinque Ligaficum alterum Belgicum, foliis fere Alfinthis, femine rotundo. Sefeli montanum majera Get.

Anupla habet folia, humi sparsa, & in multas alas divisa, Seseli Peloponnensi [an Matthioli] fere similia, superne viridia & splendentia, inferna parte minime, Ferula odore acri, nec admodum grato sapore : caulem deinde sesquicubitalem aut altiorem, crassum, striatum, intus fungosum, nodofum, & multos ramos in ambitu ex fingulis geniculis seu nodis ferentem, per quem sparsa funt folia superioribus respondentia, sed minora. Extremi rami in magnas Umbellas stosculorum tunt foita inperiorious reiponeenta, not minora. Extremi raini in magnas Uniociais jojeutoriam candidorum definunt, odoris ferè Sambucini; quibus fuccedi fonte gemellum, firtatum, flavescens, aromatico & fervido guffu. Radix ciassa est est consingra, quar su in plerisque ferulaceis contingere solet) semine prolato perit, nec nisi altero aut tertio à fatione anno flores producere solutione anno flores producere solutione.

Crescit in celsis Sneberg & aliarum Austriæ Alpium jugis, ubi lætiora sunt pascua: floret sub fi-

nem Juni aut Julio : Semen verò Augusto vel etiam seriùs maturescit. Semen hujus calf. & fice. Urinas & menses porn ducir: prodest ad intestinorum ex cruditate dolores: concoctionem promovet, status discutit. Radix eosdem præstat estectus, sed minus esti-

Siler Creticum quibusdam semine longo, crispo, incurvo J.B. Siler 2. foliis Cicutæ & Siler Creticum Camerarii C. B. Vide Umbelliferas femine hirfuto.

CAP.

CAP. IX.

De Sefeli pratenfi.

Eleli unde dietum fit me quidem latet. Nec enim fatisfacit Harmari etymon क्या के कार्यक्रम कार्यक्रम कार्यक्रम को केरुके, quòd falutare fit hinnulo, fiquidem Veteres Cervas post partum purgari herba quadani quæ Sefelis vocatur prodiderunt. Ego potius vocem origine exoticam feu barbaram fuiffe existimaverim, quemadmodum & alia in terminata; 26µµ, ттед &с. Sefelios pratenfis note funt foliorum fegmenta angulta, acuta; flores ex luteo pallidi. femina ru-

"A. "I. Saxifraga Anglica facie Sefeli pratenfis Ger. Sefeli pratenfe noftras Park. Saxifragia Anglo-rum, foliis Faniculi latioribus yadice nigra, flore candido, fimilis Silao J. B. Meadous Saris

E radite vivaci, longă, rugolă, foris nigră, intus albă, guftu dulci aromatico & nonnihil acri izinte quorannis furrigit plures, fedquicubitales & bicubitales, digiti minimi ferê craffitudine, cerces, firiatos, medullă farcios, propei terram rubentes, ab imo fatim ramolos, ramulis per longa inter-ulla e foliorum alis excuntibus. Folio tam quze è adice exeant, quâm quze caules veftiunt, glabra, valla e fotorum ans excuttonos. From tant que e raute exemt, quam que cautes vettunt, glabra, obleure vitalia, in fegmente longuicula, angulta, acuta, rigida dividuntur. Summi caules & ramuli in farma Umbellas terminantur, non admodum grandes nec coactas, fed laxas & raras. Flocul finguli exigui quinque peralis è lucco albidis compountur; quibus fucedum l'emins fritata, brevia, apicibus rubentibus, per maturitatem caftanea. Odor plantæ fatis validus & gratus, ad Pabrevia, apicibus rubentibus, per maturitatem caftanea. itinacam quodammodo accedens.

ntimacam quosammious accessors.

In pratis & palcuis humidioribus vix alia frequentior occurrit planta.

Hujus planta: fuccus, decoctum; aqua deltillata vel femen in pulvere efficax eft, vulgi experti Virui: mento, in urina cienda, calculo atterendo & expellendo, flatibus difentiendis, colico dolore leniendo. Exhibetur autem tam infantibus quàm adultis.

Ab eximia dote in frangendo calculo Saxifragam scitè dixerunt nostrates.

2. Sefeli pratense Monspeliensum Park. Ger. Seseli pratense, C. B. Ses. pr. Silaus sorte Plinii l. 26. c. 8. Silaum quibusdam store lussolo J. B. Mendom Sarritage of Montpellier.

J. B.

T. B.

Cous [mine excipium gibba, ffrata, japore aromatico, vinolo. Folia ampla funt, minutim diffecta, inculură fere Sileris montani, fed [egunents longioribus paulo acutioribufque, que nervulus fecundum longitudineun percurrit, fapore acri Radas longa, digitali crafitudine, por fu fuca alba, in capita dividitur plerunque, penes terram comola, fapore aromatico pradita.

In pratis non tantimerrea Monipolium, fed & albi in Gallia & Germania provenit.

Seleli pratente Monfielenfum, à Saxifragia nostra pratenti Anglica, milit non visa est procedifiere: Ali diligentius observent & inter se conferant has plantas.

Ex quo hac scripsi eruditissimus Vir D. Taneredus Robinsonus, literis à nobis requisitus, Seseli Monspelienshum, cum ibi commoraretur, diligenter & curiosè contemplatus, nullum potuit obsernotome. The men an commonatorial suggested of curiose contempatus, nullum ponuit observare discrimen inter illud & Saxifragam praenchem noftratem, unde unam & eandem specie plantam elle hane & illam absque ulla omninò hasitatione concludimus.

2. Seseli pratense tenuisolium Park. prat. ten sieve Daucus pratensis tenuisolius C. B. prod.

Caule est cubitos duos superante, rotundo, striato, nodoso, superne in ramos brachiato: foliu instar Pastinacæ tenuisoliæ sylv. divisis: Umbellam habet ex parvis albis storbus compositam, quibus succedit semen parvum, aromaticum, & tota planta Pastinaca odorem refert.

In pratis udis Michelfeldiz provenit. Hzc planta non est vera Seselios pratensis species ob flores albos.

Locus.

CAP. X.

De Dauco montano & Muttellina, &c.

Equentes duas plantas, fi modò diffinctæ fint , ob foliorum fimilitudinem huc retulinus: quanquam prior, fi femen à C. Bauhino rectè describatur oblongum & crassium, rectiùs ad Meum refereur.

* 1. Muttellina J.B. Meum Alpinum Umbella purpurascente C. B. An Daucus montanus Clus? Meum Alpinum Germanicum, illis Muttelina dictum Park.

Staphylini sylvestris folia habet, minora tamen minutiusque incila, trium circiter digitorum longitudine, tota glabra. Caulii brevis, uncias aliquot altus, Umbellam gerit parvam. Radix proI ocus.

Locus.

455

HISTORIA PLANTARUM.

pter terram capillata, fatis longa & craffa, exteriùs nigricans, odoris & faporis Mei vulgaris. Huic C. Bauhinus femine oblonga, fatifque magna attributit. In monte Rhatio prope Buminum à J. Bauhino collecta eft.

* 2. Dancus montanus Clusii, store carneo, semine Selino bortensi aqual: J. B. An Meum Alpinum Umbella purpurascente C. B?

Huic ex radice prodeunt quinx aut senze tenuiorum foliorum alx, Seseli pratensis alatis foliis pænè similes, sed longè minores, neque palmi amplitudinem excedentes, sed proximè ad Acus pastoris vulgaris folia accedentes, admodum virides: inter quas prodit caulis pedalis, nudus, striatus, satis graciis, qui fummo faltigio binas aut ternas futinet parvas & bene confertas Umbellas floculo-rum è rubro dilutè purpurantium, five carnei (ur vulgò loquantur) coloris; quos excipiunt Selini hortenfis aqualia femina. Radix digitalis efi longitudinis, cortice foris nigricante, rugofo & mul-tis tenubis fibris pradita. Tota planta Daucum vulgarem quodammodo redolet; & illius gultum

In Alpum Auftriz & Stiriz sublimibus pratis nascitur, ubi Junio floret, in hortis etiam Maio. Hac in reliquis cum przedente convenit, seminis parvitate differt; si modò illius semen à C. Bauhino rectè describatur, de quo est cur dubitemus, cum Joannes ejus frater suspicetur insum descriptio-nem suam ex Aretii & Gesneri verbis concinnasse, quamvis eos silentio prætereat, nec sorte unquam suâ manu plantam ipsam collegisse.

* 1. Libanetis minor Umbella candida C.B. Park, Herbarjorum Septentrionalium notior Libano-

Caule est gracili, recto, Mei aut Anethi, striato, atrovirente, bicubitali, paucis alis & geniculis donato: in quibus, imis presertim, Peucedani prolixiora sola, Feeniculi tortuosi, angustiora Saxifragiz Anglicz, medio & superiore caule pauciora. Umbellis & storiss putilis, candidis Mei; sed eauguum semen sub hyemem maturans, minus Carvi rotundi, fere Ammi Officinarum par. Hanc interest and superiore cause pauciora.

eagements not reported instantants made a virtual of the control o

mirum est evanuisse plantam adeo notam. & in tot hortis cultam.

் 4. Libanotis tenuifolia Germanica major & minor C.B. ferulacea Germanica Park. Lib. vaதங்களில் major & minor Thal.

Harum descriptiones videsis apud Thalium.

CAP. XI.

De Crithmo quarto Matth.

Crithmum 4. Matthioli Umbellisferum J.B. Eryngium montanum Gos. Eryngium arvense foliis serræ similibus C. B.

Diolum reptatu radicum elt: sunt enim ez longissimz, & vel minima sibra relicta redi-vivz, sans crasse, albz, Eryngii & gustu & similitudine: folia in triz, quatuor, plura, pauciorave segmenta oblonga dividuntur, semunciali latitudine & ampliore, longa, circumquaque ferrata, sapore cum radicibus communi. Caulis steniculaceus, striatus, sarctus, nodos sudde ramosus. Umbellae saus magnæ minimis contextæ sunt stofeulis, colore albido. Semen gracile, fublongum, quod aiunt acre, & odoratum.

In Germaniz regionibus Rheno adjacentibus inter fegetes frequens admodum eft. Hanc plantam Parkinfonus cum Sphondylio ineptè confundit.

CAP. XII.

De Ammi.

Mmi vox ejuldem originis esse videtur cum Seseli : Ruellius tamen ab dunis matula deducit, quia adeò provocat urinam, ut subinde opus sit matulà.

Ammi vulgare soliis in longas & angustas lacinias dissectis, circum oras crenatis, abaliis Umbelliferis differt. I. Ammi

1. Ammi velgare Ger. vulgatius Lob. Park. majus C. B. vulgare majus latioribus foliis, semine minus edurate. Common byoad-leaved Bifhops weed.

Ammi Cretico & Ammi femine tenuisimo majus est, caule crassiore, striato, foliis latiusculis. oblongis, crenatis, multifidis, ad Podagrariæ folia quadantenus accedentibus, quibus tamen multo minora funt: finoriora in plures lacinias divifa. Umbellæ inæqualibus contextæ funt mulcariis flosculorum alborum, amplissima, longis pediculis, ad quorum coitum folia circumjecta sunt longa, in tenues lori inftar lacinias diflecta. Semen majus, ignavius quam in Cretico & tenuifolio. Radin gracilis, inutilis.

In Italia & Sicilia in vincis, hortis & arvis pinguioribus sponte & copiose provenit. Hums differentiam observavi foliis tennius incisis. Hanc Fuchsus Ammi medium tenuioribus Varietas. folis vocabat, & speciem alteram faciebat (inquit J. Bauhinus) Sed hæc fortatsis à cultura varietas. Huius etiam varietatis meminit Camerarius in horto. Amnii vulgare, inquit, interdum longe alia folia proferre conspicitur, pluribus nimirum incisuris prædita & nonmhil crispa, ut penitus diversa planta videri queat. Pari modo Petrofelinum etiam vulgare variare animadvertimus, ut & Pimpinellam Saxifragam majorem.

2. Anmi odore Origani J. B. alterum semine Apii C. B. Creticum Park. Ger.

Ad cubiri altitudinem mihi [] Bauhino] excrevit, caulibus pluribus, ramofis, nitidis, ftriatis, & geniculis nodofis: Folia infima quidem latiufcula, multifida, ad Cari nonnihil accedentia, fuperiora neculs nocions: Pera intinia quiesta farica management de la contra del la fubeft.

Semen ex Alexandria Ægypti adfertur. Annua est planta. Ammeos femen unum eft e quaturo feminibus calidis minoribus : incidit & aperit, exficcat. Va Virelet ad tormina, urinæ difficultatem & venenatorum morfus : Menstrua quoque ciet. Miscetur & cutim erodentibus medicamentis è cantharide paratis, quo refiftat urinæ difficultatibus, quæ alio-qui id genus medicamentis supervenire solent. Sed & potu ac illitu colorem pallidiorem efficit velut

Guminum. Nonnulli etiam Cyminum Æthiopicum appellant. Diofe.

Mirifice præstat ad mulierum sterilitatem (Autore Matthiolo) mane 3j. pondere ex vino meraco. aut carnium jure in tenuem pulverem contritum, alternis diebus, tribus horis ante cibum. Quod aut carnum jure in tenuem puliverem contrainin, autonis utenus, drubs indes ante culomi, attenue dieutes dari non debet quam quaturo aut quinque diebus. Eff enim ad fterilitatem præftantifimum remedium, & pluties expertum. Sed abltineat vir à conjuge ejus is diebus quibus femen ebberit. In quem finem, itémque adversis thuorem album mulierum, præmifo uterino clyftete (in quit Sim Pauli) l'equentem pulverem aliguammulcis fterlibus novis nupris commendavi, quibus ingravidata, atque à fluore albo liberata fuere. Clyfteris uterini hac est descriptio, R. rad. Aritholoch utrufque ana 5i). Gentianæ, Zedoariæ ana 5i, herb hederæ terreftr, centaur, minoris, Ariftol. Rorifmarini ana M, Melissæ, Artemis, rubræ ana M β . Cardamom, minor $\frac{2}{3}$ β . Confeinde & contunde pro decocto ad Clysterem uterinum.

Pulveris hac est descriptio, R. Herba Veron, exactissime pulveris, seminis Ammoos ana 36.

Cardamom. minor. Cinnamomi acerrimi ana 31; Sacchari candi quartam partem ad pondus omni-um. F. pulvis f. a. S. Paul. Ex annotatis amiciffimi & eruditiffimi Viri D. Edwardi Hulfe.

3. Ammi semine tenuissimo & odoratissimo J. B. Ammi parvum foliù Faniculi C. B. Park. Ammi perpufillum Ger. emac.

Herba est pedalis, interdum bipedalis, caule tenui fragili, Fæniculaceo, medulla alba pleno. Folia prima longa, profunde undique incifa: superiora Fœniculaceis aut Anethinis similia, paulo tamen tenuiora. Extremis ramulorum hærent Umbellæ parvæ, inæquales, flofculis albis contextæ. Semen minutum, odoratiffimum, calido & acri guftu. Radix parva, graculis, lignofa, per ætatem in fibras dulucta, fapore fere Paffinacx.

Augusto & Septembri mensibus floret, & ex semine deciduo se renovat. In Apulia abundare Locus

Solum requirit bene flercoratum, Soli expositum.

A. Ammiodes C. B. Ammi pufillum Cxf.

Hujus descriptionem videsis apud Casalpinum, p. 286.

CAP.

Locus

Altera fpe.

CAP. XIII.

De Visnaga seu Gingidio.

Ifnaga Hilpanice originis vox off; Cur autem Hilpanis ità dicta fit hæc planta nefer Umbella à flore dilapso clausa, ejúsque radiis prælongis, rigidis, duris ab aliis omnibus Umbelliferis diftinguitur.

1. Listuaga J. B. Matth. Lob. Vistaga Gingidium appellatum Park. Gingidium Hispanicum Ger. Gingidium Umbella longa C. B. Spanish Dicktooth.

J. B. Sesquicubitalis circiter est planta, radice raris adnatis sissa hærens: canle Anethi, striato, glabro. geniculato: folio Pastinacæ erraticæ, lævi, portionibus divisionis majoribus. Umbellæ slorum candent, tandémque in se contrahuntur veluti caverna mediam sepimento effingente : pediculi autem Umbella, potissimum externi, palmo longiores, rigidi duríque sunt; singulíque tam hi quam interni novam pedicellorum frequentium Umbellam in fummo gerunt. Poro tam Umbel-læ fingulares, quam coma tota subjecta habent ad basin foliola. Semen parvum Apii Officinarum.

In pratis quibussam non longè à Miravalle ad viam qua Monspelio Frontignanam ducit : copio-sè criam in Etruria agris & circa Cataniam Sicilia provenit.

Meminit J. Bauhinus Gingidii Ægyptii cujus Umbella & pediculi firmiores erant & majores quam in hortis nostris provenientis; quale & nos quoque vidisse meminimus.

Dauci campestris descriptio apud Cæsalpinum per omnia Visnagæ convenit, ut omnino eadem videatur planta, quantumvis Vifnagam antea in eodem libro tradiderat, quod tamen mirum videri

Pediculi seu radii Umbellarum pro dentiscalpiis multis in usum veniunt, præcipuè Hispanis, ob rigiditatem fuam & fuaveolentiam; unde Herba ipla nostratibus Spanish Wicktooth, i. c. Dentiscalpium Hispanicum appellatur.

* 2. Gingidium Matthieli foliis Chærephylli C. B. Park.

Quale sit (inquit J. Bauhinus) judicent qui viderunt. Figura habet multa communia cum Lappula canaria flore majore. Interea quoque confiderandum, an utraque descriptio non fit partim ex Dioscoride, partim ex dicta Lappula canaria & Visnaga composita. Reliqua que habet apud ipsum vide: certè non levem nobis suspicionem injicit Gingidium hoc Matthioli & sequacium esse

* 3. Daucus montanus, semine Cretico simili, non lanuginoso, valdè odorato, specie Staphylini, Um-

Las). In Alpibus nascitur; semine alioqui Cretico fimili, sed nequaquam lanuginoso, acri & valde odorato. Ejus planta folin constanton capillaribus ur Freniculi, sed specie Staphylini, longo pediculo in adnexu solioso, prædura hace & odorata. Caulis tritaus, cubitalis, c reperitur brevior non ultra dodrantem:) Umbellæ clauduntur ut Staphylini. Radix singularis, in altum desendens ut Pasti-

Hæc nobis incognita eft, verùm infigni nota quæ non adeò multis hujus familiæ convenit, nimirum Umbellà claufà, ab aliis facile diftinguitur, ideoque ad Vifnagam retulimus.

CAP. XIV.

De Crithme.

Rithmum dicitur herba maritima, foliis quodammodo Fœniculaceis, verùm fegmentis brevioribus & latioribus multo.

1. Crithmum five Faniculum marinum grandins, cui fuccus luteus I.B. Cr. mar, majus Park. Cr. sive Faniculum maritimum majus, odore Apii J. B. Crithmum Siculum, Baticulas alterum genus Cæsalp. Bocconi.

C.e.f.
Feliu est tenuius incisis, odore Apii, sed sapore Baticula: Caules fert cubitales in Autumno, exignosis amis in terra procumbentibus, crassis; Umbellis candidis: seminibus vulgaris Crismum candidoribus.

didjoribus, modicè oblongis, ftriatis, odoratis & guftu ferventibus: è caulibus recentibus incifis lacteo fucco manans, in lachrymam fubrufam concrefcente; radicibus ramofis & candican-

Ex Sicilia habetur hoc genus,

Efficacius est minore in movendo urinam : nam renes & vesicam miro modo purgat. Vires.

D. Boccone caulem ei rectum & ramofum attribuit; folia laciniata, dura, & quam Crithmi marini vulg, latiora : Semina bina, quæ fimul conjuncta Coriandri instar, divisa : striata sunt, seminis Fœniculi modo. Radicem longam craffam, ad ligni naturam propius accedentem, perennem & fingulis annis regerminantem.

Afperis & faxofis gaudet locis propè Panormum in monte Peregrino, & alibi in Sicilia.

A. 2. Crithmum marinum Ger, Dod, marinum vulgare Park. Crithmum multis, five Funiculum marinum J. B. Crith. five Funiculum maritimum minu: C. B. Sampire à Gallico Sainet Pierre.

Lib. IX.

Succulenta admodum est herba, in latum diffusa, pedem circuter alta. Folia latiora & breviora quam Fenicilli, craffa, nee tam crebro incifa, atrovirentia, fapore fubfalfo. Canlis Feniculi, firiatus, portacei viroris. Umbellie lutea: Semina Feniculi, fed majora. Radix craffa, longa, perennis, odore & fapore fuavi, acri, aromatico.

In clivis & rupibus maritimis per totum hujus infulæ ambitum, nec minus in transmarinis regi-Locut. onibus, in ipiis lapidum commifluris oritur.

Itali & Galli herbam S. Petri nominant, unde deductum Anglicum Samuite.

Crichmum muria conditum Ventriculo benefacit, éstque palato admodum gratum: urinam mo- Vires. derate provocat, viscera ab obstructionibus expedit, appetentiámque ciborum excitat. Ufus.

Utimur vulgo pro condimento carnis oville afla; & alias in intinctibus & acetariis.

CAP. XV.

De Fanicalo.

OEniculum (Gracis Messey) diminutivum effe videtur à Fennun, quod quafi Fænum in hyemes arefactum & marcidum reponatur. C. B. Aludictum putant quod fatum magno cum fænore femen reddat. Magaden sind të pagalvestu a marcefeendo, quod epis cum inaruerit ad condienda plurima multus ufus lit.

Fœniculum autem foliis in capillacea filamenta divifis, feminibus firiatis parvis oblongis ab aliis Umbelliferarum generibus diftinguitur.

A. I. Feniculum wulgare Gen Park, wulgare minus acriore & nigriore semine J. B. wulg. Germanicum C. B. item, wulg. Itehtam, semine oblongo, gustu acuto ciussem. Item Fenic.

fylvestre ciustem. Hae etim tria non aliter different, quam accidentibus à loco & cultura ortis. Common fennel og finckle.

Ex radice digitali, aut majore, si ramosior suerit, rectà, alba, sapore cum quadam dulcedine aromatico caulii furgit tres aut quattor cubitos altus, rectus, tres, firiatus, genetulatus, atrovirens, fungolá, albá medullá farctus, crebris alis concavus. Pediculi ceu vaginá caulem & ramos complectuntur, quibus folia infident in longa, acutiffima tilamenta diffecta, atrovirentia, fapore dulci, odorefuavi. Umbellæ florum latæ, luteæ, odoratæ. Semen oblongum angustum, striatum Anisi, nigricans, fapore acriori, minus dulci.

Cans, appreciations, minus quict.

Monipeli & Lugduni fonte paffim provenit.
Nacirur enim locis caldus & faxofis. J. B. In Anglia etiam in aggeribus maritimis & clivis cretaceis in extrema parte Connubix, & in Suffexia ad occidentalem terminum paludis Pevenfeix. Reperitur hoc genus in calidioribus regionibus femine dulci: quod J. Bauhinus inferibit Feniculum vulgari simile, dulce.

Si febribus putridis adjunctam malignitatem advertamus, & qua aperiendo, & qua discutiendo per Virei. fudores pravalet, planta vix Forniculo fecunda reperietur. Hinc in Variolis & morbillis laboranti-

bus decocto Freniculi vel feminis, vel radicum nihil erit falubrius. Sim. Paulin.

Seminum pulvis cum Saccharo mane quoridie jejuno ventriculo fumptus mirificè vilum acuit. Si femen Ferniculi aceto infundas, exficees & Cinnamomi tantundem addas addito faccharo fu-mendo de hoc fie mirabile in præfervando vífum, & deblitatem reformando, & in oculis octuagenanis jam obtenebrato vitu, ut incredibile vitum fit. Armidus de villa neva. Pro Saccharo commodius fortaffe effet melle uti. Ad caliginofos oculos nibil hoc femine efficacius, inquit Tragus. Idem prastat succus foliorum aut radicis, & aqua destillata oculis indita.

Praterea femen hoc ventriculum roborat, naufeam fedat. [At C. Hofmannus tantum abeffe inquit ut juvet concoctionem aliorum femen aut herba viridis, ut iplum potius adjutorio opus habeat.] Hac ergo de femine ficco accipienda funt, quod & flatus difentit fecundum tratum illum verticulum Semen faniculi reserat spiracula cult : & Medicamentis thoracicis ad nixtum asthmaticos

myar, & venenis advertatura

Felia

7:90

Lib. IX.

Folia in aqua horder decocta lac nutricibus augent. Quin & foliorum aut feminis decoctum dolores nephriticos lenit, urinam movet, calculum pellit.

Radices menses provocant, obstructiones hepatis & lienis referare, atque ictero mederi tradun-

Herba tota jusculis & sorbitiombus incocta ad corpus obesium extenuandum utilis esse perhibetur.

Germina Fœniculi teneriora antequam excaulescant, cum superna radicis particula, unde scilices emergunt, decila, cum oleo & pipere mentis fecundis adjiciunt Itali & Narbonenses Galli, codem modo quo Apium dulce. Noftrates folia recentia minutim concisa aceto immittunt pro condi-

meeto que repair in muita affevatorum, ur v. g. Salmonum, Luciorum, Surionum, &c. Ad quartanam & alias febres, R. fucer, ad. Ferniculi 5iii, cum facchato dulcoreur, &c.puno pro-punctur m Aurora decem dicbus continuis. Zacum qui puirimis in lecto bene cooperts air fudor res plurimum moveri, aliis lentæ pituitæ screatum, aliis ructus fœtidos & crepitus. Facile sed utile

Vidit Jo. Crato Med. Carfareus monachum quendam' novem dierum spatio à Praceptore suo ex fuffusione facillimo remedio curatum, Radicibus nempe Fæniculi in vino coctis, & decocto oculis

narmone raciumno reneau caman, Adacasas rempe Terrican in Antococci, consequence applicato. D. Soame ex Oblery, Hieror, Reufneri,
Mulier quardam fentiens ante juffum tempus feetum descendere ad pectinem cum alis fignis abortus, appofuit anteriori ventris parti fub umbilico, & posteriori usque ad os sacrum cataplasma ex pane toffo cum aceto & pulv. feminum Feniculi: unde statim omnia symptomata cessarunt. Femiculum enim plurimum facit ad prohibendum abortum.

Idem ex ciufdem Obferv. 106.

Faniculum 2. seu vulg. Italicum, semine oblongo, gustu acuto C. B.

Faniculum s. feu sylvestre ejusdem & Park.

Lobelio & nobis à vulgari diversum non est, inquiunt Ebrodunensis historia auctores: quibus & nos libenter fuffragamur.

2. Faniculum dulce Park. Ger. C. B. dulce majori & albo femme I. B. Sweet Fennel.

7. B.

Eodem quo fatum est anno semen profert maturum : à vulgato radicibus, folis, caulibus & flore vix differre videtur, nui forte caule minus procero & graciliore ac foliis minoribus. Semina quidem multo funt majora, firiata, albida, dulcia, minus acria: Caterum fiquando hyemem apud nos perfert, & aliquot annis durat, videtur amittere dulcedinem & de albedine ac magnitudine

Hoc genus Fœniculi post unum vel alterum annum, iterata satione seminis hic producti, in hortis nostris paulatim degenerat & in vulgare transit: nec in nostris tantum, sed & in Germanicis atome etiam Italicis, ut testatur Casalpinus. Unde verisimile est, semen ejus ex ulterioribus adhuc Meridiem versus regionibus adferri : ex Syria fortè, ut Lobelius scribit, aut ex infulis Azoricis,

Nonnulli Feniculum dulce à vulgari specie non distingui contendunt, eo argumento quòd satione degenerat, & tandem in vulgare abit. Verum in speciebus Plantarum infimis dari interdum transmutationem non contemnendis rationibus suadetur, & experimentis confirmatur.

Variat multis modis here planta. Vider Lobelius apud Guleim. Drefeb procerum prægrandeque Ferniculum, communi fimile: caule terntum quaterntume cubicroum; folius brevioribus, alquanto ragidioribus, albicantibus Corrulas. Semes par aut paulo minus alero falute; i rotundius & Amilo propius erat. Ifti Hippomarathri nomen fecerunt.

Faniculum dulce Azoricum à communi dulci differt radiorum Umbella magnitudine & longitudine, Umbella concava, feminibus majoribus.

Quia (inquit J. Bauhinus) Fœniculum hoc [dulce] à Veteribus descriptum esse credimus, ideò ei quoque vires ab infis Fœniculo attributas convenire dicimus. Illas etiam huic afferibimus que Recentiores vulgari proprias faciunt.

* 2. Faniculum rotundum flore albo J. B. semine rotundo minore C. B. Park.

Radice nititur fibrofa exili: caule minori & breviori: faliis latioribus ac etiam brevioribus quam vulgaris Fœniculi: Umbella alba, rotunda, primo anno flores & femen ferens minus quàm vulgare Fœniculum, fublongum & rotundum. Plantæ guftus & odor vulgari fimilis. Si femen hujus flupis Autumno terra mandes, evadet tota planta procerior & efficacior, quandoquidem hyemem fa-

Mirari Tabernam. fubit (inquit J. Bauhinus) cur locum ubi hoc viderit, aut unde habuerit, non inducet: Nobis certè incognitum est, nec minùs aliis qui ante nos scripserunt Botanicis; Dari ejusmodi plan-tam nen ausim negare, an verò Faniculi species sit neone dubito.

. 4. Hippomara-

* 4. Hippomarethrum Sphæracephalum Alpin. exot. Park.

Caulem fort tricubitalem & ampliorem, rotundum, geniculatum, crassitie pollicari & etiam majore, herbaceo feu Fæniculi colore, oblique ex geniculis furfum actum, in fingulis geniculis furgulos alios cauliculos oblique exeuntes producentem, in quorum cacumine Corymbacea Umbelgulos alos cauliculos obliquè exeuntes producentem, in quorum cacumine Corymbaceæ Umbellæ cermuntur, in orbem actæ, à quibus floculi elegantes emicant, violacei coloris, qui mutantur in
femma parva, longa, tenuia, angulola, Feniculi feminibus proxima, non parum ex valido odore
fettentia. Tota planta folis conflat Feniculaceis, compluribus ab una radice proficientibus, eo
ordine pofitis ut finguli terris ramulis digerantur. Quo sane ordine pofita oblervantur, è fingulis
caulium geniculis exeuntia, licer longè minora exiftant. Radix verò longa ett, alba, carnosa, non
diffimilis feniculi radici. E tota planta eminant odor & validus & ingratus, maximéque ex feminibus, ex quo capiti dolor, fi multim olfecerimus, inducitur.

us, ex quo capiti dolor, 11 mantini onecestinus, modeliui. Ex feminibus ab Ægypto acceptis Alpino orta eft. Differt ab Hippomarathro cachryophoro, quod Leeue. eo longè amplior sit, caulésque & longiores & crassiores ferat, & Umbellas coloris violacei, in

eo tonge ampnor ni, camerque e tongrores de cramores terat, de omboe perfectum veluti orbem circumactus, quódque femina Fæniculacea producat.

5. Millefolium aquaticum Gor, aquaticum vulgatius Park, aquaticum Umbellatum capillaceo brevique folio C. B. aquaticum Faniculo fimile, Umbelliferum J. B.

Folia sparsa, lutè virentia, Fœniculaceis perquam similia, cassura non ità diffimili : prima & inferiora different nonnihil, feguienta funt paulo latiora, odore grato, fapore nullo infigni. Flores

Radices ad Hellebori albi radices quodammodo accedunt, fibrosa, alba, crebra ex uno capite dependentos, palmo longiores, cave; in quorum tamen medio reperitur interdum radix quadam primaria minimi digiri craffitudine, fungola, & veluti concava.

Apud paludes circa fossas Padux reperit J. Bauhinus.

Millefolium aquat, foliis Coriandri Matth. aquat, Umbellatum foliis Coriandri C. B. Mineronanti aquat rome Conanda Amona aquat Cinochanti toni Conanda Cinochanti Sulpicatur I. Bauhinus iconem Matthioli ex diverfis plantis componi, nimirum ex Umbella Millefolia aquat. Tollo Fenicali, & Millefolio pennato, ac alià aliquà plantà; ejuldem opinionis eft & Calparus frater: ideoque faccifat. V. J. Bauhinum.

6. Daucus pratensis Dalechampis Park. prat. Dalech. folio Millefolii J. B. prat. Millefolii palustris.

Lugd.

Nalctur redicibus multis, candidis, rotundis, ab ima caulis parte in diverfa sparsis, brevibus, dulcibus, odoratis; folia proximè radicem sex aut septem, totidem digitos longis, foliolis per ordinem multis, orbiculatim cauliculos rotos ambientibus, Myriophyllo similibus, mollibus, larè virentibus; esale medio s'emiculi, cubitali, in ramos duos vel tres divaricato, fosiis paucis veltiro, interdum nudo; Umbella per intitum nonnihil rubescente, postea albá, amará, subacri, odorata.

* 7. Anethum sylvestre semine exiguo Ammeos J. B. sylvo, majus C. B. Park. restius Faniculum Ane-

Grandius est fativo, caule crasso; folia amplis ut Feeniculi, sed odore Anethi, quanquam infir-mo: Umbellis amplioribus: store luteo: semine exiguo, serè ut Ammeos, subacri. Radis parva

t & Ingnosa, annua. Hac herba eques purgant; nam miro modo ejas ufu vegetiores redduntur. C. Bauhinus in Prodromo alteram deferibit hujus generis herbam minorem, radice albicante, unciastres longă, tenii, quemadinodum & caulir, qui pedalis, albus, roundus. Foliu eft uncias qua-tuor longis, teniiifime ut in vulgari divifis, Umbella parvă, ex feftucis octo vel novem unciablus

tion origing tenuming at in vegent units, original party, original compolitat, befould liters; femine party, oblongo.

Urrumque hoc genus (fi modò divería funt) Siciliæ infulæ originem fuam debent. Cum semine sint exiguo, oblongo, rectiùs ad Fœniculum quàm ad Anethum referuntur.

Rr 2

CAP.

Locus.

Tilus.

* 01/. 34.

Lib. IX.

Folia in aqua hordei decocta lac nutricibus augent. Quin & foliorum aut feminis decoctum dolores nephriticos lenit, urinam movet, calculum pellit.

Radices menses provocant, obstructiones hepatis & lienis referare, atque ictero mederi tradun-

Herba tota jusculis & forbitionibus incocta ad corpus obesium extenuandum utilis esse perhi-

Germina Fœniculi teneriora antequam excaulescant, cum superna radicis particula, unde scilicet emergunt, decila, cum oleo & pipere mentis fecundis adjiciunt Itali & Narbonenfes Galli, codem

modo quo Apium dulce. Nostrates folia recentia minutim concisa aceto immittunt pro condinoted que Apain cauce. Footnates totas recentia minichi concini aceto miniciani pro conamento pilcium elavorum in muria allevatorum, ut v. g. Salmonium, Lictorium, Sturionum, Sce.
Ad quartanan Sc alais febres, R. (uce, rad. Feniculi 5 tili, cum faccharo dulcoretur, & tejumo propinetur in Aurora decem dicbus continuis. Zacatur qui plurimis in lecto bene coopertis air fudo-

res plurimum moveri, aliis lentæ pituitæ screatum, aliis ructus sœtidos & crepitus. Facile sed utile

Vidit Jo. Crato Med. Cassareus monachum quendam' novem dierum spatio à Praceptore suo ex fuffusione facillimo remedio curatum, Radicibus nempe Fœniculi in vino coctis, & decocto oculis applicato. D. Soame ex Observ. * Hieron. Reusneri,

Mulier quadam sentiens ante justum tempus sœtum descendere ad pectinem cum aliis signis abortus, appofuit anteriori ventris parti fub umbilico, & posteriori usque ad os sacrum cataplasma ex pane tofto cum aceto & pulv. feminum Fœniculi : unde ftatim omnia fymptomata celsarunt. Fœniculum enim plurimum facit ad prohibendum abortum. Idem ex ejustem Observ. 106.

Faniculum 2. seu vulg. Italicum, semine oblongo, gustu acuto C. B.

Faniculum 5. feu fylvestre ejusdem & Park.

Lobelio & nobis à vulgari diversum non est, inquiunt Ebrodunensis historia auctores: quibus & nos libenter fuffragamur

2. Faniculum dulce Park. Ger. C. B. dulce majori & albo femme I. B. Sweet Fennel.

Eodem quo satum est anno semen profert maturum : à vulgato radicibus, foliis, caulibus & flore vix differre videtur, nili forte caule minus procero & graciliore ac foliis minoribus. Semina quidem multò funt majora, striata, albida, dulcia, minus acria: Cæterum figuando hvemem apud nos perfert, & aliquot annis durat, videtur amittere dulcedinem & de albedine ac magnitudine

Hoc genus Fœniculi post unum vel alterum annum, iterata satione seminis hic producti, in hortis nostris paulatim degenerat & in vulgare transit; nec in nostris tantum, sed & in Germanicis atque etiam Italicis, ut teftatur Cafalpinus. Unde verifimile eft, semen ejus ex ulterioribus adhuc Meridiem versus regionibus adferri : ex Syria forte, ut Lobelius scribit, aut ex insulis Azoricis,

Monnulli Ferniculum dulce à vulgari fisecie non diftingui contendunt, co argumento quòd fat-one degenerat, & randem in vulgare abit. Verum in fiseciebus Plantarum infinisi dari interdum tranfinuationem non contenumendis rationibus fuadeurs, & experimentis confirmatur.

Variat multis modis hac planta. Vidit Lobelius apud Gulielm. Dresch procerum pragrandeque Fæniculum, communi simile: caule ternûm quaternûm ve cubitorum; solis brevioribus, aliquanto rigidioribus, albicantibus Corruda. Semen par aut paulo minus altero [dulei] rotundius & Anilo propius erat. Ifti Hippomarathri nomen fecerunt.

Funiculum dulce Azoricum à communi dulci differe radiorum Umbellæ magnitudine & longitudine. Umbellà concavà, feminibus majoribus.

Quia (inquit J. Bauhinus) Fœniculum hoc [dulce] à Veteribus descriptum esse credimus, ideò ei quoque vires ab iplis Fœniculo attributas convenire dicimus. Illas etiam huic affcribimus quæ Recentiores vulgari proprias faciunt.

* 2. Faniculum rotundum flore albo J. B. semine rotundo minore C. B. Park.

Radice mititur fibrofa exili: caule minori & breviori: feliis latioribus ac etiam brevioribus quim vulgaris Fœniculi: Umbella alba, rotunda, primo anno flores & semen ferens minus qu'im vulgare Fæniculum, fublongum & rotundum. Plantæ guftus & odor vulgari fimilis. Si femen hujus fhrpis Autumno terræ mandes, evadet tota planta procerior & efficacior, quandoquidem hyemem fa-

Mirari Tabernam. fubit (inquit J.Bauhinus) cur locum ubi hoc viderit, aut unde habuerit, non indicet : Nobis certè incognitum est, nec minùs aliis qui ante nos scripserunt Botanicis : Dari ejusmodi plantam nen ausim negare, an verò Faniculi species sit néone dubito.

· 4. Hippomara-

* 4. Hippomarethrum Sphæracephalum Alpin, exot. Park.

zeign.

Caulem fert tricubitalem & ampliorem, rotundum, geniculatum, crassitie pollicari & etiam ma-jore, herbaceo seu Feeniculi colore, oblique ex geniculis surlum actum, in singulis geniculis sur-jore, herbaceo seu Feeniculi colore, oblique ex geniculis surlum actum, in singulis geniculis sur-Joe, neroaceo fea reentean colore, conque ex genedas furiant actum, in inguis genicuis in-galos allos cauliculos oblique exeuntes producentem, in quorum cacumine Corymbaceæ Umbel-te cermuntur, in orbem acta, à quibus flosculi elegantes emicant, violacei coloris, qui mutantur in læ cernuntur, in orbem actæ, à quibus floculi elegantes emicant, violacei coloris, qui mutantur in fimma paraw, longa, temina, angulofa, Feeniculi feminibus proxima, non parum ex valido odore ferentia. Tota planta folius conflat Feeniculaceis, compluribus ad unacie proficioentibus, eo ordine positis ut finguli ternis ramulis digerantur. Quo fanè ordine positia observantur, e singulis caultium geniculis exeuntia, licet longà minora existant. Radis verò longa est, alba, carnosa, non distinuils feniculi radici. E tota planta emanat odor & validus & ingratus, maximéque ex seminibre de la constitución de la constitució

ля, ех quo capit color, и magni onescribus, musculu. Ex feminibus ab Ægypto acceptis Alpino orta eft. Differt ab Hippomarathro cachryophoro, quod Lieue. Ex temminos ao regypto accepto. Aspino orta en Lonoit ao Emplomaranno cacinyopinoro, quoa co longe amplior fit, cauléfque & longiores & craffiores ferat, & Umbellas coloris violacei, in

perfectum veluti orbem circumactus, quodque semina Ferniculacea producat.

5. Millefolium aquaticum Gor. aquaticum vulgatius Park. aquaticum Umbellatum capillaceo brevique folio C. B. aquaticum Faniculo simile, Umbelliferum J. B.

f. B. Folia sparsa, letè virentia, Fœniculaceis perquam similia, casura non ità dissimili: prima & in-Folia iparia, ixte virentia, remichiaccio perquani iminua, cama non ita diffirmi : prima & in-feriora different nonnihil, fegmenta fune paulo latiora, odore grato, fapore nullo infigni. Flores

Radices ad Hellebori albi radices quodammodo accedunt, fibrofæ, albe, crebræ ex uno capite dependentes, palmo longiores, cavar; in quorum tamen medio reperitur interdum radix quadam primaria minimi digiti craffitudine, fungola, & veluti concava.

maria minimi agiti cramtaanie, angoia, os venit oncava.
Apud paludes circa folis Padua reperir I Bauhinus.
Millefolium aquat folis Coriandri Manh. aquat. Umbellatum folis Coriandri C. B.
Sufpicatur J. Bauhinus iconem Matchioli ex diversis plants componi, nimirum ex Umbella Millefolium aquat. parmens comen vacument ex auvertis piants componi, nimirum ex Umbella Mil-lefolia aquar, folio Feniculi, & Millefolio pennato, ac alià aliqua planta; ejudem opinionis eft & Cafparus frater : ideoque facesfar. V. J. Bauhinum.

* 6. Daucus pratenfu Dalechampii Park. prat. Dalech, felio Millefelii J. B. prat. Millefelii paluftris. felio C. B.

Luga. Naferiur radicibus multis, candidis, rotundis, ab ima caulis parte in diverfa sparsis, brevibus, dul-Naterur reaccesus mutes, canones, rotundis, ao ima causis parte in diverta spartis, brevibus, dul-cibus, odorastis, folius proxime radicem sex aus septem, toidem digitos longis, foliolis per ordinem multis, orbiculatim causiculos totos ambientibus, Myriophyllo similibus, mollibus, late virentibus ; anie medio Freniculi, cubitali, in ramos duos vel tres divaricato, folis paucis vestito, interdum nu-do; Umbellà per initium nonnihil rubescente, possea alba, amară, subacri, odorată.

* 7. Anethum sylvestre semine exiguo Ammeos J. B. sylv, majus C. B. Park. rectius Faniculum Ans-

Grandius est sativo, caule crasso; folius amplis ut Feeniculi, sed odore Anethi, quanquam infir-mo: Umbellis amplioribus: flore luteo: semine exiguo, ferè ut Ammeos, subacri. Radix parva

Hâc herbâ equos purgant; nam miro modo ejus usu vegetiores redduntur. C. Baulinius in Prodromo alteram describit hujus generis herbam minorem, radice albicante, un-Chauminism Production ancerain describir najus generis neroam minoreni, rasice atoicante, un-ciastres longa, tenui, quemadinodum & caulir, qui pedalis, albus, rotundus. Foliii est uncias qua-tuor longis, tenuisme ut in vulgari divisis, Umbella parvà, ex festucis octo vel novem uncialibus compolicà: flofadli luteis; femine parvo, oblongo.

Urrumque hoc genus (ii modò diversa funt) Siciliz infulz originem suam debent.

Cum semine sint exiguo, oblongo, rectius ad Femiculum quam ad Anethum referuntur.

Locus.

Locus &

Locus & Tempus.

CAP. XVI.

De Herbis quibusdam Umbelliseris soliis Faniculaceis, seminestriato minore, variis nominibus Dauci, Sefelios, Mei, Faniculi, Caucalidis, Gc. Botanicis infignitis.

. I. Meum Dauci Cretici facie I. B. C. B. Meum aliud minus Park.

Allobrogum & Sequanorum montibus frigidiffimis & altiffimis nascitur, radice dimidio pede longiore, foris nigra, Dauci Cretici modo, intus candida, brachiata, odorata; cauliculis multis, nervosis instar Fœniculi, tres aut summum quatuor digitos altis: foliis brevibus, capillaceis, Fœniculo similibus, flore candido, umbellis densis: semine minutissimo, amaro, & suaviter olente.

2. Faniculum tortuosum J. B. Seseli Massiliense Faniculi folio, quod Dioscoridis censetur C. B. Park.

Cubitali affurgit caule, interdum majore, firiato, medulla alba pleno [Clufio unico, interdum cubitali, sed sepislime minore] mox à radice in varios, contortos ramos, firmos diviso, crassiusculo, betali, lea legitime minore] mora a rauce in varios, contorios raucos, minos uviso, ciraliniono, brevibus internodis intercepto. Folia feeniculaeca, non ita enuia, breviora, videlice palmaria, rarora, duriora, colore ferè Anethi [Clutio Anethi ferè, exilia & minutim incifa Rutæ propenodum colore] Umbella parva exiguis floribus albis, aut eriam Clutio purpurafeentibus, conflant. Semina alba Itriata, Dauci glaucifolii feminibus omnino fimilia, uti & tota planta. Radix longa, alba, craffiufcula [digitalis etiam craffitudinis Clufio] comata, aromatica. Tora planta odorata

In Sicilia circa Messanam primò se nobis in conspectum dedit : postea in Gallia Narbonensi copio-

fiffima ubique ferè obvia fuit.

3. Daucus glauco folio, similis Faniculo tortuoso J. B. An Peucedanum Pannonicum Clusie?

Radix huic lignofa, alba, tuberculis quibuslam scabra, fibris paucis, verum is craffioribus altiús que descendentibus, firmata []. Bauhino minimi ferè digiti craffitudine, rugosa] sapore Pastinacæ subacri []. Bauhino acriuscula, cum lavi amarore aromatica] in plura capita divisa; è quibus enuocari 1.1 mannino acrinicula, cum tavi amarore atomatica i in pinia sepira tuvina; e quibits e-merginic caulet complieres cibitales & interdium bicubitales aut altiores (in flexificioribus & ficciori-bus vix pedales) graciles & vix fe fuffinentes, laves, teretes, nec (ur vult J. Baubinus) firiati, in apricis fibrubentes, geniculis frequentioribus intercepti, duri, fragiles, medulia laba farcti, versis fuperiora ramofi. Summus caulis & ramuli umbellas geftant exiguas fis/cultum minutifimorum, inperiora ramoni. Summus cauns or rannui uniocus gertani cagasi pocumenti intinummorum, purpurantium primò, cum explicantur magis albentium, apiculis purpurantius inter petala interpetas ; quibus fuccedunt [mina parva, firiata, breviticula, apicibus purpureis donata, [ubi maturuerunt alba, Fœniculi tortuofi [eminibus fimilia f. B.] [apore amaro, nonnthil etiam acri & aromanicul etiam acr tion, Falia and radicom pauca, longis pediculis nixa, quinq, vel fex pinnarum feu ramilorum conjugationibus ad mediam coftam annexis composta, quæ tandem in lacinias prætenues gramineas dividuntur. [J. Bauhino Foliorum particula latiores, craffiores, rigidiores quam in Fœniculo & velut pungentes, colore glauco] colore viridi ad glaucum tendente, fapore acri, odore aromatico. Pra-cipue vero notabile est in hoc genere quod folia in latitudinem non diffunduntur ut in plerisque umbelliferis & triangularia fiunt, fed angultiora funt & in longitudinem magis extenfa.
In collibus juxta Cafeineuf Monipelio non longe, inter vepres: Floret Julio & Augusto. f.B.imò

Septembri & in Octobrem usque.

Herbariorum Septentrionalium Libanotis notior Lobel. Ad. habet multa quae cum hac planta conveniunt, ut descriptiones conferentipatebit.

4. Daucus petræus glaucifolius J. B. An Daucus tenuifolius Cordi?

J. B. Radix capillata ex desluxis recentibus foliis, sapore accedit ad Staphylinum five Carotam, cum aliqua acrimonia: Folia profert tenuiter divisa, fed rarius glabra, colore glauco, è mediocriter brevibus pediculis pendentia. Caulis unicus, urplurimium, pedalis ac etiam cubitalis, tenuis, per quem plerunque tria parva folia, pediculo caulem amplectentia, ramolis interdum, (prafetrim fi planta it minus novella) in res ramulos divisus, in quorum extremitatibus umbellae parva foliulorum alborum; quos subsequitur semen parvum, per maturitatem rubrum, ad Ammi vulgare accedens, aromaticum cum aliqua acrimonia.

Provenit locis ficcis & petrofis, abundans semine maturo Septembri & Octobri.

A. 5. Peucedanum minus Park. C. B. Phyc. pumilum Ger. Peucedani facie pufilla planta Lob. Selinum montanum pumilum Clusii, foliis Funiculi aut Peucedani, store albo, semine Selini I. B. Rock parficp.

Aliquot à radice spargit folia, Feeniculi aut Peucedani folis forma quidem similia, sed longè mi-Ampior a rauce pargit fatta, remicuit aut reucestam roins fortus quaem minus, rea tonge mi-nora, & quidem raro pluribus quam quindecim foliolis conftantia, è cuorum medio dodrantalem craf-stimque reir eaulem, in multos tamen ramulos dividum, fub quibus alia foliorum ale minores nafcun-tar, novenifque duntaxat folis conftantes, lata bafi caulem amplectuntur, Paftinace five Staphylinı guftu & odore: finguli tamen rami exiguorum florum candidorum & odoris expertium umbellilis onusti sunt: quibus succedit semen Selmi semini non dispar: Radix suprema parte in crassum ca-Is constituent: quious necessariement seum tenina mon cuipa: ... Assass suprema parce in cranum ca-put exturberat, multique vills (qui foliorum superioris anni sibre sune) hirfuta, brevis, quasique in orbem convoluta est, intus sungola & alba, exterius sulca & rugola, inferma parce birda plerun-

De Herbis Umbelliferis.

que, & in taras notas germens.

Biennalis et planta, & prolato femine interir.

Apud nos in rupe S. Vincentii prope Briftolium oritur, invenimus & in montibus Germanicis: Leen.

Clulius in quibuldam ficcorum defertordinque virentium tamen agrorum marginibus, & in nudis gramineisque montibus inferioris Austria & Pannonia. Floret Maio.

Icon Clufii egregiè exprimit Peucedani facie putillam plantam Lob. unde non est cur dubitaret J. Bauhinus eandem effe plantam; neque cur Calparus frater fententiam mutaret, & pro Selino nontano pumilo Cluf, quod in Phytop. Pencedani facie pufilla planta fynonymum fecerat, in Pinace Peucedanum Pannonicum Clufii fubstitueret,

Hac planta C. Bauhino in Pinace etiam Daucus montanus multifido folio, Selini femine denominatur. Bis ergo in Pinace ponitur. Hunc fequitur Parkinfonus, unam plantam in duas foecies diftrahens; nimirum in Peucedanum minus & Daucum montanum pumilum.

6. Sison Alpin. exot. An Saxifragia Matthioli tenuisolia & umbellisera J. B? Sison odoratum

Aip.

Unicum caulem Alpino protulit, bicubitalem, rectum, gracilem, rotundum, geniculatum : folia capillacea; Foeniculo firmila, odorata, quippe odore ad Foeniculum & ad Anethum inclinantia. In caulium fummitate umbelle parve, rare, flofculis albis præditæ, & ferè ex fingulis geniculis excunt ramuli, in summitate etiam minimas umbellas ferentes; in quibus desforescentibus sunt semina nigra, minima, oblongas odorata, & subamarescentia. Radice nititur longa, alba, gracili, odorata, Anetho proxima.

i, Amerno proxima. Matthiolus de Saxifragia fua tenuifolià parùm fibi conftat, ut videre est apud J. Bauhinum.

Mattriolus de Saxirtagia lua tenutolià parim fibi conflat, ut videre est apud J. Bauhinum. In post comm. cum magnis figuris cam ito describit, Nascitur in magnis & durissimis lapidibus, aut suco & admodum extenuato solo, Faliu capillaceis Feniculi modo, sed longioribus, tenusoribus & rarioribus. Causte parter prodit Fenicalaceo, sed tenui ac pumilo, umbellà in simmitate emergente: Semme vulgaris Petrossini xmulo, sed dorquisculo & odorato: Radice albicante, passimacx sapore. Tota planta subacris est, & sibidusis. Descriptio Alpini apprime conventt plantæ illi umbellisfeæ quam propè Gratianopolin invenimus, in plantite ad flumen, solo arenoso:

7. Saxifragia multifido folio Pannonica, J. B. Daucus montanus multifido brevique folio C. B. Daucus montanus Pannonicus Park. Saxifraga Pannonica Clus.

Multo minor est Peucedano Pannonico Clus & brevioribus folisi. Capni foliorum ferè amulis, quorum sapor & odor Peucedani Pannonici (quod nobis videtur Daucus glauco folio) foliorum duotram fapor et outor Feneduata ramional (quot mous viocure paucis giauco rono) tolorium colorem et faporem quodammodo referiunt, paulo tamen acriora finir i: iner que eculiedi exeunt pedales, graciles, geniculati, aliquor exiguis foliis exornati, furmio faftigio candidorum fioculorum umbellam fillifinentes. Radis Peucedant radici non multum abfimilis, fed brevior, acrior, falivam-que ciens, multa hirfuta capita fuperna parte producens, è quibus folia et caules emergint.

Inventa à Clusio multis Hungaria & Austria inferioris locis, montium acclivitatibus petroso & Loca.

* 8. Saxıfragiæ tenuifoliæ affinis, quibusdam Caucalis J. B. Caucalis Peucedani folio Ger. C. B. Funiculi folio Park.

Hanc Anguillara Epist. 7. Caucalin vocat, & nasci in Peloponneso & multis aliis locis in saxis prodit, foliis Feeniculi, caule cubitali, umbella alba, semine Ammi; comedi; odorem habere Petrofelini; vocari ab cis un entre vitavi. Radix Lobelio unica, recta, kumi pacta, candida, sapore Pasti. nacæ. In Apulia provenire plantam intellexit [Anguillara] quæ dicatur Pietra findala, quæ multùm respondet descriptioni hujus Caucalidis.

Malè inscribitur Caucalis. Plantam hujus iconi fimilem observavi in planitie quadam propè Au-Lecus.

guftam Vindelicorum, viå quà Monachium Bavariæ itur.

9. Apisom montanum folio tenuiore C. B. Apisom, quod Petrofelinum Dalechampii, folio tenui, Apis bortenfii femine, fishvulvo, amaro, radice nigra J. B. Petrofelinum Macedonicum forte Dalechampii Park.

Lagar.
Radax longiulcula & craffa foris nigricat, intus albet, capite comato, carundem more que plures annos perdurant, fapore annaro. Caules inde pronaficintur pluces, fungoli, firnati, pedales, inres annos perdurant, tapore amaro. Cauter mee pronateuntur pures, tungon, triati, pedales, interdum palmares duntaxat, folia amieti Dauci glauco folio fimilibus. Caulium featus triparturs primium; laterales furculi umbellas gerunt folialorum albicantium, parvas per florendi campus, magis patulas cuntibus in femen floribus: medius furculus rurfum trifariam fubdividicur, umbellis limilibes. onustus. Semen Petroselini vulgaris.

Lib. IX. De Herbis Umbelliferis.

463

I acus

In faxofs tumulis prop. Gratianopolin nafcitur. Lugd. Nos cum ibi esfemus, hanc plantam non oblervavimus, led aliam Saxifragus Matthioli tenuifolia & umbelliferæ iconi fimilem, folis tenuiiffimis, umbellis parvis.

• 10. Caucalis tenuifolia montana C.B. Park.

Radice est crasta, ex qua caulis exurgit pedalis; qui statim ad radicem in cauliculos palmares, rotundos, laves dividitur, híque in minores subdividuntur quorum etiam minutissimis alis ad radicem exigua umbella floculorum alborum minutiffimorum infident. Folia ad radicem in tenuiffima feg. Exigure unitate in capillacea dividuntur. Semen parvum eft, oblongum, ftriatum. Julio menie ilorens in Sabaudia inter Tarentefium & Monafterium collecta.

Locus Ed Tempue

L'iver

CAP. XVII.

De Pyrethro.

Treser Dioic. 1.3. c. 86, ab igne nomen habet, ob radicis ejus fervorem igneum: Salivaris Romanis quòd manfu fàlivam eliciat apud Plinium I. 28. cap. 9. Pyrethri nomen folium habetur. C. B.

* 1. Pyrethrum umbelliferum C. B. umbelliferum primum Park. umbelliferum Matthioli J. B. Dellitozp of Spain.

Auties huic & folia Cotula fertida. Umbella ab uno quafi centro multis pedicellis innixa, Venerei pectrinis ritu aut Anethi, candidis flofalir, fervido & amaricante gultu: [quibus fuccedunt femina nigricantia, rotunda, Anifi majora: radix pollicis, interdum duorum pollicum, craffitudine, pedali longitudine & altius in terram descendens, colore exterius è fusco flavescente, interius nigro, sapore acri admodum & forvido. Park.]

nigro, iapore acri autocumi e control alla di alla di apprendi app

Radix Pyrethri, que satis frequenter ac feliciter in ore continetur ad Dentium dolores tollendos cum sua causa, humores plures in os allicit unà cum saliva: Ergò salivationem movet, quam sortasfis moveret diutius & copiosius, si intra corpus sumeretur quantitate parva sed iterató. D. Soame è Syl-

Pyretbrum umbelliferum alterum Park. foliis Anethi C. B. Pyr. Gefneri J. B.

J. B. Lugd. Radice mitur longă, fimplici, modice fibrată, repente, digiti craffitudine, fervidi & urentis gu-Russer manut songe, improes mounte nortant repente urgat teatments, revitat et unital gu-fus: Folia Anetho limilia prodeunt; causlis Fenriculaeurs; foi in umbella circinater rotunditatas. Quare millam profus noram deesse ad veram Pyrethri delineationem putat Gessery, qui plantam appictam Pyrethri veri nomine ad Dalechampium ex horto suo Tigurensi transmist.

CAP. XVIII.

De Umbelliferis semine hirsuto seu lanuginoso Apii aut Dauci nominibus notis.

Daucut 3, Diosecridit Col. Apium peregrinum seliis subretundit C. B. Visnaga minor querundam, Selinum peregrinum Clusso, semine birsne J. B. Selinum seve Apium peregrinum Clussic

Adice est alba, lavi, tenui, oblonga Pastinaca vel Raphani cum nervo in medio, caulescente planta lignola, aromatea, gudu acri fed parim hircino & linguam vellicante, qui fapor cim areciti & lignola efficitur evanescii. Folia emitiri lavia, Coriandri amula, sed rorundiora & longiore pediculo harentia, primum fingula, deinde unica loborum conjugatione, tertiò bina, tandem ternis aut quaternis hinc inde lobis minus rotundis & angustioribus divisa. Caulem edic bina, tanoem ternis aut quaternis nine inde iono initus fotunais exanguitorious urban. Selle bipodalem & ampliorem, friratum, tenuen, lavem, Feniculi effigie folidum, fungosi medalila bila, in imo ex viridi obfeare purpurafeentem, ramofum, foliis interceptum alternis minoribus, angultioribus, magifque incitis, in fummo umbellas albas habentem, plures fine bali ut Anethi rotundas, longis petiolis hærentes, atque dum corymbola, nec adhuc floridæ, & teneriores, in terram deflexæ procumbunt [nutant] cum autem florere incipiunt eriguntur & dilatantur, flores oftendentes Julio mense densos, minutos, non diffimiles Anetho [petalis bipartitis & apicibus albis. Semina deinde perficiuntur parva, albicantia, hirfuta, Anifi fimilia [Petrofelini vulgaris Cluf.] guftu acri admodum & odorato, Cuminum & hircinum quid refipiente.

Variat hae iisdem locis orta foliis in caule majoribus, ità profundè incisis ac tenuiter, ut foliorum

Variat hee intern locis orta folis in cause majorious, ita protunde incuis ac tenuiter, ut foliorum nervi à came diffined int omnes, Palfinace [tenuit] dividuras quodammodo imitantia.

In fepiois circa Melfanam Sicilia urbem nobis oblevvatum: in Salmanticenfi agro in vinetorum Locut, marginibus sponte nasci autor est. Clusus. Campoclari in fylvestribus & limitibus, & per colles nigro terreno refertos & herbidos invenit Columna.

Dauci tertii Dalechampii

Icon apud Parkinfonum ab hoc non multum abludit, Radicem habet ex luteo albidam, brevem, in capite comofam. Folia ima latiufcula funt & Coriandrinis fimilia; fuperiora in caulibus ordine minora & tenuiora, fuprema terè Fœniculacea : Flores albi, femina oblonga, fapore acri Anethi aut Cumini.

Verum ti descriptio exacta sit planta est diversa.

 Daucus Creticus semme birsuto J. B. Alpinus Crotico similis Park, item Creticus verus Dioscoridis
equidem. Daucus Alpinus multissido longóque solio, seve montanus umbella candida C. B. item Dauc. foliis Faniculi tenuissimis epusdem. Daucus Creticus Ger.

Dodrantali aut altiore est caule, tereti, striato, hirsuto. Umbella mediocris magnitudinis summo cauli extremisque ramis insidet florum exiguorum, candidorum, pedicellis canescentibus hirsutsque hærentium. Semen longum, incanum, villosum, acre, aromaticum: folia lanuginosa, cinerea. minutiffime diffecta, mili sape etiam penitus glabra visa, atrovirentia. Radix longa, digitali craffi. tudine, terram versus comata, fapore Pastinaca Germanica.

J. Bauhinus Casparum fratrem meritò reprehendit, quod Daucum Creticum Lob. separet à Ges-J. Bauhnus Calparum frattem mento reprenentar, quot Daucum Creticum Lor. leparet a Gel-neri & Clufii Dauco Cretico; fiquidem diferimen non oftendit, atque contra mentem Lobelii id facit: qui in hunc modum de co feribit. Nec tamen id fola Creta fert; quippe Germanica Alpes non modò, fed etiam Genuenfium colles & Genevenfium circa Juram rupes hoc Cretico abunnon moto, tee etam Generalian cones ex Genereliant care juant rupes not execute adun-dant. E paulo polt. Huie quo minus fir Certeum fiquid deeft celum foliume erir. Sanè dfigie nibil, virbus autem perparum abelt. Variant quidem aliquantulum: nam qui in Baldo folis eft beverorbus compactionbus; qui verò in Helvetorum Alphus & monte Walferjal longiorbus &

Nos in fummis montis Juræ partibus hunc observavimus. Daucus Tiburtinus quibuldam J. B. adeò parum differt à Cretico ut specie diversum non ar-

* 2. Daucus tertius Dioscoridis Bello Park, tertius, folio Coriandri, flore luteo J. B. Creticus nodosus, umbellâ luteâ C. B.

Folia Coriandri, sed minora & crassa aliquantulum profert : caulem sesquicubitalis longitudinis : flores luteos in umbellis, ut Anethum; seménque Cumini. Vere manduntur radices & folia, que

Scribit Parkinfonus hunc apud se flores protulisse albos. Suspicor eum intelligere Myrrhidis quandam speciem caulibus nodosis, seminibus longis asperis, umbellis albis, quam in Sicilia ipontaneam observavi: nam hujus semen Londino aliquando ad nos missum suit sub hoc ti-

4. Apium Macedonicum C. B. Apium sive Petroselinum Macedonicum multis J. B. Petroselinum Macedonicum verum Ger. Macedonicum quibusdam Park. Macedonian Parliep.

Folia Apio hortenfi fimilia habet, ampliora, copiofioribus lobis, rotundioribus, magisque serratis, nitidis, Coriandrinis amulis, vel Hircina faxifragia antequam caulem edat, albicantibus [atrovirentibus f. B.] quorum fapor ignavior quam hortenfis nostri videtur. Radicem longam, crassam, albam, rugofam, lignofam, pedalem, fapore acri. Caulem verò post multos à satione annos promit snobis cubitalem, crassium, hirsutum, alis divisium frequentibus, rotundam effigiantem comam, umbellis candicantibus refertam, semine verò parvo, hirsutie alba obsito, oblongo, Saxifragiæ hircinæ fimili, odorato, aromatico, fapore acri, fervido, & Cuminum ferè refipiente.

Hac planta F. Columna Daucus fecundus Diofcoridis videtur.

5. Apium petræum sive montanum album J. B. An Daucus montanus Apii folio minor à C. Baubine in Prod. depictus ?

Folia habet dodrantalia, pulchrè in alas oppofitas divifa, atque hæ rurfum in oppofita fegmenta Fingulæ alæ Pimpinellæ Saxifragæ minoris folia imitantur divifura fua] Apii nigri montani fegmentis fimilia quodammodo, que mirè variant pro locorum divertitate, quedam enim valdè tenuia funt & quali crilpa. Caulus frentculaceus cubstalis [imò bicubitalis & altior] medullà plenus. Umbellæ parvæ, floribus albis contextæ. Semina Apit hortentis, longiufcula, ffriata, hirfuta, versus fummiratem rubentia, cum amarore aromatica. Radis perennis, craffiulcula, alba, comata, lapore ferè ad Apium vulgare accedente prædita. In

Lib. IX.

In rupibus non longe à Danubio uno circiter milliari Agglico cis Danubium primò hanc ob-fervavinus: polt un monte Jura non procul Geneva. J. Bauhinus in petratum rimis Bafilez in Marchionatis monte provenire objetivati propel pagium Krenzach, & Badæ in Helvetionum monte, ceu & Bafileenfium propè Wallerfull,

* 6. Panan Siculum, simine birsuto, foliis Pastinacie sativa J.B. Bocconi.

Brecen.

Rains pro plante ratione parva: Caulis maximus, humanam altitudinem non raro luperans, uncialis craffitios, in plures ramos diffributus, ruber, lavis, rectus, intus fungolis: Falia quam Paftinace fative lattioliae amploras, tentubus nervis oblefal, lobis quafi roundas, figura parie cruciformi
late expanta, atque lucida. Umbelle ample: Flos albus: Semen longum, crafficulculum, firiatum feu fulcatum, exterius candida lanugme hirfutum, qua exuta femen grano Tritici figura & colore par eft. Caule vulnerato interdum íponte lachryma exit, concrefeítque colore flavelcente-

Non folkin Panorini, ubi pro Dabijo notum, fold & in tota Marare valle, locis incultis & afperis copiosè nafeitur & appellatur ibidem à colonis Ferla feu Ferra Saracinifea. Variat foliis quandoque

glabris, quandoque hirfutis.

Dancus secundus Siculus Sophiæ foliis Zanoni,

Zan.

Multa è radicis capite folia promit, quorum pediculi latâ nervosă cartilagine radici adnexi, rotunuli funt, fuperne îulcati & cavi, tenues, fuccofi, & fublucidi, in ramulos codem modo divifi se
fubdivifi quo in alis Umbelliveris; folia pla minuta, crițua, lanugine oblita, inferuits magis quâm
fuperne albicantia, tenera, fucculenta, in ambiru dentata, humi expania, quam late occupant, Sophie latifolia aut Paftinace fativa tenuifolia foliis fimilia, nonnihil odorata. E medio foliorum Sophie Intitotie aut Pattinace iature retuinoue rous intitus, incumui otorara. E medio fotorum celpite enaficiuri eatiti, je felquicibitalis circiere, teres, canaliculatus, à nodo ad nodum undatim flevu-ofus, lanuginofus, rufefcors, digitum minimum craffus, medulla viridi repletus, crebris nodis, ima maxime parte, interceptus, foilis fungidatis finilibus oblitus, verium albidioribus & minoribus, ad nodos caulti adnexis, pediculis membranea origine eum amplechentibus: è quotum cayis exemit ramit, fupra medium caulem affurgentes, quorum unufquifque faftigio fuo umbellam fuftinet, flofculis minimis cum ftaminibus & apicibus albis compofitam, Rofa mofchatæ odore fed remiffiore. Flore delapio restat semen oblongum, striatum, lanuginosum.

delapio renat jome ootonguni, triatum, tanugniouni.
Radix spongiola, stavicans, canaliculata, caule craffior, haud longè à capite in quatuor aut quinque ramos divila, in multos annos vivax, Femiculi spore, acutiore multo. Folia Apii dulen saporem amulantur.
Semen reliquis plantar partibus acrus est & mordacius. Versus Maii sinem

Hujus semen à Panormo Siciliæ metropoli ad auctorem transmitt infignis Botanicus D. Paulus Boccone.

* 7. Siler Creticum quibusdam foliis Cicutæ, semine longo crispo incurvo C.B. Siler 2. soliis Ci-

Semen, describente J.B. pulchrum & magnum pediculo unciali circirer pendet, semunciam lon-Someth, describence 1.6. punctuant extragram peatentio uncan circurer periode, temunciam ton-gum, recurvin, craflum, fuctum, gemellum: unum è quinque aut fex cofts afperis coagmentatum, alterum fimplex; odor fatis validus nec injucundus. Cum Cymino fativo haber aliquid fimile, fa-pore etiam aliquo modo affini: Satum provenit faliis Cicutæ fed latioribus & paucioribus, forme incurvo, grandi, hirluto & fusco.

De hoc Bellus Epift, ad Cluf. Rofmarini folia Selino fimilia funt, ferrata, florésque in umbellis albi : quibus succedunt semina oblonga aspera. Radice nittur crassa, foris nigro cortice eóque tenui

vestita, intus alba, thus maxime olente.

CAP. XIX.

De Pastinaca tenuifolia.

Aftinaca à pascendo dicta existimatur. Nam radices ejus cibus sunt vulgaris. Isidorus lib. Antinaca a pancenno unca extintinatui. Ivani rauces cipo suos unte vingaris. Indorus nb. xvii. cap. 10. Pafranca eucata quid vadix ejus praesipus sit passus bomini. Est enim odorata, jucunda, cibo delettabilu. Turnebus tamen in Adversaris lib. viii. cap. 2. ex eo dici putat, quod referat & quasi habeat passimm, quomodo vocatur instrumentum quo vinca sodi.

Pastinaca sativa semine villoso, umbella flore delapso in niduli formam contracta, foliis tenuirer incitis, ab omnibus aliis Umbellatarum generibus facile diftinguitur.

A. I.Paft-

1. Pastinaca sativa tenuifolia Ger. tenuifolia sativa lutea Park, tenuifolia sativa radice lutea vel alba C.B. fativa five Carota rubra, lutea & alba J. B. Carrots.

Radice est pedem longâ, crassâ, conoide, friabili, luteâ aut rubrâ, interdum atro-rubente aut etiam albâ, paucis ad latera fibris donatâ, succulentâ, sapore dulci aromatico. Caulem erigit duorum aut trium cubitorum, hirfutum, striatum, concavum, ab imo statim ramosum, ad cujus divaricationes folia dodrantalia, hirfuta in alas plures divifa, alis fingulis in alias subdivifis, & his tanrecationes sona docterantana, nitritica in aias piures civila, aus inigiuis in anas inporvins, oc. in tandem alis focundariis in multa fegmenta angusta oblonga acuta profunde disflectis, odore & fapore faits shavi, fature viridia, alternatim postra. Flore in timbellis latis conferti, putili, pentapetali, petalis fubrorundis & minime bifidis, colore albo, interdum rubente. Umbulla basin in circulum ambiunt folia angusta, in plura longa & acuta segmenta divisa. Umbellarum etiam partialium è quibus totalis componitur bases, ejusimodi foliolorum circuli ambiunt. Floribus succedunt semina longiuscula villosa. Cum jam dessoruit umbellæ contractæ concavæ fiunt & vasculum velut Daucus Officinarum deformant.

Seminis & herbar eardem vires funt quar Dauci Officinarum. Specificum habetur ad uteri fuffoca- Vires tionem. Schrod.

Radices culinaria funt, in aqua communi decocta tessellatim inciduntur, cumque butyro, pipere Usu. & fale elitantur: fapius tamen apud noftrates in jure carmium, maxime bovina, decoquintur, & una cum carnibus eduntur condimenti loco Rapi aut Napi modo. Nonnihil flatulente funt, ventrem tamen emollire creduntur, & tuffi conferre.

Radix Pastinace atro rubentis tenuissime concisa, & in aceto acerrimo cum modico Aluminis rupei decocta ad ', consumptionem coletur sinatúrq, inspissari & exsiecari, fiet massa coloris purpurei, pavenazzo Italis dicti, qua molendo cum aqua gummata foluta dabit atramentum purpureum optimum. Canepar. de Atramentis.

Querceranus solum semen Pastinacæ domesticæ exsiccatum & pulverisatum ad 3 s. cum pauco Vini vel Aquæ Melissæ datum pro peculiari & specifico medicamine aduteri suffocationem venditat. D. Soame è Dolxo.

2. Pastinaca sylvossivis sive Staphylinus Gracorum J. B. sylvo, tenusiolia Ger. Park. sylvo, tenusiolia Ger. Park. sylvo, tenusiolia Ger. Park. sylvossinest.

In promptu est sylvestris Pastinacz ex sativâ faciem novisse: radix minor & acrior: caules altitudine pares sesquicubitales scil. striati, hirsuti, medullà farcti, in alas divisi. Falia minutim dissetelando puro escuentata centralas, initias, iniciai, incultar farcti, in ans divini. Funi initiati unicella magnic onfinilles, candidi. Flofculus unibella medius interdum purpura ruber. Unibellas autem obvallant folia in angufta, longa, acuta fegunenta divida. Delapís fiorbias fuccedunt femanas bevia, firiata, villofa; tum verò convoluta umbella cavitatem, ceu avicular nidulum, in medio deformat. In paícuis, gracili folo, ubiq. Locui occurrit.

Uterina inprimis est & diuretica. Usus pracipuus est in tussi, pleuritide, stranguria, calculo. Virei. Ciet menses & molas, sedat uteri suffocationes, stimulat Venerem.

Semen Dauci in Cerevilia leptomera infusum, & bibitum ad stranguriam & calculum renum ac

veficæ miris laudibus efferunt nonnulli. Vid. Charletonum in lib. de Litbiass. Helmontius vidit Confiliarium, qui per quindenas fingulas folebat decumbere, usum prædicto decocto liberum à lithrafi vixisse per annos aliquot. Seminis 3ij. vino albo infusæ & potæ hystericis paroxysmis medentur.

Tragus ahío flosculum purpureum in media umbella valde prædicant pro certiff. Epilepsiæ antidoto, V. F. B.

A. 3. Pastinaca tenuifolia sylvestris lucida Morisoni. Tenuif. marina, foliis obscurè virentibus & quasi lucidis Botan. Monso.

Hujus folia non funt hirta, sed paulo latiora quam pracedentis, spissiora, magis dissecta & lucida: Semen aliarum congenerum seminibus multo majus. Radix odorem habet aromaticum.

In humectis & pinguibus pratis ad oram maritimam Aremoricam exit: Monspelii etiam in Locus. maritimis. Est cur dubitemus an hæc specie differat à vulgari sylv. an accidentibus tantum à loco natali ortis.

* 4. Pastinaca tenuifolia (ylvestris radice & umbellà luted Morisoni.

Umbellæ colore à prædictis distinguitur, quæ diluté lutea, cum illarum perpetuò sint albæ. Ex agro Patavino ad Autorem mislum est hujus semen à D. Alex. Balam.

5. Pafrinaca Tenuifolia Cretica radiis umbella Gingidii longioribus Morisoni.

Hâc pracipue notă cognoscitur, quod radios umbellarum producir quinas uncias longos, crassiores & rigidiores quam funt Vilnage radii: arque hi concavam conflicuunt superficiem mdi avis in-flar, dum sunt adhue semine pragnantes; arque semina villosa hispida, Carotæ vulgaris more, sed multò majora & craffiora ferunt.

Hujus

Locus.

Locus.

I erue.

Lib. IX. De Herbis Umbelliferis.

Hujus semina è Mauritania Tingitana in Angliam delata communicavit D. Alexander

6. Pastinaca tenuifolia Sicula, birsuta crispa Bocconi. An Pastinaca sylv. birsuta echinato

Pedalis est hac planta, subinde majoris altitudinis. Caulis illi rotundus, hirsutus: Folia crassa, crifpa, & illa quoque non leviter pilofa: Umbella latior, Crithmi spinosi forma, at Semina asperiora quam fylvestris angustifoliæ vulgaris.

Inter Leocatam & Agrigentum nascitur in scopulo dicto S. Nicolo.

An Pastinaca sylvestris hirsuto caule Park?

7. Pastinaca Syriaca sive Secacul Arabum quibusdam J. B. Sisarum Syriacum C. B.

J. B. Edulis eft planta, & proin hortenfis jure dicenda, licèt in fylvestribus proveniat. Radies nititur exterius cinerea, intus candidâ, levi, tenera, digitum crassa, fesquidigitum longâ; ex qua fibrarum loco noduli seu verrucæ prominent : sapore dulci, Carotarum timili, quibus caule, soliis ac umbella (flosculis exceptis, qui penitus flavi sunt) haud absimiles sunt, autore Rauwolfio,

Qui eam juxta sepes & hortos urbis Halepi, locis præsertim apricis, ut & sub arboribus observavit

item inter fegetes.

Floris colore convenit cum Pastinaca tenuisolia sylvestri umbellà luteà Moris.

8. Pastinaca sylvestris Daucoides Apula Col. tenuifolia sylvestris, umbella majore C. B. Sylv. Apula Columna Park.

A Pastinaca sylv. vulgari, cui alias simillima est, differt Folia minoribus parum, paucioribus lobis divifis, longioribúsque & aduncis: Umbellis majoribus respectu planta, floribus ex albo obscurè purpurafcentibus: Semine oblongo, angusto, non echinato, sed hirsutie quadam aspera, minuta, albicante obsito, gustu amaro, odoróque parùm in mandendo. Umbella non in totum conglobatur arefcens & clauditur ut in vulgari, fed minus, ut Avis nidum cavum repræfentet. Radix lignofa. alba, dulcis, aromatica.

Julio mense floret Cirinolæ cum congeneribus, Augusto semen perficit, nec frequens admodum,

CAP. XX.

De Umbelliferis semine echinato seu aculeato, seu

De Caucalide.

Aucalis Lobelio à seminum effigie, que vascula oblonga & semispharica imitantur, aut à Strepitu quem edunt hac femina, cum præarida vindemis exactis ventis concutiuntur. Kaungassa autem vasis genus est ita dictum à sono quem edit dum aqua confertim ingreditur aere exeunte, & è contra.

 Caucalis albis floribus Ger. vulgaris albis floribus Park. arvensis echinata magno store C. B. Lappula canaria store pulcbro magno, albo J. B. White stower's bastard Parssey. Echinophora municiperos an Gingidium Dioscoridis Col?

Radix tenuis, alba, subdulcis [estu apta, acris parum, amariuscula, aromatico odore vel Resinæ] cauliculum pedalem aut majorem interdum emittit, lavem striatum, solidum, virentem, in ramos ab imo divilum, partim rectos, partim procumbentes, striatos, hispidos purpurascentes, geniculatos, multilque alis concavos. Folia Pastinaca tenuifolia, hirsuta, [Col. lavia, qua circa caulem latiora & majora primo erumpentibus] Ex fingulis alarum geniculis longo & pedali nudo pediculo craffiore ac rectiore infunt umbellac caulem & ramulos terminantes, florum alborum, quorum folia externa alis duplo majora; quibus fuccedunt lappula oblonga, fulcata, hifpida. [Umbellæ uniufcujufjue batin, unde radii eum conflituentes exeunt, circumfrant quinque foliola ftellata, quorum ora limitati. bo albo circundantur, eorumque unicum in longius duplo degenerat. Hac, antequam fores in um-bellam expanduntur, illos veluti folliculo incluios fervant. Umbellæ fecundariæ & partiales ex quibus totales componuntur ad radiorum suorum basin seu exortum habent pariter quinque soliola minora albo limbo terminata stellatim disposita.] Catera vide apud Fabium Columnam, qui omnes hujus plantæ partes curiosè & exacté describit.

Aftivis menfibus, Junio, Julio, Angusto floret & semen perficit. Intersegetes in Germania pas-

2. Caucalis magno fructu echinato Park. Monspeliaca echinato magno fructu C. B. Echinophora altera afperior maninaga Col.

Afperiora loca hac amat, macilenta, inculta, faxofa, ficcioráque, & à fuperiore differe radice. que minor est, alba, lignosa cum caulescit, sapore & odore aromatico, at dulciore: Foliis enam, que breviori petiolo herent, & è medio illius circa fummum denfa magis, ut in fylv. Paftinaca, paque occorni person nevent, se encon mus circa minimum centa mags, ut in 334. Patriaca, pa-rimi latora, & in averla parce partini in dorfo hirlitat. Caulem habet parem fuperiori, lavem, an-gulofum, folidum, medullà fungosis, codem modo alis divifum ; umbellas habentem cauliculis peda-libus incumbentes quarum balis non quinque, fed tres foliola limbo ettam candicante circumferpate habet, que folliculi vicem gerunt antequam umbella prodeat, & longiora funt illis alterius plantæ & angulfiora, quorum tertium degenerat femper in longius, & in extremo inciliuris aliquot divi-ditur. Ex bali umbella non rotunda & plena, fed tribus tantum corymbis trifida, in tribus petiolis, in quorum cacumine alia tria funt foliola minora: florum balin conficientia. Flores denfi, albi, ftellati, & qui circumferentiam umbella terminant barbulas habent omnes minores multo antedictis; & non rotundam umbellam magnam, ut in antedicta, sed tres umbellulas ex fingulis tribus illis pe-tiolis efficere videntur. Differt hoc etiam, quòd ets flores densi & plurimi tingulis petiolis infint. bini tantum fructus ad frugem perveniunt, ita ut fex tantum in tota umbella infint : majores verò antedictis duplo, ovales, compreffi, unguis indicis digiti magnitudine, admodum afperi aculeis rigradists, cristifs, pyramidalbus, pungentibus, purpuralcambius, quorum aliqui majores ordine dipolit per latera, lavem canaliculum relinquunt, per quem finceati fructus lateribus fe dividentes delicium, ge bina tennina oftendunt ovalta, comprella, magnitudine Melonis, parium ab una parte cava, & altera convexa, acri, amaro & aromatico sapore. In cacumine verò fructuum bina infunt cornicula tive apices recti, minimi.

Junio floret & Julio men se perficitur. Campoclarentium incultis. J. Bauhinus Lappum boariam Plinii Lugd. Caucalidis flore rubente feu Lappulæ canariæ fuæ la-Tempur tifoliæ fynonymanı facu, non hujus cum Cafparo fratre, quem Parkinfonus nofter fequitur.

A. 3. Caucalis tenuifolia flofculis fubrubentibus Caucalis arvenfis echinata parvo flore C. B. Lappula Canaria flore minore seu tenusfalia J. B Februard ora terria harriguno purpurea Col-Cauc. tenuifolia purpurea Park.

Co.i. Radicom habet albam, longam, fimplicom, tenuem admodum: Canlom lignofum, folidum, angu-lofum & veluti firiatum, medulli albā, fungosi farctum, alfequando vix pedaleum, aliquando ettam cubito aliforem, raris pilis hirtum, als, pulnobas ab mo & tuperne divilium, unde un latitudinom potiis diffunditur quam in altitudinem affurgit; feliis per genicula denfis, incifuris tenuibus Dauci Offic, minoribus, inferne tantum & per costas ratis pilis hirfutis: e quorum alis petioli femipedales umbellas trifidas habentes, abíque folis illis baim conflituentibus exeunt; fed nudi, tres petioli totidem umbellas gestant purpureas; inter se distantes, flores parvos admodum habentes purpuro-ru-bentes se albo purpurascentes; quibus succedunt in singulas petiolis (tres autem umbellam constituunt) tres fructus; ut novem qualibet umbella habeat, iíque terna folia parva bafin conficientia. Fructus hujus majores funt superioribus, rotundiores, aculeis durioribus, craffioribus, lutescentibus, octo ordinibus per longum dispositis, intra quos breviores & viridiores alii sunt; in cacumine velut stellam habent viridantem. Hi non per latera dividuntur, sed per medium, ut Fœniculi semina [hac verba non'fatis intelligo] & intus femina fingula, alba, oblonga, rotunda, ex una parte canaliculata, velut Triticum ant Far, vel mudum Hordeum, cui paria funt, vel oblongiora, lapore aromatico, amaro & acri.

Junio floret, Julio femina perficiuntur. Campoclari iislem in locis cum superiore invenitur.

Radix & folia odore & sapore Pattinace aromatico.

Hac planta à Columna descripta à Caucalide nostra tenuifolia stosculis subrubentibus in nonnullis differre videtur, ut v. g. florum colore purpuro-rubente; stellato fructus cacumine: loco etiam, [in afperis & incultis faxolis,] cum noftra inter fegeres femper inveniatur: denique odore & fapore Paftinacæ aromatico, cum nostra sapore sit leviter adstringente, odore nullo manifesto. Utcunque tamen eandem specie plantam esse existimo, & differentias hasce natalibus imputandas. Obtervatur in nostra an nulla habet ad exortum trium pediculorum seu radiorum tres umbellas fuscinentium foliola nécne: [nulla babet, ut modò observavimus.]

Nostram Caucalidem copiosè crescentem observavimus inter segetes in agro Cantabrigiensi circa Leen. King from & alibi : In transmarmis circa Genevam & hane, & ejus varietatem cum spinulis pur-

pureis, quam deferibit J. Bauhinus.

4. Lappula canaria sive Caucalis maritima J. B. Caucalis pumila Hispanica Boelii Park. Cauc. pumula Cluf, cur. poft. pumula maritima C. B.

Radix huic fimplex, alba, longa, paucioribus fibris donata. Caulis initio fimplex, in plures statini ramos majores (pargitur, teretes, firiatos, Inritatos, Folia Dauci vulgaris, tenuia, utrinque pi-lota, Floram umbellæ longis pediculis infident. Flores autem tinguli minutiffimi, pallide purpurei, Semina grandia, echinata, aculeis feminibus concoloribus.

In arenofis litoris Siciliani paffim & copiosè provenit. Caucalidi nostra tenuifolia flosculis sub-Lecut. rubentibus fimillima, verum minor, & foliis utrinque hirfutis. Cherlerus Folia mollia, villola,

luteola, Pectinis Venerei diffectionibus ei afferibit.

Tempus &

Tempus Se

2. Can-

LACHE.

Lacut.

Locus

Lib. IX.

De Herbis Umbelliferis.

469

A. 5. Caucalis arvensis echinara lassifilia C. B. itom Caucalis lato Apis folso equidems, at under terr. Lappula Camaria lassifolia few Cancalis J. B. Caucalis Apis filius fere veduce Ger. Echimophora quarta masio "newbows, purpurer Col. Cancalis massingli lassifolia purpurea Parks, tem Caucalis Aglica five vulcente equidems, licen Caucalis major fainte submete fore equidem of Clus."

Col.

Huus radix codem colore, fapore aromatico & effigie eft, in adultis lignofa, pancis fibris divifa: Elis majora afpera, dura, latiora, quans vel fenis lobis oblongis, Sorbi modo divifa: finguli
lobi trium digiorum funt longitudine, unus latitudine, per ambitum protitudis incitinis diviti
Quinquefoli majoris modo. Caulis bipedalis eft, alis divifus, rotundus, firiatus ut angulofus videatur, afper alba hirfutie, umbellas edens, ut in penultima triidas, fed breviori petiolo & craffiori
impolitas, bafin habentes trifoliam, fed justa flores pentaphyllam. Pere quidem purpurei, quam
fuperioris majores barbulas illas etaum habentes, quubus fuccedunt fradim quini in fingulis petiolis,
afperi, firiari, ut quindecim fingulis umbellis infinr, fuperioribus minores, molliores, viridioribus actileis. Somen vero ut in fuperiore minus & aromatucum. Eodem modo fructus dividuntur aque perficiuntur, coderique tempore floret. Campoclari depreficioribus locis atque humentibus parum:
In agro Cantabrigienfi & alibi inter fegeres, fed minus frequens inventiur.

Lobelius hanc deferibere videtur fub titulo Caucalidis alterius purpurafeentis, foliis latioribus & craffioribus, femine etiam majore. Clufius nomine Caucalidis fature rubente flore.

De Caucalde Martholi (quanam planta fin on confiction the first of the caucald caucald can be conficted to the caucald can be caucald can be conficted to the caucald can be conficted to the
A. 6. Caucalis minor flosculis rubenishus Ger. cmac. minor flore rubente Park. semine aspero, flosculs rubentibus C. B. Anthriscus quovundum semine aspero hispido, J. B. Debge:

Caule surgit fesquicubitali, hirsuto, aspero, geniculato. Folia multis pinnarum conjugationibus composita, circa margines dentata, impari in extremo productiore, obscure rubentia, hirsuta. In summis caulibus se ramulis umbelle parva formo ex albo rubescentini quibus succedura semina parva, oblonga, hispida praterecuntum vestibus adharentia lapparum modo. Planta est annua. Ad sepes passim observatura, astate stora, desta parva, obscupita superimo se superimo

A. 7. Caucalis segetum minor Anthrisco bispido similis. Caucalis pumila segetum Goodyero.

Hac & antecedens planta, quamvis inter fe admodum fimiles funt, in nonnullis tamen manifeftè differunt. Primò illa procerior eft, quippe que ad bicubitalem altitudinem non rarò accedir, hac humilior qua pedem aut certè cubitum unum vivunquatum fuperat. 2. Illa crecitor eft & internodis longioribus, hac tortuofa & sparfa geniculis frequentioribus. 3. Illus caulis propè teram hirfutior eft quam hujus. 4. Illus shofculi albi vel etiam dilute rubentes petalis conftant aqualis fere magnitudinis. & stamina continent purpureis apicibus capitata, chim hujus shofculi ad luteum vergentes petala duo exteriora interioribus manifethò ampliora obtineant, apicibus autemalis sfaminala donanur. 5. Hujus semina multo ampliora sint, apiculis in summitate viridibus; illus longè fragrantiora magisque aromatica, coloris obscurioris, apiculis purpureis. Denique illam extra sepes & vepreta haud temere apud nos reperies, hanc in sepibus nunquam, plerrunque inter segets.

Caucalis nodosa echinato semine C. B. Ger. emac. Park. nodoso echinato semine Ambrisco bispido assinis, si non ejus varietas perperam J. B. Anotted Parsicp.

Ex radice oblonga, tenui, alba bini terníve aut plures caules, qui dein in alios dividuntur, rotundi, fitiati, alpert, in terram plerumo, firiati, alii bipalmares aut minores, alii cubitales; quos folia veflunt Paftinaca fimilia, breviora tamen & pauciora, multóque tenuius divifa, afpera, alata, ex viore nigricantia. Ad lingula pene internodia folia ex adverfo Foljedui exgusi, albi conferti, breviffimo pediculo infidentes, velur cauli arctè adharerent, quibus fuccedunt femina plurima, parva, echinata, conglobata.

Ad agrorum margines & in aggeribus terrenis, maritimis præfertim plurima.

* 8. Caucalis Daucoides Tingitana Morisoni.

Morif.

Stab primum exitum è terra & antequam excavlescat, ejus solia adeò Dauci seu Carotæ soliorum suru anula, ut pro Dauco accipi possit. Caules pedales & bipedales producit; in quorum lummis provenum sseut solio qua antequam expandantur purpuraleum. Horum singulis delapsis succuim bana sumas, oblonga, compacta, longissimis & tennissimis aculeis donata. A. 9. Myrbis fylvestris seminibus aspecis C. B. splv. Neapolitana atque estam Anglicana Park.

Cerefolium seve Myrbis nova Æquicolorum Columna Ger. emac. Cicutaria quadamnodo similis, vel Cherephyllo acceden J. B. Small Hemloch Cherbil with rough
sector.

Col

Radicem habet albam, oblongam, teneram, in fummo crassam, paucis & tenuibus fibris divisam, in fummo per obliquium rugosam, vullui racilem, sapore dulci, aromatico, parum gravi, ad Carotam quodammoda accedente. Folia prima admodum brevia, & divistra rotundiore velust Fumarie; at fine-cedentia post quaturo aut quinque, in bipedalibus petiolis cavis, canaliculatis, in imo latis, fuccosì admodum, majora, Cicitar amula sed munora, lavvia, splendida, præsertim inferne, sed nervis & petiolis rard mollique lanugine albà hirsuits, superne antequam causem edat maculas albis arque ettam prupuratecntibus aspertia, atque tunc tenella Ceresolin vice legunt edinteque in acetariis, ceresam purpuratentibus aspertia, atque tunci crenella Ceresolin vice legunt edinteque in acetariis, ceresam pleme propertie appellantes, gustu simili, parum amaruscula. Causem est thiculativam, Cicitae zemulum, atque sene paren in locis terrenis, politicis magnitudine, (in sais verò brevem admodum se bipedalem arque tenuen) tenerum, levem, rotundum, inanem, sinccosium, seluentum, ad odorantala intersificia geniculis distinctum, in quibus solia majora vel maximis ante causem edits, petiolis hirsus, amplis, bipedalibus acque ettam longioribus, Cicuta solitori, admodum similia. In summo alæ multæ è foliorum simulus prodeum ; arque hoe à Gicuta differi, admodum similia. In summo alæ multæ è foliorum simulus prodeum; a aque hoe à Gicuta differi, alis Umbelliferis. Florer albi, tenues. Semma oblonga, listifuta, teresta Ansii modo, asperiora, vestibus harcentia, cacumine longo, sapore aromatico acri parium & dulci, amarore quodam mixto non ingrato.

In aggeribus & muris terrenis, interdum & lapideis, locifque ruderatis non rarò occurrit. Floret Lecus & femen fert Maio & Junio, interdum ferius apud nos in Anglia.

CAP. XXI.

De Passinaca maritima seu Crithmo spinoso.

1. Crithmum spinosum Gest maritimum spinosum C. B. marit, spinosum sve Passinaca marina Park. Passinaca marina, quibusdum Secacul, & Crithmum spinosum J. B. Ditthip Sampite of Seas Partines.

P. B.

Aftinàca marine radia craffa, tenera, alba, guftu gratiffima, dulcis & rugofa, ut Paftinaca faiva latifoliae. Folia craffa, duos ferè palmos longa, fpinofa, crebris divifurs incifa, fapore aromatico cum quadam falligine. Caulis cubitalis, in multos divifus ramos, quibus infident umbella fpinofos, foribus parvis, albis donata. Samon, deferibente Morifono, friraum, maius, bin ratim junctum, oblongă thecă, cartilaginei, furfum fpinosă obductum habet. Cium nondum capfulam hane aperutifem (nquit) unico femine conftare putavi, fed eadem feifsă, bima femina ibidem latentia, magna, firiata inveni. Nos diflectis aliquot hujufinodi thecis unicum duntaxar intus femen invenimus, not tamen negamus naturalter bina ineffe debere.

In arenofis Maris Medicieraranei licoribus nufquam non obvium eth hoc genus.

2. Daucus stellatus Alpin. exot. stellatus Creticus Park.

Locus

Planta elf frutcofa, cubitalis longitudinis, magneque latitudinis, odorata & aromatica, unicaulis, fed propè radicem foltofa. Esla verò cum fuis catilbus Petrofelino quim proxima apparent (ramuli ettant partier divisi) Daucum Greticum ferò redolentia, linguamque excalefacientia. Inter que exit Caulir recus, rotundis, hine inde ramificatus, eadem folta ferens: in ramulorum verò cacumine plejati luciu umbellatim ferò producuntur, a quibus fiunt fratum parvi, oltongi, marrisi lati, & habentes quinque spinas, parvas, ffellarum modo flavefeentes bafes fructuum circundantes, à quibus fiunt fruitm quaxdam parva fibra, quipe quinque vel fex, velut in conum definentes procedume. Fructus hi mirabili profectò artificio à natura elaborati videntur, funque odorati arque aromatici. Radix longa, cratila, carnofa, Petrofelini aur Paffinace fimilis, odorata arque aromatica, qua midgene vescuntur & cruda & coctà in acetariis: cruda autem elitata maxime facit ad Venerem excarandam augendainque.

Accedere videtur ad Pastinacam marinam, & fortasse non disfert à planta præcedente.

* 3. Paftinaca echinophora Apula Col. Park. fylv. angustifolia frustu echinato C. B.

Col.

Radicem habet cubitalem, digiti craftitie, longam, equalem, Esyagio fimilem, foris flavicamemintus albelcentem, nervo intestenus, cortec earnolo, lapore ferè armatico non ingrato, cum acrimonia quadam & amarore dulci mixto, fuccolan in minus vetultis. In novellis radicibis adeb I ocus.

grams of fapor, ut quilibet eis qu'am libentiffimé velcatur. Folia promit vere, in terra frata Paftinace lativa temufola amula, non ta ampla, minufque lata, divifură tenuiore admodum, carnoliora tamen, media inter marinam & terreffren. [plantani] parum acuta, leniter hirlita, & ex viridi albicantia proper hirlutiem: Caulem crallium, cubitalem, undique foliofium, alarumque copia & denfitate fingalis geniculis reflexum. Ala in orbem oblique & relapina plantam conglobant, ut rotunda fit planta lis geniculis reflexum. Alar in orbem oblique & reliapina plantam conglobant, ur rotunda fit plantar tota effigues atq. coma, ur libanotidis cachivirus, arque rotundor. In alis verò foliola minota, minúfa, divid arque carnotiora, rotundiora, atoriora, alperiora & denirora, Paffunace litoralis finulia, exquorum finu alter alar breviores prodeunt, ur denfa & orbiculare planta effigies videatur ob alarum multitudinem oblique fe propagantum. In illarma cacumne flores i numbellis Paffunace practice rut juliolismem oblique fe propagantum. In illarma cacumne flores in umbellis Paffunace practice rut juliolos nem oblique fe propagantum. Cat list foliolis craffis, acutis [compofita] ficur & ipfa umbella pungentibus; in macho planta listra caudem primum, deinde in reliquis alarum cacuminibus à fumure, per in macho planta listra caudem primum, deinde in reliquis alarum cacuminibus son durati, fer radus divida, fupra que rotidem apices elevantur denfi, qui flores crant prius, femenque collettur qui fiende in production con la fina de particular con la fi cultant ovali figură, rotundum, oblongum, cortice flavescente, medullam intus pullam ex flavo habens, fapore aromatico. Octobri perficitur, caulifque ab radice primis imbribus ficcatus marcefeit, arque divellitur, ut locum in quo crat non reperias. Vento quidem ita divulfus vagatur per campos, globosà fua facie hoc adjuvante.

Campeftribus, ficcis, sterilibus tophaccis gaudet femitis, viarum marginibus, marginimque fossis

Cirinola in Apulia. Differt à Pastinaca matina vulg foliorum magnitudine, densitate atque multiplici & tenui admo dum divisfura, Pastinacam magis amulante; radice majore, suaviore, &c. quantumvis semine simi-

CAP. XXII.

De Coriandro.

Uin foliorum viridium contritorum fector cimicum æmulus huic plantæ weidme nomen fecerit, minime dubium est. Seminum ftriatorum figură perfecte sphærică ab aliis omnibus Umbelliserarum generi-Seminum intatorium ngura perfecte ipnenica ao anis ominios Omioenteratum generi-bus diffingutur; fore finguli globuli unicuique flori fuccedunt, u in Coriando fativo; five gemini ut in fivelfri minore. Folis primis feu infimis latis, fuperioribus tenuiter incifis cum Ani-fo convenit, & ab aliis Umbelliferis differt.

Coriandrum J.B. Ger, Coriandrum majus C. B. vulgare Park. Coziander.

Recta & fimplex tenuífque est radicula, omnino paucis fibris donata, candida. Caulis fimplex, cubitalis aut felquicubitalis, teres, glaber, medulla farctus, nulla intus cavitate, gracilis, ramofus. Folia ima lata, pinnata, & circa margines duntaxat incila, Anifi aut potius Petrolelini fimilia; furouse ma sata, primary, occured mangines unitaxia inclin. Arm ant points rectorism inimita; in-periora in caule tenuffilme differa, ut ad Chamamelina accedant. Summo cauli & ramulis mil-dent florum melellæ alba, tantillo rubore tineta. Fisfenti fingulares, ut in reliquis Umbelliferis, quinque folis conftant, quorum extimum ampliffimum, & ad unquem ferè biridum, proximum quarque cons comman, sportan extratant aupmantant, or as unguert etc bureaus, prosintant urrinque bicetum quoque, legmento altero amplo, altero minimo; intima duo minima. Singuilis folculis in unica & rotunda firiata crulta arctic juncta bina fuccedunt fomma. Odor plantar foundus & ingratus cimicum; feminis verò tum odor tum fapor gratiffimus & aromaticus. Descriptio est J. Bauluni, à nobis interpolata.

Coriandrum minus odorum J.B. Park, minus testiculatum C.B. Coriandrum alterum minus odorum

Ima folia habet minutus incila, & femen habitius, copiofius, in pluribus fpithamaus procumbentibus Cauliculis. Præterea infigni notà à præcedenti specie differt, nimirum seminibus binis, testiculorum in modum fimul junctis unicuique flosculo succedentibus, Virentis etiam herbæ odor multò magis fœridus & ingratus, autore Moriffono, qui hanc speciem à sequenti nimirum Coriandro altero fœtidiffimo C. B. non feparat.

E contra Bauhinus uterque hanc ab illam diversam faciunt, utri rectius nos latet, quibus plantas iplas nondum videre contigit. Suspicamur tamen unam & eandem speciem esse hanc & illam, cum nihil fit in descriptionibus quod repugner.

Ceriandrum alterum fatidissimum Park. C. B. Coriandrum sylvestre J. B.

Radix huic eft fingularis, tenuis, non altiùs demiffa, cui radiculæ aliquot tenues adnafcuntur. Hac caules multos edit, quinque angulis conftantes, folidos, geniculatos. Ramuli incerto ordine fimiliter folidi è lingulas geniculis prodeunt, folia frentes fiurmis Coriandri faitri folis fituella, fed minora, in quorum ecunimibus umbelle velui in illo, floribus ex purpureo candicantibus refortæ; quibus diculfis femo orieur rotundum, id peculiare habens, quid in fingulis pediculis displex lie, te unum aleri inardom. Oder rotundam candicantibus contra con unum alteri junctum. Odor totius plantæ gravior quam Coriandri fativi & caput magis tentans.

Coriandrum frigidum effe feribit Diofeorides, argumento quad Enytipelas curat; quem profixe refutat Galenus. Galeno refragatur Avicenna, & pro Diofcorulis fententia pugnat. Jam vulgo calidum cenfetur.

De Coriandri facultate venenata non convenit inter Botanicos & Medicos. Dioscorides epotum raucitatem facere, atque infaniam qualis ex vinolentia proficifcitur feribit. Simeonis Sethi. Hujus fuccus potus venenum est & occidir; toto verò corpore Coriandri odor se prodir. Plerique riulis luccus pous venenum en ex occuer; toto vero corpore coranari odor le prodit. Plerique etiam Arabes Coriando fingidam facultatem, naccontam, fluporem inducentem atque fensistrupationem excitantem, ac exitium tribuunt. His aftipulatur Marthiolus, qui proinde allerit femen in ciborum aut medicamentorum ulum munquam admitti debere, nili prius triduo aceto fuerit maceratum. Tragus etiam, qui monet (eplafiarios, ne femen cuquam nili prius dicto modo præparatum, vel cum faccharo vendunt, nili venenum loco remedii exhibere velint.

His adversantur Lobelius, & Alpinus, qui asserit herbæ etiam virentis usum in cibo esse apud omnes Ægyptios familiarissimum. Utcunque hoc medicamento propter malignam vim, quæ et à mulnes regyption ammant minimi. Octunque not incurcamento proper maignam vim, quæ et a mul-tis dubo procul non abque experienta irbuitur, præfertim non præparato, non temere utendum cenfer J. Bauhinus. Malignitatem arguit færor plantæ digitis comminutæ teterrimus. Er licer Hi-spani, autore Amato, frequentissimè illa uruntur & pro Cordiali habent; tamen experientia docuit Monachos in Mesuem proper hunc ulum Hispanorum plurimos esse fatus, ob quorum curam tam frequentia fint Hospitalia: ità (inquit C. Hosm.) in Ægypto esse potell, licat Alpinus non observárit.

Semen Stomachicum imprimis est, claudit sci. ventriculum, exhalationémque supprimit, quò mi-

nus caput gravent, ructusque producant: insuper & firumas discutere creditur.

Porro seminum saccharo incrustatorum magnus apud nos [Germanos] usus est in adjuvanda Porro teminum jaccharo incruitatorium magnus apua nos į vermanos j utus eit in adjuvanda concoctione ventriculi. Habent enim aliquid adifrictionis, ob quam etiam ultirpantur in hamopetii & ventris fluxibus. Tum autem torretactum fere damus, quemadmodum cum lumbicorum interficiendorum caula. Monendi verò funt nimis audaces, ne frequentius utantur & fine preparatione. Utut enim femina minimum habent humidi illius excrementitii, habent tamen aliquid.

Semen tritum, & recentibus carnibus afperfum prohibet ne putrescant tam citò quam solent æstivo tempore, si Matthiolo fides.

SECTIO QUARTA

De Plantis Umbelliferis foliis simplicibus.

CAP. I.

De Perfoliata.

ERFOLIATA J. Bauhini judicio tam Dioscoridi, quam aliis Veteribus indicta est. Perfoliatam recentiores ex eo appellant, quòd caulis ejus fingula folia pertranseat, penetret atque dissect. Andannes Grace dicitur Schwenckfeldio, quod nomen an aliquis ante ipsum legerit nos latet. 7. B.

Perfoliata vulgaris Ger. Park. vulgatifima five arvenfis C. B. Perf. fimpliciter dicta, vulgaris annua J. B. Chozoto-tuar.

Radix fimplex, alba, lignofa, adnatis aliquot donata, fapore Rapunculi fuavi. Caulis fingularis tenus, rigidus, glaber, teres, firiatus, concavus, geniculatus, pedalis aut cubitalis, odore nonnhil aromatico cum diferinditur rumpiturve nares feriens (inquit J. Bauhinus.) Folia ex rotundo oblonga & ferè ovalia, glabra, glauca, nervola nervulis à centro in circumferentiam folii obliquè excurrentibus, margine aquali: qua caulis perforat, propè fununtatem in ramulos aliquot divifus, in quorum fummitatibus umbellæ radiis pluribus compositæ, quorum tingulis intident umbellæ secundarix parva, foliis majufculis obvallara. Flofeuli lingulares parvi, flavicantes, brevibus pediculis fulti. Semina fingulis fuccedunt bina, ftriata, breviulcula, altera parte acutiora, fusca seu pulla per maturitatem.

Mullibi in Anglia quàm inter fegeres invenimus. Perfoliata flore multiplici C. B. Park. i. e. crifpa feu mulcofa Cam, nihil aliud eft quàm prioris va- Vanetata rietas degener, ex ejuldem lemine orta.

Inter eas numeratur quibus solidandi ac ferruminandi vis est. Datur decoctum herbæ ex vino Vires. paratum, aut folia in pulverem trita internis affectionibus, ruptis & ex alto delapfis. Ad ramices intestinorum, præsertim puerorum [imprimis autem umbilici. Sebrod.] commendatur, sive intrinsecus fumpta, five extrinlecus cum farina & vino recens tufa & impofita. Strumas etiam hoc modo adhibita resolvit. Ad fracturas etiam, hernias, & erysipelata magni usus esse perhibet Schwenckfeldius.

Exomphalon feu Umbilici prominentiam ufu feq. remedii folide confolidavi (inquit Simon Paullus.) R Herbæ Perfoliatæ cum toto M. i. Auriculæ muris, Herniariæ, Plantaginis, Musci, Acaciæ nostratis ana Mís. quæ in sufficienti quantitate Vini rubri l. a. cocta loco affecto applicabatur. Ex excerpris D. Hulfe.

J. Bauhinus Perfoliatæ species recensens secundo in loco meminit cujusdam quam crispam seu mulcosam vocat: Verum in Historia edita non describitur.

• 2. Perfoliata annua longioribus foliis J. B. mmor ramis inflexis C. B. Park.

Annua huic vita, ut vulgari. Caules non furrigit, sed per humum sparsos edit, ramosos, cubita-Annua nuic vita, ut vuigati. Cause non intrigit, lea per numum iparios cuit, ramotos, cuota-les, crebris ceu geniculis interceptos: Falia tranladigentes, qua vulgari longiora, modice acumina-ta, quinis feptentive per longum excurrentibus venis donata, qua camen a montana foliorum lon-gitudine vincuntur. Flores in fummorum foliorum acetabulis feffiles, luce, Auriculæ leporis fimi-Radix tenuis, gracilis, multis adnatis divifa.

Hanc I. Bauhinus in horto Stutgardiano E. C. vilam descripfit.

3. Perfoliata Alpina magna longifolia J. B. montana latifolia Park. C. B. An Perfoliata Alpina anguftfolia media C. B?

J. D. Major, majoribuíque foliis donata est Alpina Perfoliata, iis verò oblongis, palmaribus & amplioribus, ad Perfoliatæ siliquosæ folia accedentibus, que noc aliter caules trajicis, pinnarum duntaxat alis caulem complexa, verum superiora folia propiùs ad Perfoliata vulgaris accedunt, ex oblongo nonnihil rotunda. Flos parvus, luteus, foliis rotundis obvallatus. Semen oblongum, striatum, ma-

institution to the content of the co dromo descriptæ: quod nos libenter credimus, cum tot inveniri Persoliatæ species quot ille propo-

nit minime verifimile videatur.

4. Perfoliatum angustifolium montanum Col. Perfoliata minor angustifolia Bupleuri folio C. B. Perf. angustifolia Alpina minima Park. Auricula leporis affinis Odontitis lutea Valerandi & Da-lechampii J.B.

Inter vepres in collibus Campoclarensium plantula hac invenitur, radice tenui, pusilla, singulari, lignofa; ex qua folia angulta, oblonga, triuncialia, lavia, duriufcula, per longum nervofa, Bupleun angustifolii modo, colore atrovirentia in pinguioribus, & pallentia in ficcioribus & sterilioribus locis, & molliora, bina ex oppolito, uno veríu ferè disposta a montante de l'emosition de l'emos bens velut umbellan folicacam, Petroliata vulgaris modo. Hujus umbella bafis quinque foliolis ftel-lar modo radiantibus conftruitur oblongis in acutum definentibus, Myrti effigie, parvis, pallidis, cartilagineis, inter qua veluti Corymbi ex parvis petiolis brevibuíque prodeunt quinque aut pauciores, carnagineis, inter qua venut con ymno ex parvis perionis previounque protectin quinque aut parcotres, forri habentes lutoos, puillos, coacervatos; batin etiam ftellatam, quinquepartrain; angultioliam, minorem prima, Perfoliata vulgaris iriti habentes, qua feminibus le perficientibus pericarpii modo illa concludit, ut etiam in Perfoliata observatur. Semina bina Animoso Apuli magnitudine, ex nigro rubentia, parva, dura, translucida, sapore parum aromatico, sicuti etiam & radix magis, quamvis admodum tenuis fit. Folia verò & caulis amaro fapore funt atque etiam femen. Junio

In agris quibusdam Siciliæ sterilioribus propè Punto Cerciolo, non longè à Castello Puzzallu copiolam invenimus. Vere copiose reperitur in colle Ferran ultra ponteni Castri novi, & in siccis ac

iquallidis locis la Colombiere prope Monspelium. Botan, Monsp.

5. Perfoliata minor folius gramineis J. B. Alpina angustifolia minima, vel Bupleurum angustifolium Pyrenaicum C. B. Park.

1 ocus

Locus.

Crashiusculam habet radicem, & terram versus comosam, ex qua caules pullulant plures, palmares, podales & cubitales, teretes, firiati; per quos folia acuta, bal fiatore caulem complexa, unciam unam & alteram longa, femunciam circiter lara, alia verò graminea palmo etiam longora, culmum lata. Umbellæ inæqualibus conftant muscariis flosulorum luteorum, foliorum rotundorum val-

In summis montibus max. Carthusiancrum canchio imminentibus hanc collegimus.

Huie plantæ C. Baubinus radicem tenuem, rufeseentem & serpentem attribuit : Ad Bupleurum posius

referenda videtur quam ad Perfoliatam.

Præter superius descriptas Perfoliatæ species, alias multas proponit & describit C. Bauhinus in Prodromo, quas omnes specie disfinctas esle à descriptes, & inter le, ut credamus egrè à nobs im-perramts : uccunque tamen nè incredulitas nostra Lectori Philoborano fraudi fit, cas huc transferibere non gravabimur.

* 6. Perfoliata Alpina latifolia minor C. B. Prod. Park.

Radice est unica, rusescente, paucissimis fibris capillati: Caulis ejus gracilis, teres, glaber, cavus, cubiro altior, in ramulos quat in unibella diploitos diffribuiurs, quem falia glabra, venola, lequi-acidam lata, Vaccaria: folis fimilia, bafi lata medium amplectuntur: In cauliculorum fafigiis umLib. IX.

De Herbis Umbelliferis.

473

bell.e. unà cum foliolis exiguis, flofculis tenuibus, subluteis, quibus semen oblongiusculum, nigricans. angulofum fuccedit.

In Helyetiorum Alpibus reperitur.

Locus.

* 7. Perfoliata Alpina angustifolia major C.B. Prod. Park, sive folio anguloso.

C. B.
Radeem habet unicam, oblongam, rotundam, craffam, nigricante cortice teetam, minime capillatam; ex qua prodeuut folio plura, pallide virentia, glabra, pedem longa, unciam vel fefcunciam lata, longis pediculis donata. At folia caulem amplectentia angulofa funt & acuminata, rariùs bina, hedera modo angulosa, ex opposito sita. Caulis rotundus est, glaber, cavus, sesquicubitalis, quafi foliorum balin penetrans, cujus fummo quina folia lata, in orbem disposita infident, eo modo quo in Tithymalo, unde pediculi feni, septem longtudine impares prodeunt, quibus una cum foliis parvis, rotundis stores parvis, ex luteo rufescentes infident.

In Pyrenxis non longe Narbona oritur,

I ocus.

* 8. Perfoliata Alpina angustifolia media C. B.

A pracedente fola magnitudine & foliorum angustia differt. E monte Gothardo habuir. Pro Perfoliata longifolia Dalechampii in Hist. Lugd. picta videtur. At Perfoliata longif. Dal. est Perfoliata Alpina major iongifolia J. B. eademque Perfeliatae montana latifolia ipfitt C.B. ex opinime Parkin-font, ipfius C Bauhini atque ettam nostra. Vereor ne C. Bauhinus ex una planta duas, tresve fecevit.

* 9. Perfoliata Alpina angustifolia minor C. B. Park.

Radice est rufescente, ad quam folia multa, atrovirentia, graminea, semipalmaria. Caulem habet unum, aliquando geminum, pedalem, rotundum, glabrum, quem folia pauca, acuminata, bafi fua latiore ambiunt, in cujus funmitate veluti umbella, ut in vulgari Perfoliata ex qua ramuli emergunt flores rufescentes cum seminibus sustinentes,

Ex Sumano monte & Valletianorum Alpibus habuit,

* 10. Perfoliata Alpina gramineo folio, seve Bupleuron angustifolium Alpinum C. B. Bupleurum angustifolium Alpinum Park. Seduca petreum Bupieurum Bupleuri folio, [store verius] Ponæin

Est illi unica radix crassa, teres, sine sibris, sed quibusdam quasi tuberculis hinc inde erumpenti-bus, crasso cortice obvoluta, intus pallida, extra in rubore nigricans, ad summum cubitalis, superne partita (ut in Geranio nostro Alpino) Folia angustifolii Bupleuri omnino similia, ex protuberantibus illis partitionibus copiosè emanantia, & in circuitum fese expandentia : flores autem ex septem foliolis aliquantulum mucronatis, in luteo pallescentibus profert, in summitate caulis teretis nudi, & dodrantalis, in quorum medio semina Umbella: modo graviter spirantia existunt, atque hes man, & doutantans, in qualit mento jemma Unibeate mono grayner ipira hac ut in codem Bupleuro: gultu refert Cinaræ faporem. Floret Idibus Julii ; & Idibus Augusti colligitur femen. Florum folicla quæ vocat simt posids folia Umbellarum partialium bases cingentia.

CAP. II.

De Bupleuro five Auricula leporis:

Uricula leporis à foliorum fimilitudine dicta herba à Botanicis nonnullis Antiquorum Bupleurum existimatur, an recte non disputabimus : quin sive recte sive secius, quod usur-pavit nomen per me licet retineat.

1. Bupleurum folio subrotundo sive vulgatissimum C.B. Auricula leporis Umbella lutea J.B. Au
Bupleurum angustifolium Park? The most common broad or cound-leaded Harres-

Radis ci parva, rugofa, fubviridis, fibrata, fapore acri: caulis tenuis, teres, lavis, firiatus, crebris geniculis donatus, intus inanis, altitudine cubit unius aut duorum, ramis multis concavus, colore filumbuene interdum, aliki viruli: falia praferitim qua in caulibus exiftum, longutudis, friedra, nervis fecundum longutudismom pluribus donata; inferiora autem latora funt. Flores Femeuliatei, in Umbella minis patulis: quibs femes fuccett Petrolelini, acre. In Germania & Italia montofis, ad tepes & in dumetis copiose provenit.

Parkinfonus & Gerardus vel hanc speciem omittunt, vel Bupleuron angustifolium perperam appellant. Figura tamen Dodonai qua habetur apud Gerardum est alterius planta, nempe Buplem: angustifolii nobis dicti; cui etiam descriptio Dodonai non inepte convenit. Errat ergo C. Bauhi-

Lecus.

nus qui Bupleuron anguittfolium Dad, & Auriculam leporis Montpelienfium Gefn, Hift, Anim. Busheuri vulgatidinu toho lubrotundo, fynonyma facit. Hunc fequitur Parkinfonus, adeoque duas plantas confundit, ut es determione paret.

HISTORIA PLANTARUM.

Baylowen felio rigido C. B. Intifilum Men feden? Gev. Intifilium Park. Auvienta leporis alterat, five rigidar J. B. Drift teated Daves car.

in Differentia in filio est, quod non tantium majus, sed etiam crassius, rigidius, nervosius, modice acumen definens, introque flexis oris concavam carinam, feu porius Leporinam furrectam au-

In tylvis & dumetis prope Monspelium frequens cernitur. Julio & Augusto mensibus floret.

3. Bupleuren minus anguftifolium Monspeliense. An angustifolium Monspeliense Ger ? B. annum angustifolium Botan. Montp. angustifolium Dod. Parrow-leaved Pares ear.

Hoc an à quoquam descriptum sit nescio. Auriculà leporis minimà J. B. majus est & elatius. cubitali altitudine: caulibus teretibus, majoribus & firmioribus quàm illius, non statim ab imo raconstant autusume: contends, maporious or minorious quanti muos, mon readm ao into ra-molius, fed aliquoudique folius duntassa vefitius, alternatim politis, duns aut tres uncais longis, angultis, acuris. Superiore caulium parte ramuli è foliorum alis exeunt, ipfi in furculos prateangultis, acuts. Superiore cauluum parte ramuli e foliorum aise exeunt, iph in furculos prate-nues fubdiviti, qui flofculos & femina eis fuccedentia in funmo geffant. Sunt autem Umbellac (fi ità appellare lucet) minima, duobus tribdive flofculis composite, ad quarum bassin quatuor [for-te quinque] foliola tenustima & berevistima. Semma fingulis flofculis substim pro more bina juncta, Apis terè magnitudima & colore. Ad exerus ramulorum fingulos unum duntaxas folium appositum observavi, non bina ut in Auricula leporis minima à qua hac specie omnino distincta est planta; nam & illa etiam non minus quam hac, imò copiosius circa Monspelium pro-

Hxc ex ficea, nam virentem deferibere negleximus, quia tum ab aliis ante nos deferiptam pu-tavimus. Bapleari angult foiti icon apud Dodonaum plantam nobis deferiptam optimi reprix entar; descriptio enam bene convenit, unde minus recte C. B. Bupleurum angustif. Dod. Bupl. folio fubrotundo vulgatist. synonymum facit.

+ Auricula Leporis minima J.B. The least Harrs-tar. An Buplewen minimum Col. Park? angustissimo folio C.B?

Radicem habet fimplicem, candidam, duram, lignofam, fibris aliquot exiguis praditam. Cauli-Against the continuous announcement of the continuous and the continuo liorum quodammodo amula, sed minora pro planta modo & breviora, ad fingulos ramorum ex-

horum quodammodo amuda, fed munora pro plante modo & breviora, ad fingulos ramorum exorus feu genicula bina, alterum longius & majus, alterum brevius & minus.

Flocati & femina in fummitatibus caalis & ramorum confiftunt, quatuor aut quinque fimul,
quandam quati Umbellam efficientes, que ad radiorum fuorum exorum quinque femper longis angultis & acutis foliolis cingitur, que calicom quendam reprafentant: Inferiorum Umbellarum raoin romunila altius alturgentes, altas fubinde tecundarias in fummo genure Umbellas, ad modum fet Herbe hope dickar, aut florum proliferorum. Flores lutei Umbellatarum fimiles feminibus infi-

re Hebse Impae dickz, aut Horum proiterorum. Fiores lutei Umbellatarum fimilies femunibus infi-dent binis paruter junctis, fitratis, brevibus, Apii.

Varii sin locis hanc obfervavi, v. g. prope Hamington oppidum, viá quæ Stilten ducit, in femine
Septembris initio: Canadoduni Elfeuxi in palufti-bus fécus flavium copiofe, florentem Augulf Carloils, propé oppidum S.Nooris non longé ab Elléfle pago, juxta viam publicam: circa Hafings
oppidum in Sullexia ad litus maris: in tranfinarims etiam propé Bafileam, & circa Monfielium
copiofé. Circa medium Augulf pleranque floret & femen brevi perficit. Annua eff planta &
quotannis ex decduo femine fe renovat. Deferiptio Bupleuri tertii minimi F. Columne plantaliuci in plerifique refiondet. Vertim tum longundo foliorum triuncialis, tum corundem mollifies di. huic in plerisque respondet. Verum tum longitudo foliorum triuncialis, tum corundem mollities diverlam speciem arguint.

Quin folia intus cava facit veluti Cyperi: quæ nota an huic aut præcedenti plantæ conveniat non

CAP. III.

De Astrantia nigra.

Strantia & Afterantia corrupta vox effe videtur ab Afteritio vel Aftritio, Afteritium autem A Strantia & Alterantia corrupta voa eno inco

1. Astrantia nigra I.ob. Helleborus niger Sanicula folio major C. B. Park. Sanicula fomina quibusdam, aliis Elleborus niger J. B. Aftrantia nigra, five Veratrum nigrum Ger. Mach Mafterwort.

Lib. IX.

J. B. Cabitum altos majoréfque promit caules, teretes, striatos, qui mansu saporem exhibent Imperatoria: folia Pentaphylli modo quinquepartita, fingulis segmentis serratis, Imperatoria foliis supparia, rugofa, fuperne atrovirentia, inferne ex virore in luteum tendentia. Flores fimul aliquot Sanicula longe majores, ex multis glomeratis flofeulis virefcentibus pentapetalis, quos folia obvallant multa, ftriata, ex albo virefcentia, paucă admixtă purpură. Succedunt flofculis fingulis pro more umbellatorum femina bina junéta, oblonga, altera facie plana, alterá gibba & canaliculata, colore cinereo. Radis multum fibrofa, Hellebori modo, atra.

In fylvis quibuídam non longe à Monachio Bavaria Metropoli, necnon in Salevæ pratis monto-

fis, urbi Geneva vicinis, itémque in Jura monte & alibi observavimus.

2. Helleborus niger Saniculae felio miner C. B. prod. Park. Astrantia nigra miner.

Radices nigræ fubfunt, & ab uno exiguo capitulo fibræ quamplures tenues defeendunt. Felia qua oblongs pediculis donata, fubrotunda funt, unguem policius lara, in feptem lacinias breves & angultas ad umbilicum ulque diviria, per margines crenata, in caule verò beveifinnis pedicellis et describes de la companio del companio de la companio del companio de la companio del companio del companio de la companio del companio del companio del companio de la companio del anguina să unionum unud urin, per margines retrata, în caute vero previnima peateciai se-muffine filfa; inter qua culliculi bini, terrive tenniffini palmares & glabri exargunt, uno alec-ve folto veltit : alquando în lumno pedicelli ad latera produnt, qui flordus complures fimul farêtos, candedos, quali în unifeario junctos fuffinent. In fummă Afrantiam ingram Leb. per omma refert, folique magnitudine differt.

Hic in Alpibus folum reperitur.

Plantam hane, cultura tamen multo majorem factam, in horto Nob. Viri D. Caroli Hatton Paintain nance, cuttura tainen muito majoren ractam, in norto Nob, yiri D. Caroli Hatter Londini, vali; qua quidem magnitudine fola à vulgari Afranta differre videbatur. Verim quam ego in funnisi Alpinin Max. Carthulanorum Cenobio imminentium jugis oblervavi alis præter magnitudinem accidentibus ab ea differebat. Fulia enim longis pediculis infidentia, non in quin-que aut feptem tantium lacimas fed in novemnon rarò, eafq, non breves, fed longas, anguflas, accique aut leptem tantum latinnas i da in novem non raro, ealq, non breves, ted longas, anguitas, acutas, ad margines profunde dentatas, ad pediciollum tíque divia funt; nec prote pediciollum filo intercem approximantes aut arche junctas, fed aliquantulum remotas, ut in Pentaphyllis. Caules temues, giabri, bipalmares unico folio tenuitifime fecto abfque pediculo adherente, ubi in does trefve pediculos thofculorum Umbellulas glomeratas infimentes dividurum. Ad bafin Umbellularum folia Hrata cam obvallantia, qualia in disperiore cerunatus, minora tamen & angulfora. Hanc Paulus Boccone titulo Hellebri imiumi Alpini, Afrantia fore describit & depingit, aut. faltem luic congenerem: nam folia fue plante (in exortum etiam) in quinque tantum partes divifa afferibit : & icon folia Umbellarum bales cingentia mbilò breviora aut angustiora pro planta magnitudine retudine sta, anguitta, ferraturis, situ, adeò exactè referunt nostræ lacinias, ut non dubitem eandem esse. Etto ergo hæ nostra. præsentat, quam sunt in Astrantia nigra vulgari majore: utcunque tamen foliorum laciniæ longi-

3. Aftrantia nigra Alpina minima. Helleborus minimus Alpinus Aftrantiæ flore P.Boccone.

Fuchfius Saniculam fuam forminam tam viribus quam forma adveram Saniculam proximè accedere scribit : Dodonæus Veratro nigro Dioscoridis forma & viribus respondere. De viribus cum illo fentimus. Nam humores melancholicos purgare testes habet medicos quosdam Germanos ea fe- Vires. liciter ulos. Gelierus etiam hanc herbam vim per alvum purgandi, Helleboro albo ferè fimilem, fed tamen mitiorem obtinere primùm fe expertum refert. Quo confirmatur fententia Dodonai.

Fabricius Hildanus ad curationem feirthi lienis in Apozemate præferibit Saniculam fæminam

CAP. IV.

Sanicula stve Diapensia Ger, vulgaris, stve Diapensia Park, San, Officinarum C. B. San, mas Fuchsii stve Diapensia J. B. Sanitele.

"Oncinna funt Sanicula folia, qua à radice adstringente, amarà & fervida, foris nigrà, intus albà, fibrosa exeunt, cum splendore virentia, rigidula, ferè rotunda, quinquepartita, sinand, morou exeunt, cum ppennore vientus, ingunas, rere rotunus, quinquepatria, in-gulis fegmentis fubdivitis, quorum omnium pulchræ crenæ. Caulic cabitals, enodis, lævis, uno tamen interdum, vel altero folio cinctus, in fattigo føres velut in Umoellam dispositos suffiner: è finamo namque caule quatuor vel quinque vel etiam plares radii exeunt, quorum qui medius est e minmo manque came quatuor ver quanque vei ettam pares radu exeunt, quorum qui medius eft non amplits dividitur, reliqui qui eum circumftant tripartiti funt, goftantque plates focului in glo-bulum congeftos. Floiculi autem finguli quinquefoli funt, albi aut dilute admodum rubentes. Sin-gulos flores bina excipium (mina, Jappulata, finul juncta ut in Umbellatis.

In fylyis & fepibus paffim, floret fub finem Maii.

I. Aftrantia

Sanicula

477

Vires

Sanicula à mira fanandi vi nomen traxit: Vulneraria enim est è pracipuis; unde Gallis in adagium venit vulgo jactatum, cos non indigere Chirurgo qui Saniculam & Bugulum habuerint.

> Qui ba du Bugle & du Sanicle Fait aux Chirurgiens la nicle,

Gustu id indicante aftringit simul & amara est. Vulnerariis potionibus incoquitur. Internis & externis vulnerabus, singuinis eruptionibus, ulceribus, dysentenis, ruptis & vullis auxiliatur decocta, pota & impolita, ut breviter Lobelius, summatim vires ejus & usus recensens.

Umbilici eminentia & craffities in pueris innumeris ferè curata est Cataplasm. ex Sanicula in vino cocta, Umbilico appolita cum ligatura firictiore: Rad. Consolida majoris contusa dorso è re-

gione Umbilici admora

CAP. V.

De Seseli Æthiopico.

Seseli Æthiopicum frutex Ger. Park. Æthiopicum Salicis folio C.B. Æthiopicum fruticosum, folio Periclymeni J. B. Shaub Bartwort of Ethiopia.

7. B. Amis aliquot cubitalibus & altioribus fruticat, rigidis, lignofis, nigricante cortice intectis, in multos ramulos dudictis. Folia per ramos fublonga Periclyment, angultora, leviter acuminata, breviora quàm Laureolæ, glabra, fapore & odore juglandis, fed multo muiore gratior(que. Umbellæ pulchra, freniculaceæ; femen, delapfis flaves/centibus floribm gerunt oblongum, canaliculatum, magnitudine feminum Fæniculi.

In rupibus oppido S. Chamas in Gallo-provincia vicinis observavimus. Lobelius ad Ceti montis radices, quà in lacum vergit uberi proventu fruticare scribit, quod & D. Magnol confirmat. Au-

Semen Maffilienfi Sefeli multò acrius est & odoratius, unde Lobelius eximiarum virium esse credit, ideóque ad Theriacam efficacius.

HISTO-

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER DECIMUS.

QUI EST

De Herbis Stellatis & Asperifoliis dictis.

C duo genera uno & codem libro complectimur, non ob cognationem aliquam aut fi-militudinem quam habent inter fe; fed quòd carum neutra ob paucitatem specierum quas sub se continet integro Libro molem & corporaturam idoneam contribuere possit.

PARS PRIMA.

De Herbis stellatis.

TELLAT Æ dicuntur hoc genus herbæ, quia folia caules ftellæ radiantis in modum ambunt. Floribus funt monoperalis, verum in quatuor fegmenta, totidem folia imitantia par-titis; fingulis autem flosculis in plerifque speciebus bina naturaliter succedunt semina.

Herbarum stellatarum TABULA.

HErbx Stellatx dictx, quia folia caules per intervalla ad nodos stella radiantis in modum ambi-unt, storibus sunt monoperalis quidem sed quadripartitis, corúmque singulis bina in plenisque meciebus fuccedunt femina. Hæ vel funt floribus

(Per caules magis sparsis, foliis ad fingula genicula

Quaternis, floribus & feminibus

In summis caulibus & ramulis : Rubi A erecta quadrifolia. In summis caulibus & ramuus : Rubia cook fore Caules ad genicula verticillatim ambientibus, flore

§ Albo, folio lato glabro; Rubia lævis Taurinensium. Luteo, foliis hirsutis in aliis speciebus, in aliis etiam glabris: Cruciata.

LPluribus quatuor, radice

C Rubra, cujus in vulgari & majori specie usus est ad tingendum, flores ex luteo herbidi: Rubi A tinctorum.

Alba, vel fusca, foliis

Mollibus, & glabris, floribus

(Albie . Morringo. Luten; fucco acido, ad lac coagulandum utilis; GALLIUM lutoum. (Afperis & veftibus adhærentibus, floribus pallidis : APARINE.

Lib. X.

In fummis caulibus Umbellatim dispositis :

Major, foliis latioribus; Asperu LA, cujus duze species habentur altera flore candido, altera Minor, flosculis rubentibus; Rubia cynanchica.

Spicatie

§ Quadrifolia, maritima; Rubia maritima.

Pluribus ad singula genicula soliis, longioribus, angustioribus, mediterranea; Rubia Cretica

CAP. L

De Rubiis anadrifoliis floribus in summis caulibus.

A. I. Rubia erecta quadrifolia I. B.

Aules hujus non planè cubitales sunt, firmi, quadranguli, in ramos divaricati: Folia quaterna Rubiæ minoris, folida & dura, geniculis circumpolita. In ramorum cacumine flores copiofi, albi, jucundi odoris. Circa Orton pagum in Westmorlandia, lacum Winander-mere dictum, & alibi in Septentrionali-

hus montofis Anglia nafcitur.

In transmarinis etiam circa Genevam, in Rhætia, & alibi observavimus,

2. Rubia quadrifolia rotunda lavis Park. J. B. C. B. prod. quadrifolia vel rotundifolia lavis C. B.

C. B. proa. Ex radice capillacea rufefcente cauliculi tenues, quadrati, geniculati, palmo altiores, quorum a-liqui in ramos brachiati, exurgunt. Ad fingula genicula felia quatuor rotunda, nervola, tantillum adepera in orbem difponumur. Extremis cauliculorum feloginia folisi, quadrifoli pedicellis capillaciose. infident, quibus capitulum parvum geminum, asperiusculum succedit.

In montibus Helvetiorum, ut Gothardo & ad Eremitanos provenit.

* 3. Rubia pratensis lævis acuto folio Park. J.B. C. B.

C. R.

C. B. Caulis' cubitalis, levis, quadratus, rufefcens, geniculatus, cavus & communiter unus exurgir, ex cuus nodis ramuli femplamares prodeunt, quorum fiummis shfeuil plures quadrifolii, pallidi infident. Felia levia, quaterna, unicialis, in acumen abeunita ad quemilibet nodum difipolira fiunt. Hac apud Vallesianos in pratis ad thermas Lucenses nata.

* 4. Rubia quadrifolia semine duplici bispido J.B.

J. B. Colicules habet dodrante minores, multos ex tenuibus, reptantibus, inutilibus radiculis furgentes, quadratos, folia quaternis circum nodos decussatim positis, ad Alsinem vulgarem accedentibus, quam pracedentis minoribus, subrotundis, uncia minoribus, venosis, nonnihil pilosis, cum dulcedine quadam amaricantibus ornatos. Cauliculi scapus in ramos binos, hi rursum in ternos foliis viduos subdividuntur: in quorum summitatibus semina bina, hispida, multo minora quam Asperu-

Nulquam quam in monte Rosberg propè Masoconium (Maszmunster Germani vocant) observa-vit J. Bauhinus mense Octobri inter laxa, locis umbrosis & frieidis.

S. Rubia sémine duplici hispido, latis & hirsutis felius, Bocconi.

Sola foliorum hirfutie & magnitudine à præcedente Rubia differt. In Ilua fylva vidit & collegit Paulus Boccone.

Locus.

CAP.

CAP. II.

De Rubia quadrifolia floribus verticillatis albis.

Rubia quadrifolia Italica bir(uta J. B. quadrifolia vel latifolia lavis C. B. lavis Taurinenfium Park, Cruciata lævis Ger. emac.

Ulchra eft hæc Rubiæ species, caulibus cubitalibus & majoribus, quorum geniculis quaterna decussatin folia circumpolita, formă Plantagineă, nervola, acuminara, mollia, fului duas fere uncias longa, unciam circiter lata. Flores nodis verticillatim circumnafeuntur, circa bafun decuffatis foliis fuffulti, candidi.

In collibus Pedemontanis circa Taurinum & alibi in Italia.

Locat

CAP. III.

De Rubiis quadrifoliis floribus verticillatis luteis; (eu de Cruciata.

1. Cruciata Ger. vulgaris Park. birfuta C. B. Gallium latifolium, Cruciata quibusdam flore luteo I. B. Crefs most or Buninech.

Adice compluribus fibris fubluteis, è geniculis emiffis capillatâ reptat. Caules profert plures pedales interdum & longiores, quadratos, hirfutos, tenues, infirmos, cerbris geniculis interceptos; ad quorum fingulos folia quaterna, stellatim disposita, hirfuta, ut in boc genere lata, mucrone obtufo, abíque pediculis cauli adnata. Flores ex alis foliorum egrediuntur verticillatim, non tamen, si curiose observes, è foliorum omnium sinubus, egredi advertes, sed ex oppositorum duorum tantum: tres ferè ex uniuscujusque folii sinu surculos pluribus slosculis minutis, tetrapetalis, flavis onuftos. Singulis flosculis semina succedunt bina.

Ad sepes & in Dumetis. Siccat & aftringit. Vulnoraria est è praccipuis, tum internè sumpta, tum externè adhibita, Va. Vires. let & ad ramices in vino pota. Expectorat quoque viscidos humores, autore Camerario.

2. Cruciata nova Romana, minima muralis Col. Rubia quadrifolia verticillato femine J.B. R. echinata faxatilis Park. Rubeala echinata faxatilis C.B. Cruciata minima muralis Park.

Viticules plures habet ab radice tenui, cannabini fili craffitie, pallente [nigricante J. B.] multis capillamentis tenuissimis divisa, quadratos, circa radicem tenuiores, postea crassiores, aliquando rubentes, rigidulos, repandos humíque sparsos, in extremo hirsutos, crebris geniculis diffinctos, ad bentes, figuatos, repatatos inativate paros, in exterior innos, tecun general subinteos, au que foliale quaterna, exigua, rotunda in crucis formam dispoita nullis pediculis adharefecunt: ex quorum finu foliali apiculorum modo ex viridi pallentes, etiam quaterni, tribus botribus finguli confincient emicant, quorum insuis in forem le pandit, quaternis puillis foliolis ut vix dittingua poffit, etiam cum Raminibus internis. Quibus fructus fuecrefeunt, primum hirfuri, curvi, florem in imo demittentes, & perfecti deinde velut flores galericulati videntur, & duriores cum ficcare incipiunt velut echinati confoiciuntur, fed non pungunt quanquam afperi tactu videantur. Caput quatuor aculeis divifum, barbulas five brachia utrinque etiam in aculeos definentia, in medio pectus etiam aculeatum, fibtus ventrem habentes extuberantem, in quo femen luteum rotundum parvum, Panici modo. Ab imo florere incipit, & fructus habere in fingulis geniculis & foliorum interfituis.

Maii initio floret & fructus Junio perficiuntur. Sapor amarus atque acerbus ingratus. In arenofis juxta mare prope Liburnum portum & alibi in Italia provenit. În asperis & saxofis Locus.

propè Nemaulum collegit Cherlerus.

* 2. Rubia quadrifolia glabra angustifolia J. B.

J. B. Hac quim vulgaris Cruciata gracilior & delicatior elle videtur, foliorum exteroqui ordine & politu haud abfimilis; verum angultiora funt acutioraque, glabra omnino dicerentur, nili per am-bitum tantum exigua quadam hirlutic fimbriata effent. Cauliculi toti glabri funt. Propè Paravium in Italia collectum ad J. Bauhinum delatum eft. Locus.

" 4. Gallium latifolium glabrum C. B. J. B. rectiùs Cruciata glabra. Cruciata minor lutea

C. B. prod.

Radice est tenui, repente, geniculata: cauliculis tenellis, quadrangulis, geniculatis, palmo minoribus: feliis è fingulis internodiis quaternis, deculfatis, glabris, inftar Plantaginis nervofis, pallide virentibus & fescuncialibus. Flores habet parvos, cauliculos verticillatim coronæ modo ambientes, luteos, brevibus pediculis donatos.

Circa Bononiam inter fentes tota affate reperitur.

* S. Ru- Locus.

Lib. IX. De Herbis Stellatis.

481

* 5. Rubia argentea Cretica Alpin, exot. Park, Cruciata argentea.

E radice parva, longa, tenui, exili multos furculos rectos, graciles, femidodrantalis altitudinis product, folis Rubia fylveftris, molibus, parvis, oblongis, argenteis, lenibus, fimul ab eodem exortu quatuor ex oppofito, aqualibus intervallis densè ftellarum modo furculos conveftientibus. Inter qua Clinopodii Cretici modo pauci, exiléque flosculi flavescentes cernuntur. Tota planta est inodora, guftu adstringens.

CAP. IV.

De Rubia tinctorum seu Erythrodano.

B Ubia Latinis, Gracis 'Epubel duror à rubro radicis colore dicta eft. Quacunque ergo in hoc genere rubro radicis colore funt Rubias appellandas duximus.

1. Rubia tinctorum Ger. sativa J. B. major sativa sive hortensis Park, tinctorum sativa C. B.

J. B.

Samenta longa producit, quadrata, uncinulis crebris hamata, geniculata; ad quorum fingulos nodos folia rotatim tadiata circumponuntur, Aparines modo, fed multis numeris majora, confimilirer alpera, hilipidis crenulis per ambitum incila, veftibus tenaciter harentia: ex quorum alis pediculi exeunt fores fulfamentes ex lueco herbidos, ffellatos, tetrapetalos [pentapetalos J. B. q.] apiculis luteis: quibus [emina fuçcodunt rotunda, per maturitatem nigra. Radices fubfunt numerofæ, reptantes, fucculentæ, ruffæ miniatæve, durá lignosá matrice farêtæ, fapore mixto dulci, a cerbo & fubamaro.

In hortis colitur magnà copià ad lanas tingendas.

Rubia tinctorum vulnerariis potionibus admifectur. An verò abstergat & aperiat, an potiùs adftringat controvertitur. Qui adstrictionem ei attribuunt adversus fluxum mensium, hæmorrhoidas rimigat controvertui. Qui autocoren ei autouluit auvesta induin inemuni, hamorrinotas & dylentenas propinant: qui aperiendi facultatem, in Ictero, Hydrope, Urina obfiructà & fan-guine coagulato exhibent. Et fortafle utriufique qualitatis particeps eft, primò aperientis, poftea addringentis, quemadimodum Rhabarbarum. Quaccunque enim tingendo idonea funt, tenuium partium merirò cenfentur, adeòque facilè penetrant & obfituétiones referant: & pleraque ejufmodi menses & urinam cient, & ictero conducunt. Ex altera verò parte sapor acerbus facultatem

Mineorani indua. A tinctoribus adhibetur hujus radix ad coloris rubri præparationem. Experuntur folia Senenfibus mulicribus ad flannea vala detergenda; fiquidem mirum dictu quàm pulcherrimè nitescant que Rubiam fuerint experta.

2. Rubia sylvestris aspera, qua sylvestris Dioscoridis C. B. sylvestris Monspessulana major 1. B. sylvestris Park. Wild Wander.

Huic folia quàm Rubiz fativa minora funt; & atrovirentia, cùm fativa pallidiora fint. Vere føret profert parvos, luteos: Frudum fert æftate & atutunno, qui per hyemem durar: fed nec ipfa herba inarefici. Inter fepes minore fl& adperior fativa. Folia circa nodos quatory,modo fex notavit D. Magnol

Nos olim Rubiam fylvestrem à sativa cultura tantum & accidentibus inde ortis differre existimavimus; nunc tamen à D. Newton meliùs edocti, mutata fententia, specie diversam agnoscimus. Rubia enim fativa tota fuperficies ad radicem ufque quotannis emoritur, cum hujus (ut diximus) per hyemem durat; nè alias distinctionis notas superius adductas repetam.

Rubia sylvestris non tantum in rupe S. Vincentii prope Bristolium oritur, sed etiam in rupibus prope Beddisordiam & per totam sere Devoniam in sepibus copiosè.

* 2. Rubia montana angustifolia C. B. Rubia sylvestris longioribus foliis Park.

Kadicem naber rutelcentem, ribrolam: caules cubito altiores, leves, rotundos, firiatos, geniculatos: faita ad quodibet internodium longa, angufta, Gallii formá, fena, feptena, in orbem dispoira & rigiduícula, caulem ambiunt: ad internoda breviffimi ramuli extragunt; pile verò caulis in ramulos plures brachiatur, quorum fimmis folculi frequentes, albi, quadrifolii infident, quibus femina minuta rotunda, quodibbe fito pediculo donatum, fuccedunt. [Suípicor femina bina fingulis floculis fuccedere, & pediculis infidere.]

Hano anul vero describation infidere.] Radicem habet rufescentem, fibrosam: caules cubito altiores, læves, rotundos, striatos, genicula-

Hanc apud nos in afperis collibus legimus.

* 4. Rubeola faxatilis C. B. C. Baubini J. B. Rubia minima faxatilis Pack.

Plantula est tota incana, semipalmaris; cauliculo tenui, quadrato, geniculato, in unciales ramu-Francial ett fota incaria, ienniquimans, comucione tenun, quaerato, geniculato, in unclues ramu-los brachitato, Folia parva, alpera, angulata; acuminata, communiter odto rotæ modo dispoitas ha-bet. Ramulorum fummis flo[culi plures, exigui quadrifolii, apicibus & minuiris pedacellis donari, luteoli infident, fi rectè recordor.

In faxofis Gallo-provincia provenit.

Locus?

* 5. Rubeola marisima aspera C. B. C. Bauhini J. B.

C.B. prod.

C. B. proa.
Radice eft oblonga, tenui, reptante & rufescente: Cauliculis pluribus, geniculatis, biuncialibus, per terram sparsis, & capillaceis fibellis terre affixis: foliolis pluribus, brevibus, acuminatis, virentibus & asperis, cauliculos inordinate cingentibus: foliolis minutis, pallidulis.

Copiosè in litore maris Mediterranei, non longe Monspelio & etiam Maffiliz occurrit. Nobis Lezu, is in locis herbas indagantibus conspecta non eft.

Ex generali hac & obscura descriptione ad quod genus plantarum herba descripta pertineat, certò colligi non potest: ad hoc autem non pertinere constat quòd solia cauliculos inordinatè cingere

CAP. V.

De Mollugine.

MOllugo Phinio proculdubio à foliorum mollicie dicta est. Quecunque igitur hujus generis planta folis & caulibus mollioribus & munus aspens sunt hoc nomine donamus.

A. 1. Mollugo vulgatior Park. Rabis angulofa afpera J. B. filvosfris lævis C. B. An Rubis filvosfris Geri Mollugo montana angulfisha vel Gallium album lasifolium C. B. 10th RADOCT, 02 great 25Marth-9fander.

Radicibus lignofis, exterius fulvo cortice tectis, intus albis, plurimas fibrillas fulvas fubinde demirtentibos firmatur. Plures inde excunt caules, tricubitales merdum, aut longiores, infirmi & humi procumbentes nifi vicinis sepibus aut fruticibus, (inter quos plurimum oriuntur) se sustentent, ad procumbentes niti vicinis lepibus aut truticibus, (inter quos plarimium orunium) le fuifentent, ad radicem reniumerses, palatimi deinde crafficientes, ut in hijus generis refiguis, quadrati, inanes, Javes, virides & inapricis interdum purpurafeentes, fragiles, nodofi longis internodiis, ramoli, quatroi ramulis è fingulis nodos exeunibus, duobus infignioribus, duobus parvis inferius ad corundem latera. Caules ad nodos ftellatim ambiunt octo plus minus falia, vix digium longa, latificials, acuminata, intentibus viridas, glabra. Elfquis numerofilitimi, albi, in quatroir fegmenta acuta, totidem folia imitantia, diviti, à medio ad fummum, è fingulis caulium & ramorum geniculis, volut racematim exeunt: quorum fingulis bina ut in congeneribus fuccedunt semina.

Ad sepes & in dumetis frequens oritur.

2. Rubia sylvatica lævis J. B. Mollugo montana latifolia ramosa C. B. Gallium store albo majus sive Mollugo montana Park. Gallium five Mollugo montana Ger. quoad defer.

Ramosa præ reliquis est hæc, caulibus rectis, lævibus, teretibus, tuberosis geniculis nodosis, per longa intervalla interceptis. Folia circum articulos radiatim polita, A flerula odorate, mollia, ac quam in Rubia angulofa molliora. Flores fummis ramulis & per furculos tam copiofi ut mufearum imitentur, candidi.

In fylvis montofis, agro Lucembergenfi & Aquifgranenfi collegimus. Montium incola hac est Locus & (inquit J. Bauhinus) & in dumetis non rarò abscondita: mentis Aprilis principio prodit.

Hac planta magnitudine dai, glabrite aculium & folorum, recticulante cadium, corundem ro-tumdiate, & loco marali ab alisi fui generis omnibus facile diffensiture. Quarrendum annon Rubia arboreteens Certeia. Alien, exe, huic cadem fir, que caudice conftar Quarrendum annon Rubia arboreteens Certeia. Alien, exe, huic cadem fir, que caudice conftar brevi, digitum crailo, à quo multi excunt rami, &c. É quorum cacumine exeunt duo vel tres fur-cuit, graciles, in alios quoque diviti, in quibus utrinque flojculi parvi, albicantes cermuntur, &c. Radio rubei coloris. In reliquis, quas omilimus, notis cum fuperius deferipta convenit.

3. Gallium album Gev. J. B. paluftre album C. B. Molluginis vulgatioris varietas minor Park. White Hadies Bed-firam.

Radice tenui, reptante, geniculata, innumeris ferè capillamentis, tenuissimis, prælongis è geniculisinlimum demittis, fe propagat. Coleuli fimiliter tennes pedales & cubitales, farmentoli, tamoli, quadrati, afperintculi geniculati internodis longioribus. Folia ftellata, quaterna, quina aut fena, breviora, pallidè virentia, (ut & caulis totus) coliculorum genicula ambiunt. In fummis caulibus & rammins flosculi plures fimul conferti qualdam quali umbellulas efficiunt, ut in Rubia cynanciaca,

Locus

I acus.

Vires &

* 4. Ru

I ocus & Tempus,

Locus.

De Herbis Stellatis.

lactei, quadrifolii, quam Aparines majores. Semina gemina, rotunda, pufilla.

Junio mense floret, éstque in rivulis & fluviorum stagnorumque marginibus frequentissima.

4. Mollugo montana minor, Gallio albo similis. An Gallium album minus C.B? Rubia quædam minor J. B?

Parvitate fua, glabritie caulium & foliorum, & loco natali à Gallio albo diftinguitur. Provent autem non in paluftribus tantum, fed & in montofis magná copiá.

A. 5. Gallium rubrum C.B. Ger. flore rubro Park, flore rubro Sprengerianum J. B. Gallium nigropurpureum montanum tenuifolium Col.

(1917). B. Magna legete ramulorum terram opent, magis patulum quam procerum [pedalis aut majoris altitudins, Gallio yulgari tenerius Ciuf.] caulibus angulofis, tenuibus, ex faturato virore rubentibus, truums, Gamo vugari tenerus cui, J caussur anguons, tenunos, ex adurato vitore moembus, admodum ramofis, ramulis alternatum utrinque nalcentibus, & rigidinfellis. Geniculis folia accreficunt radiata quaterna, quina aut fena, in Itella morem, tenuia, fatis rigida, & velut pungentia. Flore inter folia [Clufto in fummis ramulis quini, feni aut plures, tenelli admodum & puifili.] Gallii abis floribus pares, fed colore coccino fluturatore tindis, quadripartis, finetante in mediullio autreo vel flavo puncto. Radix vulgaris Galli radicis inftar rubefeit, que etiam contufa tubrum fuero vel flavo puncto. cum reddit, multis autem tenuibus villis prædita est & vivax.] Semina singulis slosculis, ut in concum reaont, muits autem tenunus vinn paguta en e erraxi perma iniguis notatus, ut m con-generisus, bina fuecedunt, per maturitatem nigra. Caules ettam ex nigro purpuralenti fulio flo-rida & femune turgida inventur, in Æquicolorum via ad Flaminianum vel Capuceinorum ædem.

Cur C. Bauhinus Gallium nigropurpureum montanum tenuifolium Col. à Gallio rubro Sprengeriano separaret nullam video rationem.

CAP. VI.

De Gallio.

Allium Takkov ลักซ์ รัสเลส พางุรย์เหร สิทิ สมะคน, quòd coaguli vice lacti injectum illud cogat & infpiffet, dicitur, testibus Dioscor. Galeno & ipsâ experientia.

1. Gallium luteum C. B. Ger. Park. Gallion verum J. B. Bellow Ladies Beditram. Cheele rening.

Trachu contumaci radicula donatum est, longo trachu repente, tenui, lignosă, fuscă; ex qua virgula surgunt dodrantales & cubirales, tenues, sibbiriture sin apricis rubentes, & ut nobis videbatur quadrate. Polia ad genicula ex intervallis radiatim caulem ambiunt longora & angustiora quam Rubis (silv. Levis, obleuro virore mitentia, novena plerunque. Ad singula etiam genicula quim Rubis (silv. Levis, obleuro virore mitentia, novena plerunque. bini plurimum ramuli, in quibus ut & in fummis caulibus flofculi copiofi, in racemulos digeffi, butei, quorum finguli quatuor foliolis stellarum radios imitatis constant, succedentibus unicuique bi-

s jemminus. In palcuis ficcioribus, apricis locis, inque collibus juxta margines agrorum pattim provenit. Gallium lac coagulandi vi pollere Veteribus traditum, & experientia comprobatum est.

Gerardus nostras Cestrienses suos circa Nantwicum oppidum, ubi laudatissimus conficitur caseus. coagulo fuo Gallii lutei fummitates immittere folere tradit, & multò pluris facere cascos eo coactos

coagulo fuo Gallii lutei fummitates immittere folere tradit, & multo pluris facere cascos eo coacos quam alios quofeanque. Sequentia D. Mart. Lister függessit.

Acetum et hac planta destillando clicuit D. Olaus Borrichius; modum ipse describit his verbis.

Recentissimas Gallii lutei comas, desfuente matutino rore ficciores, ad manipulos aliquot legi, lectăs que cucurbite vitreæ recenti commist, & me quam ab aere aut mora subirem mutationem, fubito evulfas subirò igne subjecto invitavi ad destillandum. Nec mora, surrexit stillatitius liquor prinus, & is pane infipridus, odore tamen fragrantes Gallii fores non parum referens. Post unam inciente liquori huma principa (socreti acetum non ingrati fanoris ad unicia procendum trace.) primits, or is parte intipious, ocore tamen riagrantes saim nores non partim reterens. Post unam circuter liquoris hujus uncian succeità accum non ingrati daporis ad uncias propemodum tres; tandem validiori igne admoot sublecutum est cum liquore acido oleum flavum ad drachmas pene duas, nec illud admodum ingrati odoris. Cum verò operatio tota a bevillo fiber ad accum unique prolectarum paucis dumaxat horis duraverit, & miti destillatione peracta fit in arena, constitueri prolectarum paucis dumaxat horis duraverit, & miti destillatione peracta fit in arena, constitueri hine abunde, opinor, spiritum hune acidum tam prompte volatilem, lactisque coagulatorem flori Gallii adhuc crescenti verè inesse, nec aliorum more acetorum fermentationem præviam expectare, sed in flore statim ipso (quod rare avis instar est) vim suam separatricem profiteri. Hoc acetum ferventi infusum lacti statim secretionem illam partium, quam ab infuso vulgari aceto experimur, procuravit.

permuni, procuraria.
Libuit experiri an ex floribis Acetofæ jummifique ejufdem foliis, ut Gallio ad linguæ fidem longe
acidionbus, tale fubitò acetum deftillando evocari poffer: fed facto codem modo experimento nd actionomis, tast mono accumi carinamas столат ролест на вами солот moto experimento na nifi infipidus liquor prolectime eft, argumento evidenti longé inbelius & тфавата"(ст acidum in Gallio quàm in Acetola habitare. The Barthelin. Alla Medir. Obj. 69.

Herba

Herba aut pulvis ipfius hemorrhagiam & fanguinis profluvia fiftit; quod facit fanguinem incraffando & coagulando; commendaturque contra cancrum & cancrofa ulcera. Decoctum herbe acopon censetur, lassitudinibus utile.

. 2. Gallium montanum Creticum Alpin. exot. Park.

Lib. X.

Alpin.

Addie Craffa tres vel quatuor ramos producit, digiti minoris craffitie, & tenuiores etiam, teretes, duros, lignofos, albicantes; ex quibus fingulis complures farculi tenuiffimi, in terram provoluti, faliis veluti Thymu veftiti exeunt, in flofeulos parvos definentes, racematim, coherentes, à quibus fiunt minutissima semina nigra. Nititur verò hec planta radice longà, crassà, lignosà, in tres alias diviså: vulgari Gallio longė minus est & gracilius, & quasi circulis supra terram serpentibus; ramis verò ac radicibus majoribus durioribusque quam illud.

In montanis Cretæ abundat. Lac coagulare dicitur efficaciùs quàm vulgare Gallium. Adfrictoriz facultatis particeps est, unde & fanguinem undecunque profluentem fiftir.

CAP. VIII.

De Asperula.

A. 1. Asperula Ger. Asp. II. seve Rubeola montana odora C.B. Asperula aut Aspergula odora-ta Park. Rubiis accedens Asperula quibusdam, seve Hepatica stellaris J. B. 3Dooth-

Ompluribus geniculis intercepta vadicula tenella fumma tellure ferpit, capillaribus fibris de-miffis: unde cauliculi furgunt tenues, quadrati, palmares & dodrantales: ad quorum fiamillis: autore contents inigini contes, quantat, paimates ec contantaes; an quorum in-gula genicula folia radiata Rubis politu nafcuntur, quam Aparines latora, pallidus vien-tia non fine iplendore, fubbirifuta. Circa faftigium dividitur caulis in binos ternofive ramulos, ex quibus pediculi fifciasis fullinent fuaviero clentes, Valerianz ferè formà, candidos, è quatuor foli-olis compositos. Semina parva funt valdè hirfuta, non exacèt rotunda, fed ad rensi portus figuram accedentia, vestibus adhærescentia Aparines in modum.

accedenta, Vertious annareteenta Apannes in modum.
In lylvis & diumetis, preferrim montolis, Maio menfe floret.

Ufus hujus eft in obstructo hepate ac meatu biliario; & hinc in ictero, ac in hepate calidiore Tempus.

refrigerando. Extrinfectis in intensperie hepatis calida, &c.

Fertur in vinum conjecta hilaritatem efficere & saporem ei gratissimum conciliare, unde Ger-

Asperula store caruleo Ger. Park. carules arvensis C. B. Rubia carules erection elatibroe
J. B. Billin abbondunts.

Caules surrigit cubito majores, angulosos, foliss vestitis ad genicula radiatis, multis, Molluginis paribus. Ramulorum extremis harent ex longo pediculo fiores multi, fimul juncti, oblongi, cerulei, circa imum hirfuti; quibus circumpofita radiata folia aliquammulta, pilofa, flores fuperantia, estique velut occultantia. Singulis floribus bina succedunt semina magna. In monte Saleva itémque propè Neapolin Auftria & Monspelium in arvis & inter segetes.

Asperula hexaphyllos purpurea C.B. J. B. purpurea Park. An Rubeola arvensis repens carulea ejustlem C. B?

Radiculis multis, candidis, tenuibus esse perhibetur, folis Erythrodani, minoribus, pallentibus; cauliculis multis, pede altioribus; flore in fummo cauliculorum vertice copiofo, purpurascente; semine minutulo, pingui & oleofo.

A. 2. Rubeola arvensis repens carulea C. B. Rubia minor pratensis carulea Park, Rubia parvo flore. cærulea fe fpargens I. B. Little field ABadder.

Radice est oblonga, tenui, capillacea, [dura & lignosa] rubra; cauliculos per terram spargens plures, quadratos, goniculatos, rubentes, hirsutos & interdum ramosos, palmares, rariffime pedales, plutes, quadratos, generales, in muos e mercuai rannos, pamaros, iaminie pecasos. Ad quodible geniculum fola habet parva, fabrotunda, [pro plantula portione faits lata] radiata, hirfuta & afperiufcula, in acutifilmum apicem definentia. In cauliculorum & ramulorum fummis flores in medio aliquot foliorum, tetrapetali, non quinquefolii (u vult C. Bauhinus) parvi certulei, ved ex certuleo purpurafecntes. Vafenda exigua fingulis floribus fuecedunt gemina cohterentia, nonnihil oblonga, & in fummo digitata, in quibas femen fulvum, altera parte gibbum, altera planum.

Locus. Vires.

Tt2

Locus.

pii Lugd, quod Asperulam hexaphyllon purpuream vocat C. B. in Pin. satis convenit. Stellariam quam Lugd, in fallis fabuletis provenire notat ad hanc Rubiam refert J. B. Botan. Monf.

Lib. X.

CAP. VIII.

De Aparine.

A. I. Aparine Ger. J. B. vulgaris Park. C. B. Philanthropon Dioscoridis & Plinii. Lappage Plinis lib. 26. cap. 10. J. B. Cleabers, 02 Goole-grafs.

B infima radicula oriuntur viticula quadrata, aspera, geniculata, infirma, proxima quaque scandentes, adhærescentésque, tres aut quatior cubitos interdum longa, ramosa. Felia septena, Rubia modo, ftella instar radiata, singulis geniculis circumnascuntur, aspera, in fpinulam delinentia. Fledenin prope funumos ramulos egeniculis escurti in pediculis oblongis tenubus, pufilli, albidi, tetrapetaloides, quorum fingulis didymæ fuccedunt [appulæ, bina femina connuitors] tinents, ordice nigro, (quem tamen íponte ne per maturitatem exuune) tecta, cui fubelt fubitanta quadam dura & cartlaginea.

Ad sepes, interdum etiam inter segetes. Binis foliis amplis è terris exit.

Aparine (inquit Dioscorides) pattores coli vice utuntur, ad eximendos è lacte pilos [nimirum circumactis per lac foliis, quorum asperitas adeò tenax est, ut facile quicquid tetigerit apprehendat. J. B.] Seminis, caulium ac foliorum fuccus potus contra viperarum phalangiorimque morfus auxiliatur, infusus aurium dolori medetur. Herba cum axungia trita ftrumas discutit. Sanguinis ctiam abundantiam ex vulneribus reprimere folia imposita Plinius tradit.

Aquam destillatam bis in die sumptam mensura trium ligularum, aiunt alvum cohibere, effica-

Aquam definitatam os in die iumpeam mentira trituri inguarum, aunt avuni comorre, emca-ciffimilimque effe adversis morbum regium. Triag. Aqua defitilata, vel herba ipfa minutim concila, inque vini albi q. f. decocta & pota, in cal-culo & arenulis infigne eft, remedium. D. Necalama. Pulvis qui ex hac herba & vitulino liene in furno exficcatis fit arcanum est ad tumores henis & flatus hypochondriacos.

Herba concifa pullorum Anferinorum cica eft, unde etiam Anglice Goofe grafs dicta eft. Plebeii cives in mea patria aquam illius diftillatam quotidie ex officinis poscunt contra tum pectoris, tum hypochondriorum molestos dolores. Agerius in Tragum adversus similia mala com-

Aparine in liquore Posseti cocta & hausta mirè gonorrhœz prodest simplici. D. Palmer.

A. 2. Aparine semine læviore. An Aparine, semine lævi Patk.? Goofe grafs with finoother feed.

Hac pracedente humilior est, sarmentis brevioribus : foliis minoribus, minus hirsutis, pallidioribus: Seminibus quidem non perutus glabris, sed multo minus hirsutis. In agro Cantabrigiensi inter segetes solo cretaceo invenitur.

A. 3. Aparine fruttu verrucoso hort. Joneq. semine Coriandri saccharati Park.

Hæc feliis est lævibus, vulgari Aparine minor, seminibus verrucosis, non tamen lappaceis seu tenacibus.

4 Aparine floribus purpureis C.B. Park.

Hujus verbo meminit C. Bauhinus in Pinace, sed non describit, nec ab alio quoquam descriptum dicit.

• 5. Asperula muralis minima Park, verticillata muralis minima Col. verticillata luteola C. B.

Col. Radice nitiur exiguâ, capillari, plures viticulos proferens, ab imo fruticans, angulofos, quadratos & alperos, faliu per genicula fenis, aliquando vero quaternis & quinis harentibus, Gallii ritu, fupra qua ex caulis geniculis, in roca speciem ut in Verticillatis plantis, fruitim prodeum duplices Anisi effigie, parvi, hirsui, quibus stores insident, admodum exigui, lutescentes, quatuor folis con-Rructi. Caulis afper eft, denticulis perquam exiguis, & nist lumini appositis haud propter tenuitatem & diaphanitatem conspicuis. Folia etiam hydutie tenuissima asperiuscula sentiuntur. Sapore amaro est parum. Ab imo ficcari incipiunt folia, ficuti florere & fructus perficere animad-

Vetuftis muris innafeitur frequens in caftro Villa dicto in Valvenfium montibus dodrantalis herbula : oritur in faxofis etiam locis ibi, ac etiam aliis ubi Parietaria & Sempervivum vermiculatum.

CAP.

Maio mense floribus & fructu onusta reperitur. Æstate finitur & siccatur tota.

CAP. IX.

A. Rabia cynanchica J. B. C. B. Synanchica Lugd, p. 1125. Ger. Asperula repens Gesneri, sive Saxifraga altera Cafalpini Park. Squinancp wort.

Adix ei craffa, lignofa, nigra, altè in terram descendens, fibrillis numerosiffimis & prætenuibus capillata, in plurina capita divila, cauler findens multos, tenues, lefquipalmares, fpithamaso & longiores angulolos [quadratos Col.] laves, [qui cum excreverint bipedales funt & fupin [Jeliu veltros per genicula crebra admodum quaternis circa radicis caput, quim breviffimis, latioribus, ut longitudo ad latitudinem vix tripla fit: circa medium caulem genicula rariora funt, fo lia angustiora, longiora, acutiora, quaterna; in summo verò bina tantum, & longioribus intervallis distantia. Flores in summitatibus, caulium & ramulorum in quos caules dividuntur quasdam quafi umbellas efficiunt ut in Valeriana, è tubo oblongo in quaterna fegmenta expansi, suave rusears of thave cleates, mervalum alb., Jahmin modo, quibus cuam eignienta expanin, mare rubentes & fitave cleates, mervalum alb., Jahmin modo, quibus cuam effigie & colore fimiles videntur vertim magnitudine Phu Dioforidis, femina deinde relianquentes coacervata, bina fimul, rugo & vel afipera, oblonga, curva Phateoli modo. Galliu vidgars duplo majora, acque cum ficcantur flavicantia.

In fterilibus, soli expositis cretaceis collibus abundat : v. g. Gogmagog hills, Delumarket Locus, heath, Suffer Downs, &c.

Parkinfonus hanc plantam bis exhiber; inmirum, 1. fub titulo fuperius allato. 2. Cruciatæ minoris montanæ nomine, p. 566. & forte etuan tertium fub titulo Rubiæ minimæ Saxatilis, p. 276.

2. Rubia cynanchica Saxatilis C. B. Park.

Ex Radice alba, oblonga, tenui & fibrofa, cauliculi plurimi tres, quatuorve uncias longi, foliolis plurimis oblongis, anguitullimis & viridibus vestiri, exsurgunt; & inter hos pediculi bini, terni, palmares, graciles, in ramulos diviti, & paucitimis foliolis veftiti, quibus flores ut in Cynanchica vulgari, pallidè rubescentes, singuli singulis pediculis donati insident. In faxolis udis circa Valentiam Delphinatus collecta fuit.

CAP. X.

De Rulia Spicata.

1. Rubia maritima C. B. marina Clus. Park. Ger. marina Nurbonensium J. B. Sca-Mabbet.

Clu/ Undrangulares sunt huic planta coules, palmares magna ex parte, interdum pedales, geniculati, duri & lignossi, candicantes, è radice crassa, lignosa, foris intensius rubente, intus
rufelcente, singulari, longuicula, prodeuntes, jam lumplices, jam ramossi, internodus modo brevioribus, modo longuicula, prodeuntes, jam lumplices, jam ramossi, internodus mocauli adharent latinicula, extrema parte mucronata, rigiditicula, candicantia, stella instar in orbem adnascuntur, & subinde in alis ramuli, numerolis foliis brevioribus & confertim nascentibus ornati: in quibus, ut & in summis caulibus velut in spicas terminatis oblongi stoleuli, in quatuor segmenta expanfi & velut radiati, pallidi. Semen in utriculis tenue, oblongum, fuscum.

Ad mare Mediterraneum in litoribus arenofis propè Syracufas, Cataniam, Terracinam, Monspelium collegimus.

2. Rubia latifolia spicata C. B. Spicata Cretica Ger. emac. Spicata Cretica latiore folio Park, (picata I. B. Spikeb Madder.

A radice craffiulcula, subruffa, & frequentibus tenuibusque fibris capillata multi exeunt cauliculi, nodofi, quadranguli, afperiusculi, statim ab infima parte frequentibus ramulis ad singulos nodos ex adverso nascentibus præditi : quos etiam in orbem & ipsis geniculis ambiunt quaterna, quina, interdum fena folia brevia & nonnihil aspera, coloris cinerei. Summi caules & ramuli delimunt in fricam longam [Eumpalmarem asque etam palmo longorem] virentem, specie quadrangulam, quia folialt extles & vix confipciai, colorique fubbures elemens, alternatim contrario inter le litu nascentur e hnubus glumarum longa ferie caulibus appressarum. Semen tenue, oblongiasculum, pullum.

3. Rubia angustifolia spicata C. B. Park.

A præcedente differt foliorum & spicarum angustia, humilitate & parvitate sua. Circa Monipelium plurimis in locis iponte oritur, v. g. in collibus juxta Caftelneuf, Agris Gram-Locus.

I acut.

months fylva vicinis, &c. Quin & pracedentem non longe à Montpelio in descensu montis Capon-Ladea, in locis que vulgò vocant La rompudes Maio & Junio mentibus cum spica copiosam collegat

Policial.

Alium pracerea seu speciem, seu varietatem hujus plante proponit idem P. Magnol, quam Rubiam speciatum repentem vocat, a pracedentibus in co diversam quod reperet, cum ilhe rocke fint, quodque spica in illa multo majores, longiores & frequentiores effent. Si revera repat & non precambat tantam, argumentum eft fatis validum ad probandum illam à prioribus specie diversam esse.

· Gallium alterum montanum Alpin, exot. Park.

Alpin.

Surculos plures longos tenues, quadrangulos, ex intervallis geniculatos ab una radice, tenui, longa, dura, lignota profere. Surculi verò ex multis intervallis in geniculis habent duo aut tria faliala parva, oblonga, tenua, in extremis latificiala, colore viridi nigrefecente. In fummitatibus furculorum falculi cernuntur albicantes, cymani circuli fpice modo conveftientes, non odorati, fapore fubadthingente & liccante.

CAP. XI.

De Stellatis quibuldam anomalis.

* 1. Rubeola repens lutea foliis spinosis C. B. Rubia minima Lob. Ger. emac.

Lacus

I ccut.

Leb.

Poliss eft Herniaria paribus, mucronatis, pofitu Rubiæ; radicibus reptricibus, fefquiunciam altis, in quibus fafculi lutcoli. Radix extis Rubiæ, Corallio concolor.

In rupibus Vincentii propé Britfolium Angliæ enatam fe legiffe feribit Lobelius. Nobis fedulo undegancibus nihil filmele bis vifum aut audium. Certe Lobelius, ut aliis fæpe, memorià nimium tifus & bis Libitur. Dari hujufmodi plantam non negaverim, clum eam invenerim in Catalogo Horti Regii Parifienfis.

2. Rubia sylvestris aspera Ravennensis Zanoni.

Zan.

E zadici tereti, huc illuc undatim reflexa, non admodum craffa, duos circiter palmos longa, cortico craffo & folido, qui difficulter à parte interna tenui & lenta feparatur, caules exferit plures, reclos, firmos, propè terram rotundos & coloris obfcuri, paulò fuperius, ubi folia protrudere incipunti, fulcatos & cavos, quadraros, virides, rans nodis articulatos, parte inferna maxime, fuperius multò crebronbus, circa quos folia in orbem flellatim difpofira incerto numero 4, 5, & interdum pofica ob fipinulas quaddamb breves nerviutis aurefenentes afpera redduntur. Sunt aucen nervi utrinque fupra foli inperiticiem elevari, quod paucis admodum plantis accidit: pediculti foliorum craffi, albi, inferne paullum rubentes, fragiles. Circa principum fulii, caules à medio furfum pedunculos emittunt, qui in longitudimem excrescentes folis nonnunquam ornanur minutiffumis & alter quam fupradeta dispofitis, genmas fufficientes virides, que in quinque folia fele aperientes florem exponunt quinque petalis mapiculus, acutis, colore viridi claro compofitum, cuius medium occupant flamina quinque, cum apicibus flavis. Flori fuccedit bacca, quan quoniam non maturuerat no potut to oblevane Autor; quum ficcam accepit à loco nativo, nigra erat materiam craffam continens, famina quinque, cum apicibus Havis. Flori Incedut bacca, quam quoniam non maturuerar non potuti obleviare Autor; quam ficcam accepit à loco nativo, nigra erat materiam craffam continens, nique quis modolo fomer rotundum, ex altera parre cavum, coloris obfcuri.

Radix in multas minores radiculas dividitur fibris centibus capillatas, colore rubro obfcuro; è quibus enaficiantru germina nodola, translucida, colore flavo claro, infra terram ferpentia, alias plantulas novellas in lucem emittunt. Sapor radicis amariticulus, floris mordas & calidus, foliorum

ficcus. Planta est perennis tum radice, tum foliis. In sylva pinuum prope Ravennam invenitur. Hac planta si rectè describatur cum quinque petalis in flore, calice quinquesolio inclusis, non est hujus

loci, quin potius inter Bacciferas disponenda.

De Herbis quibus terna singulis floribus succedunt semina.

Pisum cordatum vesicarium Park. Pisum vesicarium fructu nigro, alba macula notato C. B. Halicacabum peregrinum Dod. Ger.

Dod.

Tenuibus, fritatis, ac viticulofis eauliculis latè felé diffundens, vicina quarque apprehendit adminicula. Fulzo oblonga, divid. [in tres vel etiam quinque partes] laciniata, & per ambitum profunditis incifa. Flofodi pediculis longis [è foliorum alis versits lammos caules egreffis, inque pris caulium funmitatibus] plures timul influent, candidi, è quinque foliolis exquis composita. Fulzo edi diltenti, magnitudine Halicacabi, interlepientibus membranulis in tres diffincti loculos, findu in fingulis tunico, duro, roundo, Ochri figura & magnitudine, colore nigro, candido tamen umbilico, qui mediocris magnitudinis, & cordis conoidis latiorem fipeciem imitari videtur. Radix latis caralli multic fishis cavillis oblis cavillistica. craffa, multis fibris capillatur.

Serius florer, & raro apud nos in Anglia femen perficir,

Nasturtium Indicum Park, Ger, Indicum majus C. B. Indicum folio peltato scandens I. B. Annian Ercis, Bellow Harks fpur.

Peregrine elegantia est ex Indiis delatum Nasturtium, cui cum nostri orbis Nasturtio præter odorem & laporem mili eft commune: folia pelatat, circinatar ferè rottuditatis, fape latiora quàm lon-giora, nonnunquam & Hedera modo angulofa, fupernè glabra, infernè brevi lanugine hirfuta; medio fere ut in Cotyledone, unde radii in ambitum porriguntur, pediculum excipium palmarem & feiquipalmarem, subrubentem, tortilem, & capreolorium ritu, bacillo depacto sese circumvolventem: quo etiam complexu nituntur cum ramis caules. Caterium ex foliorum alis undarim tortiles pediculi rubentesque complext manuar cum rams canter. Carcinines nonorm and unanamitorius peaucui inomicique corri florem fultiment, deliceia strificia ragiu plenas, politica parte productium contraculum, fextantem circuter longum, ext havo puniceum, in quinque lacinias digitatas concolores, Britatas qui reliquo folio committuntur facellens, quarumterna duo fineprena florum folio la furfum explicata à terribuyo folio committuntur facellens, quarumterna duo fineprena florum folio la furfum explicata à terribuyo folio committuntur facellens, quarumterna duo fineprena florum folio la furfum explicata à terribuyo folio committuntur facellens, quarumterna duo fine prena forma folio la furfum explicata à terribuyo formatica de la función de la fun go suffulciunt, colore luteo prædita, miniatis lincolis ad basin striata, per supremam oram subrotun-dam mucrone breviusculo donata; id quod in reliquis tribus est videre, minoribus licet & rotundioribus ac veluti cordatis radiatim digestis, quorum tamen basis non virgata, sed rhomboide macula miniatà intignis, utrinque barbitio comans. Semen tricoccum, accedens ad Heliotropion tricoccum, rugolum, mediocris magnitudinis.

Peruviz indigena eft hac herba, unde non modò in Europam fed & in alias India Occidentalis Locus & regiones translata est. Per totam fere Æstatem & in multum Autumnum floret, donec tandem fri- Tempus. gore, cujus minus patiens est, corrumpitur. In calidioribus regionibus toto anno viret, florésque producit, nifi hyems afperior ejus luxuriam coerceat. Ex furculis depactis & femine deciduo in hor-

product, mitriguis aperior ejas industant coerceat. Ex lurcuis depacts & temine decidio in not-tis facile proveint. Senina quaniprimium maturuere flatin decidium.

Adibientur Hores acetariis qua ex oleribus parantur, grafianque ità & faporis & afpectús ad Vires & Ofini.

Alam hujus fiecciem habet C. Bauhimus Nafiverii Indici mimoris titulo, foliis rotundis, Lenticulæ Alia species. paulò majoribus. Videtur etiam floris colore variare, vel aureo, vel * luteo dilutiore, vel fulphureo. * Hort. Reg. Singularis & fui generis planta eft, nec quicquam cum Nasturtio præter laporem habet commune. Parif. Recordor à quopiam fide digno ex America reduce, instar horribilis secreti mihi fuisse communi-

catum adversus contumacem & malignam scabiem, itemque vulnera recentia præstans oleum è Naturtio Indico per simplicem insulionem paratum. S. Pauli Quadr. Bot. Class. 2, p. 411.

LIBRI DECIMI

PARSSECUNDA.

De Herbis youwoonignous, in quibus quatuor singulis floribus succedent semina, Asperifoliis dictis.

UIC generi folia in caulibus alterno aut nullo ordine pofita; flores monopetali marginibus quinquepartitis, incifuris aliàs profundioribus, alias levioribus; tummæ ípicæ cauda Scorpii in modum reflexa. Asperifolias dicimus hujus generis plantas, non quòd omnes earum species folia aspera obtineant, sed quòd pleræque; nec quòd nullæ praterea herbæ asperifoliæ sunt, sed quòd in nullo also genere tot species. Malumus autem receptis & usitatis Generum nominibus adharere, quam prater necessitatem nova imponere; prasfertim si ustatorum probabilis ratio reddi possit.

Herbarum Afperifoliarum T A B U L A.

Herbie asperifolia, quibus folia in caulibus alterna, flores monopetali marginibus quinquepartitis, incifuris alias profundioribus alias levioribus, singulis autem floribus quatuor plerumque succedunt semina, sunt vel seminibus ad singulos flores

```
Quaternis, perianthio
    Coblemes integro, foliis maculisalbis variis; Pulmonaria Maculosa.
    Breviore & ad modum floris expanso; seminibus
          Asperis & lappaceis, foliis in plerisque speciebus mollibus & graviter odoratis; Cyno-
             GLOSSA
             (Caput viperinum aut galeam referentibus, flore
                  LIn quinque lacinias totidem folia imitantes diviso, radicibus
                        Albis, florum laciniis
                            Obtusis & subrotundis, foliis longis acutis; Buglossa.
                           Acutis, foliis brevibus & latioribus; BORAGO.
                  Corniculato; parte superiore longiùs excurrente, inferiore breviore; Есним.
             Scyphum referentibus, foliis lavibus Lini, flore lacteo; LINUM UMBILICATUM.
         Lævibus,
              Non (plendentibus, floribus
                   In spicis longis recurvis, foliis lanuginosis; Heltotroptum majus.
Ad foliorum alas, caulibus asperis & vestibus adhærentibus, seminibus compressis;
                     APARINE major.
              Splendentibus & velut politis floribus
                  SCylindraceis tubulosis, foliis amplis longis; Consolida major.
                  In quinque lacinias expansis;
                      Major, feminibus duris splendentibus; LITHOSPERMUM.

Minor, echioides, spicis florum prælongis recurvis, Echium Scorpioides.
L Binis, flore cylindraceo tubulofo, folio glauco; CERINTHE.
```

CAP. L

De Pulmonaria maculosa.

Palmonaria maculofa Ger. latifelia maculofa Park. Pulm. Italorum ad Buglofam accedent J. B. Symphytum maculofum five Pulmonaria latifelia C. B. Sage of Jerulalem of Bethlehem, Jerulalem Countings.

Adice nititur albā, fibrofa, Hellebori, sed fibris rarioribus & quibusdam craffioribus, gustu admodum lento & viscido. Caulis angulosus, purpurascens, hirsutus, unus interdum surrectus, reliquis primum germinantibus, alias plures ut in Buglosso. Folia alia statim à radice exorta, conferta, per terram sparsa, alia caulem inaquali situ sine pediculo amplectentia, oblonga, unciam lata, nervo medio rer longum donata, in acuminatum mucronem definentia, lanugine fupra, infráque & in ambitu molli pubelcentia; at adulto vere folia infignem acquirunt maggine inpra, intradae e in transita inom posteritat, a transita con longitudine sequipalmum, intradinen, præferim infima, quippe qua latitudine palmum fuperent, longitudine sequipalmum, teneraque illa lanugine rigescente hispida redduntur. Summitati caulis (qui brevis est, dodrantali altinudine) infident flosculi ex pediculis semuncialibus & brevioribus multi simul juncti, interdum reflexi caudam Scorpionis amulantes, ut Echii, è calicibus oblongis, thiatis, hirlutis, colore modò pur-

Hext caudam Scorpions amulantes, it Ecting, ecalization osinging, mitats, intuiting, could motion purante, modo violaceo, alias mixto purpuro-violacoo, idque in uno eodémque ramo, in quinque lacinias divifi. In calicis fundo fuceedunt femina quaterna Bugloffi feminibus fimilia.

Folis variat (inquit C. Bauhinus) qua aliquando alis pundeis & funis norantur, aliquando iis Variata.

carent, & hac Pulmonaria folio non maculolo Cluf. Hanc Clufius pro diversa specie descript, a prae- Symphysium and produce and carent, & nac Pulmonana fonto mon maculos carent, a nacular pocurera apeco determina procedente tamen pracipue differt foliis minus amplis, nullis albicantibus maculis fuperne infectis: re-non maculoliquæ enim notæ conveniunt.

Floribus est communiter cœruleo-rubentious, rarius albis. Pulmonaria speciem flore albo aliquot Pulmonaria annos in horto alui, qua omnibus fui partibus, fed pracipue folis, majoribus erat quam deferipta, & maculis pluribus majoribusque notatis.

In sylvis propè Coloniam Agrippinam hanc primò observavimus, postea in omnibus ferè monto- Locus, fis dumetis propè Rhemum & circa Genevam.

Nostratibus pro olere in frequenti usu cit, Salviam Hierosolymitanam ac Bethlehemiticam appel. Vires & Usus lant. Pneumonica & cardaca cenfetur. Confolidat & glutinat, Symphyti inftar.

Ufus ejus pracipuus eft in ulceribus pulmonum, aliifque corundem aftectibus, Phthifi, expuirione fanguinis, &c. Extrinsecus in vulneribus.

Pulmonavia anguftifelia 2. Clufti Gor. [petitis 3.] anguftifelia caruleo flore J.B. Symphytum ma-culefum free Pulmonavia anguftifelia carulea C.B.

Hore felia funt angusta & villis obsita, Bugloss fylvestris, Echive, aut Anchusa folis non absimilia, molliora tamen, neque tam aspero villo hirsuta, nei o pediculo prædita, sed medium caulem amplectentia, qui paulatim fuccrefeens angulofus & hápidus, interdum nonnihil purpurafeens, in pedalem tandem altitudinem excrefcit, in cujus fafcicio multi pentagoni caliculi, in quinque purpureferred sacrinas diviti & fubilifuri nalcuntur, continentes olongos, concavos fores. Buglofth notentis aut Pulmonaria: vulgaris floribus tormi timiles, qui per oraș in quinque orbiculares fere lacinias divifi, colore antequam aperiantur ex purpura rubente, deinde quando explicati funt, cœruleo adeò eleganti nitent, ut Gentianella verna fioris venuftarem fi non fuperare, attamen proxime aadeò oleganti nuoni, ut Gentianelia verne fioris vennitacen fi non fuperare, attanen proxime simulari videantur, odore autea nullo grati i il materi decidunt integri, quemadmodum Bagloffi horenfis & fimilium flores, arquelicadum in repen cam flylo & quaturo fonitam rudiniento relinquint, quod maturitate nigrum evadit, E-lifi aut E-gloffi vilgaris femini relpondens. Adrafonturi deinde fecundum caulis pedem alla indica folia, angula, palmaris aut amplioris longuadumi E-lifi aut Anchula folia latora mollio áque i inter que (il per deca fini) fubbliquente vice predir casis, fais venustis floribus onustus. Ralix crassis ca nossique fibris prædita est, ut Pulinonaria maculoso solio, initio candicantibus, deinde vetullate foris nigueantibus, dulci fapore.

Nascitur passim per Panaoniam & Aukana inferiorem in montants & caduis sylvis, & diutiffi- Locus me floret. Exilit primo vere, florumque congestorum thyrsum ferè ante folia promit,

• 3. Pulmonaria foliis Echii Gev. emac. rubro flore, foliis Echii J.B. angustifolia rubente exerciseo flore C.B. angustifolia Park. parad.

Hoc genus jam descripto ferè simile est, nisi crassiorem majorémque caulem, ac latiora folia haberet, & flores similiter, non ut illa cœruleos, sed pulcherrime rubentes : aloqui & radice & temperamento conveniunt.

Huic omnino respondens, tum forma, tum amplitudine alia invenitur, cujus slores initio rubent, deinde cœruleum colorem faturatiorem contrahunt.

Crescunt have duo genera ad caduarum sylvarum margines, umbrosis locis in Pannonia, & eo- Loem. dem cum superiore tempore florent.

Pulmonariam foliis Echii invenit D. Goodyerus in fylva quadam propè ædes Holburienses, in faltu Nova Foresta dicto in agro Southamptonia.

CAP. II.

De Cynoglosso.

CYnogloifum κωύγκουν à foliorum forma caninas imitante linguas dictum eft.

A. 1. Cong loffum vulgare J. B. majus vulgare C. B. Ger. Park. Breat Bounds Conque.

Nigra foris radix, intus alba, tota craffa, Rapam exiguam repræfentans [Columnæ non mag-nx] edore magis gravi quam fapore, qui dulcedinem nonnullam fatuam lingua offert. Caules cu-

Vires.

citer bicubitales, in ramos multos divifi, vetuftate concavi, multa lanugine obfiti: Folia longa & lariuscula primo anno, secundo, ubi caulem fert, stricta, acuminata, incana, mollia, lanuginosa, ounicua printo anno, recurso, uni cautem rert, irricas, acuminara, incana, moins, antiginois, o-dore gravi. Flere Bugloffi officinarum, colore fordide rubente, monopetal quidem, in quinque tamen fegmenta sliquoidque diviti. [Columna: Flerer plani ferè non cavi, venis purpuroceculeis depicti ffellulas effigiantes rotundis radiis, brevi admodum tubulo infidentes] è calice hirfuto quinquepartito. Succedunt lappulæ quatuor, conis suis ad stylum in medio prominulum concurrentes, que partico. Successimi suppaire quantor, como nos an nyant in mesas prominium concurrentes, nonmini compresse, sipinulis hipóas, que pertinacier vettibos adharectum, cavitace unica dontare, in qua indeun somo unicum. [Flores & femina plerunque versus unam partem nutant, & finguli pediculis uncialibus infident, quibus nullum apponitur folium. Folia alternatim cauli adnafcuntur nullis intervenientibus pediculis.]

Ad vias locis incultis & ruderatis præfertim pinguioribus passim cernitur. Junio mense floret.

2. Cynoglossie vulgaris minor species & candidior J. B. minus sive pusillum Park.

Parvitate omnium partium & tomento candicante foliorum à vulgari distinguitur.

. 2. Cynoglossum maximum Lob. Park. maximum Belgicum C. B.

Occurrit in hortis Belgicis, foliis, floribus, semine, omnsque sua parte duplo majus vulgari.

Nobis vidatur superiori specie eadem, ob ubertatem soli luxuriant; mibil tamen temere assirmannus.

Cynoglossum refrigerat & siccat. Usus ejus in sistendo sluxu alvi, gonorrhoza & catarrhis exiccandis. Sanguini etiam fiftendo, & ad omnis generis vulnera & ulcera conducit. Matth.

Ulcus mannmarum in lotrice Tubingensi sanatum vidi facili hoc remedio: Cynoglossa in Vin. & Aq. ana partibus aqualibus coctà lavetur ulcus, & imponantur folia. D. Soame ex observ. Ierec. Aq. and partous equations cocat aweur trees, c. importanter form. D. somme ex orient performic Martis Obf. 33. Ungentum ex illus facco cum mello & Terebinthian paratum ad ulcera antiqua maligna & fiftulola valde extollit Hieron. Tragus: Idem & marifeis fanandis efficaciffimum

esse perhibet.

Verùm quia soporiserum est & narcoss virulentæ suspectum, rarissimè à practicis adhibetur, in-

quit Schroderus.

Immeritò suspectum esse convincunt experimenta medicorum quorundam summæ fidei & peritiæ, qui nobis retulerunt se ad ulcera & tumores eo sapius usos esse in cataplasmatis & emplastris magno cum successu, atque etiamnum uti: intus etiam tutò sumi posse arguunt Pilulæ de Cynoglosso.

In firumis & Grophulis Cynogloffs radicem tum intus in decocho; tum extra in cataplafinatis forma, fummo cum ficcessiu adhiberi folitam à quodam celeberrimo hujus Urbis [Londini] medico, jam fatis functo accepi. D. Ed. Hulle.

Ad Scrophulas, Radices in taleolas diffecentur, & fuspendantur circa collum, novas adhibendo tertia guavas septimana. Retulit mihi amicus quidam, se novisse radices hasee suspensas circa collum pueruli cujuldam paupercule, cujus caput & linteamina pediculis fearebant. Obfervatum pediculos quidem radicum feetorem exofos procul aufugifle & fedes mutáfle, ferophulas obstinate restricife, nec quod ille audiverit iis fanandis medicamentum successisse. Idem.

4. Cynoglossa montana maxima frigidarum regionum Col. Cynoglossum mont. maximum Patk. An Sylvaticum rubente cause C. B.

Radiee nititur pedali & ampliore, fesquipollicem crassa, foris nigricante, intus verò parùm candicante: Felia emittit longa, pedem superanta, palmum lata, Plantagnis latifolia forma, verum angustiora, & venis obliquis dittinda, petiolo crasso aver probente herenta, infrita, ex albo vienetta, atque un terram convexa qua verustiora, media verò erecta, cactu mollia. Maio mense causem è medio proferi bipedalem, craffinn, ftriatum, cavum, lanuginofum, rubentem, foliis undique denfis, rectis, angustioribus, semper decrescentibus ad flores ulque circundatum, ita ut nihil caulis apns, recrus, angurtionous, temper uecreucentious au noves usque circumoaumi, ta ut mini cautis appareat: nervus verò medius à petiolo per folium rettus diferiernes rubelci in ommibus. In fiummo verò & inter foliorum cacumina fores apparent, oblorgum & craftium veluti colum aut capitulum conformantes rotundum, undique circumdifforit, denfi, deorfum tendentes, radis foliorum intermedias, qua alarum cum expani funt flores initia erunt. Flores verò finguli calycem habent quinquepar-15, que alarum cum expani funt nores instatente. Fines entes inguistates un mention dori, in quinque rotundas oras, rectaíque divid funt, nec amplius dehificentes, quorum pars interior calyce occultata, angultior eft, oblonga fatis atque ablicans, intra quara feminam fundimenta infunt, quadripartias, longun apiecem in medio habentia, quunque flaminibus luteis concomitantibus, & ex flore fe exercibilus; quadripartia est describilitations de la concentration de la re planta hujus globosum caput versicolor & venustum efficiunt: viridi namque colore sorum calvces, flores ipli purpuro-rubente, flamina verò luteo, atque foliola intermedia nervo rubente depicta finnt. Æftate paulatim dehicit, caule se producente, florum globosum caput, alarámque divisiones nnt. Artate pantam demict, cause is produceric, north governments and mangle divinings recipiens diversam acquirit figuram, denique perficiente se planta in brachia alásque dividitur quattor aut quinque, parum à se invicem distante ortu, ut ab codem serè principio producta censeatur, in diversa tendentes, pedales, hirfutas, in quibus juxta imum fructum foliolum unicum conspicitur (quo à exteris Cynogloffis differt.) Fruttus verò essi alternatim oriantur, per alas dispositi uno veriu appus inveniuntur, floribus ab imo marcescentibus succedentes, periolis tenuibus, digitali longuudine, infidentes, quadripartiti, depreffi, ovali figura, echinati, fimul coherentes cruciatim, quorum pars interior cruciatim harens in acutum definit. Pars fructuum fuperior plana, aculeis craffioribus, minuíque denfis & limbo circumfepta parum excrefcente, ut aquam continere positi; inferior rotunda, tota hispida, denfioribus aculeis lappaceis, vestibus harentibus siccatis, præter eam que petiolo haret que levius est. Fructus per maturitatem rufescunt, medullà intus libro ex viridi nigricante obductà, sapore amarescente, sicut & solia. Omnium maxima sunt hujus semina, latio éque umbilico ac plamore.

In frigidis tantum regiombus, Apenninis montibus excellis atque fummitatibus, Campoclarenti-Locus. um Marefio & Æquicolorum Rafeino sponte ortam observavimus.

5. Cynogloffum minus J. B. C. B. minus flore cavuleo Park. Cynogloffo minor montana ferotina alterà Plinii Col. Cynog, pumilum Auftriacum alterum Clus.

Radix huic parva, lignofa, dura, cortice craffo, fibris obliquis, longis, tenuibus, lignofis donata. pullo colore, dulci fapore. Caulis consis, angulotis, brifutos, fummum bipedalis, foliu veftius crebris, oblongis, Olex aut Lithofpermi ferè, virentib. mollib. hirfutie afpera, alba & longa obfitis, alternatim densé femidigitali spatio harentibus; sapore amaro, è foliorum sinubus alia germina exe-unt, parva. In summo caulis in tres, quatuor vel quinque dividitur ramulos, semper obliquos, interdum pedales, bifidos aut trifidos, Scorpioidis modo incurvos, feliis tenuibus & hirfuris vetlitos, alternatim utrinque pofitis quemadmodum criam florum & fructuum petioli in fummis virgulis utrinque difonuntur. Flores pufilli funt admodum, quam Echii Scorpioidis minores, cœruleo colotrinque diffonuntur. Harre pulli funt aumouini, quam Leura Bool pindas inimores, derindo color-re ameno, brevi tibulo, ore quinqueparatto, Rellulam intus lutcam continentes: quibus decidentiest frudiu fuccedunt ex bafi minima, quinquiefoliata, Jappaco, longis arque tenubus aculeis armati, oblongi, pyramidales, apice illo medio carentes: femia oblonga, ovalia, angulta, figuat rigiona, in dorlo cava, umbilicata parumper per longum cadem forma, per maturiatem rufetcentia. A fimmo caulis floreet micipi, deinde fo foltorum finperiorum finubus ale producuntur, paulatim ex-

Circa Moguntiam & Genevam spontaneam invenimus. In Æquicolorum montibus frequens, Locate Col

C. Bauhinus hanc plantam bis ponit, primò fub titulo Cynogloffi medii: fecundò fub titulo Cynogloffi minoris. Parkinfonus quoque bis. 1. Sub título Cynogloffi minoris five pufilli. 2. Subtit. Cv. noglossi minoris flore cœruleo.

* 6. Cynoglossum Creticum secundum Clusii J. B. Cret. alterum Ger. Cret. latifolium Park. Creticum latifolium fatidum C. B.

Ciaja.

Primo anno, ex radice longa, infra digiti minimi craffitudinem confiftente, rarifque fibris per longitudinem (partis prædita), craffitufculóque cortice foris fulco amútă multa pronut falsa, palmum aut ampliis longa, unciam hata, humi fiah, mollia 8 tenui brevique lamugine tecta, nervo fais crafto foi jila per longitudinem aqualiter fecante, inter quæ altero anno prodit cardis cubitalis aut amplior, fo illa per longitudinem aqualiter fecante, inter que altero anno prodit conlit cubitalis aut amplior, firiatus, firmus, rectus, molli lanugine obifus, quem confulo ordine veltiunt foia jam diche fimilia, fed que breviora fiunt quò propits ad fummum caulem accedunt, ex viridi pallefeenta. Summus caulis in multos graciles ramos dividitur, fiuntos faltigio Scorpiuri aut Heltotropii majoris inflat inflexos, in quibus plumiri caliculi, quanque laciniss conflantes, unde flore mergumt primit [Cluf.] floribus breviores, illis tamen ampliores, in quinque lacinias orbiculares divifi, candicantis [Cluf.] floribus breviores, illis tamen ampliores, in quinque lacinias orbiculares divifi, candicantis micio coloris fed multis tenuibus purpuralcentibus venis, [quæ vetustate in cœruleum colorem transeunt] ornati. Defluentibus floribus conspiciuntur in calyculis semina rugosa, aspera, è quorum medio prodit ftylus.

Tota stirps ingrati odoris est, Junio sloret: vivacem non esse arbitror. Hanc plantam omnino flocide eandem elle puto Cytonogloffiz alteri mediz fructu cotylode feu Lychniode Cal. Lector Botanicus descriptiones invicem conferat, & ipfe judicet.

7. Cynoglossum fructu umbilicato C. B. subrubente versicolore store Park. Cynoglossa altera media fruitu xozunadnı five nuzgiadn Col. In Cynog. Creticum 2. Clut?

Radicem habet tenuem, fibris divisam, lignosam, pullo colore, in plura capita interdum divisam. Folia vulgaris Cynoglossa: multo minora, hursutie molli, incana obducta, &c magis in superna parte: rona vuigars Cynogiona: muno minora, influen mons, incana ocuacca, ec magis in tuperna parte.

Caulem pedalem & fefquipedalem ad fummium, teretem, folidum, lignofum, hirfurum, folis veftitum alternatim politis, lata bali abfque petiolo harentibus, in cacumine in tres ramules divifum contrario nutu cernuos ob florum & fructuum politum & naturam: alios etiam interdum è foliorum fuperiorum alis ramos profert. Flores edit parvos, fupradictis minores admodum, colore fuaverubente, fanguineis lineis variegatos, centrum five umbilicum hilari rubente colore infectum habentes. Fruil us majoris Cynogl. fimiles, umbilicati, cavi latiore umbilico, elatiore limbo circumfepiente, nec obtulo ut in aliis, fed tenuiore, lucernarum effigiem imitante; Semes non deprefium aut planum, sed pyriforme & parum compressum continet, sapore amaricante.

In Valuentium Anversa oppidi montibus corumque radicibus nec alibi à Columna reperta est. Locute Maio florida cacumine & fructu prægnans invenitur, æftate perficitur & deperditur.

A. 8. Cynogloffa folio virenti J.B. Cynogloffian minus folio virente Ger. Cynogl. femper virens C.B. Park. An Cynogloffa media altera virente folio, rubro flore montana frigidarum regionum Col?

Caules aliquot ex radice pollicari, nigra foris, intus alba, lignofa [craffo cortice Buglofft Col.] fapore vifcido & ingrato [parum amaro Col.] erigit bicubitales, rectos, hirfutos, in alas divifos, adultos inanes. Folia forma quadem funt Cyrogl, vulgaris, fuperne lato virore fiplendentia, glabra & tactu mollia, alicubi criam molli lanugine oblita, infernè albidiora, hirfuta & afpera, odore nulI ecus.

Parietas.

Tempus.

Lib. X.

De Herbis Asperifoliis.

493

lo, sapore satuo. Flores ut in Vulgari forruginei, rubentésse, parvi in quinque lacinias divisi, apicième totalem parvis & rubentibus è coline hirlitto quinquesolio, in atrovirente purpurantéve. Lappule quales vulgari.

In viis publicis in Effexia circa Brastel vicum, intérque Withamiam & Kelvedon copios: oritur.

Cytogloffa media virente folio Cel. ab hac magnitudine florum differt, qui duplo ferè majores latoricque funt quâm Cytogloffi vulgara.

Floret Aprili & Maio, femen Julio maturat, deinde perit planta,

 9. Cyneglossa media, argentea, Apula, campespris calidarum regionum Col. Cynoglossam Creticum angust folium Park? Creticum argenteo angusto folio C. B? Creticum 1. Ger?

Col.

E radice Bugloffi modo fusca, minore [longå, fingulari, candicante, crasso & succellento cortice obducti, summa tamen cure subsusca, minimi digiti crassitudine, fractu contumaci, raris tenuibus fibris per totam longitudinem prædici Clus [] caulat edit plures, pedales rotundos, subsutubentes, hirfutos, alis in summo diviso, in quarum timubus soven ingulares oblongis petrolis donari insim, primum emicantes, led in summo per ramulos coacervati è foliorum finubus exeuntes deorsium spectantes calvebus adduc conclus, quorum imi particulatim sorrei incipunt, aque ex bali quinques foliara prodeunt Martio, oblongi, cavi, Cerinthes modo, longum habentes tubulum candicantem, in quincu partes divisimo si habentes, ex allo purpuralcentes, carnos fere coloris suavernhentis, intus nigra stamina occludentes [Clusso stores Cynog], vulgaris storibus formas similes, set minores & distuoris coloris] Semina singulis storibus succedunt quaterna lappacea, crassiforibus aculeis armata, sed parim in superiore parte cava, non autem limbo distindo umbilicata ut in precedence, quas sicca perinaciter vestibus adharent [Clusso semina vulgaris seminibus minora, cum Columna expresse affirment majora elles Faliis et multis semipedablus, digital latentidne, langune densi, minuta, molli argentee ocolore splendente obstitis, carnosis, mollibus, gravi odore, gustuscoa marum os relinquente in sine.

te in nie.

Aprili menle femina perficit. In fabulofis oritur locis, Cirinola Apulia, calida regionis.

Differre videtur ípecie à Cynoglofio Cretico I. Cluf. figuidem flores hujus longum habent tubulum candicantem ctim illum Cynog. Vulgaris floribus formá fimiles finit, dende illius femina vulgaris feminibus minora funt, hujus autem crafifiora craffioribus aculeis. Tandem hanc hyeme germinare, tempérque virere feribit Columna, Clufiana autem planta femine feonte deciduo confervata eft.

D. Magnel non legarat Cynogloffi vulgars speciem minorem & candidiorem J. B. à Cynogloffi Cretico argenteo angusto solio C. B. i. e. Cretico 1. Cluf. cujus sententia & nos liberter subscribination of the control of t

10. Cynoglossa media montana incana, angustifol. altera, store globoso, frigidarum regionum Col.
Cynoglossum globoso store C. B. medium montanum angustifolium Park.

Col.

Ex radice perenni, pedali, pollicari craffitie, nuda, folida, craffo cortice nigreficente, nervo intus lignofo, fapore ingrato, Folia exeunt, cium primò germinat exigua, Olex anguffiora & acutiora, poltar Veris fine & Faftae femipedalia & majora, digitali latitudine in medio, nam utrinque acuminata funt, recka, carnofa, molli lanugine incana admodum, petiolo & nervo rubente perlongum difcurrente. Caulis Maio producturi, folis undequaque vetituus denfis, hirfutioribus, in inno latsi, in acutum definentibus lanceæ modo, ur nihil flutibis conficio poffis, femipedalis, in funmo glabalum feu fipharam habens, mali magnitudine, incanam, foliolis pufilis lanofis admodum & flavibus rubentibus cavis, denfis, favorumcellulas exprimentibus, rubente Cinnabars colore, undique e-laboratam, oculis admodum gratam. Florat finguli calieum habent lanofiorem, ipfi verò latiores fint alia steque majores, magis aperti, nec admodum cavi, longo ubulo citam, fed Maxima minori, inifientes, ac inus ftellulam nigriore colore, ut Vulgaris, habentes: qui caule fe producente Junio in diverà puxta ramulorum productiones tendunt. Ramuli verò tres non rarò quinque inveni-uncur in pedalis caulis fummo ex codenu principio initium ducentes, in quibus, utin Maxima, è fimu folioli exit petiolius olongus fructum fuffinents. Fructus autem alecnatim non unico veriu difpotiti funt, in calicibus angultifoliis, minores quàm Maxima ronundorcíque, umbilicum admodum parvum habentes, minfique hiritam planiciem internam, quàm in reliquis laviorem: acque limbus non in lacrum extremo, fed fupra convexam parrem politus et, Junio perficirar. Folia parum amara & adrimgentia. Medulla fructus amaracia: Roda in fummo pilofa è foliorum dependorum villis.

Æquicolorum montibus Cornino dictis & fimilibus excellis & frigidis, locis nudis, faxofis fine arboribus provenit.

CAP. III.

De Boragine.

B Orago dicta videtur à Corago, una litera variatà. Corago autem Lucanis apud Apuleium hac herba dicitur, quòd cordis affectibus quàm maxime opituletur. Hine tritus ille verficulus:

Dicit Borrago, gaudia semper ago.

Etymon

Etymon hoc improbat C. Hofmannus, nec tamen melius ejus loco (inblituit. Hujus notæ funt femina rugofá, flores ftellati lacinits acutis, apicibus in umbonem acutum coeun-ribus.

Borago floribus caruleis & albis J. B. Buglossum latifolium, Borrago C. B. Borago bortensis Ger. Borago Park. Dorrage.

T. B.

Infinma eft planta, & quæ ægrè fe humo tollat: Radix alba, digitali craffitudine, manfu vifcida.

Feliu lata, fubrotunda, afpera, rugofa ac plicata, per terram fparfa, emimentibus pullis tenniffimifque aculeis. Cradis hifpidus, teres, inanis, cubitalis, tamis brachiatis. Fleres ameni, fællatı, radata quinque foliorum anuminatorum fene explicatı, umbone medio e djunque abjoiembus ingricantibus coagmentato, [fegmento oblongo purpurante cuique apici cui cinginnulo extrorlim appofito] facilea quinque foliorum hifutorum calec cui inident, cadentes, colore ceruleo, purpurafenteve, vel albo. N. B. Flores quamvis pentapetali videantur, revera monopetali funt, fegments foliorum æmulis ad ungues coalelecnibus, ut flores integri dectiant: pediculis uncialibus, & felecuncialibus initident, purpurantibus & deortim incurvatis. Floram furculi, antequam aperiantur flores, reflectuantir flor conquestur caude Scorpi in modum, bino ordine fitu, ut in reliquis hiugis generis. Singulis floribus quaterna fuccedunt femina, magna, ftriata, bafi lata, mucrone acuto, per maturitatem ingricantia.

Boraginem fylvestrem tenuifoliam Tabernæ-montani C. Bauhinus à vulgari Boragine non separat, nec nos separandam putamus.

Cordialis ell'è pracipuis. Flores inter quatuor cordiales famolos recenfentur. Aquæ de l'una Virtenceno conferve ex floribus tribuunt vim roborandi cor, lipopfychiam removemdi, lettiam meian-cholicis excitandi, ac fanguinem depurandi. Hine non delunt qui Boraginem Homencam Nopenthen elle flatuant, cujus felicer fucco Homerus vino immilio triflitiam difeuti, & malorum omnium oblivionem induct feriptum reliquent. 7-18.

Tragus laudat aquam in inflammationibus oculorum, repellentis scilicet loco.
Mihi aqua destiliata probatur in omnibus febribus, ut & slores Saccharo conditi. J. B.
C. Hofmannus recepta sententia adversatur, & slores Boraginis, furpos, conservas, radices conditas in affectibus cordis billotis, ad cor muniendum in sebribus pestilentibus, inque icsu serpontum

ditas in affectibus cordis biliofis, ad cor muniendum in febribus peftilentibus, inque ictu ferpentum ahifique venenis fruftra adhiberi fe noviffe affirmat. In fuppretfione menfium nonnullis Arcanum eft Conferva Boraginis in vino albo tenui foluta.

D. Soame ex Observ. Jerem. Martii. Obs. 50.

CAP. IV.

De Buglosso.

Buglossum à similitudine soliorum dictum est, que tum sigurà sud, tum scabritie linguam bubulam repræsentant.

Ejus note sunt semina rugosa, slores in quinque segmenta obtusa seu orbiculata ex-

1. Buglossim vulgare J.B. Park. angustifolium majus C.B. Buglossa vulgaris Ger. Sus giots.

Caules ex eadem radice plures exferit fesquicubisales & bicubitales, teretes, pilis rigidulis asseros, fumma parte ramosos, quibus absque pediculis adnascuntur Felia crebra, angusta, oblonga, ex viridiglauca, non ut Boragims rugola, in acutum mucronem deimenta, contimilibus pilis utrinque hirstita, ad margines æqualia. Ex alis foliorum & interdum ad corum latus, aut interius siperius e paulo orinutur ramuli. Flores in fastiguis caulis & ramorum, è casite quinque oblongs, angustis acutis, pilosis, segmentis compostico excunt, Boraginis minores, monopetals, è tubulo oblongo in quinque segmenta obtus fen orbiculata, è caruleo pruparalcenta, è tondem folis imitanta, divisti; umbone medio obtuso, visilos, quinque staminibus composito. Stylins oblongus ex imo calicis finado enasciera, quem circumstant quaturo semina, per maturistame pulla, trugos, in acutum mucronom ad latus spectantem si fisquata. Summitates caulium & calices shorum purpurascunt. Surculis floriferi antequam flores expanduntur restedantur sen controquentur caudas Scorpii in modum. Radis in multos antos vivas, foris nigra, intis alba, gustila lento.

hontis no mitros annos vivax, roris migra, intus anos, guitu iento.

In hortis no foltis linio se fulio mentilosi foret, & cliencesp per totam artatem. Folia hyeme pe-Lecur, reunt, vere primo nova erumpune. Multis Germaniæ in locis sponte exit, ut tradit J. Baulinus, v.g. in Aldata inter Briffacium & Etcfelterimain. Nos circa Medianam Siciliæ observavimus spontancum, J. Baulinus propé Monspelum & Frontignanam.

Edden obtinet virse quas Borrago. Flores (cilicet infignem habent ufum in Melancholicis & hy. Vires. pochondriacis affectibus. S. Pauli Quadripartit. Botan. Clal. 2. p. 27, 28. Sunt è numero quattior Florum cordalium.

Epilepfiam desperatam curabat quidam (lingua & ore illito) potu continuo Vini & florum Buglosse per semestre integrum mandato. D. Suame ex observationibus Jerem. Martis à Velichio estitis, Obs. 42.

Locus

T cent.

Lib. X.

2. Buglossum angustifolium Lob. angustifolium minus C.B. vulgare angustifolium minus J.B. minus lativum Parke

Magnitudine à pracedenti differt, folis fimiliter longis, hispidis, sed contractionibus, soribus mi-Magnitudine a pracedenti differt, felia fimiliter longis, hifpidis, lod contractioribus, foribut mi-noribus albis vel purpurateentibus, interim caula ditudine partun aut nihi edit interdum: Trago-tervior, angultor, acuminator, acquaod omnia magis evigua eft, femine prafertim, quod & ma-pris magnicat: Flores timiles, sique nonnulli purpurei, perpetuo, ali cortulei. Hane speciem J. Bau-linus Buglodium angulfiore folio, flore minore appellar, cuius duplex genus à Fuchtio habut, unus purpureum colore Viole aut Anchule; alterum flore albo.

Ad vias & in agrorum marginibus in Italia, Gallia, Germania subinde occurrit; foliis angustioribus, floribus minoribus,, nigro-purpureis.

Buglossum sylvestre majus nigrum C. B. sylv. majus slore nigro Park.

Cum sola partium omnium magnitudine, & floris colore nigro-purpureo à pracedente differre dicatur, non est cur specie distinctum faciamus.

3. Bugloffa fylvestru minor Ger. cmac. Bugloffum fylvestre minor C.B. Park. Echium Fuchsii frve Borago sylvestru J.B. Small mith Dugloss.

Radise donata est albå, fimplici, longå, raris filamentis fibratà: ex cujus capite plures prodeunt caules dodrantales & cubitales au criam altiores, hirfut, afperi, ramofi, fragiles. Falia Echii, maeaules dodrantales & cubitales aut etiam altrores, huritut, alpert, ramolt, fragiles. Felia Echii, ma-gis hipida, finuola, alternatum potita, fapore fatuo; illa verò è quorum alis egrediuntutur flores bre-viulcula, triangula, latà bait cauli adnata in acutum mucronem definunt. Flores in fiunmitatibis caulis & ramorum ex alis foliorum egrediuntur fingulis finguli, pediculis breviffimis infidentes, è calice lurifuto quinquepartito. Flores autem ipfiexigui, monopecali è longo tubo incurvo in quin-que fubrotunda legmenta partiti pallidè cœrulei. Sysius in flore penitus occultatur: Stamina brevia & velut lanuginofa umbilicum floris conftituunt. Summitates caulium & ramorum floriferæ floribus tenti antiginosa umonicam non somitumam. Siminimas samuni estantini normes normus normes normus monitum explicatis concorquent fele cauda Scorpii in nodom, ut in hujus generis reliquis. Singula folicilis quator in calice fuccedunt femina nuda, Echii, rugofa & per maturitatem nigra, lață bafi,

Inter fegetes & in arvis requietis paffim oritur.

4 Buglossum folio Boragimis Hispanicum J. B. Borago semper virens Park. Ger. Buglossum lasifolium semper virens C. B. Eber-green 25ograge.

T.B.

Bicubitales & altiores attollit caules, fiftulofos, angulofos, hispidos, asperósque, nec in ramos dividios. Folia Boragunis rugola & aspera, spinis mollioribus quâm in Boragine & Bugloss, ad radicem longo, in caulibus nullo pediculo donata, acuta, preferrim in caulbus, que vere propore terram insma funt magis rotunda existum, abisque punctis maculosa, multo latiora, & non ita brevia ut in Buglosso vulgari majori; ex quorum alis pediculi hirsur sextantales aut quadrantales furriguntur, duobus folis circa fastigum donati; inter que flores miciant ceruleis, Buglossi smuli, surriguntur, duobus folis circa fastigum donati; inter que flores miciant ceruleis. Buglossi smuli, surriguntur, duobus folis circa fastigum on una sexplicantes, quinquepartiti. Flosculs ingulis fuccedad discontinente de la constanta de la constan

* 5. Buglosjum silvestre minus alterum & asperius C. B. filv, minus alterum Park.

Folia huic quam Buglosso sylv. minori asperiora, acutiora; stores in summis ramulis Galeopseos imiliores, quam præcedentium cujullibet; colore in plerifque plantis purpureo, in nonnullis

Aliam adhuc Bugloffi fylvestris speciem constituit C. Bauhinus, quam Bugloffum syl tertium vo-Bigloffiam Aliam atthuc Biglotti tylveitris ipecicin communiscipit, 3, C. B. cat, & prædicto fimilem effe air, fednon eandem.

6. Borrago minor herbariorum Park. Symphytum minus Boraginis facie C. B. parvum Boraginis facie Ger. emac. pumilum repens, sive Borrago minima herbariorum J. B.

Pare, J. H. and a radice emitti folia, Pulmonariz maculofa perfimilia, verum non maculofa, minora, acuminata, intenfitis viridia, longis pediculis fulta. Caules tenues, dimidium pedem altrudine vix excedentes, paties folia veftir, flatishi fultimentes ceretleos, quinquesparticos, feigmentis fubroutness, designed quam Boragams timilores, mullis in umbilico filaments, tito quifque pediculio oblongo discontinuo del propositione de nixi, quorum qui nondum explicati funt Heliotropii in modum deorim inflecturur. Radia pella, Ulmarie aut Pulmonaria fibris implexa. Sapor plante cum acrimonia quadam mucilaginolis. Locus natalis nobis nondum innotuit.

7. Buglossum procumbens annuam pullo minimo flore Moril. Prælud. Berago sylvestris annua Cretica Zanoni. Buglossum annuum pullo store minimo vesicarium.

De Herbis Asperifoliis.

E radice fimplici, alba, nunc unum nunc plures emittit caules, angulofos, hirfutos, folidos, infirmos, & vix le fuffinentes, dodrantales aut altiores in folo lato, foliu vestitos crebris, alternatim positis, sescunciam aut duas uncias longis, semunciam latis, sine pediculis caulibus adnatis, à lata bafi in acutum mucronem fenfim angustatis, lanugine molli incana brevi pubescentibus; subasperos & ramolos. In fummis caulibus & ramulis ex alis foliorum exeunt flosculi in calicibus turgidulis. hirfutis, firiatis, margine in quinque acuta legmenta profunde Iciflo, pediculis brevibus infidentes, monopetali, perexigui, è calicibus vix apparentes, colore pullo, è l'implici tubo in quinque fibro-tunda feginenta expansi. Flore dilapto aut marcescente calices in vesseullas turgidulas extumoscunt, Solani halicacabi ferè modo, inque earum fundis quatuor semina stylum circumstant, lata bali calici adnata, ut in hujus generis reliquis, rugola, per maturitatem ruffa, galeam figură fuă imitata. Summitates planta in apricis rubelcunt, & floiculis nondum explicatis reflectuntur ut in

Apud nos hyeme corrumpitur & semine deciduo se quotannis renovat. Echii pullo flore Clusiani radix oblonga minimi digiti craffitudinem interdum aquat foris, fusca, paucifque tenuibus fibris prædita, capite unde caulis prodit extuberante, & præcedentis anni caulis veltigia fervante. Certè nec figura, nec descriptio Clusii plante nostra convenit, ut constet Clusianam à nostra diversam

esse: cujus ergo Historiam e Clutio dabimus.

* 8. Echium pullo flore Ger. Cluf. Park. Slveftee lanuginofum C. B.

Pedalem habet caulem, striatum, villosum, foliis Echii aut Buglossi sylvestris, molli lanugine praditis, & inæqualı fitu iplum ambientibus ornatum, fuperiore parte in nultas alas divifdim, quæ de-inde in breves ramulos fefe findentes, multis flofculis concavis, extremà parte in quinque crenulas divifis, coloréque ex atro-purpurascente practicis, onusta sunt, qui è vasculis molli lanugine hirsutis, & inter folia latentibus prodeunt. Semen ut in huntimodi generis plantis Viperino capiti limile. Radix oblonga, minimi digiti craffitudinem interdum æquar, foris fulca, paucifque tenuibus fibris prædita, capite unde caulis prodit extuberante, & præcedentis anni caulis vestigia servante. Præmansa folia nullum initio manifestum saporem peculiarem prabent, sed postea nonnihil acrimoniæ habere deprehenduntur.

Crescit multis locis Viennæ vicinis, tota etiam inferiore Austria, & Pannoniæ parte, siccioribus Locurs pratis & gramineis locis ad collium radices atque in ipsis collibus nudis, & tenui duntaxat gramine

oblitis. Floret Maio.

9. Buglossum Lustanicum bullatis foliis Moris prælud. Borago muralis variegata store odorato Cretica Zanoni.

Folia, si seratur Autumno, exeunte hyeme profert viridia, bullis albis eleganter conspersa : è quorum medio exit canlis dodrantalis, aliquando pedalis, per terram firatus, in fummitate fufti-nens fores eleganter ceruleos parvos, quadripartitos, quibus deciduis fuecedunt semina viperini capitis amula, aliorum Buglossorum more.

Hujus est & alia varietas, priori in omnibus fimilis, nifi quòd flores edat rubros, striis albis ele-

ganter pictos. In muris urbis Candice in ipfis petrarum filluris oriri dicitur.
Plemorem omnium hujus plantæ partium descriptionem vide apud Jac. Zanoni in Historia Bo-

tanica Italicè conscripta. Hujus varietatem in monte Hymetto propè Athenas invenit D. Georg. Wheeler. Vide Itinerar.

10. Berago sylvestris Cretica perennis store rubro cremesino Zanoni. An Buglossa tertia Matth? Echium Creticum Alpin. exot.

Perennis est planta, à radice satis longa, coloris Castanea, fibris tenuibus albicantibus cincta foliorum cespitem emittit partim humistratorum, partim erectorum: sunt autem ea palmum circiter longa, duos digitos transversos lata, superne in viridi albicantia, subrus pallida, pilis tenuibus obstauti est & caulis, tenera, succulenta, tactu aspera, nervo inferius elevato, supernè in sulcum deuti ett & cauis, tonora, Jucculenta, taétu alpera, nervo internis elevato, lupernè in fulcum depreifo, medium percurente. Horum in medio exurgir cauls, feliquicubitalis, teres, alper, tenax ur non rumpatur inflexus, medulli viridi, fuccofi farcitis, folis nullo ordine pofitis, line pediculis ad-natis vestitus, ramosis: in furmus caulibus & ramulis flers: in longis spicis caude Scorpi in modum reflexis, urin reliquis congeneribus, vulgaris Buglossi; figuri del multo minores, colore rubro san-gumeo, hilari alpectu, in quinque foliola [portus fegmenta] divisi, medium uninscipisque occu-pante umbilico quinqueparitio, coloris certulei. Semes flori succedir quale penultimo in loco de-centre, sed amblo minus. Se moreane. feriptæ, fed paullo minus, & nigricans.

Hæc planta Matthiolo in Comm. cum magnis figuris depicta videtur sub titulo Buglossæ tertiæ; Albino etiam deleripta & depicta in Exoricis fub nomine Echii Cretici. Confule fi placet Autores dictos, & Jacobum Zanoni, & vide an rationes à Zanono allate demonstrent hanc effe diversam Uu 2

ab illis foeciem.

11. Bugloje

I ocus

Vncs.

Lib. X.

De Herbis Asperifoliis.

11. Buglosse assuis semine cotylode seu ambilicato. Linum umbilicatum Park App. Denus Latun.

tali quidem, sed in quinque segmenta subrotunda cousque divisi ut pentapetali videantur, quibus fuccedunt in fundo calycis femina quaterna, eodem fitu quo in Cynoglolla, verum non afpera fed rugofa cantum, & cotylode feu umbilicata.

Lulitanica originis elle dicitur.

CAP. V.

De Anchusa.

Txx के के के प्रकार, quòd vim suffocatoriam habeat dicta videtur : Aliis verò à florido radicis colore, fiquidem 'A7X4569 eft fuco illinere, quod nobis non probatur, cum 'A7X4-

Anchula ab Echio, Lycoplide, Bugloffa, alifique congeneribus radicis fanguineo fucco quo manus inficiuntur, Dioscoride monente, differt.

1. Anchusa angustifolia C. B. lignostor angustifolia Lob. Patk. minor lignostor J. B. Item, Libanistas species Rondelesio cuidem. Anchusa 4 Ger.

J. B.

Lignofuseft frutex, pedalis aut cubitalis, radice fubruffa, robusta; fielenium rigidis, Roris-marini exturd, alioqui glabras, sed minoribus ramis hirfutis, per quos fulia Hysfopi Arabum folis pania exila. Thymi Cretici capituli foliorum modo latiora, hirfuta, aspera, dura, ex ecodem puneto fepenumero plura, quorum unum reliquis longius mulcio, nervo unico per fingula secundum longenumero plura, quorum unum reliquis longius mulcio, nervo unico per fingula secundum longenumero plura, quorum unum reliquis longius mulcio, nervo unico per fingula secundum longium data futura de la Primula veris initiationem: capitacti, colore purpureo, Colaso intensè corruleo.) Somina Echii aut Buglosti, fatis magna, colore cinerco. Summænum secundum servis sociore qui inflat incurvantur. virgæ Scorpiuri instar incurvantur.

virgz Scorpiuri inftar incurvantur.

In collibus fterilioribus agri Monfipelienf. v. g. aux Garigues, propè Cafielnusf, &c.
C. Bauhino Anchudam munorem lignofiorem Lobelii eandem cum Tragorigano notho Dalechampii plantam flautenti affentior, quicquid reclamet J. Bauhinus. Magnitudine plurimum variat: A Lobelio enim deferibitur, caliculus fediquipalmaribus, &c.
Radix, detrachá fumma cute nigricante, rubefoit Clufto.

Hac proculdubio planta est quam Pr. Alpinus lib. de Exor. titulo Anchuse arborez describit & depingit.

2. Anchusa Monspeliana J. B. minor seu Alcibiadion vel onochiles ejustem. Puniceis storibus C. B. Anchusa Alcibiadion Ger. minor purpurea Park.

Crassam longámque habet radicem lignosam, rubram, roseo colore tingentem. Caules dodrantales, hirti, per quos [ut & a radicis capite] folia Echii, rigidis pilis obfita, unciam unam aut alteriore. tates, and, per quot [at 60.8 fautes capite] Joine Leani, algus pins outras, inclaim unam ant afteram longa. Flores extremis herent ramulis conferti, purpuralcentes, longialculi: Somes fequitur faiblongum, cinereum. Sapor Bujolfit non ingratus, actior tamen & ficcior.

In colle arenolo inter Gramontiam fylvam & Castrum novum non procul Monspelio spontaneam

C. Bauhinus Anchusam 2. Cam. epit ab hac specie diversam facit, quàm rectè ipse viderit.

De Anchusa viribus qua Veteres habent apud ipso videri possint.

Radix oleo soluta rubro colore tingu. Antiqua mulieres pro fuco seu pigmento ea uti solebant.

Petroleo infusam & illitam ad vulnera recentia & puncturas commendant.

Anchusa Echii faliis & storibus C. B. max. Gallice & Anglice, storibus Echii non dissimilibus, caruleis, ad paniecum vergentibus J. B.

Qua Calys & onocleia vocatur, maxima, frequentiffima Gallia & Anglia arvis latis, fed glareofis vel argillolis. Radix intus ligneo corculo, libro, corticeque craffiore amieta, fanguineo fueco, fanver argunous. Anima intus ingrico corcuro, moro, coruceque camuor animas, anigunico ineco, iantalinive digito, inficiente, digitum aquat, fefquipalmum longa, gudtu Buglofiz. Faita copida Echii aut Buglofiz angultifolia; launque fipinola, incana, ceipiti incumbentia. Cauli plurimum fingularis, rotundus, fquaber, cubtalis, thyrfulis ffarum coeruleis ad puniceum vergentibus, Echi non d'ffinulibus. Simin exiguum, oblongum, pullum.

Nihil video in hac descriptione quod non conveniat Anchuse Monspeliace: cumque Lobelius hanc Anglix arvis latis frequentifilmam feribat: nobis autem nihil unquam fimile inventum in Anplia aut à lais oftentime fit, judicet Lesfor que fides Lobelio abenda fit, & amon pottis fatuer, dum, hune quoque Anchufæ fpeciem Monspeliaex candem este, seu Anchusam Monspeliaeam sub hoc etiam titulo descriptam esse Lobelio.

· 3. Anchusa flore albo aut pallido Clusti, J. B. Anchusa lutea majoris varietas C. B.

Numerola huic funt falia, palmaris longitudinis valde angulta, & pungente lanugine hirfuta; & quorum medio caulis affurgit lecundo anno (primo enim zana@ eft.) pedalis, interdum etam cubitalis, crassificulus, firmus, hirtus, in multos ramos divisus, in quibus breviora multo hispidaque folia. Extremis ramis prodeunt è vaginulis hufutis & asperis slores, Symphyti majoris floribus quodammodo fimiles, albi aut ex albo nonnihil pallotentes five artistans, in angulos quinque divifi : qui-bus difcustis femen vaginulis conficieur viperino capiti aut richii temini tinille. Radix minimi dium uncum remer ragnum component ripermo capio aut term temmi initie.

Adaix minimi digiti craffitudinem aquat, nigraque cute techa eft, qui dublată ominor tubet, & elegantiffino cofice inficit: adoò autem camola eft ut radicum vulgaris Bugloffi inftar condiri poffit, dulcis tamen

In plerisque Pannonia Austriaque ficcis ac aridis locis nascitur.

4 Anchusa Intea J. B. Ger, lutea major Park. C. B. major floribus luteis J. B. Hellow MI

Sanguineo succo plenam habet radicem, perinde ut Onochiles: caulem hispidum, pedalem vel ctiam majorem, tenuiorem, folia per ramos breviora, pari tamen latitudine: flores in cacumine congeftos, & spicam ferè imitatos, concavos, Symphyti majoris, exiliores, luteos: femen Echio simile, nicidum, cinereum, punctulis nigris notatum, led triangulum & mucronatum, rostelli aviculæ

In agris sterilioribus Lugduno non longe, qua Genevam itur observavimus; J. Bauhinus inter Locus. Viennam & Lugdunum invenit, & in montibus Euganeis Junio florentem.

5. Anchusa lutea minor C.B. J.B. Park. Anchusa echioides lutea Cerinthes flore montana Col. Symphysum angustifolium Apulum Park.

Radicem Maio mense rubentem observavimus in tenellis: in vetustioribus verò lignosa est, longa, magna respectu plantæ, foris nigra, corticosa & pilosa; ex qua multi veluti supini, elati frutiga, magna respectu pianca, rons mg.a, corecona es priora, ex qua minu voide nipini, etan multi-cant in orbem, rubentes, lefquipedales ad fummum ramuli, hirfutie obliti alba, afpera, quemadmocant in ortem, rutentes, requiremans an ammuni ranun, initante onita and, appea, quemanno-dum & folia, que angulfa, Anchulfa Alchidais, minora, Linaria, ferè rès uncias longa, multa circa radicis capit, in terram convexa, (multa enim germina è vetufta radice oriuntur,) que in caulhos funt majora & circa fummuni latora, fempérque breviora. Floris verò in caulhum fummo (qui bifurcați funt & incurvi Scorpiuri modo) emicant, ab ino incipientes: Primò verò in ipfo ramulorum divaricationis angulo, oblongi, melleo fucco intus Cerinthes modo, cavi, lutei, parum circum ora ventricofi aque angulofi, in quinque lacinias parvas ora divifa habenes, ex quorum centro longus apex prodit, qui medius est inter femina quatuor in imo concepta, angulofa, rostrata, fed nitida, lævia, colore corticis Castanex, quæ demum intra oblongos, hirsuros, quinquepartitos calices alternatim dispositos per caulium summitates tunc erectas perficiuntur Æstate. Planta est

Maio floret. Saxofis Aquicolorum montibus Meridiei expositis oritur.

Tempus,

* 6. Anchusa humilis Alpin. exot. bumilis Cretica Park.

Aipm.
Al una radice longa, pollicari crafficie, in extremum fenfim ac fenfim gracilefeente, rubefeente colore, magnitudine & figură radici Cardui pineu maxime fimili, în retram oblique acâa, plures furculos, "femidigito longos producis, utrinque feliu longa, alabis, Anchufe proximis, fed mino- s'isham offe fundos, de colore, academ colore academ colo mina producuntur thecis parvis, oblongts, afperis, albicantibus. Radix tempore xstatis succo rubro mpede. turget, quæ manus rubro colore inficir

In locis montofis & fylvis Cretæ infulæ nascitur.

Anchusæ arboreæ Alpin. Park.

Descriptionem vide apud Alpinum. Eadem videtur Anchuse angustifolie C. B.

Uu 3

CAP.

Nihil

II. Buglosse assinis semine cotylode seu umbilicato. Linum umbilicatum Park App. Denus Latun.

Park.

Annua est planta cauliculos exferens graciles, canescentes superiùs ramosos, foliis aliquot oblongis, glaucis seu albentibus, mollibus, alternatim positis vestitis, quàm Lini sylvestris latioribus & craffioribus vestitos. Exalis foliorum fingulorum finguli plerunque exeunt flores candidi, monopetali quidem, sed in quinque segmenta subrotunda eousque divisi ut pentapetali videantur, quibus fuccedunt in fundo calvos femina quaterna, codem fitu quo in Cynogloffa, verum non afpera fed rugofa tantum, & cotylode feu umbilicata.

Lufitanicæ originis effe dicitur.

CAP. V.

De Anchusa.

Txxxxx 500 70 ayzer, quòd vim suffocatoriam habeat dicta videtur: Aliis verò à florido radicis colore, figuidem 'Ayxiger eft fuco illinere, quod nobis non probatur, cum 'Ayxiof Cedeu fit potius ab "Ayxum.

Anchula ab Echio, Lycopfide, Bugloffa, aliisque congeneribus radicis sanguineo succo quo manus inficiuntur, Dioscoride monente, differt.

Anchusa angustifolia C. B. lignosior angustifolia Lob. Park. minor lignosior J. B. Item, Liba-notidis species Rondeletio ejuldem. Anchusa 4. Ger.

ria: alia Thymi Cretici capituli foliorum modo latiora, hirluta, aspera, dura, ex eodem puncto ria; alsa Inymi Cretici capituli roloitum moos tatoria, inimus, apera, ana, se scotam pulco fepenumero plura, quorum unum reliquis longius mulio, nervo unico per fingula fecundum longiundinem decurrente, nullo feu odore, feu fapore. Flores extremis harren ramulis, ex oblongo tubulo in calathifeum quinquepartitum, ad Primulæ veris imitationem explicati, colore purpureo, (Clufio intensè coeruleo.) Semina Echii aut Bugloffi, fais magna, colore cinereo. Summa virgæ Scorpiuri inftar incurvantur.

In collibus sterilioribus agri Monspeliens. v. g. aux Garigues, propè Castelneuf, &c.

C. Bauhino Anchusam minorem lignosiorem Lobelii eandem cum Tragorigano notho Dalec. paumio Americana in initoteni nginitoteni Dobni cambi cina i Angonigato indo Date-champii plantam flatueni aftentior, quicquid reclame J. Bauhinus. Magnitudine plurimium vari-at: A Lobelto enim deferibitur, cauliculis fefquipalmaribus, &c. Radix, detrachă fumma cute nigricante, rubefeit Clufto. Hac proculdubio planta eff quam Pr. Alpinus lib. de Exst. tisulo Anchuse arboreæ describit &

2. Anchusa Monspeliana J. B. minor seu Alcibiadion vel onochiles ejuschem. Puniceis floribus C. B. Anchusa Alcibiadion Ger. minor purpurea Park.

J. B. Crassan longámque habet vadicem lignosam, rubram, roseo colore tingentem. Caules dodrantales, hirti, per quos [ut & à radicis capite] folia Echii, rigidis pilis obsita, unciam unam aut alteram longa. Flore extremis harrent ramulis conferti, purpuralentes, longuiculis Somen sequitur siblongum, cinereum. Sapor Buglossin on ingrarus, acrior tamen & faccior.

In colle arenoso inter Gramontiam sylvam & Castrum novum non procul Monspelio spontaneam

Locus.

Vires

C. Bauhinus Anchulam 3. Csm. epit ab hac specie diversam facit, quàm rectè ipse viderit. De Anchusa viribus qua Veteres habent apud ipsos videri possunt. Radix oleo soluta rubro colore tingit. Antique mulieres pro fuco seu pigmento ea uti solebant. Petroleo infusam & illitam ad vulnera recentia & puncturas commendant.

3. Anchusa Echii foliis & floribus C. B. max. Gallia & Anglia, floribus Echii non dissimilibus, caruleis, ad puniceum vergentibus J. B.

Lor.

Que Calys & onocleia vocatur, maxima, frequentiffima Galliæ & Angliæ arvis lætis, fed glareofis vel argillofis. Radiu: intus ligneo corculo, libro, corticéque craffior améta, fanguineo fucco, fantalinóve digito, in ficiente, digitum æquar, fedquipalmum longa, guftu Buglofiæ. Falia copiofa Echii aut Buglofiæ anguftifoliar, lanugine fpinofa, incana, cefptu incumbentia. Cadiu plurimum fingularis, rotundus, squaber, cubitalis, thyrsulis florum cœruleis ad puniceum vergentibus, Echii non diffimilibus. Simen exiguum, oblongum, pullum.

Nihil video in hac descriptione quod non conveniat Anchusæ Monspeliacæ: cúmque Lobelius hanc Anglia arvis latis frequentiffimam feribat: nobis autem nihil unquam fimile inventum in Anglia aut ab aliis oftensum est, judicer Lector que fides Lobelio habenda sit, & annon poriùs statuendum, hanc quoque Anchulæ speciem Monspeliacæ eandem esse, seu Anchusam Monspeliacam sub hoc etiam titulo descriptam effe Lobelio.

3. Anchusa flore albo aut pallido Clusii, J. B. Anchusa lutea majoris varietas C. B.

Cluf.

Numerola huic funt folia, palmaris longitudinis valdė angusta, & pungente lanugine hirsuta; è quorum medio caulis assurgit tecundo anno (primo enim assurge est.) pedalis, interdum etiam cabitalis, crassifiusculus, firmus, hirtus, in multos ramos divisus, in quibus breviora multo hispidaque sobitalis, craffiulculus, hrrmus, hirrus, in multos ramos divitus, in quibus breviora muto intipiadaque to-la. Extremis ramis producint è vaginulis hirfuitis & afperis fiores, Symphyti majoris floribus quodam-modo fimiles, albi aut ex albo nominiti palleficentes five ayeiskaus, in angulos quinque divifi : qui-bus dilcuffis femen vaginulis confipicitur viperino capiti aut iechn femini fimile. Radix minimi di-giti craffitudinem aquat, nigràque cute techt eth, qua fubbata ominior rubet, & elegantiffino co-lore inficit: adoò autem carnofa eft ut radicum vulgaris Bugloffi inftar condiri poffit, dulcis tamen

In plerifque Pannoniæ Austriæque ficcis ac aridis locis nascitur.

4 Anchusa lutca J. B. Ger. lutea major Park. C. B. major floribus luteis J. B. Hellom MI.

Sanguineo fucco plenam habet radicem, perinde ut Onochiles: caulem hifpidum, pedalem vel etiam majorem, tenuorem, folia per ramos breviora, pari camen latitudine: fibres in cacumine congeltos, & plicam fere finitatos, concavos, Symphyci, amoris, exiltores, lettees ! femen Echio limile. nitidum, cinereum, punctulis nigris notatum, led triangulum & mucronatum, rostelli aviculæ

In agris sterilioribus Lugduno non longè, qua Genevam itur observavimus; J. Bauhinus inter Locus. Viennam & Lugdunum invenit, & in montibus Euganeis Junio florentem.

* 5. Anchusa lutea minor C.B. J.B. Park. Anchusa echioides lutea Cerinthes flore montana Col. Symphytum angustifolium Apulum Park.

Radicem Maio mense rubentem observavimus in tenellis: in vetustioribus verò lignosa est. longa, magna respectu planta, foris nigra, corticosa & pilosa; ex qua multi veluti supini, elati frutiga, magna relpectu plance, roris nigra, corticola & puola; ex qua muiti veiuti tupini, elati truti-canti in orbeni, rubentes, lefquipedales ad funnium ramiuli, infiturio obiri alba, afpera, quemadmo-dum & folia, que angulta, Anchulæ Alcibiadis, minora, Linaria, ferè tres uncias longa, multa circa radicis caput, in terram convexa, [multa enim germina è vetufla radice oriuntur,] que in caulibus funt majora & circa funnium latiora, fempérque breviora. Flores vero in caulium funnio (qui bifurcati funt & incurvi Scorpiuri modo) emicant, ab imo incipientes: Primò verò in ipío qui natural mine i menti obili indice i inclusi del più inclusione in più inclusione i rimino vero in più ramalorium divaricationis angulo, oblongi, melleo fucco inus Cerinintes modo, cavi, lucte, parum circum ora ventricoli aque angulofi, in quinque lacinias parvas ora divifa habentes, ex quorum centro longus apex prodit, qui medius efficie litere finimia quaturo in inuo concepta, angulofa, rofitrata, fed miteda, lavia, ocore corricis Caltanex, que demum intra oblongos, hirdutos, quinquepartitos caltera leternatim diolore per caulium fummitates tunce receas perticinutur Æltate. Planta eff

Maio floret. Saxofis Æquicolorum montibus Meridiei expositis oritur.

Locus &

* 6. Anchusa humilis Alpin. exot. humilis Cretica Park.

Aipm.

Ab una radice longa, pollicari crafficie, in extremum fenfim ac fenfim gracilefcente, rubefconte colore, magnitudine & figură radici Cardui pince maxime fimili, in terram oblique acta, plures furculos, "femidigito longos producit, utrinque folisi longis, albis, Anchufa proximis, fed mino- *Vidure effe ribus denfiffime undique veltitos; acque in fummitate pilorum flores rubri, ad purpureum incli- error Typenantes, in fius parvis calycibus spectantur, Anchuse majores figură colutez vesscaria, a quibus se graph po se-mina producuntur theeis parvis, oblongis, asperis, albicantibus. Radix tempore æstatis succo rubro misede. turget, quæ manus rubro colore inficit.

In locis montolis & sylvis Cretæ insulæ nascitur.

Anchusa arborea Alpin. Park.

Descriptionem vide apud Alpinum. Eadem videtur Anchuse angustifolie C. B.

Uu 3

CAP.

Locus.

Vires.

Locus.

Locus

CAP. VI.

De Echio.

Chium, 'Eyw, à figura feminis capiti viperino fimilis proculdubio dictum est; Hine conjecturan capium ad viperarum aliorumque serpentum ictus valere. Flore corniculato, feu incurvo, & ex angusto principio in latum expanso, superiore parte longius excurrente; inferiore breviore à reliquis Asperifoliis diftinguitur.

Buglossum Echioides Indicum, Convolvuli carulei minoris folio Breynii.

Brevn.

E radice caules prodeunt pedales & majores, rotundi, angulofi, virides, leniter hirfuti; quos folia bina, petiolis ferè carentia, femper fibi mutuò oppofita cingunt, Convolvuli cœrulei peregrini C. B. foliis formâ, magnitudine & hirfutie respondentia; ex quorum alis utrinque ramulus sescuncialis. pertenuis emergit, floribus ternis, senis, vel pluribus, Bugloffi & Echii faciem mediam obtinentibus, ccerulo-purpureis, ex calycibus hirfutis, quinquepartitis emicantibus, fecundum longitudinem ferie quadam digeltis onuitus.
Ex infula Zeilan habuit descriptionis Autor Jac. Breynius. Ephemer. German. Ann. 4 & 5.

Observ. 129.

A. 1. Echium vulgare J. B. C. B. Park. Ger. emac. Dipers Bugiofs.

J. B. Caulibus est sesquisubito altioribus, hispidis, puncis nigris notatis, solidis, teretibus, feliu crebris, nullo ordine postus vestitis, ab imo ad summum fere fastigium floribus onustis, aque ii syel ceruleis, vel ex cœruleo purpurascentibus, monopetalis, margine in quinque subrotundas lacinias divi-Florum nondum explicatorum spica cauda Scorpii fere in modum reflectuntur. Folia aipera, hi-futaque, oblonga, angusta, non crenata, maculis interdum albicantibus notata, sapore fatuo, crebra à radice, que longa, pollicari craffitudine, lignofa, guftu nullo eximio. Secus vias & femitas inque muris non rarò & arvis fterilioribus, Æstate tota floret.

Variat interdum floris colore albo.

De hujus viribus nihil certi traditum invenio. Wirtemb. ad Epilepfiam & fervorem Echii radicem fumendam præcipit, ficcandam & in pulverem redigendam, pulverémque drachmæ femis pendere cum vino aut cerevifia propinandum. \mathcal{F} . B.

2. Echium majus & asperius flore albo C. B. albo flore majus J. B.

J. B.
Pracedenti fimile eft, fed multo majus & afperius; robuftum, rectum, in alas valde divaricatum.
In agro Salernitano & Romano, inque Erruria & Gallia Narbonenfi hoc genus obfervavimus, quod revera tota specie ab Echio vulgari differt, non floris colore tantum, qui & in vulgari non raro albus invenitur: proinde non rectè à Parkinsono Echium vulgare flore albo denominatur.

3. Echium majus & asperius flore diluté purpureo Botan. Monsp. Lycopsis altera Monspeliaca floribus diluté purpureis C. B.

Circa Lateram in herbidis pratorum marginibus & circa la Valette fapius collegit D. Magnol.

4. Echium Creticum latifolium rubrum C. B. Park. An Echium Candiae flore pulchrè rubente J. B?

Ampla initio habet folia, mediæ inter Plantaginem & Bugloffum substantiæ, humi strata, inter quæ nascebantur caules rotundi, scabri & asperi, frequentibus alis donati, quos ambiebant inordinata folia minora, hirta: extremi rami circumvolvebantur & inflectebantur, Echii & aliarum Anchularum inflar, gefhlabinque caliculos distinuo folisia anguffis & hirts conflantes, se quibus cavi ferre Echi florius non diffuniles protibant, coloris rubri, dilui, elegants, in quinque laciniars firm-mis ors divili, (quos facceffi temporis purparafentem colorem contrahere observabat) è quorum nns 61s ucin), (ques nucerni tempors purpuratentent content content content value), e que un miblico existant framiula ex rubro purpuratentia, apietur pallicis, & medius gracialis film exal-bidus & bifurcus. Flori fucceflit femen Echii femini non diffimile. Flores dedit Julio & fequentibus menfibus. Echi Candia; 7.8. tota planta candidor erat Echio vulgari magis ramofa: Flores formă imiles, nempe hiantes, fed colore diverfo, pulchro fci, rubente.

In Galliæ Narbonensis locis plurimis copiose; circa Monspelium tamen rariùs occurrit. Flore erat

dilutè rubente, uti planta Clufio descripta

5. Echium

5. Echium Creticum angustifolium rubrum C. B. Park, Cret, 2. Clus.

Caules huic magis scabri erant quam priori, rotundi, parvis maculis rubris distincti, Serpentarias Cautes nuc magis caori erant quan priori, romino, parisi macuo tuono untintut, ocipentarizi ferè riut, folla promebat quaturo aut quinque pariè uncas longa, unam lata, pallidioribia macuis afperfa: Flores extremis ramulis nafcebantur egregiò rubentes, nanyam rubetinom cuam aduli retinentes, è quorum umbilico majora duo framinula prodibant & tria minora, quorum tertum reliquis minus, omnia autem apicibus albis pradita. Florere incipiebat sub extremum Julium. Hanc speciem caulibus maculatis, asperioribus, & sere spinosis, magis procumbentibus observavi Louis. in Sicilia propè Messanam.

* 6. Echium rubro flore Ger. emac. Cluf. J. B. Park. sylvestre hirsutum maculatum C.B.

Clufus tamen pro diffincta cam ponit, & fic detenhit; Oblonga & angulfa habet foita, villofa, vul-garis Echn folis fere fimilia, paulò tamen latiora, humi frata: Caulem modò pedalem, modò cubigaris Lefui folis fere finuita, pauto camen latiora, fiaum Itracti. Coulem modò pedalem, modò cubi-talem, firmum, firiatum, Januginotim, macultique purpureis coniperfium; quem incondiro or-dine multa ambiant felia, infernis breviora & anguftiora, non munùs tamen hirfuta. Summun callem exornant multi breves ramuli, in fe voluti convoluti, atque Scorpiuri infrai nifiexi, pleni fiorim vulgaris Echi floribus fimilium, fed colore rubro cleganti praditorum, qui proxime caulem primium apertri incipium. Excufió flore femeu uti na ilis Echi generibus apparei in caliculis ni-grum, viporino capiti fimile fed minus. Rudis: fatis longa, dura & lignofa, nigro cortice tecta, fummo capite multos interdum caules promens, fed maxima ex parte duntaxat unicum.

Abunde admodum ficcis pratis fupra & infra Sopronium Ungariæ urbem, nufquam verò albi Lossi. hanc plantam observabat Clusius, Maio florentem, nunc saturate rubentem, modò dilutiore colore

Lycopsis Egyptiaca C. B. Park.

* 7. Echium pumilum album C. B. Echioides parva alba Park, parva alba amphibia Col.

Cel.

Dodrantalis est planta aut summum pedalis, radice parva, pennæ Anserinæ calami crassites, fuca foris, intus alba, at Maii fine Æquicolis & Valvensibus rubescere observarimus, delle sapore; ex qua caudia carastiro duplo supradicha fructicar, ab imo duabus vel tribus alis divisis, sibrubens, rotundus, asper, foliai alternatim vestitus per intervalla oblongas, parvis, Oleæ minotius seminicatalis, longitudine quadrantali, viennibus, elba hirfiture afporat parimo obstita, in summo ut in superiore in tres ramulos divisis, in quibus alternatim codem mode minota foliola disposita barenat: ter quæ flores ex calicibus hirsutis quinquepartitis superiori similes atque majores parum, albicantes emicant; Semina in imo habentes quaterna, majora parùm superiore atque rugosa, aspera & etiam

Eodem tempore cum superiore floret atque perficitur. In agris incultis ubique Cirinola frequens Locus.

* 8. Echium tenuifolium I. B.

Denfis ramis præditum eft, tenniffimis illis quidem & Satureiæ ramulos craffitudine vix fuperantibus, multò tamen hispidioribus Echii vulgaris, hoc est, & longioribus & rigidioribus & crebrioribus veluti foinulis horrentibus. Folia Saturcia foliis paria, multa etiam tenuiora, afperitate majore quam Echii nostratis. Flores recurvis ramulorum scapis harentes satis magni, patuli, corulei. Hac planta ad Anchusam fylvestrem lignosiorem accedit, slorum figura differt.

9. Echium Hispanicum flore calcari donato C. B. Park.

Radicem habet lignosam, fibrosam, cortice ad ruffum vergente tectam; à qua cauliculi plures, alli palmares, alli breviores, rotundi, nonnihil villoli, humun versis reclinati prodeunt, pintes, alli palmares, alli breviores, rotundi, nonnihil villoli, humun versis reclinati prodeunt, qui folir rarioribus, brevioribus, Veronica Alpina fimilibus, craffiufculis & alperiufculis cinguntur. Flores in cauliculorum fummis cœrulei, oblongi, cavi, calcari ut Linaria donati, ex hirfuto brevique calice prodeuntes, ex uno folio compoliti, at in fummitare in lacinias quaternas divili; quibus delapfis in conceptaculis semen oblongiulculum, durum, rugolium, ut in Echio vulgari succedit. In Granadæ montibus inventum est.

Flos calcari donatus, & femen in conceptaculis hanc plantam ad diversum genus pertinere arguunt: verum ob descriptionis imperfectionem ad quodnam proprie pertineat definire nequimus; hic ergo tantisper locum habeat, donec certius nobis constiterir quò referenda sit.

Ab Echio luteo minimo non multim differre videtur, fi non idem prorfus fit.

10. Echium

10. Echium Creticum album Park. [potius luteum.] Echium Creticum Alpin. exot. An Echium flavo flore Clus. cur. post?

Hac planta fert ab radice complura folia oblonga, tenuia, in acutum definentia, albicantia, quadantenus ad Anchusam accedentia, sed longè minora, crassa, pilis velut spinis tenuibus aspera atque horrentia. Cauliculos e medio foliorum producit, palmum vix altos, rotundos, afperos, pilis tenuibus norrenna. Camenas e nicuo tonomi para la para filia de di di que obficos : in his parva foliala, longa, afpera pauciffima fine petiolis cermintur, itidem albicantia; non utrinque, led ex uno latere inordinatim longo intervallo pofita. In fummis verò cantal, foli durique, loca un la calculation de la compania de la compania caliculis frees multi faprim in fuis afperrimis calycibus parvis, oblongis, quafi corymbos feu umbellam facientibus exeunt, lurei, Anchufæ fimiles. Quibus fuccedunt femina parva, albicantia, tritici magnitudine, figura capita viperina apprime referentia. Radix parva, lignofa subest &c nigra, in parvas radiculas divifa.

Pro Echio è Creta hujus semina accepit Pr. Alpinus.
Echium pumilum flore luteo C. B. Park. hoc est Ech. flavo flore Clus. cur. post. huic cadem vi-

11. Echium nigrum flore eleganti Alpin. exot. Creticum nigrum Park.

Alpin. Planta elt procera, ferens quinque caules & plures etiam, craffos, rotundos non in rectum fed oblique actos, & quafi in terra firatos, foliis multis, denfis, oblongis, in acutum definentibus veftitos, alperos, fómulis acutis undeque armatos. Er folia & fructus eodem modo fómulis præcita funt. In ramulorum fummitatibus feres vífinente, haud iza parvi ut na dis Echiis, longis, verficolores, ita ut quidam ex floribus purpurafeant, alii cyaneo colore dilutiore cernantur. Flores figura ad parvas Campanulus accedum, fed ora hiantia habem, ac ex iis fingulis quaturor aut quinque filamenta co-campanulus accedum, fed ora hiantia habem, ac ex iis fingulis quaturor aut quinque filamenta co-firma, in quibufdam vafculis oblonga, nigro colore, & figură viperini capită fimilia. Radice ni-titur oblonga, policari craffitie, in tentitatem definente. Sapor foliorum dulcis, fitbacris. Hane (ut puto) speciem circa Melfanam Siciliae urbem observavimas.

* 12. Echium luteum minimum C. B. Echioides lutea minima Park. lutea minima Apula campestris Col. An Echium flavo flore Clus. cur. post.

Locus.

Col.

Hujus vadis tenuis est admodum, lignosa, cortice susce Echii, intus alba; ex qua solita in terram sparsa, duas uncias ad sumnum longa, satis angusta, ut latitudine paria sint cauliculi diametro, Lino fimilia, sed in sumno latiora, carnola, shrista, durinculia, prope causem molinora. Caralizalis tribus aut quaturo fruticat, parum supomis, dodrantalibus aut pedalibus albescentibus, rotundis, initias, foliosis admodum, atque circa summum maculosis guttises thavo purpurascentibus, in quina, ramulos aut tres vel plures aliquando, quadrantales divisam comam habentibus, soliosi dentis articular describitations. que utrinque alatis five pinnatis amictos. E foliorum finubus flores exeunt lures, oblongi, tenues. que utraque atats inve pinnats amicos. E foiordin insubas prete exeunt utret, oblongi, temes publil, tenu utublo, minores & angulfiores alias, fed fui proportione latufculis oris, quinqueparitis ac felle modo hianobis; in quorum calicibis ficcedunt femino quaterna, aliis minora, intorto rotro capitella exprimentia Arvicule potius quam Serpentis. Aprili floret, Maio perficitur, Cirinola frequens. Florem unicum, ut in aliis, ante alios in afarum finu fed abfque petitolo harvanem profett.

C. Bauhinus eumque fecutus Parkinfonus Echium flavo flore Cluf. cur. poft. ab hoc specie diftinctum faciunt, quam recte ipsi viderint.

A. 12. Echium marinum P.B. Cat.Ang. An Buglossum dulce ex insulis Lancastriæ Park?

Folia ei parva, glauca velut Cerinthes, figură fere foliorum Betze marinz, fed minora mulcò. Flores exigui, corulei, tubulofi ceu Cerinthes, fed breviores. Singulis floribus quaturor fuccedunt femina, ut in hoc genere fieri folet. Caules infirmi, humi procumbentes.

Parkinsonus caules tenues cubitales aut minores ei attribuit : folia quæ ad radicem sunt Boraginis Parkinfonus cause senues cuntates au ininotes et attribute: ona que at raucem tunt noraginis multo minora, magis glauca, afperiufcula; que in caulibus adhuc minora. Flores ad genicula è foliorum alis exeunt, antequam explicantur rubentes, aperti, purpuro-occulei, Echii nonnihil fimiles, feu inter Boraginis & Echii flores medii, odore dulci mellis. Radix craffa, exterius nigra, furculos aliquot emitrit.

In Septentionalibus Angliæ maritimis invenit, v. g. ad molendinum Scrammersten dictum non longe à Bervico: irem in miula quadam ad oram Lancastriæ. D. Newton invenit in litore Cumberlandico non procul à Whithaven oppido, ni malè memini.

Nescio an rectè ad Echium retulinus : D. Wattes Cynoglossæ speciem facir.

CAP.

CAP. VII.

De Heliotropio.

Ationem nominis superiùs dedimus in capite de Heliotropio tricocco, inter herbas slore im-Audient nomana superficto donatas.

Quòd Heliotropium folia cum Sole circumagat Veteribus traditum eft; Nos nihil tale

Quòd Heliotropuum tolia cum Sote circumagat Veteribus traditum elt; Nos nihil tale nune dierum in ejus foliis experimur, at neque in alterius cujulivis plantæ. Ingenue fateor (inquit P. *Laurembergius) quæ tot Botanici prodidère de foliis Malvæ cum Sole convertis, de Trichynalo heliofcopio, de Lupinis, de Cichorio, de Calendula, de Flore Solis, planibifique allis, de 1.1. ed 1.1. nano emporto cuam munomanne objevane gentienen deprenendere potume. Fios sons caput equidem versus Meridiem plerunque inclinat : at quorium femel inclinavit capitis pondus ibidem femper retinet, ubi ubi Sol verfetur.

mper retunet, um um 301 venetur. At Dodonzus Heliotropium dictam hanc herbam afferit, non quòd ad Solis diurnum motum con-At Dodonaus Heliotropium decam nanc nerbam auem, non quod ad 3018 durmum motum con-vertatur, fed quòd æftivo Solltino florest, cum Sol longiffime ab Æquinochali circulo digreffus ad

1. Heliotropium majus Lob. Ger. Park. majus slove albo J. B. majus Dioseoridis C.B. The greate

J. D. Planta est dorantalis & major, interdum minor ratione loci, radice simplici lignola : Caulis Ingosa medula plenus, foris ex viridi incanus, tomentofus, multis alis concavus. Folia ad ramafungosa medula pienus, ioris ex viridi incanus, tomentoius, muitis alis concavus. Folia ad ramu-lorum exorum 8 per ipios ramos difipolira, Ocymi folis paria, ex rotundo oblonga, nervofa, cauli concoloria, hirfuta. Fluori ramofi, alib, parti, foliolis lanuginolis obliti : exterium racemus ille foi-catus cacumen in fe Scorpionis caude inflar contorquet. Semina fucedun triangula, brevia, cine-rea quaterna juncta, acummibus cocunidas globofium capitulum efficientia.

as quaeerna pinera, accuminants cocunturus grocomini capitanum emorentia. In Gallia Narbonenfi, inque Italia' & Sicilia in agris ubique forè luxuriat. Vidimus etiam circa *Loca.* Moguntiam & alibi in Germania.

togunicam ex anon in Germama.

Que de viribus Heliotropii habent Veteres apud ipfos vide.

Verrucas & myrmecias & thymos affricata herba valenter adimere dicitur.

Efficacissima est ad-Vire: versus carcinomata & ulcera gangrænofa & tumores frumofos [tota planta Matthiolo, femen Lobelio.] Folia ev noface allus capits doloren mulcent. Epotum foliorum decoctum unà cum Cu-mino renum calculos pellit & frangit, & intellinorum animalia necat.

* 2. Heliotropium Siculum majus flore amplo, odorato Bocconi.

Boe.
Caulicule conftat ramolo, versus terram reclinato: feliii in rotunditate oblongis, candicantibus, leviter hirfutis & quafi villofis feu lanugine obductis. Heliotropio vulgari non ablimile est quoad tevier influtes ex quali vinons feu fairingine operactis. A renoutopus vingari non animue en quoad caulium & foliorum compolitionem: floribus autem variat, qui multo majores funt & fiaveolentes, Smilacis afpera aut Meldot ritu. Caulis faltigio flores lape velur in umbellam congesti versus tes, Smilacis aipear aut Aseniori (m. Cauns natugio notes nepe vente in unincianti congeni verius extremum coherentes, alioqui fecundum ramulorum flexum, ut in vulgari, ordine perameno di-Non longè Catana in asperis & segetibus copiosè crescit vulgari permixtum.

Locus.

2. Heliotropium Indicum Hormini folio Hort. Reg. Parif.

Hujus quod ad me transmissi specimen insignis Botanicus D. Sloane, non multum disserre visium Huns quou au me trammin specimen mignis sociations 20.00000, non inque adeò incanum fic. eft à vulgari Heliotropio majore præterquam magnitudine, & quòd non inque adeò incanum fic.

4. Heliotropium supinum Clusii & Lobelii Ger. minus supinum C. B. minus quorundam seve supi

Majori perquam fimile est, minus tamen, graciliores enim fert ramulus, in multas alas divisos, Majori perquam timile ett, minus tamen, gracinores enim tert ramutos, in muitas alas divilos, aliquantilum lanuginofos, humi fitratos. Folia majori fapore, colore, formă fimilia, minora tadequantilum lanuginofos, nomân exteremi ramuli Scorpinios caudes inflar etian incurvantur, elique ordine intident (un majore) candidi fiolati; quibus ficcedii: fimm non quadrirantur un illo divifitum au quaterna fimul juncta, fed unicum feré femper, interdum geminum, illo majus & colongius, fufcum, quodam corrice five membrană tanquam pericarpio inclulum: Sub folis aliquando etian latent pedicelli, terna au cquatena duntaxat femina fuffinentes. Radis parva, foris circicans humae pest 8 deciduo femine finentis anni nouve plante renaforante. quation cuant acone peurcun, terma aux quaternat unitaxat returna antinentes. Anaix parva, 1019-nigricans, hyeme perit, & decidio femine fingulis annis nova plante renafcuntur. Non pofium affentui Clufio, femina fingula fingulis fioficulis naturaliter fuccedere, licet ex acci-denti id lapitis contingat, ut in Lithofpermo vulgari.

and to texpus contringes, in in Latinospeanio vingan.

C. Bauhinus, Gerardus & Parkinfonus duas conflitiuunt Heliotropii minoris species, verum prater rationem, & per errorem ut nobis videtur. Vide J.B. tom. 3. pag. 605. Heliotropium tricoccon quære inter Herbas flore imperfecto.

5. Facila

5. Jacua acanga Brasilianis, Scorpicidis Species Marggravio.

Affurgit in duorum aut trium pedum altitudinem; eaule hisfuto, piloso, multis ramis prædito. Amergic in enorum ant emem peaum antuoniem; eme morto, piano, mutte ramis prastito. Fra bina fibi oppolita cum alife parvulis babet, yel ertam quandoque foliatare, polita, limique cor-rugata, fimilia foliis Scarleta; rans pilis vefita, oblonga. In extremitatibus fuperiorum ramorum enalcitur fpica, decem aut duodecim digitos longa, in qua unicus ordo flosculorum, coloris e luteo & coruleo mixti: Quilibet flofculus autem figuram habet parvi calicis; extremitas fpica curvata esfe ceruleo mixit: Quilher Hoicinis autem nguram maes part canes; exactoris specificara ete-folet mixir ilors vulgaris Scorpiodis. Post slores sequitur sono Mili nostratis minitudine, fla-turn, triangulare, & circa extremitatem acummatum, figură pene Fegopyri, sed fusci coloris. Radio pedem aut sesquipedem longa est, fere recta, pauca aut nulla filamenta habens, cortice

fulco, intis alba, lignola ae lenta, tapore fubdulei, fee parim manifetto.

Repertur & alia (pecus plane priori fimilis, nifi quod paullo major fit quoad caules. Radix eadem est ; selia paullo molliora, spica quoque ut in priore incurvata : soscali albi leu lactei, quinque folis constantes: semen denique rotundum, non triangulare, ut in priore.

CAP. VIII.

De Buglosso Echioide, seu Echio lappulato.

A. Englossen zilvestre caulibus procumbentibus C.B. Borogo minor zilvestrie Park. Cjuglossa prieta Plinie, Echium lappulatum quindlam zilvestrie mazor Plinii Ger. Amall with Bugloss, Great Goole grass, German Madwort.

Radice admodum tenui, alba, fimplici exeunt cauliculi bicubitales & etiam longiores, angulofi, brachiati, concavi, uncinulis [fecundum angulos] rigidis, afpens ad veftes adha-P. Adice admodum tenni, alba, fimplici excunt cauliculi bicubitales & etiam longiores, angulofi, brachitati, concavi, uncinulis [fecundum angulos] rigidis, alperis ad vetles adharine rentes, per terram fe fiargentes, mir in propinquo fit quod (candant. Folia in caulibus inus tingulara), in immis nunce buna aut eena, interdum caiam quaterra finni), duas uncias longa, utrinque reducta & angulla, quorum infina disperioribus obutiora, brevi lanugine hirfuta. Flof-grants finely in lettranque exeducta & angulla, quorum infina disperioribus obutiora, brevi lanugine hirfuta. Flof-grants finely in lettranque exequit. Finercul perexigui, ex viola purpuralcentes, ex alis folorum fingulis finguli plerunque exeunt, [inter-dum in ipja ramulorum divaricatione confiftunt fingulares] brevious pediculis donati, quinquepartiti. Flore dilaplo pediculi reflectuntur ad aversam aut pronam caulis partem ex adverso foliorum è quorum finubus exeunt, que furfum tendunt. Calix autem floris in valculum feminale amtunt e quotum inituos exeunt, que mitunt critain. Canx aucen nota invacuant terminate am-plum & velur bivalve, triquerum quiden, marginbus tamen in plures angulos fea acutas lacinisa divisi dilatatur, femina quatuor fimul junca claudens, compressa, fusca, sesanoideis paulò majora. Odor & sapor totius planta qui Boragini. Summitates caulium & ramorum floribus onusti, ante-

quam apertantur caude Scorpii in modum reflectuntur, ut in hujus generis reliquis. Planta hæc, ob formam fructus feu vasculi seminalis Atriplicis latifoliæ foliis aut Anseris avis pe-

dibus fimilis, resemperones F. Columna denominatur.

dibus limits, septimes F. Columnae denominatur.

Maio mense apud nos storere incipit, & cum l'emen perfecit radicitus exarescit.

Maio mense apud nos storere incipit, & cum l'emen perfecit massimiliare de quadam non longe in Anglia rarius occurrit. Propè oppishum Norum-Mercatum dictum, in sep quadam non longe à remplo domui Regie proximo, secus semitam que ad oppishum ducit, observavius; item propè action propè de l'emense
In Italia folia majora evadunt quam apud nos, admodum (inquit F. Columna) majora & latiora quam Rubix, quibus ea comparat [& verè] Lobelius, semipedali nimirum longitudine, duas

U 15.

Varietas.

Hujus aliam seu speciem seu varietatem observavit Chr. Mentzelius, quam Buglossum caulibus procumbentibus tenerius floribus albis vocat: Furftenwaldiæ aliifque in locis Marchiæ Brandeburg. ad sepimenta provenientem.

CAP. IX.

De Lithospermo.

Ithospermum à lapidea seminis duritie nomen accepit. Milium Solis Officinis dicitur, licèt thonoration a agreed returns counter nomes accepts. Definition of the Control of dine, quod & filendore & durità cum femine Milii convenit. Noftratibus corrupte 620mill decitis pro 63anunili, id est, Milio grifco. Notæ ejus funt semen lapideum, splendens, flos in quinque segmenta expansus.

A. T. T.i.

1. Lishofperman five Miliam Solis J.B. Lish, majus crestum C.B. minus Ger, valgare minus Park Domiti, oz Gommeli.

Pollicari circiter craffitudine est radix, lignosa, perennis, fibras aliquot à latere fundens. Caules inde exurgunt complures, cubitales aut sesquicubitales, recti, rigidi, tercees, tactu asperi, solidi, ramue extingunt compitures, cumtates aut tempuetumates, 1004, rigunt socrees, tactu appert, 100tat, ra-mofi, foliis crebris, mulloordine politis influtis, longis, angultis, in acutum mueronem definentibus, tine pediculis adnatis, veltir. Que in fummis caulibus & ranulis funt folia latiora funt & breviora pro magnitudinis ratione, & faturatus virida. Flolculi in fummitanbus caulis & ramorum, ex fingulis foliorum alis finguli, ex herbaceo albidi, monopetali, parvi, in quinque obtula fegmenta parguis ionorum aus miguit, ex neroacco aioni, monoperan, parvi, in quinque ootina legmenta par-tiri, pediculis brevibus infident. Calix hirfutus quinque anguftis acuris laciniis conftat. Singulis the political programs in the state of the political political programs active contact. Singuist folicible naturalizer quaterna fuccedunt femina, quanty's ratus ultra bina aut terna perficiantur, funt autem colore cinerce, politi layoris & invicts; duritiei.

In agrorum marginibus ficcioribus, in viis publicis & dumetis non ità infrequens eft. Floret Laur. Maio & Junio mentibus, furculi autem floribus onusti, antequam flores explicantur, eodem modo

reflectuntur seu contorquentur quo in aliis hujus generis herbis.

Lib. X.

Semen Lithospermi renes absterget, urinam ciet, calculum insigniter comminuit & expellit, Au- Vires: Somen autoupermi nenes autrenges, urmant nens, caucumi mingines cominimuit de expeitir, Au-l toro Diofeorido. At qui ai qualitato praffat ? Diurettea, docente Galeno, confique calada & ficaci eficonventi, ut liquare & fundere fanguinem polline: Lishofpermi femen nee acre eft nec amarum, noc ullus afternis qualitatis particeps que calorem indicer. Oporte ergou it fecefica ut vo-amproprietate calculum comminuat. Nullus autem hic à nimia dofi meeus, cum nulla hic infig-

nis quantas, in.

An autem frangere possiti lapidem jam concretum, quod quidam promittunt, equidem valde ne-ficio, inquir C. Hofmannus: & J. Bauhinus, Ego quidem non existimo, neque hoc semen, nec se crassos humores, arenulas aut calculos giun-ullum alud remedium calculos frangere. Pituitam & crassos humores, arenulas aut calculos giunnantes diffoly & pelli posse medicamentis idoneis, forte etiam hoc semine, concedo.

Matthiolus 31 magno (ut ait) successiu dat in lacte muliebri parturientibus.

A. 2. Lishofpermum majus Dodonai, flore purpureo, semine Anchusa J. B. majus Ger. vulgare majus Park, minus repens latifolium C.B.

Surculis prociduis pluribus donatum est, pedalibus & cubitalibus, tenuibus, nigricantibus, hispidis, fubinde fibras agentibus; quos folia veftiunt uncias duas circiter longa, femunciam lata, in acunuonue notas agoninosos quos jorna continui micas unas unas un continui ante, in actimen definenta, ex faturo virere nigricanta, hiritura, algera. Flere extremis herent ramulis conferti, majores quam Anchufa alternis, violacei.

Semina Anchufarum vel Echiorum, albicanta, ruterti, majores quam Anciqua auciaus, violacei. *Jemma* Anciquarum vei Ecmorum, albicantia, ru-gofa. *Radin* longa craffa, lignelcens, tortuofa, nigra. Caulis ille qui flores fuffunet erigitur, & folis longioribus, pallidiùs virentibus amicitur. Icon

hujus planta apud Clufium aliofque cam melius repræfentat quam descriptiones corundem.

mis piance apus Camuni anoique cam mones representes quant descriptiones confinenti. Miror cum J. Bauhino hanc referri ad Lithospermum, quum potius semina habeat Anchusarum.

vel Echiorum seminibus similia. In colle quodam prope Denbigh oppidum in Wallia: invenimus & in agro Somerfetensi non Locus.

Lithospermum Anchusæfacie Lob. i.e. minus erectum C. B. ab hoc non diversum putamus, C. B. longe à Taunton oppido. quidem in eo differre ait quòd non repat: ar Lobelius illud non dicit, quamvis figura repentem non repræsentet.

* 3. Lishofpermum angustifolium umbellatum C. B. Park. Bocc.

Cauliculo est palmo minore, rotundo, quem folia strictissima, oblonga, nonnunquam utrinque bina ambiunt: In cujus fummitate flores quafi in umbellam dispositi, cœrulei, parvi, oblongi, cavi, per oras in quinque crenas divifi. A fequente non alia in re quàm foliorum angustià distinguitur.

Locus.

* 4. Lithospermum umbellatum latifolium Bocconi.

E radice lignola caulis illi cubitalis exoritur, farmentofus, in multas alas feu ramufculos divifus. Et rossee inguora commis in cuorants exortent, farmentones, in munas and rea tannetones utvites.

Folia oblonga, Olex emula, angulta, afpera & faturate viridia. Flofuli caulium faftigia occupant, in Umbellam veluti coharentes, coloris purpurei, quinque peralis confrantes; quorum fingulis fuecedunt semina duritic lapidea donata.

Ad Ponormum Siciliæ in cautibus montis Peregrini gignitur.

A. 5. Anchusa degener facie Milii solis Gor. emac. Lishospermum nigrum flore albo, semine
Echii J. B. Lith. arvense radice rubra C. B. arv. radice rubeme Park. Sastard
Mihanet og Spomill, Sastern.

**Railee nicitur fimplici, lignola, rubente, annua: ex qua nunc unus, nunc plures exurgunt caules pedales & longiores, hispad, fumma parte ramoli, folidi, firnati, virentes, faliii voltiti ad Milii
falii vulgaris folia accedentibus, in caule minus crebris, nec adeo nervotis, mollioribus, minoribus,

Lecus &

I ocus

Lecus

HISTORIA PLANTARUM.

asperis, nigricantibus, de quorum magnitudine quò superiorem locum occupant eò plus decedit. Flares in summis ramulis ex alis foliorum egrediuntur singulis singuli, pediculis brevibus insidentes, quinque oblongis, angultis, hirsutis calicis folis obvallatu, Milii solis sloculis similes, verum non herbacei fed albi: Singulis flotculis quaterna (ut in hujus generis reliquis) fuccedunt femina, Echii aut Bugloffi seminibus similia, lævia tamen & splendentia.

Maio & Junio menfibus floret; éltque inter fegeres apud nos ubique frequentissima. Florum surculi, floribus nondum explicatis parieur ressectuntur ut in Lithospermo vulgari & reliquis conge-

CAP. X.

De Myosotide seu Echio Scorpioide.

Chium Scorpioides dicitur à spicis florum longis, recurvis, & antequam flores aperiantur caudæ Scorpii in modum contortis Spicis florum prælongis cum Heliotropio convenit, seminibus splendentibus, foliis oblongis ab eodem differt.

A. 1. Myosotie Scorpioides birsuta Park. Scorpioides arvensis birsuta Ger. emac. Echium Scorpioides arvense C. B. Scorpioides solisequum store minore J. B. Moute:ear Scorpion graff.

Radix ei nigra, fibrosa. Cauliculi culmi craffitudine, angulosi, hirsuti, nunc ercêti nunc versus terram reclinati, pedalis interdum longitudinis. Folia sescunciam aut duas uncias longa, dimidium pollicem lata, Auricula muris fimilia, hirfuta, mucrone non admodum acuto, alternatim caulibus fine pediculis adnata. Flores in caulis & ramulorum summitatibus, in spicas digesti, quæ cautious une peotecuis aonata. Primer in causis or raminorum iuminitatious, in ipica digetti, que antequam flores aperinturi, caude Scorpia aut Serpentis in modum fe contorquent, unde nomen. Flosculi autemfemuncialibus pediculis infident, parvi, monopetali inquinque tamen fubrotunda segmenta partiti, qui cum primum explicantur purpurascunt, mox in correlaum colorum matantur, umbilico luteo. Succedum in vasculo (quod idem calix floris est.) hirfuto connivente semina quambilico luteo.

In arvis & hortis passim, præsertim sterilioribus & requietis. Per totam ferè æstatem sloret.

A. 2. Echium Scorpioides minus flosculis luteis C. B. Myosotis Scorpioides minor flosculis luteis

Park. Small vellow-flower'b Scorpion-grass.

Hoc genus superiore omnibus suis partibus plus duplo minus est, Flores quam illius triplo minores, cùm primò aperiuntur lutei, poftea in coruleum colorem abeunt. Spice florum pro plantulæ magnitudine longiores funt; valcula feminalia majora.

In ficcioribus & arenosis pascuis, inque cuniculorum vivariis copiosissimum observavi.

Mysfois Scorpioides paluftris Gar. emac. Scorpioides repens Park. Echium Scorpioides paluftre C. B. Scorpioides folisequum aliud flore majore caruleo & albo J. B. Ma-ter Scoppion-grafs.

Fibris multis tenuibus, p. imum albentibus, deinde nigricantibus, è geniculis fubinde in limum demiffis radicatur. Caulet teretos, striati, solidi, cubitales & longiores, tractantibus aspert, in apri-cis rubentes, foliu vestiti satis crebris, alterno vel nullo ordine positis, longis, angustis, absque pedics rubentes, point vettat ratio creories, atterno ver muno ordine points, longo, angunts, anque peat-culis adhærentibus, brevibus admodum plishirfutis, ut glabra videantur; è quorum alis vertius fum-nos caules ramuli crebri exeunt. Flores in fummis caulibus & ramulis, corrulei, monopetali, in quinque fegmenta fubrotunda partiri, pediculis femuncialibus aut uncialibus nixi, umbilico flavo, spicatim digesti, spicis antequam flores aperiuntur caudæ Scorpii in modum reflexis aut intortis. Singulis floiculis quaterna plurimum fuccedunt femina.

Planta hac natalibus, foliorum glabritie fed pracipue fuarum omnium partium magnitudine ab

arvensi Scorpioide differt.

Ad rivulos & in fossis palustribus. Circa finem Maii mensis florere incipit.

Lacui Se Tempus.

CAP. XI.

De Symphyto sive Consolida majore.

Ymphytum के के का अध्यक्षि connasci dictum esse manifestum est; อัก าช เล่น อนุนท์ทุกก quòd car-nes conglutiner dum coquuntur additum. Floribus cylindraceis, pendulis cum Cerinthe convenit, feminibus ad fingulos flore; quaternis iifque lucidis & politis Lithospermi instar, ab eadem differt.

A. I. Confolida

I. Consolida major Gev. Symphytum magnum J. B. majus vulgare Park. Symphytum, Confolida major C. B. Comfrey.

7. B.
1. zro [& humido] folo fatis obvium, radicis furculofas & craffas demittit, foris nigras, intus albas, fapore fatuo, fed magnopere viícido & lento. Caulet felquicubitales & altiores, [craffitudine digital] inanes, hirítut, afperi, & membraneis foliorum alaus appendicibus inacquales. Folia Helenis foliorum formam penë instantur, acuta, rugofa, hifpida [maginbus grualibus] nullo ordine pofita. Fleret in lummatarbus caulis & ramorum finul mult [antequam aperiuntur caude Scoppi in modum revoluti, veluti flores Echii Scoppiolis dichi aut Heliotropii,] penduli nolarum caude scoppi in modum revoluti, veluti flores Echii Scoppiolis dichi aut Heliotropii,] penduli nolarum scorpum modum revoluti, venus nores icani scorpionas ucci aur rienotropui, I pendus noarum inflar, non rarò ex pallido & lureo candicantes, interdum purpuradentes, ex calce hirfuto in quinque fegmenta acuta divilo, ipli pariter firmmo margine in totidem acutas lacinias partiti, quibus totidem in penito flore adnata ligula herbida, totidemque framina brevia cum fuis apicibus albidis in interstituis ligularum. Stylus longus flori concolor è centro calicis oritur, dilapso flore refiduus, circa quem semina quatuor simul juncta calicis fundo adnascuntur. Semina Echii similia, colore pullo Anchulæ degeneris dictæ, fplendentia velut Lithofpermi, iiddemque magnitudine paria.

In aquofis ad rivos & fossas : Maio mense floret.

In aquotis ad rivos & Ioilas : Malo mente noret.

Vulnerarium eft è prixcipuis celebertimum, mucilaginolum, incraslians, humorum acrimoniam Teachonnam Teodonandens. Ultis pracip. in fluxionibus quibuscunque, imprimis alvi, in erofione pulmonum ac Virii.

phthisi. Schrod. Ego (Inquit J. Bauhinus, cum quo etiam senti C. Hofmannus) nolim uti radice Symphyti in omnibus vitis è thorace expurgandis, sed tantum in iis quæ eveniunt à tenui, subtili & calida materia.

Flores in vino rubro coctos, bísque in die sumptos in cruenta urina optimos scribit Camera-

rus. Extrinécus vulnerum fanguinem fiftit, & fracturas offium confolidat, quotidiana experientia atteftante; unde & Anglice a nonnullis 25 one frt dietur. Hujus virtuus in vulneribus agglutinandis auctramo; muse os Angues a nomuna some a usana. Ingo vincus in vancinus agguernandis & fracturs offium confolidandis evidens argumentum eft, fi modò verum experimentum illud à Veterobus proditum, Quod fci. radices Symphyti [majoris] carnium frufta quibufcum coquuntur cogant ita ut coalescant.

Radices recentes minutim concifas, tufas & impofitas ad dolores podagricos leniendas, & ulcera RAUNCE TOCERNS HIMMARIA CORICIAS, MILES OS IMPORTAS ANDOROS PORARIOS FERRIDAS OS MECETA ferpenta aut etiam gangrenas compefeedas commendar Parkinforus. Explicatibis D. Hulf-Recipe hujus radicum quantum vis, tunde in mortario donec in maffam redigantur, que super

alutam extendatur & applicetur parti dolenti.

autam extensium co appuectur parti uoreitu. Medicamentum hoc ad dolores podagricos & nonnunquam etiam ifchiadicum leniendum vale-re iteratis experimentis arterlantibus ab anico quodam certior factus fum. Quin & multos eo julos ad brachiorum dolores cum morus privatione conjunctos: aliquem etiam ad Venereum quendam post multas embrochationes frustra tentatas, non sine successi.

pott muras emorocuationes frutra tentatas, non mie nucettu.
Radix Symphyti ficcata & pulverifata in aqua tepida fontana diffolvatur, agitando usquedum à
ferrumine aut visco Symphyti elettecere ex parte aqua advertitur: quod fimplicissimum medicamentum, unn adversits hæmorrhagias, tum fracturas & luxationes artitum foleritores Chirurgorum

multis allis compositis anteponunt.

Laborat quidam ulcere cacoethe, quod Chirurgi cancrum pronunciabant, sed curare non poterant : Accedens Agyrta accipiebat Rad. Symphyti majoris, & deraso superiore cortice nigricante, нан: Ассолень Адуны всорнева: к.ан. эунирнун тароть, ес derato пирегоге cortice nigricante, reliquam ur poterat contufam & linteo inductam quotidie bis imponebat. Æger convaluit; cancer tamen recens erat, nec ofto aut decem circuer feptimanas excellerat. D. Saame ex * Observat. * 06:130: Hieron. Reusieri à Velschio editis.

• 2. Symphytum tuberosum J. B. Ger. Park. majus tuberosa radice C. B. item minus tuberosa radice ejusdem. Nam Clusius non distinguit.

Cluf.

Angulolim & quodammodo pentagonum habet caulem, rarifimè pedalem altitudinem fuperantem, fueci plenum, per quem rariora quàm in Symphyto majore sparfa funt felia, illique minora, teneriora & minus aspera, infisido ferè gultu: flores in kumma ranis pallulos, oblongos, Symphyti majoris florbus forma similas, concavos, inodoros, extima paria en quinque crenas divisios, quinque staminbus in medio flore velus in umbonem tendentibus, pronuberante in medio flylo: caliculos deide majoris Symphyti infart, in quibus s'eme Echi semini non dispar: radicem longam, ramosam, ceneram & fragilem, minimi digiti crassificadine, fubinde in tubera excrescentem, exiguis thirs cavillatam: vediculti. calieses, caules aneulosi. & folia harstia simi. fibris capillatam: pediculi, calices, caules angulofi, & folia hirfuta funt.

Invenitur in omnibus Pannoniæ & Auftriæ fylvis, umbrofo loco, præfertim fub fruticibus.

 $\mathbf{X}\mathbf{x}$

CAP.

CAP. XII.

De Cerinthe.

Erinthe Plinio est herba folio candido, incurvo, cubitalis, capite concavo, mellis succum habente : storis avidifiumz funt apes. Nomen est ei quòd conferat ad conficiendam ceram, que Gracis angle.

Semina in hoc genere unicuique flori bina succedunt, kevia, per maturitatem nigra : Senna au no. genere untunque non unta mocamin, serva, per intattitutem migra ; quò à reliquis omnibus hujus generis differt; a jals enim formă fita, è matricibus adaptiend mode cum reliquis convenium. Flores cylindracei funt, penduli, Symphyu florum inftar, folia plerunque

1. Cerinthe major Ger. Cerinthe seu Cynoglossum montanum majus C. B. Cer. major store luteo or rabro Park. quorundam major versicolore store J. B. Secat Mountain Doney.

Quatuor aut quinque ramos five caules habet à summo radicis capite prodeuntes, rotundos, succulentos, interdum cubriales, quo ampletumtur numerola folia oblonga, circa pediculum latora, muerone obtube, colore ex viridi ad ceruleum quafi tendente, candidis maculis afperfa, nonnihil vilofa: è foliorum finu nafotuntur alii ramuli, Heliotropii majoris ramulorum inftar fele intorquentota : ronorum mu nateurum an ramun, Franciopii mapois iamatotum intat tee monquen-tes, pleni forum longuiculorum, concavorum à medio ad extimam partem flavorum, altera qua caliculis inharent, ex rubro purpurcorum, quibus apes valdè delectantur : his decidentibus bina plerunque in codem caliculo femina configiciuntur, ngues apos raste unoceanuti : ins decuentions offia plerunque in codem caliculo femina configiciuntur, ingra, Ervi magnitudine, feminis Echii aut Circurs arietini formă: Radix alba, oblonga & fatts craffa eft, an verò perennis ubi fponte nafeencris arietini formă: Radix alba, oblonga & fatts

Crescit nonnullis Lustaniæ locis, sed copiosè per totam Bæticam. Floret loco natali novo Vere

In montium Maximo Carthufianorum coenobio imminentium rupibus & ruderatis locis Cerinin montum solarmo Cartoniamo un consono antinuamanta tupinos e causatas noste esta Centri-tima majoris (peciem oblervari folise glabris maculatos, fosiste purpurafecintibus pentagonis, fosisti-bus reliquis (in generis minoribus & (quantim memini) angulofis, radice (ut mihi videbatur) perenni & vivaci. Nescio an descripta eadem sit.

2. Cerinthe flow fore afterior C. B. Ger. major flow flow Park. quorundam major spinosofolis, flows flow]. B. Bellow flowered Houses-Wort.

J. B. Feliciter (inquit J. Bauhinus) nobis adolescit cubitum unum aut duos alta, radicere a fumplice: Fehcster (inquir J. Bauhunus) nobis adoletict cubitum unum aut duos alta, padier voll a fumplice; eaulibus digitali craffitudine, rotundis, levibus, exalbidis, in ramos plures divifis, fida Cilalti lainvi, linguam æmulanta, falcatis appendicibus ramos & caules amplechinus, ex viridi glauca, plagellis linguam æmulanta, falcatis appendicibus ramos & caules amplechinus, ex viridi glauca, plagellis candicantibus hic illic (parfis maculofa, fipinullique tam fupina quam prona parte alperata, in ambiur agrute cenana, fapore fere herbacco: fuere ex ramulorum faftiguis dependent, plures juncti, lutet, oblongi, in calathi formam oris leviulcule diduches: quorum fingulis miture occultara quina nuci, outongs, in catain termain the seminate changes, quotain inigens munt occurring the famina lutea, mucronibus artis prapilata; extrinfects vero obvallant quinque folia angulta, oftonga, concimie per ambitum crenata. Semina unicuique flori fuccedunt bina, Orobi ferè magni-longa. tudine, nigra foris, pulpam intus albam continentia.

In Italia & Sicilia in agrorum limitibus, inque vineis frequentiffima est & ubique ferè obvia.

3. Cerinthe quorundam major flore ex rubro purpurascente Clus. J. B. Cer. flore ex rubro purpurafcente C. B. Cer, major flore purpurante Park. Breat purple flowered Bonep mogt.

In bipedalem utplurimum affurgunt altitudinem caules five rami, statim ab radice divisi, quos ambiunt etiam alternis folia, jam descriptis paulò minora, ex viridi & cœruleo quasi commixti coloris, superne maculis eriam albis conspersa: supremi rami nutant, floresque singulos inter folia proferunt in caliculis purpurafcentibus faturis ex rubro purpureos, quibus afperfa videatur quædam albedo, longos, cavos inftar præcedencium, quibus decidus semen in caliculis nigrum, Boraginis semini forma limile, Radix fimiliter alba, brevior tamen & minus fibrofa quam præcedentium. Annua eft.

Hanc plantam Clufius non vidit, sed ex icone ad eum transmilla & notis additis descriptionem fuam concinnavit, quocirca imperfectior fit oportet

Hujus folia lavia funt & glauca : femina omnuum hujus generis maxima, lavia feu aqualia. Autumno apud nos floret & femina perficit.

4. Cerinthe minor C. B. Ger. minor flavo flore Park. quorundam minor flavo flore Clus. J. B.

Graciliorem modò descriptis habet caulem, cubitalem aut ampliorem, roumdum, in plures ramos divilum: felia etiam alternis per caulem sparsa, minora quam præcedentis & angustiora, albis fimiliter macuiis conspersa. Summi rami inflectuatur & nutant, frequentibus foliis magis mucronatis tecti, è quorum alis fingulares propendent flores, suis caliculis inharentes, superioribus longè minores, extremis oris denticulati, prorfus flavi: quibus deciduis semen in caliculis continetur nigrum, altero minus, forma tamen non dilpari: radix etiam alba, & aliquot fibris prædita, non ramen vivay.

In Austria & Stiria agris copiosè crescit, interdum etiam hyeme in sua viriditate permanens.

* 5. Cerinthe minor flore albo Park.

Multos spargit ramos tenues, imbelles in terram resupinos, consimilibus, pallide virentibus foliis, Muntos ipargit ramos tenues, miocues in terrant resupinos, cominimous, parines virentious fains, quaim terti generis minoribus, velitos; in quibus macula alba obleuriores funt minúlque confocur quam in pleníque hijus generis alis. Flores oblongi, concavi reliquorum fimiles, fed minores, albi, circulo rubente circa medium cinéti, è caliculs virentibus exeunt, quibus delapfis fuccedunt semina tertii generis seminibus plus duplo minora, forma tamen periimilia, Radix longa, angusta, alba, semine ad maturitatem perducto quotannis marcescens. Gulielmus Boelius ex Hifpania attulit.

• 6. Cerinthe felio non maculato Clus. folio non maculato viridi C. B. miner flore luteo & rubro

Hujus rami, quos statim è radice plures profert, non valdè attolluntur, sed humi quodammodo procumbunt. Folia nullis albis maculis conspersa sunt, sed prorsus viridia & mollia, nulla tamen lanugine pubelcentia, nè recens nata quidem, Hatidis foliis non valdè diffimilia. E foliorum quæ ranugine publicenta, ne receis nara quiuem pratus romano vate dimentes, ut in alis generibus, fre-caules amplectuntur alis tenelli infirmique nafountur rani, futhrantes, ut in alis generibus, fre-quentium foliorum comam, inter qua oriuntur tenues, fature purpurafeentes petioli futhrantes ca-liculum in quinque angulta foliola divifum, amplectentia oblongiulculum flocalum, concavum, inneuum in quanque angunta 10000a divinuit, ampiecerenta obioriguaciumi joinumi, contaviuni, inferna parre flavum, media purpureum, extima etiam flavum, in quinque lacinia divifuin, continentem aliquot rigida flaminula, & inter illa oblongun tenuem flylum. Floret Maio.

De loco natali nihil addit Clulius. Magna eft inter hanc & pracedentem plantam convenientia

& fimilitudo; ut fuspicer unam & eandem specie esse.

HISTO- X_{X} 2

Locus

Locus.

De Herbis Verticillatis fruticosis. Lib. X.

509

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER UNDECIMUS.

QUI EST

De Plantis Verticillatis.

ERTICILLATÆ dicuntur hæ plantæ quia flosculi caulem articulatim velut verticilli amplectuntur, foliolis interspersis.

iut verticiii ampiectuntui, 100018 menpons. Note autem quibus Verticillate à reliquis Plantarum generibus diftinguun-tur, lunt folia in caule ex adverto bina, flores monopetali, labiati plurimum aut galeati, femina ad fingulos flores quaterna, quibus floris calyx pro vascu-

Ad genera Verticillatarum subalterna rectè constituenda & singulas species

Ad genera y erticulacarum monaterna recre contrituenca & imgulas species rité ordinandas fuisque fedibus disponendas idoneis adminiculis delticumur, chim nec ipfi plantas vidimus, nec Botanicorum descriptiones, omissis notis generum indicibus nos expediant.

Si licuisse plantas ipsa inspicere, & inter se conferre, longé cercores generum characteres deslissemus. Ali supplere & emendare possum que à nobis vel minus accurate traduntur vel omittuntur.

Pleræque omnes plantæ galeatæ & verticillatæ, annotante D. Hermans, ut ex relatione D.Palmer habeo, aromatica aut faltem odorata sunt. Plures certe in hoc genere ejusmodi sunt quam in also quocun-

Plantæ verticillatæ fruticofæ, boc est quarum superficies perennat, sunt vel slore

CGaleato & labiato, seu utrinque labiato,

Grandi, in spicis laxis è verticillis aliquantulum distantibus compositis, foliis latis obtusis; SALvIΛ. Minore, foliis

Oblongis & angustis, florum verticillis

(In spicas digestis

Breviores, floribus denfiùs stipatis

Habitiores, cum foliis in summa spica; STOECHAS. Minores & tenuiores seu graciliores, longis insidentes pediculis, spica triticea amulas; LAVENDULA

Longiores, verticillis rarioribus compositas, foliis virentibus ; Hyssopus.

Ad caulium nodes folis intermiftis,

Major, in magnum fruticem adolescens; Rosmarinus. Minor, & humilior; SATUREIA durior.

Brevibus & latiusculis, florum & verticillis in spicas breves & habitiores digestis,

SVillosas odore suavi seu vehementi; MARUM vulgare. Non villosas, foliis

T atioribus

Latioribus brevioribus & viridioribus; Thymum vulg. Oblongis incanis & ad margines crenatis; Polium mont.

Galeà carente, radice

Reptatrice bumilior, foliis quernis; CHAM EDRYS vulgaris. Non reprante, foliis superne viridibus, subrus incanis

SElatior & lignostor; Tetic R 111M. Humilior & odoratior; Marum Syriacum.

SECTIO PRIMA.

De Herbis Verticillatis fruticosis, quarum superficies perennant, & lignescunt.

OB affinitatem tamen & convenientiam in notis genericis nonnullas herbaceas & annuas his admilicumus.

CAP. L

De Salvia.

Alvia à falvere i. e. falvum esse dictiur, quòd ad multa, præsertim ad fœcunditatem salutaris fit: chim steriles hujus usu frequenti gravidæ reddantur, quare Agrippa seram berbam vocativit, Actio auctore. "Enastrenan Diolocordi l. 3. c. 40. quasi in tabem redacta, cum herba ipsa semper retornità & exsucca videatur, id enum sedaco & sedano fignificat, solia enim attritis vestibus

comparancu: ...a.
Note Salvia generica funt flores magni, hiantes, in fpicis laxis, è verticillis aliquantulum diftantibus compositis, folia lata, obtula, rugola, odor validus & vehementior.

1. Salvia latifelia J.B. major Ger, major vulgaris Park, major an Sphacelus Theophrasti C.B. The greater og common Sage.

Eradice vivaci, perennis lignofa plures exurgunt furculi lignofi, variè reflexi & intorti, valdè ramofi. Ramuli juntores & furculi quadrati funt, brevi lanugine hirfuti, foliis ad intervalla ex adverdo binis veltiti. Folia oblongis innumetur pediculis, rugofa, brevi & vix conficicua lanugine hirfuta, atres aut quattor uncias longa, fefeunciam lara, circa margines crenara, acuminata, alas vivida, atres aut quattor uncias longa, fefeunciam lara, circa margines crenara, acuminata, alas vivida, et milis veltu in fipicas digelli, verticullari, finguli fingulis pediculis è finubis folorum concavorum in angulorum ad genicula conjugatim adnarorum ortis intidentes. Calizer florum ampli, fritari, in quinque fegmenta divifi, tribus & minoribus inferius, duobus majoribus fuperius fitus. Flores auterila, galeati galeat algalea lateribus conniventibus, labello oblongo, cerulei aut cerulei-purpurei, cum duabus velur auriculis fuperius. Stylus tenuis incurvanis, in fimmo bifidos. Stamina duo in fummo bifurca cum apicibus oblongis albidis, è floris lateribus enata. Singulis foloculis pro Verticullatarum more quatuor fuccedunt femina. gulis flosculis pro Verticillatarum more quatuor succedunt semina.

Summitates plantæ glutinoso quodam humore aromatico madent.

2. Salvia nigra C.B. nigra vel rubra J. B. Ach Sagt.

Ex genere Salviæ majoris est (ut recte J. Bauhinus) non species ab ea distincta: foliii ex atro rubentious, potiffimum antequam excauletcar, alioqui florida folio parum differe à majore vulgari,

At nos habemus speciem cujus folia & summitates rubent etiam postquam caulem produxit & sloruit, quamvis minus intense. Nam varii reperiuntur in hac Salvia colorum gradus inter viridem & atro-rubentem.

2. Salvia variegata elegans Ger. variegata prima Park. parad.

Triplici colorum in codem folio varietate viridi albo rubence pulcherrimum de se præbet specta-Tripuci colorum in cono in cono vanecare vina ano intorne puntarismum de le prese produciulum: Colores fei, dichibus non rectis foliam, fed hae illine reflexis aux varie farifis se velut undatis folia diftinguum. Hoe genus plerunque minus elt vulgari latifolia Salvia, alsoquin el pertinule. Hec est proculdubio Salvia altera perelegans, tricolor, argentea Belgarum, Hori, Parif.

Lib. X.

4 Salvia variegata vulgaris Ger. variegata secunda Park, parad. Salvia albis foliis C. B.

510

Trees

Ex genere Salviæ majoris & hæc eft, quæ folia quædam tota, quædam media ex parte candore niveo pradita habet. Hac est Salvia folis, ex purpureo & albo variis Hort. Paril.

Utramque hane speciem Cantabrigae in hortulo nostro aliquot annos aluimus. Catalogus Hotti Regii Patil tertiam infuper his addit Salvia variegata fpeciem, quam inferibit

S. viam mayrem folus ex luteo & viridi variegatis.

Salvia noftratibus faluberrima herba exifimatur, ideoque verno tempore, Maio pracipue menfe, Salvia noftratibus faluberrima herba exifimatur, ideoque verno tempore, Maio pracipue menfe, folia ejus & turiones cum butyro comedere folent ad fanguinem depurandum, & falutem tuendam. Ouoniam butones fub ea libenter stabulantur nonnifi diligenter lota & mundata in cibis ufurpanda eit. Ad arcendos butones & alia animalia venenata Rutam Salvias proximam aut eidem intermixtam plantare folent Itali: fecundum vulgatum illum verficulum,

Salvia cum Ruta faciunt tibi pocula tuta.

Salvia diuretica est; menses ob craffitiem remoratos ciet, & tamen nimios emendat. Parod, est in capitis affectivus, paralysi, verigine, tremore, catarrhis. Extrinscus aphthas oris abstergit

Punctura velparum & araneorum curantur repetita applicatione foliorum recentium Salvia, Eshemer. Germ. An. 8, 9, 10. Aciditas enim fermenti venenoli obtunditur ab Alcali vegetabili. Hac plan-

ta nigreleit cum Vitriolo ut Galla. Communicavit D. Taner. Robinson.

Ad menses albos, & Salviæ, Sars. paril. & Balaust. ana. Cape 3j. manè in jusculo per aliquot dies. Est remedium Aulicarum. Chefneau.

Tremulæ manus auspicatissime lavantur in vino decoctionis vel macerationis Salviæ, S. Pauli, Quòd fiquis ex manipulo Salvia & Tabaci Virginiani concisi 311. & p. i. atque altero trita Polen-Quod nquis ex-manipano sovix ex-tanact virginiani contait 39. ex. p. 1. aque aterio titae Folentica decodum ex-aceto cerevitás fibi pares, tu os eo probliats, aut dentes foverat dum doltenti, is ab linjus ulti ingens levamen perionificer, ut aliquotics in ils comperi quibus ex-vulgo id commendavi. Simen Paulus. Ex excerptis D. Edv. Hulfii.

Vim aditringendi & fanguinem fiftendi Salvix inesse cum aliis experimentis demonstrabat illustris Veilingius, in horto Patavino plantarum vires [pedantibus exponens, tum maxim hor tion plantarum vires [pedantibus exponens, tum maxim hor tion quality of plantarum tipedantibus exponens, tum maxim hor tion quality of plantarum tentabatur, remedio ex Actio defumpto, plantarum tentabatur, remedio ex Actio defumpto, apud quem Tetrabib. I. ferm. I. Orpheus, Dato inquit fanguinem expuentibus succi Salvia cyathos duos jejunis cum melle bibendos, & fanguis illico cohibetur. Communicavit D. Soame ex observ. Georgii Hieron. Velfchii 4. collectam.

Paralylis partium deglutitioni inservientium curatur per decoctum Salviz in vino, & continendo

in ore Ip. Vini infutionis thymi. D. Hulje ex Ettmulleri praxi. Vinum in quo decognitur Salvia commendatur admodum à Deckero in praxi ad dolorem acrem ventriculi, [cardialgiam]

5. Salvia serrata crispa J. B. latifolia serrata C. B. maxima seve latifolia Park. Curled Sane.

Hujus folia breviora, 1atiora & rotundiora funt Salvia vulgaris foliis [nonnulla quatuor uncias longa tres lata funt] ferrata & crispa ad margines: Flores in plerisque plantis purpurascunt vulgaris in modum, in nonnullis fed rarius albent.

Hac omnino specie distincta est à vulgari Salvia. De loco ejus natali nobis non constat: in hortis cultam fapiùs vidinus, imò ipfi coluimus.

* 6. Salvia folio subrotundo C. B. Park,

Caule est quadrato, villoso: foliis rotundis ad Violariæ vel Aristolochiæ rotundæ solia accedentibus, at in acumen finientibus, scabris, vulgari magis candicantibus & tenuibus.

7. Salvia minor Ger. minor auriculata J.B. minor seve pinnata Park. minor aurita, & non aurita C. B. Sage of Dertue.

Minorem Salviam que minora capiat in folis incrementa dixerunt: frutescitea tamen, contractior interim majore, quadratis stolonibus & hirsuta canicie lanuginosis. Folia majori magnitudine cedunt, odore vehementiore, faporéque vegetiore vincunt, magis candicantia, quibus ad imum pinnulæ duæ oppositæ, aliquando una, est ubi nulla. Spicatos cœruleos slores ex majore prompuim

8. Salvia folio tenuiore C. B. Indica Ger, minor aurita odoratissima Hispanica Park.

Pracedenti adeò fimilis est, ut nisi diligenter observetur, facilè pro eadem possit accipi. Differt magnitudine & flatura plerunque minore; foliis minoribus & viridioribus feu minùs incanis; quòd tenerior lit & frigoris minus patiens: odore gratiore & suaviore, paulò tamen vegetiore; floribus denique aliàs purpurascentibus, aliàs albis.

Hanc plantam Parkinsonus à Salvia Absinthite speciem diversam esse contendit, & Johnsonum Gerardi emaculatorem reprehendit quod cam pro Salvia Absinthite habuerit: an recte examinent 9. Salvia absimbites Gov. minor altera C. B. Absimbium redolens J. B. minor altera store rubente Park. Wommwood Sanc.

Flore est satis magno, verticillato purpurascente [at que in hortis nostris colitur flore est albo:] Folio Salvix minoris pari, nunc pinnato, nunc mutilo, Abfinthium obolente, quem tamen odorem ficcata vix refervant folia.

Habetur flore purpurascente & albo. Observandum proponit J. Bauhinus, an quæ flore est purpurascente ab alba differat, vel solo floris colore ludat.

In omnibus præterquam odore & sapore cum Salvia minore convenit, unde nec specie diversam

10. Salvia Cretica pomifera Clus. Ger. emac. major Cretica latifolia & angultifolia, aurita & non aurita, pomifera & non pomifera Park. Salvia baccifera C. B. gallifera Cretica J. B.

Fruticat hae alterius Salvia modo, in multos ramos sparsa, quadrangulos initio, & densa lanugine obstros, qui deinde in ligneam substantiam transcuntes islam quadraturam amittunt, tenuiores ne obitos, qui deinde in ligneam lubitantiam tranieunes sitam quadraturam amittunt, tenuiores autem rami retinent, denfioreque lanugine funt obiti. Folia infernajarre valde lanuginofa, alter a virente & veluci attrita, Salvue latrofia foliorum inflar, appendices utrinque fecundum pediculum habentia & velut aurita, nonuunquam etiam appendicibus carentia, nec tam ampla ut in latifolia vulgari, nec etiam adeò angulfa ut in vulgari minore, que aurita habet folia. Extremos rations ambiunt verticillatim femi & phures caliculi, in quibus fiores vulgaris floribus formà quadem fiminos ambiunt verticillatim femi & phures caliculi, in quibus fiores vulgaris floribus formà quadem fiminos ambiunt verticillatim femi & phures caliculi, in quibus fines vulgaris floribus formà quadem fiminos ambiunt verticillatim femi & phures caliculis forma fines de productivo de la company in continue de la continue de la company in continue de la company in continue de la continu mos amunum certurinam tem o prince cancian, in quinte pere tinga i semino tentra quaem immles, fed coloris ce albo purpuraleentis; quibus cadentibus femina nafcuntur in caliculis, craffiora quam in reliquis Salvius generibus & illos na replentia, ur quafi bacca appareant. Totius plantæ odor paulò vehementior quàm alterius Salvia.

In Creta baccas seu poma (quæ duntaxat quædam excrescentiæ sunt) fert, uncialis interdum magnitudinis, multa lanugine oblita, orbicularia: In frigidioribus regionibus nullas fert. Galla ha ad juncturas pediculo felcunciali infident.

11. Salvia tenuifolia J. B. angustifolia serrata C. B. Cretica angustifolia non aurita Park.

Multos flatim à radice profert ramulos, lignofos ex fusco subrubentes. Folia longe angustiora funt quam in ullo Salvia genere, in ambitu nonnihil interdum crenata feu cripa, è quorum finu alii pufilli ramuli prodeunt. Medius caulis in ipicam purpureorum florum definit, nullis intermixtis foliolis. Radix dura, lignofa, in ramos divaricata. Nata eft femine è Creta infula accepto. J. Bauhinus eam describit foliis minus spissis, angustio-

ribus, itémque parvis auriculis donatam.

* 12. Salvia lanuginofa angustifolia C.B. Park.

Caule est rotundo, crasso, lignoso, ob candidam lanuginem molli, cubitali, ramoso: foliis candidis angustis, brevibus, semunciam latis, duas longis, denlis & scabris, odore Tanaceti: floribus in caulis summo quasi in spica Lamii sforibus similibus, purpurascentibus, è quorum medio stamina oblonga efferuntur.

13. Salvia fruticosa lutea, latifolia, sive Verbascum silvestre quartum Matthioli Park. Verbascum Matthioli Got. Verb. latis Salviae soliis C. B. Bellom stowered Sage.

Caulibus multis, quadratis, incanis, lignofis fruticat: quibus ad intervalla adnafcuntur folia rugo-fa, incana, lata apicibus fubrotundis, Salvia vulgaris folis fimillima, fed majora. Flores verticillati, in lummis pracipue caulibus aggefti, Salviæ Horibus figurā suā statis similes, verum coloris diverin memor practice common aggents out to the memor in the memor in the memor in the first interference for memor figure in the memor in

Circa Tauromenium Siciliæ copiose provenit. Planta hæc à Botanicis plerisque perperam Ver- Lecus. bascis dictis annumeratur, à quibus toto genere differt: rectins à Parkinsono Salvia speciebus ac-

14. Verb.sfeum angustis Salvia foliis G. B. Gev. Monspeliense store luteo biante J. B. Salvia fruticosa lutea angustifolia, sive Phlomos Lychnitis Dioscoridis Clusto Park. Verbasculum Salvifolium Alpin, exot.

Cuij.

Rusi lupra tellurem fundit craffiufcula, Salvix tenuifoliæ pane fimilia, longiora tamen & anguftiora, candicantia, inferiore parte densi & forè albá lanugine profits obitia. Inter hac exeunt candicali dodrantales plerunque, interdum paulo majores, quadranguli, villoñ & candicantes, é quorum geniculis folia longuícula, fuperioribus fimilia nafeumur: calculorum faftiga breviora habem & fede latiufcula prædita. Flore Lamit, Justé colors, circa extremos caulculos verticillatim ex densa lanugine & quasi villis quibusdam pallidis prodeunt, coma plerunque inflexa & nutante. Radix nigricans & lignofa.

Lib. XI. De Herbis Verticillatis fruticosis.

513

Vires.

In collibus faxofis circa Monspelium nobis observatum est. Clusio autore, in collibus, siccioribusque & petrosis locis per universam Hispaniam & Lusitaniam exit.

Floret Maio & Junio; Semen autem subruffum, pracedentis semini ferè simile in caliculis

Verbascum (ylv. Salvifelium Lob.

Ob descriptionis imperfectionem ad quod genus plantarum pertineat nobis non constat.

· 15. Salvia minor Æthiopica foliis Chamælæagni asperis Breynii.

Frutex est parvus, caule quadrato, lignoso, aspero, quandoque spadiceo, seu purpurei obsoleti

trutes est parvus, cause quantato, ugnoso, aspero, quantoque spanaeo, seu purputei obioleti coloris: ex quorum geniculis ale utrinque cruciatim alemo vertu oppolita; biar panduntur, indem quadrate & transa alis deculfate: Falin Chamelæagni Dod. minoribus, afperioribus & rugodem quadrate & transa alis deculfate: dem quadrata & rams ams decunata: Point Camamatazqui Doa, minorious, aujeriorious & rugo-fioribus magifique venofis, per genicula binis cauli & rams harentibus. Flores in caulis & ram-rum fununtatibus, in fipicarin ramofam funt difipofiti, eadem figură ac colore qua Salviz nostratis, ex paribus etiam calyculis, at lufpidioribus, aliquando pulchre violaceis, prodeuntes. Odor torius hujus plantæ gravis, ad Hormini vergens: Sapor aromaticus.

* 16. Salvia Syriaca Cisti sæminæ foliis, acetabulis Moluccæ Breynii.

Salvia: minoris auriculata: inflar densè fruticat, multis ramis brachiata: ex quorum geniculis adverfa oriuntur folia bina, Salvia vulgaris multo minora, circinata. Ciffi fœmina foliis paria. Flores verticillarını circa funmos ramulos nafurur vingans intuto numora, circinata. Cuti retinite rollis paria. Efores verticillarını circa funmos ramulos nafurur, è calvettis five accetablis Moliocæ prægrandibus, prupurafecutibus prodeunres, galericulari, ac violacei coloris. Semen nigrum.

Hujus Rawolfius meminit in fuo Hodeporico.

. 17. Salvia Indica arborescens Bontii.

Frutex est surgens ultrà duorum hominum altitudinem, & tanta copia crescit [in India Orientali] ut sylveta integra conficiat: nam longe latéque luxurians radices agit, non secus ac Glycyrthiza in Europa; it at un qui eam in horis plantant, polt aliquod tempos cum fumma moletta ra-dictus effodiant; cum fubinde repullulafcat. Flores fert ex albo cyaneos, ut reliquæ Salviæ. Folis admodum longis eft, qua pracer gratum odorem, enam umbram commodam praffant. Si autem bene colatur in hortis, plurimum de feritate fua remitte, quod fiet fi radices & luxuriantes ftolo-nes ftatis temporibus commodè refecentur, & tum non minis utilis eft in cibis quam manfueta punes itatis temponous commone retecentur, & tum non muns utus et ut usos quan manueas pu-mula apud nos. Nam vino macerate fi lumas aliquot quodeide liquoris uncas, nullum parfantuis in-venies remedium in familiari hâc tremoris leu paralylis ípecie, quæ Beribeni incolis dicitur, quod ut in pluribus aliis sic in meipso cum summo utilitate expertus sum,

CAP. II.

De Lavendula seu Lavandula.

Avendula Recentioribus dicta creditur quod balneis seu lavacris expetatur. Semen & solia (inquit Lobelius in Adv.) ad affectus matricis commendantur in fomentis & lotionibus. Nonnulli Iphyium Plinii suspicantur, quod Hesychius Acceride vulgo dictum scribit. quæ vox ad lavandulam accedit.

Martinius à leben Germanico, i. e. vivere ; deducit transitive sumpto, quia vivificat & valet ad lipothymiam seu animi deliquium, autore Matthiolo. Ejus notæ sunt slores in spicas tenuiores triticearum æmulas, longis pediculis insidentes congesti.

1. Lavendula major five vulgaris Park. Lavendula flore caruleo & flo. albo Ger. Lavendula la-tifolia C. B. Pfeudo-mardus, qua vulgò Spica J. B. The most common oz bizoad-leaved Wanenber.

In fruticem fatis grandem & lignofum, plurimis ramulis denfum adolefcit, altitudine felquicubitali aut bicubitali. Folia infima quidem crebra & incondita ferè, fuperiora, ut in toto hoc genere, bitali aut bicubitali. Folia infima quidem crebra 8c incondita tere, inperiora, ut in toto hoc genere, ex adverio bina, alternatim fita, per intervalla longiufcula, incana, culmum aute riam femnuciam tata, duarum triúmve unciarum longitudine, nervo medium percurrente, odore vehementi, grato, fapore amaricante. Summis ramulis ípicam geftar longam, vericulitatis calyculis ceruleis anguftis, oblongis, confuntamem, è quibus fofeuir iemeant cerulei feu violacci.

El la hure longiora latiorique multo quam Lavendulæ minori, magis incana, non tamen adeb

creb. a in caulibus & ramulis: ramuli seu verius pediculi spicas sustinentes haic duplo majores lon-

giorélque quàm illi. Spicæ quoque multò longiores & inflexa: flores tamen fingulares (quod mirum) quàm illius minores: Odor quoque totius plantæ vehementior.

2. Lavendula minor five Spica Ger. Park. Lavandula angustifolia C. B. Pseudonardus que Lavendula vulgo J. B. Parrow leabed og fmall Labender, by fome Labender Spike.

Tota quidem facie præcedenti proxima est, minor utcunque & humilior, pariter tamen dense fruti-cans: foiir minoribus seu angustioribus & brevioribus, nec adeò albidis, odore minus vehementi. Spice florum, uti dictum, breviores funt & erectiores, floculi tamen fingulares majores. Variat interdum floris colore albo, uti præcedens.

In Hilpania & Gallia Narbonenii iponte provenit. Gaudet apricis & petrolis locis, ubi perpe- Locui & tua coma viret, seu potius canescit. Junio & Julio mensibus spicas floribus prægnantes emittit.

3. Lavendula folio multifido J. B. Park, folio diffecto C. B. Stæchas multifida Ger. Jaggeb

Lavender.

Cubitali interdum altitudine affurgit, quadrangulis & hirfutis ramulis, quos multifida, tenuitérque incifa ambiunt folia, lanuginofa cinereíque coloris acris gustús & jucundi odoris. Flores in summis virgulis quadrangulis, nudis & lanuginolis, spice inftar, ut in Lavendula congestit, cerules co-lore practiti, odorati: spica autem aliquantulum contorta est, & in quatuor veluti versus aut ordines digesta, alia interdum ex alia nascens. Radicem habet duram, lignosam & multis ramulis donatam, quam vivacem esse facile sibi persuaserit descriptionis autor Clusius.

Nascitur circa Malacam Batica urbem, ubi illam primum inveniebat Clusius, colle quodam illi Locus & urbi vicino, Februarii mense florentem; dende circa Murciam mense Martio, nec usquam alibi.

Lavendula latifolia. An Lav. latifolia Indica subcinerea, spica breviore Hort. Reg. Paris. ? Broad leaved Lavender.

Hac species foliis brevioribus & latioribus, minusque incanis à Lavendula vulgari differt; Odore cum ea convenit: Florum spicam nondum vidimus: quamvis enim hyemes nostras haud difficulter toleret, spicam tamen in hortulo nostro nunquam produxit: Si eadem planta sit Parisiensis & nostra, spicam facit breviorem.

Lavendula ut facie sic viribus cum Stochade convenire videtur.

Partium est tenuium, cephalica ac nervina. Ulus præcip. in catarrhis, paralysi, spasmo, verti. Vires. gine, lethargo, tremore artuum. In urina, membus ac fœtu pellendo (unde & parturientibus exhiberi solet) in torminibus ventris flatulentis. Extrinsecus in lixiviis capitis ac artuum, in Masticatoriis (pro catarrho exficcando ac revellendo ad palatum, ne ad pulmones defluat.) Sebrod. In usu est aqua destillata, conserva ex soribus & oleum spica.

Florum spica cum linteaminibus & vestimentis in arculas recondi solent ad odoris suavitatem com municandam. Schroderus eos odore fuo pediculos fugare feribit.

In difficili partu sem. Lavendulz est oppidò conducibile. Duo sequentia remedia arcana przflantiffima perhibentur.

nanutuma permoentu. Primum eft Rondeletti, R fem. Lavendulz 5 f. fem. Plantaginis, Endiviz ana 3ii, P. pulvis, Cape cum aquis fequentibus, R aquar, Caprifolii, Endiviz ana 3iii,

F. putvis. Cape cum aquis tequentions, ix aquata. Capitoting Landing and Jordan Secondam of Backmeditorit, R fem. Lavendula 3.3 Succini albi preparati, borac. 9ii, Ol. Cinnamorii gut. ix. F. I. a. pulvis, dividendus in tres aquales partes, propriandus in vino Rhenano. Hac funt minime fallacia. Son. Paulae sex Annotatis D. Edv. Hulle.

In pueris pediculofis hoc expertus fum (inquit A/Hieron. * Reulnerus) Juffi caput inungi oleo * Oblero. 28. spice, & statim moriebantur pediculi. D. Soame.

At oleum quodcunque illitum insecta exanimat, quoniam obstructis meatibus respiratoriis aerem intercipit & excludit, cujus defectu insecta moriuntur.

CAP. III.

De Stachade Arabica.

Tecchas ab infulis ejusdem nominis è regione Massiliz ubi nascitur cognomentum accepit, 1 (eccnas ao inituits equiaem nominis e regione Matituiz uo naicitur cognomentum accepit, efete Diofcoride I. 3. c. 42. Plin. l. 28. c. 12. Verim Lobellis in Adv. nobles illas & rarifimarum flirpium alumnas Steechades infulas huic cognomines, non ex adverso Massileae, ut perperam ex Diofcoride perstastum est (bidui namque titinere & litore indidem absum) sed è regione Obles, vulgo Hyeres, urbecula doint am lauta quam nobili, à qua etiamnum hodie infulz Steechades nomen retinent, non Massileae, dicuntur namque Hyeres insulae.

Spicis habitioribus pilofis squamulis imbricatis, cum foliolis in earundem cacumine à Lavendula

1. Stachas

I ocus.

Locus.

L'ires.

HISTORIA PLANTARUM.

1. Stuebas Arabica walgo dieta J. B. Stuebas walgaris Park. St. purpurea C. B. Stuebas five Spica bortulana Ger. Calindony og French Lauender, by some Stitadoge.

T. B.

"T. B. bus fosculi purpurci: praterea ex cacumine emicant foliola aliquot purpuro-violacea, visui grata. qualia ferè in Hormino Matthioli.

quant recent Horimus Matthews In Sylva Grammontia & albi circa Monspelium, quin & medio circitor itinere inter Monspelium & Archaten invenimus. Crescit, autore Clusio, plurmis Hispana, Lustrania & Gallia

Narbonentis locis, ubi floret Aprili & Maio. Variationems rous, un note: Aprilio andro.
Variat Horis colore albo, qua: Stochas vulgaris flore albo Park, quam per errorem habet pro
Stochade latifolia flore albo C. B.

2. Steechas longioribus lignis Cluf. Park. cauliculis non foliatis C. B. summis cauliculis nudis
Ger. French Undernder with longer top-leades.

Hac in paucis à pracedente differt, (unde unicâ descriptione utrasque complectitur Clusius) nimirum virgulis spicas sustinentibus aliquousve nudis; spicis ipsis longioribus & angustioribus, ligulis denique è fummis spicis eminentibus admodum longis.

. 3. Stuchas latifolia flore albo C. B.

Feliis est Lavendula, flore magno albo. In Murena Castilia D. Albinus legit: nec plura de ea habet C. Bauhinus, qui folus, quod sciam, ejus meminit.

4. Stachas folio ferrato C. B. Ger. Park. ferrato & crispo folio J. B. Cassidoun of Sticaboze, with indented leaves.

Steechadis genus hoc valde rarum, Clusio observatum, ejustem cum superiore altitudinis, lignosis, Successana genus novarias raunis, Santo varias successana successana genus novarias ragionis, renuibus, quadrangulis ramis : falis citam oblongs, angultis, omnino ferrata & cripis, parte fuperna virentibus, inferra candidis, calidi & amari guftus. Ejus extremi quoque ramuli definunt in nuperna virentibus, inferna canoius, caiuti ce aman igutus. Eius extrenu quoque ramini defininti in dodrantales virgulas, nudas, quadrangulas, incanas, quæ fpicam fuffinent Stochade longiorem & raiorem, ad Lavendulæ minoris (picam propè accedentem, è multis fimiliter veluti membranaceis (quamis congeltam, cum eminencibus in fummo quibufdam lariufculis foliolis è purpura ceruleis, uti in reliquis hujus generis. Flores ex fingularum squamarum sinu copiosi, purpurei ut in vulgari: Semen etiam fimile, quemadmodum & radix.

Nonnifi in summa Calpe sponte nascentem & suis floribus onustam Februario mense invenit Clusius

• 5. Stæchas viridis J. B. viridis Dalechampii Park, viridis capitulo oblongo C. B.

Tota jucunda viriditate nitet: folius per intervalla in caulibus multis, duobus longis, aliquot aliis multò brevioribus, capitulo in caulis fummitate longo, rotundo, cum duobus in fummo foliolis, ex

quo flores lutei exeunt.

Stochas abstergit, attenuat & aperit. Usus pracip. in affectibus capitis & nervorum, scil. in Vertigine, Apoplexia, Paralyti, Lethargo. In morbis pectoris idem præftat quod Hyflopus. Infuper urinam kemenles ciet, venens refiftir, affectibus hypochondriacis fuccurrit. Extrinscuis in lononibus capitis, fufficia, &c. Schrod.

In cjus virtutibus describendis prolixus est Mesue. Vide J. Bauhinum aliósque Botanicos. Syrupus ens triplex in util eff. Simplex, Composition, & Fernell : omnes cephalici habentur, & in nervofarum partium frigidis affections felici cum fuccessi usurpantur.

Melue pituitam & atram bilem hanc herbam purgare scribit, sed quia tardius & imbecillius operatur, ipfi addere jubet partem fextam Salis communis aut Salis gemmæ, aut Myrobalanum nigrum aut Cepulam. Jubet influper biliofos ab ea abstinere: ob quam forte causam, inquit Casp. Hosmannus, defiit esse in usu.

· 6. Stæchadi serratæ affinis C. B. Tragium alterum Dioscoridis quibusdam, folio Trichoma-

Radice est albicante, longiuscula, gracili. Ex qua furculi emergunt lignofi, vix minimum digitum Reduce est atoscatte, ionguiucuta, gracuta. Ex qua jureus enesgutu nguost, vix matiman orgatui longi; quibus foiola adherent longiticula, pulchra ferie difoolita, adverda, haud feeta ac in Trichomane digelfa, iis tamen longiora, ut in Afplenio, quibus & colore fimilia; nam fuperne pulche virone, inferne verò cinereo tomento obita funt, minora prafertim & ab imo primium pullulantia. Inter hos circulos alii prodeunt coliculi mudi, purpurcos flores fpicatos fultinentes. Ex imperfecta hac descriptione quo referenda fit hac planta nobis non constat.

CAP. IV.

De Rore marino.

OS dici putatur quia roscida sit natura, vel quia roris instar aspergatur, vel quia ejus usus in afgergills, quod noisi verifinilius videtue: marinus autem vel quia in marinis locis felicitere proventat, vel quia faporis marini, hoc eft, amari. Voll. Etymolog. Gracis Libanotus 1944-1944. Le, coronaria, a bodore thuris, & quòd ad corollas rexendas addiberi folebas.

Magnitudine fita & flatura infigni, floribus ad caultum nodos folis intermifits, folis oblongis and

gustis prona parte candidis, supina obscuriùs virentibus à congeneribus differt.

1. Rosmarinus coronarius fruticosus J. B. bortensis angustiore folio C. B. coronarius Ger. Libanotis

coronaria five Rolmarinum vulgare Pack. Common Hofemarn.

Rolmarinus, suffrutex jucundissimi odoris Thus redolentis (unde & nomen iosi Libanoridis Rolmannus, lutirutex jucunatum adors I nus recouents (unce & nomen ipi Leanvitats indum) vel imprimis unihatis commendatione notifiimus, & quia corollis petius coronarii nomen adepus, bicubitalis eft & altor, virgultis tenulbus, cineteo colore præditis, in quibas f.lia alquot fimul ex intervallis contunt [imo bina ex adverfo & alia ex corum finibus coniterta] rigidala, Lavendulæ anguftiora, breviora, prona parte candida, fupina faturatiusviridia. Flores er als foliorum exeunt; è cœruleo albicantes Salviæ florum effigie, minores, labello cotylæ inftar concavo guttato: fibræ incurvæ, longæ ex rictu sub supremo folio promicant.

Vere primo & per total fere arbatem floret. In horts feritur, verum non femine fed furculo. An Leav-differat (pecie à frontaneo latiore folio dubito: quòd fi differat ubi sponte proveniat prodicum non

invenio. Qui feritur & latiora & rugofiora habet folia, nec facilè fert hyémem. Huius varietas in hortis alitur foliis aureo colore variis, qua Parkinsono Rosmarinum striatum

five aureum dicitur. Habetur etiam flore duplici Park.

free artern cuctur. Fascetur ettam note cuptur Faix. In tuft funt folia, flores (Anthos Officins dich) & femen. Cephalica funt è pracipuis, nervina, V_{VV} ac ettam uterina. Ulis pracipi in affectibus capitis ac nervorum, in Apoplexia, Epilepha, Paralyfi, Verrigine, Caro, &c. vifum acunt, fenfus ac memoran juvant, feterorem halitis emendanc, Epatis, Lienis ac Uteri obstructiones resolvunt, ictero ac fluori albo mulierum medentur, corque confortant. Herba infa fuffitu & vapore suo pestis tempore aerem emendat & salubrem reddit.

Diofcorides morbum Regium sanare tradit hanc herbam, si quis ipsam in aqua coctam ante exercitationem exhibeat bibendam, deinde exercitatum lavet, & vinum ipsi bibendum det. Semen cum vino hauftum ad icterum commendat Mizaldus.

Ad paralyfin aliósque nervorum affectus conducit Vino aut Cerevisià in qua Rosmarini summitates infula facrint affidue in potu uti.

Ad vifum acuendum conducir flores recentes quotidie jejuno ventriculo cum pane & fale comedere. Exficcati & incifi famus ore hauffus Peri in modum utilis cenfetur adversus Tuffim, Phtifin & Tabem pulmonum.

Solo usu olei Rosmarini chymici propinati in decoctis idoneis ante paroxysmum multas febres tertianas exquisité curatas esse în Nosocomio Parissensi dieto la charité vidit & observavit M. Jacques.
Dos iv vel vi gutt. Sim. Paulus Quadrip. Botan. Class. 2. p. 132. Habui ex excerptis D. Hulse.

Ex Rosmarini fruticantis truncis caudicibusve craffioribus pectines in Galliis fibi parant, quibus Ex Adminim muramus trunes caudicionive camonous pectures in Gains 100 parant, quibus quoidie capu pecturi qui à vertigine allique hiquis generis morbis practevari geftiunt: le dirais fimul inventa apparet, dum è Salice, Pyro, Tilia, &c. affabre pectures iffhic loci exclupiunt, & perpolitos conspergunt leviter cum gut, olei Rosmarini vel Spicer, & fic impostores argui imponunt minis fagacibus. Ex adversar. D. Taner. Robinson.

Diarrheam trimestrem desperatam vino Rorismarini curatam refert Velsebius Hecatost. D. Hulse ex Etmull. prax.

Aqua Reginæ Hungaricæ destillatur & præparatur è floribus Rorismarni in infusis sp. vini. In Cephalicis & Nervinis affectibus celebratur.

2. Rosmarinus spontaneus latiore folio C. B. Rosmarinum latifolium Park. Rosmarinus coronarius fruticosus ignobilior J. B. Boad-leaved of wild Mosemary.

Pracedente minor est & humilior, ramis minùs lignosis: foliii latioribus, rugosioribus, saturatius virentibus, prona parte parum vel nihil incanis seu candidis, magis sparsis seu rariùs sins in surculis & ramulis: Tenerius est hoc genus, nec hyemes nostras facile tolerat.

In Hispania abunde oritur, unde in alto mari navigantes procul à littore ad multarum leucarum Locus, diffantiam odorem ejus percipiunt, etiam antequam terram videant. In Gallia Narbonensi tantus ejus proventus est, ut haud temere aliud incolæ lignum urant.

eus proventus ers, un naux temere anna moties ingnum urant.

An hac planta à pracedente seu hortens Rosmarino specie differat nécne mihi non constat.

Nam & hortense sauum plantas producit latifolias, & in alius etam suffruticibus tenerioribus surculo satas hyemes faciliùs tolerare, & firmiores esse adversàs cœlt injurias quàm à semine ortas no-

In Catalogo Horti Regii Parifientis aliam adhuc Rofmarini speciem invenio, hortensem angusti-Variotas. ore folio argenteum dictum.

CAP.

CAP.

CAP. V.

De Hyffene.

Y ຂອງ dictum volunt quali ປ້ອງການ (pro ງອຸປອງການ) ວ່າກໍ ຕ້ ລັກສຸ, quia fuper vultus effundatur; quia ejus olim in afpergillis ad explandum peccata ufus crat; verum rectius ab Hebraco ການ deri-

es somt in appeignis an expandum peccara uns erat : verum rectus ab Hebrzo 3/18 der-vatur, quam vocem feptuagnita Hiffeipu vertunt non fem floribus versis unam partem fpectantibus, fegmento fupremo, quod prio galea eff bifdio & furfum reflexo, folis virentibus à reliquis Suffruit. cibus verticillatis diffinguitur.

1. Hysjopus vulgaris spicatus angustifolius J. B. Hysf, vulgaris Park. Hysf. Officinarum carulea sive Spicata C. B. Hyff. Arabum Ger. Common garden Dyffop.

I radice lignofa, dura, craffitudine digitali caules excunt pedales aut cubitales, fruticofi, cum ligneticere incipiunt rotundi, dum enim adhuc tenelli funt, quadrati videntur. Folia angulta, oblonga, glabra, ad margines aqualia, foliis Lavendulæ fimilia, fed multo breviora. Flores dentis verticillis spicas longas mentientibus, in caulium summitatibus, in unam partem ferè spectantes, è calici-Singulis flosculis framina insunt quatuor, oblonga, cœrulea cum suis apicibus parvis, obscure purpureis.

Collibus afperis Romaniæ & Veronensi tractu, prasiertim secus Athesim, ad angustias saxorum & arcem municissimam, qua Imperatoriam à Venetorum ditione discriminat è regione montis Baldi sponte fruticare hanc refert Lobelius, cum nuspiam alioquin ms in hortis se invenisse dica. Felicior sanè nobis suit Lobelius, cum enim cadem loca peragraremus, Hyssopus nullibi in conspe-

Varietaste

I ocue.

Hysjopus hir-

Hac planta multipliciter variat, nimirum 1. Foliis, qua coloris respectu, vel ex albo & viridi, vel ex aureo & viridi varia funt : Hinc Hyffopus foliis niveis Park. candidus Anglorum Lob. & Hyff. ex auto & vintal vinta faint. Finite Tryloghes from is lives Fark. Calculus Ingoluli 120, & Hyll. folis autois Park. circumoferius respectu, vel ad margines aqualia sint, vel crispa, vel disseat, Hinc Hyssopus crispa Gefn. folis crispa Park. & Hyss. folis crenais Park. 2. Odare moschum redolentet; Hinc Hissopus molchata, vel de Calisa Park. 2. Horibus, qui litus respectu vel uno ordine rantum, vel duobus dispositi sunt: coloris respectu vel coerulei sunt, ut plerunque evenit, vel rubri; hine Hyflopus rubro flore C. B. Ger. & aliorum: vel albi; Hine Hyflopus vulgaris alba ejylelem C. B. Ger. & aliorum: vel albi; Hine Hyflopus vulgaris alba ejylelem C. B. Ger. Park, &c. Adeógue ex una specie quatuor facit C. Bauhinus, plures Parkinsonus. Nam omnes ha varietates vel ex semine in hortis sato oriuntur; vel cultui & mangonio debentur.

Hysfopus hirsuta C. B. foliis cinereis Park. non aliter à vulgari differt quam foliorum & caulium lanugine, aut colore cinereo.

Hinc novem habemus Hyssopi vulgaris varietates raritate sua & elegantia spectabiles, quæ hortos curioforum ornant, nimirum

1. Hyffopum foliis niveis Park, candidam Anglorum Lob. 2. Hyssopum folis aureis Park.

3. Hylfopum crifpam Gefn, foliis crifpis Park.

4. Hystop, foliis crenatis Park. 5. Hyflop, moschatam vel de Cilissa Park.

6. Hyslop, urrinque floriferam Dod,

Hyflop, rubro flore C. B. Ger. & aliorum.
 Hyflop, vulgarem albam C. B. Ger. Park.
 Hyflop, hirlutam C. B. foliis cinereis Park.

Vires.

Hyslopus calida est & acris [sapore fervido, inquit C. Hosmannus, susque acrimonia palatum to-tum pervadente] unde attenuat, aperit & abstergit. Usus præcip, in affectibus pulmonum tartareis, tuffi, afthmate, &c. Syrupus in affectibus pectoris paululum progreffis, ubi scil de Glycyrrhiza, Capilli Veneris, alii non fatis funt operi quod moliuntur, eximii usus est.

Extrinfecis adhibetur crebrò ad fugillationes oculorum, ad uterum mundificandum, auritimque tinnitus tollendos (per tritorium fuffitus fusceptus) ad oris abstersionem (in gargarismis)

Sunt qui Abfinthio in corroboratione ventriculi praferunt. Idem.

Cum carnibus bubulis decocta cum aliis oleribus minutim concifis, non infuaviter ex jure editur, ori ac ventriculo grata.

Urinas verò etiam movet & ad urinæ stillicidium utilis est.

Quantopere Hyflopus fugillationi oculorum confert, testis sit Riolanus senior. Expertus sum verum, inquit, quod affirmat Archigenes apud Galenum, quòd fi Hyflopi coma nodulo incluía bulliar in aqua, & tepide nodulus oculo cruento applicetur, tam manifelte fugit fanguinem, ut lin-teum ipium fanguinolentum videri possit. Hujus autoritatem fequutus ubi occasio tulic, decoctum Hyllopi aliquammultis adversus fuggillationes, imò etiam oculorum commendavi; fed loco aquæ fucculum in vino bulliendum quandoque curavi, & ex voto eas evanuisse recordor, dum lectum petentibus facculus fubtepidus claufis palpebris fuit applicatus. Simon Paullus.

Vir quidam celebris mihi notus, cui femur ictu equi calcibus incusso graviter contusum fuit sola

applicatione cataplasmatis cujusdam ex Hyssopi foliis minutim concisis & cum butyro recenti non falito commixtis parati intra paucas horas à dolore liberatus est, deletà etiam lividà & decolori nota

° 2. Hyssopus parva angustifolia J.B. parva angustis foliis Ger. minor angustifolia C.B. minor, live Hispanica Park.

Humilius est & tenerius hoc genus, alioqui forma non multum differens à vulgari, folis angufrioribus, obscurius virentibus, denfioribus, odoris grati : flosculis verò in cacumine in brevis spica

* 3. Hyssopus umbellata C.B. coronata, sive comosa Clusii Park. An Hyssopus spică brevi, lata J.B.

Hoc genus vulgari non admodum diffimile est (inquit Clusius) sed ad præcedens Hispanico semine natum magis accedit, exceptis ramulis, qui in virgarum faltigio numeroli in latam comam

Præterhanc aliam Hylfopi comosi speciem constituit C. Bauhinus, quam latifoliam comd retunda confertà vocat, idque autoritate præcipuè codicis Cæsarei; cujus picturis quanta fides habenda sit, nôrunt rei herbariæ periti.

Hyllopus furculis densis Park.

Humilior est Hyssopo vulgari, ramulis seu surculis crebrioribus, tenuioribus, minus lignosis, deorsum magis reclinatis; folis obscure viridibus densiùs dispositis; in aliis cum eo convenit. Parum differt ab Hyss. parva angustifolia J. B.

* 4. Hyssopus angustifolia spicata C. B. Park. tenuisolia Ger.

Valde fruitcat hoc genus, nec minùs quàm vulgare fuis virgis fe propagat, quæ fefquipedales interdum funt, duræ, lignofa, in multos virides tenuefque ramos divifæ, quos obtident angultiora quàm in vulgari folia, viridia, caldi gultùs. Summi rami delimnit ni foicam floram libos verticiliatum ambientium; vulgari forma finmilium, minorum tamen, coloris cœrulei. Radix dura, lignofa, multifiamoientum) yugarı rotma minitum, minorum tamen, coloris ceruler. Kasix dura, ignoia, muntida, plinimifque capillamentis firmata, ex qua plures etiam nafcentes virgz, humi interdum procumbentes, fibras agunt. Tota planta, fi digitis atteratur, odorata eft.

Hujus picturam & ramos tenellos Londino accepit Clufus.

* 5. Hyffopus latifolia C. B. Park.

C. B. prod.

Caulibus est lignosis, rusescentibus, striatis: foliis triplo quam in vulgari latioribus, obtusis, in reliquis cum vulgari conveniens: quam Londino accepit C. B.

* 6. Hyffopum montanum Cilicium quibufdam J. B. Hyffopus angustifolia montana aspera C.B. Hyf.

Hac à vulgari Hyffopo hortenfi in paucis differt, foliorum nimirum angustia, duritie, asperitate & hirfurie, sapore amariore, minus acri. Suspicor hoc genus non differre ab Hyslopo montana vel de Ciliffa Park.

* 7. Hyssopum Goritiense storibus verticillatim ambientibus J.B.

Hujus ramum duntaxat pedalem ab Agerio fibi datum describit J. Bauhinus: erat is rectus, firmiusculus, foliis vestitus glabris, unciam circiter longis, culmum latis, Satureiæ duriori similibus, inter que alia multa, sed minora, odoris grati & suavis, sapore nonnihil acri cum levissima amaritudine. Spica unciis duabu longior era, angulta five tenus, tenuor multò quam in vulgari, multi-parris conflans verticillis, & fecundum unumquodque verticillum foliola duo floribus longiora. Flores non vergunt in unam partem ut in vulgari sed ramulos ambiunt, parvi, multis apicibus do-

8. Hyffopus folio Origani Dalech, J. B. Hyffopus rosuadifolia spicata, fortè Dioseoridis C. B. Hyf. soliis Origani Park. An Hyff. Nunnualarsa solio Ger?

Odore, sapore, floris spica cœrulea nihil à vulgari diversum est hoc genus, sed ea re tantum, quod folium Majorana, Pulegiove fimile ac rotundum in longum non porrigitur vulgaris modo.

Yу

Locus.

I orus.

CAP. VI.

De Satureia.

Aturcia alis à saturando dicta eft, quòd cibis loco condimenti addatur: Alii à Satyris nomen traxsisc putant, quia coitus marcelcentes stimulat. Gracis Thymbra dicta eft, fortè an si Sier ob fragrantiam C. B. Et tamen Columella diftinguit Thymbram à Saturcia,

Et Satureia Thymi referens Thymbræque saporem.

1. Satureia durior J. B. montana C. B. hortensis Ger. vulgaris Park. Winter Sabourp, id eft Satureia byberna.

Folia huic angulfiora quam æftivæ hortenfi, præcipuè que primò exeunt, multò duriora, inque acutos & pungentos apices definentis, dilutiis vinda. Caulei teretes, hirfuti, geniculis multò crebrioribus quam in fatva intercepti, unde & folia & ramult frequentiores & numerofores funt. Ar que hac notá fola primo statim aspectu à priore possit distingui. Ramuli in hac specie non in parem longitudinem excurrunt ac in illa. Flores ex alis foliorum hinc inde excunt, in pediculo comrem congruedament excurrent ac in ma. Fewer ex an information into these execution, in petiticule Confirmuni longiulculo, duo trélve fimul, interdum etiam finguli, galeati, galea interdum reflexă, labello trifido, colore ex albo languide purpurafeente. Calis floris in quinque longa, angulta fegmenta dividitur. Planta fruticola est & in multos annos vivax. Sapore & odore cum aftiva con-

In Gallia Narbonenfi circa Monspelium, Nemausum, &c. in collibus: invenimus etiam in Hetruria in alveo cujusdam torrentis non longè à Radicofano copiosé.

2. Satureia hortensis Park. aftiva hortensis Ger. sativa J. B. hortensis, sive Cunila sativa Plinis C. B. Summer Sabourp.

Lignofa nititur radice & fimplici, fibras majufculas emittente, ex qua virgulta furgunt pedem aut cubitum alta, teretia, rubefcentia, fubbirfuta, geniculis certis diffinêta, ad quorum fingula folia nascuntur Hyssopi vulgaris, nonnihil hırsıtıa, crebris foraminulis non tamen perviis erola, odore suavi vehement [J.B. Thymi vulgaris mittore] sapore acri. Caules ramosi sunt ramulis ex adverso binis, è soliorum alis exeuntibus, è ipso etama calles longitudine excedentibus. E soliorum alis exeunt fissali plures simul, pediculis brevibus, è calicibus in quinque acuta & angusta segmenta divisis, ipsi in quatuor lacinias partiti, ex albo purpurassentes. Semina parva, susce, quam Thymi tamen majora.

Planta est affiva nec per hyemem durare potest; unde quotannis seri debet.

In agris circa Callelued non longe à Monifelio copiose & sponte ortan observavimus.

Est inter herbas calidas & acres, que urinam & menses movent : facultatibus cum Thymo & Serpyllo convenire aiunt. Nobis potius ut facie fic viribus ad Hysfopum accedere videtur.

Usus est, inquit Schroderus, in affectibus ventriculi, cruditate, anorexia, &c. [proindeque condimentum pauperum esse scribit Tragus: nam omnibus edulus tam carnium quam piscium concoqui, &c.] Pectoru, Afthmate; uteri, mensibus obstructis; visum acuit. Extrinsecus discutit tumores. doloréique aurium fedat.

Usus ejus frequens est in culina inter alia olera. Cum phaseolis & aliis flatuosis utiliter incoquitur & editur. Fabis cum Selino incifa & infrixa edulium gratum, Belgis frequens habetur. Lob.

Pauperes in Germania Brafficas capitatas hac herbâ condiunt, qui fit ut illæ jucundiffirmum odorem ac saporem gratissimum inde accipiant. J. B.

Plantam hanc quamvis annua fit & herbaceam ob convenientiam in foliis, odore reliquisque notis cum Satureia duriore seu hyemali ab ea non separandam putavimus.

3. Saturcia S. Juliani Get. spicata S. Juliani Park. Sat. spicata C. B. Sat. soliis tenuibus, sive tenuifolia S. Juliani quorundam J. B.

Ast. Lov.

In Tyrrheni maris afperis & falebrofis S. Juliani Hetrufci magno proventu oritur, virgulti exilibus, palmum altis, farmentofis, lignolis: folin ab imo crebris, Thymi Cretof, fed angultioribus, longuifculis, fpicam breveni fummo gerentobus, fibiculis copiolis intextam : guth acri & odoro, univerfa ex obfolera purpura ablicat, Thymo majore minor, minori ferè par.

In collibus Meffanentis agri in Sicilia non minus frequentem obfervavimus quàm in monte S. Juliui. Coltre & in infe. Planatus unha monte.

liani. Cretcit & in ipfis Florentiæ urbis muris.

Saxifragam primam Matth. C. Bauhinus pro hac planta habet: Parkinsonus noster pro diversa sub titulo Saxifraga vera Dioscoridii Matthioli. Tum à Serpyllo cui aliàs nascendi modo similis est, tum à Satureia differt, quod tum odore suavi, tum sapore acri, qui illis insunt, careat. Consule si placet Parkinfonum.

4. Satureia Cretica C. B. Ger. emac. Thymbra seve Satureia Cretica legitima Park. Thymbra Graca I.B.

Ciul.

Multis ea ramii: flatim à radice fruticat, Thymi inftar, quadrangulis, subasspera lanugine obduĉtis, purpuralcentibus, quibus innascuntur alternatim semper ex adverso ramuli, folis eadem serie
digestis onusti, Thymi genuini solis pane similibus, subbirsuits, odoratis, medii quodammodo inter digeffis onuffi, Thymi genumi folus pane fimilibus, lubhirtutis, odoratis, medii quodammodo inter Cunilam & Thymim odoris, acriufculique faporis. Summos ramos verticullarim ambiunt aliquo eapitula muleis foliolis conflantia, inter que caliculi, e quibus emergunt favaire prapurafenes péricail, Thymi floculis fimiles, in quaturo lacinias divifi, quarum infima latuor eft & repanda, fuprama etiam lata fed bevora, reliqua due minores, prodeuntolus è medio quinque flammulis candicantibus, quorum aptes fufci coloris, & medio fipio bifido. E femine hec planta nata pufilo, ni gro Thymi temini non abtimili. Radix dura, lignofa.

Cluius legitimam Thymbram ftatuit, quam etiamnum hodie Cretenfes Thymbri & Thrybi ap. pellent. Ex femine ab Hon, Bello è Creta ad Clufium miffo enata eft.

Pr. Alpinus hanc plantam Tragoriganum esse contendit, non Thymbram, pro qua sequentem

5. Thymbra Aloin, exot.

Zipin.

Crefeit in afperis locis Thymo fimilis, fed ramulis Thymi gracilioribus, minoribus, atque tenerio-Creater in alpens to the Triyino Immos, and instances to Jum guarmonius, minorious, atque tenerioribus; qui urinque labatur altos furculos, graciles, non ex opposito poitos, oblique actos, foliis Thymi led tenuioribus & mollioribus, herboti coloris virefcentis, multis ex opposito invicem equite. teneros ambientibus. Cauliculi vero in fummitate ferunt flofeulos purpurafcentes inter foliola spicæ modo. Exili radice, tenui, longâ, lignosâque nititur. Thymo hac ftirps fimilis est, sed altitudine minor, & eo longe ramulis fere in orbem expansis latior, ac ad terram depression. Tota est odorata, odore ad Thymum quadantenus inclinante, nec minus & acri fapore thymum itidem fi-

In ciborum condimentis ulum habet, & in medicina, non minus ad movendos menles in mulie- Virei. ribus, & urinam. Ejus decoctum plurimum valer in tuffientibus ex melle ad excrementa in pulmonibus infarcta extenuanda, detergenda, atque ad fputum facilitanda,

Pona in Baldo Italico Satureia: cujufdam meminit fine descriptione quam vocat Satureiam Creti-

CAP. VII.

De Thymo legitimo.

Stapel. Comment. in Theophr. hift. lib. 6. c. 2. pag. 566. Differt à Satureia, cui aliàs fimilis est, odoris fragrantia, & floribus in oblonga capitella con-

Thymus capitatus, qui Dioscoridis C.B. Thymum legitimum capitatum Pack. Thymum Creticum, stve Antiquorum J. B. Thymum Creticum Ger. The true Chume of the Ancients.

Suffrutex oft Thymum, pedem interdum altus, multis ramis lignofis, tenuibus & candidis præditus, quos per intervalla ambiunt folia, fibi invicem oppolita, angulta, tenuia, candicantia, acris gulftis, qua quibulfam locis hyeme decidunt: nam ubicunque sponte nascentem hanc plantam invenicham, seu hyeme, seu veris initio, foliis viduam conspiciebam : sed utrinque ab exortu & vestivenecum, teu reine teu venecum promissant control de la communitation de la communitat neins tottoms vinuous congents, auco comerts et manacion, a unicam nongaucuma comma apparete. Ipfa capitella cum floribus in planta virente oblevare no, potul; Hifpali autem, ubi maximus eft ejus proventus (nam aliud Thymum non norum) magni ejus jam reficeati facicuit de monstrati sunt, cum sus folis & longiusculis capitellis suos purpurascentes flores adhuc retinentibus gratifimi odoris : illo enim in aqua decocto utuntur ad dolta, quibus vinum refervatur eluenda & repurganda : non minoris etiam usus eft ad conciliandam odoris gratiam iis vafis quibus condita uvæ affervari folent.

Non modò circa Hispalin copiosè nascitur, sed Gadibus etiam, qua parte insula ponte jungitur Loui Continenti, tota infuper Batica in maritimis collibus, Meridiei obverlis. Nos in faxefis prope Syra cusas Siciliae urbem invenimus. D. Wheeler in insula Corcyra,

Et in infula Cithera nunc Cerigo aliam seu speciem, seu varietatem foliis minoribus a aminatim

520 Libob, capa. Bellomo autore ità frequens in tota Gracia reperitur, ut nulla herba in montibus faciliùs proveniat; ubi pro loci diverfitate florem profert omnino album, vel cœruleum aut purpureum,

Tires.

Thymum cum aceto & fale pituitam per alvum detrahit : ejus decoctum prodest anhelosis & orthopnoicis, tineas ventiis exigit, menfes, partus & fecundas pellit, atque urinas ciet: cum melle in eclegmate faciliores efficit extereationes : retentes tumores discutit; cum aceto illitum; concretum fanguinem diffolvit, verrucas pentiles tollit : ifchiadicis cum vino & polenta impofitum fubvenit, hebetibus oculis in cibo: est enim & lanitatis tempore ad usum idoneus loco condimenti.

Pares illi facultates tribuit Plinius, & infuper addit, Dari Comittalibus, quos correptos olfactus excitat Thymi: & Viris contra inflationes, & fi venter urgeat, teftéfve aut veficæ dolor exigat : excitat Thymi: & Viris contra inflationes, & fi venter urgeat, teftéfve aut veficæ dolor exigat : excitat Thymi: & Viris contra inflationes, & fi venter urgeat, teftéfve aut veficæ dolor exigat : excitat Thymi: & Viris contra inflationes, & fi venter urgeat, teftéve aut veficæ dolor exigat : excitat Thymi: & Viris contra inflationes, & fi venter urgeat, teftéve aut veficæ dolor exigat : excitat Thymi: & Viris contra inflationes, & fi venter urgeat, teftéve aut veficæ dolor exigat : excitat Thymi: & Viris contra inflationes, & fi venter urgeat, teftéve aut veficæ dolor exigat : excitat Thymi: & Viris contra inflationes, & fi venter urgeat, teftéve aut veficæ dolor exigat : excitat Thymi: & Viris contra inflationes, & fi venter urgeat, teftéve aut veficæ dolor exigat : excitat Thymi: & Viris contra inflationes, & fi venter urgeat, teftéve aut veficæ dolor exigat : excitat Thymi: & Viris contra inflationes, & fi venter urgeat, teftéve aut veficæ dolor exigat : excitat Thymi: & Viris contra inflationes, & fi venter urgeat, teftéve aut veficæ dolor exigat : excitat Thymi: & Viris contra inflationes, & fi venter urgeat, teftéve aut veficæ dolor exigat : excitat Thymi: & Viris contra inflationes, & fi venter urgeat, teftéve aut veficæ dolor exigat : excitat Thymi: & Viris contra inflationes, & fi venter urgeat, & f laribus morbis trium obolorum pondere in tribus cyathis aceti & mellis.

Thymo, quia gratifimi odoris in aqua decocto utuntur Hispalenses (Clusio referente) ad dolia, quibus vinum asservatur, eluenda & repurganda : non minoris etiam usûs est ad conciliandam odoris gratiam iis valis quibus conditæ uvæ ailcrvari folent.

CAP. VIII.

De Maro.

Arum nonnulli dictum volunt à rege quodam Thracia cui Maro nomen fuit : Sed verisi-Anan nomum metam vomin a rege quotam Lintauz cui Maro nomen mr. Sed verili-milius (mqut Jo. Bodaus) ab Amaraco per Apocopen nomen impofitum Marum (de vulgari Mattheno loquor) foius Thymi majoribus, odoris fragrantia, fed praccipuè lanuginotis ab omni nobis cognita Verticillatæ fiecie, facile diftinguitur.

1. Marum Ger. enifare Park. Sampfuchus sive Marum mastichen redolens C.B. Clinopodium quibasidam, Mastichina Gallerum J.B. Herti-Mastich oz Mastich thume, by some alfo called Marum.

In fruticem lignofum, bicubitalis interdum altitudinis, multis ramis brachiatum adolescit, & in plures annos durat, nisi hyems asperior eum corrumpat. Folia viridia, Thymi durioris similia sed majora, fapore acri prædita. In extremis surculis capitula lanuginosa, & paulo etiam inferius ambientes fimiles verticillos obtinet e quibus emicant floculi albi. Odor totius plantæ gratus, fed

Pauso venementior.

Verium non est cur in hac planta describenda multum laboremus, cùm (ut diximus) ab omnibus, nobis saltem cognitis verticillatis capitulis lanuginosis differat.

Flores, autore Clusso, cum Thymo & Sceechade multis Hispaniz in locis: Provenir autem solo

arido & petrolo. Ob odoris fragrantiam studiose in hortis colitur, in Gallia, Anglia, Germa-

Deodatus in desperato mensuum suxu ultimum & præsentissimum remedium ducit pulverem corticis Mari ad 3j. cum vino auftero, fingulis matutinis horis propinatum. D. Soame è Dolati pr.

* 2. Marum supinum Park. J. B. supinum Lobelii Ger. emac. repens verticillatum C. B.

Non absimile est Maro mastichino sed cauliculis repentibus. Sampsuchum Dioscoridis sive Amaracum ferpentem Adv. quam hujus fynonymam facit C. Bauhintus, Lobelius fic describit. Non erigitur aut fraticat ramulis ut Majorana vulgata; fed in cespitem caducis Serpylli modo, cui alioqui perfimilis folio, effigie & magnitudine eft.

CAP. IX.

De Thymo vulgari & Serpyllo.

Hvmi etymon fuperius tradidimus in capite de Thymo legitimo. Serpyllum autem sed se fersen à ferpendo dictum est quia aliqua ejus particula terram tangente radices ab ea demittumtur. Ut autem (capò à Gracco ferse, ità ferpyllum ab fersosos spiritum autero, ui ni alis multis, v.g. g. g. fe se, saga ferent, al Gedes, for indor, cert fuit, carle superius saga fetto,
Thymi notæ funt folia brevia & latiuscula, stores in capitula in summis ramulis habitiora & laxa congesti. Serpyllum à Thymo differt quod humilius sit & minus fruticosum, & ut nomen indicat ramulis procumbentibus ferpat.

Lib. XI.

De Herbis Verticillatis fruticosis.

521

Locus.

1. Thymum durius Ger. durius vulgare Park. vulgare rigidius, falio cimero J. B. Thymus vulgarin folio temuure C. B. Multi Thunur, or fine leaved Thune.

Odoris jucundi commendatione culturam multis locis meritum est quod hodie plerique omnes Thymum vocamus, lignosa radice, satis numerosis filamentis donata. Ramuli terctes, stidem lignofi, fubhirfuti, folis Serpylli, anguftioribus, incanis, cinereifve, fapore acri præditis verticillatim gnori, manufati, jour corpyris, angunosos, means, control of ubifpice figuram mentiuntur: funt per microma vermann. Automotion novince mervanosti un pecci ignam nocionali autem il colore purpuratemer vel albo, labellum veluti promitentes trifidum, unica lacini furre-età, è medio ltylum purpuratement exferences, calvenlis Serpylli firiatis, birlutifque. In Gallia Narbonensi vix alia frequentior occurrit planta.

2. Thymus vulgaris folio latiore C. B.

An specie à præcedente differat dubito, alii non distinguunt. Alterius species meminit D. Magnel in sterlibus versus Clapies & faceu à se invente, cui situlum Toymum supi-Alternis species meminic D. pagnis in recrinous verius Captes & Jacou a le invente, cui rausmi lipinum la facit Thymum Japinum candicani odoratum, quod priore humilius, foliis candicantibus & odoratiffi-mum candi-mum effe ait. Hxc force species est quam Parkinsonus Thymi durioris candidioris titulo describit dum. mum ene ale. Thee force species on quain Laramonus Lityin unions canandors tumo deterior è femine Thymi durioris vulgaris feminibus permixto fibi in horto enatam, ramulis tenuioribus, fofits candidioribus seu magis incanis, rarius dispositis; odore etiam vehementiore.

* 3. Thymum inodorum C. B. Park.

Suffruex eft, ob levem languitem qua pubelcit incanus; caule lignolo, cortice incano, rugolo veitito, qui in plures ramos palmo minores, recurvos, hique in alios & veitit in orbem difpoitos dividitir: quos per intervalla folia brevifitma, angultifitma, plura imuljuncta, inodora & pene infipida cingunt. Cauliculorum fummis flores plures, purpurei, forma & disposicione Thymi vulgaris storibus

nues innuent. In regno Valentino locis arcnolis ad litora copiosè provenit. Saporis eff tubacris, unde attenuat & incidit. Unis præcip, in affectibus Tartareis; 1. Pulmo-V_{ires}. fimiles infident.

Dapons on modern the distinct of the day of

Nostratibus usurpatur pro olere, & jusculis incoqui soler: calore suo ventriculum resocillar, & concoctionem promovet.

4. Serpillum vulgare Gor. J. B. vulgare minus Park. C. B. Common Mothet of

J. B. Tani Graco, quam Latino hujus nomini originem dederunt ferpentes ramali, duri, lignofi, qua-Tam Graco, quam Latino nujus nomini originem accerunt i repentes ramma, unit, nginon, quadrati, fibriubentes, modice hirfuti, qui ubi terram attingunt novas libinde radicei agunt: prima autemi ligitode funt, faits cardia & frequentes, fulcas, pluminis fibris capillatae. Ad ramulorum nodos folia Thymi vulgaris latiora, fibrotunda, nervola, fapore acri & aromatico. Flores in capitulis

Thymi, intendum candidi, plerunque tamen purpuradentes.

Eus duplex habetur genus. Prime files of the edit parte minor, apice in medio intendum bifido, Variesa.

Colore ut plurimum purpuralcente: folia ut fequents, odore nonnihil ad Melitlam accedence. Secundo flos major duplo, in medio quinque apices, color remissior & minus purpurateons: in folis non differt à præcedente, nili odore, qui nobis suavior videtur. Utraque hac varietas apud nos pal-

Est nobis præterea genus aliquod foliis & caulibus præcedentibus simile, sed hirsutum vald Serpylli fummitates non raro degenerant in capitula tomentacea, candicantia, quæ (inquit J. Baubinus) florum loco funt; imo infectorum matrices funt. Summitates enim hujus herba ab infectis quibusdam compuncta lioc modo degenerant, & vermiculis domicilia & esca fiunt. De his plantarum excretcentiis seu fructibus ut vocant spuriis & excrementiiis consule Excellentis. Marcelli

Malpighii Anatomes plantarum partem alteram. In montofis & paícuis ficcioribus, inque formicarum tumulis ubique ferè terrarum abundat have *Locus*.

Serpyllum aureum five verficolor Parkinfoni non alia in re à vulgari Serpyllo differt qu'am fo Serpyl aureliorum colore ex aureo & viridi mixto seu variegato; qui arte inducitur, ut in Hyssopo, Rosmarino, um.

Serpyllum ut facie fic viribus cum Thymo convenire videtur: éstque inter calidas ficcásque ber Pries. bas que urinam & menses movent. Cephalica est (inquit Schroderus) uterina & stomachica. Ulius precip, in mentibus acuma ciendis, in exputione fanguins, palmo, 8cc. Extrinfecus arcer vigilias,

pricip. In memous ac unina cientus, in expunione tangums, tranno, acc. Extinuous acce. ignas, cephalalgias, vertigines. Ciet mentes (balneo). Vulgus decoctum Serphil dum Evipticales infettatur calidum bibit, unde fudor proritetur, quo epoto lepe valetudo meltoreteore foler. S. Panius.

Ballamo Scrpylli auspicato vertiginosos à vertigine præservamus. Idem. pananio se pyin ampicato veroginiono a veroginio pianervatinio. 11000. Paracollo in catarrinis palmarium remedium est Aqua Serpylli cum Sp. Vini hymice elicito. D. Soame & Dol. Lib. 1. C. 13. S. 8. Loquelam

Xy3

1. Thymum

l'iret.

Locue.

Sertallum

mychatum.

Loquelum Apoplectico postliminio restitutam spiritu Serpylli vidimas. Idem ex eodem.

5. Serpyllum citratum Ger. Park. Citrii odore J. B. foliis Citri odore C. B. Hemon

Admodum fimile oft vulgari, in omnibus Europæ provinciis occurrenti, craffiora tamen & ma-gis atra habet folia, que trita Citrii mali vel Mchiliophylli odorem referunt, & capitella paulo mago atra naoet jona, que una citu man ver memopnym ouorem reterunt, ec capitua paulo ma-jora magilque purpuralcentia, fimilibus tamen flofenis prædita; craffiores ramulos, quadrangulos, jora maginque purpurarcencia, municio tanton norema practica, ciantidos faminos, quatrangutos, palmares, per terram fufos, ad fingula internodia fibras agentes: radicem verò lignofam, multifidam, fibrolamque, numerofos proferentem cauliculos, fiunmam tellure in orbem se spar-

In montofis fed rariùs invenitur: in Pannonia mixtim cum vulgari prodit, cum eo etiam florens Scrpyllum moschatum Park odore pracipue à citrato differt, nec à quoquam praterea (quod sci-

am) Botanico memoratur.

6. Thymum latifolium Park. Ger. Serpyllum majus latifolium C. B. item Serp. sativum ejusdem. forte etiam Serpyllum vulgare majus ejuldem, & Park.

Minùs crectis quam Thymum durius, tenuioribus nec adeò lignofis, humi diffuis & procum-bentibus, multoque pluribus luxuriat ramulis : Folia molliora, latiora : Flofculi ex albo purpurafcunt. Hyemes nostras minus reformidat, adeóque diutius in hortis satum durat, quam Thymum vulgare durius; odore & sapore est remissiore.

7. Serpyllum majus Park. vulgare majus C. B. Serp. majus flore purpureo Ger. & aliud candi-

Majus est & erectius Serpyllo vulgari, foliis majoribus, pallidiùs virentibus, Majoranææmulis: floribus etiam majoribus purpureis.

• 8. Serpyllum latifolium birsutum C. B. Park.

Tota planta ob mollem lanuginem quà pubescit, præsertim caulibus, incana est. Cauliculis do-natur frequennbus, tenubus, longis, recurvis, qui folisi subrotundis pediculis oblongis donatis cin-guntur. Cauliculorum summis capitula flosculorum purpurascentium infident.

9. Serpyllum angustifolium glabrum C. B. Pannonicum Clusis Park angusto folio, odore nucis juglandis, oct nullo J. B.

Ciuj.

Angustiora huic folia sunt, paulóque longiora [quàm vulgari Serpyllo] viridia, glabra, rarius per cauliculos sparsa. Cauliculi frequentes, tenues, longi, humi futi, & subinde ad internodia fibris seles firmantes, oblonga, mollia & veluti spicata in summo ferentes capitella spiculis vulgari aqualibus referta. Radis signola est, dura, & multifida. Tota planta aut nucis gujandis foliorum odorem quodammodo refert, aut interdum nullo manifesto odore prædita deprehenditur; soline mutatione an aurævariantis afflatu id accidar me latet.

10. Serpyllum angusto lanuginosagus folio J. B. angustisolium hirsatum, vel montanum repens birsatum C. B. Serpylli Pamienici Clussi varietas altera Park. Serpyllum birsatum Ger.

Cluf.

Late ferpit & magnos caspites nonnunquam occupat. Nam licet duram & lignofam habeat radicem (ut pracedentia genera,) tenues tamen quos in circuitu spargit cauliculi subinde fibras agunt,
dicem (ut pracedentia genera,) tenues tamen quos in circuitu spargit cauliculi subinde fibras agunt, qua temporis successu in radices non minus duras & lignosas evadunt quam sit primaria, atque alios deinde fundunt in ambitu cauliculos, foliis non minus quam proxime præcedentis oblongis, & and define luminit. In anome camenous, point non minus quarit promite practicals bosongs, to its quidem angulforibus, pragitios, incana molifique lanugine pubsécentibus i longa in fumms carriculis capitella à ficundi generis longo glabróque folio non different, & fimilibus foliculis plena lint. Semina in villofa intefecentibus urriculis parva, rounda, futic coloris. Tota fitrip spinem quodammodo five refinaceum odorem trita refert & calido guiltu eft. Hanc speciem pro Serpyllo

quotammoto nee remaceum outrem na reter to canto giverium arbitramur.

Hare duo genera proxime deferipta in Ungaria, Aultria & Moravia mixtim cum vulgari Serpyllo na demonare, & codem tempore, mente vulchetz Junio, florent.

Serpyllum longifolium hilpidum Cluf, in ejus Observ, Pannonicis q. Hoc genus foliis hilpidis Serpyllum longifolium hilpidum Cluf, in ejus Observ, Pannonicis q.

seu pilosis se in squalidis & incultis viæ montis Lupi Junio mense copiose storens observasse scribit D. Magnol.

* 11. Serpyllum folio Thymi C. B. Narbonense Park. Creticum Ger. sylvestre, Zygis Clusio, Thymo vulgatiori, rigidicri simile J. B.

Serpyllum fylvestre, Zygis appellatum, quale Dioscorides describit, observabam, ni fallor, in Serpyllum tywettre, Zygs appenarum, quaie Diotocnotes electroir, oblev abam, in tailor, in Caftella verier, ilidem locis cum Thymo duriore five nigro, cui perquam funile eff figură, rams, altitudine & radice: falia verò paulò latiora habet qu'um Thymum, minus odorata, fed gravus nominili olentai, upote quorum odor fit ferè inter Aboratumi & Stechadem medius: in vigis irem ramulos, qui floribus verticillatum naficentibus veftiuntur, coloris ex albo purpuraficentis: qu'à florum dispositione & odore à Thymo discerni penè duntaxat potest. Minor est præterea ejus acrimonia quam Thymi, quippe que aliquid adltrictionis admixtum habeat. Floret cum Thymo duriore, & perpetuò etiam viret.

CAP. X.

De Tragorigano dicto.

Ragoriganum Latinè hircinum Origanum fonat; fic dictum non quod hircum oleat, fed quod gratum sit hircis pabulum, ut Onitis asinis. Nicandri Scholiastes ad hunc versum, กรุงเกลง อัสเท อัลเท อัลเกลง อัลเลง อิลเลง
Non viderur differre genere à Thymo vulgari.

* 1. Tragoriganum angustisolium C. B. Hispanicum Park. Tragoriganum Clusii Ger. Trag. tenuioribus foliss, flore candido J. B.

Minores sunt huic surculi & candidiores, tenuiora longioráque folia, aliquantulum incana, acris gulfus; odor minds jucundas quah in Tragorigano primo Cusi, fue Clinopolio quonundam, Machina cognominato: flores etiam verticillatim circa fummos ramulos nalcuntur ex utriculis prodeuntes, majores aliis & galeati, candidi. Semen observare non potui. Radin priori similis, lignofa, dura, multifida.

Solo Valentino agro sponte nascentem & Martio florentem observavit Clusius.

* 2. Tragoriganum Matthioli J. B. Park. Serpyllifolium C. B. Trag. Dodonæi Ger. quoad ico-

Matth

Hoc genus frequens nasci in Forojuliensi agro affirmat Matthiolus, in collibus saxosis & veteribus muris : ei verò tenues tribuit raunulos, feliu parvis longuiculis, Serpplii anulis, fella modo difpolius fapore forè Pulegii ; fleripus parvis carnei coloris onuftos à media parte caulis. Radicem parvam, multis fibris donatam, ejusdem odoris cum foliis.

parvam, muitis ituris donatam, ejudem dooris cum tons.

Difficile eft (inquit J. Bauhinus) cerrò affirmare de qua planta intelligat Matthiolis, nifi nos aliquis Foroighienfis docast, quas planta apud cos iconi Matthioli refpondeat.

Matthioli gloffatores & patroni nihil certi de hoc Tragorigano feribunt.

Lobelli fententia mihi [f. R.] arrider, hoc non Tragoriganum sed Calamintha speciem alteram elle Serpylli & Clinopodu figura.

3. Tragoriganum Creticum C.B. Park. Trag. Cretense Ger. Trag. quibusdam nigrius, folio duro, flore purpureo J. B.

Virgultis fruticat dodrantalibus & longioribus, adverso plerunque ramorum frequentium positu regains inducat doutantanious ex longiorious, auverno pietunque rainoatum nequentanti pontul brachiatis, lignofis, rubicundis, quadrangulis, hirfutis: Felia ex adverda nafeuntur per modica intervalla, oblonga, Satureite folis quodammodo fimilia, latiora, magifque rotunda, interdum in hortis noftris & Majorana folis non minora, ftigmatis punctara, nigricantia, tactu dura, guftu acri & aromatico, odore fuavi; exquorum finu alia minora folia quoque emicant. Flores verticillari, Satureire Hores armulantur, ex purpura allelicentes, richt hantt apeudos exferentes, aciputil hritis in quinque aculeos delinentibus. Radix lignola exterius rubet, intus albet, ac in furculos alquot abit, capillaribus fibris donatos.

In Valentino agro sponte nascitur & Martio mense florer, autore Clusso, cui Tragorigani se Locus. cundi altera species dicitur.

Tragoriganum herba est calida & acris, & ad eadem utilis ad quæ Thymus, Satureia, Hyssopus, Viren. nimirum, ad pulmonis affectus, Tuffim, &c. ad menfes & urinas remorantes; ad cruditatem ventriculi & ructus acidos, &c.

HISTORIA PLANTARUM. CAP. XI.

De Polio.

1100 Am fie dicitur propter caniciem, que in capitulis fecundum Diofeoridem, at fecundum Plinium in folis apparet: maile namque caniciem & canum fignificat.

 num in rous apparet: "nors namque camera examin insumera.
 poli ergo nota Characterifica etho folorum & comiz canicies, & tomentofa lanugo quá obducuntur: quinciam Polium ex humilioribus fuffruticibus eft, folis oblongis, & in legitimis feu genui-cuntur: quinciam Polium ex humilioribus fuffruticibus eft, folis oblongis, & in legitimis feu genuinis speciebus circa margines crenatis.

I. Polium maritimum erectum Monspeliacum C.B. Ger. Monspessulanum J.B. montanum minus Park, epitheta bujus & sequentis speciei apud Parkins, permutata videntur. Dolen Moun-

Folia angusta, oblonga, denticulata, candida, tomentosa, faporis acris & amari, per rames dodantales vel palmares, rotundos, incanos, ex radice lignola paucis fibris donata: capitula glome-rata, alba, tomentosa, calvucilis constant oblongis, è quibus flores emicant hiantes, candidi. Odor totius plante gratus [Marthiolo acutus & liubgravis]. In Italia & Gallia Narbonensi in maritimis pracipuè copiosè provenit; florens aftate. Cul-

tum (inquit J. Bauhinus) multum degenerat, minus candidum evadit, foliáque redduntur la-

Vires

Polium cum acre sit & amarum, urinam & menses ciet; Hydropicos & ictericos juvat; venenatis mortibus auxiliatur. Theriacam & Mithridatium ingreditur.

Omnis generis Polii ramuli in terram depacti, loco pracipue umbrofo, fine difficultate radices

agunt, ut in aliquot ejus generibus periculum fecit Clufius.

Nos hujus generis ramulum in horto Oxoniensi collectum & in libellum conjectum per triduum in loculis circumgeftavimus, tandem Cantabrigiam reversi in hortulo nostro plantavimus, qui tamen brevi comprehendit & radices egit.

Sylvius inter medicamenta Antepileptica fecundum locum Polio montano tribuit, ut quod vo-

* Lib. 2. C.21. latili sale abundet. D. Soame.

2. Polium montanum album C. B. Gor. montanum 1. Clus. montanum Monspeliacum Park.

Hoc genus à præcedente differt præcipuè cauliculis humi sparsis; foliis leviter denticulatis, ut vix nisi diligenter observantibus denticuli appareant; in reliquis cum eo convenit, ut suspicer eandem esse plantam; quamvis icon non conveniat.

3. Polium 2. albo flore Clus.

Hoccaliculis erectis; feliis angustioribus, extrema parte duntaxat dentatis; capitulis majoribus longioribus[que, laxoribus tamen neque adoò compactis à præcedente differt. Quibus non oblitantibis C.Bauhinus priori idem specie facit: Nos autem aquo jure utrumque genus martimo Monspela-co idem statueremus. Verum autoritas Clusti tanti apud me elt, ut nihil temere pronunciare aut definire aufim. Certe icon quam adhibet Clufius, aliique post eum, Polio Monspeliaco nequaquam convenit.

4 Polium maritimam fapinum Park. maritimum fupinum Venetum C.B. montanum parpureum Ger. V. purpureo store Clus? candidam tenellum tomentosium store purpureo & albo J.B.

Hoc profus tenellum est exilibus & dodrantalibus ramulis, humi fusis, multă lanugine candida tectis, qui subinde ad nodos radices agunt: folia illi sunt media: inter terrium & quartum genus tectis, qui fubinde ad nodos radices agunt: folia illi tunt medus inter tertum & quartum genus magnitudinis, breviora tamen, denticulata, valdéque tomentofa, qua adeò caufa effu tru in tenellis folis nulla dentium veftiga confisciantur nifi à diligenter observantibus: capitella superioribus multo minora, totáque tomentofa in quibus flos purpureus. Polium VI. albo flore Ciff, linujus tantium varietas accidentalis esse videtur; suquidem sola teneriras surpis surpis, & sloris varietas inter hac duo discrimen facit, autore Clusio. Urrumque enim genus pill fer heir temperum furi. 8 celosis similars relicious genes suivestra relicious genes suivestra relicious genes suivestra relicious genes suivestra relicious proprieta p

nihil ferè nifi tomentum funt & odoris finavitate reliqua genera fuperant.
Urrumque fins floribusonultum Martio reperiebat Clufius, nec differentiam animadvertiffet, ni-

si floris color diligentiùs conferendi singulas plantas occasionem præbuisset.

Polium

Varietas.

J. Bauhinus Polium Venetum à Cafparo fratreè Lio Venetorum allatum ab hoc diffunguit, nec immerito, cum tota planta minis candida effer Polio Monfpeliaco, foliis paulo latioribus & plus crenatis; comà etiam magis davulf. C. Bauhinus etiam ipfe in Phytopinace diffinguit hac duo : at in Pinace, nescio ob quam rationem mutatà sententià, conjungit.

* 5. Polium rubrum majus flore dilutiore Morif. præl.

Hujus felia Polii lutei vulgaris foliis quam proxime accedunt quoad magnitudinem, ferraturam & canitiem. Florem fert majorem dilutius rubrum quam præcedens.

6. Polium montanum Lavendulæ folio C. B. Park. Polium Lavendulæ folio, flore albo Ger. Has bender leabed Polen mountain.

Multas ex eadem radice promit virgulas primi generis virgis fimiles, fedbreviores & magis fruti-colas, fupra terram fparfas ; folia in his Libanotidis coronarie foliis ferè paria, minora tamen fucolas, fupra terram I parlas; folis in fils Labanotuis coronaris folis tere paria, minora tamen lu-perne viridia, inferne canelecentia, nullis crenis per oras notata, amari guftis & jucundi quidem odoris, attamen minis graf quam qui in legitimi Poli montant folis percipitur. Florem extremis ramulis gerit copiolim, album, alterius Polit floribus forma non abfinillem, non tamen fpica inthar crescentem, sed velut in caput congestum: Semen deinde in vasculis exiguum, nigricans. Ra-

ttar creicentem, nei veint in capat congettum: somes usinue in variants vaiguum, migricans. Advilli dura, lignofa, multifida, multis capillaribus fibris prædita.
In montofis circa Bafileam, Genevam & alibi coposè provenir, nobis obfervantibus.
Planta hec minus rectè me judice, ad Polium refertur, cum nec folia ei tomentofa fint, neque Locut. circa margines crenata: Idem esto judicium & de sequente.

• 7. Polium montanum repens C.B. montanum minimum Ger, mont, supinum minimum Park.

Ciuj.

Duarum unciarum longitudinem vix superat, exilibus ramusculis, in quibus non miaus quam in Inperioribus ordine & ex adverlo opposita nascuntur foliola duriora, breviora & angustiora, non tuperiorious ordune e es auxento opponia nationatur painta duriora, previora et angultora, non denticulata. Ramulis infident term aut quaterni forea albi, fuperioris [Polit Lavendultz folis] formă fimiles fed minores. Hujus femen non oblevvavi. Radix fibrola eft e vivax natali folo. Nulli vero odoris gratia commendabilis est hac planta. Floret autem ferius, Junio vide-

Nascitur publică vià agro Viennensi. Neutram harum poltremarum itirpium [hujus & Polii Lavendulæ foliis] licet fæpius cum fuis cefpitibus in hortos translatam, unquam cicurare potui, sed consuero pabulo destituta semper corru-

8. Polium montanum luteum C. B. Ger. montan. vulgare Park. Bellom Polen Mount

Media est inter tertium & quartum genus magnitudinis, minus fruticolum minusque firmis ramulis quarto, firmioribus autem fecundo: nam partim procumbentes eos habet, partim etiam erethe quarte, minion incanos, magis etiam quaim tertium: folia attent uroque ampliona, & tota candida: tenelli tamen tamin capitala ita jam protrudere incipientes cum ipfis folis flavefoente lanugine obducuntur, perinde ac ipsa integra oblonga capitella, quæ tandem luteum florem proferunt. Semen aliis fimile

men auns mune. Florebat natali loco Martio mense, apud Belgas seriús. Regno Granatensi & Valentino oritur. Lacur.

In foundids prope Valenam fylvam D. Magnol invent.

Ex hups femine natured: flore modo candido, modo interius pallefcente, foris exalbido, comâque non minùs quàm folia canescente, quod Polium quartum Clusio.

* 9. Polium latifolium incanum Creticum C. B. Park.

Totum tomento albo molli tectum eft, caules habens pedales, rotundos, in ramos palmares, hófque inbreviores subdivisos, quos folia vestiunt subrotunda, crenata, instar Alsines hederulæ folio aut Chamardryos, crassa, rugosa, inferne candida, superne ex viridi flavescentia, que masticara penè infipida [in ficca planta] & non fecus ac fi tomentum dentibus conteretur fensum præbent. Flores

Ab Honorio Belli è Creta missum est. Hec species ad præcedentem proximè accedere mihi videtur. Locus

10. Polium angußifolium Creticum C. B. Park, erettum Creticum, & forté frutescens Diosco-ridis Ponce.

In bipedalem ferè altitudinem affurgit, caulibus rectis, duris, teretibus, lignofis, folisi oblitis parvis, angultis, oblongis apicibus fubrotundis, Polit vulgaris fimilibus, fed minoribus multo, ad margines minime dentatis. Flores & femina vulgaris Polit [lutei intelligo] Tota planta valde odorata est. Locus.

In Creta ad maris litora frequens.

* II. Polium

I coust

* 11. Polium mont, pumilum tenuifolium Africum Park.

Folia huic angusta, incana, ad fingulos geniculos multa: flores in summis ramulis parvi, sublutes. Radix nonnihil lignosa est, ut & tota planta, & aliquantulum odorata.

A Boelio circa Turnfium urbem collectum eft.

CAP. XII.

De Teucrio.

Eucrium à Teucro inventore dictum planta est fruticeseens, foliis Chamadryos, amulis floribus galea carentibus. Tencrium statura sua & magnitudine, foliis latioribus à Chamædrye differt, quacum foliis galea carentibus convenit.

I. Teucrium C. B. Teucrium multis J. B. majus vulgare Park. latifolium Ger. Cree Ber-

T. B. Cognatum Chamadnyi Teucrium altius fruticat, reĉtis, lignofis, quadratis, hirfutis virguliti, in quibus ex brevibus intervallis folia utrinque hirfuta, fiuperius atro virore fiplendentia, inferius non-nihil canelcentia : 8: mileriora quidem formă 8: magnitudine Chamadryos fipetantur, ferrata, ex oblongo rotunda, [jucundi fi terantur odoris. Chi/.] qua verò virgularum falfigia ornant ad Hornimi folia quodammodo accedunt, nequaquam per ambitum incifa, 8: circa bafin latiora in acumen definute. Floras porteò foliorum fuperiorum alis emicant, plures junchi, pediculis faits longis harentes, calce hirfuto canefcente, Chamadryos florum formă, labello quidem longiore desparative de la virul longia fruire lureola expert, quo color florum formă (calcente florum) con firmă labello quidem longiore desparative lureola expert, quo color florum formă (calcente florum) con firmă lureola expert, quo color florum formă (calcente florum) con firmă lureola expert, quo color florum formă (calcente florum) con firmă lureola expert, quo color florum formă (calcente florum) con firmă (calcente florum) calcente florum (calcente florum) con firmă (calcente florum) calcente florum (calcente florum) calcente florum (calcente florum) calcente florum (calcente flor missiones, cance minute cancerns, canantamy or notation ratins, macon quantum integror de-mission, del cucullo vidui; cipius loco s samia lucola exent, quo color sos quoque i pse est pradi-tus [Clusto ex albo pallelcente] Sapor herbe est acriulculus cum amarore non ingrato.

In Sicilia & Italia perquam familiare eff, & Teucrium, ut facie Chamædryn vulgarem refert irà

eifdem cum ea pollet viribus.

2. Teucrium Creticum Clus. Park. J. B. Creticum incanum C. B.

Perinde ut pracedens in fruticem affurgit, ramis tamen tenuoribus & incanis: foliis forma fimiremne ut pracedens in triudem anunga, yamit tainen teinomous ex incans; Josia forma finil-liber et fingulis foliorium finibus prodeunt, utriculis incluff, quaterni aut feni, floribus Teucrii vulgaris formă non dispares, nifi paulò minores effent, &colore purpureo. Semes rotundum, nigrum. Tota planta odorata eft.

Ex semine Creta mislo Clusio enatum est.

3. Teucrium Bæticum Ger. Park. Bæticum Clusii J. B. peregrinum folio sinuoso C. B.

Cluf.

I ocus.

Humana interdum altitudine affurgit, plerunque tamen humilior est, unico stolone minimi di-giti crassitudine, candicante cortice obducto, & in aliquot ramos diviso, binos perpetuò oppositos, incanos. Folia pracedentis fermè, majora paulò, in ambitu nonnihil finuata, externa parte omnino incana, interna verò ex atro virentia, non tamen splendentia ut in primo genere; gustu perquam amaro. Flos candidus est, labris infernè prominentibus, nulla galea superius imminente, aliquot oblongis staminibus sive villis è medio slore exeuntibus. Perpetuò viret non secus ac vulga-

Multis Sicilia: infula: in locis invenimus, v.g. propė Syracufas, ubi in infignem altitudinem affur-gir, plurimifique virgultis & ramulis dense fruticat; in infula parva ad promontorium Pachynum, nunc capo Pallaro dictum; circa Pozallu arcem, & albi. D. Willinghby nobis oftendit à fe inventam re Teucrium. rinere à Neupoli ad Romam. Clusius montibus circa Calpen ad Herculeum fretum, & Bæticæ

maritimis in sepibus & inter alios frutices inveniebat.

* 4. Teucrium Alpinum inodorum magno flore C. B. Alpin. inodorum Park, item Teucrium foliis Scorodonia C. B. ex sententia ejuschem.

Radice alba, oblonga & capillacea per terræ fuperficiem repit. Cauliculos aliquot habet lignolos, rufelcentes, hiríutos, nomunquam m alas divifos, femipalmares & in terram reclinatos ; felin fubrotundis, parvis, quonum maximum ne minimi digiti unquem adarquat, hirfutis, rugofis & crenatis, felia Salvia fylvestris superioribus forma respondentibus, cinctos. In cauliculorum summatanbus a.r.s quali in spicam congesti, qui magni purpuro cœruloi galericulati.

In monte majore S. Bernhardi & Augustavalle Helvetiorum oritur. Parkinfonus Teucrium foliis Scorodonia C. B. pro una & cadem cum deferipta planta habet.

I ocue

5. Marum Cortust J. B. Tragoriganum latifolium C. B. Trag. latifolium sive Marum Cortust Matthiolo Park, Tragoriganum Lobelii Ger,

Thymiduriorifve Maftichinæ inftar dense fruticat, lignofis virgulis &incanis, muss veftiunt fo-I nymi aunoriive Martichine initar dense riuntar, ngnom's virgiuis exincanis, quas veinuir fe-lie crebris geneiulis Serpylli folis paria, thymi foliolis majora, fubrus incana, fuprenis virenta, fapo-re amaro & acri, odore grato. Fis Chamachyos veræ floribus par, nec figurid quoque abludens, mulatido demifilo fabello, galez locum fupplentibus tortibus flammuls, sulyes quoque Chamachyos pari, villofo, incano.

CAP. XIII.

De Chamædry.

X Austopus, quali humilis Quercus, quia folia habet son vi opui mosa divisira Quercui similia, adde & figura : unde non alia quærenda est hujus generis nota characteristica. Parvitate sua præcipuè à Teucrio differt ; cujus & nomen enam participat, nonnullis Teucrion dicta.

1. Chamadrys vulgaris Park, vulgò vera existimata J.B. minor Ger. minor repens C.B. Common Germander.

Reptatricium claffi accenfenda, radiculas lignofas obliquè agit, fibrifque tenuiffimis fubinde rur-fum radicatur, urgalisi donata dodrantalibus, rubentibus, lanuginofis: quibus folia ex intervallis adnafcuntur buna, Quernorum divijura, longitudine unetali & majore, latitudine iemmetali, rigida. nervo, fahirfuta, fapore fubamaro, fubdulci & aromatico. Flores in fpicatim quodammodo exeunt, purpurafcentes labello fcutellato, alis duabus acutiufculis ad angustam cervicem appositis, fupra quas surrecta ceu spicula; pro galea verò, qua destituuntur, purpurantia stamina surriguntur. In Germania, Gallia & Italia frequens reperitur.

In Anglia etiam invenimus non femel, an spontaneam ambigimus.

2. Chamædrys major Park, major latifolia Ger. emac. major repens C. B.

Præcipua, nè dicam fola, inter hanc & præcedentem differentia est in statura & partium omni-um magnitudine, ideóque J. Bauhinus hanc abilla non separat : Nobis tamen videtur specie diverfa, non accidentibus solis quæ cœli aut soli diversitati, aut etiam culturæ debentur.

Tenuium est partium hac herba : potenter urinam ac sudores movet. Hinc confert in febri- Vires. 1 emanus est partient necessors poesine unions as more more in consett in tent-bus, foorbuto, fanguine coagulato, & inprimis in Arthridde, Ickero & Urina fupprella. Sebrad. Ad-dit Marthiolus in Petilientia, lumbrios, capité morbis frigidis. Extrinfeccio adhibeur in ulcerbius ferpéntibus, in dolore hemorrhoidum, in auribus vermiculo-

Extrinects anometir in ucertains experiences, in table the interincessing, in table 8c pruring, in catarrhis exticcandis, Scribir Vefaljus in Epif. de China, decodum Chamadryos fuiffe commendatum à Medicis Genuenfibus Carolo V.Imp. pro perpetuo Podagra auxilio, facto decodo five ex vino, five ex aqua fill-lattia. Experiatur qui volet, inquit Casp. Hofmanns, qui e Tragi sententiam amplecti air, Challing, in the Chamadry of the Casp. mædryn idem posse quod Betonicam; & rectè indi decoctis deobstruentibus. Apud nostrates mulierculas in mensium suppressione decoctum ejusussis est creberrimi.

Planta ipsa in agro Cantabrigiensi à vulgo English Creacle i.e. Theriaca Anglica dicitur, pro-

culdubio quia Alexipharmaca censetur.

cuiduno qua Alexipharmaca centetur.

Quidam celebris ob Scrophularum curationem exhibebat decodionem Chamzdryos in Vini albi
Lib. 2. ad Lib. 1. confumptionem. Dof. coch. 6. mane & vesperi, per mensis spatium: quo
non proficiente exhibebat infusionem Roris marini & Lingua cervirua ana Mr.i. in vini albili. 6.4 per
horas viginti quattori, & timebat ager Cochlearia octo bis indies; quo decocto forebat eniam parres
tumentes, quo succella non traditur. D. Hulfe & MS. nondum edito.

Dablo Chamsdros cabatami inter Emision control state intervantante. Albin d. 2011.

rumenco, quo mocami non traumi. D. Huije and, nonauni cuito.
Pulvis Chamadryos celebratur inter Ægyptios contra febres intermittentes. Alpin, de Medic.Ægyptiorum, p. 146, 147. Laudatur etiam hac planta in febribus intermittentibus à Montano & Baricello. Multi Ruftici curant febres Quartanas pulvere Chamadryos fumpto in jusquis per aliquot dies. River. Centur. Observ. IV. Observ. 84. D.T. R.

Com. Mediolanensis uxor dolore uteri ingenti excarnificata, decocto Chamædryos cum jusculo

pulli parato, solută alvo, magnăque bilis ac pituitæ copiă excretă integre convaluit. D. Soame ex *Oblervat. Hieron. Reusuri.

2. Chamædrys

Lib. XI.

2 cous.

Locus.

tam capillamentis.

3. Chamedrys spinosa C. B. J. B. spinosa Cretica Park. An Scordium spinosum adoratum Cornuti?

C. B.
Planta eft palmaris & fesquipalmaris, rarissimė cubiralis, molli lanugine incana & hirsuta, Caulialia quadratis, geniculatis, virgulis hurc indė spartis: soliia oblongis subrotundus, aliquibus laciniatis, ar plerisque levier ferratis, simmis tamen integris; solia ex calculai lanuginosis Chamadryos formai, ex shavo rutsfeenes, è foliorum alis prodeunt, unde & aculei bini, aliquando plures, modò breviores, modò longiores exurgunt: aliquando ex geniculis unum virgultum produc, cipus summitarti pina sibellulima influct. Some rotundum, sibengrum, calculis inclussum floribus succedir.

eart juna fubrilitima inflict. Some fubrilitim, juningium, earlier earlier Patavio e horto Bembiano accepit deficiptionis Autor C. Bauhinus.
Huic idem nobis videtur Scordium spinolum odoratum Cornui. Quod in siccis & arenosis Hispanie montibus sponte nasci se accepisse scribis veritui remadus lenta pinguedine obstitos ei attribut; fella suprema in summis cymis adeo parvą, vix ut adaequent Serpylli nostratis folia: Flostalis albidos, folia suprema in summis cymis adeo parvą, vix ut adaequent Serpylli nostratis folia: Flostalis albidos, tribus tenuibs filamentis ab intimo calyce ortis donatos; Saporen vietum, odore infigni fragran-tia commendabilem ut ferè Ocymo parem gratiam obtineat: radicem oblongam, tenuibis fibra-

* 4. Chamædrys arborea Ægyptiaca C.B. Chamædrys arborea in infula Corcyra Alp.

Ad cubitos duos exurgit, foliis duplo aut triplo quam in Italica majoribus.

Chamadrys Austriaca foliss tennissime laciniatis C. B.

Chamadrys Hispanica foliss tenuissime divisis ejustem.

In Prodromo descriptæ non pertinent ad hoc genus, sed potius ad Chamædryas spurias.

5. Chamædrys laciniatis foliis Park, Lob. Chamæpinys fæmina Ger. Botrys Chamædryoides C. B. Bot. verticillata J. B. Aggged-Icabed Germanber.

Radix ei parva alba, fibras emittens majusculas tenuisimis filamentis capillatas. Caulis inde ex-Kasis en parva alba, ibras emutrens majutculas tenuntums hiamenus capullatas. Caulas indé exfurgit plenunque unicus, intredum plures, quadrati, hirtiqui, rubentes, infirmi & vis fe fuftientes, pedali interdum longitudine, folia vefitti per intervalla ex adverfo binis, pediculis longis hirfuits inniteriblus. Folia ipfu fujuna parte oblicurits viridia funt, rugofa, obutula, profunde dividi in adquor feguentorum paria, hine inde fibi mutuò refpondentia. Flore ex alis foliorum orti, verticillatim caulem ambiunt, pediculis longiufculis hirfuits infidentes, è calice oblongo, purpuraleentes, non galeati, galez autem locum obennent Ramina & flylus i labium integrum depender, media fui parglatati, galez autem locum obennent Ramina & flylus i labium integrum depender, media fui parte album, faturatioribus punctis & lineis striatum, duo fapius obtinens laciniarum paria. Junio storet. In Germaniæ agris sterilioribus & circa Genevam passim reperitur.

Lon &

SECTIO

SECTIO SECUNDA.

De Plantis verticillatis Herbaceis, quarum superficies non perennant aut Saltem non lionescunt.

Plante verticillate Herbacea, hoc est, quarum caules non perennant, sunt

Quadripartitis aut quinquepartitis, vix labiatis, tubo brevi; foliis

Integris, odore

Suavi, radice reptatrice; MENTHA.

Nullo manifesto, aquatica; MARRIBIUM aquaticum.

(Laciniatis, venofis ; VERBENA.

Galeatis & labiatis, feu utrinque labiatis, tubo productiore

r In capitula squamosa congestis, in summis caulibus & ramulis, squamis

Majoribus glabris, cum reliqua planta valde tomentosa sit & incana, DICTAMNUS Creticus.

Elatior, minus odorata, radice perenni; ORIGANUM,

Humilior & minor odoratiffima, Majorana, Amaracus.

In spicas dispositis

Rariores, è verticillis paulò à se invicem remotioribus compositas, odore

Suavi Citri aut Caryophylli, foliis Amaraci; OCYMUM.

Minus grato, foliis

Rugosis, floribus hiantibus, HORMINUM.
Urtica amulis, odore sætido; GALEOPSIS.

Denfiores & habitiores, verticillis proxime adnotis, foliis

(Incanis, Urticæ foliorum æmulis, odore Menthæ; NEPETA.

Wirentibus,

SElatior, folio crenato; BETONICA.

Humilior, folio circum oras aquali; PRUNELLA.

(Ad caulium nodos è foliorum alis exeuntibus,

(Seffilibus, pediculis brevibus aut nullis, verticillis

Dense strpatis, multis floribus congestis

SElatior, odore gravi, foliis incanis acutis; STACHYS Fuch.

Incanis ferratis, odore vehementiore; MARRUBIUM, Viridioribus Origani aut Ocimi, odore remissiore; CLINOPODIUM vulgare,

Minoribus & minus denfis,

529

Varietates.

Locus.

Foliis urtica, odore feetido; LAMIUM. Calice perampla, patulo, calathoide; Moines. Flagellis reptatricibus, foliis subrotundis crenatis, florum galeis reflexis : Hedera

Floribus in singulis soliorum alis singulis, calice crepidae aut calceamenti calcaneum imitante, Lysimachia Galericulata, Cassida, &c.

Pediculis innitentibus,

Coblongis, flosculos plures sparsos sustinentibus, foliis & odore Mentha: CALAMIN-Drevibus flores multos confertos gestantibus,

S Foliss atrovirentibus, Calamintha majoribus, odore Citri: MELISSA. Foliis & odore Lamii : MARRUBIUM nigrum.

Galed caremibus, labiatis, foliis,

(Facie & odore pinus, folijs trifidis : CHAMÆPITYS:

Foliis Allii odorem spirantibus,

Elatior, Salvifolia, floribus spicatis, sylvatica: Scorodonia. Humilior, reptatrix, palustris, foliis & facie Chamædryos vulgaris: Scor-

Unodoris, duorum generum caulibus, aliis erectis, qui flores fuftinent, aliis supinis & repentibus, floribus spicatis: Bugula.

CAP. I.

De Mentha.

ENTHAM à Graca voce Miran dictam effe haud dubium eff. Miran autem mes ni unvous deducunt Grammatici, quod purgationes feeminarum inhibeat, vel quod femen copiofiere ejus efu minuatur & tabeliat.

men copionere que elu minuatur & tabenat.

Minham Platonis pellicem à Proferpina (ut folent pellices femper odiffe suores) in hortenfem Meniham transformatam fuffe narram petarum fabulee, aterno in aterna planta hominis monumento.

Quam vocem Romani magis amantes, quis in ca male habita e à amorem puelle memoria fervareurs, unde tambim aut alterà mutatà literà Greccium Minhem Meniham fuam feccumi. Marcellus Virg.

Dalechamplo Mis-8 Graccis dicitur seò ve un'es à literoris feotore per Antiphrafin, quod virg.

Dalechamplo Mis-8 Graccis dicitur seò ve un'es à literoris feotore per Antiphrafin de exploiat Voffius. Nonnelli un'est reprocentantur la nueurem muticolismone outben humentibus & nutrescentists name conditions.

tida nt. verum Expusiologias mas per Antipiranin mento rejicit ex expisoni voinus. Nonnulli mento interpretantur lanuginem mulcolamque pubeni humentibus de purreficentibus pene cunctis tibbito apertis obduci folitam, qualem cernere est in oletis de sterquilinis: cui non absimilis tenera illa hrifuties que in Mentha agrefti, fed præcipue Calamintha vifitur. Noræ Menthæ Characteriticæ funt, Flos quadripartius, galea & labello à fegmentis lateralibus

vix discernendis; odor suavis, unde & Gracis is long dicitur; radicibus vel flagellis repere.

A 1. Calamintha aquatica Ger. emac, arvenfis verticillata C.B. Mentha arven. verticillata hirfata J.B. arv. vert. five aquatica Belgarum Labelio Park. Water Calamint with whorled coronets.

Radicibus reptantibus se longè latéque propagat; caulibus quadratis, alba lanugine villosis, peda-libus aut altioribus, ramofis. Folia adversa Clinopodii vulgaris aut Calamintha magnitudine & figura, nous aut autorious, ramons. rous auversa Canopoun vurgaris aut Casaninnas maginuome ex ngura, se pari modo per ambitum leniter ferrata funt, odore gravi Calamincha, fapore acriufculo non infuari, utrimque hirfuta, & fere incana. Flores verticullati, Mentha Sifymbriz minores, dilutè rubentes, & in album propernodum pallentes, [purpuro-cerulei pallai] monoperali, in quatuor fe-

gmenta ad margines dwili, superiore que pro galea est in summo bisso.

Menthe: hujus duas species seu varietates observavimus, alteram sloribus majoribus, præter stylum quaruor intus ftaminulis cum apicibus fuis inftructis, alteram floribus minoribus abíque ftaminulis ex-

In locis humidis & ubi per hyemem aquæstagnårant. Post mediam æstatem sloret.

A. 2. Meutha verticillata minor, acuta, non crifpa, odore Ocimi J. B. Mentha fusca seve cultgaris Park. ut puto M. cardiaca Ger. fied Mint. M. bortensis verticillata, Ocymi odore C. B.

Minus hiriuta est qu'un pracedens, imò adeo brevi lanugine obfita, ut minus curiose eam contem-planti omnino glabra videatur. Radieis multiplex reptatus illicum aliis communis est. Caules cubitali alumdine lurgunt, quadrati, rigidi, rubentes. Felia (inqui]. Bauhinus) primum Ocimo medio fimilia, quæ in caulibus fuperiora longiora funt, acutiora & obscurius viridia quàm Calaminthe aquatica di etx, longioribus & acutioribus denticulis incita, ut ad Menthæ Romanæ folia accedant. Verticilli florum dicti duobus flosculorum fateiculis unico hine inde communi pediculo eóque oblongo ex aliis foliorum enato infidentibus constant, quo à Calamintha prædicta, cui flosculi in ipsis foliorum alis fedent differt. Flosculorum color quam in illa pallidior, tubi longiores, magnitudo quatenus aperiuntur media inter majores & minores illius. Staminula in fingulis flosculis quatuor extant & ftylus quam in illius longior.

A reliquis Mentha speciebus (J. Bauhini verba sunt) conspicuum suavistimi odoris Ocimi, saporisque Melisse discrimen hanc facile dispescit.

Vidimus aliquoties extra hortos, nescio an sponte enatam, an ex hortorum rejectamentis.

2. Mentha crifpa verticillata C. B. crifpa verticillata, felio rotundiore J. B. crifpa Park. Sativa rubra Ger. quoad iconem.

Reptatrix radix huic cum reliquis speciebus communis est; necnon caules quadrati, qui huic cubitos binos altitudine superant, rigidi, recti, propter terram purpurascentes, hirsuti, multis alis confa, crispa, per ambitum serrata, glabra aut minimum hirsuta. Flores è foliorum alis verticillati. Pulegii, in coruleum languentes.

Quam speciem Menthe hoc nomine intelligant nobis non certò constat.

· A. Mentha spicata rotundifolia crispa J. B. rotundifolia crispa spicata C. B. cruciata sive crispa Ger cruciata Park. Spiked curled Wint o: Crofs Wint.

Facies rotundifolia crispa spicata qualis verticillata: radices reptantes se propagantes: Caules quadratt, hirfutt, infina parte librubentes: fidia è geniculis adverla, cripa, rugola, vis hirfuta, jordina de Carte de Car rum floculorum non alius fit vultus aut color: fiquidem in spicas unciales & fextantales digefti sunt. Non minus ignota est nobis hac quam pracedens.

5. Memba crifpa Danica aut Germanica speciosa Park. Secat curled German Wint.

Radicibus reptatricibus cum aliis fui generis convenit. Caules erigit proceros, ab imo ftatim ramosos, foliis cinctos amplis, latis & subrotundis, ad margines altius incitis, finuatis, & veluti crispis, inferioribus pracipue, nam que fuperiorem caulis partem occupant minus alte fecta & laciniata funt, paulo profundioribus tantum denticulis quam pracedens ferrata. Flores in spicas aliquanto grandiore, habitiores & rotundiores quam illius compacti, pallide purpurei. Odor plantæ non ingratus, minus tamen acer & vehemens quam supra scriptarum.

Hanc Londino acceptam in hortulo nostro Cantabrigia coluimus.

Hanc Londino acceptam in hortulo nottro Cantabrigas columns.

Iple observari simplex deco trum Menthe crispe (nesco an de hac specie an de pracedentism Vireis duarum urrabbe intelligar) nă sanguinis morum circularem suffocăsile, ut ne illius quidem gutta è pede stillaret, quamvis scalpellum mytriformem ter vel quater fatis profunde în vatis pedis maxime conspicuis adegister chirurgus iolertistimus. S. Pauls Quade. Botan Clast 3, 2, 130. Paratar pedisluvi-um famula pruis ex aqua in quam injecerat fasciculos aliquos Menthe. Hoc pedisluvio Domina usa mamba pruis ex aqua in quam injecerat fasciculos aliquos Menthe. est. Forte non causam pro causa babuit. S. Paullus: nobis enim non verisimile videtur Mentham talem effectum habere. Ex excerptis D. Edvardi Hulfe.

Mentasfrum (picatum cultum, folio rotundiore rugoso J.B. Mentha rotundifalia spicata altera C.B. Mentasfrum bortense, sive Mentha splv. Park. Mentha cardiaca Ger. ex sententia Johnson, verium teon non respondet. Manured Dorstemint.

J. B.
In hortis colitur, odioso reptatu tandem hortulanis parum gratum. Caulibus pluribus quam Menthe crifpe (picate, nigrioribus, hirfuris & mollioribus quam Mentha crifpe verticillatæ. Flores fpicatim digefti, minimi. Odor gratus.

Hac planta cultura folum differre videtur à Mentaltro vulgari spontaneo, ut rectè opinatur Parkinfonus: quod & ipfe J. Bauhinus titulo fuo indicare & concedere videtur.

Hujus varietas eft,

Mentafrum spicatum folio crispo rotundiore, colore partim albo partim cineteo & wirente J. B. Mentafrum niveum Anglicum Gev. Mentha spicata folio wariegato C. B.

Que foliis in eadem planta mirè ludit, modò totis candidis, modo ex albo in herbidum languentibus, aliàs dimidià parte albis, alterà viridibus, aliàs utroque hoc colore varie maculolis. Locus

In hortis frequentiffimum est. Nos Cantabrigue columnis.

A. 7.

Facus.

Vires.

In agro Frifio fecus Campen & Zwollam oritur.

7. Montafrum folio rugoso rotundiose spontaneon, slove spicato, odere gravi J. B. Montafram Ger. deler. Mentha spleestru rotundiose folio C. B. Dosse mint of round-leaved

Caules crigit cubitales, quadrangulares & hirfutos: Felia ex intervallis longitudine bessis [imò breviora] latitudine autem unciam tertia aut quarta parte excedentia, rugofa, atque lanuginoli pube obducta : Ramulos fupra medium caulis e foliorum tinu producit, vere & æftare manerofis undi _k floribus, in candido rubentibus & hiantibus, denticulatis calicibus infidentibus, & politu quandam fpica imaginem referentibus, circundari: quibus exiguum nigrumque semen fuccedit. Radice nititur multis capillamentis fibrata, laterales viticulas propagationis caufa in terra spargente & perenni. Saporem habet amarum, acrem & adftringentem; odorem verò gravem & acrem, fativa Mentha multo injucundiorem.

tati mano inquamicanta. Spontaneum obletvati in prato quodam, aquofo loco, propè Faulkbeum-hall in Effexia copiofe: item justa thuvum propè Lydbreek vicum, non longè à Refle oppido in Herefordia Com. & alibi. Provenit etiam sponte in Gallia & Germania, plurimis in locis. Aquas plerunque sectatur.

8. Mentha angustifolia spicata C.B. Ment. spicata folio longiore, acuto, glabro nigriori I.B. Menthe Romana Ger. Romana anguftifolia, five Cardiaca Park. Spear-mint of Dart-mint.

Non fecus ac alie Menthe radicum longo reptatu subinde fibris dimissis se promovet; caulibus bicubitalibus subrubentibus, quadratis: ex quorum nodis per certa intervalla gemini adversi rami exneumannus manucertous quamante ex que a la commenta qualis & foliorum et alternatio, cam in caullbus quam in ramis [Hie foliorum fitus omnibus verticillatis plantis communis, quamcam in caminos quanti in tamis [1 The Forman into ominios verteinas plants commons, quantis non ita confpicius & vituli fatim obvius in plenfalue] Sunt ea vero oblonga, acuta, atrovirenta, minimum hirluta, per ambitum ferrata. Florum autem pufillorum exalbidorum, punctulis rubentibus guttatorum verticilli longiuscula serie spicam effigiant.

Mentha ulus pracipius est in Ventriculi imbecillitate, cruditate, fingultu, vomitu, flatibus, ardore, hepatis obstructione, intestinorum dolore, capitis vertigine. Menses & album mulierum proflavium efficaciter compeleit. Extrinsecus duritiem mammarum lactisque coagulationem tollit, achores fanat. Schrod. Menthæ folia lacti immerfa coagulari & illud in caleum coire non permittunt. Trag. Quin & in ventriculo lac coagulari non patitur. Quare (inquit Casp. Hosmannus) lectari illam debent qui vel coguntur crebrits uti lacte, vel aliud alimentum non habent. Verim lac in venmam desent qui ve coguinte contest un acce, verante autoritat debet, idesque iis quibus ven-triculus recepium, fi is bene fe babeat, vite & ex ordine nature coagulari debet, idesque iis quibus ven-triculus famis & velè dispositus est, non opus est ut quærantur quæ coagulationem impediant; sed iis duntaxat quibus infirmus, aut nimio acido scatet, ad coagulationem moderandam. Quamvis enim lac in ventriculum receptum initio coagulatur; coagulum tamen hoc antequam in intestina descendit, iterum in liquamen diffolvitur: quod fi denfius & durius fit, non ità facile fiet.

Herbæ luccus ejulve aqua diftillata ad vomitum reprimendum usus funt creberrimi. R aq.3ij. femel atque iterum; enormes fiftit vomitus. Hartman.

Eadem aqua dettill, mulierculis ufitatiffima est ad tormina ventris in infantibus compescenda.

Turnero autore, odor Menthæ cerebrum roborat, memoriam conservat & auget. Contraria videntur tradere autores de vi Venerem stimulante, Venereaque infomnia & exoni-

rogmos impediente. Nottrates Mentham Pilis & Fabis incoquere folent ad eorundem flatulentiam corrigendam. Ex Monthe herba ficca, additis aqualibus Rutæ partibus & tantillo fem Carvi, omnibus convementer in aceto Cereviliae coctis paratur Cataplasma, quod mirifice lac coagulatum mammarum refolvit primum, dein omnino generationem lactis prohibet : quo promifcue puerperæ felici fucces-

fu utuntur, Simon Paulus, Ex excerptis D. Edv. Hulfe. Ad anorexiam, Elixir Mentha cum spiritu proprio per infusionem paratum, addito pauco Saccharo est egregium. D. Hulse ex Ettmulleri praxi.

9. Mentastrum spicatum folio longiore candicame J. B. Mentha sylv., folio longiore C. B.

Duos cubitos alta est, aliquando procerior: radicibus geniculatis, reptantibus, fibratis. Caules item quadrati funt, toti hirfuti: quorum geniculis appointa folia oblonga, acuminata, per ambitum ferrata, molli lanugine canescentia, magis tamen inferna quam superna parte, odore satis grato, minus multo vehementi quam Mentha fativa spicata aut verticillata, sapore item simili sed remisfiore. Flores ex rubore in album pallescunt.

Invenimus hanc in prato quodam propè Florentiam Italia urbem. Ad Burwelli rivulum in Lin-colnia Anglia nalcentem observavit D. Martinus Lifter amicus noster summus. Nullam provinciam (inquit Clutius) adire memini, in qua non conspexerim Mentham fylv. five Mentastrum sponte fecundum aquas & riguis locis nafcentem. Parkinfonus aut hujus non meminit, aut cum Mentathe velgari folio roundiore mifeet.

 10. Mentha fylvesfris longioribus, nigrioribus & minùs incanis foliis C.B. Mentasfrum folio longiore Park.

Perfimile oft Mentastro vulgari rotundisolio, sed solia nigriora, longiora, minúsque incana & leffica: flos item forcarus. In

· 11. Mentastri aquatici genus hirsutum spica latiore J.B. Mentha palustris folio oblongo C.B. Mentastrum minus Ger. cmac. Mentastrum birjutum Park.

Quadratos promit caules, duûm vel trium cubitorum altitudine, hirfutos : Folia Menthæ foicatæ folio acuto, vel Mentastri albi, oblonga, serrata, lanugine multa subrus canescentia, minus tamen quam Mentastri vulgaris rotundiore folio, vel candido, sapore insigniter acri fervidoque odore fequam Mentattri viugaris rouminiore romo, vet canouso, Japore ininginter acri tervidoque odore fe-re Sifymbrii five Menthe aquatice rubre. Caulium feapus trifariam partitur, totidémque gent ve fuit foicas latitufculas [non anguitas ur in Menthis & Mentaftris fipeatis] non multo uncià lon-giores, in quibus fores fuipourpurei, quinquepartiti, ex calicibus hirfuits, firiatis, rubentibus, in apices quinque fissis. Radice est reptatrice.

12. Mentha aquatica sive Sisymbrium J.B. Ger. emac. Men. aquatica rubra Park. rotundifolia palustris sive aquatica major C. B. Water Mint.

Humidioris soli amasia, ex radice reptatrice, crebris fibris donata caules aliquot emittit, quadratos, hiríuros, tenues, aut intus concavos, aut fungosa medulla farctos. Folia ex articulis (qui non tos, hiríuros, tenues, autintus concavos, aut inngosá medullá tarkos. Folia ex articulis (qui non admodum crebri funt) Menthe crifpa verticillater paria, minime tamen crifpa, quanquam perinde ut tilla per ambitum ferrata, pediculis brevibus harenta, odore vehementi Pulegii, colore ex nigro-rubente, non raro tamen virida. Flora in finumis caulbus in capitula craftiora, fubrounda congefti, infra qua unus pletunque florum verticillus, è duobus glomerulis florulorum, fingulis pediculo communi é foliorum alis egreffis, compositus. Flores autem dilută purpură rubescunt, in quaturo lacinais festi, quarum fisperior qui galez locum occupat bisăda, faminulus quaturor emicantus florulorum se productiva pro

Paffim fecundum rivos, & in humidioribus provenit, Hujus aliam proponit speciem J. Bauhinus titulo

* 12. Menthæ aquaticæ sive Sisymbrii hirsuti.

Cui non folum caules quadrati & folia sed etiam ipsi florum calyces densa lanugine pubescunt, and mon mount consec quantation to the road extent in fortunal caryons usual samigine probecting, adeout canelcant; folia uncialin & telecincials, fubrounted, per ambium obiter ferrata; è quorum finu prodeuntes pediculi Flores fuffinent conglomeratos verius quam spicatos.

Hanc nondum vidimus, nec scimus an specie differat à præcedente, an accidentibus tantum va-

Mentha rotundifolia palustris minor, sive slove globoso C. B. Mentastrum rotundisolium minus Park. item. Mentha aquatica sive palustris minor ejuldem, p. 1243.

CAP. II.

De Pulegio quod pro Menthæ specie habemus.

Ulegium ita dictum creditur, quod eius flos recens incensus pulices necet odore: Banan Gracis quasi balans herba, quia gustatum à pecore cum florer, acri sapore balatum iis

Parvitate sua, florum densis verticillis, sapore & odore acriore à Mentha differt.

A. 1. Palegium J.B. vulgare Park, regium Ger. latifolium C. B. Dennpropal of Duddings grafs. F. B.

Importuno reptatu quacunque terram attigit è caulium quadratorum, hiriutorum, dodrantalium geniculis demissis radicatum luxuriat, longe latéque subjectum solum opacans. Foliorum ex articulis est exortus ad Origani folia accedentium, odore cum suavitate gravi, sapore fervido. Quadripartitorum forum vericili purpuracentes, brevibus intervalls, longà fricataque ferie caules & ramos coronant, fubjecta utique foliorum conjugatione una.

Gaudet locis paluttribus & aquofis ubi per hyemem aquæ stagnarant. Majorem hujus speciem proponte Parkindonus, que non alia un e quàm magnitudine sua & cau Fariera libus erectioribus à pracedente differe. Hanc in Estexia Anglia viarum marginibus copiossis quàm Major. alibi inveniri tradit. Nobis quamvis Effexie incolis nondum vila est, neque spontanea, neque

2. Pulegium densis surculis Park.

Surculis crebrioribus, folis minoribus & denfiùs dispositis à præcedente differt, cætera ei similis. Alicubi in Anglia spontaneam inventam suisse & in hortos translatam scribit Parkinsonus, penes anem fides efto. Z.z 2

Lecus.

Locus

Vires.

Tues.

Locue.

3. Pulegium mas Ger. mas Plinii J. B. mas flore albo Park. latifolium alterum C. B. Male og upright Penny royal.

Felis, ut vulgare, Silymbritest, aut Origani, toto caule ex intervallis cum floribus verticillos alterms plane modo conflantibus: vires, odor prorfus eadem. Caulibus est erectioribus, pedalem interdum altitudinem excedentibus; fleribus albis.

In via qua Rivolo Taurinum itur ad agrorum margines observavit Matthiolus-

In via qua invoio i autinum tur sa agrorum margines objevavit Matemonis. In milia Corevia observavit D. Geog. Histel Pulegi (pociem erecto caule, folio lato incano vel hirlino: que tamen diverta videtur à Mattholina; utraque autem pariter nobis incognita eft.

4. Pulegium Virginianum nonnullis, aliis Serpentaria aut Colubrina Virginiana. Dirginian Snakeweed.

Hujus flores aut semina non vidimus. Caules autem & folia Pulegium Cervinum dictum imitaboome

Pulcgium anguftifolium Gör. C.B. anguftifolium five cervinum Lob. Park. cervinum anguftifolium J. B. Bart Benny-royal.

Frequentes profert virgas, teretes, tenues, subrubentes, geniculatas, pedem longas & majores, modice erectas: Folia Satureix, nonnunquam tantillum dentata, odore efficaci vulgaris Pulegii, modice erectas: Folia Satureix, nonnunquam tantitum dentata, odore etticaci vulgars Pulegii, fapore fervido & mordaci. Florim verticillari globuli cis virgultorum falfigia ad nodos oriuntur, colore diluce ceruleo, quorum finguli quatuor folis confrant, è quibus framinila exeunt floribus concoloria. Radix adultior lignofa, multis tenerioribus albicantibus Gratiolze radicum alparagis aucta, fibras fummo cæspite vagantes promittit.

Primò ad Rhodanum fluvium juxta antiquum pontent Romanum S. Spiritús dictum observavi-

mus; postea circa Monspelium in humidioribus.

Hoc etamii magna vulgaris Pulegii copia fuppeteret, Pharmacoporis Regii & Monifelienses Proteifors accipiendim imperabant, (inquir Lobelius) quòd viribus, fapore & odore multo quam alterius gratioribus, vehementioribus & probatioribus esse dixerint.

* 6. Pulegium foliis Nummulariæ C. B. Park.

C. B. pr. a. Huss ramulum tenuem, palmarem, ex horto Patavino allatum, quafi geniculatum folia tenuia, inflar Nunmularia rotunda, fed fextuplo minora pedicellis donata, cingebant, & floribus ex albo ceruleis caulem verticillatim ambientibus fubjiciebantur.

Hoc odore vulgari multò est gratiore.

. 7. Pulegium tomentosum minimum Bocconi.

A vulgare Pulegio nihil discrepat nifi parvitate, & feliis longioribus atque lanuginosis. Plantula enim hae ad dimidium palmum non accedit.

In pratis non longe à Corteone in Sicilta invenir P. Baccone.
Pulegium, chim revera Mentha fipocies sit, sildem estam viribus quibus & Mentha pollere verifimile elt. Actius tanem Menthà est, & proinde efficacius, partium tennium. Usus pracip, in
mentibus ciendis, fluore albo, fretu ejiciendo. Confert hepaticis ae pulmoniacis nauleam & tormina ventris dicunic, calculum & urinam pellit, ichero ae hydropi medetur. Extrinscus prodest
capital communa arcetz, vertiginem discust, doloribus arthriticis convenir, dentes abstergit, pruritum
capital communa arcetz, vertiginem discust, doloribus arthriticis convenir, dentes abstergit, pruritum
capital communa arcetz. In pratis non longe à Corleone in Sicilia invenit P. Boccone.

Succus hujus herbæ cochlearis unius menfura pueris exhibitus efficaciffimum est remedium ad cutis curat. Schrod. tuffim illam clamosam seu convulfivam nostratibus The Chin-tough dictam, alis catarrhum fe-

rinum que teneram ætatem plurimum infestare solet. Hujus notitiam D. Bojle acceptam refero, qui ad profligandum hoc Symptoma inter alia medicamenta primas ei tribuit, nec immeritò, ut experientia nobis compertum eft. D. Hulle.

Notrates botulis cruore diffentis Pulegium concifum immifeere & incoquere folent; unde &

Ad raucedinem, R Decoct. Pulegii dulcorat. 5vi. iturus cubitum, & fanaberis. Chefneau ex li-Pubbing grafs vocant. bro Arcancrum. Ex annotatis D. Hulfe.

Recens faccults inclusion, & in lecto positium pulices efficaciter abigit : sed intra spatium septimanæ facculi funt renovandi. D. Palmer nobis communicavit.

CAP.

CAP. III.

De Marrubio aquatico.

Arrubium J. Bodao à Stapel dictum putatur, quòd marcescentibus & tabescentibus prosit, Artumann J. Isolaco a despa ancient possent, y quos marcoccumine e casacentume promet.

Yel quod folia marciada & fiqualentia fins, quali rubigine excla forent. Utrumque Eymon ineptum. Catterum Marrubium Latinam vocem effe, non Græcæ originis inde demonstratur, quòd r secundum sine aspiratione scriptum ubique legatur. Foliis rugolis, ad baiin laciniatis, & odoris carentibus à Menthâ distinguitur.

A 1. Marrubium aquaticum Ger, cunac. aq. vullgare Park. aquaticum quorundam J.B. paluftre glabram C.B. Watter-Hotehound.

Radice oft reptatrice caules unà exurgunt numerofi, fesquicubitales, quadrati, hirfuti, concavi, ramosi. Festa in causibus per intervalla ex adverso bina glabra, valde rugosa, pallide virentia, longa & mont. Fasa in caumen definentia pediculis priva, interiora laciniata, precipie versus batin quam cauli adherent, superiora potitis dentata. Flores ad genicula in verticillos dispositis, galeati quodammodo, parvi, albi, breves, in quatuor fegmenta obtuliora divisi, intus purpureis notulis picti è calice ntodo, parti, ano, neves, in quatura reginenta continuta urvin, intes purpures notuis pieti e cance brevi in quaturo aut quinque legmenta partico exenti. Singult calices vel immediate adnafcuntur canli, vel fuis quique pediculis. Semina exigua, quatuor in unoquoque calice. In aquotis & ad rivulos paffim & copiose oritur.

2. Marrubium palustre hirsutum tenuiùs laciniatum C. B. aquaticum alterum Park.

Foliss hirfutis, incanis & asperis. Scabiosa montana calidarum regionum modo, ad costam me-

diam in plures oblongas, angultas, acuminatas & crenatas lacinias divida à precedence differt.
In pratis & humidis foffis juxta fylvulam antri Frontignanentis vià Miravallis plurimum oritur. Louis. Botan Monfp.

CAP. IV.

De Verbena.

TErbena, Treestorum, Grammaticis quasi herbena, quia quamlibet herbam in sacris usitatam

Erbena, 110/8078076. Grammaticis quasi herbena, qua quaminet herbam in lacris utratam fignificat. Verbena, autore Plinio, quòd ad Jovis menfam verrendam praparandiunve adfacrinicium adhibertur. Vide Plin. lb. 22. cap. 2. & lib. 25. cap. 9.

Hierobotane five herba facra dictur, quia, autore Diofocode, in luftrationibus fufpenfa alligative felicem habeat ufum. Aicò autom utitata erat hac herba in facris apud Ethnicos, ut ejus nonune (ur dixinus) uti folebatt ad quamilibet herbam in facris utilem fignificandam; ut unanimi. ter cum Servio teilantur omnes Critici & Grammatici.

Plantum hanc ob notas genericas communes, nimirum folia in caulibus ex adverso bina & semina ad ingulos flores quaterna, necnon flores monopetalos, Menthæ æmulos, ad verticillatas re-

A congeneribus differt foliis rugofis, laciniatis & floribus in spicis longistimis angustis, nullis in-

A. 1. Verbena vulgaris J. B. mas seu recta & vulgaris Park, communis caruleo store C. B. communis Ger. Derbain.

E radice minimo digito tenuiore, fibrosa & subamara plures emergunt caules, cubitales & altio-E radice minimo digito tenuiore, fibrofa & fubrimara plures emergint caular, cubitales & altiores, quadrari, folidi, brevi lanugine fubbirituri, & fubinde purpuratentes, ramoli. Edio in caulibus
per intervalla ex adverto bina, brevi iridem & vix configural lanugine utrinque hirfuta, rugofa,
profunde lacinitar, diviliura quodaminodo foliorum Quercus, infimis duabus inculiris profundiorabus, colore faturatione (uperitis quatu infenits verdeenta. Ex abs folorum & in fuminatace caulis fates in longas fipicas digelfi, dilute coe rule [ex pallado purpuratentes ? f. B.] exigui, quinquepartiri ur in Verticillatis, è calice in ala folioli perexigui teliti excunt. Singulis autem foliculis fuccadunt in calice quaturo fromas longuiculat, final junch, ur in Verticillatis, quibus omnino accenfenda eft hre planta. Duo fuperona riol culi cupique legmenta galee vicem obtinent.

In artic & commits. Alfate flore:

In areis & compitis. Æstare florer. Heeregedy & Tree Cornier Gracis dicitur. Locus.

Locus.

L'ires.

• 2. Verbena supina Clus. J. B. supina sive famina Park. tenuifolia C. B. sacra Ger.

Claf.

Quaterni aut quini funt illi cauliculi, angulofi five quadranguli, quales vulgaris Verbena habet,
etuniores tamen, fiipin'i & in terram procumbentes nodoti feu geniculati: ad fingulos nodos natenuiores tamen, fiipin'i & in terram procumbentes nodoti feu geniculati: ad fingulos nodos nafeuntur fub ramulis folia, colore quidem à vulgaris foliis non différentia, fed multo magis incida &
feuntur fub ramulis folia, colore quidem à vulgaris foliis non différentia, fed multo magis incida &
feuntur fub ramulis folia; multifida: Flore in fummus ramulis spicæ in modum congesti nascuntur, ut in vulgari, etiam ex

mutinoa: Fiore in immus iamunis piece in insoluti congetti inacutumi, it in vingari, etaini ex ceruleo purpurafecines, minores tainen; Seome illi equalle eft, nec Radis diffar. Salmanticenti agro frequens eft & quibufdam aliis Caftella locis. Florebat ifthic Julio & Au-

Salmanticenti agro frequens est & quibuldam aliis Castella locis. Florebat isthic Julio & Augusto. Annua est planta, qua semine producto perire solet, natalbus etiam locis. Verbena plurimas virtutes attribuunt Veteres; quas summatim recensfe Schroderus. Cephalica veulneraria est. Usus practipi in dolore alissque asfectibus capitis à frigidis humoribus, in affections oculorum & pectoris, tulst inveetrata: in obstructionibus hepatis ac lienis, ictero, torminibus vents, dyfenteria; imprimis atteris & expoliti calculum, ibidinem coercet, febrem tertianam fugat, arthritidem mitigat, vulnera sanat, partum facilitat. Extrinscus in cephalalgia, odontalgia, alopecia, melanchola; in oculorum lippitudine, imbecilitate, rubore; in angina, raucedine (coloricumplasmatizata;) in tumore glandularum in faucibus [gargaris.] in dolore lienis (cum axungia poeci) ac podagrico mitigando; int vulneribus adstringendis, ac putridis abstergendis; in procidentia an merstis. Rec. tia ani, mariscis, &cc.

Quin tot viribus polleat, quid mirum tanto eam olim in honore fuisse, ut Herba sacra dici meruerit. Ad lienis tumorem, R Verbenæ contusæ cum album. ovorum & farina hord. aut frumenti. F. Cataplama, linteo raro involutim & sapplication fupra timorem attrahic quafi fanguinis tenuio-ris portionem: quidam addunt Betonicam. Eft populare remedium. Chefman.

Verbena capiti vel fub pulvinari impolita, vel fermento acerrimo & oleo Roíaceo in Emplastro fibacta capitis dolorem à vino ortum levat. E Dol. L.I. C. 9. S. 16. D. Soame.

3. Verbena nodiflora J. B. C. B. repens nodiflora Park.

Ex radice tenui, fibris capillata caulis tenuis, quadratus, geniculatus, glaber, in terram reflexus & fesquipalmaris prodit; quem folia ad geniculum bina, adverso situ, ungue non multum longiora, nequipannaris produi; queni jone au genediani unita, auverto into, unique non mutuani congiora, per extremum crenata & acuminata, cingunt. Ex quolibet pænè genecialo & ramulus foius ainer extremum crenata & acuminata, cingunt. Ex quolibet pænè genecialo & ramulus foius ainer quot cinclus, & pedicellus mudus, daus tréve uncias longus, exurgit; hícque capitulum rotundum fquamatum fufthurt, unde fofculi Verbenæ vulgari fimiles exeunt, femenque parvum, ut in vulgari, fundamatum fufthurt, unde fofculi Verbenæ vulgari fimiles exeunt, femenque parvum, ut in vulgari,

Hanc Neapoli cum semine ab Imperato accepit C. Bauhinus.

4. Verbena Indica Bontii.

Vines.

Locus.

Similis est Verbenz nostra mari, spica tamen hic duriores & longiores sunt. Similis est Verbenæ nostræ mari, spicæ tamen hic duriores & longjores sunt.

Folis hujus planæ utuntur Indis, & nos quoque ab illis edočti ad ulerar sibianum: nam egregiè exficant, quod requirieur in omnibus ulcerbus, quæ hic propter aeris calidam & humidam constitutionem difficulter admodum curantur. Succo expresso recentre, & cochlearis unius mensuran ægri ad colicos dolores, dyteneriam, choleram, & reliquos indiscriminatum intestinorum affectus, cum fummo successitu haurium: in Syncope quoque & animi deliquiis cum aceto contusam pectori applicant.

• 5. Verbena Urticæ folio Canadensis. Hort. Paris. & Hort. Lugd. Bat. Moris. prælud.

Planta est bipedalis, aliquando altior: è regione ad caulium nodos quadratorum bina nascuntur Planta est bipedalis, aliquando altior: è regione ad caulium nodos quadratorum bina nascuntur falia mucronata, Urtica: majoris foliis haud abinnilia, sed saturatuis virentia: quoad fores & semina Verbenæ vulgari in omnibus accedit.

6. Verbena Peruana C. B. Park.

Verbenæ supinæ seu sæminæ similis est, sed major, & per hyemem virens. Fortèeadem est Verbenæ Indicæ Bontii.

CAP.

CAP. V.

De Herbis verticillatis floribus in capitula squamosa congestis & primum de Distamno Cretico.

Icramnus nomen accepisse dicitur ลัสต์ ทั้ง ท่างใหม à pariendo, eò quòd ut Dioscor. & Theophr. εξυτιμόν εξε partus acceleret, cum non modo potum, sed appositum quoque partus defunctos Folis valdè tomentofis & incanis, atque capitulorum squamis majoribus à Majorana & Origano

Dictamnus Creticiis C.B. Park. Dictam. Cretica seu vera J.B. Dictamnum Creticum Ger.

5. B. Caulibra est hirsuits, nonnihil purpuralcentibus ex quorum geniculis adversi oriuntur rami, & ex his codem ordine altr: Falarum circumicriptio ferè circinata, interdum oblongior, uncialis, inblanhis codem ordine altr: Falarum circumicriptio ferè circinata, interdum oblongior, uncialis, inblantication. ns constitue am Action include de la constitue de la carecama del carecama de la carecama del carecama de la carecama del la carecama de la c hus, finammatin incumentus compacta, quorum è fun promintri fiere purpuraicenti-bis, finammatin incumbentibis compacta, quorum è fun promintri fiere purpuralcentes, tubuli patuli formis, prominentibis ex hiatu ftaminulis, calici infidentes firiato. Tenella est planta, frigoris impatiens & hyemes nostras ægrè tolerans.

Observante J. Bauhino, mili pangantur plantæ, rarò etiam diligenter affervatæ per hyemem du-

Ostervante J. Bunnino, imi pangarian pantas, raro comi unigente anervace per injentori due rate. Satius iginur eff ut incuells propagetur, qui in aleterum antum florem producunta. Practita omma que fativum Pulegium, fed efficaciós mulco. Nam non potum modò fed est protum actoritum partas mortuos cificit. Aium & in Creat capara fed quibus fets funt, higus herpolitum actoritum control. Porro purgandi vim habet illina, au cum polenta affricus. Impolita verò pattu exentero. Porro purgandi vim habet illina, au cum polenta affricus. Impolita verò herba plantæ pedum reliquóque corpori impactos aculeos refigit extrahítque. Est & efficax ad lienis perna piante peanin renquoque corpon impaco acueros fonge cariantegas a menta delorem, fiquidem ipliun imminuit. Radix gultu excallaci, necono & partum accelerat. Sed delorem, fiquidem ipliun imminuit. Radix gultu excallaci, necono & partum accelerat. Sed delorem, un vino potus contra venenatorum morfus auxilio eft. "Herbx vorò tanta vis eft, ut e Care crelat. controls out the peas control control and moras attained in the feet of the control in the tenents of the control of the contr in potu affumatur. Hac Dioscorides.

Hippocrates, referente Galeno, ad (ecundas remorantes inter prastantes quas novit medicinas ponit Dictannum: & fi propinctur ex vino ad molam expellendam. Autore Plinio menles ciet;

ntt Dictammun; & il propinetur ex vino aa moam expenenaam. Autore Pinno inents ciet; partis mortius vel tranvertos ejicit. Nee pout antium, je de kilitus, de kuffitu valet. Adeò ad hex efficax ell, ut ne in cubiculum quidem pragnantium inferatur. Quis hec credat? Thateus Dunus, ut è J. Baulino labelo, milieri quam moritura mo unues arbitrabantur ex feetu mottuo polt alia medicamenta in baineo ledenti dedir pulveris foliorum Dictammi Cretici obolum mottuo polt alia medicamenta in baineo ledenti dedir. morero pore and membranean manager control part of the property of the propert mum ventrem vengere vascantus. La noce aus commore naous, sea non commercial luculum mortuum feetum felicifer expalte. Er facile quidem Dickammum fumtur, cim alia que feetus mortuse expellunt vel nimis amara, vel feetentia, vel nimis acria, vel femacho inimica funt, & nocere pollint.

CAP. VI.

De Amaraco seu Maiorana & Origano.

Ajoranam nonnulli dictam volunt, quòd majori curà, diligentiàque quàm exteræ herbæ Amaracum ab Amaraco puero Regio. Fabellam narrat Servius : Amaracus Cynaræ Cypri regis puer unguentarius finit, qui casu lapius dum terrer unguenta, fi acto alabaltvo majorem es confusiono odoreni creavit : unde optima unguenta Amaracina decuntur. Hic posten cum nimio odore contabuitlet, in herbam Sampfuchum mutatus eft, que deinde ab ejus nomine cœpta eft Amaracum appellari.

Non invenio notam ullam genericam & effentialem quâ Origanum dictum à Majorana differat, atque ideirco utrumque codem capite complectar.

atque nearco utrumque coaem capre complectar.

Origanum sei sei sei ruis seur seirolom quod montanis delecterur locis, autoribus Diofeoride & Theophratlo, dictur. Herodiamus dictum Origanum contendit is sei seis videre & parasi clarificare, quod viitm clarificet & illufrer, quod Jo. Bodro non arrider, cum Origanum ex fententia Hippocratis, oculis & dentribus poru exhibitum noceat.

Alind Etymon excogitavit Theodofius Grammaticus, teste Phavorino, qui per 12m seu simplex lib. 5. , scribendum at, atque a fine i. e. algeo, factum finerer, additoque e parvo cenerer, quati frigus aliquod, per Antiphratin; caltacit enim. Verum nec hoe probatur: primum magis placet. None

I scue.

De Herbis Verticillatis berbaceis. Lib. XI.

539

Note Majorane feu Origani funt flores in capitula fquamofa congesti in summis caulibus & ramulis, capitulis & squamis minoribus quam in Dictamno; & folia minus tomentosa & incana quam

1. Majorana vulgaris C. B. vulgaris aftiva Park. major Ger. majori folio, ex funine nata I. B. Smeet Mariozam.

Fruticulus est palmaris aut etiam dodrantem altus, alis creberrimis concavus, iisque lignosis, plerunque quadratis, fabburfuris & tantillum rubentibus. Felia ex adverfo pofita funt, Origani vulgaris formă, fed longe minora, incană lanugine obducta, odore fragranti, fapore acriulculo & fubamaro, aromatico & grato. Circa caulis ramorúmque faftigium ex foliorum als, adeóque in ramulorum extremis imbricata: fpica oriuntur, quarum hirfura, fquammatim compaéta folia è finu promunt flosculos putillos, albicantes, hiulcos, labello quadrifido demisso, cui folium surrectum imminet, bisidum e rictu stylum albidum proferentes. Semen quale Origani vulgaris, minutum, rotundum, ruf-

Semine provenit à Gallia Narbonenfi vel Provincià allato.

2. Majorana tenuifolia C. B. Park. Ger. tenuior & lignosior J. B.

Hac Majorana Nobilis & Gentilis nonnullis dicitur, qua à vulgari seu majore non videtur specie differre: fiquidem C. Bauhinus hanc apud nos in Majoranam vulgarem degenerare affirmat: & Io. Bauhinus inter hanc & pracedentem non aliam differentiam ponit, quam quòd illa fèmine provenit, hac surculis plantatur, inde enim surculosior robustiorque fit, foliaque ejus (ni illefallatur) minora & candidiora redduntur. Parkinfonus inter hanc & Majoranam odoratam perennem diftinguit; quam nonnullos pro Majorana vulgari aftiva habere, transplantatione robustiore & hyemis tolerantiore facta aftirmat. J. Baulinus aliam habet Majoranae speciem, quam Creticam odoratissimam vocat, quibusdam Marum dietam, fimilem Majoranæ vulgari, nisi quod folia minora, candidiora, odoris & faporis vegetioris, pertinacis, nec nifi longo tempore exolefcentis obtineat, per ramos tenuiores quadratos nullo digesta ordine; capitula hirlatiora, & candidiora quam vulgaris. Hac fortè Lobelii Majorana ell feu Amaracus alia tenuior, gentilis & minuta plebecula: & in ico. Plant. Majorana temufolia delicatior. Quamvis, ut verum fatear, neque hac à Majorana vulgari mihi specie

Partium est tenuium, digerit & attenuat. Auxiliatur cerebri & capitis frigidis morbis quovis modo affinmpta. Pulvis herbe ficcer naribus inflatus sternutamenta ciet, & pituitam evocat, cerebrúmque corroborat; sed & idem præstat foliorum succus naribus influs. Valet & ad pectoris vitia, que corrotoria; sea ce riem prema fondam mecos manos menos a le como la fede a de como filomacho parterea unhi el f., a pictinorio Se litenofos juvat quoris modo aflumpta a fede a duciri flatus, ac careros ejuldem frigidos morbos confort. Urinas & aquolos humores in pout fumpta ducir dentium dolores leni commanfa au tappolita. Administeru Anticios; F. B. Dadonae & alim

Oleum ejus calfacit & corroborat nervos.

Nicolaus Chefneau Massiliensis M.D. sequens Errhinum à se sæpiùs expertum in Cephalalgia com-

R Radic. Hellebori albi 36, fol. Sampl p. ii. decoq. in aq. 5vi. ad confumptionem tertiz partis, ore aqua pleno utere, naribus attrahendo, ex decocto parum calido, in vola manus posita in dolore atroci : levem enim exasperat.

Aqua Majorana catarrho confert, si loco errhini, ore prius simplici aqua vel vino repleto, volæ feu cava: manui infufa, compressa alterutra nare altera exhauriatur, radice naris aut osse etimoide tenus. Secus si saxis non ad dictum locum sed sauces aut narium foramina hoc errhinon retrahitur. Hoc errhino pater meus fumma fua laude ufus est in Principe Walenstenio ad coryzam. Simon Paulus,

Ballamo Majoranæ fi pinnæ narium & usobeever inungantur, mirum dictu quantum in catarrho aut potius coryza is valeat; quo etiam nucha temporáque cum in modo dicto affectu, tum in aliis frigidis capitis affectibus inungi folent. Idem. Has tres observationes amicissimo Viro D. Edvardo Hulfe Medico Londinensi debeo.

3. Majorana Syriaca vel Cretica C. B. Marum Creticum Alpini exot. Marum Syriacum Ad. Lob. Ger. Syriacum vel Creticum Park.

Surculofa est, crescitque palmi altitudine, foliolis parvis, minutis, candicantibus, sapore acutis, maxime odoratis, fertque à radice lignosa, gracili, parva, sirculos plures, rectos, rotundos, tenues, lignosos, qui ab radice usque in summitates ferunt de opposito ex intervallis binos ramulos, foliis binis utrinque ex oppolita dense vestitos: in cacumine verò flosculi purpurei Origani Heracleotici modo, admodum odorati. Adversariorum autores sic describunt :

Gratillimo & vegeto est odore; facie tota Majoranam præfert aut Origanum, fed gracilioribus, non brevioribus, pedalibus & felquipedalibus vitículis, corymbaceóque afpectu elegantionbus, deli-catioribus capitulis, etiam decimium fere annum, ex quo Venetiis Alepo Syriæ habuimus odoris fra-

Majorana speciem habemus, passim in hortis cultam cujus capitula squamata quadrangula oblonga hujus plantæ icom bene respondent, verum flosculi ejus albi sunt non purpurei. Radix plures annos durat, superficies quotannis emoritur. Pluribus virgulis exoritur semipedalibus circiter. Folia figură suà & magnitudine ad Majoranæ astivæ accedunt, verum minus lanuginola & mollia funt, nec odore perinde fragranti, grato tamen.

4. Origanum vulgare spontaneum J. B. Anglicum Ger. sylvustre, Cunila bubula Plinii C. B. Masorana sylvustris Park. Will Marjogam.

Origani vulgaris radices, tenues illæ quidem & lignofæ, oblique aguntur, frequentibus capilla-Origani vulgaris radices, tenues illæ quidem & lignolæ, oslique aguntur, frequentibis capillamentis fibratæ, fic ur ramulorum pars infima horum ope denue radiceur. Surgum autem computes caulis cubirum unum aut duos alti, duri, quadrati, hirfati, ad quorum nodos adverfa orinnur felia Calaminthæ arvenlis [aut Clinopodii vulg.] hirfata, & ex horum alis minora alia, Majoranæ foliorum amula: fapor autem tum his, tum illis acer, aromaticus; odor fitavis. Elejati tanquam in umbella, foliolis rubefcontibus obvallati emicant, colore carneo aut cantido, pulili, unum for umbella, foliolis rubefcontibus obvallati emicant, colore carneo aut cantido, pulili, unum for umbella. liolum bifidum furfum reflectentes, infimum majus trifidum, ceu labellum, demittentes, flaminibus nonum omatum unum reneceentes, inimiam majus tamaani, can naosman, camanous, renminous in medio flori concoloribus. Semen minutiffituum, Majorane femini fimile.

Hujus capitula fungularia fquamofa ex pluribus fobiolorum conjugationibus fquamatim ob proxi-

ruqus captutus unquarta iquamota ex piunous ronotorum conjugationious iquamatim ob proxi-mitatem incumbentibus componuntur: e fingulorum autem finubus finguli flores exeunt. Foliola have figură înă & levitate a reliquis que în caulibus funt diferunt, fitu, nifi quòd proxime admota

funt, conveniunt.

In dumetis & ad fepes non infrequens eft.

Pro hujus varietate accidentali habeo Origanum album Tab: & Ger.

Aperit, addregit, abbringit. At quomodo hac convenium? Ulis pracip. in obfructione pulmonum, Vires, Aperit, addregit, abbringit. At quomodo hac convenium? Ulis pracip. in obfructione pulmonum, Vires, hepatis ac uten, & hinc in tuffi, afthmate, ictero. Auger lac, ichorofa excrementa per fudorem nepaus ac men, ce inne in auti, attiniación sufu venit crebriore, cóque in balneis uterinis, ce-expellit (ante balneum affumprum) extriníecus ufu venit crebriore, cóque in balneis uterinis, ceexpenie (ante paineum attunipaum) extriniecus utu venit crepriore, ecque in bainets uterniis, cephalicis, totius corporis (contra (cabiem.) Nos plantam hancjut & omnes Origana dictas pro Majoranæ speciebus habemus; proinde & eastdem illis vires convenire versimile est.

* 5. Origanum (ylvestre bumile C. B.

Expadre lignola rufelcente, fibrola cauliculus communiter unus rotundus, rufus & asper, uncia-rum sex vel septem, exurgit; qui in summo in ramulos plures dividirur, hique slores umbella formà ex coraleo purpureóque mixtos fuffinent. Folis habet parva, oblonga, hirlita, compacta & inordinate disposita, potissimùm cauliculi partem summam ambientia, vulgaris Origani odore.

Hoc circa Aureliam Gallorum copiosè reperitur.

6. Majorana major Anglica Gor. latifolia, five major Anglica Park. Origanum Heracleoticum Ruellii, five Majorana major J.B. Origanum Onite C.B. item Majorana five perennis c-jullem, ex sententia fratris, cui & nos libenter suffragamur. **201.** 201.

Majoranæ alii, alii Origanis accensent plantam quadratis, hirsutis, subrubentibus, cubitalibus, majoranæ alii, alii Origanis accensent plantam quadratis, hirsutis, subrubentibus, cubitalibus, ramolis caulibus fruticantem, cujus folia Majoranæ soliis majora, Origani vulgaris sere paria, cineramolis caulibus subrubana paria, cineramolis caulibus subrubana paria pari rea, hirlita, venola. Extremi ramuli in fpicas duorum veriuum fquamatas, femunciam aut unciam longas abeunt, è quarum imbricatis foliolis flosculi emicant. Hujus varietas est

Majorana latifolia aurea Park.

Que verno pracipue rempore cum adhuc nova est, foliis vel intotum slavis aureisve, vel partim slavis, partim vindibus idque magis minúfve, prour nature ludere videtur, apparet, nec alia ia reà

Pro olere ultirpatur, unde à nostratibus **Pot-Marjozann, i. c. Ma**jorana oleracea dicitur.

7. Origanum Heraelesticum Ger. Heraelesticum verius Park. Heraelesticum, Cunila gallinacea Plinis C. B. Heracleoticum Matthioli, aliis forte Creticum J. B.

H. 16.

14. Origani: polita ex geniculis minora, modice luriura, cubitali caule, quadrato, hirfuto, vulgaris inflar Origani: polita ex geniculis minora, modice luriura, odore & fapore acriore: Flores albi aut flavore proportion de la companio del la companio de companio de la companio de la companio del companio de la
His alimis verbis penè contrara tradit Lobelius in hujus plante deliciprione, inquiens, in fumishi aviga virgalits non in umbellam circinatam collecti funt flores, fed in parvis thyris specials, termis hinc inde difficatis.

Binne mas anupaus. Planta quam describit J. Bauhinus ea esse videtur quam in hortis nostris alimus Majorana bortensis odorate perennis capitalis non fpicasis, nomine, nifi quod major fit & hirfutior.

* 8. Ori-

I ocur.

Locus

* 8. Origanum Creticum J. B. Origanum Onites C. B. & Matth. Orig. Onites Matthioli Park, Oriz. Sylvestre Syriacum I.ob. An Origanum Sylv. sive vulgare Park? Orig. Creticum Ger?

J. B. Pertinaciffimè odoris gratiam habet : adseruntur autem potiffimum cymæ, Majoranæ similes spicis, alia breves, longa alia, quadruplici ferie fquammarum frinatarum dense compadarum imbricata, fapore acerrimo, odore aromatico, jucundo. Folia rarius adferuntur, qua mihi aliquando

videre contigit, minora quam vulgaris Majorana, miniméque rotunda.

Magna est apud Botanicos confusio de speciebus Origani. C. Bauhinus Origanum Syriacum fylvestre Lob, ab Origano Onite Matth, diftinguit: I. Bauhinus hoc illi idem facit.

Huic forte eadem est quam Hystopum Gracorum Pr. Alpinus in Exot, vocat & describit.

Alp.

Cabrali magnitudine, Origano Oniti quam fimilem & folis & umbellis Corymborum modo junctis; qua ab Origano odore fuaviori & validori diffinguitur. Multis furculis ab una radice, yel ab unico caule excuntibus fruticat, non ex toto rectis, sed oblique actis, foliis Origani Heracleotici. fed candidioribus & odoratioribus; & in caulium cacuminibus umbellæ corymborum modo in rotæ fectual memorial designation of the continuous properties of the continuou radice plures cauliculi affurgunt, furfum oblique luxuriantes, foliis Pulegii, caulem ab imo ad fummum usque dentiùs convestientibus, caulibus rotundis, leviter lanuginosis albicantibus, invalidioris

* 9. Origanum Monspeliense pulchrum Camerarii J. B. Origanum folio subrotundo C. B. Orig. onites Gallo-provincia minus Ad.

J. B.

T.
marginibus oritur. Botan. Mon(p.

* 10. Origanum spicatum montis Sipyli, foliis glabris, Wheeleri.

Radices nigras, fibrofas, & (ut Autori nostro videtur) reptantes, plures emittunt cauliculos, teretes, hirfutos, folis binis conjugatini nascentibus, ut in omnibus hujus generis, obsitos, initio nonmihil lanuginofis, nervofis nervis obscuris & tactu vix percipiendis, ad exortum subrotundis, extremunitation in elevision nevis toriculis extect with percipientus, an exorum introducing, extre-mo acuminatis, myrit minoris foliorium figura. Caulir felquipedalemant bipedalem altriudinem af-fequintur, fuperiore parte glabri, ut & folia. E foliorium fuperiorium finubis exeunt ramuli ad-veril, prateurs in ceptulum fujuamofium Lupuli fructui finule, interdum ad uncialem propé longitudinem accedens, dilutè purpurascens definentes, è cujus squamis flores parvi, purpurei exeunt: compressi odorem Stoechados Arab. imbecillem spirantes.

* 11. Origanum Smyrnæum Wheeleri.

Planta est perennis, plures virgas, lignosas, longas, ad intervalla ramulos emittentes surrigens. Folia quam Majorana Cretica minora, minus incana, nec adeò rotunda, sed potius oblonga, acuminata, nervofa, & aliquantulum lanuginofa: Summos caules & ramulos terminant capitula fouamosa. Odorem suavem & fragrantem expirat.

Smyrnæ in monte cui Arx inædificatur copiosè provenit.

CAP. VII.

De Plantis Verticillatis Verticillis in spicas dispositis.

De Ocimo.

Cimum à Graco dule (eu auler nomen accepiffe feribit Varro, quod citò proveniat. Theophrafitus teffatur retrio à fatione die proveniue, lib. 7. esp. 1. Doctiores tamen Botanici (mujur Jo. Bodussa à Stapel) hoc expron Ocymo pabulo convenire feribunt: Hortenle vezò colore liu ferir, & flernutamenta excitat. Significantisis quoque & fuer per ¿ feribendum exiliti.

Differt (inquit idem) Ocymum ab Ocimo. Ocymum pabuli genus eft. Plin. 1.17. c. 24. Ocymum quad in vinca feri jubent, Antiqui appellabant pabulum, umbrie patiens, qued celeriter proveniat. Ocimum autem planta odorara. Ocymum pabulum Veteres per o icribunt one non perpetuum & conftans eft apud ipfos.

Basilicum Recentioribus dicta eft hac herba ob dignitatem suam, quod ob infignem & fragrantem odorem Regia domo, & Regiis manibus gestari dignum sit.

Bafilici nota: funt Folia Amaraci, odor fuavis Citri vel Caryophylli, flores in spicas laxas è verticillis rarioribus compotitas digefti.

T. Ocimum magnum J. B. Ger. caryophyllatum majus C. B. caryophyllatum maximum Park.

Duplo triplove majus huic folium quam vulgari, oblongum, raris crenis ferratum, pallido virore prædirum, aur rubrum (duplex enim habetur hujus generis Ocimum album & rubrum) odore suavi

practitum, aut tutum (unpex chim hacer).

Citri vel Cartyophylli. Pfores fpicati, albi vel rubri.

Plantam hane fpeciolam caulibus cubitalibus, foliis Amaranti aut Mercurialis, majoribus frequen- Locus. tem observavimus in Italia in conaculis & adium fenestris, inque Adonidis hortis, in vasis figulinis

fatam & cultam; ut rectè scribit Matthiolus.

Latam & Cultam; in teace refines in paramous.

Ocimium in viridariis Ægypti Alp, quod excrescere seribit ad altitudinem trium & plus cubitorum, foliis nostratis longioribus, tenuioribus, colore rubro suffusis, odorémque eximium spirantibus C. Baulnius à praccedente separat, & Ocimum carjophyllatum maximum appellat; an recèt consistence suppose supp

2. Ocimum vulgatius C. B. medium vulgatius & nigrum J. B. vulgare majus Park. medium citratum Ger. Common Bafil.

Dodrantalis eft planta, pluribus *ramis* stipata, quadratis, nonnihil rubentibus, subhirsus. Foliat Parietaria; minora, glabra, alias per ambitum incisa, alias minime, odore fragranti, sapore nullo excellenti. Floris verticillati, in spicam longiusculam digesti, suaveolentes, colore albo purpurafcentéve, labello longiusculo, angusto, cui ex adverso responder sursum vergens in quatuor lacinias divilum foluum, promunenthus è richt faminulis albidis cum frio purpureo : Semen pufillum, nigri-cans. Radis Ignofa, nigra, fibrata.

Ab hoc Ocimum Citri udore, i. e. Ocimum medium citratum Ad. Lob. quod cum nullarenus differ (ur scribit Lobelius) præterquam odore gratiore & cordi amabiliore, corticem Citrii mali redolente, præter rationem id facere vi-

Nec major ratio est, cur Ocimum Anisi odore seu Anisatum Esst. ab Ocimo medio vulgari separaret: quod & Parkinfonus eum fecutus facit.

ret ; quod & Parkinfonus eum fécunis tact.
Vires hujus plantas fic breviter perfittingit Schroderus. Calf. & humeêt digerit & refolvit; expur-Viren.
gat pulmones, menfes movet, idéeque ulurpari poterit uli interno & externo.
Hollerius Ilio. 1. de morb. intern. cap. 1. oblervat feorpionem natum fuille in cerebro cujufdam
Hall ex frequent odoratu Bafflici feu Ocimi. Camerarius etiam fæpifflimê Venetiis observarit feorpiones fils fictilibus in quibus Bafflicum colitur libencer fabulari. E D. Raymondus Anglus in Merestrio flus Italica affert filo experiental compertum herbam hanc humido in loco fub lapide repositam intra biduum Scorpionem producere: quod interim dum Senis commorabatur rarum & memorabile imprimis accidens confirmabat. Generofus quidam Senenfis odore Bafilici vehementer captus & delectatus, herbæ exiccatæ pulverem naribus frequenter attrahere folebat: verum brevi phreneticus moriebatur cranióque ejus à chirurgis aperto, fcorpionum nidus in cerebro repertus eft.

Nos cum præstantissimis hujus ævi Philosophis generationem æquivocam aut spontaneam in animalibus dari neutiquam concedimus, adeoque neque Bafficium ex fe fcorponem producere interm tamen non negamus bestiolas illas herbæ odore delectatas ad eum libenter arrepere, aur sib illa stabulari, forte etiam eâ vesci, inque foliis aut gemmis ejus ova ponere, unde accidere potuit Generofum prædictum una cum pulvere foliorum Scorpionum ova naribusattraxifle, quæ capitis calore fota ibidem scorpiones excluderent.

3. Ocimum minimum J. B. C. B. vulgare minus Park, minus Garyophyllatum Ger. 25uff:

Palmaris aut paulò major est planta, ramulis creberrimis lignescentibus densè fruticans: per quos falia Seryylli aut Majorane folis paria, exoblongo rotunda, viridania aut rubza, fapore vegetilimo & favilimo Garyophyllorum: flofesti exigui verticillatim per ramorum (capos difponuncur. Ra-

Hoc genus tenerius est multò quàm vulgare; nec semen apud nos facile ad maturitatem perducit.

> · 1. O.: Aaa

Locus. Varietates.

Z ocus.

4. Ocimum Indicum Ger. Park. latifolium maculatum vel crifpum C. B. Sanctomauritanum. latum, crifpum, maximum J. B.

T. B.
Ad cubralem altitudinem crefcit, quadratis caulibus, raris pilis voltitis, quos adverfi rami dividunt: Foliz ex longis pediculis ad articulos circinata circumfaziptione, ampla, crifpa, fimbriata, arro-virentia autrubro-admillo maculofa, fragrantos doors: Flore O Gimo vulgari fimiles, verticil atti, pin fipicam digeth, qui cx candido rubefcunt: Semes paulò majus, nigrum, ex rotunditate oblati, in fipicam digeth, qui cx candido rubefcunt: Semes longum, foliaceis capitulis inclufum.

songum, rollaces capitums inculum. Ex India in Hulaim, Germaniam, &c. hujus semen transmissim est. Ex India in Husaniam primo, inde in Italiam, Germaniam, &c. hujus semen transmissim est. Ocimum crispum Park. i. e. folius fimbriatis viridibus C. B. crispum viride Eyst. Irem Ocimum viride foliis bullatis C. B. Indicum viride majus foliis protuberantibus Eyst. nihul aliud esse videntur viride foliis bullatis C. B. Indicum viride majus foliis protuberantibus Eyst. nihul aliud esse videntur quam species quadam degeneres seu varietates accidentales Ocimi Indici jam descripti è semina ortæ, ut & Parkinfonus opinatur.

5. Ocimum minus angustifolium foliis serratis C. B. minus angustifolium Park.

Pracedentibus Ocimis minus ramofus eft, quin pottus cauliculis paucioribus & ramulis rarioribus Acinon feu Clinopodium imitatur. Folia habet parva, angusta, circa margines parum dentata, bina femper ad nodos opposita, rariora & in ramulis magis sparsa, seu ab invicem remotiora. Flores summos ramulos occupant, ad Ocimi accedentes, verum tantillo magis reflexi, colore albo. Odor remiffior cit & languidior quam in reliquis Ocimis.

CAP. VIII.

De Hormino.

Orminum dictum videtur ம்ஸ் சீல் ச்டியீச, quod கூற்சாய் சயலக்கா கூழையும், ad Venerom stimules, ut

Notæ ejus characteristicæsunt flores in spicis longis & laxis seu ex verticillis longius à se invicem remotis compolitis; folia rugola, odor latis vehemens, minùs tamen gratus quam Ocimi.

Spicatas in hoc genere vocamus plantas in quibus folia è quorum finubus florum verticilli exeunt diverfar figura funt ab inferioribus in caule & ad radicem quantumvis verticilli in is aliquanto remotiores fint à se invicem & spicam laxam & velut interruptam efficiant, ut in hoc genere. Reliquas in quibus folia verticillis fubjecta ejudem forma & confitutionis funt cum reliquis in caule & ad radicom pro non fricatis habemus, quamvis in illis non raro verticilli in fummis caulbus & ramulis proximè admoti & denfe ftipati spicas fimulent. Has tamen non rarò cum vulgo Spicatas

1. Horminum sativum C. B. sativum genuinum Dioscoridis Park. solvo, soliis purpureis Ger. comă purpure-violaceă J. B. Dioscorides his Clarp.

Multam habet cum Salvia fimilitudinem. Caules subrubentes, multà alis concavi, quadrati, multà lanugine hirluti, pedales & majores: ad quorum genicula folia Salvia, non ita retorrida & squalida, fed affatim hirluta, odore millo excellente, sapore amaricante. At verò foliorum que in extremis sunt ramulis densior est phalanx, quorum summa purpuro-violacea facilem ad hujus plantz cognitionem viam monstrant. Flores ex foliorum alis excunt, sex una, Salvize minores, parim cognitionem viam momerant. Europ ex tonorum ans occurs, tex unes, octive initiotes; paritim purpure & albicaries, ex caliculis verticilatis Marribio finilibis, foliaces, hirfuits & firitats, fire tim, vergentibus dum flores geffant, deorfum nurantibus femine onuftis. Radis lignofa & fibrofa.

Copiosè crescere dicit Camerarius in agro Senensi, sed copiositis in Apulia, Illyrico & in Lesena insula atque universa Gracia. Nos in exteris regionibus in illud nunquam incidimus,

2. Herminum comâ rubrâ J. B.

Similis est præcedenti, eaulibus suis quadrangulis, hirsutis: foliis prioribus ex longis pediculis Salvix accedentibus, itémque per caules verticillis. Aft floribus differt minoribus, fummitatibúfque cau-

num ruoris, ac odore nuno inigni.

Planta hac ex femine Londino accepto mihi fucerevit Cantabrigia; eandémque multis post
annis è femine ortam, com fa tamen minime rubrá, pro diverta specie descripsi his verbis.

Folia ima qua è radice exeunt figura & magnitudine sua ad Salvia solta accedunt, mis quòd obrous ima que et sance exeune nguis co maginiacimente na au savia tota account, imi quo rituitora fint, pediculis indem longio rituitura, per margines crenata, hirfuta, tugoda. Cauler ab cadem radice plures exeunt, pedales aur cubitales, quadrati, hirfuti, ima parte ramoli, folin cincle cadem radice plures exeunt, pedales aur cubitales, quadrati, hirfuti, ima parte ramoli, folin cincle parvis, triangulis, absque pediculis caulibus adnaris, iis quæ in Hormino sativo florum verticillis fublimt fimilibus. Hæc enim pariter florum verticillos cea vafcula quædam excipiunt & fuftentant, Verticilli autem florum longis intervallis diftant, fingali fex flofculis compositi parvis, galeatis, rubentibus, è calicibus oblongis, striatis, quinquepartitis, qui floribus delapsis deorsum reflectuntur. bennuns, e caneria obining. Hards quantipaparatis, sain the case is a contract of the contract of the contract transposed in contract of the c

Semina colore & figură Sclarax feminibus fimilia, verum multo minora.

Descriptio Hormini minoris supini Cretici Clus. in omnibus fere cum nostra convenit, ut candem suspicer effe plantam : color duntaxat floris differt.

2. Horminum Sclaræa dictum C. B. Sativum vulgare, sive Sclaræa Park. Gallitrichum sativum I.B. Gallitrichum five Horminum. Ger. Common garden Clarp.

Caule surgit cubitali & altiore, minimi ferè digiti crassitudine, quadrato, rigido, hirsuto, medullà alba farcto, in oppositos conjugatim ramos ex intervallis fisso: qua etiam serie & rami in alios minores deinceps abeunt. Folia ampla, hirluta, canescentia, admodum rugosa aut scabra, pinguia, clata basi in mucronem obtusiorem sensim desinentia, ad margines quodammodo dentata aut crenata, longis pediculis nixa, prasfertim inferiora & qua è terra exeunt, in caulibus sita ex adverso bina. Flores in summis caulibus & ramulis in spicas longas & laxas, e multis verticillis compositas digefti, cucullati, hiances, cucullà prælongà arcuatà, que flylum tenuem incurvum nonnihil extantem in fummo bifidum & bina flamina cum fuis apicious oblongis occultat, dilutè cærulei, è ftriatis calicibus, tactu glutinofis, hiantibus, in quinque ipinulas diviirs, quarum tres iurium ipecant fu-pra flofculum, due: infra eum fite: Ad fingulos verticillos cauli apponitur hine inde folium, figuræ & texturæ multum diverlæ, ab inferioribus in caule & à radice exeuntibus : funt enim hæc parva, concava, lata bali ablique pediculo cauli immediate adnexa, in acutum apicem excuntia, minis rugola & tenuiora iis qua in caule funt, colore purpuralcente. Radix fubelt fimplex, lignonus rugora ce forma de la coloris obleurioris, non ingrati faporis, poftmodum palatum & fauces calefacientis. Semes majufculum, lubrico lavore perpolitum, alterá facie gibbola, alterá angulofa, coloris ruffescentis. Odor totius planta vehemens & gravis, Sapor amarus.

Seritur in hortis & viridaris : translatum recens aut satum primo anno caulem non fert, & se- Locat & cundo à fatione maturato semine interit, Juno & Julio florens. Vinum Gallitricho impolito si efferbuerit apprime stomachi frigiditati convenit, nam phlegmata Vires

incidit & consumit : idem potum trigidis & intecundis & albis mensibus laborantibus mulieribus sub- & Usus. venit. Sunt qui Gallitrichon capiti, ob odorem quem habet gravissimum noxium esse dictitant. Trag, qui hac occasione in vina sulphurata declamitat.

Semen (inquir Lobelius) Kaptarias capitifque gravitatem inducit odore, quem etiam universa spirate planta, non tamen ingrato: cóque magni ulis quibuldam septentrionalium ad Ziythi Bierzque confectionem. Lupuli namque vel penuria, vel vegetioris potionis facienda caula cortinis ferventibus addunt, fitque temetum, quo non multis poculis depletis temulenti fiunt, hilaritate propemodum infana.

Scribit C. Hofmannus non cerevifiam tantum sed & vinum ab impositu hujus herbæ planè Muschatellinum mentiri & facillimè decipere incautos.

Herba in pulverem redakt & naribus indita fternutamenta provocat, catarrhum tollit, & cerebrum purgat. In aqua decocta in desefficionibus mulierum unlis est ad trahendos menses & alia id genus, non aliter atque Dictamnum. Ad menses movendos & secundas ejiciendas quovis modo fumptam valere scribit Dodonaus.

Nostrates folia ovis conquassatis cum flore lactis & pauca farina perfusa,& in sartagine frixa pro placentis mensis secundis inferre solent, & ad lumborum imbecillitarem commendant. Sunt certe ferculum palato fatis gratum, quod ad renes corroborandos & Venerem stimulandam valere creditur.

Folia aceto impolita panos per se, vel cum melle discutere dixit Matthiolus: item furunculos antequam acuminentur. Eadem præstat & mucilago seminis: quæ & in assectibus oculorum creditur appropriata ellè.

Schwenckfeldius Sclarkam mederi Epilepfiz & suffocationi matricis: & Crato inter alia sua commendat in suffocationibus uteri & similibus affectibus unguentum ex Sclaræa cum butyro cochum, cui adjicitur aliquid Tacamahacæ, umbilico imponendum.

Semenoculis inditum utile effe traditur, ad excutiendam eorum caliginem, & educenda corpuscula qua in illos inciderunt. Quippe multa revolutione circa bulbum oculi circumductum, tandem humore prægnans & fordibus onuftum elabitur.

4. Athiopis Ger. multis J. B. Ath. foliis sinuosis C. B. item Ath. foliis in profundas lacinias divissis equistem. Sclarea Æthiopica, sive Æthiopis laciniatis & non laciniatis folis Park. Ethiopian Clary.

Folia per terram primo spargit palmo latiora, haud multo longiara, tenera lanugine, ceu carpta, supra intráque ubertim obdueta, alioqui Sclaraz sativa non multum dissimilia, tinuosa, guzdam tupra intraque unertim ocaucta, anoqui ocarrar intra non mutuani unimuta, intolog quadatti eriam laciniata, [aluasintegra & ad margines æqualia.] Inter hac caulem profert folia confiniblist, frepe minoribus fitpatum, quadratum, pariter villofum, multis alis concavum: in quibus ad nodos flores verticillati, duonum, foliorum acuminatorum complexu Hormini modo obvallati, candore niveo, uno folio cuculli inftar furrecto, compresso, apices luteos, stylimque argenteum è sinu proferente, labro Cocule inflat concavo, è calie oblongo, quinqueparitio, quem circumquaque tam derfa obeggit lanugo ut vix confpici possit: odore est feetido Lamii vel Galeopsis: Radix sibrosa; Se-

544

Lecus.

HISTORIA PLANTARUM.

mins in fingulis vafealis Equatuor, non duo tantum, ut C. Bauhinus cúmque fecutus Parkinionus p.odideruut] Homini feminibus fimilia, fufea, triangula.

Copiosè provenit in Gracia & Illyria, unde ad nos primum delata. Hujus dux habentur seu species, seu varietates, altera folis integris & ad margines aqualibus, al-

Quarendum an Marum Ægyptiacum Alpini sit diversum ab Æthiopide foliis non laciniatis: obstat odor Marishavis, statura brevior, nimirum cubitalis, ne idem credatur.

5. Horminum majus amplo flore violaceo, lobis florum punctis aureis notatis Morison.

Folia profert hirlutiora catteris sua sortis, excepto solo Æthiopico, ad basin angulosa, inter qua excunt caules bipedales, aliquando tripedales, quadrati, quos ad genicula amplectuntur bina folia dodrantalia, auriculata. In fummis caulibus verticullatim provenuurt flores ampli, violacei, lobis lateralibus punctis aureis aut purpurcis notatis: quibus succedunt in capsulis magnis semina crassa nigra, majora caterorum omnium Horminorum seminibus. Punctis florum aureis purpuresilve & semine majore à sequenti distinguitur cum quo majorem habet affinitatem.

6. Horminum Lapathi unctuosi folio, seu majus hastato folio Morisoni.

Morif.

Hoc folia habet hirfuta, angulofa aut auriculata ad bafin ut fuperius: In mucronem autem definunt hastæ instar cuspidis; quin & forma Lapathi unctuosi folia repræsentant. Flores sert magnos, omninò violaceos: semina in omnibus prioris seminibus minora.

In horto Edvardi Morgani Westmonasterii vidimus, irem Chelseia apud D. Watter.

Lacus

Locus.

7. Gallitrichum exoticum flore magno albo J.B. Horminum Syriacum C.B. Park. Bisermas Cam. Aman quibusdam.

Sclaream fativam tota facie egregiè refert, caulibus quadratis, pilofis, nonnihil tactu afperis, in frequentes alas adverfo fitu conjugatim pofitas divifis. Folia Sclareæ noftratis, infima priora parva, oblonga; fequuntur deinde ampla, rugofa, & hirfata, odore fuavi Ocymi, pofitu Sclareæ, qualis etiam eft fitus florum in fpicis longiufculis per intervalla verticillatorum, quibus bina femper fubjecta fimiliter folia acuminata & concava, cofur labrum efficientia. Caterium finere ex longis, ftriatis, lanuginofis calicibus emicant fuaveolentes Sclareæ, fed colore lacteo, labello punctulis paucis introfum guttato, prominentibus fibb galea ffaminibus incurvis, uno coccineo, reliquis duobus argenteis, ochreos apices fuffinentibus. Semen fimale Galluricho fativo, fed naulò maius, una parte gibbofum nun gutato, protinientulus nuo guesa pammenti incarvo, uno cocarreo, retujus duodus argenteis, ochreos apices fulfrientibus. Semen finule Gallitricho lativo, fed paulo majus, una pare gibbofum, altera free triangulare, coloris varii ex nigricantibus & rubentibus maculis oblongis.

Horminum pratenfe falii: ferratis C. B. filvestre oulgare Park. Gallitrichum fylvestre vulgo five fylvostrii Sclaraa stare purpureo carulesve magno J. B. Horminum fylv. Fuchsii Ger.

Hanc plantam videre est interdum duos cubitos adæquantem, caule quadrato & hirsuto, inani, in alas divifo: Folia quam Hormino fativo veriori majora, fqualida & veluti fiderata, quædam nonın alas cuvilo: reita quam Hormino lativo veriori majora, iqualina & veitut incerata, quazdam non-mhil finuata & ferrata, porifilmim prima, qua breviora, ex longioribus pediculis: alia ad Salvia-magis accedentia, odore gravi, fapore aliquantulum aromatico. Flares in longa fpica geltat ceru-leos & purpurcos magnos, Salvia: florum formă. Semen nigrum: Radix lignola, odorata vivax. Flores Sclaream redolere ait Lobelius.

Secus itinera in agrorum limitibus, in collibus juxta cultos agros fitis & in campestribus provenit.

Trag. in pratis passim Fuch.

Botanici noftrates per errorem hanc plantam habuerunt pro Hormino fylv. vulgò in Anglia proveniente, cum fint omnino planta diverte: Horminum hoc fylv. Herbariorum ego hactenus provemente, can mit onume plante uveries: Tornimant not syn. Heroacoum ego nacionis non invent ipontaneum in Anglia: Horminut, autem quod apud nos frequens fonte oritur, Hormini fylv. IV. Cluffi V. Josessen, i. Hormini fylv. Lavendulæ flore C. B. Hormini fylv. quarti species i. Cluf. ab hoc nonmini differre videtur, nimitum folis non lacinia-

tis fèd per oras duntaxat ferratis, superne viridibus & nullis villis obsitis, inferne villosis. Extremus

caulis plerunque purpurafcit.

Horminum pratense niveum soliis incanis C.B. sylv. store also Ger. sylv. incanum store also Park. filv. flore majore albo J. B.

Hujus varietas est floris duntaxat colore albo & foliis incanis à descripto diversa, non species

Semen integrum hujus, non minus quam Sclarax, oculis immissum cos purgat & mundificat, ruborénque & inflammatones mitigat & fanat, ut Gerardus notre alique reterunts, nec vulgus genorat, qui non fine fuccessi in hunc finem illud adhibet. Verum non aliud, puto, efficit quam lapis Chelidonius alixque gemmæ politæ & hemisphæricæ oculis impolitæ. Lib. XI.

9. Horminum spicatum Lavendulæ flore & odore Bocconi.

Caulis, folia, semina Hormino Sclarka dicto non sunt dissimilia. Flosculi purpuro coerulei, Lavendalla florum formă & magintulino calatacă caco non macumuniună. Englan pur puro-ceruler, Laven-dula florum formă & magintudine caulled quadratum vericillatim per intervalla ambiunt, in lon-giffime fpiece modum digelti : quos fublicquintur vafanta quinquefariam denticulara în margine fuperiore, quæ furfum versus erceta, caulique appressa & subrubentia, quasi bisloræ plantæ peramæna specie prolixam & non marcescentis coloris coerulei spicam iterum efficiunt. Tota planta arida suayem Lavendulæ odorem fpirat. Ad bicubitalem altitudinem afcendit.

Propè Agrigentum & Cainatatam exit plurimum.

Horminum fylveftre majus, folis profunditu incifis C. B. Gallitrichum fylv. comå wirefeente
J. B. Horminum fylveftre Italicum Park. fylv. flo. rubro Ger.

Onam Gallitricum fylvestre flore magno majori altitudine excrescit, cante quadrangulo ut relique species, sed ejus extima pars non purpuraset, verum virescens est. Florertamets formá similes, dilutioris sunt coloris. Folia inferiora majores habent incisuras, ut nonmbil laciniata videantur. dilutiors une coloris. Fona incolora napose nacea inchuras, un nomini iacinata viacantur. Patium in filvis caduis, montanis pratis, viarimque marginibus fonte nafeitur per totam Ger. Lecui, Paninam inque alio Provinciis. Floret Maio, interdum etiam Junio.

Adeò parum differt à fylv. vulgari Hormino, ut pro illius varietate accidentali potiùs quàm fpe-

cie distincta habendum sit.

CIE CHURCHE INCOLUMN IN THE SET TUBEO, INQUIT C. BABBINUS, quod Hormini fylv. quarti species IV. Class. Horminum sylvestre Italicum Park.

* II. Horminum minus folio sinuato, flore minore, dilutè cæruleo Moris. prælud.

Caules quadratos, pedales, hilutos producit, procumbentes, rarius ramolos, felis nonnihil hirlutis, pollicarem latitudinem vix excedentibus onuffos, uncias tres longis, in margine finuatis. Cauliculi floribus rarius dilpositis ornantur, dilute violaceis, Lavendulæ florum amulis. Semina minora, nigra

Morifonus hanc speciem à sequente distinguit: nobis incognita est.

A. 12. Herminum felvestre Lavendule store C.B. Park. Horm. splvestre Ger. Gallitrichis assisse Maru, st non genus aliqued, Sclarca Historica Tab. J.B. Hormini selv. quarti, quinta species Class. Common English with Clary.

Gallitrico pracedenti, i. e. flore minore rubro, non valde diffimile est; etenim caules habet non Gallierreo precessenti, 4.e. nore minoreratoro, non vasac cummie en en esta estam tames mode for minica alors, quadrangulos, nodes indros, villis quibuldam obitors, 8 g/dies in fingulis nodes feet fimilia, pauló tamen duriora, laviora, angultora, anguloía quodammodo, mucrone magis obsufo, el activo bus denribus praedira, praeferim que fecundum radicem naferunter: è cauliculis in extreme caule timunifique ranus, verticullatim nafeenibus, 8: velut in fipicam definentibus, emergunt no caule timunifique ranus, verticullatim nafeenibus, 8: velut in fipicam definentibus, emergunt flores reliquis speciebus longe minores, Lavendulæ florum serè æmuli, nec colore ab illis valde difperes remains apperenties funcions for the ferenties of the funcional formation of the funcional
terentes; quius accumentos accumentos accumentos que la planta innilicium reliquis odore praedita el Hace de lipcios illa Hormini, qua in omnibus forè Anglia noftra provincis fonte provenit; Leau & Hace de lipcios illa Hormini, qua in omnibus forè Anglia noftra provincis fonte provenit; Leau & quantumvis Boranographi nofitates Hornimum fyletter vulgar étu pratenie fois ferratis C. a apud nos paffim provenire feribant; hanc fei, feeciem per errorem pro Hornino pratenif foisis fer-apud nos paffim provenire feribant; hanc fei, feeciem per errorem pro Hornino pratenif foisis ferratis C. B. habuerunt. Hanc utique Clufius fe Greenvici propè Londinum ad arcis Regiæ hipporatis dromum invenifle feribit, ubi certum est non aliam nasci speciem quam Horminum sylv. vulgare

* 13. Horminum fylvoftre Sakvifolium minus C.B. fylv. Sakvifolium Park. Gallitrichum glabrum, folio Sakvus, flore purpureo J.B.

Sylveltri Gallitricho vulgari est persimile. Folia ex opposito ad caulium nodos nascuntur, minora Sylveitri Gallitricho vuigari ett perinnile. Feita ex oppoitto ad caucam nodos nacuntur, minora multo & anguftiora quiam illuis, rigodi, aliquatenus ad Salvia accedentia, niti quid in ambitur ferrata & veluri circumota, fine pilis, quamvis parte inferiore funt albidiora paulo, guftis exficerata & caucari, odors verò quam fuperius defenpta jucundioris. Flamma crebi vetriculis fipera efformant, inter autem in purpuro-violacci, minores quam jam dichi fylv. Gallitrichi; fibigetti unicunque efformant, fine autem in purpuro-violacci, minores quam jam dichi fylv. Gallitrichi; fibigetti unicunque efformant, filosophi minore della dictiona in calliformant purpurational della dictional callidadiora planando accurati unicunque configeratora efformant. liquis generibus minus, Rodio digiti minimi craffitudinem aliquando aquat, nigróq, cortice tecta eft, interiore parte flavescente, multos singulis annis producit caules, inferiore & terræ viciniore parte humi procumbentes, atque è nodes radici proximis fubinde radices agentes.

Ubique circa Viennam Auferte nelicitur totaque Pannonia fecundum vias, in agrorum vineto- Loca & rumque marginibus. Integrà æfeate floret, & fubinde femen profert.

A a a 3

14. Horminum

Locus.

Locus.

* 14. Harminum felvestre salvisolum majus vel maculatum C. B. Salvisolium alterum Park. Gallarichum alterum Ger.

546

Duorum cubitorum altitudinem plerung, attingit, interdum etiam fuperat. Ipfus caules triplo craffio-res, quadrangult tamen: felia multo majora & craffiora, albis maculis magna ex parte diffunda. Spica thorum longue & craffior: florum vero forma colorique atque etiam lenine fats convenium. Rarior el have species priore, nec nut in pratis herbotifque locis, ubi gleba uberior, invenitur, &

paulò feriùs altera florere meipit.

15. Hermisum fylvestre maculatum tuberosum Francisci de Honuphriis.

Felia et ante caulis exortum ad radicem multa, humi strata, lata, nonnihil crispa, & per ambitum crenata, rugola, lavia tamen & non hirluta, sanguineis maculis donata. Canlem gerit tricubiration, alquando verò & quatuor cubitos altum, quadrangulum, ftriatum, levitérque hirfutum, un-dequaque per intervalla folis ex adverfo nalcentibus veltitum : in cuius faftigio fiores veltiti in fpicam digeffi, coloris elegantiffimi, fature cerulei, quatuor & quinque ad fingula genicula, ex quibus alii ramuli girum ducentes comam conflituunt fylvestris Hormini quarta speciei Dod. prorsus amulam, flores solummodo majores habentem. Semen nigrum, rotundum.

Sub finem Maii florentem vidimus. Semen eodem quo & alia tempore profert. Tuberosam plantam hanc appellare placuit, pro radice enim Paronia fimiles bulbos gerit.

Vidimus circa montem Circeisbain, in via qua à S. Felicis castro ad mare itur.

Horminum fylvestre latifolium Ger. fylv. latifolium verticillatum C. B. Germanicum bumile Park. Gallitricho affinis planta, Horminum fylvestre latifolium Clusio J. B.

J. B., Ex radice pollicari, plurimis fibris longiulculis donata, ex qua plura capita, caules edit prociduos quadratos, copiolă medullă albă faretos, infigniter hirlitos, cujulmodi etam fiur folia, Marrubii, tubrotunda, un nutcroneni, exiguami mox definentia, rugoda, & ad pediculi uncialis aux felciuncials commilluram fileata; inferiorum exterium foliorum pediculi multo etiam longiores. Ad foliorum vero exortum auriculæ quardam, velut feeturæ adnafcuntur, modò unica, modò dua. Flores in cauvero exortum anneuir quesam, venir rectira canatament, mono unes, moso dazi las faffigio lapre rubento, 8 in paueis brevibifque alis fimiliter rubentissis verticillatam fine ullo fofi-orum interpecta, brevibis intervalis ditipolit lpicam deformant, perquan numerofi, Lumii, parvi, cerulo-purpure, galericulo exiguo apicem album occulente, labello in binsa lacinas divilo, è ca-cerulo-purpure, galericulo exiguo apicem album occulente, labello in binsa lacinas divilo, è caterritor-par purce, galertano congo a picent atomi occinente, socio in ontas acomacativito, e carbicular del policio del proportio del proport

polin ducit invenimus. Paffim Viennensi agro juxta vias. Clus.

* 17. Horminum sylvestre latifolium Tingitanum Hort. Edinburg.

Cum nobis nondum visum fuerit, quid differat à pracedente nescimus.

18. Gallitrichum folio rotundiore, flore magno violaceo J. B.

Folia huic quadam breviffimo pediculo appenfa, unque inferiore minora, alia longioribus pediculis dependentia, majora, maxima verò uncias ferè duas lata, & tres pænè longa, ovalem formam non male repræsentantia, quædam etiam rotundiora, in circuitu serrata, Betonicæ modo, glabra: caude quadrangul: fores magni, violacei, hantes: calpete doction nettants verticillat.

In montium Tyrolenhum pratis altis expandere folia indicabat D. Agerus.

Ratiffine hojus plante annulum ficum hahumun ex hort Patavimo, que primo afpetin ob flores amplifimes, que dammodo campanformes, deofum dependentes, Digitalis species visa est.

* 19. Gallitrichum flore minore purpurascente & rubro J. B.

Vivaci radice multos perdurat annos Gallitricho affinis planta, odorata, facie non ità diffimili, caule, folis, crescendíque modo: at flores ita parvi, ut vix extra calicem promineant, pupurafeentes, nonnihil hiantes, cum in vulgari flores magni fint, galeaque magna prominentes apices multos condant: calices deorfum nonnihil reflectuntur, breviores quam Hormini verioris. Idem folis profunde fatis laciniaris divifile & nonnihil hirfutis observatur. In Italia vix aliud observavit Agerius.

* 20. Gallitrichum flore minimo albo J.B. An Horminum minus supinum Creticum Clusii? Park. C.B? An Sideritis glabra Betonicæ folio nostra?

F. B. Plura humi fpargit felia, longo pediculo donata, crassa fatis & rigidiuscula, Betonicæ æmula, fed

fed ad pediculum millo finu prædita, obruta, crenata, pilis albis per venas obfita, inodora. Caules modò fingulares, alias plures, quadrangulares, hirfuti, ex longo intervallo in ramulos oppofitos divili, ad quorum exortum folia quoque bina oppolita longo pediculo enafcientur, infernis plane fimilia. Flores verticillatim digefti per intervalla fummitates occupant odorati, exigui, & vix è calycibus prominantes, albi. Quorum vericida inigula infliment foliola parva in acunfilmum apicem terminantia. Radio oblonga, exiguis fibris donata, nullo guftu notabili pradita.

Semine ex Italia allato J. Baulino enatum eft. Semine ex Italia allato J. Baunino enatum eit.

Descriptio Hornini minoris supini Cretici Clus. in omnibus ferè præterquam florum magnitudine huic planta convenit: ejus autem flores Cattaria vulgaris floribus magnitudine pares erant.

Vide descriptionem Sideritidis nostræ glabræ Betonicæ folio.

* 21. Horminum angustifolium laciniatum C. B. prod. Park.

C. B. Culle est quadrato, pedali, hiríuto, rarius ramoso; foliis paucis, nonnihir hiríutis, pollicem latis, uncias tres longis, aliquando finuosis, aliquando, porissimini inferioribus, in profundas lacinias divisis; floribus albis, parvis, verticillatim caulem ambientibus, spicam oblongam & inflexam effor-

mantibus, quibus decidentibus semen nigrum succedit. Monspetfuli foliis Scolopendrii modo divisis legit descriptionis Autor C. Bauhinus.

* 22. Horminum minus album Betonicæ facie C. B. pred.

Ex radice lignofa, fibrofa, nigricante cauliculus unus, aliquando geminus, palmo minor, rotundus, villolus oritur. Folia elt paucis, ad radicem rotundis, craffis, lanuginofis, crenatis, & longis pediculis donatis: in caulis medio bina, Betonicæ folis æmula, fed craftiora & breviora, bafi caulem ambientia, & capitulo duo minima fubjiciuntur. Flores funt albi Betonicæ formá in fpicam

In montibus Pyrenæis oritur.

22. Horminum Alpinum luteum, Betonicæ spica : An Betonicæ species ?

Radicem habet obliquam, multis fibris donatam. Felia longis pediculis hirfutis infident, Urtice fere imilia, aut Hormini fylv. laifolii Claf, finu ad bafin circa pediculum, hirfuta, rugola, circa rere imma, am riorinim iyo. tamoni ong imm an oami enca penenuani, inima, ingona, erea margines ferrata demiculis majoribus. Caules pedales, hiritui, nedulla farchi, duobus plerunque interdum unico duntaxar foliorum pari cinchi, iis que ad radicem fimilium, fed minorum & brevioriteraum unico auntaxia ronorum pari cincu, iis que ai radicem inminum, iea minorum e previori-bus pediculis infidentium, minimė (quantum menimi) ramofi, in fummirate getlant fijeam breven, compactam Beconicæ æmulam, fed breviorem, fojculorum luteorum, galeatorum, è calicibus in quin-que molliores fpinulas terminatis exeuntium. Ad capituli bafin duo folia minufcula.

Julii 17, die jam pænè defloruerat. In montibus max. Carthufianorum cœnobio imminentibus I seur. raram hanc Hormini an Betonica speciem collegimus.

Rectius forte ad Betonicam ob ípicam compactam hanc plantam retulerim quam ad Hormi-

2.4 Horminum lateum glatinosum C. B. lateum, sive Colus Jovis Park. Colus Jovis Gor. Galio-psis species, lutea, viscida, odoveta, nemorensis J.B. Item Galeopsis lutea Dalechampii Park. Beliom Clary of Jupiters Distass.

Intigniter fibrofa radice nititur, multos inde caules furrigens bicubitales & altiores, quadratos, hirfutos, fungosa medulli farctos, in alas brachiatos: Folia è geniculis exeunt opposita, longis pediculis hirfutis appenfa, Arimodo alata, fed Lamiorum inftar rugofa & hirfuta, eth multo majodiculis Inriutis appenta, Ari modo alata, Ica Lamiorum initar rugola & hirliata, etti multo majora, in ambitu ferrata, nonnullă interdum per margines afiperfă tatură rubedine. Florei in longis fipcis verticillatum ramos ambitunt, foris hirliuti, intus glabri, labello tripartito, mediă laciniă fimbitată & crifoță, colore foris ex albo luteo, intus obloletis notis maculolo: fuperius verò folium feu galea foris gutratum, intus luteum: è richt medio prodeunt fianima alba. Infident autem flore adpleius oblongis fitratus, vilcidis, in quibus, pro more Verticillaturum, fuccrefeit poftea femen. Tota plantit achtu vificida eff, odorata, faporo nullo mfigni.

In montibus circa Genevam oritur. Invenimus etiam sæpiùs in Italia & Germania, locis lutosis Leon. ubi fontes & aqua scaturiunt, ad latera & radices montium.

25. Horminum Scatellari.e facie Hort. Lugd. Bat.

CAP. IX.

De Galeopfi.

Aleophis, Taniotus vel Taniotus. Qui Galiophin scribunt per, à florum effigie galeata dedu-Alcopis, 1400498 Vel 1400498. Qui Camopini teriouit par la norum emgle galeata content, quod que flores velut galea afpectum reforant. Ar quoniam hoc inutratum Gracis, prafertum Veceribas, nomina Latina cum Grzeis componere, 7404649 potus per se fernoendum ell, à florum figura felis vel muftelæfaciem & rictum quodammodo reprætenantes.

Locut.

Locus.

Locus.

Lecus.

1 See

Carretat.

Lecus.

De Herbis Verticillatis herbaceis. Lib. XI.

Folis urtica, odore feetido, feminibus minoribus, nigris ab Hormino distinguitur.

A. Galcopsis legitima Dioscoridis Park. vera Ger. emac. Gal. sive Urtica iners magna fatidissima J. B. Lamium maximum Bloaticum fetidum C. B. Dedge- Rettle.

Radix sub terra reptat, fibras tenues è geniculis subinde demittens. Caules indè exurgunt cubitales aut felquicubitales, quadrati, hirfuti, manes, ramofi. Folia ex adverso bina, Urtice majoris, nonnihil lattora, acuminata, innocua lanugine oblita, in ambitu ferrata, pediculis longis infident, nominal actora, acuminata, innocua tanigane conta, in amosta terrata, peateani angio innacit, ea etiam que in caule funt. In fummis caulibus & ramulis flores in spicas longas, angustas, verticilea etiam que in caule lunt. In luminis cautous ex ramuns pors in specia songes, angunes, vericul-lis non admodum crebris compositas digetti, oblongi, cucullati, colore purpuroc, concoloribus fia-numibus, labello tamen abis lines pieturato, è calice quinquepartito, brevi, parulo. Singulis flo-minibus, labello tamen abis lines pieturato, è calice quinquepartito, brevi, parulo. minious, account and account and mediocris magnitudinis, per maturitatem nigra. Folia ad verticullorum bases exigua funt & angusta. Odor totius plantæ fætidus & ingratus ad-

Annae notes, in reputus frequents. Hute fimile aliud folis non ita amplis, fed inferius incanis & lanuginofis, (Lamium incanum dici poterit.) Thal. Parkinsono Galeopsis altera incana dicitur.

Hujus fuccus cum aceto exhibitus valere dicitur adversus hæmorrhoidas; itémque ad difcutiendas

verrucas, tumores duros, quoscunque panos, &c. D. Bowle herbæ decoctum ejúfve exficcatæ pulverem commendat in affectibus lienis.

CAP. X.

. De Nepeta seu Mentha cattaria.

*Epetam à Nepa Scorpius deducit Martinius, quia contra eas & alias venenatas besiias Mentha cattaria dicha eft Recentioribus hac planta, Antiquis fortè incognita, perame-ni spectaculi argumento (inquit J.Bauhinus) Vixdum enim conspectam ubi olfactarit catus, am-plexatus & dilitariatus fuerit, lasciviendoque jam illi accedendo, jam recedendo sese utilique pedbus du & multum affricuerit, colludendo tandem miris gesticulationibus, universam avidè

guar. Folis Urtica: incanis, odore Mentha graviore, floribus in spicas habitiores digestis à congeneribus differt.

1. Mentha cattaria J.B. felina seve cattaria Gor. cattaria vulgaris & major C. B. Nepeta ma jor vulgari, Park. The greater og moft common Dep og Catmint.

7.B. Erdice lignofa caulem furrigit cubitalem aut bicubitalem & altiorem, quadratum, hirfutum, proErdice lignofa caulem furrigit cubitalem aut bicubitalem & altiorem, quadratum, hirfutum, proErer terram fubrubentem, altoqui incanum multis dis concavum isiq, binis lemper advertis: quo ericam ordine [licer non part femper numero] fulta forè ad genicula emeant, hirfuta, incana, longis pediculis harentai, figura & divisitur folionum Urricem majoris aut Meditie, fapore fervido, odore Mendiculis harentai, figura & divisitur folionum Urricem majoris aut Meditie, fapore fervido, odore Mentingraviore. Flores in fiummis caulibus & ramulis ex alis folionum exeunt conferti, in eodem comthe graviore. the graviore. Fiere in immin sautons of rations of an observation executive content, in execut con-muni pediculo, finguli è calice longitulito), in quinque acuta fegmenta divifo, galeati galea bifdă, labello concavo margine denticulato, lineă intus punctorum purpurafeentium notato. Flores autem versus unam præcipue partem vergunt.

Floret Junio & Julio, éstque in agro Cantabrigiensi, & alibi ad sepes non rarò obvia.

2. Nepeta media Park. The middle fort of Dep or Catmint.

Caules huic rigidi quadrati, quam præcedentis minores, plures tamen ab eadem radice, altitudine Cautes thin righti quaerati, quant practicerists numores, pieres cameri ao cadem raduce, adminiferi interdum pares: Folia duplo fere minora, duriora, viridora, odore minus gravi quam illius: Flares pauciores, minores, per intervalla caulium geniculis adnati, ad firmmum ufque; dilute purpurer, ur prioris hiantes, quibus in calicibus fuccedunt femina fimilia. Radices craffiores, longiores, lignofiores, in multos annos durabiles; folia tamen per hyemem non retinent.

Hanc Parkinfonus aliquot annos in horto fuo aluit, unde acceptam non recordatur.

3. Nepeta minor Park. Mentha cattaria minor C. B. Cattaria tenuifolia Hispanica Clus-

Semme ex Hispaniis misso Clusio enatum est hoc pulcherrimum Cattariæ genus, cubitales ha-Semine ex Hilpaniis millo Cluito enatum elt hoc pulcherinium Catraira genus, cubrales ha-bans cauler, quadranqulos, geniculatos, multis ramis preditors oblonga & angulta, per oras cena-ta & ineana felia, odore quain in Catraira vulgaris foliis vehementore, fervido gulfu; fluest lipi-cutim in extremis ramis nafeenees, candidos, vulgaris Catraira foribus relipondenees cedinde femes mexilias calicabus nigumu, Calaminthe fumini pari vadeten duram, fibrofam, perennem, tingulis amus povos caules proferentem. Floret Junio & Julio & Julio.

Hane à privadente specie differre non concesserim.

Nopera calf. & fiec. partium est tenuium. Usus parcip. in morbis uterinis (scil. obstruct.) steri- Virer. litate, feetu pellendo, tum quoque in tartaro pulmonum incidendo, &c. Extrinsecus in balneis pro utero. Sebrod. Decoctum ejus in fuifocatione uterina non minus utile est quam Melissa. Idem in scabie singulare experimentum est si manus ei imponantur. C. Hofman.

Nepete color felem murliegam repræfentat & plenfugue omnibus ingratus eft. *C. Hofmen. At * De Medi-nobis Nepete majoris odor non ita ingratus videtur. Hanc herbam ex agris in hortos translatam cam Officio. à felium ore & toto immilio ad volutandum corpore conteri & penitus confici lapius vidimus, 1.2.c. 146. adeò ut etiam locum in quo comminutam plantam triverint offendat humus eorum corporibus comprella & lavigata: nec in alia quacunque planta ex agris in hortos translata fimile quidquam comprena ce newgata i nee ut and quadantique pianta ex agus in notes cantaca timac quadquant hactenus oblevare potumus. Omnes enim quas transfulintus à felblus intactes (furt, hie unià exceptà, que femper infi fpinis contecta dicto modo corrumpebatur, ut multones experti furmes, idque divertis in locis. Si verò aliquandiu in horto defendatur donec coalescat & floreat, in posterum intacta manebit, sicut & eæ quæ ex semine deciduo ortæ sunt plantæ : Adeò ut videanponeniu incaca matrons, nou de cu que ex renime accesso de catal ponte. And a tur feles languidam & marcescentem appetere, vegetam non curae. Hine Anglicus ille triythmus. Ni pou set it, the Cats will cat it: A you so it, the Cats can't know it.

* 4. Mentha cataria latifolia C. B. cataria altera Ger. Nepeta peregrina latifolia Park. Mentha Cattaria Hispanica, olim mibi Sideritis altissima, flore subcaruleo & albo J.B.

Multis rectis affurgit caulibus, quadratis, canaliculatis, fungoss medulla farctis, subinde inanibus, Muitis recus atturgu canatom, quantatis, canatuciants, riungota niedunta rarcus, tuoinde mantois, glabris, cubitos trus altas, Rundoribus, multis alis concavis, in ramos ibi opopiotos divitis. Folia Mentafiri aut Nepetra vulgaris, fed longiora, pollice latiora, glabra, fuperne atrovirentia, inferne magis candicantia, rugola, in ambitu ferrata, odore gravi. Ex pediculis duobus flores verticillis crebris fpicam quodammodo amulantur, colore carneo, intúlque punetis faturate rubentibus gut-

Semina bina aut terna, oblonga, ruffa. Summitates purpurascunt. Sapor foliorum ingratus.

5. Memba cataria angustifolia major C. B. M. Cattaria Hispanica angustieribus foliis J. B. Ne-peta peregrina angustifolia Park. Mentha cattaria angustifolia Ger. emac.

Huic (describente Dodonæo) flores qu'un vulgari copiosiores ac colore è rubro diluto purpureo ad cœruleum inclinantes, exiguis notulis purpureis respersi, folia colore minùs albicante, quibas à præcedentibus differt.

Mentha cattaria angustifolia minor C. B. prod.

A tenuifolia Hilpanica Cluf, adeò in paucis differt, ut milu planè persuadeam eandem esse. Sola differentia est in foliis, que huie acuminata sunt, in profundas crenas velut lacinias divisa, cum Clusiana angusta sint, leviterque crenata, toráque incana. Hanc Parkinsonus ad Tertiam seu Nepetam fuam minorem refert.

* 6. Mentha cataria minor Alpina C. B. prod. Park.

Hae inquit canle est pedali, anguloso, rufescente & ramoso: felisi priore quadruplo minoribus, Nepera vulgari forma respondentibus, quasi triangulis, subcanis, serratis: floribus pallidis, galericalatis, velut in ípica dispositis, & priori fimilibus. In montosis circa Neapolin Italiæ provenit.

Miror cur C. Baulinus tot Nepetæ species constituerit. Suspicor equidem ego ad duas tantum species reduci debere suprascriptas omnes, exceptà VII seu Mentastro mont. 1. Clus.

Nepetæ media Park. plantas in horto nostro è semine deciduo ortas, latitudine & angustia, canitie, ferraturis foliorum plurimum variare animadverti, ut diversas non immeritò posses suspinara species, ni ex codem semine ortas novisses.

7. Montallyum montanum 1. Clufti Ger. emac. montanum sive Pannonicum Park. montanum solio coloris viridis J. B. Mentha montana verticillata C. B.

Cubicali aut ampliori aflurgit caule, quadrangulo, medullà pleno, multis nodis conftante, ex quibus bini temper ex adverlo oriuntur ramuli fimiliter quadranguli, circa quorum extremas partes oblonge spice verticillatin compositis calicibus constantes, in quibus stores Menthe sylvestris, aut ononge paux verticinatini compones cancinas contraires, in quans para para dois allius portus Calaminthe, quam vulgo Catariam vocant, floribus fimiles, exalbidi, grati dois: Felia Mentaftro ferè fimilia, fed magis ad Catariae folia accedentia, colore tamen minus albicante quam illa aut Mentaftri, sed potitis viridi, Mentaftri odorem referentia acri & calefaciente sapore, Radix dura & lignofa ex lateribus propagines spargit.

Mentha radice geniculata C. B. Mentastrum radics geniculata Park. Nepeta angustifolia odorata.

Ex radice modice craffa, geniculata, fibris diftincta caulis exurgit cubitalis, quadratus, tactu aliquantum afper, quem fois oblongs, Menthe fricate timilia, parique modo difonta, molia, m gricantia, nonnihil rugofa, in ambitu ferrata, ambiunt. Flores habet in spica oblonga galericula-

Nepera

De Herbis Verticillatis herbaceis. Lib. X.

tos, ut in Mentha cattaria, dilute purpurascentes: quibus vascula succedunt semen rotundum, quod tritum aromatici odoris est, (ut & tota planta odorata est) continentia.

8. Menthastrum tuberosa radice J. B. tuberosa radice Clusii Ges. Mentastrum tuberosum Clusii Park. Mentha tuberofa radice C. B.

Cubitales habet caules, quadrangulos, rectos, frequentibus ut superior nodis cinctos, subhirsutos. folia longiuscula, rugosa, in ambitu nonnihil serrata, superioris Mentastri i.e. Nepetæ nostræ 7. foliis non diffimilia, magis tamen incana, non suavis odoris, amari & acris saporis. Summi rami cum extimo caule in molles canescentes exilium foliorum spicas definunt, & inter ea verticillorum ritu compositi nascuntur ealiculi, è quibus prodeunt flosculi candidi, Cattaria florum amuli. His ntu compoitt natientii eairem, e quotus proteinii, jugent eaituus, eateate notuni armut. His marcidis luccedit (men illi) rap, exile, juggum. Radia: erafla, fucculenta, Raphano fere égualis, for is aliquantulum fuica, in multos inte inde ad latera quafi parvos adnaicentes napos extuberat, ali-fique longuiculus fibris donata elt, perennis, & plures intigulis annis caules proferens; imò pi fetam napi à matre abrupti & terra obruti novas interdum plantas procreant.

Hac femine accepto ex Hispaniis Clusio nata est.

CAP. XI.

De Betonica.

Etonica, aliis Vetonica. Vettonica ratione originis: Vettones enim five Vectones populos fuisse Hispaniæ constat. Vettones in Hispania invenerunt eam quæ Vettonica dicitur in Gallia. Plin. lib. 25. cap. 8.

Betonicæ notæ Characterifticæ funt in spicas habitiores digesti; caules non ramosi, folia cre-

1. Betonica Ger. purpurea C. B. vulgaris purpurea J. B. vulgarior flore purpureo Park. 10000-Betonp. A.

Gulbir surgit numerosis, cubitalibus & altioribus, quadratis, ex longo intervallo nodosis: Folia alia ad caulium genicula gemina adversa, alia humi sparsa incondita, pediculis palmaribus circiter donata, per ambitum crenata, rugosa, alpera, hirstua, sapore aromatico pradita. Flores in sumis caulbus spicati, vercicilatim dispositi: infra spicama ad aliquam distantiam unicus ssorum verticillus caulem ambit. Sunt autem slores purpures, galea resleva subrounda, labello trissido deverticuits cautem amot. Sunt acteur notes pouce; garea releas tuorounius, tacetto tribo de-miffo; è medio richt framina flori concoloria exferinturi. Calix quinqueparituis, beveis, hians. Verticili denfi fun, nec plures in odem pediculo flores, ut in Calamintha & Nepera fir. Radix Pollicem craffa, crebris longifique fibris capillata.

Duorum eff generum, Autore Clufto, Ura enim breviorem florum fpicam habet & maturish floret: Alterea autem longiore, molliore & magis fuica eft florum fpica, illáque ettam feriish flores floret. Alterea autem longiore, molliore de magis fuica eft florum fpica, illáque ettam feriish flores.

fuos explicat. Solet præterea hæc postrema in majorem aktitudinem excrescere quam prior, licet

eodem loco utraque sponte nascatur, vel eodem pulvino excolatur.

Betonica flore albo Clus. J. B. C. B. Ger. Park. cum vix alia in re à præcedente differat quam florum colore, non est cur pro specie diversa proponatur.

2. Betonica minima Alpina Helvetica. Park.

Solà partium omnium, [foliorum, caulium, florum,] parvitate à præcedente differt. Ostensa est etiam nobis in Anglia sponte nascens Betonica species minor, qua tamen an revera specie differat à vulgari dubito, an parvitatem suam loco natali debeat.

3. Betonica major Danica Park.

Differt à vulgari folis duplo triplove majoribus, odore graviore & propemodum fortido: casse firmiore altioreque; florum etiam purpureorum spicis crassionibus & longioribus. Hanc Londino acceptam Cantabrigia in hortulo nostro aliquot annos aluimus.

Betonicæ folio Alopecuros quorundam J.B. Betonicæ-folia capitulo Alopecuri C.B.i.e. Alopecuros montana Lugd. Betonica Alopecuros montana dicta Park.

Cùm descriptio hujus que habetur in historia Lugdunensi imperfecta sit, nulla slorum aut seminum mentione factà, ad quod genus pertineat ignorams. Faccilità ergo inprafentiarum donce ab avrifi, aliquo de ejus noris Characterificis certiores facti fuerimus.

De hac planta fingularem librum feriplir Antonius Musia Augutti Imperatoris medicus, unde in tanto pretio cæpte este, ut Italico proverbio diceretur. Vende la tonica & compra la Betonica. Indem laudaturi aliquem plures dicunt habere virtutes quam Betonica. Tu hai piu virtu che non ha la Betonica, QuamQuamphurima autem huicherbæ virtutes attribuuntur quoquo modo fumptæ. Sic breviter Schro. Vires, derus; Acris eft & amara: Difcutir, atten. aperit & abstergit. Inprimis cephalica eft, epatica, fiplenetica, thoracica, uterina necnon & vulneraria, & demum diuretica. Hinc ufu externo & interno creberrimè venit, præcipuè in morbis capitis.

Foliorum exticcatorum & concisorum vel seortim, vel cum Tabaco mixtorum & tubis inferetorum fumtum ore haurire & reddere iolent nonnulli in capitis affectibus. Que de Betonica Veteres ha-

bent apud ipsos vide.

Caeterum in hac herba id observandum radicum facultates longè dispares à foliorum & florum viribus, utpore que multium flomacho, origue ingrate, nanifem, rugues, vonitámen cicare; fo-lia è contra odora, aromatica, & grato fapore, nonnihil roborante, cibo & medicamento natura

Pfeudo-thea è Betonica, Scorodoniæ & Chamapityos foliis exficcatis parata, edulcorata & calida pota in podagra, cephalalgià & nervorum affectibus admirandæ efficaciæ medicamentum est

D. BOWN.

N. Plantarum omnium fucci expreffi, postquam aliquandiu steterint; & facibus subsidertubus clari evaserint, aliqua ruboris tinetura perfusi apparent, ali dilutiore, saturatiore alli.

Ex omnibus quos expertus sum Betonicae vulgaris dilutissimus est, & minime coloratus. Habui

à D. Sam. Fisher Sheffeldenti Medico.

Observavi multos Arthriticos curatos fuisse quotidiano usu Betonica [florum foliorumque] in jusculis, acetariis, potu & balneis, fed exquiitam observabant victus rationem, corpus per intervalla expurgabant & fonticulos aliquot gestabant. Fabric. Hildan. Cent. III. Obs. 22.

· 4. Betonica fruticescens Bontii.

Maculas fert in foliis suis quales in Pulmonaria videmus : Flores tamen seu spicæ ejus eam de Betonicæ genere esse arguunt: colore sunt flosculi, qui mille serè in una spica existunt, ex pallido cyanei, quales funt flores Rorifmarini.

net, quates unt notes nominatur. Pulmonibus hujus decochum utile effe fertur, fputo (anguinis, phthifi, afthmati, denique conducit Viren, ad id quod Sakit hatii Indi vocant, feu morbos cordis; Cordis autem nomine non tantùm Cor

ipfum, sed Hepar, Pulmonem, Lienem denique infigniunt.

Inda porro mulieres fuccum hujus planta expressum ac viridem excellens Antidotum dicunt esse adversus morfus Serpentum, Scorpionum, Scolopendrarum & caeteros venenatos iAus.

CAP. XII.

De Prunella potiùs Brunella.

Runellæ vox originis eft Germanicæ. Ita antem dieta eft hæc herba, quòd ufus maximus ipfi-Runeire vox originis en Germanica. Ita autem quea en nec netos, quos dus maximos pris us fre in Caulo Ungarico, L'ardor faucium as gutturis J quem Germani Die Beaus vocant. Spicis brevibus habitioribus cum Betonica convenit, parvitate fua & folis circum oras equalibus & non cernatis ab cadem differt. Quinciam Betonica infra fpicam ad aliquam diffantismu incum obtine floraut vercicilium, quod in Prunella non cernitur.

A. 1. Prunella Ger, vulgaris Park, sone minore vulgaris J. B. Brunella major solio non dissetto C. B. Common Self-speal.

E radice parva, oblique acta, fibris aliquot majufculis donata emergunt caules dodrantales aut etiam pedales & altiores, quadrati, hirfitti, è geniculis inferioribus fibris demiffis reptantes, ramofi. Folia ad intervalla pediculis longiufculis herenita Majorana fylv. aut Ocymi fimilia fed majora, hirrous ao mervaua peucuis ionguicuis narentia relajoranz lyiv, au Ocymi imilia ied majora, hir-fura, denticulis in margine vix confipcius incila. Flores in funnis caultus & ramulis verticillis den-fe flipatis in formam fpicæ habitoris congeffi, galeati, purpuret. Singulos autem filorum verticil-los fex floribus compositos bina opposita excipiunt folia, iis que in caule longê diffimilia, triangula, lata bati caulem amplexa, in acutum mucronem desinentia, concava, membranacea, & commino-nulis in Schape pulgare compositis. Singula autem folia tree florum esticas fore fine completius. qualia in Sclarea vulgari cernuntur. Singula autem folia tres florum calices finu fuo complectuntur, hirfutos, in duas pracipue lacinias divifos superiorem & inferiorem quorum inferior in duo segmenta acutadenuo finditur.

In pascuis ubique luxuriat. Aliquanto serius sloret apud nos in Anglia, rarò antè medium Juni- Lorus.

um. Floris colore variat albo & carneo.

2. Prunella flore albo parvo, folio laciniato J. B. Brunella felio laciniato C. B. Prunella Lobelii Ger? Symplytum petraum Lobelii? Unciniated Self-speal with a finall white flower.

Folia huic multa è radice fibrofa ex longis pediculis, quadam palmaria, oblonga, uncià digiri an guffiora, pilofa; ultra medium caulis pedalis duo magnis lacinis diffecta, cornu cervinum repræfengention, pinon, into incoming came possess on length acting anneas, control co-ribinit epitalistic antia, temque alia duo juxta florum caput, unciam & femis longum, latum unam, paucioribus latenia pradita, Flave inter fquamas continentur hiantes, albi, & nonnunquam rubelli, mediocriter eminentes, Gaudere herbofis & gramineis locis, itémque aliis quæ à fluminibus nonnunquam inundantur au. Loui.

tor est Clusius. Floret maturiùs Prunella flore magno nempe Maio, tametsi etiam Junio.

2. Prunella

Leur.

Lecus.

Tires.

3. Prunella flore magno, folio non laciniato J. B. Brunella cœruleo magno flore C. B. Prunella mag na fiore purpureo & alia albo Park. Prunella flore albo Ger. Great flower'b Self-

Differt à prima seu vulgari capitulis crassionibus, floribus formâ quidem similibus sed longê maio-Omerca prima rea ringari capitanis statusinos, no nose torna quaesta timingas get longe majo-tario, nec ingrati odoris, ventre laxiore, galecique fatratuis pletrinque parpurafectus, quamus co-lor ejus interdum variet. Radicem habet nigram, multis craffitufculis & candicantibus fibris præditau, novique propagnibus fele inquis annis augment. Mante camundant e camundantois no tau, novique propagnibus fele inquis annis augment. In califoribas & grammes locis carca Moguntiam, Genevam & alibi hanc observavimus.

HISTORIA PLANTARUM.

· 4. Prunella flore magno purpureo, folio laciniato J. B.

J. B. Caule off palman hirluto. Folia inferiora quidem unciali pediculo nituntur, superiora pro portione tante et pattiat initiato. Faire interiore quaerit initiati policifica; in adverfas lacinias diffecta.

Fleres inter foice unicialis fquamata folia fibrithentia emicant magni, tres unicia quadrantes aquantes, hiatu patulo, famina emittentes, purpurascentes. Montbelgardi & alıbi observavit J. Bauhinus.

Prunella flore magno albo, folio laciniato J. B. minor alba laciniata C. B.

Tota planta vix quatuor digitos excedit, foliss superioribus admodum dissectis, hirsutis, store magno albo, alioqui vulgari fimilis.

Pro inperioris varietate accidentali hane habeo.

5. Prunella angustifolia J. B. hyssopifolia C. B. An Alpina glabro folio, angusto integro Moril.

A vulgatifima Prunella differt foliis sextantalibus aut etiam quadrantalibus & longioribus, angu-Ris, Hyflopi fere fimilibus, fatis afperis & rigidis; in aliis, quantum observavimus, cum ea con-

ent. Circa Monspelium frequens habetur. Parum admodum ab hac differre videtur Prunella Alpina glabro folio angusto integro *Hort.* Blaf. mil forte foliorum glabritie.

* 6. Brunella Batica annua foliis laciniatis Morif. prælud.

Folia inferiora profert finuata, per terram strata: Caulescente planta folia edit laciniata, è regione disposita. Summis caulibus innascuntur verticillatim ampli flores, cœrulei, qui exficcati re-

gione disponta. Summis causous minacontur vertennatini ampi prezi, certacis, qui enterin qui informati le denfifirme dispontas capilatas, verticultatas, quinquefariami in margine partitas. Prunella facultatibus cum Bugula convenir. Abfrergit & confolidat. Ufus pracip, in vulneribus, imprimis pulmonum, in fanguine coaquiato, Quòd grumos fanguines difolvar non credit C. Hofmannus. Qui enim hoc facere potelt cum addringat & ficere? at neque viícerum obstructiones aperire, concedir, quod Dodonaus afferit, ob eandem rationem.

nes aperire, conceair, quou Douonaus anene, ob cameent tanonom. Extrinsecus in vulneribus & cereberrime in angina alissque affectibus oris & faucium ulurpatur; ardorem corum extinguendo, quem Germani die Breune vocant, fi ex illius decocto aut aqua deftillata colluantur & gargarizentur; unde nomen Brunellæ adepta eft. Valet & in recentibus vulneribus, & in putridis ulceribus fedis & pudendorum.

Observavi rusticum quendam Prunellam & Veronicam vino incoquere, eoque mictum sangui-Obiervasi ruticum quentam rimenam & veromeam vino incoquere, eo que mietum tangui-neum diturmum perfanare, qui anteè curari non poterat. Solenander Confil Med. 27. Mírum dictu elt quam egregie causs & hecticis febribus Prunella vel cruda, vel coca proste.

S. Paul.

CAP. XIII.

De Sideritide Spicata.

 \mathbf{H} Erbas lèquemes cum Botanicis Sideritides vocamus, verùm quia flores fpicatos obtinent à reliquis ejolidem nominis legregamus.

Sideritis Alpina Hyllopifolia Ger. emac. C. B. montana Hyllopifolia Park. Sid. Valerandi Douras brevi fpica J. B.

Minimum digitum craffitudine fermè æquat radix lignofa, non fine adnatis fibris [pallescentis fusco infecti coloris Clas. aliquot annos durans, frigorisque patiens, pulla, amaricante gustu. Lob.] qua ex 6e innumeras promit virgas, lignescentes, do l'antales, oppositis ramis paulò supra radicem brachiatis, per quas folia ad juncturas bina, oblonga, angulta, per extremem nonnihil serrata. Desinunt autem linguli ramuli in spicar Betonica vel Phalaridis spicarum amulas, unciam aux sepoemina auxun impan taman in pour poconica vot Finantica i protugui arinans, uncam aut te-feunciam ferè lorgas-pulchris calicibus in quinos aculeos definentibus majoribus quam vel Fuchfiana vel Monfpeffularas Sideritedis, minufque hirfuris, dense ftipatis, adjacentibus foliis barbatis ac pæne fpinosis. Flores Clusio nonnihil pallescentes.

In monte Jura circa verticem Thuiri invenimus.

Locus.

Sideritis Monspessiellana J.B. Scordioides Ger. Monspeliensis Lobelii Park? folisi birsuis, profundê crenatis C.B.

J. B. Radix huic fubert craffiufcula, lignofa, raris fibris donata: Caules à radice mox plures, fubinde ra-mofi dodrantales, valdé hirfuti, albicantes: folia breviora, rotundiora, magifique hirfuta quam Si-mofi dodrantales, valdé hirfuti, albicantes: folia breviora, rotundiora, magifique hirfuta quam Si-collega de la companya del companya de la companya de la companya del companya de la mon quorantaies, value airiuti, ainecantes: joua previora, joutinuora, magiuque minuta quani si-deritidis vulgaris, ferrata, amara: flores verticillati, formà quidem ac maginudine finiles, fed co-loris ex luco ablecentis quore el gravi. Amaricante exiscanteque gultu praditi funt flosculi (inquit Lobelius) ac nonnihil aromatici, fuavifque halant quod Chamaedryn aut Betonicam referat.

(inquit Lobellus) ac nonninu aromatici, inavinque manni quou channearyti aut beolineam retetat.
Monspelli propè patibulum copiosè provenit, & albi anx Guarigue.
Flores in spicos longat of kaza, è verticilli non artèl fipatis compositat, digesti sun. Singului autem
verticillis singiant duo lata, circumferentià subvosundà spinulis armata soliola, sinubus sius steres complexa.

CAP. XIV.

De Verticillatis non spicatis floribus ad caulium nodos soliis intermistis.

De Acino.

Cinos, Auro, quia aurii, i. c. Isner versiar v. Inclus anorolin, alvum mensesque sistit, Dioscoridis sententia. Lobelius per v scribendum esse auver contendit, ut sit ab a privativa & zda fum pragnans, quod sterilem instecundamque plantam signat: nam Theophrastus & Plinius nullum în co florem aut lemen agnoleunt, forte quia obleurius & ferius flores promit, qui frigore superveniente sapiùs corrumpuntur.

Acinos autem foliis est Serpylli aut Ocimi minoris, floribus in verticillis ad caulium nodos foliis intermiftis, calyculis oblongis, ftrians, collo angulto, ventre turgidiore, quo cum Verticillatis fru-

ticofis conveniunt.

A. 1. Acinos multis J. B. Ocymum Sylvestre Ger. Clinopodium minus sive vulgare Park. arvense Ocymi facie C. B. Wild Bafil.

Radice printur fimplice, tenui, paucis fibris donată. Caules palmares, hirfuti, rubentes, quadrati, ramofi quamvis prope terram rotundi videantur, cium reclinantur fibras in terram demittunt. Folia contraris inter se pediculis ad fingula genicula bina, serpylli fimilia sed majora, [Alii Ocymi micontraris inter le pediculis ad inigula genicula bina, ferpylli imilia ded majora, J Alii Ocymi mi-noris foliis comparant] leviulculis per ambitum crens inciàs, fupernè viridia, infernè albida, ner-vis conficuus pradita, pediculis bervibus inidentia. Flors in fimmitatibus caulis & ramulorum verticillatim dilpoliti, è calice oblongo firiato, collo angultiore, ventre turquiore, purparacen-tes, galeati, labello triido, galea nominili reflexà: in medio labello macula alba, intraque eam lu-nula purpuraciens. Somma ut in fujus generis reliquis.

In montolis creaccis, aridis & glareolis locis sponte oritur. Mense Junio storee. Variat autem Lean.

Acinos Anglicum Cluf, nobis nihil aliud esse videtur qu'um hujus varietas foliis ludens non crefæpiffimè floris colore albo.

Hæc planta mulierculis botanopolis Londinenfibus Polium montanum superiore seculo dici solira est, quo nomine ad nos olim Londino missa fuit.

2. Acini pulchra species J. B. Clinopodium montanum C. B. Austriacum Clus. Park. Ger. emac.

Dodramalibus oft cauliculus, tenuibus, quadratis, duris geniculatis: Feliti non admodum vulgaris Acini folis ablimilibus, acuminatis, cronatis, viridibus, non injucundi odoris, faporis autem aliquantulum acris. Flores fummis cauliculis ad fingula genicula profert Clinopodio vulgari non diffimiles, duplo triplóve majores, binos ternófve fimul è foliorum finubus, purpureo faturo colore præditos (tameth nonnunquam inveniantur albi) antrorfum maxima ex parte propendentes & convertos: quibus inccedunt valcula qualia in dieto Cimopolio, ventricola : in quibus femina nigra, Calamin-the aut vulgaris Clinopodi feminibus aqualia. Numerofas habet radices, duras, & multis fibris ca-

In ascensu montis Jura copiose spontaneum observavimus. Crescit etiam, Clusio teste, in mon-Lecus. tibus Badentibus thermis imminentibus, & exteris vicinis ad Danubium procurrentibus, &c. Floret Clino Maio; Semen Junio maturum.

Lib. XI.

Clinopodium Alpinum Ponæ in paucis à pracedente differt, v. g. hirfutie foliorum, & florum colore intensiore: quocirca nobis non placuit inpræsentiarum specie distinctum facere.

. 3. Acinos latifolia C. B. latifolia Columnæ Park. Ocimum garyophyllatum Monacherum sive Acinos Columna J. B. Acinos odoratifimum Ger. emac.

Folia huic Melissa, longiora tamen, nonnibil serrata: Caulis sesquicubitails, aliquando altior. quadratus, piloíus, non hispidus tamen, ramosus, colore viridis, ut foliorum, qua piloía & plana ex petiolis longis; inter folia & alia folia spatium trium digitorum vel circiter. Flos ei & spica seminis ut allis Ocimis ; qualite Spica laber quodam ainon ven carciter. Pios et es lpica teminis ut allis Ocimis ; qualite Spica laber quodam aino veluti adantos fipicatum ramulos. Sems ejus alis muntius eft & rotundius, fubruffum, nigricans. Tota planta præter radicem habet odorem & faporem acutifimum Garyophyllorum; Folia linguam vellicant ut Caryophyllus. Quò fenior planta eò odoratiora & acutiora folia.

Descriptio est Monachorum qui in Mesuem commentati sunt, à J. Bauhino allata. Meliorem. puto, & pleniorem deferiptionem haber Columna in Phytobalano; verum liber ille ad manum non eft.

De viribus Acini nihil certi occurrit, nec infigni aliquâ facultate dotatum effe odor faporve arguunt. Autore Schwenckfeldio calf. & fice. apent, provocat, difeutit, roborat: Tenuium eft partium, menles & partus pellit. Ex vino potum melancholicos refituit.

* 4. Clinopodium Creticum Alpin. exot.

Sex septémve, aut pluribus aut paucioribus cauliculis dodrantalibus exit, rectis, rotundis, gracili-Sex leptemve, aut plumbus aut paucioribus caulicatis dodrantablus exit, rectis, rotundss gracilibus: foliu Serpylli, & magnitudine, & figura, & ordine fimilibus, minimfque fipatis bins ex opposito ipfos cauliculos dense vertientibus. Inter foliola verò & caulem exeunt bini aut terni folicati, vinacci coloris, à quibus femina minutifima fiunt. Tota planta odorem fipirat Serpylli, fed filaviorem, gutlum excalefaciens. Radix et longa, gracilis, lignofa, fine odore & fapore.

Hac planta, fi odorem excipias, perlimilis eft Acino Anglico Claf, aut Acini pulchræ fiperied. R

CAP. XV.

De Stachy.

Tame, id est, spica Gracis: ità dicta videtur quod flores in spicas dispositos profert: quod tamen

plante hoe nomine infiguite non convenit.

Differt à Marmbio, cum quo verticillis denfis & canitie fua convenit, magnitudine & flatura; est enim elatior & erectior, folis longioribus & acutoribus: primam speciem intellige, nam relique ob analogiam & similitudinem quandam huc referuntur.

Plantam hanc Verticillatis non spicatis annumeramus, non obstante nominis significatione, quia nec verticilli proxime admoti funt, nec folia iis supposita diversa à reliquis figura.

A. 1. Stachys Fuchfii J. B. Ger. major Germanica C. B. Park. Bale Hozehound.

J. B. Redivivam Stachydis radicem numerosa fibra ubertim circumquaque producta coronant: eaules Reduvvam Stachydis radicem numeroix nbræ ubertim circumquaque producæ coronant: caulet aucem promit plures, (fape unicum) cubitum altos aut paulo proceriores, quadratos, lanugine incana villotos, fungosă medulă farctos: è quorum geniculis folia ex adverlo fita prodetint, Marrubii foliis longiora, lanuginofa, mollicella, per ambitum ferrata, fapore extra omnem morfum ficante. Floris e foliorum alis verticillatim ex longa veluti fpica caules funmos ambiunt, foris hirdi, intus glabri, purpurafcentes, ad Lamii flores proximè accodentes, labello trifido fubinde guttato, galea item fauratiore dilutioreque purpura verficolore, ex caliculis oblongis villofis. Semen rotundum & nigricans. Odor totius planta gravis.

Locis asperis, montibus & collibus provenit. In Anglia etiam invenitur circa Wuney vicum in comitatu Oxoniensi. Junio & Julio mensibus storet, & in montosis etiam serius.

2. Stachys Ger. minor Italica C.B. Stachys Dioscoridis Park.

Locui

Lecus

E radice lignosa, perenni plura exeunt folia viridia, lanuginosa, humi strata, tres circiter uncias longa, duas lata, vel non omnino, vel leviter tantim serrato ambitu, per hyemem virorem retinentia, e quorum medio causes exurgunt plures [interdum unus] folis consimilibus, minoribus tamen veltiti. Fores caules à medio furlum ad genicula verticillatim ambiunt, purpurascentes, è calycuis quain Marristo mollioribus, quibus luccedunt femina nigra. Caules alcentin verticillis propius admotis attenuati in fpicam faltigiantur. Minus odora eft, iuccoque aqueo turget. In Italia frequentem sponte provenire aiunt: Nobis tamen in Italia peregrinantibus, & plantas

fedulò indagantibus nunquam occurrit. Floris De Herbis Verticillatis herbaceis.

Floris color Dodonzo & Lobelio luteus ett, folia cum caulibus quàm Marrubio candidiora: icon quoque longe diftat ab icone Parkinfoni, unde forte diversa planta sunt Stachys Dioscoridis Park. & Stachys minor Italica C. B. quamvis ille unam & eandom effe vult.

* 2. Stachys, Lusitanica Lob. Ger. Park. C.B.

Lov.

Reptricem Gnaphalii foliis & cauliculis fesquipalmaribus herbulam, candida lanugine ftipatis & tomentosis, verticillis concoloribus, perexiguis, sub foliolis cinctus, visum effugientibus, suave spirantibus, uti planta universa Stachyn dixere Herbariorum quidam non imperiti, nonnulla de facie & viribus fimilitudine ducti.

* 4. Stachys Cretica C. B. Stachys five Pfeudo flachys Cretica Park.

C. B. prod.
E radice lignofa caules quadrati, cubitales, tomento albo vestiti exeunt. Folia cinericea, molliter hirfuta, qua ad radicem una cum pediculo oblongo palmum superant, latitudine unciam non aquanita, inodora, vel faltem odore aliis fuaviore, que fforibus fubiciuntur & caulem ambiunt brevia funt & angusta, pediculis carentia, durinfcula. Flores purpurei ex verticillis aculearis caulem cingentibus prodeunt. Semen rotundum est & nigricans.

5. Pseudo-stachys Alpina C. B. Park.

C. B. prod. A Radice dura, rufescente, in fibras crassas & longas divisa folia plura hirsuta prodeunt, Hormino fimilia, fed tenuiora, uncias tres lata, quatuor longa, longis pediculis molli lanugine albicantibus donata, per ambitum crenata nonnihil, odorem gravem spirantia, inter quæ caules sesquicutibus donata, per ambitum crenata nonnini, odorem gravem ipiranta, inter qua cauta Iequicubitales, quadrangili, cannulari, geniculis diffinchi & hirfuti efferuntur, qui folii rugofis, alperis, prioribus longioribus circundantur: a di quorum exortum [appetrinque ramulus unus femipalmaris, eriam palmaris egreditur. Flores circa fiunma genicula verticillari, galericulari, ex albo rubentes ex

eriam paimaris egredicur. Fuers circa imining genicula vortectinais, gasardanai, ex auto indentede a urriculis alperiniculis in quibus femen rotundum, nigrum contineur, prodeunt.

In monte Walferfall Junio menle florentem obtervavit C. Bauhinus: qui Salviam Alpinam Tab, Locui,

Ger. huc refert. J. Bauhinus in capite de Hormino luteo feu. Coli Jovis, An huc fir referenda Salvia Alpina Tab. me inquit latet: Descriptioni jejunae, in qua ei tribuit flores purpureos pauca fides

Nos in fummis jugis montis Jura vel iphiffimam hanc plantam vel ei fimillimam invenimus. Notes flores habut fordsåb purpures, admodum villoß, in quorum labellis nonnihil albi apparuit : Odor planter non ingratus erat; aliter bene respondet descriptioni C. B.

Stachys spinosa Park, spinosa Cretica C. B. Ger. Sideritis spinosa J. B. Gaidarethymo i. e. Ast-nium Thymum rusticis Cretensibus.

Plana eff pedalis, in orbem per terram diffula, multis fpinis five aculeis horrida. Folia longa, digratali magnutudine, aliquantulum angulta ablque aculeis proferens, quæ caules undique fed inordinata ambiunt. Caules quadranguli funt, incani quemadmodum folia, ita ut tota colore cineris appareat, ramos utrinque proferens figura quafi crucis, qui in spinas definunt, & in alios ramulos apparear, ranos urinque protectio inquis quan cueso, qui in pinas centuaix, oc in anos ratulios ornines dividunter, fipina que medium locum obtinet majore alis fempre exiftente. Fiora Salviz colore, magnitudine & figura fimiles profert, in hilpidis quibtidam calyculis, ternos aur quaternos fimul juncios, quibus fuecedunt femma inacqualia, colore nigra. Perpetuò viere & Julio florer, totique odore carce. Redictor habet magnam pro proportione plante & Ingnofam.

Nalcitur Occidental Indiae pare inter thymum & thymbram locis ficcillimis.
Clufius flores Tenerii Barici floribus fimiles facit.

Vires.

CAP. XVI.

De Marrubio.

Arrubium, Gracis Hegistar, Latina vox est non Grace originis: nam r secundum fine Apriatione Criptum ubique legitur: ita dictum pratur quod tabidis & marceleonribus afonducat, re consucrat, red opportois. Foliorum siccorum simul & seminis decoctum, aus etiam recentium soliorum succus una cum melle tabidis exhibetur. Dioscor.

Vel Marrubium dicitur, quòd folia marcida & squalentia fint quasi rubigine exesa. 70. Bod. à

Stapel.

Marrubii notæ funt flores in verticillis denfis circa caulium nodos, totius plantæ canities; folia

Marrubii notæ funt flores in verticillis denfis circa caulium nodos, totius plantæ canities; folia ferrata obtula, 111gola; odor validus & gravis non tamen fœtidus: quodque minor, humilior, magilq, ramosa planta fir quam Stachys. Quinetiam Marrubium vulgare, nelcio an & aliæ species intigni B b b 2

Locus.

Pires.

nota ab alis Verticillatis differt, nimirum quòd calyculorum ftriatorum margines non ut in alisim quinque legmenta acuta dividantur, fed in totidem fpinulas quot funt in fingulis ftriæ, ftellæ radiorum inftar dispositas.

A. I. Marrubium album I. B. Ger. album vulgare C. B. Park. White Dozehound.

Radice nititur fimplici, lignofa, plurimas fibras emittente. Caules indè exurgunt plures, pedales & atiores, lanuginoti, quadratt, ramoti, folius velliti ad fingula genetula ex adverto binis, fibro-tundis incanis circum oras crenatis, rugolis, pediculis faits longis fuffulis. Flore ad genicula in verti-cillos denlos coatéi caudes ambiunt, brevibus aut nullis pediculis, é claiclous hirfuis firiatis quo-rum fingula firia in fibinulas terminantur, ipfi perexigui, albentes, parte illa qua pro galas et in medio aliquous, fissa in duo veluti cornua: Labellum integrum est processi hinc inde emisso. Singulis storibus ut in reliquis omnibus verticillatis, succedunt semina quatuor simul juncta. Florum verticilli quamvis caules undiq, amplecti videantur, egrediuntur tamen è foliorum alis. Caules altitudinem pedalem aut cubitalem rarò excedunt.

Odor totius planta vehemens & nonnihil gravis.

Ad vias publicas & in locis ruderatis.

Succus expressus cum melle (ut præscribit Dioscorides) aut potius syrupus de Prassio Asthmaticis. tuffientibus & tabidis opitulatur: eft enim pneumonicum infigne. Pulvis foliorum interaneorum vermes necat. Valere dicitur & in partu difficili, lochific, retentis.

Syrupus de Prassio Mesues, annotante C. Hofm. valde calidus est, & qui senibus potius quam juvenibus, frigidis quam calidis adhibendus fit.

R Syrupi de Praffio sii, olei Tartari per deliquium Di, misce. Sumat æger per intervalla frequentia ad mensuram unius cochlearis. Medicamentum est ad icterum nulli secundum.

Marrubium veficæ & renibus nocere scribit Dioscorides; quos frequenti usu exulcerat.

Veteres in ictero Marrubio pro errhino ufi funt, ad bilem per nares expurgandum, quæ oculos fæpe contumaciffimè occupat.

Innumeris comprobavi experimentis Marrubii albi fummitates, vino albo infufas, & triduo epo-tas, mirè ad menitrua provocanda, [nee menfes tantuin accelerat, fed remorantes fecundinas quoq, praccipitat. S. Paullar] Romachum roborandum, cachestam & fredos yirginum colores arcendos

valere, & fortils cam Chamedyre & Centaurio minore mixts. Boell. Oblev. Med. p. 189, Conferv. florum Marrubii cum melle parata & per 40 dies exhibita in doi. 3 noblem quendam feirrho hepatis diu laborantem integra fantati relitura, aliss medicaments ex ebeno & chalybeaste paratis frultra illi propinatis. S. Panh Quadripartit. Botan. p. 189, Habiti Sim. Paulus è Zaeuti liba., Prox. admir. Oblev. 48. Superbibeta autem noblis ilit linguisi matutnis parum aque fililatitix ejustem Marrubii cum radice : ut invenio in observationibus è Chesneau collectis & ad me transmiffis abingeniofiffimo & amiciffimo Viro D. Edv. Hulfio Medico Londinensi,

2. Marrubium album latifolium peregrinum C. B. candidum folio subrotundo J. B. candidum Ger. Hispanicum candidum Park.

Caules, quos ex radice vulgari Marrubio fimili complures profert, cubitales & bicubitales funt, quadrati, lanugine incana obtecti, multis alis concavi: ad quorum fingulos articulos folia orinntur mollicello holoferici tactu, villofa, intenfiuíque quàm in vulgari canefcentia, latiuículo pediculo appenfa, in ambitu ferrata, longiora quam latiora, obtufa, odore nullo excellente, fapore calidiulculo, non tamen ingrato. Flores ad genicula verticillatim caulem amplexantur, Marrubii vulgaris, ex oblongis, incanis, mollicellis calycibus.

Circa Messanam Siciliæ spontaneam observavimus & collegimus.

* 2. Marrubium alterum Pannonicum Clusii.

A descripto diversum videtur, fiquidem caules duntaxat cubitales ei attribuit: folia legitimo Marrubio angultiora, nec adeò orbiculata, fenfim in mucronem definentia, non injucundi odoris. Erat autem Marrubium illud, quod circa Viennam Auftriæ frequens observavimus, ubi fuum vulgare effe scribit Clufius, foliis angustioribus & acuminatis, Melissa Moldavicæ foliis non multum diffimilibus, quod ad figuram attinet, candidioribus tamen & magis incanis. Non video quid differat à sequente.

4. Marrubium album angustifolium pergrinum C.B. Creticum Ger. Park. album angustiore solio J.B. Rarrow-scaveb Candy Hozehound.

9. P. Candidius noftrate Marrubio; caulibus ramífque quadratis, tenuibus: Folia impensè candida, oblonga, ferrata, nervola, fed nervis plerifq, recta fecundum longitudinem decurrentibus. Flores ın ramis fabjectis binis parvis foliis, vericillatim pofiti, interdum & in fpicæ formam digefti, parvi, candidi, bifido foliolo furrecto, labello demiffo è candidis, ftriatis calyculis. Odore est quam vulgare Marrubium gratiore.

* 5. Marrubium Brasilianum Marggr.

Planta hac in duorum aut trium pedum altitudinem affürgit, caule striato, nodoso, leniter hir-Planta næc in quorum aux cumit peaumi auxuminoni amugu, came tunato, nuomo, tenner fiffito: ad fingulos nodos ramuli tres aux quatuor provenium; ut & folia, quorum antiquiora fimia finit Marrubii Pannonici Cluf; folia, in ramulis auxem junioribus Marrubii vulgaris. Fert fioficulos verticillatim politos, cerulcos tribus foliis conftantes. Tota planta fuaviffimum odorem Marrubii spirat, & ad tactum est glutinosa.

. 6. Marrubium album villosum C. B. Park. Bairp white Bozehound.

C. 15, proa.

Cambiculus edit pedales, lignofos, rotundos, albos, villofos, in ramulos divifos. Folia funt fubrotunda parva, craffa, per ambitum crenata, ob tomentum album inferius adpositum Gnaphalii inflar mollia, superius rugosa & nigricantia. Flosusi ut in vulgari caulem verricillatim ambunt. In agris Lutctianis collegit C. Bauhinus. D. Magnol in infula Magalonæ invenit.

* 7. Marrubiam album crifpum C. B. Park. Curl'd white Bozehound.

Et hoc cauliculis est lignosis, rotundis, albis, sed foliu minoribus, crispis, crenatis, utrâque parte cinereis, nec ita tomentolis. Flosculi subcandidi in pungentibus conceptaculis caulem per intervalla verticillatim ambiunt.

Ad Alysson Galeni Clusio dictum accedit.

* 8. Marrubium ex Aleppo verticillis longis pediculis insidentibus Hort. Edinburg.

Cùm mihi nondum conspecta sit hac planta non habeo quod de ea dicam, sed nudo titulo contentus fim oportet.

Marrubium Alysson dictum.

9. Alysson verticillatum foliis profundė incisis C. B. Alyssum Galeni Get. Alys. Galeni Clusso Park. Galeni's Madimort.

Pedali est altitudine, quadrangulo eaule, statim à radice in multos ramos diviso, canescentes omnino & velut tomento obductos, circa quos folia Marrubio similia, breviora tamen magisque crispa & incana, inodora, amara. Calices per intervalla verticillatim ramos ambiunt, quinq, plerunq aculeis horridi, candidi, è quibus Marrubii flos exilir, fed colore diversus, nempe purpu rafcens. Semen in calicibus aculeatis subruffum, Marrubiano semini par. Radix dura, multifida,

Uno duntaxat Hispania: loco hanc plantam nascentem observavit. Clusius, ad Elda viz. pagum, Locus. in cœmeterio quo plurima cenotaphia Arabicis literis sculpta videre licet, Valentino regno, septima fub Orihuela (Orceli Veteribus dicta) mill. five leucis Hispanicis, eamq, florentem & semine onufram mense Martio medio.

10. Alisson verticillatum feliis crenatis C.B. Park. Sideritis Alisson & Sideritis Heraclea Diofectidis, Alisson Antonii Cei ex Galeno Col.

E radice tenui, lignosa fibris aliquot donata caules exeunt plures, pedales aut altiores terram versus reclinati, foliis ad intervalla veltiti, quorum infima ampliffima, Marrubii nonnihil fimilia, fed sus recunant, form an intervalia ventra, quoriam inimita ampinimia, avartuon nontunii timilia, ted longiora, Chamacdros proxima, vertum hirfuta hirfute afepera, circa margines non profunde dentata, ad modum Betonica. Ad caulium nodos, quos ornant folia inferioribus fenfim minora tata, ad modum Betonica. Ad caulium nodos, quos ornant folia inferioribus fenfim minora ferez emergunt ex albo purpurafeentes in verticillos. Marrubii amulos digeffi, è calyculis aculeatis semina fusca continentibus.

Tota herba gustu est adstringenti, nontamen injucundo, cum tantillo amarore, & odoris suavitate. In collibus petrofis agri Neapolitani ad femitas.

Marrubium Pfeudo distamnus distum.

11. Pseudo-distamuus Ger. Park. Pseud. verticillatus, inodorus C. B. Distamuum adulterinum quibufdam verticillatum, vel potius Gnaphalium veterum J. B.

Quardam ex Creta ad nos allata est pro Pseudo-dictamno: exspes amplus, virgis numerosio-ribus, altioribus & candidioribus Marrubio [selquipedales in horto suo observava Parkinsonus, vix ribus, altroribus & Canatitoribus Augrituro [incappedates in noto the observate Paramothus, ratatum credo, Marrubanis altiores] faith rounduloribus, minoribus finimibus Dichamno Creeni; tamen credo, obitis candidiori lanugine, gultu libamaro, odore exili non injucundo. Verticillos inter folia fert obitis candidiori lanugine, gultu libamaro, odore exili non injucundo. Verticillos inter folia fert molles, in quibus fefault funt purpuralentess. [Radas dura, lignola, altè in terram defeendir, & B bb 3]

per plures annos vivit, etiam in hortis nostris nisi hyems asperior aut diaturmor sucrit. Folia huic nunus crassa quam Dictamno vere, & per longiora intervalla in caulibus disposita.]

12. Pseudo-dictamuus alser Theophrasti Ponce Park. Pseud. acetabulis Moluccæ C. B.

Caulibus multis incanis, quadratis ad pedalem aut majorem altitudinem affurgit, foliis præcedente Cannous musts means, quantants ant majorem anatument amages, jour precessible aliquato majoribus & longoribus, è quorum alis prope caulium faffigia exeunt calices hirditu Moliquato majoribus Se breviores, e quious emigant flores coloris ex albo & rubro muxti. Radis lucce finules ical munores & breviores, e quious emigant flores coloris ex albo & rubro muxti.

nucce munes na minores ce divisores, e quious crimenti por coloris es anos es tuno mixel. Realix fibras plurimas (pargit. Odor hujus non influavis. Hyenem aquè ao pracedens tolerat. Hanc ipfam plantam aut corte e inmillimam in hortulo noftro Cantabrigiz aliquando aluimus, foliis Pieudo-dictamno formá quidem fimilibus fed majoribus, mollioribus magifique villofis, minus tamen incanis. Florum calices ampli & patuli erant, verum Moluccæ acetabulis multo minores,

muni quoque ec icitati. Hanc etiam invenit *D. Wheeler* in infula Cithæra olim, nunc Cerigo dicta, & fatis exactè describitItinerar. lib. 1. pag. 49.

13. Marrubium Hispanicum Alpin. exot.

Herba eff truticola, tota candida, cum leni lanugine alba. Caules aliquot profert, quadratos, cubitales & ampliores, oblique actos. Folia habet oblonga, alba, lata, in acutum definentia, duplo majora Cretici Marrubii, & ex opposito in caulibus aqualibus interfittis posita, candida, subhirmajora Cretici Marrubii, & ex opposito in caulibus aqualibus interfittis posita, candida, subhirmajora Cretici Marrubii, & ex opposito in caulibus aqualibus interfittis posita, candida, subhirmajora Cretici Marrubii, & ex opposito in caulibus aqualibus interfittis posita, candida, subhirmajora Cretici Marrubii, & ex opposito in caulibus aqualibus interfittis posita, candida, subhirmajora candida candid futa. Flores aqualibus spatiis itidem in caulibus & ramulis cernuntur, verticillato ambitu, candidi: a quibus femina parva producuntur, temina odiloga, fapore fubamina, olibacti. Tota planta ni tutur radicius temubus, longis, lignofis, multis: facultate adfirictoria & non infirente ficcante

Differre videtur ab Hispanico candido Park. id est, albo latisolio peregrino C. B.

14. Marrubium Creticum angustifolium inodorum Park. album peregrinum brevibus & obtusis so-

Huic plantæ similem alui olim Cantabrigiæ ex semine pro Pseudo-dietamno misso ortam; eam intelligo cujus mentionem feci sub duodecima specie, quæ fortè non differt à Mar. Hispanico candido Park.

. 15. Marrubium nigrum Creticum Alpin. exot.

E radacióus multis Primulæ fumilibus folia complura profert, oblonga, in extremis acuta, parvis fuis pediculis furfum in orbem acta, nigra & nigra lanugine obfita, Marrubii albi folis majora, longora & latiora, magnitudine & figura ad Apaaftri fere folia accedentia. E quibus fane duos vel plures eaules producit, longos, rectos, quadrangulos, nigros, per intervalla geniculatos; in quibus è fingulis geniculis exeunt circum iplos ex opposito folia complura, numero ferè septena, ac plura etiam, oblonga, prioribus fimilia (ed longe minora, multum nigricantia, quæ circa ramum velut in orbem aguntur. In caulium iummitatibus flores utrinque virgas ambiunt, non diffimiles Marrubu floribus, itidem nigricantes. Tota planta colore nigricat, ut de industria ab aliquo videatur eo

Hæc planta, si ab Alpino rectè describatur, non est genuina Marrubii species, sed anomala.

CAP. XVII.

De Clinopodio.

K Annul An dicitur quòd di sa 1340 de Alme mor sunse, quod orbiculato florum ambitu speciem pe-dum lecti prabeat, Floribus ex intervallu Martubi modo dispositis. Plin. Folius est Majorana sylvestris, florum tubis quam in Marrubio longioribus, calycibus in quinque spinulas terminatis.

Clinopodium majus Park. quorundam, Origani facie J. B. Origano simile C. B. Acinos Ger. Steat

Radicem oblique sub terra agit, fibris obiter denussis. Caules cubito altiores sunt, tenues, quadrati, hirsuti. Folia Majorana sylvestris, minus odora, ad nodos opposita, utrinque hirsuta. Flores in untitut. Fena Majoranz pjyvettris, minus odora, an nodos opponta, uurinque inituta. Fere ili verticillis magnis dense fitpati, oblongi, galeari, purpurei, è editeibu ggachibus, oblongis, firaissi n quinque fipinulas definentibus, tribus fippernè, duabus infernè oppoitus. Florum aurem ealitest non intident fingulis pediculis finguli, fed plures fimul in eodem communi pediculo. Semina fingulis mutute ficcadem e de financia e de financ gulis quatuor fuccedunt parva, fubruffa.

Ad fepes & in vepretis paffim.

CAP. XVIII.

De Lamio.

Amium dictum nonnullis putatur à florum cucullata effigie larvatam lamiam quodammodo Floribus in verticillis ad caulium nodos, foliis Urtica, odore fœtido, feminibus majufeulis, è vasculis brevibus patulis maturitate illico decidentibus, à reliquis verticillatis distinguitur.

I. Lamium album Ger. vulgare album five Archangelica flore albo Park. album non fatens folio oblongo C. B. Galeopfis sive Urtica iners floribus albus J. B. White Archangel og Deab Detrie.

Radicibus plurimis fibrofis nititur; plurimis etiam furculis, oblique Menthæ ferè in modum fub terra reptantibus, & è nodis subinde radices agentibus, laté se propagat. Caules indè exurgunt peterra reptantibus, & ce notus iuomae rances agentibus, late le propagat. Cauls inde exurgiunt pe-dales aut cubitales, quadratt, grandificiali, propè terram tamen graciliores & infirmiores, unde etiam vix fe fultentant, inames, modicè hirfiut, ramofi, geniculis ratioribus intercepti, propè terram in aprice purpurafeentes. Felia ex adverfo bina, urtice fimillima, que in mis caulibus funt longis pediculis intuntur, que in finimis brevioribus, brevi & innocia lanugine hirfiuta. Fiere ad genicula verricillatim caules ambiunt albi, faits ampli, galeari, extenis pallidi pocius quiam nivei, labello pal-lido, non punctato, birfio, galeà ampli externis, precipie ad margines pilofa, quation intis ji-minula, duo longiora breviora totichem occulrante. Staminum apies marginibus circumcirca nigris formam characteris 8 quodammodo repræfentant. Stylus prætenuis blifdus framinibus adjacet, 8c ex ipfo flore enalcitur, non, ut in aliis hujus generis tiori folet, è framinium medio. Calix floris idemque vasculum seminale amplus, patulus, striatus, sessilis, in quinque oblonga angusta segmenta dividitur, qua in tenues & acutas sed innoxias spinulas desinunc. In imo calice quatuor semina fimul juncta fingulis flosculis fuccedunt. Calices florum fingulatim è foliorum alis exeunt. Odor huic plantæ minus gravis.

Aprili mente & incunte Maio apud nos floret. Ad sepes inque locis ruderatis & dumetis. Aprili mente & ineunte Maio apud nos nores. Ad repes inque rocis ruderads & dunieds.

Locus
Recentiores flores Lamii candidos fluorem muliebrem albidum fiftere poffe exiftimant; unde nonVires. nulli ad eum usum parant ex ii; Conservam, singulis diebus sumendam.

2. Galeopsis seve Urtica mers store purpurascente majore, folio non maculato J. B. Lamium folio oblungo flore rubro Park.

Apræcedente non alia ferè in re differt qu'un floris colore purpureo : unde C. Bauhinus non de Ringuit. J. Bauhinus descriptione sua notas nonnullas addit à nobis omissas, caules scr. purpureos effe, foliáque atro-virentia atróve purpurea, (qua tamen huic speciei propriæ sunt) genicula caulium inferius crebriora, medio caule internodia longiora; ad radicem folia subrotunda ad Marrubium fœtidum accedentia : galeam bifidam, labellum punctis carneis & languineis notatum.

In transmarinis frequentem observavimus.

Galeopfis lutea Dalechampii Lugd.

Hujus aut superioris varietas esse videtur, non species distincta

A. 3. Lamium rubrum Ger. vulgare solio subrotundo, sove rubro Park, purpareum setidam solio subrotundo, sive Galeossis. Diascovidis C.B. Galeossis sive Urtica iners solio & store minore J.B. Small dead Actile of red Archangel.

E radice tenui fibrofa non repente plures erigit caules quadratos, concavos, propemodum glabros, fats grandes, propè terram ramolos, deinde uno vel altero foliorum pat cinches, una dimmitatem ferè nudos, femipedales, infirmos. In furmits caulibus fores in verticillis denfius fitatas, galeati, parvi, purpurei, labello faturatioribus maculis gurtato. Calices florum breves, patuli, ftriati, fessiles in quinque longas angustas lacinias ceu spinulas divist, quatuor in imo semina continent, oblonga, angulosa, per maturitatem fusca & splendentia. Folia urticarum amula sed minora & breviora, mollia, circum oras crenata, pediculis femuncialibus infident. Odor totius plantæ fætidus & ingratus.

Primo vere & deinceps per totam aftatem floret.

Ad sepes & macerias, inque locis ruderatis & hortorum areis minùs excultis nimis frequens. Herba tufa & imposita valere creditur ad tumores quoscunque discuttendos, necnon ad inflam-Vice.

mationes, plagas, ulcera putrida & vulnera.

mationes, piagas, miestra putriaa es viuniera.

Ad Scrophilas. R Horbæ recentis [Lamii albi] M.i. Calefiat inter duos lateres calidos, & tumori applicetur. Eam nochs unius fipatio plurimum aporit. Aperto adhibe mixturam fequencum. R Omphacii cochlearia VI. Butyri Maialis inflar Juglandis; nulce & i npone lane nigræ oleo è pedibus bubulis madefactæ: Intus interim propinetur aqua florum geniftæ mane & hora quarta pomeridiana fingulis diebus. D. Hulíe è MS nondum edito. Decoctum Lamu rub nad dyfenteriam

Carietas.

I ocus.

* Itiner.

L.ccus.

Locus.

lib.4. p.309.

Lib. XI. De Herbis Verticillatis herbaceis.

56 I

4. Lamium alba linea natatum C. B. Lamium Plinii montanum Columnæ Park. Galeopsis maculata J. B. Milzadella vulgo.

Cale multos fundit, quadratos, procumbentes, rubefcentes, in quibus folia Urtica hirfuta, mol-laa, I annio vulgari albo flore fimilia aut Ballota, fed minora duplo, ferrata rotundis incifuris, line-aru albam per medium, atque reclum nervum urrinque ambientem habentia, qua linea in ficcaris plantis etiam post decennam durat conspicua: trita gravem odorem remittunt, minus quam in panno cuant por accomanna. Flores circa fumma genicula ex albo rubentes. Vere floret & vulgari mortua urtica ingratum.

nace perneau. In Italia & Gallia Narbonenfi ad fepes & circa vepres frequens oritur. aftate perficitur.

In rana & Gama ranconem ao sepes a cura roje inclusia sindi. An freie differat à Lamo minor purpuro nunce dubin here. Columna, folis brevioribus, angu-Hujus variestem in Aquicolorum montibus observavit F. Columna, folis brevioribus, angu-Rioribus & acutioribus, profundis incifuris per ambitum divifis, ut in Chamædry, lineá albá per medium decurrente angustiore.

Lamium maculatum C. B. folis maculatis Park. Urtica fatua λευκόπκτ@ Thal.

Foliis maculis & lineolis albis respersis & pulchrè variegatis à præcedente distinguitur, nec ulteriore descriptione indiget. Vidimus in Horto Regio Parisiis & albi.

A. 6. Lamium rubrum minus, foliis profunde incifis. Small cut-leabed red Archangel.

Hae species primo nobis ostensa à Tho. Williell in campis S. Jacobi dictis propè Londinum, postea variis in locis solo arenoso aur glareoso observata. Lamio rubro minore vulgari plerumque munor est, quamvis in latiori solo in magnitudinem illius anudam interdum prosiciat. Radix est numer cut, quantum in action toto in magnitudinent into actional mercuam product. Kadas et fimplex, tenuis, unde & plantam annuam effe fulfricamur. Caulibus & foliorum & florum fitu cum Lamio rubro vulgari convenit. Differt ab eo foliorum incifuris. Cùm enim in illo folia leviter cum Lanno ruoto vingari convenia.

Lannom circa margines crenata fint, in hocalitis incila & propemodum laciniata funt, laciniolis, feu mavis dentibus in acutos apices terminatis. Differt ettam florum parvitate & eorundem tubs brevioribus, adeò ur flores antequam explicentur vix è vasculis appareant.

In hortis oleraccis inque arvis requietis non rarò invenitur, ut v.g. propè Brantriam in Essexia in calceto Bockingam ducente.

7. Lamium moschatum foliorum marginibus argentatis * Wheeleri.

E radice tenui fibrola caulem exferit quadrangulum, folis vestitum longis pediculis innitentibus, Lamii stora abo fimilibus, verum rotundioribus intercreniis, propi pediculum macula nigra ampla notatis, marginibus circumcirca argenteo colore infignibus; odore moschum redolentibus. Ad Pentagi, forte Pantheam olim dictum, sintis Corinthiaci oppidum observavit D. Wheeler. Florem, puto, non vidit.

8. Lamium Novæ Angliæ Parietariæ foliis.

In reliquis ad Lamium minus accedit; foliis Parietaria amulis ab codem differt. Cantabrigia olim in hortulo nostro columus.

• 9. Lamium rotundifelium floribus minimis n. d. Hort. Ludg. Bat.

10. Lamium felio caulem ambiente majus & minss C. B. Galeopsis sive urtica iners minor, folio caulem ambiente J. B. Alfine bederula altera Ger. hederula folio major Park.

Planta est sesquipalmaris & major, caulibra quadratis, infirmis, nonnunquam surrectis, sapius humi spartis: Felia primum prorumpentia pediculis donata, similia folius Galeopsis minoris, rotunhumi pariis: reita printum protumpentia pentens conata, manta sons cascons minoris, control da fere, ferrata: alia in fuperioribus caulium partibus oriuntur, bina, immediate caulibus adherentia, perfoliate fere modo caulem ambientia, rotunda, hirfura, profunde crenata, crifpa, odore rentia, perfoliate fere modo caulem ambientia, rotunda, hirfura, profunde crenata, crifpa, odore minus focudo quam pracedentes Galeopíeos (pecies, fapore nullo excellente. Flores inter folia ad nodos verticillati caules & corum ramos ambiunt, purpurei, hiantes, è calyculis oblongis, hirlitis, multifidis: radicem demittit fimplicem, rigidulam, fibratam.

In agris & hortis frequens oritur.

11. Lemium luteum Ger. Park. folio oblongo luteum C. B. Galeopfis feve Urtica iners flore lute J. B. Bellom Archangel og dead Aettle.

Radis inxqualis fibras plurimas majufculas in terram demittit. Caules inde exeunt longi, quadrati, infirmi, concavi, folias vefliti binis, per intervalla oppolitis, viridioribus, longioribus, ex angultioribus quam in reliquis Lamis, pediculis longiufculis infidentibus. Flora ad geniculas verticullatini caules ambiant, lutes, foeciolis, galed amplà, ad margines pilofa, quatuor flamma albentua cum apcibus fuis luteis, & folio purpureo bicorni è centro calveis, in medio quatuor una junctionum

feminum egrefio, continente. Floris labellum in tres partes dividitur, quarum due laterales punctis & lineis purpurantibus pinguntur, media punctis & ftriis croceis.

In Sylvis & umbrofis Maio menfe floret.

Locus.

12. Lamium maximum sylvaticum alterum C. B. Galeopsis maxima flore magno rubro J. B. maxima Pannonica Park. Lamium Pannonicum sive Galeopsis Ger. emac.

Cubitali caule, interdum etiam majore, quadrangulo, crasso assurentibus geniculis prædito, è quibus solia nascuntur Urticæ soliis haud absimilia, per oras simiquentions genicins picanio, e quius foita national office foits tatud adminut, per oras uni-liter crenata, fed longe majora, palmarénque amplitudinem (aspílime fuperanta, hiritat quident, fed non mordacia: A medio caule furfum verfus ad inigulos nodos, orbiculatim feni, octoni, non-nunquam deni nafeuntur fores, non finul fed fuccative é explicantes. Lamit floribus multo ma-pross, fature rubri & tanquam purpurei, galec inflat hiantes, labro inferiore (cujus laciniates oras) bifido, & frequentibus ad latera barbulis pradito, interiore parte purpureis & candidis lineis depicto, quatuor staminibus cum stylo sub galea latentibus; odore gravi & ingrato, uti tota planta, fi teratur, gustu etiam insuavi & amaro. In laciniatis vasculis semina continentur Moluccie similia. Radix craffa, fibrofa, perennis, fingulis annis augelcens, novofique ftolones proferens. In fylvofis montibus arci Greben vicinis in Pannonia fupra Waraldinum maxima copià nafcitur, Losse.

ubi Maio florentem inveniebat Clutius.

Lamium Cannabis spuria dictum.

13. Cannabis spuris Park. Ger. Slovestris quorundam Urtica inerti assinis J. B. Urtica aculeata foliis serratis C. B. Hastard Demp.

Radis fimplex plurimis demiffis fibris terram apprehendit. Caulis plerunque fimplex, pedalis, quadratus, inanis, ramofus, pilis rigidioribus hirtus. Fosia in caule bina per intervalla oppolita, Urpara extantibus, qua in re Cannabis folia imitantur. Flires in fummis çaulibus & ramulis in verticillos craflos compoliti, galeati, purpurascentes, è calicibus striatis, patulis, marginibus in quinque fpinulas acutas divilis excunt. Singulis floribus fuccedunt quatuor femina finul junca, majufcula, pulla, que dilaplo flore brevissimo temporis spatio maturescunt, & continuò decidunt.

Æstate floret, inter segetes plus latis frequens.

14. Cannabis spuria store specioso lutes, Libro purpures. An Cannabis spuria altera Park? An Urtica acultata soliis serratis altera. C. B?

Hujus felia pallidiora funt quàm pracedentis: verum pracipua differentia est in floribus, qui multo ampliores funt quàm illius, colore lutco. Labellum macula ampla purpurea ferè cotum

Segetes frigidiorum & humidiorum tractuum hac scatent : ut v. g. montosa agri Eboracensis. Locus. Planta Parkiniono descripta florum colore cum nobis observata, & hoc in loco proposita convenit, corum parvitate differt.

A. 15. Lamium montanum Melissie folio C.B. Melissa Fuchsii Ger. Melissophyllon Fuchsii Park. Melissa adulterina quorundam, amplis soliis & sloribus non grati odoris J. B. Baulmleaved Archangel.

7.18. c.14].
Fibrola radice, subacri & amara nititur. Caules pedales & majores quadrati, hirfuti, geniculati, multà medullà farèti. Folia Galeophis, oblonga, rugosa, hirfuta, Melissophylli serè simulia, atra viriditate nitentia, gustu aliquantulum acri. Flores ex singulis nodes mer folia terni & quaterni prodeunt, in utriculis oblongis, laxis, hirluis, omnes antrorfum (pectances & propendentes, longiul-culi, modori, Lamii florum quodammodo amuli, majores tamen & milli gales intigniti, folo labro cui, mozori, Lanni norum quocaminoto amuri, impres carine e minispos, technico, technico inferiore promitio, Rerequis folius (que in quibufdam floribus ex albo purpuralcunt, aur dilutiore purpura nicen) majore, purpurei coloris. []. Bauhimus caffidem furrectam flori attribute, prominentius ex richi taminibus.] Sezuen magnum, ngircians, inaquale.

In plvis frequens occurit in Occidentalibus Anglue regionibus, verbi gr. in Devonia circa Total Lecus.

oppidum, in Penbrochia circa Haverford-west. In sylvis etiam montolis prope Genevam & alibi in transmarinis observavimus.

Alteram hujus speciem in Austria invenit Clusius caulibus infirmioribus, frequentioribus ex radi- Alia speciel. ce fingulis annis repullulantibus, foliis etiam paulò angustioribus.

* 16. Lamium frutico fum non maculatum Creticum Zanoni.

Adm.

Multos è radice coules emittit , mujores fesquicubicales, pennæ scriptoriæ craffitudine, teretes, quamvis ob costas exiles que in cortice sint quadrati videantur, eo enim sublato rotundi manori. Cortex interior viridis difficulter à ligno delibraria, quod fragile est, renue, medilla intus viridi. Cante 8c rami majores lignes substantia constant, surculti juniores herbacea, ut vel ex colore magis viridi patet. Sunt autem caules, præfertim parte inferiore & lignosa, raris nodis intercepti, [in minoribus ramulis nodi satis crebri sunt.] Felia prima & in

Lib. XI.

Locus.

Tempus.

caule inferiora fuperioribus multò majora funt, omnia fuperne fecundam nervos leniter fulcata, nervis aversa parte extantibus, telà folii nervos interjacente glabrà, tenuia, tenera, fucculenta, pediculis brevibus, tenuibus, teretiusculis, superna tamen parte prope solia pariter sulactionio, penocino previose, teninose, teccinicums, repenta camen pare proper tonic parter interati, normali pilofis fuffentata, bina opportia, alternando caulis latera, nimina desidia, fed per hispenem vicentia. Supremis geniculis è foliorum alis exeunt calyculi fubrotundi margino in quinque hyemen vicentia. lacinais feu rados extremitate incilos difecto, è quibsi mente Maio emergent flores galacti, adibi, labo fupernor feu gale birdo, inferiore trifido, lineis flavis intus variegato. E medio excunt albi, labo fupernor feu gale birdo, inferiore trifido, lineis flavis intus variegato. E medio excunt ano, tanto imperiore ieu gaica inicio, internore trinco, mica nava musa variegato. E medio exetut famina aliquot, apicibus incurvais, colore favo. Delapfo fiore refrat in calico formo ingrum, Mozilanthi ffyeetins funde.

Radis longa eft, rotunda, tortuofa, varie ramofa & filamentis plurimis fibrolis donara, colore inter album & fullym medio, medulla feu nervo medio albo, duro, folido, fide tamen valde fragili; fapore fabarum recentium.

Planta eft vivax, & in multos annos durar, quamvis cœlum frigidius & Septentrionales auras non facile tolerat.

HISTORIA PLANTARUM.

17. Galeopsis fruticescens Tingitana Hort. Leydensis.

CAP. XIX.

De Sideritide.

Identis and To subles, id est, servo dicitur, ob vim vulnera glutinantem. Sideritis eam vim habet, ut quamvis recenti gladiatoris vulneri aligata fiangunen clauda. Plin. lib.1. cap.,
Odore gravi & fertido cum Lamio convenit, foliorum figură differt. Nos fub hoc nomine complectimur omnes verticillatarum species reliquis generibus floribus non spicatis non comprehensa, sed eas præcipue quæ odore cum Lamio conveniunt, sed folia Urticæ non habent.

1. Herba venti Monspeliensium J. B. Marrubium nigrum longifolium C. B. Ger. Park. Sideritis Monspeliensium Lugd.

Content habet cubitales, in multos divifos ramos, robuftos, quadratos, rubentes, hirfutos. Felia ex adverfo fita, Salviz aut Parietariz potius foliis fimilia, dura, nervofa, fuperne virentia & nitida, inferne fubbirfuta & albicantia. [Felia nobis vila funt longiora & acunora foliis vel Salviz vel Parietariæ,] ex quorum finu verticillatim ramos caulémque ambientes nascuntur calices, striati, hir-Tur, in acutas barbulas definentes, è quibis ferer promisent agleat, Verbalci fylv. Matthioli, fed co-loris purpurei. Verticilla autem undique plumatis, rigidulis criftis obvallantibus fitpantur. In aggeribus & ad vias circa Monspelium frequens, nec alibi vidisse memini.

Floret Maio, Junio & Julio. Solibus æstivis, imbribus & slatu jam marcescentia folia crebrò pertula & multifora, quafi vento pervia vifuntur, unde nomen inditum.

Sideritis Perfica odorata Zanoni

Mibi non videtur specie diversa à præcedente. Magnum è radice soliorum cespitem emittit, quomaxima palmum plus longa, tres circiter digitos lata, folda, caridagina, circinuncrea arguit denticulata, denticulis durs & veluti pungencibus, fuperna parte virida, infernè albicantia nervis duris, ac fi ex are aut flanno in fila ducho conflarent, interrexta, tufa odorem aromaticum & refinosum exhalantia, Mentha Saracenica formâ similia, verum angustiora & longiora, odore multo minus gravi, substantia duriore magisque cartilaginea, pediculis latis, maxime giora, ocore muno munu giavi, montantia curriore integrique cartuagines, pouteum satis, inavarie qua nodis annechuntur, adeo ut ces totos amplechantur, quadranguis, lanuginoris imo pilofis, includino imo pilofis imo pilofis, dibinde rubenibus. Folis guifatu faporem in ore relinquium noninhil mordacem & acutum cum multa tamen ficciate mixtum. E celpice foliolo dicto multi exoriuntur caules, quadrati, fulcati, a medio furfum fanguinei, parte inferiore dilutius virides, bicubitales, quartam uncite partem craffi, ti, a medio furfum fanguinei, parte inferiore dilutius virides, bicubitales, quartam uncite partem craffi, u, à medo turium sanguine, pares interiore dilutius virides, picuotates, quartam unche partem craffi, undulati, fiiblitantà folidà & durà, non fragiles, raris geniculis intercepti tubentibus, ad quos bina fila oppolita, è quorum finabus exeunt ramuli folioti foliis minoribus & abfque pediculis adnatis. Nodos verticillatim ambiunt uncinuli, hirfuti, arcuari, oblongi, acuti, quorum in medio nacluntum Nodos verticillatim ambiunt uncinuli, hirfuti, arcuari, oblongi, acuti, quorum in uncidio nacluntum calices quadrati, fulcati, margine in quinque denticulos acutos infutios fecto, è quorum unoquogicarica finem Julii exit for galeatus, faits grandis, Salvize vulgaris fimilis, colore interitis rubro adviruntamentamental subsensation probabili lorgarque, refate historia diabeti informatica ficare. olaceum tendente, exteriis alicante, nomihi lanunoius, richt hiante, duabus inferie alis fübrotundis, galed in punchun terminat ; cujus in medio multa excunt fiamma alba, apichus nigris cum lineå albå per medium ductå capitata. Floribus excussis restat semen in calicibus, ovalis figuræ, per longum fulcatum, fubruftum, Muris majoris ftercori perfimile. Radix longa flexilis, furculofa & fibrola, foris ferruginea, intus alba, fapore adstringente & exficcante.

Hoc modo operole & prolixe satis hanc plantam describit Jacobus Zanoni, quem adeat Lector

qui plura vellet. E seminibus Persià allatis D. Zanoni enata est hac planta, qua an diversa sit necne ab Herba centi Monspeliensium Lectoris periti judicio submitto. Zanoni diversum contendit, at nobis non . Leonurus Capitis bonae (pei Breynii.

Pulcherrima hæc Lamii species cubitalem obtinet caulem, striatum, quadratum sed obtusis anguls, brevi ac incanà lanugine obductum; binis angultis atque incanis folis per ambitum ferratis, alternatim per longa intervalla harentibus, ut in Sideritide vulgari, fed longioribus: ex quorum finubus ramuli fimiliter quadranguli, minoribus foliis amicti pronafcuntur, atque hoc ab imo Caulis imubus ramuli imitiere quadrangui, minonous roins amont pronateuriur, acque noc ao mo Causs ad lummos fermé geniculos, quos verticillatim innumeri, cener, fritait, in aculeolos aliquot exentres utriculi, pedunculis parvis juxta bafin appendiculas more Marmbii falcatas habendbus, infedentes; è quibus fiere executing galerculari, fittulofi, Lamii florbus forma non abimilies, fed muldo longiores, incomparabilique elegantix, ex aureo phemicei ardentifimi coloris, ac molii lamugine hiritul, labro demillo parvo & trindo, galed longitima, pilis holofericeis ex phoeniceo pulche felerativity. niritti, abro derinito parote cimico guere alore empire la ministra reflexa, mos verò caide Leo-hina: inflar in fublime erigitur, lub qua femme quaedam logifilma, apicibus parvis capitulara deli-teciunt. Elapfo fiorum tempore fuccedum pro more fimme quatuor in quolibet utirciulo. Sapro huius plantæ amarus : odor aromaticus, attamen gravis, infima præprimis calyculorum parte, qui etiam duodecimo post collectionem anno contriti candem pane quem Marum Matth. odorem pro-

Vere in omnibus ferè pascuis juxta Promontorium bonæ spei floret.

563

A. 3. Sideritis Anglica strumosa radice Park. Panax coloni & Marrubium aquaticum acutum Ger. Stachys paluftris fatida C. B. Galeopsis angustifolia fatida J. B. Cloums All-heal.

Radice nititur geniculata, reptante tumoribus inaquali & velut strumosa. Caules duorum aut trium cubitorum altitudine, modice rubentes, hirfuti, afperi, quadrati, inanes, folia ex nodis proferunt bina, ex oppolito fita, Lyimachiæ purpureæ ipicatæ, anguita, acuminata, hirluta, mollia, exceptâ ona, ex opponto nea, Lynnacine purpures ipicares, anguita, acuminara, mriuta, mona, excepta aversă folii cofta rubefecine, noninlul alpera, per ambitumi ferrata, odore gravi Galeopfoso, iapore fubamaro. Flaret spicati, ex pluribus verticilis conflati, quorum fingulares cucullati, parpurafecentes, labello variegato. In floris caliendo (qui brevis et 8 in quinque fegmenta acuta divisus) quaterna lubnascuntur femina nigra, nicida, ferè triquetra.

Ad fluvios & in aquofis paffim. Gerardus nostras herbæ hujus efficaciam in vulneribus sanandis, experientia cujusdam messoris vires. Cantiani, qui crus fibi falce graviter vulneraverat edoctus, miris illam præconiis celebrat. Folia tula cum axungia porcina vulneribus recentibus imponit. Hinc nomen Panacis coloni. D. Hermannus Syrupum ex ea paratum optimum esse remedium ad raucedinem perhibet. D. Palmer.

4. Sideritis vulgaris Ger. vulgaris Clusti Park. vulgaris birsuta J. B. vulgaris birsuta erecta C. B. Common Aron Wort.

f. B. Ex lignola radice caules emitti pedales & bipedales, quadratos, hirfutos, ex albido virore flave-fcentes, [jam futrectos jam depreflos, ut recté Lobelius] ad quorum genicula folia exeunt rugofa, hirfuta, unciali aut fextantali longitudine, femunciam circiter lata, in ambitu crenata, fapore exficcante & adtringente cum calore aliquo. Flores verticillati genicula amplecuntur, galericulati, ex albido lutei, labro fanguincis punctis guttato, ex calyculis hiríutis in quinque mucronata fegmenta abeuntibus. Semen nigrum.

Per Germaniam, Italiam & Galliam in agrorum marginibus vulgatistima est. Æstate sloret. Exficat vehementer & attringt, hemorrhagian filtin, catarrhos & defiliations à capite com-pefeit. Vulneraria cit, intus & extra adhibert apta, præcipuè in hernis & enterocelis: alba muherum profluvia compescit.

5. Sideritis birfuta vulgaris humilior C. B. Sid. fecunda Clusio capitato flore J. B.

Humilior eft priore, neque pedalem excedit altitudinem, in raros divila ramulos; foiiu priori fimilibus, mollioribus tamen: finere ampliores, albi, pallefente labro, & paucis rubris pundits alper-fo, vernecillatum in utriculis caulem fupremófque ramulos ambientes, beviorem quàm in jam dicta & quai mutidatam ípicam efficiente, ut in Prunella vulgó dicta, autore Clufio.

Nufquam non occurrit in agris & inter fegetes in multis Pannonia & Auftria locis. Floret Locus

. 6. Sideritis glutinosa bitumen redolens Moris. prælud. viscosa Cretica bitumen redolens

Dodrantalis est altitudinis, cujus solia ex adverso sita sunt, hirta, glutinosa, caulibus conjuga-tim adharentia; contacta manibus aut naribus admota bitumen redolent. Flores albos & semina reliquorum congenerum modo fert.

Hanc plantam Jacobus Zanoni in Hiltoria fuâ Botanica Italico idiomate conferinta plenius deferibit, quem confulat cui fatisfactum non est.

* 7. Side-

Locus.

Lib. XI. De Herbis Verticillatis herbaceis

565

7. Sideritis birfuta precumbens C. B. Sideritis Clufo Hispanica, birfuta J. B. Sideritis prima, Herba Judaica Park. Herba Judaica Lobelii Ger. cinac.

Clul

Longiore est folio quam Marrubium, fatis ad Salviæ folium accedente, minore tamen, querni ferè folio divifurd, feabro, villis quibutdam pixalito, nec injucundi gustis, nec odoris, Caules sundit quadrangulos, palmum uplurimum excedentes, interdum procumbentes, duros, hirtos, candicantes, quorum fummitates per intervalla verticillati orbes coronant ut in vulgan Sideritide : orbes canes, quorum minimaes per intervana cerecina en obsectionate un regiant sucritue; oftes valculis confiant, in quibis fie priori par, ex candido nontinquam purpuralcens, quo evanefeente firme in valculis nigricans reperitur : radix dura lignofa, vivax.

Frequens occurrit aridis & petrolis Castellar veteris locis, aftate florens: quibusdam etiam locis

in Autumnum usque floribus onusta conspicitur.

Lobelius in Obs. & Icon. atque etiam Dodonaus, assumpta hujus icone eandem eam faciunt cum Lobelius in Obí. & Icon. atque etam Dodonaus, allumpta hujus scone eandem cum faciunt cum vulgari primo in loco deferipta Sideritide. C. Bauhinus differre hanc à vulgari ferible, quòd illa altor, hac caules habeat procumbentes, magifique hirfutie candicet. Verium hæc non fufficiunt ad differentiam fpecificam (ut vocant) arguendam. Et revera Sideritidis vulgaris caules non rarò procumbunt, funque infirmi datis. Quid quòd ipfe Cluffus in Hifpannicis, hanc nulquam ferè non occurrere scribat arido & petroso folo per Hifpaniam, Galliam, Germaniam; mirum ergo nobis per occurrere icriott ariso & petrous ioto per riipaniam, Gainam, Germaniam; mirum ergo nobis per iltas regiones herbas indagantibus nufiquam in confipectum fe dediffe, fi à vulgari diverla fit. Ego (inquir J. Bauhinus) ferè dicerem Sideritim Hiljanicam Clufti candem effe cum Monspelienti, mit Lobelius & C. Bauhinus eam ab illa separarent.

8. Sideritis quarta Clufii, ramulis procumbentibus J. B. hirfuta procumbens altera, minimum creuata C. B. parva procumbens Park. procumbens ramofa Ger. emac.

Aliquot habet ramos procumbentes, quadrangulos, tenues, villis quibuslam obsitos, quos per in-Auquo caroce rosses prosumocanos quasaranguos, comes, ymas quisurant osinos, quos per in-tervalla contrario femper fitu cingunt falla, vulgari fera fimilia, paulo tamen minosa, à medio ad extremum ferrata, nonmini etiam villofa. Summos ramos verticullatin ambiunt vafeula, in quibus extremum terrata, nommun ettant vinosa. Summos terricutatum amount vateuta, in quibtis flores prioribus formă fimiles, quantum ex delineatione collegere potute (Indius; nam plantam ipfam non vidit, fed ejus iconcern tantum à Jac. Plateau millam: unde neque de colore floris, neque de temine quicquam pronunciare poruit.

Siderisis folio retundiore J. B. altera parva Clufii Park. procumbens non ramofa Get. emac. Si-deritis V. Cluf.

Medium caulem habet furrectum, quadrangulum: deinde flatim à radice multos in latera spargit rames, humi sulos, quadrangulares, quibusdam villis pubescentes, geniculatos, quos bina semper inter se opposita ad singulos nodos amplectuntur folia, pracedentis soliis pane similia, minùs tamen ferrata, inter qua ab imo ad fummum usque verticillorum ritu nascuntur in vasculis stores, superioribus eriam forma fimiles.

Et hujus iconem ad Clufium mittebat Jac. Plateau ipfiusmanu eleganter expressam. C. Bauhinus utramque hanc speciem ad idem caput reducit: & ut verum fateor, non possum

mihi persuadere, dari tot distinctas Sideritidis species.

10. Sideriii birfuta pallido fiore C. B. Sid. flofculii viix è vafculii prominentibus fufcii J. B. Sid. anguftfolia Ger. Sideriiis vi. Pannonica Cluf, Germanica parva Park.

C. B. Cubicalis eft plus minus planta, esule quadrato, hirfuto; feliii nequaquam per margines ferratis, uncialibus & felicencialibus, hirfutus: Rami in quos dividitur caulis oppofitum habent fitum, per quos longa ferie force verticillati, pufilli, intra iplos calices propenodum occultati, fuíco colore tinameni in ficca, calicibus admodum hirlius, in quinque acutas in fipinulam definentes fectiones divins. Porro uniculque verticillo bina fubifciuntur adverfa folia, multo inferioribus minora, magis tomentosa, nervis secundum longitudinem donata, aquabili marginum circumscriptione, ad Serpyllum accedentia.

Clusio caulis pedalem non superat altitudinem, ab radice statim ramosus: Extremos ramos caulémque foliolorum pallescentis coloris coma occupat. Radix albescens, l'ignosa, aliquot fibris hirta,

Frequentissima est in Pannoniæ Austriæque inferioris arvis inter segetes, macro & sterili solo:

Huic, diligenter collatis descriptionibus, omnino eandem judico Sideritin montanam parvo flore nigro-purpureo Col. cujus tamen descriptionem ne quam speciem temere omilisse arguar, subSederitis montana parvo varióque flore C. B. montana Apula verficolor Park. Sid. montana parvas flore nigro-purpureo medio croceo Col.

Flor galericulatus eft, atque in hoc genere minimus, caput habens hir futum, nec ab utriculo exertum, ut vix nifi lecta manu planta diferni queat, vano diftinctus colore, capite nempe & barbularum oris nigro-purpureis, medio umbilico luteo, collo denique candicante. Utriculi verò quionatumi oris Ingro-purputes, ineato umonico inteto, collo definigie candicante. Uritatii verò quinis latis dividuntur nervolto oris, aculeis longis parum hipialis, Initino reliquio corpore, fini circa genicula caulis & ramorum. Cauli felquipedalis, ad fimmum quadratus, rubeficens, hirifutus, alis duabus in medio divitis. Folia oblonga, ex viridi languenta, albà, longà hirituto obducta, termis utrinque circa extremum obscuris denticulis serrata, circa imum caulem longis veluti petiolis infidentia, ut circa fastigium & utriculos illis carentia, latiora, ac nervos quinos per longum habentia, nec incifuris divifa, at acuminata. Semen angulolum, ex nigro cinereum, quòd angusto pilosoque utriincluins divila, at acuminata. Some anguiotum, ex migro cinereum, quod anguito pilologue utri-culorum ore occiuditur. Radix lignofa, parva, fibris divila atque flavelcons. Sapor plante dulos ca-lefcens parum, acque palato non ingratus. Aliquando unicaulis, aliquando multicaulis inventur. Junio floret, acque affate perficitur. In fterilibus & faxofis Æquicolorum fupra Capuccinorum Locus.

fylyulam.

11. Sideritis genus (pinofis verticillis I. B.

Caulis huic quadratus, hirfutus, cui ad fingulos nodos verticillatim circumnascuntur flores, Sideritidis vulgaris floribus fimiles, candidi, hiantes, non ità exerti, calicibus laxis, duris, in quinque laritidis vulgaris floribus fimiles, candidi, hiantes, non ta exerti, calcicius laxis, duris, in quinque ta-cinias rigidas, fipinofas, fupremam omnium longe maximam divifis: unicuoque autem verticillo ab imo ramo ad furmium ufque faltigium duo fun fubjecta ex adverfo orta foliola, modici hirfutie obitias, ferrata ur Teucrii, fed nonnihil oblongiora, angulifora. In Italia & Gallia Narbonenfi prope Monipelium in agris hanc obfervavimus. Icon Sidericidis V. Clufii huic planta non ità diffimilis eft; ur putem hanc illi e-ndem effe.

Nam Clufius ex intuitu duntaxat picturæ descriptionem suam concinnavit, cum icon nuda nullis

notis adjectis à Jac. Plateau ad eum mitteretur. Descriptionem vide & confer.

A. 12. Sideritis bumilis lato obtuso folio Ger. emac. Sid. bederulæ folio Park. Pettp Allebal. An Sideritis Alsmes Trissaginis foliis C. B?

E radice alba, fimplici, fibris tenuibus capillata caules promit palmares, quadratos, hirfutos, ramolos, folius vestitos ex adverso binis, pediculis longis insidentibus, hirlutis, circa margines crenatis. ungui pollicis paribus aut majoribus, brevibus, obtufis. Flores ad geniculos verticillatim caules & raungai pointas parios aut majorious, occurus, ocumis. Fores au gemenios verticultami caules & ra-milos ambiunt, galeati, party, diluté purpurei, tum galea tum labello daruratoribus punchs purpureis notato, è calicibus vix emergentes hirluis, margine in quinque legmenta acuta partito. Semina per maturitatem nigra, ejuldem cum reliquis hujus generis figura, que quamprimium maturuero Ratim excidunt è valculis.

Plantula hac annua est, Junio & Julio mensibus floret. Inter segetes sapiùs occurrit, præsertim Locus. in Septentrionalibus.

Sideritis Alfines Triffaginis folio C. B. in Prodr. catera huic fimilis est, figura floris differt, qui in noltra planta brevis est: ideoque Parkinsonus immeritò à nobis in Catalogo Plantarum Anglia reprehenditur, quòd has duas Sideritides specie diversas fecerit.

13. Sideritis glabra Betonicæ ferè folio. An Gallitrichum flore minimo albo J. B? Horminum minus supinum Creticum Clusii C. B. Park.

Folia parva Betonicæ ferè figurâ, sed breviora, pariter crenata, glabra, obscurè viridia velut Blattaria lutea, pediculis fatis longis harentia: qua in caulibus funt paulatim minora, angustiora, acutiora, brevioribus podiculis, & luprema nullis. Caules fatis firmi, quadrati, hirfuit, ab imo ufque valde ramoli. Flores in verticillis ex alis foliorum exeunt; finguli fingulis fed brevifftmis pediculis donati, alis, labello è lutco palido, in ipfo rictu aliquor rubris punchulis guttato. Galea intus utrinque ad latus lineam haber albam. Folia quæ florum verticillis fubfunt reliquis in caule firmilia funt. Unum autem verticillum sex slores componunt.

Sideritis hac nobis succrevit ex semine à D. Covell (ut puto) accepto; qui in Thracia plan-Lecur. tam observavit.

* 14. Sideritis foliis oblongis glabris C. B. glabra oblongo splendente folio Park.

Caules habet quadrangulos cubitales, velut geniculatos, in quorum summitate rariffimi pili confoiciuntur. Folia tenuia, pallide virentia, penitus glabra, quorum inferiora tres uncias longa, unam lata, miniméque ferrata funt : Flores forma quidem Sideritidis vulgatiffimæ floribus respondent, sed longiores & majores, galeati & albi, è calicibus asperiusculis prodeuntes ad foliorum exorrum, ab imo ferè ad fummum caulem verticillatim ambiunt; quibus semen parvum, nigrum, inæquale succedit. 1 0:45.

Lecus.

Locus.

HISTORIA PLANTARUM.

A. 15. Sideritis arvensis latifolia glabra C. B. Park. Ger. glabra arvensis J. B. Amoothet-leaved, pellots flowered field Aren-wort.

Radice nutuur alba, lignosa, fibris aliquot majufculis donata, annuâ, fapore fubdulci. Caulis Radice mittur albă, lignosă, fibris aliquot manticulis donată, annuă, lapore fubdule. Caulti inde exurgit fingularis plerunque pedaltis, firmus, quadratus, hifutus, ramulos fundense ex adverdi geninos. Pela quim Ladani [egetum delfi lairora, pediculis fuffulea, è lata bali în acutum mucronem fentim definentua, denticulis majoribus [errata, brevi & vix conficiea lanugine hifutua, advacelum mollia. Flore în firmis caulbus & ramulis umbellatim digefti, geleafi, tubo longo promuth, exercis pilofi, albidi, cum aliqua flavi aut viridis tinctura. Flore în balellum în tria [eg-muth, exercis pilofi, albidi, cum aliqua flavi aut viridis tinctura. Flore în flavo aliculis pilofi albidi, cum aliqua flavi aut viridis tinctura. menta divilim macula intus faturatiore e flavo virenti pingitur. Calices florum in quinque spinulas definunt, Semina grandiora fusca continentes.

Las detinunt, Semma grandiora fuica continentes.

Julio menfe & circa principium Augulti apud nos in Anglia floret. In occidentali Eboracenfis comutatis parte, viz. circa Wakefield, Darfield, Steffield, &c. inter fegeres frequens reperitur. Invenimus & in transmarinis sapius : miramur autem cur omnibus qui de ea scripserunt Botanicis gla-

A. 16. Ladanum segetum quovundam slore rubro J. B. Sideritis arvensis angustifelia rubra C. B. arvensis rubra Park. Sid. 7. Ger. cmac. Marrowleabed All-speal, og Front-

7. R.
Radas huic alba lignofa, plurimas fibras undique spargens. Caulis pedalis, simplex, quadratus,
nonnhill hirlurus, purpurateens, ramolits. Folia ex brevibus & inter se contrarus pediculis bina,
angulta, oblonga, atrovirentia, sibhirdura, in acutum definentia, circa margines dentata, spare
exticcante. Flores propé simmitates caulis & ramulorum verticillatum dispoint, galeati, oblongi,
purpurei, labello puncits duobus albicantibus notato, interitis pauló noculis in luteum vergentibus respersó, è calice brevi, patulo, quinque-partito, segmentis in spinulas desinentibus. Flor pro
plante masginutdine amplia est & pudalera.
Inter segetes passim & copiose. Flore à medià Æstate in Autumnum.

* 17. Sideritis Heraclea Dioscoridis, sive Sid. marina Salvisolia nostras Donato Park. App.

Park.

Radis huic minimi digiti eft, rugofa, fublutea. Caulii lignofus, quadratus, ima parte foliis Salvie fimilibus, fed nonnihil viridioribus cinctus, fuperius adnafcentibus Marrubii Cretici fimilioribus, vice fimilibus, fed nonnihil viridioribus cinctus, fuperius adnafcentibus Marrubii Cretici fimilioribus, viæ inmunus, ica nominim vinuorious circus, inperius agriacientous sviarruon crenci inmutorious, Summos caules flores verticillatim ambiant Salviæ ferè in modum dispoliti, colore albicante aut ex luco cinereo tindi. Folia commanía Mastichen relipiunt.

teo cinereo tineti. Fona commania aviantenen rempiunt. In maritimis fabulofis inter Perauls & Maugio æftate florentem vidit P. Magnol, Botan, Monfo.

* 18. Sideritis querno folio C.B. Park.

Caulis huic rectus, paucis ramis, raris foliis, latiusculis & in extremo rotundis, incisuris in ambitu inequalibus fectis, binis oppofitis, pediculis brevibus infidentibus, quernis nonnihil fimilibus. Flores parvi in verticillis exiguis circa fuminos caules, colore pallide purpureo.

19. Galeata & verticillata Persica foliis Moris. pralud.

essury, prasum.
Folia producit Perfice foliis quoad formam & ferraturam adeò fimilia ut nihil magis. Flores autem fert galeatos, fubpurpureos, amplos, quorum fingulis in calycibus in margine quinquepartitis, Ver-teillatarum more, fucedum (røma angulofa quaterna. Perperâm ergo à nonnullis ad Digutalem refereur.

CAP. XX.

De Hedera terrestri.

Edera dicta est hæc herba ob foliorum aliqualem fimilitudinem, & quod hederæ inftar in Folis subrotundis, flagellis reptatricibus, Florum labio superiore, galeam vocant, bisido & reflexo à reliquis Verticillatarum generibus distinguitur.

1. Hedera terrestris Get. terrestris vulgaris C. B. Park. Chamæcissus sive Hedera terrestris I. B. Ground Thy, Gill go by ground, Alchoof, or Cun hoof.

Flagellis tenuibus, quadratis, humi fufis, è geniculis radices agentibus latè le diffundit. Caules [qui flores fuffinent] tenues, hirfuti, quadrati, rubentes, inanes, infirmi & vix fe fuffinentes, palmares aut l'emipedales, foliu veftiti per intervalla ex adverfo binis, pediculis longis infidentibus, fubmans aux sempenancs, f_{min} sentin per mervana ex auxeno mins posicioni tempo interciones, interconnelis aut in acumen modice productis, per oras creatas, infutus, com aduc tenera funt Φ_{rin} mittis germinant purpurantibus. Flo[culi ad caulium nodos in verticillis, è fingulis foliorum alis tres must germinant purpurantions. Fugiens an canium recons in verticins, c implies following ans tres quartiers eat et am plures exeunt, cerulei, oblongi, tirrique labiati, labio fuperiore, feu galeam mayis dicere, birdo, & ca datera reflexo, inferiore in quatuor fegmenta divifo, tubo intus fautavis fieres established in the following fautavis fieres established in the following fautavis fieres established in the first fautavis fieres established in the first fautavis fieres established in the first fautavis fautav ratioribus purpureis maculis & lineolis variegato, rictu pilis brevibus albis velut lanugine quadam oblito. Stylus tenuis, bicornis. Calix floris oblongus, angustus, striatus, marginibus in quinque segconto. 37190 tenus, seconico. Consistencio sousingo, angunos, tritatos, inargunos in quinque rig-menta brevia partitis, flore marcefecinetin ventrem turgefecti, & quaturo femina oblonga continet. Sapor plante amarus; odor gravis ad Mentham quodammodo accedir, aut inter Lamium & Mentham ambigit.

tham ambigit.

Aprili mense apud nos plerunque sloret. Ad sepes & macerias.

Duplex est (inquit C. Bauhinus) major que vulgata: & minor elegantior, cauliculis erectiori-Lecui.

bus, brevioribus, ut & foliis; floribus magis cœruleis, que locis humidioribus circa arbores antiquas

. 2. Hedera terrestris montana C. B. Park. Cam. ep.

Priore hir futior est, foliis majoribus & floribus qui purpurascunt. An hac specie distincta sir à priore me latet.

3. Hedera Saxatilis Ger. emac. terrestr. Saxat. Lobelii Park. magno store C. B. Asarina sive Saxatilis Hederula Ad. Lob.

Ex jejuna & obscura Lobelii descriptione ad quod genus plantarum referri debeat elicere

Hedera terrestris vulneraria est, tum intrinsecus sumpta, tum extrinsecus adhibita, diuretica. em- Vires. requestioners and the state of
R Summitatum Hederæ terrestris nonnihil rubescentium s.q. contusæ formetur in placentam quæ sole servido statim exficcata, in pulverem subrilem redigatur, & in vitro servetur. Hæc planta virtutem cum odore & colore optime ac diutifilme supra omnes conservas aut syrupos retinet: atvirturem cum odore & coiore opinne ac quintitume inpra omnes comervas au tyrupos retiner: atque in tuffe gravi & pertinace inque Phthifi (immopere prodeft, Sumatur Drachm, ½, ad Drachm.). bis in die cum aqua defililata aut decocto pectorali. Willis Pharmaceut, vational, part. 2. Sect. 1,

cap. 6.

Vidi ego utentes quoldam ad torsiones post partum ventri apposita; ac ipse sanè utiliter usus fum. Husus porrò relicem usum observavi in expellendis vermibus equorum si contusa detur cum

Hederam terreftrem Angli præfertim Septentrionales in dolia immittere folent ad depurandam Hederam terrentem Angu przuctum Septemtronales in dona inimitere nacine aa deputarioam feu clarificandam cerevinam, quod brevi, nempe viginti quattor horatum fasto przitare folet, unde 8c nomen Michoff e Emifoot adepta eff. Verum hic mos post receptum Lupulorum usum

Succus hujus plantæ naribus attractus cephalalgiam etiam vehementissimam & inveteratam non lenit tantum fed & penitus aufert. Medicamentum hoc (inquir autor meus Joannes Oldacres ludia magifter olim Tamworthenfis) quamvis facile parabile & ubique obvium fit, non fatis potent laudari, fires ex usu aftimarentur, auro aquiparandum. Novi quippe qui per decennium & amplius acerrimis doloribus conflictati statim ab ejus usu recreati sunt, nec unquam postea paroxysimum sen-

Ad colicum dolorem, R fol. heder. terreft. q. v. infund. in oleo ad Solem æftivum, eft fingulare remedium injectum & epotum. Chefneau ex Matthiolo. Communicavit D. Hulfe.

Ad calculum, erat qui vino in quo Hedera terrestris insusa esset, addito Saccharo Candi cum succelli quidem uteretur, fed & cum dolore cum arenulas excerneretiniigni. D. Soame, ex * Observat. Obs. 1672 Hieron. Reuther à Vellchio edits.

4. Lamium ad Hederam terrostrem accedens J. B. Lamium Pannonicum 3. Clus. Pannon. tertium Clusis Ger. emac.

Ex palite urtice: vulgari fimili plures profert pedales cauliculos, teretes, quadrangulos, frequentibus nodis cinctos: ad quos faita oblongis pediculis donata, Lamio vulgari purpureo fimilia, vel proxime ad Hedera terreflris acodentia: inter que calquali terni, quaterni vel quini, continentes flores Here terreflris floribus forma proximos, hiantes, nullà imperie galea eminente, fed latitufculo folio dere terreflris floribus forma proximos, hiantes, nullà imperie galea eminente, fed latitufculo folio dere terreflris floribus forma proximos. reflexo duntaxat, mixtis coloribus, cœruleo, purpureo & albo infignitos.

Nascentem plantam Clusio nunquam videre contigit, sed ejus duntaxat iconem suis coloribus di-Ccc 2

ligentiffimè expressam.

CAP. XXI.

HISTORIA PLANTARUM.

De Moluca.

Eregrina est herba Afiatica originis, Constantinopoli primum delata. Calycibus florum ampliffimis, patulis, acetabulorum amulis ab aliis omnibus verticillatis prima facie cùm floret facile discernitur.

- 1. Moluca J.B. Melissa Molucca Levis Ger. Mel. Molucca levis, sive Syriaca levis Park. Melissa Molucana odorata C.B. Smooth Molucta Baulm.
- Caulem habet rectum, sesquicubitalem vel majorem, glabrum, subrubentem, ferè quadratum, Cautem habet rectum, jetquicubralem vei majorem, giaprum, indivinemtem, tere quadratum, fiars obultum, pauca medulf farchum, in ramos multos fats diffutium, edique binos oppolitos: Folia fubrorunda, per ambitum ferrata [idque profundè] longis pediculis appenfa, folis Marrubii nigri fimilia, veriun non tà nigra, planè glabra, nervofa. În caule ramifuça è medio ad fumum ufque ex intervalis calices magni, patuli, calathoides, cutanei, nervofi, feni verticillatim digetti, fielculos comprehendunt Galeopleos, ex albo purpurafeentes, galea hirfutti, apicibus in medio, tandem feminibus fucedentibus triangulis. Catertim unicuque verticillo foia bina adherent, longo interveniente pediculo, inferioribus fimilia: ad podiculorum ipfius exortum fimula: alquot comprehendum galeu per de se per la profile per facel informatica de se fine ana ana ana fost rete longiusculæ profiliunt. Radix lignosa est & sibrosa. Annua est herba cui folia amara, slos terè infipidus.

Hujus plantæ odor mihi gratus.

- Moluca afperior fetida J. B. Molucca fpinofa Got. emac. Meliffa Molucca afperior frue Syriaca afperior Park. Meliffa Moluccana fetida C. B.
- Longis nituntur pediculis folia circumscriptione ferè rotunda, laciniata, nervosa, foetida. Flores è calicibus verticillatim caulem amplectentibus ex intervallis erumpunt: Sunt autem calices minus patuli quam in Moluca priore, nervofi, laciniati, quorum lacinia in longas, rigidas, infestas spinas definunt.

Tenerior est quam præcedens, nec ita facile semen ad maturitatem perducit.

2. Melissa fruticosa Sicula, calice amplo, patulo.

In longitudinem infignem excrefcit, caulibus infirmis, quadratis valde ramofis. Cortex ramorum antiquiorum cinereus eft, juniorum rubens. Folia Meliffæ vulgaris forma fimilia, fed multo num antiquorum cinereus ett, juntorum rubens. Festa Melitär vulgaris forma Ismilia, fed multo minora, circum oras pariter dentata, pediculis fatis longis nixa. Flora cuculiat, albi cum levi tamen ruboris tinctura, labellis punctatis. Calites florum cidémque feminum conceptacula qualia fere Molucca, ampla, patula, calathoide, minora tamen, & in quinq, lacinias, tribus fuperius, duabus infensis fitsa, ad margines fecta. Semina qualia Molucca: odor planta gravis.

In Sicilia circa Melfanam, & in infula ad Promontorium Pachynum inventinus hanc plantam, cujus etiam caules nobis perennare videbantur. Pro non deferipta hactenus habemus. Calycibus magnis patulis, infundibuli ferè forma cum Molucca convenit.

Ad hanc plantam accedit Lamium fruticofum non maculatum Creticum Zanoni.

CAP. XXII.

De Calamintha.

Alamintha quafi bona & utilis Mentha diéta putatur: nidore enim fuo (ut habet Ariftot.) ferpentes vel accenfa, vel fubfirata fugare folet. C. Hofmanno 1800 dicitur medium effe vocabulum, quale 1800 f. & utilità fin mentha hornda, incana, & ingrati odoris. Calamintha utilità mentafirum Galeni autoritate inductus fibi perfuade. Dicitur ergo Calamintha 1801 f. vusupato. At nobis Calamintha ula res eff. & genere à Mentadiverfa, cuius note funt flores galeari tubo oblongo, pediculis longiufculis e foliorum finubus egreffis infidentes. Folia & odor Mentha.

A. I. Cala-

1. Calamintha vulgaris Park. vulgaris Officinarum Gor. vulgaris vel Officinarum Germania C. B. flore magno vulgaris J. B. Common Calamint.

Per caules ramósque quadratos folia nascuntur unciam aut sescunciam longa, serrata [leviter temen] pilosa, odore satis grato, à modio ad summum usque ramorum ex alis foliorum pedients duo in plures minores diffecantur, quibus flores infident è caliculis barbatis striatisque semunciales aut paulò longiores [majores enim funt quam in ea quæ Pulegium redolet] hiantes, colore purpurascente, odore jucundo præditi.

Viget affate, à Junio in Autumnum flores seménque perficit. In Anglia rarius occurrit spontanea, invenitur tamen, in viis publicis, ad aggeres fossatum & Locat.

fepium, &c. Hujus folia latiora funt, majora, & pro magnitudine breviora quàm illius qua Pulegii est odore.

Flores autem in ea quæ sponte apud nos oritur (quantum memini) quam illius majores non sunt. Flores enim magnitudine variant, annotante Parkinfono, in Calamintha vulgari: & C. Bauhinus

in Prodromo Calamintham vulgarem exiguo flore pro diverfa specie describit. Calamintha calidior est & acrior quam Mentha, partium renuium. Stomachica & uterina est Virei. Folia Dioleoridi pottu aut illitu demoriis à ferpente opitulantur : ruptis, convulfis, orthopnoze,

rona Dioicoria pour aut mud aemorna a respense opturantur; rupus, convauis, ortnopraez, torminibus, choleris, horroribifique auxiliantur; regium morbum expurgant; præfumpta in vino venenis refiffunt; timeas exteráque interaneorum animalia cum fale & melle pota enecant; nec fecus coêta crudáve fi terantur. Elephantiacos clitata adjuvant, fi poftea ferum laétis ebibant; apud quem plura vide.

A. 2. Calamintha odore Pulegii Got. Pulegii odore, sive Nepeta C. B. altera odore Pulegii, foliis maculofis Park, flore minore, odore Pulegii J. B. ficlo Calamint.

Caulibus pluribus, cubitalibus, tenuibus, quadratis, rigidis, hirfutis, in apricis rubentibus, ramofis, cantoni purious, cuotanous, ennuous, quadraus, rigius, mituus, in apties ruosituois rantons in terram reclinatis emergit quotannis. Felia ex intervallis oppoitas, parva, hiritus, raris censi interfa, triangularia ferè, odore gravi Palegii vel ferè Sifymbrii, iapore acri, vegeto. Flare ad genicula verticillati, pallide purpurei aut cerulei, tubo longo, labello trifido, pediculis longuiculis hacula verticillati, pallide purpurei aut cerulei, tubo longo, labello trifido, pediculis longuiculis haculari. rentes: Ex ala folii tirtingue exit pediculus communis, oblongus, tenuis plures flocius pediarbis pedicellis (fulfinens. Calix floris idémque valculum feminale oblongus, angufus, firianus, quatuor in fundo semina juncta continet minutissima, rusta.

Serius & fub Autumnum floret. In aggeribus fepium, ad agrorum margines & vias publicas folo L_{ocu} .

præfertim steriliore & arenoso copiosè provenit.

XI.

Lib.

3. Calaminiba montana profiantior Lob. Ger. Park. magno flore C.B. flore magno ex calice longo J.B. Mountain Calamint with a large flower.

Per caules ramósque quadratos folia nascuntur adversa, semuncialibus pediculis nixa, sescunciali longitudine, paulo minus lata, subhirsuta, profunde in ambitu serrata: è quorum uniuscujusque finn pediculus extr unus, fennancials, quomina management estada. e quodin minatopare finn pediculus extr unus, fennancials, quinos, quaternolive peculiarbus pedicellis geltans firat, patilo hiatu purpurafeentes, unciali fupra himbriatum, firiatum, longum calicem longitudine propatilo hiatu purpurafeentes, unciali fupra himbriatum, firiatum, longum calicem longitudine prominentes. Radix fanè multò longior quàm in vulgari. In montofis Etruriæ fylvis, inque montibus prope Max. Carthufianorum cœnobium.

* 4. Calamintha folio & flere parvo, incana J. B. Cal. incana Ocimi foliis C.B. Cal. miner incana

Park, montana vulgaris Ger.

J. B.

Gaules hirfluti, cubitum excedentes: ramuli oppofiti: in fummitate flofculi hiantes, albidi, gravis Codoris, ex binis longiufculis pediculis bini: Folia Majorane quedam multo minora, potiffimum fuperiora, vix crenata aut raruis, valdė hirfluta, inferiori potiffimum parte, penė incana. T.ocus. Cautibus Linguagotticis, calidarúmque regionum innafcitur. Lob.

5. Calamintha montana Acini aut Serpylli foliis.

Caules huic teretes, semipedales aut dodrantales, ramosi: folia parva, glabra, Acini Anglici Clus. & illorum in modum rarius dentata: Flores in fummis caulibus & ramulis verticillati verticillis adeò crebris ut spicas longas mentiantur. Verticilli quos diximus constant ex slosculis parvis non sessilibus in foliorum alis, led multis fimul congettis in pediculo oblongo hinc inde ex alis foliorum egreffo. Flosculos non vidimus; eorum autem calyces parvi erant margine quinquepartito. Alicubi in Alpibus invenimus.

569

Locus &

Tempus.

Vires.

Lib. XI.

57I

CAP. XXIII.

De Melissa seu Melissophylle.

Elissa dicitur hæc herba quia odore ejus apes delectantur in tantum, ut si succo ejus alvearia linantur nunquam diffugiant. Folis atrovirentibus Calamintha majoribus, odore citri, floribus in uno pediculo è

cujulque folii finu egrello pluribus confertis, non ut in Calamintha sparsis, à reliquis hujus familia

1. Melissa Ger. hortensis C. B. vulgaru Park, vulgaris odore citri J. B. unde Citrago Gesnero dicitur. Common Baulm.

Apibus gratiffima Melissa, ex argumento nomen adepta, caulibus adolescit cubitalibus & altiori-Apibus gratifima Melissa, ex argumento nomen adepta, caulibur adolescit cubitalibus & altioribus, quadratis, lavibus serè & mitdis, in plures alas, ex adverso sitas, invisioni de tragilbus. Falia è ganculis bina opposita podiculis circiere uncalabus appenduntur [inferiora in caule longioribus, superiora brevioribus, ut in congeneribus] Calamintha zmula [inferiora tamen triplo mayora] cum splendore atrovirentia, brevi lanugine hirstar, per ambitum learrata, odore Cirris, sapore actrimonia aliqua linguam feriente: ex quorum alis verticuliati seria cemicant [industria disparation seria superiora superi cirratis, profunde in terram demissis.

In Anglia non provenit fponte, quod sciam, sed in hortis duntaxat colitur. Circa Genevam vidit spontaneam in sepibus J. Bauhimis. Floret Junio, Julio & Augusto, Hyeme superficies marce-

Meliffa inter herbas cordiales recenfetur. Hinc Melancholicis tantum non appropriata est : triftitiam depellit, fomnia procreat lata, fensisfque acuit. Hinc in Syncope & palpitatione cordis magnas habet laudes apud Forestum & alios. Commendatur à Rondeletio in Paralysi, Morbo caduco, Vertigine, aliifque cerebri frigidis affectibus cum vino cocta, aut macerata & bibita: à Gratarolo in confortanda memoria, & ingenio acuendo quocunque modo comedatur. In remo-tatis menfibus, & Iochis puerperarum, Inffocationéque uteri & flatibus magni ufûs eft. Emendat intuper fœtorem anhelitus.

Mulierculæ in Gallia turiones teneros tufos ovis, faccharo & rofaceo excipiunt, placentuláfque pinfunt parturientibus, puerperis & enuxis quibus vires impendio dejectæ fuerint, & fecundæ non Extriniccus usus est in uterinis balneis, cataplasmatis, &c. ictibus venenatis apum, vespaprobè eductæ.

Pro Officinis, monente C. Hofmanno, colligenda est tempore verno, & extra florem, ad quem

Ad maniam, R. fol. Melisse M₁, minutim incidantur & infundantur in fp. vini 3iv. add. Margarit, p.p. 51. Dois Cochl. ij. Erat arcanum familiæ cujusdam Monspelientis. Riverius.

Si formulam medicamenti melancholiam refrænantis experatis (inquie Simon Paullus) hanc ac-5) tormulati moucament meannonanti sentantis especiale magici anno redicipite, R. Conferv. Melifie 3). Boraginis, Bugloffe ana \$16, confect. Alkermes 3), cum fyr, quincipite, que aperientium, cuus jugi ulu pramittis Univertalibus recordor à pertinaci Melancholia virginem que aperiennem, cupo pos un pratinus convertantes reconse a premiera areamentora virginem fanitari prilinae refinitutam, que influer chorofi laborabat. Noftrates Mullicrulæ Melifa decocto mentes fibi concitant & proritant. Novi unam & alte-

ram que fatis feliciter fibi menses proliciunt Melissa recenti tibialibus vel fandaliis solum indità.

Multi cordis tremore laborantes, jam derelioti à Medicis curati sunt sola Aq. Melisse cum manu Simon Paulless.

Chriti M. al confidentiam faits crafiam, tempore paroxyfim larguis adhibită.

Quam etiam în epithemate feu potius cataplafmate adhibitam, imitatione Helidei de Padoanis Medici Bononientis & præceptoris siu mira effectsse notavit P. Forest. L. 17. Obs. 1. Ex Observat. Jeremiz Martii. D. Soame.

2. Melissa Turcica Ger. Turcica multis dicta J. B. Turcica flore caruleo & albo Park. peregrina folio oblongo C. B. Curhen Baulm.

J. B.
Odor & fapor Meliffam arguunt; at folia in caulibus ramofis, quadratis, fubrubentibus, cubitum
Odor & fapor Meliffam arguunt; at folia in caulibus ramofis, quadratis, fubrubentibus (imited continuation)
& felquicubitum altis, quam Meliffa vulgaris longiora a planta vegeta uncia latiora.] Lobelius Chadau inicia) longa, vix lemunciam lata, (imited vivia in planta vegeta uncia latiora.] Lobelius Champion propriate propr madryis vel Scordu foliis ea comparat, per ambitum ferrata, in acutum definentia. Flores verticillatim geniculis circumnafeuntur, cœrulei vel albi, labello bindo, bindoque cueillo breviore, binfique als exiguis contiant, ex fpinolis caliculis radiatis exeuntes.

Semen nigrum, apicello albo, dum que adhuc recens est conspicuo, infigne. Hæc

Hac planta ex Moldavia ad nos primum delata est, ubi sponte per se provenit. Observante Lecus. Parkinfono, semine sata cœrulea albave colorem non mutat, sed quæ flore est cœruleo producir perpetuò plantas flore cœruleo; que flore albo, plantas flore albo; quod se per viginti minimim annos in horto suo expertum affirmat: ideóque has duas varietates specie distinctas esse contendit; nec præter rationem.

2. Melissa silvestris birsutior, minus odorata; Melissophylli sylvestris genus Matthiolo.

Hanc in Hetruria prope Liburnum portum copiosè provenientem observavimus.

I orue

CAP. XXIV.

De Marrubio nigro.

POlis & odore Lamii eft, à quo differt floribus in fingulis pediculis è fingulis foliorum alis egreffis pluribus confertis.

A. I. Marrubium nigrum Ger. emac. nigrum seve Ballote J. B. nigrum fatidum, Ballote dictum Park. nigrum fatidum, Ballote Diofcoridis C. B. Stinking Hozehound.

Caules cubitales & interdum bicubitales, plures ex eadem radice lignosa perenni exeunt, brevi Langine hirfuri, quadrati, inanes, ramoli, rubentes, fairi veltiri ad ingula genicula exadered binis, Melife aut poinis Lamii rubri, rotundioribus & nigrioribus, hirfuris & ad tachum mollibus, rugofis. Flores verticillatim caulibus adnascuntur, in eodem communi pediculo è folii finu egresso plures, galeati, pallide purpurei, faturatioribus lineis intus friati. Caliess ftriati, oblongi, in quinpunes, gaucau, panue purpues, sauraatorious intes intus tritat. Cancer itriati, oxiongi, in dumque acuta fegmenta partiti, quaturo fingul femia continent parva, per maturiatem nigricantes. Extifdem foliorum finubus una cum floribus & ramulis exeunt. Odore feeido Lamium refert. Æstate floret in ruderatis & ad sepes.

Hujus folia (inquit Dioscorides) sale trita canis morfibus medentur. Ferventi cinere flaccescunt, Virei. ut condylomata reprimant : fordida ulcera cum melle purgant. Plinius eadem issdem ferè verbis

Decoctum Ballotes præftantiffimum est remedium in hypochondriacis affectibus, itidémque in

* 2. Marrubium Hispanicum Ger. nigrum Hispanicum, vel Ocimostrum Valentinum Clusii Park. Mar. nigrum rotundifolium C. B.

Pedali est altitudine, ramis quadrangulis, villo obsitis: folia Ocimi medii forma & magnitudirequired attenuates, same quantifigures viate contact from Count from the comagnitude required the grant addringente; circa funnos ramos fores procedure, in costo dispoint Martubi inflar, Ocimi floribus fimiles, in vafculis pungentibus.

Semen quale Marrubio nigrum. Radin Urtice aut Lamii radicum amula.

anni raucum annua. Hujus folia (inquit Clufius) tametti frequentibus venis prædita, Marrubii foliis funt multo molliora, & minus craffa, neque ulla odoris gratia.

Provenit copiosè circa rivos ex flumine Guadaluvia vulgò appellato, id est album flumen, ductos Locus. adurbem Valentiam in Hispaniis, ubi eam initio Aprilis florentem & semine prægnantem observavit Clusius, nusquam alibi sibi conspectam.

CAP. XXV.

De Cardiaca.

Ardiaca dicitur quoniam peculiari proprietate cardiæ infantium feu cardialgiæ dietæ mor-Foliis circumscriptione subrotundis & profundè laciniatis ab omnibus aliis Verticillatarum generibus differt.

1. Cardiaca J.B. Park. Marrubium Cardiaca dictum, forte primum Theophrasti C. B. Ger.

Caule extrgie bicubitali aut altiore, rigido, firmo, quadrato, inani, non admodum ramolo, fo-liis cineto ad intervalla longiora bius oppoints. Folia autem una circumicriptione fere fubrotun-da funt, palliduis virentia, in tres intigniores lacinias profunde divita, lacinis circa margines denoa iunt, paintaus vientia, iu tes iunginos sientis pronunce unita, ietemicarca margines certatis, venola admodum & rugola, brevi adeò lanugine utrinque oblita, iu ribilominus glabra videa antur : que in caulibra fint oblicanis virent, fentim angultiora funt, & integra ferè, in longam cuipidem definunt, ad latera utrinque unico dente incila. Florei in verticillis dentis ad caulium nodos, parvi, purpuralcentes, galeati galea integra, exterius lanugine alba denfa hirfuti, labello purvo propendente, cum duabus ad latera velut auriculis. Flofculorum fingulorum calices feffiles, nullis pediculis, ex alis foliorum orti, patuli, breves, marginibus in quinque fpinulas longiufculas divitis. Plurimi autem caliculi dense ftipati ex fingulis foliorum alis oriuntur, feorfim unulquique, non plures in codem communi pediculo.

Folia ram que è radice exeunt, quam que caules occupant longis infident pediculis, quod notatu dignum est. Radice est vivaci.

Incultis, ruderatis & afperis locis gaudet.

572

Locus.

Leaus

2. Cardiaca crifpa.

Cardiace speciem elegantem è semine Londino accepto ortam feliis circa margines undatim creberrime flexis reflexísque seu crispis habuimus.

creserime nexis renexique seu cripis naoumus.

Ad cordis affectus à nonnullis commendatur, & tantum valere exiftimatur, ut ab effectu nome invenulle putetur. Verum Schroderus peculiariter inquit medetur diffenționi hypochondrionum & cardia infanțium (quem affectum cardiacum leu cardialgiam appellant.)

Urinam & menses ciet, pectus à pituita detergit, & lumbricos necet. In pulve em contrita, & cochlearis mentura ex vino haufta difficile parientibus mirum in modum opitulatur. Matth. Quo-niam uterinis affectibus conducit noftratibus Mother twozt. i.e. Matricis herba nuncupatur.

Decochum Cardiaca, ejúlve ficcata pulvis cum Saccharo mixtus & exhibitus in palpitatione cordis, liens morbis & affectibus hyftericis admiranda virtutis & efficacia medicamentum eft. D.Bowle. A veterinariis & mulo-medicis ad boum & equorum morbos usurpatur cum successu.

CAP. XXVI.

De Herbis verticillatis calyce calceamenti calcaneum imitante.

 $\mathbf{H}^{ ext{Arum not}}$ func flofculi oblongi in fingulis foliorum alis finguli: calyx claufus feu operculatus crepida aut calcamenti calcaneum referens.

A. 1. Lysimachia carulea galericulata sive Gratiola carulea C. B. Tertianaria, aliis Lysimachia carulea J.B. Lysimachia galericulata Ger. carulea sive latifolia major Park. **Boob** ed Willow herb, or Loofe frife.

Radix tenuis, geniculata, alba, sub terra repit, fibris è geniculis demissis. Caules quadrati, concavi, rigiduli, glabri, cubitum aut sesquicubitum alti, ramosi, infirmi & in terram reclinati, adeócavi, rigiduli, giaori, cuorium aut ietquicustum aut, rainon, immi conga, cauci, rarios per ambi-que fibra è geneculis dermitis demoi radicari folit. Felia angulta, longa, acuci, rarios per ambi-tum crenata, pediculis brevibus innituntur. Bini fiores è folioum contrario fitt in cauliculis qua-drangulis naticentumi finubus prodeuntes in anteriorem partem propendent adeò aqualitor & comtigui, ut ex codem finu orti videantur. Flores autem galeati, longi, exteriùs hirsuti, è violaceo in coruleum languentes, labello punctulis faturatioribus picto. Calicis forma peculiaris, calcaneum crepidæ aut calcei imitata, operculo tecta.

In aquotis ad rivulos & follas paffim & copiosè oritur.

De hujus viribus nihil invenimus à Botanicis traditum.

2. Lysimachia galericulata minor. Gratiola latifolia Ges. latifolia, sive nostras minor Park: The leffer hooded Loofe-firite.

Radicibus albis, ad intervalla geniculatis, & è geniculis fibras emittentibus longè latéque se propagat fub terra eptans. Caules furrigit vix palmares, rectos, rigidos, quadratos, tenues ab imo stapagat unterral elegans. Canaer nursigit vis padinaes, Tector, pagetos, quaearos serios ad into ra-tin ramofos, folisi crebris es adverfo binis enteos. Folia autem femunciam aut unciam longa, tri-angula, e lata bali in acutum mucronem fentim definentia pediculis tevedimis infident, un opacis glabra, in apricis hifuta e kloinder ubencia. E fingula folorum alis finguli flores execute, pedicahis brevibus tenuibus, versus unam partem flexis, galeati, tubo longo, purpuraícentes, labello al-bo purpureis maculis & lineolis variegato, è calice calcem Sandalii repræfentante, qui delapío flore fit vasculum seminale connivens & operculo tectum, quatuor semina occultans. Sapor plantæ

In palustribus Julio & Augusto mensibus floret.

Lyfimachia galericulata Urticæ folio.

3. Lamium peregrinum seve Scutellaria C.B. peregrinum, Scutellaria dictum Park. Cassida Col. à pericarpii formà Galeam militarem exprimente. Lamium Afragaloides Cornut. Lam. Hispanicum Park.

Hujus fruitus rotundi funt & compress, hirfutie crass, asperginosa viscosa & odora, manus inficiente dum virent obliti : quorum pars anterior in acutum producitur, fissuram habens oris specie, & desuper velat in fronte limbum elevatum, fui proportione magnum, elatum velut diadema, aut crista

obliqua, qua ornari videtur, ut in militum galeis. Cum ficcari incipiunt, os dehifcentes aperiunt, fuperiorem criftaram partem ut in galeis elevando, eo ac fi miles modo fuam nudare vellet trontem, ut folent æftu, vel ut melius videant, & quatuor oftendunt semina intus coherentia, parva, rotunda, fulca, verrucola; quibus perfectis ac deliccatis cum iplis decidit luperior pericarpii elata pars, imam futca, verrucolà; quibas perfectis ac deficcatis cum ipiis decidit fuperior pericarpii elata pars, imam tantim relinquens brevi pettolo hierontem camit; qui ab radice parva, utreacad, obliquà, lignofà, flavicante, fibrofa admodum Vere cubitalis productur vel amplior, folidus, in imo rubelcens, redus, fingularis, quadratus, hirfutus, foliii circundatus per genicula binis, in imo parvis, fuperius majoribus, oblicure virentibus in umbrofis, fed in apertis losie se viridit languentibus, hirfutus, molibus, petiolis à caule recedentibus, circumferraris, & dentibus recufis Melifophylli modo, cui figuria e magnitudine finuliora funt, non ita rugofa, fed Lamii modo plana. E foliocum finulus rami evenneta ad fingula genicula bini, caudem dividunt: in quorum & caulis finimo foliola funt angulta, parva, acuminata, levia florum baise exiftentia, ut in Hornino & finilibus, binos fune purpose allegiales. La mi modo dellogas professibles non della decide carefae. Ruso gurta, purva, acuminata, izvia norum baice exitentità, un riformimo ec imminosi, pinos fiore pur-purcos galericulatos, Lamii modo oblongos proferentes, non obliquos fed erectos ecvice, & uno verti dispoliticos, colim habentes longium, albefentem: particularim ab imo floret per longam ve-luti ficiam Maio & Jimio mente, acque Æftate perficiari. In Italia circa Florentam, Liburnum & albi cam observavimus. Florum & calicum respectu Leeu.

magnam habet cum Lyfimachia galericulata dicta fimilitudinem, unde eam primo aspectu Lyfima-

chiam galericulatam Urticæ folio denominavimus.

Locis incultis intra fepes collium & montium humentia & faxofa amans loca reperitur. Folia amara funt admodum, ingrata, parum vel nihil odora. Col.
Variat flore ex albo pallenre, folis laufoliz Calaminthæ fimilibus, candidis.

Huic fimillimum eft, & (ut puto) idem Lamium Aftragaloides Cornuti,

· 4. Scutellaria Americana Malvæ folio, Morif. prælud.

Folia emitti Malvæ foliorum quoad figuram quodammodo anula, sed majora, è quibus profilir caulis fesquipedalis, rectus, plurimos in faltigio fundens flores verticillatos, galeatos, quibus evanidis succedunt capsular tali instar qui supponitur mulierum calceis si posterius inspiciatur capsula, si autem superius consideratur capsula seminalis, scurellam omnino refert, cavitate sua in superiore

CAP. XXVII.

Verticillata herbacea flore galeà carente.

De Chamæpity.

Hamapitys, id est humilis Pinus, à foliorum fimilitudine dicitur, vel humilis Picea, quod folia Piceam oleant. Latinis Ajuga dicitur seu Abiga, quòd fœtum abigat & abortus faciat : nonnullis Iva arthritica, quòd arthritidi medetur.

Chamapitys foliis Pinus amulis, & odore refinoso à reliquis sui generis differt. An ad Suffrutices, an ad herbas referenda fit dubito. Ob parvitatem fuam & cauliculos teneriores herbis pocius annumerandam duximus, quamvis caules in nonnullis speciebus interdum perennent.

1. Chamaeșițis vulgaris Park. vulgaris adorata flore luteo J. B. latea vulgaris, five folio trifido C. B. Cham. mar Ger. Common Szound-rine.

7. B.

Plantula eft palmaris, nonnunquam vix unam aut duas uncias alta, radiculă faris longă, fimplici Redură. Colieului teres, hirfatus, propter terram rubefcens, catera ex herbido în luteum vergens, quemadmodum & folia, que ex bravibus intervallis ad nodos genina oppofica naficantur, hirfuta, avicult digitatos pedes five tridentem initatai, fapore Rodore pios aut refina: ex quorium alss flores emergium futeolt, labello latiore, birdio, fuperiore parre puntulis rubris gutatos (gale vero vice ffamina promunt dilute purpurafentus, Semina in caliçulis quaetra, triquetra fuccedunt, ut in alis verticillatis. [Floris tibus in ventrem turgefcit, Revalculi feminalis vicem pra-fia.] ftat.]

Locut.
In agris restibilibus, scd rariùs in Anglia provenit.
Nervosium genus roborat. Pilulas contra paralysin vide apud Matthiolum; incidit, aperit, diu Viret.
Nervosium genus roborat. Nervotum genus roborat. Pintlas contra paratytin viue apua Mattinoium; incient, aperti, oul- pretica eft & emmenagoga: fœtum mortuum & fecundinas pellit, adeóque poenter operatur, utilis ejus in utero geflantubus omnino interdicatur, quoniam abortum facit. Verum in ifchiadicis & Arthriticis affectibus pracipua affinantonis oft decoêta in vino, vel in pulverem redacă & cum Hermodactylis & Terebinthina Veneta in pilulas compofita. Eadem pilular ad Hydropem valda utiles effe perhibentur, utili ocrum per aliquod tempus continuato. N. J. Bauhinus ab Hermodactylis cavendum monet. Exteribis abiterfione promover vulnerum & ulcerum folidationem, duritierum discussionem, &c.

· 2. Chamæpitys

• 2. Chamæpitys folio non laciniato J. B. incana exiguo folio C. B. odoratior Park. Chamæpitys 3. Do-

574

Radice fibrola Sonchi aut Dentis leonis minore: ramulos profert, palmum altos, humi stratos & foliolis septos Sempervivi minoris aut potius Vermicularis, minus carnosis, sed incanis & hirsutis, in quibus sociale ex melino albidi. Suaviorem spirat odorem, interdum uliginosum uti usnea musicisse

quernus aut ceatrinus. Minus nota hee & paucis locis obvia (inquit Lobel.) collibus aridis & arvis editioribus Niceæ Sabaude & Genux Liguthex, circum urbem Penem in Italia fruticat, ut quidam affirmant. Adeò confuse & obscure de hac planta scribunt Botanici, ut ipsis minus cognita fuisse videatur :

3. Chamapitys moschata foliss servatis, an prima Dioscovidis? C. B. Cham. seve Iva moschata Monspelienshum J. B. Iva moschata Monspeliaca Ger. Anthyllis altera Herbariorum Park.

Complures ab radice craffiufcula, longa fundit caules lignofos, palmares aut dodrantales, hirfutos: per quos folia crebra, villofa, albicantia, duas tréfve uncias circiter longa, vix femunciam lata, quà cauli harrant angultiora, una aut altera circa medium apophyli Coronopi instar donata. aliquando circumcirca integra fibíque fimilia, unico nervo per longum decurrente. Flora fatis magni, purpurascentes, hirsuti, patulo rictu hiant. Semen nigrum, crispum, sublongum, vermicuh inftaraliquantulum incurvum in utriculis lanuginofis. In faxofis collibus circa Monspelium & alibi in Gallia Narbonensi provenit: invenimus & in in-

fula ad promontorium Siciliæ Pachynum dictum.

4. Chamæpitys Austriaca Clus. Ger. Austriaca Clusii Park. cerulea Austriaca C. B.

Claf.

Elegantifitmum eft hoc genus, numerofos còm adolevit proferens caulet, pedales, nonnunquam etiam duntaxat palmares, quadrangulos, firmos, lanugine onuftos, frequencibus nodis cinctos, quibus utrinque fibi oppolita innafcuntur folia, Chamepityos vulgaris folius fimilia, latiora tamen, & in quatuor aut plures lacinias divila, fuperne viridia & Chelmedentia, fubus nervola & nonnishi incan, odoris non injucundi, gulfus calidi, non ingrani tamen: Ex fingulis alis nafcuntur ramuli fimiliter quadranguli, frequentibus foliis Ajuge fimilibus fepti, durioribus tamen, qui deinde alia oblonga in alis foliola, angufta mucronata, Lbanotidis coronaria fenelcentis foliorium pæne æmula gerunt. Summos ramos verticillatim ambiunt rigidiufculi caliculi è quibus exeunt fores Ajuge tertiz floribus forma non diffirmles, fed longé majores & elegantifilmi, colore fature purpura & violacco, inferiore tamen & propendente labro nonuinli candicante, & fanguines guttis refejerfo. Semina in fingulis caliculis, pro more, quaterna, oblonga, angulola, colore nigro & fipendente prædua. Radis nigra, dura, multis fibris capillata, & fingulis annis novos caules proferens.

In jugo fummo monts cujufdam 1; mil. Vienna Auftriz diftante tenui, nigróque folo, invenit Clatíns.

Flores profert sub finem Maii & Junii initio, quo etiam mense semen plerunque maturitatem ac-

* 5. Chamæpitys adulterina sive Pseudo-Chamæpitys Park. Cham. spuria, multissido folio, Lamii flore C. B. Cham. Spuria altera Dodon. Ger. emac.

Pusilla est planta, Ajugæ valde fimilis, cum cauliculis, tum foliorum trifidorum forma, hirsuta ruma ert pianta, Ajuga vauc inmus, cuni cameuns, cun ronorum trinorum roma, influta tota, fubfalfo guftu & modora, nifi ingratum quidpiam & herbaceum oleret. Flores extremis ramis ex alis produnt. Ajuga floribus non diffimiles, majoris tamen paulo & albi. Semins fubfoequuntu quaterna in fingulis caliculis feu utriculis, cineracei coloris, majufcula & fermè orbiculata. Radix craffiufcula eft, fubalbida & perennis, quantum conjicere licuit.

In Hispanius provenit, locis incultis, astate flores producens.

CAP. XXVIII.

De Bugula sive Consolida media.

Ugula Gallica originis vox est; Gallis enim Bugle dicitur hac herba. Bugua Gainex originis volvent, Gains Guin orige (uchai net 1600). Note ejus funt, prater communent huic generi, innirum floreur galeá carere, funt caules duim generum alii repentes & teretes, alii quadrati, erecht, flores fuftinentes, in fpicam

naxam cupontos. Bugula certilea Alpina non repir clematibus, verum à Prunella differt foliis productioribus, extre-mo rotundioribus & circa margines dentatis; florum spicis longioribus & Lixioribus.

A. 1. Buguls Dod. Ger. vulgaris flore caruleo Park. Confelida media pratenfis carulea C. B. Confolida media quibufdam Bugula J. B. Bugic.

Quadrato, inani, hirfuta & aliquantulum cyaneo affurgit caule, palmari aut femipedali: folisi Anagallidis aquatuez majoris nonnihil ferrats, binis oppolitis, per intervalla nafeentibus, colore vel vrolacco, vel purpurafeente, vel vironte ; fapore primo occurfu fidubidici, mox amasefeente Z. adithingente, inferioribus ex fats longis pediculis ad Bellidem accedentibus; clematous longe fes fagentibus. Flore ex foliorum ais cabic inident feffili; brivi, hirfuto, cyaneo, quinqueparito cœ quei variati, labello Orchitis alicujus fimiles, in quatuor fegmenta, duo lateralia productiora, inferiora totidem minis alta fed magis lata abeuntes, multi galed alfive ut Orchides & Lamia, apiceferiora totidem minis alta fed magis lata abeuntes, multi galed alfive ut Orchides & Lamia, apiceferiora totidem minis alta fed magis lata abeuntes, multi galed alfive ut Orchides & Lamia, apiceferiora totidem minis alta fed magis lata abeuntes, multis galed antive ut Orchides & Lamia, apiceferiora totidem minis alta fed magis lata abeuntes, multis gale alfive ut Orchides & Lamia, apiceferiora totidem minis alta fed magis lata abeuntes, multis gale alfive ut Orchides & Lamia, apiceferiora totidem minis alta fed minis generalis productions, adaptive and to the secondariora de magis lata derivation de magis lata abeunte, multis alta derivation alfingula internodia, ut in folis fit. Singuis foliculis quaturo in imo calice fuecedunt femul fimul juncta, ut in reliquis hujus generis fit. Florum verticulli proxime admott fitcam quantem calice obaseave inferibit, quia dufin generum caules obaseave inferibit, quia dufin generum caules obaseave inferibit, quia dufin generum caules otimet, aloss cenues, crecultuclus, himir repeneres, quibus fe propagat, alios crectos, quadratos, flores intertalos cenues, crecultuclus, himir repeneres, quibus fe propagat, alios crectos, quadratos, flores Quadrato, inani, hirfuta & aliquantulum cyaneo affurgit caule, palmari aut semipedali: foliis

tinet, alios tenues, teretiusculos, humi repentes, quibus se propagat, alios erectos, quadratos, flores

Variat floris colore cœruleo, carneo, albo. Variat Horis colore Cuertuco, Carico, anos.

In fylvis & prais humidis frequentiffina occurrit, & apud nos Maio menfe floret.

Lieut & Ragulam carneo flore Claf, Fark, mediam pratensem purpuream C. B. à descripta specie diversam Tempus.

ene neurquam concententa.

Confolda media flore luteo C. B. Bugula flore luteo Park. Hæc, inquit C. B. exteris multò mi-Bugula flore nor eft, foliis rotundis crenatis, flore luteo, quam ex Anglia habemus.

Nobis incognita eft, nec ufquam quod feimus in Anglia fponte provenic.

Varietas tantum vulga-

ris Bugulæ esse videtur. Vinbus cum Prunella convenit. Vulneraria est tam intrinsecus qu'am extrinsecus adhibita. Con- Vires.

Virbus cum Prunella convent. Vuinearra ett am intrinicus quam extrinicus anibitat. Confert & tétero, hepatis obfrutétioni, urinze rerentioni, &c.
Gallis viulgo dictiur ilium Chirurgi opera non indigere qui bugulam & Saniculam habuerit.
Gallis viulgo dictiur ilium Chirurgi opera non indigere qui bugulam & Saniculam habuerit.
Commendatur Bugula ad difrupta, fracta, convulfa catăque; idcirco & potionibus vulnerariis additur, in quibus tauta ejus vis ellé dictiur ut fanguinem concretum refolvere ac difcutere valeat
ditur, in quibus tauta ejus vis ellé dictiur ut fanguinem concretum refolvere ac difcutere valeat
ditur, in quibus tauta ejus vis ellé dictiur ut fanguinem concretum refolvere ac difcutere valeat
ditur, in qual de l'activité de

Unguentum è foliis Bugulæ, Scabiolæ & Saniculæ tufis & in axungia bullitis ad ficcitatem ufque, & deinde expressi ad omne genus ulcera, contusiones & vulnera sananda plurimum valere scribit Parkinsonus, qui ejus usum nobilibus matronis commendat.

2. Bugula carulea Alpina Park. Confolida media carulea Alpina C. B. An Confolida media Genewents I.B?

Ex radice fibrola caulis quadratus, firiatus, leviter hirfutus inanísque consurgit, quem folia oblongis podiculis donata, anguita, trium unciarum longa, per ambitum incifa, leviter hirfuta cingunt. Flores galericulati, cœrulei, è quorum medio filamenta quædam prodeunt, in cacumine quali ípicà

Ab hac non puto differre specie Consolidam mediam Genevensem, quam & nos circa Genevam atque citam Bailkam frequentem observavimus. A vulgari differe caulibus ab una radice plunibus erectis; folis minoribus, oblongioribus, & superioribus profundais crenatis quódq; clematis careat.

* 3. Bugula odorata Lustranica Cornuti, Park.

Radicem habet nigro capillitio fibrolam, nequaquam humi repentem: ab hac succeelcunt quattor admices made expression or the many measurements of the many contents of uta, atrovirentia, quatus au trious acuntos acuntos acunicamente referencios acunigarente, quo acuninferiora funt ac terre propiora eò ampliora, quò remotiora eòbreviora ex angultora, su ferè também capillari tenuitate appareant iis in partibus in quibus flores interpofiti funt. Flera eniminter foliola caulem à medio ferè ad apicem utque verticilatini ambiunt, & intermediis foliolis illis obsenties qualem à medio ferè ad apicem utque verticilatini ambiunt, & intermediis foliolis illis obsenties qualem a medio ferè ad apicem utque verticilatini ambiunt, & intermediis foliolis illis obsenties qualem a medio ferè ad apicem utque verticilatini ambiunt, & intermediis foliolis illis obsenties qualem a medio ferè ad apicem utque verticilatini ambiunt, & intermediis foliolis illis obsenties qualem a medio ferè ad apicem utque verticilatini ambiunt, & intermediis foliolis illis obsenties qualem a medio fere ad apicem utque verticilatini ambiunt, & intermediis foliolis illis obsenties qualem a medio fere ad apicem utque verticilatini ambiunt, & intermediis foliolis illis obsenties qualem a medio fere ad apicem utque verticilatini ambiunt, & intermediis foliolis illis obsenties qualem a medio fere ad apicem utque verticilatini ambiunt, & intermediis foliolis illis obsenties qualem a medio fere ad apicem utque verticilatini ambiunt. ducto veluti fepimento mununtur. Flores funt violacei coloris, in tubulum efformati, cujus extremum alteriam ab exiguis calicibus prodit, alterium, ut in Bugula neffrate, dum hiat, rictum quen-

Locus.

Tempus.

CAP.

Locus.

dam mentitur. Decullo flore (quod circa Augustum mensem accidere solet) calyculus seminibus albis turget, qua novam sequente anno progeniem subministrat. Seritur mense Martio.

Tota planta odoratifima est, jucundifimique aspectus, & apud nos proceritate vix pedem implet.

CAP. XXIX.

De Scorodonia seu Salvia agresti.

Corodonia ab odore Allii quem exhalar, Salvia à foliorum fimilitudine dicitur, fylvestris potius quàm agrestis dicenda quoniam rarò extra silvas & dumeta seu fruteêta invenitur.
His autem duabus notis, nimirum odore Allii & Salviæ folis à reliquis hujus generis cum sore
galea carente disfert, quibus adde stores ex singulus foliorum alis singulos, qua nota convenit cum
Lysimachiis galericulatis.

Scorodonia five Salvia agreftis Gct. Scordium alterum five Salvia agreftis C.B. Scorodonia five Scordium alterum quibus[dam, & Salvia agreftis Park. Scordotis five Scordium folio Salvia]. B. 1900b Sage.

7-B. Radice nititur flexuofa, dura, repente, fibras tenues interdum longas demittente; ex qua Caules eriguntur plures, cubitales & bicubitales quadrati, hirfut, purpurafecntes vel nigricantes, medullà albá farcit, ad quorum genicula felia exeune ex intervalla gemina oppofita Salviz vel Beronices miri acuitora effent, ad Urricam quodammodo accedentia, rugofa, atrovirentia, feabra fquallidaque, pilofa, per ambium ferrata, Japore amaro. Summus caulis in fureulas aliquo dividitur, in quibus fipracatim digeruntur fores in unam partem vergentes, ex fingulis fololorum adverforum als finguli, adéoque bini fimul, brevibus podiculis, colore hebazco, vel candido pallido, ex quorum rictu loco gales famina exeunt purpurafecntia; è calice cuus fegmentum fuperius integrum eff & furfim reflexum inferirs in quatur denticellos feu fpinulas dividitur. Semina fufca, Ocymi granis fimilia.

Hujus decoctum urinam & menses ciet; in lue venerea utiliter exhibetur. Vulneraria est è præcipus, sive interius sumpta in potionibus sive exterius applicata.

Cipus, Ive International Convente, & Gefineri judicio ad remedia Scordio preferenda fuerit. Hildanus hanc miris laudibus in ulceribus gangramofis celebravit, & duplicata doil Scordio fubfituit. Sunt qui hujus decodum lu Venerea infectis non infeliciter propinant. Dod.

CAP. XXX.

De Scordio.

SCordium dicitur hac herba, quòd ejus folia trita odore Allii acri naresferiant.
Odore Alli, foliis & facie Chamadryos, loco paluftri & reptatu ab aliis hujus generis abunde
diffinguitur.

A. 1. Scordium J.B. C.B. Ger. legitimum Park, Water-Germander.

F. B.

Præsentis ad venena remedii commendatione Scordium inter reptantes plantas reponimus: eaules palmares ac majores intendum, ramosi, geniculatim progredientes, demissishirs Pulegii modo terram comprehendumt, patrim furrigumum, plures ex radiculis capillaribos, shrfuti, quadrati, janaes: Folia Chamachyos oblonga, rugosa, serrata, tachu mollia, hufuta, albicantia, odore Allii sed remissione se gratiore, sapore amano: ex corum alis ramili etam pronascuntur. Flores indeben quodique per caulem quaterni, Chamachyos sorbius persimiles, colore rubentes, scutellatum labellum demittentes, quator ansis superiore parte donatum galee loco, qua huic ut Chamachyi nulla: Staminula profilium pruprascentia: emicant autemssores ex folliculo in quinque mucrones partici [quod omnium fere verticillatarum storibus commune est] lanuginoso, pediculo brevi rubelcente:

In palustribus Eliensis insuiæ copiose provenit.

2. Scordium alterum lanuginosum verticillatum C. B. Scordotis Plinii primum Patk. Scordotis tomentosa Cretica J. B.

Bell.

Felsa tomentosa M:nthastro Marrubióque albo similia profert: per terram in orbem disfunditur,
mults ramis è radice, quæ magna & porennis est, prodeuntibus, quadrangulis, tomento albo obsficis
ur Marrubium, in quorum summitaribus spore Marruba albi in quadam magna spica hærent, quibus
stiencedus semu nigrum. Tota planta masjor & crassior est Scordio vulgari.

Nascitur

Nafeitur ubique inter faxa, fecus vias & in marginibus agrorum. Allii odorem ut Scordium refert, & in tota ferè Creta Seplatiari pro Scordio promitiue hac herba utuntur. Alpinus in exot, plantam hanc polixius delicibit, quem confule.

2. Scordotis altera Plinii Ponæ Ital. Park.

Caulibm erectioribus, ramonoribus affurgit; folis fimilibus fed majoribus, rotundioribus denticulis incifis. Caules & ramuli in fpicas floculorum rubentium definunt.
Scordium Alexipharmacum ac fudoriferum ett; ufus praccip, in pefte peftilentialibiafque morbis, Virte.
febribus malignis, (rata prafervando quàm curando) in obfiructionibus epatis ac lienis, in pulmonibus purulentis ac mucilagine refertis, extrinsecus mundificat vulnera & ulcera, lenit dolores podagricos. Schrod.

Sunt qui in menfium profluvio cum fuccessi exhiberi velint. ** **Liem.** Succus ejus seu pulvis valet ad lumbricos intestinorum. Verum przcipua vis est in veneno expellendo, & adversus pestem aliósque morbos contagiosos.

Ex hac herba paratur Electuanum inde Dialcordium denominatum; eximii ulis ad omnes pradictos affectus. Cardiacum eft infigne & ufurpatur in iis individuis in quibus Theriaca & alia calida locum non habent. Nutrices noître parva dofi etiam infantibus exhibent ad tormina inteffi-

Galp, Guitmannus Med. Augustan. plurimos bubones pestilentes ruptos. & ulcera maligna curavit feliciter folo pulv. Scordii, & nondum ruptos aperiebat. D. Soame ex. Observat. Hieron. Reusineri.

Ddd

HISTO-

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER DUODECIMUS.

De Herbis semine nudo Polyspermis,

HOC EST.

In quibus fingulis floribus plura quatuor fuccedunt femina, nullo certo aut definito numero.

R O feminibus nudis habeo quaecunque folliculos aut tegrnina privata, (fiquæ habeant aut habere videantur) fiponte non exuunt, verùm iis induta à planta matre abfoedunt.

Hinc femina Malvæ pro nudis habeo, quia privatos fibiculos fiponte non exuunt.

Seminam tunica Animalium feccandis refipondent, conceptacula uteror; quod ergo cum femine excidit pro fecundis hoc est, feminis tunicis habendum est, si cui aliter videtur, siro per me licet fruatur judicio.

Herba semine nudo polysperma, hoc est, in quibus singulis storibus plura quatuor succedunt semina nullo certo ant definito numero, sunt vel flore.

Perianthio tello

Triphyllo, flore

Tripetalo aquatica, foliis

SPlantagineis: Plantago aquatica Sagittæ culpidem referentibus: Sagittaria.

Polypetalo, calice

Cum flore deciduo, foliis integris, radicibus tuberofis: semine perfecto, brevi marcefronte meciano, tomis integris, radicious tuberolis: femine perfecto, brevi marce-ficente superficie, radices perennant; Ohelloonium Minus. A first sperfitie, foliis tripartitò divisis, floribus ceruleis, albis aut carneis; Hepa-tica mobilis.

Utraque hæc planta primo vere floret; prioris autem flos flavus est.

Pentaphyllo, unà cum flore deciduo, seminibus in globulum echinatum congestis, flore

SPentapetalo; RANUNCULUS Polypetalo; foliis tenunfime diffectis, radice

Perenni, flore flavo; HELLEBORUS niger ferulaceus. Annua, flore rubro aut flavo; Flos Adonis, Eranthemum.

Octaphyllo, seminibus in rotula aut caseoli formam circumactis, foliis [in malvis roseis calyx geminatus eft & uterque calyx in quinque lacinias divisus]

Integris; MALVA: quæ folio est productiore & anguloso Althau dicitur. Diffectis, seu laciniatis; ALCEA.

Decaphyllo seu in decem segmenta diviso, à flore superstite, seminibus

Caudatis.

De Herbis semine nudo polyspermis.

(Caudatis, appendicibus uncinatis aut plumosis adhærentibus, foliis pinnatis, radice aromatica; CARYOPHYLLATA. (Nudis, absque ullis appendicibus, foliis venosis Digitatis, in eodem pediculo Ternis, seminibus (Pulpa molli esculenta innascentibus, flagellis reptatricibus; FRAGARIA fer-Siecis non reptatrix; FRAGARIA ferilis. Quinis aut septenis, flore 5 Pentapetalo aut polypetalo; PENTAPHYLLUM.
7 Tetrapetalo; TORMENTILLA, Heptaphyllum. Pinnatis.

Incanis aut tomentosis, reptatrix; Argentina.

Nudo, absque perianthio; v. Tab. seq.

His annumeranda est Sagittaria aquatica quæ slore est tripetalo: v. in capitede Anomalis.

CAP. I.

De Chelidonio minore.

Helidonium XeasSerier à XeasSar Hirundo, Chelidonium visui saluberrimam Hirundines monstraunano, cocati pulloram ceclii ed medente: quiulfam fie distum quod in Hivandinum advenu gree, occati pulloram ceclii ed medente: quiulfam fie distum quod in Hivandinum advenu foreat, O difellu marcefeat. Plin. I. 8. c. 27.

Posterior ratio nobis magis arridet. Chelidonium calyce triphyllo cum Hepatica trifolia convenit, ut & flore polypetalo; ab eodem

differe calyce cum flore decidio, ut in Rannacilis, & folia integris flororundis.

Her calyce cum flore decidio, ut in Rannacilis, & folia integris fibrorundis.

Poffert autem hac duo genera, nec minus commodè cum Flore Adonidis & Helleboro ferulaceo. conjungi, ob florem polypetalum: nec multum interest.

A. 1. Chelidonium minus Ger. Park. Chelidonia retundifolia miner C. B. Scroptularia miner feve Chelidonium minus vulgo dicium J.B. Piletwort or the lesser Celandine.

Plantula est palmaris, alias paulo major minorve : qua quotannis nova radice foliis & flore, ficut Plantula elt palmaris, ahás paulo major minòrve: que quotannis nova radice folis & flore, ficur Saryriones & Aron, revivicix. Ea [radix] nobis infipada est, partim bulbulis aliquos, modò pyriformibus, modò longis, ferè eteretibus aut ventricosis urinque acutis, modò rotuneis, foris pallidis, intus albis; partim tibris multis candicantibus constans: unde emergit caulicalis, fecundum terram albicans, fuperne diline purpurascens, inter parte geniculo donatus, ex quo orinturi falia bina oppoita, longis pediculis ex lato principio coloris carnei, fensim in angustum virescens definentibus, alliquatenus hederacea, fed molliora, minora, rotundioriaque, folendentia, nervola, maculis albis interdum nonata. (ficus & bina illa nus Hatin è radice grummo) indidémente av als foliola minora, interdum nonata. (ficus & bina illa nus Hatin è radice grummo) indidémente av als foliola minora. anquaterus neaeracea, 1ea momora, mmora, rounatoraque, premeenta, nervota, macuis anis interdum notata, (ficut & bina illa que fiatim è radice oruntur) indidénque ex alis folial minora, magifque angulofa, inmil colore & nitore fiplendenta, glabra. Reliqui caulis folia profundiù sincila Hedera helicis repentis folis proxima, alterno plecunque firut, brevioribus pedicellis virentibus (al Hedera helicis repentis folis proxima, alterno plecunque firut, brevioribus pedicellis virentibus appenfa, Sumuno falfugio ranulorum infidet flor unus, Ranunculi armulus, ex coto aut novem foliale in profundius de la compania del compania de la compania de la compania del compania de la compania del compania de la compania del co liolis, aureo fulgore radiantibus, unguibus chloris, compositus, è calice tribus brevibus & carinatis solis constante exiens, in medio habens staminula multa crocca, ex tenui latescentia, averia parte sulcata. Succedit capitulum Ranunculi echinatum, è viridi luteum ex feminibus congestum. Floris & foliorum fapor herbaceus.

Vidi in haç planta, cum jam defloruerat, & marcescere incipiebat, bulbulos tritici granorum amulos ex iplis foliorum alis lucroelcentes.

Apud nos in Anglia fub tinem Martii & Aprilis initio florer. Maio flores & folia evanescunt, ra-Tempur.

deibus in terra ad ver ufque proximum latitantibus. Nalciur (ut rechè Dod.) in pratis, fecus vias, in ferobium fossarimque marginibus, uliginoso Locas.

Nalctur (ut reue Dou), in plant acrimoniam attribuunt, cujus noftrum particeps non eft; Virex pretertim folo.

Veteres Chelidonio fuo minori infignem acrimoniam attribuunt, cujus noftrum particeps non eft; Virex proinde haudquaquam confert is morbis quibus Chelidonium Veterum. Hanc differentiam loco attribuunt C. Hofmannus & aliu. De hoc inquit oblievandum fieri quod in Aro, Alshodelo, alis, ut radix quibuldam locis valde acris fit, quibuldam ducis & edulis; ego fipecie differe fulpicor Chelidonium minus Veterum, & Recentiorum.

Schroderus radices hujus refrigerare & humeêtare Ddd 2 5cribis.

Lecus

Lib. XII. De Herbis semine nudo polyspermis.

58 I

feribit. Utiles elle in ietero, feorbuto, hamorrhoidum fluore. Extrinsecus specifice mariscos sive ficos ani curare, dentiúmque putredini maximopere subvenire.

Hofmannus hoc inquit fcio ex fide dignis, radices tam effe aptas hæmorrhoidibus ut appropriatæ Tromannus noc inquit icio ex nae aignis, rances tam ene apus memorinomos ui appropriate dicantur. Ideò non tantum abluunt decodo ex vino, ex urina propria, fed vel per pulverem alpregunt, vel emplaftri mode imponunt; imò amuletti loco gestant. Audivi, qui diceret, non externits tantum extinguere dolorem, sed è interius, in reddendo consuero illarum fluxu.

Duplicem fignaturam gerit hac herba, alteram feorbuti, purpureas maculas in foliis: alteram

ficorum ani tumentium, radicum tubera-Radix recens impolita funditus extirpat ftrumas & scrophulas, unde & nonnullis Scrophularia dicitur, Planta calida est & acuta, quia sale acri pollet. Nam aqua destillata est acris. D. Herman. Habui ex relatione D. Palmer.

* 2. Chelidonia rotundifolia major C. B. Park. Che greater Pile wogt.

Hujus radix fibrofa eft, quibus aliquot oblongi testiculi adhærent. Folis est subrotundis, crassis, lavibus, ad foliorum Afari magnitudinem accedentibus, fed nonnihil quandoque finnatis, pediculis semipalmaribus donatis, & humi procumbentibus. Cauliculo palmo minori flos insidet calyce in tempamianous contains, es main procumociniosis. Cominem pattoriminori per introct caryee triphyllo,membranofo fuftentatus, qui pallide luteus, magnus, vugat quadruplo maior, ex quinque des foliis, quorum funguli ad inedium fiffi finnt, componitur, & ad eus umbilicumfamina vel fex foliis, quorum funguli ad inedium fiffi finnt, componitur, & ad eus umbilicumfamina plura rufescentia conspiciuntur.

Mompetium nors municus provenin.

**Magnel le limilem circa pontem Caftri novi vidiffe feribit, quam à minori vix feparandam arbitratur. Vertim, unde delata, habetur in Horto Regio Parifienti, inque Horto Academico Leybitratur. Monspessuli locis humidis provenit.

Chelidonium minus floribus plenis, & Chel. min. foliis maculatis pro varietatibus accidentalibus habeo, non pro fpeciebus diftinctis.

CAP. II.

De Trifolio bepatico.

Trifolium bepaticum flore simplici C. B. Trif. bepat. sive Trimitatis berba flore caruleo J. B. He-patica mebilu sive trifolia Park. Hepaticum trifolium Ger. Hepatica, og noble Ritter mogt.

Adues craffiusculæ in plurima capita divise, fibris innumeris ex rubro nigricantibus variè interextis capillate, adeò ut totæ fibris hisco occultentur, nec alind esse videantur quàm mallæ seu congeries fibrarum glomeratarum & miris modis implexarum. E fingulis autem malla leu congenes fibrarum glomeratarum & miris modis implexarum. E fingulis aurem radicis capitulis feu nodulis quotannis progerminant primo fares; deinde gida, cum primulum emergunt complicata & intriuna, poftquam excenduntur glabra, fuperné oblearias viridia, averfa pare pallidiora, & interdum Cyclamini modo purpurafeenta, triquetra, in tria fegmenta non tamena de podicultum ufique divifa, per margines avqualia, pedicults felquipalmarbus & longioribus infidentia. Cante ex cadem radice plures, tenues, breviores quam fint pedicult foliorum, nutl, finguli fingulos three full progress. Excelose fux & incendum foreste auto-face foliorum progress. flores suftinentes, speciolos, sex & interdum septem aut octo soliis compositos, plerunque corrulcos, pares luttinentes, ipécnoies, ex ce interdum réprent au octo omn componits, perantigle certaités, raribs carneos aut albos, flaminho cum liús apicibis intus plutimis, é cafie trifolio à flore delaplo fuperflire, femina aliquot nuda, acuta, Ranunculorum modo in globulum congesta protegente. Variat floris colore corulco, carneo, albo.

Tempus &

Februario mense floret si hyems clementior fuerit. In Anglia sponte, quod sciam, non prorentano mente inace i nyone contenton norte. In angua ponte, quos team, non pro-venit; in transmarinis invenimus in mone Wellerful no longe à Scaphulfa Helvetica urbe. Decem lujus plante species seu varietates proponit Parkinsonus in Paradiso suo terrestri. Ha

1. He patica flore excules simplici major, nobis descripta.

2. He patica flore pallide excules. Hujus solio quam praccedentis dimidio minora crebitora: flores quota tamen apur nos rarvits ferr) pallide carulei & minores quam tillius. res (quotamen apur nos rarvits sert) pallide carulei & minores quam tillius.

3. He patica flore purpure. Solo floris colore saturatiore violaceo à prima specie differt.

4. Hepat. flore albo minore. Flore est albo, præcedentis flori æquali: foliis tantillo minoribus &

pallidioribus. 5. Hepat. alba magno flore. Flores magnitudine, (qui proximè describenda aqualis est) à praced.

6. Hepat. albida sive argentea. Folis & floribus pracedentium, exceptâ ultimâ, majoribus est: & florum colore è dilute rubente cinerco, paulatim in album languente.

Hep. alba, apicibus rubris: non alia in re quam apicibus staminum rubris ab Hep. alba differt. 7. Hep. alba, apicibus rubris: non alla in re quam apicibus trainment quam Hep. vulgaris coeruleæ. 8. Hep. flore rubro. Hujus folia etiam aliquanto magis rufescunt quam Hep. vulgaris coeruleæ.

9. Hep. flore purpureo multiplici, sive pleno.

10. Hep. flore caruleo pleno. Plerreg, ha varietates vel loco natali, vel fationi, vel cultura & mangonio debentur.

Probatur maxime à recentioribus medicis (inquit J. Bauhinus) ad vulnera glutinanda tam foris illita, quam intus lumpta: item ad enterocelas, in quem ulum pulverem dimidii cochlearis menlura ex vino auftero propinant. Tota planta decoquitur in vino codem ad columelle fauciúnig; inflammationes: Refrigerat enim, ficcat & roborat. Quare adversus intemperies calidas, & inflammatio-ones hepatis & febrium calores perutilis. Rarius præscribitur à Medicis nostratibus, & in illis qui eo ufi funt se nullum poruisse effectum observare scribit Parkinsonus.

* 2. Hepatica nobilis flore albo parvo Tradescanti, an Virginiana Park.

Hæc frecies foliis obscure viridibus, flore albo parvo apicibus albis à congeneribus differt. Tradefcantius fpontaneam invenit in Virginia, (quantum meminit Parkinfonus) & in Angliam detulit.

CAP. III.

De Ranunculo.

Anunculus Baredxion à ranis dicitur, vel quòd ranarum more humidis limitibus, opacífque marginibus lætetur: vel quòd ranæ inter ejus frutices frequenter inveniantur. Floribus plerunque pentapetalis unà cum calice caducis; feminibus fuccedentibus unicuique flori plurimis in globulum aut fpicam & plerunque afperum feu echinatum congeltis, ab aliis congeneribus plantis diftinguitur.

Ranunculi plerique [non tamen omnes] vim habent exulcerandi & crustam cum dolore inducen-Virei. di : unde & scabros ungues & scabiem removent, & stigmata & puncta delent; fornicarias item ac penfiles verrucas & alopecias ad breve tempus impofita tollunt. Radix arida trita naribus admota fternutamenta movet.

d. I. Ranunculi pratenses & arvenses.

A. 1. Ranunculus pratensis repens Park. prat. repens birsum C. B. pratensis etianque bortensis Ger. repens store luteo simplici J. B. Common erecuing Crowfoot of Butter-cups.

Radin plurimis fibris albentibus conftat. Folia prælongis infident pediculis tripartitò divifa, fegmentis Apu ferè fimilibus, altius incifis & circa margines dentatis, utrinque hirfuta, atrovirentia, maculis albis fubinde notata. Cauliculos emittit plutimos, tenues, terretes, hirfutos, concavos, fupi-nos & hunti fiparios, ad intervalla è geniculis radices agentes. Eft enim planta plurium fundonos & hunu iparios, au intervata e genicius rauties agentes. Lat enim pianta piurium tindo-rum, ut vocat Jungiau. Elere in pediciulis longis feu fireculis ex adverfo foliorium ortis pentapetali, flavi, plendentes ac fi vernice oblinerentur, è calice pentapetalo, flaminula & apicibus intus pluri-flavi, filondentes ac fi vernice oblinerentur, è calice pentapetalo, flaminula & apicibus intus plurimis flori reliquo concoloribus.

Cum flore calix una decidit, quibus fuccedunt semina plurima, in capitulum echinatum conglobata, fingula enim apices habent acutos, per maturitatem autem nigricant.

In pratis & hortis præfertim humidioribus. Reperitur interdum flore pleno seu multiplici, qui ob raritatem & elegantiam in hortis colitur; Ranunculus hortenfis inclinans C. Bauhino dictus. Hanc speciem minime acrem effe perhibet Tragus & propterea citra noxam aut periculum ullum corpori adhiberi posse: quin & mulierculas Usus. Germanicas Aprili menle illum tenerum una cum aliis oleribus decoquere folere.

A. 2. Ranunculus bulbosus. Ger. Park, tuberosus major J.B. pratensis radice verticillis modo rotunda C.B. Hound-rooted of bulbous Crowsoot.

Foliis & floribus pracedenti fimilis est. Differt ab eo 1. Radicibus in bulbos intumescentibus. FOIL OC HOUSE PROCESSIAN MINISTER STATE OF ON 1. ADMINISTRATION IN CONTINUES tongiores iacumas uniecus. 4. Quos cantas tona cunt nos apentur as peaculum renexa int, cum in illo petalis fubjecta & contigua ca fuftinere videantur. 5. Quòd paulo maturuis forecar. 6. Quòd capitula feminum paulo productiora fint; femina autem fingularia fiprulam in apice non habeant, qualis in repentis feminibus cernitur. Poffent & alize adhuc differentiz obfervari, fed hæc ad diffincti-

Solet hie quotannis veterem radicem in terram profundiùs detrudere, supra quam nova gignitur.

In pascuis ubique & nimis frequens reperitur. In pascuis ubique & nimis frequens repeniur.

Hujus etiam varietas flore pleno in hortis colitur; qui Ranunculus bulbosus flore pleno C. B. Ra
Viret.

nunculus minimus faxatals hirfutus C.B. ab hoc non diffinguendus videtur J. Bauhino & nobis.

Tragus hanc speciem Ranunculum sceleratissimum vocat: Et * C. Hofmannus Mendicos hac Official casa.

Official casa.

plantà cutem exulcerare air, ut miferabiles videantur. Aquam radicum hujus defullatam, aut infufionem cum spiritu vini factam contra peftem extol-

lunt herbilege Norice, Cat. Aldt. na notonogo tvortece, omnium confensu adurit & exulcerat efficacissimè, pustulas excitat, unde nonnifi externis corporis partibus adhiberi debet : quare, inquit Tragus, erodendis & exticcandis duris tumoribus miritee conducit, vertucas pentiles feu fornicantes & id genus vitia tollit.

Monet Camerarius radicem, h recens fit causticam esse ac admodum urere, exsecatam autem post unum mensem dulcem effici.

Ddd :

Nicolaus

Tires.

Locus.

LOCIE.

Nicolaus Chefneau Mashiliensis M. D. in Cephalalgia succum Ranunculi [bulbosi ut puto] commendat; qui (inquit) cùm dolor parvum locum occupat, ad miraculum cum tollit. Eligitur frecies que foliis Anemone affimilatur, & linguam mordet quam maxime mafficata, cujus folia contunduntur in mortario ligneo aut marmoreo, factóque emplastro perforato, ut in applicatione pyrotici folet tieri, & loco dolenti impolito, applicantur fupra foramen folia Ranunculi contufa, & multo totet nen, & loco dotenti importo, appicantur i iupra foranteri onia Kaninculu contula, & multo fueco madentia, non tamen ut diffluat, emplaftróque non perforato liprerimpofico, durarim horarim foratio extem aperti in tenero loco & depilato, practipue fi colligatur herba in loco foli expofito; in capite verò ubi pili nalcuntur non facile aperit; fed parte in tumorem elevata, dolorem fedat. Hic unum advertendum, ut circa oculos ponatur in parva quantitate, propter palpebrarum & partium circumjacentium inflationes quas gignit flupendas, nullius tamen periculi. Multa adducir exempla Cephalalgia hoc medicamento curata. Eodem etiam cum fuccessi utitur in Athritide. Sacerdos, inquit, quidam cum ex reliquits podagra: per tres annos integros detineatur in lecto, incedere non riquit, quitam com ex renquis pougra per des annos integros defineata in acció, incedere non valens, loco magis dolenti impofuit Ranunculum eo modo quo in doloribus capitis diximus, & fanatus est: quod est species quadam cura quam ex Paracello apertam vocavimus, qua crassus humor cutem penetrare non valens hoc modo educitur.

Quidam peste correptus & in magno periculo constitutus servatus est duobus fonticulis sactis in inguine bubonem habente. Applicavit fci. folia Ranunculi contufa in parte interna carnofa coxe, veficusque & ulcera excitavit, que tantam materie venenate quantitatem emiserunt, ut ser-

Alius in axilla bubonem habens, applicavit in medio musculi bicipitis brachii ejusdem lateris fol. Ranunculi contula ad nucis magnitudinem, circum inungendo nutrito, & more veficatorii ul-cera aperta fervando. Qui hac exempla retulir fuit teltis ocularis. Eruditifi Vir D. Edv. Hulfe excerpfit, & inter alia multa ad nos transmist.

3. Ranunculus maximo tubere, flore magno pleno J. B. radice tuberofa flore pleno & prolifero C. B. maximus Anglicus Ger. Anglicus maximus multiplex Park. The great bouble flowered Cromfoot, of double Ope of Oce.

Jucundi spectaculi oblectamento omnium Ranunculorum primas obtinet, amœno slorum incre-Jucindi Ipectaciui obiectamento ominium Kaniucuorum primas octinet, amento forum incre-mento e, qui colore aureo, non tantimi denfo foliorum fipatui luxuriant, fed & è medio flore aluis affurgit minor, hirfuits fuis foliolis quinis non minus quam inferior obvallatus, numerosaque folio-rum congeftione multiplex, pediculo inferiorem tranfadigente: Felia rugofiora quibam Rannuculi partentis, majora, rotundiora, inque minits acutos angulos divida. Radis fubeft tuberofa, verticillata, Cyclamini magnitudine, valde se multiplicans.

In hortis nostris frequentissimus esse solet, nescio an aliter à Ranunculo bulboso seu tuberoso minore differat, quam quod major fit & flore pleno.

A. 4. Ranunculus rectus foliis pallidioribus birsutus J.B.

T. B. Radicibus figitur multis, fibrofis, albis, nequaquam reptantibus [neque radicibus neque caulicalis repeat] undo caules pullulant complures, pedales vel cubitales, cavi, molles, hufuti, in varios ramulos divitis, [non raro terram verfus reclinati] quorum extrema fiores fuffinent parvos, luteos, apichos medium occupantibus crebris luteis ut in albis: quibus fuccedunt capitula alpera, ut in ple-trique Ranunculis, tiblonga. Felia multo minora funt quàm in repeante vel Recto, hiritara, longis pediculis insix quoque [a quari ne aulibus funt bevioribus] in tras primara fegmenta divida, quorum unumquodque detineeps in profundiores lacinias fubfecatur, quorum color fubpallidus minifuque virens quam in reliquis Ranunculi speciebus. At verò priora nec profunde, nec in tot lacinias divifa funt ut suprema, figurâ etiam sunt rotundiora, [maculæ albæ obscuræ & vix perceptibiles sunt] In guitu nullam percepimus acrimoniam manifeftam.

Locis humidioribus & lutofis etiam apud nos abundat, florétque Maio, Junio & Julio.

5. Ran. magnus valde birfutus, flore luteo J. B.

Ex radice oblonga, ex qua veluti capillamenta sursum feruntur ad modum Dauci alterius Fuchsii, caules prodeunt cubitales, striati, cavi, hirsuite asperi, & ex russo slavescentes, qui in ramos brachiantur : foliis quinis sensive palmaribus & sesquipalmaribus pediculis [caulis forma & colore] è ra-dice prodeuntibus, quæ densa sunt, lata, in ternas profundas lacinias divisa, quæ denuò incita sunt, per ambutum ferrata, colore ex viridi nigricante vel pottus rufefcente, qua propter lanuginem & hirfuttem fplendent: in caule folia parva & quidem brevioribus pediculis habentur. In fummis caulibus flores parvi, aliorum Ranunculorum more, quinque foliis donati, pallidè lutei; Semen in capitula congestum succedit-

Hunc aut et valde fimilem in pascuis in summitate montis Salevæ propè Genevam copiosum obfervavimus, non tamen locis umbrofis fed apricis & foli expositis.

6. Ranunculus tenuifolius montanus luteus J. B.

Peculiaris hac Ranunculi species est. Radix ex capitulo denso tenuium fibrarum longarum nigricantium agmine constat. Ex qua ima statim folia singularia longis pediculis oriuntur, Geranii Gruinalis five quarti Fuchfii, tripartita, fed minutius diffecta parte fingula in minores divifuras. Cauliculi plures sesquipalmares, graciles, quibus adherent solia sine pediculis, sed in angustiores quàm priora multo partes divila & verè digitata : in quorum fummo flores fingulares, lutei. Iplendentes quinquefolii; quorum media numerofi apices concolores fed obfoletiores occupant: inter quæ crassus quidam globulus futurorum seminum ut in reliquis Ranunculis rudimentum.

In mentis Jura praalta parte Thuiri J. Bauhinus. & nos post eum hanc speciem observavimus.

A. 7. Ranunculus pratenssis ereilus acris C. B. prat. ereilus acris vulgaris Park. reilus, non re-peus store simplici luteo J. B. surreilis caudiculis Ger. Hyzight Meabous-Crous-toot.

Ad bicubitalem altitudinem furgit caulibus rectis, rotundis, concavis, brevi & rara lanugine obfitis, unde & omnino glabri videntur. Folia que è radice excunt pralongis intident pediculis, & figură & divifură fui Napelli aut Aconit lueri folis perfimilla. Caulei in ramos plurimos dividunt, qui in fummitatibus luis foures gestant luteos, pentapetalos, Ranunculi repentis similes, è calice transportation. tut, qui in minimicators nun poro general aucos, pensaperatos, raminicai repents ininies, e cance infrituto pentaperato. Floribus fingulis fuccedunt in caprullo fubroundo, minore quam Ramunculi repents, femma plura comprella, acutis in fiunmo apricibus. Folia interdum purpureas habent maculas, funtque brevi lanugine hirluta, acria, nec ad pediculum ulque in tres partes divila, quemadmodum Ranunculi repentis folia.

In pratis & pascuis ubique ferè obvius est.

Lib. XII.

ит римп се римп получе все сочти си. Навеци in hortis flore pleno feu multiplici qui Ranunculus hortenfis crectus flore pleno C. B. re. Lecui, etus non repens pleno flore \mathcal{F} . B. cujus & Gerardus & Parkinfonus meminere, verum non ut di-

8. Ranunculus pratenfis erectus duleis C. B. Park. Sweet upgight Meadow Crowfoot.

A pracedente non aliter differt quam quod minime acris fit aut caufticus ut pracedens, fed mitis, sapore dulci & non ingrato, unde & à Germanis cum folia ejus adhuc tenella sunt pro olere inter alias herbas ufurpatur.

Et hic etiam flore pleno reperitur, qui Gerardo Ranunculus dulcis multiplex: C. B. Ranunculus dulcis flore pleno Park. Ran. crectus dulcis flore multiplici.

9. Ranunculus magnus birsutus repens slore pleno J. B.

J. B. Ex radice fibrosa caules tollit cubitales, crassos, satis hirsutos, juxta terram rubentes, superius virentes, fiftulofos, in ramos aliquot brachiatos, & ubi terram attigerint fibris, multorum Ranunculorum more, se radicantes denuo. Flores in ramulorum extremis majores quam in pracedenti, [Ran. repente vilgar I numerola folorum ferie conflant, quorum exteriora croco tincta filendent, mo-dico intervallo diducta, interiora virentia aut chlora, ficandulato incubitu confertim ltipata, exteri-oribus altiore fitu polita, imbricatum Coni Cedri Libani dicti congluturazionem quodammodo zmu-lantur, relictà duntaxa umbilicati in fiunmo lacună: Toi flori tubiscta foliola quinque, hirfuta, viridantia. Folia alia à radice oriuntur, alia à ramis, pediculo longo, Mulofo, palmari & dodrantali, munica. Fonda ana a natice orinintui, ana a rainis, peateuro oringo, intuoro, pannari oc douraltain, hirluto, valdė lata: primaria divifura triplici, quarum unaquxque turlimi tripattia, obidia, crafla, hir-titat, liperna parte atrovirentia, fiplendentia & rugola, inferna ex albido virentia dilutius: non-nulla interdum folia, jut circa floris pediculum ancequam fe expandat, caulem immediate ambiunt, in tres oblongas diviluras acutas, amplius non diffectas abeuntia.

Floret mense Aprili. Memini me cum puer adhuc essem Ranunculi slorem vidisse ei quem J. Bauhinus describit persimilem. Erat autem is frequens tunc temporis in hortis apud nostrates.

A. 19. Ranunculus birsutus annuus flore minimo. Field Crowfoot with a small flower.

Radis ci fibrola fibris majulculis albis, guftanti nihil vel parum acris. Felia longis pediculis in-fident, hirfuta & ad tacum mollia, circumferiptione rotunda, & Geranii columbini foliis nonnihil nuent, menue ex au cacum monas, cricumen pione fountas, se Gerania common fous formant fimilia, pilliduícula, in tria fegmenta infigniora divila, non tamen ad pediculum ufique, per margi-nes dentar amajorbus denticulis — Caules ab cadem racice plures, interdum erecti, fepius m terram reclinati, in ramulos divili, foliis alternatim pofitis veftiti, quibus ex adverso oriuntur flores longis pediculis infidentes, lutei, pentapetali petalis acutiulculis, & omnium quos mihi hactenus videre contigit minimis. Succedit capitulum plurimis seminibus compressis mucronatis coagmentatum.

In fossarum aggeribus sapiùs occurrit: invenimus & in arvis requieris.

Raumeulus ceratophyllos feminibus falcatis in spicam adačtis Moris. przelud. Melampyrum porpufillum luteum Park. Lob. luteum Ger. luteum minimum C. B.

Folius est ter tripartitis, cornu cervi quodammodo referentibus : è quorum medio exeunt cauliculi plurimi, triunciales, finguli fingulos fuftinentes floículos, aliorum Ranunculorum modo quinis petalis luteis constantes, ambientibus rudimentum viride, quod tandem in spicam degenerat uncialem, seminibus falcatis onustam.

Annua

Temtus.

584

Annua est plantula, pracox, mense Martio florens in segetibus Gallo-provincia & Narbonensis Galliæ frequenter.

Melampyri speciebus perperam accensetur.

6. 2. Ranunculi nemorofi.

A. 1. Ramanculus memorofus dulcis secundus Trags Park. auricomus Ger. nemorosus vel ssiv. set so retundo C. B. rotundifolius vernus splvaticus J. B. Stueet 10000-Crotutoot og

Fibrola radice nicitus, minime acri; ex qua furriguntur aliquot caules, fiftulofi, dodrantales aut pedales [Apud nos certe cubitalem & fefquicubitalem alitudinem, quam J. Bauhrnus eis attribuit, nunquam quod ego viderim, affequuntur,] in ramos brachiati, quorium fingulis infidet ffor Ranunculi aureus, quinque foliis caducis constans, que extrorsum totidem triplo minoribus circumdantur, in medio staminulis donatus plurimis crocatis. Succedit echinus qualis in vulgaribus Ranunculis. Foliorum autem mira est varietas, nam ex inferioribus quadam circinata rotunditatis integra sunt, & in ambitu serrata, alia manente rotunditate triplice quintuplicéve divisura incisa; Atque ista quidem omnia longis pediculis appenfa, è radice ftatim oriuntur, & in hortis culta infigniter craffecent, ut alterius elle plante quodammodo videantur. A que ad alsa 8r amorum divaricationes in tennillima 8c oblonga legmenta divila, radiace ftella more caulem fine pediculo amplectuntur.

In sylvis & dumetis Aprili florer, & postquam semen dederit superficies marcescit, radice re-

Locus.

2. Ranunculus nemorosus Thalictri folio C.B. Ran. Thalietri folio J.B. Thalictri folio major Park. Parad. pracox Thalictri folio Ger. emac.

Caulem habet pedali altitudine affurgentem, gracilem, ex viridi rubescentem, in quo quaterna aut Cautem nabet pecan annuame anungenterin, gracuerin, ex vinior tubercenterin and quina folia, majoris Thalietri flore albo folis colore & forma valde finnilia, led minora & teneriora, amaro fapore. Flofculi in fingulis alarum finubus fingulares, candidi, pentapetali, fuis petiolis innitentes: quibus decidentibus luccedunt bina aut terna cornicula, femen rotundum, fubruffum, Aconice quibus decidentibus luccedunt bina aut terna cornicula, femen rotundum, fubruffum, Aconice quibus decidentibus luccedunt bina aut terna cornicula, femen rotundum, fubruffum, Aconice quibus decidentibus luccedunt bina aut terna cornicula, femen rotundum, fubruffum, Aconice quibus decidentibus luccedunt bina aut terna cornicula, femen rotundum, fubruffum, Aconice quibus decidentibus luccedunt bina aut terna cornicula, femen rotundum, fubruffum, Aconice quibus decidentibus luccedunt bina aut terna cornicula, femen rotundum, fubruffum, Aconice quibus decidentibus luccedunt bina aut terna cornicula, femen rotundum, fubruffum, Aconice quibus decidentibus luccedunt bina aut terna cornicula, femen rotundum, fubruffum, Aconice quibus decidentibus luccedunt bina aut terna cornicula, femen rotundum, fubruffum, Aconice quibus decidentibus luccedunt bina aut terna cornicula, femen rotundum, fubruffum, Aconice quibus decidentibus luccedunt bina aut terna cornicula, femen rotundum, fubruffum, Aconice quibus decidentibus luccedunt bina aut terna cornicula, femen rotundum, fubruffum, Aconice quibus decidentibus luccedum decidentibus decident niti hyemalis semini fere par. Ex eadem radice prater caulem prodeunt bina aut terna folia, supra descriptis fimilia, fingularibus dodrantalibusque pediculis, ejusdem cum caule coloris innixa. Radix impense amara, multis albis fibris donata eft, ex quarum capite alia exit nodosa radicula, subinde ad fingula internodia novas fibras agens, atque hac ratione se propagans, ideóque per-

In faltu Leytenberg quinto ab urbe Vienna Auftriaca milliari, & quibuſdam aliis umbrofis fylvis Vienneniis agrī,&c. florebar Aprili; Semen Junio plerunque ad maturitatem perveniebat. Habetur in Catalogo Horti Regii Parisiensis.

* 3. Oenanthe Hederæ foliis C.B. Oenanthe Myconi J. B. Ranunculus Thalictri folio minor Afphodeli radice Park.

Lugd.

Hac in montibus & petrolis nata folia propè radicem per terram spargit, minuta, incisa, lavia, Hase in montous se perrois nata jone prope raucem per terram perigi, minuta, mena, terra, quadantenus Hederæ modo, multo tamen minora, inter se conjuncta & congelta, arque ideo Coriandri folis aut Paftinaca fimilia, è longis pediculis pendentia, caule enatis cubitali, ab imo rube-fcente, paucis geniculis cincto, teretu, lavi, fere firiato, & aliquantulum cavo. Radites fublunt neune, paners geneum smeot, teren, nert, neet mans, et anquantum cros. Kaares mounts un in Alphodelo, feprem aut octo, quandoque panerores, conjunctar, crafia, foris luces, intus candicantes, ex quarum extremis radicular tenues & longe producuncur. In fummo caule forest velut in umbella pendent, candidi, ex quinque foliols conflatnes, in medio mufcofi, quibus preums tubus in valculis feu filiquis fomes maturefeit. Foliorum & caulis fapor fubdulcis, ut & radicum, cum levi quadam adfrictione, corticis verò earum amarus.

Si hac planta recte à Mycono describatur cum seminibus vasculis seu filiquis inclusis, non crit Ranunculi species.

* 4. Ranunculus montanus V. Clus. Pannonicus maximus Park. montanus latissimo folio birsutus C. B.

Cluf.

Cluf.

Clufus, maximus multa à radice producit folis valdè ampla
& carnola, five denla & fucculenta, ficulneis haud minora, quinque profundis incifuris divifa, in
ambru nonnihil ferrata, colore dilutius virente filendentia, nonnihil villofa, acria admodum &
linguam veillacantia: cubitale caulet, diguialis carditudinis, firmos, hirtuso, fiprema pare in aliquot
ramulos divilos, qui multos flores fulfanent, pentaperalos, luteo auri colore fulgentes. Somes vulgarum Ranunculorum femini par, in capitula congestum. Pro radice multas candicantes fibras habet.

In nemoribus & umbrofis declivibusque omnium Austriacarum atque Stiriacarum Alpium locis, juxta rivulos è liquescente nive profluentes, &c. In hortis & pratis Maio, in Alpibus Junio

6.3.

6. 3. Ranunculi echinati.

A. I. Ranunculus arvorum Park Ger. arvensis echinatus J. B. C. B. Com Cromfoot.

Radicim habet fibrofam albam: caulem cubitalem aut altiorem, teretem, erectum, rigidum, fubhirfutum, intus concavum, in plures ramos divifum. Folia in longa, angusta, acuta fegquam Ranunculo repenti vulgari, pentapetali è calice pentaphyllo, longis infidentes pediculis, qui bus fuccedunt eebinata eapitula, ex pluribus fubrotundis compreffis & aculeatis lappulis compofita, que in suprema cicumferentia parte longo mucrone donantur.

Maio mense floret, éstque inter segetes nimis frequens.

Tempus.

* 2. Ranunculus echinatus Creticus Park. stellatus echinatus Creticus C. B. Creticus echinatus latifolius Alpin. exot.

Plures edit cauliculos è radice fibrola, teretes, glabros, ramofos, vix pedem altos, ad quorum fingula genicula apponitur folium unicum latum, obscure viride, rugosum, pediculo prælongo innitens. Flores in extremis ramulis parvi, pallidè lutei, quibus fuccedunt capitula è plurimis feminibus exiguis leucophæis coagmentata, aculeata nonnihil & pungentia.

* 2. Ranunculus rotundifolius repens echinatus C. B. pratensis rotundif. Bononiensis Park.

C. B. prod.

Ad radicem nigricantem capillaceam folia funt rotunda, crenata, uncialia, pediculis longiffimis donata : qua verò in caule maiora, pleraque rotunda, etiam in lacinias, fed non ad umbilicum sonata; chaz verò ni cante majora; pieraque rotunea; citati ni tacinas, ica non ad unionicimi ufine divila. Caulem habe pedalem, in terram roclinatum & quali repentem, aci i albo divilim, circa quem folia pediculis palmaribus donata: Piore pallide lutci, paucis ad umbilicum fitaminibus. Flore deciduo capitulimo expluribus fominibus riafofecnibus fibalpenis echinatis fimilique congellis compositium succedit. Tota planta ob pilos aspersos mollis est, atrovirens, & circa Bononiam in agris provenit.

4. Rammeules palufiris echinatus J. B. 4. echinatus five palufiris C. B. Ran. Apuleii quorundam Clul. Park. parvus echinatus Ger. emac.

Radice est fibrosa, alba: foliis imis parvis, subrotundis, per margines crenatis, pallide viridibus, longis pediculis infidentibus, []. Bauhinus folia ei aliquatenus Aceris majoris divifură fed minora, crebra tribuit.] Caules ex eadem radice exeunt plures, sesquipalmares, glabri, in terram reclinati, ramofi, foliis vestiti minoribus, & in acutiora segmenta divilis. Flores nunc ex adverso foliorum, nunc ex ipfis foliorum alis exeunt, pediculis longis, exigui, flavi, pentapetali; quibus succedunt capitula Ramunculi arventis capitulis proxima, è decem duodecimve spinosis, oblongis, compressis, congestis seminibue composità.

Gaudet locis humidis & aquofis Monspelii, ac etiam in fossis, inquit J. Bauhinus.

6. 4. Ranunculi palustres & aquatici seminibus non echinatis seu lappaceis.

1. Ranunculus palufiris rotundifolius Ger. palufiris Sardonius lævis Park. palufiris Apii folio lævis C. B. pal, flore minimo I. B. Round-leaned Water-Crowloot.

Valde crassescit huic radix, cava & fibris multis donata: à qua Caules exurgunt multi, infignis interdum craffitudinis, inancs, ftriati, ramofi: Folia Paludapii fublustri splendore virescunt, albis punctis aliquando guttata. Flores inter omnes Ranunculos minimi [excipiendus est Ranunculus hirlutus annuus flore minimo nobis dictus] quinis foliolis constant, exiguis, aureis: Capitula oblonga, tenuiora quam in reliquis, nec aspero semine echinata, sed lavibus & minutis granulis compacta. Sapor hujus Ranunculi valde calidus & urens Tabern.

In aquotis paffim provenit. Aliam Ranunculi paluftris rotundifolii speciem exhibet C.Bauhinus, eumque secutus Parkinsonus Varietat. quam palustrem Apii folio lanuginosum inscribir, quaque à priore differt, quòd lanuginosus pluribus

Hac herba Apium rifus & Herba Sardoa nonnullis dicitur.

A. 2. Ra-

Lecus & Tempus.

Pires.

HISTORIA PLANTARUM.

A. 2. Ranunculus aquaticus bederaceus albus [non luteus] C. B. Ranunculus bederaceus rivulorum nommanion aquanton materiatin nome (1996 metro). So Kamanioni materiati in fromatimi le extendent, arch matelli la Remanichi aquatilis varietati altera Ger. emac. Jup-lealth IDatri Crotifoot. R. hederaccus aquat. Park, quand defer. nam figura G Synonyma funt Lenticulae aquat, trifule.

Caules huic tereres, folicii, fepini, geniculati; è quorum geniculis platimis fibris albis demiffis, planta latè le diffundir. Filar ad genicula pediculis longiuficulis infident, triangularia, & ad Hederæ folia quodammodo accedenta, leva, fiplendentia, macula nigra interdum notata, alias pallidits virentia. Filere in caulis parte folias adversi nafcuntur, parti, pentapetali petalis acuminats, è calier quinquepartito, albi, non lutei ut vult Bauhinus. Flori fuccedit globulus feminum dense ftipatorum, vicix yulgaris magnitudine fere, feminibus minime acuminatis.

In rivults & follis vadolis ubi aqua featuriunt fapius occurrit, folo præfertim arenofo. Æftate

R Summitatum feu turionum Alni, Foliorum Ranunc, aquat, hederacei, Salviæ ana manipulum unum: infundantur per noctem in vino albo, & infusum propinetur. Ad Hydropem & Scorbutum mirifice conferre dicitur. Habui à D. Mapletoft.

A. 3. Rammeulus aquatilis Ger, aquatiem Hepatica facie Park. aquat, folio rotundo & capillaces C.B. aquatilis albus tennifelius J.B. Water Crowfoot with various leaves.

Fibris numerofis in limum demillis radicatur. Cauliculos fundit longos, fatis craffos, inanes, infirmos & in aquis flutantes, in ramos fabinde divifos, per quos duorum generum folia confipiciuntur, alia emim capillaris tenuitatis confirtiffimis cirris perplexa, alia veró fupra aquam Raniunculi folis limila, lucida, maculis quibufdam nigris notata, fatis craffa, fatiorentada, in aliquot partes divida, jeda non profunde, alternatum adanat. In caulis parte folis advería orientur flores longis [ut & folia] pediculis infidentes, qui explicante fe capitulo quinque folis virdantibus ovoluto apparent candida, ampli pentapetal, ungubus petalorum lutes, flaminibus numerofis flavis capitulum obvallantibus fibrotundum, Raniunculorum, feminibus confertis compoficum.

In folis aguas labaentibus & lente decurrenthus runks. ut refelè I. R signitur. Anrili Maio &

In fossis aquas habentibus & lente decurrentibus rivulis, ut recte J. B. gignitur. Aprili, Maio, &

Leas & fubinde Junio mensibus abundè & laté sloret. Tempus.

A. 4. Ranunculus aquaticus ornino tenuifolius J. B. Millefolium aquaticum Ranunculi slore & capitulo C. B. Millefolium seve Maratriphyllum stove & semine Ranunculi aquatici Hepatica facie Gor. Millef. aquat. foliu Abrotani, Ranunculi store & capitulo C. B. item Ran, aquat, capillaceus ejusdem.

In hoc nulla foliorum differentia ut in præcedente: fiquidem omnia inter se similia, tenuibus illis duntaxat pracedentis, seu ut alii volunt Chamarmeli, soliis proxima. Flores candidi, illius similes, sed multò minores: Capitula echinata conveniunt, rotundiora paulum & minora.

Aquis innatat tum fluentibus, tum flagnantibus, ubique frequens. Columnæ Ranunculus tricho-phyllon aquaticus mediolitetus dicitur; fiquidem florum petala circa ungues lutea funt. Eodem cum præcedenti tempore floret.

* 5. Ranunculus Hederulæ folio aquaticus Park.

Reptando supra terram fibris è geniculis demissis se propagat. Folia habet subrotunda, crenata, Hedera terrestris similia. Flores pallidos quinque petalis acuminatis compositos, quos sequuntur capitula subrotunda è seminibus confertis. De loco & tempore nihil addit.

Ranunculo free Polyanthemo aquatili albo affine Millefolium Maratriphyllum fluitans J. B. Millefolium Maratriphyllun Ranunculi flore Park. Millef. aquat. folius Faniculi, Ranunculi flore & capitulo C. B. Pennel-Icabeh Mater. Crotutoor.

J. B.
Longiffimis, in aliquot partes divifis, teretibus, lavibus, inanibus flagellis prociduis, aquæ imperum, cujus elt alumna planta, imitatur: foliis ad genicula Feeniculi, vel potiis Peucedani, multò longicribus, & quim pracedentium duorum in pauciores partes divifis. Ex ifidem etiam articulis fiugunt pediculi concavi, quibus infident flores Ranunculi lactei, quinque foliolis firatais confitantes, apichus in medio luteis: quibus fucedunt capitula confimiliter Ranunculi, viridantia, echinata:

In fluvio Tame & rivulis eum influentibus circa Tamwortham, Middletonum, &c. in agro Warwicensi abundat. Observavimus & in fluvio Iside Oxonium prætersluente copiosum. Maio & Ju-

nio floret.

Locus &

Ten bus.

A. 7. Ra-

A. 7. Ranunculus flammeus minor Ger. & flammeus serratus ejusdem & Park. Palustris flammeus minor five angustifolius Park. longifolius palustris minor C. B. longifolius, alis Flam-mula J. B. item palust. serratus C. B. The lester apear wort.

Caule est dodrantali, glabro, fistuloso, geniculis nodoso, nunc solitario, nunc in ramos diviso, reptante: Folia priora ex longis pediculis, unciam femis lata, oblonga alia, alia fubrotunda, fuperiora per caules ex articulis oriuntur, bina, interdum ferrata, que minus angufta, longutudine circiter pal per caules ex articulis oriuntur, bina, interdum ferrata, que minus angufta, longutudine circiter pal marij, lapper acti: Flores Ranunculi vulgaris pratentis, contractiores, aureo fulgore nitent. Radix ex fibris albicantibus conflata est. Caules etiam serpunt, & quidem rursus ut in Ranunculis quibusdam radicantur.

Folis ludit nunc æqualibus, nunc ferratis, etiam in eâdem planta. Magnitudine etiam infigniter variat.

in pratis locis uliginosis ubique abundat, Junio florens. Ab acri & ardente seu caustica vi flammeus denominatur. Oves hac herba pastas inslammationibus iccinoris, internorumque viscerum erofionibus ac exulcerationibus corripi aiunt.

Ramunculus stammess major Ger. palustris stammeus major Park. longifolius palustris major C. B. folio longo maximus, Lingua Plinii J. B. Excat Speat wort.

In uliginoso solo & palustribus [apud nos & in ipsis aquis vadosis] exit Ranunculus Lingua Pliin nuginoto toto et patantinone capata nos ee in inna aquas vacora exist Nationalistas Lingua Pirini Dalechampio putatus, canle bicubitali & altiore, craffo, lavi, in ramos fibinide diducto, per quenti & per ramos alternatim folia producintur, pedali circiter longitudine, vix unciam lata, craffulcula, glabra, mucronata, faporis acris & amari Dalechampio. Flores extremis inharent ramules, magni, Ranunculorum aliorum forma, quinque folis luteis constantes, quorum medium ramuis, magni, Kanineusorium anorum rorma, quinque roiss intes contraintes, quorum medium obident numeroli apiese concolores e cis fisperveniunt, autore Tabern. capita erinacea, parva nucis Juglandis magnitudine, cum acutis aculeis, faporis calidi & urentis. Radix compluribus fibris de-

In fossis palustribus Eliensibus plurimus oritur ; & alibi etiam propè Cantabrigiam, ut in fossis Loca. quibufdam circa marifcum de Feversham.

* 9. Ranunculus flammeus Bayonensis Park.

Luce.

Folisi longis, angultis, acuminatis, caulibus ramolis vadicibus fibrolis flammeum minorem vulgarem imitatur. Differentia eft in floribus qui huic mulcò majores. In palustribus maritimis propè Bayonam oritur.

* 10. Ranunculus flammeus flore albo minor Park.

r. sre. Folia huic Ran. flammei minoris fimilia, pediculis longis nixa, verum longiora & anguftiora multo. Cauliaulus infernus foliis nudus, fumma parte ubi flores erumpunt bina oblonga & anguita folia protrudit. Flores quàm in flammeo vulgari dicto minores, emaculati candoris. Capitula & radices cum illius conveniunt.

De loco natali nihil addit, neque unde aut à quo habuit dicit.

6. 5. Ranunculi foliis gramineis.

Ranunculus montanus folio gramineo C. B. gramineus store luteo simplici Park. pumilus gramineis foliu J. B. Ranunculus gramineus Lobelii Ger. emac.

T.B.

The quibus radicatur uncias duas plus minus longe funt, faits craffe, & fibrillis capillaribus donatus, qua in radicem minimi ferè digiti craffitudine coeunt, filamentis fupra terram comofam, quod haud abfurde perenntatis fidem faciat. Folia è radice fiatim pullulant fi. mea quidem ficca quod haud abfurde perenntatis fidem faciat. Folia è radice fiatim pullulant fi. mea quidem ficca planta (eprena) duas uncias longa, aun paulum admodum excedentia, anguftie graminez, unimque uncià bevius medio cauli adnatum, altoqui nudo & enoti, gracili, palmo altori: cuus faltigio la litti de la l flor infidet unicus, jufter magnitudins, qualis eft Linguæ Dalechampii art vulgarbus Raunculis, major multo qu'un Raunculis Flammula dieti, è quinque foliolis compofitus, qua totidem minoribus [calicis] ur in Ranunculis fieri folet fuffulciuntur. Succedit Lob. tette femen racemofum Ra-

Parkinfonus folia Caryophylleis fimilia facit, longa, angulta, acuminata, carinata feu concava nonnihil, colore glauco.

Si plantetur humido & pingui loco valdè excrescit, & pulcher visu fit.

51 piantetur numao & pingui noo vance excelent, & pintaire viu nt.
Habetur & in hortis flore pleno feu multiplici, qui Ranunculus montanus folio gramineo multi-Varietat
flex, C.B. gramineus flore luceo multiplici Park. Ran. gramineus pleno flore fl. B.
Partum obvius, duntaxar Narbonenfis Gallac pratentibus, pone publicam divertorium montis Locu.

Lupi, & in arduis Mindeni Ruthenorum pratis & pascuis.

* 2. Ra-

2. Rammendus albus fimplies flore J. B. Alphaus albus Ger. montanus albus miner fimplex Park, montanus Aconiti folio, flore albo minore C. B.

2. Ranunculus gramineo folio bulbosus C.B. angustifolius bulbosus J.B. leptomacro-phyllos bulbosus Col. grammeus bulbofus Park.

Radice est in longam velut cervicem producta, villoso cortice nigróq, tecta, [pluribus involucris Proco fimilibus contecta Dalech.] ex qua duas uncias longitudine carnola fibra in imo craffiores, Fipendule paluttus radicis modo, capillaribus fibrillis hirfuta, terram unora, oblique amplexantes roducuntur [alia radicula, alba, craffa aliquantulum, veluti capillamenta dependent Dal.] Inteuis verò intra villotum tegumentum bulbola radix invenitur, Gladioli modo gemina, altera alteri uis verò intra villotum tegumentum bulbola radix invenitur, Gladioli modò gemina, altera alteri nildens, vetulfiori atque corrofa parlum pracedentis anni, ex quibus fibra ortum ducunt. Folia mie prima duas tuncis longa, qua majora efficiuntur, & palmum ad fummum aquant, circa radizem pilola, reliquo levra, colore cinerco albicante, per longum venis diffinêta, octo numero, care enigunt doda rantalem [aut cubitalem Dal.] junccum, duobus geniculis & folia abfq, ramulis liftinêtum, in fimmo virens caput habentem, quod forem dehificens lucum edit, [Dalechampus un dosse fineme calli consistent & folia pilotum quali consistent dosse fineme calli consistent & folia pilotum quali pilotum quali consistent & folia pilotum quali consistent & folia pilotum quali pilotum qual since flores fummo caudi appingit, & flores in plurali attribuit] splendidum, flamimbus denfis mus plurimis, calyce tune citam quinquepartito. Fruttum deinde capitatum oblongum admodum, squamolum, semme rotundo sed apice rostrato, perficiens.

Folia Dalech. à longo pedunculo dependentia, transversum digitum lata, Palmæ folium in modo

substantia & contumacia fractura imitantia.

In Aquicolorum monthus fuera D. Philippæ antrum Columnæ observatus, Maio florere incipiens. In monthus D. Mariæ à Monteserrato, & circumvicinis partibus ad montium radices juxta arbusta & querceta. Dal. Aprili & Maio floret.

3. Ranunculus gramineus perfoliatus Park.

E radice parvà fibrosà folia aliquot emitric angusta, graminea, subglauca, duas uncias longa, quam pracedentis nonniuli latiora: è quorum medio exili caulis vix altior folis, cui circa mediam partem adnascuntur bina folia oblonga, ad bases latiora & continua, eodem modo caulem cingentia quo Centaurii lutei folia. Summum caulem in ramulos aliquot divifum occupant duo trefve flofculi exigui, ex viridi luteoli, petalis conniventibus, rarius expansis. Capitula succedunt echinata Ran. graminei vulg. fimilia.

Habetur & alia hujus species seu varietas soliis latiusculis, storibus expansis, petalis acutioribus.

· 4 Ranunculus pumilus alter angustifolius Park.

Hic major est & elatior nonnihil præcedentibus, qui in summo caule unicum tantùm gestat se-rem, eúmque ampliorem quam sunt slores reliquorum Ran. gramineo solio. De loco natali hujus aut præcedentis speciei nihil addit Descriptionis autor Parkinsonus.

- 4. 6. Ranunculi montani vel floris colore, vel figura foliorum à reliquis generibus diversi.
- 1. Ranunculus montanu foliù Plantagini C. B. Ran, folio Plantaginis Ger. Plantaginis folio Park. Pyrenaen foliu sublongis non laciniatis; albo store J. B.

Pedali imò etiam ampliore affurgebant planta quas videbam altitudine; Caule rotundo, satis firmo, viridi, per quem alternis tria aut quatuor sparsa erant folia, satis lata basi caulem amplemo, viridi, per quem alternis tria aut quatuor iparfa erant faita, latis lata bali caulem ample-chentia, tres aut quatuor uncias longa, unciam vero lata, mucronata, multis venis ab infinia federa ad extimum mucronem procurrentius diffinite, à viridis coloris, qualis eft ferè Brafficz campeffris, quorum orz tenui mollíque alba lanugine oblitze. Summo caule ex foliorum, que minuficula erant, aŭs exibant tres, quatuor, vel etiam plures oblongiores pediculti caliculum quinque foliolis confitar-tius distribution de la production d cujus medium occupanant rrequenciuma parva tramina nava cum orocusari capitetio, mulius aut perexigui odoris. Cum vero primum è terra emergebat hac planta, & antequam in caulem excefecere, bina duntaxat aut ad fummum terna proferebat folia, tres uncias longa, unciam lata, craffuicula & firma, mulies estam venis fecundim longitudinem dillinda aut quodaminodo ad Plantaginem] laffoliam foliorum formă accederent. Caput radicis hirfutum erat, quod deinde in multaginem laffoliam foliorum formă accederent. tas craffiusculas albas fibras dividebatur.

E montibus Pyrenzis cruta est hac species. Invenitur hujus varietas cum duplici in flore peta-

lorum ferie; quæ Ranunculus Pyrenæis albus duplex Park.

J. B.

Radix cauli quasi apposita, palmaribus aliquot fibris, crassis mediocriter, rigidis & albis disparatis constant, ex qua surgic caulis sessionis & bicubitalis, pallado & virente lavore nitens, supra communem fortem Ranunculorum crassis, foldus, in ramos aliquot divisis, folissique ad alas donatus.

Flores gerit uncialibus & sesquincialibus hirsuris pediculis, Ranunculorum vulgarium sorma. the Paris germ in the meaning of the many potentials for the period of the medium occupant apices lutei. Folia Aconiti foliis fimilia, quinquepartita, profundiffime ferrata, inferne hilari virore splendentia: superne viridia, squalida. Tabern air sapore calido & acri sed mitiore. & non ita urente ut in exteris.

Huius generis inventur flore pleno niveo, in hortis cultus, qui Ranunculus albus flore denfo Varietas 7. B. albus flore pleno Ger. albus multiflorus Park. Ran. folio Acontti, flore albo multiplici C. B. In Jura & Saleva montibus propè Genevam copiese provenit. Maio mense floret. Lacer

* 2. Ranunculus flore also Alpinus major J.B. Ran, montanus Aconiti folio albus, flore majore C. B. montanus maximus albus Park, Aconiti folio Ger.

Hic in paucis à pracedente differt, nimirum magnitudine & statura elatiore: foliu non adeò lavibus, minus atro-virore præditis: floribus frequentioribus majoribusque pediculis rectioribus inhærentibus: quòdque feriùs floreat.

Folia præmansa nullam manifestam acrimoniam, sed amaritudinem potius habere deprehenduntur. Canlem Clufius renuem huic attribuit, fed firmum, & certe quantum memini J. Bauhinus minus recte craftum pracedenti afferibit. Capitulum ex feminibus fimul congeftis, quemadmodum in reliquis Ranunculis, conftat. Radix præmorfa videbatur, multafque longas & candicantes fibras ha-

Abundanter provenire conspiciebat Clusius in acclivi montis Wechsell, Sneberg & aliotum mon-Lectur & tium svlvosis locis: Floret Maio & Junio: Semen Augusto maturitatem assequitur.

Hujus etiam generis invenitur qui florem habet plenum & multiplici foliorum ferie confran-

4. Ranunculus montanus albus hirfutus J. B. montanus Pennæi Pavk. montanus hirfutus purpureus Ger. emac. montanus birfutus purpurafcente flore C. B.

Nigra radice nititur, craffioribus fibris donata, quáque caulem emittit perennium plantarum more comolà: ex hac folia naticuntur quatuor, quinque, vel fex, pedicults palmaribus heronita, ampla, circumferipitone, rogunda, fed in plurimas lacinias ad pedicultum ufque divila, hirfuta. Caulis una cus, cubicalis vel fosquicubitalis, pilosus, cujus summum in quatuor vel quinque ramulos, palma-res plus minus facessit, quam divisionem folium ambit unicum veluti persoratum, sine pediculo, non minus profunde quam inferiora diffectum. Flos unicuique ramulo unus infidet, pulcher, quinque foliis orbicularibus constans, quæ inferius purpura cunt, superius in lateribus ex albo purpurea sunt, reliqua parte albiffina. Hino oriuntur capitula è latuu(cults, ex oblongo rotundis, lavibus femi-nibus congesta, pluribus quam duodecim, ad semen Pastina æ Germanicæ accedentia. [Pennæo femina ut in Ranunculis compacta, ex nigro purpurea & mucronata, parum compressa, paullo quam in aliis Ranunculis majora. I

In fylvolis montis Jura propè verticem Thuiri copiosè provenit. Junio & Julio mensibus floret. Local &

5. Ranunculus montanus birsutus albus elatior C. B. montanus 2. Clus montanus albus major vel elatior Park. parad.

Quina aut fena promit ex radice folia, magna, viridia, dura, Ranunculi bulbofi foliis haud ab-fimilia, nonnibil hirfuta, tribus feiffuris ad pediculum ufque pertingentibus, & alius præterea minus profundis divifa, fapore inicio dulci, postea aliquantulum amaro, pediculis crassis, firmis & pedem protinulis divita, lapore inicio duici, politea alegianistuliun amaro, pediculis cratitis, hirnis & pedem longis innicionita; caudio nineri illa exeuniem cubitalis longiudinis, nudum, fingularem, firmum, aliquanculum hirfiutim, inicis cavum, qui in furmio faltigio trina habet folia contigua, profunde laciniata pare iniffar Anemonidum, fupra quae deinegs caulis dividebatur in quatuora aut quinque oblongos & tereres pediculos, quorum finguli fulfinent unicum florem, quinque foliis fatis magnis & albis confitamen, mediocricre odoratum multis flavis Raminibus capitulum occupans umbilicum cingentibus, quod exculfo flore apparet magno planoque femine omittum. Radis veduti praemoti escribita productio flore suprae magno planoque femine omittum. Radis veduti praemoti escribita productiva filos productiva. & multis nigricantibus fibris prædita.

Frequens nascitur in Sneberg, Snealben & aliarum vicinarum pratis sublimioribus; florétque Junio: Locus & semen autem maturitatem adipiscitur Autumno.

Perfimilis est hac species pracedenti, ut descriptiones conferenti patebit, candem tamen esse non aufim affirmare.

HISTORIA PLANTARUM.

6. Raw. in manus bir fatus Lumilior Narciss flore C. B. Rau. montant 2. species altera Clus. Rau. bri nitas Alpinus flo, albo Gen. cutaci, montants maximus albus Park.

In celtioribus extendem Alpium jugis (inquir Clufue) multo humilior & magis hirfuta crefeebat hee planta, pedalem altradinem non excedens, flore paulo majore, & qui Narcifff florem album, medium calls am tlavum habantam æquare poiler, coque eriam magis odorato quam prioris; ejus mentant cancent taxum masanam aquate ponet, coque eram mags onorato quant prioris : quis etiam foia: majore amaricadine & acrimonia erant prædita, tament primo gultu quandam dulco dinem habete viderentur. Serius florebat priore ; nam eam duntaxar florentem reperiebam, quan in inferiore jugo alteram jam Ginen femimaturum habentem observáslem.

• 7. Rammeulus mentanus albus bumilior Park. Ran. Alpinus bumilis rotundifelius store minore C.B. Ran, mentanus fiere minere Ger. Montani 1. species 1. Clus.

Malta, parva, rotunda, & quali circino circumducta habet folia, aliquot crenis divifa, & in ambitu ferrata, ara vindrate fplendenteque (uperne prædira, faris craffa five carnola, & ferridiffimo ontu terrati, qua vininate apeanoanteque aporte practica, rato catio in Carinota, se fortalismo lapore: inter que pediculus oritur, tenuis, fingularis, brevis dodranteque minor, florem album, pentapetalon fultuens, modorum, cujus umbilicum crocca famina occupant: deciduo flore apparet capitalon ministriso frago fimile, quod ex minuto femine fimil congetto conflat. Radis: multis albicantibus fibris praedita eft.

* S. R.maneulus Alprus humilis votandifolius flore majore C. B. montanus flore majore Ger. Ran. montani 1. fectics altera Clul.

ciuj. Huus felia in tres lacinias erant divifa, & illæ denuò aliquot incifuris donatæ: Cauliculus ab alesro non differens, fed ampliorem florem gerens, etimque interdum duplici foliorum ferie conftanro non amerons, sea ampuorem *porem* gerens, cumque intercum aupuer rouorum tene contrar-tem: alioqui & colore fuperiori parem, codémque tempore fele explicantem. Radix etiam, quem-admodum in illo fuperna parte nonnihil extuberat & fibris donata eft.

admodum in nio juperna parte nominin extuperat ce no is gonata est.

Nalcitur uterque in fimmis Sneberg & vicinarum Alpium jugis confragolo folo & pæne in iplis
perrarum fuluris, Jumóque menle interdum ilthic florebat, aliquando ferius, ut videlicet nix ferius petrarum muris, junioque meme mecaumi nune noreau, anquanto terus, ut videncer mx terus au maturiis folvuur. In hortos tranilati maturè admodum & ante alios Ranunculos, Aprili (cili-

cet flores profert.

* 9. Ranunculus minimus Alpinus albus & luteus I. B.

Radicem oblique agit pro plantule: ratione magnam, fibris donatam crebris, longis, perparum cau-liculo codentibus, qui duarum aut trium unctarum altitudine elt, uno alterove feliolo donatus; relineuro constituine, qui martini au trium unoatum antiquine ent, uno antique pinno unitatis i teri-qui enim tria lecta, vel profunde duntaxat circumquaque Geranii columbini modo ferrata, rottinda fere, craffa. Floriummo cauli infidet albus aut lureus a Ranunculorum aliorum flore non dif-

In Rhatia monte Albula floret Junio.

IN KUKTUR MONUS AUDUM NOTES JUMO. J. Baulimus Ranunculos montanos albos Clufii fuperius propofitos ab hoc non diftinguit. Huic non valde diffinilis eft

• 10. Ramınculus minimus Apulus Col. Park. arvensis parvus felio tristdo C.B.

Radice pufilla capillari; canle junceo, lurfuto parum, ficut & foliorum petioli, oblongi respectu planta, in quibus falala unguis magnitudine, trifida, hederacea fere divisura, sed ima parum in-cisi, lavia, ster luteo in summo caulis: capite & femine congenerum.

Cirinolæ in incultis agris observavit autor.

• 11. Ranunculus Creticus albo flore, majore quàm Papaveris rhaadis J. B.

Folia est Ranunculi pratensis repensis, diviss specie trisolia, rarius quinquesolia, per margines remaits, per terram sparsis: caule rotundo, pedali, qui duos vel tres stores sufficient magnos ex sex crenatis, per terram sparsis: caule rotundo, pedali, qui duos vel tres stores sufficient magnos ex sex crenaus, per terram ipanis: cause notando, pedau, qui duos vei tres juores initinet magnos ex lex vel leptem foliolis compofitos, albos, Papaveris erratici florem magnitudine fuperantes, quibus fuccedat capitulum feminibus aliorum Ranunculorum more confarchum.

12. Ranunculus montanus purpureus calyce villoso Fælicis Plateri J. B.

Johnantalis est plantula: Felies velut in digitos disfecta, partim à coliculorum exortu longis podiculis harrentia, partim ex iptis podiculis pendentia. In summo ses infidet singularis Ranunculi, dia infica ostendir, parpureus, villossissimos ex velut bystino, esque concolori lanugino obrecto ca-

In Alpibus Vallefia collegit Platerus.

6. 7. Ranunculi

6. 7. Ranunculi grumosa aut tuberosa radice.

• 1. Ranunculus grumosa radice 1. Clus. Lusitanicus Autumnalis simplex Park, Lusitanicus Clusis Ger. Ran, latifolius bullatus Asphodeli radice C. B.

Clus.

Hac (pecies quinque, fex, aur plura habebat folia, circintate panè rotunditatis, in ambim ferrata, per terram expania, fiplendentia & veluti tumentia, bullatăque fuperne, nervofa & lanuginofa inferne, ingrati initio faporis, fed poftea ferventifium. Inter folia extilebant aliquo petialis veria quam cauliculi, dodrantales fere, vel breviores etiam, villofi & lanugine quadam obifit, finguli futhientes forem tucum occuratum, quinque, fex, octo interdum, aut pluribus folis confarem; quibus venno excuttis vel fonne defluentibus capitula aliorum Ranunculorum capitellis aut tem; quinus vento excums ver iponico dinastratori. Radix ex multis, craffis, longiufculifque grumis five tuberculis conftabat, Chelidonii minoris longioribus radicibus non diffimilibus, quibus plurima tenues fibræ erant intermixtæ: temporis autem successe successe planta ex adnatis separari & in

plures plantas pangi polfe ipsa expérientia demonstravit,
Frequens erat circa Olyslipponem inter oliveta & plerisque Bæticæ locis, ubi florentem Novem-Locus,

bri & Januario collegit Clutius.

Nata est semine è Creta accepto.

Reperitur interdum flore multiplici, qui Parkinsono Ranunculus Autunnalis flore multiplici : Cornuto Ran, latifolius multiplex servinus. Clustus duas habet figuras magno & parvo flore. Secundæ titulum inscribit Ranunculus grumosa radice 1. species 11. nulla illius in descriptione mentione

* 2. Ranunculus Creticus latifolius Clus. Park. Ger. emac. Asphodeli radice Creticus C. B.

Claf.

Qui aut fena promit à radice folia, impensè viridia, lata admodum, ut inirio manipular pannonicum effe cenferem, formà enim illius foliis non funt valdè diffimilia, & Platani foliorum formam plurimim imitantur, multis venis praedita: inter qua caula è exilit pedalis, fatts firmus, aliquot foliis minoribus & valdè incifis praditus, è quorum finu prodibant ramuli minoribus admuc foliis obfiti; inter qua nafeebantur fiora, longo pediculo innixi, quinque foliis luteis, fatts amplis conftantes, quorum umbilicum ocupant multa fizamia, autei coloris apicibus praedita, & capitum medium cingentia. Numerofa firmatur radice, è multis oblongis craffiuficulifque grumis compoitat inflar radics Tripolitani Ranunculi, qua longioribus grumis conftat, colore ex albo & fufco mixto extrifiectos radiciis. Folia ante hvemem promit. & adnatis for propagat. mixto extrinsecus præditis. Folia ante hyemem promit, & adnatis se propagat.

3. Thora Valdensis Ger. minor C.B. Park. eorundémque major. Thora folio Cyclamina J. B.

J. B. Caulem habet fingularem, palmarem, aut ferè etiam dodrantalem, junceum; Felis duo aut tria ex radice fratim principio oriuntur; cauli quoque circiter medium adnafatur, nullo intervenioner. ex radice flatim principio oriuntur; cauli quoque circiter medium adnalcitur, nullo interveniente pediculo, folium unum aut alterum, unumquodque fingulare, ordine caulem conficendens, circinate ferè rotunditats [imo lator plerunque] Oyclamini folio par aut etiam duplo majus, in medio per marginem aliquando inuatum, interdum munis, rigidum, nervofum, glabrum, arguis denticulis concumè i ambitu crenatum, reliqua fuperiore caulis pare parva, oblonga, acummata, fimplicia, aut in lacinas aliquot filla Thalcitri folia amulantur. For fiunmo cauli infidet unicus, [interdum bifidus caulis in fingulis ramis fingulos gerif flores] Ranunculi & figură & colore lateo; nec diffimile Ramunculorum echino capitulum, e feminibus coacervatis conglobatum. Radix numerofis conflat, habitufculis, oblongis, Afphodeli imitatione ad caput unum obliquum annexis radiculis, in cunui longâque filamenta definentibus.

In altifimis juga Montis Jura prope Thuri copiolam invenimus. Provenit & in monte Baldo; pacem. Clufus in Eckheet prezigitis, & copiolis in Suberg, oblervavit, cujus folia breviora; fuperna etiam parte latiora & magis incifa deprehendit qualm fint Thorz Valdenfium & monts Baldi.

4. Ranunculus Illyricus minor Park. Illyricus Ger. Ran. lanug. angustif. grumosa rad. minor C. B. Illyricus, radicibus bulbofis, foliis longis J.B.

f. B.

Rece donatus est ex plurimis bulbulis ceu Pini nucleis, albis, racemarim quast congestis, quibus se mirum in modum propagando multiplicat. Folia germinatione prima ex pediculis longis, rubentibus, parvula, glabra, viridia, tam Plantagineis primigenis similia, ut internosci vis possint, nervis per folia longuadinem decurrentibus. Adolescent locari incipumen in longistimas portiones ternas quaternasvo, variá dem divistirà adhuc amplitis incisa, simulque molti ex incana lanugme una cum pediculis pubescere. Caulis cubitatis es sesquentes primares propulates in ramos alquoto bacchiato, strustima demolti est incentina ampositus primares primares propulates incentina ampositus est internativa ampositus est primares propulates incentina ampositus est propulates in ramos la incentina consistenti est propulate in recommentation de la consistentia demoltante de la consistentia del consistentia de la consistentia de candidus & pilofus, flores gerit majufculos, aureo fulgore micantes, pentapetalos, interdum gemel-

canadus ex prioris, proceeding appears, Fragariz instar, oblongiuscula, femm continentia, los, inodoros: quibus succedunt capitula alpera, Fragariz instar, oblongiuscula, femm continentia. Clustus in Hamburgensi monte duobus, supra Polonium Ungariz miliaribus observavit: Cherle. Lorie, rus propè Romam, florentem Maio. F.ee 2

Habe-

Lec #.

I ocus.

Fortice

LACOL S

Tembut.

Tempus &

I ocur.

Lo:us.

Habetur alius multò majoribus foliis, caule & floribus, magisque incanus, tum ettam magis numerofis radicibus, ut commode Illyricus major dici possit. Clus, quomodo & Parkinsonus noster

eum denominat. C. Bauhimus Ran langu angulfit grumosa radice majorem. Hunc in herbids ultra pontem Caffri novi juxta Ladum amnem Maio mense florentem & Hunc in herbids ultra pontem Caffri novi juxta Ladum amnem Maio mense florentem & fese multum propagantem invenit D. Magnol, tum & in aliis herbidis satorum marginibus, foliis latis, minus laciniatis.

Ranunculus charephyllos Afphodeli radice C.B. Afphodeli radice flore luteo Park. Ran. montanus leptophyllos Afphodeli radice Col.

Autumno & hyeme exit è radice Afphodeli modo è pluribus bulbulis, Olivæ magnitudine, rotun-Autumno & nyeme exit e radice Aipnoeu mono e puntous nuonus. Conva inaginatante, iounddioribus, in fibram tenuem definentibus composita; Ex his felia ramola, primis Bulbocastani armula, in terram procliva, vel recta, periolis inrituis rubentibus, trientalibus fere, innitentia: in quorum umbilico antequam caulis exurgat feris borrus extuberat, in
medio viridis: Matrio verò caule ad dodrantis longitudinem se protendente explicatur, & fibram
medio viridis: Matrio verò caule ad dodrantis longitudinem se protendente explicatur, & fibram
medio viridis: Matrio verò caule ad dodrantis longitudinem se protendente explicatur, & fibram
medio viridis: Matrio verò caule ad dodrantis longitudinem se protendente explicatur. & fibram
medio viridis: Matrio verò caule ad dodrantis longitudinem se protendente explicatur. & fibram
medio viridis in medio viridis in consideration della consi medio viridis: Martio verò caule ad dodrantis longitudinem le protendente explicatur, & fuerme aureum folendentem pulchrum edit, quinque foliolis rotundis conflictudim, luteris Haminibus medis denfis. Quo defitavo capati remanet, quod perfectum oblongum eff, Olivæ inflar aut magis productum, fuminibus aduncis denfis coharentibus, ut in congeneribus, minoribus mulcò etti caput aquale. Cauli verò hirfurs eft, rotundus, repens, fingularis, raro pluribus quàm duobus vel tribus alis divilus; in quo circa fummum foliorum lobi majores longiorefique fiunt, brevi petiolo hæren-

Martio floret & Veris fine perficitur; in collibus Campoelarenfium & Æquicolorum admodum tes alternatim. frequens. Loca amat pinguia, herbida. Acris est admodum, nec congeneribus cedit. Habetur etiam circa Monspelium. Vide Botan. Monsp.

* 6. Ranunculus lanuginosus Apii folio, Asphodels radice C. B. alser saxatilis, Asphodels radice Col. Park.

Cos. E radice multis crassis sibris summo caspite harentibus Asphodeli modo, crassioribus juxta radicis caput, fempérque decrefcentibus, parvis, pollicis longitudine, multis capillatis fibris intermixis composita, petiole edit cavos, & in imo latos circa radicem, Umbelliterarum ritu alter alterum componta, penaes cui cavos, e. m mo iatos circa raucem, Omeenicaciam nut anci accidir amplectentes, quibus felia initident primum lata, duabus tantum incifuris divifa, deinde magis profunde tribus lobis, lobis ipfis poftea tribus dennibus incifis, tandem ad nervum ufque, ut tria formation of the component of th lia videantur, illáque profunde incisa ac tandem dentata, utrinque hirfuta inferné albidiora. Caulem na viocancur, maque profunoe incha ac cancem cencara, urinque impora interne apoutora. Cancen vere emittit teretem, hirfutum, femipedalem, alis divifivn, in quo folia magis divifa & tenuiora, fine petiolo, ex georum finu ramuli, in quibus florer magni, pallidi, quinque foliolis unguis magnitum. dine constructs, staminibus intus luteis fructus rudimentum virens circumdantibus Aprili mense: Deinde longum caput squamosum, seminibus rotundis in apicem definentibus.

In Æquicolorum montibus observavit Columna saxosis humentibus locis.

* 7. Ranunculus grumosa radice folio Ranunculi bulbosi C. B. Ran. grumosa radice Bonomensis

Ex radice alba, grumosa veluti ex parvis bulbis sed firmter compactis composita, fibris oblongis intermixtis folia Ranunculi vulgaris bulbofi foliis fimilia, fubrotunda, fed profundius diffecta, oblongis pediculis donata, levissime pilosa prodeunt: inter que caulis pedalis, hirsutus, rarius in ramos divilus effertur, quem folia in angultos lobos secta bis cingunt, cujus summo flos luteus aliorum forma infidet, cui capitulum brevifirmis aculeis armatum fuccedit. Agris Bononienfibus familiaris est.

8. Ranunculus Afiaticus grumofa radice 1. Clus. Ran. Tripolitanus Ger. Tripolitanus flore phemices I.B. Assaticus sive Tripolitanus store rubro Park. grumosa radice sto, phaniceo minimo simplicis C.B.

Cluf.

Felia aliquot à radice producit, unciam lata, duabus parvis lacinius divila, per oras ferrata, lonFelia aliquot à radice producit, unciam lata, duabus parvis lacinius divila, per oras ferrata, longis pediculis nitentia, craffiu feula & fucculenta, glabra vel quam leviffime hirfuta, venifque exes peaceurs intenua, cramincua e nuccuienca, giaora vei quam ievinime initura, vennique ex-viridi palleteentibus pradita, fibacidi & ingrati initio faporis, qui brevi in acrem & linguam mo-dicantem convertitur. Folium caulem imum amplectens majus eft reliquis, & intres lacinias divifam, quarum fingule extera folia aquant, & tripliciter incife, fimulque in ambitu ferrate funt. Medius inter hac assurgit caulis, teres, viridis, non lævis, sed quadam lanugine obsitus, quem per Medius inter hac atturgit causis, teres, virius, non aevis, seu quanaam aanugune conicus, quem per intervalla ambiunt bina aut terna folia, minora magifiq laciniata illo quod imo cauli adharet, finimo faftigio amplum fuffinens florem, Pannonici five Illyrici florem magnitudine superantem, licet ejufatigio amplum fuffinens florem. natugio ampium nutunens juerem, Pannonici nve myrici norem magnitudine inperantem, nece qui-dem quodammodo forma, & profus inodorum, quinque [aut lex interdum] foliis conftantem, qua forinfecus phenicei funt coloris, internè verò miniati elegantis & fiblendentis, medium floren occupantibus plurimis tenuibus & rubris flaminibus, quorum apices craffiulculi, initio pulli, deinde cineracei coloris, extuberante inter media stamina capitello, purpuræ nigræ villis obsito, quod in uncialem aut longiorem amplitudinem tandem excreicens, frequentis feminis rudimento quidem obsitum est, sed prorsus plant & inanis; mili certe nunquam fertile fuit. Multas habet radiculas, ex uno capite dependentes, breves & craffiufculas, perinde atque Illyricus five Lufitanicus, à quorum grumofis radicibus non multum differunt, (funt enim aliæ aliis longiores) extrema tamen parte non obtufe, fed fingulæ in tenuem fibram paulatim delinentes, folidæ, fufci externis coloris, interiùs albi, ingrati initio faporis, deinde acris. Cum Illyrico porrò grumofa radice Ranunculo illed ferè commune habet, quòd sub caule inter medios radicis grumos crassifiusculus veluti ramulus enafeatur, qui oblique per radicum interstitia se porrigens in unumcaput extuberat, è quo multz radiess superioribus paulò minores dependent, è quorum medio caulis exilit, sub quo deinde alius ramulus fimiliter prodit, in latus uti fuperior per radicum spatia se spargens, & novam radicum congeriem generans : quim & matti five primariæ radici adnascuntur contigui & quasi ipsi insidentes terriem generans: quin exmatri ive primaria radici adnaicuntur contigui ex quari ini inidentes ter-ni aut quaterni fimilium & quafi matri aqualium grumorum globi, qua fane ratione fatis feliciter fe propagat. Habet praterea albas quafdam fibras per craftiorum radicium ípatia fele explicantes &

Constantinopoli allatæ sunt hujus radices aliquot, Tripolitani pleni sloris nomine infignitæ.

9. Ranunculus grumosa radice ramosus Gev. C.B. Ran. Asiaticus modulacos se sucue grumosa radice II. Clul. J.B. Creticus vod Asiaticus store argenteo Park. parad.

A præcedente solo caule differt; qui utpluumum paulo crassior & firmior est, atque etiam mauraelis, ex foliorum quæ illi adnafcuntur alis unum aut alterum proferens ramulum, qui florem primario paullò minorem fultinet.

10. Ranunculus grumosa radice flore albo C. B. Asiaticus grumosa radice, flore albo Ger. Asiaticus vel Creticus flore albo Park.

Caule est pedali, in binos graciles ramulos diviso, summo fastigio fingulares fores albos sustinentes, quibus (maxime circa oras) juave-rubens color permixus elt; flaminibus multis flavis oblonguiculum capitulum cingentibus. Caulem antequam in alas dividitur amplectuntur alia folia in ternas

aut plures profundas lacinias fecta. nt punes promunas acumas forca. Reperitur & Hore albo, oris rubris, atque etiam flore niveo. Alia denique species flore radiatim. mixto ex rubro & flavo, venis flavis magna venuftare rubrum colorem fecantibus.

11. Ranunculus grumosa radice store albo leviter crenato C. B. peregrinus grumosa radice

A superiore differt foliis planioribus, caule gracili, circa mediam partem foliis fingularibus, nec laciniatis cineto: floris petalis extima parte magis orbiculatis & levicer crenatis; capitulo brevi.

12. Ranunculus grumosa vadice, flore slavo vario C. B. Ger. Asiaticus store luteo vario simplici

A Tripolitano differt, folin in caule in tenuiores & frequentiores lacinias divifis, fuperioribus præfertim, florum colore flavo ad viriditatem vergente, rubellis five purpureis venis virgatim diffin cto; staminibus florum purpurascentibus.

13. Ranunculus Asphodeli radice, slore subplicaniceo rubente C. B. Assaticus store rubro pleno Park, flore pleno ministo Ger. emac. Assaticus grumosa radice, pleno store 2. Clus.

Terna vel quaterna habet à radice prodeuntia folia Afiatici five Tripolitani folii, fimilia, & illoterna ver quancina more a rance processiva in the Imponent rous, muna, or more trum inflar incila, minora tamen; inter quæ emergit cauliculus dodrantem pedis altus graculor quan trum inflar incila, minora tamen; inter quæ emergit cauliculus dodrantem pedis altus graculor quan trum inflarent bina folia, interdum & ternium putillaum, quorum infimum ternis profundis laciniis, per oras ferratis divitum eft ; alterum, quod inpernum & angultus, quinque laciniis ufque ad medium nervum incifis, quarum fingula unicam crenam habent, nonnunquam binas aut que ad medium nervum incius, quarum iniguis unicam crenam nabent, nonnunquam binas att plures, extinta verò binas tantum. Summo cauli infider caliculus quinque foliis praditus, gemmam floris amplectens, qui explicatus multiplici foliorum iene conflare conficieur (centum enim & triginta haburt) foris subphœnicci initio coloris, deinde miniati, interius elegantis rubri miniati ad guna naturu) for 8 mornaetineri mino conoris, deinde miniati, inconta eteganio mori imitadi ad coccineum tendentis, quorum alia latiufenta, alia angultiora, unibilicum floris occupante foliaco quodam expirinto, minia miniato. Radis: Afiatico fumplici fimilis, aliquot grumis minoribus conflans, & illus inflar propagines ad latera, sed rarius, spargens.

Ranunculus Afraticus grumosa radico pleno flore 1. Clus. cujus descriptionem non ex viva plan-

ta, fed ex icone vivis coloribus expreisă nobis non videtur diverfus à fecundo, cujus delicriptionem

14. Ramunculus Assaticus grumosa radice, pleno store 3. Clust. Ran. Asphodeli radice, prolifer ministus C. B. Ran. Assat. flore pleno prolifero Ger. cmac.

Huic radicula quinque aut fex, supremi parte crassiuscula ex uno capite dependebant, superioribus paulò longiores; è quarum capite prodierunt folia, non valdè diffimilia fuperioris folis, fed mi-

Lib. XII.

nora, & pluribus tenujoribus[que laciniis divisa. Cauli tereti inharebant bina folia, quorum infimum in tres majores lacinias divilium, & illa denuo in ternas, media verò in quinas minores. Summo cauli inharchat flos, frequentibus, & multiplici ferie dispositis foliis constans, quorum alia aliis paulò latiora, coloris, ut pictura oftendebat, (quem nescio an pictor fideliter imitatus sit) miniati. E methe flore profilebat pedicellus unciam altus, fulfinens alium florem minorem, plenum tamen & e-juliem coloris, non fecus ac videre eff in Ranunculo illo tuberofa & magna radice, conus flos flavus, multiplici foliorum ferie confrans, qui fesp non modò fecundum florem ex primo, fed & cratum ex fecundo nonnunquam product. Ex fuperoris autem folii finu natus erat ramulus diuobus tentubus folios practius, quis fafigio infidebat flofculus etam plenus, focundo fere equals.

Ego hung & Juperiorem Ranunculum specie convenire puto, & utrumque cum Ranunculo Asiatico primo in loco deteripto, fiquidem flos non natura feu fecundum speciem plenus fit, sed ex ac-

cidenti tantum, ob ubertatem foli, aut planta luxuriem.

15. Ranunculus Creticus grumofa radice flore niveo Cluf. Ran. grumofa radice flore niveo C. B.

Ex radice grumosa instar illius qua ex Asia adfertur aliquot folia producit satis ampla, humi quasi in orbem sparsa, succulenta, viridia, supina tamen parte albicante colore in viridi velut conspersa, in tres lacinias, per oras aliquot crenis incitas, divita: inter illa quaterni aut quini prodibant cauliculi. graciles, firmi tamen, brevi quadam lanugine obliti, quíque ex foliorum magis inciforum, quibus ambiebantur, alis alterum plerunque, nonnunquam etiam tertium ramulum producebant, parvo uno amoiesantir, aus aterum presinque, nomuniquam cuam erium ramumi prosuccioni, parvoumo aux altero folio ornatum, qui fummo fatigio inflintenat fubricum calpculum, in quinque foliola, fulco villo obfita, divitim: is deinde explicatus florem oftendeat quans foliis unciam amplis prorfique niveis conflantem. (Incer interdum quadam confipicemente raris venis fuaverubembus per oras (parla) è quorum umbilico emergebat capitulum, fubrufcis staminulis infima sede cinctum, quod magnam gratiam candido flori conciliabat.

Flores explicabat mense Maio cum Asiatico phœniceum florem gerente, quibus succedebat simile capitulum, non dissimili paleaceo & aceroso semine obstum, quod inutile este arbitror.

Prater descriptas plurima alia hujusce generis seu species seu varietates, magno studio undique conquistra in hortis curiosorum enutriuntur. In Catalogo horti Regii Parisiensis Anno 1665, edita

Ranunculus Afiaticus grumofa radice, flore fimplici lute

Ranunc. Afiat. fimplex aureus Ferrarii.

Ran. grumosa radice, aureo panno concolor, fundo & limbo rubentibus.

Ran. Afiat. flore fimplici melino.

Ran. Asiat. grumosa radice, flore miniato per oras luteo.

Ran. Afiat. flore luteo, lineis albis picto. Ran. Afiat. grumofa radice, foliis intus & per oras pallidè luteis, lituris purpureis, alas referentibus Papilionum.

Ran, grumofa radice flore phœniceo, fimplici odoro.

Ran. Afphodeli radice, flore flavo, venis rubris diffuncto, Bofvel dictus.

Ran. flore pleno flavescente, & rubris lineis elegantissime variegato, Le Seraphique.

Ran. Asphodeli radice, flore sanguineo maximo, Le monstre rouge.

Idem flore luteo variegato, Le monstre Panaché. Ran. Constantinopolitanus gigas flore coccineo, Le Geant de Constantinople ou le grand Orange.

Idem flore eleganter variegato.

Ran. Romanus gigas miniato flore, Le Geant de Rome. Idem plenissimo flore miniato & luteo vario.

Ran. Alepus grumosa radice, flore purpuro-sanguineo maximo, Spherique ou Peone.

Idem flore lineis rubris & luteis striato, Spherique Panache.

Ran. Syriacus grumosa radice flore miniato patulo, Salamine.

Idem ex lutco pallescente & rubro mixtus, Le grand Pontife, ou le Salamine Panache.

6. 8. Ranuncult quidam C. Bauhino in Prodromo & Parkinsono descripti.

* 1. Ranunculus montanus subhirsutus latifolius C. B. prod. montanus hirsutus latifolius Park. mont. [ubbir[utus Geranii folio C. B.

C. R. prod.

100

Ex radice longa fibrola folia prima Geranio columbino fimilia, fibnigricantia, mollia, in tres primum lacinias ad pediculum divila, & hæ in alias tres, hæque in alias fectæ, pediculis palmaribus Subhirsutis donata prodeunt, quorum tamen superiora latiora & acutiora: inter quæ Caulis sesquicubitalis, cavus, firiatus, pænè glaber; in ramos brachiatus effertur: quibus fores parvi, pallide lutei quinquefolii infident : his femina in capitulum congesta succedunt.

Hie in humidis montis Muteta provenit.

2. Ranunculus montanus lanuginosus foliis Ranunculi pratensis repentis C. B. Park.

Radicem habet fibrosam, rufescentem, à qua cum caule tenui, cubitali, lanuginoso, supernè in alas diviso prodeunt folia pallide virentia, tactu mollia, pediculis palmaribus, lanuginosis donata, instar Ranunculi pratensis repentis, in tres primum lacinias, oblongis pedicellis donatas, & ha in alias acutas per marginem crenatas, divifa. Flos aureus quinquefolius.

Priore rarior eft, & in altiffimis montibus, ut in Belken Marchionatus reperitur.

I. Bauhinus hunc synonymum facit Rananculi sui magni, valde birsui, store luteo: At descriptiones non conveniunt.

* 2. Ranunculus montanus Betonicæ foliis Park.

Park. Multa è radice plurimis fibris albis composità emittit folia latiuscula & oblonga, venis seu nervu-lis crebris superficien velut rugosam efficientibus, intertexta, pediculis brevibus donata, circa margines crenata, extremitate rotunda, Betonicæ foliorum inftar, illis tamen minora, fupernè atrovirentia, infernè argentea. In horum medio seu centro exurgit cauliculus nudus, palmi altitudinem vix ta, interne argentea. In normi metan rea centro exanga camarana manas panta duduntani vice excedens, in laftigio florem gerlaris fingularem, parvum, quinque foliolis mucronats ablis competitum, apicibus in medio lucus; toridem calicis foliolis viridibus furtentatis. Semina ut in aliis Reference, apicibus in medio lucus; toridem calicis foliolis viridibus furtentatis. nunculis in capitulum echinatum congesta. Tota planta, folia & radices, amara initio, deinde va-

In Alpbus, mirium in monte Senis, quem fuperant qui è Gallia in Italiam iter faciunt, à Pille-Less. terio invenus, & ad Lobelium transmittis est.

Habetur in Catalogo horti Regii Parifienfis.

* 4. Ranunculus Geranii tuberosi folio C. B. prod. Park.

Radice est fibrosa; caulibus multis, cubitalibus, viridibus, lævibus, striatis & ramosis: foliis à radice Range et liebus, and la pediculis palmaribus donatis, uncias fex longis latifique, fuperne atrovientibus, foliorum Geranit tuberoti inflar in multas lacinias, fed longiores & latiores, ad pediculum divilis, & rurfum in alias faiffis : at in caulis summitate in segmenta graminea partitis. Flores in ramulorum summis plures, parvi, lutei, multis in medio flaminibus; quibus capitulum parvum rotundum cum feminio luc-

Non longè Patavio in Arqua, ubi Petrarchæ fepulchrum legit C, B.

Locus

. Ranunculus (anatilis magno flore C. B. Park.

C. B. prod.

Radix ex oblongis fibris capillaribus composita est. Folia habet ad radicem plura, oblongis pediculis nonnihil lanuginofis donata, unguem vix lata, in tres parvas lacinias, & hæ in binas vel igrnas acutas, divila; inter que cauliculus palmo minor tenuis, lanuginolus, cujus fummo flos magnus, aureus, filendens, quinquefolius, multis in medio staminibus rufeicentibus, infidet.

Circa Monspelium in saxosis crevit.

* 6. Ranunculus saxatilis foliis subrotundis C. B. Park.

Radix in fibras oblongas, capillaceas abit: Folia per terram sparsa, subhirsuta, crassa, pedicellis uncialibus donata, vixunguem lata, in petiola parva, subrotunda, & hæc in alia dividuntur: casliculus tenuis, lanuginosus, sex unciarum, ad exortum statim dividitur: flos luteus, quinquetolius, multis framinulis donatus.

Eodem quo prior loco reperitur. An hic à præcedente differat inquirendum.

* 7. Ranunculus minimus faxatilis hirfutus C. B. Park.

C. B. prod.

R. prod.

Radice eft putilla, capillari, circa quam foliola plurima, in tres lacinias fubrotundas & per marginem incifas divifa, longis pedicellis hirfutis donata: inter que cauliculus duarum triúmye unciarum hirfutus exuget, forem luteum altorum Rantunculorum fimilem multis in medio croceis framinibus hirfutus exuget, forem luteum altorum circa dividente. fustinet: cui capitulum parvum ut in aliis succedit.

Non longè Monspelio ad Lattes provenit.

* 8. Ranunculus villosissimus Monspeliacus C. B. prod. Park.

Radice est fibrosa, rusescente: foliu ex ea prodeuntibus crassis, villosis, parvis, in lacinias primum Raduce ett tibrola, rutelcente: folisi ex că prodeuntibis craitis, viilolis, parvis, în lacinus primiin ternas, alias fibrotundas, alias acutas, & he in alias incilis, & per marginem cenatis, que verò în caule îunt in oblongas & acutas & quafa aculeo armates lacinias, fed longicudine impares dividurtur: inter que castis palmaris, in breves alas brachiatus, quibus ingulis folium in plures lacinias drium filmenture. Fol alioneum Ranunculorum formă, medis magnitudinis, lucti colors eft. Tota planta ob pilos rufeicentes molles viilofă & rufeicens eft, & Monipefiali în faxofis reportiur.

Dibitar J. Manuel, an bac fil Ranunculoi, dibitard folicie un magnite raturium B an fivacilismate.

Dubitat D. Magnol an hac fit Ranunculi diffincta species an varietas tantum Ran. saxatilis mag

no flore.

9. Ranunculus montanus folio Aconiti, magno store C. B. Ran. mont. major store luteo Eyst.

Lib. XII.

CAP. IV.

De Herbis quibusdam Ranunculi capitulo & calyce, flore polypetalo, & primò De Ranunculo Rutæ folio.

Ranunculus præcox Rutæ seve Coriandri solio Park. parad. Ran. Rutaceo solio, slore suaverubente C. B. præcox Rutaceo folio Ger.

Olia aliquot à radice producit multifida, Rutæ foliis non valdè diffimilia, molhora tamen & de magis viridia: l'fores autem habet amplos, ante ipla folia emergentes, forinfecus dum initio emergunt ad fuaverubentem colorem tendentes, internè candidos, duodenis aut pluribus folis constantes, umbilicum occupante capitulo viridi, ut in reliquis hujus generis, cincto multis albicantibus staminulis, que slavos apices habent, sine odore: Hos sultinet cauliculus teres & initio purunantions frammuns-quae navos apuess naponis, into outore: Hos numere cauticiums ceres ex mino pur-purafoens, deinde ex viridi pallefeens, quem ambit unicum plerunque folium, (raro plura) exiguim, daabus aut tribus lacinis divitum, lará bafi cauliculum ampleætens: Floribus decidus fucerefeir illud duabus aut tribus lacinis divitum, lará bafi cauliculum ampleætens: Floribus decidus fucerefeir illud capitulum, & in semina crassituscula evadit. Thora Valdensium semini panè similia.

Nalcium in inferioribus Sneberg jugis & vicinis monthus, fingulari radioc raffulcula præditus, è cujus capite aliquot craffiores fibræ dependent, in hortos autem translatus multis adnatis fefe propagat, multoque frequentiores fibras spargit.

Floret in hortis plerunque Aprili, nativo loco serius.

In Catalogo horti Regii Parisiensis habetur,
Ranunculus Rutæ folio serotinus, slore aureo pleno.

CAP. V.

De Flore Adonidis.

Donidis floris meminit Ovidius 10. Metamorph, qui Anemone esse à multis creditur; alii huic id nomen tribuunt. Quibufdam hac herba exag Theophrasti à sloris stammeo igneoque colore censetur; qui inter flores vernos & odore carentes eam recenset, 6. bift. 6

A. 1. Flos Adonis Park. F. Adonis flore rubro Gov. F. Adonis votigò aliss Eranthemum J. B. Adonis bortenfis flore minore astronbente C. B. Abonis flother, fich Moatthes.

Radix ei alba, fimplex, minimo digito tennior, sapore herbaceo & nonnihil nauseoso, F. B. Caules cubitales aut sesquicubitales, inferius hirsuri, erecti, teretes, striati, tubulo angusto perforati, glabri, tes cubitales aut fesquicubitales, inserius hirsus, ercett, teretes, striati, tubulo angusto persorati, glabri, ramosi, ad intervalla solitis alternatim positis vestitis, ramusis crebis è fosicium alis excunativa, securativa, in angustas & acutas sacinas diffecta, hisre viridia, glabra. Flores in summis caulbus & ramusis inaguit, pediculis faisi longis, è calice quinquesfosi oun ac um store deciduo, pentaperali, septivo cacapetati, intenso contentari, cum multas intus se manusis especes obscure ceruleos gestantivas. Florem medium occupat capitulum Rannuculi, in longitudinem productum, multis seminibus majusculis in acutos apieces desinentibus, per maturitatem etiam virentibus compositum. Flore hortulanis nostris specas summis especial per maturitativa etiam virentibus compositum. Flore hortulanis nostris specas summis especial per maturitativa etiam virentibus compositum. Flore hortulanis nostris specas summis especial per personalis especial per personalis especial summis especial personalis especial securitar especial personalis especia

Inter segetes frequens in exteris regionibus; aiunt & in Anglia sponte provenire sed rariùs, mihi certè nondum occurrit.

Adonis store luteo non alia in re quam storis colore à præcedente disfert.

2. Flos Adonis 2. Clus. Adonis sylv. flore phaniceo, ejusque foliis longioribus C. B.

Similes habet priori caules & folia, fed dilutius virent : caules etiam ratioribus alis przditi. Felia paulo molliora, nec adeo multifida: flores longioribus folis conftant, & coloris funt phœnicci, dipaulo molliora, nec adeo multifida: flores longioribus folis conftant, & coloris funt phœnicci, dipaulo molliora, nec adeo multifida: flores longioribus folis conftant, & coloris funt phœnicci, dipaulo molliora, nec adeo multifida: flores longioribus folis conftant, & coloris funt phœnicci, dipaulo molliora, nec adeo multifida: flores longioribus folis conftant, & coloris funt phœnicci, dipaulo molliora, nec adeo multifida: flores longioribus folis conftant, & coloris funt phœnicci, dipaulo molliora, nec adeo multifida: flores longioribus folis conftant, & coloris funt phœnicci, dipaulo molliora, nec adeo multifida: flores longioribus folis conftant, & coloris funt phœnicci, dipaulo molliora, nec adeo multifida: flores longioribus folis conftant, & coloris funt phœnicci, dipaulo molliora, nec adeo multifida: flores longioribus folis conftant, & coloris funt phœnicci, dipaulo molliora, flores longioribus folis conftant, & coloris funt phœnicci, dipaulo molliora, flores longioribus folis conftant, & coloris funt phœnicci, dipaulo molliora, flores paulo molitora, nec aoco muitinta: fjores longiorious rouis contrant, & coloris tunt promices, dilutiores etiam quam funt Anagallidis flores, villis nigris fimiliter umbilicum occupantibis, in quofiatim, vix etiam aperto flore, caput extuberat, in majorem deinde longitudinem excreticens quam fuperioris, illóque gracilitis, femine tamen conftans adeò fimili, ut neutrum ab altero difermiqueat. Radis: fuperiori ferè fimilis, quodammodo flavefeens inftar radicis Fumariæ, fed fugacior altera, automaticalitis se consideration. quemadmodum & tota planta.

Sponte frequentiffima naticitur inter fegetes, in Gallia Narbonenfi, univerla Hifpania, Italia, ínque

Flores ejus qui flore est phæniceo in vino infusos & potos ad dolores colicos & nephriticos leniendos utiles elle experientià compertum feribit Parkinsonus in Parad.

CAP. VI.

 Buphehalmum Dodonæi, alisi Consiligo tenusfolia J. B. Buphhalmum sive Helleborus niger serus laceus Ger. Helleborus niger serusifolius Buphihalmi store C. B. Bellom Driepe.

7, B.

ON ablimilis Hellebori radici hujus fibrola radici, quz ficca, qualis in Officinis proflat, felquiyalmaris, fibris nigricantibus conflat, tennioribus quàm Hellebori nigri radix, à capite magis etam divullo pendulis, fapore amaro prædits, non parvam tandem acrimoniam relinquentibus: caulet aliquot proferens fpithamzos, ftriatos, tenues, in quibus folia, tenuffima difecta, Floris Adonidis modo, fapore fubbamaro, odore ubi arterantur digitis inflavi. Florat pulchi, flavi, nullo excellente odore, ex folis fedecim, oblongis, firatis, acuminatis, circa mucronen nonnhil crenatis compositi : in medio amoena plurimorum ftamium partim herbidorum corona controllar compositi compositi de compositi e de compositi de espitulum circumitat, oblongum, echinatum ut Ranunculis : feminibus acutis compreffis : fublunt

flori quina folia viridantia hirfuta. on quina touz vinuanus mituus. Clufius viilgarem ait omnibus apricis collibus, & ficcioribus utriufque Pannoniz & Auftriz gra- *Locui*.

minico campis. Padato atu junto norec.

Radix amara eft & acris, & vendirur loco radicis Hellebori nigri, fed deleterium eft. Verrucas Vires. tollit ut Ranunculus. D. Palmer.

2. Helleborus niger ferulaceus froe Pfeudo-Helleborus, caule geniculato, flore magno instar Tu-

Differt omnino à pracedente: hic enim longe per omnes partes tenerior est & humilior nostro in Marchia Brand. circa Francofurtum copiofissimè crescente. Huic idem videtur

Buphthalmum peregrinum Alpin, exot.

Fruticat hac planta multis caulibus rectis, rotundis, gracilibus, fed ab una radice obliquè actis, denfis, tricubitalibus, colore viridi nigreficente. Folia plura habet, qu'adantenus Feniculo fimilia, jucundo virore oculos delectantia: in cauliculis verò fiores cermuntur, aurei coloris fulge(centis, dujucundo virore oculos delectantia: in cauliculis verò fiores cermuntur, aurei coloris fulge(centis, dujuculos). ple Anthemidis majores, à quibus fiunt femina parva, oblonga, tenuia, nigra. Radies fubfunt longe, graciles, fubnigrescentes.

Perennis est, hyemisque frigora spernit. Vere & tota astate, & usque etiam in hyemem floret. Perennis ear, nyeninque ingora ipernit.

Plantam hanc prære rationem Hellebori nigri speciebus accensent, cum neque notis genericis, neque facultatibus cum Helleboro conveniat.

Dodonæus enim hujus radices per inferna minime purgare experientià didicit.

CAP. VII.

De Malva.

 $\mathbf{M}^{\mathrm{Alva}}$ Latinis quasi Molva quod alvum molliat, ut inquit Festus, secundùm critum illud Scholæ Salernitanæ versiculum,

Dixerunt Malvam Veteres quia molliat alvum.

Græcis etiam Marane dicitur รักซ์ กับ แลกสองเท ob eandem rationem.

Gracus etiam manago unum saw via panagonio on cannom rationem.

Urtumque Etymon improbat Casp. Hosmannus, nec tamen meliora substituit.

Nota: Malva characteristica sint calyx octaphyllos, seu geminus, exterior in tres, interior in quinque lacinias divifus, folia integra, femina in rotule aut cafeoli formam circumaêta.

6 1. Malvæ fylvestres annue.

1. Malva crifpa J.B. Ger. Park. parad. felia crifpii C.B. Curiet of french Mallott.

9. B. Humanam altitudinem affequitur & in latitore folo etiam excedit, caule craffo, tereti (quamvis Humanam altitudinem affequitur & in latitore folo etiam excedit, caule craffo, tereti (quamvis J. Bauhinus, nonnihil angulofium faciat) viridanti & non raro in apricis rubenti, glabro, rigido, aliquantulum concavo, aliàs medullà copiola farcto, ramolo. Folia palmaribus aut dodrantalbus perquantulum concavo, aliàs medullà copiola farcto, ramolo. Folia palmaribus aut dodrantalbus pediculus, altera parte hurtis, altera glabris, appenfa, per intervalla caulem ab into ad fummum ufque diculus, altera parte hurtis, altera glabris, appenfa, per intervalla caulem ab into ad fummum laciniata, and concept alternative della parte della pa alternatim polita obvettiunt, Malvæ vulgaris majora, brevibus pilis hirfuta, non tantim lacinitata,

Locus.

596

I acus.

Tempu

I осиз.

Tempus &

verumetiam crebro flexu reflexúque per oras crispa & argute denticulata. Flores conferti ad pedicultural nu cotto nexa renexuque per oras cripa e argute centiculara. Firet conterti aa pedi-culturu qua folia fuffinene exortuum bevibus pleuruque periolis. Inune finguli fingulis, nune com-nuuri pediculo plures] infident, hand majores quam Malva, flytetiris pumilæ aut provolutæ, colore ev dilutifitmo rubore albicante, quinque folis cordatis, linesi antis purpuralectnibus, faturatioribus firiatis, ad ungues ut in reliquis Malvis junctis, compositi : calite hirituro virefeente in quinque fegmenta acuta divilo: in quo etiam connivente succedunt in orbem congesta semina Malva jam dicta. Calici subsunt tria angusta solia ut in aliis Malvis. Radin subest dodrantalis aut longior breviorve pro ratione soli, surculosa, alba, mediocriter crassa, sapore grato, & ut reliqua planta glutinoso. Annua est planta, semine deciduo se quotannis renovans. De loco natali mbil invenio.

Mulva trimestris Clus. trimestris slore cum unguibus parpureis J. B. æstiva Hispanica Ger. Malva folio vario C. B. Pin. æstiva sive trimestris Park. forte etiam Malva Hispanica store

Pedali altitudine crefcit hoc Malvæ genus, caule rotundiufculo, tereti, viridi, lanugine tamen ali-quantulum oblito, quem rara, & nullà certà ferie diffribata ambium falia, tenella, viridia supernè, inferne dilutiora; infimo cauli adnata, circinata ferme rotunditatis, in ambitu ferrata; fupremum caulem & ramulos amplectentia angulosa sunt, ad foliorum Althææ formam pænè accedentia. Flocausem oc ramiuos ampieccentia anguiota inite, ao rotortum Astinez formam parte accesentia. Pro-positimis ramulis inharente, fairs magni, quinque folite extina parte lunatis confrantes, purpura-ficentis coloris, unguibus faturatiore purpură infectis, prodeuntibus ex umbilico faminifus pallidis, villis purpureis: s Semes in foliaceis capitulis planum. Radio parte (c, candicans, tenuibus fibris pradita, annua tamen, aut potitis trimeltris, quam fublequens hyems corrumpit.

Malva Hispanica flore carneo amplo Park.

Formâ externâ & creîcendi modo vulgari Malvæ perfimilis est, caulibus rectis, duos tréfve pedes altis, multis raņus brachiatis asflurgens, ab imo ad fummum usque foliis obstitis rotundis, Malvæ vulgaris fimilibus fed rotundioribus, tantillo minoribus, minusque divisis, inferioribus majoribus. Flores gars minious rea rotunionous, tantuio minorious, minioque avins, interiorious majorious. Flore e foliorium alia exeunt, copiofi, pentapetali, carnei, cum piftillo in medio concolore. A vulgari Malva floris precipue formă, qui huic longior est & ad margines magis expansiis Campanulæ in modem, ejudeemque colore incarnato seu pulchie rubello differt. Floribus succedunt orbiculi, seminibus nigricantibus, vulgari fimilibus sed minoribus, aretè stipatis compacti, Radiz tenuis, longa, quotannis marcelcens.

Ex Hispania ad nos delata est. Miror cur Morisonus hanc Malvam perennem faceret, cum Parkinsonus annuam esse affisirmet.

· 3. Malva folio vario C. B. prod. Malva stellata J. B.

Caules huic tenues cubitales vel bicubitales, ramofi. Folia priora in tenella planta funt ex longis pediculis parva, rotunda, ferrata; ubi autem adolevit, per ramos ex brevioribus folis in fatis ma-gna, [evadunt] in tres partes divifa, quorum quadam fagittam exprimum. Sapar ingratus, nongna, Levadunt J in tres partes orvina, quorum quastam iagricam exprimunt. Sopor ingratus, non-nihl viícolis. Flor magnus, purpureus, fritatus, quinque folis cordatis conflans: in medio pitillus albas, ex multis apicibus compositus. Ejus calix prior membraneus, uti & fecundus, in quo cuspi-des quinque ftellam quodammodo exprimentes. Semen quale vulgaribus Malvis. Tota planta hirfuta. [Radix fubest alba, fibrosa.]

ta. 1, Kasars nuoca aloa, norota. 1 Argentina in horto Friderici Meier vidit. J. B. Malva folio vario C. Bauhino in prodromo descripta 8c depicta diversa videtur à Malva trimestri Clus, quam in pinace Malvam folio vario appellat.

* 4. Malva birsuta folio cordato Morisoni.

Caules edit multos, hiríutos, bicubitales & altiores; quibus adhærent folia cordata, mucronata in ambitu leviere ferrata, positulis etam hirtis, brevibus innitentia: ex als prodeunt pedicitul alii breves sufficientes flores pentapetalos, floribus primæ majores, secundæ verò minores [quid per vocates uninentes perin pentapecatos, nomuse prime majores recinate vero minores [quan per vota-bula prime & [ceundæ intelligat non capio] diluté rubentes: quibis fincedeunt, calcioli aut placen-tula inflat, multa femina femilunaria rotatim cingentia flylum nutritivum. Annua eft planta. Floret Julio & Augusto: femina perficit Septembri & Octobri. Semina hujus ex Afia habuit De-

scriptionis autor.

• 5. Malva annua rotundifolia, floribus omnium minimis albis pentapetalis, verticillatim genicula ambientibus Morisoni.

Moril. Hac Malvæ ípecies afeendit ad altitudinem quattor aut quinque pedum, atque in fingulis geniculis plurimos edit flofaulos, albos pentapetalos, omnium mínimos; arcêt & verticillatim caules ad fingula genicula ampletentes, quadi ablque pediculis: floribus fatificentibus fingulis fingula fuccedunt capitale, ex plurimis féminbus femicircularibus, cortice rugofo techis, rotatum feu circulariter ambientibus fitylum nutritivum. Folia inferiora funt rotunda, laciniata & criipa, fuperiora oblonga, finuata. Flores sunt parvi, quinis parvis imò omnium minimis petalis albis constantes: quibus densè circa genicula dispositis succedunt eireuli seu caseoli minimi, arctè geniculis adhærentes. Planta est annua, qua postquam multiplicia, imò infinita semina ediderit, totaliter perit. 6.

. 6. Milva annus birfuta, folis bederæ instar angulosis Morisoni.

Caules hujus funt admodum hirliti, quin & folia corúmque pediculi quibus innitentur hirlitic paricer featont: force habet minores, pentapetalos, at inigua petala deliquium patiuntur, adeo ut bifida in extremitate appareant: hileo friguils friguil orbicult calciformes fuccedunt, in quibus conforciumeur plurima loquina circulariter ambientia Hylum nutritivum. Planta eft annua, florens æftaw, atque femina versus ejufdem finem perficiens.

§ 2. Malvæ sylvestres perennes.

A. 1. Milva vulgaris Park. filvefiris Ger. filvefiris filio finuato C. B. vulgaris flore majore, felio finua J. B. Common Modillows.

Radiee fimplici, alba, paucis fibris capillata alte in terrami descendente, sapore dulci & viscido pradita firmatur. Caules seiquicubrales & altiores, ex eodom radice plures, tereres, hirfuti, medullà pradita firmatur. Canta kiquicubrales & aluores, ex codem radice plures, teretes, hirfuit, medullà farcti, ramofi, munimi i arendum diggi craftitudine Feré. Folia fingulatum per intervalla caules verifitum, pediculis perdongs intidenta. Fleres ex als foliourum exeune plures finul, pediculis longis, tenturis per la compositi, compositi, funda & flores integri decidum? circi pruparaficentolus medium occupantius. Caring compositi, funda & flores integri decidum? circi pruparaficentolus medium occupantius. Caring, qui florem antequam apertum Pentaphylli calic. Quique her calicis folia tra al acteritis crientum apertum Pentaphylli calic. Quique her calicis folia tra al acteritis crientum anterior producti umbilicati fou cafeoli formam imitantur. Folia multur volugaris ma rotunda, in caulibus facinata, atrovirentia, circum oras crenata, brevi & vix carissian planumen hirituta. conspicua lanugine hirluta.

onipicua iamognie mituus. Ad lėpes & lemitas inque locis ruderatis. Variat interdum Horis colore albo, que Malva vulgaris flore albo *Park.*

A. 2. Malon filogfris miner Park, filo, pumila Ger. filo, folio retundo C.B. vulgaris flere minere, folio retundo J.B. Small with Mallow, of Dwart Mallow.

Haz omnibas fuis partibus pracedenta minor est. Radix non minùs alcè in terram descendir, ut difficulter extirpetur. Caules tenuores, infirmiores & in terram reclinati, hir futiores etiam verum ladifficultier excripetur. Cames tempores, minimores ec in terram recunati, minitores etam verum fa-nugino breviori, medius tamen non raro crigitur. Felia mignora, roundora, quarq in finumis can libus fium minus lacimara, praeterea nigicant magis, & canticem quandam oftendunt. Verum pra-cipua differentia eft in floribus, qui multo minores funt, & ex pallada purpura albicantes, purpureis cipua differentia eft in floribus, qui multo minores funt, & ex pallada purpura albicantes, purpureis

Hac non minus frequens eft pracedente, in eisdem locis proveniens. Hze non mitus nequensent praceucine, in ementious proveniers.

Herba humectat, emollit, lenit dolores, urina actimoniam mitigat: in tumoribus maturandis, Viret.

doloribusque sidandis extrinsecus adhibetur in cataplasmatis; ad alvum leniendam & dolorem nephriticum mitigandum in clysteribus. Pracipua cjus vis est in emolliendo, ut vel ipsum nomen

arguit.

Ob lentorem fucci syrupus & conserva medentur dolori calculosorum. Ob calorem illum moOb lentorem succi syrupus & conserva medentur dolori calculosorum. Hoc in propriis liberis ex-Ob lentorem nucri syrupus ex conserva measurur dosor calcusorum. Uo calorem ilum modicum quem haber eft remedium colicum in infantibus in buryro frixa. Hoc in propriis liberis expertus lum. C. Hojman, in De Medicam, Officin, Eadem haber S. Paulus. Decocti vel aque defillate pertus tum. C. rigiman, in the primarian option. Latern hader of ramin. Decorated aque certificate foliorum Malva 3iii cum fyrupi violacei 3ii. uime ardorem & acrimoniam mitigat & reflinguir illico prima dofi. Gralinguir in perasi, nec fe aliud in hoc morbo prafentius remedium nôife feribit, illico prima dofi. nico prima non. Granogimi in grasa, noci o anna in noci norno pratentus remeatum none icribit, cui noftra quoque experientia fuffragatur. D. Hulfe.

Ad Dyluriam, R. Decoct, Malvarun cum Syrupo Violarum. Hoc remedio femetipfum curâfie

se testatur Forestus. D. Hulse.

Lib. XII.

* 3. Malva Betonica felio Bocconi & Zanoni.

Boccon.

Humilis eft have Malvæ species: Cauliculo palmari & bipalmari, infirmo & per terram strato,
Humilis eft have Malvæ species: Cauliculo palmari & bipalmari, infirmo & per terram strato,
feu versus terram reclinato. sea versus terratu realitato. 2000 in congentous percent postures crima contras, infloribus in ambitu crimatis, circa cauliculos pateirs; è quorum futu pediculus exir longus, flojeulum fultinens

Anarez viugaris racie purpui accinent, indeature jenure oriavacco.

Heroriz alumna eft hec Malva, quam in pratis illultriffinae Gaitane gentis Terriccio dictis, Loss.
non fino tadio & molettia multarum circustonum quali latentem utventi Paulus Boccone.

* 4. Malva Americana C.B. prod.

C. B. proc.

Radicem habet oblongam, albam, fibrofam; caulem angulofum, firiatum, lanugine levi oblitum:

Redicem habet oblongam, albam, fibrofam; caulem angulofum, firiatum, lanugine levi oblitum:

Redicem habet oblongam, albam, fibrofam; caulem angulofum, firiatum, lanugine levi oblitum:

Redicem habet oblongam, albam, fibrofam; caulem angulofum, firiatum, lanugine levi oblitum: pring virtuita, tennia, pieraquo tennoncenana, uncas unas tonga, tres iata, inperne angutola fei finuata, por antibitum leviter crenata, pediculis palmaribus hirlutis donata: flores albidi una cum femine Malvæ fylv, pumilæ fimiles funt. . s. Malva

Locus.

" 5. Malva montana Park, hederaceo folio C. B.

Ima hujus felia Malvæ vulgaris foliis æqualia funt fed longiora in fubrotundas lacinias non tamen profunde incita, hederaceis folis nonnibil timilia. Caulis & minor ett & humilior quam vulgaris Malva, folis minoribus amictus, & fuperiora verfus minoribus & rotundioribus. Flores & femina vulgaris Malvæ fimilia, nec radia difpar.

6. Malva Sicula feliis molehatis crifpis Bocconi.

Caules hujus plance non semper humi procumbunt : Folia undulata sunt & crassa, Malvæ vulgaris magnitudine, thavi quadam odore Molchi fragrantia ad bafin: quin & eorundem pediculi fingniis appendicibus five unguibus cinguntur. Flos pallidus, ad Citri colorem accedens. Semen Bammur par.

Ad Agrigentum & Saccam viget plurima locis argillofis. Sulpicor hanc plantam ad aliud genus pertinere nimirum ad Bammiam moschatam.

5. 3. Malve hortenfes feu Rofee.

Malva rofea five hortenfit J. B. Malva hortenfit rofea fimples: & multiplex diversorum colorum Park, parad. Malva hortenfit Gor. Mal. rofea folio fubroundo C. B. & Mal. rofea fol. fub-roundo, free fone opiliem. Pollipplichts fingle and boutife of bitters' colorum.

Hac fi, ut Rofa, nares conciliaret, nulli dubium quin de praftantia & pulchritudine cum infis rofis certare possit. Caterum Arbusculæ magnitudinem assequitur, stipite crasso, solido, hirsuto, ramis aliquo brachiato. Filma alternatim longis mediocriter & languinofis pediculis ex caule ori-untur, fingula, lata, infima & primô erumpenta rotunda, fuperiora in caule angulofa, quinque Forè aut feprem interdum divifuris infecta, in ambitu crenata, fupra obfeurius virentia, infra albidora, utrinque pilotà [fupernè in nonnullis adeò brevi lanugine ut vix possit discerni :] ex quorum alis stores emicant [nunc finguli, nunc bini terníve pediculis brevibus] successive plures, pentapetaparty amenine frame, tolore with retrieve penients of evolution framework pures, penapera-loids, Roliz magnitudine: colore vel rubor, vel puniceo, vel fataro languneo, vel carneo, vel albo, interdum lutco, lique modò fimplices, medium occupante con apiculis fiablucis & purpuralem-tibus practico, in multa foliola fiori concolora fe explicate: modò multiplici foliorum factu luxuriantes: infident autem hi calyci geminato [utrique in quinque lacinias fecto] cana lanugine pubelcenti, seménque post se relinquant in pastilli formam compressum. Radix longa, alba, lentum mucorem remittit, non alio quam Malvæ fylvestris sapore.

Hec planta in hortis solo lectiore sata & diligenter culta insignem altitudinem asseguitur præ omnibus quas apud nos observaverim plantis erectis & sun se viribus sustentantibus superficie annua, seu sylve-

stribus, seu bortensibus.

Secundo a fatione anno caulescit & floret. Caules quotannis intereunt, radix perennat.

Malta rofea

Hujus etiam species invenitur folio amplo Ficus, profunde laciniato, que Malva rosea simplex peregrina Ger. Mal. rosea folio Ficus C. B. Malvam roseam folio Ficus alteram C. B. in Prodromo descriptam ab hac non differre existimo, nec enim plantam integram vidit, nec sufficientes distin-Aionis notas adjecit

2. Malva hortensis seu rosea folio subrotundo caulescens store simplici minore luteo pallido Morisoni.

A priore differt parvitate partium, & flore pallidè luteo, duplo minore. Semen hujus communicavit D. Robertus Huntington, qui etiam femina fequentis plantæ Halepo transmistr.

2. Malva rosea sulio subrotundo Chalepensis, acaulos, store pallide luteo Morisoni.

Radice perenni, floribus eorúmque magnitudine feminibúfque neutiquam à majore Malva hortenfi, lutea, procera diftinguitur, fed quod flores plurimos, pentapetalos, pallide luteos juxta tercam producat, aoque ums rere pediculis quibus innitantur: juxta terram etiam fenina Malva hortenfis feminibus in omnibus, etiam panè magnitudine paria profeit, qua aliquando exiguis & vifi non perceptibilibus adharent pediculis, humi procumbentibus, aliquando caulibus pedalibus & feliquipedalibus donantur. ram producat, abíque ullis ferè pediculis quibus innitantur: juxta terram etiam femina Malvæ

Planta dicitur around, non quòd destituatur omnino caule, sed quod sit adeò brevis ut rarò aut nunquam appareat, ut in Carlina diguixa. &c.

Semen Halepo transmissum est.

Malva rosea eisdem viribus pollet quibus vulgaris.

Ejus flores coquunt in vino veteri, quo porrigines absumunt & sanant. Cam. bort. Utuntur etiam ad Eryfipelatis rubores compeleendos; imprimis rubentibus rofis, fecuti coloris fimilitudinem. Ego (inguit J. Bauhimus) in ficcitate & ardore linguæ & faucium horum decocto feliciter utor.

R. Malvæ horbæ Rad. Sem. q. v. (an. p. æq.) cum farina Hordeacea in aqua coquo; cui admisceatur oleum Olivar, vel Rosar. Ex hisce omnibus conficiatur emplastrum, & imponatur locis affects; id quod non fine magna utilitate fiet in tumoribushepatis, lienis & matricis: nam refolvendi, difentiendi & emolliendi calidos abfeeffus vim obtinet hujufmodi medicamentum: idem emplaftrum facris ignibus & alus id genus inflammationibus auxiliatur, & impactos corpori aculeos refigit. Trag. lib. 1. cap. 119. p. 368.

Invenio in Advertariis meis idem emplastrum in frequenti usu esse in Nosocomiis Italicis ad in-

Invento in Advertaris files total empartitud in Productid and Otto in Volucionis Italias as in-flammations & tumoros archenes mitigandos & competendos. D. Tanered. Rebnifo. Novi ego unguentum fimples e Maliva horteniis folis in Buyro Maiali non Ialito decocitis & colais paratum ad Eryfipelata. & ignes faces magno fuceefili adhibitum, ut poft alteram vel tertiam inunctionem ea compescere, extinguere & lanare soleat & rariffime fallat.

§. 4. Malve arborece.

1. Malva arborea Park. J.B. arborea, Veneta dicta, parvo flore C. B. maritima arb. Ven. dicta

Stipite adolescit crasso, ligneo, quaternum aut quinum cubitorum, [aliquando denum aut plurium, fecundum folum cui committitur. Morif.] ea interdum craffitudine, ut ambabus manibus vix fillum complectaris Park, perenni, folido, brachiato, fuperna parte foliu veltito ampliffimis, ful-rotundis, Malva vulgaris limibbus, circum oras interdum finuatis & quodammodo crijps, fuperna viridibus, ad tactum mollibus Althaz modo veluti pannus holofericeus. His minora alia propè finus alarum fuccodunt. Alæ laterales inter folia frequentes oftendunt, pedicules oblongos, furnos, qui obsidentur floribus Malvaceis, late rubentibus & circa media staminula capillacea, unque tenus maculis faturatione rubro infectis, ac radiatim dispersis notatis. Radix valida eft, & multis crassis fibrarum processibus firmata. Semina tum forma tum crescendi modo Malvæ vulgaris fimilia, sed duplò majora & crassiora.

Camerarius tum alibi in Italia, tum frequentem itinere quo itur Pifis ad Portum Liburnum à le Locut. inventam scribit : nobis in itinere illo non comparuit.

Alii in litore Veneto inque Tyrrheno & Africano nasci referunt, ubi per multos annos

Secundo à fatione anno apud nos floret, per hyemem recondi debet nè à frigore & pluvia corrumpatur.

Et hæc est (inquit J. Bauhinus) Malva illa arborea, quam Rauwolfius Halepi ab incolis veteri Arabico nomine Haur dici scribit, sub cujus gratiosa umbra deambulare liceat.

A. 2. Malva arborea maritima noftras Park. Englif Ben-Malloin.

Priori non valde diffimilis est, stipite secundo anno lignoso, humani brachii crassitudinem æquante, colore griseo aut canescente; foliis qu'im illius minoribus, superne magis incanis, & superne rioribus] minus rotundis, [seu magis angulosis] Flores non ità ampli, pallidi, seu dilute ru-

Multis in locis observavi, v. g. in insula Portlandia propè Weymouth Dorcestriz oppidum: Locus. circa tuguria propè Hurstam arcem è regione Vectis insula. In Caldeix insula Walliz adjacentis rupibus copiosè; in Bassa insula in zeltuario Edinburgensi: Addit D. Morisonus Denny infulam 3 mil. à portu Regio, quinque à Briftolia distantem.

Vulgare quidem, sed tamen magnæ efficaciæ medicamentum, quod tonsillis malè habentibus ex Vires. floribus Malvæ arboreæ & lacte paratur, quo gargarifmatis loco utimur. Sim. Paullus.

Doctus quoque sum stores Malva arborescentis pulverisatos & cum melle despumato, & Aluminis tantillo, quantum lingua ferre possit mistos, ac gingivis illitos, esficacissimum esse remedium contra omnem putredinem gingivarum, contraque iplum Scorbutum. Idem. Habui ex excerptis D. Edv. Hulfe.

CAP. VIII.

De Althaa, five Ibifco.

Lthaa 'Andaa, vel ut constanter apud Galenum legitur 'Anda, ab and remedium vel aλθαίνων medendo nomen accepit. Dioscorides lib. 3. c. 163. 'Ωνίμαςαι 3' Aλθαία δια το πολυανθές κὴ πολύχεντον ἀυτῶς. Althæa verò nomen inditum illi est à multiplici excellentique quam in medendo præstat utilitate. Bod. à Stapel.

Althaa folio productiore minuíque rotundo item molliore & magis incano, adde & loco natali

in paluftribus & maritimis à Malva differt.

Ff f

A. I. Althea

603

Locus.

Vires

A. 1. Althea vulgaris Park. Althea Ibifeus Ger. Diofeoridis & Plinii C. B. Althea five Bifmalva I. B. Marth Agailows.

HISTORIA PLANTARUM.

Ex Malvarum familia prærogativam tulit Althæa, utilitatis multiplicis nomine commendation; As Anticolar multis nixa, bene habits, alib, mucagine lenta, quan manfu maceratonéve deponunt, turguls: caules bicubitales & procenores, teretes, tenues, molli lanugine incani, anguito tubulo pervir: in quibus folia alternata Malva vulgaris, longiora, finuola, ferrata, mollicello tomento inpervii: in quious joita auternata realve vuigaris, nongiora, intuota, sertata, intonecio toniento in-cana, ex alis fieres proferinti Malive vuigaris, minores, colore albo tantillum ad carneum declinante, quinque folis confrantes, in quorum medio fivlis quattor apicibus purpurantibus & obfoletis flori-dus engitur. Semen paftilli compreffi ritu, ut in vulgari, relinquitur.

Apud nos in paluftribus maritumis tantum (quod fciam) fponte oritur: in exteris regionibus in

paluftribus à mari procul remotis non femel observavimus.

Emollit, laxat, discutit, dolores lenit, tumores maturat, acrimoniam mitigat & corrigit, tum herba, tum etiam radix & femen. Ufus pracip, in affectibus veficæ & calculo renum, in Afthmate & Pleuritide. Extrinsecus cjus usus creberrimus est in clysteribus, cataplasmatis, &c. Schrod.

In summa, ad quatuor præcipuè utilis esse perhibetur

I. Ad calculum renum & veficæ, tum Syrupus Althæz, tum decoctum foliorum fed præcipuè radicum, seu ore tenus affumptum, seu in clysteribus, tum denique semen quovis modo præparatum. Emolliendo & lubricando hoc efficit: Abundat enim succo lento & mucilaginoso.

2. Ad affectus pulmonum, Afthma, tuffing phthin, pleurin. 3. Ad infettuorum croiones, dyfenterias, &c. [Decoctum radicum & mucilago feminum

4. Ad tumores duros emolliendos & maturandos [cataplasma foliorum aut radicum.] præcipuè.]

Ex radicis mucilagine cum Saccharo fit confectio Dialthæa, in catarrhis subtilibus, in raucedine, in aliis gutturis vitiis atilis.

Mucilago Althara aq. ros. extracta eos dolores mitigat illita, qui arte à finapismis & vesicatoriis excitantur, fi hi nimis molefti funt. Sim. Paulli.

Radix ad clyfmata dyfentericorum inftar specifici medicamenti maximè commendabilis est.

Muliercularum nonnullarum certum experimentum esse novi, consolidari radicibus Althææ papillarum scissuras, iis in linimenti formam redactis, addito tantillo sacchari. Idem. Hac ex colectaneis D. Edv. Hulfe.

Ad renum affectus, R. Rad. Althaze 3 \beta. Cicer. rub. M\beta. fiat jusculum cum butyro aut melle.

Radices Althaze acrimonia præditas effe arguit ab experientia D. Segerus. Ex applicatione enim hujus radicis contula: & in aqua fimplici decocta: plurima puffula: rubicunda: & dolorifica: membrum adoo exasperavere, ut undig, plane exulceratum apparuis, quod tamen malum emplafro de spermane ranarum sanatum fuit. Ephem. German. An. 9, & 10. Objerv. 100. D. T. Robinson.

Levamen manifeltum notavi in septuagenario stranguria laborante assumpto decocto foliorum Bilmalvæ: idem expertus sum in alio qui gonnorhea contaminatus videbatur. Antonine de Heide in Centuria Observationum, Observo. 22. Transmist D. Edv. Hulfe M. D. Londini medicinam ex-

* 2. Althaa flore majore C.B. Pannonica Park. flore grandi Alcea, Thuringica Camerario J.B.

Floribus amplis, Alceæ floribus etiam majoribus, colore item illi vel respondentibus, vel omninò ferè candicantibus ab Althæa vulgari differt: in reliquis cum ea convenit.

2. Althaa Pannonica tertia Clus.

A pracedente folis floribus differt, qui huic minores sunt, vulgaris tamen floribus aliquantulum majores.

· 4. Althaa laciniato folio C. B. profunde serrato sive dentato folio J.B.

Hujus folia licet incana & mollia, in tres tamen majores lacinias divila sunt. Flores etiam paulò minores superiore, Belgicæ seu vulgaris floribus magnitudine respondentes, sed colore dispares, nempe qui toti incarnati coloris funt, multis intus staminibus nigricantibus: catera nota conveniunt cum vulgari.

Per Pannoniam & in Moravia tres hasce seu species seu varietates Althaw, humidis locis & secundum tumulos fitis, oblervavit Clufius.

5. Althaa rosea peregrina, fortè Rosa Moscheutos Plinii Cornut. rosea peregrina Park.

Ex radice vivaci, longâ, albâ, lentâ circa Maium mensem quotannis erumpunt caules rotundi, virides, medullà pleni, uno verbo Malvacei. Felia funt fubrotunda, & aliquo modo Cyclamini, propiùs tamen Mori nostratis folia referunt: prona parte molli & tenui lanugine canescentes, olez pous camen vion nomacis rona receture. Prome Cujufq, caulis fastigium globulos admitit vicifoliorum instar, supina aliquanto magis virentes. Cujufq, caulis fastigium globulos admitit vicides, non paucos, qui fingulis peticules - copure, caus sattiguit goodies aufinter viti-des, non paucos, qui finguli fingulis peticulis teretibus innituntur, & quamplurinis fololis ob-longis & angultis omni ex parte circundantur. Oriuntur hac foliola à bati globuli, diftant inter fealiquo intervallo, egregióque ordine disposita, velut cancellis eandem globum obsepiunt, qui dum maturitate dehiscit, in quinque partes finditur, alveóque suo condita quinque fundit latissima folia, qua roseum florem exprimunt, similem atque etiam ampliorem Malva rosea Lob. In hujus floris umbilico stat panicula albida, pistillo tenui fulta qualis in floribus Althææ fruticis conspicitur. Floret circa finem Augulti, à sylvis Africanis ob floris gratiam in hortos nostros translata.

CAP. IX.

De Malvis & Althæis fruticescentibus & lignosis.

1. Althaea frutex prima Clus. Althaea frutescens folio rotundiore incano C.B. Althaea arborea Olbiae in Galloprovincia Ad. Lob. Althea arberescens J. B. arborescens Provincialis Althea fruten Clusii Ger. Park.

Rbufeulæ inflar affurgit, craffiufculo ftipite, lignofo, in multos magnófque ramos divifo, qui in alios minores, duros ctiam, lignofos & minime obfequentes cortice cinereo, lentique tectos, findebantur. Ejus folia Altheæ foliis fimilia, minora tamen, magis rotunda, valdė mollia, & profus incana. Flos extrems ramulis & inter foliorum exortus nalcens, dilutè vator monta, ce promo means. The second rather than the following states, state purparent, quanque folis conftans, Malve vulgaris flori non diffinitis, & major quain in Alchaevilgari. Folia non abject nifi aliis enatis, ut pleræque ftirpes perpetua fronde virentes facere vulgaris.

Hanc plantam describit J. Bauhinus Tom. 2. p. 956. cui folia, & rectè, Malvarum minorum magnitudine, attribuit, pediculo fatis longo, lanuginoso nixa : Flores purpurascentibus unguibus & ad

raucem nituus.

J. Bauhinus cum Lobelio Althram fruticem 1. Claf. Hift. Althrae finz arborez Olbiz candem putat; C. Bauhinus & ipie Clufius diverfam : Ego cum Lobelio & J. Bauhinuo fentio ; fiquidem Alputat; C. Bauhinus & ipie Clufius diverfam : Ego cum Lobelio & J. Bauhinuo fentio; fiquidem Alputat; C. Bauhinus & ipie Clufius diverfam : Ego cum Lobelio & J. Bauhinuo fentio; fiquidem Alputat; C. Bauhinus & ipie Clufius diverfam : Ego cum Lobelio & J. Bauhinus Candon (C. Bauhinus Ca than illa que Obiez in Gallo-provincia copiose proventi infilima et l'Albar frutez i. Clafi: Spother illa que Obiez in Gallo-provincia copiose proventi infilima et l'Albar frutez i. Clafi: Spother illa Althaz que à Londinentibus nobis oftenta eft pro Alchaz Obiez Lobelia, Alchaz arborea altera vel Bryonia folio J. B. cenfenda eft. Errat ergo C. Bauhinus, & cum fequuti plerique Botanici, dum Althaam fruticam primam Clufii pro Althaa frutice flore specios in hortis ob

floris pulchritudinem cultà habent. Consule J. Bauhinum loco laudato. In rupibus non longè à specu Frontignana, Olbiæ etiam in Gallo-provincia & circa Tolonam ob- Louis.

Altha frutescen Bryonia folio C. B. Alth. frutescent, folio acuto, parvo store ejustem. Al-thase species, quibuslam arborea altera, vel Bryonia folio J. B. semper virens Bryonia folio Park.

Hanc ita describit C. Bauhinus; Caule est cubito altiore, rotundo, lanuginoso, albo: feliu Bryonia fimilibus, in quinas lacinias utplurimum divilis, palmaribus, & aliis multo minoribus, craffis, nervolis, lanugine nonnihil afperis, parte inferni canefeentibus, & longis pediculis infidentibus. Flores habet purpuro cerulcos, quinquetolios, iuperné femilinatos, framinibus rufeicentibus donatos; quibus fingulis capitulum foliaceum, planum, femen Althaza fimile continens fuccedit.

Have off (in fallor) Althra frutex 2. Claffi, quam fic deferibit. Ex femine in Creta collecto provenit planta, qua fequente anno valde adolevit: nam ramos protulti bicubitales, cortice viridi tectos, venu pianta, qua requente anno vane assorevi: nam ramos protuit outoriares, cortice vinui tectos, cui iníperfa el plurima incana lanugo, feu portus tomentum: folia etiam habet incana, angulola, ex per oras dentata, quam precedentis majora: fores minores, Alchea vulgaris florum magnitudi. per oras uentara, quam pracedenus majora; pieres munores, Attinea vuigans norum magnitud-nem vix (uperantes, quinque foliis conftantes inflar reliquarum Malvarum, coloris rubri valde di-luti, & ad carneum, (fi ra vocare licear) inclinantis, multis framinibus ex albo palle(centibus, in oblonguiculo & craffinfeulo flylo nafcenebus, & umbilicum occupantibus. Floribus defluencibus fuecedunt plana capita, ut in vulgari Malva, femen in orbem ferie quadam diffributum continentia.

Hujus lemen adnos transmissam eff Althree Olbur Lob. nomine: & revera icon Lobelii in Ad-Idem fentit J. Bauhinus, quem fequor. Angus tennes au nos tramminum en Arunez Groze 2002. nonnue; ce reveta teon Losein in Art-verfaris non inepte refjonder huie plante. Verfum tripperits diximus, Althea Obliza Lobelli ea-dem eff Althea riutei 1. Claf, quantumvis mala figura Clufium & C. Bauhnum decepit. Altheam fruticem 3. Claf. C. Bauhnus ad Kermann refert, & Kermiz alteram lipciem minore

flore facit, verum erronee nostro quidem judicio: fiquidem Ketmia semina sert loculamentis inclu-

fa, non in orbiculis rotatim circa stylum disposita. Parkinfonus Althæam fruticom 3. Cluf. speciem ab hac diversam facit, cámque Althææ fruticosæ Cretice titulo proponit; verum erronce ctiam, ut nos opinamus,

Sequentes tres plantæ an recté hic collocavimus nescimus.

* 2. Althaæ (pecies Marggrav. planta Brafiliana.

Caulis rectus, teres, uno latere rufescens ad duorum aut trium pedum assurgit altitudinem. ramis multis hine inde explicatis. Folia fingulatin polita in pediculo tres aut quattior digitos longo, in tres, vel quinque lacinias fecta, craffa, in ambitu ferrata, nervis & venis rufefcentibus, fupernè faturatè viridia, infernè incana, hirfuta & ad tactum mollia. Ad caulem propè exortum foliorum, & in viridia, interne incaria, minuta ce au cacumi monas. Isso caucimi proper de incarnatus, conftans quinque fuminitate caulis & extremitatibus ramorum provenit flos, egregie incarnatus, conftans quinque fumnitate caulis & extremitanous ramorum provent nos, egregie incarnatus, contrans quinque foliis, framinéque in medio incurvato. Florem sequitur semen, nimitum tot triangulares hispida capsula, grysei coloris, juxta se in orbem polita, quot folia slos habuit, in quibus semen triangulare, subrotundum, figura Lunæ gibbæ, coloris grysei, magnitudine farris.

4. Rosa Batavico-Indica inodora seu Malva frutescens Bontii.

Hortorum sepibus contexendis plantatur cum sarmentosis & oblongis ramis è quibus corbes conficiuntur. Folia habet pyramidalia in circumferentia dentata: forem fert rubicundum plane, qualis est Rola fimplici flore apud nos. Sunt & frutices ejusdem speciei, qui carnei coloris flores gerunt.

ett Kota implici nore apud nos.

Sunt & trutices ejuldem ipeciei, qui carnet coloris flores gerint.

Torus porro frutex inodorus eft, & fuo virore folum & pulchro florum rubro colore afpectum delectat ameniffimum. Mafticatus flos nigrum fuccum à fe emittit, quapropter nobis aliquando denigrandis calceis infervit.

Porte har planta pertinet ad Alcex Indica fou Bamia species.

* 5. Althaa arborescens Brasiliana Marg.

In novem & non raro decem pedum altitudinem excrefcit, elegantis arbufcula formă; caudice ni novem ex non raro decem pedami autodament exercica, cregatus arontum rorina; candice recto expollicemeratio, inferiori parte fine ramis, fuperiore verò in ramos diffributo: in quibus folia fert Malva modo difipofita, longis pediculis, magna, in totum hirfuta, inferiore parte albicantia, na tert Maria moto diponta, jongo peuteno, magna, in conti inituta, intende pate ancianta, per ambitum ferrata & adrachum glutinofa, quemadinodum & universa eft planta. In extremitatibus porro ramorum & capitellis hirfuita ad modum Alecæ enasentur flora, infigniter incarnati, quique peticlis constantes, itidem glutinofis, in cujus medio flames eminet staminulis multis veluti ramulis repletum, coloris stavi. Semes profett splendide nigricans, oblongum, quasi triangulare, magnitudine grani Fegopyri.

Ob descriptions imperfectionem nescinus an hac sit genuina Althau species nécne: excepto

femine in omnibus cum Malva convenit,

* 6. Althaa Americana pumila flore luteo spicato Breynii.

Hæc planta lignofa, ramofa atque humilis est, molli lanugine hirfuta. Folisi Althæx vulgaris miportius, pediculo ingo cauliculum alternatim ambientibus; cujus in furmoo fofculi quinis foliolis aunous, peneuso iongo cauncuum aiternatim ambientibus; cujus in lummo flofeuli quinis foliolis flavis conftantes, dense în fpicam congesti cernuntur; originem è calyculis germinatis ac villosffimis, quorum quisque in partes mucronatas quinque divisis petentes. Flofeulis delaplis fuccedam fimina comprella, pericarpiis lanugiinosi incluila, qua stylum nutritivum circulatim & arctè ambiunt. & dimido Althear nostratis lum minora.

Abundat in locis faxofis infulæ Corocuo.

I ocus.

604

CAP. X.

De Alcea.

A Leea à Malva folis laciniatis differt. Fortè sic dicta est ab 'Anni auxilio vel remedio, cùm ejus radices dysentericis & ruptis auxilio sint C.B.

A. 1. Alcea vulgaris J. B. vulgaris major C. B. vulgaris, five Malva verbenacea Park. Malva verbenacea. Gor. Derbain Mallom.

E radice lignosa perenni plures emittit caules cubitales aut sequicubitales, teretes, medulla fungo-E radice lignola perenni plures emittit cantet cuntates aut requiscionates, tereses, menuna unigo-fi farctos, raris fed camen longiuficulis pilis hirdiros, glauco quodam polline, qui facile detergi po-tett, obductos. Felsa que à radice excunt, & in caulibus inferiora fubrotunda, per margines ta-tenti, podiculis longis infident. Que in caulibus funt, alternatim fita, quò cacumini propi-men incida, podiculis longis infident. Que in caulibus funt, alternatim fita, quò cacumini propiora eò brevioriba podiculis fulta, altius incila, in quinque plurimum lacinias infigniores, ad modum fere Napelli foliorum, atrovirentia, hirfuta, averfa practipue parte. Flores è foliorum als fingulis finguli, in caules & ramulorum fummitatibus conferti, pediculis quadrantalibus birfutis iniguis migus, in cause of ramuorum iumintatious content, peuceus quaerantanois niriusi mid-dent, roleit, feecioli, purpuratiente carneóve colore, quinque folis fritairs, ad uniques junctis, quo-dammolo condati Malve vulgaris compoliti. Calix hiriatus, quinquepartitus, cui terna alia an-gulta fubfunt folia, flore dilaplo connivens, & in vafultum feminale degenerans. Semina hirfuta De Herbis semine nudo pol yspermis.

per maturitatem nigra, fimul juncta compressi cascoli formam imitantur, ut in hujus generis reli-quis, non adeo dense stipata ut in Malva vulgari, umbone majore.

Æstate sloret; ad agrorum margines inque vepretis & sepibus frequens. Variat interdum sloris colore albo, qua Alcea vulgaris slore albo Park.

Locus.

* 2. Alcea tenuifolia crispa J. B. Alcea vulgaris minor C. B. minor Park.

J. B.

A vulgari Alcea in eo potissimum disfert, quod fosium habeat tenussissimo in creberrimas lacinias functiones cripas divisum, altoqui folio alterius Alcea par. Flos purpureus magnus convenit cum orbiculata sommum subsequentum placenta.

An solus natura sussu. On nex codem somme preventat præcedens & hæc considerandum.

3. Alcea minor, Sicula, flore minore.

Ex radice alba, fimplici plures emittit cauliculos, humi procumbentes, hirfutos, fuperiore parte rubentes. Folia ima fubrotunda, longis pediculis annexa; que in caulibus funt in tres aut quinque lacinias fecta, hirfuta & circa margines crenata. Flores parvi, carnei. Semina qualia Malva vulg. In Sicilia ad prom. Pachynum, in infula.

4. Alcea villofa J. B. birfuta C. B. minor villofa Park.

J. B. Rami huic teretes, palmares & dodrantales [imo longê altiores] hirti, multi ex radice fimplice, gracili, palmari flatim exorumur. Folia parva, plerunque profundê in tres lacinias ferratas dificêta, gracili, palmari flatim exorumura. Folia parva, plerunque profundê in tres lacinias ferratas dificêta, quanti na morum extremis, medi inter Malvz fylve-lanugmola. Flores atom exoflorem flatin quanti participation poliforia de calice magno, quem firis repentis & e eccles flores, purpuraficentes, è quinque folis compositi, è calice magno, quem firis repentis & e eccles flores, purpuraficentes, biologistimus agmen, in quo discoetit orbitante de composition de c componit duplex foliorum acuminatorum, afperorum, piloforúmque agmen, in quo fuccedit orbicompone curries romonum acummatorum, argororum, passorumque agment culata feminum nigricantium placenta. In vinetis circa Monfpelium, & in fepibus non procul Geneva collegimus.

Locus

5. Alcea major & procerior : An Alcea amplissimo folio laciniato J. B.

A vulgari Alcea differt canlibus craffioribus & elatioribus, ut qui humanam altitudinem non rarò fuperent, minus glaucis, nec adeò teretibus sed magis striatis, non ut in illa pilosis, ab imo ramosis. Folus majoribus, pallidiùs virentibus, neque in tam crebras & tenues lacinias diffectis: nec enim que fiperiorem caulispartem occupant in plures quam tres lacinias, ad pediculum ulque pertinenque inperiorem camp jantem osculpant. In pintes, quant ues nacimes, au penciumi muque perimen-tes, dividuntur. Florim pediculis craffioribus & pro magnitudinis rationo brevioribus; calicibus in breviora fegmenta divitis, tribus autem foliolis que calici florem amplectenti fubfunt majoribus & latioribus multó. Seminibus lævibus, non ut in illa hirfutis, pariter tamen nigris. Semina hujus Londino habuimus ab Edwardo Morgano.

6. Alcea pentaphyllea Park. Pentaphylli folio vel cannabina J. B. camabina G. B. fruticosa cannahina. Ger. emac.

Herba have hominis altitudinem excedens coliculis est asperis, lentis, in plures ramulos divisis Herba nær nominis attitudinem excedens contains en apens, teitas, in pintes tantinus utrinst. Folia Cannabinis fatis fimilia, expediculis brevioribus intres partes fecta, longas, mediam longifi-mam, reliquas utrinque breviores, quæ fæpe iterum in minores fubdividuntur, fic non tantim mam, reliquas utrinque previores, qua lape uterum in minores induviounur, no not antum tripartita, led modo quinquepartita, diverlimode crenata, hirfura, nigricantia, minis aspera cannabinis, fapore vifcido. Flore: interdum finguli, interdum bini ex longis pediculis, vel ramulorum potitis extremitatibus, Aleca vulgari fimiles, minores tamen; quibus excidentibus fuccedum capitala qualita in Malva vei Aleca, parva foliosis obvoluta, in quibus femina Malva crifica, nigra. Radix qualita in malva ven nita manera alter minores carra Reinus alter antibu admodum vifcido. perpetua, cujus pars una major, alte minores, extra & intus alba, guftu admodum viícido.
In aggeribus foffarum circa Monspelium & albi in Italia & Sicilia hanc observavimus.

• 7. Aleca falia raundo laciniato C. B. peregrina Clus. Malva montana five Aleca rotundifolia

Col.

Hojus folia prima, antequam caulem edat, rotunda, infernè parùm hirfuta, atque Malvæ vulgaris modo quinqueparitia, eam ità repræfentant; ut nthil ab illa differre videatur; & prætereuneres vel colligenes fallat : fod cim caulcifeir ità incipiunt laciniti diffecari, ut longe ab illa diverfa evideatur; ut qui caulem tantim folius veltituun viderit Napellum portiis fe videre centear, adeò ceru-leo Napello fimili divitiura difficta funt folia; nec ntil florrer incipientem Malvam judicavent. Floratagui funt, figurà & cotore Malva, fed rofeo vivaci: quibus decidentibus fruttu remanent foliare ut vulgaris, femina intus habentes compreffa, hirfuta, luntat & nigrelecenta, ut congenerum. Sport & efficies radicis Malvaccus. Huus foliorum lobi, qui folium dividunt in quinque partes, fi cei ut vuigats, jamma intus nacentes comprena, nituta, iunata & nigreicenna, ut congenerum. Sapor & effigies radicis Malvaceus. Hujus foliorum lobi, qui folium dividunt in quinque partes, fi confiderentur, & fi tenuiores fint, Alcea vulgaris divifuram amulantur.

Octobrimenie perficitur. Supra Matelii montis superculium Septentrioni oppositum, Civita vee Leem. cois appellatum, & eriam loco Siazzo della Serra, i. Manfio ovium; & in Æquicolorum montum planis Rascino appellatis observavit Columna.

Fff3

Clufius

Locus.

Vires.

Locus Ed

Tempus.

Firet.

De Herbis semine nudo polyspermis. Lib. XII.

Clulus radicem minimi digiti craffitudinem equate, inque ramos divaricari, & iummo capite quafi nodofam effe feribit: virgas inde extre cubitales & ampliores: folia qua in extremis caulibus & ramis funt ad Verbena folia ferme accedere; quibus etiam ca comparat F. Columna.

Ex emplasticorum & emollientium medicamentorum numero est Alcea, utque facie externa sic etiam viribus cum Malva convenir. Celebratur ab Empiricis ad caliginem oculorum. Aquá decota torminibus inteffinorum remedio eff. Breviter Alea, Malva & Ibifus omnibus totis corporis calidis dolonbus apprime conducunt: ut recêt J. Bauhinus.

8. Althaa seu Alcea peregrina semine rostrato, store luteo minimo Moris. prælud. Carpini folio, stosculis luten Bocc. annua, fruticofa, Fernambucensis flo. luteo Zanoni.

Merif.

Hujus felia funt quafi Carpini foliorum amula, bina è regione, caulem ambientia, rotundum, rectum lefquipedalem; cujus funmis faltigiis innafcuntur foleuli lutei minores; quibus deciduis fue-

cedunt arcte in circulum dispolita semina aculeis pungentia, unde rostrai ei nomen imposiumus.

Perit singulis annis, in Italia Melochiæ spuriæ nomine nora; ibidem & in Gallia colitur in hortis

Hanc Morifonus in Historia Oxon. mutato nomine, Alceam Pharnambucanam Carpini folio. flosculis minimis luteis, semine simplici rostro donato appellat; & addit caulem ei rectum esse, imò rigidum & firmum, flosculos pentapetalos; semina aculeis singularibus pungentibus prædita, rostri initar, radicem fibrofam : totam plantam viscido este sapore. Aprili satum semen perficere ante Sep-

9. Alcea Virginiana, Carpini folio, flosculis minimis luteis, semine duplici rostro seu aculeo prædito Moril.

In omnibus convenit cum pracedente, nifi quòd femina illius fint triangularia, minora, binis roftris seu apiculis in summo prædita.

Semen hujus plantæ habuit à D. Johanne Banister.

CAP. XI.

De Herbis cum floris calice decaphyllo seu in decem lacinias diviso, seu cum duplici calyce.

De Caryophyllata.

Aryophyllata ab odore radicis dicta est, quòd vernali tempore eruta Caryophyllum aromaticum odore referat: vulgò Herba Benedicta & Sanamunda ab infigni quá pollet facultate Seminibus caudatis, foliis pinnatis, radice aromatica à congeneribus differt.

A. I. Caryophyllata Ger. vulgaris Park. C.B. vulgaris flore parvo luteo J. B. Abens, Herb Bennet.

Radix obliqua, fibras subinde in terram demittens crassiores, sapore & odore aromatico Carvo-Kaaix oniqua, musa numue in ciram cannella stannos, specie co diotre aromanco Caryo-phyllorum. Caules exeadem radice plures, cubitales & altiores, teretees, hirfuti, mediali farcit, te-nues, foliis alternatim per intervalla pofitis vefitui, in fummo ramofi. Folia quæ à radice exeunr hirfuta, alata, feu potius pinnata, pinnulis minoribus ad coftam mediam hine inde adnexis, extre-mo folio in tria fegmenta majora, per ambitum altuis incifa definente: Que in caulibus folia ex-flunt duabus pinnulis majufculis ad pediculi bafin cauli adharentibus velut auriculis quibuidam, & triplici in extremo lacinia Rubi ferè fimili constant. Flores è foliorum finubus non exeunt, sed ex plici in extremo attimi kuni reliculia noma para pilore in extremo attimi kuni reliculia adverlo foliorum, longitimis pediculis, perapetali, luci, Tormentilla floribus finiles, calice decem foliolis, quinque majoribus, minoribus votdem, componidon. Plutima framinula lutea in medio flore capitulum circumitant, quod in ecinium libroribus componico. seminibus compositum, quorum singula será, ceu caudá quádam extremo restexá & uncinará. donantur, quâ vestibus adherescunt.

Ad lepes & in dumetis: floret apud nos Maio & Junio menfibus.

A. 2. Caryophyllata vulgaris majore flore C. B. Avens with a large flower, vulgaris major

Flos huic major & speciosior qu'am Caryophyllatæ vulgari: an aliis accidentibus differat non me-

Fios huie major & tpeciotior quam Caryophyllatæ vulgari; an alus accidentibus differat non me-mini, quamvis in hortulo moe Cantabrigue èvicius (spivis delatam aliquota annos colui. Eandem invenit D. Martinus Lifer in fiylva Teddington, in le Woldi dichi Lincolnite comitatis. Radis Caryophyllum aromaticum olet, fed neque in ommbus locis, neque omni tempore, in-quit Cafp. Hofman. Vino decocha ac calida pota dolorem ventriculi & intellinorum af frigiditate aut flatibus ortum fedat; purgat & mundar omnia vulnera. Schroderus cephalicam & cardiacam cile air, & venenis adverfain. Ulum ejus præip, effe in catarrhis exficcandis, fanguine cosquiato

refolvendo, &c. Vinum in quo infunditur radix optimo & jucundiffimo odore & fapore commendatur: eóque cor exhilarari, & obstructiones jecoris aperiri, necnon frigiditate & crassis humoribus affectum fromachum juvari multi teftantur. Trag.

Cùm manifesta adstrictionis particeps sit, verisimile est epotam prodesse cœliacis, dysentericis,

forminarum profluvus, & cruenta expuentibus.

Radix infula Cerevifix fummum tenet in roborandis articulis & visceribus. D. Hulse.

Radicis 311. aut herbæ integræ manipulus j. in Aq. fontan. aut Zythogalı tb. ij. decocta ad d. confumptionem, ad febres intermittentes, prafertim tertianas, duabus horis ante paroxyímum, vel etiam in ipso paroxysmo optimo cum successu propinari solet. D. Hulfe.

Menfruorum suppressio certis experimentis Simonis Lazii, Med. Vienn. præceptoris mei sublata est haudsemel Dec. rad. Caryophyllatæ in vino. Achilles Gasserus in observ. à Vesschio editis. Adnotavit D. Soame & ad me milit.

A. 3. Caryophyllata montana purpurea Gov. cmac. Caryophyllata montana five palustris purpurea
Park, aquatica mutante store C.B. aquatica store rubro striato J. B. Purple water oz mountain Abens.

J. B.

Radice non admodum crassi, oblique acts, plurimis fibris crassiusculis comosa sub terra reptat, Radice non admodifieratin, conquire acts, parintin into a chainment contains the rate repair fapore americante [J. B. adfiringence & randem fisballet). Canter profers tune places, nance pareicores aliquando cubitales, [nobis vix pedales.] farctos, hiciacos, nonnihil rubentes. Ramandorum finamisi, fuibinde etama privatas pediculis, beveibas, hirtitas, rubentibus, nutaaribus flores infident, and professional control of the professional control of t ummis, momou erami privatis peaceusis, previous, nitrius, rincentious, nitrantious notes influent, non patuli, prout eos deferibit J. Bauhinus, friati, non multim clari, & fupra calicem partim admodum fe proferentes, extra intenfius purpuret, intus dilutius, odore grato, ex foliis quinis, à tenui principio fenlim in latum fe diffundentibus, intra quorum fepra apices multi crocei, echinatum capinulum obvallant. Infidet autem flos quafi calatho patulo, rubenti hirfuto, in quinque lacinias hirfutas, totidemq, lingulas inlaciniarum [patia diftributas, divilo. Capitulum echinatum pediculum fuum privatum habet semuncialem; è fundo floris exortum.

Folia pinnata, venosa, hirsuta, circum oras serrata, Caryophyllatæ vulgaris foliis satis similia, alia à radice statim orta, alia in caulibus.

In montofis Septentrionalbus Anglix, circa Settle, Ingleton, &c. inque Occidentalibus Cambriz Locut.

Grea Snowdon montem & alibi plurima.

Observavi infuper sponte provenientem in loco paluffri prope rivulum quendam Aftoniæ viculi molendino vicinum in agro Warwicenfi: & plurimis locis paluftribus alibi in Anglia ab aliis inventam novimus.

J. Bauhinus, quem hac in re libenter sequinur, huc resert Caryophyllatam montanam 3 Clus. i. e. aquaticam alteram C. B. quam tamen pro distincta specie positam invenio in Catalogo Horti Regi Parifientis. Jac. Breynius Caryophyllatam illam perclegantem, à Clafto pro montana tertia "Exor. Cem.t. expressam a descriptam, in Boruffia natci referet, tam lumplicibus quam plenis, imò nonnunquam etiam proliferis floribus.

Hujus autem (inquit) pulchritudinem & diversitatem a Caryophyllata aquat. nutante flore nutrimento tantum superfluo ac abundantibus pluvis adscribendam, & mutuatam ad breve temporis spatium raritatem minimè durabilem, altero post anno pereunte hoc adscito decore, in vulgarem fuam faciem recedere existimo.

D. Hermannus Caryophyllatam aquat. vulg. & Caryoph. montanam foliis folum differre afferit, que uni rotunda, alteri oblonga. E Notis D. Palmer.

* 4. Caryophyllata montana flore pleno prolifero Breynii. An præcedentis varietas?

Radix ejus Caryophyllatæ aquat. nut. flore in omnibus prorfus respondebat : ex cujus propaginibus folia, Hedera terrestris paria, orbiculata serè, per ambitum modice serrata, & leniter crispa, pediculis sescuncialibus innixa virebant; quorum unicum duntaxat lobulo exiguo rotundo utrinq; circa sons recumenations immaximectaris, quorum unicum dumaxar notico exigio i ortuno utringi, circa bafin auriculatum. Hae inter fola casilicular palmaris, crectus & frimus eminebat, remis vel quaternis, in lacinas tres latas ferrats que, fed non uque ad pediculum diviis foliolis inferius fepus; proxime à firmuno faltagio elegantifilmum futhenen, forem, finquincum, feu halaris cunabaris future gore ardentifilmum, & multiplici foliorum textura ac ferie conflantem, Caryophyllara mont, 3, Cluf. propemodum formam referentem, calyce excepto, è foliolis multò minoribus constructo. Ex dicti floris centro cauliculus ad fesquidigiti altitudinem transsiliebat, flore alio minore ac minus folioso magnificè contauts. Tota planta langine Caryophyllate vulgaris modo pubelcit. Ex Caffibiar montibus noninfu uniçam plantam menfe florentem excepit Autor: unde verifimile Locat.

est, accidentalem potius varietatem seu naturæ quendam lusum esse quàm speciem Caryophyllatæ

* 5. Caryophyllata montana minor flore nutante purpureo Morif. prælud.

A Caryophyllata majore vulgari flore purpureo nutante differt quòd folia edat glabra, minutiúsque dissecta, totaque plantaminor sit.

* 6. Caryophyllata Brafiliensis Marggr.

Marger.

Caulis ad trium pedum aut etiam majorem altitudinem affurgit, ad fingula genicula quali duos Caulis ad trium pedum aut etiam majorem altitudinem affurgit, ad fingula genicula quali duos caulis ad trium pedum aut etiam majorem altitudinem affurgit, ad fingula genicula quali duos ramos oppolitos habens, atque itidem duo folia, que cum pediculo fuo quatuor digitos equant (fupe-

Lib, XII. De Herbis semine nudo polyspermis.

r.ora funt angustiora) in quinque alia fingula secta, nimirum bina priora opposita, & quintum in extremitate. Sunt autem folia in ambitu dentata ac latè viridia. In extremitatibus samorum, in fingulis provenit for flavus, Tormentilla amulus, constans quinque soliis angustis, quibus multa soliola viridia substrata. Post flores sequitur capitulum rotundum hispidum, continens semina oblonga. Radio multa habet filamenta, & odore refert Garyophyllos, unde nomen meruit.

7. Caryophyllata montana Park. Ger. montana flore magno luteo J. B. Alpina lutea C. B.

Clus.

Simili propemodum [cum superiore] ratione serpit & hujus radix, superiore non minor, at rarò in tam multa capita extuberans, è quibus fimiliter multæ foliorum alæ nascuntur, superioribus non breviores, fed frequentioribus minoribus foliis in ambitu ferratis utrinque ornatæ, unico dunnon breviores, for requestionness siminorious into in animotic transactional configuration of the rate & equipment of the article services, extreman alam occupante, que fplender & dilutius viret quam in primo genere. Nafcuntur etuminter eas foliorum alas pedales coules, graciliores quam in pracedente, minoribus magifique Lacimans foliis ornati, qui fingulares plerunque, nonnunquam etiam plures, caliculor fuffinent, in quibus flores aurei, quinque foliis vulgari majoribus præditi, floris Cifti fæminæ interdum amplitudinem aquantes; medium occupant multa lutea stamina, inter que latet villosa quadam congeries, que excusso slore ses explicans, mollior est superiore & semen planum adnatum ostendit, quod matritate fulcum fit. Tota etiam planta lanugine obfita & africtionis particeps eff.

Hanc invenimus in altifilmis montibus max. Carthufianorum cœnobio in Delphinatu vicinis.

I. Bauhinus in monte Braulio Rhatorum candem reperit: Clufius in fummis duntaxat Alpium jugis, non tamen omnibus, fed inter gramen, vel fub fruticibus. Floret iftic Junio, femen Augusto maturum, Radix I. Bauhino fatis craffa, nigra, fibrata valde odorata.

* 8. Caryophyllata Alpina minor C.B. Park. Alpina minima prima species Ponæ Ital. Alpina minima Ger, emac.

Vix alia in re à pracedente differt quam partium omnium parvitate; an specie diversa sir viderint quibus utriusque copia facta fuerit : utramque invenio in Catalogo Horti Regii Parisiensis.

9, Carrophyllata Alpina minor altera Park. Alpina Apii folio C.B.

Folia huic quam pracedenti multò longiora, humi in ambitu strata, in plures partes divisa, quarum fingula: Paludapii folia quadantenus referunt: in quorum medio exurgunt duo trésve cauliculi tenues, imbelles & procumbentes, quatuor foliis obsiti minoribus quam quæ è tadice exeunt & tenuisi incifis, quorum faltigia occupant flores fingulares hexapetali & interdum octapetali, pallidè lutei caliculo viridi fuftentati, cujus extrema fummum florem adæquant. Florem excipiunt capitula reliquorum fimilia verum molliora & lanuginofiora, cincinnis seminibus adharentibus, Radia oblonga, tenuis, ramofa, fibris aliquot donata.

In monte Baldo provenit, autore Io. Pona-

Locus.

Lecus

* 10. Caryophyllata Pemaphyllata Park, J. B. Alpina quinquefolia C. B. Alpina Pentaphyllea Ger.

In Rhæticis Alpibus non procul Clavenna hanc primum nacti, putavimus effe Tormentilla aut Pentaphylli speciem: verum radix Geranii fibrosior, forisque rubiginosa, parum quid suave redolens, Caryophyllatam testatur. Quinctiam erigit caules pedales, cui harent folia quinquepartita ambitu serrato Pentaphylli aut Tormentillæ flore luteolo pallentéve, staminulis lanuginosis, croceis, pappofis, minoribus Caryophyllatæ.

An Caryophyllatæ, an potiùs Pentaphylli species fuerit hæc planta, nobis non certò constat. Tantisper hic locum quem occupavit retineat donec de ejus notis characteristicis certius edocti fuerimus.

11. Caryophyllata Alpina Chamadryos folio Moris. Chamadrys spuria montana Cisti store Park. Alpina, flore Fragaria albo J.B. Alpina, Cifti flore C.B. Teucrium Alpinum Cifti flore Ger. Mountain Abens mith Bermanber leaves.

7. B.

J. 6. Bourd J. 6. Branch J. 6. najores, folis fems aut pluribus conflartes, quorum medum occupant cirri framinum numerofi; quibus delaphis fuccedir plumatum Pullfailla capitulum, femine oblongo, ruffo. Totus autem floras batin fulciunt folia hufuta, oblonga, angulfa. Radau longè latéque ferpir, craffa, lignofa, ex ruffo

In montis Jura suprema parte Thuiri, inque_Alpibus Corinthiacis observavimus. J. Bauhinus in Rhatia n.onte Braulio. Frequens autore Clusio in Austriacarum & Stiriacarum Alpium jugis. In Hibernia etiam invenitur inter Gort & Galloway, unde & nos delatam vidimus. Floret Junio & 12. Carrophyllata montana Virginiensis Park.

Carvophyllata montana seu septima majorest, & elatior, in aliis parum differt : Semina producir plana, tenuia, nigricantia in folliculis inclusa.

CAP. XII.

De Fragaria.

Ragaria à fragro Latinis dicta videtur, quia hic fructus optimi odoris est. Vossius ita dictum etilitimat portus à fragilis, unde molisa fraga dixit Ovidius Metamorph. 13. Nobis prius Erymon magis placet. Fructus hic Gracce est munication, que tamen vox latius paret, & ad Arbuti fructum significandum extenditur.

Arouti i riactuiti ingininamanti extentuati.
Fragatis: note characterifitea funt Folia venofa, in fingulis pediculis terna, fructus molli efcu-lenta pulpa contans feminibus exterius adnafcentibus, odore fragranti, cauliculi reptatrices.

A. I. Fragaria Ger. vulgaris Park. C. B. Fragaria ferens fraga alba & rubra I.B. Common Stramberry.

E Pentaphyllorum genere est, quamvis trifolia sit, ut manifeste ostendunt folia venosa, stas L rentanymount genere is, quantis unous is, a maineau stremain rois venous far pentaphyllos calice e decem partibus fein (egmentis composito, feinina denique codem modo conge-pentaphyllos calice e decem partibus fein, genola, hirfuta, per ambigum ferrara, fuperiris viridia, intta. Fotas et in tongio peuteuns terna, venona, inriuta, per amotuun terrata, tupernis viridia, infernis albicantia. Cauliculi palmum alti, teretes, hirfuti, in fummitate ramofi, flores fultinent complures Ranunculi minores, Pentaphylli vulgaris floribus fimiles, quinque folis candidis compofiplures Ranunculi minores, Pentaphylis vulgaris Horibus timiles, quinque folis candidis composi-tos, flaminalis numerosis brevibus apiese luceos sustanentus, capitulum rotundam circumstantibus, Frudini globolis inacqualis, per maturitatem ruber, odoratus, singuinen odulci, vinoso, gratissimos, fueco pregnans, cui adnatcuntur extrinicus semina multa, exigua. Flagellis seu loris tenuibus, plurimis hine inde emissis, ad intervalla nodolis se foliosis, ad nodos radices agentibus, latè se pro-purational de la compania de la compania de la compania de la compania de la compania. plurimus nine mace enimes, actinici valla nouvins de nouvins, act nouvi ratte.

Pagat. Radix oblonga, fubruffa, multis fibris capillata, guffu adftringens.

In fylvis & dumetis Maio menfe floret, & brevi femen maturat.

2. Fragaria fruetu bispido Ger. emac. Fraga aculeata Park. parad.

Locus &

Flor hujus petala alba non habet, fed ex duobus aut pluribus circulis foliorum viridium componi-Fig. things persua area non naoet, see ex ourous aut purnous circuits rosorum viriaum componi-tur. Frudws hispidus eft, seminum loco aculeis virentibus oblongis pulpæ rubenti innascentibus

Pro lufu naturæ habeo: Cantabrigiæ in horto per aliquot annos colui.

3. Fragaria major fertilis seu Bobemica maxima Park, parad. Che greater og Bohemian Stramberry.

Pracedenti fimilis, nec ulla ferè in re, magnitudine excepta, ab ea differt. Est autem omnibus partibus, radice, foliis, caule, storibus, fructu vulgari Fragaria propè duplo major. Fructus non perinde gratus eft ac illius, dulcior tamen. An Fragaria fructu parvi Pruni magnitudine C. B?

4. Fragaria Virginiana, Che Dirginian Stramberry. Park.

A vulgari Fragaria differt foliu majoribus, magis glaucis, minus filendentibus, pilis paucioribus oblitis, nec niti ad folem conficiuis, ut omnino glabra videantur: caulibus humilionibus, minus ere-Ais: Florum pediculis brevioribus, nec adeò hirlutis; floribus iplis majoribus, foliolis eos componentibus acurioribus: Fructu majore, colore minus faturo & ferè coccineo, fapore acido.

tibus acunoribus: Fruttu majore, colore unitus laturo exerce coccuneo, japone acuso.

Si fructum ab hac planta delideras maturum & copiolium; radices rarius disponendæ sunt, nè folia
interstitua tota occupent & inumbrent; deinde propaginibus seu slagellis continue avullis importu-

meritura tora occupent ce municient, donnée propagamous rea rasgons comme avants importo-na ejus luxuries fedulo coercenda. Fragarix quoddam genus in Alpibus Bargeis vifum eft bis in anno fructificare, Vere fci; & Au-

Tragus & Gefnerus fingulare gerus tradunt, quod Harbeer appellant. J.B. Fragaria minor hispi. Fragaria bis folio Parkinfono dictum, folis hispais C.B. tumno, cujus fructus modice compressus est & striatus, sapore Rubi Idai. Cas.

* 5. Fragariæ affinis sericea incana C. B.

Radice est lignosa, nigricante, ad quam folio plura, Fragaria sylvestris similia, sed longe minora, molti se sericea lanugune tecta, in tres lacinias ad unquem non acquantia, crassa, unquem non acquantia, crassa, companyone meana, molti se sericea lanugune tecta, in tres lacinias ad unquem non æquanua, ciana, uninque meana, mom excepcio nanugure recei, in ues sacinastat pediculum ulque divila, & fuperne crenata: raundas habet breves, reclinatos; fures parcos, lucos, pediculum ulque divila, & fuperne crenata: raundas habet breves, reclinatos; fures parcos, lucos, pediculum calyce quinquefolio fuftentatum, minutum lemen conti-

C. Bauhinus ab Albino in Granadæ faxofis collectam accepit: D. Morifonus copiose in fylvis adacentibus Pictavio reperit.

Non of the genuina Fragariz species, fed ob fimilitudinem aliquam, hoc reductor; ad fequens L_{color} . • 6. Fr. caput potius pertiner.

Locus

Tires &

Lib. XII. De Herbis semine nudo polyspermis. 61 i

. 6. Fragaria Helvetica nana Park. An Frag. flore luteo C. B? Forte ctiam Fragarice affinis sericea incana ejufdem.

Park

Felia huic quæ ad radicem perexigua, tripartitò divifa, pediculis brevioribus nixa quam in quovis alio Fragaria genere; que caulem veffunt [humi fratum, quatuor uncias vix excedentem] minora lint. & pediculis defituta. Flor in extremo cauliculo plerunque fingularis, quinque petalis fubrotundis, Fragarix inftar, compositus, major quam pro plantula modo, colore subluteo. Fructum nondum vidimus, necqualem ferat novimus.

In Alpibus Helvetieis à D. Fletsebero Silefiano collecta, & ad nos delata est.

An bac Fragaria genuna sit necne dubitamus. Ad præcedentem accedere videtur.

An our Fragar genuma in whethe warmer fragar eringerant & functions, fed co-profitors cibo caput tentant & inebriant (inquit Cafalpinus) quod tamen nos qui copiosè fatis ea multoties ingestimus, nunquam experti sumus. Habent quidem saporem vinosum etiam non affuso vino, verum debilem. Ideo tamen à copioliore eorum esu abstinendum, quia in ventriculo putrefeere apra funt. Nec sola comedenda sunt sed cum saccharo & vino ad frigiditatem & humiditatatem illorum corrigendam, ut nostrates facere solent.

tatem morum corrigonaum, ur noutrates racere touent.

In Gallia alicubi, tetle Bruyer [& in Anglia etiam paffim] comedunt cum lactis cremore; qui praftat, inquit, id quod vinum: Nobis aliter videtur.

Aqua Fragorum deltillata cor confortare dicitur, vitia thoracis expurgare, morbum arquatum discutere, sanguinem purgare, ulceribus oris & Anginæ auxiliari gargarisatu, calculum renum com-

minucre; alia etiam juvamenta præftare, fi Trago credimus.

minuere; alla etam juvamenta prættare, l'i Trago credimus.
Qui ex calida intemperie habent faciere puttulofan, quin feabiem vel in toto, vel in parte ficcam & prunginofam, lingulis diebus mané haunant ejus 5j. præterpropter. Idem calculofi jubentur facere. Nam & refrigerat renes & arenulas abstregit. Cass. Hofm. Ad calculum, Fraga maturai in phislam aqua ardente optima plenam conjicito, post shoras quadraginta circurer colata, &
rursus nova in eandem aquam ardentem injicito, ac site relinquito optime techa ac munita nè aliquid expiret. Prima autem Fraga qua post colaturam supersunt per linteum valide exprimere poquie expiret. Frima autein traga que pon contama impositant per mem entre caracteris, se experiellum etiam liquorem feorlum fervare. Cum uti voles, etr aut quater in menfe co-chlearnum plenum liumes mané, & addes pulverem de faccharo cando. Gratum, probaum, efficaciffimémque hoc remedum eff., quod ultra viginti annos calculo, conflictati, præ cæreris omnibus, que innumera eis diversi medici prescripsere, Gesnero commendarunt. F. B.

Herba refrigerat & ficcat moderate. Sapore cum sua radice est amaro, cum evidenti adstrictione. Diurctica eff, uftifque crebri in ictero; ut & in gargarifmis & balneis, in cataplasmatis, &c. ad fiftendos fanguinis fluxus, ad dysenteriam, ulcera sordida purganda, ad catarrhos & destillati-

Hujus decoctum cum tota (ut loqui amant Medici) hoc est, plantæ integræ cum foliis, radicibus & flagellis, optimo cum successu Idericis propinatur, vel seorsim, vel aliis huic malo medicamentis appropriatis admixtum. M. Rulandus post corpus extract. Esulæ purgatum illud præscribere solebat hac formula. R Fragariæ manip. iij. paffularum exacinatarum 3iij. Bulliant in aq. fontan. ad fufficientiam & bibe. D. Hulfe.

Vidi (inquit C. Hofmanus) in eo qui copiosiùs comederat fraga multas illarum particulas in ma-

tula ut renes putarentur colliquari. Rarum boc & incredibile.

Idem afferit Fragariam praftare egregium diureticum in febribus colliquativis, cùm volumus aquam abdomini infusum & hydropem mentientem ad renes derivare.

Incerto autore doctus sum Fragariam in vino rubro coctam, & aliquoties pubi & pectini impofitam instar cataplalmatis album mulierum fluxum fistere; quod etiam in pollutione nocturna. &

gonorrhœa non virulenta efficacissimum comperi. Sim. Paulus.

G. Fabricius Hildanus Cent. V. Obl. 38. cujuldam feminæ mentionem facit, quæ post esum Fragorum, jejuno adhuc ventriculo, horrendis symptomatibus statim vexabatur, ut lipothymia, vertigine, hypochondriorum intumefactione, dolore ventriculi, &c. Sed hic notandum est fæminam comediffe hac fraga cruda & illota, fine vino aut faccharo. Ego planè cenfeo has fruges venenatas fuisse ab urina, saliva, aur halitu serpentis vel busonum, qua fragis summopere delectantur: vel forte (ut recte D. Tancredus Robinson qui Observ.transmistr) insectum aliquod succum quendam noxium & venenosum iis insperserat.

Sant qui ex Fragorum solo odore in animi deliquium incidunt, ut Nosocomii præfectus Eslingix. Virgo quadam Austriaca ex esu Fragorum epileptica facta est, atque exinde quotannis tempore quo efflorescunt paroxysmo obnoxia est. Ex Observat, Achillis Gasseri apud Hieron. Velschium

excerpite D. Soame.

CAP. XIII.

De Fragaria sterili seu spuria.

1. Trifolium Fragaria foliis, luteo flore Berardi Hort. Joneq. Pentaphylloides majus crectum, flore luteo, ternis foliis Fragariæ instar birsutis Moris.

Numero, fitu & textura foliorum antequam excaulefcat, Fragariam quivis perfectam affirmarer: icd poftquam cauler fitos pedales & fefiquipedales edidort, hirfutos & lignofos, fit/futos lutcus pentaperalos in faftigio gelfantos, fitocedentibus feminibus pluminis fibruffis fitocia ablique ulla pulpa humidal, velci, ad Pentaphylli potius genus pertinere fefe manifeffat: quam-

vis revera Fragaria & Pentaphyllon notis genericis conveniant, nimirum calice decaphyllo, flore pentapetalo, Ceminibus plurimis nudis singulis storibus succedentibus, ut alia omittam.

A. 2. Fragaria sterilis C.B. minime vesca Park, minime vesca sive sterilis Ger. emac. non fragifera vel non vefca I. B. Barren Stramberry.

Radice nititur lignosa, satis crassa, cortice russo adstringente obducta, multis hinc indè enatis fibris capillatà; farmentis suis per terram serpentibus, tenuissimarum fibrarum productione denuo radices agens. Folia humi fula, tripartita, in ambitu ferrata, molli lanugine supra subtusque canelcentia, quam Fragariæ fertilis minora, & supina parte obscurius viridia, ex hirsuis pediculis duas uncias longis, ad exortum gemina utrinque mucronata membrana eleganter alatis. Coliculus teres, hirlutus, tenuis, uno aut altero folio tripartito stipatus, sextantalis, slosculum unum vel alterum sustinet pulchellum, candidum, inodorum, quinque foliolis in medio crenatis & velut cordaris compositum, ex cneumn, canadana, managama, quinque nomos in medio cienais ecveia condats component ex-caliculo decem mucronatis hirturis foliolis tui in Pentaphyllis donato; quorum quinque flore evan-feente connivent & femina occultant in capitulis Pentaphylli fimilibus. Staminula in medio flore

Aprili mense apud nos florere incipit; estque in pascuis sterilioribus frequentissima.

Tempus &

3. Fragariæ affinis sericea incana, vide descript. in Capite præcedente.

CAP. XIV. De Pentaphyllo.

Poliis venofis, in fingulis pediculis quinis, aut interdum feptenis, flore pentapetalo, ab aliis omnibus hujus generis, primo statim aspectu facilè distinguitur, ut plura addere non sit opus.

1. Pentaphyllum ruhrum palustre Gor. Pent. vel potius Heptaphyllum slore ruhro J.B. Quinquefolium palustre rubrum C. B. Purple Marth Cinquefoil.

J. B.

Valde prolivas habet radices, & fœcundo reptatu luxuriantes, lignofas, fibras aliquot emittentes, albas, aliàs rubentes, pluribus fibrillis capillatas [Radix in aquofis externis migricat, non rubet, ut vult Jo. Bauhnius] Folia quina vel feptena Pentaphylli vulgaris, fed non eo ordine fita, veriuri ceu in alam dilpolita, fubtus incana, fiippenna pare viridantia, vel gladra, vel laungine vix configiras amplas caulem ampledentes degenerant. Caules glabri, rubentes, in terram reclinati, fortins per intervalla alternis vefitit. In lummis caulibus flores in furculis è foliorum alis egreffic confiftunt duo tréfve fimul, podiculis brevibus, faits grandes, è quinque latis mucronais rubris calicis firementis & toridem perangulis peralis comodiris intribus inter saitables concoloribus. & turbination fegmentis & totidem perangultis petalis compositi, pluribus intus apicibus concoloribus, & turbinato capitulo Fragi amulo, tam hgura, quam magnitudine.

In palustribus putridis multis in locis occurrit.

A. 2. Pentaphyllum vulgatissimum Park. Pentaphyllum sive Quinquefolium vulgare repens J. B. Quinquefolium vulgare Ger. majus repens C. B. Common Cinquefoil of Fiveleaved Brafs.

Flexilibus, longis, tenuibus, hirfutis, rubentibus loris, ad intervalla geniculatis, & è geniculis folia & radices agentibus, latè se propagat. Folia in pediculis quadrantalibus & majoribus quina ad eundem exortum, nervola, in ambitu altis incifuris ferrata, oblonga extremis fubrotundis, hirluta, obscure viridia. Inter folia exeunt stosculi ex adverso foliorum, [ramuli è foliorum alis] pediculis prælongis, fingulares, è quinq, foliis flavis, latiusculis, cordatis, & plurimis intus staminulis compositi. Calıx floris decem fegments componitur, quibus quine, comuventia tum florem antequam aperir tum, tum femunt flore dilapso pericarpii loco occultant & protegunt. [Radix longa, craffitudine interpretation of the componitude tur, tunt tentula note unapo persea pi noco occument ex procedure. Locara confego calmicini si terdum digitali, colore tubro, lapore adfiringente & exficcante; & existicata quadrata evadit f. B.]

Æthate apud nos floret & in Autumnum ulque. Paffun ad lemitas.

Yulnerarum eft & aftringens. Siftit fluxus alvi & harmorrhoidum, nariumque harmorrhagiam. Lean

Ville eft in expuirione fanguinis, & tuffi. Commendatur etam ad paralylin, phthirti, arthrition, frai-icterum. Prodelle dietur & in calculo & crofione renum, in herma & febrbus. Extrinfects in oculis inflammatis fuccus inftillatus, in oris putredine, laxitate dentium. Abitergit etiam ulcera maligna. Schrod. Pracipue notanda est vis cjus adstrictoria, qua mediante agit quicquid agit.

Pulvis radicis drachme unius pondere fumptus paulo ante paroxyfimum in tebribus intermittentibus intigne tebrifugum oft. D. Nealbam ex relatione D. Ballard. Hujus facultatis mentionem invenio etiam apud Tragum. Quin & multis feculis ante Tragum Hippocrates ad febres fugandas venno etami apua i raguni. Cimi si muos recuius ante i raguni rippociates au reoles ingantesi hac planta ulis elt; (ut nos monut cruditti. Viv D. Eds. Hultius M. D.) qui Lib de Morbis 296, 64, editionis Vander-Lindon, hac habet. Si tertians febris tenuerit, figuidem nos omiffis tribus pag. 04. edutionis ranger-linear, the made. of testang term tenants, paguaten non wassis tribin invasionibus quarte cerripat phirmacum deostim purgani bibendam dato: st werd phirmaco non opus bere this videatum, radicum Zumauesolis tritarum acetabul musirum ex aqua bibendam ace. In que vecha D. Spon, lib. de Febribus & Febrifugis hec habet. Pentaphyllum elt planta nonnihil amara, & valde aftringens, unde proprietatem obtiner roborandi fibras ventriculi à febre relaxatas, & acidum ipins edulcorandi & figendi: nec dubium est quin in Græcia, ubi Hippocrates vixir, efficacior fu-

Y acres

Lib. XII.

De Herbis semine nudo polyspermis.

612

erit quam hie loci, quandoquidem pleræque plantæ melius proficiunt viribus in locis calidis quam in tugulis, pracipue illa qua aliquantulum aromatica funt. Nihilominus novimus nonnullos è plebe Gallica literarum omnino rudes, traditione fola à majoribus accepta edoctos, Pentaphylli decoctum ad feb. es intermittentes fanandas propinare, adeóque minimè ejus confeii, Hippocratis difeipuli frunt. D. Hulle.

Ab experientia commendo decoct, rad. Pentaphylli in Aphthis, quo Thomas Thomasius mirabili cum successi & artificio oris ulcera fine ulla alia re fanavit. Jac. Caf. Baricellus Hort. Genial. p. 148. Pentaphyllum, Tormentilla, Argentina, Fragaria ut genere fic viribus convenire videntur.

* 3. Pentaphyllum Alpinum splendens aureo flore J. B. Quinquefolium minus repens Alpinum aureum C.B. Pentaphyllum incanum repens Alpinum Pack. Quinquefolium minus flore aurco Ger. emac.

Pulchra Pentaphylli species in multa capita divisa, in quibus multæ squamæ: radices multæ, ruffæ, è Princital Pencapyin species in music capita oring, in quious annaea qualunes, "vauete music, rurae, e quibus ex uncatablus aut oliogioribus pedicellis foliala quaquaverfum denfo agmine panduntur, Tomentillus foré facie, medià parte ferrata, polita & ferè lucentia, aliquot pilis vix ac nè vix quidem conficuus in quibufdam partibus oblita. Cauliculi aliquot palmares, fummo tenus divisi fiofeulos, futhment pulchrè luteos (quantum quidem ex ficca judicare licet) foliis latiniculis conflantes ; in quorum medio stamina faturatiora, ac fere crocea.

Pentaphyllum tertium Cluf, ramos promit humi se spargentes, & subinde oblongas alias fibras agentes: Felia quam Quinquefolii vulgaris molliora, aliquantulum incana & splendentia.

Crelcit (inquit Clufius) in fummis Alpium jugis, qua tamen herbofa funt, & fub Junii initium floret, in hortis autem Maio.

4. Pentaphyllum minus folio subtus albicante J. B. An Quinquefolium minus repens luteum C. B? Pentarbyllum minimum repens Park?

Radix lignola minimi ferè digiti crassitudine, in fibras tenuiores abiens, longè latéque vagatur, cortice nigro obtecta, sapore adstringente, ramulos emittens complures, etiam palmares, humi futos, in alios ramulos divilos, hirfutos & nonnihil rubentes: in quibus folia quæ pollice texeris, quin-105, in allos ramulos divinos, mrituros ex nominiar procences: in quinos joins quas pource texens, quinquepartita, fingulis fegmentis circa mucronem levirer incifis, fuperne viventia, inferne albicantia: flojulis parri, lutci; quinque folis conflant, apicibus multis luteis medium occupantibus: fubfunt autem flori quinque folia hufuta, foris viridia, intus ad luteum vergentia, quibus interjecta tonidem foliola dimidio minora, viridantia.

De loco natali hujus plantæ nihil scribit. At Quinquefolium minus repens luteum C.B. in colle patibuli via pontis Castri novi & in siccis locis Salenova copiose nascitur. Botan. Monsp.

* 5. Pentaphylli minoris major species folio subtus albicante J.B.

Foliii est multo majoribus quam in pracedente, ex longis pediculis dodrantalibus, & quinque foliolis, ac multus (eptenis, oblongis, extremis lubrotundis, ferratis, fibrus albicantibus: caulibus paliparibus, in fummitate floribus luteis multis, ex brevibus pediculis: vadie nigra, longa, cum fibris

Ubi collectum hoc Pentaphyllum nescivit Descriptionis autor J. Bauhinus. Utrumque hoc Pentaphylli genus nobis incognitum est.

Pentaphyllum minus repens aureum Ad. Tormentillam admodum repræfentat : folia ejus qua terram spectant albicant. Non propagat se ramulis defixis Pentaphylli vulgaris in modum, unde miror cur repentem vocet C. Bauhinus, nifi forte radicibus reptet, ut innuit Joannes frater de fuo. fi modo eandem plantam intelligat.

Admodum obscuri sunt Botanici in historia Pentaphyllorum.

 6. Pentaphyllum minus molli lanugine pubescens, flore luteo J. B. Quinquesolium repens minus la-nuginosum luteum C. B. Pent minus repens Park. Quinquesolium incanum Ger. Clus

Multa excunt ab una radice capita ramofa, humi fusa, aliquot foliis Pentaphylli vulgaris & elatioris formă fimilibus pradita, h.e. qua quinque foliolis in ambitu ferratis, mollíque lanugine pubescentibus, constant, sed non ut illa [præcedens] incanis, gustu initio exsiccante deinde linguam nonnihil vellicante: Ex is capitibus prodeunt dodrantales interdum caliculi, fimilibus fed minoribus folis ornati, gestantes in summo multos stores luteos, elegantissimos, pentapetalos, medium florem occupantibus multis framinalis luteis. Semen in caput & veluti Fragi rudimentum congethun, fulcam, Radia long, dura, fairs crafta, foris nigrans & tenuibus fibris donata eft: fed & ram till humi ful plerunque fibras agunt, & vicina loca occupant.

Nihil illo vulgatus locis ficcis & nudis Pannoniæ, Auftriæ inferioris, Moraviæ & Bohemiæ. Florere incipit incunte propemodum vere.

7. Pentaphyllen parvum hirsutum J. B. Pent. minus repans lanuginosum Park. Quinquesolium minus repens aureum C.B. Luinquefolis quarti secunda species Clus. Pentaphyllum incanum minus repens Ger. emac.

Cum præcedenti nascitur atque etiam floret, minus tamen frequens, humi fimiliter fusum, cuius cauliculi non virent sed purpurascunt, & graciliores sunt: folia angustiora, magis villosa, & illorum ora altius ferrata: flores etiam magis aurei; in cateris conveniunt. Radice

Radice donatur (inquit J. Bauhinus) crassa, longa, nigra: foliis parvis hirsutis, ex pediculis duas uncias longis: cauliculis multis, humi fulis, quamor vel quinque unciarum.

Paffim provenit (inquit J. Bauhinus) [at non in Anglia.] Martio & Aprili floret.

Tempus.

8. Pentaphyllum rectum majus J. B. majus erectum Park. Quinquefolium majus rectum Ger. rectum

Non minus strenue astringit hujus radia quam vulgaris supini, multis adnatis aucta, rubescens: Non minus trienne artringir indus reans quant roughts indust musta aucta, nuocens ; Caules cubitales & majores, plures, duri & rigidi, rects, teretes, finitunentes, villoli, circa fini-mum in aliquot alas, modò longas, modò breves divili. Folia hirfuta, Alcae ferè amula, variante divifura, quintuplies, fopuplies, fingulis fegmentis profunde ferratas. Flares door Agrimonies, Quinquefolii fupiri majoris inflar, colore luteo, intenfiore, dilutiore & albo interdum, fed rarius, unde Loello in Adv. Pentaphyllam album & parpureum inscribitur.

J. Bauhinus se in Aslatia spontaneum observasse scribit.
Est &

Locus.

9. Quinquefolium Canadense humilius.

raurų. Cujus folia faturatius virent: flosculos magnos luteos, & confequenter capfulas majores aliorum

* 10. Pentaphyllon rectum majus, tenuius, villosius, Pannonicum J. B.

Cubiralibus & majoribus tenuioribusque est caulibus, longis pilis hirsuris, non ita firmis. Folia Cubrations composite tempological continuous, morgo pub intuits, norma minis. Folia per caules longos habent pediculos, dodrantales, longis etam pils hirfutos, ad principium durantina foliorum inflar, tenues, fimplices, unciam circiter longa, dividuntur autem folia in fex vel pinna foliorum inflar, tenues, fimplices, unciam circiter longa, dividuntur autem folia in fex vel føprem portiones, profunde ferratas, quales in prædicto fed minores, villofiores, candidiores: rami dyiduntur in tenuiores ramulos, qui delinunt in capitula minora quorum calieu minores, cum longis pilis, candidiores. Cujus coloris fint flores nos latet.

• 11. Quinquefolium montanum luteum erectum birfutum C. B. Pentaphyllum montanum erectum

C.B. Fradice nigricante cauliculi exeunt tenuiffimi & felquipalmares, in furumo mulcifidi, & molli lanugine pubelcentes: fulia inferiora longiffimis pediculis donata, in feprem (at que in caule in quinque) lacinias profundas, diverfa longrudinis, per oras ferratas, pilíque donatas dividuntur que parte inferna, uti nu vulgari, strafecture, tantilum incana funt, non tamen filendent. Florat habet parvos, aureos, quinquefolios, multis brevibus & croceis ftaminulis donatos, quibus capitulades parvos, aureos, quinquefolios, multis brevibus & croceis ftaminulis donatos, quibus capitulades parvos. lum aliorum more, (emen minutum continens fuccedit. In montis Crentzacensis ad patibulum ascensu provenit,

12. Quinquefolium rectum luteum Monspeliense.

Folia huic longis infident pediculis, & circumcirca dentata funt denticulis majoribus, non admorona nun tonges influent pentenno, oc circumenta dentata ium denucius majorius, non auno-dum hiritita. Caules ex eadem radice plures exeunt, dodrantales, minis crafii & firmi minifique eredi quam Pentaphylli redti majoris vulgaris, in fummitatibus fius in aliquot ramos divifi numerolos flores gestantes luteos.

In sylva Valena propè montem Lupi non longè Monspelio inveninus. A præcedentibus duobus Locus.

specie differre videtur.

* 13. Pentaphyllum seu Heptaphyllum albo-pallidum, seu store ochroleuco, petalis singulis cordatis. Moris. Hist.

Humilior est hac species, foliis dilutius virentibus, hirfutioribus; floribus sulphureis seu albo-pallidis cordatis.

A. 14. Pentaphyllum erectum, foliu profunde feetiu, fubrus argenteis, flore luteo J. B. reilium mi-mm Park. Suinquefolium erectum folio argenteo C. B. Quinq. Termentille facie Ger. Commentil-Cinquefoil.

Radix ei fimplex, fatis craffa, lignofa, exterius obfcurè rubens, interius alba, plurimis fibris ca-pillata, in numerofa capita divifa. Caules indè emergunt plures, terctes, rubentes, hirfuti, in terram reclinati. Folis in caulibus alternatim fita, ad exortum luum gemină appendice caulem amplectuntur, pediculis longis incanis, venola, & profundis incluris circa margines ferrata, luperne obdicarè viridia, hufuta tamen, infernè incanà lanugine obducta. Flore in fummis cauliculis parvi, flavi pentapetali, è calice quinque segmentis composito, quem alia quinque segmenta an-

Locus. Temfus.

614

Locus &

Locus.

Locus.

Tempus.

gusta obvallant, ut in Pentaphyllo vulgari repente. Semina eadem modo nascuntur, parva, colore per maturitatem Olivæ immaturæ conditæ feré.

In sterilioribus arenosis aut glareosis pascuis sed rariùs; interdum & in muris. Junio mense florer

> 15. Pentaphyllum rettum J.B. rettum flore albo nobis. An Quinquefolium album majus caulefeens C. B? Pentaphyllum majus luteo flore vel albo Park

Radio ei craftà, cortice nigricante obtecta, [ruffà & fubnigra, lignofa, aftringens J. B.] in plura capita, nonnunquam dività. Folia podiculis longis Inrituts infident, brevibus pilis circa margines ècin averfà parte donata, fuperne glabra, pallde viridas, quinquepartita, partebus fingulis brevibus, latis, extremo fubrorundis, in ambitu minimè ferratis fed extremis duntaxat oris duobus tribulve denticulis, interdum tamen ad medium usque, humorem glutinosum exsudantia, unde ad bulve denticulis, interdum tamen an meniani uque, inunoteun guanorum exclusaridas, unae su tachum viscola lunt. Cauli palmaris 8c felquipalmaris, erectis, intriusus, fibrober, folis veltitus tribus quatuorve, (quae ex bifido folio feu vagină quadam caulem amplecteme execunt.) in fimmitate in plures ramultos fizargiuri, unde 8c flores umbellam quodammodo mentiuntur, albi, è quinte cui plures ramultos fizargiuri, unde 8c flores umbellam quodammodo mentiuntur, albi, è quinte in plures ramultos fizargiuri, unde 8c flores umbellam quodammodo mentiuntur, albi, è quinte in plure que folis compositi longiulculis, cum flos expanditur, in tantum à se invicem distantibus, ut inter duo quælibet folia unum calicis segmentum appareat & florem componere videatur, ut in Fragaouo que note tona unum cauca seguientum appareat ce notem componete viocatur, it in Fraga-ria. Medium floris occupant villittomentofi innumeri, in fafciculum velut congeft, albi, nonnum-quam etiam purpurafcentes, apicibus pullis infignes. Menfis Julii initio florere incepit. E rupium fifluris exit in afcenfu montis Salevas propè Genevam; itémque ad larus porte Max. Carthulianorum coenobii Gratianopolin ducentis. Invenimus & in Alpibus Carinthi-

Descriptio Quinquefolii albi majoris caulescentis C. B. plantæ nostræ in plerisque convenit: excepto quod folia ferrata in ambitu faciat, & floris petala in fummo divifa.

. 16. Quinquefolium album minus C. B. Pentaphyllum album minimum Park.

In paucis, excepta partium omnium parvitate, à præcedente differt, nimirum foliorum pedicellis brevibus, & folis ipfis extremis tantum oris ferratis.

Quinquefolium 2. minus flore albo Clus. Quinquef. sylvaticum minus flo. albo Ger. emac. Pentaph. album minus Park, album minus alterum C. B. An Pentaphyllum Alpinum argenteum flore albo nostrum ?

Ex eadem radice quæ nigra est, multos plerunque cauliculos proferre solet, confertim nascenti-bus secundum radicem incanis soliolis, forma superiori [sequenti] similibus onustos, graciles, non humi fulos, sed rectos, & summo fastigio multos stofeulos priori [sequenti] similes. Sequentis genus videtur fed per omnia minus.

Eruit hoc inter faxa & scopulos summis Austriacarum & Stiriacarum Alpium jugis Clusius. Floret sub finem Junii, interdum Julio & Augusto, prout juga illa maturiùs aut serius nivibus sunt libera. Accedit ad nostrum Pentaph. argenteum Alpinum flore albo, in nonnullis tamen ab eo

17. Quinquefolium album majus alierum C.B. filvaticum majus flore albo Ger. Pentaphyllon album J.B. majus alterum album Park.

Ex radice multis fibris donata pediculi plures exoriuntur, palmares & fefquipalmares, tenues, angulofi, hirfuti, folium finguli fuftinentes quinquefidum, fuperne glabrum virideque, inferne argenguoni, minus, jouine impair ministra quinqueriatum, jugeriae guarquir vitaceque, metrie argen-tea lanugine villofum, cujus fegmenta ingula carinata ferè; quedam longiora quàm minimum, alia minime ferrata, in obtufum mucronem definunt, quàm in Tormentilla argentea longiora, fu-perna parte vivore non ita obfeuro, nec ita glabra. Excalcibus hirfuris fores peculiaribus quoque pediculis longiufculis infident Fragaria, colore perinde lacteo, ftaminulis in medio luteis. Sapor

In Alpibus Stiriacis inter oppidum S. Michaelis & Knittlefield invenimus, Clufius in montofis fylvis in Aultria, Moravia & Pannonia interamni observavit : nam Pentaphyllon album r. Clusii ab hoc non separo. Clusius autem cauliculos exiles & tenues, dodrantales ei attribuit : radicem craffiusculam, nigricantem, in ambitu sese diffundentem: folia extremis duntaxat oris cre-

18. Pentaphyllum argenteum Alpinum flore albo. An Pentaphyllum foliis supernè & infernè incansi J. B? An Quinquesolium minus album alterum C. B? Quinquesolium sylvaticum minus flore albo Ger. cmac. Pent. album minus Park.

Radix craffa, lignea, nigricans, vel atro rubore perfufa, ex qua plura capita fquamata. Folia confertifima, quinquepartita & interadum tripartita, exigua, lanugine molli, argenteà tam fupra, quam fubrus canenta, obtufa, & in extremo duntaxat daubus tribilive cerus incifa, pediculis brevibus nixa. Cauliculi ex cadem radice plures exeunt, duarum unciarum pariter villofi, tenues & infirmi, foliolis duobus tribuíve tripartito divifis vesturi, quæ appendicibus duabus caulem amplectuntur; flores in summitate suffinentes duos vel tres, pentapetalos, albos, cum numerosis intus stamiLib. XII. De Herbis semine nudo polyspermis.

615

nulis, apicibus purpureis capitatis. Vice styli congeries & veluti fasciculus filamentorum. Calix ex decem foliolis hirfutis in acutum exeuntibus conftat, quinque latioribus, quinque angultioribus. alternation politis.

In fummitatibus montium altiffim. max. Carthufianorum cœnobio imminentium invenimus. Planta J. Bauhino descripta ab hac noftra differt quòd in fingulis caulibus flores gerat fingu-

19. Trifolium argenteum Alpinum Ponæ. Alpinum argenteum Persici store C. B. aut certé ei simil-

Eodem in loco cum pracedente planta à nobis inventum, non videtur ab ea specie differre. Folis duntaxat angustiora longioráque videbantur. Verum quicquid de eo sit, Pentaphyllon solis inferne & superne incanis J. B. idem proculdubio el Trifolio argenteo Alpino Pone, chim in codem loco, monte Baldo nimitum, utrumque inventum sit, cúmque in Pentaphyllo illo dicto folia observentur duntaxat terna, & in singulis caulibus flores singulares, quod idem de suo Trifolio argenteo observavit Pona.

Planta autem quam nos hoc titulo intellectam volumus, quámque præcedenti specie eandem suspicamur, à Trifolio argenteo Alpino Ponx, h. e. Pentaphyllo soliis inferne & superne incanis diver-

Trifolium faxatile hirfutifimum f. B. C. B. huic plantæ fimillimum nobis effe videtur, & fortè idem. Descriptionem videsis apud utrumlibet autorem.

* 20. Pentaphyllum minus argenteum Park.

Ramulis plurimis albentibus, ad radicem multis & brevibus filamentis seu capillamentis potius quam foliis vestitis, humi se diffundit; superius exeunt folia parva, extremis subrotundis & minimè dentatis, supernè obscurè viridia, infernè argentea. Summos ramulos occupant capitula seu folliculi multi incerto nunero & ordine, longos furculos circundantes, à reliquis generibus multim diverfi, è quibus exeunt minimi & vix discernendi flosculi albentes, quos sequuntur semina minutissima slavescentia. Radix parva, longa, dura, fibrata multos annos durat, in multa capita divisa, ut magnum terræ spatium occupet.

Ex feminibus è regionibus transmarinis acceptis Parkinsono succrevit.

Alchimillæ potius quam Pentaphylli species nobis videtur.

* 21. Quinquefolium Lupini folio C. B. Pentaphyllum Sepudouston Thal.

Descriptionem hujus vide apud Thalium.

* 22. Quinquefolium tuberosum Indicum C. B. Pentaphyllum Indicum Clus. exot. l.4 c. 18.

Cluf.

Bina duntaxat habebat fulia eaque tenella, peracri tamen fapore pradita, ex tuberofa radice prodeuntia, gracili, feprem aut octo nihilominus uncias longo pediculo fubnixa, in quinque profundas & ad pediculum ufque ferè peringentes lacinias divifa, nervo fingulas lacinias à pediculum dique ferè peringentes facinitas divifa, nervo fingulas lacinias à pediculum da fimmum mucronem fecundum longitudinem fecante, & venis quibuldam ab eo nervo in latera excurrentibus prædita. Caulémne & flores proferret mihi incompettum: fed radix que, ut dicebam, tuberofa inflat radicis Tormentalle, & folida, parte externa aliquantulum fulca, interna verò alba, & cujuldam acrimonite particeps duorum aliorum foliorum, que abrupta, veftigia adhue retinebat, plenáque & aliquot fibris donata erat.

In sportulis Nicolai Colii M.D. reperta erat, qui cum iis quos Mercatorum societas Amstelodam. in Indiam Orientalem aromatum comparandorum gratia ablegaverat, Anno 1601. profectus in reditu extinctus erat.

Non videtur pertinere ad hoc genus,

CAP.

Ggg 2

CAP. XV.

De Pentaphylloide.

A Pentaphyllo cum quo in aliis plerisque convenit, soliis lobatis, Agrimoniæ ant Caryophyllatæ ferè amulis differt.

1. Pentaphylloides erectum J. B. Pentaphyllum fragiferum Ger. Park. Cluf. Quinquefolium fragiferum C. B.

Radice præditum eft plurium capitum, craffiticulti, lignofá, corrice faturatius rubente, firenuè aditringente, recât, è qua pedicai pluículi prodeunt, palmares, quorum extremo connecuntur terna feita hiritara, ferrata, Fragarix armula, longè minora, rurfuinque edem cofte una aut alecra continulum foliorum conjugatio, quo longitis à lupremis illa solitunt minorum. Inter hac caulis nafatur cubico alicy, lirituris, femel aque tercum quinti junchis folis infignis, fuperitis in ramulos aliquot divaricatur, qui multos fiore gerunt, albos, Pentaphylloidis fupini duplo majores, fubicetis radiatis foliolis viridantibus, hirfutis, fioris umbilicum occupante capitulo Fragum ferente, ur in carteris Pentaphylloi, quod conftat feminibus oblongis, forè ruffis.

In mone Saleva prope a crem antiquam jum fere collapfam oritur. Clufius in Leytenberg lo-

In monte Saleva propè arcem antiquam jam ferè collapfam oritur. Clufius in Leytenberg locis umbrofis, inque Pannonia multis locis, non modò in cæduis fylvis, fed etiam gransineis campis, Sc. obfervavit.

Floret Maio : fructus paulò seriùs maturescit.

2. Pentaphylloides supinum J.B. Pentaphyllum supinum Potentillæ facie Ger. Park. Quinquesolio fragisero assini C. B.

F.B. Folia plurima pediculis longis, ex radice craffinfcula, longa, multorum capitum, annectuntur conjugatum, fingula ferrata, ad Geranii fupmi folia accedentta. Caules cubitales, inanes, numero-fos gerunt fleres, parvos, luteos, ex brevibus pediculis. Succedunt capitula parva Fragis immaturis filmilia.

In Germania prope Rhenum, infra Moguntiam invenimus. Frequens in agro Viennenfi, in extremis pratorum marginibus, secundum fylvas. Clus.

3. Pentaphyllum pufillum repens foliss argenteis fragiferum N. D. Hort. Lugd. Bat.
 4. Quinquefolio similis enneaphyllos C. B. Enneaphyllon Park.

Radicemhabet crassam, nigricantem, in longas fibras abeuntem, à qua canliculi plures a dexortum usque conglobati, per terram sparsi, capillacei, multifiti, tres quatuorre uncias longi prodeunt. Felius chi oblongis pedicellis donats, in novem lacinas angultissimas per margines incias, & hurici te villosa, divisis. Flosculi parvi, aurei, & capitula parva Quinquefolorum modo à pedicellis sustinentur.

Ex Helvetiorum Alpibus.

A. 5. Pentaphylloides fruticofum. Shaub Cinquefoil.

Tota planta caftaneo est colore, exceptis folisi & storibus, gustu sibabulci, ligno solido. Radix ei fibrosa, undique juxta caulem uniones, seu mavis stolones, emittens. Caulis bipedalis aut altior, in pluimos ramos & storibus destinatos & studivistis; per quos ad singulos pollices pediculi semunciales alterno ordine situ fosta subtinato, per quos ad singulos pollices pediculi semunciales alterno ordine situ fosta subtinato, camposta, subtinato quaterna, ex altero (solices siperinor) terme produce videantur. Elera lutei, ampli, pentapetal), unguibus tenubus atanascentes, adeò ut citò decidant, noris tamen indices sincercientibus per totam arstarem. Casix Pentapyllorum more è quinque (ramis sex) folis lanuginosis acuminatis constat, condem tenuioribus interpetis. Semina aut prorsits nulla, aut saltem miconspicara; nec quicquam post exadeos siones pratere brevem quandam lamginem multis staminibus untersperiis reperias. Caulis singulas annis (ne dicam septus) curiculam feu corricem extereorem extur, adeò ut eodem tempore cidem cauli vel senas, vel fortasse etam denas, curicularum lacinias adharentes conspicaes.

Repertur ad ripam Meridionalem Tees fluvii qui Dunelmensem episcopatum ab Eboracensi provincia disterminat, infra vicum Thorp dictum varis in locis, nec minus infra cenobium S, Athessa, Egyles-Aber dictum, in agro Eboracensi. Hanc plantam primus observavis, nobilque ostendit, & descriptionem à se concumatam communicavis D. Johnson Eboracensis.

CAP. XVI.

De l'entaphylloide Argentina disto.

Rgentina ab argenteo foliorum splendore dicta est. Germani Gen/erich id est Anserinam, appellant, quòd hac Ansers in cibo delectantur. Quo nomine Graci & Latini hanc herbam appellant à nullo proditum est. Recentiores quidam Potentillam ab eximis viribus quibus pollet vocane, nonnulli Agrimoniam spleestrem ob forme affinitatem. Trog.

A. Argentina Ger. Potentilla Park. C. B. Potentilla seu Argentina J. B. Wild Canfy,

A foliorum molli & argentea lanugine nomen accepit hav planta. Radicen habet nunc fimpli. Eymen. cem, cortico nigricane tectaun, nunc fibrolam, guffu adfiringenteem, unde plurima emergunt folia, in terrant refipina, Agrimonas folia finalia, maporbus hine inde pinulia, obtufis, circa margines profunde dentatis, cum plurimis minulculis intermedius conflanta. Flagella unique fipargit, quibus infignitor se propaga, Fragaria instar. Ex als foliorum, que appendictous sits slagella amplecturit, execut sorte, ingulares, pediculis longis histuits fulti, slavi, quinque folias subrocundis non crenatis compositi, cum plurimis im medio staminulis & apiculus concoloribus, è edite hisfitto, quinque sorte seguenti acuts, such control subrocundis non artequam aperiur). Si semina iterum sorte diapo occultant) composito. Hace autem folia alia quinque circumstant, nonnunquam segmentati.

Frequens est circa semitas & loca aquosa: Amat enim loca uliginosa & ubi per hyemem aquæ Locus.

Ragnarant.
Ut genere sie viribus cum Fragaria, Pentaphyllo, Tormentilla convenit : quas summatim recenfet Schroderus his verbis.

Refrigerat moderate, altringit fortius, ficcat, conflipat.

Hine fangumis exputition medeure, diarrhesam & reliquas tum alvi, tum uteri fluxus compefeit:

Hine fangumis exputition medeure, diarrhesam & reliquas tum alvi, tum uteri fluxus compefeit:

Amoptocis & hamorrhooufis fubrenti: renum calculum infigniter atterit: vulneribus influere & ulceribus admodum conductt. Externé famofa est in doloribus dentium mitigandis, putredune gingivarum arcenda, astrufebrili fopiendo, quem potenter compefeit, cum fale & aceto contula plantis

readum fupreaque, vel cario, ambientum.

pedum fupponatur, vel carpis applicetur. Aquam hujus fullatitam ad lentigines, panos & maculas, fulcúmque colorem fole contractum delendum Angliae multierculae adhibent.

Hujus radices, quas 80/00/8 vocant, in agro Eboracenfi circa Settle oppidum hyberno tempore effollas pueri citaant. Sunt enim fapore fuavy, nee minus grato quam Paltinace, ut à Pharmacopeo quodam fide digno, bidern degente certior factus film. Postea observavi eniam porcos radices hasce rothor effolias libenter vorare.

rottro enottas incenter vorare. Experimento egregio didicir Jo. Agricola Potentillæ fuccum unà cum pulvere Colchici vulgaris

marícis ani mederi. J. B.

Caftor Durantes juber ut dyfentericorum indatur calceis: Atque hac arte non folùm dyfenteriam, fed omne genus p.n. fluxiones infimi ventris, ut nimios menfes, imò narium hæmorihagiam dubio procul fiftere valebir. Sim. Paullio. Harrmannus eandem hoc modo ufurpatam valuifle ad dyfenteriam affirmabat, poftquam medicorum opera inhili profuiflet.

Hanc ettam pro Arcano celebrat Petr. Borellius Cent. 1. Obferv. 12.

Hanc criam pro Arcano celebrat Pert. Dorennas Cent. 1. Obierv. 12.

Directica aliquando cum fructu in febribus exhibemtur, inter qua. Anferina specificè prodest, fic estam & Sal Anserina, quod mihi pro specifico est.

D. Soame è Dolai L. 3. C. 7. S. 14.

CAP. XVII.

De Tormentilla.

Ormentilla, 'Endeposon, quod radicis pulvis cum aluminis & Pyrethri momento cavis dentium indirum corundem tormentum live cruciatum fedet. Lob. Alii à Dyfentericis torminibis funandis à Recentioribus ità nominatam cenfent.

A Pentaphyllo diftinguitur, foliis leptenis in codem pediculo, quod & Pentaphyllis nonnullis commune elt, jed pracipue flore tetrapetalo, quod huic proprium.

A. I. Tormentilla Ger. J. B. vulgaris Park. Offic. fylveftris C. B. Comentil og Septfoil.

J. B. Ex radice craffa, pollicem nonnunquam fuperante, aliis recta, aliis in obliquum actă, rubente, Ex radice craffa, pollicem nonnunquam fuperante, aliis recta, aliis in obliquum actă, rubente, fibrofa, fapore addrungente vuicular plures emittit humi fufas, nonnihil fubinde erectas & cubitum fibrofa, fapore addrungente vuicular fuperante plurit fibrofa caulem ambienta, interdum longas, hufutas, rubefcentes, rennes; in quibus ex intervallis falia caulem ambienta, rennes parvi, lutei, tetrapetali, alias Pentaphylli film Pentaphylli, hufuta, fed divifuxa feptemplici.

Ggg 3 les.

Lociu.
Tembus

616

Locus.

Locus

Locus.

De Herbis semine nudo polyspermis. Lib. XII.

610

I cout.

Locus.

Vires.

I ocus

Veret.

In hujus coliculo observatur aliquando adnatum tuberculum quoddam, excrementitium, concretione Pomorum Quercinorum, in cijus antro flabulantur vermiculi feu teredines. In pafeuis ubique fere, præfertim ficcioribus & montofis.

2. Tormentilla Alpina major Park. Alpina vulgaris major C. B.

Radix huic odoratior, rubicundior ac major vulgari: Folia etiam majora: in reliquis conveniunt.

A. 3. Pentaphyllum reptans alatum folisi profundiùs serratis D. Plot. minus vivide flore aureo tetrapetalo, radiculas in terram è geniculis demittens Moris. An Pentaph. Tormentilla facie repens Hort. Loyd?

Ounquefolium vulgare repens crescendi modo amulatur, & in plerisque partibus refert : nifi quòd folia nonnulla ad exortum planta è radice subrotunda & Alchimilla modo integra & indivisa obtineat; alia quinquepartita superiore tantium medietate dentata. Folia non semper quina in codem pediculo existunt, sed prout caules seu slagella in longitudinem excrescunt paullatun pauciora, quaterna v. g. terna, bina & in extremis cauliculis fingula; Omnia ad pediculi exortum binas ap-pendices ceu auriculas adnafcentes obtinent, ut in vulgari Tormentilla:

Flore: Tormentilla inflar tetrapetali; è mille vix unum reperies pentapetalon. Ad margines arrorum inter Hockley & fylvas colli Showver fubjacentes, & alibi in agro Oxoniensi

Tormentilla, cum Pentaphylli revera species sit slore tetrapetalo, casdem cum eo vires obtinet. Siccat & potenter aftringit; hinc in fluxionibus quibufcunque alvi, uteri, &c. non aliud remedium ulitatius quam Tormentilla radix, quomodocunque exhibita: praterea diaphoretica est & alexipharmaca; unde & omnibus medicamentis que adversus venena, postem, variolas & morbillos aliofive morbos malignos componuntur adhibenda, prafertim fi cum fluxu alvi conjuncti fint. Tandem vulnerariis potionibus, unguentis & emplaîtris adjungi folet, nam vetera & putrida ulcera &

In infulis Ferroenfibus Tormentilla utuntur, defectu corticum in pellibus Animalium præparandis. Tho. Bartholin. Act. Med. An. 1671. Obf. 49. D. Tancr. Robinson.

Ad Diarrhoeam commendat Etmullerus Extractum Tormentilla, pramisso si opus est Rhabarbaro una alterave vice: hinc exhibitum ana 3½ ad 51, quod remedium præcellit omnibus aliis medicamentis in dyfenteria epidemica. D. Hulje ex Etmulleri prax. cap. de Diarrhosa.

CAP. XVIII.

De Plantagine aquatica.

DLantago dicitur ob aliqualem foliorum fimilitudinem. Loco natali, & flore tripetalo cum Sagitta convenit, foliis Plantagineis ab eadem differt.

A. 1. Plantago aquatica J. B. aquatica latifolia C. B. aquatica major Ger. Park. Breat mater-Plantain.

Foliorum cum caulis imo quod involvunt ad tenues ufque & numerofas radicum fibras turbinatus coitus bulbi faciem aliquatenus mentitur: caulis autem striatus, angulosus, inanis, subruber, pletus como outo tacient auquacinas institutu. cama attenticus, anguoros, maistra actualici, por rumque cubicilis, non taró estam procesiro, alis indidem ortis in orbem coronatur, aque las runcium in radiatos ex intervallis furculos facellunt: quorum extremis inident fifeuli, dilutiori purpura pallefecntes, fimbriaris folis tribus confrances, totidem tori fori fulbejetis foliolis minoribus, viridamentos, britantico de confrance de co que comprella, margine fulcato, in trigonum juncis lateribus difpofita, copiola. Folia Plantagi-nis, longiora, acuminata, nervola, glabra, fapore fubacido prædita.

In & juxta aquas ubique ferè reperstur.

Johnsonus apud Gerardum hanc plantam Limonium Dioscoridis & Plinii esse contendit, quibus argumentis apud ipsum vide. Certé inepté admodum Plantago appellatur, cum qua parum habet

Refrigerare & ficcare dicitur. Schwenckfeldius procidentiam ani curare, rubentem podagram,

capitis dolorem à caufa calida mulcere, cruento spato urinaque mederi tradit. Summum tecretum & expertiffimum quo subitò lac in mammullis consumatur esse ait Timotheus Roshn succum hujus Plantaginis illis applicatum.

A. 2. Plantago aquatica minor Park, aquatica bumilis Ger. aquat. humilis anguftifolia J.B. aquat. anguftifolia C.B. The Ieffer Water-Viantain.

7. B. Gracili concavo, nudoque caule pedali & altiori prædita est; verticillatim circa medium pediculis quadrantalibus & trientalibus ex geniculo ortis radiato; confimiliterque aliis ejufmodi fummum

caulem coronantibus; quorum unicuique flos infidet fatis amplus, albus unguibus flavis, è tribus cacautem coronations; s quorium unicuique poi minest atto atripuis atoso uniguinis flavis, et ribust ca-diotis folius compositus, glomerato in parvi celuni modulum capitulo releicto. Folia ex radice fena feprenave, junceo pediculo palmari & fefquipalmari nixa, angulta, acuminata, glabra, tribus longis nervis diffineta. Odor plante milii ion adeo grants fed potius gravis, ad Cafforei odorem accedens. Radisv innumeris fibris albentibus conftat. Adde, quod capitulum in medio flore aliquor flaminula brevia circumstant, cacuminulis luteis.

CAP. XIX.

De Sagitta, seu Sagittaria.

CAgitta dicitur hæc herba, quòd ejus folia alatæ sagittæ cuspidem proximè referant.

Sagitta minor J. B. aquatica minor latifolia C. B. minor latifolia Park. Arrow beab.

Sagitte radices funt multæ, albæ, craffiufculæ, fungofæ, non fine capillaribus fibris, à quibus propagines nafcuntur longiffimæ, interdum bicubinales, juncææ tenuitatis, fuber aquam ferpentes, fimiles radicibus Lyfimachiæ luteæ. Folia aquis innatant raræ formæ, alatæ Sagittæ mucronem æmulantia, fuscis hinc inde in superna parte maculis notata, quædam ex primis in acumen non desinunt sed rotundantur. In corum porrò singulas alas longi, terni aut quini nervi per longum porriguntur, obliquis à nervo in nervum venulis intercursantibus, lævore Plantaginis aquaticæ, pediculo mitur, ontquis a nervo in nervimi venimi intercuiamioni, izvore Piantaginis aquatice, pesiculo minimi digiti craffitudine, fungolo, firiato, pane triangulo, duos aut tres cubitos longo pro aqua profunditate in qua vivit. Folia fapore nominili fuodulci è vifcido, cum veltigio oblicuro actimonia: Camles rectos duos aut tres emittis, non multo foliis altiores, rotundos ferè, fitriacos, craffos, fungolos, in quorum parte superiore plures soriuntur, plennque terni, caudem amplechange ex pedientis sive ramulis, modò longuiculis modò brevioribus, pulcherrimi, mediocriter magni, ex penteums nee ramuus, incau unquaecum mono eleviorius, pateurium, incauceriter magni, ribus foliolis alsis conflantes, unque purpurafecare notates, florum Amygdalarum foliolis paulo minoribus, in medio apices multi rubentes. Sub flore tria foliola viridia. Flores excipium echinata capitula, fubpurpurea, magnitudine parte fruchuum Arbui vel Fragorum, ex aculeis velu conflanta, qui nilila altud funt quam femme lata compreffa in acumen defunentia, unguibus Avium fimilia. In aquis leniter decurrentibus frequens eft.

Sagittæ tres species seu varietates constituunt Botanici.

Sagitta tres species ten varietates continuant potentiel.

1. Sagittam majorem 7. B. Gor., que aquatica major C.B. major latifolia Park minori anguftifoliz jam deferitytes, excepta magnitudine, per omnia fimilis, verum folia non ufque adeò acuminata foliz jam deferitytes, excepta magnitudine, per omnia fimilis, verum folia non ufque adeò acuminata

o Sagittam latifoliam minorem, fuperiùs descriptam.

3. Sagittam minorem angustifoliam J. B. quæ aquatica minor angustifolia C. B. Sagittaria minor angultifolia Park. Hac minori descripta per omnia similis, sed omnia minora sunt ei, foliáque an-

gultiora multo, magisque acuminata. Hætres varietates non videntur nobis inter se specie differre; siquidem promiscue in eisdem aquis perfæpe oriuntur, unde & eidem semine ortum suum debere videntur.

LIBRI

LIBRI DUODECIMI

SECTIO SECUNDA.

De Herbis semine nudo polyspermis flore nudo seu nullo Perianthio tecto.

Herbæ semine nudo polyspermæ, flore nudo, h.e. nullo perianthio tecto, sunt vel eodem

Quadrifolio seu cruciato, majores & sarmentose, gustu fervido, cincinnis seu plumulis lonois villosis seminibus adnatis; CLEMATIS. Polyphyllo, caule

Indeterminate foliato, speciosum florum thyrsum proferente, foliis pinnatis, radicibus

(Tuberofis, bulbillis ab extremis fibrarum filamentis dependentibus, feminibus in circulum dispositis; FILIPENDULA, Oenanthe. (Fibrofis, feminibus incurvis, in globulum congestis; ULMARIA.

Determinaté foliato, ex unica cantum distinctione, ubi terna hærent folia, floribus in singulis caulibus fingulis; feminibus

Ranunculi, in capitulum congessis, nullo pappo aut lanugine vel adhærente vel invol-

vente, folio varie diffecto; Anemone nemorum.

In pappor abeumibus, multiplici colorum varietate & pulchritudine; Anemone. Hujus Hos vento flante potiflimum aperiri dicitur, unde nomen.

CAP. I.

De Clematide.

الدematis dicitur à مراتبه sarmentum, quoniam flagellis vitigineorum amulis arbores con-Note ejus funt flos quadrifolius seu cruciatus, cincinni seu plumulæ longæ villosæ in plerisque speciebus seminibus adnatæ, sapor fervidus.

A. 1. Clematis latifolia five Atragene quibusdam J.B. Clematisis silve, latifolia C. B. Clematis splve, latifolia, sive Viorna Park. Viorna Ger. Breat with Climber of Trabellers jop.

J.B. Samentir aliquatemus vitigineis luxuriat, craffis, ifique angulofis, rugofis, junioribus fubhirfutis, fubinde rubentibus, oblequiofo flexu lentis. Folia quina, Dulcamara amula, alias integra, alias nubinde rubentious, outequatos near sentis. Feats quality parameter annua, anos integra, anis dentata & fimbriata, guftu acria, viticular media tortili, qui capreolorum loco vicinis arbufts integrated adnoctuntur. Flores racematim petiolis incanis infident, fuaveolentes, candidi, quaternis radiatis foliis conftantes; quorum meditullium obfidet mufcofus framinum pallidulorum cinternis radiatis. cinnus. Flores excipiunt acini complures, cuneatim indidem orti, pinnata lanuginis tomento barbati. Radix craffiulcula, fusca, fibris donata.

Illius farmenta (inquit Clufius) in Pannonia conspiciebam brachiali craffitudine, nodis carentia, recta, rimolo cortice vitis inflar tecta, haftæ interdum longitudine fub vaftis arboribus, & latè ramos fragantibus (quibus fe implicaverat) creferinta. Tantam magnitudinem & staturam apud nos raro affequitur. Ramuli cius cinerei funt lenti & tenaces, unde viminum aut funiculorum loco inferviunt januis aut craticulis colligandis, fasciculis vinciendis, &c.

Vulgaris

De Herbis semine nudo polyspermis. Lib, XII.

Vulgaris est omnibus quas Clusius adiit provinciis, vicinis arboribus & sepibus sese implicans. Locus. Julio mente florens; fructus plumis fuis incanescentes dependent.

Gustus fervidus & acris calidam vim arguit. Usus ojus est ad circulos pro retinendo labente ute-vires &

ro. Ad constringendos fasces veluti Salices & alia vincula adhibetur. 7. B.

Flore, semine, cortice & radice vim urendi habet.

Species illa quæ Flammula dicitur, digitis trita, acerrimo odore velut Fulgor momento nares ferit admota. E Flammula utraque tam recta, quam scandente clicitur aqua, qua Spiritus vini inftar fervida est. Hanc compertum est (inquit Matthiolus) efficacissimam este in morbis frigidisfimis. At certè intra corpus non debet assumi, mili aliis aquis probè mista & temperata, ne viscera

Sunt qui hujus oleum commendant ischiadicis, articulorum iliúmque doloribus, urinæ angustiis & renum calculis, in quibus morbis aut calidum illud inungunt, aut clyfteribus infundunt. Id autem præparant hoc modo. Flammulæ folia tenuissimè concisa in rosaceum imponunt, quod vitreum vas exceperit, ac indè per affatem infolant obturato vale. Datur etiam in cibis hisce morbis affectis trium drachmarum pondere. J. B.

* 2. Clematis Bætica Ger. Bætica Clusio J. B. Glv. altera Bætica Park, peregrina, foliis Pyri

Ciuf.

Ciuf.

Longa habet farmenta, lenta & ramola, binos per intervalla capreolos, contrariis femper inter fo pediculis naícentes proberentia, quibus vicinas arbores & frutices feandit: folia Pyri ferê, minora tamen, dura, viridia, m ambitu incila five ferrata, acris & fervidi gultus, fingularia in fingulis pediculis, fed plutima finul ex calvicularum alis prodeuntia, inter que ex ucroque farmentorum latere pediculi exeunt calviculum Tithymali caveolis feu labellis finulem fuffunentes: ex cujus medio exilic capitulum ex multis formithis Milio xqualibus conflatum, quibus infident oblongi cincinni, &c albe quodammodo villofe plumula:

Hanc stirpem primum invenit Clusius inter Asindum (vulgo Medina Sidonia appellatum) & Locus. Calpen, secundum fluenta, vicinas arbusculas operientem & suo pondere deprimentem, deinde aliis

Bæticæ locis, Januario jam fuos cincinnos explicantem.

3. Clematis sive Flammula repens C. B. Clem. sive Flammula scandens, tenuifolia alba J. B. Clem. urens Ger. urens flore albo Park.

Clematis hac per se infirma, nonnisi proximis fulta in altum nititur: neque tamen id ullorum capreolorum ope facit, fed foliorum pediculis fepes amplectitur. Samenta habet firiata, viridantia, geniculata: folia recticaulis Flammula foliis fimilia, à Virialba five Athragene different longitudine, angustia & solidicate; tota etiam planta minor. Flores albi, odorati, qui urida vi labia si imprudenaugunta ce tomanant. Semes luccrefcit plumaceà cristà insigne. Habetur sore pleno.

Circa Monspelium in collibus saxosis, & alibi in transmarinis observavimus : in Anglia, quod sci-

am sponte non provenit. Julio & Augusto floret.

am iponte non proceine. Jeno e Auguno note.

Hujus minor quardam fipecies selu varieste sesse viene televisimente maritima repens C. B. Park. De Species minor.

Hujus minor quardam fipecies selu varieste sesse viene selevisimente cortice verbitos:

feriptiones enim in plerisque conveniunt. Addit insuper, Caulculos arrovirente cortice verbitos: renpuntes cann in possible contenunt. Audit intages, constituis autoriente contro establis.

Folia acuminata & nervola, ria uni-pedicolo communiter inidenta, qui velut in capreolum abit (quod non capio) que in fummo caule floribus fubjiciuntur anguftiffima effe. Florei longis pediculis sustentari, habereque multa intus stamina villosa, alba. Semina plana, subrotunda, rufescentia, cums unronant, mose cique intuita muits natimita vinota atora, comma piana, introcurita, bina ternave fitnil. Hee accidentia, quamvis in deferițione omițla, pracedenti plana pleraque convi-mine: pronde eum non februarum. În maris Adriatici litoribus invenitur. C. B.

Clematis sive Flammula surrecta alba J. B. Flammula recta C. B. Flammula Jovis surrecta Ger. Park.

F.B.

Fibrofam radicem demittit & albicantem: [arments nullius opis indiga, fuå vi in duorum & plurium cubitorum altitudinem nituntur, lævia, teretia, propter terram nonnihli nubefoentia, fiftulofa
rium cubitorum altitudinem nituntur, lævia, teretia, propter terram nonnihli nubefoentia, fiftulofa
rium cubitorum altitudinem nituntur, lævia, teretia, propter terram nonnihli nubefoentia, fiftulofa
rium cubitorum altitudinem nituntur, lævia, teretia, propter terram nonnihli nubefoentia, fiftulofa
rium cubitorum altitudinem nituntur, lævia, teretia, propter terram nonnihli nubefoentia, fiftulofa
rium cubitorum altitudinem nituntur, lævia, teretia, propter terram nonnihli nubefoentia, fiftulofa
rium cubitorum altitudinem nituntur, lævia, teretia, propter terram nonnihli nubefoentia, fiftulofa
rium cubitorum altitudinem nituntur, lævia, teretia, propter terram nonnihli nubefoentia, fiftulofa
rium cubitorum altitudinem nituntur, lævia, teretia, propter terram nonnihli nubefoentia, fiftulofa
rium cubitorum altitudinem nituntur, lævia, teretia, propter terram nonnihli nubefoentia, fiftulofa
rium cubitorum altitudinem nituntur, lævia, teretia, propter terram nonnihli nubefoentia, fiftulofa
rium cubitorum altitudinem nituntur, lævia, teretia, propter terram nonnihli nubefoentia, fiftulofa
rium cubitorum altitudinem nituntur, lævia, teretia, propter terram nonnihli nubefoentia, fiftulofa
rium cubitorum altitudinem nituntur, lævia, teretia, propter terram nonnihli nubefoentia, fiftulofa
rium cubitorum altitudinem nituntur, lævia, teretia, fiftulofa
rium nituntur altitudinem nituntur, lævia, teretia, fiftulofa
rium nituntur altitudinem nituntur altitudi & geniculis intercepta. Folia cujulmodi fere in vulgi Flammula aversa parte lubhirluta & ferè in-

oc genicum intercepta. Fons cigiminos tere in ving riaminus aveiss parte unminus et e in-cana, adversà verò atrovierina. Fonse confimiles, copiosi, quadrifolii, candida, apicibis viridanti-bis. Non minis undà vi veinas hac excitat quam cognata repens. Hac ab iis qui diligentiùs obfervant (elle Clulio) duorum generum effe deprehenditur. Una pupira spe-enim farmenta rubelicentia labet, quemadmodum & foliorum nervos & pediculos, pracociórque eft cies. ins nova, exque frequentiora meunte vere (marcidis & corruptis prioribus) renafcuntur.

In fepibus ad montes propè Ratisbonam in Germania oblervavimus. Clufius in Auftriz & Pan-Less.

noniæ cæduis fylvis frequentem feribit.

5. Clematis

5. Clematis Pannonica Ger. Pannonica flore caruleo surrecta J. B. Clematitis carulea erecta C.B. Clem. carulea Pannonica Park. parad.

J. B.

Complires radix (axis craffa è lateribus spargit fibras, fulves, nervulo ligneo candido farchas: Sarmenta inde complura [quaterna aut quina Class] ad cubitum ex sessioni quotum singula genicula solita
fitiatea, angulola, substituta, nonnihil purpuralcenta, geniculata: ad quorum singula genicula solita
sine pediculis bina opposita. Plantaguins majoris fere paria, minora tamen, similirer per longitudinem
sine pediculis bina opposita. Plantaguins majoris fere paria, minora tamen, similirer per longitudinem
sine pediculis bina opposita, contra contra contra similar per longitudinem
sine pediculis bina opposita, contra contra similar per longitudinem
sine pediculis bina opposita, contra contra similar per longitudinem
sine pediculis bina opposita, contra similar simil dam per nervos respersa, [Clusio Asclepiadis pane folius respondentia] non valdè dura, fervidi gustus. cam per nervos reipenta, i Cinno Arcipiano pere com reiponecinta i non vance utra, rerving inture, quemadmodum Flammila Marth. folia. Ex luperiorum foliorum als par incremento furgunt ge-nuiri adverfi furculi, eodem modo fe habentes quo farmenta primaria, nifi quod minora funt multis numeris folia: neque tam in primariorum farmentorum, quam alarum furculorumve extremis flos numents total: neque cati in participation in anticrossins, que in adam described in industributions, unicus, magnus, quattuor foils mucronaris, crucis in formam (inquir Cluffus) deculfaris conflans, modice furfum reflexis, foris faturare coerules, canaliculatis, minus cerula lanugine per conflans, modice furfum reflexis, foris faturare coerules, canaliculatis, minus cerula lanugine per contans, monce intrum reneas, 1076 Bautrate certures, camanatanas munio certua fatugure per margines obitis, intus vero glabris, neque teat mi intense acque medium extrimi foli certuleis. Medium forem occupat villofus glomer fibrarum ex lutco albefentium, quarum complexu continentur flanorm occupat vinious giomer noiatum ex nacco anoicemani, quanti compiexa continentir fa-mina alia glabra, viridantia, apicibus ex albo luteis, acque intra hex certa fibrarum virefeentium in-torta phalany. Some comprellum, magnum, Clufio Pulfatille femini ferè fimile, plumatum, ut in Viorna: nullius acrimoniæ particeps Clusio.

Inventa est à Cluso sponte nascens in pratis circa Stampsen duobus ultra Posonium Ungariæ milliaribus, & aliis ad Danubii ripas fupra Posonium. Floret Maio & Junio, semen maturat Au-

Locus &

Vires.

T.ocur.

Alteram hujus speciem depingit & breviter describit Gerardus quam majorem Pannonicam

6. Clematis peregrina carulea seve rubra Get, carulea vel purpurea repeus C.B. peregrina sur rubro vel purpureo simplex Park. Clematis seve Flammula store carules & purpureo sean-

Concinnior est quam vulgaris Flammula, foliis ad Athragenes propiùs accedentibus, ut quæ quam Concinnior ett quam vulgaris Hammula, foliu ad Athragenes propius accedenthus, ut quae quam Flammula breviora funt & latiora, & varia lpecie Athragenes foliorum modo ludentia, modò integra, alias divila femel aut iterum, minme tamen ferrata, lavia, arrovirenta, lapore acri, expediculis tenuibus, rigidis, fiibrubentibus, fubhirfust terna. Sarmentis autem fuis innituru deparêts pedamentis non feteus ae Flammula vulgaris repens: del pracipua ett finorum grata, qui non tampetum odore fuavi placent, fed & colore purpurante oculos morantur; quatuor foliis, (quorum vel unnun Flammula vulgaris forem integrum facile fuperat) crucis modo dipolius confitantes, in quorum medio cincinnus staminum ex viridi pallentium. Succedunt Semina tria, quatuor, aut plura in eodem pediculo, nullis plumulis lanuginofis adhærentibus, compressa, fubrotunda, acuminata.

In Hispania & quibusdam Italia locis juxta sepes & agrorum margines sponte exit: Augusto

mense & quandoque Julio floret. Temtus.

Reperitur interdum flore pleno seu multiplici qua Clematis purpurea flore pleno scandens J. B. Varietas flore Clem. peregrina flore purpureo pleno Park. peregrina flore pleno Ger. Clematitis cœrulea flore ple-

Item flore duplo minore, feminibus pariter minoribus, que Clematis peregrina flore parvo Morif.

Folia Clematidis contusa lac è mammis extinctum educere, dictante D. Hermanno, didicit D. Palmer. An hujus an præcedentis aliúsve plantæ folia intelligat mihi non constat.

7. Clematis cruciata Alpina Park, Ger. emac. Alpina Geranifolia C. B.

Ex radice farmentofa & perenni cauler plures lenti, lignofi, quandoque rufe@ente cortice tecti, duos trefive cubiros alti exurgunt, qui aqualiter bipartiti in latera dividuntur: quibus fingulis falia crebris & profundis divisuris incifa, trigemina coharentia, ut in Anemone Geranifolia, insident. Flores finguli fingulis pediculis longiffimis ac tenuiffimis infident, qui coloris cœrulei albicantis aut obscurè ungun migun poutents autguntts ac columnis antestro, que considerate antestra att opicifre pupuralcentis, ex quaturo foliis oblorgis, micronatis, nevrolis, crucis in modum difpottis & non-thil langunofis, in cujus medio folia plura, breviora, que quafi acervulum capillaceorum filamentorum alborum ambiunt.

In monte Baldo provenit, inque montibus Austriæ frequens est.

. 8. Clematis Hederæ folio Moris. prælud.

Morif

Planta est scandens & circa perticam se involvens ad altitudinem quinorum pedum plus minúsve ascendit; cujus folia sunt Hedera amula, latiora. Flore sfert minores, herbaceos. Fructum nunquam vidit.

CAP.

CAP. II.

De Filipendula

Filipendula nota characteristica sint Flores polypetali, Radices tuberola, glandulis oblongis ab extremis fibrarum filamentis pendentibus. Semina in circulum disposita

A. 1. Filipendula Ger. J. B. vulgaris Park. vulgaris, an Molon Plinii C. B. Common Diop-

Radice multiplici firmatur, exteritis nigricante, intus alba. Fibræ in bulbos turgescunt. Folia plurima ad radicem, multifariàm pinnata, Pimpinellæ Saxifragæ ferè modo, angustiora profundius la-ciniata. Caulis plerunque unicus, erectus, dodrantalis aut etiam pedalis & altior, striatus, ramosus, paucis foliis vestitus, flores in fastigio sustinet, velut in umbellæ [paniculæ J. B.] formam disposipaucis some ventuus, juuret in raturgio tunines, veitu in umbette E panicule J. B. J formam diport-tos, fuavoelentes, albos, exteriis rubentes, heptapetalos, [in quorum medio magnus apicum lutco-rum plexus fefe explicat. J. B. J quibus fingulis inecedunt femina undecim, duodecim, aut plura pauciorave fiellațim difpolita veluti totidem radii, nuda, velfibus tenaciter adherefeentia.

Nomen huic fecit (mquit J. Bauhinus) radicis glandularum olivarium aut longiorum, minusque Rationomini. ventricosarum, Asphodeli more, foris ex rubro nigricantium, intus albentium, acrimoniam quandam cum adstrictione, dulcedine & levi amaritudine sapientium per fibrarum fila pensilis con-

In pratis & pascuis montosis plerunque oritur: interdum in humilioribus, sterilioribus & sicciori- Locus. his invenious.

Hujus varietas effe videtur

Lib. XII.

2. Filipendula minor C. B. Park.

Radicem habet rufescentem, in filamenta extenuatam, sed per extrema glandulosam: folia duas trétve uncias longa, femunciam lata, ex fegmentis pluribus, tenuissimè divulis, ambitu ferratis compofita, veluti Potentilla, duriora tamen & faturatus virentia; inter qua Cauliculus palmo minor, in medio foliolo cinetus exurgit, aliquando fimplex, aliquando in furnmo bifidus, cui coma floculorum albidorum, staminulis præditorum, aliquando quasi in capitulum compactorum insidet: Succedit semen instar racemi parvi coactum.

ecui, jemm muar racemi parvi coactum. In afperis circa Monfpelium fe legifle dicit C. B. D. Magnol varietatem præcedentis hanc facit, Lecui, que in afperis & aridis mulio humilior nalcitur.

Radix attenuat & subastringit. Decoctum ejus urmam & calculos pellit, dysuria & urina stil- Vires. Raux acequar es montringa. Decocum ejos unami es catanos pant, ayanas es man luficidio fubvenit. Pulverem radicis, ejúlve fuccum adversis morbum comitalem commendant non-nulli. Ali Filipendulam proxime accedere qualitatibus ad Peroniam feripsère: & hinc epilepticos, analepticos ac vertiginofos juvare Filipendular radices retulit'an selius. Medetur & anhelofis & fulpiriofis, & ventriculi inflationibus, cum femine fæniculi.

In albo mulierum profluvio, inque nimio lochiorum fluxu usûs est eximii. D. Needham. Pulvis radicum Filipendulæ celebratur in fluore albo mulierum, omnibus aliis medicamentis incassium propinatis, ab experientia S. Pauli Quadrip. Bot. Class. 2. p. 300. Dos. 31. in decocto Daucatitum propinatis, ao experienta S. Fauit Glaculp, 186. Garaga 4 P. Filipendulz virentis cum vino G. Hartman Corbaus pro experimento haber quotedie 3j. radicis Filipendulz virentis cum vino nigro exhibere in fluore albo mulierum. D. Samne è Dolzo, L. 4, C. 4, S. 20. Dyfenteriam fagius à le curatam notavit Jo. Pravrousi in Adverlairis tius exhibito 5j. pondere ex Dyfenteriam fagius à le curatam notavit Jo. Pravrousi in Adverlairis tius exhibito 5j. pondere ex Dyfenteriam fagius à le curatam notavit Jo. Pravrousi in Adverlairis tius exhibito 5j. pondere ex Dyfenteriam fagius à le curatam notavit Jo. Pravrousi in Adverlairis tius exhibito 5j. pondere ex Dyfenteriam fagius à le curatam notavit foi pravious de la curatam notavit foi proprieta de la curatam notavit f

vino aut ovi vitello pulvere radice. Filipendula, quem ante ipium Secreti loco commendaverat Ludovic. Mercatus Lib. 1. de recto præsidiorum usu, C. 14. Est sanè huic plantæ insignis vis adstringendi, ut hernias quoque ejuldem esu curatas observavit Thom. Carthusius. D. Soame ex Observ. 33. Hieron. Velichii transcripsit & ad nos misit.

CAP. III.

De Ulmaria.

U Lmaria à foliorum quadam cum Ulmi foliis fimilitudine diθa, à Filipendula differt radioibus fibrolis, magnitudine qui illam excellit, feminibus intorus, in globulum congeftis.

Ulmaria J. B. vulgaris Park. Regina prati Ger. Barba capri floribus compactis C. B. Mcabotus

Radicum fibræ rubentes, lignofæ. J. Bauhinus radicem digitalem infinitis fibris rubentibus capillatam ei attribuit. Caule exurgit fesquicubitali & altiore, recto, angulolo, lxvi, rubente, firmo, conLacus.

Vires.

De Herbis semine nudo polyspermis. Lib. XII.

cavo, ramolo. Fula per intervalla alternatim cauli adnascuntur, tribus aut quatuor pinnularum majorum conjugationibus compoliti, cum impari in extrema ala folio trifanam diviso ad modum fere foliorum Rubi Idai: majoribus hifee pinnulis interpolitæ funt minusculæ aliquot, ut in Filiferè foliorum Rubi Idat: majoribus hites pinnulis interpofites funt minufculæ aliquot, ut in Filiperadula & Agrimonia, omnes circum oras ferrate, infernè canefecnnes, juperne virides. Folia autom critjo plicarum contextu ad Ulmi folia accedunt, unde & plantæ nomen. Floret in fumnis caulbius & ramulis in umbellas quodammodo dilpoliti, nullis intermixtis folia, fuaveolentes, politu & forma Filipendule vulgaris, aldisti, pentapetale, apicilus crebris fimiliter albis. Singulis floribus plura fuecciount femina nuda, oblonga, contorta & in globuli ferè formam coacta. In petati bumidis & ad raviolrum ir pasa pulfim & copiosè provenit.

In petati bumidis & ad raviolrum ir pasa pulfim & copiosè provenit.

Siderifera & alexipharmaca elt, proin convenit in fluxibus omnis generis, diarrhoza, dyfenteria, fluxibus omnis generi

fluxu menstruo, exputitione sangunis; resistit pesti. Folia vino aut cerevisiz immissagri atum es

faporem & odorem conciliant, non fecus ac Pimpinella.

Flores odoris grati sunt, cor exhilarant, nec tamen caput gravant, unde & astivo tempore conclavibus & triclinis ornandis sternendisque conveniunt. Rupellensis Renatus, referente J. Bauhino, dieit hydromeliti ex ejus flore conciliari gratum odorem, & ità parari ut æmuletur vinum Creticum.

quod Malvaticum vocant. tyle vidi & fancè rottari poffum, in lethali vulnere vesicæ cujussam puellæ, itémque brachii fra-tura propemodum immedicabili Reginam prati præclaros edidisse effectus; unde merito ingreditur. emplastrum Felicis Wurtz, toto orbe celebratissimum & ustratissimum. Simon Paulli Quadrip. Botan. p. 452. E Collectancis D. Tancredi Robinson.

Felix Wurtz hujus radices miris laudibus effert, imò omnibus aliis vulnerariis herbis, aut adverfus fracturas offium commendabilibus præponere videtur. Idem.

CAP. IV.

De Anemone Sylvestri, seu spuria.

A Newmon with the diction, quod flos tantum vento flante aperiatur, vel potius quod locis apertis & vento obnoxiis florere geltiat.

LA tis ce veine opinionis ingenere characterifticam facimus, caulem determinate foliatum, ex unica tantum diffinctione, ubi term harrent folia, flores in fingulis caulibus fingulos.

Anemones sylvestris seu spuriæ semina Ranunculi in capitulum congesta, nullo pappo lanuginéve vel adhærente, vel involvente.

Anemones genuina seu hortensis semina pappo involuta. Pulsatilla semina cincinnata plumulis longis adhærentibus.

A. I. Anemone nemorum alba Gor. nemorofa flore majore C. B. Ranunculus nemorofus albus fimplex Park. Ranu vojčragmites albus & purpureus vernus J. B. 3Doods Ante-

J. B.
Radieon habet craffiusculam longam, obliquè proseppentem, foris purpuream aut fuscam [cùm
junior et stavicantem] intus albam, sapore cum levi adstrictione acrem [ut commanducata
junior et stavicantem] a qua fibre capillares demittuntur. Surrigitur coliculus tenuis mollisque purfauces inflammet] à qua fibre capillares demittuntur, uno & codem loco enaciontur folia ertauces infiammet] a qua hbræ capillares demittuntur. Surrigitur estientus tenuis mollifique purpurafcens, fefquipalmaris & major ; circa cujus faftigium uno & codem loco enafcuntur folia terna Rantinculi ex feminicalibus rubellis pediciulls, infitura, nunc virentia, nunc purpurantia [in
tres lacinias ad pediculum ufque divifa] Coliculo fumino foi infidet unicus, nudus fen calice carens, aliis albus, aliis purpurafcens, aut unguibus carnei coloris, folia contans fenis, oblongis, in
medio famina plurima crocea continens. [Succedunt femina plurima nuda, oblonga, hirfuta mucrone incurvo, in capitulum conglobata Rantinculorum nodo.]

Floret and nos circa finem Martii & Acrilia inpica que al homenta.

Floret apud nos circa finem Martii & Aprilis initio, aut aliquantò feriùs citiúlve prout hyens afperior aut midor fuert. In fylvis & dumetis præfertim udis, per totam Angliam frequentifilma afperior aut midor fuert. occurrit, nec minus in exteris regionibus.

Alia quinetiam præter ea quæ in caule exiftunt è radice folia emittit, longis pediculis infidentia, majora, legmentis latioribus, alias fimilia.

Repertur interdum flore pleno seu multiplici, eóque vel 1. albo, quæ Anemone nemorosa flore pleno albo C. B. (ylv. flore pleno albo Park. An nemorum flore pleno albo Ger.

pleno albo C. B. Niv. nore pieno albo Park. An nemorum note pieno albo Gr.
Vel 2. purpuralcente, qua Anem. nemorum flore pleno purpura C. B. Anem. fylvestris flore
pleno purpura Park. Anem. nemorum flore pleno purpura Cente Ger.

pieno purpareo rars. Ameni, nemonant more pieno purparatorio del varietares Clulius prolince delciniti, verum non opus est operola delcriptione, non enim alia in re à vulgari Anemone pemorum differunc quam multiplici foliorum in flore ferie: quamvis fecundo generi sub ipso slore velut calicis loco folia appingantur, qualia in medio caule esse so-

* 2. Ran.

* 2. Ranunculus flore intensè exvuleo instar Cichorei duplex feliis majoribus & minoribus.

A Christ. Mentzelio observatus est in Apenninis montibus, itinere à Româ versus Siennam. Ranunculum nemorosum flore carneo Park. ejussémque Ran. nemor. flore purpuro-coeruleo pro Varietates. hujus plantæ varietatibus accidentalibus habeo, non pro speciebus distinctis: nec libenter concesserim Ranunculum nemorofum Anemones flore minorem C. B. Ran. nemor. minimum album Park, specie differre à superius descripta: quin nec ipse C. Bauhinus distinguerer, niss hic parvus copiofiffime in editiffimo monte ad Curiam Rhatorum, & circa Monspelium fuisset observatus. De viribus hujus plantæ nihil à Botanicis proditum invenio.

Anemone nemorosa sterilis foliis punctatis C. B.

Anemones fylvestris seu nemorosæ species degener esse videtur.

3. Anemone nemorum lutea Ger. Rammenlus nemerofus luteus C.B. flore luteo Park. Ran. porag-mites luteus nemorofus J. B. Yellow 1900b Anemony.

Huss radio pracedenti vulgari albo 8c purpureo forma, colore, sapore, fibrisque persimilis, coliculo item 8c foliorum numero convenit; sed folia virentiora, longiora, brevioribusque pediculis, ità ut ils quasi destituta, concursti suo quasi cotylam purpurantem efficiant, in cuius medio præter duo

In fylvis fed rariùs provenit. In Anglia, quod feiam, non invenitur spontanea. J. Bauhinus Ge- Locus & nevæ florentem reperit Martio.

Flore est communiter unico, aliquando duobus aut tribus, naturâ vel errante, vel ludente.

* 4 Anemone nemorosæ affinis peregrina 1. candido aut purpurascente slore C. B. An. splvest. tenuifolia peregrina alba Park.

City.

Ci rubentis purpura erat veluti inspersum, medium storem occupante, capitulo viridi fragi rudimentum referente, quod ambiebant; multa stammula alba & tenuia, apicibus flavis prædita: adnascebantur Florebar cum alis April. In horts cultam vidit Clufius; nec locum ejus natalem indicat. Tempus,

* 5. Anemone nemorosæ assinis peregrina 2. store herbacei coloris C. B. silv. peregrina vividis

Foliii & radice cum priore conveniebat, necnon cauliculis, in quorum fastigio non terna sed septena plerung, nascebantur folia, admodum virentia, in alia terna (caque laciniata) divisa usq, ad pediculum illa fuffinentem, qui purparafeebat: inter que alus pediculus affurgebat, binas uncias longus, herbacei coloris, fuffinens forem octo aut novem folis conftantem, quorum quatuor externa tribus lacinus extuma parte divifa, foris circa unguem purpurafechant, alia interna minime, fed omnia herbacci erant coloris, & umbilicum habebant interiore parte ex viridi albefeentem, quem occupabat capitellum immaturo frago fimile, viride, illud cingentibus multis exalbidis framinibus, fla-

Florebat Aprili cum superiore. In horto Christiani Porreti cultam vidit Clusius, de loco natali Tempus. vis apicibus praditis. nihil habet.

6. Ancmone Geranifolia J. B. Ger. tenuifolia seve Geranifolia carules Park. Geranii Robertiani folio corulea; an Dioscoridis C. B.

Multa habet folia, novo vere, quum prodire incipiunt purpurascentia, deinde ex viridi pallentia multifida, Coriandri, vel Limonie potius Anemonidis foliis fimilia, trigemina plerunque fimul pediculis connexa, hirlata, Se in terram it Dioleorides recte air, inclinanta : inter que caults exiht mudus quidem, (ed quem terna folia tritariam profunditis incila, media parte amplectantur, qua ne mans quaem, ica quem terra rona orientam pominios menas mente per a aliquandin forem occultaris, done: Solis caloce es is fele explicaris Se emergens expandatur in quantoride im aurquindectar foliola macronata, minora quamin latifoliarum generibas, coloris vel quatioride im aurquindectar foliola macronata, minora quamin latifoliarum generibas, coloris vel quatrioruecim autquinaectui foliola macronata , minora quamina lantolarum generibus, coloris vel carulti, vel albi, vel urroa, mixi, hor eft, externa paret labezuilei, interna albi, filmanibian albi, quomin apiese palliki, maclium occupantibus. Docullo flore apparet capitellum pene Raminenti, conflaturi ex faminidari cius famini cium fimilibus, non romanoliim ut in Anemonide genuina. Carulti alianti in aliquot ramos divifa, & tuberculis oblita, Radas digitalis planua_{ti} longitathus & craffitathus, in aliquot ramos divifa, & tuberculis oblita, ilbas

Tempus &

I orus. Tempus.

Locus

Tembus.

Locus.

L'arietas.

fibras qualdam hac illac spargens, foris nigra, intus alba, quæ similiter fragmentis seri & pangi

Hanc primùm ex Italia habuerunt Belgici horti. Floret novo vere cum Anemonidis latifolia: generibus. Semen Maio maturefcit aut paulò feriús.

CAP. V.

De Anemone genuina, hortensi & culta, seu Anemone semine papposo, & primò de latifolia.

Anemone Cyclamini seu Malvæ solio lutea C.B. Anemone latifolia Clusii Ger. Anem. latifolia store stavo, 1. Clusii J. B. Anem. Lustranica, sive bort. latifolia store simplici luteo Park. parad.

Atis ampla habet folia, circinatæ ferè rotunditatis, in ambitu ferrata, dura, firma, longóque periolo fulta, fupina parte intenfiore viriditate prædita, pronâ plerunq, purpuralcentia, ut Cyclaminis propemodum folia, fervidiffimi faporis: inter quæ palmatis exit caulis, teres, fubblirfituts, furma parte ferens terna lacinitata folia, deinde ex illis emergentem pediculum, qui florem futificate decempentem pediculum. aut pluribus foliis conftantem, externa parte flavis, interna aureis, umbilicum occupante capitulo multis aureis faminulii fepto. Radix tuberola est, oblongiuscula, Tormentilla vulgaris fere amula (talem certé eruebam) aliquot fibris pracita, foris nigricans, intus alba, folida, ingrati admodum faporis, quaxq, gufantem, excitatà nauleà, quodammodo frangulet, deinde fua acrimonià linguam

Lapidosis quibusdam Lusitaniæ collibus juxta Tagum, atque etiam inter vepres eruebat Clusius.

2. Anemone latifolia slava pleno slore C.B. An. latif. slore luteo duplici Park. latifolia duplo slore slaveo 2. Clussi J. B.

A præcedente differt, Foliis aliquot à radice nonnihil laciniatis; iis verò quæ in caule funt magnis & profundis laciniis divisis: Flore duplici foliorum serie constante, quorum externa sex aut septem orbiculato funt mucrone, nonnulla etiam dentato, foris pallida, &c tenuibus quibusdam purpurafcentibus venulis quodammodo aspersa, interna autem decem, duodecim, aut plura paulò angustiora, foris etiam pallentia, omnia verò interna parte flava. Reliqua cum pracedente convenit: à qua certè non differt specie.

Seriùs aliis Anemones generibus & germinat & floret. Semen Junio maturum.

Anemone Italica Istiusculis filmosis foliis 3. Classi J. B. Intifolia purpurea stellata seve papaveracea
Park. Geranii rosundo folio purpurascens. C. B. Bulbocastani radice Ger. Belgis Anemone

Folia hijus cjufdem funt amplitudinis cum fuperiorum foliis, fed Saniculæ foliorum pænê divi-fură initio, & pronă parte nonnihil purpuralcentia, mox multifida & renuiùs incifa: deinde emergit Caulis nudus, lanuginofus, dodrantalis, nonnunquam etiam pedalis, tribus laciniatis foliis tanquam involucro florem occludens initio, ut in superiore, tandem excrescens florem sustinet in duodecim aut quindecim folia divilium, angusta, acuminata, foris quasi cineracei coloris & hirsuta, interius mista rubedine purpura nitentia, gratissimo aspectu: medium caput villosum, nigris staminulis circumfeptum, quod excusso flore velut primum emergentis Asparagi thyrsulus intumescit, & ex plano villolóque five lanugino fo gime conflatum per maturiatem levilimo aurar flatu decu-turo de que abtirio fetive. Radix novellarum plantarum femine natarum exigue olive fimilis eft, vetultior autem nodola & articulata, foris nigra, intus alba, fibris aliquot, per quas alimentum at-

Irinere à Lericio ad Massam Liguriæ urbem copiosam observavimus, postea multis aliis Italiæ in locis. Clusius quibusdam Germaniæ locis secundum Rhenum inter vepres in aprico Martio sforentem

Invenitur interdum floris foliis exalbidi obsoleti coloris exterius, intus ex purpura dilutiore albicantibus, que Anemone hort, latifol, fimplici flore 4. Clufii.

4. Anemone bortensis latifolia simplici slore 5. Clus. An. Geranii rotundo folio dilute rubens C. B.

Ante hyemem sua profert folia, tertiæ folis pæne similia : inter guæ caulis ut in reliquis exori-Ante nyemen un protect tous, testas toms pene minus : mes que canna un resiquis control un planaris, nudus, lanugine pubelcens, tribus folis, ved quaim levillime, ved non incuts, florem (quod in Anemones generabus vulgare eff.) occultantibus, in furnmo præditus, qui tamen ad binas uncias, tive binos polítices, vel eriam altius excrefcens supra illa foliola, in octona plerunq, rarò piura folia, dilutiore rubro & ad carneum quasi tendente colore interius nitentia, albicantibus unguibus, foris autem obfolete rubentia & lanugine pubescentia explicatur, multis in umbilico violaceis

De Herbis semine nudo polyspermis. Lib. XII.

627

staminibus hirlutum capitulum ambientibus. Radix tuberola & nodosa est, tenuibus aliquot fibris donata, foris nigricans, internè verò candida.

5. Anemone silvestris alba major C. B. magna, alba, plurima parte anni storens J. B. silvestris latifolia alba, five tertia Matthioli Park. Anem. Matthioli Ger.

Radix minmi digiti est crassitie, plurimis fibris donata capillaribus, nonnullis præterea crassioribus, qua ferpentes fubinde novas ex lateribus plantas procreant, ingrati & acris saporis. Caulis dodrantalis, tenuis, rigidus, densa lanugine canefeens, fubinde circa fummitatem rubefeens, concavus, tans, tenus, rigidus, densa intugine cameters, nonnue arta imminatem ruotecens, contavits. Flor in fingulorum caulium fiummitate priudipant delilicate hirfutus, pottas magnus, nonihil odorus, quinque, [ex_fepcienve folis conftans, culpide orbiculata, interna parte penitus albis & glabris, externa verò hirfuris, unguibus purpurascentibus: in medio staminum croceorum corona ambit capitulum tuberolum, ferè herbidum, quod maturo femine, parvo, plano, in lanuginem albam refolvitur. Folia Ranunculi ferè, triplici divifura ad pediculi ulque extremitatem, inferius hirfuta & notytum. Pom Kalinakun iaca, ulpus ukunua an patienii indue extremitatein, interiis intiuta & albicantia, liuperne glabra, faturo virore tincha, aqt, horum quidem alia incerto numeto radive emitti pedicilis palmaribus; terna verò in caule pediculis uncialibus & fefquiuncialibus caulem ameriti pedicilis palmaribus; terna verò in caule pediculis uncialibus & fefquiuncialibus caulem ameriti pediculis palmaribus; terna verò in caule pediculis uncialibus & fefquiuncialibus caulem ameriti pediculis palmaribus; terna verò in caule pediculis uncialibus & fefquiuncialibus caulem ameriti pediculis palmaribus; terna verò in caule pediculis uncialibus & fefquiuncialibus caulem ameriti pediculis palmaribus; terna verò in caule pediculis uncialibus & fefquiuncialibus caulem ameriti pediculis pediculis palmaribus; terna verò in caule pediculis uncialibus & fefquiuncialibus caulem ameriti pediculis pediculis palmaribus; terna verò in caule pediculis uncialibus & fefquiuncialibus caulem ameriti pediculis uncialibus & fefquiuncialibus caulem ameriti pediculis palmaribus; terna verò in caule pediculis uncialibus & fefquiuncialibus caulem ameriti pediculis uncialibus & fefquiuncialibus & plectuntur. Folia Clufio ingrati initio faporis, poftea acris.

In Germania plurimis locis exit, in pratis. V. Cluf. & J. B.

* 6. Anemone sylvestris alba minor C. B. prod.

Ex radice subnigricante sibrosa folia subrotunda unciam vix superantia, longis pediculis villosis ox rauce mongcants notos paraents modo, tribus ulq, ad umbilicum inciliuris, dein donata, tema aut quaterna, Ranunculi pratenfis modo, tribus ulq, ad umbilicum inciliuris, dein fingulis, tema istribus minoribas laciniata, pallide virentia, mollia & hirfuta exurgunt: inter quæ caulieulus candida lanugine pubelcens, unciarum feprem altus, in medio duobus foliolis parvis lacinianeum cannos aniques purcesors, autorium repent anes, in mont quoons inomo partes acuta-tis cinctus; cujus finimo fles unicus, parvus, triplo quam in valgari minor, quinquefolius, cand-dus; in cujus medio capitulum exiguum, multis breviffimis fubluteis framinibus cinctum, in-

In fumma ab Anemone fylv. alba majore, quam tertiam Matthiolus facit fola magnitudine differre videtur.

Hæc propè Herbipolim sponte nascitur.

Locus

* 7. Anemone Alpina alba major C.B. prod.

Ex radice nigricante folia exurgunt acuta, Cicutaria modo multis divisuris secta, atro-virentia & parte prona secundum venarum ductum villosa: inter quæ cauliculus tenuis, leviter hirsutus, uncias fex altus, cujus fummo flos albus, major quam in ulla Anemone fylvestri, vel etiam Pulsatilla vulgari ex septem foliis compositus, ex rotunditate in acumen definentibus, & pluribus in medio staminulis luteis donatis, infidet. An verò tandem hujus, ut & sequentis sios in plumosi seminis congeriem transeat, non conftat.

* 8. Anemone Alpina alba minor C.B.

Tota planta uncias quatuor non excedit, radiculam habens parvam, nigram; felia longè minora quam putoris, magitique villofa: cauliculo eff biunciali, villofo, quem circa medium folia fimilia amplectunur, cujus immo for albus, iex folis donatus, priore quadruplo minor, multis staminulis lucis practicus inivite: 1 hzcq, ad Anemonem (ylv. 2. Claf. accedit. Locus.

Utraque in Austria provenit, illa in Blanckenstein, hac in Taurero Rastadiensi.

9. Anemone trifolia Ger. trifolia flore albo J. B. sylvestris trifolia Dodonas Park.

Folia huic Trifolii inftar terna in pediculo coharent, non magna, lata, acuminata, indivifa,margine cantummodo crenato: caulículus palmum altus, cui flos infider candidus, aut ex candido purpuralcens formam Ranunculi florum annulatur, qui marcelcens nonnihil purpurei coloris contrahit. Puraneens rormam Kanuneau norum amutatur, qui marceteens nonninii purpurer coioris contraint.

Radix etiam obliqua in propagines aliquot extuberat, non ablit, capillamentis fibrolis fubnatis.

Morifonus pluruma femina fipicatim annexa pappo involuta huic attribut.

Sequentes Anemones tam latifolas quam tenufolas species partim è C. Bauhini pinace, partim è Catalogo Horti Regii Partificis, nonnulla è Flora Joan.

Par delimparting. Quarte C. B. picas puntanta planta.

Rea defumptæ funt. Qua ex C. B. pinace mutuatæ pleræq à consummatissimo Botanico Car. Cluso accurate descripta fuere, quarum descriptiones in epitomen contractas C. B. titulis adjecti: reliquarum folos habemus titulos fine descriptionibus, que quidem necessare non sunt, cum plereq. ha varietates fatione hant; & natura in florum Anamones coloribus non minus quam in Tulipis & Iridibus ludat.

Anemin.

Hhh 2

HISTORIA PLANTARUM.

Anemonæ latifoliæ fimplici flore.

1. Anemone latifolia simplici carneo flore C. B. incarnata Park. parad.

Flos decemant duodecim foliorum purpurei ferè coloris, unquibus albicantibus.

2. Anemone latifolia flore purpuro-saturo C. B.

C. B. Pin. Flos 8. foliorum, coloris purpuro-faturi, exterius fplendentis unguibus magnis & ad pediculum

3. Anemone latifolia purpuro-violaceo flore C. B. viola purpureo Park. parad.

Flus octo foliis constans, externè diluté purpurascens splendet, internè violaceus, unguibus magnis & argentei coloris.

4. Anemone latifelia flore purpureo violaceo altera C. B.

C. B. Pin. $Fl_{\partial S}$ qui ex 12. foliis conftat: foris ex purpureo albefcit & splendet: interius ex violaceo purpureo splendet, unguibus albis.

5. Anemone latifolia violaceo flore C.B.

Flos octo vel plurium foliorum, externè subpurpureus & splendens, internè ex purpura violaceus unguibus rubelcentibus, orbe albicante cinctis.

6. Anemone latifolia flore violaceo saturo colore G.B.

Flor fex folis praditus, violacei faturatioris coloris, unguibus majoribus magifque candidis.

7. Anemone latifolia flore variegato C.B.

Flor qui octifolius, foris ex purpureo faturatius ruber, interius ad ungues ufque albus fatura purpura & quasi Kermesina nitet: oris coccineis, in qua radii purpurascentes sparguntur: ungues

8. Anemone latifolia punctato flore C.B. latifolia amano violaceo, & punctis albis versicolor. Hort. Reg. purpurea striata Park. parad.

Flos octifolius violaceus, interna parte maculis albis aspersis.

9. Anemone latifolia flore carneo C. B.

Floris modò majoris, modò minoris, octo folia extrinsecus nonnihil purpurascunt, intrinsecus ferè carnei, vel faturationis, vel dilutionis, unguibus albis.

10. Anemone latifolia flore Orangei coloris C.B. an Anemone Pavo major & minor simplici flore Parkparad. an Anem. latif. flore simplici croceo pallescente? vivaci rubore radiato Hort.Reg?

Floris octo vel novem folia, externè carnei coloris, unguibus saturatè purpurascentibus, internè carnei diluti: Habetur major & minor.

11. Anemone latifolia flore coccineo C.B. Ger. emac. coccinea Park. parad.

Floris octo tolia, internè elegantiffimo coccineo nitent, unques orbis pallescens ambit, externè quadam lanugine pubescunt: Huc pertinet Anemone latifolia store coccineo simplici Esst. ex sententia

12. Anemone latifolia flore magno coccineo C. B. Ger. emac.

Floris octo folia, internè elegantiflimo coccineo colore fulgent, nullis unguibus apparentibus, externe colore dilutior; & lanuginoia.

13. Anemone latifolia flore coccineo phaniceo C. B. latifolia Byzantina Ger. emac.

C. B. Pin. Flos amplus octifolius, coloris ex coccineo phœnicei, ut in Rhœade, unguibus parvis subpallidis.

14. Anemone latifolia Saniculæ folio C. B.

Hujus C. Bauh. meminit ex Horto Eyft. fine descriptione.

Anemona

Anemona latifolia simplici flore è Parkinsoni Paradiso.

1. Anemone carnea vivacissi-

6. Anem. cramefina. 7. Anem. incarnata Hispa-

ma fimplex. 2. Anem. Perfici violacea. 3. Anem. Cochenille.

nica. 8. Anem. rubescens. 9. Anem. Moschatella.

4. Anem. Cardinalis. 10. Anem. Enfumata. 5. Anem. fanguinea. Anemone latifolia flore simplici emaculati coloris Hort. Reg.

Anemonæ latifoliæ flore pleno.

1. Anemone latifolia maxima versicolor C.B. Chalcedonica max, versicolor Park. parad. max, Chalcedonia Polyambos Ger. Hort. latifolia pleno flore 1. Clus.

Folia florum externa & majora dena aut duodena, viridia funt, corum mucronibus coccineo colore leviter & virgatim infectis: interna minora & angultiora, dilutiore purpura ex rubro nitent. newter ex virgamin infects: interna nimora ex angurtiora, minitore purpira ex rubro nitent.

Aliquando, ex pradicto flore uncialis pediculus, minorem florem ex octo latiorum foliorum partim viridium, partim coccineorum compofitum, fuffinet.

Anemone Hort, latifol pleno flore 2 Cluf. non differt à prima, nifi quòd in hac floris umbilicum Anemone Frore Jamos, pione have 2 conf. Nortoniere a prima, min quot in nac norts unbindium glomerata. & reflexa folia non occupant. Anemonem latifoliam fl. pleno 3. C. B. huc eriam refero.

2. Anemone latifolia Pavo dista major 1. C. B. tenusfolia (sed non rette) flore pleno coccineo Ger.

Flos unicus viginti, triginta, aut pluribus foliis constans, eleganti, saturato splendidóque coccineo colore præditis, unguibus fanguineis, orbe pallido cinétis. Variat flore prolifero.

Anemone latifolia Pavo minus polyphylla C. B.

Hac flores minus plenos profert, interdum fimplici, octo, novem, aut decem foliorum ferie confrantem

Non differt specifice ab Anemone hort, latifol, pleno flore 1. Clusii, exsententia C. Bauhini.

4. Anemone Geranii rotundifolia plena C. B.

Ab Anemone hort latifolia tertia Clusii sola multiplici foliorum serie differt.

Anemonæ latifoliæ flore pleno ex Horto Regio Parisiensi.

1. Anemone latifolia flore duplo, foliis albo & amœno violaceo virgatis.

1. Anemone samona nore aupto, tonis also & amæno violaceo virgatis.
2. Anem latifolia Pavo dičta polyphylla, flore fitaverubente:
3. Anem latifolia flore pleno, arbors Perfice, quoad floris colorem æmula.
4. Anem. latifolia multiplex flore violaceo.

Anemonæ tenuifoliæ flore simplici.

1. Anemone tenuifolia flore multifido dilutè purpurascente C. B. tenuifolia flore dilutè purpures Ger. emac.

Flor ex quatuordecim & pluribus foliolis diluté purpureis, & quali carneis, nullis unguium vestigiis conftat.

2. Anemone tuberosa vadice Ger, temisfolia purpurea vulgaris Park, parad. Oenanthes foliis store violaceo hexaphyllo C.B.

Flos qui ex sex interdum septem & octo soliis compositus est, communiter est purpureus seu violaceus, externa parte lanuginofus.

3. Anemone tenunfolia coccineo flore benaphyllo C.B. tenunfol coccinea simplex Park. parad. Chalcedonica

Flos floridi coccinei coloris, unguibus magnis, ex pallido, fusco & albo mixtis.

Hhh 3

4. Anemone

HISTORIA PLANTARUM.

4. Anemone tenuifolia coccineo flore octophyllo C. B.

Flas interne coccineus, unguibus albis, & externe coccineus, tenui lanugine pubefcens & folen-C. B. pin. dens.

5. Anemone tenuifolia flore magno coccineo hexaphyllo C. B.

Fics intus elegantiffimus coccineo colore nitet, foris lanugine pubefeit; ungues albi funt.

6. Anemone tenuifolia flore coccineo sanguineo C. B.

Elos quinque, fex, interdum feptem foliorum, coloris coccinei, ad fanguineum vergentis, unguibus magnis ex albidis, purpureis venus diftinctis: aliquando flos ad cocti lateris colorem accedir, nec

7. Anemone tenuifolia flore sanguineo coccineo C. B. tenuifolia flore coccineo Ger. emac.

Floris sex folia, externè lanugine obducta, coloris sunt sanguinei saturatioris & splendentis, internè sanguinei coccinei permixti.

8. Anemone tenuifolia flore sanguineo coccineo altera C.B.

C. B. pin. Flor major hexaphyllus, fanguineo colore, vel inter coccineum & cochinelleum medio, unguibus minoribus, & albicantibus.

9. Anemone tenuifolio flore ex sanguineo & coccineo medio C.B.

t. B. pm. F_{lst} hexaphyllus coloris ex fanguineo, & coccineo medii, diluti, ei prorfus fimilis quam vulgus cochinelleum appellar: ungues magni, albi & quafi argentei. C. B. pin.

10. Anemone tenuifolia flore amplo sanguineo hexaphyllo C. B. Ger. emac.

Flor coloris fanguinei elegantiffimi, unguibus magnis albis.

11. Anemone tenuifolia flore amplo atrorubente C.B.

C. B. pin. Flos hexaphyllus, coloris sanguinei ex atro rubentis & quasi sericei panni villosi Kermesino colore præditi, cærulei.

12. Anemone tenuifolia flore rubro saturo C.B.

C. B. pin. Flor hexaphyllus, ruber, seu porius sanguineus, unquibus magnis saturis, venis albicantibus distinctis.

13. Anemone tenuifolia flore niveo C. B.

Flor hexaphyllus niveus, cujus unguibus carnei quid aspersum: Apicibus ex obscura purpura nigricantibus.

14. Anemone tenuifolia flore ample candido C. B.

Flor hexaphyllus, prorsus candidus, unquibus externè virescentibus, apicibus nigris.

15. Anemone tenuifolia flore albicante C. B.

Flore oft hexaphyllo candicante, staminibus albis, apicibus subcœruleis.

16. Anemone tenuifolia flore ex albido majore C. B. & minore ejuschem, tenuifolia slore ex albido Ger. emac.

Flor hexaphyllus, coloris primum ex albidi virescentis, dein ad carneum tendentis, unguibus externè virescentibus, internè albis, staminibus carnei coloris.

17. Anemone tenuifolia flore furvo albicante C. B.

Fios ex caneraceo five furvo, albicans & tenui velut rubedine perfusus, ut ferè est Capuccinorum

18. Anemene

18. Anemone tenuifolia flore carneo striato C.B. Ger. emac.

Flos hexaphyllus externè carneus, oris albicantibus: internè exalbidus, venis carneis ad medium folium spariis, stammibus purpurascentibus, apicibus nigricantibus.

19. Anemone tenuifolia Cretica albo magno flore C. B. prod.

C. B. prod.

Feliss ett Ranunculi pratentis, vel hortentis repentis, specie trifolia, rarius quinquefolia divisis, per marginem crenatis: Citule podali rotundo, flores duos vel tres albos, ex sex, vel septem foliis comper marginem crenatis: per marginem cienaus. Come posan routinus, piere muo en res anos, ex rex, ver repetit runs controlles. Papavers erratici florum magnitudine fuperantes fuftinente : qubus capitulum, feminibus aliorum Ranneulorum more confractum, fuccedit.

Hanc delineatum, Patavii natum, Laurentiis Rosenaer Germanus Pharmacopaus, und cum aliis An-

no 1595. transmitit.

20. Anemone tenuifolia flore pallide coccineo C.B.

C.B. pin. dè diluti, unguibus amplis albis.

21. Anemone tenuifolia flire magno suaverubente, unguibus albis C. B.

Anemonæ tenuifoliæ simplici flore è Parkinsoni Paradiso.

Anemone carnea pallida. Anem carnea vivida unguibus albis.	9. Anem. cocci
1. Allem carried purpureis.	10. Anem. car

3. Anem. alba venis purpureis.
4. Anem. coccinea abique unguibus. 5. Anem. flore holosericeo.

Anem. fanguinea. 7. Anem rubra fundo lutea.

nea dilutior. staminibus purpureis.

nea Hispanica. 11. Anem alba carneis venis. 12. Anem. alba purpureis unguibus.

13. Anem. purpurafcens. 14. Anem. facie florum pomi fimplex.

Anemonæ tenuifoliæ simplici flore ex Horto Regio Parisiensi.

1. Anemone tenuifolia flore fimplici majore albicante.

2. Anem. tenuifol. flore miniato venis albis distincto. 3. Anem. tenuif. flore albo, circa caulem purpurascente.

4 Anem. tenuif. flore simplici rubro pallentibus oris. Anem. tenuif. flore simplici flammeo & albo splendoris participe.

Anem. tenuif. luteo pallore decolor.

Ianthino dilutiore.

Anem. renuif. holoferico magis pulla; feu foliis fusco rubore faturatis. Anem. tenuifolia flore simplice albo.

Eadem flore

Igneo. Amethystino. Leucophao. Aqueo. Miniato. Argenteo. Phoeniceo. Atro-purpurco. Puniceo. Cœruleo. Cœruleo-faturo. Purpureo. Rubicundo five fanguineo Dilutè cœruleo. Dilutè purpureo. Rubro. Rubro-splendido. Dilutè violaceo. Suaverubente. Hyacinthino. Violaceo. Ianthino.

Anemone tenuifolia multiplex vubra C. B. hurt. tenuifolia pleno flore Cluf. coccinea multiplex Ger. tenuifolia flo. coccineo pleno vulgavis Park. parad.

Ab Anemone hort, tenuif, fimplici flore 2. Cluf. fola multiplici foliorum ferie differt. Flore est rubro, cœruleo, albo.

2. Anemone tenuifolia multiplex purpurea C. B.

Flos 20. 30. aut pluribus foliis constants, eleganti purpureo colore præditis, unguibus albis. 168 20.30. aur pumous toms comtans, elegams purpured coore prædus, ungunois atti Eft etiam quæ purpuro-ceruleum florem, alia quæ fuaverubentem & nitidum profere.

3. Anem.

De Herbis semine nudo polyspermis. Lib. XII.

2. Anem. tenuifol. multiplex atro purpurascens C. B. tenuifol. fl. pleno atro-purpurascente Ger. emac. Folia florum externa & majora, rubra funt, interna minora & angultiora, atro-purpureo nitent.

Anemona tenuifolia flore pleno ex Horto Regio Parifienfi.

- 1. Anemone tenuifolia flore duplici albo.
- Anemone tenuifolia flore pleno fordide albo, & fubcœruleo colore irrorata.
- Anemone tenuriona nore pieno iotunic appo, oc indocernico conferenticata.

 Anemone tenuriolia flore pleno albo nitide fordido, margine fuaverubente.

 Anemone tenuriolia foliis lutosè candidis, foliolis flamma filendore lucentibus.

- Anemone tenumma nore panno pieno cannore lactefeente.
 Anemone tenumola flore obloiter inbro, foliolis arro-purpureis, medio villo concolori.
 Anemone tenumolia foliis, & foliolis vivaci cocco flendentibus, & nivis albedine virgatis.
 Anemone tenumolia flore obleno. foliis & foliolis coccupies. Anemone tenufolia flore pleno, foliis & foliolis coccineis: coccinea holosericeo pleno flore.
- 9. Anemone tenuifolia, folis florum utrimque contractis cocco faturatiore nitentibus.
- 10. Anemone tenuifolia miniato colore, & albo varia.
- 10. Anemone tenuitolia miniato colore, 8c albo varia.

 11. Anemone tenuifolia pleno flore, ignis fulgore ardens, innocentérque flammea.

 12. Anemone tenuifolia pleno flore, folis 8c foliolis fulgentiffimo cocco folendentibus oris niveis.

 13. Anemone tenuifolia flore pleno rutilo, 8c argenteo candore bicolori.

 14. Anemone tenuifolia phemiceo flore foliolis interfulo candore lucentibus.

- 15. Anemone tenuifolia rubicundiffimo flore, lacteis lacrymis asperso, & minus ardenti.
- 16. Anemone tenuifolia multiplex ranunculi flore. 17. Anemone tenunona munopos ramunea nore.
 17. Anemone fore pleno miniato, cacumine albefeente, foliolis partim albidis partim miniatis.
 18. Anemone tenunolia flore pleno violaceo major.
- 19. Anem. flore violaceo dilutiori pracox maxima.

- 19. Anem. Hore violacco dilution: pracox maxima.
 20. Anem. tenuifolia flore pleno ex grifeo diluté violaceo minor.
 21. Anem. tenuifolia flore pleno, Mali Pertica rubello flori concolor.
 21. Anem. circumfulis folis obloletiùs purpurea, umbilico blandè virenti.
 23. Anem. tenuif, flore maximo folis & foliolis ex viridi pallente & purpuro violaceo colore pictis.
 23. Anem. tenuif, flore maximo folis de foliolis de colore ficalis.
- 24. Anem. tenuifolia ianthino flore, lactis albedine stolato.
- 25. Anem. tenuifolia flore albo maximo.
- 26. Anom. tenunfolia flore amplo floreas foliorum nives grata viriditate diluens.
- 27. Anem. renuifolia flore pleno carneo rutilis guttato punctis maxima.
 28. Anem. renuifolia maxima pallido candore lactea, & levi per oras rubedine confperfa.
- 29. Anem, supina & ferè jacens maxima languido rubore spectabilis.
- 30. Anem, tenuifolia amplo flore feffili, carnis colorem amulante, 31. Anem, tenuifolia multiplex mutata florum facie quotannis nova.
- 32. Anem. tenuifolia flore maximo, flamma & nivis colore vario, eminulis cirris blandè luteis.
- Anem. tenuifolia multiplex alto & firmiori cauliculo amplum floris verticem promens, nota-
- onem, mira cotors mayitate.

 34. Anem, tenuifolia minor flore niveo, & fuaverubente femper elegans.

 35. Anem, tenuifolia maxima foliis, & foliolis fulgenti cocco fplendentibus, oris niveis.
- 36. Anem. gigantea flore flammeo dilutiore.
- 30. Anem. grganca note natume outdoore.
 37. Anem. wido Cinnabaris rubore filendens, foliis albà linea notatis.
 38. Anem. flore pleno multiplici rubente, comà fuíca.
 39. Anem. tenuifolia flore maximo fanguinco.

- 40. Anem. tenunfolia ruberrimo flore maximo.

 41. Anem. tenunfolia flore maximo rubicundiffimo, folis albo candore radiatis.
- 42. Anem. tenufolia multiplex rubertimo flore, vitta, seu staminibus violaceis.
- 43. Anem. profundi coloris amœnum ruborem, interfuso candore vittà suà diluens. 44. Anem. tenuifolia multiplex flammea, flaminibus Citrii colore praditis.
- 44. Anem. tenunona muutipiex nammes, namminis Cita Colore prixintis.
 45. Anem. tenunola multiplex coccinea, vittà viridi.
 46. Anem. tenunola hilari Cinnabaris fulgore ardentiffima, expanfo pleno flore unguibus albis.
- 47. Anem. tenufolia flore pleno, fulgentifilmo minio, & maculis guttato albis bicolori.
- 48. Anem, tenuifolia maxima purpureo flore. 49. Anem. tenuifolia propendente flore, ex violaceo & ferrugineo verticolori.
 50. Anem. tenuifolia multiplex magno flore, violaceo & rubente colore mixto.
- 51. Anem. tenuifolia floribus dilute violaceis, viridi colore, & rubro perfufis.
- 52. Anem. tennifolia flore violaceo, foliis & foliolis lactis albedine striatis.
- 53. Anem. gigantea flore cœruleo. 34. Anem. tenuifolia flore pleno cœruleo, foliis & foliolis per oras interfuso candore pictis.
- 55. Anem. altera Iupina, & floris mole ferè jacens amethyftina.
- Anem. aircra uipina, ce nons moie rete jacens aineutyuina.
 Anem. folius érbiolis ex rubro purpure de albo variegatis, comá holofericeá.
 Anem. prominuls liquits radicum longioribus, econtortis, inflar capillorum Medufæ,
 Anem. tenufolia folius lationibus pleno flore flammeo.

- 59. Anem, tenurfolia ilore cœruleo albis interfecto radiis.
- 65. Anem. foliosa toto interdum flore subrubente, & lateritia. 61. Anem. tenuifolia, foliis ad balim rutilis, cacumine albescente.
- 62. Anem. tenuifolia multiplex foliofà, fanguinea major.
- 63. Anem. foliofa candidas floribus diluto rubore umbilicatis, & latifirmum in orbem patens. 64. Anem.

- 64. Anem. Hermaphrodita foliis circa basim, & media sui parte rubris, altera, lactis candore sul-
- 65. Anem. foliosa flore suaverubente multiplici.

Albo. Amœno violaceo, & albo mixto. Hyacinthino. Ianthio.

Anemonæ tenuifoliæ flore pleno è Parkinsoni Paradiso terrestri.

- 1. Anem. tenuifolia flore coccineo pleno variegato,
- Anem, tenunona nore coccineo pieno variega
 Anem, tenuifolia flore coccineo faturo pleno.
- 2. Anem. tenuifolia flore pleno suaverubente.
- 4. Anem, tenuifolia flore albo pleno.
- 5. Anem tenuifolia flore pleno albicante.
- 6. Anem. tenuiofolia flore pleno carneo vivaciffimo.
 7. Anem. tenuifolia flore pleno carneo vivaciffimo.
- Anem. tenuifolia flore rubro-fusco pleno coma Amarantina.
- 9. Anem. tenuifolia flore pleno tricolor.

Anemone tenuifolia flore pleno è Flora Joan. Rea.

- Anemone tenuifolia flore pleno verticolor.
 Anem. tenuifolia elegantior flore pleno rubro.
 Anem. tenuifolia flore pleno coccineo.

- 3. Anem. tenuniona note pieno coccineo variegata.
 4. Anem. tenuifolia flore pieno coccineo variegata.
 5. Anem. tenuifolia flore pieno coma fcarlata.
 6. Anem. tenuifolia flore pieno dicta Nacara.

- 7. Anem tenuifolia flore pleno fulphureo. 8. Anem tenuifolia flore pleno viridante.
- Anem. tenuifolia flore pleno albo major.
 Anem. tenuifolia flore pleno maxima albo.
- 11. Anem. tenuifolia flore pleno Columbina.
- 12. Anem, tenuifolia flore pleno Roseo.
- 13. Anem. tenuifolia flore pleno Roseo variegata.
- 13. Anem. tenunona note pieno rubicante maculato.
 14. Anem. tenuifolia flore pleno rubicante maculato.
 15. Anem. tenuifolia flore pleno purpureo.

- 16. Anem. tenuinola note pieno Lavendule colore.
 17. Anem. tenuifola flore pleno cæruleo.
 18. Anem. tenuifola flore pleno cæruleo.
 18. Anem. tenuifola flore pleno cæruleo.
- 19. Anem. tenuifolia flore pleno coma Amarantina.
 20. Anem. tenuifolia flore pleno coma Amarantina.
 20. Anem. tenuifolia flore pleno coma Amarantina-variegata.
- Anem, tenuifolia flore pleno quinque coloris.
 Anem, tenuifolia dicta Bel-Lizwaice.

CAP. VI.

De Pulsatilla.

Ulfatilla nominatur, quòd feminum tremuli pappi leviffimo flatulue atque illac agitentur,

Nomen Pulfatilla Italicum est, siquidem inibi ita vulgo dicitur hac herba.

Eft autem Pulfatilla nihil aliud quam Anemone feminibus cincinnatis feu plumulà caudatis.

- 1. Palfatilla vulgaris Ger. parparea caralcave J. B. folio crassore & majore stare C. B. Pulfat. Danica Park. parad. The greater of Danish Pasque-stower.
- Tomia folia fic faris Paftinaca kylveftris foliis fimilia funt, nifi ab iis magnitudine vincerentur, Tomia folia fic faris Paftinaca kylveftris foliis fimilia funt, nifi ab iis magnitudine vincerentur, tenni dividure pilifque responsatore properte reram fishrubente appensa. Caulii teres, cavus, densa lanugine obtuctus, palmaris aut dorpopere teram fishrubente appensa. Caulii teres, cavus, densa lanugine obtuctus, palmaris aut dortatarellis, delapio flore pedalis & major nullis vel ramis, vel foliis donatus, unico excepto folio, daranellis, belanus paftinur, danto mollicute tomento comatum, circumcarca labri aut acetaquantais, quapio nore penais ex inajor nuius vet rainis, vet roins quantaus, unico excepto roins, quod paulò intra forem nalcirur, dento mollique toniento contatun, circumcirca labri aut acetabuli intra caulem cingens, fibique inferiore parce continuum, quod mox in lacinias numerotas teout initar causem emgens, nonue interiore parte continuum, quot mox in lacinus numerous te-nuelque finditur. Caulis iummo faftigio fus ledet unicus, magnus, è lex folius acuminatis compo-fitus, purpuralcens, foris hurfutus, intus glaber, levem fed fuavem odorem afparans. Medium obtintus, purpurancens, 1018 minutus, mus ganos, accom lea nacion oscoria impatanta det ex oblongo rocundum capitulum, fibris apicibalique luteis cirratum, politquam autem delaphis

I court.

Tempus.

I acus.

Locus

De Herbis semine nudo polyspermis. Lib. XII.

625

est slos, caulis supra folium supra dietum quintuplo aut altiss exercicit, próque slore succedir comolum capitulum staminum holosfericorum mollice, argentei splendoris; appenso umcuuque stamini semine oblongo, tereti i delapsis porrò caducis seminibus cum staminibus appensis caput relinquitur rotundum. Radix crass, longa, nigra, in plura capita interdum divisa, superis exteliquis marcidorum foliorum comata, sapore nonnihil amarescente & tandem acrimonià lineare delapsis propries del supra supr

nam venicante. Pullarilla Danica Fark, major est vulgari nostrate tum radice & folio, tum eriam store, qui corunatura Damea Park, major en emgar normae cum raune es nono, tura casan nore, qui co-lore eft purpurco, hilariore minútique faturo, & culturæ magis patiens, ut fe tæpius expertum feribir:

otras enim norus non noentes annocia. În transnamis montofis frequens ortur în Germania, Italia, Gallia. Floret Veris initio circa nostras enim hortis non libenter affuelcit. In transmarins montons frequens officer in Germania, Italia, Gaina. Floret finem Martii fen Festum Paschatis, unde & nomen Anglicum: Pasque-stower.

A. 2. Pulsatilla flore clauso caruleo J.B. flore minore Ger. minore nigricante C.B. Anglica purpu-

Lobelius florem cœruleum perpetuò claufum huic plantæ attribuit : Clufius iconem Lobelii adhibet titulo Pallatilla vulgaris faturatiore flore, out folium tenuius incilum florimque minorem, purpurei pet tituto rujatina unigaru jautraisore jure, cui juinin cittuto inclusti portonque initiocui, pui puto coloris adeo fattiri ut niger videatur, afferibit. Clufius Pulfatillam noftram Anglicam vulgarem intelligere videtur: Nam alterum illud genus præcocius, craffiore folio, ampliore fore diluttoréque Pulfatilæ Danicæ Parkinfoni refpondet, cui & ipfe Danicam fuam eandem facit.

* 2. Pulsatilla rubra Ger. J. B. flore rubro Park. flore rubro obtuso C. B.

Differe à vulgari, non folum floris colore, fed etiam formà foliorum, quæ tenuiùs divila, florum item folis que longiora & obtula, cum in vulgari acuta fint. Ex Aleppo Syrie urbe se habuisse Lobelius refert.

4. Pulsatilla alba J.B. flore albo Ger. C.B. Park.

7. B.
Felia eft multo amplioribus quam reliquarum ulla, nec ita etiam minutim concilis, & ad Myrrhidis fylveftris foliorum divifuram quodammodo accedentibus, & nonnihil hirfuris.

Caulem, qui cubito longor nonunquam, medium cingunt confimilia quoque folia [terna]. Cæterum fiss, cunto tongor nomunquam, measum cuigun comunta quoque rona Lerna J. Cectaun pas, qui fummo cauli harte unicus, lacteo est candore, quem villosum capitulum cristatumque confequenter, aliarum more. Radix indem crassa. Planta est speciosa.

rur, autarum more. Kaaix indem crana. Pianta est specioia.

In summis Jura montolis jugis copiosè oritur. Clussus in Esseber & Durrenstein Stiria celsioribus jugis invenit, ubi Julio mense storet, &c. Difficulter cicurari posse tradit idem.

* 5. Pulsatilla lutea J. B. lutea Alpina hispidior C. B. lutea prima Dalechampii Lugd.

Palmaris est planta, redice crassa, felis corrulez modo divisis, sed segmentis latioribus, valde hirfutis : cauls fingularis unicum fummo faftigio fuffinens florem, colore luteo praditum, foris hirfutum, intus glabrum, oblidente medium, apicum magno numero.

Commemorat (inquit I Bauhinus) Lobel in Adv. & Dodon, Pulfatillam luteam; qui an noftram Commemorat (inquit), Bauminus) Lober. In Aux. & Loboth. Fundament automi, qui artiforname intelligant ambigimus: fiquidem eam à vulgari colore tantum diffringuunt. In Rhatia monte Braulio florentem Julio reperit J. Bauhinus: Cherlerus fub finem Junii in mon-

te Gothardi.

* 6. Pulsatilla lutea Apii hortensis solio C. B. J. B. secunda Dalechampii.

Lugd. Radice est tenuiore, breviore, minûs atra, falisi hortensî Apio similibus, paullò latioribus, hirsus, radicem ambientibus, nullis in cause, dodrantali, lanugmoso, media su parte villoso glomo pubelcente, è quo prodit fas aurei coloris.

7. Pulsatilla lutea Passinacae spleusstris salio C. B. lutea seu 5. Ger. emac. tertia Dalechampii
 J. B. Anemone spleusstris 3. Clust. Hist. Pulsatilla store luteo Park. par.

Lugd.

Radice est quàm in superioribus graciliore, folio Pastinacz fylvestris, apicibus in medio flore coacervats lucis, quos in (eminis conceptaculum tandem formatos spista lanugo vostit.

Pulsailla luces lecundum genus (sinquit J. Bauhinus) vidi apud fratrem: Quod fit tertium nos la-

Hanc Clufus sta deferibit: Ab radicis villolo capite multa germinant folia, Pulfatillæ foliis pænè fimilia, lacintata, & mulcia sivifusi esta mollia, parte fupina viridia, proné autem paululum canfimilia, lacintata, & mulcia sivifusi esta, mollia, parte fupina viridia, proné autem paululum candicanta & valdè hirfuta; inter que cada emergir nudis, rotundus, lanugine oblitus, circa fundamento di tradicione folicia, validate prodicione della contrata della della cucantra & vaice minuta; inter que cauta emergit mutis, rotuncius, lanigine obituis, circa ium-mum fuffinens foliola, è quibus prodibat vulgari Pulfatilla limilis podiciuls, cui infidebat uni-cus flos major, ut pluriaum Pulfatilla vulgaris flore, fex folis contans, que interiore parte val-de flava carant, exteriore autem ob lanuginem dilutiora & pallentia; in hujus meditullio orbicularum caput eminebat, lutois staminibus cinctum, cui villofa exfaries succedere videhatur: quam Augusto mensematuritatem consequi arbstrabatur Tobias Roelfius, qui ini Alpium planis cam ob-fervabat, nusquam verò abundantius quàm circa pedem montis S.Bernardi, quà Helvetios spe-

• 8. Pulsatilla folio tenuius inciso & flore minore seve palustris C. B.

Foliss eff ad radicem in tenuissima & angusta segmenta divisis, eorum pediculis hirsutis; inter rouse en au tauteun in communa exanguata aegmenta monts, corum penettiis intriucis inter quæ caulis pedalis, rotundus, rufelcons, levi lanugine alperfus, cujus medium folia capilaleca acuta cingunt, iphifque fiamno fos unus, villod capitalo ex capillaces folis compofito fuitentatus infi-cingunt, iphifque fiamno fos unus, villod capitalo ex capillaces folis compofito fuitentatus infi-cient, qui vulgari longè minor, ex folis fex acutis Viole nigræ colore compositus, framinibus in medio luteis. Capitulum villosa exfarie comosum & incanescens cum semine succedit.

io nuces. Capacinum vinosa cararie comorain el meanericens cum rotinio necessia. In pratis udis & paludofis Michelfeldæ propè Bafileam provenit; & in horium translata cum Lecu.

vulgari vegetior quidem fit, sed formam & colorem reservat.

* 9. Pulsatilla Apii folio vernalis, flore majore C.B.

C. B. pred.

E. redice nigra longiuscula felis plura, pediculis oblongis pilos donata, crassa, dura, rigida,
Ex redice nigra longiuscula felis plura, pediculis oblongis pilos prodeunt: unce que
Apis foliorum instat in quinas lacinias, & he in a lias divise, margine pilos, prodeunt: unce que
Apis foliorum instat in quinas lacinias, & he in a lias divise, margine pilos.

El foliorum magnum, rimu nucia-Apu ronorum initar in quimas lacinias, & he in alias divifa, margine pilofo, prodeunt: inter quacauliculus unciarum quatuor, nudus, at hirfutus, incanus exurgit, qui florum magnum, trium unciarum, longum, latimque, ex fex folis comportum, multifque apicious luteis, ur & duz fequentes,
donatum lutiner, qui colore variat, aliquando ex allos & fubpurpureo aureus, aliquando intrinsecus
albus, extrinsecus subpurpuracens, vernali tempore florens.

In spivis circa Francofurtum ad Oderam.

* 10. Pulsatilla Apii felio vernalis, flore minore C. B.

tantum acumas, ad umbilicum divila edit, quarum qualibet in alias binasternaliva lacinas, per in tres finer incidas fecantur, & pilis vix confipicuis donantur; cauliculo villofifimo, uncias duas alto, finer priore media parte minor, & dilute purpurafcens infidet. Aprili, foliis plerunque carens, floret.

Has offe veras & genuinas Pulfatillæ species ex descriptionibus colligi & concludi nequit: contrarium nobis ob caulem nudum videtur; utcunque hic locum quem ulurparunt, retinere permifi-mus, donec certius confliterit, quo referende fint.

* 11. Pulsatilla Apii folio Autumnalis C. B.

C. B. prod.

Radice est longs, foris nigrà intus candidà: folis ad radicem plurimis, Apii modo in tres tantim lacinus, & has in alias, diviss, glabris; inter quæ causiculus triuncialis, albis pilis villosis,
forem pricedente minorem, obtoleti coloris instar vulgaris, sustinens, qui ut & priorum stores, in capitulum hirsutum quod semen continet, abit.

Hac criam species ejusdem farinz est cum duabus pracedentibus, que si rectè describantur caule nudo ad hune locum nostro judicio minime per came inquiente inquidem nota Anemonarum characteristical carent, qua est habere caulem nos locum nostro pudicio minime pertinent: fiquidem nota Anemonarum characteristical carent, qua est habere caulem non folum sources, fed & determinate foliarum, ex unica tantum diffinctione: hac autem folia flori dum adhuc tenerior eft calycisvicem supplent.

* 12. Pulsatilla folio Anemones secundæ seu subrotundo C. B.

C. B. 5700.

Radix crafti, nigra, aliquot propagines quandoq, fundit: ex quibus prodeunt falia pediculis oblongis, hirluis donata, inflar Anemones Bulbocaffam radice, fubrocunda, inferne & per marginem levi gs, hrituss donata, initar Anemones punocatiam nauce, innocarita, initine ce po inaginatinal langine candicantia, femper in lacinias tres latas, & ha in alas bifidas vel trifidas, mines profundas fecta: inter que caula remegit pedalis, fubbirifitus, infra medium anguftis folis (qualta & fiori fub-fecta); inter que caular emergit pedalis, fubbirifitus, infra medium anguftis folis (qualta & fiori fub-fecta); forem fubceruleam, feptem folis donatum, & reliquorum more in pappum abe-

untem unturens.

Ex Lufatia accepit C. Bauhinus. Miror Bauhinum folia in hac specie qualia in medio caule flori etiam tibipéda scribere, cum Pullatilla genuina flos calice careat, nec ulla ei dibiciantur folia. Intribus pracedentibus generibus nullorum meminir in caule folorum, qua funt hajus generis necessaria. ta characteriflica, omnibus in universum Anemones speciebus, quibus Pulfatillam accensentus, con-

veniens. An forte iis carcant, ac proinde hijus generis non lunt?

Flos proculdubio fex tanulum petalis naturaliter donatus eff, quod feptem habeat accidentarium est & quodammodo monstrolium. Breynius etiam non nifi fex ei attribuit.

Pul/atilla

HISTORIA PLANTARUM. 636

Pulsatilla polyanthes violacea Anemones solio Breynii, eadem præcedenti.

Redice nitiur nigr3, craft), non admodum profunda, inferius in plures tenues ramos & fibras, Redice nitiur nigr3, craft), non admodum profunda, inferius in plures tenues ramos & fibras, fupernis m multa capita diffida: que novo Vere flatim poft foliatas myes, imo nonumquam fibras fundas emulos. (clajuplamares & dodarantales, roumdos, inacias, albis tenerifique plis plane infrares centitur: horum quivis paululum ultra medicataem coronulă în lacinias plurimas diffectă, hurfares emitecis perquam villofi, intrinceis glabria & venuelis firtata cingitur; in extremitate florem Pul-extiniecis perquam villofi, intrinceis glabria & venuelis firtata cingitur; in extremitate florem Pul-extille rudgaris, quidem formă & hirfute armulam, fed longê ampliorem, e foliis fex latis, ceru lei vel violaceis componitum generis ficetabilem, odoris dulcis; ciujus medium globus ex deniis azilei vel violaceis conflipaturus floraminula, occupat: Hujus è centro capillamenta ruris denfa anul in capitali, in culpide, vel penacili in morem conjuncta prorumpura, fenfim decedente flore al-tus fice latusis, ni globo villofi cafarie comofo & incanefeente, expandenta; ac in cupita unitima catariei parre femer exiguum, longuiculum parvo in pericarpio villofo complectentia. Fila practitapio floris tempore primitim fe confipcienda offerunt Automotis buttofii latificita filarifica filarifica filarifica filarifica filarifica filarifica filarifica in lacinias tres primarias in pediculum ultique divida, & ha in alias bifidas vel trificias minis profundas, quarum unaquarque iterium in anteriore parce diffecta: hec folia juftam confecuta perfectionem venofa, dura, rigida & pracupat filarita. Radice nititur nigră, crasti, non admodum profundă, inferius in plures tenues ramos & fibras. pracipuè fubtus funt hirfuta.

recepte tueus tuet nettuta.
Atperis fherilibus & incultis Boruffia ac Caffubire gaudet locis, ericetis fylvarúmque marginibus.
Vaniar floribus candidiffinis, & interedum pulchre rubentibus.
Vaniar floribus candidiffinis, & interedum pulchre rubentibus.
Hane precedenti candem elle fuficicaru Beeynius, & merito, nam proculdubio eadem est.
Oftendir nobis D. Itanjim Sluame Pulfatillar cupidiam à D. Magnel inventre quinque circiter leu-Ortenaut nous D. Hanjun Stoame Pultatillæ cujuldam à D. Magnot inventæ quinque circiter leucis à Monfpelio, & in hortum fuum translater caulem cum flore exficeatum; quam Pulfatillam polyanthen Brynie elle conjectabatur. Radax Pulfatillam poltaris fimilis: Florendi tempore & foliis postnatis cum ea convenit. Caulis elatior est, valdè hirsuus coronulà foliorum variè dissectorum, lanugine alba, longa pubelecentium in medio cinctus.

* 13. Pulsatilla flore obsoleto, caule nudo Breynii.

I ocus.

Livet.

Brejn.

Radice ac folis Pulfatilla vulgari flore obfoleto perfimilis; prater caules, qui nudi planè, nec nella redinuti coronulà, cujus fummo contra flor multo major, magifque patulus, è coloffino obfoletus folis coto conftructus, ac innumeris crocos flavos gerenibus flaminutis practitus, gloriofe infidebat. Hune plumofa congeries cum femine à pracedente nituli diverta tandem fuccedebat. Ex Caficibra monotibus intro Maii ad Autorem descriptionis allata est have Pulfatilla species, qua-

lem necantea nee polt vidir.

Sufficor ego plantam fuilfe monftrofam, & individualem, à congenerum norma abludentem; maximé quoi mullam habut in medio caule foliorum coronulam, qualem in omnibus quas vidimus huns generis plantis femper adeffe observavimus; mis forte ad Caryophyllagas referenda fit.

Ab Empirics id compertum habet Brunfelfius, quod Pulsatilla vulneraria fit herba. Quod per Ale membre at companion nace incuments, quoe cuatanta tumentata in teres. Quoe per Alembeum defililata aquam vulneribus mundificandis cuaradique perfete utilifitaman, qua & pertadam cartem erodat. Cim autem guffu fit acerrimo magis externis quam internis partibus cortante per contra contr

poris adhiberi debet,ut rectè Tragus.

Matthiolus radicem fübdulcem effe ait, unde non longè abest à temperato. Sunt qui eam maximè Mattinous rautem insouncem cue augune non tonge ason a composato. Sunt qui cam inaxime praferant contra pelfulentia contagia, 8 pota venena 8 virulentorum animalium istus, fi cum vino bibatur drachmarum duarum pondere, quare in Antidoris additur. Tragus radicem ficeatam flernutamenta ciere, crudam verò mansu pituitam elicere scribit, quæ arguunt eam procul abesse à temperie.

HISTO

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER DECIMUS TERTIUS.

Herbas Pomiferas & Bacciferas complectens.

PARS PRIMA.

De Herbis Pomiferis.

OMIFERAS voco qua fructus plantarum omnium maximos producunt [non omnes illarum species, sed aliquas] cortice crasso tectos quo à Bacciferis diffinguuntur, quarum fructus membrana duntaxat tenui vestiuntur, flores nudos, monopetalos, margine quinquepartito, fummo fructui infidentes.

Herba Pomifera sunt vel

Capreolatæ, pulpå feu carne

Dulci vel infipida, femine

(Thyreoide, duobus in fummitate eminentibus angulis velut cornuto, flore albo; Cucur-

Ad margines aquali absque eminentiis,

(Magno, lato, rhomboide,

Albo, linea circa margines elata cincto, fructu maximo; Pero. Nigro, nulla in margine clatà lineà, in medulla fungosa aut rubente pulpa latitante; CITRULLUS, Anguria. Minore, semine per maturitatem

(Albo, angusto, oblongo, nucleo pineo nonnihil fimili, fructu majore

(Æquali, tuberculis non exasperato, moschum redolente, carne delicata; Tuberculis spinosis bullato, carne magis insipida & aquea, seminibus pulpa humidâ copiosâ contentis; Cucumis.

UNigro aut pullo, minore & breviore, fructu itidem minore

Undique bispido, Oliva figură, qui per maturitatem à pediculo avullus cum impetu semina cjaculatur, pulpa purgatrice; Cucumi s asiminat.

Verrucosis tuberculis asservato, minimo per maturitatem puniceo; Balsamina

Amarå, pulpå intus fungosa levissimå, semine parvo albo duro; Cologynthis.

Capreolis carem, fructu clypoiformi; Cucunatta clypeata seu Melo-pepo clypeiformia.

Tii

CAP

Lib. XIII.

CAP. I.

De Cucurbita.

Ucurbita nomen huic planta inditum existimat Scaliger à curvitate, geminatà primà, ut in Carolae nomen muce plante mattain extremat scanger a curviate, germata prints, at in Carola populus. Mihi (inquit Voffius) non displicer Nunness opinio, qui censet corruptum effe ex Colocyntha 2011 µ rd95019

Nota ejus characteristica sunt semen thyreoides, duobus in summitate eminentibus angulis velut

Note que characterninez une temen thyreogous, quodous in infinitate eminentious anguis veitir commun, flos albus, cortex fructus durus & q. lignofus.

Amant Cacurbica mirum in modum aquas, nam fi propè in patens vafeulum aqua fubjicatur à quinque vel fex digitorum intervallo ante posterum diem adrepentes cognoscentur descendisse.

Sine semine nascentur si per triduum antea spargenda semina oleo Sesamino macerentur. Mulieres menstrux vel solo aspectu tenellas enecant cucurbitas. Horum sides sit penes Autorem, nobis neutiquam probantur.

Cucurbitarum femina qua proxima collo fuerint proceras pariunt, qua in medio rotundas, qua in lateribus crassas brevioresque, quæ in fundo latas, si Veteribus credimus,

Siquis in Cucurbitam crudam excavatam infulum vinum per noctem fub dio exponat, & temperatum jejunus bibat, leviter alvum mollit: ut habet Dioscorides, & confirmat Tragus.

Caterum Zuccha nomen Italicum quo Cucurbitam vocant, à Graco Sason deductum videtur.

Cucurbita longa, folio melli, flore albo J. B. oblonga, flore albo, felio melli C. B. longa Park.
anguina Get. The long Bourb.

Viticulas digitali craftitudine, angulofas, orgyias aliquot longas è radice tenera candida, in muhas tenues partes diftrachi emittit, qua per terram sparguntur, aliqui pergulas & perticas capreolorum ope scandunt. Folia rotunda pedem aut sesquipadem lata [in feccundo, aprico & humido solo] molli lanugine tomentosa, censis sibinde nonnullis per ambitum incis, ex pediculo tereti, oblongo, molli lanugine tomentosa, censis sibinde nonnullis per ambitum incis, ex pediculo tereti, oblongo, concavo. Finet nivei candoris, liliacci, quinquepartiti, intus villosi, exteriis breviore pilo obini. Centex recenti terras de la printi dela proposita dela printi dela printi dela printi dela proposita dela printi della pri

Accuratifimam omnium hujus plantæ partium descriptionem vide apud J. Bauhinum è Cordo de-

2. Cucurbita latior, folio molli, flore albo J. B. major sessilis, flore albo C. B. lagenaria Ger. major Park.

Dodonaus hanc describit latiorem, ventricosam & crassam, absque collo, & inseriore sede latiorem, pyri turbinatam figuram quodammodo referentem.

3. Cucurbita lagenaria J. B. lagenaria silvestris Ges. lagenaria, flore albo, folio molli C. B. la-

Non variat foliis & flore à longa priùs descripta, verum fructu plurimum differt, collo angusto, ventréque crasso lagenas & phialas repræsentans. Semina putamus magis susca esse quam lon-

Lagenariæ has oblervavimus differentias. 1. Lagenaria mediocris magnitudinis, longiulčulam valde virentem, maculis luteis conspersam.

Hæc faccharo conditur.
2. Minorem, maculis albidis infignem.

Magnam, longo collo conftantem, virescentem, maculis luteis notatam.

Collo multo longiore, colore pallido, albisque maculis ornatam.

Mediam inter longam & lagenariam, corpore craffo, rotundo, magnitudinis circiter capitis, collo tenui, cubitum pænè longo.

6. Vulgatiorem majorem luteam, albedine conspersam. Alias Cucurbitarum seu species, seu varietates tradit, & describit J. Bauhinus, quarum titulos

1. Cucurbita longa, flore albo, protuberante ventre. 2. Cucurbita lutea cortice tenero. Hæc ad aliud genus, Peponum puta, pertinet.

3. Cucurbita ovalis ferè, variegata parva.

4. Cucurbita pilà palmarià non multo major, rotunda.

* 4. Cucurbita eapitats Tabernamontani, sive clypeiformis J. B. syvestris sungiformis Ger. capitata C. B.

De Herbis Pomiferis.

A pracedenti [Cucurbita vulgari] differt foliis in lacinias aliquot sectis Vitis instar; fructu subrotundo, superius depresso, fungiformi, subtus concavo (ni pictura fallat) cum ea convenit folis mollibus, lanuginofis, floris colore niveo. Si modo recte delcripta fit, ad hoc genus propriè per-

Cocurbita fitim fedat, urinam ciet & ventrem movet, femen genitale minuit, & Veneris appe-Vires.

tentiam extinguit. In cibia ufurpatur hoc modo praparatus. Interiorem & candidam fubstantiam una cum mollibus m concumpatur no moto propagation de institution concifa, cum cepa, baryro & fale coquint. & immaturis feminibus bulliumt, pofteaque minutim concifa, cum cepa, baryro & fale coquint. Hic cibus cum Braffica capitata confcifa & cocta fere convenit, macilentifique hominibus prodeft. The cross cum pramed capitata contenta e coeta rere convent, macuentique hominibus prodeft. Itali in frulta concilias, in jure decoquiut. Boni faporis, & fueci laudabilis, & febricitatibus etiam convenire hoc modo parata nobis vila funt, frigefaciunt enim & emolliunt. Cucurbita convenit viribus cum Cucumere, tam in qualitatibus carnis quàm in feminis facultatibus. Folia recentua puerperarum mammis adhibut, monente Matthiolo lac imminuunt.

Semen recenteur in numero 4 frigidorum majorum. Aqua frillatira é fructu inmaturo fert opem omnibus inflammationibus externis, oculorum, au-

Aqua muanua e mucu miniano ser o ojem ominius mammatonious exernis, oculorum, au-rium, podagneis: intrinicois quoque mirabiliter arhum corporis mitigat. Sebrod. Ad facier usborem, R Nucleorum Perficarum §iii. Sem. Cucurbit. §ii. Ex his fiat oleum per expreffionem, quo facies liniatur. Experimento probatum air Alexis Pedemontanus. D. Halfe è

. 5. Cucurbita Brasiliensis Curuba dicta Marggrav.

Paursy Caulis Iarmentolus ell, humi repens aut feandens Cucurbitarum modo, ac capreolis fuis vicinis arboribus aut pedamentis se annectens. Folis hine inde Cucumerum modo ad semipedalia interarboribus aut pedamentis se annectens. valla apposita habet, singula sus pediculis tres aut quatuor digitos longis, insidentia, in lacinias divisa, vana appoint more, iniguat un pomonia sos aucustamos agras songo, iniguat a financia inferiris hirfura, uti & cunis & paintania, albeariata, ipperne viriata & glabra, liplandania, circangula aut ochangula, lex aut feprem digitos longa, & totidem lata aut paulò latiora. Innata, leptanguia aut octanguia, lex aut tepena nigutos ionga, ex tortucum ata aut pauto fattora. Inter folia in propriis pedicultus natamura thores. Floris autem rudimentum et corpufculum content, ex viridi tibilavum, in quinque foliola ex viridi flaveleonta, deorfitimque incurvata definens. Ex hoc corpufculo prodit flor magnas, craifis folios, exerteris iglabris, intentis larfutias, dalue flavus, ex externis intenis teu fluris vireferentus is fecundum longitudimen diffinetus; plufquam femidigirum contenis productions de la contenis quantitation de la contenis de la contenis de la contenis quantitation de la contenis de la contenis quantitation de la contenis de la conteni 8c exteriis lineis leu ltrus viretcenubus fecundum longitudinem diffunctus; plufquam femidigiaum altus, unico folio conflans, verum ultra mediceraem in quinque lacinas feeto, ellipticas fuperus fingure; in medio corpus orientdum favi coloris, magnitudine Avellans, quod speciem prabet intefunorum vituli, conflatque tribus partibus separabilibus. Fructus longus eff circiter quindecim diffusorum vituli, conflatque tribus partibus separabilibus. Fructus longus eff circiter quindecim digitos, undecim craftis, cortice glubro ut Pepo, ex rubro prupurcus. Caro seu pulpa ad flavedinem accedit, odors dulcacid inflat Pyrorum agreflums, saporis ingrati, ideo non comeditur. Someo continet copiosium, sigură se magnitudine Cacarbire semins, sed quod exterius in superficie su sectora de qualification de la constitucion de la constitucion de la constitución de la constituc fusco est punctulatum in obscure flavo.

CAP. II.

De Peposte.

Eponem dictum volunt Sas vie mendre seu maturolcere, eò quòd maturitate Havescant C. B. Pepo à reliquis pomiferis diftinguitur totius plantæ foliorum, florum, fructuum magnitudine, sed pracipue semine rhomboide linea circa margines elatà cincto.

1. Pepo oudgaris, Cucurbita feliis asperis sive Zuceba store luteo J. B. Cucurbita major rotunda, shore lute, felio aspero C. B. The common Dumpion, called by the bulgar, The

F. B.

Flagellis farmentive longiffimis, canaliculatis, modicò concavis, craffitudine pollicari, asperis, latè
vagatur, & perticas, siquas nacta est, capreolorum innixu & voluminibus scandit. Felia larga, Cucubita flore albo longe majora firmiorisque, ficulneis lacinis, aspera, atro virore splendentia, & per
ambitum ferrata, ex pediculis dodrantalbus, soludis, modicè canaliculatis & spinuits horrentibus.
Flores nontinilo doratt, fundo acetabuli instra, in quinque folia Liliaceis majora diffecantur, intus
rocca & lamuginosa, foris ex crocco in herbaccam tendentia, coltique & ventile eminentioribus
herbidis rugola, brevistimis pilis donata: medium florem occupant que aliarum plantarum apicibus respondente, crocca, bilulci animalis nedem exprimentia. Frastur & formă & maonitudine & bus respondent, crocea, bilulci animalis pedem exprimentia. Fructus & formâ & magnitudine & Dus reipondent, ciocea, ondici aliminan pedent exprimenta. Tracim oc forma oc magnitudine ocolore fubinde variant. Eft enim vel longus, vel comprefitis, vel globolis, vel pyramadals, cortice duro 8 velut fignolo, colore vinidi, aut in viridi fibrigro, notis albis maculofo, vel firiato, carne duro 8 velut fignolo, colore vinidi, aut in viridi fibrigro, notis albis maculofo, vel firiato, carne tenera, albd, fubdulci, non ulque adeò infipida ut in Cucarbins flore albo: femine cineraceo [petenera, albd, fubdulci, non ulque adeò infipida ut in Cucarbins flore albo: femine cineraceo [petenera, albd, fubdulci, non ulque adeò infipida ut in Cucarbins flore albo: femine cineraceo [petenera, albd, fubdulci, non ulque adeò infipida ut in Cucarbins flore albo: femine cineraceo [petenera, albd, fubdulci, non ulque adeò infipida ut in Cucarbins flore albo: femine cineraceo [petenera, albd, fubdulci, non ulque adeò infipida ut in Cucarbins flore albo: femine cineraceo [petenera, albd, fubdulci, non ulque adeò infipida ut in Cucarbins flore albo: femine cineraceo [petenera, albd, fubdulci, non ulque adeò infipida ut in Cucarbins flore albo: femine cineraceo [petenera, albd, fubdulci, non ulque adeò infipida ut in Cucarbins flore albo: femine cineraceo [petenera, albd, fubdulci, non ulque adeò infipida ut in Cucarbins flore albo: femine cineraceo [petenera, albd, fubdulci, non ulque adeò infipida ut in Cucarbins flore albo: femine cineraceo [petenera, albd, fubdulci, non ulque adeò infipida ut in Cucarbins flore albo: femine cineraceo [petenera, albd, fubdulci, non ulque adeò infipida ut in Cucarbins flore albo: femine cineraceo [petenera, albd, fubdulci, non ulque adeò infipida ut in Cucarbins flore albo: femine cineraceo [petenera, albd, fubdulci, non ulque albd, fubdulc

De Herbis Pomferis. Lib. XIII.

641

tius albo] magno, oblongo, altera parte anguloio, altera obtufo, juxta cujus margines circumcirca linea alata coltæ initar, pulpā candidā, duļci & fuavi.

Varia hujus genera funt, magnitudine, facie & colore differentia.

Multa recenset J. Bauhinus, que specie unter se differentia.

1. Cucurbita alpero folio, flore luteo, fructu semiarcus in morem intorto.

2. Cucurbita verrucosa C. B. Ger. Park. quæ non alia in re à pracedentibus differt, quam fructu verrucarum modo nodis plurimis tuberofo.

3. Cucurbita feffilis, flavescens, folio aspero.

Cucurbita seffilis, albicans, folio aspero.

Cucurbita medio crocea.

6. Cucurbita aspera mediæ magnitudinis, turbinata, variegati coloris.

Cucurbitæ turbinatæ majores.

8. Cucurbita alpera, pyrifornis, parva, alba. Hanc foliis laciniatis describit: fructu albo, polito, quinque aut fex uncias longo, superius angusto, infra ventrioso, quem manu complecti possis,

9. Cucurbita alpera minima turbinata pallida.
10. Cucurbita alpera turbinata, fiibercocca.
11. Cucurbita alpera ovali, flavo colore.
12. Cucurbita alpera pugillaris, ex rotundo oblonga.
13. Cucurbita alpera minita fipharica, crocca, variegata. An Pepo rotundus Melonis effigie?
14. Cucurbita alba afpera, fruchu longo collo.

15. Cucurbita lagenam exprimens parva aspera.

16. Cucurbita alba verrucofa. 17. Cucurbita verrucola parva.

Harum descriptiones si desideras J. Bauhini historiam adeas: nos eas huc transcribere non necesfarium duximus: fiquidem (ut nobis videtur) natura in Peponum, Melonum, Cucurbitarum, aliafarium duximus: tiquidem (ut nobs videtur) natura in Peponum, Melonum, Cucurbitarum, alia-riumque hoc genus firpium magnitudine, figură, colore, alifique accidentibus, infinită feie varieate ludat, neque certus fii & determinatus accidentalium lujutinodi differentiarum numerus, fed nove indies ex femine producantur: ut in aliis nonnullis plantarum generibus, v. g. Tulipis, Car-tyophyllis, Anemonis, Auriculis Urif dictis, &c. contingit. Nec tamen huie fententia pertinaciter adheremus. Ford enim in hoc genere, ut in Medicis cochleatis, Natura ingentem specierum numerum in regionibus calidioribus producit, quæ in se invicem, non permutantur, sed semine satæ fuam fingulæ speciem perpetuò servant.

Est, inquit Dodonæus, omnium Peponum natura frigida cum copiosa humiditate: habent autem vim quandam abstergendi, cujus beneficio urinam cient, & deorsum expeditius quam Cucurbitz aut vim quanoam auterigenut, cuius oenientos utman toenie de con inite expositus quan Couch aute Melopepones permeant, ur Galenus feriptum reliquit. Editur autem caro Peponum haudquar quam cruda, fed coda: Defcendit autem lic omnino faciliter, alvum facilem & quodammodo lubricum reddens. Alimentum autem confer exiguum, renue, humdum frigidimque (vitiolium inqui Galenus) idque potifimum cum probè concocta non fuerit: quo cafu Cholerz morbo obiqui Galenus)

noxios efficere foler.

Mostrates pulpam in frusta concisam vel in jure carnium decoquunt, vel in laste, atque ita vel cum info laste, vel exempta & cum butyro condita seorsim essant. Altii exemptis seminibus & cum puo nete, vei exampia ex um ouvro conna comm vinant. Am example fallmino de humidà interiore pulpa, pomis concifis cavum replent, & o perculo tectos in furno coquum, adec-que pulpam cum pomis millam & probè fubactam, butyróque conditam libenter comedunt: vulgus etiam in deliciis habet.

Semina funt è numero quatuor frigidorum majorum: corúmque ufus est in emultionibus ad contemperandum febrilem calorem. Urinas promovent & renibus calculo infestatis utilia sunt. Videntur autem rembus prodefie non tam abternione quain lenitone, ex fententia Cafp. Hofman quam præfita, inquit, uncluolitas corum. Hæc ipla faciunt opus fuum in tuffi calida & acri, in exulcerationibus & inflammationibus internis; quamvis in his suspecta sit oleositas.

2. Cucumis, rectius Pepo, Ægyptius reticulatus seu Luffa Arabum Veslingii.

Foliai induitur hifpidis, fufcam viriditatem pallore hinc inde diluentibus, divifuris inæqualibus profundius laciniatis, Bryoniz vel potius Ballamina: maris folia æmulantibus. Florem educat amplum, specie venuftum, languidam flavedinem fitiatim inducto aureo pigmento larguis circum oraș plum, specie venustum, languidam slavedinem striatim inducto aureo pigmento largiùs circum oras faturante. Idem stamine capaci sinu plurima submittir, quibus appendios: [fonte apices] granducios salventes seguentes s bene maturus, cortice remoto innumera in conspectum veniunt albicantia filamenta, succossore medulla stipata, miro adeò ordine contexta omnia, ut planè fateri necessium sit, non esse hoc rude 8c turnultuarium opus, fed quod egregius artiex cogicaverit prius quam fect. Idque evidentifirmum evadit, cum tabefacta jam pulpa fimplicem plexum infpicit. Simum plexus his triplicem efformat in longitudinem, in quo femina copiofa, candida, cortice nonnihil inæqualia, lactefcente verò medulla Melonum amula junctim affervantur.

In horto Arabis cujudam propè Cairum urbem crefcentem vidit Velling, qui Luffam appella-lat: Vellingus iplé ob plexum mirabilem quo femina inclufa circundat Cucumerem Ægyptium reticulatum nuncupavit. Morifonus nofte: rectius ob femina elatiore limbo circundata. Peponibes vulgo dictis annumerandam cenfet.

Arabs pradictus, in balneis publicis, dempto cum femine cortice, plexum filamentorum fucco fuo mailalum rergendis corporibus adhiberi confirmabat, quorum cutem morphæa fædæque vitiligines insederunt, malum Ægyotio vulgo familiare.

3. Pepo Indicus mimor angulofus Tabern. J. B. Pepo minor angulofus C. B. Indicus angulofus Ger.

F. B. Hujus fructus attinque tuberofus & extumescens, latus est uncias quinque & quatuor ferè longus; Printer manufactus and the periodus of the periodus habet inflexim exaferatum & quinquangulum, firis per longitudinem aliquot fulcatum, regio amplior (cujus medio infixus haret petiolus) multis coftis, modo majoribus, quasíque gemints, modò minoribus, finúmque aliquem latum inter majorum interflitia relinquentibus inæqualior quidem, non tamen alpera reddita elt; coftæ ipfius majores plurimæque à medio petioli centro de flectentes, versissque ventrem excurrentes undique prominent, altera verò parte, qui floris regionem flectenos, vertudue ventro de catalonie analysis inculcatis, & zonz inflar transversim Cucurbitam annolectentibus donata est, sed in eo dista à priori regione pediculum respiciente, quod hac tubeamplectantibus donata ett, led in eo dittat a prior regione pediculum relpiciente, quod hac tuberola ciun fir, non tamen in faltigium ich frichtun confungat, feld latius, ut aliquo modo figfilis unib evadat, circa verò ventris extuberantam deprefilionem fortatur, que in altera regiono ipili adjacente minime conflucienda exhibetur, quia rechà ad pediculi culmen fuque faftigiaru. De hac le inilii habore cera & nocatu digni feribit J. Bauhinus, fufpicari tamen fe ex icone & no-

mine este eam genus aliquod Cucurbitæ folio aspero, dubitare enam an bene hic posuerit.

4. Pepo Brafiliensis Jurumu dictus, Lustanic Bobora Marggr.

Marger.
Folia Fert Ferè fimilia noftratibus Peponibus, & florem quoque flavum quinque folis constantem
[potius monopetalon margine in quinque lacinias feeto.] Fruilm magnus est, orbicularis, compressus, Libertus inonopeation i margino in quanque ascuria accomptant marginos etgoricularis, comprellus, Rriatus, coloris externis enmabrit cum pluritino albo mixti, interitis autem crocci: Semen album quale noftratibus. Bont faporis eft fructus coctus feu etiam affatus fub cineribus.

. S. Melones (rectiùs Pepones) aquatics edules Virginiani Ger. emac.

Corr. em.e.

Sammenii iive flagellis in longum excurrentibus & late fe diffundentibus, feliis, floribus & claviculis Peponi vulgarı perfimilis eft & aqualis hac planta. Fruttus ex obscuro viridi nigricat, in longum ns repont vuigan pontunus et e capani ne panta. I monte costati un ingunt quatuor propemodum uncias extenditur, in latum tres, neque major neque longor Malo vulgari majufullo i focuntum caules è foliorum finubus à radice ad furimos ufque ramulos extens, carne, majufullo i focuntum caules è foliorum finubus à radice ad furimos ufque ramulos extens, carne, pulpà interiore & feminibus planis vulgaris Peponis. Radix albicans ramulis longè se diffundit in terra, & primis statim pruinis corrumpitur.

Descriptio est D. Goodyeri apud Ger. emac. à nobis Latina facta.

6. Macocks Virginiani five Pepo Virginianus Ger, emac. Pepo Virginianus C. B. The Diratnian Macock, og Pumpion.

E radice alba in ramos laté se spargentes divisa, ad primum brume accessium intereunte, sarmenta E radice alba in ramos latè se sparentes divisé, ad primum brunx accessim intercunte, sarmenta fundit aspera, angulosa, strata, humi procidua, octo aut novem pedum, & ciam longiora, in ramos dività, colore ex viriad migricane, late solium occupanta. Folia lata, angulosa, aspera Peponis vulgaris magnitudime aqualia, & simulia, crassis, longis, hirdina piolis pediculis infidente; claviquilis vulgaris magnitudime aqualia, & simulia, crassis inimies: quibus secundum caules sincedit frudonatur. Eforca ampli, fadvi, rugosi, peponis vulgaris limiles: quibus secundum caules sincedit frudonatur. Brora ampli, advis su simulia se perunque, subrotundi, non in longum extensi sed change conspecti, longitudime tres uncias laturation equatora rado excedentes, colore per maturistem ex vicanipressi, longitudime tres uncias laturation quatora rado excedentes, colore per maturistem ex viradi ingricante. Caro interior seu pulpa eculenta ex luteo albicat, copiodam fiabitantism mollem la numbe cograticas se suminismo mulis fariarium disfonitis intermitis. Peanonis semisimas simulis se intermisima sumentis. Peanonis semisimas simulis se intermitis per perunque suminismo se intermitismo per perunque suminismo semis seminismo semis distribution intermitismo. Peanonis semisimas semis semis semis distribution intermitismo. Peanonis semis in medio continens feminibus multis feriatim dispositis intermistis, Peponis seminibus similibus, sed

minoribus.

Deferiptio est D. Joan. Goodyeri. Vid. Ger. emac. à nobis in Latinum versa.

Nos hoc anno [1685,] Peponem habiimus è semine Macoci Virginiani nomine misso ortam, Nos hoc anno [1685,] Peponem vulgarem adeò referebat, ut vix ovum ovo similius esset. Verum fructus paulò minor erat, colore undique flavicante seu pallido, figurà oblongà, utrinque

Forte plura funt hujufmodi Peponum genera apud Virginianos, quæ omnia communi Macoci nomine infigniunt.

Peponis species seu differentias sequentes recenset C. Baubinus.

1. Pepo oblongus C. B. maximus oblongus Ger.

2. Pepo comprettus minor C. B. minor fylveft. Ger. 3. Pepo rotundus Melonis effigie C. B. Indicus minor rotundus Ger. Melo Indicus parvus Park.

4. Pepo rotundus Aruntii forma C. B.

Pepo maximus Indicus compressis Lob. Pepo compressus major C. B. Cucurbita aspera, folio mon fisso, fructu maximo, albo, sessis J. B. Pepo Park. parad.

Fractus magnus, qui interdum pondere ad triginta libras accedit, albus, utrinque feffilis, coftis ecructus magnus, que mercum ponuere au organer nora acceaus, acous, urmque termis, cortis e-minentibus SC latts diffirettis. Eda licer fint afpera admodum, different tamen ab aliis, quòd non funt lacintata & filla, fed rotunda, fere ad folia Bardanæ accedentia.

nt nacimuta & mia, nea rontintal, tere au rona partianie accementia. Hie, autore C. Bauhino, corticis colore & fubfrantia variat ; qui enim albido eft colore fubfran-

tià est molliore, qui obscurè virenti duriore.

8. Pepo lagenarius folio molli, fructu virgato.

Folia ci ampla, Peponis fimilia, verum mollia & minimè afpera. Flores magnitudine & colore favo l'eponis flores referunt. Fructus Cucurbitam lagenariam majorem, amulantur collo oblongo Erro reponts notes retenute. Fructus Cacatonan nagenariam majoreth, emmantur cono osiongo anguilo, ventre tumido & fubrotundo, areolis pulchre viridibus & albentibus fecundum longitudi-

em auctis eneganter depieto. Ex femine ab ornatilimo Viro D. Hanf. Sloane transmillo, praterità aftate in hortulo nostro nem ductis eleganter depicti.

facerevit. Locus natalis nobis incognitus.

CAP. III.

De Colocynthide.

Robabilem hujus vocis Colocynthis rationem apud Grammaticos non invenio: nam conjectu-Codaniem nujus vocis Colocynenis tationem apac Grammanoos non niveino : nam conjectiv re Martinii quòd ita dicatur, quòd fit коло комот efca fou cibus canam, vel quòd когбаз кий, alvum movet mihi non arrident.

1. Cologinhis Ger. J. B. Cologinhis vulgaris Park. fruitu retundo minor C. B. Coloquino

C.B.

Notiora Officinis poma hujus quam herba, quæ per terram íparía, ftriatis, afperis flagellis, folia profert fingularia, pediculis duarum triúmwe unciarum, vel eriam longioribus harentia, afpera, incana & hirituta, præfertim verò parte inferiore, punctis albicantibus notata, acinitata,
Cirtulli divifură, fed minore, ad quorum pediculos exent tortiles capreoli, & pfi quoque hirifuri
flores luteoli, poma pugno agualia Lob fishblava, virentia, virofaque: deferuntur exempto cortice
flavelícente: pulpa candida, fungola, leviffuna, amarifilma, hortendo & ingenter amaro guffu
flauces, vifera, inteffinaque ladens, cui immería femina [fex ordines feminum] parva, compreffa, dura, polita, alba, vel unifectentis, vel, ut Dod. fordentis coloris, [Cucumerinorum magnitudies ventus rotundiora, funndiora, Aurica Park.] tudine, verum rotundiora, tumidiora, duriora Park.]

2. Cacurbits free Colocynthis amara, pyriformis, variegata J. B. Col. pyriformis seu Pepo amarus C. B. Col. pyriformis Ger. Park.

Longius paulò à Colocynthidis, quàm Officinarum usus recepit, forma recessit, præsertim folis: farmentu longiffimis, afperis, canaliculatis, clavicularum beneficio ridicas topiarias confeendentibus; farments tongutums, asperts, canancularis, clavicularium nemencio riucas topianas conficencentious; fals. Cucumeris, magis lacinisto, arrovirente fuperius & molliore, inferiis herbido &c afport (fa-tribut Peponis; crocces: Fruitus fuccedunt pugillares, forma pyri turbinati, viridantes, lirifque abi-cantibus virgati, confimilibus quoque notis temeré maculoh: carne candida, odoris gravis dum virent, Iaporis amari intolerabilis, cui femen emergitur copiolum, compressium, candidum, Peponis.

Prester descriptas alias aliquot Colocynthidis sive Peponis amari species proponit & describit J.

1. Cucurbita aspero folio, amara, grandis, oblonga, viridis. Hæc, quod inprimis memorabile est, (fi Cordo describenti fides) à geniculis radices in terram demittit tenues, quibus nutriendo fructui fuccurrit. Colocynthis oblonga C. B. Park.

2. Cucubita alpero folio, amara, grandis, rotunda, viridis. A præcedenti duobus tantum differt, 1. Foliis in quinque partes divifis. 2. Fructu minore globoso.

3. Cucurbita aspero folio amara, turbinata, flava, candicantibus lineis inscripta, parva. Fructus quatuor seminum ordines continet: ipse autem pyriformis est. 4 Cucurbita oblonga, non angulofa, colore viridi, amara, folio aspero.

Cucurbita amara magna, folio aspero, colore vario.

6. Cucurbita aspera amara, fructu parvo, globoso, colore vario.

Cucurbita amara parva, mediocris magnitudinis.

Cucurotta amara parva, mediocris magnitudinis.
 Cucurbita feffilis & compressa, flava, amara. Accedit ad Melopeponem elypeatum, fructus

autem non est fimbriatus. Colocynthis est medicamentum virolissimum, & tantum non mors ipsa, ut Prophetarum filis clamant, 2. Reg. 4 inquit Cafp. Hofman. Non tandim enim assessment eff, fed abrafis intellinis dyfenterias facit. Violentiam ipfius vel hoc indicat, quod folo tactu & odore, abundê & cum magna tenterias facis. Entermant quins ser are morein, quosi non caques coore, aounde se cum magna perturbanone alvum dejicirs, quod experiuntur qui cam pinfunt aut alioqui traffant. Non tantan perturbatione aivum oejior ; quou experiantii qui cain pinduicait anolui trattant. Non tantani enini validiffine concuti totus corpous habitum, fed exigitat vi fui malefici omnia vifera, quinenim vandunime concata como corpora namani, cas exigina vi na matera i omnia vicera, quintumvis diligenter preparetur & corrigatur. Diligentia imprimis illa cit, ne detur infi in malis per-

nacitimis, & viribus aunue integris. Purgat pituitam craflam & gluinofam aliófque humores fimiles e profundis & remonifiums cortinaciffimis, & viribus adhuc integris. Purgat puntam cratiam of guutnoam anoque numeres munes e protuntas of revolutiums cor-ports partibus: ut cerebro, nervis, articulis, pulmonibus. Unde commendatur & cum frucht exhi-berur in cephalalgia, hemicania invecerata, apoplexia, epileplia, verugine, althmate, tuffi, dyf-pnea, morbis articularibus frigidis, dolore colico flatulento, hydrope, &c. ubi, inquir Hofmannus, pues, morbis articularibus frigidis, dolore colico flatulento, hydrope, &c. ubi, inquir Hofmannus,

maio nodo maius cuncus querennusen. In his tamen malis, pergit idem, non lubito oporter provolare ad Colocynthidis lubitantiam per os dandam. Que enim in into ventre lunt, in its fere lufficit inuncho umbilici partuimque vicinaos dandam. Que enim in inio ventre unt, in us fere futheir inunctio umbilici partiumque vicina-rum. Ubi verò inunctio præftat quod debet, edyfteres defectum fupplent. Poffhæe antœquam fab-ftantia detur, infuía vel decocta præfto futir. Tandem fubliantia, fed bene correcta. Ea verò valde tantia detur, intula vel decocta pranio inite. A antietti indicatria, tea bene correcta. La vero valde operofa elt. Prima & potiffima confuffit in exactifium pulveniatione. Nuli id fiat, partes quadam fubliantia inteffinis haventes, & valorium ora arrodentes, inflar hiradinis fanguinem trahunt. Altera norranne menema necessies, ex vanouno a anouemes, antea muanta, anguneantranunt. Altera correctio eft per pinguia & lubricantia, qua obrundunt acrimoniam iplius, ut tragacamba, melliche, correctio en per pingula es moreanna, que commune as misman apino, ne tragacanta, malitica, Bdelliam; fed nec lubricanna tantum verum & cordialia, & hepatica & fromachica, adhibenda

nt. Semen Lobelio constat non tanta violentia ad purgandum qu'un caro ipsa sive medulla. De-Semen Lobeno contrat non canca somence as pergamenta quant caro ipia nee meatuta. Dedimus namque (inquit) multo majorem dofin, quam medulla, majore commodo, nullo aut longè minori tumultu.

CAP. IV.

De Anguria sive Citrullo.

Nguria Græcorum recentiorum vocabulum eft, co primum Actium usum este volunt; rationem nominis non invenio: Aliàs Citrullus à Citri luteo colore dicitur. nem nomuns non invenio: Anas Carunus a cuer naceo conte mentur. Ejus nota: funt femina Peponum fimilia, millà in margine clatà linea, in carne media feu pulpa rubente latitantia, colore nigricante; Fructus magnus Peponum non diffimilis.

1. Anguria Curullus dicta C. B. Curullus folio Colocyubidus fccto, femine niero, Quibusdam Angaris J. B. Carallus Officinarum Ger. Anguria five Carallar oulgatior Park. Citruis.

J. B. Spargit per terram farmena fragilia, hirfuta, falius veftita amplis, in profundas lacinias diffectis, Spargit per terram farmena fragilia, hirfuta, falius veftita amplis, in profundas lacinias diffectis, afperas falitinentes luteos, quos afperas & britis, è quonum finu excepium magni & rotundi, quos ferè ambabus manibus ambins. Cortex duriulculus fed largitum excepium magnis perfutus: caro Cucumeris vun guita, alba, firma, grati Japosis. Semos fungosi meditulium occupante (tabitancia immergiur, profunda duriufeulo cortex arabitum di la proposition duriufeulo cortex arabitum di la proposition duriufeulo cortex arabitum. oblongum, latum, compretium, nigrum, rugolium, duriusculo cortico prædirum, sub quo medulla alba, esui grata ut Cucurbitarum.

ua, enu grata in Cacamonanum. Corticis colore variat, qui aliis viret, aliis subcandidis maculis aspersis cst: Caro aliis rubens & dulcior, aliis candida: Semina colore nigro, rubro, fulvo.

2. Melo aquaticus, Jace Brafilienfibus Marggr. Citrallo affinis Melo Iudicus free Patheen J.B. Melo Andieus frustu oblongo C. B. The Water Melon.

Caulem habet farmentofum, hirfurum, humi ferpentem, & multis capreolis vicinis adminiculis te affigentem. Folia profunde lacinitata & incila, longa, firiata, Anguris Matthioli fere fimilia, quodibot infidet pediculo felquidigitum ferè longo, & caule humo affixa erecta ftant folia. Flat partus, flavus, pentapetalos, umbilico flavo. Fructus rotundes leu globolis, yel etam elipicas, cortico viridi, magnitudine capitis humani, aut paulo major vel minor, carnem habens albam & in nedio rubram (nimirum ubi lemina Jacent) leu fanguineam, facculentiffinam, boni faporis: tantam auton copiam aqua dulcis frigida, ut inter edendum tanquam è poculo hauriri politi. Semina tam autom copiam aqua quies inguae, ut inter cuentum tanquam e poculo naumi ponti. Semina continet multa cucurbitarum magnitudine & figură [imò Peponum non cucurbitarum figură, nil late Cucurbita nomen fumat pro Pepone] in quibufdam coracim, in aliis ruffi coloris, qua inter frigida majora ufurpantur.

Amat follum flerile & arenofium, fed fi arena fimo mista teratur felicisfimè provenit & fructus Lacu.

ac ingenus mons Pructus hi funt quos in plateis urbium Italicarum venales circumferunt æftivo tempore Cucumer & Freddo proclamantes. Pulpà rubente circa fenina & feminibus eidem inmixtis plem fune, nullà in medio fungosá fubstantia aut cavitate reliqua.

Quere an Melones aquatici, edules Virginiani Ger. emac. à D. Goodyero descripti, superius tra-Quare an Meiones aquatico cuines y aguntan der emac, a D. Quoquero deteripto, inperito dar diti caulibus farmentofis late difficifs, folis, floribus, claviculis Peponi vulgari limilibus & aqualibus, verim fructu Pomum grandiuloulum magnitudine non excedente, pulpam & femina comprella

645

Page.

HISTORIA PLANTARUM.

Peponis fimilia continente, huic idem fint, fructu ob climatis noftri frigiditatem in magnitudinem

non pronciente.

Ange, is fructus, (inquit Marthiolus) frigidus est & humidus, firi arcendæ aptiffimus. Quo fit ut buil, ardente Sirio, ems pulpá interná fo refocillent. Confert ardentibus tobrious & lingua aradiatri quahm maximé. [Species illa qual Itali arthivo empore uniture, cupida, clum ciama febrica culture: "mittunt, est Medo aquantica dicha: Qua an hæe, an diversa species fit quam in Ægypto in tantam excretices magnitudinem aunt ut unus requirat unum hommem. Ad quas cerus Cayri locis fedet venditor, qui prætereuntibus ex cochleari præbet fuccum.]

Anguria uliis illis convenit qui tenuis & imbecillis funt temperamenti, macri & exangues ; quibus acide potiones non conveniunt que maciem magis augent.

Semen Citrulli est è numero quatuor frigidorum majorum, cum quibus temperamento & viribus

omnino convenit, ut eadem repetere non lit opus. omnino convenit, ur cateini repetere non ne opus. Girulo vel Meloni Indico accedens Camolanga, \mathcal{T}, B , adeò breviter & obscurè describitur ab iis qui de illo scripferunt, ut nihil certi & distincti quo innotescat indè colligere possimus.

3. Anguria carne lignofa C. B. Park.

Carne est intus lignosa, atque adeò dura ut pilæ modo refiliat, nec frangatur projecta.

4. Anguria Ægyptiaca C. B. Park. cujus superius meminimus.

Fructus hi nostratibus Anguriis majores sunt: Inveniuntur tantæ magnitudinis, autore Bellonio. ut tres quatuórve Camelo, unus homini onerando fufficiat, cortice flaviore, que intus femina tantum & aquam dulciffimam continent. Alpin.

 Meminit infuper Parkinfonus nofter alterius speciei, quam Anguriam Americanam versicolordpelle vocat, qua à Citrullo vulgari differt colore viridi maculis & lituris albis variegato; pulpa feu carne interna nonnihil firmiore & durabiliore; femine deniq, longiore majore, rubicundiore, læviore & splendidiore.

CAP. V.

De Melone.

Oc genus (inquit C. Bauhinus) Palladius Melones quafi unhowa, i. e. pomeos à Malorum figura appellavit, vel fortè ab odore. Semire albo, angulto, oblongo nuclei pinei amulo cum Cucumere convenit; fructu majore non fpinofo, mofchum redolente, carne delicata ab eodem differt.

I. Melo Ger. J. B. Park. vulgaris C. B. The Mush melon.

Sarmentofis asperisque & longis caulibus per terram le spargit : feliis asperis, angulofis sed mi-Sarmentolis aspersique & longis caulibus per terram se sparie: spilir asperis, angulosis sed minis quiam Cucumerum, quorum respectu rotunda dici possem, quibus magnitudine videntut cedere; e quorum sinn serve micante lutei, Cucumerinis similes, storibus Pomorum Amoris pares simò majores indidem plures, unà cum intortis capreolis; quoe excipium similem nonnihi pilosi, ormes ventriosi, modo sublongam, aliàs contractiorem retundam figuram obtinent, majores & minores, toriosi & canaliculati, in superficie aliquas velut à tineis corrosis semitas reticulatas habentes, colore virente & cinerco, cortice duriore quam Cucumeris. Caro subest per maturitatem coloris Melini, muicalgainosa, humida, desfuens ubi nimitum matura, sapore suavi, moschum subinde redolens, aut saccharum respiens. Meditullium occupar mucilaginosa quaedam substantia, cui immerguntur servina strobbis modammodo similia, minora, candida shoada, numerosa. засслагит гольевь. этехничний оссирає писладиння цижналі пиналал, си immerguntur fe-minā, Stroblis quodammodo fimilia, imnora, candida, fapida, numerola, Multiplex in fructu est differentia, non tantum colore cutis, carnis, faporéque & odore, verum

etiam formâ oblongâ, fesfili, &c.

2. Melo Hispanicus Ger. J. B. magnitudine sola à præcedente differt.

3. Melo retundus parvus C.B. moschatellinus rotundus parvus & prisformis J.B. Melo saccharinus Ger. Colognibidem aus Arantiam vin superas, odore Moschi, sapore delicasissimo.

Meminit J. Bauhinus præterea Melonis reticulati; Melonis turbinati; Melonis magni cortice virente Levi, semine parvo; & tandem Melonis longi, longitudinis circiter quatuor palmorum, incurvi ut cornu vaccinum, &c. quarum descriptiones qui desiderat, ejus historiam adeat.

A. Melones

4. Melones Abdelavi Ægyptii J. B. Melo Ægyptius C. B. item Melo Ægypt, ejuldem.

Planta à nostratibus non multum differt, sed fructus fert oblongos, acutos extrema & medium valde crassum habentes, Baobab alibi narratis fructibus proximos.

Horumusus ad cibum haud multum jucundus percipitur, cæterisque omnibus insipidiores & molliori pulpà obfervantur. Habent tamen femina que aliis omnibus ad refrigerandum magis præftare putant. Qua de re omnes ea plus aliis in usu frequentiori habent; aliorum Melonum semina parvi

Vellingius fructum quâ parte ramo suo adhæret anguino flexu prius incurvari scribit, sensim vennigus fructum qua parte famo no admerot angumo nota prim medivari tenori, folimi deinde ventre gravido intumescentem, versus alterum extremorum denuo gracilescere: Sulcis te-

deinde ventre gravido intimelcentem, versus alterum extremorum denuo gracisescer: Sulcis tenuibus interdum in longitudinem exaratum este, cortice molli tenui, maturoque jam frudu rufe scente; non est saporis gratis ur lautiorum aliquis ipsilum mensa dispersur. Melones quamvis in deliciis habentur apud gule proceres, corum tamen pulpa frigida est est hundur mida, in ventriculo putrelecre apta, febribus ac torminibus generandis idonea. Ego facile Dodonaco & Medicina. mida, in ventriculo putrelecre apta, febribus ac torminibus generandis idonea. Ego facile Dodonaco & Medicina. concessim Melones distiluitis concoqui quam Cacumeres, quantumvis J. Baubino contrarium videaconcessim Melones distiluitis concoqui quam Cacumeres, punturo laboravit figido & piùticular coacervante non sembos proprieta distiluiti del mensis del cucumeres ibu stacle nocere, ventriculo disticulter cos concoquente, ructu diu post estim concessimente in manifesta comederie noxa. At nos decorre allus un quam ese esti Cacumerant nocumentum sensimus a rey Melonum maximum. dut poir etum comem renpiente; cum presones semper une manueta comeeter noxa. Ar nos è contra nullum unquam ex est Cucumerum nocumentum sensimus, a ex Melonum maximum onn semel. Quocirca hec fortasse idospracia tribuenda sunt. Ne Melonum caro in ventriculo vicieur & noxam inferat, cum Sale & Pipere comedenda est (Alii Saccharo solo utuntur) & vinum

copiose tuperotipendum. Semen ell'è numero quattior frigid, mai cum quibus viribus in omnibus convenit. Lac Melo-num præficintifiumu in febribus ardentibus remedium cenfetur. Seminum autem medullam aqua num prættantininum in reonous ardennous temenum centetur. Seminum autem medunam aqua fontana aut alio aliquo liquore congruo prius contulam per cribrum fetaceum emulgent angultiffinum, aut pannum ad initiutum accommodatum. Seminis hic cremor febrientibus utiliter, tefte Matthiolo, ex hordeacea ptilana propinatur. Datur etiam tuffientibus, tabidis & marasmo affectis, atque etiam contra urinæ ardores valde prodeft.

CAP. VI.

De Cucumere.

CUcumis vocem nonnulli à curvatura deducunt, unde Maro

------ tortúsque per herbam Cresceret in ventrem Cucumis.

Sed verus Scaliger à Kinner que vetus Gracorum vox est. Kinner autem inquit Vossius, suspicor esse ab Hebraro NP'P i. e. Cucumis.

Notæ Cucumeris funt Fructus tuberculis (pinofis bullati, femina pulpā humidā copiosā, gelatinæ

amua contenca.
Fructum hunc non fuiffe Cucumerem Antiquorum, verum iis incognitum multis argumentis probat Casp. Hofmannus. Vide Medicam, Offic. lib. 2. cap.76.
Ego certe, cum in Italia peregrinarer, miratus sum Italos hunc fructum Citrullum appellare, MeEgo certe, cum in Italia peregrinarer, miratus sum Italos hunc fructum Citrullum appellare, Me-

lones autem aquaticos & Pepones, Cucumeres. tones autem aquancos of reponts, Cucumeres.

Tisu® nomen apud Gracos, quemadmodum Cucumeris apud Latinos generale nomen est

omnium horariorum fruchum, videlicer Peponium, Melonum, Cucumerum, Anguriarum & cateomnium horariorum fruchum, rorum ejusdem generis, ut Guilandinus quoque notavit. C. B.

1. Cucumis vulgaris Ger. sativus Park. sat. vulgaris C. B. vulgaris, viridit & albus J. B.

J. B.

Ex radicibus recits multifque candidis capillamentis fibratis; hirtis [armentis, crafsifq, humi fufis alternatim adnafcuntur folia, palmi unius aut alterius quaquaverfum amplitudine, tachu afpera, angulis hederaceis czefa, & ferrata, (candentia, Melonum folius afperiora, & majora latioriaq, [& gulis hederaceis czefa, & ferrata, ciandentia, Melonum folius afperiora, & majora latioriaq, [& gulis angulofa] è quorum alis capreoli exeunt & flores, Lob. litacei, ex luteo pallentes, continuong, utrina, turbinati, viridanti colore aut albo. (Viridantes autem ubi maturi flavefcum) femilong, utrina, turbinati, viridanti colore aut albo. (Viridantes autem ubi maturi flavefcum) femilong, utrina, turbinati, viridanti colore aut albo. (Viridantes autem ubi maturi flavefcum) femilong, partim ventricoli, anguloli ; verrucolis, fibrigiciantibus uberculis afperati, cortico pedem longi, partim ventricoli, angulolis ; verrucolis, fibrigiciantibus uberculis afperati, cortico pedem longi, partim ventricoli, angulolis ; verrucolis, fibrigiciantibus uberculis afperati, cortico pedem longi, partim ventricoli, angulolis, importantibus companione and partim ventricolis, angulolis, fibrigiciantibus contentis, partim ventricolis, partim ventricolis, partim ventricolis, angulolis, partim ventricolis, angulolis, partim ventricolis, angulolis, partim ventricolis, angulolis, partim ventricolis, partim ventric usus Officinis.

HISTORIA PLANTARUM.

Carnem hic vocat pulpam illam interiorem seminibus intermixtam, cum caro potius dicenda sit substantia illa alba, crassior & firmior cuti proxime subjecta, ut in aliis Pomiferis: hanc autem subflantiam totam (ut videtur) pro cortice habet.

Cucumis minor pyriformis Ger, C, B, f, B, à vulgari descripta non alia in re quàm fructús parvitate

2. Cucumis flexuosus C. B. anguinus Gor. longissimus J. B. anguinus flexuosus Park.

Cucumis flexuolus, autore Lobelio, five anguinus profus fimillimus eft vulgari, flagellis, foliis & claviculis. Nos autom observavimus ei folia elle minus afpera quam in vulgari, quardam etiam

& ciaviculis. Nos autem oblervavimus et feita ette minus alpera quam in vulgari, quadam etam fübrotunda, parum laciniata & angulola, alia magis. Fridus longi, inflat fepentis fe contorquentes, abi, quali canaluculata & firant, pulpà abid, fapore vulgaris femine ablo.

Ego (inquit J Bauhinus) noltros hos longifilmos Cucumeres fipecie à vulgaribus differre afferere non vecor, & tales natura non arte effe, quicquid dicar Matthiolus, cui ut in plerifique aliis fuis cui mus. Vali (inquit) Citrulos noftros adhue forentes in fiftulas conjectos mira longitudine receivif. crevife. E quorum comine qui poltmous monte production in intuas of monte and on the reverse and the production angular mode content viderentur. Have ex Plinio habitet; qui tamen hos ipeciem fiam

iemine sato servare non asserit. Matthiolo tamen suffragatur Dodonaus. Somen Cucumeris eft è numero quatuor illorum famol feminum frig. maj. Abstergit, aperit, uri-nam ducit. Usus creberrimi est in emultionibus antipleuriticis, antinephriticis & fimil. Schrod.

Ejus ianna cumi piendidam reddere dicitur.

Ipfa Cucumerum fubftantia frigida eft & humida, fucci excrementitii, adeóa, nonnifi robuftioribus ventriculis dedna. Idem. At nos quanvis ventriculo non admodum robufto filimus, ut qui vitam fedentariam agimus, per multos annos Cucumeros copiose ingeffimus, quandia tempeffivi fuerunt, & esui idonei, nectamen ullam vel levissimam noxam aut incommodum inde sensimus, quamvis jam ferè sexagenarii sumus: quin & cum Florentiæ in Italia febri laboraremus, præscribente D. Kirtono Medico Anglico ibidem degente, pulpam Cucumerum jusculis nostris incoctam

non fine infigni folatio & levamine comedimus. Verum crudi cum comeduntur, in orbiculos tenues concilos & fale aspersos duplici paropside exceptos coufq, agitare convenit; donec humor aqueus copiofus eliciatur & extillet, quo effulo, aceto, oleo & pipere condiendi funt, quomodo & palato & ventriculo gratifiimi evadunt, & certè non

infalubres.

Parvi aceto, sale, pipere & Anetho quotannis condiuntur; inseruntur etiam quandoq, Caryophylli, & per totum annum confervantur. Mirè prater cateras vires, appetentiam excitando, aftuanti ventriculo conferunt. F.B. Hos Germani effuttenti vecant, quod nomen & nos Angli ab ildem mutuati fumus. Vox Garckens diminutivum videtur ab Anguria per apharefin rejecta prima fyllaba An, & addita diminutiva kin facta.

- 3. Cacumis sationis major C. B. Hispanicus Park. parad. ex Hispanico semine natus Gor.
- * 4. Cucumis Ægyptius, Chate J.B. Cucumis Ægypt. rotundifolius C. B.

Folia habet minora, albiora, molliora ac rotundiora quam nostrates: fructus admodum diffe-

rentes, longiores, viridiores, cortice plano, molli, æquali, fapore dulciori.

Horum ulum corporibus in cibo, ipfis tum crudis tum cochs vefeentibus falubrem effe apud omnes Florum unum corporious in circo, apin cum cinus tunt cocto scientus anuacient circ apine ormes Egyptios creditur: Sunt enim concocht faciliores. Medici aliqui bi nonnullis febricatanibus crudos cuam mandendos concedum, prafetrinque pefte affectis, quibus Cucumeres hos crudos efitatos fum-mé conducere omnibus (quá ratione nefeir Alpinus autor) perfualtum fit. Coctos in ardentibus febribus utiles effe ratione confirmatur, quando refrigerent aque humechent. In renum & vesica calidis morbis cum lacte coctos Cucumeres multis diebus non fine multa utilitate in cibo sumunur. Lac eriam ipforum feminum pro itidem malis per os fumere fape folent. Ad oculorum verò alia-Lac etiam iplorum feminum pro iddem malis per os fumere fæpe folent. Ad oculorum verò alia-rúma, partium calidas inflammationes pulpa contusa Cucumerum, lacii mixia aututur: Et ad fe-dandos podagricos dolores à caufa calida concitatos fuccum lacto eloco, rofaceo mixtum partes li-niendo adhibento. Stillatitam aquam ad libram, ad jecoris caliditatem corrigendam, & ad fianandos renes inflammatos, tum à calculis vexatos multis diebus ægros bibere confulunt, quibus ipfam fatts is conterre experientià compertum eft. Sunt aliqui qui ad eadem hac mala aqua fullatitia lacit corundem Cucumerum seminum mista uti solent.

* 5. Cucumis sylvestris Brasiliana Marggr.

Naurger.

Sarmentolo caule feroit fuper terram, in longis pediculis felia habens fingulatim pofita, quodiber in tres lacinas fectum, ac in ambitu dentatum atque hirfutum. Flas flavus: Fraelus ovi gallian magnitudine, ellipricas figura, tuberculis admodum acutis, maturus est pallidus: Intus Cucumeris modo femina alba tranives sim sita multa. Edulis est.

CAP. VII.

De Balsamina.

BAlfamina dicitur quod ex pomis ipfius immaturis, oleo injectis infolatione oleum feu Balfamum, ut Chirurgi vocant, ad vulnera confolidanda præftantiffimum conficiatur. C. B.

Balsamina rotundisolia repens seu mas C. B. Balsamina cucumeraria J. B. Balsamina mas Ger. Park. Cucumu puniceus Gord. hift. The male Ballam Apple.

3. B.

Ex radice parva, fibrata, femestri pronascuntur viticule unius aut duorum cubitorum, tenues,
Ex radice parva, fibrata, femestri pronascuntur viticule unius aut duorum cubitorum, tenues,
Eriatz, angulola, qua clavicularum ope, quas ad fingula folia emitti, perticis se circumvolvit.
Folia Bryonia: vel potius Vitis folias fimilia, minora, concinnius divida, hilari vitore nitem, penitus. E Falia Bryonia vel portius Vitis tolus fumita, minora, concunnits divila, hilari virore nitent, penitus glabra, pediculo unciam aut feicunciam circier longo, amarore quodam & acrimonia leivi pravitat. Es glabra, pediculo unciam aut feicunciam circier longo, amarore quodam & acrimonia leivi pravitat. Briolorum alis fires producure, ex quanque foliolis acuminatis compositi, colore ex albido lutei, finimibin etiam luteis, quos excapiunt fruitiu fuiblongi, qui maturi rubent; vel (ut air Lobelius) (imperficie, arrièque micuntis prupurae pheniticex, urbinari, Cucumeris formă, coderna, modo tuberculis horridis bullari. Sonine Citruli vulgo dicti, copioso, fusco, longiore quam latiore, modice acuminato, compressóque & aspero.

mao, compounded a different nice enim nifi fata provenit; melius & felicius in Italia calidífque re-Locus natalis non traditur, nec enim nifi fata provenit; melius & felicius in Italia calidífque regionbus proficit quam in Germania aut Anglia, ubi Auguito plerumque floret, & nunquam aut rarò

inflammationes arcet : eadem & facile ac citò unit ac perfanat. Doloribus ac ulceribus mammillaninaminanes a con caracter de la car rum auxunatur; ucen exuterationes ac inflaminationes injectual curare pone exutimatur; punctis ac vulneratis nervis utiliter adhibetur: adverfus combuftionem ex aqua oleóve fervente ferro ignito vulneratis nervis unuter admocrur: advertus comountionem ex aqua ofeove tervente terro ignito vel igne multum confert: cicatrices extenuat, ramices quoque hujus inuncione fanefcunt, fi foliorum pulvis aliquot diebus interea exhibeatur. Sceriles quoque hoc fœcundas reddi affirmatur, fi poft balnet convenientis ulum, partes circa pubem ac uterum ifto inungantur, ac demum viro mulier bainet convenientis uium, partes carca punem ac uterum itto inungantur, ac demum viro mulier milceatur. Ego verò (inquit J. Bauhinus) de ea peculiarem experientiam nullam habeo. Pote-runt itaque alu, filabet, carundem virium facere periculum. Addit Tragus ex Hermolao; oleum ex ejus feminibus exprimi ad vulnera præcipuum.

CAP. VIII.

Herbæ Pomiferæ capreolis carentes.

De Cucumere sylvestri sive Asinino.

Cucumis sykvestris sive assininus J. B. syl. assininus dielus C. B. agrestis seve assininus Park. assininus Ger. 2016 Cucumber.

⚠ Elonis folium quodammodo refert, verum minus disfectum est non ità angulosum, in acu-Elonis folium quodammodo refert, verium minus dillectum eft non ità angulofum, in acumen productum: mollius quam Cucumeres vulgares, iis etam magis incanum, przefertim parte inferna, vel cineritum, craffius & alperius, longs & hirtis pediculis appendim, es francis e appendim, es pentaperali, calathi formă, colore ex albido herbaceo, tantillum in dultioriem flavenime declinante, faturatiis tintiis apiedum medium occupantibus. Fruelus majorem glardem Cerri zquat, cui & forma olivari responder, înperficie spinulis crebris brevibus horrence, qui maturus levifitimo attattu virofum succum cum lubrio cemme violenter ejaculatur. Semes maturum pullo eft colore, vel ex cierceo nipricars. Colorvarbidis non disfimile fed minus. Radix longa pullo est colore, vel ex cinerco nigricans, Colocynthidis non distimile sed minus. Radix longa,

In locis ruderatis & viarum marginibus aliifque incultis locis in Italia, Sicilia & Gallia Nar-Locin, bonenti frequentiffimum observarimus. Circa Autumnum fructus maturantur. crassa, alba, paucis adnatis donata, in plures annos vivax.

noneum mequentiminum obicayayındıs. Circa Antiunimini menesi maturantur.
Hijis fuccus expreflis & infpitfatus Elatorium dictur, cujus paradılı modum ex medulla feminis y_{tres} & candida, plurima, (que mintis quahi michus ingrata eff, queque preferim fole exfectat flammis t/fin.
admota rota urendo deflagrar) & pauca ei herente mucagine medullofa à vulgari diverfum tradit

Hujulmodi Elaterium è senune se neque vidisse unquam neque audivisse apud nos factum ait Pragamon Enternant e semano se neque viante unquan neque anonne apua nos factim at Parkinfonus, quanvis iple pharmacopœus fuerit. Se verò tum vinde tum album Elaterium à Diofeoride & Melue memorata fecific affirmat. Nam quod è pulpa feu fubdiantia fructus quanvis leviter prella & per cribrum adacta, viride erit, & per multos annos humida manebit, poftquam primius humore evaporato exficcatum fuerit, exacre fci. humorem contrahens & mollefeens; ut ad humi-

Lib. XIII.

CAP. X.

ditatem ejus abfumendam multi etiam anni requirantur: Quod vero ex liquore albicante & ferolo, è fructu difficeto fronto fua extillante, abfque ulla preffura fit, per ficcitatem albefcit, quin & alba, dura ficcique manebir, niti vel aeri humido exponatur, vel in loco humido ut mollefcat aperta redura ficcique manebir, niti vel aeri humido exponatur, vel in loco humido ut mollefcat aperta redura ficcione de la companio del companio de la companio de la companio del companio de la companio del companio de la companio de la companio del companio de la companio del companio linquatur. Viride autem Elaterium minorum virium eft, minusque violenter sursum deorsumve unquatur. Viride autem Latenium minorum virium eir, minuique vioienter iurium deoritumve purgat quam album. Hujus enim vel granum unum liquore aliquo foliutum in corpore teneriore potenter operatur; imò noife fe ait dunidum granum medicamento cuidam carhartico inditum ad illud açuendum, ventriculum conturballe mirum in modum, & vomitus crebros excitalle, & poad illud acuendum, ventriculum conturballe mirum in modum, se vonurus crebros excitalle, & po-flea per fedem violentus purgăfle, quam granum integrum feoriim eshibitam credi pofite. Purgat pituitam ferolofque humores vomitu & dejectione, atque ideò è juncturis mirifice trahit.

Movet mon(ss, færámque interimit, unde rarus ejus ulus, præcipué cùm nec malignitate careat.

Cins.

Onnum fuccorum hic maxime durabilis est, adeò ut ultra centum annos esticax manere creda-tur. Theophr. Erat Empiricus qui pil.ii, Ciceris magnitudine ex farina triticea & succo Cucum. Afin. efformatas Hydropicis exhibebat, unde copiosa purgatio aquarum sequebatur. Mox lotione crurum ex dec. Caulium instituta materiam deorsum traxit, iterumo, pilulas dedit, & plurimos perfecto reftituit. D. Soame ex Observationibus Hieron. Reusneri à Velschio editis.

CAP. IX.

De Cucurbita clypeiformi.

 Cucurbita clyzesformis seve Siciliana Melapepon latus à nonnullis vocata J. B. Cucurbita clypei-formis seve lacinitata Park. Melapepo clypeisformis C. B. Pepo maximus clypeatus Ger. The Buchier og Simnel Bourd.

Vucurbita hac erecta provenit, absque capreolis. Folia profert Cucurbitis solio aspero non Ocurora nac creexa provente, aosque capreous. Foias protert Cucurbais foilo alpero non multium diffinilla. Frudiur fungum reprafentant tenero eff exteriore cortice; carne lutero ol 8, frima, faporis aliarum (Cucurbiarum, fomire parte circinato: palmam manús ferè implet, [imo longe majorem vidimus] labra reflectuntur & crifpantur.

Parkinfonus caulem crassum, angulosum, asperum, intus concavum, altitudine tripedali ei attribuit : folia viridiora, magisque laciniata quam aliis Cucurbitis.

2. Cucurbita clypeiformis cortice melli, & ramosa J. B. An Pepo latus Dod.

Hic fructus fatura: flavedinis latam, planámque ferè circa petiolum vindem, afperam, angulofámque fuperficiem gerir, unciam circuer latam; mollem corticem habet, raris fulcis exaratum, extreque inperiocen gora, uncuan con constitue de la constitue de l main circumstrentiam muns quan toos monoribus, rotantoloribus, noi invicem incedentibus ex-ornatam obtinet, fupremain partem dimidia fisharra, deprefat anem undique mindique convexa-fimilen exhiber, finque medio fui fovociam aliquam, decidui floris latiorem afperioremque fedem fipedandam offert. Correx corrugatur fucceffu temporis.

Hac species non surrecta est aut sponte suffinens, sed procumbens & latè se spargens, an capre-

olos habuerit observare neglexit J. Bauhinus.

Alias preter practicas Cucurbitas chypeatas species seu varietates, aut plantas pomiferas adeam accedentes exhibet & describit J. Bauhinus, quorum tituli sunt,

1. Cucurbitæ clypeatæ affinis, five Sicilianæ genus parvum, utrinque obtufum, quibufdam Melopepo rotundus J. B. Capreolis non caret.

2. Cucurbita genus, five Melopepo compressis alter Lobelio. Melopepo compressis C. B. 3. Cucurbita aspera, cortice molli, alba, magnitudine Arantii. Pepo rotundus Aurantii formâ

- Cucurbita clypeiformis tuberofa & verrucofa.
 Cucurbita lata, clypeiformi accedens, minus tuberofa.
 Cucurbita clypeata affinis, ovalis, angulofa, ad Citrum nonnihil accedens.
- Cucurbita clypeata affinis, à pediculo in conum definens.

Cucurbitæ clypeatæ affines, utrinque aliquo modo turbinatæ.

His admifeet Cucurbitas aliquot Indicas, quas an rectè difponat dubitat. Nonnullæ ex iis aliò

Latonum & elypeiformium Peponum, Autore Dodonzo, caro durior eft, qui & ideireo diutius quam reliqui incorrupti fervari queunt. Eduntur autem hi non modò elxi, fed & in pingui altquo fricti. Defeandunt verò & per alvum haud fegniter; alimentum verò adferunt quale aliorum.

De Granadilla (en Muracuia & Maracoc & Flore passionis dista.

De Herbis Pomiferis.

Ranadilla Hispanis dicitur hec planta à fimilitudine fructus cum Malo Punico seu Granato. Murucuia & Maracoc funt voces Americane, hec Virginiana, illa Brafiliensis, quibus
hec planta indigensi innotessic, quarum fignificationem nessimum. Flos paffionis cu dicta
sit te docebis lo. Baptista Ferrarius, nimurum, inquir, quòd Divini Amoris manu vitalibus inscriptus doloribus sit, qui de similitudine partium floris cum corona spinea, clavis, stagello reliquisque quibus casus, tortus, vulneratus & cruci affixus est Dominus Christus susè rhetoricatur.

1. Granadilla Hispanis, Flos passionis Italis Col. not. in Rech. Maracoc sive Clematis Virginiana Park. Murucuia 3. Maliformis alia Marggs. Clematis trifolia storeroseo clavato C. B.

Radice nititur vivace, repente, geniculata, fibrofa, fractu facili, colore ex pallido albicante, fapore subdulci, recentem Fabam imitatà. Sarmenta emittit multa, tenuia, prælonga, ex viridi rubenna, queq, terram tangentia facilè se propagant, è geniculis sive alis soliorum sibris demissis; capreolis è quæq, terram tangenita facilè le propagant, è geniculis five alis foliorum fibris demiffis; capreolis è foliorum findus eggeffis arbores allive fi.lera proxima arripiens & ficandens. Folia tritida, lancam imitata aut Lupuli folia, medià lacinià produditore, quatuor aut feu uncias longa, latitudine fere pari, minutum ferrata, lævia, nervola & aliquamulum venolà, diluto colore virentia, & circa penolum binas quaddam excuberantas habentai magis vientes, & Milit magnitudine, odore gravi, Xyridis, & aeri parùm fapore, alternis difpolita, ternólque inter fe digitos diffita. Flore ex fingulis foliorum alis quotidie totà Æfitate ad Autumnum ufique emicant, odore jucundo Mellis vel Hyacinthi: effigie primùm antequam pandantur Nigellæ fractus foliofo virenti calyce imitantes, oblogn, angulti, longo petiolo, ferè riegno, infidentes, in quinque apices definentes, totolenque folia non orditata claudentes: quibus deindo dehifentibus candida intus & cava foliola conficientur. His infident orea denfarum fimbriarum. His craffication dublici ordine diffectx, purprueis maculis differentibus candida intus de diffectx, purprueis maculis differentibus candida intus de differentibus candida intus de cava foliore mention de diffectx. purprueis maculis differentibus candidations de differentibus candidations de differentibus candidations de differentibus candidations. roftrata claudentes; quibus deinde dehitentibus candida intus & cava foliola conficientur. His infident rotæ denfarum fimbriarum, fili craffitudine, duplici ordine diffecta, purpureis maculis fuffe, quarum finperiores rectis filamentis, bevioribus parim expanduntur; inferiores verò rotæ longioribus, illifque in extremo aduncis uno curlu, quia ob majorem illorum longitudinem cavis calvebus foliorum comprimebantur. Ambas quinquagnata aut fexaginta circiter filamentis diffectas editervavimus in novella planta. Ex harum & internarum aliarum brevifilmarum umbilico fijius deli deli propositione deli propo five colus, effigie columnæ cum bafi vel imo torulo, longitudine fere unciali, affurgit, erectus, rofive colus, effigie columnæ cum bati vel imo torulo, longitudine fere uncasi, aflurgic, erectus, rotundus, lævis, diluté virens, globulum parim oblongum pro capitulo codem colore fulirinens; hic verò parte ima qua harete columnæ luteis quinque lamellis pendulis, circumdifpofitis coronatur; ex obliquis craffiufculis ramofis periolis, parum incurvis, rigidis, dependentibus, radiatum diadema rotundum ærumlantibus: ex globulo verò fummo rues capitati clavi, erecti, oblongi affirgume, exvi-ridi albicantes, tripon pofitu inter le diffantes in fummo, & parum contorti, literam S oblongam imitantes, capitibus craffis, saturiore colore distinctis, & superna parte leni incisura divisis, ut bifida capita videantur, quanquam corum ambitus fit rotundus & veluti quinquepartitus. Manè se naa capita viocanium; quanquam counti amottus in fortunous ee venut quimquepartius. Mante le explicant flores, tota die hiantes manent, nochu clauduntur, nec amplius aperintum; fed flacecfectum & decidum. Fruitum gerunt extuberantem Mali Appii magnitudine, rotundum, colore cinerco, & decidum. Fruitum gerunt extuberantem Mali Appii magnitudine, rotundum, colore cinerco, tribus diftinctum cellulis, quae etiam in intergo fructu oblevan quandam extuberantium, & trianguli effigiem in funmo circa aucem. Acinos intus contines, obliquè dispositos, centrum petentes, finniles quodamnodi illis Mali Punici vulgò Grasurà dicht, duplo majores, bali caviq qua petiolo herent, in acutum definentes, minimè angulofo & lato capite, ut in Punico funt, candicantes, diaphani & mollem apparte effigie quadam cordis amulià & exceptum ab illa, cavis punctis impreffis afperum cernitur, medullam habens candidam & ferè infipidam. Exforto fructu fermian intus, ut in Cucurbita, fi agietum cerpitant: Inveniuntur etiam diffecto fructu fermia adhue nigra, carne illà obducta, exucta, vifcofa, nigricante dulcique fapore velut Cafflac fritule, & alia checca & folitat, es flora candicanta, afperiora, offeo veluti corrice, Perfici mati offisus dara proportione fimilia. Fructus hujes correx est veluri coriaceus, ut Colocynthidis, into cardiagneus, candicans, odore fuavistimo & gratifismo fed remitifo. Acinorum recentum fapor in maturo fructu ex dulet ad acidulum vergit, admodum gratus, & jucundo odore palatum ferien in maturo fructu ex dulet ad acidulum vergit, admodum gratus, & jucundo odore palatum ferien in maturo fructus ex dulet ad acidulum vergit, admodum gratus, & jucundo odore palatum ferien in maturo fructus ex dulet ad acidulum vergit, admodum gratus, & jucundo odore palatum ferien in maturo fructus ex dulet ad acidulum vergit, admodum gratus, & jucundo odore palatum ferien in maturo fructus ex dulet ad acidulum vergit, admodum gratus, & cultum lenire & fulbuccer positis quam gravare. Fructus in hac planta non ex mo flore, at neque ex column explicant flores, tota die hiantes manent, nochi claudiuntur, nec ampliùs aperiuntur, fed flaccescunt quam gravare. Fructus in hac planta non ex imo flore, at neque ex columna five ftylo floris, qui torulo distinctus apparet & striatus more columnarum Ionicarum; sed ex globulo illo superno, clavos proferente perficitur.

Granadilla dieta fuit hac planta ab Hispanis à similitudine quadam cum fructu Mali Punici cùm internà tum externà, nifi quòd minor fit & careat fummà illà coronà.

Marggravius & Parkinsonus hujus plantæ florem & fructus paullo aliter describunt colorum respectu, qui fortasse in aliis & aliis plantis variant ratione cœli, aut soli, aut utriusque.

* 2. Murucuia guacu Marggr. seu fructu pyriformi.

Caulis contortus, quadratus, varius, coloris cinerafcentis feu gryfei, pollicem craffus, feu etiam Came contours, quantum, raino, como univanento seu gryos, pomenti camb, tei etam viris & brachii craffine, longe ferpit, arque etam arboribus & frunccious fe implica. Fila habet late viridia, lavia & fplendida, quinque aur fex digitos longa, non ferrara, inxiqualis figura, qua650

V Gu.

Tempus.

dam enim funt fimplicia, quadam in duas, quadam in tres partes five lacmias inequales fecta: adherent autem cauli policulis fins fubruffis, & nervus tendit per longitudinem laciniarum, transverim autem multe venule intertexanter. Foron fert infignen, magnitudine Role majoris plevertum autem multæ venulæ intertexantur. Florin fert inflignem, magnutudine Rolæ majors pli-næ, externis folis quinque diluté purpures faperne & inferné, & quinque viridibis inferius, tupe-rius ruloris alternatum politis. Supra hæe folia in orbem expandiantur filamenta infignia, felqui-digitum longa, crifa, madietate internore totá purpurea, exteriore rubor leu purpureo & albo va-riegata: in centro floris extar columna ex flavo abjectus, teres & quali tornata, lata unum digiriegata; in centro floris extat columna ex flavo albicans, teres e quali tornata, lata unum digi-tum, cui luperius apex ovalis figure, magnitudine feminis pyri impolitus, & huie item clavi extre-mis fuis culpidibus infixi in uno puncto: infia ovalem autem figuram à faffigio columna quinque brachia extenduntur, ad latera, quorum quodiber continet (pongiforme corpulculum, flavo pulvere alperfun, ut in Liho.

re apertum, ut in Lino. Fridire pyritorinis eft, imito viridis, maturus flavescentis ex viridi coloris, intus tribus lineis in Frielius pyritormis ett, initio virkts, maturus flavefeentis ex virut coloris, initus tribus lines in tres partes dividium fecundum longitudinem, inter quas lineas multi proceffus, quibus fome cum pulpa fructus per tenues cuticulas annectirur. Pulpa alba fucculenta, glabra, inflar rudimenti avis no ove, cui inharent in quolibet fructu femina 260, vel plura, nigra, folendida, compretla, querum quodibete tito folliculo includitur. Odor & fapor fructus dulcis & fuavis. Cortex craftior eft

ant man Autania. Quando comeditur (cinditur transversim (non secundum longitudinem) & pulpa paullum sepaquam Mali Aurantii. ratur a cortice, adharens illis proceffibus, ac dein una cum feminibus forbendo inftar ovi tremuli

expaurtuir.

Quando aucem arinnus est femen colligere & fervare, pulpa cum feminibus per linteolum lenicre exprimenda, & ità à grans separanda, gransque deinde sus folliculis adhue inclusa triduo aut
et exprimenda, & ità à grans separanda, gransque deinde sus folliculis adhue inclusa triduo aut
quatriduo charta imponenda, ut ex parer frecentur, poltea summis digitis cuique grano folliculus quatitino cianta imponentia, in ca parte necessiri, portea minima ugua sunque grano rolli detrahendus: alias ità glabra funt ut comprehendi nequeant, nec inter edendum ore feparari.

* 2. Murucuia 2. seu maliformis Marggrav.

Caulis & huic farmentofus & fubruffus: Folia pediculis digitalibus nixa, in quinq, lacinias fecta, qua tuos nervos & venas habent; Horum quadam interdum etiam laciniata, quadam non. Ad fingulos nos nervos es renas nacenes; riorium quadant mortuam cuanti naturadas quadant non Ata iniguios pediculos foliorum provenit eriam pediculus continens florem Rofa circumferentia duplum, quaq inpediculos foltorum provent etram pediculus continens forem Kota circumtrentia duplum, quiq mi-ferius tria folia viridia obtinet, fupra autem hice, quima, longiora, inferire viridicentia, fuperri ecci-ruleo-purpurea, & inter hece alia quima, in totum purpurea, deinde Solis uri pingitur figuri radiarum multa tilamenta crifipata & in orbem explicara, exteriori medietate ceruleo-purpurea, interiore dilute cerulea, yel citam è contrario; yel alism modis, coloribus aut diverifs aut transpolitis varia, ut apud Margarquian cernore licer. In medio floris columellam habet brevifinam, pallidam, tupuris in quima, Marggravium cemere licet. In inedio floris columellam habet brevissimam, pallidam, superiùs in quinq, partes dislectam que ad latera curvate extenduntur; cuique parti spongia-forme corpus, pulverem luceum aspersam habet. In medio autem columella psisomus orbiculus, ex stavo albicans, & huic tres clavi superiis infixi, è stavo albi, & punctulis minims purpureis variegan, vo albicans, & chuic tres clavi superiis infixi, è flavo albi, & punctulis minims purpureis variegan, ed deors im inclinati ut brachia columna. Flor totus stavis odoris. Fructus squar pomum noltras vulgare, rotundus, cortice crasso, stavis cortes crasso, stavis odoris, constant pulpă succulentă, vinclo acida ; vulgare, nispam tungente croceo colore, & in illa multa granula seminis nigri, magnitudine seminis pomu vulgaris, sed variis tuberculis infigniti, & folliculo inclusi. Commendabilis est fructus tam colore quant superiore. odore quam sapore.

• 4. Murucuia 4. seu Pyriformis altera Marggravii.

Marger.

Folia huic in pediculo fesquidigitum longo cordis bubuli figură, circiter quinque dig. longa, quaFolia huic in pediculo fesquidigitum longo cordis bubuli figură, circiter quinque dig. longa, quatutor fere lata ubi latissima, in ambitu non servata, late virentia & splendentia. Folia, capreoli,
storm desculie codem quo in aliis situ. Hi autem selquidigitum longa, in orbem instar stors dispostina, viridia, & crasso mode certata. Hisce foliis herbadigitum longa, in orbem instar stors dispostina, viridia, & crasso decem folia, quorum quinque superne

Literate de demotro olis enuation degitorium, continens decem folia, quorum quinque superne engrum jongs, in ordent initat notis diponta, vinus, eccasio inido feriada. Trice foits nerba-ces inidet for dametro plus quaturo digitorium, continens decem folia, quorum quinque fuperne & inferni rubri coloris, quinque verò luperne rubri, inferne viridis coloris, ità alternatim polita. Supra hac folia filamenta felquidigitum longa in orbem flant crecta, (cum in alis speciebus incum-Supra hac totia filamenta letquidigitum longa in orbem fitant creeta, (cuin in aliis fipciiebus incumbant) fatis fortia & teretia, quorum inferior medietas È Lacca purpura & albo variegata eft, fuperior feu extrema tota purpurea. In centro floris itidem columna erecta tornata, digitum alta, fuperius ovale corpus cuin tribus clavis infixis, ex albo flaveficentibus, infra quod quinque brachia rubra, puncfultata, carerium flaveficentia, extenduntur in orbem, quorum quodvis ellipticum corpus haber, referens fipongiam, comprefium, albicans, cui pulvis luteus adharet. Floris odor fuavis, fructus accidentia.

Murucuix omnes species utplurimum florere incipiunt mense Augusto & storent ulque ad Januarium. Fructus maturus copiole mente Januario & Februario, Martio, Aprili invenitur. Mao & Junio folia amittunt, novis subnascentibus.

Murucuiæ Species foliis Hederæ scandentis Marggr, Clematis seu Flos passionalis sure virid: Hort. Paris.

Marggr.

Audie tenui, in tria cornua diducta, fuperius ferpit, & fruticibus fe implicat. Folia Hedera (candentes folis figură fimilia, filendide viridia, interius rotundo, viridi, herbofa ex viridi canefectuia. Quod the folis figură fimilia, filendide viridia, interius rotundo, viridi, herbofa ex viridi canefectuia. Quod the folium diffar ab altero circiter 2; dig. filo periolo infidens digitum longo, ex caule prodeume, parvo foliolo dentato circindiatum: 8 ex prope petiolum haber criam capreolos rufe(centes, quibus fe anne-

De Herbis Pomiferis. clic. Florem nen deferibit. Post slorem provenit pomum ovale, magnitudine majoris Pruni, initio viride, cujus cortex haud ità crassus un in exteris speciebus, continens pulparm albicantem cum seminibus ut Maruenjaguacu, lenticularis sigura, magnitudine seminum Pomi, nigra, splendentia.

* 6. Murucuia ete Brasiliensibus Marggr.

Marggr.

Marggr.

Folia huic in totum dilute viridia, in tria alia secta: & in pediculo cui [flot] insidet tria folia in Folia huic in totum dilute viridia, in tria alia secta: & in pediculo cui [flot] insidet tria folia in Folia huic in totum dilute viridia, in tria alia secta: & in pediculo cui [flot] insidet tria folia in Folia huic in totum dilute viridia, in tria alia secta: & in pediculo cui [flot] insidet tria folia in Folia huic in totum dilute viridia, in tria alia secta: & in pediculo cui [flot] insidet tria folia in Folia huic in totum dilute viridia, in tria alia secta: & in pediculo cui [flot] insidet tria folia in Folia huic in totum dilute viridia, in tria alia secta: & in pediculo cui [flot] insidet tria folia in tria alia secta: & in pedic ambitu ferrata, viridia: floi iple decem folis confta, nimirum quinque externis viridius, internisalbis, & inter hæ alia quinque alternatim polita, in totum alba. Ex medio floris prodeunt filamenta Solis figura, que ad medietatem interiorem purpuro-cœrulea, ad exteriorem alba funt. In menta sons ingara, que au menteación intenorem purpuro-termea, au extentorem ana funt. In centro floris flamen in quinque brachia diductum, ceruleo punétatum, cum l'pongiz-formi corpora, quod pulvere luteo alperfum. In Piliformis corporis medio tres clavi, infixi.

* 7. Murucuia vesicaria lanuginosa odoris gravis Marggr.

Printing for the control of the cont cam pontos: super nis fotus muita mamenta aiba in orbem expanduntur, ur inflore pafilonis, paulium contorta & interius in orbem purpurata: in medio columidia albicants, punctulata rubro, cui quinque fipongia-formia corpuficula cum tribus clavis impofita, coloris ex viridi albicantis. Pofit flores fequitur folliculus turbinatus magnitudine dactyli, qui intus cavus femina continet. Odor tottus planta fortior & penetrans ur Hyofoyami, fed cui dulcedinis aliquid admixtum deprehenditur. Planta manibus tractata odorem imprimit.

* 8. Clematis seu Flos passionis Americana luteo slore Hort. Par.

Folis Hepatici Trifoli amulis, floribus luteis à reliquis hujus generis diffinguitur.

* 9. Flos passionis campanulatus pentaphyllos Monting.

• 10. Flori passionis seu Granadilla affinis Coanenepilli seu Contrayerus Hernandez. Ferrum equinum volubile Montingii.

Herba est folia ferens Lunæ crescentis in modum aut solearum quibus calceantur jumenta, fignata quoque clavis luteo colore: caules volubiles, teretes, exiles, ac ornatos per intervalla prænarratis foliis, item caproolos & flores multicolores, Vetonica ferè forma, sed longè minores; radicem verò prolixam & convolutam, minimum digitum crassam, fibratámque. Baccarum color è castaneo ad

grum tenan. Nafetur multis in locis agri Mexicani, fed przecipue Xochitlani. Radicem tuliam atque devoratam 311, pondere aunt mederi (pleni, reftaurare motum impedimum 3 Vne. nigrum tendit. Cadre dolores, appetentam excitare, evocare urinam, calorem temperare, ventris dolorem lenire, femen retentum pellere, ac per fomnos infomniáve à fuis jam pæne fedibus divultum, viperarum obliftere ictibus, venenatis potionibus, venenisque aliis vim omnem adimere, expurgatis statim per inferna, prasfervare etiam à meretricum veneficis infidiis, nocussque cibariis qua die fuerit devorara, demum venenorum omnium perniciofam vim hebetare.

Kkk 2

LIBRI

652

De Herbis Bacciferis.

ACCAS hoc in loco appello fructus herbarum quofcunque membrana tenuiore vestitos, pericarpio (eu pulpa intus humida aut molli femina ambiente eiidemve intermixta. Ex his nonnulli fatis grandes funt, ut v. g. Poma amoris & Mala infana dicta.

Herbarum Bacciferarum TABULA.

Ha funt vel

С Вассіг è pluribus acinis compositie, mora Rubi æmulantibus: Снамемовия, Снамеревісступе-NUM. C Simplicibus acinis, In racemos dispositis, Scandentes Capreolis, cauliculis Spinosis, foliis Tami lavibus: SMILAX ASPERA. Non spinosis, foliis vitigineis: BRYONIA ALBA. Caulibus volubilibus, foliis Convolvuli: BRYONIA NIGRA. LEretta, foliis (Compositis seu ramosis, foliis Ad Angelicam accedentibus, fructu per maturitatem rubro & fuavi : Angelica Ad Imperatoria accedentibus, fructu venenato: Aconitum Racemosum, Christo-Simplicibus, Solani fimilibus, clata & grandis : Solanum racemofum Americanum.

Latioribus & majoribus,

Nervofis,

Magis sparsis, folis

Επιφυλλόχερποι

Cum lingula sen folio secundario in medio felio : Hypoglossum, Bislingua. Fructu solo seu bacca è medio folio enata, foliis

Majoribus & latioribus non spinosis: Laurus Alexandrina. Mmoribus, myrti æmulis, in mucronem spinosum & pungentem exeuntibus : Ruscus, Oxymyrsine.

In caulibus fructus gerentes aliarum plantarum more, flore

Culindroide

Cylindroide oblongo, clatior, radice nodosa: Polygonatum. 2 Stellato, in spica, foliis singularibus è terra exiens, in caule tamen duobus do. nata: MONOPHYLLON.

Minus nervosis, seu paucioribus nervis conspicuis, & mollioribus, fructu

Acaulis, nullo scilicet præter floris pediculum caule, pomo magno, radice grandi de spompuospo: Mandragora;

S. Monococcos & plerumque tetraphyllos: HERBA PARIS. Baccis pluribus, flore

(Campaniformi, concavo & tubulofo, fructu nigro grandiore, venenato & lethifero: Solanum LETHALE, Bella Donna. Stellato, in quinque aut fox segmenta acuta partito & expanso, apicibus in umbilico in umbonem quendam coeuntibus, fructu

(Magno, seu foliis integris, slore etiam ample: Malum 1854-Num: sive foliis pinnatis Agrimonia amulis: Pomum Amo-(Minore, seu quæ caule est perenni, foliis Capsici, fructu rubro majore: Amomum Plinii; five quæ caule annuo, fructu in racemulis minore : Solanum vulgare.

Occultato, calycibus florum in venicas excrescentibus:

Alfines foliis & flore, fructu minore: Alsine Baccipera. Solani foliis & flore, fructu rubro, luteóve

(Majore, Cerafi æmulo, vesiculis etiam magnis, per maturitatom rubentibus [in vulgari Europæo] Alkekengi, Solanum balicaca-

(Minore, vesiculis etiam minoribus, in verticillis ad caulium nodos: Sola-NUM SOMNIFERUM.

Temissimis & capillaceis, turionibus esculentis: Asparagus.

Parvit, Serpili annilis, viticulis tenuibus, in paluftribus naícens: VIIIs IDÆA PALU-STRIS, Oxycoccos.

Ad hoc etiam genus [Bacciferarum] retulinus Capficum (eu Piper Indicum ob convenientiam cum Solano in parabus precipuis, quantris nonnulli fortaffe bacce deferiptionem huc plante minimè convenire objicient.

CAP. I.

De Chamamoro, seu Chamarubo.

CHamzemorus à foliorum cum Mori folis fimilitudine dicitur ; verum rectitis med fententià C. Bauhinus Chamzrubum appellat, fiquidem folia & fructus ad Rubum propiùs quam ad

1. Chamaemorus Ger. Cluf. Anglica Park. ejuschenque Chamaemorus Cambrobritamica Rubo ldeo minori affinit Chamemorus J. B. Chamamorus folio Ribes Anglica C. B. Vaccinia nubis Ger. Cloud berrics.

Dodrantalibus prædita oft viticulis, in quibus alternatim tria, quatuor, rariùs quinque folia (ca-Dodrantanous prædita elt orticulis, in quibus alternatim tria, quatuor, rarius quinque foita leabra Malvæ, vel potius Mori, [novellæ oitæ, & primium natæ, mævuls tanne Clufue (& nos pariter)
cam Ribes oulgaris folis conferre.] Folis non valde diffimilia, in quinque præcipusa patres divida &
per ambitum ferrata, longis pediculis innixa, qui ex binis alis five apophylibus caulem ampledenthus excunt. Summum caulem exonat for unicus, quinque foliolis ex nigro [fortex albo] puralcentibus conffans. Fruchus Mori fruchu [Rubi Ida: vulgaris verius] fimillimus (unde nomen) fed paulo minor, primum albicans & acerbos, poftea ruber, ex acerbo dulcis. Redix urcunmen) lea pauto minor, primum aibicans ex acerous, poitea ruoer, ex acerou que nodofa, ex fingulis nodis paucas fibras foargens, mire fe propagans, & quam longiffime ferpens, que nodofa, ex inguls nous paucas nous para deò ut brevi tempore maximum spatium occupet.

De Herbis Bacciferis. Lib. XIII.

I court.

Descriptio est Thomæ Pennæi Doct. med. Londinensis. In summitatibus montium altissimorum Leicriptio ett Lioniz Pennai Doct. med. Lonamentis In ununitations unditud antimoduli Pendle & Ingleboragté, follo putrido & pallifiri oritur. Anno 1668. circa finem Julii in finimitate montis Hinckle-bangé, tres circiter mill. ab oppido Settle Eboracentis agri diffantis copiolam cum frudu mature inveni. Fructus autem figura fuit Rubi Idae mora amuntatur, in co diverfus, quod frudu mature inveni. Fructus autem figura fuit Rubi Idae mora amuntatur, in co diverfus, quod ingulares acini nonnibili majores fina. Color bacce: ante plenam maturitatem ex parte Soli obverfusquales. la ruber, cum jam perfecte maturuit è rubro in flavum mutatur; gustus quoque ex acerbo in dulcem, & meo faltem palato gratiffimum, abit.

Parkinfonus Chamamorum Cambrobritannicam seu Lancastrense Vaccinium nubis pro diversa Paramonus Chamamorum Camoroprianneam en Lancaurente vacentum nuos pro diverta foece proponit: verum nos fedulo inquirentes nullum prater fuperius defenptam Chamamori foecem (ponte provenientem neque in Cambria neque in Lancathria invenire potuimus, at neque de ca quicquam inaudire. Quid quod deferiptio Parkinfoni plantæ noffræ adamuffim quadrat, & ut

verum fateamur, meliùs quam ipfius Pennær à nobis adhibita?

Chamæmorum Norwagicum Clufit Park. J. B. Chamærubum foliis Ribes C. B.

Cluf.

Superiori non valdè affinem tantum (ut vult Clusius) sed candem prorsus esse existimo: verum ne temere Lectori imposiusse videar, descriptionem Clusianam ex virgulis cum foliis & flore inter chartulas repolitis ab Hoiero missis concinnatam subjiciam. Erant inquit ha virga tenues, digitatalis longitudinis, fusci coloris, corrice obducta, quibus inharebant uncialibus persolis felia, vulgaris Ribes foliis non valdè diffimilia, sed paullò magis orbiculata, in breves aliquot lacinias divisa, tribefique emmentoribus nervis aversi parte pradita, à quibbs multe vena ad circumferentam figar-partur in ambitu dentata. E fummis virgis exeum coblongiores tenuiors que petioli, fuffinentes fin-gularem caliculum, è quo fos emergis candidus, mine quaternis, modo quinis folois conflans, um-blicum occupantibus mults extilibus faminalis albis cum flavis apicibus. Flori fuccedit fractus, Fragi magnitudine, rubens aut pallidus, cujus interior pulpa mollis, humida, mucilaginofa, exilium acinulorum plena, guftu non infuavis.

Paludolis & humidis locis gaudet, & maturitatem adquirit fructus mensibus Junio, Quintili, Sex-

Locus.

Ex hoc fructu (inquit Hoierus) Electuarium ad Scorbutum rudi Minerva conficiunt quotannis Norwagii & Finmarchii. Baccas in fictili aut aheno per se ad mediocrem consistentiam coquunt, nullo addito liquore; cum enim fucci pleni fint & molles, alieno humore irrigari non expetint. nullo adatto liquore; cum enim fucci pleni inti & molles, alieno humore irrigari non expetunt. Quanquam in delicatioribus finit nonnulli, qui melicrati Fionenfis (quo fumme delectantur Septentrionales ifft) alquid affundant. Hanc confectionem idoneis vafis exceptam, & ne corrumpatur ab ambiente aere butyro diffoliuto obductam, ufti fludofiffume refervant; nobile fane & probaffimum illia adversis Scorbutum remedium. Etenim non facile credas que miracula gensilla folia hac medicina faciat quotidie, ut omninò fatendum fit, nibil ad hanc effe vel Cochleanam illam tot encomiis hactenus celebratam, vel Becabungam, vel Sifymbrium, Cardaminem, & id genus alia. quibus Germani se efferunt.

Nonnulli Scorbuticos, quamvis ridicule, bene tamen atque utiliter hunc in modum curant. In Aonmain Scotoutees, quantus noteute, oene tamen aque unitei nune in mouni curane. In vicinam aliquam infolam moris abundantem exponunt, ibidémque folos relictos domum non tranferunt, prinquam fantati funt reflituti. Tum enim illi, quafi ab omni humanitate exclusi, vita tamen (quod credibile eft) cupidi, moris iftis vefei coguntur, five ut extremo remedio promifam tamen (quoa creatione en) cupiat, morts tuts veici coguntur, tive in extremo remedio promittam fantatem recuperare tentent, five ut firim, qua utplurimum torquentur, extinguant. Dumque hoc ad fateratem agunt, fine dubio intra paucos dies oppido convalefonne. Hyeme verò, quando id non licet, Electuario fuo non mintis feliciter utuntur fine certa dofi aut cultodia.

Chamæmorus altera Norvegica Clus.

Huc non pertinet, sed Ribesii species est.

A. 2. Chamarubus faxatilis C. B. Rubus faxatilis Ger. Alpinus faxatilis Park. Alpinus bumilis J. B. Che Stone-Bramble, or fialpis.

Cánf.

Pedalem non fuperat altitudinem, teretibus, fubrubentibus & hirfutis viticulis, in quibus bina aut terna folia Rubo Idavo à plenfique nuncupato parte fimilia, hoc eft, terna fimul ex eodem pediculo nafcentia, rugola, non hirfuta tamen, nullifque fipinis horrentia, valdè exiccantis & adftringentis gurlis, dende amartifucili: in fummis viticulis & Iupermis earum alls flores quidem fort (fiel capus forma aut coloris ignoro, verifimile eft Rubo Idao aut humil pares) deinde fructum Rubo vulgari aut Idao minorem, hoc est minore acinorum numero constantem: etenim binos tantum, ternos, quaternos aut ad fummum quinos acinos habet, longe tamen majores quam in ullo alio Rubi gequaernos au an minimi quinos acinos naste, songe camen majores quant in uno ano recol ge-nere, omninò rubentes, & adeo lucci plenos, ut quodammodo transpareant, acidi & palato grafi-fimi (aporis. Continent finguli illi acini fingula grana, alba, rugola & inæqualia, addringentis guittis. nmi iaporis. Continent migui mi acun miguia giantiquosi togras e meripania autitingenes giutes Radax longe lareque ferpit, & longas interedium viticulas humi faparis, que fuindar addices agunt. Montum altiorum incola est ubi in saxosis provenit. Nos in monte luglebrough, & altibi in Ebo-

racensis comitatis montosis occidentalibus & borealibus observavimus,

Parkinfonus flores carapetalos aut pentapetalos (proculdubio naturaliter pentapetali funt & ex accidente folium tetrapetali) colore roleo pallido aut albento.

CAP. II.

De Chamæberickymeno dicto.

Hamapericlymenum infcribitur hac herba ob aliqualem fructus ejus cum Periclymeni fimi-Hamppericiymenum inicatonum nec nerox oo anquatem tructus ejus cum Periciymeni imi-lindinem. Elt autem planta fingularis; fiquidem uni flori plures luccedum acimi, non in unam velur baccam conflipati, ut in præcedenti, fed fitis finguli disjunctis petiolis hærentes.

A. 1. Chamapericlymenum Park Ger. Clus. Periclymenum parvum Prutenicum Clusii J. B. Periclymenum 3, five bumile C. B. The Divari Doncy such tickle.

Radice est repeatrice; caliculis sesquipalmaribus [Pennæo apud Clustum dodrantalibus] quibus quatuor, sex, aut etiam octo, ex adverso per intervalla adharent selia, in imis cauliculis seu surculis mittora, in extimis ampliora, Ascyri solus satis similia, in mucronem desinentia, quinque nervis inmittora, in extimis ampliora, Ascyri solus satis similia, in mucronem desinentia, quinque nervis infiguioribus ab ipso pediculo ad mucronem excurrentibus: E quorum sinu ad latus pediculi sforem siignioribus ab pipo podicuio ad mucionem escurientosis. Es quorum intu au austi pedicuit norem tu-Rinentis aliquando unicus, uriplurimum bini, utrinque (ci. unus, extirgun ramuli, binis aut qua-ternis folisi fimili ferie difpolitis practidi. terns roms minu norte ampoints practice. The control minutes bacculæ petiolis fuis inhærentes, per macandicantibus conitantem products, in cuius meano mute baccular petiolis luis inharentes, per ma-turitatem rubentes, intus alba, racematim coharentes [vacciniorum ruborum magnitudine Hier.] fucculenta, fapore admodum dulci, [qua manducata feabiem generare vulgo creduntur. Hier.] Prutenis rufticis circa Gedanum valde expetita.

Prutents runcis cue a Genamini vanue expensa. In Norvogia & Sueciz maritimis copiosè nalcitur. In Northumbriz Angliz montibus Chevioticis Locuit. dictis ad latus occidentale Septentrionalis partis altiffimi montis abundè provenit.

Quin Periclymenum humile Pennari & Hoieri atque etiam nostrum Northumbricum una & eadem plantes species fit minime dubito, quamvis Pennaco deleripta ob celli forte temperiem aut soli ubertatem, major & clatior fuerit.

* 2. Chamaperiolymenum Brasilianum. Camara tinga seu Camara flore rubro Marger.

Marggr.

Caulir hujus hiriurus in multos expanditur ramos: folia habet ferrata, Menthæ crifpæ fimilia, fed magis folendentia, leni hiriurie przedita, & ad tachum mollia, bina fibi invicem ubique oppofita, quodiliber bevi pediculo inidens. In extremitate ramorum, uti & ad exortum foliorum ad caulem provenium oblongi pediculi aliquot, juxta fe pofiti, multos flyfaular habentes rubros. Poft flores frequirum ruwla, baccıs plena viridibis, magnitudine baccarum Sambuci, & uvula cum baccis fimilis eft finchui Chamæpericlymeni Claf. Flos infignis odoris, & ipfa herba fuperat odore Mentham. Variat floris colore flavo.

CAP. III.

De Smilace aspera.

Bacciferæ fructu racemoso scandentes.

Milax, fi fabulis credimus, à Smilace puero in herbam sui nominis verso dicta est. Ovid. Metamorph. Et Crocon in parvos versum cum Smilace flores.

Capreolis cum Bryonia alba convenit, foliorum formà cum nigra, Caulibus spinosis ab utroq

1. Smilax aspera fructu rubro Park. aspera fructu rubente C. B. Smilax aspera Ger. I. B.

J. B.

Longis, rigidis, fariatis, contortis, valdė implicatis, lentis, farmentofis vinitalis excrefcit, nunc in hanc, modo in alteram partem (inquir Clufius) certà quadam ferie fervată inflexis, ex geniculis capreolos proferens, quorum ope vicinis arboribus alifive advolvitur, & ab inis ad furmar are publiculos proferens quorum ope vicinis arboribus alifive advolvitur, & ab inis ad furmar are publiculos unicales plus minis, quibus folia ex intervallis fingularia appenduntur. Catervim folia Sigilla Marite dicti poffides, fed longi craffiora, rigida, nervofa, junis non tantim per margines horrentia, fed & in dorfo focundum nervos, nunc ampla & virtida, modò anguftora & albs maculis configerfa; autore Clufio. Flore è fingulis extremorum ramulorum genicularis uberculis recembatim coherentia recomment. Davis albis olorati. lexanculi. exieusi in medio apiculis. Hofre excinit tes crebri erumpunt, parvi, albi, odorati, hexapetali, exiguis in medio apiculis. Hofce excipi-

Viret.

unt fruitu rotundi seu Uvz, per maturitatem rubrz, vel, ur Clussus, rutile, in quorum singulis semma duo vel tria, vel unicum, lubrica, magnitudine, colore & figură seminum Paliuri vulg sed duriora, pulpă albicante, nauscosa cujustam dulcedinis participe. Clusus nucleos vocat duros ossessories unitaria, punta anneanie, manieriae cujuntarii uniceunia participe. Cannas iniciesos vocat cutros fileos velta Afparagi, foris nigros, addens radicem longe lated, ferpentes fiab terra fibras habere, tenues velta Afparagi, foris nigros, addens radicem longe lated, ferpentes fiab terra fibras habere, tenues candidas, & germina fumma tellure spargere, minimi interdum digiti crassitudine, nodola seu ar-

In Sicilia, Italia ex Gallia realizationemi in regions pannil. Succedaneum eft Sarfaparilla: in curanda lue Venerea, ínque articulorum & nervorum dolori-In Sicilia, Italia & Gallia Narbonenti in fepibus paffim. bus: Noxios humores per fudorem & transparance mue venerea, inque articulorum et nervorum dolori-bus: Noxios humores per fudorem & transparancem evacuat, cutis vina expurgat. Datur vel in pulverem redacta, vel in aqua alióve liquore decocta.

pulverem redacta, vei in aqua anove nquore decocta. Fallopius cum in monte Juliani Pifis vidiflet Smilacem afperam, eâ ufus est loco Sarfaparillæ per biennium quo ibi fuir, frelici cum fuccessu plurimos à lue Venerea liberans.

2. Smilax aspera, minus spinosa, fructu nigro J.B. C.B. aspera fructu nigro Clus. Park. aspera Lusitanica Ger.

Similibus cum priore farmentis & viticulis proxima queq amplectentibus nascitur, non est tamen Similibus cum priore farmentis & viticulus proxima quaq, ampiectentious naicitur, non efficamen adeo (pinis horiida: folia etiam paullò breviora, atriora, molliora, nullis aut certe rariffitis aculeis oblita habet: far alteri omnino forma fimilis, fed colore differens, nam ex albo quafi carneus ets conta naoct : jus aicen ominno roma nume, seu conte unecloss, nam et amo quan carneus eft ; fructúfque rudimentum, quod ex medio flore tanquam umbo prominet, rubelcit, plenus autem & macuns fruthus, non est rutilus ut in priore, sed omnino niger, & succulentor, quantum tem & macuns fruthus, non est rutilus ut in priore, sed omnino niger, & succulentor, quantum quidem Clusio videtur : Officula conveniunt.

 Smilax afpera Peruviana five Salfaparilla C. B. afpera Paruma Park. Smilaci affinis Salfa-parilla J. B. Smilax Peruviana, Salfaparilla Ger. Bartaparilla. Brafilensibus Juapecanga Marggravii.

Qualis reliqua fit plantæ facies vix certi quicquam afferre possum: Radices verò notiffimæ sunt ad defudationes corum quibus vagus concubitus luem affricuit. Sunt autem flagella longiffima, ad defudationes corum quibus vagus concubitus luem affricut. Sunt autem tragella longiffima, plurimarum ulnarum, junci majoris craffitie, oblequiosi funiculorum flexibilitate, fittis per longum decurrentibus, colore exterits fulco, cui inblanta farinacea alba fibbeft, craffiulcula, mollis, & digitorum attritu in pulvifculum folubilis, Agaricum ferè referens, japore glutinofo, amaricante, non ingrato tamen; meditullium verò lignofum, mitidum, lentum, fractifu, contumax. Pendent non ingrato tamen; meanumum vero ngnomin, intenuin, intenuin, natura, orialinata porrò fiagella hac ex pollicaris craftitudinis radice transversa, figuammata, que farmenta cebra fiarfum mittit, vitigineis non absimilia, parique craftitudine, velui geniculis quibuldam intercepta, nirumi micus, viegines non abinnua, parique cramucane, venus genicuis quabunam mercepea, ftriata, aduncis ipinis minacia, coloris buxci, fubltantià intus Palma inftar fibrosà, albicante, fa-

pore nuno evidente. Querfio est an Salaparilla dicta sit ipsissima Smilax ratione codi & soli duntaxat differens, an planta cidem affinis. Nobis affinis potius videtur quam eadem.

planta eidem attnis. Noois attnis potus videtur quam eadem.
Sarfaparillam Marggravius fic deferibit,
Caule farmentolo, lignolo, lento, virid ferpit, aculeos feu fpinas hinc indè habente acutas. FoCaule farmentolo, lignolo, lento, virid ferpit, aculeos feu fpinas hinc indè habente acutas. FoLia foliaria, quinque vel fex, vel etiam duodecim dig, longa, exteribis acuminata, & tres, quatuor,
aut quinque digitos lata ubi latifirma; in quibus tres nervi infigureer conficiu fecundum longituaut quinque digitos iata uni attituma; in quine des insertiums abent, vario fiexu difcurrentes; exte-dinem tendunt, transversim autem multas venulas minutas habent, vario fiexu difcurrentes; extedinem tendunt, transverhm aurem multas venulas minutas habent, vario tiexu dicurrentes; externius dilute, interius virent fautras. Ad quemilibet cujufilibet folii pediculum (qui brevior) due claviculæ prodeunt, lentæ, longæ, quibus aliis plantis fe firmiter annechti. Flore fert racematim: fequuntur dein bezee, primo virides, mox cinnabrire, ubi autem maturner nigræ, roundæ, magnitudne mediocrium ceraforum; quæbbet in umbella confifti feu proprio breviori pediculo, quan pedigulbum decem un denderum in hannere inflatt. gnitudine mediocrium ceratorum; quamoet in umbena communea proprio irestori podiculo; quo-rum pediculorum decem aut duodecim uni longiori infident. Baccæ autem rugofæ ur cerafa fic-cata, intus continent unum aut duos lapides albo-flavos, duros, in quibus durus, albicans nu-

cieus.
Fr. Hernandez quatuor í pecies Zarzaparillæ diftinguir.
Fr. Hernandez quatuor í pecies Zarzaparillæ diftinguir.
Prima Mesepath Mexicenfibus dicta, eadem eft (inquir) quæ apud Hiípanos, ac præcipuè apud Hiípanos aggeribúfque paffim nafcitur refereurq, ab Herbarius pertis in Smilacem Hiípalenfes in valibus aggeribúfque paffim nafcitur refereurq, ab Herbarius pertis in Smilacem Dioforoides de forma ejus nishi dicam.
Dioforoidis afperam quam quomiam affabré deferipit Dioforoides de forma ejus nishi dicam.

Secunda specias Quammetail dicta radicibin surculosis innititur, unde profert caules volubiles & fpinis horridos, capreolos multos ac semen nullum; solia verò Ocymi acuminata, & nonnullis secta crenis, nerveis verò discursibus secundum longitudinem excurrentibus.

Tertiam speciem invenit in radicibus Ætnæ, non longe ab oppido Atattaco, per omnia Quaubmecaxochitl fimilem, sed radicibus tenuibus, nec fibris crassioribus.

Quarta Quadimensparli dictà illa feccies eft Sarzaparille cipis radices in noftrum orbem deferun-tur, folis magnis, cordis figura, caulibus volubilibus & fpinotis, radice furculofa, fructu nullo [ia hoc proculdubio erravir Hernandez] & capreolis hinc inde exorientibus.

Ex hac etiam deferitione patet Sarzaparillam congenerem quidem Smilaci afperæ plantam effe,

Sariapanila partium elt tenuium & fudorifera. Specificum est ad luem Veneream. Omnes ejus speces, inquis Hernandez, placandis doloribus articulorum, alisiq, à lue Gallica profectis uni-les funt; iudoribus iem evocandis, curandist, mali moris ulceribus, morbifq, inveterans & infanalibus & ordinalis doloribus iem evocandis. bilbus, & qui è craffis lentique humorbus habent orum, aut ad nervos pertinent, & tumorbus prater naturam qui rebelles funt difentiendis, curandis ulceribus, &c. Nam jure decocht per aliLib. XIII. quot dies propinato, e à mensura que à multis jamdiu prescripta est, cum nota quoq, vicitis instiquot ure propriette es mentre que a muno ponente presente en carir nota ques, victus inte-tutione, exterarum, rerum quas non naturales vocant; aut pulvere radicum duarum drachmarum pondere, ex vino aut aqua devorato, aut evocato fudore, aut infentibili quodam perfpiratu ægro-

tantes reitruuntur.

Zarzaparilla dimilitudine quam cum Smilace aspera habet, nomen accepit, qua Hispanis Zarfaparilla, qui Rubus viticula dicitur: Zarsa siquidem Hispanis, Lacuna teste, rubum: parra ausparilla, qui Rubus viticula dicitur: Zarsa siquidem Hispanis, Lacuna teste, rubum: parra ausparilla, qui Rubus viticula dicitur: Zarsa siquidem Hispanis, Lacuna teste, rubum: parra ausparilla, qui Rubus viticula dicitur: Zarsa siquidem Hispanis, Lacuna teste, rubum: parra ausparilla, qui Rubus viticula dicitur: Zarsa siquidem Hispanis, Lacuna teste, rubum: parra ausparilla, qui Rubus viticula dicitur: Zarsa siquidem Hispanis, Lacuna teste, rubum: parra ausparilla, qui Rubus viticula dicitur: Zarsa siquidem Hispanis, Lacuna teste, rubum: parra ausparilla, qui Rubus viticula dicitur: Zarsa siquidem Hispanis, Lacuna teste, rubum: parra ausparilla, qui Rubus viticula dicitur: Zarsa siquidem Hispanis, Lacuna teste, rubum: parra ausparilla, qui Rubus viticula dicitur: Zarsa siquidem Hispanis, Lacuna teste, rubum: parra ausparilla, qui Rubus viticula dicitur: Zarsa siquidem Hispanis, Lacuna teste, rubum: parra ausparilla, qui Rubus viticula dicitur: Zarsa siquidem Hispanis, Lacuna teste, rubum: parra ausparilla siquidem Hispanis, lacuna teste, rubum: parra ausparilla siquidem Hispanis siquidem H taparula, qui Kuous vincina uncaut. 2017 inquisent Empanis, Lacuna tene, nuomi: parta altem Macthiolo interprere vitem. & parilla parvam vitem, five viticulam fignificant: hinc aliqui Saltem Macthiolo interprere vitem. tem Mattholo interprise vicen, of param parvain ricen, ave vincinan nginican : infic angul safam parillam Smilacis afpera Hifpanica radicom confuerunt: cum tamen Peruviana, coch tempetam parmam anniacas appear ampanace rancom connectum; cum tamen retriviana, cen temperati occatione & ipfius foli ingenio, longe efficacior fit quam vel in Hifpannis, aut etiam Africa, rati occatione economic ou ingente, longe emeasion in quant ver in Empanie, aut etam Africa, nata: cujus ultim primi Hispanie ex Peru & novi orbis, live America provinciis ante quinquaginta annos in Europam invexerunt C. B. qui ante fexaginta annos lice feripfic.

nnos in Europaus in Casania (C.). qui aino in agunta ainos inco trippia. Profper Alpinus Smilacem afperam quam in Zacyntho infula invenit veram Salfaparillam qua Proiper Aipinus Smitacein apetani quani in <u>Lacyntno initia invenit veram Saiapariliam qua</u> medici tutintur ad luem Veneream curandam elle contendit. Habebat enim illa radices longas, craffas, alportatis Hilpania radicibus Salfæ parillæ omnino fimiles, reliqua apud iplium, Lib. de

plantis Ægypt. cap. 43.

CAP. IV.

De China.

NOmen habuit à China regione unde in Indiam Orientalem primùm illata est, & indè in Europam.

1. China radix J. B. China radix, & Lugd. Fragolo C. B. China vulgarit Officinarum Ger. China nanc rans J. D. Come vangas i Oncentra Medical Come vangas i Oncentram Ger. Come radix Officinarum Park. Jupicanga Brasiliensibus Pisoni. Oleacatzan Pahuatlanica Hernan-

Radices hujus plante (describente I. Bauhino) magnæ crasseq, sint [pugni interdum magnitudine Acostæ] apophysibus suberois inæquales, lentis fibrarum fragments hinc indé apparentibus, date ponderoiæ, modò efferæ non fint, colore foris ex fusco rubente, intus ex modica rubedine suberois compacts and the suberois apparentibus, and suberois compacts and suberois compacts. laus ponderous, mono entere mon mit, conore tons ex tutco rubente, intits ex modica rubedine albefente, fublitantià mediocriter compactà, nullis fibrarum pedintimive vel veftigiis apparentiables, quomodo ferè videmus Juglandium fungos compactiores, fapore nullo manifelto, unde emis,

e. quantans expertis, momen apud imperios merun. Figura Lugd.hift. demonstrat eam sub terram serpere, ac variis ex locis teretes ac lignosos proi.e. qualitatis expertis, nomen apud nuperos meruit. ceffus emitere, quibus nova radicum aliarum foboles adnafcitur & incrementum capeffie, mulus & tentibus alioqui fibris capillata.

renuibus alloquu noris capillata.
Optima eft recens, fapore infipida, quod tamen improbat C. Hofmannus, denfa, folida & ponderola, que neq, teredinem neq, cariem fenfeit, plena humore quodam pingui & unctuofo, qui derota, que neu terecumen neu carrent tement, piena numore quodam pingui et unetuoto, qui mafticando quidem faris evidens fit, in decocto autem evidentior: Decoctum autem fit aromatimatricanno quocent nans evacens ni, in uccosto autem evacentor: Decoctum autem in aromaticum, cum fapore modò acri, modò amaro, cum adfrictione aliqua, cum odore etiam aliquo, modò cum, cum fapore modò acri, modò amaro, cum adfrictione aliqua, cum odore etiam aliquo, modò cum, cum rapore muon deri, mono amano, cum astruccione anque, sum como cuam anque, mono non ab adjectis aromatis traxente, colore inter album & nigrum medio. Radicem candidam prarubente commendat Garcias.

Planta pia au Acoita ins verois describitur,
Planta est muliis tenuibus, spinosiss, farmentis prædita, Smilaci asperæ non diffimilibus, quorum maxima minimum manis digitum crassificadine non superant, soliis Plantaginis latifoliæ marum maxima minimum manis digitum crassificadine non superant, soliis Plantaginis latifoliæ marum maxima minimum manus ugnum cramuome non mociant, ione riautagine iantone ma gnitudine. [Garcias Mali Affyriæ, Linfchotanus Aurantiæ foliis ea comparat.] Juxta arbores ferendam elle perhibent, quoniam fuo complexu hedera modo eas fcandit. Gare.

rendam ette permoent, quomam nuo compiexu neuera modo cas icanut, carre.

Huic eandem specie este existimo, & qualitatibus tantim à loco natali orits differre Chinam
India: Occa-entalis, quam ita describit * Guil. Pilo. Ejus Brachia spinis acutismis hine inde * Lib. 4.09. nouse Occidentais, quant na ocidenot. Cust. Proc. Lius pracma puns acutumns nuc moe*Li.
obbita funt clematis inltar, vicinas arbores eartims, furnmitates finuofis flexibus amplechuntur. Folia 51.
fort Plantagini haud diffimilia, ac baccas croceas ad aureum colorem vergentes, ac racematim pro-

Nec diversam quam describit & depingit "Francisc. Hernandez. Herba est (inquit) folia se * Hist. Mex. rens oblonga, acuminata, & linea feandam longiculinem diferrentibus inlignia, caules volu-16.6.55. biles & tenues, fruchun acinolum ac racematim dependentem in finmis caulisus, qui cum matuones e comes, ruecam acmoram ac racemann ospenioantem in minims camious, qui cum matu-ree in ingreleit : radicem contrortam, geniculatam, fullyam, & Arundinacce fimilem, fed denfam

ac gravem. Arbores excellas feandit atq. complectitur.

Differt ab Orientali China, cujus radix levior eft, ratior, albidior, tenera ac minus aftringens, Etamen coddem penè ulus præftare perichtatum elt. Cam figura & reliqua descriptio conveniant nos

tanti facio but differentiat, ut specim diffini an putem.
Nafeitur abundantiffine in China regno: inventur tamen etiam in Malabar, Cochin, Cran Lean. ganor, Coulan, Taner & alis locis. Acofa. Quinetiam in Bratilia America, inque regione

aexicana. Quod ad facultates (verba funt C. Hofmanni) conciliata fuit radici huic autoritas à mercatori-Virui. Ouod ad Jacultates (verba lunt C. Hofmann) conciliata fut radici nue autoritas a mercacon-i-bus Chinenfibus poft Annum 1531. Hi enim affirmabant, tierbenre Garcia & Acofta, curare i-lam huem Veneream, fine accurata illa victus ratione qua vulgo obfervaturi, non tanto etiam teni-pore, nec ranto cum faithio. Quare apad Indos cognita magno pretio fuit coempta. Hoc no-nume cum commendaretur ab Hilpanis Carolo V. Imperatori, ut eff apud Avilam, lb.1. Belli Gra-mantet

HISTORIA PLANTARUM.

manici, & Velalium in Epift de bac radice usus est ille propria voluntate, fine ullius Medici cubicularii confilio: ideo fine successu, cum neq, servaret debitum vitx modum, neq, continuaret. Quo factum est ut, facili momento relaberetur ad Guaiacum. Nihilominus negotio palam facto, non tantum Medici Principum volebant feire à Carlarianis rationem exhibendi, fed Principes ipti folicitabant Cafaren, patereur rem mnotefeere. Tantim poterat inans fps adopticendi fantacetabiq method Medendi. Que cim aque plerofiq omnes decollaret, cœpta fiut verti licenta remeie decantata, in rigorem Guaiacanum, fimulq, laboratum, quomodo China ad temperamen-

De viribus & ufu radicis China vide Garciam, Acostam, Monardem, Vesalium, qui integrum de ca librum scriptir. Extractum cum Sp. Vini rari usus est, adhibetur crebrius in decoetis, suffide ca librum scriptir. tum Guaiaci deduceretur. Hacterus Hofmannus. de ea librum tempit. Extractum cum sp. vini ran uius ert, aoniberur creprius in decottis, luin-circ, una uncia vel due uncia: pro fb. novem aqua, inquit Schroderus. Quoniam omnis faporis expers eft China gratiffuma eft faciendo contra luem Veneream decocto, quod recipit radicis China expensent cuma grammuna en raciento contra mem veneream uecotto, quod recipir racies Chinae in orbiculos concila in aqua fontanae ib. fex aut feptem macerentur fimul diem & nochem in fiethli novo: polita lento igne coquantur in fiethli bene operculato aut in MB, ut fit decoctum Salle aut Guataci, quoad fatis videbitur [Garciæ ad dimidu ufq, humoris confumptionem, yerum minorem China quantitatem praferibit, nimirum unicam tantum unciam pro septem aqua libris.] minorem China quantitatem praierioit, immum umcam tantuni uncam pro ieptem aqua iioris.] Hujus decocti bibat quotidie bis quantum ægroto & Medico fatis videbitur. Prodeft hoc decocum Hujus decocti bibat quotidie bis quantum ægroto e. Mecuco iaus vueonum. Proderi nou eccetami non tantum in Lue Venerea, fed etiam in omnibus morbis fudores pofulantibus. Explicatius Gar-cias utle praterea effe feribi ed paralyfes, tremores, articulorum dolores, featicam, podagram, tumores feurhofos. & oedematodes, tum etiam frumas extirpat. Succurrit ventriculi imbecillizari, inveterato capitis dolori, calculo & vefice ulceribus. Addit Acofta hemicrania, herniis humoralibus & ventofis, in colli vefica & penis callis cortime, ulceribus. Monardes addit, icterum folvere, & omnem hepatis intemperiem emendare, ad quam valde celebratur; febribus diuturnis, quotidianis & erraticis prodeffe. Venerem admodum excitare creditur.

J. Bauhinus certum esse air Chinam rite administratam Luem Veneream superare, cutem mundare, dolores profligare, macies reparare, humidiatem habere oleofam, atq. firmiter fubliantia adherentem, ut hac ratione & diuturnam & multoties repetitam patiatur coctionem, fi minime caadharentem, ut hae ratione & duturnam & muiroues repentam patiatur coctionem, it minime ca-riola fuent, neq admodum gracilis & ficea, fed mediociter gravis, colore inter album & ruffum medio: præferibit autem unciam tantum Chinæ pro fex libris aqua.

Pracipit Vesalius (arque etiam Monardes & Acosta) ut decoctum hoc calidum conservetur, vel fingulis diebus recens fiat, alioqui ait acidum fieri & corrumpi. Sed experientià docetur oppolitum,

nec servatum quatuor dies acescit. J. B. Potest secundò vel tertiò decoqui. Fallopius ex decocit ulu homines valde pinguelecre air. Cajus rei coulatus teftis fit Alpinus Fallopius ex decocit ulu homines valde pinguelecre air. Cajus rei coulatus teftis fit Alpinus fallopius experimentalis decocit ulu homines valde pinguelecre air. Cajus rei coulatus teftis fit Alpinus Fallopius experimentalis experimentalis experimentalis experimentalis experimentalis. La compus recepific. Quin Turcas qui delectantur uxoribus bene habitis, codem decocto craffe fallopius experimentalis.

Pilo tres China species reperiri scribit licet paucioribus cognitas, qua omnes sub eodem nomine pur res China species reperiri scribit licet paucioribus cognitas, qua omnes sub eodem nomine comprehenduntur ob summam quam inter se habent similitudinem; verum ille non multo notiores illas facit, sed nos in media nocte relinquit.

2. China spuria pyriformis C. B. spuria pyriformis seve turbinata J. B.

Hujus descriptionem videsis apud Lobelium & J. Bauhinum.

3. China spuria nodosa C. B. Pseudo-china Ger. Pseudo-china radix Clusii J. B.

Valde nodola crat hac radix & in aliquot tubera formata, subrutilo colore, sarmenti aliquam partem fummo faftigio adhuc retinens, quale in Smilace afpera conficieur, duri, lignofi mults venis, ut Smilacis farmenta prædiei ; ipfus radicis fubftantia eriam fubrutila, ut in Acori adulterini ut Smilacis farmenta prædiei ; ipfus radicis fubftantia eriam fubrutila, ut in Acori adulterini nis, ut Smilacis larmenta præditi : jplius radicis lubitanta etiam lubrunta, ut in Acori adulterini radice, falli initio laporis five gultus cum videlicet vetufta, deinde exficeantis. E Vigniai allata eft pro radice China, quamvis (ut Cribit Tho. Harrious Virginienfis hilforiæ auctor) indigenæ nullum illic ultum norint, fed alia radice utantur Chinæ Orientali valde fimili & fortaffe eadem, è qua concida contritàque & cum aqua exprella ad fuccum eliciendum panem conficient : è describe ficial de la contradica de con corta fit julculum gelatina: amulum in cibis laudatum, praferim fi oleo contemperetur. Huic cauliculos fpinofos attribuit, & juxta arbores fatum eas Candere & in faftiga earum fumma evadere scribit; ut vix dubium sit ipsissimam Chinam Orientalem esse.

4. China Michuacanensis Fr. Hernandez.

Herba est Arundinacea innitens radici rubræque, sed densæ ac gravi, è qua caules insurgunt atundinet, levis ac ferulacei, longi, pollicémque craffi, folio ornati per intervalla magnis, codis figura, ac nervis fecundum longitudinem discurrentibus, quod evenit in cæteris, quibus etam hæc viribus fimilis eft.

Nascitur Michuacani, ubi Phaco vocant. An hac cadem fit pracedentium alterutri nescimus.

CAP.

CAP. V.

De Bryonia.

Ryonia à Griss pullulo, germino dicta putatur, quia pullulat & spargir se, & luxuriat vehementere. Ali à sessio estello, exalto deducant, cò quòd in propinquos frutices scandens se extolos lat; vernin cum o scriptiur quod huic Etymo repugnat. Vits alba dicta est, non solim quòd lat; vernin sarvan referat, vernin etam quòd fruchum in exigue uve similiaudinem, acinis licer trais, conformatum producar. Melothron appellari videntrà colorum concimanone: nand service vocant Cépuare & espondatoris. del colorum infectiones & concimanones, nand consistente since superior del colorum infectiones de concimanones, nand consistente since superior del colorum infectiones de concimanones, nand consistente since superior del colorum infectiones de concimanones, nand consistente superior del colorum infectiones de concimanones, nand consistente superior del colorum infectiones de concimanones, nand consistente superior del colorum concientatur. quod coriis forte ex Bryonia alba fructu accedebant, ut conjectatur J. B.

Bryoniz albe note funt caprooli, caules non Ipinofi, folia vitiginea, vis cathartica vehemen-

A. 1. Bryonia alba Ger. alba conlgarii Park. aspera, sive alba baccis rubris C. B. Vitis alba sive Bryonia J. B. White Bryonia.

Brachialem interdum craffitudinem radix adipifcitur, alba (exciccata fimilis Mechoaca, circulos Brachialem interdum differt quòd fit fungofa, fapore acri, amaro & virolo) unde flagella exeunt enim habet, verum differt quòd fit fungofa, fapore acri, amaro & virolo) unde flagella exeunt enim nabet, verum untert quos ir tungois, ispore acri, amaro ex viroto) unde figgetta exeunt tenera, firiata, fubbiritura, que longe lateque clavicularum beneficio fe finggunt, & proxima quag figandunt: folia hoderacea, angulota, hirfuta, incana, viridantia, aut areis candidas difeurrentibus unfernibus unfe neanount: Jour neutracea, angunosa, minuta, meana, emantas, aut ares cantinus dieutretitiois un-dulata, it in Cretica quam vocant recentiores: ex foliorum alis fleres fimul aliquor juncti, è quinquata, ur in Cretica quani vocani recentures. Ex tononum aus purer innui auquor juncti, e quin-que foliis compositi exeunt, colore albido in herbaceum languente, quibus succedunt acini Sambuque toms compone exemu, colore albato in resoucem sanguemes quants mesent cinis pares, per maturitatem rubri, fueco croceo, naufecto, granulique turgentes.

cins pares, per maturitatem ruori, iucco, cioceo, nameono, granunque turgentes.

Hujus duplex habetur species seu portus Varietas, altera mar seu sferisir, in qua Florum racemuli Varietats pediculo communi palmum longo infident, cum in femina seu servici pediculo perbevi, vix unciali maris & fapediculo communi palmum longo intident, cum in termina leu tertili pediculo perbrevi, vix unciali mari i doneniu: i fores quoque duplo majores fiint, medium occupante pro ltylo umbilico bervi, in qua-mine. tour fegmenta lata obtula divilo, minbria circum oras flava cincha: altera fremina feu fertilis. Flos monopetalos in quinque fegmenta acuta dividiuri, è luteo albicans, lineis nigris firfatus: Summe autem bace: infidet pediculo brevi ex ipfo apice bacce: exeunte, & brevi poftquam aperitur integer dilabitur.

Ad lepes frequens reperitur.

• 2. Bryonia alba baccis nigris C. B. alba vulgavis fructu nigro Park. Vuis seve Bryonia nigris

do inbluter colons ett: mijus baccæ maturæ nigricant, minus rubent. C. B. quæ notæ pro deferiptione au difficient, nam reliquæ pleræque à Cordo adhibiæ utrique generi communes

tunt.

Radix Bryoniz purgat valide ferofos & pituitofos humores: fplenetica, uterina, & jecoraria est, Virea.

Radix Bryoniz purgat valide ferofos & pituitofos humores: fplenetica, uterina, & jecoraria est, Virea.

uppote quorum obstructiones aperit. Hydropicorum aquas per vomitum ac fecessium educit, menappore quomum contractiones aperit. Enyaropicorum aquas per vomitum ac feceffum educit, men-fes cier, fuettum ejicit, fuffocationes uteri arcet, afthmata fanat, podagricis convenit intus & ex-tus. Schröd.

tus. Schrod.

Platerus, referente Hofmanno, accipit radicem antequam germinet, & detracho cortice in talcolas fectam filo trajicat, medico calore ficcat, five is folis fit, five ignis. Mox infundit in vino leolas fectam filo trajicat, medico calore ficcat, five is folis fit, five ignis. Mox infundit in vino leolas fectam filo trajicat. Ho repert alquotes. In garpaparata, purgat fine molelifa, generolo & iretum exificat. Ho repert alquotes. In garpaparata, purgat fine molelifa, in quo Zingiber maduccif, irroratan coggi in pathilos tennifilmos; quo si catos tenuirer pulverifat, in quo Zingiber maduccif, irroratan coggi in pathilos tennifilmos; quo si catos tenuirer pulverifat, & utilitati in infundionis. Ita purgat inflat a garaici trochifcati. Hofman, in de malciam. Officia.

Conferva radicum magnitudine nucis Myrifice is in die limpta, utili evius per longun tempus continuato, Epilepiam vel et dami hyfericam patitionem perfape proflega & fanta. Hem prætist continuato, Epilepiam vel et dami hyfericam patitionem perfue bid militam. D. Bowle.

Hugus alparagis, qui prima germiniam evantur folebant Veteres velori, ut doest Columbia! 1. 1.2. Homes alparagis prima germiniam evantur folebant veteres velori, ut doest Columbia! 1. 1.2. Homes alparagis for its prima germiniam contentiam, columbiam que elle propere adifricionem floram contentiam. De lies ciam Paulus hoc modol feribit, Bryonia alparagi flomacho qui dem accommodata lunt, & urinam cient, parum tamen nutrum, etfi ciam coquantur olerum alparagis in numacno gratum. De is criam vanus noc inogo isense, biyome aiparagi nomacno quiuem accom-modari iunt, 8: urinam cient, param tamen nutriunt, eth cim coquantur olerum alparagis in nu-triendo officaciores iunt. Que de Vies lylvedris, five Tami quidem, fed nequaquim de hijus gertriendo efficaciores funt. Qua de Vitis fylveltris, five Tami quidem, fed nequaquam de hujus germinubus vertatem habent, inquit Dodonaus, nam hujus afparagi nequaquam aftringunt, fed alvum rethementiis commovent, florachóque gravem moleftiam inferunt.

Circulatores & Agyrter nonmulli ex hujus radice mira quedam monftra effingunt, qua cum aliquito dies ficca arona mandavernt, pro Mandragoris pofica difrahunt. Trag. J. B. Hàè impofiture si noffratum eriam vuigo illudere iolent equinodi nebulones.

I noffratum eriam vuigo illudere iolent equinodi nebulones.

Byrone radix commendatur in Hydrope internè, & externè applicat regioni renum. S. Grembs, P. S. Hydrops enim interdum andri Lettargus renum. D. Tamer. Rebinfom.

Dolorem ilchadicum radix recens uuds, cum Lini oleo mixta, & repide applicata mirum in mo-Dolorem ilchadicum radix recens uuds, cum Lini oleo mixta, & repide applicata mirum in mo-Dolorem alchadicum radix recens uuds, cum Lini oleo mixta, and repide applicata mirum in mo-Dolorem alchadicum radix recens uuds, cum Lini oleo mixta, and radio dem no d

Dolorem memanicum raux recens una, cum Lim ofeo mixta, ot repige applicata mirum in modum pacat. Renovandus est labor donec tota materia morbifica transidetur. Tachenim de morbo rum principe, p. 182.

HISTORIA PLANTARUM. Helmontius de vi & efficacià hujus radicis in contufionibus lividis fanandis sapius agit; cui me-

morabile experimentum in quodam ensitios amos nothos factum furfaçabatur, inquir D. Beylusi in experimentus de corporum profitate p. 18. Habii è Collectaneis D. Taner. Relinfon.

Ad lateris dolorem, & talcolam radicis Bryonia, tosta calidè lateri applicetur. Chesneau ex libro

Ad Grophulas tam apertas quam non apertas, R Rad. Bryonix qua fit magna & bene nutrita Ad Grophulas tam apertas quam non apertas, R Rad. Bryonix qua fit magna & bene nutrita Ab fit na lacolas minutifi. Icetam frige m larragine quousque contabelcant, cola; adde terebinth ab etis la fit fit na lacolas minutifi. De hoc unguento, quod eft valde apietts 10P, Ceta 3v. F. unquentum, materia ao igne remota. De noc anguento, quot est valde viscidum, supra strumas cum panno lineo appones manè & vesperi; vel enim strumas reslovir, vel ad supparationem deducit, tandemque sinat ulcera. Nunquam fallis, ait Zacusus cum juramento. Vide curationis processium lib. 1. Prax. admirand. Obl. 101. Communicavit D. Edv. Hulsus: qui & alias plurimas Observationes medicas Historia nostra contulit.

Luna crescente, tempore verno Radicem Bryoniæ terræ adhuc immersam excava, semper imponendo operculum ex superiore radicis parte abscissum & omni mane duo vel tria exudantia cochlearia habebis. Succum hunc fingulis matutinis horis à cochleari uno ad 2, vel 2, Hydropico exhibe : quo folo vili medicamine plures, Deo adjuvante, curavi. D. Soame è Dolai L. 3. C. 9. S. 21.

2. Bryonia alba maculata J. B. Cretica maculata C. B. Cretica dicoccos Park. Bryonia Cretica Pon. Ital.

Hac radice est longi, sed ad vulgaris magnitudinem non accedente, & in eo diversi quèd circulares lineas non habeat : foliis quam vulgaris minoribus, albis firiis per medium discurrentibus vel maculis albis notatis : floribus majoribus, ex longis pediculis propendentibus. Culibet flori fru-Eus succedir semicircularis, superne in duas partes divisus, viridis primum, at per maturitatem ruber, semina duo continens, quare dicoccos appellari potest: in reliquis cum vulgari convenit.

CAP. VI.

De Brvonia nigra.

 $\mathbf{H}^{\mathbf{U}}$ jus characteres generici funt caules volubiles, folia convolvuli majoris

. I. Bryonia nigra Dirscoridis Park. nigra Ger. quid?

Park. Ex radice crassa, exterius nigricante, flavescente intus, succo lacteo prægnante, viscido & digitis adhærente, multa emittit sarmenta, longa, viridia, soliis obsita latis, acuminatis, integris & indivisis, per margines aqualibus, obscure viridibus; è quorum sinubus capreoli exeunt tortiles quibus obvia quaque apprehendir. Versus fummitates unà cum capreolis exeunt racemi longiufculi florum albi-

cantium mulcoforum, quibus fuccedunt bacca per maturitatem nigricantes.

Hanc plantam nec unde aut à quo habuit, nec ubi viderit, fi omnino viderit, nos docet, sed in

media nocte relinquit.

Locus.

A. 2. Bryonia nigra fylvestris Ger. fylvestris nigra Park. lævis, sive nigra racemosa C.B. Vi-tis nigra quibussam sive Tamus Plinii, felio Cyclamini J. B. Sigillum B. Mariæ Ossic.

J. B. Radix magna, crassa, tuberosa, rotunda serè, foris nigra, intus alba, profundè in terram demersa, ur non nifi alcissime adacto ligone quis facilè consequi possit: viridis à nobis gustata saporem acrem lingua imprimebat, non tamen ingratum aut amarum: siccata candidissima substantia accedit ad Dracunculi minoris radicem, nullis circulis donata quales apparent in Bryonia, qua facilè in pollinem redigi potest, nec rara ut illa sed compacta, in eo accedens ad Mechoacam, ab ea etiam diverla circulis, sapore quoque est non ingrato cum aliqua acrimonia; plures viticulus emittit, qua proximis se circumvolventes in altum nituntur, nullis claviculis donata. Folia alternatim longissi. nosania se cucum de la compania del compania de la compania de la compania del compania de la compania del compania de la compania de la compania del com Flores inde oriuntur unde foliorum pediculi, racematim cohærentes, in sex lacinias divisi, ex luteo virentes five chlori: Summis autem baccis innafcuntur pediculis tenuibus breviffimis, & antequam baccæ maturescant defluunt. Succedunt racemi uvarum rubentium, aut ex rubore fuscarum.

Ad sepes & in dumetis frequens oritur.

3. Bryonia

* 2. Bryonia levis five nigra baccifera C.B. J. B. Bryonia nigra baccifera Park.

Hxc à communi Bryonia fylvestri, qua Tamus dicitur, potissimum in his differt, quòd communis storem minorem habeat & racemosa sir; sace verò store sir majore & baccifera. In descriptione etiam flores albos huic attribuit, cum pracedenti ex luteo virides fint : baccas Cerafis comparat, & fingulatim in fingulis pedicellis è caule prodire feribit.

Provenit in fylvis circa pagum Hunzingen Junio florens; at bacca Septembris fine matura Locus.

De viribus hujus planta non convenit inter Botanicos. Compertum est (inquit Lobelius) vel Vires. mulierculis, vehementiùs urinam renúmque fabulum, menfiumque faburram impellere potu. In-

multercuits, venementus unman rentunque taouant, mentantque taouram impenere porti. In-cidit & attenuat lentam pituitam, praefertin in thoracis affecthus.
De vi purgatrice nihil dum comperi, inquit Casp. Hofmannus. D. Mart. Lister nobis affirmavit se quamvis tum radicem iplam in substantia, ut vocant, tum ejus extractum larga doss septions exhibuerit, nunquam tamen observare potuisse cam vel per vomitum, vel per secessium, vel alio quovis

modo fentibili operari. Pulvis radicum cum aceto & stercore vaccino ad formam cataplasmatis redactus podagricos dolo-

res lenit. De hujus Asparagis accipit Dodonaus, qua Veteres de Bryonia Asparagis tradunt, esui sci. aptos effe: nam hos Matthiolus verno tempore cum primum crumpunt Afparagorum more decoctos mandi prodit. Sunt etiam, qui afferunt in Hispania Batica in cibaria recipi.

· 4. Icipo Brassliensibus Marggr. Bryoniæ species videtur. An Aparaqua Hernandez?

Circumvolvit se arboribus, lignum ejus lentum, vimineum, cortice cinereo. Folia dilutè virentia, hine inde in ramulis polita, conspicuis venis transversim pradita, quatuor circiter digitos longa, tta, nine in antilorum extremitatibus multi prodeunt flosculi, quinque petalis albis deorfum inacummata. In rando antem multa habent framinula coloris lutei. Odoris funt fuavis,

curvats contained, in the containing and the first results from the first containing containing turn quod continuitier caule feandat, turn quod fructus racemolos producat.

CAP. VII.

Bacciferæ racemosæ ereclæ.

De Angelica baccifera.

Ngelica à foliorum fimilitudine dicitur. Statura elatiore, foliis Angelica, baccis minoribus, ob-A scure rubentibus, dulci sapore à Christophoriana distinguitur.

Panaces resmuor, sive racemosa Canadensis Cornut. Panaces resmuor, sive Racemosa Americana Park. Angelica baccifera vulgo, Berry bearing Angelica.

Radix pollicari craffitudine deorsum fertur: effossam vidi pedem longam, & nè sic quidem so-Radix policari cralitudine deorium tertur: ettotam viat pedem jongam, & në tie quidëm lo-lidam fed abrupram. Caulir rotundus, geniculis articulolis, ramolis, obleure purpuratens, me-dullosa cartiagine repletur. Folia ab eodem pediculo plura, ex rotundo in actunen graculefount, ambitu ferrato. Ex geniculis prodeunt pediculi, canlem finu amplexantes, cujus in linis cavitate conlus delirefici fibelquentis uvar rudimentum: sicque ramuli & caulis per genicula media affato non floribus modò fed & gravidis buccis racematim contextis onerantur. Flu viti amulus primim non norsous motor care gravitas occess acadicat: hunc uva excipit, acinis per initia virentibus, deinde fature rubentibus, quibus fuavitas ineft, guftui acceptiffima, intus pleniori femine turgent.

Sapor folis & radici Panaci fimilis, uva gratior. Singulis annis caulem & folia deponit, fequenti anno nova producit.

Ubique provenit folo macro, pingui, limolo, etiam inter difficultates faxeas.

C A P. VIII.

De Aconito racemofo (eu Christophoriana.

Poliis Imperatoriz, fructu majore, facultate venenata & deleteria ab Angelica baccifera dif-A. 1 . Aco-LIL

A. 1. Aconitum racemosum, Actaa quibusidam J.B. Ac. racem, an Actaa Plinii lib. 27. cap. 7. C. B. Chriftophoriana Ger. vulgaris Park. Derb Chriftopher, og Bane berries.

Radice craffiulcula, foris nigra nicitur, fibris donata, interiùs Buxi colore lutea. Caulet fesqui-cubitales, ramos, terues, teretes, geniculati. Folia rugosa, interne splendentia, interdum utrinq., & si tota considerentur valdè ampla; abeunt enim in tria segmenta, pediculis palmaribus & sel-quipalmaribus donata, arq, bac rursum triatatan divisi, septidi, interdum tripici illà divisira dis-ceta, ut tandem terna simul solta singularia conspiciantur, Imperatoria quodanimodo similia, oblonga, acuta, profunde satis incissa, quorum medium soltum, incissiris duabus profundioribus dell'oltus rituativas acuta. difectum, tripatrium apparet. Flores treematin diffoliti, candidi, ex folis quinque caducis compositi, intra qua famina candida, herbido nonminquam apice. Baeca fuccedunt rotunda, paulò longiores, per maturitatem nigras, firiam lineámye ab una parte oftentantes, uvarum acinis alioqui fimiles, & in uvæ modum cohærentes.

Plerique Germania in locis, speciatim circa Rhenum Mosámq, in sylvis præsertim montosis occurrit, vivaci & diuturna radice, quotannis cauliculos & folia regenerans. Invenitur etiam

in fylvis Hafelwood in agro Eboracenfi, non tamen copiose.

🔹 2. Aconitum baccis niveis & rubris Cornut. Christophoriana Americana baccis niveis & rubris Park.

Verno tempore apud nos utrumq, hoc genus in pedalem caulem profilit. Radix nigrior, nec imum petit, nec in latera spargitur; sed coasta in se adnascentibus undiq, fibris capillatur. Caulin purpurascit, pulliq, pariter, qui multi ab radicibus germinant. Folia ni minora essent sulla rugosiora tamen, ac in viridi colore sunt obscuriora. Caulium cacuminata Mise mente in vueno fictorem and in trumposition profile in trumposition profile in trumposition in the sum of the sum Ribes poterant viden, paulò rugoliora tamen, ac in viridi colore lunt obleuriora. Caulium cacumina, Maio menfe, in uvam fe fpargunt, mille apichus veritu quam flafeitui compofitam. (quanquam fi feorfim folcolum ungue molliter precidas nec violes, fex alba foliola apichus fubfirata agnofice) Innafcitur fingulorum unibilico turbinata quadam pinia, que poltquam pleniore incremento confunditir orbicularis eft figura. Pundum purpureum iltius bacce extremim figura, fimilifque coloris longior fiubeft pediculus; bacca ipla nivea; variat tamen interdum colore; vidimus enim etiam rubellas

In opacis & sylvestribus locis in America parte Septentrionali frequentissimum est.

Locus.

Locus

CAP. IX.

Solanum racemosum Americanum. Solanum magnum rubrum Virginianum Park.

Mule lurgit craffo, firmo, tereti, rubente, quinque aut sex pedes alto, foliu nullo ordine positis, amplis, lavibus, venosis, pallidiùs virentibus & interdum rubentibus, Solani serè figura, per margines aqualibus vestito, in ramos multos diviso, Solani lethalis in modum, E geniculis in superiore caulis parte excunt pediculi seu surculi fosculos racematim dispositos sustinentes, cuits in imperioric cause parre exeunt pentioni feu uncun nogenos racemacim emporios intimentes, exiguos, pallide rubentes, terrapetalos ; quibus fucedunt bacea per manuritaten ater-tibentes, quatron fingula nigra, fubrorunda femina continentes. Radix cruris humani craffitie, alba, pedem longa in pluis annos vivax: verum in defendant brumali frigore facile corrumpitur.

E Virgina de Nova Anglia delata est hac planta: nos eam in hortulo nostro Cantabrigiza ali-

quot annos aluimus.

CAP. X.

* Solanum racemosum Cerasorum forma C.B. prod. vel Cerasa amoris racemosa rubra.

X radice fibrola caules exurgunt bicubitales, angulofi, aliquantulum hirfuti, in multos ramos late fo fpargentes divifi, qui infirmi fune, & nifi ridică fuftineantur in terram procumbunt, ficci pieri. Ex caulis latere pediculi tres, quatrolve uncias longi, hifpidi, forei fuffitentes prodeunt. Folia haber in multas lacinias acuras, impari femper numero, Agrimonia foliorum inflar prodeunt. Feuta habet in muitas sacinas acutas, impari tempes inunero, Agrimonia foiorum medivifa, & per margines incid, a laifs folis minoribus interefets, pallide virenta, affera & gravem oddrem formatia. Flores plures, quorum finguli fingulis pedicellis infident, lutcoli, ex quinque folis acutis compoliti, à calvec viridi, quinque folio luftentati, in quorum medio capitulum partum rufecens, apicibus donatum, quibus fruêns fuccedunt, quaft in racemo difpoliti, Ceraforum formă & fenns, apicibus donatum, quibus fruêns fuccedunt, quaft in racemo difpoliti, Ceraforum formă & magnitudine vindes primum, deinde per maturitatem rubentes; in qubits non fecus quam in Pomo amoris copiola, humida medulla, & femen minutum albicans & planum continetur.

Planta annua est, & singulis annis serenda, quamvis in horto meo ex deciduo semine renata sit. Have descriptio in omnibus fere, excepta fructuum in racemos dispositione Pomo Amoris vulgari

CAP.

convenit.

CAP. XI.

Plantæ epiphyllocarpæ.

De Lauro Alexandrina.

Æc planta & Ruscus, qui genere cum ea convenit, ab omnibus aliis cujuscunque generis rec paties ex Nuces, qui genere cum es convents ao simple antenire que fin unica nota facile diffinguntur, quide in structus è medio foio canactart, unde & Grecis demonstrate de la facilitate funt. Eas fortaffe rectus ad frutices retulerim. Verum, quantum memini, quamvis caules plures annos durent, non tamen germinant aut augentur post primum

mm, ed novi quotantis Afparagi feu caulicule radice exeunt.

Apparagi feu caulicule radice exeunt.

Hippogloffum feu potitis Hypogloffum & Billingua dicitur à foliolis fecundariis, ceu lingulis, è medis foliis enatis.

1. Laurus Alexandrina fruttu pediculo insidente C. B. Hippoglossum sive Bislingua Park. Bonifacia live Bislingua J. B. Hippoglossum mas & famina Ger.

Solquicubitalibus, lentis, hilari virore perfufis, ftriatis viminibus multis à radice adolefeit, per quos alternata fere folia, interdum plura veluti ex geniculis radiata vifuntur, nunc latiora nunc anguffiora, pulchie virentia, craffiufcula, nervofa, verum oblequiofa, acuminata, quorum unicuique guntra, puteme virenta, trainituaia, nervoia, vetum onequiosa, acuminara, quorum uniculque mirabili neutre indultrià in medio enalcituri aiud foiloilum, continuili forma, non itemi magnitudine, cupius è finu fioleuli ita exigui, ac ita diffecti u veluti mulcoli videantur, emicant hexapetali colore herbido dilutiore, & in fiavum feu pallidum inclinante, quibus delaptis bacca fucción majulcula, trubra, Ciceris magnitudine ut Rufco. Raditem Columna Rufco fimilem dicir, majorem tamen, à magnitudine ut Rufco. ruora, Caceris magnicume ur ruico. Acamem Commina Ruico immenti unca, majorem camen, a qua plures turiones, Afparagi vel Ruici modo, exeunt. Fructum in Anglia non fert ob celi inclementiam: imò in Italia rarius eum perficit.

Gaudet tumbrolis & montanis, frequentifilma in Liguriz Alpibus, Urbinati agro & quibufdam Locus.

Gaudet umbrous or montants, trequemonismo in Logaria: Augusts Orionica agro oc quomician Lenin fylvolis montibus: Matth. In Ungaria: montibus etiam nalicium; autore Clufio. Herbam & radicem in pulverem redactam commendant: ad exficcanda manantia vulnera ac ulco-Vites. Tradunt ex rauceum parocentra de columellam prolapfam levandam.
Tradunt ex vino potam firangulatibus uteri fuccurrere, hernits ab prolapfu interaneorum extu-

berantibus mira celeritate mederi. Cum genere cum Polygonato conveniat, non distimile veri est easdem cum illo facultates obtinere.

2. Laurus Alexandrina Lob. Ad. part. alt. J. B. Alexandrina gemina Park. Alexandrina fruitu folio instidente C. B. qui perperam bane Lauro Alexandrina Col. eandem facit, Parkinsoni sen-

Hypoglosso (cu Bislinguæ persimilis est, quoad crescendi modum; è radice fibrosa, dura, ad caput Hypoglotio (eu Billinguz perfimilis eft, quoad creicendi modum; è radice fibrofa, durâ, ad caput nodola, multa emitute unima, Afparagi modo, fabir veltita alternatum pofitis, utrinque nervofis, riagis ut Hypoglofti, infernoribus lata & fubroundis, uncias duas longis, plus una l'ata, in mucronem Rucii modo Etiligiatis, quàm Hypoglofti pallidioribus. A medio folii non averfi (ut Lobelius) feda adventi, autore Parkinfono (qui plantam in horto fioi enutiviti, & 4 quo ranulum ejus habuit Lobelius) crafifore nervo flofenlus emicat flellatus, ex albo vireicens, adeb brevi pediculo intercedente ut immediate adnatus videatur. Flori fuccedi baeas roundas, parva, per maturitatem rubra, in qua continetur fenen durfum medullà albà.

Huns femen in horto Picino colledum Parkinfono communicavir. D Elud M.D. Hujus semen in horto Pisano collectum Parkinsono communicavit D. Flud M. D.

3 Laurus Alexandrina vera Cluf. Laurus Alexandrina & Chamadaphne Col. An Chamadaphne vera Dioferidu Park? An Hippoglossum Matthioli Ger.

Col.

Rufici effigie eft, admodum majore, Hypogloffo latiore, flores & fructus Rufci modo proferens ex medno folio, abíque ligulis. Folia quam Hypogloffi latiora, colore verò magis diluto & molliora, nec nervulis five venulis in longum tantum directis per folia, fied divariacatis. Parkinfonushame à pracedenti differe art folia angultioribus & longioribus, fiupernè paulò viridioribus, interne pallidioribus, cuius fructus averlie foli parti plerunque accretici pediculi onon michioribus, diverne pallidioribus, cuius fructus averlie foli parti plerunque accretici pediculi onon michioribus, acuro quam antecedentis; & C. Bauhnum reprehendiri quod Laurum Alexandrinam Lobelii Lauro Alexandrina Col. candem facit. Nobis tamen C. Bauhnus minime reprehendendus videtur; tum deferipciones enim tum figure Lobelii & Columna convenium, ur mini plane perfiadeam tum deferipciones enim tum figure Lobelii & Columna convenium, ur mini plane perfiadeam prantipungue candem fiocice olantam deferibene & depiniere. Utcunque duas dari fipecies concelo, prantipungue candem fiocice olantam deferibene & depiniere. utrumque candem (pecie plantam describere & depingere, Urcunque duas dari species concedo, cun Parkinsonis iple utramque in horto suo simul coluciti: verum fecundam Parkinsoni, i.e. Chamadaphnen veram Diofcoridis à Lauro Alexandrina Col. specie diversam puto.

Joan, Tradescantius hanc Parkinsono communicavit.

4. Laurus Alexandrina ramofa, frustu è fummitate caulium prodeunte Hort. Paris.

Hanc in horto Regio Parifienfi vidimus, verum alieno tempore, nimirum sub exitum brunze, cum neque fructum neque florem edidislet: Nec tamen eget prolixa descriptione, cum nota in tr tulo allate ad cam à reliquis congeneribis distinguendam abundé sufficiant. CAP Vires.

HISTORIA PLANTARUM.

CAP. XII.

De Rusco son Oxymyrfine.

H &c planta genere cum Hypogloffo & Lauro Alexandrina convenit, ab iifdem duffert foliis mi-noribus, Myrti ximulis maerone acuto & fpinolo, unde & Oxymyrfine dictuir.

A. Rufens J. B. C. B. Park. Rufens five Brufens Ger. Oxymyrfine, Mucc-Polly og Butcherg

Duorum dodrantum, nonnunquam etiam duum cubitorum altitudine, denfis viminibus, lentis Duorant confancian, normaniquam cuari munic custorum acuticime, centra ominious, tentra, fractique contunacibus & triats fraticat, ufque in multos ramulos diductis, in quibus confertifima fida, Myrtinis paria, rigidula, nervola, muerone infefto pungenta, multo pediculo ramis harentia, parte prona ad latus inflexà, ut non furfum & deorfum, fed dextrorfum & finifirorfum fpectare vi parte prona ao amis mnessa, ur non turum se deormun, lea destrormun se minitrormun ipectare vi deantur, dura & robulta, lapore amara, & adhirictora i efficacique pollenta; a de quorum me-ilum flo minimus, perbrevi pediculo havens, enafcitur, qui ubi primum oritur, accude nodulum figură fud exprimit : expansus verò tria latinscula foliola, inferiore quidem sui aversaque parte fongura ma expanima: expanias vero tra atuncina romota, mieriore quaciem un avertaque parte fo-lum, cu quali fragulo incumbunt, refoicientia, liutris in modum excavata, finiataque oftenta cominia, reliquis interim tribis, qua ternorum inflar radiocum funt efformata, in anguftum apicem definentisus. Florem deinde fruitia (equiur rotundus, Afaragorum baccis major, rubéciens, fulbeciules, fib cujus pellicula bina latent femina magna, fulva, altera parte gibbofa, alterá plana, infigtuttes, no copio patrona unita tateni, roman magna, turva, attera parte guoota, attera piana, infig-nis darittisi. Sacersfort quotannis nora Alparagorum fumillima propago aromatica alquantulum, amata, ut annotat Lobelius, Radices craffa, obliqua, implexa, fibras demittunt crebras, Afparagorum fibris fimiles, albas, longas.

Radix recenfetur inter quinque communes aperitivas. Ad infarctus & obstructiones tollendas Radix recenterur inter quanque communes aperiuvas. An infarcus se contructiones tollendas non parum conferre ipfi (inquit J. Bauhinus) multoties experti fumus. Ulias ejus pracipi in obfructione hepatis [idero] urinz [litrangura] menfium. Alii de his qualitatibus dubitant. Alii, ut Dodonaus, in ipfis hydropicis obfuructionibus magna utilitate pracferibi posse & solere aium.

Jo. Bauhinus textorem quendam fexagenarium, cui pedes & abdomen totum in immenfum propor notum time cancini que adoo Secretium, can poos o automini timini un pre-pernotum timebant, iplumque adoo Secretium capitis puer amplitudimen equabat; radicis hijus & Irikis aque Famiculi decocho ex aqua ulu [exhibitis interim eriam eradicative purgantibus aliquotreus aque reament accorro ex aqua una textinuous merim cuam cranicativ purgations adjud-us, adminitratique exercis ad rem perintentibus, portificimim omni przeter jam dicto interdicto po-tui junius tantum menfis fiatio D. G. tanta fedicitate se perfanáste refert, ut ipsemet [cextor] sub-tui junius tantum menfis se produce de la companio del companio del companio de la companio del compa mensis finem pedes ad se, & sepius postea gratias habiturus & relaturus profectus sit. Reliqua vide niems ment pous au 10, c. 12 parte pouce grands monutes constantes protected in Actingua vitte apud J. B. lib. 5, c. 20, 40, .
In offitous fractis confolidandis non minûs efficacem effe aiunt hanc radicem Polygonato aut Sym-

In Italia ipfum fruticem paffim in fcopas concinnari vidimus, inquit Cherlerus. Rustica plebs in carnario suspendit, tueturque eo à murium injuria pernas, & casei sui fiscellas: neque enim acu-

Cantain important, including a mariant injura points, and a mariant including modern blowing give accuming a penetrare a mainala illa audent. Mared.

Barthol, Cabrolius non ignobilis chirurgus Monfpelienfis, reference * J. Bauhino, Rufci radice 1 m. t. fur.1. p. 592. copiosè infusă în aqua, potăque mane & serò per se, & in pastu vino permixtă, alissque cibis, ut jusculis, ipfique adeò pani, unius menfis aut quinque feptimanarum spatio duas puellas ascite laborantes curavit, ut altera viginti annos fana & incolumis supervixit. Jo. Bauhinus ex vacuationis modo ac impetu (nam ex vulva magno impetu profluxerunt libræ octoginta aquæ fine ulla intermiffione) po-

tius hydropem matricis fuille putat, cum vix credibile videatur tantam aquæ vim ex abdominis capacitate line immenia virium, ac forte etiam vita, jactura tam impetuolo & continuo fluxu evacu-Exemplum mendici hydropici, in quo decoctum radicum Rusci mira persecit, Vide apud Riverium Observ. Centur. 3. Obs. 52.

CAP. XIII.

De Polygonato seu Sigillo Solomonis.

Πολοβουστο Diofcondi lib.4. c.6. quòd radix crebro geniculata fit: vulgo Sigillum Solomonis haud dubise à voftigiis plumbus radici tigilli inttar impreffis. Folis nervolis cum Lilio convallium & Monophyllo convenir: magnitudine fua, caule multis foliis vestito flore cylindraceo ab eistem

A. 1. Polygonstum Ger. vulgare Park. latifolium vulgare C. B. Polygonatum vulgo Sigillum Solomonis J. B. Solomons Scal.

Summo cespite transversa vagatur Polygoni radix, digiti crassitudine, pyxidatà commissurà inxq ulis & tuberola, candore marmoreo, denfo fibrarum agmine capillata, fapore fubdulci. Caulei cubitales, & tequicabitales, teretes, odore fi terantur diffecentirve naufeolo, fuminitare recurva velut are uati; in quibus alternatim dispolita sunt folia, Lilii convalleum, nervosa, supernè in atro virore splendentia, infernè cessa; ex quorum alis ssures exeunt pediculo semunciali aut unciali, in pedicellos breves subinde diviso, singulares, bini, ternive, ab inferiore paree caulis una &c continua serie dependentes, cylindracei, albudt, oris herbidis, in sena segmenta diviss, quibus totidem analicuntur apicos crocei, triylo albo intus una cum apicibus latente. Hisce decedentibus baccæ orium tur virentes, mox glaucæ, corymbis hederacois pares, aut paulò etiam majores, tribus zonulis à fummo ad imum pietæ, in quibus femina fena vel feptena, alba, dura, magnitudine Viciæ.

In fylvis, locis umbrofis & juxta margines fepium nafeitur, in omnibus ferè provincis: in An- Locus.

glia tamen nostra rarius est.

Variat baccis rubentibus, purpureis, nigris.

* 2. Polygonatum majus vulgari fimile J.B. latifolium maximum C.B. majus Park.

Ciuj.
Formá (inquit Clufius) vulgari pænè fimile est, in duplo majorem tamen altitudinem excrescit, crastiores que habet radices & caules, ampliora folia longè plures stores, majoresque baccas.
Sponte nascitur vulgari permixtum in quibustam Austras & Pannonia umbrolis locis.

A. 3. Polygonatum floribus ex fingularibus pediculis J. B. latifolium flore majore odoro C. B. mejus flore majore Park. latifolium 2. Closs Gev.

J. B.

Pdales huc finteaules, firiati, firmi, non valdè infleti, fed rechi fermè: filia vulgari fimilia, codemque modo, hoc est, alternatim circa caulem disposita, brevioribus tamen quam mi illo spatis, minora etiam, firmiora, ingrati guittis: es singulis slavun finubus doo aut rese exeum. fimes, breviona magiorque ex parte singularibus petiolis inharentes, vulgari tuniforma tume colore similes, verum majores, & odore (qui in vulgari mullus est) sinharentes, vulgari tuniforma tume colore similes, verum majores, & codore (qui in vulgari mullus est) sinharentes, poleta migricantes, fimera continentes is feum, durum. Radix longa, obliqua, geniculara, candida initio dum recens entra, detinde palleform, roomunuquam etiam pattematients practiferm ocica germina, vulgaris cadica servi a canoni successi success seum, aurum. Aoust nouge, bouqua gemenang attanta mang patan-teris, nounquam etiam purpuralcens, praferim circa germina, vulgaris radici ferè par, tamesti etiam aliquangulum tenulor invenatur, interdum verò amplior, ubi pingue & benè subadum solum

nacta etc.
Floret Maio, biccæ maturæ funt Augusto, interdum etiam multa hyeme, atque etiam ipså bru-Tempar nå è caule pendentes conspiciuntur. Nos in rupibus & petrarum fissuris invenimus in Anglia non & Locat. longè à Settle Eboracentis provincia oppido : & in monte Saleva propè Genevam. Clusius in nésonge a settie Enduracionis provinciae oppino - e il minino sateva projec settevanti. Cambis in neo morofis illis montibus vulgo Leptemberg minicipatis, lipira Mandefforf, scc. & in plenfelique allis tranf-Dambianis Parmonite; montibus inter faxa : trem in fylva Quercubus confita ad lavam Mæni flivii paullò infra Francofurtum.

Huic perfimile eft, &, ut mihi videtur, idem

Polygonatum latifolium minus flore majore C. B. Park.

Radicem habet fubrotundam, fieres inodoros, baceas per maturitatem cassas: reliqua conveniunt. In monte Creutzacho prope Batileam provenit.

Polygonaum latifolium Ellebori ulbi foliis C. B. Polyg. maximo folio Park. amplitudinia folio-rum Ellebori albi J. B.

Superiori fimilem habet caulem, ejustiémque vel majoris etiam altitudinis, non adeo tamen rectum. Superiori fimilem habet caulem, epidemque vel majoris etam alcindunis, non adeò tamen rechun; fed magis inflexum: Faliz duplo ampliora quàm reliquorum, ad Ellebori albi foliorum ampliundi mem nonnunquam accedentia, dura, nervola, Levia, dilutinis virentia, neque fubrus incana, nonmili acci guftis initio, deinde paullatim acris: flores alteri timiles, intodoros tameque est fingula-ribus petiolis fingulos, fed binos aut plures ex oblongiore pediculo dependentes, ut in vulgari, cui citam fimilem fructum habet: radicem albam, longam, obliquam, geniculatam, dicto Polygonaro

Crescit copiosè umbrosis locis inter Brunnam & Weyspach, alissque vicinis montanis sylvis supra Locis. magnitudine parem. Viennam Auftrix.

* 5. Polygenatum latifolium ramosum J.B. C.B. latif. ramos. sive 4. Clusis Park ramosum Ger. Sond leaved branched Solomons seat.

J. B. Polita huic per caulem cubitalem ramófque Polygonati folis fimilia aqualiáque, acutiore mucro-Folia huic per caulem cubitalem ramófque Polygonati folis fimilia aqualiáque, acutiore mucro-Folia huic per caulem cubitalem ramófque Polygonati folis fimilia aqualiáque, acutiore mucro-Folia huic per caulem cubitalem ramófque Polygonati folis fimilia aqualiáque, acutiore mucro-Felia huie per cautem cubitalem ramófque Polygonati foliis fimilia aqualiáque, acutiore mucrone, venola, molia, alternato politu, quos ima parte Perfoliata modo complechuntur : è quorum
uniufcupique finu longus exis pediculus, unteus, nutabundus, tenus, cui inharet flor màpufculis, Lilic convallum, lacinatis oris extroftum reflexis, quem inferiore parte ferbir Clufius migricantibus quibuldam macalis afperfum, odore propendum Oxyacandha: Fraellu Polygonati minoris
five angultifolis fruchu fimilis, trigonus initio & viridis per maturitatem verò oblongior & rubefcens,
parváque Corna interdum æquans, in quo multa grana albicantia congelta funt. Radis à Polygonati vulgaris radice differe: nam neque crafla eft, neque adoc candida, fed exilis & rodofa, five
in frequentes nodos extuberans oluribus craflis fibris conflat. ur Thaltetri ouzrdam genera. in frequentes nodos extuberans pluribus craffis fibris conftat, ut Thalietri quædam genera.

Lll a

6. Polygonatum minus I.ob. Ger. angustifolium Park. J.B. angustifolium non ramosum C.B. Datrom leaved Solomons feal.

A. B. Aradis geniculatim incedit, haud fecus ac prioris Polygonati. Caules cubito aktiores, fimiles, fed in his folia multis numeris angultiora, Rubia folis paria, lavia, venofa, viridia cum aliqua cæfed in his folia multis numeris angultiora. nea in ms jona muits numeris auguntora, reune jona paras, usa venosa, vinosa cuin anqua cor-rulei tinclura, quaterna aut quina radiatum ex caulium geniculis enafacuntur, cou & herbacci fere-Polygonati vulgaris, fuccedentibus baccis minoribus: Clufio fruitii initio verficolore, qualis eft Grammis Parnaffi quorundam five Umfolii fructus, deinde per maturitatem rubro, granulis albis, du-

ris, reliquorum instar repleto. In tylvis montofis propè Spadam urbeculam acidulis celebrem copiofiffimum observavimus, ínque fylvosis montis Salevæ propè Genevam. In editis montanis sylvosis & umbrosis locis provenit.

. 7. Polygonatum angustifolium ramosum J. B. C. B. Ger. Park. Parrow-leaded ramose So-

Caulem habet cubitalem, angulosum, in multas tenues alas divisum, quæ æqualiter ex fingulis angulis exoriuntur, quaternæ interdum, nonnunquam & quine, pro angulorum qui in caule numero: ramuli tenues, longis & angultis folis obsiti sunt, binis, ternis aut quaternis aqualiter in circuitu promust centus, longis oc angunts fosts outer than, other and quantities, and quantities, in quibus fares Polygonato proxime deleripto finitels, paulo tamen minores, brevi pediculo dependentes inter foliorum alas spars sun; quibus succedit finism rotundus, ruber, pulpa pleculo dependentes inter foliorum alas spars sun; quibus succedit finism rotundus, ruber, pulpa pleculo dependentes inter foliorum alas spars sun; quibus succedit finism rotundus, ruber, pulpa pleculo dependentes inter foliorum alas spars sun; quibus succedit finism rotundus, ruber, pulpa pleculo dependentes inter foliorum alas spars suns successivos su consecuentes suns successivos su consecuentes nus, aliquot offea grana continens. Radix vulgari fimilis eft, candida, nodofa, propagines ad latera fundens, & candicantibus fibris oblita.

Ex Silefia habuit Clufius. 8. Polygonatum Virginianum Park. Ger. emac. spicatum sterili, & spicatum fertile Corn.

Acamei. Radiec conftat alba, tenui, quo à vulgari differt, ex longis intervallis geniculata, quæ Lilii, quod convallinur vocant, inftar repit. Maio mente Cauliculus pedalis affurgir, è cuius utroque latere exe unt folia, inaquali fitu dispolita, vulgaris facie, acutiora tamen, pinguiora, & minus nervola, imò nee subtus incana, sed grata & pellucida viriditate utrinq micantia. Flos neutiquam ex alarum sinu prodit ut in Europais Polygonatis, fed fummum caulis apicem occupat, ibíque plurimus fpicatim aggeritur, unusquisque proprio petiolo in caulis fastigium desinente sustinetur. Flos exiguus est, & quinrtur, unuquuque proprio pettoro inteaus ratigiumi conneitre intimetati. Pia exigius ett, & quinque albis foliolis compositus, adterifici figură cum expanditur, filamenta quoque teninui ejulmodi foliolis interferuntur. Excusilo flore globuli tenues fuccedunt, qui fenfiim cam magnitudinem affequuntur quam în feparato folio appingi curavimus. Baccas illas [minores quam in ullă ex prædiciis dygonati specie] subrounda sexurientes, linez sex nigre, aquis interval quanti ti una ex prantetti olygonati specie] subrounda excurientes, linez sex nigre, aquis intervalis utrinque in punto vedut in polo sessione intervalidad propositional description of the proposition of the in poio lete interiecantes, inigiuas, aiouso interior per participato de ficcione interior anticolor anticolor acti ficcione tractorior anticolor acti ficcione tractorior activa en producti a financia de financia de financia de financia net, qui ferè ex dulci in amarum tendit, Solani lignofi more. In Virginia & Nova Anglia sponte provenit.

* 9. Polygonatum racemosum Cornut. racemosum Americanum Park.

Cornut.

666

Lecus.

I acus.

7.ocus

Radice firmatur crassa, subalbida, pluribus internodiis extuberata, nec paucioribus capillata fibris: Caule aliquando fimplici, nonnunquam etiam, sed rarò duplici, cóque rotundo atque atropurdurante in duo cubita elevatur. Folia habet latiffimè expansa; Nervi simili atque in Plantagine ordine per eorum latitudinem discurrunt; varii coloris, nunc purpurei, nunc atroviridis. Ut autem folium quam in aliis speciebus durius ac nigrius est, ità & ejus ambitus rugosior linea obscuriore clauditur. quantin am specieous durius ac inginis en, na oc que amenos rigorios inici obteriore clauditor. In apice caulis uva florida finulachrum aparet. Mollis filamenta dilute pallentia figliculurum foco petiolis infident; ferè vigent octiduo, quo elapfo fuccedunt acin rotundi baccarum Juniperi magnitudine, eximiam uvam componentes: flavescunt hi per initia, & mille notis quasi sanguineis interpunguntur, longè verò postea maturitatem adepti, evanescentibus maculis illi toti in Cerasorum ruborem transeunt. Eorum pulpa dulci sapore linguam afficis, seminag, alba continet subrotunda, quibus sais vel levistimă adhibită operâ planta hæc facillime pullulat.

* 10. Polygonatum ramosum perfoliatum flore luteo majus & minus Americanum Cornut. Park.

Hue flatim gracilis in exortu caulis, teres & glaber, palmarem ferè longitudinem affequitur, mox in duo ramos diducitur, quorum finguli in plures postea divisi, cubitalem sape longitudinem superant. Folia caulem pervio utrinque ductu ità excipiunt, ut Perfoliata: instar medium penitus obvallent: levia hac funt, oblonga, venola, & extrema parte obtula, pallidiffiméque virent. E supremo caliculorum apice, & iptorum cuam foliorum finubus, incurvo deorsúmque nutante pediculo fles lu-

teus propendet, sex angustis sed longroribus folis compositus, que, ut in Tuhparum genere fieri solet, separatim dividuntur. In interna floris parte filiqua rudimentum cum adnatis corniculis, sexq. longa, fubluteaque stamina delitescunt. Cum desforuit pediculus sursum flectitur. Semen albidum ionga, montreaque trantina concesanta. Cum corrorut peaseunts turtum trecture. Semes abbdum tilique corracci intito viriali, deinde fuvis, transgularifique forma concluditur. Radis non adoò craffa eft, nec adoò candida atque pracedentium, fed folà fibrarum copià dentitis contextà capillatur, nec proinde lattis graditur ut fupcatorium. Florent menute Junto, Julio femina perficiantur, quo cempore filiqua referats commifficiis trafariam hiat, ut concepto lemini exitum patefaciat.

Variat foliis angustioribus & longioribus & in acutiflimum mucronem definentibus: flore quoque multo pallidiore.

Ex nova Francia delatum est hoc & superius genus. Locus. Hec planta Polygonati speciebus minimè accensenda videtur, quin potiùs Bulbosis affinium familiæ inferenda: at neque pracedentes duæ veræ & genuinæ Polygonati species sunt.

11. Polygonatum latifolium, perfoliatum Brasilianum C. B. J.B. Park. Accedit in multis ad

C R. prod

Caule est bicubitali, striato, folia Perfoliate modo transcunte: folia pallide virentibus, tenuibus, nervofis, uncias duas latis, quatuor longis : flore magno albo, ex foliis quinque angultis, binas uncias longis composito, qui ex longo, tenussimo pediculo dependet. Fructum non vidit autor.

Hoc in Brafilia apud Toupinambaultios crevit.

Hoe in Brainia apua Loupmannamos cievir.
Polygonati vires lumnatim recenfer Schroderus his verbis.
Vulneratium ell & affringens, fluxiones qualcunque fiftit; offa fracta confolidat. Radix in vir Fires, no decocta & pota mira præltat in contuliombus & fracturis offium, in herniis, &c. Extrinfecus faciei maculas abstergit, cutim dealbat, &c.

Bacce pituitam mucilaginosam per vomitum ac secessium educunt. Dos. 14. aut 15.

Ad menses albos, R Rad. Sigilli Solomonis saccharo condit. Est experimento probatum remedium fapilis utentibus. Matthiolus.

In Cerevilia forti coctum optime convenit in Arthritide. D. Palmer dictante D. P. Hermanno adnotavit.

Sylvius L. 2. C. 21. S. 131. inter Medicamenta antepileptica Sigilla fexto in loco recenset, cujus acetum & oxymel infantibus epilepticis auxilio fuisse se novisse ait, & acrimonia sua salem suum volatilem manifestare nemo negabit in arte peritus, inquit. D. Soame.

* 12. Polygonatum latifolium cauliculis rubentibus non descriptum Hort. Lugd. Bat.

* 13. Polygonatum flore pleno odorato Hort. Reg. Par.

CAP. XIV.

De Lilio convallium.

L Ilium convallium Recentioribus dicitur hac herba, quòd in opacis & lucis vulgò nafcatur. Lilium inter Spinas & Lilium convallium Solomonis. Notæ ejus funt caulis nudus, flo res parvi campanulati; baccæ rubræ.

A. 1. Lilium convallium Ger. convallium vulgo J. B. convallium album C. B. convallium flore albo Park. Lilly convally of Man Lilly.

Radice tenui & alba, fibrata, fummo cespite reptante donatum, coliculum profert palmarem circiter, angulosum, à cujus medio ad summum flores pulchri in unam ferè partem vergentes per intervalla, penduli & nutantes, in pediculis tenuibus curvilque nascuntur, parvæ nolæ effigie, oris in sex lacinias diffectis, totidem stamunibus ex herbido luteis fundo adnatis, stylum triquetrum circumftantibus, odore suavissimo, sapore amaricante: quibus succedunt rubra seminum conceptacula globola, ut in Asparagis. Folia bina aut terna, lata oblonga Orchidis foliis fimilia; potius nervosa Polygonati. Maio mense floret.

In ericeto Hampstediensi propè Londinum copiosè provenit; item in umbrofis ad latera montis Locali. Ingleborough & alibi in Septentrionalibus Anglia.

Lilium convallium flore rubente J. B. C.B. & aliorum, floribus suave-rubentibus Ger.

Solo floris colore à præcedente differt. C. Bauhinus florem minorem effe ait & minùs odoratum.

* 2. Lilium convallium cum pluribus florum ordinibus J. B.

Huus colientus non contentus est uno slorum ordine, sed utrinque producit flores uncialibus & semuncialibus pediculis, apposită unicuique ligulă ad exortum pediculi paris cum co longitudinis.

2. Lilium

Tires

De Herbis Bacciferis.

669

2. Lilium convallium magnum J. B. An Lilium convallium Alpinum C. B?

Foliorum dispositio, fibrosa striataque textura cum nitido virore respondet foliis Lilii convallium vulgaris, duplo tamen aut triplo majora funt.

4. Lilium convallium latifolium C.B.J.B.

Radicibus est tenuibus, longis, repentibus: caule pedali, folius ternis, viridibus, nervosis, subrotundis, lavibus, palmaribus, uncias quatuor latis, basi sua caulem fistulae modo ambientibus: storibus magnis, albis, rotundis, hantibus, reflexis & odoratis, quibus fructus rotundus, rubcns, semen durum continens succedit.

In hortis quibufdam colitur.

Flores, ut & folia, adversus apoplexiam, epilepsiam, paralysin, vertiginem, aliósque morbos capitis frigidos auxiliares esfe feruntur. Sunt etiam qui velint cor roborare, ac cardiacis prodesse & li-

In Germania alicubi conficiunt ex floribus per aftatem ficcatis vinum vindemiarum tempore, ipfos calcatis uvis admiscentes, quo postea utuntur ad prædicta.

cateatis uvis aumiticentes, quo pottea utuntur au przeucta.
Sunt & qui recentiores flores cun vetere & generolo vino deltillant, vel folos, vel cum floribus
Lavendula & Roris marini, vitreis organis in balneo aqua. Qui fortiorem volunt, repetunt infuficonem, iteriumque destillant. Sic parata aqua Marthiolo dicitur aurea, quia in valis aureis argente-

onem, retumque uentmant. See parata aqua ractumoro uncam ames, qua an vans aures argo five fervatur, & in omnibus periculofis morbie exhibetur. Non radices tantum, fed & fiores exficcati & in pulverem redacti infigne #lapund# habentur.

CAP. XV.

De Monophyllo.

MOnophyllon dicitur hzc herbula quod radices inter reptandum folia fingularia emittant; nam in caule duo plerunque folia funt, interdum tria.

Monophyllon Ger. Monophyllon five Unifolium Park. Monoph, five Lilium convallium minus C. B. Unifolium, five Ophru unifolia J. B. One-Blabe.

Reptando fibrillas profert tenuis radicula, subdulcis, candida: unde coliculus palmaris exurgit, tenuis, folio uno aut altero, rarius tribus donatus, forma ad folia Sigilli B. Mariæ dicti accedentibus, minoribus, per longitudinem nervofis, averfaque parte hirluts. Floculi candidi, odorati, quatuor foliolis, toudémque staminibus concoloribus, cum stylo constant. Baccæ succedunt Lilii convallium per maturitatem rubentes.

In omnibus pænè editioribus Belgii & Germaniæ fylvis & dumetis invenitur. Primò observavimus in Hollandia, in luco quodam prope Hagam Comitis. Floret Maio & Junio. Nos Maii 28.

in flore invenimus.

Locus &c

CAP. XVI.

De Mandragora.

Andragora dicitur, quòd folis fervidioris impatiens ad mandras pecorum, antra, aliáfque speluncas umbrosas provenire amet. Mandre enim aprica loca quo se recipiunt & stabulantur armenta etiam hodiè Itali è Græco fignificant.

Notæ ejus sunt quòd nullos caules producat præter pediculos flores & fructus sustinentes, radices grandes anthropomorphas quodammodo.

1. Mandragora fructu rotundo C.B. Mandragoras mas J.B. Ger. mas vulgatior Park. The male

J. B.
Anthropomorphon dixere Mandragora radicem, crassam, longam, bisidam, incoxantem homi-Ammopomorphon dixere Mandragoræ raaicem, cranam, iongam, omdam, incoxantem nomi-nem, ut fibi perliadent, referentem: [radix interdum fimplex eff & indivifa, interdum etam trifida aur quadrifida] è cujus capite folia exeunt, mari quidem circirer cubitalia, fefquipalmum ferè lata, principio & mucrone angultis, atro virore prædita, fœtida: inter hæc à radice quoque [nullum enim principio e inactore augures, arro virore præcita, fætida: inter næc a radice quoque [nuitum enim profert caulem] pediculi exeunt crebri, duarum unciarum, aut palmares etiam, farem inguli utitizenenes albidum, ac nonnihi purpuralcentem, modice hirfutum, Campanulæ fere formê, quinis fegments, e calgo foliato, laciniato, itidemque villofo, odore fectido. *Fomum fequitur roumdum, partur Mefpili magnitudine, ex luteo viride, femina continens alba, fubrotunda comprefía. [Pomum continens alba, fubrotunda comprefía.] plenè miturum croceum colorem acquirit Park.] Radicum in Officinis proftant folummodo cor-

In calidioribus regionibus Hispaniæ putà Italia, Creta & Cycladibus insulis sponte in sylvis & um-Locut. brolis exit, necnon propè ripas fluviorum; in frigidioribus & Septentrionalibus nonnifi in hortis fata

Mandragoras mas alter Park foliis ex viridi subcinereis & nonnihil complicatis à præcedente differt.

• 2. Mandragora famina J. B. Ger. flore subceruleo purpurassente C. B. item Mandragora fruitu pri custem. Mandragoras faminem Park. The temale Mandragoras faminem

Lib. XIII.

Mandragora feemina folia angustiora, minora & nigriora sunt quam mari, magis etiam rugosa Manaragos a virola & gravoolentia & humi expanla: inter que longi pediculi exiliunt, per terram cificique, virola & gravoolentia & humi expanla: inter que longi pediculi exiliunt, per terram firati, quiots infident flores Melopeponum floribus formà pane fimiles, coloris ex cœruleo purpurafcentis, quibus succedunt fruetus, non turbinati instar pyri, sed rotundi, Vesicariæ fruetu triplo majores, initio virides, maturitate pallelcentem ex luteo colorem adquirentes, odorati, fucci pleni, majores, maro rames, magnatase panecomonies mago conocini auquirentes, ouorat, jucci pieni, femine abundantes planou maris fructius, fed minore magioreque. Radis pedalem aut amplica-rem longitudinem aquat, interdum bifida, intus alba, foris verò fufca, cui aliquot fibræ adna-

scuntur.

Supra Gades itimere Hispalensi, non procul ab urbe. Xeres de la fromera dicta, ad arvorum margi. Locat, nes, qui secundium shunina sita sunt, & quibusdam altis Bæticæ locis uliginosis shorentem observa-

bat Clufius Februario, &c.

Mandragoras inter narcotica & hypnotica medicamenta recenseri solet. Quod an de radicum Viret. cortice (qui officinis in ufu est) verum fit nescio. Fructus certe immeritò, suspectus est. Casp. Hofmannus, An quisquam Pomum ipsum cum vel fine cortice impunè possit estra ce valde ignoformanius, Art quaquam I omain patin our for this contest inpute form characteristic gno-fare feribit. Actius omnem malitiam videtur rejicere in femen, quafi illo dempto caro fit indemnis, nili nimis copiosè ingeratur.

unt muns copies un general de la companie de la com ma sumplicium Frotenor, de Plantis Mexican, lib.8. cap. 28. coram sus Auditoribus magnum Mandragoræ pomum, una cum ferninibus jejunus absumpsit, sine ullo vel somni, vel alterius mali figno minimo, & utexpeuna cum iciumnos piquios acounipus, inicumo vo nomini, vei ascrius mau igno minimo, & utexpo-rimentum cilte cercius, piquius ufique ad prandium, per aliquot nempe horas, permanfi, & à vino, ne vispharmaci debitaretur, abdinuit. Idem experimentum fe quoque perfæpe fecille teftatur Jo. Terrentius

Cum ergo Mandragora poma & esculenta sunt & odorata, non est cur aliam interpretationem Cum ergo pranuagure ponte de tecucina una constata, aon en cur anam interpretationem vocis Hebrax Dudaim, que martí luz Lie Reuben attulic, quarantus. Camque veterum tettimonio femen Mandragore portun tueros purget, verifimile est Rachelem hujulee facultaris conficiam poma femen Mandragore portun tueros purget, verifimile est Rachelem hujulee facultaris conficiam poma femen mandragore portun tueros purget. iemen Mandragora poum deros puiges, veranime en Nacinetin niquice facultatis coniciam poma Mandragora experiville, ur purgato utero aptior ad concipiendum redderetur, liberófque non minis quam Lia foror & in anculla Zilpha procrearet. J. B. Cortex radicis, qui ad nos aliunde, poriffinum ex Italia afportatur, narcoticus est ac foporiferus

(inquit Schroderus) rari ufus intrinfecus. Extrinfecus ejus ufus est in oculorum rubore ac dolore, in Erylipelate, in tumoribus duris, ftrumis &c.

Agyrtz & impostores pro Mandragoris circumferre & plebi divendere solent sictitas quastdam imagines ex aliarum flirpium radicibus recentibus efformatas, Althez, Arundinis, fed przefertim

CAP. XVII.

Ipeca coanna Brasiliensibus Marggravio. Herba Paris Brasiliana polycoccos.

Marger.

N'enduce (pichama longitudine & ampliori, flexuo(l, nodolă feu geniculată, multis filamentis lareralbius predită, quaeque corticom habet libruffum inflar Tormentille, interius autem alba eft & in medio habens medullam, à qua reliqua fubftantia viridis radicis derrahi poteft, medulla, removeri, progeneratur unus aut alter caulis, femipedalis aur paulo longior, teres, lignofus, medullar, removeri, progeneratur unus aut alter caulis, femipedalis aur paulo longior, teres, lignofus, coloris cinercicentis, partim terræ incunbens aliafque radices agens, partum furredtu. In lentus, coloris cinercicentis, partim terræ incunbens aliafque radices agens, partum furredtu. In uninfequisque hujus summitate sex septem aut octo urplurimum solia insident modo Herbar Paris, su unutcujutque hujus lummitate lex, leptem aut octo urplarimum tolia infident modo Herbe Paris, fu-perius faturate virida, inferuis dilutiora, nervo uno fecundum longitudinem, Sc mulisi venis trani-veriis practica inflar foliorum Lupini, ad tactum ur folia Afari fed molliora. E medio horum in proprio pediculo enafcuntur decem, duodecim, aut quindecim floculi; in capitulum congelti, parvuli, albi, pentaperali, cum toridem fitaminulis albis. Poli fores fequinum toridem bacce branna feu faturate Lacce coloris, magintudine Cerali riviefliris: bacca intus continet pulpam albam fucculen-tum, cum duobus granis feminis duris, flavelectribus Lenticulatis figura.

Amat planta humidas íylvas & in hortos translata nullum sumet incrementum. Radix contula, & drachmæ unius pondere in poculo vini aqua mixti macerata, deinde leviter bulli. Vins. Radix conduta, ecuadamia: units ponterie in pocuo vini aqua inixi inacerata, deinde levice builta, fi bibatur, per vomitum & fecellum purgar, & non folium in dyfenteria fed etiam in affectibus

ventriculi datur optimo fuccessu.

CAP.

671

Locus.

CAP. XVIII.

De Herba Paris.

 \mathbf{H} Etba, Paris dicta caulibus non ramofis, unico in fingulis flore & bacca, determinatè five ex una diffinctione foliatis ab altis ounibus plantis diffinguitur.

A. 1. Herba Paris Ger. Park. J. B. Solanam quadrifolium bacciferum C. B. Derb Paris 02 Crucilove, One berry.

Radicem obtinet tenuem, geniculatam, repentem; caulem mediocriter crassium, teretem, folidum. duos palmos altum, propè terram rubentem, fuperius viridem: folia duobus cis fummum caulem digitis quaterna, rarius quina [teneræ antequam haffam producat terna funt] ex angusto principio laguis quacerna, ramus quina trenera antequant natiam producat tenia mut; ex anguito principio la-ta, in acumen definentia, rugola & nervola, per margines aqualia, infernè fiplendentia, fupernè non item. Flat in haftula tingularis, ex quaturo latiniculis, acuminatis, viridantibus folis; inter quorum duo qualibet foliolum tenuiffirmum acutiffirmumque ejufdem coloris intercedit. Stamina pro foliorum numero octona, longa, acuta, viridia, additamentis croceis [aliàs albentibus] obfita. In pro tomorum numero octoria, ionga, acuta, virtula, aunitamiento socces (ante amerituos) (onita. In medio feffilis baccula quadrangula, & interdum pentagona, arropurpurae, ex cujus umbilico quaterna filamenta ejudem cum ea coloris emicant. Semen acino incluíum album, minutum [magnitudine Papaverini aut Amaranthi] copiolium. Odor virolus & ingratus.

In montium, filvarum, convalium & fruetorum opacis, ac perinde alis umbrofs pingui acla-for reperitur folo, ut recèt ¿Bauhinus. Aprili menfe è terra exit, & Maio aut Junio baccam perfi-cit. De hujus viribus fic breviter Schroderus; Bacca & folia refrigeram & ficcant. Ufus baccarum internus est alexipharmacus in peste, venenatis morbis, venenssque assumptis (ex. gr. Arienico) rum internus en acaptarmacus in parce, veneratas interes, tectual de attinica (e.g. Antendo) Extrinfectis foliorum ufus est in bubonibus pestilentialibus alisseque calidis tumoribus, in paronychia,

n uicerious inveteraus.

Plantamhane non Aconitium credendum effe, fed potiùs Alexipharmacum probat Lobelius experimento duorum canum, quibus Arfenicum & fublimatum dederat, quorum alter, cui pulverem Sarinicum exhibuit, convaluit ; alter, cui nihil dedit, extinctus eff. Vid. hiftoriam integram Adv.

pag. 105.
An tutum fit peftilentialibus morbis applicare narcorica, meritò controvertitur, inquit J. Bauhinus.
An tutum fit peftilentialibus morbis applicare narcorica, meritò controvertitur, inquit J. Bauhinus. An tutum it petitientialusus morbis applicare narcotica, memo controvertiut, inquit J. Baulinius. Cafp. Hofmannus ad fidam experientiam provocat Matthiolus adversus veneficia commendat, airq fe noville quoldum veneficiis femifiultos factos hijus plantz femine ad viceffimium ufq, diem haufto drachmap ondere, priltima fanitati omnino reflitutos effe. Nos contra pronunciamus eos femifiultos vel plane ffultos effe, qui credunt veneficia à fagis illata (fi tamen intulerint) tolli posse per verba, herbas, aut ejulmodi præstigias.

Quod ad verba attinet & nos cum Bauhino fentimus: non videmus tamen cur herbæ non possint corrigere & fanare morbos, quos spiritus mali humores corporis depravando intulerint.

* 2. Solanum triphyllum Canadense Cornuti. Herba Paris Canadensis rotunda radice Park.

In pedem surgit cauliculus teres & viridis, qui in medio sui tribus felia adversis inter se, latioribus & in obtufum mucronem definentibus colorifque obscurè virentis intercipitur. Ultra hac enim nudus transilit caulis, qui in summo sarem unicum geltat, sex foliis constantem, quorum tria subjecta ous trannut cauus, qui in iummo jorem unicum genar, sex iouns conitainem, quorum tria tuojecta tota viridia funt & brevia: tria verò fuperiora longiora & latiora atropurpurafcunt. Nafcitur in co-rum medio pomum exiguum, quod maturinate pullum & nigrum redditur, Jeminibus parvis Solani rum esti gruulis turget. Sapor huic dulcis. Radix non per fummam tellurem errat ut noftras, fed in tuberculum conglobatur.

Hujus flos colore nonnunquam variat, candidus fiquidem reperitur. Incunte Maio floret : Iunio bacca maturescit, Julio præter radicem omnia deficiunt.

* 3. Solanum triphyllon Brasilianum C. B. Herba Paris triphyllos Brasiliana Park.

Ex radice tenui, oblonga, obliquè serpente cauliculus emergit singularis, glaber, palmum superans, circa quem felia terna, ex uno centro prodeuntia, & in latus sparsa, Solano tetraphyllo similia, lacirca quem Josse cerna, ex uno cerno protecutas, ex in man pena, cominata, tentua, lavia, venola, tiora tamen, uncias quaturo tata, quinque longa, ex roundiatea ecuminata, tentua, lavia, venola, tiora que confendar unciarum quaturo affurgit, cui tria alia folia, uncias tres longa, longéque anfunça que confendar unciarum quaturo affurgit, cui tria alia folia, uncias tres longa, longéque anfunça que confenda que confend gultiora infident calicis inftar fuftinentia florem magnum, album, venosum, ex tribus foliis, uncuas duas longis, & ferè unciam latis, compositum.

In fylvolis Brasiliæ apud Tououpinambaultios copiose oritur. Habetur & in Canada, ut refert

A vulgari Herba Paris flore magno, tripetalo differt.

Lib. XIII.

CAP. XIX.

Herba Paris affinis bifolia, Pomum Maiale Londinensibus.

Aconitum bumile bifolium, sive Aconitifolia slore albo unico Leucoii campanulato, fructu Cynoibati Mentzel.

X radice Anemones albå, fusca, tuberculosa, quæ ad sui propaginem juxta terræ superficiem laté serpir, crassassus in terram altássque tibras demittit, exsurgit candiculus uncias quinque el sex loneus, abbus, ronnellus simulsassus propagations excellentes. em late lerput, cratlatque in terram altalque horas domitute, exturgit canticulus uncias quan-que ved fex longus, albas, rotundis, firmidique tanquam ferreum filum qui in duoi sterum dirimitut cauliculos tanquam ramulos priori fimiles, uncias quaturo longos: quitibet ramulus folium unicum Acomitu pardalianchis Napellique folius non abitimile (licer non adeo iminumi fit diffectum) fittinete. Duo hae folia fex lacinus conflant, que bafi tenni juxta pediculum (uffulta; in latus fo-liolum faturate viride definum; in extremo in duos apices, qui cum fitis lateribus parim retrò fi-tuncus, divida. Ex ala cauliculorum folia fuffunctium fib fitum Aprilis & principium Mai erum-funcus, divida. pit flor cum suo pediculo non infirmo, semunciam longo: hic antequam aperitur ob staminum intus latentium & ftyli craffitiem Cynosbati fere fructum refert : at ubi flos expanditur Campanuthe national of the control of the first state of the control of the pendula five Leucoi bubble fipeciem exhibit. Confirst autem Hos Exploits foliolis routinis, concavis, candidis, ad margines parum plicatis & tactif facili decidentibus: Intus latent firmina duodecim cannons, au margures parum params es actu nacio decugemons: intensatent parima emodecim lutea, flylum craflum, tribus in luminitate filluris minefosi paradium circundantia, odorfenque Pyrole minima fpirantia. Circa finem Maii cum flos decidit flylus incipit craffelcere & demum rytone tummus aut magnitudinem acquirere; cujus apex aliquid fungolum aut mulcolum reti-net. Frudus initio viridis per maturitatem flavescit partimque rubescir, cutéque saits crassa intra fe corpufculum Fragi maturi formi, femina exigua in superficie sustinens & tenui basi innixum ie corpuctuum Frage maturi toemis renime exigos in inperince intenens e tenui ban inmetun claudit. Planta radice per terram ferpendo fe propagar; primo anno unicum follolium cum fioi caule grotrudit; fequenti anno caulis cum fioi folio it craftior; territo verò caulis bifurcatur, duóque folia cum fuo flore & fructu profert. Hanc plantam Londino missam Pomi Maialis titulo in hortulo nostro Cantabrigia: aliquot annos aluimus: Est autem (ur puto) Virginæ incola.

Ad Herbam Paridis nobis videtur accedere.

CAP. XX.

Monophyllo affinis Brasiliana innominata Marggr.

Marger.

X radice alba, fucculenta, oblonga, & multis filamentis prædita producit quatuor, quinque, fox aut plures caulet, rotundos, cavos, filtulofos, virides, fpongiolos, bipedalis aut enam majoris longitudinis: quilibet autem tantum unicum fulfinet folium & fuperitis unicam filozom, quæ prodit e latere caulis veulte è vagina. Feliama autem quodibet quatuor et quinque die flongum & fiplendide viride, figura cordis: FloCuli verò in fpicam congefti, longiufculi & fex petalis confiantes, quorum tria fuperiora coloris funt cœruleo-purpurei, infentis vergentia obscurè protection. purpurei. Inodorus est flos.

Cim fructum non describat autor, quò pertineat planta nescimus, ubicunque autem disponenda Monophyllum rette dicitur, cum unicum tantum in uno caule folium obtineat.

CAP. XXI.

De Solano.

Olanum, 275020 Gracis, quasi Sulanum, quod suibus confert adversus febres ardentes, autore Trago. Martin.

Oloni note generica funt Flores monoperali, quinquepartiti aut flellati, apicibus in umbilico oblongis, crectis & coitu fuo umbonem quendam componentibus, femina parva com-

Et autem duplex vel fructu minore, v. g. Solanum vulgare, lignosum, &c. vel fructu majore, quod genus pomiferum dicitur; ut Pomumamoris, Mala infana, &c.

A. I. Solanum

M.ocus.

Tembus.

F = 10%

I'met.

A. I. Solanum lignosum free Dulcamara Park. Solan. Scandens seu Dulcamara C.B. Amara duleis Ger. Glye pieros five Amara duleis J. B. Woody Dightfhade og Bit:

Sarmenta lignola, fragilia, tennia, duos aut tres [imò quinque aut fex] pedes longa, vicinis se-Samona uguna, ragina, tanàna, mao ao aos aos para quanque ao aos pous toriga, vicins le-pins aut frunchus ée cricumvolventia, alas huni procumbenta cuniti. Cortes novellorum ra-milorum viret, fed vetulliorum ipfortunque caudicum atperior cinericeo fubcandicat colore, ex-milorum viret, fed vetulliorum ipfortunque caudicum atperior cinericeo fubcandicat colore, exmannant vires, sea venationam protunque caunomi aposoa consisco mosamaca coore, ex-triniceus quidem, nam intriniceus pulchre etiam vires. Medulla intus fungofa. Folia alternatim trinicus quaem, nan intrinicus puedic catan sino. Jaconia musi impa pare aintia, pedicibil mendentur, Solari hartentis, artovirenta, dabas pininis nonunquam ima parte aintia, pedicibil recrette runciali. Fisos in nuclearus esiguis fartidi del pulchelli, ceruleo-purpurei, quandoque cancierte runciali. didi, in quinque folia angulta, acuminata, extrorfum reflexa partiti, in quorum medio apices lutei unit, in quinque iona anguta, acumuna, sattorium parea per maturitatem coccinei coloris, fublonga for-in umbonem compositi. Hilce fuccedunt baccae per maturitatem coccinei coloris, fublonga forin umbonem componer. Fince uccedune sortes per manufacture occurred cooling to my, molles, lenti & ingrati laporis paris, gramlic compretts albentibus repleza. Radix fibrofa. Aquola & rigua amat, atque hine circa ferobes & folias fape reperitur. Junio & Julio floret.

Sebizius viridem Dulcamaram contufam & cataplasmatis forma applicatam air mitigare mamma-

Septems vincent Discantiani Controllari e Staphaniani Sorina apprasanti ari mingate manina-rum dolores, ac emollire carum duritem, diffovereque in in grunnefecens lac. Urinam ciere dicitur, & contra hydropem cum fructu exhiberi. Accipe, praceptore Trago, lignum de hac planta libra: pondere, ac minutim in fruftula tali ludicri inftar concila cum menfura vini albi, in novam ollam, eamque operculo (per quod tamen foramen in medio exiguum transfigito) probe contectam, ità quidem ut cum farina ex aqua undique oblinatur, reponas supérque carbones lento igne decoquito supra tertias, demumque his utare. Hac potio mane una hora antequam furgas, & vesperi cum lecto te committere velis, cyathi vulgaris mensura sumpta mortequam rungas, ex veneeri cum recto te committere vens, cyatin vingans meniura iumpta mor-bum regium, præfertim inveteratum leniter per alvum & urinam exigit. Fertur ruptis & ex alto præcipitatis aut ettam cæfis fuccum urilter bibi. Creditur fiquidem concretum alicubi in vifceribus pracipitats au criain cans inecum uniner noi. Creatiu niquiem concretium ancian in vifeeribus fangianem diffoliever, & partium lefarum fantatem procurare: Efficax estam cenfeirur ad aperiendas obfructiones hepatis & lienis. At Parkinfonus feribir quoties ex Medicorum pracferipto illum exhibiut fe compenile fatis violenter purgare. Et Pravotius ligno Dulcamara decocto inter bilem benigné evacuantia principem locum tribuit. Lib. De medicina paugratica.

R. Foliorum manip, quatuor concilos cum 3iii, femin. Lini fubriliter pulverifat, decoque in vino molchato Cretico, aut larido porcino ad confiftentiam cataplasmatis calidum applicetur. Unius noetis spatio tumorem capitis humani magnitudine resolvit, & contustones deploratas musculorum sa-

navit. D. Hulfe communicavit.

A. 2. Solanum vulgare Park. hortense Ger. S. hort. sive vulgare J. B. bacciferum I, sive Officinarum C. B. Common Right fhabe.

Primariæ radici, quæ plerunque parum altè agi folet, numerofæ fibræ majufculæ & oblongæ admalcuntur: unde caulis asfurgit unicus pedalis aut cubitalis, teres, quibusdam tamen velut alis memisacuneur: unoe caurs attarga unicus penans att cuotanis, et es, quominant cameri vena ais ineffi-branaccis angulofus, folidus, obleure viridis, feu ex virida ingiricans, in multas alas divifus. Folia-ni caule ad intervalla fingularia, pediculis longis appenta, ad folia Atriplicis accedunt, atroviren-tia, modò finuata aliàs integra, brevi & vix confincua lanugine utrituque hirfuta, mucrone acuto. Juxta folia è caule exeunt rami majores, & ex ipfis foliorum alis alii minores. Ex adverso foliorum, plerunque tamen in caule aliquanto inferius, exeunt furculi feu pediculi majufculi, digitales aut Jorgiores, infumnitate differenti in plures minores pediculos, quorum finguli flora filtiment mon-petalos quidem, verum in quinque lacinias acutas totidem folia imitantes reflexas ad unguem ferè petalos quidem, verum in quinque lacinias acutas totidem folia imitantes reflexas ad unguem ferè divisos, totidem pariter framina cum apicibus sus luteis oblongis coeuntibus & stylum viridem è media bacca exeuntem occultantibus ambientes. Flores excipiunt bacca, corymbis hederaceis pares, per maturitatem plerunque nigra, interdum flavicantes, autr miter, flucco pregnantes, in quibus Jemes plurinuum minutuinque. Calix floris parvus quinquepartitus: Flofculi & bacce deorfum

Augusto & Septembri mensibus floret & semen perficit, superveniente hyeme primis statim pruinis corrumpitur.

* 2. Solanum Brasiliense Aguara quiya dielum.

Per omnia ferè cum pracedente convenir, ut vix possum mihi persuadere specie diversum esse, Per omnia rere cum pracedente convenie, ut vix pondin mini periuacere ipecie diverium elle, quin & Marggravius iple idem facit. Verum folia Capfici ei attribuit, duo, tria, vel quatuor juxta se polita, quod in nostrate non observavi nifi intelligat germina è foliorum finubus, (quod videtur) cum inæqualis magnitudinis esse scribat: deinde semina purpurascentia.

2. Solanum lanuginosum bortenft seu vulgari simile. Boarp Right fade.

Solano vulgari major est & elatior, caule craffiore, lanuginoso, rubente: Foliis lanuginosis, mollibus & incarus, mucrombus & fegmentis obtufioribus, minúlque profundis quam in vulgari Solano. Flores eundem obtinent fitum & figuram, verum duplo majores funt & lanuginofi, teneriores quoque & molliores. Bacca per maturitatem crocex.

Locus ejus natalis mihi non innotefeit, semen ejus Londino admemisir Edvardus Morganus. Solanum horrense erat olim edule. Refrigerat cum adstrictione. Uses apud Dioscoridem est in Eryfipelatis foris. Hoc Dodonxus vehementer improbat, quòd repellat. Adhibetur etiam in dolore capit's & in parotidibus externe. Remedium

Remedium est præstantissimum in penis inflammatione ex lue Venerea orta curanda, cum al-Remeanum on parasanaman pens amananaman ex ne venerea ora curanda, cum al-bumine ori. Succus carpis applicaus febrem tolli, ut & in gargarfinis; interni non fuadoo. Communicavit D. Palmer, ex dictatis D. Hermanni Botanices Profeiforis & horti medici Leyden-

prætecti. Tumoribus mammillarum frigidis linimentum ex fucco Sempervivi, Solani & albumine ovi tepidum sapusinunctum mirificè prodest. Ex observationibus Marcelli Cumani ab Hier. Velschio edi-

tis excerplit & milit D. Barn. Soame.

Lib. XIII.

4 Solanum fruticosum bacciferum C. B. fruticosum Americanum dictum Amomum Plinii Park. Amomum Plinii Ger. Strychnodendros J. B. Erre Right-shave.

 $\frac{1.6}{100}$. Arbulcula trium cubitorum aut altiore proceritate, gracili ftipite, quam cortex integir cinereus, in ramis viridis. Filia Euonymi, atrovirentia, Iapore lubacri. Flore Solani hortentis, candius, in ramis viridis. us, in rainis viicus. 2018 Laonymi, actorionia, japote abacei. Pines sonai instentis, candidi quinque folis reflexis confrantes, apicibus totidem in medio croccis conjunctis. Succedit finguui, quanque como succeat ingu-lis floribus bacca fructui Halicacabi Solani aqualis, coccinea, feminibus fimilibus referta, luteis or-IIS HOTIQUE DEACH LEMINACION COMMA ACQUAING COMMENTE, CHIMINOUS INTERIORI STREET, BITTES OF-bicultaris, comprettis. Radar multas fibras lucas annexas labet. In noffris regionibus folia hyeme amittit. Tota planta [folia, flores, femina] odore & fapore

caret.

Locus ejus natalis non traditur, America: tamen indigena putatur. Julio plerunque aut Augu-Locus &
Locus ejus natalis non traditur, America: tamen indigena putatur. Julio plerunque aut Augu-Locus &
Locus ejus natalis non traditur, America: tamen indigena putatur. Julio plerunque aut Augu-Locus &
Locus ejus natalis non traditur, America: tamen indigena putatur. Julio plerunque aut Augu-Locus &
Locus ejus natalis non traditur, America: tamen indigena putatur. Julio plerunque aut Augu-Locus &
Locus ejus natalis non traditur, America: tamen indigena putatur. Julio plerunque aut Augu-Locus &
Locus ejus natalis non traditur, America: tamen indigena putatur. Julio plerunque aut Augu-Locus &
Locus ejus natalis non traditur, America: tamen indigena putatur. Julio plerunque aut Augu-Locus &
Locus ejus natalis non traditur, America: tamen indigena putatur. Julio plerunque aut Augu-Locus &
Locus ejus natalis non traditur, America: tamen indigena putatur. Julio plerunque aut Augu-Locus &
Locus ejus natalis non traditur, America: tamen indigena putatur. Julio plerunque aut Augu-Locus &
Locus ejus natalis non traditur, America: tamen indigena putatur. Julio plerunque aut Augu-Locus &
Locus ejus natalis non traditur, America: tamen indigena putatur. Julio plerunque aut Augu-Locus &
Locus ejus natalis non traditur, America: tamen indigena putatur. Julio plerunque aut Augu-Locus &
Locus ejus natalis non traditur, America: tamen indigena putatur. Julio plerunque aut Augu-Locus &
Locus ejus natalis non traditur, America: tamen indigena putatur. Julio plerunque aut Augu-Locus &
Locus ejus natalis non traditur, America: tamen indigena putatur. Julio plerunque aut Augu-Locus &
Locus ejus natalis non traditur, America: tamen indigena putatur. Julio plerunque aut Augu-Locus &
Locus ejus natalis non traditur, America: tamen indigena putatur. Julio plerunque aut Augu-Locus &
Locus ejus natalis non traditur, America: tamen indigena putatur. Locus &
Locus ejus natalis non traditur ejus natalis non traditur. Locus &
Locus ejus natal turat.

6. Solana fructu majore Pomifera dicta.

5. Solanum pomiferum fructu rotundo, striato duro C.B. J. B. Mala Æthiopica Ger. Park.

Caule est fingulari Solanum pomiferum dictum, crassitudine digitali, recto, cubitum alto aut ma-jori, minus patulo seu ramoso, glabro late virenti, medullà albicante pleno, spinis subinde dona-jori, minuso plures divilo. Folia Melanzana: soliis paria, sinuata, arro-virentia, undique glabra, o, in ramos plures divilo. to, in ramos piures divino.

L'ona recentaria contra cont parva, compressa, pallide lutea, Pomi amoris similia. Ex Æthiopia in Hispaniam primum invecta existimatur Dod, inde ad nos venit.

Parkinlonus Solanum pomiferum herbariorum Lob, à Malis Æthiopicis dictis diftinctum contendit, quòd fellicer millas neque in caulibus, neque in foliis fpinas habet. Nos cum Bauhino utro-

que Solanum illud Mali Æthiopici fynonymum facimus.

6. Solanum pomiferum fruitu oblongo C.B. Sol. pom. fruitu rotundo J.B. ubi tamen mendum type-graphicum subelse sustince of fr. oblongo scribendum. Mala insana Syriaca Park. Mala ngana Gor. அவ் அறுக்க

Fibrosas parum altè desigit radices (inquit J. Baulinus) Caulem plerunque erigit singularem, dodrantalem aut pedalem, teretem, rubentem, lanugine quadam, que facilé detergi potelt, obfitum, craffitudine digitali, ab imo statim ramofum, ramulis creberrimis nullo ordine politis, è foliorum ciamumume unum. Folia perampla funt, palmaria feilicet aut fesquipalmaria, palmum ferè lata, queralis exeuntibus. Feita perampia iunt, paimaria funcet aut itoquipaimaria, paimum tere iata, quer-cinorum quodammodo figura & circumferiptione, per ambirum finuata, non tamen crenata aut-dentata, pediculia palmaribus craffillimis infidentia. Tum caulis, tum vena majores foliorum ru-cibente. Folia ipfa faturate virent, pulvifciulo quodam feu lanugine volur farina albicante aliperfa : co-lta: feu nervo foli medio fipura nonnunquam innafeuntur. Ex adverfo foliorum exeunt faret, nunc finguli, punch lainfe. Proponenti in codem furculo, e calico fipunis rubanchius horitoto, in quin-rume finguli, punch lainfe. Proponenti in quantum punche sur fex lacinias fielle in modum nane angua, nane our control in coolea nacion, co ano apanais accomina fiella in modum que acuta fegmenta divifo, monopetali quidem verum in quinque aut fex lacinias fiella in modum que acuta regimenta divino, monoperan quiucan verum in quinque aut les lacimes tentes in nobalité expanii, ampli, tinuofi, purpurei aut albicantes; quibis fuccedunt poma ovi vel coumers, circter magnitudine, ex rotundo fublonga, colore purpureo vireleentéve, lavicortice, fuccola albicanter magnitudine, ex rotundo fublonga, colore purpureo vireleentéve, lavicortice, fuccola albicanterior de la colore purpureo vireleentéve, lavicortice, fuccola albicanterior de la colore purpureo vireleentéve, lavicortice, fuccola albicanterior de la colore purpureo vireleentéve, lavicortice de la colore purpureo vireleenté de la colore purpure de la colore purpureo vireleenté de la colore purpure de cque intus pulpa, in qua copiola jemina, albicantia, comprefia, piperis filiqualtri amula.

Belingela Luitania, Tome Angolentibus, Macamba Congenibus Marggr, ab hac planta non diverlam ipecic effe cum Marggravio fentimus; quantumvis Jo. de Lact Marggravium in hoc dece-

Affinia cum effent Mandragoris hae poma, quidam Recentiorum fuspicati sunt marem Theo-Phrafti Mandragoram effe, eóque efu lethalia rati, mala infana vocârunt ; cùm tamen nullo ex-citent furores, verum in acetariis & bellariis iis utantur Itali & Hifpani. Saporem habent Citru, Marggr.

Tires.

Tompus

Lacus

De hoc Rauwolfius, Halepi reperiuntur tria genera Melantzanorum, Arabibus etiam Melongena & Bedengiam dicta, cinerca, lutea & rubella, longitudine & curvitate cadem, longis Cucurbicis

An à pracedente specie differat néene nos latet.

* 8. Solanum pomiferum fructu spinoso J. B.

7. n. auwolfo poma longa funt & rotunda, majora, colore nigra, lavia, ita lucida ut filendeant. Melanzana nigra Lugdunenfi Hift inferibitur, fructus longus, altus, alias rotundus, colore nunc atio, nune subnigro, cortice lavi & procul intuenti splendido.

9. Pomum de Hiericho, Melongenis congener J. B. Solanum spinosum fruëlu rotundo C.B. spinosum fruëlu rotundo, stee Pomum Hierichenticum Imperato Park.

Imper.

Folia producit candicantia, fimillima foliis Melangiana Italis dicta, fed paullò minora. CauFolia producit candicantia, fimillima foliis Melangiana Italis dicta, fed paullò minora. Caulei & foliorum colta: fipunda funt: flores caerulei inflari florum Bugloffi: Fruetta rocundo

Responsabilità di principale di controlle di controll star, quorum color antequam maturescant viridis, maturorum slavus, sapore insipido & aliquan-

tum ouorato.

Hiic candem aliquando exiftimavi plantam illam, quam olim apud Jo Tradescantium vidi Lambetha in horto enutritam, nomine Planta spinossima Virginiana Boraginis store, quámque Morisonus botha in horto enutritam, nomine Planta spinossima virginiana Boraginis spinossima spinosima spin

se nunquam vidisse fatetur. nunquam viune i acciu. Verum à Paulo Boccone oculato teste edoctus Solanum isthec dictum folisis & caule spinosis capsu-Verum a Paulo noccone oculato tette cuoctus soanum quoe atunn junto C caute jimiju capiti-las feminales atque etiam fructum Capparis forma obtunere, fententiam muto, idque non tantim a à Solano deferipto feu Pomo de Hierico divertium arbitror, fed & an omnino ad hoc genus pertineat dubito. Donce tamen mihi certius constituerit ubi disponi debeat, locum quem ei affignarunt Botanici recentiores tucatur. Descriptionem autem ejus Boccomanam, quoniam plenior est & accuration, hic fubliciam.

Solanum frinofum Indicum Borraginis flore Ico, Roberti Hort, Paril. Sol. feliis & caule frinofis Moril. pract. Solan. frinofum, maxime tomentofum Bocc. furepeba Brafileushus Marg.

Radix ejus longe latéque sub terra reptat. Cauliculos promit pedales, subinde sesquipedales, aculeis mordacibus seu pungentibus frequenter armatos. Folia per nervorum longitudinem inferne & siunoreacnous seu pungentious requenter armatos. From per nevrotum songituament metric ex in-pernè paribus (pinis infelfa, in margine leviter finuata, urràque parte pingu tomento obléfa. Flores Boraginis facie. Capilula (eminales arque fructus (ut Florentia vidimus) Capparis formâ. E Virginia in Angliam intulit Jo.Tradelcantius: candémque ibi nuperrimè oblevvavit D. Ba-

nifer.

Margravius hanc fie describit, Planta est frutescens, qux in quatuor, quinque aut sex pedum datteudinem assurgit, caule lignoso, céque ut & ramis albi lanugine vestitis, necnon raris hine & altreudinem assurgit, caule lignoso, céque ut & ramis albi lanugine vestitis, necnon raris hine & datteudinem parte lanuginola instar ibitorum facobaxa, superna viridar, sunque praterea laciniata & quasti e septem trangulis composita. In summitate ramulorum fort socialos, un substitution social se quasti e septem trangulis composita. In summitate translorum fort socialos, un substitution social se quasti divisor a superna se quasti divisor consistence de la superna se quasti divisor in medio autem quinque stamunda sum crecht. Pifo florem Boragini fimillimum ei attribuit sed odoratiorem.

PHO HOTEIN BOTAGINI INMIRITARIN ET ACTIONA FOR OMORADOTEIN.

Niperrime inter plantas in hoto Medico Leydenfi à Viro eruditiff D. Fof. Palmero M. D. Londinenti, demonstrante D. Hermanno, observatas & annotatas invenio triplicem hujus speciem; unam speciemi oriclaesi, fruitu croco ; alteram spinis slavessembus; tertiam, quam vocat Africanam perennem tio. Boraginis, fructu croceo.

Descriptio Marggraviana, & nomina huic plantæ imposita in horto Leydensi Solani speciem ar-

* 11. Solani species ex Apennino quibusdam J. B. Solanum peregrinum sručtu rotundo C. B. Ma-la injama Europea Park.

Herba rara est, & foliorum & fructús figura infignis: felis quidem oblongis, per ambitum sinuo fis venolis, ternis fere simulex intervallis per caulem prodeuntibus teretem, digiti crassitudine, ferè cubitalem: fruetu autem in casilium vernce rotundo exiguo Malo fimili, Pruni magnitudine, femine In In Apennini fylvis umbrotis & denfis reperiri retulit Dalechampius. ni Apennin 1315 autorons ec donns reportir retain Dalocsiampus. Planta hac nobis hactenus incognita eft: invenio eam in Catalogo horti Regii Parifienfis.

" 12. Solani species Fockii Fockii dieta Javanensibus Bontii.

Bout.

General Solution ex foliis, floribus, fructu denique hujus plantar conjicere licet, certo certius est hanc figeciem Solani este, ndi quòd fructus longe grandiores finr quam Solani nostri, utpote qui cubiti longitudinem quandoque excedant, corticeque tam lavi, ut speculi modo humanam effigiem remittere positi. Foliis quoque hirfutioribus est, 8c quali lanam superinductam gerentibus. Crassificatione brachium humanum facile aquant [fructus]. Pleni intus sunt seminibus minutis, quales exam in baccis Solani vulgaris inveniuntur. Fructus porro in his regionibus non folium sunte examini transmitation and contrata delicatissimi saporis, it coquantur cum vino 8c pipere cundémque gultum obtinent quem Cinare batis. Boni lint mutrimenti, tum diureticam vim obtinent, ideòque calculo vestira 8c group affectibus admodum utils sint. vefice & renum affectibus admodum utiles funt.

Hujus eft & alia species sylvestris, fructu planè spharico & ubi maturuit slavo, cum domesticus species silvest. purpure of it, vel grandins inflar albo, flavore amoro, un nomitia b Apris & Rhinocerothis devo-perture of it, vel grandins inflar albo, flavore amoro, un nomitia b Apris & Rhinocerothis devo-retur. Porro hujus plante caulis plané fpinolis est, unde imprudenter non fecus ac Rubus attingi

Solanum pomiferum fruëlu rotundo firiato molli C.B. Mala aurea odore fatido, quibufdam Lycoperficon J. B. Pomon amoris majus fruëlu rubro Park. parad. Poma amoris Ger. Applies of love.

Caules ei infirmi, longiffimi, intus concavi, pilis longinfeulis hirluti, humi procumbentes, ab exortu mox ramofi, ramis multis ipfum etiam caulem longitudine æquantibus, & in plures adhuc ramulculos divifis. Folia è tribus ferè pinnarum feu loborum circa margines dentatorum conjugationibus ad mediam costam adnexis, cum impari majore in extremo composita, interpositis etiam adiguer minoribus lobulis Agrimoniar foliorum quadanenus armula, nifi quod pinna gie alo bi acuri-ores funt, aut profits glabri, aut paucifiimis pilis coftis averfis innafeentibus hirfuti, pallidius vindes. Flosculi in surculis non ex alis soliorum, sed spatio inter duo folia medio ferè oriuntur, ut in ees. Fugera in incums non ex an romorum, rea i panto met care format neuro rea diffusion vulgari Solano, decem aut duodecim finali, pediculis privats uncaliables aut majoribus, quorum finguli nodum leu gemeulum habent propé florem, ubi genuinus fructis pediculis incipit. Flores flavi funt, monopetali quidem, verum in quinque legmenta eatenus divifi ut pentapetali videantur; umbone in medio flavo, è quinque ftaminum apicibus arêtè coharentibus compolito. Figura flominone in meuro navo, e quinque transmum apicipus acce congrentibus composito. Figura Horis Solani vulgaris, nec eo major, calix pariere quinquepartirus, hirfuns, ud funt ex florum pedicult. Floribus fuccedunt fruitm Cerafis majores, alias figurd non multum diffimiles, per maturitatem è croceo rubelcentes, carne feu pulpa humida efculenta, femina plura flavicantia, vinaceo-

In horts nothis fata, quamvis ferius germinat, luxuriat admodum, post mediam æstatem slo-Tempua. In horts nothis fata, quamvis serius germinat, luxuriat admodum, post mediam æstatem slo-Tempua. In Statumno fructum persiciens superveniente hyeme primis statim prumis commission.

Aliam speciem proponit D. Morisonus in Pradud. Bos. titulo Pomi amoris fructu molli, striato, Varietas,

Auam species proponte D. Montonias in Translatura, quae lois fructus friris à pracedente diffinguitur, quae lois fructus friris à pracedente diffinguitur. Succus herba valdé opportunus eff incipienti epiphora fluxionibúsque oculorum fervidis, glauco-Vint. Succus herba valdé opportunus eff incipienti epiphora fluxionis humoris impetum fillit, ted etiam na facturis, fi per initia admoveatur. Non enim modò irruentis humoris impetunis fluxionis fredirectionis controlles de la Compresa Fredirectaris tembrifana facturis. calorem moderatur fapiùs periculo à recentioribus facto. Quinetiam Eryfipelaris ignibusque sacris vehementer obiuctatur.

Italis nonnullis efitantur poma cum pipere, fale & oleo præparata, non fecus atque Cucumeres. Sed eduntur & cocta; nelcio quo commodo: Nam teter quam halat tota planta spiritus, ca parum tutò in cibos venire fats prodit. Succo aquo aduntan todis gutfantibus parum grato, & certe ali-mentum quod corpori pratfant peresiguum eff & vicolum.

In oleo cocta ad feabiem funt efficacia. Eadem arte Chymica oleum fubminiftrant ad ambufta

percommodum. J. B.

Solanum tuberofum efculentum C.B. Battata Virginiana Ger. Park. parad. Araebidua The-ophrafti forts, Papus Peruamorum Cluf. Papus Americanum J. B. Dirginia Pota-ophrafti forts.

Caulis bicubitalis ac tricub ac ctiam altior, [quinq, aut fix interdum cubitos longus Clnf.] pollicari craffitudine, fuculentus, fubrocundus, firiatus, fubburthuts, viridis, crebris punctis rubentibus maculofits, inanis, rumolis [ramis longis initiruis, in terram niti adminiculis fulfinentur procumbentibus,] incequalis propier eas quas haber indo ulque à foliorum pediculis adantas membranaceas alas, atropurpureas, nonnunquam criplas. Falis lefquipalmaria ex tribus foliorum conjugationibus componentur [interdum quatuor aut pluribus] quibus impar unum, reliquis majus fere, alam claudic Sunt autem fingularia folia fubbirilata, ortu quidem inaquali, non adeò tamen quin alam quoque modo deforment. altero tanto foneiora quiam latiora, atrovirentia & folendentia funccio inferred. modo deforment, altero tanto longiora quam latiora, atrovirentia & splendentia superne, inferne abest & tplendor & viroris intentio: conjugationes tingulas intercedunt alia foliola rotundata, Lenti aut Lupino ferè paria, ortu & politu perinde inequali. [Qua primo nalcuntur folia Barbaree fimilia funt ex atro purpurafeentia, vullofa, exteris pallide virentibus, abfque pediculis palmum longis. C. B. 7

Mmm 2

Rami in plures pediculos abeunt, crassos, angulosos, pedales, atque hi rursum in alsos numerosos hirsutos, geniculo uno donatos, unde cum parte reliqua pediculi cadunt facile vel sua sponte fore, quorum finguli ex calyee viridante quinquepartiro, libribis Malker fylveffris proceriors magnituding pares [Luncals amplitudinis aut majoris Clut 2] Malorum infanorum formd C.B. Niconana Park. Nobs Solani halicacabi vulg, fingulari folio conflantes, cum quinque apicibus obtufis in ambitu, exterius ex purpura candicantes, interius purpurascentes, vel ex cœruleo purpurascentes [interdum albescunt] Cæterum à ftylo viridante quem circumstant quinque fibre crocea in umbonem cocuntes ad unumquemque apicem excurrit radus virefeens. Florum in codem pediculo numerus decem aut duodecim, aut etiam major, quorum alii claufi, pauciores aperti: odor florum tilae. Succedunt poma floribus numero paria, caftanea circiter magnitudine, fed formá orbiculati, immatura atrovirentia, matura atro-rubentia, rarius alba & firiata, humida & albicante puloi pleni, qua feminibus multis parvis, plenis, fubrotundis, Solanorum fimilibus referta est.

piena, qua teminibus mutus parvis, pienis, iudicuniais, solationi triminais riesta etc. Radis tuberofa etc. aliquando pugni magnitudine, aliquando oblonga, aliquando minima [palmari longitudine & fediqualmari ac etam multo minor f,B.] inequalis, quibuldam velligiis donata, unde germina anno fequente emeriura funt, cute fusca aut atto-rubente tecta, medullà five nata, unue germina amo requente enterina unit, cute inica auta atoriucente ceta, necunia inve carne firma de alba, de quandoque tuber es quo planta nafetur cum entutur inane de flaccidim re-peritur. Ad caulis exortun radices compluies, fibrofa, objonga, albicantes, per terram fparle, pettur. Au cauns evortum rauces computes, moroas, outongs, auntantes, pet terram l'parle, quandoque in profundum defeendentes, quius alle tuberofa radices adandeuntur, tià ut plantam hyemem versits erutam ultra quadraginta [quinquaginta Clay] tubera diverfæ magnitudinis, notahyemem versits erutam ultra quadraginta [quinquaginta Clay] tubera diverfæ magnitudinis, notahyemen versits erutam ultra quadraginta [quinquaginta Clay] tubera diverfæ magnitudinis notahyemen versits erutam ultra quadraginta [quinquaginta Clay] tubera diverfæ magnitudinis notahyemen versits erutam ultra quadraginta [quinquaginta Clay] tubera diverfæ magnitudinis notahyemen versits erutam ultra quadraginta [quinquaginta Clay] tubera diverfæ magnitudinis notahyemen versits erutam ultra quadraginta [quinquaginta Clay] tubera diverfæ magnitudinis notahyemen versits erutam ultra quadraginta [quinquaginta Clay] tubera diverfæ magnitudinis notahyemen versits erutam ultra quadraginta [quinquaginta Clay] tubera diverfæ magnitudinis notahyemen versits erutam ultra quadraginta [quinquaginta Clay] tubera diverfæ magnitudinis notahyemen versits erutam ultra quadraginta [quinquaginta Clay] tubera diverfæ magnitudinis notahyemen versits erutam ultra quadraginta [quinquaginta Clay] tubera diverfæ magnitudinis notahyemen versits erutam ultra quadraginta [quinquaginta Clay] tubera diverfæ magnitudinis notahyemen versits erutam ultra quadraginta Clay] tubera diverfæ magnitudinis notahyemen versits erutam ultra quadraginta Clay] tubera diverfæ magnitudinis notahyemen versits erutam ultra quadraginta Clay] tubera diverfæ magnitudinis notahyemen versits erutam ultra quadraginta Clay] tubera diverfæ magnitudinis notahyemen versits erutam ultra quadraginta Clay] tubera diverfæ magnitudinis notahyemen versits erutam ultra quadraginta Clay] tubera diverfæ magnitudinis notahyemen versits erutam ultra quadraginta Clay] tubera divergence versits erutam versits erutam versits erutam versits erutam versits erutam versits erutam ve verimus, quas plerique eruunt ne per hyemem purrelcant, & ficco loco, calidiore tamen, ali in vafe

terra ficca pleno reponunt, ut verno tempore rurius terra committant.

terra noca pieno reponent, au vernocampor turna cente commandata. Foret (mquir C. Bauhinus) apud nos menfe Junio, & farpe in Autumnum ufque, & primis prui-ris offenduur. E. Virguna primum in Angliam, inde in Galliam aliăfque regiones delata eft.

Hujus radices in Virginia Openanck dicuntur.

Tigus radices in virginia Operanise quentum.

That radicum Indi, Acoft i referente, radicibus panis loco utuntur, quem Chimno vocant : quin & aliud edulium, codem Chimno nomine nuncupatum, admodum diu durans, ex ciufinodi radicibus Sole ficcatis, um, codem Chimno nomine nuncupatum; admodum diu durans, ex ciufinodi radicibus Sole ficcatis, inque partes diffectis conficiunt: Sed & viridem vel coctam, vel alfatam manducane. Noftrates inque partes diffectis conficiunt: Sed & viridem vel coctam, vel alfatam manducane. (inquit C. Bauhinus) aliquando Tuberum modo fub cineribus affant, & cuticula ablatâ cum Pipere (inquir C. Daminis) augustio. I bustiut indus de come de la come tum mihi nunc apud Burgundos harum radicum ulum interdictum, perlualis earum elum lepram caufare. Hactenus C.B. qui & Burgundos ramis reclinatis terràque tectis hanc plantam propa-

Nos in Anglia radices hasce cisdem modis præparamus quibus Battatas Hispanicas.

Ebrodunentis historia Autores Casparum Bauhnum immerito carpunt, quod Plantam hanc So-Lanis annumeraverit, qui fanè (quicquid illi ogganiunt) non contemnendis, imo validiffimis rationibus permotus id fecit. Solanum (inquit) appellavimus propter formam aliquam foliorum cum malis aureis, florum cum Malis inlanis; fructuum cum baccis Solani vulgaris; feminum cum Solanis pane omnibus; denique propter totius planta odorem, quem cum Solanis communem habet. Nec enim à viribus, sed à simulitudine & convenientia in partibus præcipuis notæ generum Charaeteriftica desumenda funt.

Batata recens contufa, affulà pauculà aquà, atque macerata, fermentando fit potus, quo Indigenæ utuntur, imò fubinde abutuntur ad inebriandum. Hic potus nominatur Mobby & Jesici.

CAP. XXII.

De Capsico seu Pipere Indico, quod Solani species videtur, aut ad Solanum accedere.

Z Adver Actuario à viene mordeo, quòd femen comeltum mordeat, imò adurat. Siliqualtrum K A-lair Actuario à 1600 mordeo, quod femen comettum mordeat, umo acuirat. Siliquatrum Plinir effe vel inde conftat (inquir J. Bauhinus) quòd Plinira Caftore Siliquatrum demonstret caule rubro & longo, dentis geniculis, foliis Lauri: femine albo tenui, guftu Piperis: & alio in loco, Panax Piperis: faporem reddit, & magis etiam Siliquatrum, ob i di Piperiudis nomine accepto. Plantam hanc ad Solani genus referendam putamus ob folia & flores limiles, quantis freus non fats refpondeat, nec tamen multum abludit, membranæ enim internæ quibus femina ad-natcuntur humidæ funt, & callofa, adeòque fructus de bacca participat.

Differentia in foliorum latitudine vel angustia: in fructus colore & forma; colore qui in initio aliis viridis, aliis niger, in maturitate aut ruber aut croceus, flavus, vel rarius albus: Figura aliis longå, eåque vel craffa, vel gracili, vel incurvatå; aliisbrevis, eåque latå cordatå, vel rotundå Cerati formă, vel angulofă: & vel erecta, vel dependente : denique & caule pilofo. C. B.

Piper Indicum vulgatissimum C. B. Piper Indicum sive Calecuticum sive Piper Siliquastrum J. B. Capsicum majus vulgatius oblongus siliquis Park. Capsicum longioribus siliquis Ger. Guinnp Depper.

Callem profert fingularem, pedalem aut cubitalem, [in calidioribus regionibus fefquicubitalem aut bicubitalem] angulofum [teretem Park.] hirfutum, folicium, catera virentem faturativis, eâ dantavat parte qui folia oriuntur rubentem: excunt autem folia è dimidiatis geniculis, Perficariz latiora, acuminata, atrovirentia, aut ex viridi in flavum vergentia, craffiuscula, glabra, nervo secundum longitudinem decurrente, à quo ad margines oblique venz divaricantur, pediculo unciam unam aut duas longo appenía, circa margines aqualia. Ex horum alis ramuli propagantur, folis unam aut duas iongo appenna, curca margines zequana. Ex norum aus ramuli propagantur, folis confimilibus ornati. Flares verò tum è foliorum alis, tum ad ramorum divaricationes, esciliculo longiori, canaliculato, faturata rubedine intero, deordum contorto infident exalbidi. Solani vulgaris floribus majores, alias iis perfumiles, naturaliter pentapetali, aliquando ramen ob culturam aut nomous majores, and in perminios, maturantes permapeaus, anquamo camen de culturara aut foli ubertatem luxuriante natura hexapetali, petalis acuminatis, ftellæ in modum expandi, medium occupantibus violaceis apicibus [flavis Park.] rotum autem florem fubtus amplectente calveulo wind in mucrones aliquot acuminato. Silique fuccedunt nunc longe, corniculorum inftar habentes, vel reckæ, vel incurvæ; nune breves & contractæ, per maturitatem punicantes, vel atro-rutes, vei recta, vei meurae; mune preves e contantas, pei maturiarem puncanes, vei arteribentes, nitida: : [emen copiolifimum continentes, comprefium, rotundum, fulvum [ex albo flavientes]. Radia: brevis, nec canle crafifor, numerolifitmas à lateribus fibras circumquaque spargens. Nulla eft pars plantes quæ acrimonia non sit prædita, sed præter reliquas indomitus est seminum & Nulla est pars plantes quæ

niquarum tervor urenummus.

Frater Gregorius de Regio Capucinus apud Clufium in car. poft. hujus plantz varietates sen species in tres classes edegte. Prima continentur quatuor genera, fructum surrectum & sursum species in tres classes edegte. Prima continentur quatuor genera, fructur ortundo & ad terram inclinadantem gerentia. Altera quatuor etiam genera haber, sed fructu rotundo & ad terram inclinadantem generalia. to pradita. Tertià quatuor genera describuntur oblongas & deorsum propendentes filiquas ha-

bentia.

PRIMA CLASSIS SEU DIVISIO.

1. Piper rotundum majus surrectum.

Ruchus huic rotundus mali Apiani inflar, furrectus & ceelum spectans, initio viridis, mature-feens rubicundus, plena maturitate ruber ut coralium expolitum. Hoc genus C. Rauhino Piper Indicum filiquis surrectis rotundis dictur; cajus quatuor facit differentias, minirum 1. Rotundum maximum obtufum. 2. Rotundum minus parum acuminatum. 3. Cordatum majus. 4. Cordatum minus angulofum.

2. Piper oblongum erectum majus pyramidale.

Fructus hujus corniculi fimilis est, tres aut amplius digitos transversos longus, mucrone surrecto ex cœlum spectante, initio viridis deinde ruber. Hanc C. Bauhinus Piperis Indici filiquis surrectis & oblongis primam differentiam facit.

2. Piper erectum minus pyramidale.

Caulis huic humilior & folia minora quàm congeneribus: fructus dimidia parte minor quàm pra-cedenti nec adeò mucronatus. Hac Piperis Ind. filiquis furrectis & oblongis C. B. fecunda est dif-

4. Piper oblongum exiguum erectum pyramidale.

Hujus filiqua unciales erant aut paulò majores. Folia illi Lauri odorati vulg. caule constat re20, binos aut cres cubitos alto & in plures ramos divilo. Fructus primò virescunt, dum maturantur nigredinem contrahunt, mauri rubent ur alti. His addit C Bauhinus aliam adhuc differentiam filiqua bifurcatà ex Eystet. horto.

ALTERA CLASSIS.

1. Piper cordatum.

Folia majoris Ocymi hortenfis foliis fimilia; caulis circiter fesquicubitalis; fructus è pediculo annuli modo nunc maois, nunc miniscontant annuli modo nunc maois. annuli modo nunc magis, nunc minus contorno propendens, cordis formà & ad terram con-

2. Piper cum filiqua olivari. An Quauhchilli seu Chilli montanum Fr. Hernand?

Folia Solanihortensis: caulis bicubitalis: fructus olivæ formå propendens & terram spectans.

3. Piper cum filiqua rotunda Cerasorum modo.

Folia Circzz: caulis bicubitalis; fructus Cerafi sylvestris prorsus similis.

Mmm 3

Lib. XIII.

De Herbis Bacciferis.

4. Piper cum filiqua lata ac rugofa.

Fructum gerit instar vesicæ rugosæ, aliquantulum latum ac longum, nec ullam cordis formam refert. Non est ingrati odoris, sed Iridis sylvest, minoris sive Armeniaci mali odorem refert.

TERTIA CLASSIS.

1. Piper oblongum recurvis filiquis.

CAulis sesquicubitalis : siliquæ 5½ digitos transversos longæ, contortæ interdum, eáque non valdè crassæ, cuspide mucronata instar cornu himnuli.

2. Piper longum minus siliquis recurvis.

Folia quam præcedentis minora; caulis cubitalis aut altior: filiquæ dimidiam superioris siliquarum longitudinem & craffitiem æquantes, mucrone etiam acuminato instar cornu.

3. Piper bifurcata siliqua.

A præcedentibus hoc solo differt, quòd filiquas gerat non adeò mucronatas, sed æqualis fere craffitudinis, extremâ tamen parte aliquantulum angultiore, & nervo prædită, quæ illam velut bifurcatam efficit.

A. Piper siliqua flava.

Hujus filiqua quamvis brevior fit & magna ex parte in mucronem definat, colore aureo prorfus ut Aurantia mala probe matura; aliàs vulgari fimilis est, ut & ipía planta.

Alias præter has Capfici species seu varietates præcipuè ex horto Eyst. proponit C. Bauhinus, nimirum.

1. Piper Indicum fructu dependente Pomi amoris forma.

Qui folia Solani vulg. fructus rotundi, fulcis aliquot diffincti pendent, rubore coralli.

2. Piper Indicum fruclu aculeato.

Duplex est, inquit, majus & minus, illud rotundum, hoc orbiculatum, utrumque rubet & in innoxium quafi aculeum abit.

3. Piper Ind. siliquis surrectis, cerasi formâ.

Piper Brafilianum Clufii in notis ad Monardem cubitalibus ramis, virentibus, quàm in vulgari gracilioribus : foliis hortensis Solani ferè, aliquantulum angustioribus, slore etiam dicti Solani in longis pediculis, surrecto: fructu minimo, initio viridi, deinde nigricante tandem rubro, continente multa femina latiuscula & plana, tam fervidi gustús ut fauces aliquot dies incendat gusta-

4. Piper Indicum caule piloso, flore majore.

Marggravius quatuor recenfet species in Brasilia observatas.

Prima vocatur Lustanis Pimena Malaguetta (quam de Angola primum venisse dicunt) Brasili. enfibus Quiyaqui, in arbulculæ formam & tres aut quatuor pedum altitudinem affurgens, caule lientibus Zunaqui, in arbuicular ioriniani e. ues aux quautos petant attautantan annigens, caute ir quolo, folius in ramulis binis oppofitis. Flores tres vel quattor fimil ad exortum foliorum exeunt fruellur cylindrico-pyramidalis, majoris chorda Viola craftitie, exteris speciebus acrior multo, Secunda, Quija-eumeri Brafilientibus; à præcedente differt folius paulo majoribus & folitariè posi-

tis; fructu majore & craffiore & magis saturate rubente.

Tertia, Brafilenfibus Quiya-apua, magnitudine est fructus Cerafi nostratis acidi, coloris rubri. Hujus alia species haberur fructu dimidio minore, dilutius rubro, vel criam flavescente.

Cuarta, Brafilenfibus Quiya-uca foliis est quam secunda angustionibus & longioribus, fructu tres Quarta, Brafilenfibus Quiya-uca foliis est quam secunda angustionibus & longioribus, fructu tres dig longo, cylindraceo, acuminato, cum maturuit rubro. Alia invenitur ejus species cujus fructus fe deorium incurvare solet instarunci.

Franciscus Hernandez in Historia sua plantarum Mexicanarum multas Piperis Indici species proponit & describit.

I. Quauh-

1. Quaub-chilli Mexicanis dictum, omnium minimum, fructu Olealtri baccas forma & magnitudine imitante, exteris omnibus acriore & urentiore.

2. Chilteepin à culicibus, quos fructus ejus colore & parvitate videtur imitari. Hujus tres differen-2. Zenalebili dictum à fole : urrigus enim locis cessantibus jam imbribus, i. e. Augusto & Septembri sole seria tiæ sunt, natali solum loco & tempore quo leguntur distinctas: vide si placet Autorem, p. 136.

on 100et 1811.

4. Dictum Chileboxlii, à colore quo tingit croceo que eo parantur condimenta : fex, septémve dig. longum est, modiocriter tenue, interdum ex albo rubescens, interdum verò inclinans in pas-

feum.

5. Tz.inquabuyoʻi.c. montanum, gracile eft & quinque dig. longum, colore coralli.

6. Tejo-chilli vocatum a mollitudine, longum eft, amplum, particeps dulcedinis, rubri coloris atq. adeo mitis acrimonia, ut cum Tladli feu placentis ex tritico Indico paratis mandi confuefcat. Fumo exiccatum hoc genus in annuos usus reponitur.

7. Milebilli dictum haud minus præcedenti, sed in acutum tenuémque sensim mucronem desinens, tandem quoque rubescens.

Prater memoratas alias quoque reperiri species haud dubium : & forte carum numerus incertus est, novis quotidie ex semine subnascentibus: ut in alis Plantarum generibus: Nihil tamen affirmo, quonam nondum periculum feci. Cum tamen omnium folia Solano fimilia & pane paria fint, aut quonam nonaum percauum recs. Chini tamen ommani tona solano inimua et para Inti, aut media inter Solani & Lauri folia ; & flores pentapetali, candidi, Solani ; è quibus filique orinaturi, primò viriles, mox majori ex parte in rubrum, & demum in pafleum colorem inclinantes, refertæ parvo femine, exili, candicante comprefio arque in orbem efformato, acris guittis atque urentis naturæ; totaque ferè differentia in fructuum forma aliifque accidentibus confiltat, verifimile nobis videtur non differre specie que pro diversis à Botanicis proponuntur generibus.

Synctin non Ganero sport Que pour hoc Americanum tantà acrimonià præditum ut exulceret Vires & Ett (inquit F1. Gregorius Rog.) Fipor nov Americaniui canta acrimonia presintim ut exulteret Viria 8c puttulas excitet ubicunque applicatur, neque folum id præftat, fed etiam filiquas tantummodo Uui. aperiendo 8c femen eximendo adeò acris exhalat vapor, ut per nares penetrans cerebrum fubeat, 8c ex co eliciat tantam camque lentam 8c vifeidam materiam, ut admiratione dignum fit, quin 8c guttur ingrediens tuffim excitat, & adeò vehementem vomitum ut omnia vificera rejici debere videantur; filiquas præterea & internas partes confringendo fternutamenta valde excitat, & manibus confrainquas praecera ex miemas pares commigento nestituamenta vante executa, ex mantios contra-etas trachando tantam in is inflammationem parit, ut alquot horarum fatio aduri videantur, re-mediumque petendum fit ab aqua frigidae aut vini lotione. Hace omnia fum expertus, inquir, datum femen è liliquis eximebam. Quinimo in ignem injeche filique gravem de terrum exectant odorem qui nauleant de falfidium aditantibus provocat. Imò f. filique particula prunis miciatur intra triclini-qui nauleant de falfidium aditantibus provocat. qui nanicam examinam automnous provocac, uno p prique pritante primi inficiatir intra triclini-um alindote conclave, funnis naribus exceptus omnibus queques in e ad fun ecrebi nomeniansi vollicando, immania é continua florunamenta movot, que non cefani donce vel funnis diffetur acre externa admiffo, vel paulatim evanueris, fuligine feilices praccipitata, in fepius experti funnis.

Brafflierles hec pimenta, ut vocant Lattani, concernt cum fale, & mixturam illam vocant In-guingu, camque uturpant ad cibos inter manducandum, ut nos Salem. Eandem quoque milcent cum farina & pifeibus coctis exemptis ípinis, ac mixturam illam appellant *Pira-quiya*, quam ufurpant ner facientes.

Bene fapit & durar ad aliquot dies.

pant ster racientes. Bene japit ce curat au auquor cues.

Modum preparandi hijus filiquas ad ulium docet frater Gregorius. In umbra primo ficcant, deinde cum es uti volunt, cum farina in vafe ad id apto lento igne exficcant: Exiccatas & à farina
ac pediculis fuis liberatas forcipe una cum feminibus fius minutiflime incidunt, & ad fingulas fic incifarum uncias pollinis farina libram addunt, & cum fermento panis instar pinsunt, massam procharum uneas ponums raunar noram accumt, et cum rermento pans untar pintunt, mattam pro-bé fermentatim clibano coquunt, codam in taleas feindunt, & denuo coquunt inftár bifcoAi, tan-dem minutifimè terunt & per cribium tranfinitum. Admirabilis, inquit, eft hie pulvis ad condiendum omne genus cibi: valenter enim ventriculi

& intestinorum flatus difeutit, orexin excitat, cibis præsertim humidis & flatuosis inspersus bonum saporem conciliat, atque etiam vino; concoctionem juvat, urinam & menses evocat, pituitolos humores undecunque, potifimum cox adharescentes articulis discuti & evacuat.

CAP. XXIII.

De Solano lethali sive Bella Donna.

Pracedentibus Solanis non specie tantum sed & genere differre nobis videtur, quantum-vis nomen commune habeat. Flores habet campaniformes concavos, & tubulosos, reliquæ notæ ex descriptione peti possunt.

1. Solanum lethale Park, Ger. melanocerafos C. B. Sol. manicum multis five Bella Donna. Deadly Dight Shade.

Totum pulvillum opacat perniciosa Solani Bella Donna dicti luxuries: namque ex radice crassa tibus cubins altiores canles erigit, pollice craffiores hirfutos, quin tuber craffecentes, in minutos ramos indidem ferè exortos brachiantur: felia Solani hortentis formà, non finuata, & plafquam du plo triplóque majora, utrinque pilofa, fuperne atrovirentia, inferne verò herbida. Flores finati, ex foliorum alis concavi, Campanularum inftar, in quinque lacinias divili, colore intus quidem

I orus.

Vires.

lurido, purpureóque, fundo luteo verficolore, extra verò tantillum ex herbido rubescentes, subhirfuti: occultant autem fibras quinas, ad exortum hirfutas, qualis & fundus eff, apicibus albidis: Stylus verò productior extra floris oras promittitur capitulo viridante. Decedentibus floribus infident hirfuto quinquepartito calyci baccae nitida Herba Paridis.

Juxta parietes sepimentaque agrorum, ad vias publicas, locis ruderatis & parum cultis reperitur; fed rariùs in Anglia. Prope Cantabrigiam circa Fulbern vicum copiose provenit.

* 2. Solanum sommiserum alterum Pa.!: sommiserum bacesferum C. B. Solani letbalis alind genu Dod.

Don. Folius est quam pracedens angustioribus, venosis, deorsum reclinatis: caule angusolo: floribus oblongioribus calathi specie, marginibus crenatis è pediculo dependentibus, quibus succedunt singulæ bacca nigra, aut ex nigro purpurascentes seminibus referta, media sui parte calyci denticulato inhærentes. Radix grandis, strumosa & albicans-

Matthiolus Solanum istud agro ait exire Goritiensi, in monte Salvatino inter saxa.

Solanum lethale dictum five Bella donna somniserum est & malignum. Notæ sunt Historiæ de pueris ex esu baccarum ejus extinctis tum Wisbici in Anglia nostra, referente Gerardo, tum in partibus transmarinis, narrante Fuchsio. Quin & nupero perquam trissi experimento confirmata est vis ejus lethifera.

In calidis inflammationibus fine periculo adbiberi poffunt ejus tum radices, tum etiam baccæ &

Rolla donna Venetis alifique Italis dicitur, quia ex ejus fucco vel aqua deftillata fucum conficium muliares, quo faciem oblinunt, & ex rubicunda pallidam efficient frigoris vehementia.

Hujus herba folia recentia mammis impofita earum durrices & tumores etiam cancrofos emolli-

tagui neucciona esenta mantina imponat catuni curities o tuntores cuam cancroios emolitures. Redictutunt : ut fapius expertus el figenerolis Vir. D. Perivalua Willagher, Quod à nemine hactenus, quod feimus, prodrum publice utilitaris cauda fine invidia communicamus. hactenus, quod icimus, pronuum puones uditatus cauta line invitaa continumatatus. Hurum & tiple non ita pridem effectum vidi oppido mirabilem. Nobilis Domina mihi neta Huciculo cuidam paulo infra oculum, dextrumne an finiftrum oblitus fum, nec multium refert, quod cancrosum esse suspicabatur, folia recentis particulam imposiut; quæ noctis unius spatio uvequot cancionati ere impressanti, somi recento partennati impotato, que nocas unas parte tre-am oculi unicam adeò relaxavit, ut onneme explicandi fefe & pupillam contrahendi facultatem e adimeter: fiquidem pupilla clarifimo lumini obverfa vehementer dilatata perfitit, focio & pari fuo plus quadruplo amplior; donec amoto folio uvea musculosam vim suam & tonum paulatim recuperaret. Atque hoc ne quis casiu imputet, tribus distinctis vicibus in se ipsa experta est eadem nobilis Domina, me quoque tunc temporis forte fortuna præsente & spectante.

An Solanum hoc efficia rigidiate, an potius riquadam narcotica, confiderandum. Chirurgus qui Cancrum eradicaverat & ulcus fanaverat folii particulam loco impofiur ad humores repellendos, nè eodem rursus confluerent : verùm ob symptoma prædictum eandem removere coactus

Paftor quidam in Cherlonelo Cimbrica adversus dyfenteriam morbum eð loci contumaciffi-mum & contagoofifimum fummo cum fructu & fuccessu decumbentibus propinavit vinum cui infufæ funt baccæ Solani. Non folum enormem fluxum fiftunt & dolorem demulcent; verum mali-

fæ funt baccæ Solani. Non folum enormem finxum fiftunt & dolorem demulcent; yerdin malignitatem in fudorem refolvunt. Ephem. Germ. An. 13. Oblert 64.
Si per baccas Solani fylveftris illius furioti, quod puto, intelligantur (inquit Luc. Schrock Scholo in hanc obfervationem) quadrabit hue quod Conr. Gefnerus, Syrupum ex eis paratum pro magno arcano commendans, ad Achili. Gasferum perfecipsti: Succimex ejus fructime serrefium, & ad Syrupi confiftenium cum pauco Saccharo decolum, ità efficacem esfie, ut vel liguta aut Cachlearii parvi intustima funtum inferat, fusioni sifiat, dolore tollat, difinerium cure: gratus eff palato, (ed cavordam nà ampliat detur ; ego cum laude ujus fum. Urantur quibus videtur; ego ab ejus ulu abtinendum censoo. niti in tutiorum medicamentorum extremà inonià. censeo, nisi in tutiorum medicamentorum extrema inopia.

Accidit, ni fallor, tempore Pontificis maximi Urbani ultimi, ut quidam de famulitio Cardinalis magni nominis (ut mihi hic Augustæ retulir ejus hortulanus) infunderet invino Malvatico herbam magni nomunis (ur mini nic ruguire retunt episiocunsius) intundere nivino rigidato induni illam quam Belam Domani vocane, daturam alias, per nobem, ut epis horbe effectis diferent; infufum hoc propinarunt cuidam fratri mendicanti ex convento S. Hieronymi qui Patavii Fratrum ignorante dictur; à primo breve delirium, cachinni, geticulationes varar y deu infana vera, poft thupor ments, qualis eft obriorum vigilantium. Cardinalis pro ebrio in carcere includit; deinde à medico qui rem fibollecerai innocens promunitaura, qui aceti cyatho propinato à dementia quam Bella Donna caulavir cum liberat. Hachfetterus Decad. 7, Obfero.

Observationem transmissit eruditissimus & amicissimus Vir, D. Edv. Hulse.

CAP. XXIV.

De Solano vesicario sive halicacabo & affinibus.

 $\mathbf{H}^{U_{\mathrm{jus}}}$ note funt fructus in calycibus in vesicas intumescentibus occultati.

1. Solanum halicacabum vulgare J. B. vesicarium C. B. halicacabum Ger. halicacabum sive Alkekenge vulgare Park. Winter Cherry.

Radix geniculata sub terra reptat, fibras tenues obiter de se spargens. Cauliculi pedales aut altiores, tenues, terres, subrubentes & subhirsuti, medulla farcti, crebris geniculis intercepti; ad quæ folia bina fimul ab eadem caulis parte, pediculis longis appensa, ocymi ferè figura aut Solani hortensis, sed majora, obscuriùs & sordidius virentia, per margines non crenata, brevi & vix conspitentis, led majora, outcanus occionanus virenta, per margines non crenata, brevi & vix config-cia lanugine hiritata. E foliorum alis fingulis finguli exeunt flores, pediculis femuncialibus autun-cialibus tenunbus hiritatis fulci, ampli, albs, monopetali, in quinque lacinias divili, apicibus concolo-ribus. Delaplo flore calix ejus in vesiculam laxam intumescir & extenditur, pentagonam, per maturitatem miniatam, fruitum continens Cerali parvi magnitudine & forma, colore miniato, pulpă humidă repletam; in qua femina plurima parva, comprella, alba; Baccæ ob imbecillitatem pediculorum deorsum dependent.

Nascitur in parietinis, locis umbrosis aliquantulum humentibus, quandoque propè uliginosas sepes Locus & & circa agrorum margines: nos in fylvolis in infula Danubii juxta Viennam Auftria observavimus, Tempus. irem prope Romam in scrobibus. Maio, Junio & Julio flores apparent, sub Autumnum fructus ma-

rurescunt.

2. Solanum vesicarium Indicum C.B. Solanum sive Halicacabum Indicum J. B. Halicacabum Indicum reclum Park. Camaru Brafilienfibus Marggr.

J. B. Park. J. B. Pare.
Caulta huic Solano cubitalis & bicubitalis, craffiulculus [furmus & erectus, angulofus, nodofus Park.]
in crebros ramos diductus, per quoe folia Halacachi vulgaris majora nonnihil, laciniara, atrovirentia, venulis ex medio nervo obliquis in lacinias exporrectis, pediculo dum triúmve unicarium. Plare ramorum divanicatione, foliorúnia, finu prodeunt fingulatim, ex albido lutei utin vulgari, ejuficie ramorum divanicatione, foliorúnia, finu prodeunt fingulatim, ex albido lutei utin vulgari, ejuficie. démque floribus fimiles, ex unico folio in quinque angulos exacuto, circa ungues quinque maculis denique nomos minico, es antes o non insquanque angano escando ente angaso quinque macuns atropurpureis norati, faminio purpuralecentibus, apiebm atropurpureis donats, medium occupar-tibus. Vefica: Halicacabo pares fequinntur, virentes quos acinus replet magnus, [adeò ut veficam intune. Types Lambourge per Schulmury, terms squos actines repres magnis, Jacob ur veicam in-terdum dirumpat, & in quaturo partes debificat; per macuritatem etiam vireleens, aliquando tamen par Soli obvería ex objeuro virore purpuralent. Tota planta infipida eft, fuccum tamen mucilaginosum ad geniculos exsudat, odore viroso Lycopersici Park.]

In frigidioribus hisce regionibus annuatim radicitus perit, ad primum hyemis accessum: an in ca-

lidioribus, quarum indigena est, perenner, me later.

3. Halicacabum five Alkakengi Virginense Park. Dirginian Minter Cherry. Q. An Specie differat à præcedente.

Cauliculi huic infirmi & humi fufi, feu minus erecti quam vulgaris, majore tamen, quemadmodum & folia, circa margines dentata & laciniata, atrovirentia. Flores è geniculis exeunt fingulis finguli ut ec pota, crea margines uentan externata, acrovicina. Prove e genicinis exeunt iniguis iniguis tri nvulgari, in imis magis quam in fummis caulibus, quam illius tantilo minores, quinque peralis albi-cantibus, prode ungues lined circulari rubente notatis compoliti. Succedit baces utriculo inclufa [leuvelicula tenui] quam fire replet, minore quam in vulgari foatio vacuo relicto; minor quam Halicachi vulgaris, per maturitatem non ut in illo rubra, led viridis, femine parvo albente repleta.
Radis: fult terra le difficulti, hyemes tamen noftras non fert.

Coputomat! Fr. Hernandez feu veficaria Mexicana à præcedentibus non videtur multum differre.

Folia illi Solani, altera parte finuosa hirsuta & pinguia: caules prælongi, quadrati, purpurascentes, & quaternis striis totidemque insignes dorsis: Fructus in vesicis magnis & quinque angulorum contenquaterns reins ocucanque anigues como. Fracio in venes magins ex quinque anguiorum conten-tus, glutinolis, orbicularis, & nucibus Ponticis par, refereus femine exili & longiulfullo, paleis perfi-mil, nitio anarus, cim adoleverit dulci arque eduls: Radix magna & furculofa. Cossonast. Fr. Hernandez pracedenti eadem videnti, judicent Lectores.

Radicis cortex tusus & ex aqua devoratus duarum drachmarum pondere purgat interdum per su-

perna bilem & pitutam.

Solani halicacabi bacca nephritica, diaretica ac lithontriptica infigues funt. Earum vis non folim pratiantilima habetur ad renum vitia, ad ciendam urinam, led ad ejus quoque acrimoniam retundendam. Valet eriam fruchus epotus ad expugnandum morbum Regium autore Diolcoride. Sumi autom pollunt vel vino infutiv, vel in fero lachs aut Zythogalo decocke, vel in pulverem redacte

Baccarum folliculi vesicam instatam referunt, unde ex signatura seu nota impressa colligunt eas

vesica dicatas & falutares esse.

Civis quidam Augustanus morbo articulari gravissimè laborans, ita ut sæpe per integrum semestre CAVIS quadant Augustanis motor attenuat gravitatic acostans, na utage per integral tendro controlled Halicacabi comedere, vel contulos ex vino bibere. Ita expelli fibi per urnam materiam mirè fondam tottunque (e ab hoc morbo liberum affirmabat. Alus ex confilio Ducis Ulrici Wirtembergici intra Vires &

fingula decendia semel Majorana vel Origano naribus indito extraxit magnam muci & pituitæ copiam, necunquam amplius sensit Podagram. Ex Observationibus Jeremia Martis (Obs. 10.) D. Soame. In calculo renum maximo profectu ufus fum non femel fructibus Alkekengi duodecim, bene dentibus contritis interioribus granulis, & superbibito bono haustu Vini Juniperim. Idem ex codem.

Suffitusseu fumus ex fructu Halicacabi contuso, cum cera mixto facta inde pasta, in luminum serream ignitam injecta fumum suggerit, quo ore excepto catervatim vermes (è dentibus) cum sputo copiolo rejecti, & crudeliffimi dolores fopiri observati fuerunt. D. Hulje ex Ettmulleri praxi

4. Halicacabum seu Alkekengi Indicum Bontii, forte idem cum secundo.

Bont.

Circa fluminum ripas copiosè nascitur cum floribus suis pulchrè flavis, quibus minores paulo quàm

Alkekengi vulgaris veticula fuccedunt, quibus fructus continetur. Indi & Chinenies hanc plantam cum Mandragoræ pomis, & Chilli seu Ricino Americano comedunt. Succus viridis expressus in usu est ad calidos renum & vesica: affectus, tum in gonorrhæis Venereis que hic eveniunt acerbiffime remedium est anodynum summé.

5. Solanum verticillatum J. B. sommiserum Park. Ger. sommiserum verticillatum C. B.

Plures ex eadem radice producit caules cubitales aut ampliores, fatis crassos, rectos, teretes, hirsutos in aliquot ramos candicantes & lanuginoso divisos, quibus inharent numerosa folia, bina semper ex adverso fita, Mali Cotonei foliis limilia [J. Bauhino foliis Priapeia proxima, led minora] densa, mollia, Januginosa, & gustu aliquantulum calida, pediculis uncia brevioribus harentia. E quorum sinu spare caulem proximè verticillatim oriuntur terni aut quaterni, pallidi, songuisuli, quadrifariam divifi [I. Bauhun Solani vulgaris paros, ex quinque folis compoint, apenbus aliquot in medio] quibus fuccedunt acint, in molli lanugine pubelcentibus folliculis inclusi, maturitate vel rubri coloris, vel ex rubro crocei. Radix libelt longa, craffa, dara, fulci coloris corrice donata. Spontaneam vidit Clulius in inferiore arce urbis Malaga vulgò dicta, loco petrofò & inter rude-

ra, florentem & femine maturo præditam Februario : ibi vivacem & plures annos durare certum elt, nam fuperiorum annorum, caules adhuc retinentem conspiciebat Clusius : in frigidioribus quotannis perit.

Huic perfimile est fi non idem,

Solanum somniferum Antiquorum Alpin. exot. somniferum Antiquorum verum Park.

Alpin.

Altitudine est bicubitali & ampliore, ab una radice grandi, non multum crassa, lignosa, albo cortice vestita, setida & insipida tres aut quatuor, aut plures etiam caules producens, rotundos, rectos, fractu difficiles, albicantes, è quibus furculi alii exeunt, aliquando verò unus folummodo stipes oritur ex radice, qui in multos caules dividitur, qui longi funt, recti, rotundi, albicantes, folis vestiuntur non utrinque binisfimul, fed fingulis alternatim circum ramulos, à fins pediculis longis furfum pendenti-bus, Mali Cydonii folia magnitudine & figură amulantibus, in quibus & in ramulus humiditas quaedam resudat, quae manui adharet. In cauliculis verò juxta soliorum sinus inter solia sores multi, parvi, rubri, Leucon figura, racematim circa caulem congesti cernuntur, à quibus folliculi parvi rotundi, in acutum terminantes, quadantenus striati succedunt, primò virides, & mox ad maturitatem perduéti, rubri apparentes, figurá plané imitantes Solani velicarii velicas, fed multò tamen mi-nores, intus habentes granum rotundum, fruétui Halicacabi fimile, minus tamen, & cum maturuerit rubri coloris evadit,

In Cretæ infulæ locis maritimis nascitur.

Hujus foliis contufis emplaftri modo ad calidas inflammationes utuntur: atque illitis ex ipforum fucco fronte, temporibus, ac aliis corporis partibus, in quibus pullus fentuntur, vel iifdem contufis emplastri modo impositis ad somnum familiarissimè utuntur, necnon ad exustiones.

6. Alsine baccifera Ger. scandens baccifera C.B. repens baccifera Park. Cacubalum quibusdam vel Alfine bacciferra J.B. Berry bearing Chichweed.

Cluf. J. B.

Sarmentis verius quam caulibus, inque numerofis prædita est hæc planta, infirmis, geniculatis, Samenia verius quant cautous, arque humeoris practice et nee practice, authoris generalities flexibilibus, humanam altitudinem fuperantibus, fqua nervum tranfinitum à que cortex huffus facile ftricht cedit, crebris geniculis tuberolis donata. J.B.] Bina fingulis geniculis & internodiis adnafcuntur ex adverso fita, Alfines vulgaris foliis figură & colore fimilia, longe tamen majora, & ad Helvines ex auverto tra. Altines vuigans toins figura & colore timilia, longe tamen majora, & ca delkxines fidia, folionum amplitudimem accedentia, mollia. Florare ex turgidis Haliacabi utriculus vix tantillum folorum, que numero quinque, [Clufio (ex] herbido pallore allsefcunt, apices bifidos proterunt, penirus l'exentosis Haminbus finul & bacce rudimento, acini Piperis aut granorum Junque; utagris magnitudine, que unito viridis, per maturitatem nigra, grama continet exigua, nigra, mientita, rotundis, comprella. Radix candida, valdé fibrola, lenga & farmentitia, que fingulis annis novos caules promut, alis per hyment marcidis & corruptis.

In sepibus primò non longè a Francosurto ad Mœnum, postea in Italia quoque & Gallia Narbonenti observavimus: Copiosam Clusius Salmanticensi agro, umbrosis locis & circa sepes, &c.

C A P. XXV.

De Asparago.

Th 'Aradery 9 vel 'Aradery Galenus 2. Aliment. omnes propemodum teneros caules & tenera germina, seu ex oleribus & herbis, seu ex suffruticibus, seu ex fruticibus arboribusous vocitet; attamen peculiari generi planta etiam tribuitur, qua fic dicta, quod cauliculos hos, qui prima germinatione è terra prodeunt, pracipuos habeat. C. B. Asparagi note generice sunt folia tenuissima & quasi capillacea, turiones crassi, esculenti.

A. I. Afraragus Park. Sativus Ger. bortensis & pratensis J. B. sativa C.B. Manuren Sparragus of Sperage, corrupte Sparrottegrafs.

Gord.

Caules emittit primo vere teneros, longos, teretes, virides, glabros fine foliis, ab uno cespire plures, qui paulatim in numerosos, tenuos, lemos dividuntur ramos & virgas, & circa has foliola frequentia, uncia longitudine, individua, & capillorum aut fetarum modo tenuia. Tota itaque herba cum Re-niculo aliquam in foliis fimilitudinem habet, & duum cubitorum altitudinem petit. Flores Sole in Geminos transcunte circa ramulos copiosos, parvos & pallidos producit, & post cosbaccas Psis quantitate, rotundas rubentesque, intus carne sua duo aut tria nigra & corneæ soliditatis semina claudentes. Radicibus nititur perennibus, numerofis, ab uno transverso, & propter caulium vestigia aspero villosone dorso utrinque in obliquum descendentibus, longis, teretibus, lentis, foris cineraceis, intus autem candidis, quibus dulcis & glutinosus est sapor: Coliculi item teneri admodum suavem saporem habent, fic etiam ipfa femina.

In pratis ad Rhenum & Danubium sponte & copiosè provenit : nos in Anglia ad Promontorium Locus.

Afparagus fylveiltris tenuiffimo folio G. B. vel ipfo fatente folá transplantatione & culturâ à fativo diffort.

1. Asharagus palustris Gor. marinus crassiore folio Park. maritimus crassiore folio C.B. marinus J.B.

J. B. Cluf.
Caule est breviore, firmiore, in tortuosos ramos divaricato: Folisi brevioribus, crassionibus, latioribus robustioribus quam in Asparago altili, ex corruleo virentibus: Baccis duplo Juniperinis majoribus, non adeò coralii instar intensè rubentibus ut in illo, sed potius nigricantibus, semina quatuor aut quinque majuscula continentibus.

Monspelii in palustribus propè mare copiosum observavimus. Asparagum hunc palustrem non poslum animum mihi inducere ut credam à sativo seu altili specie diversam esse: Siquidem folia crassiona lationaque habere & salsuginoso amaro sapore prædita, aliis plurimis plantis in maris vicinia nascentibus evenire solet, colorem etiam nonnihil mutare. Sola baccarum magnitudo & color obstare videtur. In hortos transferatur, & fiat exprimentum, annon

TACIONI MULAUN.

D. Magnol Alparagum maritimum à lativo seu sylvestri, quod pro codem habet, non cultura tantum, fed & specie differre verifimile putat. Licet enim (inquir) ambo circa Aguas mortus vulgò Aigues mortes oppidum in issue per coi con content, is sus tamen turiones dulces sunt, maritimi amari, solia ctiam in ifto tenuiora funt, in maritimo craffiora.

na ectam in into compost auns, in manimo compost.

Afgaragi turiones feu germina recentia, leviter decocta & butyro condita fapore delicato palato Vires. fe commendant, & in cibis magni affirmantur verno tempore. Ventrem emoliunt urinamo, cient, fectorem tanton minum ei communicant, ut quivis in feiplo facile potest experiri.

Radix diuretica est, lithontriptica & ex aperitivis quinque. Ejus decoctum epotum ægrè meien-Rosa requentioren ulam diaretteorum quorumcunque veficam exulterare, ideóque D. Bowle

traumatica diureticis admifcere folebat.

Asparagum alvum solvere non credit Casp. Hosmannus, quia est diureticum medicamentum. In pitutofis Venerem stimulare posse & semen augere decernit idem, cum in biliosis subducta materià contrarium faciant.

3. Asparagus petraus seve Corruda Ger. Asparagus folis acutis C.B. Corruda J.B. selvestris folis

J. D. Comp.

Duris, contortis, angulofis wirgulus, candidis & lignofis ad hominis altitudinem fruticat, in frequentes ranulos triatos, alternatim fere divilos, circa quosquina aut fena feliole ex uno puncto exequentes ranulos triatos, alternatim fere divilos, circa quosquina aut fena feliole ex uno puncto exequentes ranulos triatos, alternatim fere divilos, circa quosquina aut fena feliole ex uno puncto exe quentes ramuios itriatos, auternatum rere curinos, circa quosquina aut iena jouise ex uno puncto exe-unt veluti in Larice, duniora & breviora quim Albaraga altilis, & Ipinatum quim foliorum nomine digniora, quippe actiter pungentia. Elejadi parvi, pallidi, è feins foliolis conftantes, fub alis inter folia enalcuntur, odore jucundo uti Viola Martia. Baccas prima fronte Albaraga altilis baccas fimiles, cinerea, ingrati faporis, & teredini obnoxia, in quibus primum occurrit pellicula alba, pellucida, res, cureres, ingran lapone, se cuciam tomostas, insquana primin occurra poincina ainas, perincitas, defere ribra denfa, tertio nigricans, pofitero feme unicam vel duo alba, latericentia, durinfenia. Radders ab uno capite multa, cratir initar Afparagi altilis, fed breviores, nafcuntur.

Locus.

Vires.

Lib, XIII. De Herbis Pomiferis.

685

In Italia ad fepes & in dumetis frequens: Proventt quoque circa Monspelium in Linguadocia: nec minus frequens in Castella & regno Granatensi. Floret uva maturescente, hoc est Augusto; femen Octobri maturum eft.

4. Asparagus silvestris aculeatus Ger. aculeatus, tribus aut quatuor spinis ad eundem exortum C. B. petraus five Corruda aculeata Park.

Et hic etiam fruticolus est, in viridibus & mollioribus ramis sive virgis ramosis tres aut quatuor spinas ab codem sere exortu prodeuntes, hinc inde sparsas pro folius ferens, virides itidem uti rami

Florem nullum in hoc conspiciebam, sed frequentes baccas rotundas, ut in superiore, initio virides. deinde per maturitatem nigricantes, fucco & pulpa virente plenas, quibus semen includitur durum, foris nigrum, intus candidum, utplurimum unicum, interdum bina. Radices habet plures, craffas longas, juperioribus non valde diffimiles.

Ad mare propè Tauromenium in Sicilia vidimus. Frequens est, autore Clusio, ad Tagum fl. in Lufitania, atque etiam Bætica folo petrofo, in collibus & fepibus. Novembri femine onuftum in-

5. Asparagus sivespris spinosus Clusis Ges. aculeatus spinis borridus C. B. spinosus, sive Corruda spinis borrida Park.

Cul;
Cubrales habet vinga, ramolas, candidas, lignolas, candicantibus, firmis, deorfum spectantibus fipins alternatim, & secundum virgarum ramorumque inzqualum inflexionem horridas: ad guas quina aut sen a felia ex codem capite simul prodeunt, ut in Larice, prioris Asparagi sylvestris solis longiora mollioráque Larignis solis non diffimilia, que commanducata subdulcia & aliquantulum gummola deprehendumur. Flor inter solia ex alarum simu longo tenuique periolo depender, ex virtiq pallescens, deinde frustus pener roundus, sed qui tricoccus videtur (camets unucum gramum riai patieteens, ceinee praetai pene rounious, ieu qui incoccas valetta (tametti unicum granum magna ex parte contineat, raruis bina, foris ingium, intut candidum, firmum ut in inperioribus) initio virefcens, maturitate rubefcens & carnofus, five fuccum & pulpam continens lentam & vifedam. Radice firmatur multiplici, inflar aliorum fylveftrium Afparagorum, longá, crafá, intusalbá, foris favefcente. Fert initio veris aliquor turiones, inflar altitis Afparagi, qui illorum modo manduntur crudi & cocti cum aceto, oleo & fale.

In infula promontorio Pachyno adjacente & alibi in maritimis Siciliæ invenimus: Clufius fupra Olyffipponem, falebrofis locis, juxta vias, non procul à Tago fl. aliis etiam Lufitaniæ locis & totà

CAP. XXVI.

De Vite Idæa palustri, seu Vaccinio palustri.

Anc plantulam viticulæ tenues, folia Serpylli, flosculi tetrapetali, locus palustris, baccæ interdum sublongæ à reliquis Bacciferis distinguint. Caterum Vaccinia ineptè dicuntur hoc genus planta, cum Vaccinia Veterum Hyacinthi fuerint, ut in capite de Hyacintho oftendemus.

CAP. XXVII.

A. Moschatellina foliis Fumariæ bulbosæ, de qua Cordus J.B. Ranunculus nemerosus Moschatella dictus Park, nemorum Moschatellina dictus C. B. Radin cava minima viridi flore Ger. The Mush Wood Crowfoot.

Adicem habet semuncialem & uncialem, crassam, candidam, pluribus squamulis, caninorum dentium instar habentibus, quarum inferioris cavum superioris mucronem solidum ex-cipir, succulentam, sapore nullo manifesto, è squamarum sinubus superioribus fibras emistentem plurimas, alias tenues, albas, prælongas, quibus alimentum haurit; alias majores, albiffi-mas, filorum fimiles, ad intervalla ranora obiter denticulatas, tandémque in capita intumescentes, quibus sub terra repens laté se propagat. Folia tenera, pallidé virentia, Fumariæ foliorum divisura, duo aut tria, pediculis oblongis teneris & fragilibus infident. Cauliculus ut foliorum pediculis haud discolor ità non multo altior, palmaris, fingularis, media parte folis binis adversis cinctus, brevibus encome na non mano attor, patriants, impunis, mena parte roms tims advertis citatis, previous pedicellis appentis, reliqui inpradictis, except folia qui liperantur magnitudine, fimibiosi. Incaulis fathigio espitellam cubicum, è quinque floiculis coagmentatum herbaccis, monopetalis, verum in quinque lacinias obtusis totifedire floia intratenes divifis cum plurimis in medio Haminulis luteis. Calif. floris trifolius. Vasculum seminale crassum, succulentum, quatuor intus semina claudit. Flores & folia moschum olent.

plante non diu durat. Floribus fuccedunt totidem fructus, etiam per maturitatem pulpă hamidă molli cum quatuor plurimum intus feminibus parvis, alyis oblongis, compreffis Lini feminum figură, constantes, ut hâc astate [Anni 1685] observavinus, semina matura nobis subministrante D. S. Dale Amico & vicino nostro. Cum plantulæ hujusce fructus etiam maturus pericarpio seu pulpa molli humida & seminibus eidem inclusis conftet, Baccifera genuina & proprie dicta censenda est

A. 1. Vaccinia palufria Ger. Park. Oxycoccus five Vaccinia palufria J. B. Vitis Idea palufria C.B. Marth Whotle berries, Moss berries of Moor berries.

Martio mente exeunte & initio Aprilis apud nos floret. In umbrofis fepibus & fenticetis, aut Tempus etiam sub arboribus solo laxo & arenoso multis in locis invenitur. Postquam dessoruit, superficies & Locus.

Radicibus tennibus rubentibus fibrillas capillares subinde emittentibus sub terra reptat. Cauliculis prælongis, filamentorum instar tenuibus, infirmis, atrorubentibus, in terræ superficie sparsis laté se parsongs, mameraturnata chandes, inimis, autoubennols, in terrez inperiore iparis late le diffundir: quos folia velfunt non admodum crebra, fitu alterno, dura, Serppli folia paria aut non-nihil minora, fuperne viridia, fubtus glauca feu, ur J. Bauhinus, ex cinereo virentia, glabra, marginibis plerunque reflexis, pediculis adeo brevibus infidentia ur immediarè adnata videantur. Flores è fummis ramulis exeunt, nune finguli, nune bim aut forte etiam plures, ex finubas foliorum ext guorum ceu [quamarum finguli, pediculis pratenuibus, digitum longis prupurantes. Gleyopicridas floribus fimiles, petalis quatuor acuminatis ad unques junctis, reflexis, cum octo in medio fitaminibus feu apicibus croccis & Hylo in unum acutum corpus feu umbonem cocentibus; Quibus decidentibus fuccedunt bacces quam Vaccinia nigra majores, rubentes vel fiavo-virides punctulis rubris creberrimis resperse, non exacte rotunda sed persape oblonga, umbilico purpuralcente cruciformi

Floret Iunio, fructus Iulio maturescit; in palustribus putridis.

2. Vitis Idua paluftris Virginiana fructu maiore.

Hujus baccas à nova Anglia usque missas Londini vidimus & gustavimus. Scriblitis seu tortis; Earts nostrates vocant eas inferciunt.

> Nnn LIBER

I ecus

Locus.

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER DECIMUS QUARTUS,

QUIEST,

De Plantis multifiliquis seu corniculatis.

LANTAS multifliquas voco quæ ad fingulos flores plures producunt filiquas feu cornicula disjuncta: quibus tamen ob convenientiam in reliquis partibus, nonnullas filiquis conjunctis admifcemus.

Planta multisiliqua seu corniculata sunt vel foliis

Crassis succulentis,

Majores latifoliæ, foliis

Ad radicem multis in globulos congeltis, iis quæ in caule funt majoribus & spissioribus, floribus in surculis reflexis in summis caulibus; Sedum seu Sempervivum majus. ... (Ad radicem nullis; cum hæ plantæ à prima statim germinatione, excaulescant, radice

Odorata, in fummis montibus nascens, foliis glaucis serratis; RADIX RHODIA. Inodora, folio alias serrato, alias æquali, radicibus alias tuberosis, alias sibrosis; Tele-

Minores angustifolia; SEDUM STELLATUM.

Textura ratioris & minus succulentu, quarum nota generica sunt

Gramines triangula, caules nudi, flores in umbella; Juncus floridus.

Las, integra & non difeda, Althra zmula, flores ex alis foliorum lutei; Abutilon.

Digitata, flores non docidui, radices catharicz, Helleborus Niora.

Pimata, Fraxini fimilia; Flores in fpicar digefti; femina nigra, majufcula, fplendentia;

Cucullati, folia circumscriptione subrotunda, laciniata, semina rugosa, facultas plurimum deleteria; Aconitum.

Unico cornu ceu calcari retrorsum extenso, semina nigra triquetra, folia in tenues lacinias dissecta; Delphinium, Confolida regalis.
Plaribus comiculis recurvus, penduli, semina nigra lucida, folia umbelliferarum modo.

divisa; Aqui LEGIA.

Lexpansi, aut planisolii ; [Folia plana hic voco quæ non sunt sistulosa aut concava]

Majores, rosei, semina majuscula rotunda, per maturitatem nigra, radices crassæ vel tuberofx; PÆONIA;

Minores, Ranunculorum fimiles; Quævero hujusmodi flores producunt plantæ sunt vel

Simegris, floribus nudis absque perianthio, aquosis gaudens; Caltha Palustris. Laciniatis; Aconiti aut RANUNCULI,

Caulifera, flore globoso; RANUNCULUS GLOBOSUS.

Acaulis cum flore in medio solio, radice tuberosa; Aconttum Hyemale.

CAP. I.

De Sedo seu Sempervivo majore.

HUjus note funt folia in globulos oculi bovini amulos congesta, lata & succulenta, slores in furculis reflexis in summis caulibus stellati.

1. Sedum majus arborescens J. B. Ger. emac. majus arborescens stosculis candidis C. B. majus leguimum Clus. Park. Tree Doute Acets.

Frutex est potius quam herba, duorum cubitorum nonnunquam altitudine, brachiali verò cras-Fruex ett potus quam nerna, duorum cubrorum nonnunquam altitudine, brachiali verò craffiudine, multos ferens ramos pollicaris craftitudinis um majores, qui in multas alas dividantur digitalis craftitudinis, fiurimo faftigio velut in orbem definentes, multis foliis confertim & imbricatim fibi mutuò incumbentibus confitantem, perinde ac in Sedo majore vulgari. Carnola fiunt autem ea folia, fiucci plena, & lingua inflar eliformata, h. e. ab infima fede paulatim in latum fefe
dilatantia; in ambitu crebis & munutis veluti denticulis adeò leviter ferrata ut vix appareant guifu

mandi proportione de la consideration d dulatanta; in ambitu crebris & minutis veinti centicunis acce ievici estata il vix appareant giutu paululum adhringente: cortice denlo, carnolo, fucculento totus fruex cinctus eft, cujus membrana exterior fubfulca, maculifque feu potitis fedis foliorum veltigiis resperfa, ut in Tithymalo characia. Interdum lummis majoribus ramis emergit craflus & veluti foliofus quidam pediculis, tanquam thyfum genes mularum genmarum, que fucción tempors in flore sele explicant, exta-vo palleteentes, itellarum inftar in aliquot folia divilos cum fuis flaminulis. Jam maturefeere incipientibus floribus, & ad feminis efformationem properantibus gracilescit hic pediculus. Semen exile est & nigrum. Semper viret hac planta, nam antequam vetera folia abjiciat, nova semper producit, & facile ramulis pangitur.

Sponte nascentem observavit hanc plantam Clusius prarupto & scopuloso colle, non procul à Loeire. Seymri arce regia, quinto ab Ulyffippone milliari. In Italia frequentem in fictilibus enutricam ob-

Legitimum id elle Sedum aut Sempervivum majus, Dioscoridi adicaro no disc neminem in Stirpium cognitione mediocriter versatum inficias ire posse affirmat Clusius: Nam quod hactenus pro Sempervivo majore habitum est, nihil aliud est quam Cotyledon altera Dioscoridis.

2. Sedum majus vulgare C. B. J. B. Park. Sempervivum majus Ger. Douleleek.

Folia edit terræ ac radicibus proxima, craffa, pinguia, lenti fucci plena, acuminata, denfa, per margines aqualia, & in orbem ad effigiem oculi difpofita, arque hujulmodi orbiculos complures proferens, late arque in amplitudine fele diffundir, non raro & tenues fibras emititi, quibus latius ferpat, arque novos orbiculos progignat. Affurgir quandoque in medio horum caulis pedem plus mis altus, orectus, craffuiculus, fimilibus fed angultioribus & acutioribus folis veluti (quamis obtectus, fineribis in ramos diductus reflexos. Flores feanilles, ferie quadam fuccedentes genit, service properties are reflexos properties are reflexos properties are reflexos properties are reflexos properties are reflexos. tos, rubentes au ramos unucuus reinxos. Antes acamines, sans quanti incomines gent, reina-tos, rubentes aut obfeure purpurafecines, polyperalos, quos excipiunt filicales plurima feu cornicula femine minutifimo repleta, in orbem disposita.

Inter petras in montibus sponte orium, 8x ad macerias & muros. In Anglia spontaneum non vidi, Lecui, ubsque camen in domorum tectis, muris & maceriis vetultis & imbricamentis seritur. Caulis sfort-

uongie tainen in connotant ecus, mutis ex materia vocatio et montantica striati ferus est post Soliticium afrivum; cum ferus en Autumno perfecerit exarefeix. Refrigera valide & affringit. Ufits pracip, intrinseus in febribus biliotis, fedat feil, fitim & Vines. compelcit andorem. Vulgare est plebi nostrati (inqui Schroderus) expresium fuccum cum Successiva de la contraction de la contrac charo in febribus mobifique calidis propinare. Botanici nofitates practionate ficunda di liquori poffeet infidum; leque cum bono cum ficceffu hoc modo propinatum noville ait D. Tancredus Rebinfonus, tum in aliis febribus, tum præcipuè in Eryfipelatide & hectica; Abundat enim hæc planta, fale Alcali medicamentofo.

Tragus fuccum aut aquam destillatam, linteolis in eis madefactis ac impositis in inslammationibus quibusvis corporis, imprimis verò phrenetico morbo, apprimè conducere scribit, in inflammatione ac rubore oculorum, jecoris item & renum. Articulorum infuper morbo medentur, & am-

Succus Solatri fucco admixtus, & cum oculis Populeis decoctus in axungia fuilla, ac percolatus ut fiat unguentum, mirè efficax est, omnibusque populeis unguentis Tragi judicio preferendus. Galenus cum Dioscoride Epithematis loco succum cum aceto Erylipelatis foris imponunt, quod

hodie, inquit Casp. Hofmannus nemo ausic. Succus verrucis & pedum clavis illitus ut co probè madefiant, deinde foliorum cuticula fuperim-

posità, eos tollit & sanat. Ad cornua pedum, R Folia Sempervivi majoris q. f. contunde & superpone sex diebus conti-

Ad matricis & urethra ulcera, R Succi Sempervivi majoris §iv. Litharg. §j. vitell. ovorum ii. din agitat in mortario plumbeo, utere. Remedium erar Chirurgi cujuldam Parifientis. Iden. Habut ex collectanes D. Edv. Hulje. Medici Londinentis.

In febribus linguam molesti aridam vel enam fissam lenient folia Sempervivi majoris, membranula externa denudata. Aquæ puræ aut Rofacæ induntur, hinc fubinde linguæ imponuntur, atque dentident renovantur. D. Scame è Sylvii L. 1. C. 23. S. 64.

Locus

HISTORIA PLANTARUM.

 Sedum majia montamem dentatis folis C. B. Sedum 4. i. e. Cityledon altera feeinda Clufi Ger. An Sedum latifelium floribue magini albicantibus J. B? Sed. mojus alterum flore Atlante Park, quid welit von illa ziclante non fatis capio.

Cluf.

Pinguia, craffa, numeroláque haber folia, circa radicom denla, Acetabulo alteri fiveSempervivo vulgari majori linilia, minora tamen & in ambitu levrer dentata, fucculenta & guffu acido: inter qua multa in ambitu capita, è fimilibus fed minoribus folis congelta exoriuntur, longis pediculis inharentia, qua tandem aucta in novas plantas efformantur. Ex iplius matris umbilico emergit caulis, dodrantalis, foliofus, rectus, ferens in ramulis florem alterius Cotyledonis inftar albicantem, maznum, sex folis constantem, cui succedunt siliquae seu vascula totidem angulis discreta, semme exili plena. Radix Sempervivo vulgari majori fimilis, minus tamen craffa, candicans, fubinde novas plantas, præter jam dickas, è lateribus fundens.

Frequens oft in omnibus jugis urbi Viennæ vicinis, atque in Austriacis, Stiriacísque Alpibus. Flo-

Leans. Varietas.

1 west

Illis ipfis locis invenitur aliud genus huic valdė fimile, per omnia tamen minus & cujus folia ma-gis funt dentata: quod Sedum majus montanum dentatis foliis alterum C. B. Sedum alterum minus magis dentatis folis Park.

Invenitur & alia hujus varietas pracedenti per omnia fimile exceptis floribus qui purpurei funt &

odorati.

4 Sedum majus montanum foliis non dentatis, floribus rubentibus C. B. Sedum montanum la-tifolium flore purpureo J. B. majus angustifolium Patk. Ger.

Cluf.

Confertis, frequentibus pinguibusque five crassis atque in orbem digestis est hoc etiam genus foliu, superiore tamen minoribus, nec dentatis in ambitu, tameth aliquantulum hispida appareant, sub quibus e radicis capite aliæ fimiles plantæ crassis fibris præditæ in orbem se propagant & radices agunt; è matris umbilico palmaris, nonnunquam etiam dodrantalis exilit caulis, lucculentus, rubegunt; e marris uniquico pannaris, normanquani cuant notrariani exiti camin, incomentar, ritor-leers, multis craffis fuecíque plenis & mucronatis folis cinclus, angultioribus quam fuperioria & mu-crone purpura(cente, qui fupremi parte in ramulos dividitur, multis floribus luperioris Coryledonis alterius floribus formă familibus onutos, minoribus tamen, duodeni(que, angultis, mucronatis, fiellixque inflar decutlàris foliis constantibus, coloris ex rubro purpurascentis, totidem siliqualis in caput aut veluti coronam compactis, floris umbilicum occupantibus & vicenis quaternis staminibus eam ambientibus. Semen illis filiquulis five loculis adeò exile inest ut oculorum aciem propemodum tugiat. Radix mediocriter crassa & fibrosa est, Cotyledonis alterius modo. Plantæ quæ florem tulerunt tum in hac tum in superiore intereunt, perinde atque in Sedo ma-

jori vulg.

Crefcit in Taurinarum Alpium jugis non procul Saltzburgo, ubi floret Julio, in hortos translata maturius, viz. Maio.

5. Sempervivum rubrum montanum ขุงสอสมัติประ Col. Sedum rubrum tomentosum Park. montanum

Singula hujus folia, dum planta fine caule est, Vere incipiente ad invicem tomentosa lanugine contexuntur: apices enim foliorum, relictis foliis intermediis, tenuislimis densisque staminibus veluti Araneis intercipiuntur, ut femper angulos efforment, ita ut tota foliorum superficies operiatur innumeris figuris trigonis, tetragonis, pentagonis & hexagonis intersectis ad invicem, ut ex quolibet extremi folii apice efformentur. Autumno & hyeme antequam caulem edat incana est aut cinerea, nec folia conjuncta tomento aut aranea sunt, sed aperta & disjuncta, ut in vulgari: cum caulem

edit tota planta colorem mutat & rubra efficitur.

E radice pufilla, tenui veluti filum, inter faxorum rimas ubi parum terræ inhærente, multa folia, veluti Cinare fructus iquamofus, in globulum compofita, Nucis-Regia oblique dinidiate magnitu-dine orbem complentia, linguarum angustarum effigie, parva, carnosa, vulgaris majoris lutei Sempervivi modo, per ambitum hirfuta parum, in fummo araneofa multum, colore cinereo: Æstate caulescente planta ita illi hærent densa ut pyramidem effigiant, atque nihil præter summum caulis appareat, in quo folia minora alternatim feparantur. Caulis femipedalis, in fummo bifurcatus in alas, in quibus flores magni, rubentes, roseo saturo colore, stellati, in decem radios secti, cum rotidem apicibus medium fructum habentes: staminibus verò circa illum viginti, quorum cacumen luteum, minutum est. Florum folia expansa & radiantia, veluti plicata prius quam dehiscerent, canaliculum vel plicam habent in fingulis radiis, colore magis faturato; calycem verò dilutiorem, fubtus hirfutum, totidémque oris distinctum.

Tempus &

Julio Horet & Augusto perficitur, in Æquicolorum montibus, & jugis altissimis, nudis, saxosis, meridiei expositis supra montem Flaminianum, le Serrone vulgò dictum, supercilium sci. appellatum.

6. Sedum Alpinum roseum cauliculis rubentibus Hort. Lugd. Bat.

In horto Regio Parisiensi habetur sub titulo Sedi Alpini medii rosei, aculeo rubente. Hanc plantam, nemo hactenus, quod fciam, descripfit, nec nos eam vidimus, ideóque nescimus an recte hic collocavimus. CAP.

CAP. II.

De Telephio.

Elephium dictum volunt, quod ulceribus malignis & deploratis, qualibus Telephus Mysia rex ab Achille vulneratus confenuit, (qua eam ob rem etiam Telephia vocantur) auxiliatur : Fabaria vulgò à foliorum cum Faba fumilitudine, Officinis Craffula major appellatur. C. B.

tur. C. B. Folia in Telephio non conglobantur in capitula, ut in Sedo majori; nam à prima flatim germinatione execule(cir. Flores velut in umbella pentapetali, quibus fuccedunt theculæ plurimum quinq.

A. 1. Telephium valgare C. B. Telephium sive Crassula major vulgaris Park. Crassula sive Faba inversa Ger. Anacampseros vulgo Faba crassa J. B. Dapine, og Live long.

7. B.
Pdalis eft & altior Anacampferos, caulibus rectis, teretibus, folidis, quibus perquam crobra adnafeuntur folias, furceta, fucculenta, Portulace folis longiora, colore glauco, rubedine aliquo fubinde
perfulo, crenata. Flores in fummis caulibus & ramulis [in quos fummi caule dividuntur] in umbellas digelti, rubentes, pentapetal cum plumbus framinus; medium floren occupant thecule ali
quo, plurimum quinque femen claudentes pra parvitate fere inconfpicuum. Radis fubelt tuberculis

alique, plurimum quinque femen claudentes pra parvitate fere inconfpicuum. Radis fubelt tuberculis

alique flores and calculate flores. glandulofis ftrumofa, unde Fabæ inversæ nomen. Nullo nec sapore nec odore excellit.

Folia interdum integra funt & minime crenata, flores non raro albi, ut cos deferibit Bauhinus, apud nos tamen sapius purpurei: atque hoc oft Telephium 3. purpurascente flore Clus. Hist. qui

folia in caule rariora ei attribuit.

In umbrofis maximè & ad fepes oritur, non raro tamen in agris & pascuis.

2. Anacampferos purpurea J. B. Telephium purpureum majus C. B. floribus purpureis Park. Get. An Rapunium umbellatum Col?

Ex vadice craffiufcula, & bulbis inftar parvorum naporum, multifque etiam fibris prædica, aliquot inggulis annis producit caules cubitales, quibus innafcuntur folia fairs frequentia, inordinata, Telefingulis annis producit caules cubitales, quibus innafcuntur folia fairs frequentia, inordinata, Telefingulis annis producit caules cubitales, quibus innafcuntur folia fairs frequentia, inordinata, Telefingulis annis producit caules cubitales, quibus innafcuntur folia fairs frequentia, inordinata, aliquot caules phi vulg. crassa, succulenta, in ambitu tamen nonnihil crenata & veluti tinuosa. Flores coloris gratiffimi ex rubro purpuralcentis: in reliquis cum Telephio vulgari convenit. J. Bauhinus Anacampleroti seu purpuras. causem rectum & rigidum ascribit : folia quam vulgari

angustiora, longiora, dilutioreque virore tineta: flores rubentes, quo etiam colore sum stamina media & apices.

Telephium purpureum minus C. B. J. B. minus flore purpureo Park.

Non alia in re praterquam partium omnium parvitate à pracedente differre videtur. Videfis descriptionem ejus apud Bauhinum in Prodromo.

Telephium latifolium povegrinum C. B. Crassilala major Hispanica Ges. Telephium sive Crassila major Hispanica Park. Anacampsevos maxima J. B.

Habet hoc duos, tres plurélye caules à radice prodeuntes, cubitales, fucculentos, in latus se inclinantes; in quibus ordinata funt folia, h. c. ex intervallis bina, femper adverfis pediculis nafcentia, names; in quana orumata min pan, in e. c. a more tamo pan, compet according penetuals indicently, craffa, incci plena ut in vulgari, fed majora & magis carnola. Flor in extremis ramis quafi umbellar mafetur, quemadmodum in Craffula majore, pallidus. Radices illi plurimz glandulofæ Craffulæ

nigan minies. Nafeitur in Hilpania umbrofis quibufdam locis, unde ad Belgas delata facilè comprehendit & au- Leeur. cta cft, valde enim vivax cft, ut ctiam rami in terram depacti statim radices agant.

Floribus est albis arque etiam rubris.

* 4. Telephium Portulaece folio Morif. prælud.

Sola crafficie feu spisstrudine soliorum, Portulace emulorum à ceteris sue classis facile distinguitur.

Telephium sonper virem Ger, repens selso deciduo C. B. minus repens seve Cepaca Pánsis Park. Anacumssers rainer roundiare solso somper virem. J. B.

Inte: Anacamplerota vulgo notum & hanc speciem hoc interest discriminis, quod non tantum minor hee, (ed & radies) from Se hit vermicularis, non tuberole: i folorum feris non minus fipatar, yerum ea excepto coloro glanco al Portulace folia qu'im proxime accedunt magnitadine & circinata ford rotundicate, funtque admodum caduca, fie ut supe major pars caulis ubi exciderint foliis vidua

Locus.

6.90

Lires

Vires.

Locus.

Vires

Locus

conspiciatur, relictis interim ubique foliorum ubi exciderint vestigiis. Caules graciles, teretes, nonnihil rubentes per terram repunt, dodrantem longi. Flores in umbella, Anacamplerotis vulgaris, quorum finguli quinque foliolis ex albedine in purpureum vergentibus constant, apiees verò sunt lutei: in medio autem flore cocunt quinque velui alabastri mucronati.

Tota hveme viret : facilè se propagat. Vulneraria est & astringens: Pracip. usus in consolidanda intestinorum erosione per dysenteriam introducta, in curanda hernia, in ambustis medendis. [Aqua destillata exhibita, aut radix

cum melle in vino decocta ac pota.] Magna dolores fedandi facultate pollet huc herba, idque tam in recentibus vulneribus, quàm in fordidis & inveceratis ulceribus efficiunt folia tufa & impolita.

Herba lub cineribus tofta & cum adipe fuillo mixta & imposita paronychias egregie sanat.

Radix Telephi recens appenta, [aux alquot faltern equs nod; prout nod plures vel pauciores in ano protuberant] cum filo in dorfo inter (capulas, hemorrhoidum dolores inco levat, fimulque cum marcescente radice tabescit & evanescit omne tuberculum. V. Ephemer. German. Ann. 2. Obferv. 195. ubi D. Wedelius Amuletum hoce miris praconii celebrate, quique efficaciam duobus exemplis comprobat. Nos ut non negamus Amuletis aliquam vim ineffe poffe, ità iis non multum fidimus

. 6. Telephium Indicum Bontii.

Caule et paulo elatiore quam Telephium nostras, folis etiam aliquantum in figura variantibus, Incole Malaii a forma Moulis Bebee vocant, quod Anatis rostrum fignificat, nam inversum Anatis roftrum admodum bene refert, præfertim illorum qui incifuras ad latus roftri habent. Semper viret

Incolæ eå utuntur contrita ad ipforum scabiem & cætera biliosa ulcuscula in cute, quæ hic nunquam desunt. Turn ad Erysipelata quoque utilis est cum aceto contusa. Malaicæ mulieres ea quoque utuntur pro topico super bregma puerorum ubi suturæ nondum coalucrint, referentes id ad ro-

A. 7. Rhodia radix J. B. C. B. Ger. Park. Holewogt, og Holegroot.

Therofa radice nititur, quam ob Rofarum confimili odore faporéque Rhodiam appellant, foris in fufco filendente, intus albá, fragili, rofeum odorem halante, guftu Rofis fimili, non ignaviter adftringente. Vrige ab una radice plures oriuntur, tenues, numerofo fisiorum agmine dense filipat, fibblannià & pofitu Telephii vulgo dicti, angultorum, oblongorum, acuminatorum, & cricumquaq, fiertatorum, colore glauco excepto mucrone purpurafeente, fapore adftringente. Flores in umbella purpurafeentes, quibus fuccedunt filipate oblonges, extra reflexa, comiculorum, Aquilegiz aut Aconiti inflar, rubentes, in quibus femen minimum oblongum & paleaceum.

In excellis montibus Cambrias, Eboracenfis Com. Weltmorlandias, &c. v. g. Snowden, Caderidris, Laborace de substantia de proposition de locis exist.

Ingleborough, Hardknot, &c. ex ipin rupium fisfuris, præruptisque in locis exit.

Modernis practicis vix in ufu est, nifi quòd interdum ad renum calculos decoctis incoquatur. Nos cum J. Bauhino judicamus eam non procul abesse à Rosa aut Crassulae temperamento, quacum facie externa adeo convenit, ut nulla ratio fit cur diverso nomine infigniatur.

· 8. Rhodia radix foliis minus incisis Hort. Lugd. Bat.

9. Rhodia radix major purpurea Hort. Lugd. Bat.

CAP. III.

De Cepea, & Sedis minoribus Stellatis.

一 走 plantæ parvitate fua & foliorum angustia à præcedentibus differunt.

1. Cepaa J.B. C.B. Ger. Cepaa Matthioli Park.

Spargit per terram folia succulenta, Portulacæ similia, minora, subrotunda. Cauliculum exferit dodrantalem, in terram procumbentem, atque in multos ramos fissum, cui ad singulas alas adnascuntur solia præcedentibus similia, angustiora, ex oblongo per extremum subrotunda. Flæs in caulibus a medio lummo tenus ex uncialibus pediculis plures congelti, fuis tamen petiolis minoribus mix, parvi, albicantes, pentapetali; quibus fuccedunt tenua ut in Crassulis capitula, exili scobis instar semine plena. Annua autem est, singulis annis deciduo semine sponte refurgens.

Circa Monspelium & Genevam sponte oriri dicitur,

A. 2. Sedum

A. 2. Sedum minus hæmatodes Gev. minus flore lutco I. B. minus luteum folio acuto C. B. Vermi. cularis & Craffula minor vulgaris, five Illecebra major Park. The most ordinarp pelloto Drickmabam, oz Stone eron.

Radices in terram demittit plures, innumeris filamentis capillatas. Caules exferit teretes, craffos. pingues, medullà folidiore, carne molliore, infirmos & humi procumbentes, ramofos; feliis veftitos creberrimis, nullo ordine politis, initio glaucis, per vetultatem rubentibus, craffis & fucculentis. quà caulibus adhærent craftioribus, paulatim in acumen definentibus, molli in ipio apice spinula donatis, non exactè tamen teretibus, sed supina parte planioribus. Caules qui flores suffinent eriguntur, altitudine dodrantali, foliis jam descriptis fimilibus vestiti, verum rarius dispositis & brevioribus. Flores in fummis caulibus in qualdam velut umbellas dispositi, flavi, hexapetali, è calice in sex partes diviso, cum plurimis intus staminibus apices concolores sustinentibus. Singulis floribus fuccedunt vafcula plurima femine repleta, qualia in Sedomajore & Telephio cernuntur, nimirum Aconti aut Delphinii.

In muris & tectis ubio, fere in Angha occurrit.

A. 3. Sedum minus luteum ramulis reflexis C. B. minus luteum flore se circumflectente J. B. Aizoon Scorpioides Ger. Vermicularis Scorpioides Park.

Summo caule in ramulos diviso sese inflectentes instar summitatum Scorpiuri sive Heliotropia majoris à precedente differt.

Varietas potius pracedentis videtur quam species distincta.

Inter acetaria multis locis recipitur (inquit J. Bauhinus) in quibus & sapit & palato gratum est; Ulia. æstuanti ventriculo confert, teste Dodonzo.

Cum Sedo majore temperamento & facultatibus convenire videtur, ejúsque loco, si res postulat usurparı potest.

A. 4. Sedum purpureum pratense J. B. minus palustre Ger. Sedum arvense sieve palustre suborsatum purpureum C. B. Small Marth Sengreen.

7. B. Cluf.

J. B. Claf.

Dodrantalem habet cauliculum, fubrubrum, fucculentum, tenerum: fulida longiufenla, fübhirfütz, fücci plena, Vermicularis folia referunt nift quòd planiora fint. Flofati in fummis cauliculis
pentapetal, purpurafennes aut carnei colosis, cum aliquo internis #minibus pallids. Toriden
fuccedunt comicula quot funt in fungulis floribus folia, initio viridia, deinde purpurafennia, fimme
exile continentia. Radix exigua eft & inutils, fecundum quam ex infino caule furculorum
propagmes in orbem humi diffute funt, multis exiguis folialis Sed in minimi acris ferè fimilibus, mipropagnes in commentation of the commentation

nalibus Anglia. Nascitur humentibus pratis circa Norimbergam. J. B.

Sedum arvense flore rubente C. B. prod. huic idem videtur: confer utriusq, descriptiones.

5. Sedum echinatum vel fellatum flore albo J. B. Phickly-headed Sengreen, with a white

Ex radice brevi, multis fibris capillata caulis unus vel plures prodeunt, spithamaei, pingues, supini, teretes, sape simplices, alias in duas alas divisi, non tamen facile fragiles. Folia Portulaca, subacida,

tercus, nece intipates, auto in titalo auto un in tital in tallen natite in regues. Pene rottulace, titalace, carnola & fuculienta, coloris viridis, extrema ora (que latior estam 6f) ferrata, laporis Sodi uniteriora caulibus excretientibus exficeantur & corrugantur. Caulibus ad certa intervalla adnascuntur flores stellati, Sedi, quinquepartiti, albi, apicibus purpurascentibus, quinq, folis acuminatis, teretibus, viridantibus totum florem obvallantibus: capfulæ ftellatæ fuccedunt ex radiis plurimum quinque, rarius sex, compressis, semen continentes minutum Aizoi vulgaris.

In muscosis sepium aggeribus non longe à Geneva, secus viam que inde ad oppidum Jay Locus.

Messanæ quoq fimilibus in locis invenimus.

Ad Cepæam plurimum accedit.

6. Sedum echinatum flore luteo J. B.

Toto habitu fimile est superiori [sed minus,] foliis tamen variat, non finuatis, magis ad Portulace folia accedentibus, minoribus: Flores item non albos sed luteos promit, eodémq, tempore perficitur, guftu etiam fimili.

Circa Portum Veneris & alibi in Italia plantam hanc invenimus; quin & ex femine Londino Locus, accepto ortam Cantabrigia: in horto aluimus. Noftra tamen planta ab hac F. Columna deferipta nonnihil diversa videtur: folia enim habet ad Alsinem accedentia, &, ut memini, nonnihil crenata. Annua est planta.

7. Sedum

7. Sedum minimum montanum flore purpurascente parvo, semine stellato.

Radix ei alba, tenuis, pluribus fibris capillata, vix ultra annum vivax. Caulis ex eadem radice emergit, mon toutes, poutous nous capitata, vix turra annum vixax. Centir ex cadem radice inergit, mon finplex, nine plures [tres interdum quattoive] lemipalmares, crecit, teretes, rubentes, foliu veltiti creberiunis, circumcirca nullo ordine politis, cradis, fubroundis, brevibus, apicibus obtulifimis, rubentibus: Flores in finamo gerunt velui in umbellam diplofitos, esiguos, pentapetalos, vix le pandentes, petalis acutis, faturatiore linea purpurci per mediam longitudinem dipolitos. decurrente, ad margines pallidioribus. Valcula feminalia quinquepartita, ftellata, radiis pun-

Circa medium mentis Julii in præruptis & altiffimis montis Jura fcopulis florentem inveni. Huic non longe diffirmlem invenit & defcripfit in Indice fuo plantarum circa Montpelium and continue D. Magnel find trulo Sedi amuni mimiri feliati rubri. Parvila, inquit, et la planta, uncia-lis aut buncalis, unico urplurmum cauliculo affurgens. Folia craffa & fubrotunda funt, interque flosculi albidi oriuntur, satis magni pro plantula modo, quibus stellula rigida, crebra succedunt, in quibus parvum femen continetur. Annua est planta.

Maio mente cum flore & stellulis sapiùs invenut descriptionis autor in ingressu luci Gramuntii sub

CAP. IV.

Planta quadam exotica Chryfanthemi titulo à Jac. Breynio exhibita, Sedis Rellatis affines.

1. Chrysanthemum aizoides Africanum primum seu latifolium Breynii.

Ujus caules cubiti altitudinem attingunt, glabri, teretes, fincci pleni, & coloris ex viridi albicantis, Feliri diluto nec invenulto virore pictis per longa intervalla frequenter binis donati, Portulace craffire & fucculentis; fed Calendula, quà figuram & magnitudinem, refondentia: E quorum alti ramuli aliquor pullulatu, minoribus folis & gemmis jamiam onufti, fed corum, florea fpes fin horto Ainflelodamenfi] intempeftivis priunis praulta devoidi, craffo, in folia feu lacinias quinque decuflato, mente Septemb, vel Octobri offerebat, esdem qua flos mediororis Calthe amplitudine, Floris autem Solis figură, umbone citrini coloris, quem per circumferentiam concoloria, angultifitma ac uncialia petala copiose cingunt, conftante. Semen subitano vitim fouentim par judico.

nuhi non vifum fequentium par judico.

Ex femine à Promontorio bonæ Spei dicto delato in horto Careli Chivry Amstelodami ena-

2. Chrysanbemum aizoides Africanum secundum, seu teretifolium Breynii.

Brevn.

Rariate & venuflate primum antecellit, locis apricis & arenofis C. bonæ ípei proveniens.

Hoc ex femine ad fulcum inclinante, fubrocundo, & eadem ferè qua Hormini magnitudine in hotto noftro fuccrevit. Radice verò conflabat dodrantali, digitum craffa, tereti & alba, Raphani minoris oblongi, qua inguram & confifentiam, fimili, lapore tamen aquoc. Ex hujus capite fida complura, fucculenta, fequipalmaria, digiti infantis ferè craffitie, teretia & flavo-viridi levore niconspiura, necuentia, reiquipatiniaria, orga intains reie ciatata cienta de international reiore intria ciebat, quorum plurima convexa, a cin extremitatibus ficata. Inter hac duo, tres, vel etiam (ni fallor) plures Caular, magnitudine & craffitie folis perie aquales porrigebantur. Floren in Becervingiano horto dedut, Solis radiati inflar formatum, éadem qui primu generis figură, nifi quid duplo pene major, umbone aureo, petalis majoribus & latioribus fulphureis, ima parte flavis quoi duplo pene major, umbone aureo, petalis majoribus & latioribus fulphureis, ima parte flavis radiato fuerit. Folia infuper aut lacinia capitis stellata, teretes & falcata erant. Plantam annuam, flore seminéq, edito evanescentem judico.

3. Chrysanthemum Aizoides Africanum tertium, sive triangulari folio, slore aureo Brevnii. Aster Aizoides Cap. bona fei Zanoni.

Species prima.

BITTM.

Hujus [in horto Autoris educati] radia: fecundo fimilis, fed grandior: quæ aliquot humi jacentia, aliquot inde (e efferentia, in orbem, velut Aloe pumila effet, felio diffundebat, jucindo virore oculos delectantia, dodrantalia, digitalis verò caffitire fex triangularis figura. Ex illorum medio carder rounde, ex yirid albicantes tres aut quatuor plufquam pedales, binis urplurimum, & ur in-Tournan, ex vinu anosanes use an quanto punquant possession in the feriora triqueris, fed minorbus folis praedit, prorumpéant. Horum unicuque, fenefecinte Attumo, craffum, oblongum, in quinq, lacinias anguftas difectum, calycis calloir Avellane Lomina, craffum, oblongum, in quinq, lacinias anguftas difectum, calycis calloir Avellane Lomina, craffum, oblongum, in quinq, lacinias anguftas difectum, calycis calloir Avellane Lomina, craffum, oblongum, in quinq, lacinias anguftas difectum, calycis calloir Avellane Lomina, can all control and con bardica fimile alabaftrum addebatur; quod occultum fium decus meo etiam, ficut præcedens, horto invidit, quo Beverningiani maneret proprium ornamentum, ubi, stellæ in modum, in quinq, angulos resolutium florem aureo sulgore comantem protulit, primi generis minorem, umbilico di latiore, tres vifu jucundos, virides circulos exhibente ornatum, quantum ex pictura augurari licuit. Semen lecundi generis minus.

Species Counda, flore purpureo.

Rariffima oft hae, & quantum mihi conftat, Europænoftræ minus reliquis nota, Antecedenti perfimilis, niti quòd plerunque major, & folia floris umbonem luteum circundantia purpurei colo-

Species tertia, flore carneo.

Secunda speciei valde similis est; excepto quòd petala, quibus umbo floris radiatur, carnei sint

Species quarta, minor flore flavo.

Hac, quantum ex figura à D. ten Rhyne transmissa Autori nostro conjectari licuit, pedalis circi-FIRE, quantum e. 11981 a. 2. 110 representation according to a month conjector include peculia circle creat; caulting procumbentibus, articulatis, quos fello triquetra, refigues breviora & longé an guiltora exornant. Flores in caultina & rams fe folitarios ut in exteris praxientes parvi funt, capisulo trigono, petalis brevioribus ac paucioribus quam primæ speciei, quorum color luteus seu flavus,

Total nee planta cum congeneribus omnibus antedictis , præprimis folia earum cum capitibus ut Aizoon fuccidenta lunt. Sapor aqueus, nitroli quid occultans, quod in ficcatis, quæ plane fallæ

Cum plante he nobis nondum fuerint conspecte, an recte Chrysanthemis annumerentur ne * Charactere feimus. Paulus * Ammannus, cui cognitæ & examinatæ fuerunt, quò pertineant te certiùs do plantar, natu-

cepit.
Chryfanthemum, inquit, aizoides Africanum (1.) latifolium Brejnii. (2.) teretifolium, (3.) trianGhryfanthemum, inquit, aizoides Africanum (1.) latifolium Brejnii. (2.) teretifolium, (3.) triangulari folio, flore aureo, (4.) flore purpureo, caulibus & ramis purpuracentibus, (5.) flore carneo
gulari folio, flore aureo, (4.) flore purpureo, caulibus & ramis purpuracentibus, (5.) flore carneo
gulari folio, flore aureo, (4.) flore purpureo, caulibus & ramis purpuracentibus, (5.) flore carneo
gulari folio, flore aureo, (4.) flore purpureo, caulibus & ramis purpuracentibus, (5.) flore carneo
gulari folio, flore aureo, (4.) flore purpureo, caulibus & ramis purpuracentibus, (5.) flore carneo
gulari folio, flore aureo, (4.) flore purpureo, caulibus & ramis purpuracentibus, (5.) flore carneo
gulari folio, flore aureo, (4.) flore purpureo, caulibus & ramis purpuracentibus, (5.) flore carneo
gulari folio, flore aureo, (4.) flore purpureo, caulibus & ramis purpuracentibus, (5.) flore carneo
gulari folio, flore aureo, (4.) flore purpureo, caulibus & ramis purpuracentibus, (5.) flore carneo
gulari folio, flore aureo, (4.) flore purpureo, caulibus & ramis purpuracentibus, (5.) flore carneo
gulari folio, flore aureo, (4.) flore carneo
gulari folio, f gulari folio, tiore auro, (+) flore purpureo, caulibus & ramis purpuraccentibus, (5) flore carneo & (6) triangulari folio minus, flore flavo in Gent. 1: & Prodr. p. 21. ad classem Chrysanthemorum, non pertinent, quousam non ferum femina quaetrangula muda, more Chrysanthemorum; necad Afleres, quia non habent semina pappola, sed magis Kali storio repenti Azodi Neapolitano Col. & dicantur Kalia Artierana Kali storiot repenti Azodi Neapolitano Columna affinia.

I. Habent enim vascula pentagona com inversi instar, in sumno plana, per margines quinque carnosia apiculus circumvalulara, totissem, intus cellulis donata, que per maturitatem deshicentes, semina parva, spaducca, rotunda effundunt: apices sive capsular dum maturesfore incipiunt, deshicentes flaceccicum; tummo capitulo felle radiate figuram inverimentes.

Iemina parva, Ipaqueca, rounqa entunquint: apices inve capitute dum maturetere incipiunt, de-hifeunt & flaccelciunt, lumino capitulo ftella radiata figuram imprimentes.

II. Quadam ex hoc genere ferunt, vafcula quindecim loculamentis donata, totidémq, apicibus oblongis, fungofis, in conum cocuntibus circumvailata, ut Chryfanthemum aizoides triangulari

no, note auto. Quantum ex his capfularum feu vafculorum feminalium defcriptionibus colligere licet planta ha Sedi feu Aizoi exotici species sunt, non Chrysanthemi.

CAP. V.

De Paonia.

Π Amsta ii γλουευπόν, quibuldam muriesters, cujus radicem aliqui 'Unius etaeminus vocant, Peronia dicta eft à medico Perone, qui cà Plutonem ab Hercule vulneratum, Homero Odyst, 5, fingente, curfile perhibetur. Pennis vutifillima inventa eff, nomenque autori estinet, quam quiam Pentobena appilant, elli Gliofidan Plin, lib. 25. c. 4. Forte (unquir Bodeus à Stapel) à σείων νεί σπιστίζο hymnogenesis. nos cano, quòd ob intignes virtutes multum laudaretur: nam Pxonias omnes herbas Veteres pro falutaribus habuerunt.

Paonia nota generica funt flores rofei maximi, femina majufcula rotunda, per maturitatem nigra, radices craffæ vel tuberofæ; folia composita.

1. Piconia mas Park. Gor. pricoccior J.B. folio nigricantesplendido, qua mas C.B. Che male

Paonia mas praecocior, utrarior, ita notabili foliorum & radicis differenția à feemină dispelcitur: ea fiquidem quam formina viderur alcius affugere, ad fefquicubistem aut bicubistem altitudieme; pluribus eauthbus nonmini rubentibus, in aliquor ramos divitis, filiis veftiris Nucis Juglandis fere politu & figură, fed latioribus, craffioribus, langine quadam averfa parte pubelcentibus, termis, quaternis, quints, rariis feprenis, lature virentibus, glaucóque obducits, caulium extremis ad computing a parte parte pubelcentibus, termis, quaternis, quints, rariis feprenis, lature virentibus, glaucóque obducits, caulium extremis ad computing a parte parte pubelcentibus. quarents, quitus, ratuus reptents, tautic (trentious, graucoque obudets), cantum extrems ad com-milluras parte interna rutilis, ex longis rubelcentibus pediculis pendentibus. Flores lupremis infident faffigiis fingulares, patuli, quos carinata quardam folia fulfinent, fimiles fere floribus Paonia femina, fed dilutiores, non fine purpuræ tinctura, nervis reliquâ floris parte faturatioribus, in quorum medio famina purpurantia apices croceos sustinent. Succedunt cornicula alba, villosa in principio atque lucente lanugine pubefcentia, rarius terna, fapius quina aut circiter, crifta fanguinea incurva

I ACUS

LACHE SC

Tempus.

L. 2.C. 21,

Tempus

HISTORIA PLANTARUM. fuperne donata: juxta cornicula stamina rutila, apicibus lureis farinaceis donata. Cornicula verò jam grandiora reddita, atq. per maturitatem dehifeentia recurvantur, elegantiffimamque granorum oftentant feriem, utring ordine politam, primum acmis granati colore fimilium, mox atroccerule-

orum tandenque mgorum, rotundoum, craffiorum, quaim in feama, colore fiblitantia aloqui imilium, quemadinodum & fapore. Radix ceu palus alté depangtur, recta, nonnunquam in unata panea urvaneata. Hujus flores Man initio explicantur, móxo, decidunt. Gefnerus in Generofo dicto Helvetiæ adnata pauca divaricata.

Si feminetur Vere, utplurimum per annum latitat, & post singulis annis foliorum divisura

2. Paonia mas tardier J. B.

1. A præcedente differt foliis numerofioribus, quippe quinis aut feptenis, impari aliquando bifido; dillutiis quoq, virentibus, & aversa parte, fi cum prædictæ foliis conferantur, pallentibus, qua & alba quadam lanugine donata funt.

2. Non caulum modo extremis fed ipfis quoq, foliorum coftis interna seu adversa parte rutilantibus. 2. Floribus tardiùs erumpentibus, nec citius qu'am prioris

Floret hæc communiter fub finem Maii.

In usum Medicum veniunt radices & semina.

In usum Medicum venuur radices & Jennua.

Uns eorum pracipuus et in aftechtus eephalicu, Epilepsia, Incubo, &c. uterinis, mensibus obUfrues, lochiis purgandis, doloreque post partum miteganda, epatis obstructione. Extrinscus
suspenduntur grana ae radix de collo pro arcenda epilepsia. Estorid.

Vidi (inquit "Galenus) puellum quandoq, octo totis mensibus morbo Comitiali liberum, ex eo quo
gestabat radicem tempore. Ubi autem forte fortura, quod à collo suspensibus habit. Visin area del tinus morbo correptus est; rursus fa fuspenso in illius locum alio inculpate se habuit. Visum ergo est mihi, satius esse denuo id certioris experientia gratia, detrahere: id cum fecissem, & puer iterum esser convulsus, magnam ac recentem radicis partem ex collo ejus suspendinius, ac deinceps pror-

etter convultus, magnam ac recentem radicis partem ex collo ejus iulpendinius, ac deinceps profium fainus effectus eft puer, nec potea convultus. Experimentum hoc Galeni confirmant Montanus, Fernelius, Apollonius Menubenusibi. de Alce, cap. 7.

Qua hoc qualitate feu proprietate effecti ambigitur. Quacunque tandem (inquir Julius Alexaninus à Neutlain fuis in Galenii de fimplicium Medicam, facult, librum notis) fuccessis hujus fie fruftranur hodie. Vel igitur tam efficax non eff noftra hac Paonia quam aliarum regionum aliarum reg nutratium noute. Yet iguit tain einem nutra not et notta nact a onte quantin, vel leviora erant illius temporis mala hec quantin nottri hujus tant, ob immutatam in deruss forte victus rationem. Alii in effofficine sub certo syderum positu torum negotium consistere afferunt. Que opinio Magică aut îuperfititosă vanitate non vacat. An (inquit Casp. Hosmanus) Galeniradix non suit natură suă talis, sed quia mamases, adjurata, ut sic vertam. Diabo-

lus enim in multis aut juvat naturam, aut impedit. Sylvius nihil grandis (inquit) hactenus ab hujus radice & semine sapissime à me usurpatis vidi

3. Peenia semina Ger. semina vulgaris store simplici Park. communis vel samina C. B. samina vulgatior J. B. Femine Deionp.

RAiles glandulofas fibris quibufdam interceptas habet, ut Afphodelus, à quibus denuò & aliæ propagantur fimili modo glandulofæ. Caulis viridis vix nifi ad exortum pediculorum foliorum rubedinem ullam oftentat: filie variè & incondité diffecta, modo trifida, modò bifida (de fingularibus folis intellige) aliàs etiam integra, fupernè virentia, infernè albicantia aliquantulum & non-tibulibifitat. Flor qualis in maficula [fed minor magifq, purpureus] cum ftaminibus & apicibus confimilibus perinde ut in filiquæ [quæ tamen minores] at femen oblongum, per maturitatem

Floret mense Maio: semen Julio ad maturitatem pervenit; multúmo, se reptatu multiplicat.

4. Pæonia fæmina Hispanica pumila Park. tenuius laciniata, subtus pubescens, siore purpureo C. B. fumina pumila Ger. quoad iconem.

Claj.

Tenuus diffecta & laciniata habet folia, magis mucronata, aversă parte brevi lanugine pubeficentia & candicantia, adversă verò virentia nec fiplendentia, multis venis à medio nervo in latera
foliorum excurrentibus, ut in reliquis Paonias generibus; Caulet graciles & dilutius virentes, linguloi futinentes unicum fiorem, aliorum generum floribus paulò minorem, fimplici octo foliorum fereconfitantem, purpureum, hoc est minus rubentem quam qui plenus est, sed non minus odoratum,
multis stammibus candidis quorum apieus stavi, bina cornicula media cingentibus pradium, que
municate chelicantia dime continere confisientum vulearie Paonis. unitio subexeruleum. Semanuriate debilicantia sume continere confisientum vulearie Paonis. maturitate dehilcenta [emes continere conficientur valgaris Peroniae, initio fubcaruleum, ida maturitate dehilcenta [emes continere conficientur valgaris Peroniae, initio fubcaruleum, ies minis Tini inflar. Radix iliqueniori fimilis, minus tamen craffis fed gracilioribus bulbis conftans. Nata est Clusio semine ex Hispania misso: floret Maio mense cum aliis.

. 5. Paonia Pomi Arantii colore C. B. tertia Clus. famina flore carneo simplici Park. parad.

Folia huic Paonia fæmina, paulò dilutiùs virentia quam anausundos, splendentia, per oras nonnihil crispa, infernè cineracci coloris: flos simplici sex foliorum serie constat, coloris carnei dilutioris, in quo flavescens tenuiter elucere videtur: cornicula viridia medium florem occupant, &c multis albis staminibus cinguntur, quorum apices aurei. Semen in corniculis nigrum: radix bulbaceis Afphodelinisq, tuberibus constat.

Floret Majo.

. 6 Pecnia Aquilina foliis C.B. quarta Aquilina foliis Clus. famina Aquilina foliis Park.

Caulii huic latis firmus: folia in ternas alas divila, qua totidem folia gerunt breviora & magis orbiculata quam aliarum, atque in aliquot lacinias (cilia, fuperne dilutuis virentia, inferne pube-feentia & canefecentia, accloque fimilia Aquilina, folias, ut primo injuniu pro illis accip poffina. Radicem habet multis bulbis longis præditam ut Pæonia fæmina. Florem non viderat Clufius.

7. Paonia flore emalbido pleno major & minor C.B. Clus. famina flore pleno albicante Park. parad.

Humilior est illa quæ amplum, ex rubro purpurascentem, plensimque habet slorem : Caulis item quam illi gracilior. Folia quidem multis lacinis ut alteri divisa, sed angustionbus : slore estam minores, nea, adeò pleni, utpote qui fexaginta aut septuaginta foliorum numerum raro superent, cim in vulgaris plenæ slore aliquando quadringenta observare meminerim. Hujus color initio cum in vuigaus pieus note auquatino quadringenta obiervare meminerum. Huijus color initio dilute purpuraleens, 8c quodammodo carneus, deinde paullatim telangueleens, excipat foliorum bafi 8c infina parte, qua carneum quodammodo colorem retinet. Bina aut terma, ur plena vulgaris, habet in medio flore corinciale, minora tamen. Peculiarem etiam habet cijus flos notam, ur illi folia non facile defluant, fed diutiflime hareant, imò donec temporis diuturnitate nigrescant, marcescant & siccitate contrahantur. Radices etiam habet hæc minores & graciliores quam vulgaris.

Reperitur hujus generis flore longe ampliore, ut quæ Purpureæ plenæ flori non cedat magnitu. Varietas. dine, ejusdem tamen cum descripto natura, diutiffimè nimirum folia retinens, temporis successiu

8. P.conia folio subtus incano flore albo vel pallido C.B. femina leucambemos & ochrambemos Park. famina pumila Gor. quoad descr.

Hanc, que in celliffunorum Creta montium convallibus abunde provenit, promiscue nature esse, hoc est, quæ neque mas, neque fæmina esset, scribit Hon. Bellus ad Clusium.

Huc refert C. Bauhinus Pæoniam flore niveo Cluf. in Navarræ montibus inventam, cujus flos fimplici foliorum serie constat, vulgari minor, radices etiam habentem illa minores.

Pæoniam faminam flore albo pleno

Depingunt & describunt Tabernamontanus & Gerardus: Figura apud Gerardum est eadem quam Clusius exhibet pro Paonia pleno flore albescente minore.

Pæonia flore variegato C.B. famina versicolor Park. V.Clus.

Hujus flores interdum carnei funt coloris, nonnunquam omninò rubri, aliquando etam folis yel media ex parte rubris, aliquando etam folis yel utroque colore radiatim diffinets. Dubitat Clufius annon artificio colores illi fuerint inducti.

9. Paonia promiscua Ger. promiscua strictiore folio J. B. samina promiscua Park. samina altera C. B.

Multa tam cum maícula, quam cum fœmina vulgari Pæonia communia habet. Radix glandulofa ut fœmina vulgari, fed craffioribus glandibus; at fália propiùs ad maícula folia accedunt, magis tamen incondita, fingulaque frictiora et longiora, fuperne ut maícula fature virentia, inferne verò magis albicantia, minus tamen quam foemina vulgaris, quibus etiam aversa parte multo minus sunt pilola. Flores faturatiùs fanguineo coccineove colore rubent, septem aut novem foliis constantes: Apices ac framina & filique ut in aliis.

* 10. Pæonia promiscua Vormarii folio latiore J.B.

J. B. Pulchrè hac variat à reliquis Paonia speciebus : Folia siquidem qua imis ramis harent, latiora sunt. Puicine nee vanat a renquis resonne processor. 1998 inquatem que mis ramis terens, iacora intre quam caterarum, roundioráque, averfa parte glauca, hir futa, advers à fauratius virienta, ididenque plis obfita, fed paucioribus quam in oppoira. Foliam in terna aut quaterna aut etiam quina leg-menta divilum elt, nullá divilione certa, fed temere variante. Foli à reliquarum flore haud ablimilis: Silique vero retorte hirfutie alba tote contecte. 11. Paonia

697

Тетрия.

11. Paonia flore pleno rubro J.B. famina, flore pleno rubro majore C. B. Paonia famina multiplex Ger. famina vulgaris, flore pleno rubro Park. Double flowered female Deionp.

HISTORIA PLANTARUM.

Omium Paonie specierum longė pulcherrima est, speciolo stari sanguinei saturi incremento, tam denso foliorum stipatu luxuriantis ut sidem numero superet. Folia sane storis sunt pluma, um uemo romanin rupatu maniantis ai meni miniato rupatu. 1971 ante inori sain pinistili magnitudine & formà inter fe diferepantia. Extrema enim caulem proxime ampletenta refiquio ministi majora funt, & adinfar Rofarum odoratarum circinatæ rotunditatis: reliqua internisțita mire variant; funt enim quædam illorum grammea ferè, oblonga nempe & angusta, intérque hæc alivariant; unit emin quasami monan grammes tere, onomiga nempe ce anguna, interque næe alquando colore albo tineta conficienturi, cum levi rubore, quasam verò fitulola interiu se quali cubulola, archo dats pervia meatu; quasdam paulo majora, se ad latera utraque mira varietate modo magis minúlque profundà incila, diflecta se alicubi ferrata, quasdam adhue majora latioraque majonbus quoque incifuris dissecta, quadam etiam, & quod observatu dignum, referent sua sectura & formà ea omnia folia qua viridia funt. In medio flore duo affurgunt calices albi hirfuti, oblongi, ce comme comme con que rincia di antica del control de lia Promiscux Lobelii foliis, breviora tamen & utcunque lattora, nec vel tenui dla Promiscux lanugine inferna parte donata, fed instar masculæ glabra & virentia.

Ex hujus femine Clufo natæ funt planter, caule, foils, radice matrem planè referentes, quarum una tertio anno florem dedit, matris flori quidem concolorem, fed fimplici fex foliorum ferie constantem. Altera autem Byzantinæ prioris storem imitantem, h. e. simplicem octo soliorum seriem habentem, colorem tamen magis rubrum & faturum, & ad nigredinem quodammodo tendentem: Terria florem plenum tulit matri concolorem, vel etiam majorem, & fingulis annis cornicula five

nuces, quarum aliquæ femine prægnantes fuere.

nuces, quantum anque remine pregnantes nucle.

Ceterum flos fluius plante comnum quos novimus multiplici foliorum ferie conftantium speciofiffinus eft & maximus, foliis numerofiffinis compositus, non diu tamen durat, verum intra sex aut octo dies postquam aperitur defluit.

• 12. Paonia store pleno rubro minor Clus. J. B. store pleno rubro minore C. B.

Folia hujus alterius foliis haud abfimilia: Flos tamen ejus flore minor, nec adeò plenus, illi pænè qui carnei coloris plenus est par, non minus tamen saturi rubri coloris quam majoris, sed cujus folia interiora venis quibuldam nigricantibus aspersa conspiciuntur, medium florem occupant cornicula nullis staminulis obsita.

13. P.conia peregrina flore fature rubeme C. B. famina Byzantina Park. parad. Byzantina Ger. emac. Byzantina prior Cluf.

Folia habet præcedentis foliis non diffimilia, paulo tamen craffiora; caules illi fimiles aut ampliores, forem fummo faltigio fufficentes unicum, implici octo, decem, au in intendam plurium foliorum textural conflancem, non purpurcorum ut mangonarius, fed rubentium & elegantifilmorum; radicem multis nodis oblongis, sive Asphodelinis bulbis præditam Pæoniæ sæminæ instar, exterius pallidi-

* 14. Paonia peregrina flore dilutè rubente C. B. Byzantina altera Clus.

Hujus germina recens prodeuntia non rubent ut in priore, sed ex albo virescunt, ut etiam caules & foliorum pediculi, quæ in illo initio rubent. Folia superiore dilutiùs virentia lavviaque, supernè & inferne non minus quam superioris splendent. Flor etiam paulò major dilutiore magisque sforido colore praditus est: ejustem siliqua breviores, semina rotundiora, minus nigra & splendentia. Hac non adeò liberalis est in proferendis storibus ac superior.

Utraque semine Byzantio misso nata est.

Floret Maio cum alis Pæoniæ generibus, aut cum illæ florere definant.

Cum Clusio ex semine Paonia formina vulgaris slore pleno rubro enata sunt tres varietates, suspicamur, imo fidenter affirmamus, nonnullas ex superius traditis Paonias non species distinctas esle, fed varietates tantum, quæ fationi & culturæ originem fuam debent.

CAP.

CAP. VI.

De Helleboro nigro.

Ellebori etymon superiùs tradidimus in capite de Helleboro albo. Hellebori nigri notz funt folia digitata, flores non decidui, fi modò flores feu florum petala, & non potius floris calyx duenda funt folia illa lata, fpeciola, alba, purpurafentibus unguibus, qua florum petala vulgò habentur, floris autem petala tubulofa illa foliola virentia quæ stamina & capitulum velut corona cingunt, quæ foliis prædictis calycis occultantur: radices ca-

1. Helleborus niger verus Ger. Park. niger slore voseo C. B. niger slore albo, interdum etiam valde rubente J. B. Exuc blach Dellebore, og Christimas slower.

Radicem habet numerolis fibris, vulgari paullo craffioribus donatam. Folia à radice pediculo spi-Kadicem haoet numerous noris, vuigari paunio tramonous donatami. Folia a xaute peacina inthamaco, craflo, fueculento, tereti, punctis purpureis ut Dracunculi majoris notato appenfa, divida uruplurimum in folia novem, viridantia, lavia, rigidiora, craffioráque qu'am in vulgari flore viridi, lata, objufa, ferrata, in extrema folii ora & paullo inferius, crenis autem viduà reliqua portione tota: pediculi fingularium foliorum, ut & aversi folii nervus, purpurascentes. Inter folia sores occulta: pediculi lingularium toiorum, ut & averii toin nervus, purpurateenes. Inter toita Jores occultantur, pediculo plurimum palmari & felquipalmari, fucculento & maculofo, ex folias quanque cardidis, ungiue purpurafeente extrinfectis, fubrotundis, firiato venularum dificurfu præditis. Ad floris
imum foliolium oblongum integrum, pauloque inferius aliud tanquam vagina, interdum divifum in
plura. Floris medium occupant famimala nutla lutea, berviáque, cum corona decem, duodecimve
plura venularium. Succedum filique corniculare intorte, feptenez, in quibus femen parvum, rotundum nigrum: fit interdum, ut eunte in semina flore ejus folia colorem contrahant ferrugineum tam intra, quam extra. Aliquando florem haber valde rubentem, interdum album pro anni confrimmone.

In Alpibus non longe à Ponteba copiosum invenimus. J. Bauhinus se eum in variis svlvis Locus.

ooiervane usus. In horto Blackent aliam hujus speciem invenio quam Helleborum nigrum slore roseo, minorem Alia Speciei. Belgicum vocant; qui omnibus suis partibus, folis, caulibus, slore, præcedente minor est; slore ex al-

Purgat potenter humores melancholicos, utile per consequens medicamentum est omnibus affe-Virus.

Atbus inde originem trahentibus, quales, Mania, Infania, Hyptochondriaca patifo, Elephantiafis,
Atbus inde originem trahentibus, quales, Mania, Infania, Hyptochondriaca patifo, Elephantiafis,
Atbus index cancer, Quartana, Vertigo, Epiplepia, Apoplexia, Scabies, Sed cante & nonnin riobustis, ob
violentiam quam exercere apuns natus est, exhibere conducit. In decodo tamen minus est periculi, Corrigitur mastiche, cinnamomo, aniso, fœnic. & sim. Sebrod.

Alii Helleborum nigrum rectè praparatum innoxium esse medicamentum scribunt, ut tutò pueris,

Alii Helleborum nigrum reĉte preparatum innoxium elle medicamentum icribune, ut tuto pueris, gravidis & debilibus corporibus dari politic.

Dolis in idulfantia da gr. 15, ad 31. 39i, robultirifimis etiam 3; in infulo vel decode à 3, ad 3i. Exhibetur vel fubifantia eximplius, vel decolium. Subltantia exhibetur, i. Formă pubrace in tuture de liberia, in principul decolium. The function and gr. 4. Milce in jufculo In pueris fume 3j. 2. Formă pilularum, formando ex practico pulvere cum grupo jufculo In pueris fume 3j. 2. Formă pilularum, formando ex practico pulvere cum grupo jufculo In pueris fume 3j. 2. Formă pilularum, formando ex practico pulvere cum grupo jufculo In pueris fume 3j. 3. Formă pilularum, formando ex practicul V enudema anad queri idoneo pilulas. 3. Forma placentularum: vide Le Brun. 4. Forma cydoniati. V. cundem, apud quem

renqua. Vis omnis hujus radicis est in cortice aut fibrillis rejectà medullà. Optime corrigitur Caryophyllis vis onnus mujos cantos de in control de cont

circa lumbos corpori applicat.

2. Helleborus niger bortensis slore viridi C. B. Helleborastrum Ger. Helleboraster minor slore viridante Park. Elleborus niger vulgaris, flore wiridi vel herbacco, radice diuturna J. B. Bearg

He um ab bortons fiere albo, tum ab adulterino manifesto discrimine sejungitur: licèt enim ra-dicer sbroiz, nigra, caeque numeros similitudinem magnam cum bortons sobre albo instituent, dis-similitudinem verò cum adulterino, reliqua camen planta facies differentes sidem facter. Fela enim ampliora, vitoris herbaces, teneriora quàm illorum utriussiber, in plara segmenta concidunut, fin-ampliora, vitoris herbaces, teneriora quàm illorum utriussiber, in plara segmenta concidunut, finamphora, viroris neroacei, teneriora quam morum utraminoer, in puira legmenta concamianti, infigulaçõe laciniz in acutum mucronem, non obtulum more bertiefi, fare allo definunt; in ambiei letrate, nec tam faturo colore tinca, nec tam rigida ut adulerini. Jam verò fisres pediculis palerates, nec tam faturo colore tinca, nec tam rigida ut adulerini. Jam verò fisres pediculis palerates se dodrantalibus harentes colore funt herbacco, adulerini Elebori zemuli, quinis majoribus maribus Sc dodrantalibus harentes colore funt herbacco, adulerini Elebori zemuli, quinis majoribus folias constantes, umbilicum obsidentibus apicibus crebris pallescentibus. Semen corniculis aliquot surrectis conjunctifque aliorum more continetur.

In monthus Euganeis, inque monte illo excello cui inædificatur S. Marini urbs, decem circiter Locus.

mill. paf. Arimino diftans, observavimus. Polia cerevina per tres ant quatuor horas infuía & pota, jejuno ventriculo, tribus matutinis, in *Viren* figue prophylacticum cententur adversus variolas aliófque morbos contagiolos. D. Johnson. 000

Liver

in poru aut juículo, vel in ficu, &c.

Pulverem foliorum exficcatorum, pauca quantitate, verminantibus pueris exhibent nostrates, vel

3. Helleborus maximus Ger. maximus five Confiligo Park. Helleborus niger fatidus, Cenfiligo Plinii lib. 27. cap. 9. C. B. Elleborus niger filoestris adulterinus, etiam hyeme virens I. B.

7. B.

Planta est cubitalis, odoris virosi, radice fibrosa, obliqua, cortice subnigro, nonnihil cum acrimoPlanta est cubitalis, odoris virosi, radice fibrosa, obliqua, cortice sude terest, quem investit primium
nia levi amancante, lignosam & duram medullam obducente: cande terest, quem investit primium
certex mixto cum virore rubellus, alter pallide viroscens, cui fubers cando aboutism observations observations. cortex mixto cum vinore tuneana, aice panas, vincents, un most cauna ingiouse coponant menul-lam vindantem complexus: fulla pediculta palmaribus appenda, denfilimo fitpatu cudem ambinut, in tria, quinque, fapius provem foia fubdivila, longa, fitriata, atrovirentia, in ambitu ferrata, nul-in tria, quinque, fapius provem foia fubdivila, longa, fitriata, atrovirentia, in ambitu ferrata, nulin tria, quinque, Lepius novem roita iuduvita, jonga, itriata, atrovirentia, in ambitti lerrata, nil-lis interdum crenis incila, dura, rigida, nervo per mediam longitudinem valde conficiou decurren-te, à quo utrinque in latera obferviores venulæ prodeunt: at luperiora folia, ut in pauciores portio-nes funt divila, ità & latiores funt tum portiones ipfius folii, tum pediculus. Ex alis prodeunt ranes ume auvia, ita oc iatures unit tuni portiones innus tont, unit peateutus. Ex aus prodeunt ra-mult multi dilute virentes, ob mollitiem floris ponderi imparem deorlium reflexi, pautes foliis paliti dulis parvis, integris donati; quibus initident florei finguli, bini, terni, quaterni, ovales ferè, nec ita ut in Helleboris expanfi, ex pediculis femipalmaribus quadrantalibulive, ex foliis quinis herbaceis, extrema ora cum le magis explicant rubente, ftriata compositi : in medio stamina plurima, capitello trema ora cum le magis expicant riberito, itriaca componto: in incuso natunita purinna, capitello fulcato, exalbido, extra quæ inera floris calachum, quatuor, ranis tres aut quinque, ceu ribuli concavi, magis virentes, breviorefque quam flaminula, oris fimbriatis, leviter interdum purpurantibus: peninfifumum floris meditullium occupant cornicula Aquilegia vel Hellebori, bina ternave, tuberculo innixa, in quibus femen.

In Germania, lateribus montium quos eluctatur Rhenus, inter Coloniam & Moguntiam copiolissis. mum observavimus & alibi in montibus regionum transmarinarum.

Veratrum nigrum 4. peregrinum Clusii, Helleboraster maximus alter Clusii Park.

In paucis à pracedente differt, numirum foliis paulò atrioribus, & florum oris ex purpura nigricantibus, prasertim trium interiorum petalorum: ideóque nos specie diversum nondum agnosci-

Tragus & Dodonæus venenatam qualitatem huic plantæ tribuunt, ideóque ab ea cavendum mo-

Radicis hujusce particulam in pecoribus medendis auriculæ perforatæ inserere soliti sunt Veterinarii antiqui. Recentiores omnibus ferè corporis jumenti partibus radiculam eam infigere folent, quavis ctiam de causa laborantis. Quamprimum etiam jumentum aliquod parum lætè vivere intellexerint, ad hoc medicamentum tanquam facram ancoram confugiunt, & plerunque fuccessus votis respondet. Kyberus apud Tragum: qui tamen veterinarios Gengenbacenses non Consiligine, sed Helleboro nigro Diolcor, ad hanc rem uti ait. Germanos veterinarios nostri etiam imitantur in hujus radicis vel caulis ufu.

4. Helleboraster alter trifolius spinosus Park. Helleborus niger trifoliatus hort. Farnes.

Foliis tripartitò divisis, durioribus & rigidioribus ; denticulis circa margines asperioribus & pungentibus incifis; & floribus pallidius virentibus à præcedentibus abundè duftinguitur: cætera cum

In hortis curiosorum enutritum vidimus, locum ejus natalem ignoramus.

in mous currons and eminion rounds, social observations agreement affordation. Folia fingularia Laurins comparat & magnitudine & Uniformia & figura Petrus Caftellus. Caulem ei attribuit cubitalem; teretem, digiti craffitudine, folis circumcirca vellitum: Flores in fumilier distribuit cubitalem; eretem, digiti craffitudine, folis circumcirca vellitum: tent each but containing, telescon, when calculations, to be confident a terminal. Process in num-mis caulibus & ramulis Hellebori nigri vulgaris, dilute vindes, aut fubblishdos. Incipir florere Novembri, & in Martium & Aprilem ufque florens perfeverat: quilibet autem

flos apertus & in suo vigore perdurat ultra quadraginta dies.

CAP. VII.

De Fraxinella.

Raxinella à foliorum cum Fraxineis fimilitudine dicta est. Foliis Fraxini, floribus in spica speciosis, seminibus magnis nigris splendentibus ab aliis plan-

Fraxinella, Officinis Distamnus J. B. Distamnus albus vulgo frve Fraxinella C. B. Fraxinella Ger.

Radices candida funt, varióque implexu multifida: unde emergunt quotannis scapi plurimi, sesquicubito proceriores, hirfuti, rubescentes, [in ea tamen specie quæ slorem album profert pallide

virides I medullà multà farcti; foliis vestiti nullo ordine positis, alatis, tribus vel quatuor pinnarum conjugationibus ad coftam annexis cum impari in extremo coftam terminante, Fraxini fimilibus, superne atro-virentibus, inferne dilutioribus & splendentibus, laurinis aqualibus, crenatis. In sumimperine arro-virentius, interne unincorous ex piencentious, taurins aquanous, crenaris. In lum-mus Capis florum thyrif pulcherrimorum ex intervallis politorum, odore gravi, folis quinque ex albo purpuralcentibus, fitris faturatioribus notatis, aversăque parte nontuhil hirtis conftantium, fibris ongis recurvis, denis numero, purpuralcentibus, libdque aprichus luteolis ex purpure oherbidis, minutis micantibus granulis atro-purpureis, respersis, medium obsidentibus, una cum stylo pentagono pericarpio infidente, quod in plures filiquas feu theculas dividitur. Semen nigrum, lucidum, paulo

In præruptis montium Rheno flumini vicinorum hanc non femel observavimus. Floret Junio, Locus. Radix (que sola ferè in usu est) cardiaca & alexipharmaca censetur, contra pestilentia con-Virus. tagia utilis, quoquo modo sumpta. Autoritate Matthioli valer adversus venena, & venenosorum animalium ictus. Necat interaneorum vermes drachmæ pondere haufta. Datur contra frigidos uteri morbos: nam & menses & urinam movet, partum adjuvat, secundas & emortuum foetum educit tum supposita, tum cum Pulegio suffita, tum ex vino meraco 311 pondere pora. Valer quoque ad alvi tortiones, & ad ejiciendos renum calculos.

Additur quoque utiliter in potionibus internorum vulnerum. Datur comitialibus & aliis cerebri affectibus.

Aquam destillatam pro Cosmetica habent Romana mulieres, & utuntur in inflammationibusoculorum. Ex his apertum est neutiquam posse esse succedaneum verz Dictamni (inquit Casp. Hofman.) Verum cum acris fit & amara, non video cur non eadem possit præstare quæ Dictam-

Silioux & flores contactu pruritum faciunt, & in calidioribus regionibus cutim exulcerant. Variat floris colore albo.

CAP. VIII.

De Althaa lutea seu Abutilo Avicenne.

Oliis Althae mollibus, floribus è foliorum alis exeuntibus luteis, ab aliis hujus generis discernitur. Affinis & fimilis est Alcea Veneta, Sabdarista, Bammia moschata aliisque Alceis accenseri solitis plantis exoticis pentapetalis, cum conceptaculis in quinque cellulas dispertiris: verum in hac theex disjuncte funt & tantum contigue, non conjuncte unicum efficientes vasculum.

Althea lutea Ger. lutea sive Abutilon Avicenna putatum Park. Al. Theophrasti store luteo
 C. B. Theophrasti store luteo, quibus abutilon J. B. Letiow Mallow.

Gum Althrax vulgari de mollitiei palma certat quod Abutilon vocant, radice parvà, albå, fibris aliquot adnatis donată, fiibdulci. Caulis foris tomento molli totus eft obfitus, pingue quid attre-teantis manibus allinens, incanus: cortici, qui facile delibratur fiubelt lignum Saligmi inflar candium & durum, medullam flucculentam viridem continens. Ex caule folia nullo ordine nafcuntur, pediculis palmaribus & minus, lata, circinatæ rotunditatis, nisi in mucronem acutiorem definerent, pentituis pannaissee interpretation and interpretation and production and production indident fores in-dem production Caryophyllatæ aquaticæ, intensè crocci, ftriati, pentapetali, medium occupante apiculorum luteorum glomere: totum verò florem complectuntur quinque folia incana, lanuginosa. Succedunt tomentola capitula, Juglande paullo minora, fuprema parte plana fere ex decem aut duodecim foliculis latiusculis, compressis, in mucronem acutum definentibus, in orbem juxta positis: in quibus *Jemina* femicircularia fere, compressa, suca, medulla alba, dulci.

Annua est planta, non diu durans. In hortis feritur. C. Bauhinus inter Ferrariam & Bononiam

observavit ad duos cubitos excrescentem.

2. Althea Theophrafti similis C. B. Abutilon Indicum Camerarii Park. Abut. Indicum I. B.

Flore est pallido, subcandido, sive medio luteo, pediculo nixo subhirsuto, sicut & novella solia ac caulis, non tamen ejus ad tactum mollitiei qua vulgo notum Abutilon Italicum. Pediculi in fibras came, non-cause epis at account moment qua vario month mandant reducin in horas divulti folis venulas ipartas inbiminifrant foicas, in averia parte folio exiftente palidore, internal verò faturatus virente. Caulis penes internodia fubruffettens. Floren excipit folliculus fubrufger, stellatim compactus, semen quoque continens nigrum: Exterius involucrum ex viridi slavescens. Radix pallida fibrofa.

I ocus.

CAP. IX.

De Calcha palustri.

A Caleba paluftris J. B. paluftris vulgaris simplex Pack. palustris store simplici C. B. palustris major miner Ger. Marth Marigold.

Adix plurimis fibris majulculis albentibus, è foliorum marcescentium alis egreffis, fibrillis tenu-Adix plurimis fibris majufculis albentibus, è foliorum marcefentium alis egreffis, fibrillis tenuibus capillatis conftat. Folia ima, qua è radice exeunt, pediculis longis [temipedalibus autoita, fibrilos, Chelidoni uninoris fimilia, verum multo majora, non maculofia, profundiore circa pediculum finus per margines crenata, glabra atrovirentia. Cante a beadem radice plures, dodarantela sun pedales, teretes, glabri, concavi, geniculati, ramofi, folia paucis fingularim pofitis, isi qua è radice exeunt fimilibus, fed brevioribus pediculis inidentibus vettiti, ad fingular genicula anafactiur. Flores in fiurmitiatibus caulis & ramulorum fingulorum finguli penta fingular genicula anafactiur. Plares in fiurmitiatibus caulis & ramulorum fingulorum finguli pentapetali, specios, stavi auretve, plurinis in medio staminibus & apicibus conclosibus, calice nullo-Floribus fingulis plurime finecedum fisique feu cornicula radiatim fita, qua per matunitatem superiore parte debifcunt, & binos seminum eidem superiori parte adnascentium ordines ostendumt. Sunt autem semina oblonga, qua fisique adnascuntur viridia. parte demicuit, ce ontos tennuam ettent rupe tori parte autan autem femina oblonga, qua filique adnafcuntur viridia. Ad Rivulos ínque paluftribus & aquofis ubique ferè nafcitur.

Habetur in hortis culta flore pleno.

CAP. X.

De Aconito foliis & flore Ranunculi.

🖷 plantæ à capíulis feminalibus toto genere à Ranunculis differre, & adhanc familiam pertinere deprehenduntur, nec tamen vera & genuina Aconita funt, cum nec caulibus, nec floribus, nec seminibus cum eisdem conveniant, imò totus plantæ habitus ab Aconitis diverfus eft; fed fuum & proprium genus constituunt.

A. 1. Ranunculus globofus Ger. Park. parad. flore globofo, quibusdam Trollius flos J. B. montanus, Aconisi folio, flore globofo C. B. The Globe flower of Hocher-gowlong.

Radicem nigram, fibrofamque Hellebori amulam habet: folia serè Aconiti, in quinque segmenta Radicem nigram, hbrotamque Hellebori zmulam habet: Joist ere Acomit, in quinque legmenta dività, ida, ad iplum ufque pediculum dodrante longiorem, nifi quòd folia in caule nullo pediculum dodrante longiorem, nifi quòd folia me aule nullo pediculum dodrante fulfinet vulgari Ranunculorum forte majores, is tamen concolores, fed minis micantes, decem aut duodecim folis confiantes, intrò modicò reflexis, ut effilem globum imitentur. Floribus fuccedunt filque feu theculæ plurima, arèà fliptare, feministus parvis rotundis fplendentibus repleta, quæ per maturitatem fumnia parte dehifcunt & femina effundunt.

Ad latera montium & in præss menorisis in Serverurina libus Apolise inque Cambris considera.

Ad latera montium, & in pratis montolis in Septentrionalibus Anglia, inque Cambria copiolissimé. Ob floris venustatem in hortis colicur, quibus facile assucción.

Notandum (inquit J. Bauhimus) Matthiolum tribuere fuo Aconito flore Ranunculi usus & vires
Notandum (inquit J. Bauhimus) Matthiolum tribuere fuo Aconito flore Ranunculi usus & vires
Lycockoni, quas nottro inesse Ranunculo globoso flore vix credimus. Potest tamen in Animalibus fieri periculum. Schwenckf. quidem cateris Ranunculis hunc minus acrem air, propterea minus calefacere & ficcare.

2. Aconitum byemale Ger. Park. unifolium luteum bulbofum C.B. Ranunculus cum flore in medio folio. radice tuberofa J.B. Winter Wolfg-bane.

Rara oft elegantia hujus plantæ, quippe qua nullum producit caulem, sed ex radice tuberibus, si Kara ett elegantia nujus piantæ, quippe que nulium producti cauem, jed ex raace tuoeribus, it adultior lit, Anemones modo inxqualibus articulata, alias Scaphylodendri nucem magnitudine duntaxax adacquante, exteritis nigra, acri admodum gulhanti, Dad, fervente Camer, fibrs nonnullis cativate de la compania del compania de la compania de la compania del compania de la compania del compania de la compania del compa tundum fere, sed ad pediculi usque commissionem multifidum, in radios stellatos subdivisos sectum, glabrum, filendidum, faturo virore tinctum; è cupis medio feffilis fine pedicio fos unicias emicar, Ranniculi, luceo aur fulgore, vel ad virore mediciante, fenis longuiculis foliis conftans, medium obfidentibus numerolis fibris, apicibufque luteis: horum delapfum excipiunt corniculata: filique Aconiti vel Hellebori nigri, quatuor aut quinque erectae. Semen filiquis inclusium, rotundum com-

Non ab re Anemone Benenienssium nonnullis dicitur; quippe circa Bononiam & per totam etiam Lombardiam copiolistime provenit, Februarii mensis intio slorens.

Lib. XIV.

De Herbis multisiliquis seu corniculatis.

701

Radicem cum magna prudentia exhibitam purgare perhibet Camerarius: sin verò non ritè aut ni. Vires. mia quantitate usurpetur, esse valde nocuam.

CAP. XI.

A. Plantago aquatica minor fiellata Ger. emac. aquatica stellata C. B. aquat, minor muricata Patk. Damasonium stellatum Dalechampii J. B. Star headed 10ater Plantain.

Quatice Plantaginis fibrofas radiculas in nodum collectas possibete, unde palmaribus nixa pediculis folia exeunt, Plantaginis aquatice amula, multo minora, & ad pediculi infertionem interdum pinnata. Coliculi plures, lesquipalmares aut dodrantales, tercetes, inanes, nodis ex longis intervallis geniculati; è quorum articulis inque funmo caulum faltigio radiati in orbem exeunt pediculi uncales, quorum unicuique insider quinûm senúmve radiorum stella pulcherrima Aizoi peregrini Cam. stellas amulans. Harum stellarum radii nihil aliud sunt quam siliqua seu continenti. ma Arzon peregimi como, mente amunano. Assumi recustum i assut mini canat min

ingressum Rumfordiæ oppiduli in Essexia copiose oritur.

Parkinfonus huic plantæ flores albos tripetalos tribuit.

CAP. XII.

De Junco florido seu Gladiolo palustri.

Uns note funt folia graminea, triangula, caules nudi, slores in umbellam in summo caule dispositi: Planta est singularis & sui generis bulbosis affins, esse videtur; caule & storum fitu ac forma ad Moly accedit.

A. Juneus floridus J.B. Park. floridus major C.B. Gladiolus paluftru Cordi Ger. Che floweing futh of Water Gladiole.

Cord.

Radicer habet duas, quarum gracilior & nigrior descendit; crassior verò in superficie ferè terrar transversa fertur utrique; propagines aliquot & multe sibre adnascantur. Habent radices saporem dalcem & glutunosium. [Radix quan crassiorem vocat, est (ut mishi viderur) radicis pars recenti & hujes anni, que ut progreditur superné folta, inferné fibras albas majuculas emint.] Félia entiger multa, mollas, spongos se mendallà, rirquetra, longa, ad exorum concava, & mennemulta, mollas, songos se superne de la predictiva caulem aliquous que ampleva, supira parre versius apices planiora. Caulé bibraneis appendictiva caulem aliquous que ampleva, supira parre versius apices planiora. Caulé bibraneis se alico, teres, galber, spongois, non tamen concavas, folis nudus, in cacumine surviva pluniumos gedans in umbella formam dispositos, pediculis semipalmaribus nudis tenusius fulnos. Peternet autem hexapetati sun; è carneo parqurantes, ribus exterioribus petalis carinata & majorbus, que red peta se surviva su propieta se su socialmentis constat, purpureis, in timmo corniculatis, semine intus minutifium repletis. Vasculum rithoc in medio flore circumstan summa circum repletis vasculum acuta se propieta carinata, pulviculo su su recentantium digitos inficientibus. Umbelle basin tria infignia acuta foliola circumstanti.

reumutant. Nafeitur autem (inquit Cordus) pinguibus limofis & humentibus locis, quò fluviorum isundationes *Less*. pervenire possium. Apud nos plerunque in ipsis fluviorum alveis in limo propèripas.

Juneus floridus minor C. B. Park. huc non pertinet.

CAP. XIII.

De Aconito.

Conium dictum Plinio ab 'Asom, quoniam in nudis cautibus crescit; Theophrasto ab 'Asoms A communi ancum Prius etymon Ovidius probat cum dicit,

Qua quia nascuntur dura vivacia caute Agrestes Aconita vocant.

0003

Alii

Lecus & Temp.s.

Locus.

Vires.

Radicem

Vires.

HISTORIA PLANTARUM.

Alis nomen quidem à cautibus deducunt, sed diversam ejus rationem assignant, quoniam sci. huic planta cadem vis in morte effet, que cotibus ad ferri aciem deterendam, statimque admota velocitus senti-

Aconiti nota funt folia circumscriptione subrotunda, laciniata, slores cucullati, semina rugosa. vis in plerisque saltem speciebus deleteria.

Aconium magnum purpureo fiore, vulgò Nopollus J.B. Acon. ceruleum, seu Napellus 1. C. B. Napellus verm caruleur Ger. verus sore caruleo Park. 251ctu Belmet-stotuce o; 200mligo.

A. B. (inquit J. Bauhinus) Napi parvi magnitudine, nigra, fibras è lateribus producente, esus-les entire plures, bicubitales & altiores, teretes, læves [versus fummam tamen partem lanugine brevi pubelcunt] medulla farctos, rigidos, fractu contumaces, ab imo ad lummum folis cinctos crebris, alterno aut potius nullo ordine positis, pediculis longis, supina parte canaliculatis insidentibus. Sunt autem folia obscurè viridia, glabra, nervosa, in quinque infigniores lacinias ad pediculum ferè divifa, magis sci. aut profundius laciniata quam in quavis alia Aconiti specie, singulis laciniis primariis in plura fegmenta angulta, acuta profunde diffectis. In fummo caule flores existunt crebri, velut in spicam digelti, finguli pediculis uncialibus infidentes, quinis petalis compositi, quorum supremum galez aut cuculli monachalis in modum concavum, ftylos duos occultat, duo lateralia latiora, infima duo florem medium occupant. Sunt autem flores cœrulei, faturatioribus venis striati, intus pilis obfiti. Succedunt theculæ, non tres femper, fed quatuor aut plures, oblongæ, glabræ, femina multa continentes per maturitatem nigra, rugola.

Facultate est hominibus alissque animalibus exitiali & perniciosa. Evidenti, sed perquam miserabili experimento id Antverpiæ olim compertum in recenti adhuc est memoria (inquit Dodonæus) Cum enim ab imperitis hujus inter acetaria illatæ effent radices, quicunque eas ederunt, mox faviffimis correpti symptomatis, brevi vitam cum morte commutârunt. Quin & Turnerus perhibet, Galnuns corrept lympomates, orevivalm cum morte commutation. Quin of tumorus perinter, Gallos quodiam Antverpix pro Imperatoria in accariis, comedits Napelli radicibis intra biduum omnes obiifie, exceptis duobus hithronibus, qui cas revonucram. Eft utique Napellus venenorum prafen-

cancorum facile princeps.

Animal quod Napello nutritur, ejúfque Bezoar seu remedium specificum ab Avicenna perhibetur, musine sit an musica inter Botanicos non convenit. Consule Dodonæum & J. Bauhinum.

N. Napellus in jugis montium Alpinorum nutritus vires admodum noxias exercet, delatus autem in hortos parum sus venenis operatur: quod experimento confirmat D. Martinus Bernhardus à Ber-

in nortos parair un societa operatur. que experimento comunidade de la per-niz in Ephemer. Germ. Ann. 2. Objerv. 42.

Idem confirmat Pet. Joh. Faber in Panth. l. 1. cap. 43. Cicuta, inquiens, & Napellus, que ver-sus meridiem in montibus Pyrenais venenata funt, in transplantentus versus loca Septentrionalia & sus mendent in monthes a yield by the sum of tamen non libenter vellem in memetiplo experiri Napelli in hortis culti vires, mihi enim masticarus, linguam nonnihil stupesecit; qui tamen stupor non statum sentiebatur.

· 2. Aconitum Napello simile sed minus, caruleum, pracocius J. B. Ac. violaceum seu Napellus II. C. B. Ac. Lycottonum pracox Park. Ac. lycottonum IV. Tauricum Clus. Ac. violaceum

J. B.

J. B. Universal de la constant de la constan tuor complexu comprehenduntur atro-purpureorum staminum villi. Radix subest nigra, oblonga, fibrata; [exigui Napi instar Clusio.] Invenitur in Tauricis montium jugis non procul à Saltzburgo, ubi floret Julio; in hortos transla-

tum maturiùs, citiùs Napello, à quo difficulter discernitur, inquit J. Bauhinus.

* 3. Aconitumspied storum pyramidali Moris. Prælud. pyramidale multistorum Hort. Paris.

Quoad radices & folia aliorum Aconitorum more provenit. Solummodo spicam fert florum cœruleorum cucullatorum, ad bafin lattorem quæ tandem in mucronem definit pyramidis instar. Quâ nota quam facillime à cæteris suæ sortis distinguitur.

4. Aconitum caruleum Autumnale Park. Lycottonum Autumnale Napello simile J. B. caruleum Napelli flore C. B.

Felia hujus media quodammodo sunt inter Aconiti radice bulbosa seu Thora Italica, & Acon. Neubergier: folia Thoræ quidem Ital. foliorum quafi amula, nonnihil tamen ad Acon. Neubergicı foliorum fornam accedentia, nec illin simis ampla, artă viriditate îplendentia fuperne. Caulis illi bicubitalis, ciallis, firmus, firiatus, virefcens & îplendens, fummo fattigio firmum fipicam Acon. Neubergico ferè fimilem gollants, quibis etiam fuccedunt pares filique feu capita, & limile semen.

Radis illus etiam radici par, perennis, & multis ad latera adnatis se propagans.

Floret serius, nempe Augusto. De loco natali nihil habet Clussus.

In fepibus non longe à Memninga Successi une inventions Aconti speciem medio Augusto sto-rentem, bicubitalem & altiorem, valde ramosum, folis min's dissetti quam in Napello, cui figura quam habet Parkinsonus satis aptè respondet; tempore florendi cum hoc etiam convenit.

Aconitum Lycoli. Napello simile, Neubergense, foliis latioribus, store purpureo J.B. Aconitum par-pureum seu Napellis III. C.B. Acon, purpureum aliud Pack. Ac. purpureum Neubergense

Latiora vulgari Napello habet folia, licet fimiliter incifa & laciniata, magis atra fimiliter & splendentia: caulem rectum, firmum, rotundum, trium interdum cubitorum altitudinem æquantem, & denta: cautan tecuni, minuti, roumanin, triam mattuan camooni antuannin apparentin sel in multos ramulos fuperiore parte feperimierro divitum, qui fiere fifee inflat congeftos feruns, cofore purpureos, Napelli vulgaris fioribus plane relpondentes, hoc eft quatuor folius confiantes, quinto
veluti galeola fuperimienne, 8e bina creamvolata inflat litui cornicala occulente: faminum taveluti galeola fuperimiente, 8e bina creamvolata inflat litui cornicala occulente: faminum taveluti galeola fuperimiente per proposition de la congeris magis futea ell. Florum fipica in extremo caule nafeens, reliquis oblongior eft, men media congeris magis rates en. Fronun ipica in extremo cane naterns, renquis otionigio ett. & magis expania. Singulis floribus terna fuccedunt cornicula, interdum quaterna aut quina in caput unum congelta, semen atrum & inxquale continentia. Radix illi, vulgaris Napelli instar, parvo nami congress, process attim or meaquine continuental. Some int, sungais raspelli Napo firmilis, cut in lateribus adherent alli Napi, fibros predict, quibus fe propagat. Crefeit in Montis Neuberg ducartis Stirize jugo, ad vaccarum Itabula. Florer Julio.

703

* 6. Aconitum Lycottonum Lynceanum Napello simile J.B. Acon. comá instexá, folis angustioribus C.B.

Medium quodammodo inter vulgarem Napellum & genus A coniti præcedens est: folia enim illis fimillima obtinet; caulem inter illos medium, infirmiorem tamen, & superna parte aliquantulum nutantem: flores utriusque floribus prorsus respondentes, nisi cassis supra quatuor folia eminens manutament: pare un nuque nomos promes responsentes, mit causs supra quator rota eminess ma-gis fublevareur & histor, roftróque magis mucronato effer: femias in terms corniculis fimul junés fimilia : sadicine etiam non multum variantem.

Ex Lyncaanis montibus erutum Clusio missum est. Floret cumsuperioribus, aut paullò etiam Locus.

7. Aconitum caruleum minus, seve Napellus minor Park. C. B. Acon. Lycott. caruleum parcum Ger. Acon. Lycost, flore carnico, galed elatiore, radice bulbofa J. B. Aconis. Lycost, X. Thora Italica Clus.

Pracer fibras, quibus fubinde radicatum terræ hæret, bulbos gerit turbinatos, è quorum bafi fibræ aliæ exeunt. Folia ex caule alternatim producuntur, mediocri amplitudine, quæ in quinque profundas lacinias, rurfum leviùs fubdivitias, confeinduntur, folendenti virore prædita, fubhirfuta: flores gadas lacinias, rurfum leviùs fubdivitias, confeinduntur, folendenti virore prædita, fubhirfuta: flores gadas lacinias, rurfum leviùs fubdivitias confeinduntur, folendenti virore prædita, fubbirfuta:

das lacinias, tutum ievius modivias, contoninama, popularia, todos personales de leati, rari, caffidem longam eriginit, colore dulue ceruleo. Ex Italia ad Clulium transfinilla est. Ubertim nafcitur ad Monasterium Neuberg, secundum tor. Locat. rentem qui Monasterium alluit, &c. V.Clus. Hist.

 8. Aconitum Lycoitenum flore maximo J.B. Acon. caruleo purp. flore maximo, frue Napellus IV. C. B. Acon. maximum Judenbergense Ger. emac.

Folia habet in quinque lacinias altè divila, & illas denuò in ambitu concilas, Thoræ Italicæ foliis interdum adoò fimilia, ut fi quis plantas antequam in flores abeant conferat, nullum ferè diferimen deprehendere queat, nifi Italicæ Thoræ fplenderent, hujus minimè: Caulem bicubitalem nonnunquam, rotundum, non valde craffum, firmum tamen & rectum, ex viridi purpurascentem, superquam, rounnum, non vaice crainin, nrimim tamen & rectum, ex viriai purpurateentem, inper-nè quinos aut fenos ferentem flores, inter omnia Lycochoni genera maximos, quation folijis utreili-quorum generum constantes, fispereminente galei longè majore & uncialis aliquando longitudi-nis, elegantis è corruleo purpurei coloris, fisb qua bina longa cornicula, extima parte lauora, & litui Veterum Romanorum ferè intlar inflexa, coloris diluttus purpurateents reguntur, flaminibus juris medium flores consentius. Elegantis fiscadorus materiales in coloris for parce funda-tivis incompany. nun veterum comanorum tere intrat innexa, cotons unutus purputatentis tegiticus, purmienti nigris medium florem occupantibus. Floribus fuccedunt cornicula ur in reliquis, fed majora, feme-inzquale & fulcum continentia. Radia parvi Napi formam zemulatur, nigricantibus fibris prædita: alias praterea fimiles radices lateribus adnatas habet, tenuioribus adhuc fibris, quæ fingulis annis adhuc recentes caules proferunt: fed etiam infimi caulis nodis adnafcuntur tubercula, non

fects at in Italica Thora.

Sponte provenit in Judenberg altiffino totius Stirize monte. Floret Augusto. Copiosè etiam Leur. oritur in quodam Schuceberg jugo quà difficillimus est ascensus.

· 9 Aconitum

Locut.

Locus.

9. Aconitum maximum coma nutante Park. Lycolf. coma nutante maximum J. B. maximum nutante coma Ger. inflexà comà maximum C.B.

HISTORIA PLANTARUM.

Trium interdum cubitorum alitudine affurgit, caule tamen fatis gracili, rotundo, superiore parte, in multos ramos diviso & nutante. Summo caule longam florum spicam fert, Napelli vulgaris floribus similium, sed paulo dilutiore purpura splendentium, quorum singulis succedunt cornicula & femina qualia præcedentium. Folia ampla & oblonga, in multas tenues profundáfque lacinias magis dividuntur quam in ullo præter id quod Delphinii flore dicitur Acon. genere, quæ supernè quidem atra viriditate prædita sunt, non splendent tamen. Radicem habet crassam & longam, Napi ferè magnitudine, foris nigricantem, & per intervalla multis fibris donatam, & fuperiore parte in multa capita extuberantem, è quibus caules emergunt, fubinde tamen recentes exiguos Napos ad latera enatos habet, quibus se propagat.

Primim ex Italia ad Viennam delatum est & Clusio communicatum.

Aconitum Lycoli, ceruleum calcari magno J. B. Acon. ceruleum birfutum, flore Confolida re-galis C. B. Acon. Lycoli, birfutum flore Delphinii Ger. emac. Acon. flo. Delphinii ma-fus Park. Acon. Lycoli, flo. Delphinii I. Stlefaum Cluff.

Alcitudine vix cedit Napello, caule firmo, inani, purpurascente, qui subhirsitus videtur. Folia Aconiti Lycoctoni lutei foliis simillima, in latas dissecta lacinias, hirsata. Summus caulis in longam abit spicam florum pulcherrimorum cœruleorum, longo, rostrato Aquilegiæ vel Consolida regalis corniculo, librantis se Columbæ araulo, cujus extremo hianti solia subsunt quaterna aliorum Reonitorum modo, & in horum medio stamma multa. Ad florum verò exortum bina foliola angusta, ceu cornicula quædam eriguntur. Hisce succedunt ternæ junctæ corniculatæ siliquæ, somen continentes nigricans, rugofum. Radix Clufio craffà, tuberofa, nigra, rugofa, concava, graviter olens, multis tenubus, fuligunofaque lanugine pubefcentibus fibris prædita, ad cujus latera fecundum infimum caulem fingulis annis nova germina repullulant.

Frequens est in montibus territorii Freywaldensis in Silesia, Augusto slorens, at in hortos transla-

11. Aconitum Lycott, flore Delphinis Ger. J. B. Acon. cxruleum glabrum flo. Confolidæ regalis
 C.B. Acon. flore Delphinis minus Park.

Proceris affurgit caulibus inftar Napelli: folia variè fimiliter, & creberrimis incifuris divifa: flores secundum caulem superius veluti in songam compositi spicam, è puniceo ac obscuriore colore pur-puram æmulantur; forma ferè floris Regii, in posterius videlicet corniculum definentes: Siliquæ & semen ut majoris Lycoctoni lutei. Radices oblonge, crassa tres aut quatuor demittuntur, paucis adhære(centibus filamentis.

12. Aconitum folio Platani, flore luteo pallescente J. B. Acon. Lycoctonum luteum C. B. luteum Ponticum Ger. lut. Pontic. serotinum flore albido Park. an Ponticum lut. præcox ejusdem?

Ex radice flexuofis, numerofis, nigricantibusque fibris cirrilve, implexis, satis jucundo odore pradiris constante caulis surgit leviter hirsutus, duobus cubitis altior, inanis, striatus, rotundus, tenuis, lentus & nonnihil slexuosus, in alas divisus. Folia ampla, quinquepartito primario divisa, fingulis ientus ex nonnum irexuoius, in aias ovaius. Forma ampia, qualquepatuo primario divita, inguis fogmentis dendo libidivitis, liperius ex acro virenta, inferius ablocanta. Floret ex pediculus incaialis bas & plufquam fextantaibus, quorum fingulis appolitum foliolum oblongum interdum diffectum, ferpuis integrum, luter, aut ex luteo albove, herbacci, oblongi, concavi, inferius hiantes, è foliolis quinque compositi, duobus lateralibus brevibus & latis, infimorum altero lato, altero acuminato, quinque componit, ausous laterations revisous oc. late, humanorum auco acto, aucro acuminato, quinto in tubi modum concavo, in cujus intimo recedil duo cornicula; in fipram convoluto extre-mo, dorf bevern, hulcum canalaculum furtimenta, occultantur: ad quorum contum in floris hi-dam paminum conficieur congeries herbidorum, apicitus vel albidis, vel herbidis, vel nigro mixro fum, nigrum, natura calidifimum veluti Pyrethrum, quod degultatum crebra fputa provocat.

In colle la Eafrie, & montibus Geneva vicinis copiosè provenit. In altifimis montium vallibus

nascitur, in variis Germaniæ, Austriæ, Pannoniæ & Helvetiæ locis, in sylva Hercynia præsertim.

Locus. Varietas. Vires.

C. Bauhinus Aconitum Lycoctonum albis pallidifve floribus ab Aconito Lycoctono luteo feparat. Idem facit & Parkinsonus; qui tamen non aliam inter ea differentiam notat quam in tempore tum germinandi tum florendi, quod illi menstruo minimum spatio serius est quam huic.

Maligna est & homini adversa vis Aconiti, succus inprimis radicis non solum assumptus homini brutifque venenum eft, sed & telis aut sagittis illitus lethalia vulnera infligit.

Hujus autem semen aut radix in pulverem redacta & cum oleo temperata ut unguentum indè fiat illitu pediculos ac surfures enecat & abstergit : idem radix præstare potest si in aqua vel lixivio decoquatur, ac cum illa postea caput abluatur. Trag.

13. Antithora flore luteo Aconiti J. B. Anthora Park. Aconitum salutiferum seu Anthora C. B. Anthora five Acmitum faintiferum Gor. The counterpopion to Months hood, of faintary Wolfs bane.

Anthora pernecabili Thora veneno adversa, dodrantem alta, interdum & cubito procesior, caule Annora perincaoni Tinore veneno averina aconamentata, mientana e camo processi sulle efingulari, rigido, angulofo, fubbrituro, curifora alternatim adnafarurur, Napelli zmula, tennuis diffecta, & fplendoris illius expertia, averlò parce albicantia, fapore amaro pradita Lobel. Nigellæ quadantenus limiha: ¡foret non ingrato odore praditi, cucllati, & richt hiane Napelli pentius, et-cepto colore, qui hiue est flavo pallelcens: Corniculata feminis vafcula titidem confimilia. Radix ex bulbis olivaribus constat, foris fuscis, intus albis, gustu amaris fibratis.

Clusius considerata diligenter partium hujus plantæ omnium cum Napello similitudine, usum ejus fuspectum habet, & satus ducit ab eo abstinere, præsertim tanta copia aliorum remediorum, quo-

nupercum naios, os atuus unest au os nominese, preserum tanta copia autorum renteatorum, quo-rum facultates jam finit exploratz. Jo Baininas quoque reché monet el cauté utendim. Pelti ipecifice adversardicum hac radis, & peculiariter radici Thora, ut nomen indicat. Om Virus, nium tamen conseniu purgat faits vehementer. Confideren lectores (inquis Jabanhinus) an radix purgans conveniat commodis à vipens & came rabido, itémque peste laborantibus.

CAP. XIV.

De Staphideagria.

Thou ayela à foliorum cum vitigineis similitudine nomen accepit. Foliis & siliquis atque enam viribus cum Aconitis convent, flore cum Delphinio, ad quod etiam femine magu accedir quàm ad Aconitum. Latinis Pedicularis dicitur ab effectu.

Staphis agria J. B. C. B. Ger. Park. Stabes:acte og Houfe wogt.

Hirfutum habet caulem, cubito altiorem, in multos ramos diductum; in his folia longis harentia minuam must among mentang mentang minuam mang meng mentang mentang mentang pediculis, ampla, vitiginas, unde toti plante nomen comparatum, vel Ricim magnitudine & davifurd digirat, pilola. Flores pediculis frequencibus, tim è foliorum finu, tim ex caulis faftigio, tim ex ramis excurribus infident, cerulei è quinque fololis hirfutis compofit, apicibus & framinibus ex ramis excurribus infident, cerulei è quinque fololis hirfutis compofit, apicibus & framinibus ex ramis excurribus infident, cerulei è quinque fololiste regalis fimiles feribit cum calfolacis medium enumentum. cari pariter retrorsium extenso, sed multo ampliores, colore obscure cœruleo, quibus succedunt cari pariter retrotuum extento, ieu muno ampiores, come obicare cuenteo, quota incedum filique tresquatubre corniculate, urin Acontis, fed majores, in quibus femisia magna, rugola, ni-gra, triangula, uride ficultatis vi guftanto incendentia. Radix longa, lignofa, annua gra, triangula, uride ficultatis vi guftanto incendentia. Radix longa, lignofa, annua Materiu in opacis: in Iltria (inquir Mattholus) Dalmatia, Apulia & Calabria frequentifilmo Locu.

Vehementer calidam, acrem & caulticam habet facultatem: hinc pro masticatorio habetur: pur-Vires. gat eriam sed cum metu strangulationis, ideo desiti ejus usus. Pulvis capiti inspersus pediculos ene-

gat eriam sed cum metu strangulations, ideò desiit ejus ulus. Pulvis capiti inspersiis pediculos enecat, aur cum oleo trius & inunctus. Que de ejus viribus habent Veteres apud ipso vide.
Semen Staphidis agria exhibitum à gr. XII. ad 9]; sirfum & doorlum purgat, pryalifimum excietat,
unde egregie juvat in lue Venerea. Franc. de la Bot Sylvius cap. de purgant. O salvium.
Idem Lib. 1. c. 5, S. 25. Staphidis Agria: femina quindecim auunt, it rita cum hydromelite assumantur, potenter humores pituitolos, glutimosos per Vomitum cum suffacationis periculo
texpellere. [Dod. Herb. Belg. lib. 12. cap. 10, pag. 595.] Ab illis namque instammantur fauca;
ardórque simunus in its accenditur. Eadem semina docum tamas pituitam ex capite allicere in os,
Unde facile vacte adem semina. si ex Anua multa decoquantur. & illo decocto Os colluatur, posse Unde facile patet eadem semina, si ex Aqua multa decoquantur, & illo decocto Os colluatur, posse Once rache parce caucin tentura, it ex requiriments decoquantur, or into accord Oscontacin; pole levem fic excitari falivationem, qua forfan felicius fit fi non finul & fernel quindecim femina, fed unum vel duo diebus pluribus exhiberentur, ficque paulatim falivatio levis excitaretur. D. Soume excerpfit & milit.

CAP. XV.

De Aquilegia.

Quilegia recens vocabulum est, quati Aquilina ob florum mucrones aduncos ut sunt Aquilini ungues. Anglis Columbine dicitur, quia florum calcaria recurva columbarum cervicem cum capite & roiltro tum figura tum colore referunt. An veteribus Gracis vel Latinis cognita fuerit, aut quo nomine dicta nondum constat.

Mota illius generica funt folia Umbelliferarum modo divifa, flores penduli cum pluribus cornicu-

lis recurvis, femina nigra lucida. recurvis, tenuna ingra messa. Aquilegiam stellatam, quæ caret illis corniculis recurvisin slore, pro specie degenere habeo. I ocus.

1. Aquilegia flore simplici J. B. vulgaris flore simplici Park. parad. Aquilegia sylvestris C. B. nem Aquil. bortenfis simplex cjuidem. Aquilegia carulea Ger. Sinnic Co

HISTORIA PLANTARUM.

Pluiquam pollicari craffitudine est radix, candida, altè in terram descendens, ima parte ramosa Prinquam poincari cramaname en ramas, cantenas, tale contain defecimens, inta parte ramola & fibrola, fapore fubdulci, in multos annos vivax. Folia ex longis, rigidis, hirfuris pediculis ter 8c hbrola, Japore installer, in muitos annos varias, acom ex norges rigidis, nitridis pedicilis ter terria, [interdum ter norena, pediculo minitum primo trifariam divisio in ramulos de unoquoque ramulo in tres lutculos, 8c fingulis furculas tandem in tria folia] lata, obtufa, per margines rarioriramulo in tres furculos, & fingulis furculis tandem in tria folia] lata, obtufa, per margines rariori-bus incifuris velut crenata, duabus tamen profundioribus in tres non raro lacinias divida, inferius glauca, fuperne oblecuris viridia, cum quadam cerulei tinctura, Cheldonia: majoris foliorum in modum. Candes tenues, fed rigid, hirfut, geniculati, ramofi amoenos foess fuftinent, corniculis ro-fitrats compolitos, ut paffis alis columbam (fi cum lateribus alternatim interjectis foliis unum ex corniculis exemers) gengo natura artificio deforment: aque hi quidem vel fylvettres, [vix al-terius coloris quam punicei] vel hortenfes, colore cœruleo, rubro, candido, carneo, herbacco, ver-rusus coloris quam punicei. Jed hortenfes, colore cœruleo, rubro, candido, carneo, herbacco, verficolore infinitam pariunt varietatem: omnibus tamen femen Confolidæ regalis nigrum lubricum. splendens in corniculis surrectis Aconitorum continetur.

In multis montanis sylvis cœruleo flore sponte nascens invenitur, in omnibus ferè Europæ regio-

nibus : in Anglia certe non infrequens est.

Hujus varietas nobis cenfetur

Aquilegia multiplex Gev. flore pleus five multiplici J. B. vulgaris flore pleus Park. parad. bortenfis multiplex flore magno C. B.

T. B.

Ob floris elegantiam in hortis culta hac flirps pluribus, denfioribus & nitidioribus corniculis obfervatur: floribus etiam uberiore foreura multiplicibus, qui vel corrulei profus funt, vel violacei, vel cineracei, vel blandè rubentes, vel fature rubri, vel albi, vel ex albo & corruleo, violaceóve multifariam commixti, vel alterius coloris, quis enim omnes enumeret : cartera fimilia.

2. Aquilegia hortensis multiplex slore parvo C.B.

A priore (inquit C. Bauhinus) floris magnitudine & pullo colore differt. Verum nos hujus ge-A priore i inquir c. Datantus y nors magintaturis e para cascia entrat. Vertum nos nujus ge-neris flore parvo multiplici, non pullo tantum floris colore, fed & albido, & ex albo & purpureo variegato infignes habemus. Flores hujus reliquis Aquilegus magnitudine plurimum cedunt, eas tamen multiplicitate foliorum superant, ut dubitem annon à reliquis specie reverà diversa sit. Certè semine sata, quantum quidem hactenus observare potui, speciem suam servat, nec alterius generis plantas producit,

3. Aquilegia rosca Park, flore rosco multiplici C. B. flore rosco Ger. flore simplici & pleno non corniculato J.B. Hole Columbines.

Cluf.

August fores carent corniculis illis litui inftar inflexis, & plana duntaxat habent folia, qualia funt eque in fimplici cornicula ab invicem fegregant; conftant verò flores vel fimplici octo aut decem foliorum ordnine difionitorum ferie, vel e a multiplicata ad fenarium aut feptenarium numerum, hoc eft, int fingulis illis octo aut decem foliorum ordninis [potitis folis] fena vel feptena alia incumbant, interdum etiam plura eleganti fpectaculo, non alternatim confusat in Rosa plena, paucis framinibus cum corniculis, quemadmodum in vulgatiore, floris medium occupantibus, & fimili nigro fiplendence que fenius plenis. In eadem planta confusica en confunctam flores, quom prima & fecunda foliorum feries calcari seu corniculo illo contorto caret, interiora reliqua, inftar vulgatione de controla contora habeant. Se de triam lose genus mirum in modum colorem variar, numeris cornicula contora habeant. prima concuma romonam is a caracteria company no componenta que qualitat religia, initar vul-garis, cornicala contorta habeant. Sed ciam hoc genus mirum in modum colorem variat : nam ex cijis qua ceruleo flore eff femine decidio fiponte natas plantas habul, qua ceruleum, album, ru-bellum, fuave-rubentem, ciercaceum, prupureum remifum vel fauturum, pullimque & quo-dammodo obfoletum florem tulerint, cúmque vel fimplici foliorum ferie, vel multiplici conftan-

Hanc habeo pro specie Aquilegia degenere : nam in eadem planta nonnullos stores observabis cum corniculis, alios sine eis.

Aquilegia inversis cerniculis Park. Aquilegia bortensis multiplici store inverso C.B. Aquil.
store plano inverso J.B. Aquilegia store inverso Ger. emac.

Non alia in re à præcedentibus differt quam floris figura corniculis inversis constantes, h.e. corniculorum contortis mucronibus omnibus ex floris centro prodeuntibus. Hac etiam species degener nobis videtur, non tamen quantum fidenter illud affirmamus.

Hujus generis flos non tantum colore variat quantum reliquorum folent; fiquidem non ultra tres aut fummum quatuor colorum differentias in eo observavit Parkinsonus, minirum album, purpurascentem, rubentem, cinericeum aut obscurè & obsoletè purpureum.

. c. Aquilevia degener I. B. Park. Ger. degener virefcens C. B.

Aquilegiam degenerem vocat Clusius exiguæ Rosæ formam æmulantes flores ferentem, coloris vel omnino viridis vel ex viridi purpurascentis.

Hujus florem Parkinsonus Aquilegia: rosea: flore pleno similem facit, verum exteriora petala primæ scilicet seriei reliquis interioribus multo majora & latiora sunt.

Hanc quamvis alii speciem degenerem faciant Parkinsonustamen veram & genuinam ab aliis di-Fine quarters an increase useful reasonable reasonable votation of grindian as diffuel function. Aquilogia (pecient effe vule, not infirm artinon entitur, fiquidem femen ejus fatum specient sum conflanter propagat, nec diversi generis plantas producit.

* 6. Aquilegia montana magno flore C.B. prod.

In Aquilegie vulgaris altitudinem excrescit quidem, sed foliis plurimum differt, cum in lacinias tenniors ealque non obtulas ur in alis, (ed acuta dividantur, & folia pané fubrorunda fint : fic & floribuett ceruleis, vulgari fimilibus, (ed multo majoribus. Locus In monte propè Thermas Fabarias copiosè provenit.

* 7. Aquilegia montana parvo flore, Thalistri folio C. B. J. B.

C. D. prou. Ex radice parva folia Thalictri forma, sed exigua, pallide virentia prodeunt, inter quæ cauliculus tenuis, palmo minor, duobus tribuívo foliolis brevibus, oblongis, minime divifis exfurgit, florem unicum cœruleum fustinens, formá quidem vulgari fimilem, fed quintuplo minorem.

Aquilegia folis Thalictri, foloculis minutiffimis albis, Menteel, que Fumariae speciem primium Aquilegia folis Thalictri, foloculis minutiffimis albis, Menteel, que Fumariae speciem primium conspecta prestare videur, quaque in Apennini locis potrosis & in Alpibus circa Tridentum provent, non aliter à pracedente quam floris colore differre videur. In Helvetiorum Alpibus reperitur.

* 8. Aquilegia pumila prácox Canadensis Cornuti. Virginiana slore rubescente Park.

Folia habet Thalictri pratenfis figură & amplitudine paria, colore quadantenus fimilia, nam aliquanto pallidiùs virent. Caules tenuiffimi, rubentes, vix palmum æquant. Flofeuli in fingulis apiquanto pantico de la constantia de la co cornicula a medio ad conum uique punicei odicari coloris iunt, iunta autem qua pare mant crocco colore tinguntur. Hac inter cornicula quinque foliola punicei ediam coloris medium renent, quo rum mucro deorfum vergit. Floris in medio fiamina funt alba quamplurima; quæ luteis apicibus faftigiantur, fimul cum flore defluunt: Que in fisinulam acuminantur in quatuor aut quinque recurvas filiquas formantur; Delphinii fimiles, in quibus semina nigra & nitida. Radices subsunt tenussimis filamentis fibrata.

amenus norma. Tragus & Matthiolus feribunt feminum puly. 31 cum croco nummi pondere è vino bibitum certò Virei.

Tragus & Alattinous ictrount lemmun puw. 31 cam croco minim pondere e vino onotum certo fanare icterum, il lecto fe contineat ager & fudet.

Camerarium horto femen faccharoincruftatum laudat in vifcerum obfructionibus,in vertigine,&c.

Aqua fullatina Trago eadem efficit, præftique levamentum adversus fyncopen: Abfeetfus pro-

Aqua remanua Trago cacem cinci, praemaque revamentum auversus syncopen: Aocemus pro-inde internos difeurit, venenum quodvis expellit, ac tormina mitigat. Chulius femen tenuifime tritum & in vino datum mulieribus in partiis difficultate optimo cum fuc-

cessiu exhiberi scribit. Si primus haustus non sit essicax repetatur. Camerar, docet decoctum herbæ totius cum momento Ambræ contra admanda facere.

Semen in expellendis variolis & morbillis ufus mulierculis eft creberrimi. Schrod. Extrinscous frequens ejus usus est ad putredinem gingivarum scorbuticam emendandam, ulceráq

oris & faucium emendanda. Schrod. Folia nostratibus in usu sunt in collutionibus & gargarismis contra affectus faucium & asperæ arteriæ calidos.

CAP. XVI.

De Delphinio sive Consolida regali.

Onfolidam regalem Veteres inter flores coronarios repoluere, Hyacinthum nominantes, cujus Diofeorides I. 3, c. 85, in Delphinio alero, quod & Hyacinthum vocietus, mentinit, Siquidem Plinius I. 2, c. 11. (cribit difcurrentes notas ineffe, ut Gracarum literarum figusquarem rimus 1.31. c. 11. terior discurrentes notas meire, ut chiecarum metarum ngu-ra A I inferipta legatur : quod in Confolida regal horenfi oblevaturi, chim in floribus folium fix implicatum, quod in albo characteres habet occultatos ex virgulis cœruleis duas literas A I aut tres

Delphinium duplex est Dioscoridi, cujus altera species Romanis buccinum dicitur. Quare si apud Despinmant unifies et Doleonal, eige auera poces Romains succinain quartir. Quare i apida Diofooridem vox Abanusti ad flores referatur, tum Confolida regalis fegetum alterum quifdem Delphinum. Hacè C Bauhini Pinace.
Ob floris figuram Delphinum imitantem Diofooridis Delphinum credita eff hacoplanta. Con-

solida regalis à consolidandis vulneribus dicitur. Characteres

5. Aquilegia

Vines.

HISTORIA PLANTARUM.

Characteres hujus generici funt folia in tenuissimas lacinias disfecta, slores unico corniculo retrorfum extento feu calcari donati, femina nigra, triquetra.

1. Delphinium elatius flore simplici diversorum colorum Park. parad, item Delph. elat. flo. pleno di esponsium etatus june jumpista usverjorum cosorum varik, pasta, item Despo, etat, jie, pienodis verf. colorum cjuldem. Confolida regalis erectivo puppuro five violateco fior majore J.B. tiem Confol reg. crectivo fio, purp. five violateo plemo cjuldom. Confolida regalis fativa Ger.

Conj. In bicubitalem plerunque altitudinem affurgit, interdum etiam majorem, nonnunquam infra il-lam contilit. Conden verò habet rectum, firmum, firnarum, quem indiferiminatum ambiunt multifida folia, frequentiora quam in vulgari, è quorum alis prodeunt rami virides, fimilibus foliis onutima pana, nequenora quantin vugan; e quomin am processir tami naces, minimos tom onta-fi, definentes in oblongam florum picam lest folis confiantium, quomum quaterna in latera ex-pandiantur, quintum fupernum cauda aur calcari infignium in poftgriorem partem prominente, panduntur, quintum lupernum caudă aut calcari intignumu în pottgriorem partem prominente, reliquis maus; cui fubelf extum medium florem occupans, extima parte longuliculum & bindum; deindo per latera alarum multa flamina, umbilicum floris occupantia tegens. Flori fuccedunt, urburium fingularia, rarius plura, longiora & craffiora cornicula, fomes inzequale, maturiate nigrum continentia. Color floris in hoc genere mirum in modum variat, nam aut niveus eft, aut exalbidus, aut carneus, fique vel faturatus, vel dilutus, aut cineraceus, aut purpureus feu violaceus, attentive de la luticulum per la metricolor. In exal purpureus feu violaceus, attentive de la luticulum per la metricolor. que is vel dilutior, vel fautairo, nonmanquam etam vericolor, he, vel inedia ex parte purpureus, alterà incarnatus five fiave-rubens, interdum etiam altera parte albus.

Hac autem varietas satione acquiritur: nam unius generis semine omnes hi colores mihi nati. Aliud praterea in hac planta animadversione dignum est, illam videlicet inveniri floribus multiplici foliorum numero constantibus, omnium supradictorum colorum, nullo aut perexiguo calcari praditis, quibus fuccedunt minora quam in fupramento consum, nune au perosigio catean pierque in-tis, quibus fuccedunt minora quam in fuperiore cornicula, bina, terna aut quaterna pleraque ina-nia, rara, que paucum femen prabeant: è quibus terra committis rare nafcuntur plante plenum florem ferentes, pleraque simplicem, quarum tamen semine sponte deciduo denuo nascuntur oux

plenum florem proferunt.

premuir uncern prioritum.
Vilum acuit & roborat tum fuccus florum expreffus, tumeorundem aqua deftillata, imo vel con-tinuus (ut aiunt) intuitus, unde nonnulli eorundem falciculos in conclavibus (utpendunt.

Herba in potonibus vulnerariis utilis effe perhibetur, confolidat enim & glutinar, unde & Confolida enim & glutinar, unde & Confolida nomen adepta eff. In pulverem redacta cum ejudem aqua ftillattita pora confere cardialiondas nomen acepta ett. In purverent redacta cum epineem aqua timacum pora contert cardiat-gus, calorem prater naturam extinguis, bilem exarthuatem reprimti, necono tuffim & fillicidum, adverdatur venenis. Succus expreflus recentia vulnera fanat. Matth. Conferva florum commendatur ad tormian ventris infantium, & ad ardorem flomachi. Sebrod. Attendat Lector cenfuram Cafp. Hofmanni. In facultatibus vix aliud reperio quam fuperfitinones,

& nullo fundamento nixas medelas.

Decocto florum Consolida Regia & Croci 5), in vino ex suppressione menstruorum convaluit mater & filia ejus. Achill. Gafferus Obs. 81.

* 2. Delphinium elatius caruleo flore Clus.

Hoc genus multò uberius est superiore, atque interdum adeò amplum, ut humanam altitudinem Hoc genus multó uberius ett iuperiore, arque interdum adeó amplum, ut humanam altirudinem fuperer, numerofiores ramos proferens, & plura majoráque folia, five foliorum alas, non minús tamen quàm fupra delcripum in tenues lacinias divifas. Hujus flores fuperioris floribus formá fimiles fed longé ampliores, & coloris aut cœrulei elegantifilmi, aut ex cœruleo purpuraficantis: Comicula floribus fucedentia craffiora, nigrum inacquale fromen quale alterius continentia; quod fatum genus fuum confervare femper cbfe vavi, nullà prorfus coloris mutatione facta.

3. Delphinium majus five vulgare Park. par. item Delph. vulg flore pleno cjussem. Delphinium vulgatius Clul. item Delph. humilius five vulgatius pleno flore cjussem. Consolida regalis hortensis store majore & simplici C. B. item sto. maj. & multiplici cjussem.

Hoc genus ramis suis in latitudinem magis diffunditur quam superius, terram versus potius reclina-Hoc genus ramis fuis in latitudinem magis diffunditur quam fisperius, terram versus potius renatis quam crectis, folis multis obfits viridibus, in tenuse & oblongas lacinias diffectis Feenlouli ferri infar. Rami in florum rarius difforitorum fpicas oblongas exeunt, magna colorum varietate: nam præter cæruleum qui in arvis, invenitur & abo flore, & candicante, & tubro & dilutiis tubente. Hujus generis mihi (inqui) natæ fint qui fimplici quidem fex foliorum textura conftabant, fed terni, quaterni, quini fimul commixit innafcebantur, totidem breviffimis calcaribus præditi, majore tamen & grandiore in extimo illo flore que reliquos veluti completebatur. Sunt etam in hoc genere que flores proferiut multiplici foliorum ferie conftantes unico cantitur aclari retrofum extende configuration colorum varietate. Parknifonus purpureum. ceruleum. album. carneum varietatum fo; magna colorum varietate. Parkinsonus purpureum, cœruleum, album, carneum, variegatum

Confolida regalis arvensis C. B. Delphinium arvense Pack. Confol. regal. flore minore J. B. Con-sol. regal. specific Get.

Genere hæc non est diversa à proximè descripta, verùm spontanea cùm sit, millóque mangonio lariore exculta, tota strigosior evadit, nec temere dodrantalem magnitudinem quoad spontis sue est excedit, nec adeò foliorum vel numero vel latitudine [vel segmentorum longitudine] luxuriat: magis etiam squalidus sos & minor, coloris corrulei. Semen in corniculis non distimile sed minus, non ira facile in hortis fatum germinans.

* 5. Confolida regalis maxima villofa J. B.

Cande est longiusculo, contorto, admodum villos: folia ferè palmum longa, pilos, multista, fegmentis latis, non multo Peucedani foliorum fegmentis angustioribus, villosis, non fine oblongis quibuscam veluti foliorum ligulis. For unicunque pediculo infidet unicus, magnus, candidus, quorum quindicali volati con a l'accedina de l'acce denfissimo villo sunt obsita.

Unde, inquit, hanc nacti sumus non recordamur.

6. Consolida regalis latifolia parwo store C. B. regalis peregrina parvo store J. B. Delphinium Hi-spanicum parcum Park. parad. Consolida regalis latifolia ejuslem Theae.

Ex radice fibro(a, oblonga, rufescente caulis cubitalis, rotundus, striatus, levissima hirsutie albicans, in ramos brachiatus, exurgit. Folia prima quidem latiuscula, tripartito divisa, segmentis latiusculis laciniatis, alia verò in summo caule & per ramos, parcius secta [tripartito divisa C. B.] quadam cuis facilitats, and veto il munico came ce por fainos parents secta [inpartito avita L. B.] questam integra. Flares parvi quam trigode illus avvenfis minores, colore carelleo obloleo [inbocenideo pallolo fen languido Park.] qui alternatim furgentes fpicam efformant: quibus excuffis fingulis ternat fuccedant erecta finitique juncta cornicula [emen partim continenta.]
In infulla Melità circa urbem novam in ruderibus & muris, inque Sicilia & Italia invenimus. Locat.

D. Wheeler in infula Corcyra Confolida regalis speciein foetidam observavit, verum non descriptit.

* 7. Consolida regalis hortensis store minore versicolore Moris. prælud.

Folia habet hortenfis Delphinu vulgaris foliis tenniùs disfecta: Flores minores rubros, striis nigris maculatos; quo facillime ab aliis diftinguitur.

8. Consolida regalis serotina flore albo multiplici & simplici.

Humilior est multò quam Delphinium surrectum & ramosior, foliis tenuius incisis & delicatioribus. Florem non arte finem affatis products, [in horton offer com Delphino furredo una fata non ante florer corpit quain illnd parte defloruerat .] Erat autem floris color in omnibus quæ nobis, Non and notice cuidam nostro qui illud communicat, ex semine succreverunt plantis albus, ut putem eam * D. S. Dale. floris colore rariffime variare.

CAP. XVII.

De Ulmaria majore seu Barba capri.

Barba capri J.B. Ger. emac. B. capr.e floribus oblongu, Melandryon Plinii C.B. Ulmaria major sive altera Park.

7. B.

Adicem fortita est mediocriter crassam, fibrosam, cortice intestam crassitusculo ad ruffedinem declinante, cui subest lignosa substantia cum copiosa medulla alba fatua. Caules duos resve cubitos alti & majores, multis alis concavi, lavves, tercees, medullosi, archo tubulo (qui ma sia nullus est) perforati.

Felias Castanee oblonga, acumunata, serrata, plura ad costam alligata, nullis intercedentibus minoribus foliolis ut in Ulmaria; à qua & stores hujus plurimum differunt, in ligulis videlicet ra-

cematrin collocati, perpufilli candidi. Nobis oblervantibus plante: hujus folia bicompolita feu triangulata funt & Umbellatarum modo inono one vancios pianae nono non promipona sei changulata nue e omociacarum moto divifa, rugofa & circa margines pulchrè dentata: Unicuique flores plures theculæ disjunctæ fucce-

unt. În colle *la Baßie* prope Genevam hanc plantam observavimus, & in Helvetia non longè à Sca-*Loeut*, phufia, loco humido.

Ppp

HIST O.

Lib. XV.

De Herbis flore monopetalo uniformi.

711

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER DECIMUS QUINTUS.

De Herbis flore monopetalo vasculiferis.

SECTIO PRIMA.

De Herbis flore monopetalo uniformi.

ERBAS vasculiferas vocamus quæ præter floris calycem, aliud habent vasculum, in quo Quid per florem uniformem, quid per difformem intelligimus, Libro primo, cap. 11. N. Nos in hoc opere flores monopetalos, lamina eoulque divisa ut polypetali videantur, pro poly-

Herbæ flore monopetalo uniformi sunt vel vasculo diviso in locumenta

Bina, foliis in caulibus

petalis habemus.

Alternis: vasculo

Operculo testo, quod per maturitatem abscedit; calice oris quinquepartitis acuminatis infigni, ut fructus glandem quodammodo referat; vi narcotica & virosa; Hyoscy-

L'Bivalvi, foliis pinguibus, vi narcotica præditis; flore è tubo longo in latitudinem expan-

(Integro, anguloso, colore rubente; vasculo oblongo, conoide; major & elatior; NI-COTIANA, Tabacum.

In quinque segmenta diviso, colore luteo; vasculo breviore & subrotundo; humilior & minor ; PRIAPEIA, Hyofcyamus luteus.

Ex adverso binis, nervosis; sapore amaro; Gentiana.

Terna, feminibus in fingulis cellulis

Binis majusculis; vasculo ipso floris calice contento, aut supra fundum ejus elato; vicinis plantis le circumvolvendo scandens, succo lacteo plerumque turgescens; flore campanam referente, margine integro; Convolvillus.

(Pluribus exiguis, lucidis, lactescentes & erecta, flore

Campanam referente, margine in quinque plurimum lacinias secto, sfore ejúsque calice vasculo seminali insidentibus; conceptaculis seminum

Soblengis, & in filiquas productis; Specutum Veneris. Brevibus & habitioribus; foliis

SHirfutis; TRACHELIUM. 1. avioribus : radice

> \$Carnofa esculenta; RAPUNCULUS. Lignostore aut tenuiore ; CAMPANULA.

Corniculato, flosculis parvis in florem quendam totalem seu compositum constipatis; RA-DUNCULUS corniculatus

Quaterna, fructu spinoso, maximo; flore è tubo oblongo calathoide; facultate virosa; Stramo-

CAP. I.

De Hyoscyamo.

Y Ombeu i.e. Faba fiilla vel porcina, quòd Apri eius paftu relolvantur & convellantur, præfenti mortis periculo, nifi aqua copiofa ftatim fe foris & intus proluerent, ut Ælianus produdit, lib. 1.

Notæ ejus funt folia in caule alternatim pofita: vafcula feminalia operculo tecta, quod per maturitatem ablcedit, calyx oris quadripartitis acuminatis infignis, vis narcotica & virosa.

A. 1. Hyoscyamus vulgaris J. B. niger Ger. niger vel vulgaris C. B. Park. Common Ben-

J. B.

Odore fexido facilè se prodit Hyoscyamus niger, nusquam non obvius, Acanthii vulg, felisi, mollibus, lanuginosis, pinguibus, incanis, per margines altuis incisis, copiosis, nullo ordine in eaulisms, cubitalibus ramosis, crassis, densa lanugine obstius. Floret confertim enascuntur calathi effigie, lutei, purpurascentum linearum crebro dicurstiv ericolores, fundo obscure purpureso, in quinque obtusi segmenta partiti. Stamina quinque brevia purpureso apiese crassos & oblongos gestiant; flytus longior apice rotundo albo, medium storem occupat. Calis storis hirutus, oblongus, margine in denticulos rigidos acuminatos quinqueparitio, delaplo storie in ventrem extumelcis, & vossiculam seminate continet in bina loculamenta divisium, semine pussilo obscurè cinerco referrum. Radix subetti crassia, rugosa, intus alba, foris successi annito solida quam folia.

Coris visa subonue ferè gignitur in incultis, ruderatis & pugulbalore. Galeta porimoniam mirigat, al

unett cratta, rugota, intus atoa, toris tuca, minus olioa quam tolia.

Secus vias tibique ferè gignitur in incultis, inderatis & pinguibis locis.

Hyolcyamus refrigerat & emollit mire, iomnum inducti, dolores fedar, acrimoniam mitigat, at firet.

rationem perturbat; unde internus ejus ulus ranffitmus eft. Adversis aeres calidaçõue oculorum defluxiones procedet: fanguinis eruptiones multiberharque profluvia compefeir: Et ad teflum aliarum-que partium inflammationes adhibetur; necnon ad Podagram & dolorem ifchiadicum in fomentis. R. fol. Hyofcyami, decoquantur in lacte bubulo, & fiat cataplasma, quod mirificè proderit, ut air

Duretus in Adverlar, supra Hollerium. Vini Hispanici vel Græci in quo Seminis Hyoscyami modica quantitas per diem unum vel alterum infusum fuerit patera una horâ somni sumpta requiem suaviter conciliat.

Seminum Hyoscyami & Papaveris albi ana 3ij, Conserva Rosarum Rubrarum 3ij, in formam Electuarii redacta, & nucis myriftice magnitudine exhibita hamorrhagiam quamcunque fiftunt. D.Boyl.

de Utilitate Philosoph. Nat.

Apud nos (inquit * C. Hofmannus) ex sem. Hyoscyami fit oleum, cujus ad parandum fomnum * Medicam. mire fun vires, remporibus illiti. Eff etiam in utu in gonorrhea & nimis mentibus, regioni lambo Officiam rim & pennaco adhibitum. In doloribus aurium, uto leviora anodyna non inveniunt locum cum Croco aut Castoreo etiam infunditur. Ità in dentium doloribus cum lana imponitur.

Andegaveníes & Pictones adversus pruriginem illam moleitam, & tumores manuum pedúmque à frigore contractos Hyofcyami citinos carbonibus inípergunt, fumúmque exhalantem manibus pe-

unouque excapaun.

N. Expressis quoquo modo fuccus (ut rectè Casp. Hofmannus) tutior est illo qui ex incisa planta profiluit. Est enim is Opio similis. Rursus expressius ex temme succo asfusa aqua, tutior est illo qui extota planta viridis. Tandem aqua destillata omnium tutissima est.

Hyofcyami albi usus nutior est & tutior multò quam nigri. Ratio cur succus expressions mittor sit è vulnere inflicto effluente hac nobis videtur. Cum in omni Auto cui mous expensionament in criminal magifique infipidus, alter planta proprius & épe-planta duplex minimum fuccione fix, alter aquolior magifique infipidus, alter planta proprius & épe-cificus; hie autem incifione facta é vafis, utpote majorbus, foonte effinat, ille ob vaforum angutham non item; qui fit per exprefionem totam lympham continet, qua longè copiofiffima eft, & fuccum planta effentialem valde diluit & enervat : cum qui sponte effinat effentialis sir & specificus, syncerus & immixtus, in quo tota visplantæ quà talis residet.

Campanam

L.com.

Semen Hyofcyami prunis impolitum fumum emittit teterrimi odoris, quo naribus vel ore per in-Senieri 14300-3400 pianos imponenti runum cintra tererinin osoris, quo narious vei ore per in-fundibellum excepto Empirici expellunt vermiculos, qui aliquando in nafo aut dentibus nafcuntur cosque in subjecta pelvi aqua repleta excipiunt, ut melius oculis percipiantur.

2. Hysferamus albus J. B. Park. Gor. albus major vel 3. Diesecridis, & + Plinii C. B. Item Hyo-(cyamus albus minor J. B. C. B. Ger.

Non tantum fore alterius pari albo est, sed & alabastris striatis multo candidioribus magissque hir-suts, vasculum obvolventibus semine albido refertum: adde folia hirsutiora, albidiora, que tamen nuts, vacuumi ouvorentous ienine autoo refermin auue josti minatora, antinosa, que amen Nigri folis magnitudine codunt, laciniata: Caulir quoq, eidem alba denfiori lanugine eft obfinis, quem ut celeri ortu eodem quo fattis eft anno protrudir, floremq, & femen perficir, tra peremitate vincitur, ut qui nonnili femestris sit vitæ.

nciui, in qui nonnui sanciuis in vice. In Norbone ad Aurantiam, & inferius cis tránsque Rhodani oftia, variis satorum & vervacto-

rum fecus vias marginibus sponte adolescit.

Pro cadem planta cum Parkinfono habeo Hyofeyamum album minorem Lob. quem Clufius quoq.

Hyofcvamum album vulgarem vocat.

Hane speciem in murs & rupibus circa Genuam frequentem observavimus, que à vulgari nigro Hyofcyamo differt foliis brevioribus & rotundioribus, viridioribus, [Clufius tamen & J. Bauhinus candidora & molliora ei attribunt] minus laciniatis, floribus minoribus, in nonnullis cots luteis, in aliis luteis cum fundo obscure purpureo.

3. Hyoseyamus Creticus luteus major C. B. luteus minor J. B. Creticus alter Clus. Creticus Park.

Caulibus est cubitalibus, robustis, ramosis, rotundis, molli lanugine obsitis : Folis latis, subrotundis finuaris & circumrofis, hirfutis, longiore pediculo donaris : ex quibus alii pediculi lanugunofi emerdis,Innuatis & circumrolis, Inriutis, tongiore pediculo donatis: ex quibus alii pediculi lanuginoti emergiunt, floris fulfinentes ex calyce infulto, in quinque apices fecto prodeuntes, oblongos, Lami Medisfophylli formă, quinquefariam divifos, quorum tria folia fuperiora najora & flava, inferiora duo pallidiora; ex quorum medio flamina quina purpurafcentia, apicibus flavelicentibus, una cum flylo oblongo ejufdem coloris, efferuntur. Floribus delapfis calyces indurantur, qui femen minutum,

Practipus differentia inter hanc speciem & precedentem, annotante * P. Magnel, est in floris co-practipus differentia inter hanc speciem & precedentem, annotante * P. Magnel, est in floris co-lore cujus perala in hac ex albo sublinea funt, fundo & staminibus obscure purpureis, in illa penitus lutea: proinde nobis non videntur specie differe.

ntrea: pronnee nous non viaentur ipecie airterre.

Planta hace, cujus deferiptionem è C. Bauhini Prodromo dedimus, quámque in Pinace pro Hyofeyamo Cretico altero Clufin habet, ipfiffima eft quam frater ejus J. Bauhinus pro Hyofeyamo 4, feiu albo Cretico Clufi proponit. Quam enim deferibit J. Bauhinus ex femine Stutgardiam per la Bouche de Calabonam millo Hyofeyami luter Cretici nomine in horto Monthelgardenti forurit: quam C. B. Galasonian muio riyoteyani nuce Creuca nomine in noto isoniacoga deni notare, quant C. B. frater, ex. horto Montbelgardiaco à fratre J. B. primum accepit, femine à Calabona millo, ut inder, ex norto numerograndato a trane 1.0. primum accepit, italia e Catadoria mino, it infe refert. Nos C. Baulium fententiz accedimus, & Hyofoyamum 4 five album Crericum Cluffi pro diverta specie habemus, ob flores aureos quos ei attribut. Nam Pr. Alpinus in exec, duas Hyofcyami species semine savescente in Creta insula nascentes agnoscit, alteramssore luteo diluto, alteram flore aureo, cujus descriptionem, prolixam satis, ex Alpino proponemus.

4. Hyofcyamus aureus Alpin. exot. Creticus luteus minor C.B. 4. seve albus Creticus Clus. albus

Ab una radice multos producis caules, longos, tenues, furfum oblique actos, quadam veluti lanu-gine oblitos, fragiles, herbaccos, quos folsa non plura, Hedera terrediris magnitudine & figură, quadantenus ad Hyofcyami lutei Crenci folia inclinantia, molli veluti lanugine obalieta ambunt, Florei verò & in caulbius, & cin ipforum cacumine producantur parvi, aurei, ex parvis cytinis non duris, Leucois luteis fere fimiles, fed tamen majores, quinq, folias impari magnitudine, ex interna duris, Leucois luteis fere fimiles, fed tamen majores, quinq, folias impari magnitudine, ex interna veluti ocalus inger confipcitur, à quo quadi à centro ad circumferentiam quadam veluti filamenta, parva, carnei ferè coloris diffunduntur. Flos haud gratum odorem exfiprat. His floribus fucce-dunt parvi certini. herbacei coloris, nieri Hyofcyami multo minores. non duri. [emina munuta.] parva, camer rere counts untunumum. Pros natus graum countern earpeat. In montous inceedunt parvi cytini, herbacei coloris, nigri Hyofcyami multo minores, non duri, femma minuta, colore flavescentia continentes. Radix est parva, longa, crassa, mollis ac tenera. Planta est percolore flavescentia continentes.

5. Hyofcyamus Ægypius Park. rubello flere Got. peculiaris flore purpurafeente J B. & Hyofc. Syriacus equidem Hyofc. caulientis pimofiff. Ægypicacus C. B. & Hyofc. rubello flere cyclinacus.

Peregrinus est & cubitalis akitudinis, minimíque digiti craffitudinis caulem adquirit in hortis, firmum, molli incanaque lanugine præditum; per quent hinc inde sparia suntem auquent in nortes, international mum, molli incanaque lanugine præditum; per quent hinc inde sparia sunt solia, vulgaris folia norte valde absimilia, sed minora & frequentioribus lacinis divisa, tenusque (dum adhuc tenella sint) & longa lanugine pubelcentia. Summus caulis in aliquot ramos nutantes & inflexos dividitur, qui alternatim inter angulhora minoraque, nec laciniata folia caliculos ferunt vulgari fimiles, in quinq, culpides sans firmos definentes, in quibus storia colore quodamniodo inmiles vulgari, h. e. pallentes e purpureis venis diffincti initio nascuntur, sed deinde in paulò majorem amplitudinem excretcentes, in elegantem, ex rubro purpurafeentem colorem mutantur, faturationibus tamen venis, nee umbilico purpureo, ut vulgaris nigri flores, fed candicante, styloq, purpurascente ac quinque star minibus exornato. Floribus fuccedunt bullata, quemadmodum in vulgari, capitula, femen etiam fimile continentia.

Ex hac planta iterum, monente Parkinsono, C. Bauhinus duas trésve facit. Utraq, enim planta, (nimirum Hyoscyamus Syriacus Cam. & Hyosc. Ægyptius rubello store Clus.) semine à Bern. Palu-

Sic feptem Hyofcyami species à C. Bauhino in sinace recensitæ ad quatuor facilè redu-

Hyofcyamus albus Ægyptius Alpin. exet. huic idem videtur: cujus fuccum ad tuffim ex acri vel Viret, falfa capitis destillatione phthis prænuntiam utilissimum esse scribit. Ad eandem (pergit) tussim molestiffimam Ægyptii cum cunt dormitum assumunt cochlearis mensura semina tenussimè trita cum pari mensura Sacchari pulverizati: plurimum enim juvant humoris acrimoniam & falsuginem hebetando, atq. fomnum inducendo. Mulieres etiam ed detrita fumunt itidem ad menfium abun-

Non in Ægypto tantum fed (ut videtur) etiam in Creta sponte nascitur: nam ex semine Creta Locit; allato ortam scribit Clusius.

CAP. II.

De Tabaco sive Nicotiana.

TIcotiana dicta est hac herba à Joanne Nicotio Ulyssipona Lustrania Regis Gallia legato. quam à Belga quodam è Florida allatam accept, & in Galliam intulit, Anno 1559. Tabaçum dicitur à Tabaco infula Florida adjacente. C. Hofman. quod nomen alis omnibus quibus infignitur pravaluit.

Brafiliani dicuntur vocare Patum feu Petum. Botanici nonnulli ob vim narcoticam ei cum Tyonsyamo communem rryoncyami ipeciem faciunt, & Hyofcyamium Peruvianium appellant. Verum cum facie externa differ, & partium pracipuarum, floris pută & feminis ejifique conceptaculi figură, quantumvis viribus conveniat, ab Hyofcyamo diffinêta & fui potius generis planta cenfenda eft. Hyofcyamo communem Hyofcyami speciem faciunt, & Hyofcyamum Peruvianum appellant. Ve

Notæ ejus sunt Flos è tubo longo in latitudinem expansus, vasculum seminale bivalve, seminibus minutiflimis innumeris refertum, folia in caulibus alternatim polita.

1. Tabacco latifolium Park. Nicotiana major latifolia C.B. Nicotiana major five Tabacum majus J. B. Hyofeyamus Peruvianus Ger. Brond leabed Cobacco.

J. B. Planta nobis aftiva est, caule tres aut ctiam quinq, vel plures cubitos alto, pollice craffiore, terett, hirfuto, copiosi medullà albicante pleno: huic folia ampla, Helenio aut Hippolapatho majora, nullo pediculo, latta appendicibus cauli adnata, hirfuta, modicè in acumen definenta, à medio nervo longimdinem percurrente transversis, nonunitiq, inutatis productis venis, craffis, alternation dispositis, lapore acido & fervido del evanido, malticata & contrita colore luteo inficienta: color tum cauli, tum folii ex herbido in luteum pallescens, utrisc, ad tactum glutinosis: caulis fattigium in surculos aliquos diducciur, ad quorum divaricationes folia longiuscula, quorum singulis di internationale processivative micia loneus, tubulo hirituo herbanue concolore, paullatim laxiore redduco. flos infidet, tres circiter uncias longus, tubulo hirfuto herbæque concolore, paullatim laxiore reddito, flos infidet, tres circiter uncias longus, tubato Inrituo herbacque concolore, paullatin laxiore reddito, tandémq, in calathum explicato purparafecintem, indivídim, cuijus margines tamen in angulos quinq acumurus. Flore continentur cum pitillo famina, quorum apices cinerulà afperfi funt grifeà. Floris autem imum obvallat utriculus in quinq, lacinias divilius. Sense copiolium minutum, Jimô pro plante mangintudine minimum 8 copiolifimum] intélecus, minus quaim in Priapeia, valedus leadaditur conicis, Avellanc valgaris oblonge minoribus. Radix alba, fibrofa admodum, infigni acri-

datur contes, Avettanz viugaris obionga minorious. Reanx alian, norola admitodum, inigini acrimonia eli pradita. Tota planta odorem habet faits gravem.

In hortis noltris, hyemem interdum tolerat, ut ipie Cantabrigia: expertus fium.

Tres alias fiu fipecies, feu varietates Tabaci lattiolli proponit & deleribit Parkinfonus in Pa-Varietatus-fait

1. Prime folia crassiona sunt & sordidiùs seu maligniùs viridia, terram versus dependentia &

Prime falsa craffiora funt & fordidits fou malignuis viridis, terram versis dependentia & non indirectum a caude extantia, ur in deferipta. Flores in hac fipacie free integri fint & carcinati, non indirectum extantibus & vix apparentibus. Carcina cum pracedente convenit.
 Secundar falsa ampla, craffa, pingua, bali fint caudem fere amplectuntur, laceribus ad & interma papropunquantibus vedut complicata. Flores fautratione parpureo fen potitis rubante colore situiti funt, & productionibus angulis inaquales magis quam in quovis a loi Tabace genere.
 Tertus falsi amunora & breviora, balt caudem minuti cinguin, fed pediculis brevibus infidentifores munores funt, & tantillo pallidiores quam primo in loco deferipte.

Ppp 1

Vires &

Tabacco angustifulium Park. Nicotiona major angustifolia C. B. Nicotiona sive Tabacum folio angustiore J. B. Sana santia indorum Ger. Barrow-leaved Cobacco.

Præcedenti latifolia omnibus partibus minorem effe volunt Herbarii, verum quæ in hortulo nostro ex semine Parissis accepto orta est altitudine saltem latifoliam aquabat imo superabat; nec flores aut vascula seminalia minora nobis visa sunt: verum insigne est foliorum discrimen, qua non, ut in illa, cauli apprimuntur, sed pediculis harent satis longis, angustiora etiam sunt & magis acuminata quam illius. Flores faturatiores effe aiunt, quod nobis non animadverium; in reliquis fatis conveniunt, ut plura addere non fit opus.

3. Nicotiana minima C.B. Tabacum minimum Ger. emac. Nicotiana sive Tabacum minus J.B. The least Tobacco.

Peti maris & sœminæ semine deciduo sponte nata est Clusio, superioribus paullò humilior, cuius Feet mans so termine tennine accessor sporte nata en camo, supernonos pasio norminor, esquis folia, ut in priore, caules amplecturiur, fed multo angultiora, etiam infra lecundi generis folio-rum amplitudinem : floribus tamen fauratius rubentolus magis hoc quàm illud æmulatur. Icon que extat hujus plantæ non respondet descriptioni Clustanæ, cum folia longis pediculis in-

Johnfonus apud Gerardum flores ei virentes attribuit, etiam quam Priapeiz minores, unde liquet pro Tabacco nunimo diversas specie plantas exhiberi. Tabacum autem Clusii minimum, cumex majorum semine ortum sit, degener quædam species, seu accidentalis Tabaci varietas suerit oportet,

que speciem suam non servat seu propagat semine sato. De Nicotianæ seu Tabaci viribus & usu multi multa. Peculiarem Tabacologiam conscripsit Joannes Neander, Medicus olim Bremanus, & inde Alftedius in fua Encyclopadia: Chryfoftomus etiam Magnenus: Raphael Thorius hymnum composuit de Tabaco: Satis itidem prolixus est in ejus descriptione Nicol. Monardes in limplicium Medicam. hift. cap. 14. Vires ejus fummatim

tradunt Schrodens & J. Bauhinus.

Herba recens abstergit, incidir, resolvit, aliquantulum astringit, resistit putredini. Sternutatonia est ac apophlegmatizans, anodyna, vulneraria, vomitoria. Usus pracip, externus, ad catarrhos
cerebin exticandos, somutum inducendum, lassitudinem ex labore discutiendam, uteri strangulatum
cerebin exticandos, somutum inducendum, lassitudinem ex labore discutiendam, uteri strangulatum
compescendum. A peste prasservat (in tussitud) tedat dentium dolores; dissolvit tumorem uvula
compescendum. A peste prasservat (in tussitus) tedat dentium dolores; dissolvit tumorem uvula
compescendum. A peste prasservat (in tussitus) tedat danbitat (balneatione sci.) vel sola imvulnera & ulcera invecerata, sanat ambusta quoquo modo adhibita (balneatione sci.) vel sola imvulnera & ulcera invecerata, sanat ambusta quoquo modo adhibita (balneatione sci.) vel sola imvulnera & ulcera invecerata, sanat ambusta quoquo modo adhibita (balneatione sci.) vel sola imvulnera & ulcera invecerata, sanat ambusta quoquo modo adhibita
(balneatione sci.) vel sola imvulnera & ulcera invecerata, sanat ambusta quoquo modo adhibita
(balneatione sci.) vel sola imvulnera & ulcera invecerata, sanat ambusta quoquo modo adhibita
(balneatione sci.) vel sola imvulnera & ulcera invecerata, sanat ambusta quoquo modo adhibita
(balneatione sci.) vel sola imvulnera & ulcera invecerata, sanat ambusta quoquo modo adhibita
(balneatione sci.) vel sola imvulnera & ulcera invecerata, sanat ambusta quoquo modo adhibita
(balneatione sci.) vel sola imvulnera & ulcera invecerata, sanat ambusta quoquo modo adhibita
(balneatione sci.) vel sola imvulnera & ulcera invecerata, sanat ambusta quoquo modo adhibita
(balneatione sci.) vel sola imvulnera & ulcera invecerata, sanat ambusta quoquo modo adhibita
(balneatione sci.) vel sola imvulnera & ulcera invecerata, sanat ambusta ulcera invecera pomonie ionorum recentumi notriaus recontume, co... Lec tamen prorus muin quoq retigit internum, dum pro vomitorio exhibetur fat violento, qua ratione curat febres aliofia morbos: fed cautione hic opus est.

Fumi Nicotiana in tubo accensa ore attracti & redditi per totam Europam usus est creberrimus: pituitam elicit & catarrhos exficcat: unde evacuaris oris & faucium glandulis dentium dolori & ca-

pitis gravedini auxiliatur. Verum quoniam calfacit & exficcat, ufus ejus minus utilis eft, imò nocivus iis qui calidioris funt temperatura, biliofis & macilentis; ut in memetiplo expertus sum, msi cum dentes dolent & fauces

Sunt qui Fumi hoc modo accepti usum damnarit, Audivi (inquit C. Hofmannus) a militibus in Belgio verfais vidife fe diffecta capita corum quibus patera cerebri ab Anatomics dicta tota inte-rius ellet nigra, licer à carnifice internifient. Audivi à Patricio Norico, qui in superiore bello Bobemico vidit omnes qui in conflictu cum hoftibus interierint Anglos habere talia capita. Hine difeant fa-pere qui alias fapere nolum. Idem nobis affirmavit D. Bauchere Pharmacop, Londinen.

Si have vera lint (de quo tamen oft cur dubitem) non inde tamen sequitur sumum nocivum esse, cum multos novimus qui quotamen en cur quotemn, non mac tamen requata taman noctum ença cum multos novimus qui quotidie & copiosè per plures annos co ufi funt, fanos tamen & vali-dos vitam ad extremam fenceturem produxiffe, nec ullum inde incommodum, fed potitis maxi-mum juvamen percepiffe : aliis enim ventriculum refocillat & concoctionem promovet, aliis alvum leniter folvit; alii nullum inde commodum, at neq, damnum fentiunt, quibus ufus ejus adia-

Usum hujus fumi primus in Angliam intulisse dicitur D. Gualterne Raleghe, ex America redux, ubi servos & mancipia co ulos obiervavit ad somnum conciliandum.

Foliorum pulvis infipiratus attractifi, naribus (qui mos in Italia ultratiffimus eft) verbera & cu-julvis generis fupplicia non finit lenturi, vures addit, auger animum, & ad labores tolerandos in-fractam vim. Verum in co utendo cauto opus eft, ne modum excedas. Hernandez.

Folia Nicotiana viridia contula & applicata fedant dolorem podagricum & vim obtinent nar-coticam. Inde enama flum & puttulas ab Urticis excitatas Nicotiana fuccus aut folium viride ap-

pucarum reitinguir & ianat.

Modum quendam purgandi cerebrum fingularem refert foan, Terrentius notis in Hernandez quem
de Capucino quodam didicit, qui se multos à podagra liberálie afferebat. Ex Nicotiana arido folio
de Capucino quodam didicit, qui se multos à podagra liberálie afferebat. Ex Nicotiana arido folio
quantum Juglandi possis includere sumitur, digitis, compressim linteolo mundo, yel ferico includir
quantum Juglandi possis includere sumitur, digitis, compressim linteolo mundo, yel ferico includir tur, & in nodulum n. cis Pontice magnitudine figuratur, filoque compingitur. Eum nodulum ori indimus & lingua ad palatum fublevamus per dimidae hore fpatum ftarm effuit priuma tenaciffma, fil inflar ex ore dependens, que capite inclinato in vas fubicetum excipitur. Et licet aliqua cerebri verigo sequatur, ea tamen nisi Cerebrum admodum calide sit nature, statim evanesci, stique

Nonnulli Nicotianam ob vim narcoticam frigidam ese volunt. Verum calidam esse arguint, ador refinosis non ingratus, & summa acrimonia, quá & fauces urit, & non minore purgat per

vomitum violentia quam ipse Helleborus, ut experient à multorum constat. Tandem nullum (inquit Joan. Terrentius) hactenus innotuit narcoticum, quod non fit calidum.

Ad calculum è renibus abigendum ulus aqua stillatita Nicotiana viridis plures tenaciter adhærentes abegit. Chefneau ex Zacuti, lib. 2. prax. mirand. Observ. 66. E Collectancis D.

Ad dentium dolorem, R Tabaci probè calcinati in crucioulo, inde in cavum dentis, & statim

And demand distriction in a random protes calculated a classical in the ration of the first dolor fedatur, ut pluries experterts fum. Cheffnen.

Olei Tabaci gutta una vel altera linguæ vel ori Felis aliúfve Animális inftillata ocyffime illud interimit. Franciscus tamen Redi observat non omnia animalia interficere oleum, neq quae per imit, eodem omnia temporis spatio : cum magna hoc respectu intercedat differentia inter Tabaci min, codent omnie cempons pano : cum magna mo respecta intercedat emercina inter plantas, interq. Animalia in quæ agit. D. Tamered. Robinfon. Utuntur Chirurgi ad torporem ubi membra abfeindunt. D. Palmer è dictati D. Harmanni.

Commer Camarga an Orgonetti una internota autoritation. De Fairmet e attauti De Etermatoni, Commendo utium Tabacci in pelle; nee enim liberabat pelle correptum; omnefie, fere domus, in quibus hac planta vendebatur & Neviomagi & Ludain liberae erant à contagio, cum vicinae infecta ellent. Diemetrabeliae de pyle. Ex Adverfaria D. Tamer. Robinfort. Ad Paralytin, R Folia Tabaci viridis, infundantur in vino malvatico. Hoc vino fricentur paradore production de produ

tes resoluta post sudores. Præstat omnibus externis remediis. Harimannus. Communicavit ingeniofiffimus vir D. Edv. Hulfe. Testatur Anton Recchus fumum Tabaci in uterum inspiratum, in suffocatione ejus, in dissi-

cili anhelitu, mulierum angustia, syncope, mira præstare, atque dicto cirius. Ex excerptis

Folia Tabaci fi manui, chartæ aut linteo affricentur colorem pulchrè viridem præbent. Obser-

vante D. Merret. Notis in Anton. Nort p. 265.

Exemplum violenta vomitionis femper immediate fequentis infoerfionem pulveris Tabaci fuper

Exemplum violenta vomitionis femper immediate fequentis infoerfionem pulveris Tabaci fuper femur contusum & laceratum habetur Ephem. Germ. An. 12. Obs. 108. ut me monuit D. Taner.

Nobilem virum adeo pinguem vidi, ut equo infiltore nequiret quin flatim fopiretur, nec loco ferè moveri posset: ille tamen nunc huc, nunc illuc vadit, mole illa deperdita, & pristinum habitum recuperavit, quod sola massicatione soliorum Tabaci perastum fuit, ut ipse mihi asseveravit: pituitosis enim & frigidis corporibus utile est. Petrus Borellius Cent. 11. Obs. 11.

At matticatio Tabaci non femper & in omnibus cundem effectum habet, ut ipse experientia didic in amico quodam nostro, qui obid nihilo macilentior effectus est; affirmavit tamen ejus usum didic in amico quodam nostro, qui obid nihilo macilentior effectus est; affirmavit tamen ejus usum

dentes antea vacillantes firmásfe Novi tres juvenes robultiflimos à dysenteris liberatos propinando decoctum Tabaci, quod maxima sua violentia totam mali causam evacuavit, & reliquit anodynam & narcoticam qualitatem.

Diemetroteck Observ. Medic. Obs. 19. Quantity hoc its bene ceffert, nimis tamen temerarium foret, me judice, illud in exemplum trahere, & Nicotians decoctum dylenterics promiscue propinare, me juance, must in exemplant transfer, or reconstant accordant systemetres profitted profitted profitted and per feeeffum.

William softer Tabaci dim in calific commendat, polie enim commeratis inopiam, que inibi frequens effe folet, supplere, & milites laborum & periculorum minus sentientes efficere. Morbis

infuper caftrenfibus, colicæ, diarrhœæ, ulceribus, capitis & artuum doloribus, apprimè conducit, tam przervando, quan fanando. Lixvium Tabaci frequenter adhibetur in píora & lepra pecudum ac jumentorum. D. Tamered.

Robinson, qui & præcedentem observationem misst. Nocumenta & incommoda que usum Tabaci sequi solent videri possunt in Sereniss. Regis Jacobi

tractatu de Tabaco, & Simonis Paulli de abusu Tabaci.

4. Priageia, quibusdam Nicotiana minor J. B. Nicotiana minor & Eist. C. B. Hyoseyamus lutens Ger. Tabacco Anglicum Park. English Cobacco, by some pellom Benbane.

Radix nunc simplex, digiti minimi crassitie, nunc multiplex plurimas fibras tenellas albentes Radix nunc timplex, digiti minimi craftitie, nunc multiplex plurimas fibras tenellas albentes undique spargit, nec altè in terram descendit. Castis simplex, rotundus, hirfutus, cubitalis & sequi cubitalis, solidus, ramofus, digitum craftis in solo lactiore, & ad tactum glutimostis. Folia in caule non admodum creba, situ alterno, pediculis brevioribus donata, pinguia, atrovirentia, ad margines aqualia, mucronibus obtufis, nec figură multium disfimilia folis Solam lethalis, verium minora. res requana, mucromous opuns, nee ngua mutum ummma toms sonan returns, venum manora Flores in fummis caulibus & ramulis plures fimul brevibus infident pediculis, herbacei feu ex luteo viridantes, our extrorfum reflexis, & in quinque lacinias obtufas obiter divins, calathi effigie, quinque intus famina cum apicibus cineraceis & ftylo concolore occultant. Infider autem flos calici hirfuto, vicido quinquepartito. Succedunt floribus vafeula fubrotunda, umblicata, glandem virga virilis detectam reprafentantia in binas partes per maturitatem dehifcentia, feminbus in numeris putilis, fordide flaventibus referta; guftu acri (ut vult J. Bauhinus.) Planta eft annua, ex semine deciduo se renovans. America originem debet.

715

Locus

Firet.

CAP. III.

De Gentiana.

Entium Illyricorum regem omnes hujus herbæ inventorem faciunt, eique nomen fuum im-Gentiana nota generica funt folia nervofa, in caulibus ex adverso bina, flores calathoides, margine in lacinias aliquot totidem folia imitantes plerunque divifo, fapor amarus

6. Gentiane majores.

1. Gentiana major Ger. major lutea C.B. Park. vulgaris major Ellebori albi folio J. B. Che moli common great Centian, og felwogt.

Folia Hellebori albi foliis paria, circa radicem multa, per caules ex adverso sita, cosdem pediculis connaris ampledentia, never thus aut quique Plannagnes diffined, glabra, polita, lucida, hique notis ab Hellebori albi foliis diffineda. Caules cubitales, bicubitales, ac etam interdum hominis alitunosa. notis ab Hellebori albi toliis dittincta. Caules cubitales, bicubitales, ac etiam interdum hominis altitudinem affequentes, ingulares, leves. E foliorum luperiorum minorum linu flores verticillorum modo dispoliti erumpunt, calveibus inclus primum, politea intumelcentes, explicantur, qui finguli longiusculi de lutei: sequuntur vascula oblonga, in duas se partes aperienta, in quibus simen numerosium, leviter rubens, ad Leucoii semen accedens, lavius. Radic crassa, longa, multifiada, intus stavelora, fapore insigniter amaro: qua cium sir fungosa, ficcata insigniter corrugatur, ac externè russella forme insigniter amaro: qua cium sir fungosa, siccata insigniter corrugatur, ac externè russella la la montum pratis & pasculs variis in locis observaii (inqui f. Daulius) si horenen Junio, & la la montum pratis & pasculs variis in locis observaii (inqui f. Daulius).

femen maturantem Augusto. Nos in montibus circa Genevam copiosam vidimus, nec minus in

Alpium pascuis montosis.

Radix hujus plantæ (quæ præcipuè in usu est) alexipharmaca censetur. Usus præcip. in peste Radix hujus plantæ (quæ præcipuè in usu est) alexipharmaca censetur. reanx notes parties (the precipion in order) acceptant constant of the preciping allique venenatis affectibus; in obfructione epais & lienis, &c. & hinc in hydrope, tum in fidericatione uteri, in imbecillitate ventriculi, lumbricis, febribus intermittentibus, morfu canis rabida, &c. Extrinceus adhibetur creberrime in vulneribus ac fonticulis mundificandis, in morfu canis rabidi arcendo (cum Theriaco imposita) Schrod. Chirurgi ex ea efficiunt turundas ad ulcera & vulnera dilatanda. D. Palmer.

Ad canis rabidi morfum & ad ventriculi imbecillitatem exhibetur radicis pulvis è vino potandus. An came rapid mortum de au ventrum mocennatem vanione mades poirs e interpolation. Ad febres pellendas aqua defilitat, vel fuccis infufitatus magnitudine Caffance au rucis juglandis, [dimidum ejus uno die, alterum poftridie] deglutiendus. Sebroderus fuccum hunc creberrimi cife usûs scribit in febribus intermittentibus, in quibus ante paroxysmum à 3 \(\beta \). ad 3 \(\text{i. at } \(\text{div. ex-} \)

hibetur felici cum fuccessi.

Gentiana & folitaria & (vetus experimentum tentantibus) tantillo nucis vornicæ fociata nobis quoque olim in gregariis haud parum certa, aquivalens aut conftantius quid quam nunc carior illa quoque olim in gregaris haud parûm certa, aquivalens aut contrantius quid quam nunc canor illa China China feu pulvis patrum praflitit. Dan. Ludovicus de Pharmac. moderno feculo applicanda, p. 257. Communicavit D. Tauered. Rebinfon. Dolaus Lib. 3. Cap. 12. S. 12. Inter febritiuga China de China a plerifique aquiparari Gentianam feribit, que rudem cum vino exhiberi poteft, vel in forma extracti in piulus, vel in decocto.

Putredinis Gentiana holiti infethifima & veneni mors (inquit Lobel.) Pefti adeò præfens remellute transport de la propio del propio de la propio del propio de la propio del la propio de la propio de la propio de la propio de la propio del
dium, ut non modò homini sed etiam brutis, incolumitatem tueatur, & amissam restaurat, eóque solita Helvetia istam cum Flammula porcis propinare ne anima in vivo cadavere puteret.

Simlerus in descriptione Alpium refert pastores uti Gentianis ad ubera vaccarum, si à muribus A-

rancis aut aliis bestus venenatis lædantur.

Puer quidam integro anno caccus Rad. Gentiana incifa & in vino ad dimidia partis confumptionem coctte decocto oculis siphunculo injecto mane, per tres vel quatuor dies, convaluit. Oculos * Olfor, 175. autem vellicabat & dolorem excitabat. Ex * Observ. Reusneri à Velichio editis excerpsit D. Soame.

• 2. Gentiana magna flore purpureo & albo J. В. major purpurea С. В. major flore purpureo, & major purpu albo Park. major purpurea I. Clusii Get. emac. Szent purple Gentian.

A yulgari majore luteo flore nihil forma differt; etenim ampla habet folia, Ellebori albi foliis haud multum absimilia, sed teneriora & saturatiore viriditate splendentia: caules digitali aut pollicari intermanum aummna, seu tenenora ce taturatione si intrace plentientent : tames inguan au pointent inter-dum craffitudine practitos, rotundos, cubitales, nonnunquam bicubitales, genicultos, quos ambiunt fu-milla folia, alquantulum tamen angultiora, ex adverfo fibi oppolita. Extremos caules ambiunt bina aut terna confertorum flatum coronas, qui non funt lutes aut flellati, ut in vulgari majore, bune aut terme contertorum [forum corones, qui non iunt intei aut iteilati, ut in vuigari majore, fed purpurei, majores, concavi, in fenas aut plures lacinias obutias extremus oris fecti, & purpureis quibuldam punctis, inferiore & interiore parre, quà candidiores & dilutiores finat, diffincti, odoris expertes, totidem quorefunt lacinias fhaminibus longum & bifidum vafculum interné ambientibus, expertes, totidem quorefunt lacinias fhaminibus longum & bifidum vafculum interné ambientibus, expertes, totidem quorefund (mem. planum, paleaceum, mints quàm in illa flava majore flellato flore, fubrulum. Redux citalla longa, foris plerunque flava, intus alba, impensè amara, digitalibus la la flore flore di la flore flore de la flore flor fibris subinde prædita est, tingulis annis nova germina (quemadmodum major slava) preterens, &

multos caules ex eodem capite producens, præfertim cum adolevit, fed qui alternis duntaxat annis floriferi elle solent, interquiescente nimirum uno anno à partu matre.

In Stiriæ Superioris Alpibus invenitur hoc genus Hore albo Clus Gent. purp. in Pannonicarum Noricarumque Alpium jugis sponte & quidem copiosè exit.

Verum neque hoc neque illud genus cicurare unquam potut Clusim, aut ullà diligentià efficere ut in hortis permanere vellent, nedum flores proferre. Quin cultura beneficio deterior evadit. Floret Augusto, semen Septembri maturescit, nova nive cadere incipiente.

3. Gentiana major pallido flore, punctis distincto Clus. major flore punctato C. B. major flore pallido punciato Park.

Superiori magnitudine & forma plane similis est: flores tamen paulò minores visi sunt, obsoletè lutei, plurimis maculis nigris intus & foris afperfi.

In Silesia montibus cruit Achilles Cromerus, medicus Nissensis, & ad Clusium misit. Huic rela- Locus. tum ab illo qui eum deducebat, in alio quodam præalto monte, aliam formâ non dispari reperiri quæ cœruleo flore effet. Hæc omnia Clufius. Verum hujufmodi ducum fides plerunque vacillat.

Gentiana Afelepiadis folio C. B. Park. folio Afelepiadis vulgo credita J. B. major 2. caruleo flere Clussis Gor. Gentian, with Swallow-work leaves.

Caules plures ab eadem radice ad cubitum altostollis, graciles, articulatos, duros firmófque, quorum fingulis juncturis (quæ crebræ fint) bina ex adverlo pohta folia adnafcuntur, Afelepiadis folisis formá & magnitudine refpondentia, mollia, quinque nervis fezundinu longitudinem excurrentius infigitat, amicronata, dilutuis virentis coloris. A medio caule ad faftigium ufque ex alarum finu fingulares ex adverlo fiti exilium flores [interdum bini aut plures] oblongi, concavi, calathi formá, quinque lacinis per extremum dividi, colore nunc purpureo & faturatore cændico, modò dilutiore & velu cineraceo, quinque pallidis fiaminibus umbilicum occupantibus. Vafeulum fequitar inconsiderato de la completa de la consideration de bicorne, quo per maturiatem hiante fame conficient planum, paleaceum, cineacci colors, fu-periore minus. Radix lutea, digitalis craffitudinis, multas oblongas fibras ejuldem coloris in latum fpargir, fingulis annis augefcens & nova germina proferens, valde amari guftûs. Fertilior hæc eft superiore, nec ut illa interquiescit, sed singulis annis, vetustior videlicet, multos caules floribus onuftos producit.

Copiose in Stiria, Pannonia & Austria inferiore provenit, ad montium radices, umbrosis collibus, Lecus. nufquam verò in limmis & apertis jugis. Nos eam in montofs humidioribus propè Lindaviam & lacum Aeronium, & ad latera montium in Stiria, propè Shadwin & albi copiofillimam observa-

vimus, ad fepes plerunque & in umbrofis.

Pertinax quidem hac est & ferè mitiora loca respuit (inquit Clusius) interdum tamen cura & diligentia effecimus ut in hortis comprehenderet, & ingulis annis repullularet, & flores ferret: attamen quanta in the competitioners, or miguos anno reputatates, or notes terret : actamen quanta mativo acre & pabulo privata, acque tanquam compedibus vineta lugere videbatur, ac priftim vigoris & elegantie plurimum amittere.

Slavonici ruftici hujus radicis decoctum felicirer calculofis propinari experimento fe compertum Vires. habere affirmant. Arctus & Jos Simus tradunt câ pastores un ad ubera vaccarum, si à muribus araneis aut aliis venenatis bestus ladantur, curanda.

5. Gentiana cruciata C. B. Park. minor cruciata Ger. minor seu vulgi Cruciata J. B. Erofs wort

Reptant cum radice rami palmares, sesquipalmares & dodrantales, subrubentes, teretes: quos crebra ambiunt folia, bina semper adversa, vel potius unum continuum ad genicula, tanquam vagina caulem involvens, cupis utrinque exist fegmentum Gentians, quadrupo minus, Saponaris folio finile, tribus fecundum longitudinem nervis inligne, lave, pingue, amarum. Flori in ramulis extremis e foliorum alis conferti, cœrulei, quinquepariti, è calicibus vix eminentes. Semen copiofum, minutum, oblengum, fulvum, infipidum, valculis continetur oblongis, bipatentibus, folliculo membranacco obvolutis.

Duas hujus differentias observasse videor (inquit Clusius) unam ramis humi procumbentibus & Varietat. Dies in the differential control and the control and the control and the control polarization of the control and the control a

Nafountur verò ez per univerfam Pannoniam, tum in collibus montibulque apertis & gramineis, Locut, tum liccioribus pratis & herbolis fecundum vias publicas locis. Nos cum Dod. & Trag. in paícuis montofis ínque collibus & incultis agris & fecus itinera in Germania passim provenientem observa-

imus. Hujus radices recentioribus magnis laudibus efferuntur contra pestilentiam, & venenosorum ani- Virei. malium ictus. Matthiolus radicem tulam & ventri emplastri modo impositam ad vermes intestinorum, remedium expertum affirmat, necnon ad ftrumas ulceratas sanandas eodem modo tusam qua nuper effossa sit, vel siccam in pulverem contritam valere. Qum autem amara sit & foliis & radice verisimile est eadem præstare quæ reliqua amara.

Locus &

Locus.

I wut.

Lib. XV. De Herbis flore monopetalo uniformi.

719

4. 2. Gentianæ minores seu Gentianelle.

 Gentianella verna major Ger. emac. Alpina verna major Patk. Alp. magno flore J. B. Alp. angulitfolia magno flore C. B.

9.B. Cluf.

Graciles habet radices, longiufculas, plures coharentes, flaveficentes, propagines è lateribus producentes: Polia humi fulà in orbem crebra [fena aut octona Cluf.] Ibina femper ex adverfo fe fipe-Gantia, duplo triplove Hippii majora, unciis duabus interdum longiora, femunciam aut unciam fe-lata, in acument definentia, craffiuciala, unico nogrunquam, alias tribus per longitudinem nervis donata, lavia, Myrti latifimar Folias ferè aquala, impenie a imara. Ex horum medio cauliculm exilit uncialis, quaternis pleurique foliolis multo minoribus, binis tamen alternatim femper contrario fitu nafeentibus oblitus, unde calyculas emergit unicum florum continens, magnum per fitupis proportione, calatri aut Campanula modo concavim, longum duas tréfe unicas, in quinque angulos definentem []. Bauhino in quinque lacinias divifum] mucronatos, cum duabus utrinque ubi lacinia findi incipiunt appendiculis, elegantifimo & maxime vivido cærulæs purpure colore, palido pitillo mutus prominente, qui quinque quodammodo coftis ex infima ipfus floris interiore fede prodeuntibus fulcitur. Florem fubilequitur longum & mucronatum vasfendum, quod fele in duas quales partes aperinsi. Firmo oftendie exiguum, firitami terrei coloniam, quod fele in duas quales partes aperinsi. Firmo oftendie exiguum, fortami terrei coloniam.

Creciti in Sneberg & Etcher abundantitime allifque Alpibus continua terie products, perpetugue quafi nive oblitis, ubi Junio & Julio, hoe est primo ritic vere florer: Sub Juliu verò finem & Augusto semen maturitatem adipticitur: at in mitoribus locis in quibus rarius invenitur, aque in hortos translata, Aprili & Maio. Clus. Nos speciem hanc in alrisfilmo vertice montis Junz Thuini dicho invenimus. Quamvis autem nonnis in admissi summorum montium jugis sponte proveniar, culturam tamen partur, & hortis nostris haud difficulter affuefeix; ob floris pulchritudinem ab hortulanis & shortun amatoribus summopere expertia. & studiosfilime culta. Amarisfimus est totuus plante sapor (inquir. J. B.) decoque secinoris vitius nempe regio morbo & obstructionibus auxiliatur.

 2. Genianella Alpina latifolia magno flore C. B. prod. major, five Gentianella Alpina latifolia magno flore C. B. Park.

C. B. prod.

Ad radicem nigricantem fibrofam folia humi sparfa quaterna quináve, subrotunda, crassa, Plantaginis vel Calcha Alpina formà, unciam lata, duas longa: inter qua eauliculas uncias quatuor altus, uno alteróve folio donatus, cui utriculus insidet, unicum florm oblongum, ceruleum calatho similem sufficens, cuius calyci utrinque solium oblongum adponitur.

Ex Helvetie Alpinis habut C. Bauhinus.

3. Gentianella minor verna Park. Alpina verna Ger. Alpina verna major C.B. Gentianula qua Hippion J.B.

In monthus circa Genevam copiosè provenientem oblevvavimus: Clufius in celfiffimis Sneberg, Snealben, Etleber & Davrenftein jugis herbido folo, ubi fub finem Junii floret, at in mitioribus vicinis collibus & ficcioribus pratis Maio, feménque fub extremum Junium profer. Munus hæc hortum ferre poteft quam fuperior & omnem culturam refpuere videtur. Cluf.

4. Gentianella purpurea minima Col. Gent. Alpina verna minor C. B. The least purple vernal Gentianella assiva minima Neapolitana Park.

Col.

Eodem tempore iifdémque locis quibus proximé fequens invenitur & floret hac etiam (inquit Fabius Columna, descriptionis autor) que minor altitudine, sed fruitorior ab imo ad summun.

Radice initiur longiore, fibrola, tantundem serè incra terram ramos & se sextendence, ac superne affugrat & se expandit. Foliis codem modo in terram stratis, binis urrinque, dense in timo caulis harentibus cruciatim, oblongioribus admodum proumè describends, angustioribus tamen: caule brover, ab imo singulus genuculus ramoso, purpurante, magsique quadrato. In summo flore ex calicibus parvis arque profunde admodum in quatuor apices divisi, solongo tubulo, inani, calathi efficientulum extro, aque in quatuor parvas hanters parim lacimas se dividences conspicuous colona ex rubro purpurante, quorum medium sive umbulicus villosus est arque candicans, ficur & dilutore

dilutiores Iaciniarum oræ. Utriculum habent medium oblongum, teretem, bifido capite arque femine turgido, havente, minuto, rotundo nitido, & reliquis omnibis pro proportione planta craffiore, & abillis diverfo, Irionis lavis femini amulo, Julio menfe diffecto per medium vafculo effluente. Radissi fapor acris & amarus.

Flore in quatuor lacinias diviso cum sequente planta convenit.

 Gentianella carulea oris pilofis C.B. Autumnalis fimbriato flore Park. Gentianula lanugine ad fingulorum foliorum floris laciniar donata, flore quadripartno J. B. Autumnal Gentian bitthy a fringed flower.

Col.

Radice elt longa, tenui, repente, perenni, nodofà & coulos habente, flavà [J. Bauhino albida] gultu amaro. Folsa angulta funt admodum & levia, Lini ferè paria, fed breviora, nec fupra radicem denla, imò rara, & ab imo bina ex minimis [J. Bauhino uncià breviora] femper ad fingula genicula majora ad medium ufque caulem, deinde paullatim decrefecentia, nervo unico fecundum longitudinem decurente. Caules fape fingulares, aliquando plures, dodrantales & minores, quadranguli firis defeendentibus ex quolibeter foliorum geniculo utrique, in ramos aliquot divili. In fummo ealis extuberat ex rotundo quadratus, purpurateens ex vitidi, quatuor apicibus magnis firem circumdans oblongum, faise exertum colore ceruleo, calathoide, in quatuor duntaxat partes profundas divilium, non mucronatas, fed rotundas modicè & crenatas, quatum latera utrique batbiti donata cerulco, nec ullam habert ad imum laciniz intrineus lanugmem, fimbris tamen foliorum circa centrum ob convolutionem elatis: foliolum enim alterum alteri inflet acque exilo ortunducere vedetur. Medium occupant apiere quaturo, obloleto minio incit, fiaminibus abbitis infledentes. Vafeulum leminale longum, quadrangulum, in duos apices albicantes definens, in quo femen continetur minutiffitum migrum, quod findente le tir la lisis, utriciolo decidit.

Hanc speciem in Germania non procul Weissenburge inventinus cum ab Augusta ad Norimbergam Loeus; iter facerentus: J. Baulinus plures locos meminus in Germania. P. Columna in Aquicolorum monstitus, le Foss dicto loco observavit.

Mense Septembri in Germania floret; in Italia etiam Octobri & ad hyemem usque durat, nec Tempus florida translata pent.

nonta trantas peris.

C. Bauhmis ex hac unica specie, ni multum fallimur, duas tréfve facit, nimirum Gentianam Alpinam VI. seu Gent. certuleam oris pilosis; item Gentianam praensem VII. seu angustifosiam Autumnalem minorem floribus ad latera pilosis; itemque ex sententa Cherleriparaensem VI, seu angustifosiam Autumnalem majorem, quamvis sub hoc titulo duas species miscere videntr, ut Synonyma conferento parebit.

A. 6. Geniana palufiris angultifulia C. B. Pneumenanthe Ger. Genianella autumnalis Pneumonanthe dilita Park. Genianus species, Calathiana quibussam radice perpetua, stvee palustrie J. B. 4904rts Gentrian og Callatssina Diolet.

4.B.

Udos amat pratorum margines & humentia ericeta, fingulari, aliàs multiplici, fupra cubitalem altitudinem, recho, tenui, flexibili, geniculato caule affurgens: per quem aqualibus ipatiis adverla confecndunt folia, palmari nonnunquam longitudine, culmum lata, fuperilis arrovirentia, inferne dilutiora, trinervia, ur funt omnium Gentianarum; è quorum finu à medio ferè caule fummo tenus prodeunt ramult, fares jam fingulares jam duos aut plures, elegantes, ceruleos, in quinque lacinas extrema parte divifos, calathi formà, proferentes. Radices plures longe, lutez, amaræ. Clufio radix craffutucula, circa fummuum caput ma diquos longes, lentafique & flavefecentes fibras dividitur.

In agro Lincolnienti & Eboraccinfi in ericetis humidioribus copiosè provenit: Invenimus & in Loste.

In agro Lincolnenti & Eboracenti ni ericetti numinorionis copiose proventi: inventinta & in Leur infinarinis v. g. in pratis humidis ad radices montium, Lindavia non procul, in Germania. Statura & magnitudine pro ratione loci infigniter variat.

A. 7. Gentianelle species quibuslam, An Cordo Pneumonauthe aut Gentiana fugax altera Clusti I.B.
Gentianella Automnalis Cemaure.e minoris folisi Park. Gentiana pratensis sfort lanusmos fo C. B. Gent, sugax minor Ger. Hattarb of Diwart Autumnal Gentian of February

Radice nititur fimplici, lignofă, fubluteă, recht descendente, pauciffimis fibris donată: Caulii expregir nunc unicus, interdum plures, altitudine palmari aut semipedali, quadratus, ex viridi saturate nubens aut pruptrasteens, fractu contumas & valde ramolus; felius cincus ex adverso binis, rullis pediculis immediată adnatis, longitudine digitali, elatore principio paullatim in acutum mucronem faceffentios, trabus nervis intigriuribus iceundum longitudinem decurrentious, oblicure virentius & na trum nonnunquam vergentibus. Fluvei ex alis foliorum exeunt, prope summataem caulis crebri, purpurateentes, è longo & majusculo tubo in quinque semunciales mucronaris lacinias expanitio. Segmentorum bati in circulum dispostitu adherent foliola erecta, in tenusfilma filamenta dividi [J] Banhinus pilos bardulătre purpurateentes vocar] quorum coitus tubolo occultat quinque stamina cum stylovindante contune; i sunt autem fapore luculentius amaro quâm folia, non fine actimonia quadam. Vasculum seminate oblongum, tercituiculum, per maturtatem summa sui parte bifariam distilut, & fenere effundar rotundum, oblicuri coloris, pro plantula proportione sats grande copiosum. Sapor rotus plantus amarus & calistus, radicis autem fatus.

Floret apud nos fub exitum Augusts, aut aliquanto citius.

Тетриг

Lib. XV. De Herbis flore monopetalo uniformi.

721

Hec est spaceres illa in cretaceis collibus per totam Angliam frequentissima, quam Herbarii nostri

Fixe en paecies ma in cretaces comous per totam Anguan requentiuma, quan rieroarii notri in duas diffridhunt. Confilie Ger. ema: Eildrie Gentiana fugax 2. Clufii, cupis nota characteriftica et, quo fingule flora Lainie infilmi in earni parte purpurea lanigine pubelcant.
Ab hac non differt fipecie (ut fulpicor) Gentiana fugax quarta Cluf, quam fe in Britannia non procul Divera, obferviili manimit, ubi alium a defenpta diverlam Gentianella speciem nasci, mili sersionale in putter incipitare alii. persuaderi vix patior, inquirant alii.

Genianella fugas quarta Clufit, flore dilati purpura/conte & ceruleo elegantissimo J. B. Gent. brevi folto J. B. Gent. fu gax minor Get. Gent. autumnalis Centaurea minoru folisi Park.

Dodrantem non superat caulicula & ramulis exilibus, minoribus etiam folia, Centuarii minoris folia pene paribus. Flore minores haber, licet formă superioribus non absimiles, qui aut dilute purpuralcunt, aut cœrulei coloris elegantifimi funt. Cornicula fubriavo exili femine plena funt. Radix licet tenuior à reliquis hujus generis non valde differt.

aux neer tenum a tenum num genetation saue unter.

Hane plantum à Geniana figazi fecunda Clufin non differre specie suspicamur, ut supervits monui-mus, nee enim Clusius pipe ullas differentia notas adducit praver parviratem omnium partium; que plerunque natalibus locis imputanda est.

* 8. Gentianella annua seu fugax prima Clusii store ex curuleo purpureo exiguo J. B. Gent. autumnalis ramosa C. B. Gent. aftiva purpuro carulea Park.

Cubitalem habet caulem firmum, geniculatumper quem ad fingulos nodos sparsa sunt bina sem-por folia, sibi ex adverso opposita, trinervia, lata sede & fine pediculo cauli inherentia, sensimque in longum mucronem definentia. Ab imo ferè caule è foliorum alis nascuntur dodrantales & pedales ni ionguin muconeni contenta. Ao into tore came e nono un un natumati contantais se pecales ramai, tenues, minoribus folis fepti, quinos, feptenos, aur plures fiores folis cinteos proferentes, in quinque mucronatas lacinas divilos, exiguos pro planta magnitudine, purpurafentis ex ceruleo coquinque mucronatas menhas tir 1005, exiguos pro pianta magnitudine, pia pin arcentis ex certifico co-loris: iis fuccedunt longa & angulta valcula, tenui femine plena. Radix fingularis est, exigua, pauciffimis fibris prædita.

Nascitur in pratis herbidisque locis ad radices montium sitis, Julio & Augusto slores proferens. Hac

omnia Clutius.

9. Gentianella sugax tertia Clussii, store virescente & subcavuleo, breviore & majore J. B. Gent. store breviore & majore C. B. astiva store breviore Park.

Pari ferme (inquit Clusius) cum secunda [i.e. Gentianella sugaci nostrate] excrescit altitudine, reamining (migne Cunture) cuit sections [1.6. Continuous ingact initiate] executed amounts, near initiate requestions ramis eft practite: coulse stam quadrangulus: terni aut plures in finguis ramulis fares, fuperiori imiles, i.e. fecundas, fed breviores amplioréfque, virefcentis mitto coloris, deinde subcœruleo : quibus longa cornicula seu mucronata membranacea vascula, semine plena, ut tunner interestive ; quanto conge conservation in the periore, fucedant ; fully in fingulis nodis mulci lation; mucronata, trinervia, ex adverfo inter fe fira, viridis faturi& quodammodo nigricantis coloris. Radix fuperiori [fecundar] fimilis.

Obvia est hac in omnibus pratis in sublimi sitis & montium jugis, florétque serius, Augusto vi-

Locus &

Locus &

Tempus.

Z.ocus.

* 10. Gentianella fugax quinta Clussi, slure caruleo colore elegantissimo J. B. Gent. Alpina assirva Centaurea mimoris folis C. B.

Longè exilior [quàm quarta fugax] vix trium unciarum altitudinem æquat, licèt multis alis prædita: feliola Centauri minoris in lingulis geniculs, altarum more habe: feet minori Gentianella verna perimiles, venultifilmo ceruleo colore praditos: cornicula qualia fuperior, [fugax quarta Clus.] admodum exili & nigro semine plena: radicem quam in superioribus minorem, sed frequentuorbus fibris donatam. Impensè amara est. Floret in Etcheri jugis Augusti initio. Calathianam vernam Dalechampit C.Bauhimus huic eandem facit, Joannes ejus frater aut Cherle-

Chaumanan Chian Darcolating Chauman and Camoni acas Juanies gia fract and cheffer its diverfam. Differt force colore è certicele purpura fence, ablis intus faminibus. Nos in ampla plantice prope Augustam Vindelicorum quam pertranscunt qui Monachium Bavariz. iter faciunt, copiolam invenimus Gentianella speciem Augusti mensis medio florentem, quam Gentianellam Alpinam minimam flore unico cœruleo elegantissimo denominavimus, qua forte huic eadem fuit: aut potius

11. Gentianella minima Bavarica Cam. minima elegantissima Bavarica Camerarii Park.

Que duum generum est, major & minor. Major ramulos aliquot humi spargit foliis crebris Centauri minoris fimilibus obittos , verum nonnihil acuminatis; in quorum uniticujulque faiti-gio filos unices coloris cerulei amenifilmi, in quinque folia expansus. Aliam hujus speciem exhi-bet omnium minimam foliolis subrotundis. 12. Gentianella affiva cordata Park, utricules ventricofis C.P. cerulea calice turgido pentagono nobis; cerulea cordata Col.

Radix huic pufilla, fibrofa, tenuis, ex albo pallens & lignofa: ex qua feliola unguis minimi mag-nitudine prorumpunt, bina ex adverso opposita, interioca minora atque subrotunda, effigie Genuana majoris vel Arnoglossi, lavia, unico per medium discurrente nervo, ex viridi flaventia. Caulem habet semipedalem ad summum, quadratum, striatum, purpurascentem; foliolis binis in singulis genaoet tempeaatem an minimum, quadratum, triatum, pur puracement, tonois pinis ni iniguis ge-niculis ex adverfo oppofitis herentibus; à medio ad fummum fere alia divilium brevibus, in quibas utriculi ventroli, magni admodum relpectu plante influnt, ex albo viridantes, manes, limbis quinque cartilagineis latis quinque angulos conflicuentibus, & in totidem ora acuta definentibus, in quorum cartiagness aux quinque anguos continuentions, e. in concern ora acuta deminentions, in quorum fummo primum fios emicar parim fe exercins, convolutus, colore ex. albo prupriaricons; deinde finbereficens arque hians, quinqueparquis ftellam foliolis reprefentat, adeò præftante ceruleo colore atque amœno, ut vix fictitius ex lapide Lazuli, Ultramarinus dictus æque pulcher fic: & inter quinas illas floris lacinias majores alias habet intermedias parvas, cordis figuram imitantes, quæ aliis defunt quæ lineam veluti nervum albam habent, atque adeò floris centrum albicare cernitur. Fles enim non pluribus foliis sed unico tubuli instar cavo quod in extremo in stellam divisium est, constat, quamvis è pluribus componi videatur. In medio staminula quinque & fructus caput cernuntur. Se quantus e quantus componir tocaur. Intessus paramano quango e riccus capat certaintut. 36-minis veri conceptaculum oblongum, teres, angultum, collo longo in finimo capatacto; in hoca dails differens, quod perfectum a fummo findirur copiofumque emittit minutum arenze inflar ied obams unicions, quoe portectam Sapor amarus, ingratus ut congenerum.

Longius duplo lemen, nigrum. Sapor amarus, ingratus ut congenerum.

Copiose provenit in ampla illa plantic propè Augustam Vindelcorum, quam pertransivimus ve. Lectr.

niendo à Monachio Bavaria. Floruit sub finem Augusti. Maturiùs sloret, nimirum Junio, in pascuis montium Æquicolorum, ubi cam invenit Columna, propè S. Angeli dirutum antiquum tem-

plum fupra Villam Flaminianum dictum,

Hæc species ab aliis nobis observatis Gentianellis in co differt, quòd floris tubus non eminet omnino fupra calicem, fed foliola tantum, in qua fumma parte dividitur, expanduntur fupra eum ut in Caryophyllis.

* 13. Gentiana Pennæi carulea punitata Park. punitato sore subcaruleo Pennæi J. B. palustra latifolia flore punctato C.B. Pennæi minor Ger.

Caulem habet geniculatum, cubitalem, supra radicem aliquantulum rubentem: folia Gentianz Caulem habet geniculatum, cubitalem, supra radicem aliquantulum rubentem: folia Gentianz fimilia, ex intervallis bina, sed multo minora, venosa, quorum inferiora majora sunt, & songiora, pediculos rubentes habenta, fuperiora verò cauli fine pediculis adherent, eumque ferè amplectunpenticulos rubentes nacemba, insperima vero caun inne penticulos anticients cantigue sete ampocani-tur. A medio para caule é foliorum cavis oriuntur fierer pentaphili, fratai, utrinque tres, rantis bi-turi, frata furnium caulem, foliis quinque fubeceruleis conftantes, migricantibulque punchs ele-ni nifi circa furnium caulem, foliis quinque fubeceruleis conftantes, migricantibulque punchs elegantiffime notati, [unde nomen] quinque faminibus, quorum apices lutei, praditi. Floribus succedunt vascula cum seminibus Gentiana: similia, minora. Radix parva, multis fibris prædita, ex susco

Provenit copiosè in Bokemuto Suitenfium monte: floret Augusto.

I ocus.

* 14. Gentianella Indica Bontii

Quoniam (inquit) herba hæc tum formå, tum floribus cyaneis Gentianellæ patriæ optime responder, merito mili Gentianella nomen illi indidiffe videor; guffu tamen non amaricat, namque Gufaratis & Indis inter olera ac Seir fuum reponitur: tum alvum modice ciet, urinas mover, obstructionibus denique vicerum rollendis infervit, ut merito inter medicamenta alimentofa reponenda fit. omous orangue vacerum tonemus intervat, ut mento inter medicamenta atmientola reponenda it. Folia in ufu funt adverfüs tibiatum & pedum ulcera hic admodum familiaria, propter exficantem & abstergentem ejus vim. Aquam quoque ex illius folius elicimus, quæ conducit colicis doloribus, diuturnis diarrhœis, caterisque ventriculi & intestini affectibus à frigore ortis.

Hanc plantam veram & genuinam Gentianella speciem non esse suspicor. Hie maneat donce certius confiterit ubi difponi debeat.

* 15. Bandura Cingalensium Gentianse Indicas species P. Amman. Planta mirabilis destillatoria

Capfulis & feminibus Gentiana est conformibus: Conspicuus est in ea prater capsulas seminales folliculus foliaceus folio appenfus, ad medierarem aqua potabili dulci plenus, penem exprimens, qui

aliquando longitudinem pedis & craffitiem brachii longe excedit.

Hujus iconem Ephem. German. An. 11. Obf. 146. exhibit Grimmius, & praterea de ca addit, Radix ex terra humorem attrahit, qui beneficio radiorum Solis in plantam ipsam ascendens, per caules & nervos foliorum defluir, & in hoc naturali vale recipienti tandem refervatur, donec ad necoffarium hominis ulum adhibeatur. Receptacula hujus humoris quandiu nondum ad extremam provenerunt maturitatem fuperius operculo eleganti claula funt, quod interdum digiris prefium diffilit, hincque dulcem limpidam, amabilem, confortantem & frigidam aquam suppeditat, ità ut interdum sex vel octo receptacula plus minus tantum aquæ contineant, quantum unius hominis sitim, cum maxima delectatione, bene reftinguere possit. Interdum receptacula ferè plena funt, interdum

12. Gen-

Firet.

Locus.

femiplena & nonnunquam vel minus inelt, nec etiam omnes candem habent capacitatem, quod

proficilcitur à conftitutione aëris, prout ille du ficcus, calidus vel humidus extiterir.

In medicinalias etiam haber virtures. Radix aditringentis ett facultats. Herba frigefacit & hu-mectat, & potest succus cum proprio destillato liquore expressus interne uturpan ad febres ardentes, & externe ad in flammationes, Erytipelata & timilia.

Crefcit non longe à Columbo in hunndis & umbrofis Sylvis.

CAP. IV.

De Convolvulo.

Onvolvuli notæ funt viticulæ fen cauliculi perticis aut plantis vicinis fe circumvolvendo feandentes, quamvis hae nota non perpetua est in omnibus speciebus, nam Dorvenium Creticum Alpini aliis notis effentialibus & genericis cum Convolvulis convenit, & tumen erectum est. Vasculum seminale in terna loculamenta, quorum unumquodque semina bina majuscula, angulosa continet, divisium; Flos campanulatus margine integro; succus in plerisque speciebus

1. Scammonia Syriaca C.B. Syriaca legitima Park. Syriaca, flore majore Convolvuli 1. B. Scammonium Syriacum Ger. Scammon ...

E radice longa, crassa, [brachiali crassitudine, foris obscure cinerea, intus alba, fibrosa] lacteo succo pragnante, multas aliquor cubitorum vinculas profert, proximis ridicis sese convolventes scandentesque: solia triangula, ceu hastilis barbatus mucro, Smilacis lavis æmula, sed minora, glabra, tenuia, pulchre viridia, pediculis brevibus infidentia. Ex alis foliorum prope fummos caules exeunt flores pulchri, calathoides, purpurascentes, Helxines Cissampeli floribus proximi; quibus succedunt

* Annot. in lib.9. cap. 10. Locus.

Vires.

thores pulcari, catathores, purpurateentes, retainies chianipea nonous proximi; quibus ineccaunt capilale feminales rotunda feu globofa, feminibus intus nigris angulolis. Radicis fille torulus five cor medium exemptum (inquit * Jo. Bodeus à Stapel) plane idem eft radici communis & probations Turbith Officinarum; verum aliquanto facilius frangitur hec, tametfi perinde gummofa fuccóque lacteo prægnat atque Turbith.

In calidis pingui exit folo, velut in Afix Myfia, Syria aliifque fimilibus. Reperitur & in Creta

infula, Bellomo tefte.

* 2. Scammonea macrorrhizos Alpin, exot. macrorrhizos Cretica Park.

In omnibus cum Scammonio Syriaco convenit, hoc excepto quòd non habet radicem craffam, fed longam, folummodóque ut pollex craffam: lacteo verò fucco purgatrice non minus quam Scammonium madet, Locus.

Ex infula Creta accepit Alpinus,

3. Convolvulus Scammoniæ foliis [& flore] æmulus Moris. An Scammonia rosundifolia Virginiana

Radice est crassa, in terram se demittente, atque longe latéque rependo sese propagante alissadiculis, ex quise pullular nove planta: Pulla geri Cammona, trangularia, multo Iniora ad ba-fin quam funt Scarmonia folia, mutus tamen acutts angulis. Floret habet dilute pallidos, campanu-latos, herbacci ommino coloris, Scammonia quodammodo armulos: esplatia feininales tribus loculamentis, triplici membranarum serie separatas itidem, atque in fingulis bina continentes semina angulosa, nigra aut potius fusca. Primo intuitu si juxta Scammoniam collocetur, ab ipsa primò foliorum structurà, deinde radice longè latéque sub terra repente dignoscitur, cum Scammonia radicem longam, crassam Napi aut Rhaphani majoris instar obtineat. Lactescit ut aliæ pleræque sur generis.

Scammonium purgat valide humores biliofos acres, ferofos è partibus remotis, adeóque creberrimi ulus est non modò per se, sed cum alis admixtum.

Verum cum magnæ sit acrimoniæ (inquit Schroderus) intensæ caliditatis & siccitatis, infensæ malignitatis, mordacis flatulentia, exceffiva attractionis, ideóque aptum natum quod inteftina erodat, viscera, cor, hepar, &c. conturbet, ventriculum flatibus mordacibus lacessat, vi sua calesactoria ac exficcatoria inflammet, & consequenter febres inducat; vi attractoria hypercartharses causer,

Quinque vitia habere aiunt, quibus nifi occurras luet æger tuus.

1. Est, quòd flatus quosdam mordaces gignat, usque adeò ventriculum lacessentes, ut sumentibus naufeam commoveant. Noxa hæc tollitur, fi in excavato cydonio malo clibano aut prunis inaffetur, pastâ undique circumlitâ, præsertim additis aut Dauci, aut Fœniculi, aut Apii semine, aut

2. Quòd inflammet acredinis exfuperantia corporis spiritus, quo fit ut facile sebres excitet, iis præcipuè qui obstructionibus viscerum & humoribus putrescentibus obnoxii sunt. Sed id nocumenLib. XV. De Herbis flore monopetalo uniformi.

723

ti aufertur admiffis inter coquendum que refrigerant & fervorem extinguunt, cujulmodi lunt mucilago Pfyllii, decoctum & pulpa Prunorum, fuccus aut aque rofar, violar, &c.

3. Quod eadem acredine fua recludat ora venarum, ut fequantur evacuationes nimiz hypercatharfes dicta. Hac nova tollitur adstringentibus, Masliche, Myrob. Pomo Cyd. pracipue Aloe, quæ inter purgantia ventriculo valde grata eft.

4. Est, quod acrimonia abradat intestina, & exulceret reliqua viscera, quod ex crebris punctionibus innotescit. Hic damus partim ea que lubricant & lentore suo obstant, ut secundo loco dictum eft, partim adstringentia, tum viz. cum jam incipit agere.

5. Est, quòd malignitate quadam indicibili principibus partibus bellum indicit. Hinc addimus

cordialia, hepatica, stomach. &c.

Scammonium five fuccus Scammoneæ denfatus per coctionem aut etiam per macerationem paratus Diagridium appellatur. Confectio autem ejus per coctionem hac est,

Accipitur Cotoneum, extrahiturque durior ejus illa pars media que semina continet (recisa tamen superiori prius lamina) cujus loco in excavatam partem Scammonium inditur; mox lamina quae priùs fuerat recifa, pro cooperculo addità cooperitur, triticeáque pasta circumquaque malo cotoneo obducitur ac ita coquitur in clibano. Pomo refrigerato Scammonium eximitur & ufui refer-

Per macerationem paratur accipiendo Scammonii partes duas, fucci Cydoniorum partem unam, & miscendo probè, deinde ponendo in locum calidum & quotidie movendo, donec mediocriter induretur ejus maila; è quâ fiunt passilli qui quantum latis est exsiccentur.

Vera autem (inquit le Brun) Scammoneæ præparatio fit cum fueco Limonum depurato, in quo diffolvitur in B. M. & fervens adhuc per linteum transmittitur, quo pacto crassa & impura ejus sub-

stantia, quæ nonnili noxam parit, secernitur.

Quod ad electionem Scammonii attinet, optimum est quod ex Antiochia advehitur, nitidum, folendidum, (instar glutinis Taurini) citò liquescens, friabile, colore cùm frangitur fulvo, non valde ponderosum, tactu lingua lactescens, nec vehementer calefaciens (nempe hoc Tithymali admixti argumentum eft.)

At vulgare nostrum squalidum est & cinericeo colore & aspectu tristiore, quianon est liquor manans aut lachryma Scammonea, sed succus vi expressus, non ex radice tantium sed ex tota planta.

Dolis Scammonii praparati à gr. vi, ad gr. xii, au 19. Dolicordes & Ruffius tique ad 31. exhi-bent. Paulus & Actus utque ad 30. Quicquid fit Gracorum Scammonium forte nitus erat, nec ut hoc tempore succo Tithymali adulteratum: standum itaque potius in dosi Mesue.

Scribit J. Bodæus à Stapel le læpiffime gr. xx. etiam xxv. cum violaceo fyrupo, non fine feliciflimo succellu exhibusste; pueris visi, x, xij, annorum grana x, xij, xv, non minori cum successu: quinquennibus gr.vj, feptémve.

quinquemmus 10.71, resective.

Confulo (inquit Fallopius) ut femper exhibeatis paucam quantitatem, quæ quantitas fit potius
pro calcari: vocatur autem calcar pauca Scammoni quantitas addita medicamentis purgantibus pro rufticis, vel pro aliis robultioribus & cervicofis hominibus, aut etiam Monachis.

Denique cum nulla providentia fit fatis, moneo denuo (verba funt Casp. Hofmanni in fine capitis de Scanninonio) 1. Ne Scanmoneata dentur illis, quibus ventriculus (comprehendo intestina) est debilis, quales iere funt hypochondriaci. 2. Ne calidioribus & qui ad febres proni funt. Valde enim turbant corpora. 3. Ne in specie iis qui faciles sunt ad lipothymias. 4. Ne substantia detur

. jaicaus. Verùm quicquid bi contra Scammonium & Scammoneata declamitant, si modò Scammonium restè præparetur, & debita dost exhibeatur, non est aliud præstantius remedium quod certifis & etiam tutifis operetur, præsertim aliis medicamentis admistum. Neque qui bujus usum reprehendunt, usum aliud medicamentum invenire possum, quod ejus loco substituant in tantilla quantitate adeò utile & presicuum, tanta essecució tantarum virium. Audrui practicos nomullos asserentes, se plus buic medicamento sidere quam alis cuicunquecathartico; nec securos esse posse de operatione alierum purgantium, nist Scammonsæ tantillum is admifeeatur. Hee autem fere nunquam frustratur medicum, unde non immerito aliorum medicamentorum calcar appellatur : Que diximus confirmat Clarissimus Vir Franciscus de la Boe * Sylvius (ut nos monuit D. Soame) Scammonium, inquit, blande purgar, quicquid ganniant imperiti; testatur ubique Medicorum peritiorum experientia quotidiana. Ego certè polt alios multos, aliquot millenis vicibus eo sum usus, sed semper cum successi optimo & operatione blanda.

Caterim Scammontum quadam latente coius fubriantis proprietate operari creditur: Nam guftu quidem mulla in co caloris vehementia deprehenditur. Cuicinque fiquidem liquori aur rei permiceatur, nullam ei vel amaritudinem, vel acrimoniam, aut alium ingratum faporem communicat.

Novi civem Ulmenlem, qui toties recidivam harporrhoidum pallus est, quoties medicamentum ore aflumpfit quod ingrederetur vel Scammonium, vel folia Sen.a. Horum ufu interdicto abacerbo hamorrhoidum dolore per multos annos immunis faluberrimė vixit. E. Sculteri Armamentar. Chirurg. Obf. 76. D. Tanc. Robinfon.

4 Convolvulus Americanus Mechoacan dictus. Jesicucu Brasiliussibus sen Radix Mechoacan Marggr. Bryonia Mechoacana alba C. B. Bryonia alba Peruana sive Mechoacan Park. Mechoacan I.B.

Marger.

Guils larmentofuseft, longiffime ferpens & feandens, multangularis, lentus, ruffus, etiam viridis.

Folia folitarie poitas, quodibet in fuo pediculo digitum longo, figuram habens cordis uti pingitur, duabus ad latera auriculis, tenera adtactum, unum, duos, tres & quatuor dig. longa, faurate viridia, inferius nervo & venis transversis conspicua; millium autem prater herbaceum habent odorem folia trita: Caulis verò incifus lacteum fuccum prabet. Florem fert Convolvuli magnitu-

dine & figura, unico folio conftantem, album cum panco incarnato dilutum, intus autem purpureum. Somen continet Piti magnitudine, futer coloris, verum hand rotundum, fed quafi due particuly exfects effent its ut fere triangulars fit figura. Radis medium aut integrum pedem longitudine aquat, crassities plerunq, cadem, & utplurimum dupla & bilida est, una parte breviore altera. externis obscure cinerea scu fusca, recens refinam quandam fundit & est interius alba.

HISTORIA PLANTARUM.

Hare est descriptio Marggravii : cui ut oculato tethi & veraci fidem potius adhibemus quam aliis fibi minus comperta ex aliorum relatu feribentious: unde Mechoacanam veram & genuinam effe Convolvuli foeciem minume dubitanus: non autem Bryonia, ut vidt C. Bauhinus: Nam qua Monardes habet de fructu, Coriandri magnitudine, racematim coherente, ex aliorum relatu scribit.

Mechoacana fylvestris Monardis à descripta non aliter videtur differre quam ut planta sylvestris

à culta emidem (peciei.

Musta funt Clutio ex Hispaniis duo seminis Mechoacan genera; unum brevi calvculo five siliqua, femineque nigro, quale est Scammonia aut Convolvuli majoris: Alterum oblongiore aliquantum calyculo & femine ruffo, quam superius longiore tenerioreque; utriusque filiqua parte interiore lanuginosa erat. Posterior species forte est quam Monardes describit, flore Mali aures, quinque petalis constante majoribus subsulci coloris, è cujus umbilico protuberat calyx sive vesicula quædam Avellanæ magnitudine, membrani constans tenui, albicante, quæ in duas cellulas tenussiiquaxum aventure magnutumne, memorant comitant emu, anocame, quae in quas contias tempili-mă pelliculă feretas dividitur, & în fingulis bina grana, Ciceris exigui magnitudine, colore per maturiatem nigro, guffu infipido, continentur. Hac etiam Convolvuli species videtur, quanvis (ur suspector) flos minus rectè descriptus sit: semen etiam nigrum; quo diriert a Clustana secunda. Prior Cluffi species eadem videtur Marggraviana.

Mechoacana à provincia ubi primò reperta est nomen obtinuit : postea tamen in multis aliis Ame-

ricæ Mendionalis regionibus, ut v. g. Nicaragua, Quito, Brafilia, inventa est.

Plantæ quas describit Fr. Hernandez pro radice Michuacanica Tachuache nomine, sloribus oblongis, coccineis, fructu Peponis forma & magnitudine, Ianugine obdueto candenti, ac lemine albo referto, tenui, Iaróque non fine bombycinis quibufdam filis, argenteis & lentis, ab omnibus à Monardo & Marggravio propolitis diverta videntur, & Apocyno potius affines quam Con-

Ex infula Novæ Hispaniæ Mechoacan dicta, unde delata est, nomen obtinuit hæc radix. De ejus facultat, libellum fingularem edidit Æg. Everartus Antverpiæ, 1587. ut & Jac. Gorræus Gallicè

Parifiis. De eadem fatis prolixè agit Monardes in Simp. Ind.

Pituirolos, aquolos serososque humores ex toto corpore, ac imprimis ex capite nervosoq genere, ac pectore blande ac sine molestia educit. Addunt alii purgando etiam partes roborare. Quin & bilem flaválque hydropicorum aquas purgat, ex quo iplo cognoscitur (inquit Casp. Hosman.) quam non fit mite medicamentum.

Tuffi veteri, colico dolori, arthritidi, Lui Venerez plurimum confert. Quia tamen calida &

ficca, monet Schroderus, ne in calidis constitutionibus ejususus sit continuus.

Sumitur in substantia fere tantum, sumendo pulverem ipsius cum liquore idoneo, præsertim cum vino, quamvis etiam cum jusculo sumatur. In decocto non datur; nam experientia compertum est, coctione vim ipsius perire & exsolvi. Liquor non solus exhibendus est sed pulvis infusus. C. Hofm. liquorem etiam folum purgare scribit. In pulvere servanda non est: ita enim ut in aliis vis ipfius facile exhalat. Pulvis fit craffi-

ufculus.

Doss à 5 \beta ad 3 aut 5 \beta. Corrigitur cum Cinnamom. Anisi aut Mastich tertia parte. Eligatur recens, intus albicans non tamen candida, cortice cinereo tecta non curiofa.

5. Convolvulus Americanus Jalapium dictus. Mechoacanna nigricans sive Jalapium Park. Bryonia Mechoacanna nigricans C. B. J. B. Jalapum Ger. Jalap.

Vires.

Radice est Mechoacanna simili, sed cortice nigricante vestita, interius rufescens, qua tessellatini incisa rotunda, magnitudine & figură calculo aleatorio respondens ex India Gelapa sive Celapa nomine allata fuit. Ab Alexandrinis & Maffilienfibus Jalapium vel Gelapo vocitatur, & à Maffili-

enfibus Mecho: canna nigra vel mas exiftimatur.

Guftu eft non ingrato & gummoso, & ob copiosam gummositatem si carbonibus vel igni admo-

veatur flammam concipit [hoc se nunquam observare potuisse scribit Parkinsonus.]

Facultate vulgarem seu albam Mechoacam superat: nam ob gummi copiosum fortius humores ferofos purgat, cum uni ventris levi dolore, & præcipuè viscera, hepar & ventriculum roborat. Quare drachmæ unius pondere exhibetur tutò, & fine fastidio opus suum exsequitur. [Cautiores in granis subliftunt; Schroderus non ascendit supra 3 [6.]
Vis purgatrix potissimum in resina Jalapii consistit, ideoque monet Schroderus, si Jalappam

adhibere volueris, vel in substantia, vel in extracto aut magisterio utaris. Vino enim si infundatur

vires fuas pro voto non communicat.

Jalapii plantæ descriptionem apud Botanicos non invenio.

6. Convolvulus major J. B. major albus C. B. Park. Smilax levis five lenis major Ger. Great Bindweed.

Radicibus albis, tenuibus, sub terra reptantibus, & subinde fibras agentibus, sapore acriusculo, Lack fe propagat. Longillimis & volut contortis tenuibus, firiatis viriculis fublidio proximi cujufq, fuffentaculi in altum nititur; ex quibus longis intervallis, pediculis uncià longioribus harentia prodeant folia, hederaceis longe majora, acuminata, duas alas hinc & hinc juxta pediculum promittentia, lavia, nitida, viridantia; ex quorum finu profertur pediculus longus, fingularis, cui inmittentia, 1894a, firitata, vinatintai, ex quotinti min protettui penetitus songo, iniquato, soi infidez fisi unicus, magnus, nivei candoris, calathi forma, ciusi inium tubulum calix quinque foliolis oblongis compositus amplectitur. Duo infiner foliola oblonga, triangula, carinara, circa margines purpura (centia, florem antequam aperitur ceu folliculus excipiunt & occultant, ut & calicem flore dilaplo. Tun stamina, tum stylus, tum eorundem apices albi. Semina in capitulo cerasi parvi magnitudine rotundo continentur fuliginosi coloris.

manne roumeo commenta rungmon comos. Ad lepes locis humeetis frequens elf. Superficies plantæ quotannis emoritur, radice vivaci, Æltate floret. Radix ur & planta ipfa lacteo fueco turgent, & gratum lubus alimentum præ-

Stant J. B. quod miror cum cathartica sit.

Convolvalus major albus maritimus, craffiori & auriculato folio, Helxine cissampelos Ad.

An à pracedenti specie differat, an accidentibus quibusdam duntaxat variat, inquirendum. An a presented peers unterat, an accusemous quibutuan unteract variat, inquirendum.

Vires huic planta afferiptas vide apud Botanicos. Catalogus plantarum Aldorffinus Mauriti

Vires, I

Hofmanni Scammonium Germanicum ob vim catharticam appellat. Pravotius in lib. de Medic. Pauperum, inter benignè bilem evacuantia enumerat decoctum à M. j. ad M. j.

Convolvulus minor oulgaris Patk. minor arvensis C. B. Helxine cissamples multis sive Convolvulus minor J. B. Smilax lenis minor Ger. Small Binduech.

Radicibus albis, lentis, tenuibus, raras fibras emittentibus longe latéque fub terra reptat. Cauliculi plures, tenues infirmi, vicinis plantis se circumvolvendo à finifira dextram versus in altum entumpures, tenues manning, vienus piantis le officialité official de quod apprehendant in terram provoluti, interdum ramoli, alias cum nihil in propinquo est quod apprehendant in terram provoluti. Folia fingulatim polita, pediculis longis, triquetra quodammodo, inferiora & majora unciam lata, rous inquatum ponca, peaceus rouge, unqueste quotaminiono, interiora ce majora unciam lata, fefeunciam longa, angulis ad bafin utrinque productiv efut auricultar, alglabra, per margines aqualis. Flores ex alis foliorum excuur, in pediculis longis renuibus bini plerunq, campaniformes, albi aut purpurafeanes & interdum varii ; folio intus albo, bifurcato & apichus purpureis: calix floris brevis, calix floris brevis, folio intus albo, bifurcato & apichus purpureis: calix floris brevis, cali pur quarte de martina vana, prin interesto, onorene en proposo, cause nous neris, integer. Flori fuccedit vafeulum feminale fubrotundum exiguum, quatuor femina majulcula, angulola continens. Tota planta lacteo fucco turget.

In arvis & hortis vel cultis, vel neglectis, & advias frequens oritur.

Locus

8. Convolvulus arvensis minimus D. Dent. The Scatt Bindweed.

Folia habet hæeplanta angusta, cuspidata Sagittariæ ferè in modum, follis Convolvuli minoris vulgaris multo minora: Flores criam obtinet minores. Videtur itaque ab illo specie differre, quippe quòd cùm in codem folo juxta crefcant, supradictas tamen differentias sortiantur.

niod cum in coucin 1010 juxta Coreati, instrumentos, in Comitatu Gantabrigienfi Angliæ obser-In arvis inter Harleston & Everschen parvam vicos, in Comitatu Gantabrigienfi Angliæ obser-

vavit D. Dent.

* 9. Convolvulus minor Africanus Park.

Foliss ad basin minimè divisis verùm integris & floribus purpureis à præcedente disfert, cætera ei fimilis.

10. Convolvulus Althore folio Park. argenteus Althore folio C.B. Ger. emac. peregrinus pulcher folio Betonica J. B.

Extriculis proxima fulcra arripientibus, tenuibus, pilofis, pedalibus aut cubitalibus, longis pediculis havent felia, argentei coloris, fiplendido tomento villofa, infima quidem & radici (que renuis culis havent felia, argentei coloris, fiplendido tomento villofa, infima, quidem & radici (que renuis funmo cefpite vagatur) proxima Betonica purpurer folis finulla, felia fundo proxima felia del proxima fundo coloris formations. ninmo ceipre vagatur) proxima Betonica purpurea folis fimilia, fed multo minora, crifps lerra-tifque marginibus, reliqua cetam facinata & profunde incifa, gummofa Clufio, fi guftentur, fiba-cria & fubamara. Elerer inter Fleximes Ciflampeli & Smiliacs lavis flores medii, his minores, illa-majores, purpurafentus, calahti formi, ex continuo unico folio conflati, longis pediculis haren-tes, quorum bafin ambit folliculus ex pluribus folis compofitus. Radix Clufio tentus, exilis, futca, per fummos celiptes repris gorphila eff. mod non lebeliar disease. Consolundosses estas del In his elegis programe gorphila eff. mod non lebeliar disease. Consolundosses estas del er mannos cespaes 1940, se montate anas promes prometa. In hac planta precipue notabile eff, quod non lacteleat aliorum Convolvulorum modo.

Helxine cillampelos Dioscoridis Zanoni.

Adeò in paucis à descripto differt, ut vix possum mihi persuadere specie distinctam esse. Viticulis tricubitalibus: foliis fuperne viridibus, fubtus albis, pilis brevibus, rigidulis oblitis, unde & ad tactum aspera funt : relique note conveniunt.

11. Convolvulus spicafolius Park. minimus spicafolius Ger. Linaria folio C.B. Volvulus terrefris J. B. Cantabrica Plinis quorundam Clus.

Ex radice crassa, lignosa & sicca, nigricante [Clusio candicante, fingulari, infima parte ramosa] vivaci, nultorum capitum, repros, incresos, tenues calicales profert, duos vel tres palmos subminum longos, aliquando cciam cubitales, hirfutos, valentulos; per quos cernuntur nullo ordine folia, angulta, olonga, pilofa, [Salics folis haud absimilia Clus] gummosa siquis mordeat & nonnihil anura. Extremis ramulorum insident ex calyculis hirfutis stores ex albo purpurascentes, Helxines Ciffampeli, Calathi figurâ, [unico folio constantes, sed ita implicato ut quinq, videantur, slorum oris in totidem angulos definentibus, & dum clauduntur complicatis. Clus.]

In Italia, Sicilia & Gallia Narbonensi vulgatissima est.

12. Soldanella marina Ger. maritima minor C. B. vulgaru sive Volubilis marina Park. Brasfica marina five Soldanella J. B. Sca-Bindwerd, Sea Colewort, Scottift Scur-

J.B.

Per terram fuas spargit viticular, à quibus felia proceunt subrotunda, retusis alis practita latiora quàm longiora, Chelidonii minoris simila, crassifus cula, liquore lacteo mananta, pediculis longis innixa.

Flor magnus, purpureus, quadrantalis serè, campanulatus, non absimilis multum sloribus herbæ quæ pro Nil Avicenna exhibetur, aut Smilacis lavis, indivifus. Semen in loculis rotundis non tantum nigrum, sed & album, angulosum; [albo semine quæ sit nos nondum vidimus.] Gusta est salso,

battlato. In litoribus maris arenofis frequens oritur, tum in Anglia, tum in exteris regionibus. Herba in totum ventriculo inimica, acris, vehementiffimè alvum ciet. Coquitur propter acririetta in todan venitado minita, italis venitanimi atvant cir. Coquitur proper acti-monium cim pingui carne. Validė aquas ducit, praecijus prarogativa in alčite; utilis etam in Scorbuto; utendi modus varius, fiquidem folia cjus ex fale, aceto & faccharo acetarii modo ad quinque aut sex buccellas comesta, mirabiliter aquas per alvum educunt. Eadem in jure carnium coeta adjecto dein faccharo aut melle propinantur; Possunt & ficca in pulverem redacta ad 5ij aut iij ex

Fallopius asparagos hujus in hydrope commendat. Altomarius autem de Ascitis curatione agens, Quidam ait ex rumoribus fuccum marinæ Brafficæ cum Sapa feu aqua lactis approbant cujus ufum non valde admitto. Namque ventriculo mirifice adversatur, & ipse pluries experientia vidi noxam potius inferre quam auxilium aliquod hydropicis præstare, imò quosdam citius periisse obfervavi.

Corrigitur stomachicis. Zingib. Mac. Cinnam. sem. Anisi, &c. Dos. in substan. à 38 ad 3i.

* 13. Soldanella maritima major Park. Soldanella vel Brassica maritima major C. B. Convolvulus marinus Soldanellæ affinis J. B. The greater Sea-Bindweed.

I ocus.

I ocus.

Locus.

Hujus folia inferiora, qua uncialibus pediculis committuntur, falcata Phyllitidis in morem funt, adverso fine rotunda, vel lacuna in medio exsculpta corculum imitantia, sescunciam circiter longa, unciam lata, nervis obliquis à medio rectà in latus exporrectis: superiora verò folia Hemionitidis alterius peregrinæ Clufii modo, auriculis pulchris geminatis, (in quas nervi excurrunt) pinnata. Flores ex foliorum alis prodeunt magni, ut in Convolvulo majore. Pericarpium & femen ut in

In Regno Neapolitano ad mare provenit. Imper.

* 1.4. Convolvulus marinus seu Soldanella Brafiliensis Marggr. Baafilian Sea-Bindweed,

Ex values lenta, longa, non craffa fol gracili, paucis fibris prædita, nigricantis exteriùs coloiis, inus alba & Lacis glutinofi plena naicuntur aiquot condes, longiffinie feepenes fupra terram, qui hine inde radices itenum agunt, teretes, lenti & virdex. Adanaicuntur illis fuita diernatim polita, vel oppotita, quodlibet fuo pediculo quatuor aut quinque dig. longo infidens, obrotundæ figuræ, inRar clype i douachais, take vinde & aliquantum craffum, elegarithus venis obligas tranfeir-rentious, & nervo m medio. Hinc inde quot, prope pediculum foliorum peutoli florum prode-unt, tres, quatuor, quinque, interdum & unicum florum futhanenes, Camponule lear Convolcul-unt, tres, quatuor, quinque, interdum & unicum florum futhanenes, Camponule lear Convolculmajoris figura, coloris dilute purpurei, & in bati nonnihil albicantis: in medio vilitur breve flamen ut in Convolvulis folet. In hoc flore interius quinquangularis repræfentatur flella, nam totus

flos superius quasi in quinque angulos definit. Claudit te thos port me kuem. Tota manta copiose lactefeit, lacte glutinolò.

Parim admodum fi quid omnino differt à Soldanella vulgari.

15. Convolvulus Siculus minor flore parvo auriculato Bocconi. Small blete flomered Sicis lian Windweed.

Caulicules ab cadem radice plurimos promit pralongos, tenues, humi firatos. [prater medium firmiorem qui initio erigitur,] nili in propinquo fint planta aut pertica quas arripiant, tunc enim is, à dextra finistram versus se circumvolvendo in sublime scandunt. Folia modicis intervallis singularia, longiusculis pediculis infident, figură ferè foliorum Violæ, nifi quòd acutiora fint & minora, circum oras aqualia, fuperne lanugine quadam vix conspicua pubescentia, inferne canetcentia. Flore ex alis foliorum excunt, pediculis uncialibus tenuibus, fingulares, campaniformes, pallidè cœrulei, omnium convolvulorum minimi. Ad batin calicis uniutcujulque floris apponuntur duo foliola obomnum convovueum minim. Au saint catas unucujuuqie noris apponintur duo toitod ob-longa, angulta, ceu auricula ejuxdam. Flofculis fucecdun valcula tibrotunda, quadruplici locu-lamento quattuor ingula /mina continenta, majulcula angulola, pulla leu ex ruffo nigricantia. Annua eft planta, per tocam æftacem in Autumnum ulque floret. Circa Catanjam Sicilia urbem frequentem observavit & collegit Paulus Boccone,circa Panormum Locut.

etiam sed rariús.

16. Convolvulus trifolius sive haderaceus purpur, Park. Convol. caruleus Gev. caruleus hederaceo anguloso folio C. B. Nel Arabum quibus dam sive Convolvulus caruleus J. B. An Cocoxtamatli (en lutea Tamatli Urinaria mirabilis Hernandez?

Lib. XV.

Tortilbus viciculis, tomentolis, proxima quaque arripiens in altum nititur, texturis topiariis peridoneus, niii longiorem vitam teneritudo frigorum male patiens negaffet. Folia palmum circiter lata, paulò longiora, forma hederacea, in tres acutas lacinias finuantur, lanuginola, colore ex herbido in flavum vergente, priora ad folia Sigilli B. Mariæ accedunt : [folia Lob. ternis angulis fingubado in navem vergente, priora au ioua signi b. mante acceainn? [10)a Lob. ternis angulis fingu-la in teneriulculis pediculis.] Flores Smilacis levis cyaneo colore adblandiuntur. Extra tamen in fingulas quinque laciniarum zona excurrir albida, quo etam colore totum floris infundibilum tam extra, quam intra cingitur, quinis folis herba concoloribus obvallatum, in quo ftamina & apices lacter alte reconduntur. Semen nigrum, angulosum, Viciæ magnitudine. Radix subest parva, fibrofa, lignofis nervulis, fractu contumacibus farcta, Cyclamen Hederámve annofam imitata, nonnihil na, ngiana na tutus, na tu

Convolvulus hic (observante Parkinsono) circumvolutionibus suis motui Solis adversatur, seu contra motum Solis progreditur, quo cum alus Convolvulis vulgaribus convenit. De loco natali nihil certi traditur.

17. Convolvulus trifolius Virgineus Park.

Foliis est pracedenti perfimilibus, sed minoribus, segmentis seu angulis lateralibus rotundioribus, corúmque etiam altero paulò longiore & deorsim reflexo. Floribus multò minoribus, & pallidè corruleis cum marcefeere incipiunt in purpureum faturatiorem mutantibus : Seminibus etiam mino-

18. Convolvulus purpureus folio subrotundo C. B. caruleus major rotundisolius Park. par. caruleus folio rotundo Ger, emac. Campanula Indica J. B.

Congener videtur pracedenti, tortilibus flagellis, hirfutis, rubefcentibus, circum perticas convolutis in altum nitens. Folia haderacea five Cyclamini, acuminata, qualia nempe primum pullulantia cile folent præcedentis, ad pediculum uncià longiorem, rubentem, hirfutum, falcata, subtus supraq, pilofa. Flores campanulati feu calathi formà, calyci infident in quinque acutas lacinias divifo, villoso, nigricanti, tres ferè simul juncti in privatis pediculis unciam longis, è fastigio alterius communis pediculi palmum longi, è foliorum finu exeuntis, enatis, speciotifimi, purpurei

Semen ex Syria & Orientalibus delatum aunt. Æftate floret, & Autumno femen perficit, deinde Locus

Hec planta Parkinfono in Theat. Convolvulus azureus five cœruleus major dicitur, & Conv. cœruleus major fol. rotundo, five Nil Avicennæ. Nonnullis flos noctis appellatur, quia flores ejus vesperi plerunque se explicant, totaque nocte aperti manent, donec tandem Solis calore contrahan-

19. Convolvulus minor caruleus Hafpanicus Park, parad, caruleus minor folio oblongo Gor, emac. peregrinus caruleus folio chlengo J. B. C. B.

Radice est fingulari, oblonga rafescente, ex qua caules multi, tenues, pedales, interdum cubitales, flexiles, ramofi, levissimis puls pubetcentes prodeunt; quos folia oblonga, inferiora quidem uncas tres quatuorve, vix unciam lata, mordinate vestiunt, qua fentim minora redduntur, & per mar i nem Lean.

Lon

Tim.

De Herbis flore monopetalo uniformi. Lib. XV.

729

leviter hirfuta funt. Ex omnum ferè foliorum finu pediculi tenuiffimi, oblongi, exurgunt, quibus fingulis fles coeruleus ad exortum pallidus, Campanula formi, unico folio constans, & ex caliculo prodiens infidet. Floribus fuccedunt capitula membranacea parva, quibus femina parva nigricantia

Flores hujus plantæ pulcherrimi funt, & triplici colorum varietate fpectabiles, circa margines corruleo ameonifilmo, media parte fubluteo, fundo albo. [Monf. media parte albido feu ochroleuco, deinde ad fundum ufque luteo.]

Multis Hispania & Lustianna locis sponte oritur. Nos in Sicilia ad Promontorium Pachynum invenimus. In Mauritania circa Tingidem urbem copioliffimum observavit Robertus Spotswood istius urbis pharmacopætis.

* 20. Convolvulus minor argenteus repens Rupellensis Moris.

Marii est hac Convolvuli species, in terram procumbens, foliii longis, angustis, argenteis & omnino incanis: floribus campanulatis, rubris aut colossinis. Ex hac nota storum coloris, juncta cantica argentea foliorum angustorum & longorum nullo quasi negotio distinguitur à exteris Convolvuli minoribus speciebus. Lacte turget ut congeneres pleraque. Radice est reptatrice.

Ad oram maritimam circa Rupellam provenit: semine rarò ad maturitatem perducit

· 21. Convolvulus peregrinus caruleus Elatine similis n. d. Hort. Lugd. Bat.

Flores monopet. Semina in capsulis angulosis ut in aliis Convolvulis. Ex Italia femina huc transferuntur.

22. Convolvulus Indicus Batatas dictus. Batatas, Camotes Hispanorum Cliff. C. B. Battatas Occidentalis India, & Inhame Orientalis Lust: anorum Park. Sisarum Peruvianum, seu Ba:tata Hilpanorum Ger. Spanish Potatoes.

Tria hujus planta: genera observavit Clusius, colore externo inter se differentia, etiam gustus sua-vitate: nam aut cortex externus rubescebat quodammodo, sive purpurascens erat (& hoc genus præstantissimum judicabatur) aut pallescebat, aut albus erat: singula tamen genera albam interius

Producunt autem illa, (Cucumeris sylvestris modo) sarmenta humi dissusa, satis crassa s tenuia Margr.] (ucculenta, lavia, viridia, [in terram fubinde radices agentia Margr.] quibus ad unius aut duorum digitorum intervalla, pediculis duos, tres, quatuorve digitos longis adharent folia utcunq; carnofa, Ari foliis feu potius Spinachiæ haud diffimilia, ex viridi utrinque canescentia. Florem an fructum ferat à nemme intelligere potuit Clufius: Margravius temere nimis ferre utrumlibet negat: Radice autem fit satio: ea plerunque dodrantalis est, grandis, librali pondere, inaqualis, cui rara & breves adnata funt veluti fibre: binæ autem, ternæ vel plures ex codem capite aliquando dependent radices, fifari radicum inftar, [Oenanthes odore virofo æmulas Morif.] variæ figuræ, quædam enim quatuor, quinque, sex, digitos longa sunt, Rapi instar crassa, quadam rotunda. Seritur vel integra si minor sit, vel in talcolas dissecta. Prabent de se succum lacteum incisa.

n minor itt, veint tateoas dinecta. Prevoent de le necum factenti inche.

Hanc plantam Convolvuli speciem esse verisimillimum puto, non tantum ob farmentorum & folorum imultitudinem & radicem lactescentem, sed & quia Fr. Hernandez cuidam hujus speciei, quam Cacamaie Tlanoquiloni seu Batatam purgativam vocat, slores malvaceos, i.e. ut se explicat, Caliculorum forma vel cymbalorum, ascribit & appingit.

Coquuntur, aut sub cineribus assantur, suntque optimi saporis & præseruntur nostris Rapis. Modum condiendi vide apud Clufium.

Batata recens contuía & affusa paucula aqua macerata, seipsum fermentando sit potus quo Brafilienfes utuntur.

Sponte nalcitur in novo orbe & vicinis infulis, unde in Hispaniam primò, deinde in alias Europæ regiones delata eft.

Alterius speciei meminit Marggr. Omenapo Teima Brasiliensibus dicta, qua humi serpit, caule farmentolo, viridi: folia habens cordis figura vel etiam aurita, folitarie posita, viridia, nervo & venis viridibus. Radix cruda est alba, sed cocta fit rubra, estque utplurimum rotunda.

Tertiæ adhuc speciei Pararo dicta præcedenti similis, nisi quòd caule sit purpureo, & nervis atq; venis foliorum purpureis; itidem & radice.

* 22. Cacamotic Tlanoquiloni seu Batata purgativa Hernandez.

Folia fert Hedera forma, sed angulis quibusdam infignia; caules exiles, teretes & volubiles; flores malvaceos & purpurcos, caliculorum formá cymbalorúmve; radicem verò obrotundam, canden-

Nascitur regionibus calidis temperatisque sponte sua, ac etiam culta pertinaci quadam vivacitate, quales funt Pahuatlanenses & Mexicenses. Radices duarum unciarum mensura devoratæ cubitum tendenti alvum mira lenitate & securitate expurgant. Dulci sapore & grato constat nec Pyris nostratibus cedenti.

* 24. Cara Brafilunfibus, Inhame de S. Thome, Congenfibus Quiquoaqui congo Marggr. Igname five Inhame Lujuanorum Clul. Rapum Brasilianum sive Americanum alterum C. B.

Marggr

Caule quadrato, ad angulos pennato, viridi, hine indè rufescente, paululúmque contorto longiffimè serpit super terram, aut etiam sepes ascendit, tanque late se propagat, ut integri hortuli duodecim decempedas in unoquoque latere habentis aream unica planta facile occupet. Caulis enim & ramuli ejus hic iline terram contingentes radices agunt, quinimo quamvis terram attingere nequeant, nihilominus fibras hasce protrudunt, sed ob desectum nutrimenti ad justam magnitudinem neant, innomina nota nate promisin personaliti maniferia de pintan maginatunien ne-quenn pervenire. In caule leptem, ocio aut novem digioratun interfitiro duo peticial enafcuntur oppofiti, quinque aut [ex dig. longi, italem quadrati & pennati, quibus infident folia Signtalis nofiratis aut Vomeris, posteriori parte circinati figura, novem aut decem dig. longa, circiter sex lata ubi latiffima: lata viriditate splendentia, satis solida, septem aut novem nervis ex pediculi infertione prodeuntibus, & per longitudinem excurrentibus, inferiùs prominentibus, superiùs profundè tione protections, so per forgamente exterioritions, metals promining and protections, appears protections proceedings and proceedings and protection and pr est plus uno pede, octo, novem, & duodecum digit. longa & plus quoque, cuticulà ex cinereo fufea vellita, sub qua flavescit, intus carnem albam, succulentam & quasi lactescentem habens, non ingrati saporis. [Radices Clusio scabro & inequali cortice tecta, ut Aristolochia longa legitima ingrati taporis. [Kauter Chuito icapio et incupiant cortice teetr, ut Aritotochia tonga legitima radices, et multis exiguis fibris fparlim naficembus pradita.] Coêta cum burreto, vel oleo et pipere condita bene fapit, fieca tamen oft, et farinam retort, unde et pro pane à Guinemblisse ufurpatur. Flores velut in fipicis gerit e fuperiore parte caulium egreflis: vertuin Marggravio nec fomen perfect, First venum spies gent e uportor pare caman egrens. Tenta stategaran nec soniet perteur, nec flores expliciti, unde ad quod genus plantarum referri debeat nois nondum cardo conflat. Clufius alterum genus agnolcit a priore differens cortice inæquali & tuberculis obtito, cum viticu-

Climis attentin genus agnotes, a priore america cortice mequan e cupercurs ormo, cun vincu-lis firmols, quam Temp Per normant. Marggarius quoque alund, Tara-manth Bratilientibus di-chum, caule longè ferrence qui folia habet hine inde folitarie polita, quorum quadam funt cordis figura, quadam infuper aurita, nervo fecundum longitudinem & venis obliquis conspicua. Radix

illius eft candida.

* 25. Convolvulus heptaphyllos Indicus pilofus Breynii.

Breyn.

Flagella ei rotunda & cava, res quas arripere possunt circumplectentia: quibus felia longis pediculis adherent, profunde in lacinias septem speciolas, inferius angustas, ad medietatem sensim latiores, & postmodum rotundiores, tandem in acuminatas definentes distributa. Flores concavi & monophylli aliorum Convolvulorum more perhibentur. Planta tota villofa est, parte inprimis foliorum prona, & in farmentorum fummitatibus. Infulæ Zeilan indigena eft.

Locus.

* 26. Convolvulus Brafiliensis quinquefolius Marggr.

Frutices atque arbores ascendit, inque se implicat, caulem habens rotundum, uno latere plerung, brunnum, altero viridem, per totum autem punctis brunnis undique variegatum & pilosum : intervallo autem semipedis ferè in caule ad latus extenditur semper ramus satis crassius, semipedem circiter longus, itidem hirfutus, qui fubrotunda & quafi turbinata corpulcula, fuis pediculis innitentia & hirsuta sustinet, que sese aperientia florem exhibent candidum, uno solio constantem instar Campanula: in codem autem puncto è quo prodit pediculus qui florem fuffinet, etiam pediculus ejufdem craffitiei, ac quatuor circiter dig. longus enascitur, quinque folia in orbem disposita suftinens ut in Pentaphyllo ad tactum mollia, superius viridia, inferius subalbicantia, ac ubique pilis albicantibus prædita.

. 27. Totoycxitl feu Pes pafferinus Hern.

Hernand.

Folia producit Pafferis pedibus fimilia, finuofa nempe & in quinque aut plures cufpides more Quinquefolii aut Heptaphylli divifa. Radicem fundit ovis gallinarum Pyróve formá & magnitudine fimilem, lacte affluentem, ex qua caulem profert teretem lentum, repentem humi, aut plantis vicinis fefe advolventem. Florem Malvæ purpureum fed minorem,

* 28. Convolvulus foliis laciniatis vel quinquefolius C. B. Agyptiacus quinquefolius C. Baubini J. B. major Arabicus sive Ægyptius Park.

C. B. prod.

Ci. B. Prota.

Visitulis off. tenuibus, geniculatis, levibus: ex quoliber geniculo folium, longo tenuislimo pedicello donatum prodis, quod in quinque laciniss angultas longituculas dividitur, & quandoque inferior una alteriare bipartitur, & cuilber lacinise ramulfinus mollifique aculeus infidet. Supra folii exortum, pedicellus aquè tenuis, duarum triúnive unciarum longus & nudus exurgens florem purpuro-cœruleum, aliorum Convolvulorum forma fustinet. Hujus ramulum tantum vidit C. Bauhinus. A Pr. Alpino in Exot. describitur Convolvuli Arabici titulo, éstque proculdubio

Lib. XV. De Herbis flore monopetalo uniformi.

731

* Notis in Alp. de Piant. Ægypt,

Tempus & Locus,

Convolvulus Agrasius . Veflingii.

Ex cujus deleriptione, eleganti fané & ornata, nonnulla excerpentus. Fruticat à radie lignola, longa, fibratique, cortice pallado, nodells innumeris feabro, quorum operà facili reptatu, adminicula omnia transcendens, quocunque trahes retrahesque fequetur. A caudice virgulæ exeunt numerofæ & lentæ, prompto flexu ductoris arburium admifluræ. Felia longulè productis petiolis infidentia, latóque virore grata, feptems laciniis profunde diferiminantur. quarum inferiores additamenta quoque fua nacta funt. Flos vulgatis Convolvulis amplior, collectus primum contractusque donce resupinis oris amœnam cœrule imque purpuram explicat : sinum obleurior inumbrat color, in quo bevis exturgens columella lepidum caput innumeris flaminulis & appendicibus onerat. Flos difcutfis umbris à Sole expergefactus fefe dilatat, codem in meridie inclementius radiante collectis oris connivet. Emerito flore capfule fese proferunt Lini capitula amulantes, in quibus terna vel quaterna femina, orobi magnitudinem haud fuperantia, fisica levitérque lanuginola reconduntur.

VIX cultior est hortus in Ægypto cui non ornamentum commodet.

Luamoelit J. B. Fafminum Millefolis folio C. B. Convolvulus tenuifolius five pennatu sel-mericanus Park. Quamoelit five Convolvulus pennatus Ger. emac. App.

Planta est anadendras, foliis prodiens oblongis & latiusculis, initio binis fibi invicem conjunctis. Planta elt anadendras, feliu prodens oblongis & latunicuis, imito binis ibi invicera conjunciis, Accris fructus referentibus, quæ diu durant, ertam lefe pertice involvenere jam ipsè planta; reliqua folia viricuis purpurafecentibus [atrorubentibus] alternatim harent, pinnata, tenui admodum divifura [Myriophyllo alteri apud Matchiolum fimilia] obscurè virentas, sed tenella pallenta, paucis primum lobis se un pinnis, deinde pluribus utrinque ad terdenos usque, & unico in fummo; a pri-pres lobi bifurcantur. Floret elegantifituro rubore placent, in quinque angulos collectis oris Peti ores lobi bifurcantur. Flare elegannitiumo rubore placent, in quinque angulos collectis oris Pert imilitudine aut Jatimini albi vulg. longo periolo hærenes interdum finguli, alas bini, alernano fine xe geniculis vuiculorum prodeuntes, apribur quinis pallidis. Fractus oblongus acuminatus ex fquanimolo calice exit, cartilagineo corrice, Convolutorum modo, femma quaturo continens oblonga, nigra, dura. Sapori pilus herba efi lubiulcis & modice introfus: capulla vero nonnhil Piper i eu brafina Piperis guitatu referunt, ut & femm, quod parium abefi quin haud minore caliditate fauces. nonnunquam afficiat. Lacte quidem turget dilutiore. Perticis aut plantis vicinis se circumvolvendo icandit Convolvulorum more.

Augusti fine floret, & Septembri deinde fructus perficit. Americæ indigena habetur. Quamoclit plantam novam ex India allatam Casalpinus primus Gellemini rubri alterius nomine breviter descriptam exhibuit : post eum Camerarius in horto & figuram & descriptionem ejus dedit fub titulo Quamoclit: eum secutus F. Columna accuratiùs descriptam & depictam edidit: tum I. Bauhinus, & tandem Parkinsonus & Johnsonus apud Gerardum, ut alios taceam. Vidi Florentia in horto magni Ducis.

. 20. Convolvulus Africanus minimus Park.

Hic non scandit, sed aut humi cauliculi sternuntur, aut aliquando erceti stant. Felia sunt mi-nima, subrotunda, plurimis venis à nervo medio ad marginem soliorum tendentibus donantur singula, & juxta appolitionem fingulorum foliorum alternatiun politorum conficientum gento indem exort unciales, fulfitionetes flofedis campanulatos. Singulis floribus marcetcentibus & decidentibus fuccedunt exigua copfule tubrotunda; tribus loculamentis fiparata; pelliculă membranaceă trifariam ea dividente, atque in fingulis bina minuta, angulofa interiùs, exteriùs rotunda continen-

Locum titulus indicat.

21. Convolvulus ramosus incanus folis Pilosella C. B. Convolvulus ramosus minor Morisoni; Helxine cissampelos ramosa Cretica Ponæ Ital. Park.

Hic à carteris omnibus antedictis hac nota speciali distinguitur, quòd singuli cauliculi in pluri-mos ramos bifurcationibus sius sindantur, acque ex sinubus inter caules & solia protrudantur siores campanulari, quibus sincecdunt capsulae & lemina, caterorum convolvalorum sinuita. Niuli haber, neque e foliorum sorma, neque de sorum colore, neque de semine, neque de loco natali, nis quad interes Convolvates accessivas consequences accessivas consequences de semine, neque de loco natali,

ratun nauce, neu de romoum rorma, neu de nomm conce neu de tremme medite de 1020 natall, mfi quòd inter Convolvulos peregrinos e um reponat, que omnia adjecta oportur. Supple ergo ex Parkiniono, qui descriptionem suam puto ex Italica Baldi editione Pome transfulir (nam liber ille raixmono, qui decirponenti mani paro ex hante mano cancon tonos trantum (mani nore ine ad manum non cit.) Folia parva, ad fingula genicula bina, pilofa, Auriculæ muris vulg valdé fimilia, fuperiora in caulibus minora. Flore ampli, pallidé rubentes, Convolvuli minoris in modum expanfi: femina nigricantia aut fusca. Radix fibrofa annua.

Planta Ponæ visa & descripta Cretæ insulæ originem suam debuit: alibi etiam inveniri verisimile

eft hanc speciem.

22. Con

* 22. Convolvulus Brasiliensis Marggy, soliis Smilacis in longis pediculis.

Marggr.

Humi serpit caule cavo, qui hinc inde felia obtinet in longis pediculis posita, cordis figuraatque Smilacis amula. Flor albus magnus, inftar orbis menfarit minoris, uno tenui folio conftans, in quinque angulos expanfo, fubstrata pallidà ftella quinquangulari. Sine odore est, neclactescar

33. Convolvulus Brafilienfis foliis cylindraceis in brevibus pediculis Marggr.

Longe lerpit caule fuo farmentofo, cinerco, paullum pilofo, qui duorum circiter digitorum in-tervallo folium habet brevi pediculo intidens, quatuor plus minus digitos longum, figuræ cylindracææ, nervo fecundum longitudinem, & venis aliquot obliquis confiicuum, pallide viiridis coloris. Prope quodibet autem folium exoritur brevior pediculus, fuftinens tria foliola figură cordis, quibus infidet flos Campanulæ figurà, albus & in medio fex stamina alba habens, apicibus Ambræ coloris.

34. Convolvulus rectus odoratus Ponx, major, rectus, Creticus, argenteus Movis. Dorycnium Creticum Alpini, Park. Dorzenium Imperati J. B. Cneoren album folio Olex argenteo molli C. B.

Herba est fruticosa, multis ab eadem radice caulibus fimplicibus, rectis, incanis ornata, altitudine cubiti: numerotis folis, Olex figura, coldem circundantibus, angustioribus, molli lanugine tectis & quafi argenteis, unde Argentinam vocant vulgò : in fummis virgis, bicubitalibris & tricubitaets & quait argentes, unue regentinant totain vugo; in teamins vigo, petiditatiots & triciona-libus & alionibus in hortis benei flercorans; coma eft prachenfa, in qua fores candid, calath effige, & fructus Convolvuli minoris infar: Lace caret aut modicum tribuit. Etiamfi caules eda rectos, non verò feandentes, etiam parum aut milli lacis habeunes, in fices & aridis arcnofe proveniens, ra-men propter conformitatem in Horibus campanulatis, capfularumque triplici divifura, & feminibus binis in fingulis loculamentis contentis cum exteris Convolvuli speciebus, aptius hie collocatur quam inter Dorycnia dicta aut Jaceas.

Hyeme folia minimė abjicit, lėd perpetua fronde viret. Nafcitur in Cretæ infulæ locis maritimis autore Pr. Alpino, a quo inter exoticas exactius deferi- _{Locus.}

Ob notas characterificas communes, quamvis non scandat, Convolvulis subjunximus.

35. Convolvulus ramofus incanus foliis Pilofellæ C. B. Helxine cissampelos ramofa Cretica Park, Pona Ital.

Caulis huic in multos ramos diducitur, in ramulos minores subdivisos, foliis ad singula genicula binis, incanis & pilofis Auriculæ muris pertimilibus vestitos, superioribus minoribus: Flores ampli colore incarnato, Convolvuli minoris fimiles: Semina in capfulis fubrotundis fingulis fingula, nigricantia. Radix valde fibrofa, annua tamen.

Si perpetuum ei sit in singulis capsulis singula duntaxat semina habere, à reliquis Convolvulis genere disfert.

CAP. V.

De Herbis flore monopetalo uniformi, vasculis seminalibus divisis in loculamenta terna, lactescentibus.

Æ in quinque genera vel classes dividi possunt. Vel enim flore funt Campanam referente, margine in quinque plurimum lacinias secto: vel flore corniculato, flosculis parvis in florem quendam totalem constipatis, quæ fecto; vel tiore cominatate, tiofculis parvis in iforem quendam totalem conflipatis, que Rapmenti cominatais vocanum: vel flore galeate, ut in Trachello Americano inberimon décto. Priaming genus valculul feminalis reflectu dividi iterum poteft in cas que valculum habent breve & habitius, five folio hirfuto fint Trachella dictas, five glabro y Campanatice: & cas que valculum habent oblongum, & in filiquam productium; Seculum Vienni.

Omnibus his plantus commune ett capitalam feminatem habere in terna loculamenta divifam, fo-

minibus plurimis, lucidis ruffis repleta; iforem fructui infidentem; iucco lacteo fcatere.

6. 1. De Trachelio sive Campanula hirsuta.

Trachelium dicitur quòd in colli affectibus commendetur; hinc Cervicaria, imò & Uvularia & à Tracnenum cuciu quou in con anecessa commonatum, inne Campanila C. B. vel ab alperitate Trachelum dictur. Technologi fire firesi vocatur collum, atque adeò tota fpina à capite ufque ad es factum के का Technologi ab alperitate, que nominis ratio & huic plantæ convenire potest, inquit J. Bauhinus.

A. I. Trachelium

732

I ocus.

Locus.

HISTORIA PLANTARUM.

A. 1. Trachelium maj u Belgarum Park, Lob. Cluf. majur Belgarum five giganteum Ger. emac.

Campanula maxima feliu latigimu C. B. pulebra à Tofano Carolo mifia J. B. 111 tem Trachelum candidum Anglicum majar, folis fere Digitalis vel Campanalie J. B. Giant Throatmort.

Hujus radio non alté quidem in terram demittitur, sed innumeris tamen sibris laté cespitem occupat, candicantibus, lactiflus, dulcibus: Caules complures, duorum aut trium cubitorum altitudine, concavi funt, minimi digiti craffitudine, striati, minimum hirfuti : folia Urtica, Campanula majorisquidem formă, hirfuta, palmari & fesquipalmari longitudine, latitudine palmari [folia nostratis Trachelii gigantei infra cam magnitudinem subfishunt, quatuor uncias longa, sescunciam aut duas Trachelli gigantet intra cam magnitudinem lubitium, quaturo uneas longa, lefcuncam aut duas uneas lata, jugofa I in ambitu ferata, alernatim ex certis intervalla cauli appointuntir: ex quortum als fingulis finguli fures, partim furfum vergentes, & partim deorfium inclinantes ex brovi pediculo purpuraleante, albid cum ceruloc, calathi effige, in quinque lacinitas longas, autas, & interdam extrortium reflexas partin, foris glabri, intus hirlati oriuntur: apubbir totiaem lutris, fylo dilutioes, qui fupremà parte in tres partes finditur, que circumflectunum: Calin quinque culpides longos labote. Floremarcofentre fuecedit magnum capitulum, Mefpilo timile, deortium inclinatum, in quo semen.

Lobelius hane plantam bis exhibet codem in loco, nimirum Obf. p. 177, fub titulis 1. Tracbelii majoris Belgarum, & 2. Anglici Septentrionalis majoris Tracbelii candidi: ut facile effet probare, fi operat pretium foret. Gerardus quoque noîtras bis eam descriptit & depinxit : verum error iste in

operate pretinant roce. Gerandos quoque nontros de anticologico e copinate i del descripto de Gerando à Tho Johnson e maculato detegitur & corrigitur.

In Septentrionalibus Anglaz montolis, agro v. g. Derbiensi, & Eboracensi copiosè provenit. Variat floris colore, nam in montibus prope maximum Carthufanorum cenobium faturatione co-ruleo floris colore observavimus, nulla aha in re à nostrate diversum, flore albo etiam in horus fatum

2. Campanula bortensis solio & store oblongo C.B. Viola Mariana Gev. Mariana store purpurco Park. Mariana Dodonai, quibustam Medium J.B. Cobentry Sells.

Radix vesca, dulcis, alba, longa, crassa: qua caulem emittit plusquam bicubitalem, teretem, hirsutum, asperum, in ramos divisum. Folia Trachelii majoris, angustiora, longiora, hirsuta, crenata, & modice per margines crifpa. Flores ramorum extremitatibus infident, Calathi feu Campana forma, majores quam Trachelii, ventriofi, oris in quinque lacinias exterius reflexas divifis, colore cœruleo seu violaceo, rarius purpureo, aut albicante, in quorum medio stamina latent lutea, stylusque erection, luteo pulvifculo respersus.

Infidet autem totus flos calyculo crebris thorulis hirfutis inequali, in quinque acuminata foliola floris lateribus appressa dissecto. Semen exiguum spadiceum.

Secundo postquam sata est anno caulescit, cumque semen perfecerit perit, & deciduo semine sere-

Nascitur (ut aiunt) in sylvis & montibus, necnon in opacis quibusdam tractibus, plerisque Italiæ & Germaniæ locis. Matth. Nobis neque in Italia, neque in Germania occurrit. Vasculi seminalis respectu à reliquis hujus generis differt, quod in quinque loculamenta divisum

a. Medium Diofeoridis Rauwolfio J. B. Viola Mariana laciniatis foliis peregrina C. B. Vi. Maria-

na peregrina Park. Violæ Marianæ perfimilis est planta, nec ita obvia cuivis differentia apparet præterquam in foliis, que in lac divisa magis, Cichori inflat. Flores etiam magis panduntur, octo foliolis in orbem dispositis constantes. Radicis auteritas major quam capitulorum seminum, que tamen nondum erant matura.

Inter fruteta sepésque in altum affurgit, in profunda, tenebrosa & aspera valle Libani. Floribus in octo foliola expansis non solum à Viola Mariana differt, sed à quavis alia Campanulæ specie; eæ enim omnes in quinque tantum segmenta marginem partitum habent : ut mihi dubium fit an omnino ad hoc genus pertineat.

A. 4. Trachelium majus Ger. majus store purpureo Park. parad. Campanulu vulgatior folio Urtice I.B. Oceat tice major & asperior C.B. Campan, major & asperior solio Urtice J.B. Oceat Chroatwort, of Canterburp Bells.

Multum ad Violam Marianam accedir. Radix alba, vivax, Rapunculi sapore, non minus gra-Multum ad Violam Marianam accedit. Radis alba, wwax, Rapunculi Iapore, non minus grato. Caules cubitales [imo bicubitales non raro & altiores, minimi interdum digit craffitudine, fitrati, concavi, purpuralcentes | hurfut: in quibus alternatim nafcuntur folia Urtica, pilofa, acutiora, [inferiora longis pediculis harennia, fingeriora brevibus] Flores ex foltorum alis correlles aut violacet; interdum albi, nolae fimiles, interius pilofi, calyce parvo, non un in Viola Mariana torulis cannulato, in lacinias quinque acutas, ficuit & flores, divifo. Stylus triceps, fiuractior, colore albido, flaminalis circumftipatur quinque luteolis. Valentum feminale un in reliquis haqus generis.

In fylvofis & ad fepes frequens oritur. Variat interdum floris colore albo. Alitur etiam in hor- Locus. tis curioforum Trachelium majus flore pleno feu geminato albo & purpureo.

Meminit Dodonaus speciei cujustdam, folis aliquanto lavioribus, floribus elegantioribus, coloris

Meminic Dosoniais species common tono amparito accornos, nomos cesquitoriosos, coloris purpure é correleo: qua C. Bautino Campanila urica: Folis soblongis minis afperis. Planta tora, fed pracépule radix affringit & exticcir, idenque decoctum illus ad incipientes oris & Virea. tonfillarum inflammationes & exulcerationes, alique ejulmodi mala que adfrictione indigent confert. Utilis etiam elt haud dubié ad alia quavis ulcera ob intignem quem obtinet in exficcando fa-

Radix alba, tenera, in acetariis apta jejunio verno præfertim. Leb.

Lib. XV.

• 5. Trachelium sive Cervicaria major lævior, slore alho magno J. B.

Foliis glabris differt multum à nostra Campanula majore & asperiore, ca enim vix apparentes habent pilos: ferratura etiam minores, necuta inaquales. His Campanula, alioqui magnus, albus, Tota planta prædicta minor atque tenerior apparet.

Plantam habuit ab Agerio Cervicaria majoris flore albo nomine: de loco nihil addit.

6. Campanula repens flore minore caruleo J.B. Camp, horsensis Rapunculi radice C.B. Cervicaria 4. Dod. qui cam recte descripfit.

Perfimilis est hac planta pracedenti [Trachelio majori] in nonnullis tamen manifeste differt.

Viz. 1. Quòd caules ejus teretes inte & ferè glabri, Tracheliu verò majoris angulosi & hirfuti.

2. Quòd in hoc soris minores longa ferie versàs unam dintrasta pararem vergant, cum in Trachelio quaquaversim disfundantur, & spica multo brevior sit. 3. Quod stores in Trachelio pluribus & longioribus intus pilis obstit sint, in hoc paucis & brevioribus, quòdque Trachelium in eòdem communi pediculo duos tréve forces plerunque appensos habeat, cum Campanula sistac ur plurimum num duntatat. 4. Quòd in Campanula sfores deorsim nutant, in Trachelio erectiores sint.

5. Campan muriticò per radicem serpit, Trachelium non item. 6. Denique Trachelium robustion.

6. Penique Trachelium robustion sinta sinta servici sinta eòque d'uporum est planta servici sont sinta eòque d'uporum est planta servici sont sinta eòque d'uporum est planta servici sinta est planta ser Perfimilis est hac planta pracedenti [Trachelio majori] in nonnullis tamen manifeste differt. est planta & procerior, ejúlq, folia profundius serrara & longioribus pediculis fulta, eáque è quorum finubus flores excunt quam in illa majora.

muous notes execute quant ni ma mapetu. Hanc plantam in monte Salevæ, inque agris non procul Geneva versús oppidum Fay copiose Læn. crescentem observavimus.

* 7. Campanula sive Cervicaria Bononiensis parvo store J.B.

Caulis huic plusquam bicubitalis, rotundus, fungosus, nonnihil asper. Folia per caulem sine pediculis harent, cum fore amplectentia, in quo differt à pracedente, funt etiam is latiora, latitudins cicius narent, cam i ere ampiectentia, in quo cinerca praccioente, i uni estam instatiora, tanticians pene trium unciarum, longa quatuor plus minus, ferrata, inferna parte abicantes pilos habent, valde exiguos: Summitas qua floribus veltita podalis eft, & quamplurimis abundar Campanulis, quibuldam ex brevibus pedieths cauli harentibus, alis ramulis brevibus duarum aut trium unci-

Ab Agerio ficcam habuit. Circa Bononiam copiosè provenire dicitur.

Locus.

* 8. Campanula foliis subrotundis C. B. Trachelium subrotundis foliis Park.

Ex radice tenui, repente caulis sesquipalmaris, levi lanugine pubescens exurgit, quem folia pauca fubrotunda, uncias duas pane longa lataque, pediculo oblongo donata, tenuia, fubaspera, per ambitum crenata cingunt; in caulis iummo fiores pauci, dilute cœrulei Campanulæ forma, deorfum

pendentes, ex quorum medio ftylus exurgens extra florem fertur.

Hæc à Campanula hortenfi Rapunculi radice differre videtur alritudine, foliorum longitudine, florum magnitudine & numero, qua pro radicibus multas tenues, transversas & oblique repentes fibras haber, à quibus radices longa, candida Rapunculi fimiles demittuntur.

* 9. Campanula Drabæ minoris foliis C. B. Park.

C. B. prod.

Ex radice Rapunculi minoris forma caules felquipalmares, lanugine leviflimà afperfi prodeunt :

quos folia Drahz minoris folis fimilia, fubrotunda, virida, unciam longa, femunciam lata, per ambitum crenata, & in acumen faftgatar, fishafpera, pediculis carentia alternatim velliunt. Flores pauci, fibrecerule, fixanguli [hoc pracer aliorum hujus generis normam; fortè error est in numero] calathi forma, mediocri magnitudine, & pediculis oblongis donati, summo cauli instance. In pratis circa Valefianorum thermas copiosè provenit.

* 10. Campanula foliis Echii, shoribus villosis C. B. Trachelium foliis Eshii Park.

Ex radice oblongiuscula folis angusta, quatuor aut quinque uncias longa, subaspera prodeunt, in Ex rance outonguicum joins anguna, quantor am quinque uneas touge, montous postenti, interest eque Caulis palmaris, rarius pedalis, rotundus, fubalper, paneis, brevibus & angustis foliu vestirus exsurgit;

Rrr Lecur

Focus.

exfurgit; ex cujus summitate flores unciales, lati, Campanulæ formâ, quini, seni, cœrulei, alternatim dilpoliti brevibus pediculis dependent, quorum extremitates, quemadmodum & calices pili oblongi, pappi instai ambiunt.

Hac in Baldo reperitur, & Helvetiorum Alpibus, Gothardo & monte Fracto. I acus Alsa Species.

Hujus & minor species, que minus hirsuta, semipalmaris foliis brevibus; cauliculo gemino, ex quorum quolibet reflexo flos unicus ille tamen minor, dependet.

Ex Helvetiorum Alpibus allata oft.

• 11. Trachelium altissimum, hir sutum asperius, foliis angustis, storibus parvis J. B.

J.B.
Radice crassa nitrur & subdulci: Caulem erigit bicubitalem vel tricubitalem, crassiuculum, hirtutum, felisi ornatum angustis, longis, ad Echi solia accedentibus, asperis. Flores confertim conglomerantur ut in Trachelio minoro, Campanulati sed minores, cum tamen planta major. Inter Sultz & Zenne Allatia urbes, invenit descriptionis autor J. Bauhinus, mense Julio florens.

* 12. Trachelium (axatile foliis Pulmonariæ Gallorum C. B. Saxatile (picatum Park, Rapunculus Saxatilis five pyramidalis alter Ger. emac.

Radicem habet candicantem perennem, unde perfiliunt interdum plures canliculi teretes, inæquales & contorti, palmares aut breviores longiorésve pro vetustate plantæ aut loco in quo nata, candida lanugine tecti, fingulis annis pereuntes, novis sequente renascentibus qui summo fastigio multis Janugine teets, imquis annis percuites, nova requente caracterios qui numo langio mans elegandous ferbius, ceculies, spice in modum digelis funt ornati, ut in Trachelio mini, quibus fuce cedunt vafeula etiam illius imilia, minutiffimo jemise plena, longiuleulo tamen postis quan rotundo, coloris ex pladicos fufici. Felia maqualiter hine inde parla caules ambium, ad Pulmonariæ Gallicæ foliorum fimilitudinem fatis accedentia, cum magnitudine, tum crenarum in ambitu forma, atque ipsa etiam candida lanugine ferme obsita, prona præsertim parte. Tota planta lactescit, & ad Sonchi odorem proximè accedit, saporéque est dulci, præserum radix, ut pænè Rapunculus vulgaris.

Nascitur in asperis & saxosis montibus Brixianis, circa specuum oras, inter duriffima saxa, ut non fine magno labore radices erui poffint, nec ulquam oblervavit F. Gregorius de Reggio Capuccinus, nifi in locis cavernofis ubi nullæ aliæ plantæ proveniant, nec humor penetret.

• 13. Trachelium majus petraum J. B. Ger. emac. petraum majus globosum Park. Campanula Alpina sphærocephalos C. B.

A radice lignofa & rugofa, colore pallido purpurafcente exeunt cauliculi multi, firiati, fubhirfuti, cubitales & cum rubore virides, [craffi, firmi, lignofi, incano tomento pubefcentes, in ramos mullo ordine divaricati f. B.] qui inordinate emittunt folia, oblonga, crenata, nigricantia, sua pariter hirsutie communita, parte prona potiffimum, ubi etiam albicant, & Salvia folia referunt, magistamen angusta & mucronata [quadam uncialia longiora etiam, semunciam ferè lata, quadam breviora & angustiora præsertim quæ in summo constituta. Quæ verò ramis hærent prædictis multis numeris minora]. In fummo caule funt flores multi, accrvatim congesti, & inferius ex codem globuli quidam, at minori numero; & inferius adhuc inter caulem & folia alii, & adhuc pauciores, formam repræsentantes florum Umbellate Cervicaria Pena, sed minores, albi, in quinque & quandoq, septem mucro-natas scissiuras divisi, è quorum centro multa exeunt stamina sublutea, quorum unum modo proboscidis egreditur, versus cacumen fatis craffum, quod dum maturatur bifurcatum & aduncum evadit.

Decedente Augusto storens conspicitur, atq, talis per plures dies conservatur, unde Pona semen observare non potus. Inter rimas illorum asperrimorum lapidum Baldi solum circa Corona Templum pullulat.

14 Trachelium Soçous & Cluss spicatum temifolium Park. Alopecuros Alpinus quibusdam, Echium montanum Dalechampii J. B. Echium Alpinum luteum C. B. ejusdettig, Campan foliis Echii.

Pollicaris craffitudinis habet radicem, sensim gracilescentem, palmo longiorem, in apophyses alirollicars craincionis naoet reaction, icinim granteferencii, paino longotein, in apopinyos ai-quot abeunen, teneram, rubenem rugolo cortice techen. Caulti olorarallis aut pedalis, craffice refpondet radici, formiss, cavus, fingulars, infutus, crebis folii veltitus, aliis palmum fere longis, aliis brevioribus, pontifinium luperoribus, latitudine fenunciali, hifpidis, ad Echii folia accedentibus. Thyrsus seu potius florum inter foliola latentium, pulcherrimo ordine dispositorum, Trachelii aut Rapuntii floribus fimilium, fed minorum pallescentisq coloris crassa spica nascitur. Evanescentes flores in capitula transeunt exile subflavsing femen continentia.

In altissimis jugis montis Juræ propè Thuiri copiosum invenimus.

15. Campanula foliis Anchula, floribus oblongis C.B. Rapunculus montanus, sive Trachelium montanum J. B. Trachelium montanummajus Park.

Folia multa propter terram, in quibusdam duabus unciis longiora, in aliis quadruplo, ad Echium accedentia, ex angulto principio lentim latescentia, sensimo, deinceps in acumen definentia, utrinq hir-tuta, nonnihil crenata, costà medium secante. Inter hae surgit caulis serè cubitalis, hirsutus, enodis, nno aut altero foliolo exiguo donatus. Elers in cauls feapo fuperiore quanque aut plares, finguli in fingulis pediculis non admodum longis, magni, Cumpanula urace folio timilis, ex corneleo albefoentes, calvee hifpido bafin completènte. Radixeraffiafeula & longuídula, efai grata. Barnonii in Rhatti anvent J Bauhinus llocentem Junio: Agerius in monibas Sariae collegie.

Huic cadem videtur quam

Campanulam minorem folis Succifio flore magno denominavimus.

Ad semipedalem altitudinem assurgit, foliis ad radicem oblongis, Succifa ferè similibus quod ad fi-guram attinet, sed multo minoribus, hirsutis, per margines aqualibus, aut crenis vix conspicuis incifis. Cauliculi, tenues, teretes, hirfuti, non ramoli, uno vel altero folio veftiti antequam ad flores ventum est, qui alternatim caulem ad intervalla conscendunt, quatuor quinque vel sex, & quandam quali spicam efficiunt laxam, nutantem, pediculis semuncialibus tenuibus, magni pro plantæ modo, & Trachelii majoris amuli.

Invenimus inter Glucknitz & Mertzuschlug in montibus Austriam & Stiriam disterminantibus. Siccam à D. Philippo Skippon affervatam descripfimus, nam virentem per festinationemnon liquit.

* 16. Rayunculus nemorofus magno flore Park, minor C.B. Rapuntium five Erinus magno flore

Col Radice est crassa, fibrosa, ex albo parum rufescente, sapore dulci ut Rapuntii vulgaris, lactescente, ac perenni, ut conjicere est ex novella sobole & radicis rugoso capite. Folia cum caule promit, primum exigua, rotundiore cacumine, vulgaris Pepli magnitudine, deinde longiora, quæ vix unciprimum exigua, rotuntore acumine, vinguis repi intigrituante, tenute ingiora, quae via unciam acquant vel luperant, femper longiora & angulitora, illaque in extremo acutiora, quae caulisme
dio harent. Caulis tenuis elt, pedalis, firiatus, paucis folis interceptus, in quibus deinde flores, poft
difeaffos priores qui fupra caulium acaumen producuntur ex quinquefoliata bali angultifolia, ut in
aliis. Floris effizies ad Trachelii anguftifolii Col. accodir, unciali longitudine, & femunciali ferè latitudine, in quinque lacinias oris margine incifo, obfoletè cœruleo purpurafcente colore venulis purpuro-coruleis per longum depictus est flos, lacinias habens colore magis saturo; apicem in medio trifidum, in torto cacumine, quinis etiam framinibus circundatum. Fructus ut congenerum, & femen arenæ instar minutum decidit per foramina tune pervia minutum. Tota planta cum floribus lactescir, dulci sapore, edulis, gratior in cibo quam Rapuntium.

In Afprenfium colle quodam Castro subjacente.

Lib. XV.

Locus.

* 17. Rapunculus nemorofus angustifolius magno store major C. B. Rap. nemorofus Ger. Park

Folia ima oblonga habet, & circa margines dentata, succedentibus tamen breviora; quæ prælonga funt, & marginibus pariter dentata, brevibus pediculis nixa, ad quorum exortum alia minora cauli apponuntur. Flores aliorum Rapunculorum fimiles, pallidè cœrulei. Radix alba, longa, minus tenera quam reliquorum.

A. 18. Trachelium minus Park. Ger. emac. minus multis J. B. Trach. sive Campanula pratensis slore conglomerato C. B. Little Theoatwort of Canterburp bells.

Caules ex eadem radice plures erigit pedales aut cubitales, hirfutos, teretes, rubentes. Folia que à radice exeunt longis infident pediculis, ipla tres digitos interdum longa, fescunciam lata, in acutum mucronem definentia, circa margines crenata & veluti crifpa, brevi & vix conspicua lanugine hirfunasconaria commenta, cues margines centata ex enau cinpa, neve ex via computa anugine intru-ta, ad tactum ardiuclus; fuperiori in caule minora, abique pediculis adnata, fini alterno. In fimmis caulibas & foliorum alis tedent floras plures finul conferti, abique pediculis calathodes, creeti, pulcher perspuer, ad medium frei m quinque lacimis acutas fecti, flylo intus oblorago trindo, quem circumftant quinque framinula alba. Vafculum feminale in imo calice infra floris fundum fitum, in tria loculamenta dividitur.

In pascuis montosis & cretaceis plerunque nascitur, & post mediam astatem floret. An Annuan Inomone & Createus puerunque nateuru, & poit meanam artatem toret.

Gerardus noftras hanc plantam bis deferipite & depinxit, primô Trachelii minoris, iterum Viola calarbiana titulo; unde J. Bauhinus malá figurá deceptus, cum (ut ingenué fatetur) linguam Anglicanam, quá cam Gerardus deferipite, non intelligeret, fub titulo Trachelli five Viola: Calarbiana em temperatura de la propria propositi. eam iterum proponit.

Trachelium minus album J. B.

Floribus est albis, non magnis, multis fimul in extremitate caulus cubitalis, lavis: foliis longo pediculo uncias tres longis, duas latis, non in acumen definentibus ut caterorum Tracheliorum, ferratis, vix asperis, glabris. Ex sicca descriptit.

In horto Meser vidit. Q. an alster quam floris colore differat à Trach. min?

* 19. Cam-

Rrr 2

737

Locus.

Locut

• 19. Campanula media folisi inferiùs candida lanugine voststis C.B. Campan. seve Cervicaria media Thalio, floribus exculeis parvis J. B.

HISTORIA PLANTARUM.

Tbal.

Thal.

Soli meridiano expoirtis nonnunquam prodit, caule tereti, afpero, faliu plurimis amido, minoribus multo, viridioribus liperius, inferius candidis, lanugine vellitis, quali folia Alchae, ficiu & folia mediam figuram inter Urticermajoris breviora folia & Alchaer referent. Caulis urplurimum unicus eff iner ramofis admatis, fapenumero tamen in plures dividiuri brachitass viridiantis. Circa medium ferè caulis, ubi majora folia exoriri delinunt, frequentes sperpiona danaleungulas. Circa medium ferè caulis, ubi majora folia exoriri delinunt, frequentes sperpiona danaleungulas. guias. Circa meanum rete cauns, um majora roma exorm defininte, receptives sprayable afinaleum-tur, ordine per certa intervalla ufque in apicem caulis confequenters, ace as lis peculiaribus ad later a enumpentes, temibus quibuldam foliolis, ifique incripatis parum, ac agminatim denfeque fibi ra crumpentes, tentious quientant tonous man facto fores crebri prodeunt, eleganter cœrulei, fimiles prioribus sed multò minores.

Planta hac nobis incognita est, nec alii puto præter Thalium botanico visa, & descripta,

* 20. Campanula hirsuta Ocimi folio caulem ambiente, store pendulo Boccon.

Caule constat pedali, striato, hirluto, in multos cauliculos divaricato, quos ambiunt folia amola. Caute contrat penait, itriato, intruto, in muitos cauliculos divaricato, quos ambiant folia ampla, & illa quoque non leviter hirfuta, Viola pentagonia amula, caulem amplectentia, fed majora: Flos in fimmitate cauliculorum pendilus, purpureus, Campanularum formas, variis foliorum logigiorum & cangulfiorum appendicibus, quafi auriculis ad florum bafin appofitis, cinctus. Sequitur femes ut in alis omibius eudlem claffis. Radice nicitur exili, quar fingulis annis perit. Meflanæ in loco dicto la Ringe nafeitur.

21. Trachelium pumilum Alpinum, fingulis floribus ex fingulis ramulus fatis magnis J.B. Campa-nula Alpina pumila lanuginofa C.B. Trach. pumilum Alpinum Cluf. Park.

Ciul.

Dodrantalis est plantula, caulicule striato, in plures ramulos diviso, quorum singuli sustinent storem sais magnum, cavum, Campanulæ instar efformatum, in quunque angulos definentem, quemrem tans magnum, cavum, Campanine initra enromatum, in quirique angutos definentem, quém-admodum vulgars Trachelli au Campanule fos, cinereo colore pradrum. Floribus fuccedunt capitula fais magna, trigona, nutantia, feu deorfum fpectantia, que continent femes vulgaris Trachelis femis non dipar, fed minus & exalbidum. Fluis que per caluem fpafa finit latificial baf eum ampleduntur, & in oblogum mucronem definunt quue verò furmat cellure fluir piada-baf eum ampleduntur, & in oblogum mucronem definunt que verò furmat cellure fluir piadarent, latutícula funt & longiori pediculo innixa. Radix pro planta exilitate fatis magna, candicans, fuperna parte in plura capita extuberans, & quibufdam fibris hurfuta. Tota planta latungine pubefcit lacteóque fucco abundat.

Nascitur in Sneberg, aliarúmque vicinarum Alpium jugis. Flores profert Julio.

* 22. Trachelium ramojum floribus plerifque singularibus J.B. à precedente non multum diversum.

J. B. Radix craffiulcula, uncias quatuor longa, parum fibrofa: folia ad radicem multa ex brevibus pediculis, unciam unam vel duas longa, mediam lata: Caulis hirlutus, pedalis, in ramos divifus, qui deculis, unciam unam vel duas longa, mediam lata: Caulis hirlutus, pedalis, in ramos divifus, qui deculis, unciam unam vel duas longa, mediam lata: Caulis hirlutus, pedalis, in ramos divifus, qui deculis, unciam unam vel duas longa, mediam lata: Caulis hirlutus, pedalis, in ramos divifus, qui deculis, unciam unam vel duas longa, mediam lata: Caulis hirlutus, pedalis, in ramos divifus, qui deculis, unciam unam vel duas longa, mediam lata: Caulis hirlutus, pedalis, in ramos divifus, qui deculis, unciam unam vel duas longa, mediam lata: Caulis hirlutus, pedalis, in ramos divifus, qui deculis, unciam unam vel duas longa, mediam lata: Caulis hirlutus, pedalis, in ramos divifus, qui deculis, unciam unam vel duas longa, mediam lata: Caulis hirlutus, pedalis, in ramos divifus, qui deculis, unciam unam vel duas longa, mediam lata: Caulis hirlutus, pedalis, in ramos divifus, qui deculis, unciam unam vel duas longa, mediam lata: Caulis hirlutus, pedalis, in ramos divifus, qui deculis dividus dividus pedalis, qui deculis dividus cuas, uncam anam vecturas ionga, mentantiata : como mituras, pocatas in tanto turins, qui definuit in folia brevia, lata, ex quorum medio oriuntur magna campana purpurex, plerinque fingulares. Ex Tracheliorum minorum genere est, (inquir J. Bauhinus) ex ficca quam nescivit unde habuit descripfit.

* 22. Pyramidalis Valerandi birfuta J.B.

Primo anno (inquit J. Bauhinus) mihi caulem non produxit, qui fequente demum anno in tantam excrevit altitudinem, ut facile lanceam æquaret, hirfutus, medulla alba farctus, foliir velitius inferne & superne hirsuts, acuminatis servatisque Trachelio majori accedentibus. Flores longa serie campanulas imitati, Rapunculi vulgaris haud minores, cœrulei, per oras laciniati, ex uno pediculo

Ex femine per Valerandum Dourez ex Sclavonia delato J. Bauhino nata est.

24. Campanula Alpina Tragopogi folio C. B. Trachelium Tragopogi folio montanum F. Columne
 J. B. Park. Trach. Tragop. folio Cluf.

Radicem habet craffiusculam, albidam, lactescentem, & ex ea plures propagines, habentes folia angutta, longa, duriuscula, Croci aut Tragopogi formă & magnitudine: Veris fine caules pedales edentes, fubrubentes, atq, hirfutos, quibus folia alternatim raraq, herent; in quorum fummo lex aut feptem fimul flores purpurei, Nola formă, Trachelli vulgaris modo, ex bafibus fingulis quinque fo liolis viridibus constructis exeunt. Fructus atque semma Trachelio etiam similia aftate perficit. Radix perennis est atque dulcis, esui apta sicuti vulgare Rapuntium.

In D. M. Virginis monte fic vulgo dicto exoritur.

Trachelium cavitatum birlutum feliis oramineis Pauli Boccone.

Foliorum praecipue hirfutie à pracedente differre videtur & statura pedali, slosculorumque in capitulum congestorum multitudine. Verum his non obstantibus, cum ipse P. Boccone dubitat an eadem illi planta fit nécne, non est cur nos separemus.

* 25. Campanula Lychnoidea I. B. Lychnis bufuta I, feu fylvestris Campanule store C. B. Lychnidis (ylv, feecies Myconi Lugd.

Lib, XV.

Radice off fibrata, palmum longa, nigricante, nervum intus habente, in profundum acta, fapore dulci, cum aditrictione. Ex ca ramulos fundit multos, rotundos, villosos, incanos, vix palmum excedentes, in quibus fois a nuguta, pilola, incana, per cauliculos inecro ordine difributa, levirer adfringenta. In lummo cultum vertice flore exeunt Campanula fimiles, quales in Convolvulo, rotundi, ex caudicio nomitili purquei.

Non alibi quim in mortibus D. Marine à Monteferrato à Mycono vifa eft. Locus.

Qu. Annon Convolvuli potius species in?

* 26. Campanula Urticæ felio Brafiliensis Margge.

puarga:
Caule tereti, recto, paulum pilofo, viridi, in tres aut quatuor pedum altitudinem affurgit, ac in longis pediculis bina femper fulsa oppolita gerit, figură Urtice folis fimilia, fed majora, in ambiru gis pedicatis unta temper jours operating early regard of the community, tea majora, in ambituterrata, adfolorum exortise etanti hine indict rami opponituren; qui codem modo folia obtinent, in firmmitate caulis & extremitate ramorum minora. Effers ibidem fer tin longam quafi (picam congeftos, elegantiffimos, pediculo digitum longo infiftentes, ac deorfum propendentes, figura mitra Polonieiegantiumo, penene ugianti songo introduci, a cucorium propensentes, ngura mitra Poloni-ca, & in extremo ambitu habentes quanque inciliars, funt autem colorio coccine (è tinerulis punchi-faturate rubis variegati, prarerea habent in medio flaminulum longum, pallidum, cum apice Lilia-faturate rubis variegati, prarerea habent in medio flaminulum longum, pallidum, cum apice Liliaceo. Tota autem planta cum flore odorem refert Marrubii,

6, 2. Rapunculi & Campanulæ glabræ.

I. Rapunculus Creticus seu Pyramidalis altera C. B. Rapunculus Creticus, Petromarula J. B. Petromarula Cretica seu Rapunculus Creticus Park, Petromarula seu Lactuca petraea Pon. Ital. Bell.

Herbam teneram, lacte turgentem, floribus cœruleis, visus gratam Imperati sie describit Honorius Bellus. Folia profert cichoracea, magna profunde incifa, in orbem diffusa, sature virentia, inserne folendentia, ad purpuram aliquando tendentia ut Cyclaminus, lavia; cum autem femine nata proipiendentia, au purpurani auquanio tenociata u cyclaminus, izvia; cum aucim iemine nata pro-dit, prima ejus folia Viole nigræ foliis fimillima funt, rotunda, & aut nihil aut parimi duntaxat feri rata. Cauliculos autem multos habet, rotundos, striatos, bicubitales aut tricubitales; quibus inna-feuntur fibret copiolissimi, purpurei, Hyacinthi Orientalis florum amuli, dense compacti, ut spicam eamque magnam referre videantur; quibus fuccedunt semina minutifiima. Radice firmatur magna, eamque magnam reterre vincantur; quious incocunit jemina minutinina. Anaite irmatur alba, in alas divifa, eduli, fapore Rapunculi radicem imitante. Tota planta lacte abundat. noa, ut aias utvita, cutur, important marginibus, secus vias lato solo, inter saxa, & supra parie-

tes. Floret ibi affatis principio, deinde exareleit tota prater radicem, que Octobri folia proferre & Temtui.

incipit & viret tota hyeme,

 Campanula Linifelia lutea mentis lupi flere Volubilis Ad. Lob. Camp. lutea linifolia Ger. Park.
Linum fifvosfire luteum folius fubrotundis. C. B. item. Rapunculus nemorofiu angustifelius parvo. flore equidem. Bis enun possis bane plantam sub diversis generibus. Limsolia Campanula lutea J. B.

J. B.

Folia per caules, ferè lefquipalmares alterno fitu, oblonga, anguftaque, Lini fativi foliorum æmuladia per caules fuperits in ramos abeunt, qui fores geltant intignis magnitudinis, uncià longiores, croceo colore micantes, calvee in quinque longas anguftas lacimas fiilo, capitulo fequente Lini
fed mags turbinato. Radis longa, craffa lignola, in plura expira tuberofa dività.
In devens monts Lupp propè Monipolium collegit Lobelius, quà ad Septentrionem vergit, cui nec Leon;
albiv vifa, & ufin minus cognita. Lationibus folis in devens monts Capouladas Junio menfe cum flore
inventi? A ferrod.

invenit P. Magnol.

Vera Lini species oft (inquit Moritlonus) ex store & semine: Campanula autem non est, quia nec Veta Lini process on Conque Actoribonis Carbon Ca teamine: Campanina auteun 1000 et; qua nec lactecier, nec lemen minimum lucidum, altarum Campanularum more fert. H. B. p. 4422. Poftea Hill. Ox.p.576. Ententiam mutar, S. fibi contradicit. Eft enim (inquir) à fine ultimo i. e. flore & caplula teminah Campanula, ergo malè collocatur inter Lini species à C. Bauhino. Hujus planta ramulum cum Monspelii eilemus nobis communicavit D. Carolus Zueiker Dan-

An vera & genuina Campanulæ species sit, an inter Campanulam & Linum ambigat, me latet, ut

qui vasculum seminale non observaverim,

3. Cam-

Focus.

I ocut

Locus

2. Campanula Persicifolia Gev. Park. angustifolia cerulca & alba I. B. Rapunculus persicifolius magno flore C.B. Deach leaved Bell-flower,

Ad (efquicubitalem altitudinem affurgit caule angulofo aut firiato, glabro, rigido, inani, crebris foliis vestito nullo ordine postis. Folia angusta longa, glabra, ex atro virore splendentia, ad margines raris, nullo ordine postis & vix conspicuis denneellis incia. liorum exeunt in codem furculo feu pediculo plures fimul, pedicellis privatis brevibus, monopetali. Campanulati, ampli, margine in quinque segmenta diviso, quam Rapuntii magis patuli, plerunque cœrulei, interdum albi, è calice quinque partito; infra quem confistit va/culum calicis figura, in tria loculamenta dispertitum, semina continens parva, splendentia, tribus foraminibus per maturitatem pertusum, è quibus semina fundit. Radix quam Rapuntio minor, magis fibrosa tortuosaque.

Observavimus hanc in dumetis propè Spadam urbeculam acidulis celebrem in Germania inferiore, flore albo: in montibus & collibus Geneva vicinis flore cœruleo. In Anglia quod iciam fron-

4. Campanula lastescens pyramidalis Ger. Pyramidalis lavis J. B. Rapunculus hort. latiore folio. feu pyramidalis C. B. Campa, major five pyramidalis Park, parad.

Lacte turget radix, Rapunculi fimilis, reftibili fœcunditate se multiplicans, etiam ex frustulis repullulascens; ex qua caules trium quatuorve cubitorum surgunt, læves; foliis vestiti glabris oblongis, fortutts crents incitis, verum inferiora folia palmum aut felquipalmum longa, palmo latiora, per extremum ferè obtula, & ea quoque glabra, raris admodum casuris dislecta & vixdum ferrata, Fio. res à medio caule ad summum usque fastigium cœrulei, campanulas oris laciniatis exprimunt, quam Rapunculi vulgaris majores ac patentiores.

De loco natali nihil certi traditur. Florer Julio & Augusto. Moritono folia hujus prima & terræ proxima Violæ nigræ forma fimilia, paulò tamen majora, qua verò circa caules paulo longiore, utraque faturi viroris: caules validi & praalti: qua quidem

5. Rapunculus Alpinus pyramidalis minor C. B. Rapunc, five Campanula pyramidalis minor Park.

Radix Rapunculi forma: Caulis unus, sesquipalmaris, foliis pallide virentibus, per ambitum crenatis, acuminatis, unciam latis, tres longis, alternatim cingitur. In fummo flores pauci, coerulei, Campanulæ formå, pedicellis annexi, & filamento oblongo ex eorum medio prodeunte donati propendent: quibus singulis capitulum oblongum, pertusum succedit, cui semen minutum includitur. In Italia provenit, fed locus excidit. C. B.

6. Campanula Pyramidalis minor Alpin. Exot.

A radice tres vel quatuor, vel plures etiam caules affurgunt, bicubitales & etiam longiores, recti, Ar factor tres voltation, ver puttes cuant caurer atturguits, occupirates & cuant tongiores, reett, graciles, rotundi, ex quisus hinc inde ramulu multi afcendunt, inferne longi, fuiperné breves, rie ut fervato acquali ordine in its ramulis, quast pyramis cum ramulis floribúsque appareat, unde nos Campanulam pyramidalem minorem nominavimus, ad differentiam vuigtatae, que longê amplior est. Ex funmitiatabus verò ramulorum sorte propendent numeros, qui parvis Campanulis sunt similes, co-lore aut corruleo dilutiore, aut candido, haque campanular sunt cum suis filamentis tanto artificio à fore an ceruieo unitorie, au canauso, neque campaniur unt cum nus maments cano artincio a natura librata, ut artifex peritifilmus ita perbelle vue est accret, deorfium propendentes, figură for rum qui in vulgaribus Campanulis foctantur, fed paulò majores, fuaviter olentes. Hac furps inferrie juxta terram admodum est foilosi : folia verò foctantur, lorga, viridia, inferius lattufciula, ce in acumen definentia, magnitudine & figură quadi ad Rapunculos accedentia, vel ad Intybum 151vestrem : longè tamen extrinsecè undique serrata, superne longè minora, tenuiora, ac magis mucronata cernuntur, fingulaque ad uniuscujusque ramuli in caule exortum. Radix prægrandis cratta. brevis, Nucis Juglandis ferè magnitudine, figura tamen longior, in acutum delinens, colore albo vel translucido, ad Rapunculi tudem radicem maximè inclinans. Sapor verò infipidus & viscidus oblervatus eft. Stirps perennis eft, & quo annofior eo radices habet numeroliores & craffiores.

In valle S. Fidatæduobus à Bassano oppido m. p. in locis opacis & humidis, nec alibi usquam. naicentem vidit Profo, Alpinus.

. 7. Rapunculus petraus Alpin. Exot. Park. Morif.

Locus.

Radix huic oblonga est, digiti minoris craffitie, carnola & alba, Rapunculo vulgari valde fimilis, sapore dulci, subacri, unde in acetariis Rapunculi modo (ut audio) est faits accepta gultur. Ex radice folia complura fert, longissimis pediculis graculibus inharentia, Hedera foliis carnosis similia, minora tamen, longiora, magisque in acutum definentia, tenuiora, colore viridi nigrescentia. E foliorum medio prodeunt tres surculi, graciles, recti, longi, rotundi, dodrantales, cum parvis foliolis, longis, tenuibus, utrinque alternatim suis petiolis caulibus adnascentibus. In cauliculorum

cacumine capitulum parvum rotundum, aliquando oblongum extuberat, e flosculas complurimis ceruleis, in unum congestis, inodoris, quibus singulis succedunt capsulæ exiles, tribus loculamentis divisæ, in quarum fingulis plurima minuta semina subrutfa, solendentia.

Nascitur propè Bassanum in agro Marosticensi, à Brenta slumine vix tertia milliaris parte distan. Locus. te, in colle lapideo Septentrioni expolito, radice rimis faxorum infixa, ut propterea magno labore

eruatur, vixque integra.

* 8. Rapunculus nemorosus angustifolius major majore slore C. B.

Hic folia exhibet etiam angusta vulgaris Rapunculi esculenti in modum, profunde ferrata: flores verò ampliores, nola alicujus patentioris in modum, quinquefariam in margine partitos: quibus fuccedunt capfule trifariàm juncte, fingulæ fingulis foraminibus pertufa illius more.

* 9. Trachelium parvum folio Bellidis subrotundo.

Radix ei alba, fimplex, lignofa, annua: Caulis erectus, ftriatus: Folia alternatim polita, fubrotunda, abíque pediculis cauli adnata Flores Trachelii maioris.

Circa Messanam in montium urbi imminentium lateribus observavimus.

Ad § præcedentem pertinet.

* 10. Campanula Alpina glabra flore dilutissimè caruleo J. B.

9. B. Nihil hirfuti aut afperi (inquit J. Bauhinus) nobis in hac planta apparet. Félis aliquid fimilitudinis habent cum Hieracio Sabaudo, in circuitu ferrata, minora funt quam Campanula repentis flore minore; flores etiam paulò minores videntur, in unum latus verli, ex brevi pediculo nutantes. Ramulum habuit fere pedalem, datum ab Agerio, qui in vertice montis Tyrolenfis collegerat.

Excepta glabritie parum differt à Campanula repente flore minore.

A. 11. Rapunculus esculentus C. B. esculentus vulgaris Park. vulgaris campanulatus J.B. Rapuntium parvum Ger. Rampions.

Rapunculo vulgari radix alba est nunc simplex, nunc surculosa: Caulis sesquicubitalis, gracilis, hapuncuo vinata india and tituli missa. Alla mangas, m per margines crenis vix conspicuis leviter incisis, in summo ramosus, ramulis e foliorum sinubus

In summis caulibus & ramulis, longis pediculis insident stores campanulati, in quinque lacinias acutas profunde divisi: singulæ autem laciniæ tribus striis purpureis insignes sint. Stylas in medio flore trifidus in tria cornua reflexa; quem flamina quinque tenuia breviora circumstant. Floris color ex cœruleo purpurafcens: Calix ex quinque angultis acutis foliolis componitur. Infra florem ad imum calicem vasculum est seminale tribus loculamentis distinctum, semine repletum copioso, exiguo, lucido. Tota planta lacteo succo turget aliarum Campanularum instar.

Vernis acetariis (inquir J. Baulimus) expetitur hujus radix, minimi digiti forè craffitudine, Napi U. Se. parvi fimilitudine, alba, dulcis. Cum longo Pipere devorata lactis ubertatem facere perhiberur.

Estur non cocta tantim sed & cruda in acetariis, quòd maximè gustui placeat, & appetentiam excitet; longe quam Rapi aut Rhaphani delicatior. Lob

In aggeribus foffarum, inque arvis non cultis nascitur; in hortis etiam ad acetariorum usum seritur Locas. & colitur ut grandior evadat. Æftate floret.

Erinos major Fab. Columnie, Rapunculo affinis J. B.

C. Bauhinus hanc plantam habet pro Rapunculo esculento vulgari proximè descripto, cujus sententiar & nos quoque accedimus; nihilominus descriptionem ejus Columnianam proponemus, ut Le-

ctori judicium permittamus.

Radice constat carnola, non magna, parvum Rhaphanum æquante ad summum, candida, gustu fuavi, exclulci acerba acetariis experita, lactefcente, in medio vel imo parûm extuberante, â qua fula exeunt primo vere, Ocimi foliis fimilia, minora tamen, medii Ocimi foliis zgualia, per ambi-Josia exeunt primo vere, Cumi tolus imiua, minora tamen, meau Cumi rous seguaia, per ambitum ferrata, fiperne hirtura partum aque viridia, inferre verò lavia atque polica, albalioraque
Carles poffea als radice emitrit plures, fecundum loci annique temperiem, pedales vel majores, angulofos, hirturos: quos folia abique periolis alternatim circumdant, longora admodum angultioraque,
minique ferrata, it au equi videre plantam fine caule, acque poftea caule practitam, diverfam abique dubio effe cenfeat, mit domi cultam obfervavent. Folia quidem que antequam caules ederer
habeleux cerram tangentia marcida evanefcunt, nec in illa amphitis inveniuntur. Ex foliorum alis
formatica de contra caudis especial formatica de contra ramuli exeunt, in quibus ficut in caulibus flores Maio exeunt, petiolis parvis harentes, cavi, quinque divifuris in extremo diffecti, colore albicantes & etiam purpuralcentes, intus thyrfum habentes, qui intres curvas partes dividitur: quibus ficcatis florum bafis excuberat, qua hirfuta est & in quinque viridia folia definit, Iemen perficiens Junio & Julio fuscum, minutum, compressum, gustu acerbum, quod cum perfectum & ficcatum eft, per basis soramina, qua tunc pervia sunt decidit. Tota com, quon cum persecum conceanment, per ouns rosamus, que umo perva une acedit. Tota planta lache manar dulci difrupa. Hace deleripto Rapunculo vulge ciculento per omnia convenit, uni forte floris colore, qui pro cœli aut foli diverficate variare fæpenumero foler.

Locus 3 Tempus.

A. 12. Campanula retundifolia Gev. miner folo, retundifolia Park. noner retundifolia vulgaris C.B. The leffer round-leaved Bell-flower. Campan, parva, zinguillarie Camabricie J.B.

HISTORIA PLANTARUM.

Radice est albà, craffiusculà, modice fibrosi, subdulci. Folia primo ortu aliquatenus Viola Marthe primis minoribus folis fimilia, minora, finuara, ex femunicalibus & includis pediculis, que mox laciniata fium hederaceorum inflar: At que in caule funt longa, angufia, acuta admargines aqualia, nec ullis pediculis mxa. Caulis pedalem interdum altitudinem affequitur, teres, glaber, obscurius viridis, folis vestitus creb is, railo ordine potitis. Flores in funimitate caulis cœrulei, cumpanulari, Rapunculi timiles, margine in quinque lacinias divifo, pendult; è calice in quinque longa anguita fegmenta partito excunt. In medio flore framina, & quatuor foliola parva, alba, que introrfum ad floris umbilicum incurvantur. Semen, ut in hujus generis reliquis, vaículo infra floren tito, tribus loculamentis diffincto includitur.

In agrorum marginibus, inque dumetis & ad fepes præfertim in montofis, ubi pafcua etiam occupar frequentiffima eft. Aftate & in multum Autumnum floret.

Descriptio est J. Bauhini à nobis interpolata,

12. Campanula minor rotundifolia Alpina C.B. Rapunculus Alpinus minor rotundifolius Morif.

Radicem hujus plantula non observavi; Morisonus noster tuberosam ci attribuit; Clussus, (limodò candem deteribat) radicales sibras valde serpentes & vicina loca occupantes, sibinde germinantes & novas firpes producentes. Folia ei ex rotunditate oblonga funt & mucronata, circa margines tes et novas un pes producentes.

ferrata flongiffunis pediculis innitentia] Flores Rapunculi vulgaris forma fimiles, [nunc eleganti coruleo colore praditi funt, vel faturato purpura five violaceo nitentes, vel dilutiore purpureo colore & quasi cineraceo conspicui, interdum etiam nivei Clusio.]

re & quant enteraceo compieut, intercumicum mercusine.

In Alpibus Striacis & Carinthacis inveninus aut hanc, aut fequentem plantam.

Campanula illa, quam in felvis montolis prope Lindaviam urbem, & alibi in Alpibus Striacis &

Carinthacis inveninus, folia habuit quaha modo deferipirimus; Caules felquipalmares & longiores, tenues, paucis folis veftitos, unis lattoribus, reliquis fentim angultioribus, ad margines dentatis, exceptis is que in fummis caulibus funt. Flores versus fummos caules ex alis foliorum exeunt, longis pediculis, cœrulei, & Campanula minoris rotundifolia fimiles. In uno autem caule tres, quatuor, & non rarò quinque flores sunt; totidémque persæpe ex eadem radice caules exeunt.

14. Campanula Alpina minima folio serrato oblongo.

Plantula eft femipalmaris, foliis angustis, oblongis etiam iis qua ad radicem funt, circa margines ferratis, in cauliculis crebris. In summis caulibus duo trésve sons, pracedentium similes, pro plantulæ proportione ampli cœrulei.

Clustus in hist. pro Campanula minore Alpina iconem habet Lobelii & Dod. Et revera descriptio ejus non convenit huic plantæ fed potius præcedenti: ut dubirem adhuc quam plantam intelligat Clusius Campanula minoris Alpinas titulo, & putem J. Bauhinum rectè fecisse quòd non separet cam à

Campanula minor rotundifolia flore in summis cauliculis C. B. i. e. minor alba & purpurea Ger. minima Sylvestris Park.

An & quomodo differat à Camp. minore rotundifolia vulgari, examinent alii: mihi certe eadem viderur.

* 15. Campanula rotundifolia minima C. B. prod. Park.

C. B. prod.

Plantula est trium unciarum, ex cujus radicula alba, capillari, oblonga exurgunt cauliculi (sape unus, plerunque terni aut quaterni,) tenuiffimi, subrubentes, & ad radicem subhirsut, majori ex parte nudi, finguli unicum flofculum fubcœruleum, deorfum nutantem, calathi formâ fuftinentes. Foliola habet ad radicem potifimum, exigua, subrotunda, serrata, rigidiuscula, quandoque ru-

In Rhatorum Alpibus inter faxa, florentem adhuc Septembri invenit C. Bauhinus,

16. Campanula linifolia carulea, vel Rapunculus campanulatus linifolius J.B. Camp. Alpina linifolia carulea C.B. linifolia carulea Park.

Locus.

Locut.

Ex radice tenui alba, cauliculi quaterni, quini, plures pauciorésve, palmares & sesquipalmares, graciles, rotundi, fimplices emergunt; foliis oblongis, angustissimis confuso ordine sepri. Flores in sum-

Rupes & fumma juga montis Walferfall Julio menle florens exornat. Monet C. Bauhinus hanc cum vulgari Campanula minore minime confundendam. Diligentius conferant quibus monten illum adire contigerit, & plantam ipfam in statu videre.

A. 17. Campanula Cymbalariae foliis Ger. emac. Park. Cymbalaria feliis, vel folio bederaceo C. B. Camp. folio bederaceo, species Cantabrica Anguillara J. B.

Tenella est plantula, radice exigua, capillacea & albicante: coliculu tenuibus, palmaribus & sesquipalmarbus p per quos fais renera, lular vivore perfuia, Hedera ve d'Gynbalarte, angulo fa angulis acuminaris, longis pediculis donata. Flefendar pediculo fii inflar renui, longiufculo, nui unicus, infidet gracilis, oblongus, per fummas oras laciniaris, correlus, exteroqui pallidus: [aliquando fummo cauliculo, aliquando ex ejudlem lateribus prodeunte.]

In aggeribus udis ad aquarum margines in Occidentalibus Anglia copiose provenit: invenimus & Locat. in Septentrionalibus prope Sheffeldiam.

* 18. Campanula rotundifolia Catanæa longiùs radicata Bocconi.

Radix hujus altè in terram depacta est: Caules multi sunt, pedales, duri, rigidi: Folia Cymbalariæ rotunda, leviter finuata, ab imo ufque ad faftigium ferme aqualia. Flos aliarum Campanularum forma cœruleus; item & femen, lucidum, ruffum.

E rimis faxorum crumpentem prope Catanam inveni. Differt ab ea quæ Cymbalariæ foliis dici-Locutur, radice, fed præcipue foliis fuperioribus minime angultis.

* 13. Campanula serpyllifolia C.B. Park. Campanula Serpyllifolia J. Bauhini.

C. B. prod.

Tota planta floribus exceptis Serpyllum refert, nam radice est tenui, obliqua, tenuissimis fibris capillata, & hinc indè repente; cauliculis plurimis rubentibus, in terram reflexis, cui novis fibellis adherent, qui in ramulos plures tenuiores dividantur; quos fiolida Serpylli vel potius Nummularia que sone est purpurascente, forma subvocunda, duo semper opposita, quadam majora, quadam Serpyllo minora, crenata, subvus pallide virentia, peticulis brevistimis. Se levissime pube cientibus, ambiunt Causilius il aliquando in pediculos nudos sfores sultimentes definant: aliquando ex caudiculorum lateribus pediculi triunciales, in summo nudi, floribus ornati exurgunt. Flores bini vel terni, Campanulæ formå, ex cœruleo rubentes, deorfum nutantes, iniguli fingulis pedicellis donantur.

In Baldo cum floribus legit descriptionis autor C. Bauhinus: in Rhatia florentem æftate invenit Locat.

I. Bauhinus.

* 20. Campanula Alpina latifolia flore pullo C. B. Park.

Cauliculo est tenuissimo, palmo minore, qui ad partem usque mediam foliss uncialibus subrotundis, alternatin disposits, levite crenatis, paliticoloris partent unque incomityoni uncambis moroundus, alternatin disposits, levite crenatis, paliticejue viernibus cingitur : at pars superior nuda est, cui ferè semper unicus so, media magnitudinis, pulli coloris insidet.

In Alpibus Austriacis, ut Sneeberg & aliis oritur. Forte hac non differt specie à Campanula ro- Locus tundifolia minima ejusdem C. B. nam vix animum induco ut credam dari tot Campanulæ rotundifo liæ minoris diffinctas species.

21. Campanula parva rotundifolia, flore cæruleo, pentagono, grandi.

Folia huic Campanulæ roundifoliæ minoris, in locis nonnullis hirfuta, aliis glabra. Caulieuli non affurgunt in altitudinem prout in illa. Flos pro parvitate plantæ grandis & infignis.

Invenimus primo in clivis maritimis prope Scaleam & portum S.Nicolai in Calabria; postea etiam Locus, alibi in Regno Neapolitano.

22. Rapunculi genus folio serrato rotundiore J. B.

G. D. Computes flatim à radice tollit caules, cubito altiores, nonnihil angulolos, fubbirfutos, fimplices, quibus ab imo ad funimum adnafcuntur alternatim folia, nonnihil hirfuta, uncialia & felcuncialia, femunciam circiter lata, pauca unciam attingunt, in acutum mucronem definentia, per ambitum ferrata, obliquis venis à medio nervo in margines exporrectis. Summis capus fore ex intervallis proferr Rapunculi vulgaris floribus fimiles, caliculo exiguo, pinnato, perfimili, ex pediculis uncialibus & fefcuncialibus tenuibus. Radia: alba, Rapunculi vulgaris craftitudine, multifida, longiufcula. Floris color coruleus; pittillus longus extra florem prominet. In monte Jura collegimus.

Folia hujus planta que in caule funt, nullis pediculis intervenientibus eidem adnascuntur, latitudi. non autem execut fingulares è foliorum finabus, prout eos reprefentat figura J. Bauhini, fed tres, quatuórve fimul in codem communi pediculo.

I arus

I oeuc.

Varietas.

* 22. Rapunculus umbellatus latifolius C. B. Rapun. umbell. 2. Cam. hort. Rapunculi sylvo. umbellati prima species Park.

HISTORIA PLANTARUM.

Hajus folia femunciali funt latitudine, mucronata, in margine pilofa: Caulem erigit dodrantalem, piùs scatentem; in capes summo fastigio proveniunt plurinii flosculi, in unum caput coacervati, cœrulei, integri in fundo, nole inftar, finguli quinquefariam in margine partiti; quorum finguls decidnis fuccedant equide tribus localamentis diffinetze, atque m ingulis localamentis plerima continentur jenima, fubruffa, fplendentia.

* 24. Rapunculus umbellatus angustifolius C.B. Rap, umbell. I. Cam. hort. depictus, Rap. silv. umbellati 2. fecies Park.

Felia habet quam pracedentismultò minora & angustiora paucioráque: flores minores, cœruleos, non tam patentes, plures timul in unum capitulum congestos, cum stylo in medio tingulorum, qui in margine quinquefariam aliorum more dividuntur: semina in thecis tricapsularibus pellucida itidem producuntur.

Duas hasce species J. Bauhinus uno capite comprehendit, quod ità inscribit,

Trachelii minoris due species, sive Rapunculus sylvestris major & minor Thalio.

Utraque lacteo est succe ficut relique: Rapunculorum species: major ex una radice numerossis simos profert coliculos tenues, teretes, scabros, hispodos, sesquipedales, solis plurimis, oblongiusculis, angustus, simbriatis, ac hispidis practicos, in umbella parva stores coeruleos continentes: semine sulvente, exiguo.

Hac rariùs obviam fit.

Minor species locis aridioribus ac Soli expositis frequens est, maximè verò arenosis, soliis & caulibus brevioribus, ut & umbella fua cœrulea

> §. 3. Campanula vasculo oblongo in siliquam producto, Speculum Veneris dicta.

Speculum Veneris dictum puto à semine splendente, lucido, & speculi instar polito.

1. Speculum Veneris Ger. Sp. Ven. majus Park. Onobrychis arvensis vel Campanula arvensis erecta C.B. Avicularia Sylvii quibufdam J. B. Che greater Denus Looking glafs.

E radice parvà, alba, lignosa, fingulari, fibris tamen majufculis furculosa plures interdum caules E. raute parva, and, 187083, Insquart, nors camen majucutus urcutosa putres interdum caulet fundit, infirmos, dodrantales & longiores, ab imo fitatim ramolos, faiti vettors mollibus oblongs nominhi lerratis, per extremum rotundis, crifosis è quorum fundus flerse exeunt pulchri, purpuroviolicei, monopetali quidem, in quinque tamen fegmenta totidem fola imitantia expanfi, qui occidente Sole in figuram pentagonam, fagitæ parti alatæ fimilem coeunt, unde & nonnullis viola occidente sole in figuram pentagonami, figitue parti alaza miniem coeunt, unice ex nonnullis viola pentagona dicitur. Floris umbilicus albus: fiylus triculpis è medio flore exit; fi amina quinque albida in cius tubo occultantur. Floris bali pro calite quinq, folia angulta, viridantia circumponuntur, qua fuminum poftmodum coronant faftigium clavæ quadratæ uncialis, femnibus parvis, rotundis compressis, per maturitatem lucidis & splendentibus colore leucophæis repletæ. Tota planta lacteum fuccum vulnerata fundit.

Inter l'égetes in extens regionibus frequens occurrit. Datur hugus varietas per omnia major, folis logioribus latioribúfq, extera perquam fimilis, quæ Campanula í. Viola pentagonia folio oblongo latiori Morif, prælud.

2. Speculum Veneris flore amplissimo, Thracicum.

Plantula est palmaris, radice simplici alba; caule tenui, infirmo, ramulis crebris fruticoso; feliis ramuna est paintans, rame implication, and digitum longis, angultis, longitudine lattudinis tripla, pediculis nullis, immediate adnatis, inferioribus lattoribus, ad Grattola aut Hyflopi folia accedentibus superioribus angustioribus & acutis. Flores in fummis caulibus & ramulis duplo majores quam Speculum Ven. vulgaris purpurei, quam illius pallidiores, fundo leu umbilico albo, minús tamen quam in illo; umbilicum album circulus latus co-ruleus ambit, ora extrema purpuralcunt. Flores magis concavi funt & campaniformes quam Sp. rucus amort, orie vareniae purpuracionic. Fiores mago conteat unit de campantionnes quant Sp. V. vulgaris, in quinq, quidem fegmenta minis tamen profunde dividi. Quinq, fiamina imum thome mo caupant, cum fiylo in medio longuidiculo trifido. Floren circumfant pro calite quinq, foliola angulta, oblonga, acuta, ad margines nonnunquam fetulis oblita. Flores antequam appruntur pari anganta, oraniga, acuta, au margines normangeam tecturs orane. Fines antequant aperiminar para cum reliquis congeneribus modo in quinq, rugas fagitte alas referentes complicantur, filiquis quadra-tis oblongs indicentes. Ad batin filique bina plerunq, fibi mutuo oppolita folia; & ex alis foli-orum bini exeunt ramuli. Semina rotunda, in hoc genere majufcula, fiplendentia, coloro leu-

Hujus plantæ semen in Thracia collectum à D. Covill Cantabrigiensi nobis communicavit D. Dent, Pharmacopola Cantabrigientis, rei herbariæ peritiffimus, vetus amicus noster.

2. Speculum Veneris perfoliatum, seu Viola pentagonia perfoliata. Perfoliate Denus Looking-

Caule fimplici lanuginoso & anguloso altius asfurgit quam relique hujus generis, excepto parvo nostrate, altitudine dodrantali. Folia in caulibus crebra, latitudine pollicari, subrotunda, circa margines dentata, pediculis nullis immediate cauli adherescunt, etimo, ferè amplecauntur, ut ab co perforari victoratur; fitu alerno. Ex als fingulorum foliorum orintur flore tres plerunq, rarius quatuor, nullis pediculis, non adeo expanfi ur in vulgari majore, fegments ettam roundioribus, & colore dilutiore. Calicis segmenta quinq, latiora sunt quam in vulgari. Caulis interdum ramos emittit.

A. 4. Speculum Veneris minus Gor. emac. Park. The least Denus Tooking-glafs.

Jeśniom. E raduc tenui, lignofa cauliculum exferit rectum, in flerilioribus duas trefve uncias altum, in lætiori folo pedalem, plerunq, friatum feu angulofum, concavum, feliir parvis, longiufculis, circa margines finnans feu crifpes veftitum; è quorum findus versis fummum caulem, & interdum etiam infernis, excum ramuli filipuos parvas alatas feu criffaras fulfinentes, faftigus fuis feloculer parvos purpurafeentes, minus pulchros aur fpeciolos, quinq, foliolis virentibus pro calice cinctos, geftantes. Floribus delapis filipura in longitudine & craffitue augentur, & perample evadum, filmnoontinentes minutum flavescens, foliola illa virida flores obvallantia etiamnum retinentes. Planta

Extraneis scriptoribus nulla hujus mentio, quod sciam quamvis ipse in transmarinis regionibus non minus quam in Anglia inter segetes observaverim.

5. Erinos Fab. Columnae minor J. B. Rapunculus minor foliss incifis C. B. Erini sive Rapunculi minimum genus Col.

Col.

Radicem habet parvam admodum, fibris divifam, teneram, atque Rapunculo vulg. fimilem fapore, lactelCenténque. Folia emitti parva admodum, digiti longrudine, parum biriuta, oblonga,
latioraque in fummo, 8e per extremum ferrata raris divifuris; nam que proximiora funt radici
octo dentes in circuitu habere videntur, fuperiora verò pauciores atque floribus harentia binos.

Caulem emittit, ab radice ex fingulis foliolis alis divifum, ta ut fruticofa videatur, angulofum, hirfutum, tenuem, Fifeiane deit Aprili mente 8e Maio, inner folia ex calvee parum hirluto, in quinque folia definente excuntes, oblongos, cavos, fimiles Tracheliorum floribus, purpurcos, intes apcem vel thyrsulum luteum, in summo triplici divisura intortum, ut in congeneribus continentes. Semen perficit Junio & Julio minutum admodum, fuscum. Tota planta lacteo succo dulci turget

In muris & ficcioribus Messanz & Monspelli observavimus. Cum primum eam vidimus ad Spe- Locui. culum Veneris retulimus. J. Bauhinus hanc plantam iterum describit sub titulo Alsines oblongo folio ferrato flore cœruleo. Caules ei palmares & sesquipalmares hirsutos ascribit, flores parvos.

Nos plantam hanc cum primo Messanæ vidimus sic breviter descripsimus,

Radix ei alba, fimplex, paucis fibris capillata: Cauliculi plures: Folia alternatim pofita, verum ubi ramuli prodeunt bina ex adverso, profundiùs dentata, & folis Alfines Chamadryoidis non longè diffimilia: Flores parvi, diluté cerules, è fimplici tubo in quinque apices fui folia expansi. Calyx pariter quinque foliolis herbaceis constat, inque ipfius ima parte infra florem continetur semen, ut in Rofa fit, inque Viola pentagonia.

4. 4. Rapunculi corniculati.

1. Rapunculus spicatus C. B. Spicatus alopecuroides Park. Spicatus sive comosus, albus & caruleus 1. B. Rapuntium majus Ger.

Radix tum magnitudine tum sapore Rapunculo vulgari similis folia emittit Viola Martia, longis appenía pediculis, nonnunquam nigrá maculá notata, quanquam videas & stricta, oblongáque, appenia peniculis, inollinarquan ingra inacura rocata; quanquani viuesi e iriteta conongaque, in caulé bicultati, inatu, angulofo, lac manante: i nequis faftigio ficatus pulcher fae certileus, aut purpuro-violaceus, ex multa corniculis circa bafin in fegmenta arcuata fiffis compactus, quibus ficaedunt capitula parva, (librorunda aut nonmili angulolis). Rapunculi viulgaris fimilia fed minora, circa caulis faftigium arcte fimul compolita, in quibus femen minutum, lubruffum, lucidum, co

In transmarinis invenitur sapius in sylvosis. Nos primò in dumetis propè Spadam urbeculam Locus. Acidulis celebrem, postea in montosis circa Genevam & alibi. In Anglia, quod sciam, non reperitur, quicquid dicat Lobelius.

Flores colore albo & cinereo variant.

743

Locus.

Locus

Lib. XV. De Herbis flore monopetalo uniformi.

745

A. 2. Rapunculus corniculatus montanus Ger. flore globoso purpurco J. B. folio oblengo, spica or-buulari C. R. Alopecuroides orbiculatus Park. Rapunium montanum rarius corniculatum Col. homed frampions, with a round fpike of head of flowers.

Rotundum globofum caput atque purpuro-coeruleum conficiunt curvi atque in feipfos nutantes florum corniculi fupra bafin quinque viridantium foliorum in fummo caule fitam, in orbem concumați. Hi ex calzeibus primum orbiculare initium obfoleto colore ducunt, Orobi magnitudine craffelcentes, deinde in fupinum atque curvum fatis corniculum definentes, atque inter feipfos, centrum petentes & annuentes, implicati. Paulatim verò se perficientia cornicula lavia illa ac sim-plicia aliud tenuius, dimidio brevius, & in summo trifidum [stylus illud est] exserere incipiunt, doinde circa tuberculum imum incipiunt se finuose & undatim in quinque partes per longum findere, ac pofterus in renues limbos se dividentes atque dilatantes, formamque nostratis coli cui linum aptatur ad nendum imitantes, ita ab interno corniculo [seu stylo] separantur circa imum, & ventriolam formant effigiem, inter quos prorumpunt lutea staminula quinq, Perficiente se flore corniculorum [ftylorum] apices trifidi etiam grandiores effecti torquentur, atque laciniæ illæ in totum ab interno corniculo [ftylo] feparantur, atque ita erectæ permanent, donec tandem feminum utriculi quibus infident turgefere incipiant & tune inverfa recodunt doorfum ipectantes [feu reflexa]
Tune fimiles Rapuntiis vulgatis calyces, quinque apicibus ornati, foraminum notas oltendere incitune, mutes rapumts vugaus cayees, quinque aprenus oriant, forammum notas orientere mer-pium, qui poftea perfecti non fecus ac congeneres perforantur, femenque copiofum, fulvum, pa-rum latius quàm Trachelli anguftif. montani decidit. Augulto floret. Radice nictur perenni, candidà, craffiufcula, rectà Rapuntii inflar, minore quideni, atque per terram brachiata admodum, ut plures ex uno radicis celpite planta perficiantur. Felia ima levia, Rapuntii vulgati amula, rotundiora, ad formam Viola: Martia: vel Campanula: pyramidalis accedentia, majoris digiti unguis latitudine, per ambitum obtuse dentata. Cauli pedali firiato ima parte septem circiter folia duplo longiora adharent alternatim, vulgari Rapunculo fimiliora, per ambitum acutioribus denti-bus divifa, & per medium caulem ad fummum duo aut tria angultiora, acutiora, longis intervallis disposita, ut nudum caulem relinquant.

Tota planta dulci lacte turget, gustu suavi.

In montibus Suffexia & Southamptonia The Downs dictis copiose provenit.

Non possum satis laudare diligentiam & industriam Nob. Fabii Columna, qui tam curiosè & exacté observati & descripit hujus plantulæ flores, corúmque partes & progreifus, ur fummo jure oculatiffmus cum fit, Lyncei titulum & dignitatem, imò principem inter Lynceos suos locum fibi

Cujus descriptionem quamvis satis longam transcribere non piguit, quoniam reliquis hujus generis corniculatis Rapunculis, mutatis mutandis, cam convenire puto, ut pro nota generica infer-

A. 3. Rapunculus Scabiosa capitulo caruleo Park. C. B. Scabiosa globularis, quam ovinam vocant I.B. Scabiofa minima birfuta Ger. emac. Hampion with Scabious like heads.

Radix ei fimplex, alba, lignofa, fibras brevestenues è lateribus emittens, in plura capita interdum divifa. Caules exinde oriuntur plures pedales aut cubitales, tenues, hirfuti interdum fimplices, aliàs caruta. Camer exintee o nuntur panes pocates an custanes, currence, intrust interestin impines, anas-ramoli, folia veltici rechris, angultis, digium longis, mollibus, hirditais, non incifis, verim ad mar-gines nonnilul finuats aut crifois, ablque pediculis immediate adnatis nullo ordine poficis. Caules & ramuli in praelongos pediculos, glabros, firatos terminantur, qui farer fuffinent Scabioda emu-los, calicibus è pluminis foliolis latis, in actuum mucronem definentibus compositis obyallatos. Flores 105, cancious e piurims ronom auto in acuatin mucionem ecimentous compones obstantes. Furth in merito compositi feu aggregati, five mayis totales dicend funt, confrant enum flociulis numerofiffimis, dense ftipatis, ceruleis, monopetalis quidem, verum in quinque fegmenta longa expanfis, quorum unufquilque pedicello fuo privato infider, 8 valculo feminals, feminalus parvis lucidis repleto, prarvius eft. Tota planta lacte/cit, unde Rapunculis potius quim Scabiolis accenfetur.

In arenosis & sterilioribus requietis agris & pascuis. Æstate sloret.

Accuratissimam omnium hujus plantæ partium descriptionem vide apud F. Columnam, sub titulo Rapuntii alterius leptophylli capitati.

4. Rapunculus Alpinus corniculatus C.B. Ger.emac. Trachelium petræum minus globosum Park. Rapunculo comoso spicato aliguatenus assimis ex Baldo J.B.

C. B. prod.

Radice eff tuberofa, inxequali, quafi ex pluribus grumis compactà, albå, digiti craffitie, [ali-quando lignofa, pallida, rugofa & fefquipalmari Pon.] ex qua Cauliculus, (modò unus, modò plures) tenuis ac firiatus, unciarum quatuor exurgit. Folia qua ad radicem aliquando ex rotunditeta oblonga, Bellidis corrulae forma; communiter fubrotunda, crenata, Alliariz forma; communiter fubrotunda, crenata, crenata, alliariz forma; crenata, alliariz minora, faturate virentia, tenuia, pediculis uncias quinque vel fex longis prædita, ex radice una munora, taturate vienna, tennas, penetrum unas quinque vien esta origina penetrum culculus extraute; que veró cauliculis & quidem pediculis bervioribus adherent, longiora funt & angultoria, profundius fed rarius incila, quorum quina vel fena Umbella fubicauntur ftella in modum; que cauliculi funmo infides, & ex fáribus viginti, estam pluribus, arché jundits & ex cernido purpuraficentibus conflat, qui ex calicibus pediculis lats brevibus & firratis donatis prodeunt. Ex fingulo calice fles unus, ad exortum tumidus, oblongus, fensímque angustatus, & in extrenutate crenatus, formam Cucurbitæ vitreæ referens, in medio corporis tumore incifuras quinq

obtinens, que neq, ad collum perveniunt, nee totum corpus ad calicem ufi, diffindunt, in cujus medio multa filamenta nutriuntur, quorum unicum illus longitudinis eft, ut aliquantulum craffum collum multum egrediatur, & quod maturitate bifurcatum fit. Semen non fuit obser-

In Baldi montis jugis inter præcipitia propendet.

* 5. Rapunculus Alpinus parvus comofus I. B.

J. B. Radice squamis voluti compactili, ex veteribus soliis residuis, ut in Nardo Celtica parte videre oft, craffiulcula, fentim attenuata praditus oft; folia fundente numerola, unciam unam aut alteram longa culmum lata, ad Nardum Celticam accedentia, longis nixa pediculis; inter que Cauliculus furgit dutim unciarum, non fine foliis, que angultiora : cujus cacumini flores infident Ra-punculi comofi, qui cœrulei, quantum ex ficca planta J. B. colligere licuit, flylis longis, recurvis

Videtur nonnulla fimilia habere cum Rapunculo montis Baldi. In Stiriz montibus collegit Locus

* 6. Rapuntium umbellatum Col. An Telephium purpureum majus C. B? Tel. floribus purpureis

Huic radix fibrofa, candicans, perennis, craffiufcula, lactefcens: folia Ocimi, per ambitum ferrata magnis dentibus, vulgari Trachelio proximis, ficut etiam politu & ramis, verum levibus, nitidis; caule multis alis divilo, in quibus minora & angustiora folia alternata, & in summo umbella: magnæ modo funt denfi florum corymbi, dehifcentes in oblongos & tenues admodum tubulos, quomagne mote our seem porum coryunit, teamerines in dounges extentes authorati tumoto, quo-rum extrema par in quinque lacinas fella modo divifa, purpuro-ceruleo colore micar, medium habentes oblongum famen, tubulo pari, Valeriane five Nario mortano non diffimiles, minores & parum ettam odorf, fraitibure etam infidentes, qui quanvis roundi trigoni funt. Junio mefie incipientes, deinde per alas alii emicantes fingulis menfibus, etiam Octobri: at prioris & fummæ umbellæ semen Augusto perficit, quod ex foraminibus ima parte conceptaculi, tunc ut in congeneribus effluit, minutum arenæ instar, obscurè flavicans. Tota planta lacte turget concrescente, sapore dulci ut congenerum.

Hæc planta (fi modò rectè à Columna describatur) omnes habet Rapunculi notas, ac proinde Telephium non recte ab Herbariis denominatur. Verum vix possum mini persuadere eandem esse hanc plantam quam fub titulo Telephii floribus purpureis depingunt & describunt Clusius. Lobe-

Trachelium umbelliferum caruleum Ponæ Ital. Park. Cervicaria Valerianoides carulea C.B.

Nobis utriusque descriptiones exactius inter se conferentibus eadem omnino planta videtur cum pracedente à F. Columna descripta: nota omnes conveniunt, nun quòd Pona radicem satis tuberofam fux plantx adferibit, & faporem acrem nonnihil adftringentem, qux non invenio in descriptione Columniana.

Proinde si planta à Columna descripta eadem sit Telephio sloribus purpureis herbariorum, & hanc quoque eandem effe oportet.

. Rapunculus Sonchi facie umbellatus J.B. umbellatus Sonchi folio C. B. Clus

Caulis in pedalem excrevit altitudinem, vel etiam breviorem: plura quam primum [Rapunculus corniculatus montanus] habebat folia, breviore pediculo eóque plano fubnixa, fuperne viridia, incorniculatus montantus] nateenat plans, previous per penciulo coque pano habitat, imperio vincus in-ferrie exalibida, inflar foliorum Sonchi, quibus forma valde religonatebant, exant enim ut illa in ambitu dentata, fed minora. Summo cauli innitebatur veltut umbella longuitculorum caliculor-rum, friatorum, in quinque angulos definentum, in quinte fair coloris milis non comperti. Vider se plantam duntaxat mutilam fine radice & floribus.

Confiderandum inquit J. B. quantum hoc differat à Rapunculo montis Baldi ante dicto.

8. Rapunculus umbellatus folio gramineo C. B. minimus folio tenui gramineo J. B. Rapuntium alterum angustifolium Alpinum Col.

Omnium Rapunculorum minimum in montibus Rhatticis invenimus, (inquit J. Bauhinus) cui Animum Raspantationam infiliation in montious Kinatties inventious, (unque 3. Baumina) clit Radia: craffiulcula [longa, craffa, perennis, multos habens in immo celpites, annolos, ex quibus nova femper germina protruduntur. Col.] Coleadus tentis, duûm unciarum [unico lattufculo interceptus folio Col.] complimi gerit florem coeruleum, Rapunculi fpicati. Folia caulem comitantur, ipio penè longiora, fili inflar tenura, numerofa.

Florentem observavit J. Bauhinus mense Junio.

Sff

9. 5. I.a.

HISTORIA PLANTARUM. 4. 5. Rapunneli flore galeato.

Traebelium Americanum rubrum Ferrar, Traeb, Amer. flore vuberrino, five Planta Cardinalis Park, parad. Flor Cardinalis Barberini Col. Annot. in 11/3. M. Sacan.

Ex radice perenni, vegetá, fibrosá, candidá, lateribus repente, cespite facile se propagante, tenera. Lacteleente, dulci cum pauca caliditate, plures caules five foboles juxta radicis ventifiatem se tiberta-tem promit Aprili mente [Romæ;] fed primo vere folia in terra strata crumpunt, vulgari Rapuntio non diffimilia, nifi quia minora & angustiora, serrata, lavia, obscure virentia, & in orbem juxta radicis caput expanla, quæ deinde in lævi, rotundo (ed angulolo, concavo, candicante *caule* (tripedalem objervavimus & aliquando multis alis divifum) qui craftior & vegetior eft Repunculo vulgari, minimi digiti craffitudine, majora & latiora fiunt, illi alternatim harrentia, & cochleatim quino ferè ordine circundantia, fempérque majora, ut un medio caule femipedalis fiant longitudinis. & duarum unciarum latitudinis, parum incurva, per ambitum dentata, illaq diffupta lacte manantia, ficuti & tota planta, verum non ita copiolo ut in congeneribus, sed exiguo. A medio caule folia decrescere incipiunt ad summum usque, in quo seres coacervatim in spicam crassam, longam, dodrantalem, & in summo duplici velut umbella coronatam coactos, Junii initio observavimus; illifque fe perficientibus fpica producitur, & flores rariore ordine inter foliorum alas densè exferinture, brevi petiolo harentes, & ex calyce quinquefoliato Rapuntii modo, tubulo oblongo feferunciali, in furmo coloris fature coccinei, hilaris admodum, paulatim dehifeentes, circa finem Junii in quinque foliola dividuntur, novo quidem ritu in hoc genere, ut tria foliola dependeant effigie barbularum, bina alia superiora & angustiora, veluti alæ obliqua, tubulum medium exiguum ex illorum centro five medio emicantem amplexentur, colore etiam coccineo, in cujus fummo caput ex norm centro we means emissioned in ampression, concertain coccines, in capital infinite capitle confluent five violaceum, avicale cupitalian roftrum incurrum amulans profereur. Ab altorium congenerum floribus hi variant, ut non Campanulas, fed galericulatos portis fores initiari videantur, non parum ad Gladioli flores accedentes, quanquam natural inti tubuloti, artin limina difficience differentes. Highs floris medius tubulus, ex quo caput exertitur violaceum, fitpernam extendi tubuloti, artin limina difficientes. rerni majoris floris tubuli partem difrumpit, relicto canali, ficut & medius internus //s/m fructui infidens. In floris externa parte ima fupra fructum, fi tubulus eximatur, melleus liquor non paucus reperitur. Flores diu durant in flatu aperti antequam marcefcant, quod non paucam iis gratiam conciliat. Frudiu in calycibus extuberantiores oblervantur profecti, Viola Mariana valculis fem. perfimiles, semina flavicantia minuta ut in congeneribus continentes: Julio & Augusto mense perficientur, & ab imo planta denuo regerminat. Sapor dulcis in tota planta cum quadam caliditate,

Hac omnia de planta Roma: culta intelligenda funt; in frigidioribus regionibus femen rarò ad maturitatem producit.

* 2. Rapunculus galeatus Virginianus, flore violaceo minore Moril. Flos Cardinalis caruleus

Hujus folio funt prioris multò latiora, magisq, viridia, & paululum serrata: ex quorum alis sursum versus exeunt sore ex calycibus quinque-soliatis, hirlutis, integri in fundo, profundiùs in marnum red mine scum puro-cervale feu violace; quantur sintas, innees, mega mi antico, promotos mine-gine divili, proprio-cervale feu violace; quibs ingulis fibrenium capillar, vibus localmentis di fiincks, atq, in fingulis confpictur foramen ex quo decidir femen minutum, lucidum. Radix alba, multifida. Toa planta lade feater, ficur telique omnes hipus generis.

* 3. Rapuntium urens Soloniense Bocconi; Draba flore ceruleo galeato C. B.

Boccon.

Radix huic minimi quasi digiti craffitudine, albicans, ex pluribus in apicem congestis seu concurrentibus Asclepiadis modo, non sine sibris. Caulis pedalis & bipedalis, atque in udis etiam maconstitution recognism motors, non mix more committee operating acque in unit extra ma-jor. Felia unitas tres longa, nama lias, tenuia, ambitu cerento, palide vientua, lata baif caulem cingentia. Flora è foliorum finu excuntes [in funmis caulbus & ramulis plurimi velut in fipicis] purpuro-cœrulei, in fundo integri seu fistulosi, per oras quinquefariam divis, Cardinalis floris aut Rapuntii coccinei quadantenus æmuli, subsequente semine russo, lucido, capsulis triangularibus (Rapunculorum more) incluso, ex foraminibus quibus capsulæ pertunduntur effluente. Tota planta præfervidi guftus est, atq guftata linguam vellicando quasi accendit & urit : quin & è quacunque parte vulnerata lacteus fuccus emanat.

In humidis ericetis & sylvis annosis passim in agro Soloniensi, inque ericetis Regia intra septa

Chambort paffim in humidis viget.

* 4. Rapuntium Æthiopicum violaceo galeato flore, foliis Pinastri Brevnii.

Ex radice lignosa virgulas dodrantales profert, interdum etiam ampliores, lignosas, tenues, non valde ramotas, Folis uncialibus, angultifitmis, rigidis, triquetris, Pinafri amulanubus, Chamspeuces Alpini in modum, circumquaq, dense fitpatas. Flores in virgularum & ramulorum fiunmitatibus, ac aliquando etram lateribus, pediculs longis innixi haud multum & Florit Cardinalio dicti different, coloris autem violacci, Ajuge non multo majores; labello ante in lacinias quinque divifo, in fundo verò integro feu fiftulofo, conftantes: è cujus centro cuculli loco fizius prominet longus, cujus extremitati craffum, oblongum, fubalbidum, anterius pilofum capur, Rapuntiorum aliorum galeatorum ritu infidet, Fructum & femen non vidit Brevnius.

* 5. Rapuntium Æthiopicum caruleo galeato flore, foliis Coronopi Breynii.

Perclegans & humilis est planta, plurimis viridibus, hirsutis & teretibus prædita ramulis, per quos Falia nullo cerco, fed confialo ordine polita cerunturu, politaria, anguleta, hiritara, in lacinus aliquot laterales, initara Coronopi, wel ponita lecunathemi Alpini Chui, divila. Ramuli in pubeculos abeunt graciles, nudos, laves, uncias quaturo vel quinq, longos; quorum apiece fapriffime rurfus in duos pedicellos unciales dividuntur, in quibus lingulis flos altero tanto, imo & triplo major, Cyani five Lazuli celelto decus armulans, & longá in medo, maculià alba notatus; qui anteriis in fiffuras breviores latiorela, divifus, & ex calyculo quinquefoliato, hirfuto, originem fuam prima in modum speciei petit.

Hoc cum antecedente primum in Europam, anno 1663. Domino à Beverningk ex promontorio Bonæ Spei ficcum transmissum.

* 6. Rapuntium Æthiopicum caruleo galeato flore, foliolis dentatis Brevnii.

Tenues & humi diffusos habet hoc genus cauliculos, frequentes, sesquipedales, interdum ampliores, Folias parvis, crassinsculis, per circumferentiam crenatis, alternatim politis, & versus unam partem frequenter fe torquentibus, amickos. Flores in extremis ramulis juxta longitudinem inter-folia fpicatim quadantenus exeunt, figura & magnitudine primi generis, coloris autem diluze

* 7. Rapuntio affinis Lini facie Capitis Bonæ Spei Brevnii.

Brem.

In locis herbofis Promontorii bonæ spei nascitur hæc prorsus nova & venusta planta, Lini sylvestris magnitudine & facie, sed magis hignosa, numerosioribidis, ramulis, quos Folia bina è regione ambiunt, lattà viriditate picta, & Lini estigie. Flores caulium & ramulorum cymis, ex albo staviter rubantese, seu human vulteis formosam temperiem bellè reprasentantes, innascuntur, codem ordine & figurà, quà Lini sylvestris, ex quinis indem soliolis constatt. Att oblongus, subrattundisseu qui stori sibuest printatu plantam hanc Rapunto alteri leptophyllo capitato Col. magis affinem declarat; quamvis calyculus ipsi subsideat parvus contra morem Rapuntii.

CAP. VI.

De Stramonio.

STramonii nota generica funt Flos ex oblongo tubo calathoides; conceptaculum feminis grande, in quatuor loculamenta divifum, in plerifque speciebus spinosum, facultas virosa.

Solanum multis diflum fou Pomum fpinofum J.B. Stramonium peregrinum Get. minus, five Nux Metel flore also Park. Solanum pomo fpinofo roundo, longo flore C. B. Stramonium fruitin roundo, deofum fpeciante & afpero Col.

J.: n. Cobito altior eft, radice multifield, lignescence. Folia per caulem longis appensa padiculis, ampla, finuata, gravem odorem spirantia. Flores ex longo tubo calathoides, ampli, candidi, margine angulos, quuma in medio stamina cum longis appicibus occultants; quorum unumquodquu sequitur, pos mum orbiculatum, Juglandis putamine calloso adhuc involutæ magnitudine, bullatum, brevibúsque spinis asperatum, semme compresso, cinereo.

Parkinlonus caulem fimplicem, non ramofum huic plante attribuit.

Ex Afia & Ægypto allata funt ejus femina.

Sff2

Fructus

Locus.

747

Unes.

Fructus iple ac etiam tota planta foporiferæ funt facultatis. Nucem Methel effe affirmant Pharmacopuri & Phylici orientales, quia facultatibus iis praditus fit hujus fructus, quas Nuci Methel Avicenna tribuit. Eosdem autem effectus habere experientia comprobari testatur Dalechampius.

* 2. Solanum fetidum pomo spinoso rotundo, semine pallido C. B. Datura Ægyptia Vesling. Solamum fetiaum pomo jomojo rodinano, fromse paudio C. B. Janua G. Djerma Guille. in Alpin. de plant. Ægyp. Datun: Contarena Alpin. exot. Ægyptuca fire pleno Pona kal. Stramonium minus fire gemmato purpurante Park, parad. fruilu rotundo, folis per ambutum Xantbii modo inciții Con

Longa crassique fundatur radice, qua subrubro perfusa colore odorantium capitibus gravedinofum Meconii halitum infpirat. Surgit ab ea caulis fingularis, fed amplus, ramísque plurimis porro him Mecomi haitum impiat. "Suga di Celami linguatis, ico ampilis, l'ammete par interestation d'armpus. Vidi quaternis quinifique leré cabitai adultam, rotum rotundo fehemate, viole obleurioris ornatu filendide coloratum. Felia longis perolis infilerina, virorem fium nigredinis aliqua militura obleurant, quorum inferiora producta ampilius magfique dilatata varis utrinque divifiris in aqualiter exasperantur. Florem producit non vulgaris elegantia specimen, unicum odora suavitaacquaters for the superantum. Hunc defined and the segantae prediction, uncount does a district in rotal planta compendium. Hunc definicialso cales enixum, a sugnificor cervice, medicique turgidal, quentre tubuli infar fenfim diducti. Folis conflat, modò impile, duplici modò, mò criplici, quamvis hoc alterias addizamentum videatur. Externa facile prupura decorem induunt, interna lacteo candore largius perfusi sores, omnium hoc proprium est ut reliupinatis labris in la-cinias aliquot dirimantur, qua retortis sensim oris collecta velut in candas attenuantur. Fructum edit plus minusve rotundum, spinoso horrentem cortice, nonnunquam innoxia scabritie æquabilio-

ear plus hinnive routiditis, pinton interient cortee, routinate planta copiola fava primim, tandémque pallefcenta complectitur.

Hujus fructum Profjer Alpinus ex communi fententia Nuccen Methel, plantam ipfam verum
Diolocordis Stramonium pronuncia. Vin clanifimi ad feminis vim delizma pariere ac ftupefactoriam respicientes Solanum maniacum Theophrasti & Hippomanem Cratevæ nuncupant; ab Ægi-

priis vulgò Datura vel Tatura appellatur.

Frigoris minus patiens est, unde semen rarò in hortis nostris perficit.

3. Stramonium majus album Park, Stramon, spinosum Ger, Stramonia altera major sive Tatura quibussam J. B. Solanum fazidum pomo spinoso oblongo C. B. Thorn Apple of Peru.

Est ubi humanam proceritatem adaquat, ramis patulis brachiata, caule crasso, subhirsuto. Folia finuata, Pedis Anferini vocati foliorum inftar, fed quadruplo aut quintuplo majora, abominando putore nares ferientia. Flores ad ramorum divaricationem ferè, niveo candore infignes, ex tubulo pentagono in longum latumque calathum explicantur continuum, per marginem quinos mucrones toridem filluris interceptos habentes, odore grato, fed obscuriore, in quibus latent stamina quinque, longa, herbida, apicibus ochris lineà albà variatis, unáque pistillum albidum. Cæterum floris tubulum obvolvit laxior folliculus quinquangularis, totidem laciniis, totidemque mucronibus alternis per oram divifus. Fructus succedit altero tanto major quam Juglans suo callo obducta, oblongus, turbinatus, pungentibus spinis undique senticolus, qui per maturitatem in quatuor partes aquales dehifeit, distepmento membranarum, quibus fimen copiosium adharet, nigrum, compressum, medulla alba, Japore ingrato, distinctas. Radix subest ex numerosis fibris compacta.

Variat floris colore, nimirum vel flavo, vel Hyofcyami floribus accedente. Hinc tria hujus plantæ genera Acosta cap. 53. & Costao. Columna quoque Annotat. in res Medic. Novae Hisp. has pro di-itinctis speciebus habet.

4. Stramonium majus purpureum Park. parad.

Magnitudine & figurâ partium omnium, caulis foliorum, florum, fructus cum præcedente convenit: colore caulium obscure purpurso, foliorum viridi saturatiore nonnihil purpurascente, florum denique dilutiùs purpurascente ex albo differt.

Hanc plantam in hortulo nostro Cantabrigia unà cum proximè pracedente aliquot annos colui-mus, noc tamen, quantim observavi, semine sata unquam speciem mutàrunt, sed sium singulæ ge-

nus semper propagarunt, quo fit ut specie distinctas existimem.

Habemus infuper Stramonii pumilum genus flore albo; quod non alia in re quam statura & parvitate à Stramonio albo majore differt. Foliorum & florum, necnon fructuum figura, fitus, magnitudo par: verum bipedalem altitudinem rarius excedit. Caulis insuper ramosus, & eodem quo il-Iorum modo divifus. Ex femine autem deciduo facilè seipsum renovat.

5. Selanum fatidum pomo grandibus aculeis donato Moril prælud. Stramonium ferox Boc. Da-tura Cochinensis spinossisma Zanoni.

Ad Stramonii majoris altitudinem propè accedit (minor erat multò in horto nostro) Ramis conftat late expanis qualique brachiatis; coule craffo, cavo, medullofo & ramofo; foliis angulofis, finuatis ad Peuts anterini dicti folia accedentibus, majoribus paulò atque craffioribus, è virore palleicentibus. Flores ad ramorum pane omnium divitionem candidi abioluti, cœruleíve, qui in folheulo quinquangulari è longo tubo in calathum laxantur continuum, quinis angulis quinifque fif-furis diffinetum; in hisce floribus sunt stamina quinque cum pistillo. Florem excipit strasus Nuci

Juglandi magnitudine & formà fimilis, craffioribus quàm in Datura putata fipinis horridus & fenti-Jugiand magnitudiness forma minus, camorinis quan in Daqua pasad pinis notriuss & tene-colus, unde ferox meli dictur, quatuor membrans intu divilis, e quibis nelcio qual fungofium re-flectuur, cui Semea adheret copiolium, renis forma, rugolium feu afperum, medulià albà refertum. Radis fubelt è munrolis ibiris compolita, annua. Florer attaca & femon perficir vessis finem Au-

Hujus fi pleniffimam & accuratam omnium partium descriptionem desideras, Jacobi Zanoni historiam Italicè conscriptam adeas.

Stramonii semen in pulverem redactum & in potu exhibitum mentem turbat & alienat, infaniam Virei. quandam 24 horas durantem inducens, unde à furibus inditur in cibos corum quos depredari voquantum 24 notas untantent mauceus, unue a tutuus mutuu in cuos ootuut quos ueprodari Vo-lunt referente Garero 4 Acofta auteun impudicas multeres illum 3.9, pondere amalis lus ex vino aut alia que magis artidet materia prebare ait. Mifer qui eum hauft diu velut mente altenatus rema-ner, aut ridens aut ciuluis, aut dormiens, plerunque estam aleric olloquens & refpondens, uri-terdum ciam fina mente offe credas, cametti mentis non fit compos, neque eum agnofeat cum quo fermones confert, & colloquii habiti plane fit immemor postquam ad se redit. Sunt vero nonquo formones content, & cotteque habit plans it immemor potiquam ad feredit. Sunt vero non-mille adeò exectenze in hos melicamento exhibando, idque fic temperare nôrunt, ut ad certas, cáfique quo relint hocus, quabas da propianat mentem adimant. Nonnulli tamen ad provocandas urinas ex melicas Gentaless utuntus. Horum prima cura elf medicamenta vomitum cientia exhi-bere; deinde acres chiferas impeere, forticique ligaturas & fricationes brachiis cruribáfque adhibere, interdum etiam cucurbitulas applicare; que fi non juvant venam fecare in majore pedis articulo ne-

Gentiles verò Medici & Christiani indigena, chim à cucurbitulis & vena sectione abhorreant, nihil aliad quam vomitum provocant, fortesque ligaturas & fricationes adhibent. Que si non sufficiant, balnea ex aqua calida præferibunt ad eliciendum fudorem : porrò à vomitu vinum propinant cui piper & cinnamonium admifectur.

Radicis drachma ex vino pota fomnum profundum inducit, in quo varia infomnia & miræ rerum facies obverfantur.

Semina per noctem in aceto macerata deinde exacté trita, militer illinuntur herpeti miliari & eryfipelatis ferpentibus.

Unguentum ex fucco foliorum cum adipe porcino paratum, ad partem aliquam aut membrum corporis igne vel aqua fervente uftulatum fanandum efficaciflimum elle remedium multorum experientià comprobatiim est.

6. Datura Malabarica Hummatu dista prima species Hort. Malab.

Lib. XV.

A Stramonio majori albo superius descripto parum differt; nimirum floris origine è foliorum sinubus, cum in Stramonio majore albo flores in angulo divaricationis ramorum ferè fiti fint; tum fructus per maturitatem colore viridi, & feminum flavo sen subrusto, cum illius fructus maturitate flavicent femina prorfus nigra fint.

Verum he differentie non tanti tunt, ut specie distinctas putem : nam & in Stram. albo vulg. flores superiores à foliorum similous excunt: & in Hummatu forte fructus & semina ante plenam maturitatem descripta fuere, vel forte etiam colore variant : reliqua certe descriptio Hummatu egre-

giè convenit Stramonio prædicto.

Herba trita & mixta cum oleo Sirgelim membris tumefactis imponitur. Succus foliorum expref. Virea fus, & mixtus cum Saccharo dieto Luftranis Jegro de cana confert in morbo facro, parte affecta cum co uncta. Semina ad tria numero fumpta conducunt in febre frigido: eadem trita & mixta cum aqua in qua macerata fuit Oryza membris tumefactis commode imponuntur. Hort. Malab. Quam periculofus fit feminum ulus internus superius oftendimus.

• 7. Nila hummatu, Daturo Malaharico fecunda species Hort. Mal.

Horr. Article.

In humanam altitudinem affurgit, radies fibrofa, abicanta, fripite purpuro-coeruleo feu purpuro-rubro & nigricante. Folis quam pracedentis minora, petiolis interius purpuro-rubefeentibus appenfa, oro e ingricane.

Form quant pracedentis immora, peconis melius pur protecticitos appenta, oblongo-rotundo, culpidata, uno latere ex inferiore parte perioli producta, margine aquabili, maxima ferme ad medium latitudine tachi lenia & fractu facilia, coftis que obliquo & annulari ductu ex media excunt, ac venulas ciam transversas emittunt, in adversa strata, odore quoque gravi: in fohis tenerrimis adverla pars ex rubro in totum nigricat, interiore viridi.

Flores ejuldem forma, sed colore in totum ex corrileo purpureo rubro susci, qui in calyce magis fusceleit cum in genimis sun; pars interior campanæ albicat.

Interecte cum in genimis tunt; pars interior campana atoicat.

Frietus oblongos orundi funt, alti glabri, alti genimulis hine inde rigidis, ac valde nitentibus, & purpurco-rubris obliti, colore primum viridi, qui in purpurco-rubrim facefiti. Calyx quoque rotundis 151 minor. & frietuti nimis proxime adflans. Semina quidlem forma ac coloris.

In arcnofis crecie, & roto anno, maxime autem tempore pluviolo floret.

In archons creace, oc toto anno, maxime anome compore particles and moderation in ablutione corporis, Vira. Decocia producta en pro memororum autorious ver pro estima inaturatorio in apuntone corpora, uti & pro tebre l'ingula cum ens decocto in oleo corpus ungatur, ad quod ettam fevir tadix codem modo ufurpata. Folta triat cum cales fevirunt pro pruntu corporis facta perunctione. Foliorum & fructuum decoctum cum oleo dolores corpora muigat codem modo adhibitum. Fru-

cus contuit & triti demptis feminibus perbelle fanant apostemata & carbunculos iis impoliti. as contant ec una dempes seminous persone sanara aportenista es carbanedios is imponit. Semina largius fumptalaporem inducunt, ac perículola elf eorum fumptio, necem adferens.

Hac in virtute prima eff excellentior.

Sffa

* 8. Mudela-

· 8. Mudela-nila-hummatu, Daturæ Malabaricæ tertia species.

Hort, Mal.

A pracedente nonnifi in floribus differt, qui huic duplicati fiunt vel triplicati, altero alteri innato, ut in Datura Contarena, quorum fecundus ex primo, qui latiori eff orificio, dios ferme tranfeverios digitos, terrus ex fecundo ferme tres eminer. Sunt autem flores fingulares orificio municato quian pracedents, quinque culpidibis longioribus, ac medio inter duos culpides intervallo una plica corrugati, è exteriores duo è fundo ad fingulos culpides tribus nervis parallelis nantibus firitai, interior uno nervo enumente è deabus venis parallelis.

Intra halce campanas, ubi fe artè in collo apprehendunt exam oblongo angufta foliola, quorum alta fuperne, altà inferri exormontre, exteriori finperficie interioris campana archius annexa, parte exteriore quoque rubro fuica; purpurafeentia, interiori albicante confipiciantur.

In flore interiore de anna quinque suprepursante cum oblessors fureative encident que della configication.

In flore interiore stamma quinque rubro-purpurascentia cum oblongis surrectis apicibus ut in In note meetine, parint quinque tono purputational authorities appointed appointment parte inferior, qua quadrata, firata pilola & candida, collo campana annexa & agglutinata. Splus in totum purpuralcens, superinè crassitor ex capitulo oblongo, nigricante, purpureo, quod rudimentum fructus est, emergens.

Cante, purpureo, quou rummentum fructus est, emengens.

Calyr quinque culpidibus quoque eminet, ac verfus fingulos culpides uno nervo eminente in longum friatus est, colore rubro-nigricante purpureo.

Hanc speciem superioris tantum varietatem esse suspenso.

. 9. Datura Indica foliis Malabathri Breynii.

Ramus hujus ex India sub nomine Dotter seu Dutroa ad autorem transmissis pedalis longitudinis, Ramsı hujus ex India fub nomune Datter len Datroa ad autorem tranlımllus pedalis longitudinis, quadrangularis, hirtus, & frequentibus internodiis diffinidus erat; cui folia ex adverflo bina adnata funt, uncias quatuor aut quinque longa, duas lata ubi latiffima, nervis, venis & toro habitu Malabathrum exquifite reprefentantia, niti quod fubftantia mimis folidă, magis herbaceă, ac in utrăque planitic pils albis, brevibus acque fubalpens, ficut & petucii iliorum parti quibus innuintur, fint obtita. E foliorum ortu ramufculi codem ordine & fene quo folia i pia procreverunt, folis itidem generalis de surgiulia polis surgiulia condensa de fine quo folia pia procreverunt, folis itidem generalis quadratica de consideration de considera minis, fed quadruplo minoribus condecorati. Geniculum autem fuperius ramulorum loco flores binos, & rami cacumen quaternos, in angulos quatuor aut quinque definentes, Hyofcyami haud diffimiles. sed ex calyculis plane hirsutis, asperis & veluti argenteis prorumpentes, ostentat, quorum observare colorem non licuit; neque de fructu & femine, an Datura vel Stramonio rectius aquiparanda. quicquam certi habere potuit.

LIBRI

LIBRI DECIMI QUINTI SECTIO SECUNDA.

De Herbis flore monopetalo difformi.

Herbæ flore monopetalo difformi funt vel Pericarpio seu Vasculo subrotundo. bivalvi; Flore

Rictum exprimente; major & elatior; caule multis foliis cincto; LINARIA.

Violam referente, pufilla, paluftris; caule nudo, unico in fummo flore; foliis humi ftratis, pallidis, humore pingui madentibus; PINGUI CULA.

Rictum exprimente absque calcari; vasculo in bina loculamenta diviso, è tribus foraminulis semina fundente, vituli nares referente; ANTIRRHINUM,

Semififulari feu corniculato, cum labello in pala formam producto; pericarpio grandi, in fena loculamenta diviso; ARISTOLOCHIA.

Auriculato parvo: pericarpio bivalvi; foliis in caule ex adverso positis; Scrophylaria.

Dad vlothecam referente, pendulo; floris calice itidem bivalvi; DIGITALIS.

Galeato : feminibus

Compression, florum calicibus Membranosis tumidis & velut instatis, vascula seminalia occultantibus; PEDICULARIS. Christa Galli. Tumidioribus,

(Magnis, granorum Tritici amulis, foliis paucioribus venis conspicuis; folio brevi lacimato & canaliculato pericarpium finu fuo excipiente; Melampyrum, Triticum vac-(Alimitioribus; foliis ad margines serratis; Euphrasta.

Antiribinum minimum dictum Linaria species est, quia slos ejus rictum exprimit & calcari donatur; capsula quoq; seminalis binis loculamentis distincta est. Elatine quoque dicta utraque codem pertinet ob caldem rationes. Tandem Cymbalariae Italicae nomine nota genuina Linariae species est. Our flore funt galeato omnes vasculo etiam funt bivalvi, seu in bina loculamenta partito.

CAP. I.

De Pinguicula.

PINGUICULA Gesnero dicitur quòd folia ejus ad tactum pinguia sint ac si oleo aut butyro oblines entur.

Pinguicula Gesneri J. B. Pinguicula sive Sanicula Eboracensis Ger. Park. Sanicula mon-tum store calcari donato C. B. Dutter-wort, Yorkshire Sanicile.

J. B.
Fibris aliquot albis pro plantula modulo fatis craffis, non admodum altè in terram demiffis radi-Fibris aliquot albis pro plantula modulo faris craffis, non admodum alté in terram demiffis radicatur. Folia per terra fipericiem fiparfa fex aut fepren, & inredum plura, pallide se lunco virida; priguuticula & mida ac fi oleo aut buryro oblinerentur, binas uncias longa, unciam circurer lata, per extremum nonnhil obtufa, margimbus aqualibus & minimid cernatis. [Supina foli fuperficies brevi admodum lanuque curiosè intuenti obbufeta cerniur.] Inter haze furgunt pedienti aliquot palmares aut altiores, quorum unicuique in fummo faftigio heret flos unicus purpuro-violaceus aut albus,

Lib. XV. De Herbis flore monopetalo difformi.

Locus:

Locus

Tocus.

Viole timilis, monopetalos tamen, calcari longo donatus, in quinque fegmenta divifus. [Nostratis flos farè semper dilute purpurascit aut ex pallida purpura ceruloscit].

In paluftribus humidis, & montofis udis ubi aque featuriunt fapius occurrit.

2. Pinguicula flore albo minore, calcari brevissimo.

Hanc in fummitatibus montis Jura: locis udis reperimus.

2. Pinguicula flore amplo purpureo, cum calcari longissimo.

Hanc una cum priore isdem in locis observavimus. Floris colore sature purpureo, ejusdémque magnitudine & calcari pralongo, tum à pracedente, tum à vulgari nostrate differt.

A. 4. Pinguicula Cornubiensis flore minore carneo.

Felia huic circa margines reflexa funt & velut convoluta, pellucida ferè, & venis rubentibus ftriata. Flores quam in vulgari nostrate multo minores pallidiores, & ad incarnatum colorem dictum accedentes.

In Cornubia locis paluftribus observavi circa Kilkhamton & alibi.

Vulnera recentia & plagas curare dicuntur folia trita & impolita. Succo ejus pingui & butvrofo illito tum manuum rimas, tum tumores & filluras in uberibus vaccarum ruftici fanant. Hinc & Saniculæ Eboracenfis ei nomen inditum. Plebs Wallica fyrupum ex ea conficit, quo fe suosque purgant: quin & herbam jusculis incoquunt in cundem usum. Purgat enim pituitam satis strenué. Praterea unguentum ex ea conficiunt ad obstructiones hepatis utilissimum.

Dalechampius afferit radicem piftam & pro malagmate impolitam tertio die curare ischiadicos. eandem tritam & impolitam locis dolore affectis quolvis dolores fanare. At radix nimis parva est quam ut pinst possit in bunc usum. Camerarius testatur vulnerariam esse herbam, præsertim ad ramicem puerorum eximiam. S. Paulus.

Tingit crines flavedine, & infervit inftar gummi ad contorquendos mulierum capillos. Idem.

CAP. II.

De Linaria.

Inaria dicitur à foliorum fimilitudine cum Lini foliis.

L Character eius genericus est flos rictum exprimens, calcari donatus, cui succedit vasculum bivalve.

1. Linaria lutea vulgaris Ger. J. B. vulgaris nostras Park. vulgaris lutea flore majore C. B. Common pellow Coad flar.

Radicibus albis, duris, lignofis sub terra reptando immensum se propagat, fi locus suppetat. Cau-les ex cadem radice plures surrigit, pedales aut cubitales, glabros, glaucos, foliu velitos crebris, mullo ordune portius, angustis, acutis, pryugar similibus adeò, ut un si la dedeste difficile foret distinnullo ordine poirts, angultis, acutis, Prysulæ imitious acco, ut mit næ desente difficile foret diffunguere, antequam flocata planta. Caules autem finima parte ramoli: Flores in finimis caulbus & ramulis velut in ípicas aut thyrfos digefti, finguli pediculis brevibus, è foliorum als egreffis infident, fluti, riftu crocco, labello trifido, erecto folio in duas velut auriculas divífo, potítes parte calcari fui corticulo, oblongo, acuto, Confolidæ regalis in modum producto, quo ab antirrhini floribus differunt, quibus alais perfinimles funt. Calix floris partus, quinquepartius. Valculum feminale unregululum per matuuritatem in duas carinas dehifeit, feminibus planis rotundis. Sapor plantæ amariudcu-

Ad agrorum margines & vias publicas, ínque pascius sterilioribus frequens occurrit.

* 2. Linaria latifolia triphylla major C. B. Cretica latifolia major Clus. Hist. Park.

A fequenti planta (cui aliàs perfimilis eft) differt caulis altitudine cubitali aut ampliore, cóque in multes ramos divifo, quem ambium folia modò bina, interdum terna fimul, altiquando incondita 8t nullum ordinem fervanti, altitudine interdum unciali. Vafcula uri a lais Linariz generibus nigrum femen continentia. Deferiptionem pleniorem vide apud Clufium & C. Bauhinum, fuifficit nobis notas poluifle quibus à sequente differt.

* 3. Linavia triphyllos minor lutea C. B. Valentina Park. parad. Hispanica 1. Clus. Linavia trifolia J. B. Valentina Clusii Ger.

Caules ternos quaternósque ab cadem radice profert, pedales & longiores, craffiusculos, succulentos, teretes, inferiore parte rubentes, fuperiùs viridantes; quos ambiunt folia ex certis intervallis pulchrè dispolita, ex codem loco torna, caulem amplexantia, potiffimum parte inferiore, circa falticrassa, fucculenta, minimè tamen per ambitum incila, circa exortum latiuscula, in obtusum definen-

tia, pari ferè latitudine cum longitudine, finuatis nervis ad modum ferè plantaginis, pofitica parte minimè apparentibus, donata, acetabuli inflar concava, coeleffémque aquam exceptam continenminim' apparentibus, donata, accatabul inflar concaya, celelièmque aquam exceptant continen-tia, fapore americante. Verum fleres ferile longa dispoliti, Linaria vulg, fimiles funt, lunet, interiore tamen labello, & richu lanuginofo, corniculo purpurafcente, extra folia viridantia, que floris bafin ambiunt, porrede : Florisso fucedune capitula rotunda, in quibus femen, quod nee Clufio nee J. Bauhino videre contigit. Radis fingularis, craffuifcula, alba. Circa Valentam in pratis & Lois umbrois Martio florentem observavit Clufius Linariam latifo Leeui, liam triphyllam majorem C. B. Linarie latifolia Valentina Cluffi nomine à Doldio millam nos cum

J. B. non distinctam suspicamur à descripta, C. B. præter mentem Doldii à Linaria Valentina Clusii plantam à se in Prodromo sub titulo allato descriptam separat, & cum Linaria Cretica latifolia Clusii plantam a le in Prodomo nuo tieno anato descriptam reparat, occum Linaria cretica Latronia Clufti conjungit. Errevera Lin. Cret. latif. Clufti in omnibus ferè convenir cum planta nobis hoc im Icoo ex Joanne Bauhino descripta; praccipua & ferè fola differentia eft, quòd caules in Cretica Cluffi h e, la-tifolia triphylla majore Bauhini in multos ramos divifi dicantur, cum J. B. in descriptione sua ramorum non meminit: quam notam ab eo fortuitò omillam putallem, cum pictura ramulos exhibeat, nifi Paulum Boccone in Livaria sux Siculae statifoliae tripbyllae descriptione hac sold nota excepta, Bauhinianam Linariam triphyllam latifoliam cum fua omnino convenire observantem animadvertissem. ntanam Limarian tripnyiam iatiotaliam cum ina omnino convenire objevantem animadvertiitem. Sunto ergo, i ividezur, Linaria Cretica latifolia Clufi & Linaria triphylla latifolia C. B. una & cadem planta foecies, & diverta à Linaria trifolia 3. B. h. e. Linaria Siculà latifolia triphylla Becceni, Lin. Valentinà Cluf, com ha caules habeant fimplices & indivitos, illæ ramis brachiatos. Mihi tamen nondum fatisfactum fateor.

* 4. Antierhinum minus flore Linaria: luteum inscriptum Ger. emac. App.

Multos hac cauliculos feu ramulos, tenues, teretes, glabros humi sparsos initio à radice promit uncias quatuor aut quinque longos, foliolis crebris, viridibus, brevibus, acuminatis, Serpylli amules, nisti quod longiora, glabra, tres quantove simul nure fe opposita velltis inter quo saxurgunt quinque aut sax, interdum decem aut duodecim, recti, teretes, tenues, glabri sausituti, cubitum alti, in ramulos divifi, longis, angultis, tenuibus, virentibus, nullo ordine pofitis faliatis amicti. Summis caulibus & ramulis innafcuntur quinque, fex aut plures floculi lutei, conferti, ab imo furfum mis campois de ramuis innacuntu quinque, iex au pauce joyam audo consetti, ao ino la min versis paularim florentes, longam relinquentes ficiam minutifimorum pericarpiorum, bifarlam linea impreffa diviforum, ac fi dua valvulæ junctæ effent, altera ex valvulis altera paulo longiore: in quibus continetur semen minutissimum, nigricans. Radix brevis, exigua, alba, paucis fibris donata, annua.

* 5. Linaria Sicula multicaulis, Molluginis folio Bocconi.

Boee, Caules huic cubitales funt, rotundi, ramofi, fubrubentes. Folia angusta, unciam longa, inferiora circum genicula stellatim radiata, Molluginis instar, superiora autem inordinate disposita, ilia, Kali modo carnosa, fulco canulato per longitudinem decurrente. Flores lutei, & vulgaris Linarize minores. Floribus fatificentibus fuccedunt Capitula rotunda, in quibus femen latet. Radix fubelt perennis, tenuis & fibrofa.

Panormi tota aftate floret, & copiosè etiam alibi in Sicilia-

753

Cum dubitet Paulus Boccone annon Linaria Cretica angustifolia Clus. cum planta hic proposita specie conveniat, ejus descriptionem subjiciemus, ut Lector studiosus eas invicem conferat: nobis autem proxime accedere videtur ad Linaviam tetraphyllam luteam minorem Columna, quam idcirco proximo [post Cieticam Clusianam minorem] in loco proponemus: Sola differentia esse videtur in numero foliorum ad fingula genicula caulem ambientium : & quòd caulis Columnæ non dicatur

6. Linaria Cretica angustifolia Clus. Park. Linaria quadrifolia exiguis stosculis cinereis C. B. Q. an cadem præcedenti?

Virgas initio profert ab una radice satis copiosas, rotundas, laves, sesquipedalis vel pedalis longitudinis, quos binis aut ad fummum ternis intervallis quaterna fimul ambiunt folia, vulgaris Linariae foliis duplo angustiora, deinde alia singularia, nullo servato ordine. Virgis innascuntur frequentes coms duplo angusticia, deinde ana inguiaria, minoi iervacio oriane. Virgis innaticiniuri requeiries ramuli, folia vide remibiso donati, qui velut ex umbella esiga (cuius forma paullatimi evaneirio).
fiere protrudis valde emibiso donati, qui velut ex umbella esiga (cuius forma paullatimi evaneirio).
fiere protrudis valde exiles, qui quinque foliolis contrare videntru, binis fellicet erectis figura callidem albicanten vel cineraceam, binis latera occupantibus & uno propendente, candà infiper fire calcari sub illis conspicuo, antrorsum reflexo. Semen in pericarpiis seu vasculis, Lino sere similibus, cineraceum & planum, quod deciduo flore brevi maturescit, etiam herbâ adhuc virente.

* 7. Linaria quadrifolia lutea C.B. tetraphylla lutea minor Col. Quintæ eadem videtur.

Plantula est pedalis, exigua radice, viticulis multis, supinis assurgens; sed caulis est rectus, geniculis fingulis quaterna folia promens, in imo minora, atque à medio ad fummum non quaterna, sed alternatim fingula, & breviora: folia Lini aut Linaria amula, colore Braffica, inferne canaliculata, cauli cruciatim crecta harentia. Flores in summo pauci, è petiolis brevibus prodeuntes, caly-

bus quinquefoliatis hirfutis infidentes, effigie atque pofitu Linaria vulgari fimiles, verum minores aroue Intescentes. Frustus crassi, rotundi, sex lineis distincti, apicello in summo emicante, in quibus semen nigrescens, lunatum, ut in congeneribus. Sapor idem amarus qui in aliis. Aprili mense floret, & aftate perficitur. Anverse Valventium in montium lateribus Soli expo-

Tempus & fitis fterilibus oritur.

C. Baubinus in pinace duarum Linariae lutea specierum meminit, quas tamen non describit.

Primam Linariam rectam angustisoliam IV. facit, titulo Linaria lutea montana Genisla tincloria folio: qua inquit ad montem S. Bernardi, Horibus aureis, media magnitudinis reperitur.

Secundam, Linariam rect angulfit. V. titulo Linarie lutea flore minimo: qua in agris Provincia.

Gallar, brevibus & angulfis foliis & minutiflimis flofculis luteis occurrit. Hac Linaria minor affiya Ger. emac. App. forté.

Paulus Boccone Linariæ cujusdam meminit, quam pumilam triphyllam Siculam appellat;

Cui pro planta tenuitate radicem satis crassam attribuit, plurifariam in ramos divisam, non sine fibris quibuldam etiam adnatis: Cauliculos tres aut quatuor, palmares, geniculatos, per terram stratos, circa quos Felia parva, fubrotunda, Cruciatæ Ded. magnitudine, decuffatim ad genicula compolita. Hujus flosculos non observavit; quare nescio unde ei constare potuit Linariam fuisse quam

Ad montes Hyblacos in oppido Melilli nascitur.

Linaria lutea vulgaris alvi turbatrix est, autore Trago. Urinam tam potenter pellit, ut inde Harnkraut Germanis appelletur. Aquæ quantum vitrum exiguum capiat, admixtâ drachmâ corticis ebuli in pulverem redacti fumpta potio urinam potenter cit, quare hydropicis tantùm id medicamenti exhibendum erit. Eadem aqua destillata pota alvum laxat, morbum discutit Regium, adversus quem herba ipsa in vino decocta ac pota inprimisfacit, sicut & jecur obstructionibus liberat. Eadem quem hersa ipia in vino decocta ac pota inprimistanti, ficut ce jecuri opirructionibus liberat. Eadem aqua aut fucus oculis inditus inflammationes corum & ruborem tollir, quod se experientia & longa observatione didicisse feribis Tragus. Eadem linteolis imposita quavis ulcera emundat fi cum ea colluantur loci affecti. Succus idem maculas & vitus faciei emendat. Trag.

Icteris non recentibus tantum fed jam ad hydropem spectantibus verissimum & efficacissimum præflat commodum, observante Lobelio in Adv.

Sunt qui herbam hanc intra calceos plantis pedum supponunt ad febrem quartanam abigendam.

Ad dolorem hæmorrhoidum, R. Herb. Linariæ cum flor, q. f. decoquatur cum adipe porcino, quouique adeps valdé virefeat, fiátque unguent cui expreflo & parum refrigerato vitellus ovi admifceatur. Ego non foleo vitellum ovi miscere nisi applicationis tempore, usuque comperi unguentum in hac regione viriditatem amittere post annum, & cum ea virturem : id quod Massilia non contingebat. Chesman. Habui ab ingeniosissimo viro missique amicissimo D. Edw. Halle M.D.

Linaria fanat incredibiles hæmorrhoidum dolores, Grembs & Cardilucio autoribus, item Sennerto. D. Tancredus Robinson.

* 8. Linaria pumila Hispanica Park, pumila supina lutea C. B. lutea parva serpens J. B. Osyris slava frlvestru Lob. Ger.

Palmaribus exit virgulis, frequentibus, humi sparsis, quas vestiunt folia vulgaris foliis similia. Extremos ramulos occupant multiflores flavi, vulgari minores, velut in spicam congesti; quibus succedunt capitula minora quàm in vulgari, exiguo femine nigro plena. Radix tenuis eft & candida; vulgaris modo ferpes. Valde anara eft, & quia plerunque cum Chamcpity nafcens reperiatur, adeòque punila fit, Salmanticenfes Chamcpityos genue felic canfebant.

Salmanticenfi agro, aridis locis provenit, ubi tota ferè æftate floret. D. Magnol Linariam illam que in faxofis montis Lupi & montis Capouladou oritur pro hac habet.

* 9. Linaria latifolia Dalmatica Park. maxima foliis Lauri Dalmatica J. B. latifolia Dalmatica

Locus

C.B. Caulibus est lignosis, rotundis, firmis, cubitum superantibus, in ramos brachiatis, quos felia, præfartim inferiora, uncias duas, aut etiam tres longa, unciam lata, pediculis carentia, in summitate
caulium semper breviora & angustiora, in apicem acutifimum delinentia nullo servato ordine ambiunt. Flores habet Linariæ vulgaris floribus similes, sed triplo imò quadruplo majores, Anturrhini majoris magnitudine ex luteo rufescentes aureósve, quibus vascula ut in aliis succedunt.

Ex femine Florentia à Calabona misso in horto Montbelgardiaco crevit.

* 10. Linaria Americana parvo flore luteo C. B. Park.

Ex radice contes plures fesquicubitales, rotundi, laves, rufescentes, in ramos plures divisi exurgunt; quoi fosta triplo quim in priore augustiora, in accuma apicem definentia, artovirentia, alternatun nulloque ordine disposta, cingunt. Floribus est auresi sisque longe quam un vulgar minoribus.

* 11. Linaria

* II. Linavia Pannonica flore luteo minore quam in vulgari J. B. Pannonica major Park. Lin. flore pallido, ridu aureo C.B. Pannonica 1. Clus.

Bicubitali interdum excrescit magnitudine, rectum ferens caulem, lævem, viridem, multis soliis fativo Lino fimilibus circumfeptum, qui superiore parte in multos tenues brevesque ramulos divisus est, ferentes raros sares. Linariz quidem vulgaris storibus respondentes, sed minores & pallidiores, rictu nonnubil villoso & aureo: semen in valculis Linariz vulgari similibus exile, nigrum: Radix neus nommus vinoso e auco, jemes in valetus Luianze vuigan inimiosi exise, ingrum; kadak longiufeula, candicans, multis tenuibus & majufculis fibris in latera expantis nixa, perennis finam, ecapite fingulis, atunis novos caules profert quidem; fed ex lateralibus fibris non germinat ut vulgaris. Tota amariuscula est.

Ora amarinicina eri. Crefcit in montium declivibus secundum publicas vias & gramine nudis locis, supra Posonium ad Locis & Danubium, Gumpostkirchen, Leytenberg, atque etiam in Moravia. Floret Junio & Julio, inter-Tempus. dum etiam Augusto & subinde semen profert.

* 12. Linaria lutea parva annua J.B. pumila, foliis carnosis, stosculis minimis stavis C.B. lutea Moravica Clufii Park.

Magnitudine varia mihi crevit, alias sesquipalmari aliàs plusquam dodrantali, ex radicibus parvis, magnitudine cara municorus, and nosquoganitat and parquant conditions extractoris parts, alta antimore caracteristic qui tenues & numerol exiltunt, & folia, que tenerora, angulfioraque & craftora quam in vulgari. Linaria, colore glauco, terna vel quaterna aut quina, ex anguitioraque ex crainora quain in viugari. Linaria, coiore giauco, terna vei quaterna autquina, ex certis intervallis, aliàs vero incondita, lubamaro fapore: fisfesti in ramulorum faftigis Linaria forma, crocei, fed quadruplo minores, odore nullo; quos excipium globuli oblongi fimm continentes parvum, orbiculatum, compreffum. Radix tenuis elt & annua.

parvum, ordiculatum, comprenium. Alaux tenus ertek annua. Nafeitur plerifique Moraviu locis in collium acclivitatibus: Latetia etiam extra portam Honorii Leeu. in arvorum marginibus & collibus 37. B. Florer quafi tota arftate in Autumnum ufque. Ex femine

fponte deciduo in hortis facile renalcitur. iponte accutuu in 1900 steele Citatettut. Reperitur in feerilibis locis circa Boutonetum, Sellam novam, la Columbiere aliifque Maio menfe forens. Batan. Mosfp. Nosin cacumine montis Lupi duabus Monfpelio leucis diffantis Autumno florentem invenimus; diversum à nobis sentit D. Magnol: vid. Linariam 8.

* 13. Linaria annua angustifolia slore majore luteo Moris.

Hujus folia funt quafi Pfyllii foliorum amula, longiora. Caulem producit fefquipedalem, cujus cymis innalcuntur flores lutei, multo majores quam pro tenuitate plantæ. Semina comprella, ni-

Circa Burdegalam in fatis arvis provenit.

Locus.

* 14. Linaria maritima minima, viscosa, foliis hirsutis, storibus luteis, Moril.

Folia edit hirlita, viscosa, superioris foliis multo dilutius virentia, pilis scatentia: caules semipedales, in quorum cimis flores fert minimos, luteos: quibus evanescentibus succedunt capsular rotundaz, bifulca aliarum Linariarum more, continentes semina nigra, compressa eu soliacea. Provenit in arenofis maritimis Armoricæ. Locus.

15. Linaria pufilla procumbens latifolia flore pallido, rictu luteo.

Radix huic fimplex quidem, fed multis fibris majufculis donata, fublutea, annua: Ex qua caulien-Radix nunc impiex quadem, ied muitis noto majuicumo donata, inionaet, ainura : Ex qua camita-li emergium plures infirmi, teretes palmares, humi procumbentes, glauci, quemadmodum & felia-qua nunc fingula, nunc bina ex adverío, nunc terna & interdum eriam quaterna fimul in caulibus quæ nunc ingula, nunc bina ex adverto, nunc terna se interdeun etiam quaterna inmal in caulitos oriuntur, unde se ramuli quoque nunc ingula, nunc bini, nunc terni munt exeunt. Fala Polysioni foliorum amula fed minora. Flear longis pedicellis fabrixi, albi richa lurco, calcaribus tenuibas longiffimis retrorfaun extentis. Pars illa ilors qua erigitur in medio fific binas venti auriculas erparafentar, ur in Linaria purpuren parva. Florem circumflant quinque foliola viridia pro calice. Poliquam flos evantur, pediculus ejus deorfam incurvatur. Vaculam fenniale rotundum, bivalve. Politiquam flos evantur, pediculus ejus deorfam incurvatur. Vaculam fenniale rotundum, bivalve. feminibus repletum pufillis, ruffis. Quamprimum semen maturescir dehiscit capsula, ut difficile sit se-

Frequens eft Messanz in vineis & hortis: Floret Maio & Junio.

Locus.

Tempus

* 16. Linaria minima eresta Park. An Linaria minor assiva Ger, emac. Append.

Singulari affurgit caule, dimidium pedem altitudine vix excedente, foliis plurimis, pufillis, anguflis, ex corruleo viridibus amucto, Linariæ vulgaris fimilibus; fummo fastigio sfores multos gestante exiguos, pallide luteos, richu faturatiore, calcari exiguo. Semen minutifitmum, comprefium, ni-gricans. Radix pufilla, annua.

De loco natali nihil certi habet.

Linarix

HISTORIA PLANTARUM.

Linaria minori aftiva Johnsonus apud Gerardum Caules teretes, glabros, ex viridi albicantes. pedales, infirmos & vix le fulfinentes attribuit: folia angulta, oblonga, acuminata, deorium plerunque reflexa: flores in lummis ramulis spicatos, sed non confertos. Linaria vulg. fimilis eft, fed multis numeris minor.

* 17. Linaria seu Osrris alba Park, Osrris alba Lobelii Ger.

Assert.

Ex radice oritur lignos, multis bifurcationibus inferius divis, multisque fibris indè emanantibus:

Ex qua proteuduntur multi caules, lenti, multis folias angustis, oblongis, inordinatim dispositis omnfit, hand abstimiles folias vulgaris lutese. In caulum cinias provenium folgeals multi, picatim dispofit, albi etu palluda, vulgaris forma, sed magnitudine eos excedentes. Semen in bicapsularibus thecis, fepto mecio disjunctis & feparatis, foliaceum, compressum, nigrum. Radix est alba, longa, crassa fatis, multos annos durans.

Harc herba à Lobelio in Hift, Belgica describitur. C. Bauhinus Osyridem albam Lob. ico. Linaria: Pannonicæ 1. Clus. Synonymam facit, verum dubitanter: Nobis certè incognita est: Suspicamur descriptionem Morisoni partim ad iconem factam, partim è Parkinsoni Theat mutuatam.

* 18. Linaria annua Chalepensis minor erecta, slore albo, lineis violaceis notato Moris.

Morif.

Ad pedalem altitudinem rectà afcendit, cauliculis falisi compressis, uncialibus, rariùs dispositis vestitis. Ex horum sinubus oruntur sosciali albi, lines parvis, volaceis notari, & quod observatu dignum, calvecs siulinentes prachècos siere i labet ex quanis fossis compressis, uncialibus conflatos, & longitudine multum capfulas ipías fuperantibus.

Semen hujus à D. Rob. Huntington in territorio Chalepensi collectum & ad descriptionis autorem

19. Linaria purpurea magna J.B. purpurea major odorata C.B. Lin. altera purpurea Ger.

J. B. Sesouicubitalem è longa, nigra, contorta, lignosa radice caulem emittit, csimque teretem, glabrum, firmum, in ramos pralongos divilum, foliu ornatum longioribus latioribusque quam Linaria lutea, sapore millo evidente. Florer longa serie per ramos nascuntur, antrorsum hiantes, postica parte calcar promittentes, cooler purpureo practiti, minores multò quam Linaria: lutez vulg. Semen in valculis parvis, bindis continettu.

Circa Neapolin & ad radices montis Vesuvii.

Maxima estomnium quas hactenus novimus Linariarum; flore parvo, intense purpureo.

A. 20. Linaria odorasa Monspessulana J. B. Linaria flore albicante Caryophyllata Cam. Hort. Linaria odorata Lugd. Lin. capillaceo folio erecla, flore odoro C. B. prod. Q. Lin. caryophyllata albicans Park.

I acut.

Locis.

Rectis & rigidis stat caulibus, bicubitalibus, juxta terram rubescentibus, quos Linaria vulgaris folia, Rectis & rigguis itat cautisms, pictortailous, juxta terram riuccientious, quos unante vuigatis jour, angultiora denilo fitjatut ornant, fapore amaricante: Summum caulis faltigium in firendos aliquot abit, qui finer fuiltunent codem quo in Lianara vulgata dispositos ordine, calcare longè brevion & partim apparente, quali nr edifferunt è planta Lianaria aliquatenus fimili, ficuti & tin eo quiod fiores funt majores, odore gratifimo, fuiperiore folio pallido, purpurafennibus ftriis variegato, inferiore in tres lacinas albada sivilo, rictul laungimolo, amethyltino, croccéque colore picto. Semina particular del production de la consideration del la consideration de la consideration va in vasculis subrotundis, herbæ Linariæ jam dictæ fimilibus, sed majoribus, sapore (ut mihi videtur) adstringente. Radix vivax, insigniter repens, colore candida.

Circa Monspelium ubique occurrit: in Cornubia etiam Angliæ provincia, non longè ab oppido

Perin in sepibus invenimus, Occidentem versus.

Descriptio quam proponimus J. Bauhini plena est & exacta. Clusius (ut ille [J. Bauhinus] obfervat) Linarie odorate nomine pingit, & describit tantum flores: cetera sunt alterius planter, nempe Linariæ folio Bellidis. C. Bauhinus perperam folia capillacea ei attribuit; ni aliam, forte plantam intelligat.

* 21. Linaria odorata Monspelsulana minor carulea J.B. arvensis carulea erecta C. B. prod.

Dodrantalibus & brevioribus, ex radicula fibrosa mox ortis caulibus, tenuibus, rigidis ; quos folia vestiunt rara, alternatim ex longis intervallis, fili instar tenuia, semuncia longiora. Flores in cacumine serie quadam fibi invicem succedunt, Linariæ odoratæ majoris, cœrulei, calcari longo

An & quomodo à sequente planta differat considerandum. D. Magnol diversam facit, seque propè portum Cetium in arvis Aprili & Maio mense legisse scribit.

22. Linaria graminea floribus congestis caruleis. An Lin. carulea calcaribus longis J. B.

Altitudo ei dodrantalis, folia graminea: flores in fummo caule densè stipati velut in brevi spica. Hanc fic describit I. Bauhinus; Radin Radix tortuola, dura, alba, fibrata: Caulis fingularis, fimplex, pedalis, glaber, teres, gracilis: folia alia adveria, alia alternata, uncialia, angulta, acuminata, lavia: flores per fummum fcapum eo ordine quo in Linaria vulgari, eâdémque formá, dimidio minores, calcari ferè longiore, cœrulei, quinque herbacei coloris angustis longisque foliolis basin suffulcientibus: Vascula minora quam

Lini vulgaris.
In palcuis ad radices montis Vesuvii copiose oritur.

23. Linaria purpurea parva J.B. quadrifolia supina C.B.Ger. emac. quadrifolia Alpina Park.

Radix subest tortuosa cum fibris longiusculis [tenuis, alba, multos ex uno capite ramulos profert, Kanie indori tortuoi cum noris forginicum (centus) and, mintos ex and capite faminio protety acque ciam (imma tellure ferpir Cluf.] Caules complures, palmares & majores, in terram reclinati, ramofi, falia amichi veluti ex geniculis, modò fingularibus, modò ternis ant quaternis, vix quadrantem uncia: acquantibus, craftis, fucculentis, coloris ex herbaceo candicantis & veluti carfii. Extremis rams flores multi, congelli harrent, Linaria: vulgaris, minores, longis calcaribus practific carulo-purpures, folio fuperiore bifido, apicibus in richu lureis, concolori etam labelli portuncula. penitiore [Clutio elegantiffimo colore praditi, ex violaceo quodammodo purpurascente, labro inferiore ubi hiat aut diducto rictu aperitur plane aureo.] Succedunt waseula pane rotunda, calyce ex quinque foliolis excepta, quæ continent semina longiuscula, compressa, qualia sunt Alvssi.

In Alpium praruptis per Stiriam & Carinthiam, inque monte Jura observavimus. Clusius per-Locui. ennem effe feribit.

24. Linaria parpurea parva foliis fine ordine dispositis J. B. Lin. carulea repens C. B. Park. Moravica 2. Cluss. Osyrus purpuro-carulea repens Ger.

Tenues & humi diffusos habet caulicules, valde frequentibus, angustioribus, fine ordine dispositis, craffiulculis, & coloris cassi foliolis obsitos, in plures alas nonnunquam divisos; quarum fastigium cratinulculis, oc cojoris cenii ronois oontos, in piures aias nonnunquam divilos; quarum tattigum occupan multi, fipice intlar confertim naficentes fefesiii, colore fuperiori free fimiles, jeda multo minores; quibus fuecculmt parva cepitula femine plena, de cuius forma & colore nitili afferere poffum (inquir Clufius) quandoquidem florenem & capitulorum rudimenta duntaxat prabentem in Moravize collous inveniebam. Radix multis fibris late fiparfis conftat, & perennem effe apparet.

In alveis fluviorum & torrentum Alpestrium observavimus.

Ab hoc genere parum admodum differt, quantum ego quidem perspicere possum,

Linaria Hispanica 4. Clusii. Lin. foliis carnosis cinereis C. B. Lin. parva Hispanica altera Park.

Multos graciles infirmos fundit ceulicules, quos ambiunt frequentia, carnola, tenuia molliáque foliola, cineracei quodanmodo coloris: extremis cauliculis infident aliquot flores, fuperioribus munores, coloris cœrulei dilutioris ad cineraceum tendentis, quorum rictus Havus: illos fequuntur vafen la maturitate hiantia, & cineraceum planum exiguum femen continentia. Radix alba, tenuibus villis prædita, annua.

Tota aftate & Autumno floret, & maturum femen profert.

Tempus.

Locus.

757

* 25. Linaria tenuifolia æruginei coloris C. B. Hispanica 2. Clus. Hispanica atro-purpurea repens.

Tennibus frequentibusque ex eadem radice affurgit cauliculus, issque imbecillibus & plerunque Tenuibus trequentibulque ex cadem raatet auurgi tautietui, tidque imbecilibus & pierindue procumbentibus; quos veltiunt frequentia tenuiáque admodum & mollia foliola, aruginet quodam modo coloris. Summis ramulis & cauliculis initident aliquot floret, Linaria vulgar formá fimiles, fed paulo minores, elegantes, coloris ex purpura ferè nigricantis, circa rictum flavelcantes, tenui nea paulo immores, enegames, sonno sa puipma not ingiriamis, tarca ricum naveromes, coma odore pradin. Floribus fucedunt rotunda espitula, cineraceum planfunque feme commentia. Radis candida eft, tenuibus quibufdam fibris & quafi villis donata. Tora planta tenella eft, & frigore facile corrumpitur.

Floret æftate, semen Augusto maturitatem consequitur, interdum etiam diutius floret. Semine Tempus. ex Hispania misso nata est.

* 26. Linaria foliis angustis, ex viridi canescensistes C.B. Hispanica 3. Clus. Hist. Linaria Hispanica tertia Clusii Park.

Multi huic graciles pedalésque à radice caules proveniunt: hos frequentia ambiunt folia, angusta, Muiti niue gracies peaticique a racice cause proveniunt: nos requenta amount juita, anguita, figura, ex viridi canelcentia, ejus fere coloris qui in Lavendula folio conipicuis ett, amari autem faporis. Circa funmium caulem multi nafeuntur flores, ucunque odoras, fpiez in modum conferent, formă înperiori milute, quorum funbrectum birdum foliolum extran parte exabită coloris ett, fert, formă înperiori milute, quorum funbrectum birdum foliolum extran parte exabită coloris ett, fiert, de conferent purpure, richis deinde 2500.000 five albicantis ex flavo coloris, înfuto & purpureo labro, metra purpurei, richis deinde 2500.000 five albicantis ex flavo coloris, înfuto & purpureo labro, propendentibus tribus latiusculis, purpuraicentibus barbulis. Flori succedunt vascula, sed plerunque inania [Francofurti.] Vivax eft, & ex radice fingulis annos novos profert caules.

9 27. Linaria

Ttt

Lacus

Locus

Lib. XV.

* 27. Linaria tryphylla carulea C.B. carulea Apula triphylla Col. Park.

Radice alba, tenui firmatur; ex qua plures, teneri caules pedales fruticant [aliquando fingulari Kaatee auda, tenut nimatur; exqua puires, tenen tames pedanes nutueant Lanquando ingulari cautioniventur J laves, abicantes, fair ner genicula tenris, Rutaceis paulo majoribus, latioribus, acutioniventique, colore cineroo Rutz aut Braffica, circa funtumum verò caulis alternatim dispolitis, ex quibus Martio menle flores primum coacervati, cerulei, minuti, extumescentia labra tantum lutea habentes, qui paulatim crescente caule decidunt, & frustim inter folia remanent rotundi : in quibus foliacoum, latum, comprefilm, ingrun, aque reficetu plante magium feme. Aprili messe per est palatum excaleficiente, nec dulci, nec amaro excedente.

Cirinolanis agris pratenfibus incultis obvia eft.

• 28. Linaria tenuifolia Lugdunensis Park. Lin. capillaceo folio altera C. B.

Foliis est angustis capillaceis creberrimis in cauliculis teretibus, pedalem altitudinem rarò excedentibus, sapore amaricante & austero, ut uter alteri pravaleat vix internoscas, ramosis quorum fastigia occupant flores pauciores & minus conferti quam in aliis, dum adhuc claufi funt rubentes, cum explicantur albi rubore diluti : quibus succedunt semina parva, plana seu compressa in capitulis parvis oblongis. Radix nigra, fibrola.

* 29. Linaria flore pallido, rielu purpureo C. B.

Hac proceritate Linariam vulgarem non excedit, foliu autem plane latioribus est & late virentibus ; floribus albicantibus, rictu purpurascente decoris & multo rarius dispositis quam flores vulgaris Linaria, qui dentiùs & spicatim summas caulium cymas vestiunt.

* 30. Linaria minor carulea erecta Park.

Felia hujus plantule que è radice exeunt (firedtè pingantur à Parkinfono) prater normam aliorum fui generis omnium alata feu pinnata funt, è tribus quatuorve pinnatum medie cofte adnexarum conjugationibus cum impari in extremo folio compofita: [in defcriptione cauliculos aliquot es attribuit partis brevibus, binis fibi adverfis foliolis vefitios, adeque, ut videut, folia hae compofita cultivalis foliolis venera i incenti dei residue caulicula affirmation video calle dei compofita. composita cauliculos foliosos vocat] inter que duo trésve cauliculi assurgunt, vix pedem dimidium componia camenos ronoros vocat j mer que ouo treive cament attingunt, vix pedem dimidium alti, felii longioribus & angultioribus obiti, flores in faltigio gestantes quàm precedentis [Linariz nunimus erecte vijulam] ampliores, subceruleos quibus succedunt semina illus similia. Radix fibrofa annua. Hec est proculdubio

Linaria annua purpuro-violacea, calcaribus longis, foliu imis rotundioribus, minor carulea D. Pelisterii

Lobelio in Illustrationibus stirpium describitur, qui de storum calcaribus nihil dicit, quamvis longiores fint quam in plerifque aliis speciebus.

In herbidis satorum marginibus intra lucum Gramuntium sitis Maio mense florentem vidit D.Ma-

31. Linaria semper virens Alpin. exot. Eadem videtur secundæ, seu Linariæ odoratæ Monspessialnæ. J. B.

Allp.

Guiliber exit multis, bicubitalibus ac amplioribus etiam, rectis, rotundis, colore cœruleo nigri
Cartiliber exit multis, bicubitalibus ac amplioribus etiam, rectis, rotundis, colore cœruleo nigri
cante, foliir utrinque alternatim longifilmis, tenuibus, angultis, latitudine ad Linum accedentibus,

veltus: in quorum fummis falfigiis lpice modo florer producuntur plurimi, party, cerulei, elegan
veltus: in quorum fummis falfigiis lpice modo florer producuntur plurimi, party, accedente espide fingules, bitul
etes, calcari polterius brevit, tenui, inflexo. Floribus hifee fingulis funccedunt capitale fingules, bitul
etes, calcari polterius brevit, tenui, inflexo. Floribus hifee fingules de fingules poltu
etes accedented accedented to the color of the cx, & septo medio pellucido divila, continentes hine inde semina rotunda, tenuillima, nigra. Radiebus nittut multis, longis, craffis, abicantibus, ab uno principio felitet, apice radicis, ut in Pha-langii ramoli & non ramoli radicibus observare licet.

Perpetuò viret, & per affatem totam floret; ac ita luxuriat & se diffundit, ut vix extirpari queat, aut impediri quin hortum totum ubi semel sata est occupet.

32. Linaria aliquatenus similis folio Bellidis J.B. Linaria Bellidis folio C.B. odorata Park, purpurea odorata Ger.

Ex vasculorum & superiorum foliorum argumento (inquit J.Bauhinus) in Linariarum classem refero. Radix fibelt crafficleula, lignofa, alba, control, limplex, interdum multifida; ex qua germinant multa, per terram fparfa folia, ferè Bellidis majoris aut Agerati, profunde in ambut ferrament multa, per terram fparfa folia, ferè Bellidis majoris aut Agerati, profunde in ambut ferrament multa, per terram fparfa folia, ferè Bellidis majoris aut Agerati, profunde in ambut ferrament multa, per terram fparfa folia, ferè Bellidis majoris aut Agerati, profunde in ambut ferrament multa per terrament for a format form ta, glabra, amara ; reliqua per ramos tenuia, angustissima, longiulcula : Caules ex radice statim plures oriuntur, cubitales, teretes, multum ramoli, quos ferè totos unà cum ramis ornant longa ferie flectati, e foliorum finu prodeunes, exigiu damodum, 8c quodammodo hannes, partim corrulei, partim albi, millo calcari donati: Vafcula delaptis floribus fuccedunt, multa, parva, fiibrotunda, 8c veluti bipartita, quibus femen clauditur copiofum, minutum fubruffum, amarum. J.Bauhinus

J. Bashinus hanc observavit in agris inter Lugdunum & Viennam; nos in agris Lugdunum inter Lucus

& Gratianopolin, gungue aut fex lencis à Lugduno.

Descriptio Clusii Limarite odoratte conveniret plante à nobis descripte, fi non diceret florem habere hamulum incurvum; fed & titulus odoris non convenit; Quare exiftumo una descriptione & uno titulo duas plantas effe ab ipfo traditas, [nimirum Linariam odoratam Monfp. & plantam hie propofitam] F. B.

Nos certe in hujus plantæ floribus nulla observavimus calcaria aut cornicula: & uterque Bauhinus eos calcaribus carere affirmat. Et quod ad odorem attinet, nos nullum in ejus floribus fenfimus; quin & Clufius iple in calidis regionibus aliquantulum duntaxat odoratam effe feribit, in Germania verò & Belgicis hortis inodoram. Quocirca J. Bauhini fententiam amplectimur, nimirum Chafium duas plantas tum in figura tum in descriptione fua miscuisse; quem secuti reliqui plerique Botanici cundom errorem errarunt.

Poterf her non incommodé ad Linarias referri, verûm propria & genuina Linariæ ípecies cenferi non debet; milla in folculis fare convenientia nobis vida fuit, ne folia ullius nobis cognitæ Linariæ fopciei folijs fimilia, ginn è radice exegunta, ab is quæ jin caulibus plurimin fint diverta, unde cim primum plantam vidimus pro anomala & fui generis habuimus.

22. Linaria arvensis angustifolia slore pusillo non descripta Hort. Lugd. Bat.

Flores calvee donati. Semen in vafeulis bivalvibus rotundis; quod omnibus Linariis commune eft.

A. 34. Linaria Elatine dicia folio subrotundo.

Elatine felio subrotundo C. B. Park. mas felio sub rotundo J. B. Veronica famina Fuchsii sive Elatine Ger. Round scaved female finestin, og Speedwell.

Radix alba, fimplex, tenuis, paucis fibris donata, rectà in terram delcendit. Caulis tenuis, rotundus, vix palmum altus, verum flagella quæ ad latus supra terram spargit, longitudine non rarò spithamam excedunt. Folia quam Alfines media: majora, rotundiora, pallide viridia & canescentia, hirfuta & ad tactum mollia, circa margines plerunque aqualia, interdum tamen obiter dentata, pediculis breviffimis fulta, fitu alterno. Ex alis foliorum emergunt pediculi fingulares, longi, tenues, Can be trained that a trained in the part of the part In arvis iponte & copiofissimè provenit. Seriùs post mediam aftatem floret.

A. 35. Linaria Elatine dicla folio acuminato.

Elatine folio acuminato, seu semina foliis angulosis J. B. ab hac pracipuè differt foliorum sigura qua ei longiora funt, in acutum definunt & ad bafin auriculas habent velut Acetofa ovilla. J. Banhinus Helxines ciffampeli foliis comparat aut fagitte mucroni. Hec species, inquit idem, magis feffilis est quam illa, viticulas longissimas spargit. Flores contimiles sunt sed minores.

In transmarinis plantulam hanc florum colore dilutè cœruleo variantem observavimus.

Facultatibus cum Veronica convenire aiunt. Vires. Succus herbæ expressus ejúlve aqua destillata, tum intus sumpta, tum exteriús applicata ulcera

fordida & cancrofa cohibere & perfectè fanare dicitur. Nafum qui decreverant abscindere perdocti Medici complures, præceperantque ejusdem sententiæ

Chirurgis valde exercitatis id faciendum, quidam mifellus Barbitonfor, qui de quopiam fuo hero eximo Medico didicifer diffualti: Jugus liu & potu effecti, ut nee natus abicindendus foret, & ut reliquo corpori in lepram prono optimè effet. Amaricant folia adftringuntque ficcitate non exa-Sperante. Leb. Adv. p. 197.

Linaria Cymbalaria dista,

36. Cymbalaria C. B. Italica Ger. Italica hederacea Park. flofeulis purpurafcentibus J. B.

Ex parietum rimis pendulas fibras evibrat, tenues, purpurafcentes, teretes, laves, longas, nervo, quen facile fringendo linquic cortex, farcias, in varia varie flivillas facellitats; per quas filia efficiente longis appenía pediculas, hederacea, anguloia, inderné arrovrentes, internet Cyclamia modo purpuralcenias, eners, facculenta, oblicuo quodam amarore practica. Ad exortum porto pediculorum quibas harent folia tortiles furgunt alli pedicul; quibas fores finguli infidente, Elaties aut Autrini minoris, purpuralcanese, calcari bevir, ricu pallado. Succedit expiratum globolum; femina claudens parva, crifpa.

Bafileæ observavimus in ipsius urbis muris: in Italia autem, uliginosis parietibus, maceriis & saxis Loun.

Facultatis est humida frigidaque cum adstrictione quadam. Ils profectò hanc plantam pollere Vires. facultatibus facto periculo conflat quibus primi genera Cotyledonem. Sunt qui ei utuntur ad alba uteri profluvia, candem recentem in acctariis propinantes, tefte Matthiolo. J. B. Nostratibus qui acetariis rariis utuntur confervam è foliis factam potius commendat Parkinfonus. Linaria

I acut

Locus

Locus.

Varietas.

Lib, XV. De Herbis flore monopetalo difformi.

761

Linaria Antirrhinum diela.

27. Antirrhinum arvense minus C. B. minimum J. B. minimum repens Ger. emac. male. fylveftre minimum Park. Che leaft Calbes fnout, og Snapbgagon.

Radice nititur parva, alba, fimplici, dura, longis & tenuibus fibris donata. Caules ei palmares funt, teretes, hirlitt, ramoli. Felia caulibus inferiora conjugatim, fûperiora alternatim adnafuntur vix digitum longa, angulta, hirlitta, mucrone obtulo. Flores ex alis foliorum exeunt fingulatim, Antirrhini fimiles, pediculis femuncialibus aut longioribus, dilute purpuralcentes, cum brevibus & tenuibus calcaribus, è calice tetrapetalo. Succedunt capfella oblonga, ventricola, septi craffiusculi

beneficio in duos loculos divita, femine parvo, oblicure ruffo aut pullo repletos. In arvis fepius obvium fe dat, nonnunquam & in vis publicis, & locis cultis. Æftate floret. Hac planta ob florem calcare donatum, & vafculum bivalve codem cum Linaria modo hians & semina fundens, Linariæ potiùs quàm Antirrhini species censenda est.

CAP. III.

De Antirrhino.

'A Notifion & Ardifuso Dioscoridi I.4 c. 123, dictum quod fiuctu sit viruli narium simili. Appellatur & Os scoris Cassalpino, qui existimat plantam hanc candem esse quam intelligit Columella per illa verba, Es biantis seva seons Ora feri ; Siquidem sfores hujus richum leonini oris anulantur; quod verum est de hujus plantæ floribus, non de Aquilegia, quam alii à Columella déno-

Note hujus funt flos rictum exprimens quo cum Linaria convenit, calcari carens, quo ab eodem differt, vasculum in bina loculamenta divisum, è tribus foraminibus semina fundens, vituli caput &

1. Antiredinum vulgare J. B. purpureum Ger. purpureum seve roseum Park. majus alterum folio longiore C. B. Purple Calbegisnout, og Snaphgagon.

Radice firmatur lignosă, albă. Caules cubitales & fesquicubitales, teretes, folidi, glabri propê ter-ram, liperius brevi lanugine hirfuti. Falis longa angulta, glabra Leucoi lutei, alterno aut poitus nullo ordine postra, fapore fubacir. Flores in fummis feaps in thytri morem disposit, ampli, mo-nopetali, colore carneo albóve, richum leoninum exprimentes, brido folio fuirecto, labello trifido, antequam in lacinias dividi incipiar nonnihil luteo fimbriaque villosa donato, flylum & quatuor ftaantoquam in lacinias arvai incipat nolimini nuco inimiraque fegmentis obruis, infutis con-mina apicibus favis infigini continentes. Cabis floris brevis, quinque fegmentis obruis, infutis con-flans. Pediculus ejuddem breviffitmus hirfutus, è finu folioli exigui, brevis, concavi, acuminati exit. Flores versus eandem omnes partem vergunt, funtque extentis hirfuti. Summitates caulium, & flo-rum calices ad tactum vifcofi funt. Flori unicuique fuccedit vafculum feminale grande, caput vitu-rum calices ad tactum vifcofi funt. linum quodammodo referens, apice incurvo, in duo loculamenta divilum, quorum fuperius per maturitatem summa sui parte uno foramine, inferius duobus aperitur. Semen pusillum, angulosum, pul-

Descriptio est J. Bauhini, à nobis interpolata & aucta.

In aggeribus fossarum & ad sepes circa Monspelium abundè oritur.

Variat non rarò floris colore albo.

2. Antirrhinum luteum Ger, luteo flore C. B. flore luteo grandi Cam. flore subluteo Dod.

'Hoc à priore non floris tantum colore, sed & foliis variat brevioribus, latioribus, subhirsutis.

Circa Messanam urbem in muris sponte nascentem observavimus hanc speciem, unde Petrus Caftellus in fuo Messanensium plantarum catalogo Messanensem illam appellat; quamvis & alibi quoque sponte proveniat, in preruptis scopulis, ut Casalpinus recte observavit: nam & nos in rupibus non procul Pietra santa Hetturiæ oppido, cum Massa Lucam iter faceremus, copiosam invenimus: quin & in Germania spontanea occurrit.

C. Bauhinus Antirrhini majoris rotundiore folio Camerario in horto Antir. majoris flore roseo dicti, meminit; quod in agro Monspeliensi & Nemausensi provenire refert. Nos à pracedente acciden-Anturhinum oblevavimus. V. C. B.

3. Antirrhinum angustifalium sylvestre J. B. arvense majns C. B. sylvestre medium Park. minus Gor. The letter with Calbestnout, or Snapdragon.

J. B. Elegantula est plantula, tenui albicantéque radice; cauliculis palmaribus aut cubitalibus, teretibus, hirfutis, quos alternatim ornant folia Hyflopi paria, fimul plura, inferiùs nonnunquam rubescentia, pinguia & nonnihil acria, subamara. Floseuli ex foliorum alis bicolores, partim albi, partim purpurafeenres, Antirrhini majoris, 63 multis numeris minores, quorum bafin obvallart quinque vel feprem folia viridantia, hirfiata, quædam longa, quædam brevia. Pencarpium calvariam catelli egregiè refert, ac oculorum fossas narésque corniculo inductas, in quo semen, In arvis folo arenoto non rarò occurrit.

Hujus varietatem flore carneo, rictu striato in Italia & Sicilia observavimus. Ex Hispania à Boelio allatam habuit Parkinsonus flore sanguineo splendido, richu luteo, aut Varietates

Item aliam quam vocat Antirrhinum alterum flore albo minimum.

* 4. Antirrhinum album serrato folio J. B. Ant. folio dissecto C. B.

Unico, recto, ad cubitum, interdum duos, alto caule affurgit, in quo falia co ferè ordine quo Lini disposta cernuntur, sans dura & aspera, pulchrè serrata, longa sans & angusta. Flores albi, ferè similes sunt majori Antirrhino, satis magni proportione plantæ; calycibus vituli narium amulis fuccedentibus.

Propè Monspelium in ora maritima, vulgo Plage, que respondet prædio diéto Aresquies, inter Locus Juncos, versus Miramvallem & Frontignanam.

Accedit ad nostram Cristam Galli Messanchem, & forte eadem fuerit.

* 5. Antirrhinum faxatile Serpylli folio C. B. prod. Saxatile Baubini Park.

Radice est parva; ramis multis reflexis, tenuibus, leviter hirfutis: folis Serpylli vulgaris forma, Rance ett patva; ranns mittes tenexis, centinus, tevter mittitis: Josus Serpyin vulgaris forma, fed minoribus; forbir mittors, altquando pallide ceruleis, pedicellis oblonguficulis indidentibus, formă & magnitudine ună cum capitulo infidente Antirrhino arventi mino i fimilibus.

Folia inferiora (inti Antirrhini, fiqueriora vero Serpyili, annotante D. Magnol, qui copiofum invenit inter rupas monits Caputiadus non longe à Monspelio, tum & in locis Garrigues dictis inter

Laverume & Pignan Maio & Junio menssibus cum sorrigues

Antirrhinum rari usus est in medicina, sed propter floris elegantiam in hortis colitur. Fabulosa sunt, frivola & superstitiosa que circumferuntur de viribus hujus plante & aliarum nonnul-Iarum contra spectra, incantationes, veneficia; ad conciliandam gratiam Principum, Magnatum, &c.

CAP. IV.

De Aristolochia.

Ristolochiam * Cicero nomen accepisse auctor est ab inventore Aristolocho, qua de causa * Lib. 1. de Aftholochiam * Cicero nomen accepitie autor cit ab inventore Aritholocho, qua de caula * Lib. 1. de dentene calumnia via ve citare pouri. Controdunt enim nomen huic inditum quòd puer Divinut. taris fir puerperis ? Credibile enim non videtur Ciceronem de fiuo hoc finxife, fed ab aliquo antiquo autore, ciqui scripta deperdicta funt, defiumpfile. Quod eò magis fix eventimile, quòd apud * Ga * Lib. 1. de lenum, in carmine Andromachi legatur sò sarfila di far desastogo. Nicandri citam Scholiaftes Ari-Amidenii. stotelem testem vocat à muliere inventam Artstolochiam. Nomen autem inventoris herbæ indi-

vox parturientes non gravidas denotat. Quomodo Jo. Bodzus à Stapel Plinium defendit vide apud

ipfum Comment. in Theophraft. hitt. lib. 9. cap. 13. p. 1107.

Notæ Ariftolochiæ diagnofticæ funt flos feminiftularis feu corniculatus labello in palæ formám producto, pericarpium grande in fena loculamenta difpertitum.

1. Aristolochia rotunda J. B. Ger. rotunda vulgatior Park, rotunda slore ex purpura nigro C. B. Bound Birthmort.

Multa fundit ex una radice formenta cubitalia quadrangula, imbecilliora quàm Clematitidis vulgaris; quibus alternatim adnafcuntur felta, [mediae inter Malvae & Hederae folia magnitudinis] admodum brevi pediculo harentia, caulem alis fuis penitus complexa, omnium maxime rotunda, mollia, [venofa,] pallefeentia [colore ex viridi nigricante Cluf.] ex quorum alis flores exeunt femunciali pediculo harentes, tubulo ex luteo pallefcente in palam ex rubro nigricantem definentes, latiorem quam in longe aut clematitidis flore. [Succedunt finifin rotundi, parvi Melopeponis figura, qui multa grana continent ordine disposita, lata, nigricantia, intercursantibus quibuldam membranis, & material etiam fungosa, alba, fingelis granis interpolita, quod reliquis Anftolochia generibus commune eft.] J. Baubino utriculi tequuntur turbinati, striati, per maturitatem in tex partes dehificentes. Radix subest ampla, tuberofa [rotunda J.B.] rugofa, foris susco, intus buxco colore pradira, cortice craffo, trifti amarore guftum afficiens.

In Italia paffim ad fepes & in aggeribus foffarum habetur, pingui folo; nec minus frequens in Locus. Hispania & Gallia Narbonenti. Floret vere.

* 2. Arifto-

Locus &c

Tempus.

I ocut.

Locus:

I ocus.

* 2. Aristolechia rotunda altera Park. rotunda altera Clusii J. B. rotunda, store ex albo purpura-(cente C. B. The other found rooted Birthwort.

HISTORIA PLANTARUM.

Ramulos seu palmites habet prioris, sed frequentiores & breviores: folia longa quidem formam Kamus teu paintes nace proiss, teu requestrates de solores, pour orga quaesti infimam & colorem amulantia, fed majora, longioréque pediculo quam fuperiors fulat: fiperem ex albo pur-puralcentem, interius fuícum, longa fiori parie fimilem: Ejus fruitus priore longior, pyri in mo-dum turbinatus, graciliore quam in illa meta: femen planum, minus priore & rufum: radis fiperiori fimilis, cortice tamen magis flavo.

Floret paulò maturius superiore, omnéque semen ferè abjecit, quando prioris maturescere incipit. Hanc nonnili campestribus & inter segetes sponte naicentem conspiciebat Clusius, Superiore fir-

mior est, & injuriarum hyemis tolerantior.

3. Ariftolochia longa J. B. Ger. longa vera C. B. Park. Long-rooted Birthwort.

Lus.

Huic extiam cauliculi quadranguli, duos palmos longi, interdum longiores [cubitali circiter longitudine J.B.] in maltos ramos divili, humi ut Rotundæ diffuli. Folia quam illius minora, firmiora, dilutioris coloris, longiore pediculo fulta, Soldanella foliorum pæne torma. Flos fimiliter oblongus, concavus, ex viridi candicans, Rotundæ alterius florum effigie, fed extima parte coloris magis herbacei, intus ut reliquorum villis obtitus. Fructus Pyri in morem turbinatur, sed non adeò tenui metà ut alterius rotundæ fructus, qui maturitate dehifcens femen oftendit, latum, rufum & tandem fuscum. Radix adultiorum plantarum craffitudine est brachiali, longitudine pedem æquante: Adultæ verò omnes plerunque extrema parte obtulæ funt, & æqualis ferè per totam longitudinem craffitiei, subinde tamen cuspide ramosa: juniores gracilescunt, multasque fibras habent.

Provenit campestribus locis inter segetes, & quibuldam vineis in Narbonensi Gallia; & novo Vere

4. Ariftolochia longa altera Clusti J. B. longa Hispanica C. B. Park. The other long-rooted

Hujus flos à Gallice flore diligentius inspicientibus nonnihil differre deprehendetur, quippe cuius extima pars interiore parte purpurei coloris fit, qui in alia herbaceus. Hispanica etiam radix extrema parte non est gracilis in novellis plantis ut altera, sed plerunque obtulior, & radix insa Nascitur in Hispaniis inter vites regno Valentino frequentissima, ubi Martio slorentem & iam

femen perficere incipientem inveniebam.

Verym ha differentia non sufficient, me judice, ad diversitatem specificam, ut vocant arguendam;

cum in plerisque speciebus plantarum majores observari possint.

Utraque frigoris impatiens est, nec hyemes nostrastolerat, nifi in fictilibus affervetur.

Phebuame seu Aristolochia Mexicana II. longa Hernandez huic vel eadem est, vel simillima, quamvis ille Aristolochiam clematidem eam vocet; neque apud alterius Orbis colonos se vel vivam, vel

5. Aristolochia clematitis Park. clematitis recta C.B. clematitis vulgaris J B. Saracenica Ger. emac. Creeping Birthwort.

Cluf.
Pracedentes magnitudine superat: caulem habet firmiorem, rotundum, striatum, supra cubitalem altitudinem assurgenem. Hujus folia reliquarum soliis multo ampliora, ex viridi pallescentia,
longo pediculo sulta, forma Longe vel potitis. Rotundæ alterius solia referentia. Fia pallidus, iongo peuculo tuita, rorma Longe vei pottus Kotunoz asterius rolla reterentia. Fisi pallidus, copiolis in fingulis alis, qui in alis generibus singularis, Longe floris formam quodammodo referens, quo evanefeente fuccedit fruetu, reliquarum fruetu major, exigui mali magnitudine, forma ontinens quale est reliquarum Arifolociarum, fed majus. Hujus radas, que reliquis cum gravitate quadam est odorator, tenuis est & ad minimi digiti magnitudinem nunquam accedens, longè latéque serpit, & sub terra altissimè mergitur, adeò vivax ut etiam frustulatim concisa facillimè renascatur, & magna difficultate eruatur; sapore est amaro, adeoque tenuium partium, ut statim gu-

Circa Monspelium in vineis fossis & aggeribus plus saris luxuriat; autore Clusio in vineis adeò ibi frequens, ut vina ab illius odore virium contrahant. Invenitur & in aliis plerifque Gallia, Hispania, Ungaria, Germania superioris & inferioris locis referente Clusio: Nobis tamen in Germa-

nia peregrinantibus nusquam est conspecta. Floret cum reliquis.

Aristolochia clematitidis speciem teneriorem foliis in extremo bisidis seu mucronatis in monte Hymetto prope Athenas observavit D. Georg. Wheeler. Itinerar. lib. 6. pag. 414.

6. Ariftolochia

. 6. Arisfolochia elematitis Batica Clus. Park. elematitis Ger. elematitis non vulgaris J.B. elematitis fervens C. B. Climbing Birthwort.

Lib. XV.

Longa, carnofa, tenuia striataque habet sarmenta, quibus vicinas sepes & interdum arbusculas fuperat, iis se convolvens & implicans Convolvuli aut Lupuli modo. Folia illi reliquarum Ariftolochiarum foliis fimilia, seu potius Scammonia Monspeliaca, extremo mucrone acuminato, sunotocmarum rous minis, icu porus scammonae Montpetiaca, extremo mucrone acuminato, iu-pernè lavia & viridia, infernèex purpura albicantia, longo pediculo innixa. Flos Aritfolochiz longa, incurvus, oblongus, ex purpura migricans, intus tenui lanugine plenus, longillimo omnium pedi-culo infidens, reliquarum Ariffol, limilis, æquè magnus ac in vulgari Clematitide, & à pediculo Jehiscens; semen etiam simile. Radix prælonga, sarmentitia, Smilacis asperæ instar, (cum cujus craffioribus fibris magnam habet affinitatem) nunc per fumma ferpens, mox altè fub terra fe condens, pallidi coloris, non ingrati saporis, gustata etiam aliquantulum adstringens deprehenditur. & manifestæ acrimoniæ. Tota planta odorata est.

Manuelle actionate Total parameters of the Circa Hifpalm, itenere Ulyffipponenti, plurimifque ahis Bæticæ locis, in dumetis, vepribus & Locut & ventifts quibuticam oleis, pingui folo fponte nafcens observavir Clufius, femper iftic virens, & Ja. Tempus.

nuario, Februarioque florens.

7. Arifiolochia polyrrbizos J. B. Arifiol. Piftolochia dičla C. B. Piftolochia Ger. emac. Piftol. vul. gatior Park.

Ex radicii argumento nomen invenit, que ex plurimis, longis, juncee tenuitatis, buxei coloris radiculis, in unum tandem caput coeuntibus est composita. Cauliculos dodrantales habet aut periodiculis, in unum tandem caput coeuntibus est composita. raniculis, in unum tanuem caput commonis en componea. Camiento unum tanuem aute pedales, raro majores, graciles, angulolos feu firiatos, ramolos. Felia longæ foliis fimilia, minora. dates, raro majores, gracines augmoto for triances, talinois. Total trings from initial, ininora, magis rugola, & aliquandum in ambitu ininola: iforem Rotunda priori forma equalem, minorem tamen & aliquando nigrum, interdum ex herbacco flavelcentem: fructum rotunda prima fructus effigie, verum minorem, cum maturuit ca qua pediculo adhæret parte dehificens ut in præcedente, emgie, verium minorini, cum manum ca qua pounano atuareze parte uemitenta u in piaceuente, [longa verò de reliquarum externai] [eme etam finule in in arvis propè selam nevam aggi Montpelientis fub olessinvenimus : Clufus in olivetis & petro-Leeu. fis Hilpanie Gallieque Narbonentis locis. Seruis florer reliquis Arifolochis. Folia in plantis nobis observatis brevillimis pediculis infidebant, erantque parva, acutiora quam Folia in plantis nobis observatis brevillimis pediculis infidebant, erantque parva, acutiora quam

figura Clufiana representat, extimis marginibus undique eleganter finuata, ita ut dentata viderentur, colore, prælertim inferiore parte, canefcentia, & Scammoniæ Monipeliacæ æmula.

8. Piflolochia Cretica C. B. Cretica semper virens Park. Cretica sive Virginiana Ges. emac Atifiolochia Piflolochia attera J. B.

Ctai.
Multa è fummo radicum capite profert tenuia farmenta, pedem aut plus vel minus longa, angulofa, firiata, ramofa, lenta, fractu contumacia, humi fparfa, & ex atro virentia, in quibus incondito ordine nalcuntur faira nervofa, fuperiori fimilia, magis tamen mucronarta, & ad Smilacia sipere fororum formam quodammodo accedentia, minora, atráque & immarcelcibili virore prædita, obtorum formam quodammodo accedentia, minora, atráque & immarcelcibili virore prædita, obtorum formam quodammodo accedentia, minora, atráque & immarcelcibili virore prædita, ob longis pediculis nitentia, è quorum finu nascuntur longi cavique flores. Aristolochiz longz floribus forma imiles, fatura tamen rubedine foris magis diftincti, interne verò aliquantulum flavescentes, oblongique pediculis adharentes. His succedit fructus Aristolochia longa fructui non diffimilis, fed minor: numerolas autem hoc genus habet radices inflar pracedentis aut Smilacis aspera, verum graciliores, & fibris quibusdam tenuibus donatas, odoratas.

Flores profert Julio & Augusto. Diligens & peritus Botanicus Thomas Johnsonus Gerardi Historix emaculator Polyrrhizon illam famolam Virginianam, (quani è Virginia allatam in horto Joan Tradescanti Lambetha propè Londinum cultam & florentem vidit) cum descriptione Clusana Pissolochiae Creticae studiose collatam, eandem omnino specie plantam effe invenir, nec ullà insigniore notà diversam speciem arguente eandem ommus speare plantant eine inventa, nie una mingmore nota envertam speciem argiente differer : quocirca Parkinfoni judeium diverdam flattents non magni facto, fed potits cum Johnfono fentio candem effe. Videlis descriptionem Parkinfoni in Theatro Botanico.

* 9. Aristolechia Maurorum C. B. peregrina Rauwolsti Clus. Aristolechiis similis Rhasut & Rumigi Maurorum J. B.

Aliquem ipirat odorem, fed ingratum. Ex radice furculi prodeunt plerunq quatuor, albicantes, Ampoint plant about in the mode tenues at railcent, ex quibus parte (uperna hirent folio) a leptem aut orbo utrinque, ci-nerea, oppolita, magnitudine & fitu folis Fulicis Florida refoondentia, mil quod versus ma aurita nerea, opponia, maginatame et na toms fancis fronte responsenta, imi quot veissi ima aurita fint, ad inflata Salvar minoris. Inter quorum ima, fuperioribus magis alquanto inter fe diffantia, finter haritolochiæ fimiles, paullò majores, colore magis fufco, longioréque pediculo. Radix alté depacta eft, qualitate ficcà calidaque, ut amaritudinem ejus docere putat Rau-

woinus.

Utriufque Ariftolochiæ, tam longæ, quam rotundæ, radix calida & ficca cenfetur. Utraque Vinn.

difcutir, attenuat, aperit cum modica abherfione: rotunda tamen tenuiorum partium elt, longa
difcutir, attenuat, aperit cum modica abherfione formatione.

Quæ Clematitis vocatur fragrantior elt (inquit Galenus) itaque ea ad unguenta utun-

763

tur unguentarii, sed ad sanationes infirmior, & longe minus quidem tenuitatis obtinet quam rotunda. Lobelius Polyrrhizae Arift. radicem reliquis duabus [longa & rotunda] præferendam ait, tum fuavi aromaticitate, tum medicata efficaciore facultate: cujus causi merito Andromachi & Galem theriacis aptiorem. Clematitis tamen vulgaris utraque reperitur ignavior.

HISTORIA PLANTARUM.

Urraque Artifolocha Cephalica, Epatica, & Polmonica imprimis eff. Hine proleft ad tarta-ream muclaginem relokendam expectorandamque, ad mentes ciendos, tumores internos rum-pendos, venena distuttenda. Infuper Lunge infictio ad feabiem exficeandam vel vulgo hic [in Germania] ulitatifiima est. Extrinsecus adhibetur ulu creberrimo ad exsiccanda & mundificanda

Rotunda efficacior est, & imprimis mensibus ac secundinis ciendis celeberrima. Schrod.

C. Hofmannus ità diffinguit virium respectu, Commendatur Longa in vulneribus & ulceribus fordidis, in vitus cutis, in purificandis dentibus: Rotunda in affectibus pectoris à craffis humoribus, in flatibus, in doloribus ventriculi, in fingultibus, in ruptis, ubi fanguinis grumi diffolvendi funt, n industrial units of the control of

vendos. Tam efficaces funt (inquis *Lobelius) longa & polyrnizos prafetrim, ut radiese strule, pari inomento, partini intro date, partini in peffario admota, elicuerint fecum, jam felquidem erumpere conatum, fœtúsque involucra lacerata enixam puerperam tridui cruciatibus panè ene-

Exhibetur ad affectus uterinos plerunq, in decocto.

CAP. V.

De Scropbularia.

Scrophularia à radice nodos & ab affectu nomen accepit, quod ad scrophulas prodesse creditur C. B. Sunt autem Scroslus five strume & cheerades glandularum induratarum tumores in cervice, alis & inguinibus. Volunt ita diei quod porcis sinte familiares, aut quod numeros sunt sobolis & prohines velus scross. Est autem Scross Sus que scrus causa alitur. Scrophulanz notz funt flos auriculatus, valculum bivalve, fabrotundum, acuminatum; folia in caulibus contrariis inter fe pediculis bina, femina parva, fulca.

1. Scrophularia aquatica major C. B. maxima rad. fibrosa J. B. Betenica aquatica Ger. aquat. major Park. Water Betonp, rectiùs Water figwogt.

Radix crassa fibris numerosis, majusculis, longis, albis donatur. Caules bicubitales sunt, quadrati, craffitudine minimi digiti, quam Scrophulariæ vulgaris majores, glabri, inanes, ramofi. Folia per crameunne minimi orgun, quam ociopinuaria vingaris majores, guaori, manes, ramoni, rena per intervalla longiora ex adverfo bina, pediculis felcuncialibus inidient, duobus plurimimi lobis ad pediculium donata, tres aur quaturor digitos longa, duo lata, circa margines crenata, mucrone obtufiore quam Scrophularia vilgaris, se Betonica foliorum figură fiia amula, verum duplo triplove majora. Flores in summitatibus caulis & ramorum, in eodem communi pediculo seu surculo plures, majora. Fiere in jummitanous causis extranocum, in cossani comman penetion ten incomo pintes, ex alis quidem foliorum quorundam, fed perexiguorum, angulforum, acuorum; non crenatorum ex commino diffimilium reliquis egreduntur; parvi, monopetali, turgiduli, obfeure purpurei, duobus in fujuma parte exxantibus laris cobruitis (sigmentes veltu auriculis; a péduli fiavis in julija floris aperin fujuma parte exxantibus laris cobruitis (sigmentes veltu auriculis; a péduli fiavis in julija floris aperin tura se ostendentibus; quibus succedunt vascula seminalia subrotunda, acuminata, è duobus loculamentis composita, semina intus continentia parva fusca.

Ad ripas fluviorum copiosè provenit, in ipfis aquis. Huius fieciem quadruplo minorem, Londini alebat Thomas Bennæus, & Mutonus Belga Tornaci, referente Lobelio, quæ

2. Scrophularia palustris non fatida, sive aquatica minor C. B. Betonica aquatica minor Park.

A. 3. Scropbularia major Ger. major vulgaris Park. vulgaris & major J. B. nodosa fatida C. B. Figwort.

Fœtidi odoris tota est, Sambucum referentis. Radix obliquè agitur, alba, crassiuscula, & tuberibus inaqualibus firumofa. Caulis firmus, rectus, quadratus, cavus, purpurafcens, ad binos cubitos excrescit, in alas divisus. Folia Galeopsis, majora, acuta, serrata, ex caulis geniculis adversa, (quod tamen perpetuum non est) atrovirentia. Flores ex hirsutis pediculis calicibus quinquefoliis infident, Antirrhini minimi hiantis oris inftar habentes, fuprema lacinia in medio bifida, intus atropurpurea, extra nonnhil virefcente, lateralibus duabus cum infima extrorfum reflexa magis ex viridi pallescentibus, prominulo è rictu stylo virente, altè reconditis tortuosis staminibus cum apicibus ochreis. [Stamma interdum in rectum exporriguntur, corumque apices pallidi è floris hiatu apparent.] Vasculum seminale bivalve, subrotundum, in summo acuminatum.

In tylvis, dumeris & fepibus nascirur non infreq. Julio & Augusto floret.

Ex re nomen habet; fiquidem radix ejus ffrumas & hæmorrhoidas fanat. Utilis infuper eff in cancrofis ac fimilibus ferpentibus ulceribus malignaque feabie. Siquis hamorrhoidum excarum incancerots as minimum cancerots and second state of the cancer square formation and color torquestur, minimum quid Scrophularus vel radies, vel foliorum cum ols aur potu capiendo flatim dolore liberatur; five piam plantz libitantam ficcam aut viridem, five decodum epis affirmat. Hen ab Hees in Objert, qui de hoc tepins experima air.

Sicca: radicis pulvis impolitus hamorrhoidas ficcat: Idem drachma pondere potus lumbricos ven-

ris pellit.

Aqua è radicibus destillata faciei ruborem tollit. Ex hac herba unguentum conficitur ad omnis generis scabiem utilissimum: quo ipse (inquit Tragus) feabes. Lepra limilimas curatas vidu. Ejus autem compositio fie se haber, Mao mense framaturi herba cum radice, fordibus diligenter expurgata ac lota, eta; contundatur, post fucum inde expression an angulto vitro probé obsurato per annum affereveur. Cimque unguentum parare volueris, tum expressi succi, ceræ & olei æquis portionibus tantum accipe quantum unguenti parandum erit, quod ubi feceris conjunctim ca fuper carbones decoquantur & eoulque temperentur donec unquentum fiat. Trag.

Ad Scrophulas lequens Emplastrum præscribit D. Sibbalds Prod. Histor. Natural Scotia. A Axune. porcin. Ib j. folvatur moderato ignis calore. Tune 4 folior. Scrophular. Cynogloffe. Lamii flor. alb. Digitalis an. p. x. q. 3, in minutas partes confeindantur, & in Axungia coquantur igne temperato, Digitais au p. 2. q. 3. in immutae partes contennantus, et in Atungia coquantur igne temperato, repetendo coctionem ter aut quater, infque dum unquentum faturat viroris fit. Tunc appendatur in libra unquentum, fumendo dimidum ejis Cera & Relina tantundem, Terebinth, 31, viridis aris 31, diflovantur timul omnia, tunc per linteum colentur, & fiat maffa, fuper alutam q. 3, extendatur, & parti applicetur.

· 4. Hujus aliam speciem depingit & describit Parkinsonus titulo Scrophulariæ majoris alterius

A vulgari differt floribus non ut in illa hiantibus, fed quatuor foliolis rubentibus compositis, seu mavis in quatuor foliola rubentia expansis: vasculus seminalibus non acuminatis: folius interdum pluribus ad idem geniculum, prafertim inferius, fitis.

5. Scrophularia folio Urticæ C. B. peregrina Cam. Park. flore rubro Camerarii J. B. Mettle:

Ex eadem radice fibrola & tuberculis carente plures emittit caules, medium tamen reliquis multò majorem, craffitudine digitali, firmum, ab imo ramofum, ramulis ex adverso binis, è foliorum alis exeuntibus, cubitales & altiores, quadratos, concavos, lanugine admodum brevi & vix confpicua hirfutos, Folia Urtica amula, fed pro latitudine breviora, obfcure viridia, glabra & splendentia, inferiora in caule pediculis longis appensa, superiora ordine breviora. Flores in surculis è foliorum interiora in came peacema songs appenda interiora ordine neviona. Forest in infectine e toilorum alia egreffis fex, fepreme aut plares, pediculis tentibus harentos, patentoriores quam Scrophularas vulgaris, nec aceò obfoletz purpura, fed rubicundiores. His fuccedunt capfulæ fubrotundæ, bivalves, feminibus intus exiguis pullis.

Odor plantæ fœtidus & ingratus Scrophulariæ vulgaris. Circa Pilas copiose provenit, etiam in muns iplius urbis, & alibi in Italia. Hac eft proculdubio Locat.

Scrophularia Cretica 2. Cluf. quod folio Urtica effe dicit, Scropiumina Cienca 2.001, quon 1010 Oriosa cincundi. Aliam Schrophularia peregrina (pieciem delcribit Parkinfonus, quam peregrinam alteram ap- Alia Species. pellar, altrudino bipodali; folis pulchrè viridibus & velur alatis: floribus subluteis cum stamunibus

Scropbularia flore luteo Ger. C. B. Park. Inten magna, amplis feliu J. B. Lamium Pannonicum alterum five exoticum Clus. Bellow flowered Figurogr.

Ex radice crassa, nigra, fibrosa, Scrophulis carente felia antequam caulem edat plura in terram convexa exeunt, magna, rotunda, hirfura, uncias quinq, vel fex longa, fimilitérq, lata, ob pilos brevissimos aspertos mollia, Urticæ foliis simillima msi ampliora utplurimum essent, pingui & lento quodam veluti rore leviter afperfa, profunde per ambienta ferrata, podeculas longitimis, fruim quattiore unciarum] Alero anno caulem [C. B. caules plures] profert, bicubitalem circater, [Cuquatuorve uncarumi Antero anno comem [C. B. cames punes protest obtained effect that bitales & felquicubitales C. Bauhino, tripedalem Col.] quadratum [quadrangulum vel fexangulum Col.], utriulque enim forma nafcuntum] craffum, cavum, leviter hirlutum, [hirfutie alba oblitum] rectum, geniculis diftinctum, ad quos folia bina plerunque oppolita, [interdum terna in caule fci. rectum, genicius attinicum, ad quos juin oma pierunque opponta, Linterum telina in Quie lei hexangulo] ab inno caule ad fummum paulatim decrefcentia, & pediciulis fenfim berviorius fulta. Ex uniuficulufque forè foli finu, ab inno forè ad fummum, pediculus emergit palmaris circiter, C. Bauhino lavis, Clufio verò & Columna hirfutus, cujus circa falfigium foliola bina exigua conspiciuntur, supra que extremo pediculi cacumine stores harent complures [tres vel quatuor Col.] lutei, Pili minimi magnitudine, concavi, hiantes, quinque brevibus laciniis ora divila parum habentes, apicibus itidem intus luteis, [tenui ftylo cum staminibus emergente] Arbuti floribus admodum es, appende internationales (continues necessaries) activationes emergence] Arouti normes admodum fimiles Col. bafin habentes luccoviridem, quinta, foliois confiructaria; quinta finciocadum oblonga pricarpia, in acutum definentia, Scrophularia: imilia [capitulis Hyperici fimilia J. B.] in quibus fimilia semina, minuta & nigra continentur, Capitulorum acumini filamentum capreoli instar infidet.

Locus.

Lib. XV.

Locus.

Maio floret, ac etiam Estate, & Autumno perficitur, deinde iterum ex radice germinat. Col. In valle Campoclarentium atque etiam fuput Matefurm umbrotis Septentrionalibus, nivofis locis

invenit Columna; postremò etiam in Aquicolorum montibus, in villa Plagis dicta. Quaturo celeberrini omnium Botanici, Carolas Clufius, Bauhinus uterque & F. Columna hanc plantam diligenette deferiperunt, è quorum delcriptionibus hanc noftram composimus. Galeopsis altera luteo-pallida Park, huic plantæ cadem eft.

* 7. Scrophularia Cretica 1. Clus. Cretica latifolia Park. Indica Ger. Scr. foliis Filicis modo laciniatis vel Ruta canina latifolia C. B.

Hun filia initio prodeunt humi expansa, Scabiosa primis follis non valde diffimilia: deinde ses-tota ca parte que sone murtada en parpureas. Cajas miniari parcallem alia, que alata funt, & Fin multas lacinias divifa, ex adverfo nafcentia, deinde religium caulem alia, que alata funt, & Fini initras mentra un me se auterio natternas, termor renquant cameri ante que anati mitre e Pleics aux Alectrorlophi follorum infar fere, multis lacinis prædica, que rurlis in alhas longe minores, se in ambitu ferratas fecantur. A medio caule ad furmium ex alarum finu nafeuntur rami ciam quadranguli, minoritus folis prædici, se illi fimiliter in albot ramulos divifi, fulfinences place and the unrealorum cavos, secrofulariæ vulgaris floribus non abfimiles, es flavo virofeentes, fex foliis constantes, quorum bina infima valde sunt exigua, & infernè aliquantulum reflexa, que in lateribus sunt, paulo quidem altius attolluntur, & suprema parte aliquantulum purpurascunt; sed bina interna majora funt reliquis, & quodamnodo reflexa, prapuerique ex arro coloris, paucis & brevi-bus flavis faminion ex umbilico prodeuntibus. Radix pollicaris panè craffitudinis eft, in multas fibras divita, candicantis coloris.

* 8. Scrophularia foliis laciniatis C. B. Prod. Scrophularia Indica Park. An Scroph. Indica capitutulis maximis J. B?

Caule est crasso, striato, subrubente & lavi: folio atrovirentibus, lavibus, tenuibus, oblongis pe-Came est crains, turato, mortoente es tavis, pain attovientous, tavious, termious, colonigs pediculis donatis, inferioribus palmaribus, inflar foliorum Raphani, in lacinias quinque oblongas, creanata, divisis: ex quorum finubus folia minora, citam laciniata, prodeunt. Elore est magno, elegantissimo, crocco inferiore parte, intrinsecus rubro.

Hujus ramulum duntaxat accepit descriptionis autor C. B. nomine Scrophularice Hispanices non

feripia.

Adde ex Parkinsono, Ramulos hujus crassos esse, sed uniformos & humi plenunque hine inde stratos, geniculis crebris interceptos: capitula majora & duriora quam in quavis alia Scrophularia specie; radican crassam fibris comosam, postquam planta semen dederit marcescentem, aliàs durantem.

9. Scrophularia altera Ruta canina dicta Park. Scroph. Ruta canina dicta vulgaris C. B. Ruta canına Lob. Ger. Scropbularia tertia Dodonavo tenuifolia, Ruta canina quibusdam vocata J. B.

J. B. Radicem habet longam, fimplicem, mediocriter craffam: caules cubitales, firiatos, teretes, ferè Radicem habet longam, fimplicem, mediocriter craffam: Agnicio naux inigani, initipacent, incinocine Ganani, initira contrates, initiatos, cerces, fere inigicantes, medulla fungosa plenos, ramofos, per quo plata oblonga, angulta, profunde laciniata, graviere odorata: flores eo ordine difeofiti quo in Scrophularia majore vulgari, copioficiales, contrates flores eo ordine difeofiti quo in Scrophularia majore vulgari, copioficiales de la contrate flores eo ordine difeofiti quo in Scrophularia majore vulgari, copioficiales de la contrate flores eo ordine difeofiti quo in Scrophularia majore vulgari, copioficiales de la contrate flores eo ordine difeofiti quo in Scrophularia majore vulgari, copioficiales de la contrate flores eo ordine difeofiti quo in Scrophularia majore vulgari, copioficiales de la contrate flores eo ordine difeofiti quo in Scrophularia majore vulgari, copioficiales de la contrate flores eo ordine difeofiti quo in Scrophularia majore vulgari, copioficiales de la contrate flores eo ordine difeofiti quo in Scrophularia majore vulgari, copioficiales de la contrate flores eo ordine difeofiti quo in Scrophularia majore vulgari, copioficiales de la contrate flores eo ordine difeofiti quo in Scrophularia majore vulgari, copioficiales de la contrate flores eo ordine difeofiti quo in Scrophularia majore vulgari, copioficiales de la contrate flores eo ordine difeofiti quo in Scrophularia majore vulgari, copioficiales de la contrate flores eo ordine difeofiti quo in Scrophularia majore vulgaria de la contrate flores eo ordine difeofiti quo in Scrophularia majore de la contrate flores eo ordine difeofiti quo in Scrophularia majore vulgaria de la contrate flores e res, parvi nigri; quos vascula excipiunt Scrophularia minora, acuminata, in duas carinas deli-

Ad Rheni ripas propè Bafileam primò, deinde in Italia, Gallia Narbonenfi, & circa Genevam copiofe nafœntem oblevvavimus. Radice est diuturna.

* 10. Scrophularia Ruta canina dicta minor Moris.

Pedalis est planta, duplo minor priore: folia multo tenuius dissecta: stores integri in fundo, quinque laciniis in margine divisi, stamma se stylum admodum brevia, exiplorum fundo orta haquinque menus ut margute ou un, punton ce prima annovant novans, ce vindes anten titue orchi bentes; quibus fattifentosis inceedunt explule connium minima; bifats, vindes anhue archi junche & friede unites, pyramidalem exhibentes figuram, acumine pungente præditam, fed exiceatæ sponte aperiuntur & semina plurima, reliquarum minora effundunt.

* 11. Scrophularia Scorodonice folis Morif. Lustranica Hort. Leyd.

Mori;
Adaltuudinem bipedalem afcendit, caule quadrato, crebris geniculis intercepto & in multos ramulos brachiato. Ad fingula autem genicula bina è regione apponuntur folia mucronata, ferata,
feabra, Salviæ fylvefitis inftar, quibus adeò fimilia funt, ut antequam flores & femen producat,
pro Scorodonia haberi poffit. Florem fort uncial pediculo innitentem, integrum in fundo, quinquefariami un margine partitum, laciniis quatuor ferruginei coloris, infina virefeontis: ex fundo flotis excunt quatuor framina fubviridia, perbrevia, una cum flylo cifique apice cipidem coloris.

Plice decibis lucodum collar paramatolis, mucroatr, adhuc virules arche tibi invicem unche. Hitce decidus fuccedunt es fulle pyramidales, mucronata, adhuc virides arcte tibi invicem juncte,

exficcatæ apertæ, inq, fingulis cellulis femma continentes minuta, fubfusca, cæterarum suæ sortis more. De loco, florendi tempore & duratione nihil habet.

12. Scrophularia Sambuci folio Park. Sideritis Sambuci folio Alpin. exot.

Caulibra affurgit pluribus, quadratis, concavis, duos tréfve cubitos alits, folius aliquot alatisè geni-culis exeuntibus cinétis, è pinnulis aliquammultis conjugatim ad coftam mediam adnexis, foliorum Sambuci inftar, compositis, Sambuci infuper ferè odore. E foliorum sinubus ad caulium ramosorum nodos, & summis caulibus exeunt flores multi, concavi, nutantes, obsoletè rubentis aut purpurei coloris; quibus succedunt capsulae parva, rotunda, nigricantes, acuminata, seminibus aliarum hujus gene-

irs amulis repleta. Radie longa, fibris aliquot aucta.

Ex Hifpania transimis ett. Parkinsono è semine nata. Biennio tantùm vivit & persectis se Lauri. minibus exarescit. D. More, ad quem cum Patavii commorabatur semina ejus cum aliis rarioribus

transmisit Parkinsonus, eam Alpino communicavit. Locis umbrosis & humidis gaudet.

* 12. Scrophularia peregrina Telephii folio non descripta Hort. Lugd. Bat.

CAP. V.

De Digitali.

Digitalis à flore Digitale feu Dactylothecam referente dicta est, nec alio opus habet characters generico quam hujufmodi flore concavo, labiato, pendulo, cum vasculo bivalvi.

A. 1. Digitalis purpurea J.B. Ger. purp. vulgaris Park. purp. folio aspero C.B. Purple for globe.

Est usi cubitos duos superat Digitalis purpurea, esule pollicem crasso, anguloso, hirsuso, subrubente, concavo, ex radice birola, amara. Flores in thyris longiors morem, frequentes, ab uno caulis lactero penduli, bervibus hirsus podiculis, quorum singules est apopicium follolum acuminatum, calarhi aut Digitalis surroii munimenti estigatura, colore foris coccineo, exceptă inferiore parte, quarporper nonnullam admixtam albedimen carneo est, intus verò similiere prupurel, inferiore parte quare kongis pilis oblita est) versicolore albis maculis migro guttatis: storis basi penitus adnastuntur sumi purpuralcenta, contorta, quarapies dadymos crocces guttatos sufficient: spisu emis purpuralcens ex hirtui oblongique pericarpii bivalvis mucrone protendirur, cui postea inclusur musi purpuralcens ex hirtui oblongique pericarpii bivalvis mucrone protendirur, cui postea inclusur nentia, lintuta, in ambitun sertata, superne atrovirentia, inferne incana: quae ad radicem sunt longis nituntur pediculis, que in caulibus nullo ordine posta, crebra. Casis floris plerunque quinquesolius; storis marque in quinque dividitur Egemento. Est ubi cubitos duos superat Digitalis purpurea, canlo pollicem crasso, anguloso, hirsuto, subrubente floris margo in quinque dividitur segmenta. Amat folum arenofum.

Amaz totum arenomin.

Variat interdum floris colore albo, fed ratiùs; nam è millibus vix unam plantam reperies flore albigitalis flore de l'accident flore de l'accide

n. Parkinfonus alterius adhuc Digitalis albu speciei meminit; quam Dig. albam alteram seu mino. Varietatet.

11. Parkinfonus alterius adhuc Digitalis albu speciei meminit; quam Dig. albam alteram seu mino. Varietatet.

12. ma appellat, cui folia precedenti quidem similia tribuit, verium minora paulo & breviora, obscuritis vinentia; caulem humilioremvis tripedalem: seu minores: in reliquis convenitum.

22. Digitalis major seu caranco civiliano Park. à vulgari purpurea, foliar paulò minoribus differt:

floribus quoque minoribus, diluttis rubentibus feu carnes.

3. Digitalis media fiore luteo rubente ejufdem. Media est magnitudinis inter Digitales maximas & minores: felius lutea minoris aliquatenus amulis, quam pracedentis minoribus, floribus longis, angustis Dig. alba alterius seu minoris ferè magnitudine, colore luteo aut Batico, rubore velut perfulo, quem colorem nos Caluncu appellamus, & in Aurantus nonnullis cernitur. Cum femen dederit radicitus exarescit, secundo plerunque à satione anno.

Hasce Digitalis varietates, quantivis accidentibus potius quibusdam quam specie à vulgan pur-

Hauce Logitais vaneaus, quantus accountines points quotaman quant poste a vagan pur-purca differre putem, nolui tamen omittree, ui Lecton integrum fic de is judicum ferre. Digitalis herba emetica eff. Somerfeti Anglie rultica turba hujus decocho febricitantibus purga Viren. tiones & interdum superpurgationes & vomitiones humidioribus alvo molitur. Leb. Ob.

nones ex merunn inperjou guotos ex commones mannonessa are manipuli cum §iv. Polypodii quercini in cerevifia decoquatar, se decoctum propinetur. Qui enim vigini se fex annos continuos eo morbolaborarani tia ut inqulis menfibus bisterve caderent, hays decoctiud penitas liberari fant, falteru per integros fedecim menfes nè unum quidem paroxyfinum lenferunt. Verim medicamafunt, falteru per integros fedecim menfes nè unum quidem paroxyfinum lenferunt. Verim medicamafunt, falterun per integros fedecim menfes nè unum quidem paroxyfinum lenferunt. Verim medicamafunt.

lunt, taltem per integros te decum mentes ne unum quidem paroxylmum lenferunt. Perim medicamentum bee rebuficiribus tantim convenit, fiquidem volenter admodum piraga de vomitimes immane sexiata. Strumolis conducere traitam 8: mipotitam fitecunive quis in unquono experientià compertum elt. Strumolis conducere traitam 8: mipotitam fitecunive quis in unquono experientià compertum elt. Park. Novi plures (inquit D. Batefins in MS. nondum etato) qui in fitumolis tumonista Digitalis Park. Novi plures (inquit D. Batefins in MS. nondum etato) qui in fitumolis tumonista Digitalis Park. Novi plures (unquite confident, etato) and in tumolistam para la consultata de la confident, alti cum adape porcino miffent, & fib terra deficialista per qualtaginta dies, receive flores compunication professione in historic industrum. Et numodis and floration hadronistation and floration in the first industrial professione in the formation of the profession and floration. urrique flores cum unquento refervant, una lintes inducunt & tumoribus applicant: hoche tumori-bus dificuriends vel maturandis, ulcoribus detergendis vel explendis fufficere ferunt fe expertos. Quinto & fexto quoque die Diacarthamo purgant, interim continuè decoctum Herbz Robertianz prz-

Locus.

bent: pars ulceris rubens parte unguenti tenuiore illinatur: pars autem craffior unguenti linteamini imponatur, quod nunquam mutetur. Sunt qui novella & primò erumpentia planta germina accipiunt, corúmque fuccum expressimi in butyro coquant ad succi consumptionem, atque hoc novo

fucco addito bis térve repetunt. N. 1. Oportet ut paretur sufficiens quantitas unguenti co anni tempore quo flores haberi possunt, N. 1. Oportet ut paretur juntciens quantitas uniquenti co anni tempore quo thores haberi pollunt, cum nonninquam integer annus aut co amplius ad curam perficiendam requiratur.

N. 2. Quamvis ulcera primo majora fiant ne metuas, fiquidem unguentum polfquam humores omnes abjumplerit & exficcaverit, ca demuni fanabit & cute obducet.

N. 3. Unguentum hoc in Scrophulis humidis & pure manantibus pracipue utile est in ficcis parum valet; sed ad Basilicon & pracipitatum confugiendum. Habui ex relatione viri amicissimi, tum reiter not au Ballion Opperature de l'entre l'

2. Digitalis maxima ferruginea Park, angustifolia store ferrugineo C.B. ferruginea folio angustiore I. B. ferruginea major Ger. emac.

Tres aut quatuor cubitos altus est caulis, mediocriter crassius, firmus, teres, lavis, cujus scapus funmus in alas aliquot scinditur. Folia Digitalis sublutea angustifolia foliis proxima, longa, anfunmus in alas aliquot scinditur. Folia Digitalis subluteæ angustifoliæ soliis proxima, longa, angusta, acuminata, atrovirenta, sev viridi canescenta Park.] nervosa, aversa parte subhirsua, levi cenarum vestlegio per ambinum incisa laternatim cauli adandacuntur. Flora longa serie shyrsoide dispositi, Digitalis purpureæ, breviores, rigidiores, foris toti hirfuti, seruginei, intus eodem colore saturatiore. & strins variegato pieti, labro productiore villoso dependente, in medio richu hainte, altentibus (bu spuerioris folii margine apisibus luteis: insidet autem floris recurva basis calyci stellato quinque radiis constanti. Capitula quàm in vulgari purpurea minora somine minuto, susce

repleta.

Catalogus Horti Regii Parif. Digitalis ferrugineæ duplicis meminit, nimirum 1. Latifolia, cui
Catalogus Horti Regii Parif. Digitalis ferrugineam Park & 2. Anoultifolia, que est C. Bauhini Gandogus Hotti Negit Fatti. Diguatem maximam ferrugineam Park. & 2. Angaltifolia, qua est C. Bauhini Digu. angultifolia shore ferrugineo; J. Bauhini Digu. ferruginea folio angustiore. An ha dua spe-Ligan angunnona nore rerugineo; J. Baumin Digit. terriginea rotio angultiore. An ha dua fipcie differant nelcimus, examinent ali: certe Dig. fer. fol. ang. f. B. in parem cum Parkinfoniana Digit. max. ferriginea altitudinem affirgit. Verium quicquid if the ferriginea latifolia & angulfibria, dari duas Digitalis ferriginea frecies certum eft, cum Tho. Johnsonus vir fummæ fidei & diligentus, utramque viderit & deferipferit:

Alteran margan angulfibri.

ngentus, urramque vuerre & ceeterppent:

Alteram majeram appellas, foiis imis pedalibus, atrovirentibus, venofis : caulibus tricubitalibus :

ragm. major.

floribus hiantibus, amplis, cum labello furlum inflexo.

Dagit. forma .

forma .

original form.

deribus hiantibus, amplis, cum labello furlum inflexo.

Hanc apud Tradefeantium vidit medio Julio flomomer.

Hanc apud Tradefeantium vidit medio Julio flo-

Hac species caule est quadruplo humiliore quam superior, proinde eadem este non potest quam J. Bauhims describit, qua in parem cum illa altitudinem assure. Quocirca vel tres dantur Digita-Bauminis describt, que in parent cum ma antiquiment attinger. Quoches vos tros datinu Digitalisis ferruginez (quod non credo) [pacies, nimirum 1. Major latifolia, que est Parkinfoni maxima: 2. Major angultifolia, C.B. J.B. 3. Minor Ger. emac. vel Parkinfono & J. Bauhino descripta specie

Hic insuper addit Catalogus Parisiensis quartam adhuc speciem, viz. Digitalem latifoliam slore ferrugineo minore.

3. Digitalis lutea magno flore C.B. amplo flore Park. flore majore, folio latiore J.B.

J. B. Minor buic quam purpurez magnitudo; nec diffimilis vadix: Caules angulofi, nonmihil hirfuti: Faliza angulfiora, longa, inferne nervis hirfutis rugofa, fuperne penitus glabra, atrovirentia, in ambitu crenara, fapore finbamaro 8 acri: Flore Digitalis purpurez pares, forsi indique hirfuti, fed colore, extra qualem dilute butco, intus verò croco laturatione languideque lutteo verificolores. In montofis circa Genevam 8 in Germania invenimus. Flore: Junio 8 Julio.
C. Bauhinus pro Ephemero Diofocridis Calumn. hanc habet: verum Columna flores albos Ephemero Diofocridis Calumn. hanc habet: verum Columna flores albos Ephemero Diofocridis Calumn.

mero fuo attribuit, qui huic lutei funt. Forte tamen Columna colorem pallide luteum pro albo

habuit; ni floris color interdum variet. 4. Digitalis lutea vel pallida parvo ficre C. B. flore minore subluteo, angustiore folio J. B. minor lutea

sive pallida Park parad

Duorum cubitorum altitudinem æquat vel etiam superat, caule digitali, ramoso, lævi, ex radice pollicari emicane: cui alternatim adnafcuntur faia fijithamam longa aut breviora, dus aut tres uncias lata, acuminata, in ambitu crenata, fuperné glabra, atrovirentia, inferné herbida, fubbirfuta: flores tanquam thyrfum longa ferie effigiantes, quanquam ortudiverfo, eôdem tamen ferè omnes ver-gunt dunidio minores Digitalis purp. floribus, colore luteo in herbaceum languente, idque tam intus quam fors, labor interinects villofo; quorum unicuique ad pediculum folium acuminatum penins glabrum est appolium. Semes in loculis bivalvibus aliarum hujus generis more. Radix fibrola, per-

ennis, nec ulla cœli injuria aut gelu vehementiori facilè corrumpitur. In montabus circa Genevam, itémque circa Salernum & Neapolin in Italia copiosè provenit. Ju-

nio, Julióque menfibus floret.

C. Bauhinus aliam adhuc Digitalem angustifoliam luteo parvo store in Prodromo describit: quæ an aliter qu'un partium omnium parvitate à pracedenti differat Lectori confiderandum relinquo: Deferipionem ejus videat apud C. B. in Prod.

* 5. Digitalis Virginiana, Lyfimachia facie, foliis subrubentibus, store violaceo minore Moris. An Digit, Virginiensis seu Americana servatifolia Hort. Paris. & Lugd. Bat?

Morif.

Lib, XV.

Caules promit bipedales, fubrubentes: quos ambiunt per intervalla ad fingula genicula bina folia, mucronata, Limonii majoris primo ortu foliis haud ablimilia, ex adverso adnascentia, quæ à caule perforari videntur adeò arctè eum cingunt. Ex alis ad genicula superiora enascuntur pediculi alios procreantes; quibus innascuntur flores calvee & forma Dactylothecæ seu Digitalis minoris, nisi quòd photosances, quantum interesting communication into active communication in interest in tindo tantim, in margine quinquefariam innuctur, ut in Nicotiana femina, coloris violacei: in fundo autem floris quaturo faminala arcuata latent, quorum fingulorum extremo, aliarum Digitalium florum more duo apponuntur tefliculi rubelli, lentiformes in fuperiore floris partee eft enjim fp.lm propendens versits inferiorem partem luteus, lanuginolis. Flaribus fuccedunt thece bicapfulares, in mucronem acutum bifurcatum definentes, continentes in fe femina minuta, infinita, caterarum Digitalium more.

Floret Æftate, atque eadem excunte & incunte Autumno femen fuum perficit.

Foliorum fitus & florum figura diversam à Digitali plantam arguunt.

Tempus

CAP. VI.

De Pediculari seu Crista galli.

Edicularem Lobelius scribit vocari hanc herbam, quòd facultatibus sit virosis, pratis infesta, & pediculis hostis. Contra Dodonæus Pedicularem ab effectu nominat, quòd pecori ac jumentis, qua in pratis ubi hac provenit pascuntur, pediculorum copiam gignat. Mihi hujusce herbæ folia, pedicult tergo rugis fuis perquam fimilia funt, & inde forte nomea.

Notz hujus generis funt præter flores galeatos & vafeulum bicapfulare, florum calyces tumidæ &

velut inflatæ folliculos feminum occultantes, Semina compressa.

A. 1. Pedicularis five Crifta galli lutea Park. pratenfu lutea vel Crifta galli C. B. Crifta galli Ger. galli femina J. B. Pellow rattle of Cockie comb.

E radice parva, alba fimplici, furculos ad latera emittente, non altè in terram demissa caulis affurgit E radice parva, also implice, furculos ad latera emittente, non ace in terram cemula cause aimigic plerunque fingularis pedalas, rigidus, lavris, quadratus, rectus, tenuis, nanis nigris non raro maculis & licuris varius, & verfūs fupremam partem purpurafeens, in ramos aliquot divifus, quos adverfo fitu pofits bina femper ambium folia, fine pedaculis, lata bafi, exinde fenfim angulitata ad apices ufique, longitudine digitali, acuta, per margines dentata, criftam galli imitantia, venis infignibus à medio ad fingulos dentes hine inde excurrentibus. E foliorum finubus ramuli excume per paria feu do adverti. In fumnis caulibus & ramulus conferri & fipicam mentientes foliculis è foliorum pariter duo adverti. In fumnis caulibus & ramulus conferri & fipicam mentientes foliculis è foliorum pariter duo advern. In immis cambis & rainnis content of the final signal inguli securit, brevibus admodum pediculis; calicibus turgidis, compreffis, in quatuor acuta fegmenta fummo margine incilis. Flores monopetali, flavi, cucullati, flylum tenuem & quatuor. ftamina cum luis apicibus occultant. Delaplo flore calix in majorem longé veficam intumeleit, & vasculum seminale amplum, compressum intus continet, in duo loculamenta per medium divisum, & femina plura, compressa, margine membranaceo cincta, colore pulvereo continens. Seminibus maturis illico dehicunt valcula membranea, & cum exiccantur lucida fiunt-Floret Junio, & femen brevi maturat, quod ftatim effundit, & mox radicitus exarefcit ante fæ-

nifecium.

In palcuis prasertim sterilioribus exit, non rarò & in arvis, utrobique inutilis & vinola, ut rectè Locus. J. Bauhinus.

2. Crista galli mas J. B.

A fœmina differt statura & altitudine, interdum sesquipedali: caule robustiore, soliis latioribus: floribus multò majoribus; fummitatibus magis albescentibus, utriculis hirsutis. Hane in pratis circa Genevam unà cum formina observavimus. In Anglia nondum invenimus.

3. Crista galli spicata flore luteo magno Messanensis.

Radice est succulos, annus tamen: cause cubitali aut ctiam altiore, recto, firmo, quadrato, non-mini lanuginoso. Folia plerunque bina ex adverso itta sunt, longa, angulta, pallide viridia, rarius & majoribus circa margines dentibus, extantibus velut laciniosis, incita, Cratxogoni Euphrosynes faee majoronus anaa marganes canatous, examitous venta acamitous, menta, Caracogoni Eupinovjaesta-cie folisi fimilia. Spica florum in fummo congella, grandis, quadrata, lanugniofa, & nonnihil erim vifeofa. Floru lutei, ampli, cucullati, figură florum Ladam fegetum, ex utriculis fatis amplis, valculum feminale bivalve claudentubus. Semun non observavimus. Columnæ arenæ instar minutillimum oft, copiolum flavum.

Locus &

Locus.

Lib, XV. De Herbis flore monopetalo difformi.

In lateribus montium Messanæ imminentium hanc & sequentem invenimus, Maio mense in sta-

4. Trixago Apula unicaulis, receisanes Col. Crista galis spicata store vario ex albo & purpureo. An Antirebouum folio servato J. B?

Pracedenti fimillima est, in his pracipue differt. 1. Quod minus procera sit: 2. Quod caules Precedent immunia est, in his preceipie ustrair. 1. 2000 minus process at 1. 2. 2000 caules in ea & aliquando estam foliorum marginis rubeant. 2. Quod flores munores fint & diverti coloris, caculli v. g. rubent, labis i medio albent, ad margines rubore diliuntur.

CICIIII v. g. rubent, tabla in medio albent, an margines rubbone unbuttuit.

F. Columna hanc plenius & exactius deferibit. Herba eft unicasilis femper, ab radice fingulari prodiens, caude podali au and fimmium fesquipodali, quadrato, hirfuto, albefcente aut purpuralcente, feliis cincto ad intervalla digitalia ex adverfo binis fine petiolo harentibus, angultis, oblongis, to the control of the c obuffs, craffic & carnoffs, ex viridi albicanibus, hirtuix, raris denibus (ferratis, in medio caulis medio ca iuris, denfis, Eufragiae vulgari fimilibus confirmata; es quibus filores galericulari, magni admodum proportione plante lati barbulis, albis, pallentibus, capitulis verò purpuraficentibus hirlutis, ex quibus luteum stamen veluti dens exeritur, &c.

Cum priore, à quâ fortasse non differt specie.

A. 5. Pedicularis pratensis rubra unigaris Pack. pratensis purpurea C. B. Pedicularis Gor. Pedicularis, quibus dam Crista galis sore rubro J. B. Reb Nattle.

Flores ut in Crista galli vulg. è vesiculis laxis, glabris emicant, verum non ita compressis, canaliculatis, tantillum cum multo virore rubefcentibus: colore funt rubro, rarius carneo aut albo, lacinià superiore rostrată, apices luteos quatuor bina cavitate insculptos stylumque purpurascentem sinu suo superiore rotitata, apices niteos quatuor bina cavitate inteuipros tryumque purpurateentem tinu luo occultante, inferiore feu labello in rets laciniolas circinatas profunde inicio. Reisa cum Fiupendula nonnihi habent fimile, ar longe minora, minutiufque inicia, colore viridi vel [padicco, in emilibus angulofis, concavis, palmarbus, aut dodrantalibus, infirmis. Radix nonnihil atmaticia; alba, tugo fa, forma radicum Petrofelini vulgó deti, minimi digiti craffitudinem vix attingens, in craffiulea las fibras divide. Ex fumma porròradice foliaexoriuntur lata, craffa, in mucronem delinentia, per ambitum ferrata, è quorum finu teliqua folia cum caule emergunt. Sie & primogenite plante folia ambitum ferrata, è quorum finu teliqua folia cum caule emergunt. Sie & primogenite plante folia prima Dryopteris, amula formă & laciniis, ur etiam aliquos fallere poffit. Carterum femen fufoum, rotundum in vasculis magnis falcatis, in rostra desinentibus.

In pratis, pascuis & ericetis, locis humidioribus, abundè exit per totam Angliam.

A. 6. Pedicularis palustris rubra elatior. An Pedicularia campestris prior species Trag?

Hac percedente plus duplo major est & elatior, caulibus firmis, erectis: Differt quoque & sloris caliçibus, que in hac subharsitat sunt minusque turgida quam in illa, & ipsis etiam seminibus, ut conferenti patebit.

Alectorolophum tertium Cluf. Inc refero; ejusdémque genus alterum ad præcedentem: nam & nota omnes conveniunt: & Clufius eam prope Londinum collegit, ubi certo certius non alia oc-

Hujus herba (si Trago fides) inter catera pabula à pecoribus devorata pediculorum in illis ingentem procreat copiam, quo morbo vix tandem citra magnum periculum liberantur.

7. Crista galli montana, sloribus pallidis in spicam congestis.

Radix ei fimplex, alba, paucis fibris donata, magnitudine & figură radicis Tragopogi, nifi quòd longior fit, fapore non ingrato Nucis Avellana, paullò amariore. Folia ad radicem unum vel duo, alata ex pluribus pinnarum conjugationibus Filicis ferè in modum compolita, inferius hirfuta, in acutum delinentia, fingulis pinnis ad margines ferratis Criftæ galli vulg, lutea folia bene imitami-acutum delinentia, fingulis pinnis ad margines ferratis Criftæ galli vulg, lutea folia bene imitami-bus, viroris ad luteum tendentis. Caulis ab eadem radice fingularis, dodrantalis aut pedalis, teres, bus, viroris ad luteum tendentis. firmus, nonnihil hirfutus, intus conçavus, [minime ramofus quantum memini] fpicam in furmitate gestans palmarem florum dense stipatorum, pallide luteorum, Cristæ vulg. luteæ similium, msi te genans paimarem norum dense titpatorum, painde inteorum, Crittæ vuig, intee timitium, niti majores effent & vix fefe aperirent, è calyce ventricofo, perategono emicantium, pediculis inullis. Ad fingulos flores fingula habentur folia its que ad radicem fimilia, fineriora tamen in fpica pinnata effo definunt, funque Pedicularis vulg, lut. foliis perfimilia. In calice later feminis conceptaculum umbinatum, feminibus minutis, rotundis repletum. Unicum plerunque habet hac planta in culto foliare in facili foliare. caule folium infra spicam.

In fummis jugis montium altiflimorum Maximum Carthufianorum cœnobium circundantium invenimus. Differt autem tum à Pediculari majore Dalechampii J.B. tum à Pediculari bulbosa

* 8. Pedicularis major Dalechampii J.B. Alpina Filicis folio major C.B. major Alpina Park.

Filiperidulæ Alpinæ affinis est, radice foris nigra, Napi modo gracilescente, rugosa, nonnihil sur-Emperiume reignie amins en, raane rois ingra, ixapi mono graenecente, rigora, nominim per culola: caule ferme cubitali, virgato, unico; folisi Filius, in longo pediculo ordine collocatis, per ambitum crenatis, exeunte per caulem alternatim unoqueque foliorum pediculo: first pallido, ipicatim in fummo caule congesto, semine copioso, in latis corticosis vasculis incluso, Alyssi modo, In vertice montis aurei Gergobiæ Arvernorum propinqui gignitur. Daleebamp.

A præcedente differt radice foris nigra; foliis in caule pluribus, alternatim politis: vasculo semi-

9. Filipendula montana altera C. B. montana mollior altera Park, Alettorologhus 11, Cluf, hift.

Sequenti per omnia ferè fimile est, sed longè mollius, cujus sores modo pallidi modo purpurei sunt: radix etiam crassa, & sibras Asparagi radicibus similes agens.

Non in fummis tantum Alpibus, fed & in inferioribus uliginofisque pratis nascitur.

* 10. Pedicularis bulbofa J.B. Filipendula montana flore Pediculariæ C.B. Filipendula montana major albida Park. Alectorolophos Alpinus major 1. Clus. Filipendula montana Ger.

Complures ab una radice emittit caules cubitales, minimi ferè digiti craffitudine, laves, concavos: in quorum cacumine flores multi, acervatim congesti, oblonga spica instar, quemadmodum in Orchidibus; cucullati, Pedicularis, majores, è calgedis pentagonis inter minutiora folia prodeuntes, exalbido colore. Folia palmaribus nixa pediculis, pinnata, Filipendulæ divifurâ, flatim ex radice prodeunt, qualia per caules pauca, praterquam in fummitate, ubi florum spica incipit, quo loco fatis funt frequenta: Floribus fuecedant mucronata capitula maturitate dehicentia, feménque oftendentia exiguum inæquale, cineracei coloris. Radies capillaribus fibris intertextæ, mulæ, principio angusto, sentim extuberantes, multum Filipendulæ radicibus cedentes. Vestigia veterum caulium demonstrant non esse annuam stirpem.

An Herba foliis Asplenio similis Gefn. m. fr? Radicibus tuberosis, & caulibus ab eadem radice pluribus à Pediculari montana nostra differt.

· II. Pedicularis Alpina lutea C. B. Park. Alpina, flore luteo, radice nigra J. B.

Larger radice crassa, nigra, multistida: folia exinde profert longo pediculo nixa, quæ foliolis multis constant, toto ambitu minutissimè incitis ex adverso sits ut in Filipendula, quæ causa nominis fuit [Filipendulæ Alpinæ Lugd.] Caulis pede altior flores luteos spicatim ferè congestos in vertice fuftinet, quibus delapiis vaicula succedunt oblonga, Antirrhini loculis similia, minuto semine plena.

Eam gignunt fumma Alpium juga. Descriptio hujus plantæ imperfecta: Differt à Pediculari montana nostra, radice nigra, & foliis in caule pluribus (ni pictura fallat) & minutiffime ut in Filipendula incifis.

* 12. Crista galli umbellata C. B. prod. galli lutea umbellata Park.

Radice est tenui, parva ; caule palmo parum altiore, tenui & erecto: folis paucis, unciam longis, angustis, per ambitum crenatis: Caulis summo flores plures, quasi in umbella dispositi, triplo majores & latiores quam in vulgari, quibus valvula lata, membranea, femen continentes succedent. In Castilia agris collecta fuit.

* 12. Crista galli angustifolia montana C. B. Park.

Caule eft cubitali, angulofo: felius oblongis, angustis, acuminatis, margine crenatis, binis sibi ex opposito correspondentibus; ex quorum alis foliola minora prodeunt, & plerunque cauliculus unam alterámve unciam altus, minutifimis foliolis cinctus: ipíe verò caulis in ramos femipalmares, etiam majores, dividitur: quibus flores pallidi, eo quo in vulgari ordine, sed longe minores insident, quibus valvulæ semen latiusculum includentes succedunt.

Hæc in montibus urbi [Bafileæ] vicinis reperitur.

Locut.

771

CAP. VII.

De Euphrasia seu Euphrosyne.

Freeswin (inquit Dalechampius) dicta est hac herba, quia oculos juvat & delectat, quam vocem imperiti lingua Graca depravantes in Euphrafiam verterunt. Hunc refutat J. Bauhinus, quia nihil de hac herbula apud veteres Gracos aut Latinos occurrit.

Hujus notæ funt folia venosa serrata, semina albicantia.

A. 1. Euphrasia J. B. Ger. vulgaris Park. Officinarum C. B. Epe-bright.

Plantula est palmaris aut sesquipalmaris, radice simplici, tortuosa tamen seu huc illuc reslexa, si-Plantula est palmaris aut sesquipalmans, radice implici, tortuosa cantor let inte international purpurabris paucis majusculis donată, lignosă, albă caulibus teretiusculis subhirsutis & in apricis purpura-Uuu 2

Locue

L'aver

feentibus, ramofis, ramulis crebris è foliorum alis exeuntibus, caulem medium interdum longitu-dine fuperantibus. Sunt autem fdita bino ordine in caule advertà, fine pediculis adnata, Chamz-dryos aut Alfines chamzdry-foltz, faturo viror filendentia, rugola, dentata, averla pare hifuta, fiboro pingue & fubanaro. Fefada in foliorum alis ingulis inguli e calicibus quadripartitis feffii-bis exeunt, pulchelh, Jackei, purpurantibus lineis intus firrati, Jabello in tres bitidas lacinias divifo, & maculi flavá in medio picto; galea reflexa pariter bifda flaminula aliquot occultat. Flori fue cedit vofaulum fiminale oblongum, comprefium, bivalve, in duo loculamenta divifum, femina intus plura oblonga, cinerea continens.

HISTORIA PLANTARUM.

In pascuis sterihoribus, vulgatissima, post mediam ferè Æstatem in Autumnum usque floret.

Euphrafia quoquo modo fumpta, feu in pulverem redacta, & cum vino albo pota, feu per se sola matticata & deglutita, seu succus ejus expressus, aut aqua destullata videndi potentiam miristoe robomaticata & degiutta, ica inconsegue expressos, aur aqua verticata rescues positivant alimino e tono-rat & adauger, debiem aur amifiam reparat & reflicitui. Inflammationibus & calignio oculorum adhibeur tula, & impolita, aut fuccus ejus oculis inditus, fed pracipue aqua ditullata. Fit ex Euphratia, autore Arnoldo Villanovano, vindemie tempore vinum, cujus tiuli fenum etiam

oculi rejuvenescere feruntur, &c.

Casp. Hofmannus ulum ejus despicabilem facere ait incertitudinem herbæ, quódq. Arnoldus alisísq. usum ejus restringunt ad pingues & pituitosos. Et quod ad vinum attinet male illud cessisse foca & commilitoni fuo Pena fcribit. Nec mirum, non crim curat quamvis caliginem, sed illam qua est à fridigitate, neque hanc omnem, sed positive à pituita. Calidam enim & siccam esse plantam oltendie gultus, qui amarorem quendam præ le feit. Casp. Hofman. Verum si oculorum caligini conducit, non illud esserci calore aut siccitate: multa enim calida & sicca ocu-

la non prosunt, sed vel tenuitate partium, vel specifica quadam proprietate. Tenuitam autem esse partium vel silud argumento est, quad Tragus vino decociam ac calidam propinatam morbo arquato milissimam

R. Macis 3 B. Euphrafiæ 3 ji. Fiat pulvis subtilissimus. Doss factis debitis evacuationibus 3 ji. Valet ad Scotomiam & imagunes. Maroldus pulverem Doctoris Helidari appellat. Dodonzus semen

feeniculi & faccharum addit. Fuchius in catarractis & fuffutionibus commendat.
Fabric. Hıldanus Autor imprimis celebris & fide digniffimus Centur. Epift. 103. tantum effe ait Euphrasia in imbecillitate visûs vim atque efficaciam, ut ejus usu septuagenarios quosdam propter vigilias & studia plurima amisso visu, in decrepita ista artate eum recuperasse observaverit. D. Tancred. Robinfon; qui oculistas quos vocant tum in Anglia, tum in transmarinis regionibus herbam ipsam exhibere tum in acetariis, tum in jusculis, tum etiam pani incoctam & potui ordinario infusam, extrinfecus autem in collyris, & fomentis applicare adnotavit.

2. Eufragia linifolia Col. part. 2. foliis Lini angustioribus C. B. minima Park.

Folia huic longè exiliora & angustiora sunt qu'am Lino. Tota planta non excedit dodrantem cum radice. Vulgari Eufrafiæ flore, fructu, semine ac sapore similis est.

A. 3. Euphrasia pratensis rubra C. B. Euphr. parva purpures J. B. Crataogonon Euphrolynes facis Get. Euphragia pratensis rubra major Park. Ked meadow Spe-blight, 02 Spe-blight Cow-wheat.

E radice alba, lignosa, tenui, huc illuc reflexa, nunc simplici, nunc multiplici seu in plures sibras Exadice alba, Jignola, tenui, huc illuc reilexa, nunc implici, nunc multiplici leu in plures ibras forafa caulis exurgir dodrantalis aut pedalis, firmus, teres, qui tamen quadratum fimulae, lanugine brevi fisibirfutus, folidus, ab imo flatim ramofus. Felia digitum longa, angulta [unam circiter tertiam partem digiti lata] à bafi ad mucronem fenfim anguftata, nervola, nervis feu venis admodum confipcius, dentriculis per margines rarioribus ferrata, Pediculars in modum, bina in caule conjugatim, abfque pediculis adnata. Flores in fummis caulibus & ramulis in longas velut ípicas digefti, famili expelia existina destribus mentanta enterioribus de la configuração de la config inguli ex alis foliorum fingulis egreffi pediculis breviffimis, galeati, purpurantes aut carnei, rarius albi, labello trifido. Calix pro floris modo fatis grandis, fumma parte in quatuor acuta fegmenta divifus, vasculum seminale intus continet oblongum, Euphrasia vulgaris.

ES Tempus.

Inter segetes & in pascuis, locis præsertim humidioribus frequens oritur & post mediam æstatem floret.

A. 4. Euphrasia lutea latifolia palustris. Bellom marth Epe bright. An Crista galli assimis planta Romana, seu Crista galli major Italica J. B?

Cratxogono Euphrofynes facie aut Criftæ galli non admodum diffimilis eft. Radix ei fimplex, alba, sapore nullo intigni: Caulis pedalis, teres, hirsuus. Felia in caulibus nunc bina ex adverso, nunc alternatim adnata absque pediculis, è lata basi in tenuem mucronem sensim definentia, sescur rient activitatini autinata dotque periorinis, citato dan internation international continuata, inclusivational per margines dentata, rugoda. Ex alis foliorium emergium fores l'Hitularis; galeari, flavi, labello latiufculo, & in tres lacinias divifo, è calice oblongo, firato, in quatuor fegmenta expanto. Vafulum feminato oblongum, in biana cellulas divifum, gedtans in apice (Hytum preslongum a flore refiduum. Semen exiguum, rotundum, ruffum. Tota planta, cum in flatu est, glutine quodam seu lentore viscoso madet.

Floret Julio & Augusto. In agri Cornubiensis occidentaliori parte, ad rivos & in palustribus copio-se provente: invenimus & in agro Staffordiensi. Planta hac Euphrafia femen non habet. Nondum descriptam putamus, quod mirum, cum in Cornubia adeò frequens sit. Crista galli affinis J.B. diverA. 5. Cratagogonon folis brevibus obtusis Westmorlandicum. Short-leaved Epe bright-Com-

Padix huic (ut putamus non descriptæ Euphrasiæ speciei) alba, dura, fibris majusculis prædita, & (ut mihi videbatur) repens. Caules semipedales, graciles, erecti, rigidi, non ramosi, nonnihil hir-furi, fragiles. Folia per paria fine pediculis caulibus adnateuntur, figura & magnitudine Alsines Chamadryfolia, rugofa, per margines dentata, viroris ad cinereum tendentis, & nonnihil fplendentia. Flores in fummis caulibus ex alis foliorum excunt, brevibus pediculis nixi, figura florum Crifta galli, tubo longiore, colore fordide purpureo, calice quadripartito; quibus fuccedunt vafeula ventricola, in binas Prope of the vicum in Westmorlandia, juxta rivulum, qui docurrit secus viam, qua inde Crosbei-Locus 8

am itur. Post mediam aftatem iloret.

6. Euphrasia pratensis lutea C. B. prat. major lutea Park. Coris Monspessulana lutea J. B. Euf. lutea montana anguftifolia major altera Col. Bellow narrow leaved Epe bright.

Caule eff fingulari, cubitali, tenui, lignofo, ferè rubente, quadrato fel obtufis angulis [J. B. ro-tundo] faliti cincto angulfioribus, Lino aut Hylflopo parbus, crafilis, per ambium rarioribis denti-bus, ternis fe. furratis, per ratiora genicula binis cauli harrentibus: ex quibus ale [ramil] utrinque cruciatim, alterno versu opposita bina panduntur obliqua, oblonga, admodum caulis & planta proportione: à quorum medio ad summum usque densi flores uno versu disponuntur duplicati, galericulati, galericulati, deorsum spectantes, ex utriculis prodeuntes, sed colore luteo saturato seu aureo oculos recreantes. Semina perfeito Octobri menté, Euphratius fimilia angulofa candida, que pericarpis ficeia aque dehificantibus ab into incipunt decidere.

Serius post mediam sci. astatem florer: atque durat hyeme lignosa planta, sicca, soliis nuda, Tempur. cacuminibus tantum racemofis adhærentibus. Sapore amaro, aditringente, & extergente, linguam

exasperante gustantibus nobis visa fuit Col.

Primò cam inveninus in Germania, non procul Aldorho Norimbergenfium Academia, deinde Locus in Hetruria, tandem in Narbonenfi Gallia.

. 7. Eupbrasia pratensis Italica latifalia, C. B. pratensis minor purpurea Park. Eupbrasia tertia non feripta Col. The lesser Broad-Icabed purple Halian Eperbright.

Radicem habet lignosam, parvam, nigricantem, in tennes fibras divisam: caulem semipedalem Col. Bauhino palmarem aut minorem, quadratum, rubentem, leviter hirlutum, fæpius fimplicem, diquando flatim ab exoru in duos, rarios plures parvos ramidos dirinim: quem folia pauca, crafia, hirluta, rotunda fore, & bina adverta, in crenas profundas, inferiora quidem que minora in ternas, superiora verò in quinas senásve divisa sua basi cingunt.

"Inspiron verò in quinas fondive divida lui bait engguit.

"Flore è foliorum finu, aliquando à medio caule, aliquando tanquam ex fipica comave, ex utriculis velut oblongo calice prodeunt bini, galericulati, purpurafeentes, quibus jomen oblongum angulofism candicars in utriculis fuccedit. Attana off fapore. Ubi nafeturi tai requens invenituri, ut humum tapeto operam purpuro infipiere videaris. Annua est planta. V. Bistan. Monsis.

Variat in caldioribus regionibus v.g in Apulla & Cuinole in praris & pasacius floris solore atque Varietu. etiam coma dable: in frigisis locis collumque praentibus herbois flore est temper purpureo.

In via Romana, etiam Roma in monte Testaceo provenit, passim etiam in Castilia, maximè Lecus. in via Romana, cuant Rome in mome tenace proveni, panim cuan in Caltina, maximè circa Efeurial reperitur. Circa Monfpelini ultra pontent Sella roue juxta viam qua itur ad pagum S. Jordi in therilibus iltis locis dictis Garrigues Maio menle florentem invenit D. Magnol.

* 8. Euphrafia Italica latifolia altera C. B. purpurea latifolia Park. major sploustris purpurea latifolia Col. The greater byond-leaved purple Cpc-byight.

Radice esttenui, intorta, lignosa, bifurcata vel magis divisa: Caule sesquipedali, quadrato, lirstito, fübrubente, per genicult, digitalibus intervallis, felix velitto uncan longs, lats verò tertam il lius partem, in actuum delimentibus, per ambitum ferratis : ex quorum finulus à medio ad fummum hus partem, in acutum dementions, per amortum terrates : ex quorum intuous a meno acumulium ufique Caulis alæ [camula] furgun etranque, oblique partum, iminionibilique foliolis ornate, qui bus furma parte a medio inque denti flerei infunt uno verfu dispoint, ex alternats tunc foliolis prodeuntes, galericulati, purpuraleontes, ex uriculas emicantes hirduis, non diffimilibus exterts; quibus furgural fuececulant crafitores, minifique congenerabus oblongs, feminibus turgidi angulofis, candidis,

parim Vulgari majoribus, annuaque congenerium onoing, fremmeur turgiai anguiotis, candidis, parim Vulgari majoribus, qua Septembri & Octobri menfe perficiantur.

Augulto florar, amaro tox fapore. Afquicolorum collium femisis & Quercetis, depreffioribus eti-Local, am locis, umbrotis arque humenobus gudet.

9. Eußbrasia lutea Alsinefolia radice squamata C. B. Anonymos radice Dentaria Col. Euphr. lut. miner radice (quamata Park.

C. B. prod.

Radice eff velut bulbofa, alba, ex quatuor craffiufculis fquamis coagmentata: caule pedali, aliquando palmari, lavi, cavo & ramofo, ramulis ex alarum cavis prodeuntibus, quem felia bina, Uuu 3

I amt.

petiolis carentia bali fua fitu adverso cingunt, Alfines Trixaginis foliis formâ fimilia, sed acutiora. Flores lutei, Euphralia floribus respondentes: quibus succedit semen nigrum rotundum, in apicem exiguum definens, quod geminum parvo petiolo infidet.

Hac montofis asperis & humidis gaudet. In Alpibus Helveticis & Austriacis, inque Pyrenzis montibus invenitur.

Semina que vocat vasa seminalia fuisse existimo; alias ad hoc genus minime pertinet.

Dentaria Buguloides radice globosa Mentzel. eadem videtur præcedenti.

Mentzel.

Altitudine sua & foliis Bugulam luteam mentitur; at radix Dentaria est, globosa, squamulis tanquam denticulis murium alabaltrinis circumcirca referta. Ex hac cauliculus nunc unus, nunc plures & in ramulos divifi exurgunt quadrati, ad fingula internodia foliola Chamædryos bina fibi oppofita fultinentes. Ex horum alis flosculi erumpunt aurei, vollongis calycibus in quinque follosa divisis, florum Euphrafiæ forma. Eos sequuntur pericarpia rounda, in quibus semen observare non

Collegie hanc Mentzelius mense Maio in Alpium quodam excelsissimo & prarupto jugo dimid. mill. Germanico ab oppido Mittenwald dicto media via inter Inspruck & Munchen.

* 10. Euphrasia purpurea minor C. B.

Ex parvula radice fibrola caulem emittit faspiùs palmo minorem. Folia per caulem rara funt, ex intervallis bina caulem cingentia, oblonga, rugofa, fatis profunde crenata & leviter hirfuta; in fummtate fpicam florum producit, qui bini femper oppositi nafcuntur, purpurei, & Antirrhini floculois imitantes: labrum fuperius triparticum est tribus punctulis albis notatum. Succedunt sportius triparticum superius triparticum est tribus punctulis albis notatum. Succedunt sportius longi utriculi, semme minutissimo subrusto plemi. Annua est planta. In seminis colore defcriptio C.B. nostræ non convenit.

Maio mense florentem invenit descriptionis autor ultra pontem Salenovæ, juxta viam quà itur ad pagum Saint Fordi in sterilibus illis locis dictis Garrigues.

Semina non sunt Euphrasiæ sed Antirrhini, quocum & floribus convenit.

CAP. VIII.

De Melampyro seu Tritico vaccino.

Enaluaves à μίλας & πύεςς. Ex tritici enim mutatione nascitur Melampyrum, ut ex melino nigrum fiat, teste Galeno. Nos ejusmodi in plantis specierum transmutationem d non concedimus. Cæterum Melampyrum dictum putamus, quòd femen ejus triticen referat magnitudine & figura, colore nigro differat: Cum autem inter legetes tritici frequens nascatur, ejusque grana triticeis sapenumero admixta sint, hinc orta occasio fingendi ex tritici muta-

Triticum vaccinum dicitur quòd gratus paftus fit bobus & vaccis faginandis.

1. Melampyrum multu sive Triticum vaccinum J. B. Melampyrum purpurascente comâ C.B. purpureum Ger, Crategoronon flore vario Park. Common purple Com wheat,

nanz ana, ana nata e protunce tentana, aupera, anto-rienna, at que in inperior tripin interebiora excitute, brevia, latiora, digitata, filari purpură incât: ex quorum alis galeati fiore exeunt, fiibhifuti, caffide purpurante, labello luco, rubore confuio, cervice penitus lucea, reliquo tubulo purpuralcente: quibus fucedunt in capfella oblongă, turgida, in bian la colamenta divisă, tegnime membraneo in ariftam definente breviulculam, obvoluta femina duo aut tria, triticeis minora,

Inter segetes passim reperitur in exteris regionibus : in Anglia, quod sciam, non provenit.

Inter tegeres pattum repentur in exteris regionibus: in Anglas quod (ciam, non provenit. Melampyrum (inquit). Bauhinus) nondum, quod (ciamus, in medicina ultim obitunit, fed plerunque negligi folet. Scribit Clufius, eam in Occidentali Frifiz feu Flandriz parre (ubi copiofiffimum ait) panem vitare, & atriorem reddere: quinimo ces qui o vefenutum plerunque capitis gravedine entant folere, non fecus ac fi lolio viditalfient. Ego femine hujus fapitis quidem panem tinétum observavi, ted nullum pravum faporem ci adferre deprehendi, nec infalubriorem à inflicis ideo haberi animadverti, nec eam ullo modo feparare findent. Quin & Tabern. qui admodum fapitum panem ait, se fine ullo nocumento sepe comedific teftatur.

Gratus paftus bubus & vaccis faginandis, ut non incongrue forfan Pabulum bovinum aut vaccinum que nuncupare poffit. \mathcal{T}_i B.

2. Melampyrum cærulea coma C.B. ceruleum Got. Melampyro affinis Parietaria cærulea anorundam I.B. Melampyrum 4. Park. quoad Synon. Cratæogonon flore vario quoad iconem.

Quadrangulo affurgit caule, pedali, nodoso, villis quibusdam hirto; in quo alternatim ad nodos bina semper ex adverso nascuntur longa folia, secundum pediculum lata, & sensim in mucronem definentia, aliquantulum villofa. Summus caulis & rami definunt in foliorum comam fuperioribus minorum, ad pediculum laciniatorum, mollíque lanugine pubefcentium, coloris purpurei, nunc dilutioris, modo faturatioris elegantiffimi & violacei: inter que bini fibi femper oppoliti fores nafcuntur, longiores concavi, aliquantulum hiantes, fuperiore labro nonnihil reflexo & villofo, inferiore latiusculo & deorsum propendente, coloris initio lutei, deinde omninò aurei, omnes tamen, licèt alternis contrario fitu nascentes antrorsum exporrecti & spectantes. Radix candicans est. аппиа.

In sylvis montosis non longè à Gratianopoli, quà indè ad max. Carthusianorum comobium Lories itur.

Hanc cùm primò invenimus Parietariam filv. seciosorem denominavimus, cui Caulis quàm in vulgari nostrate crectior, summitates purpures, sfores pulchri, aureo colore nitentes; adeò tamen in paucis diffett, un reficiam an si specie diversi, confienda in paucis diffett, un reficiam an si specie diversi, confienda in paucis diffett, un reficiam an si specie diversi, confienda in paucis diffetti, un reficiam an si specie diversi, confienda in paucis diffetti.

Semen mature colligendum antequam exiliat è vasculis, & statim telluri reddendum, ut sponte excidat : Nudum enim fi contrectetur fœcunditatem perdere existimatur. De omne genus Melampyro hoc intelligendum.

A. 2. Melampyrum criftatum I. B. an luteum angustifolium C. B? Park. Crefted Com-inheat.

Radice parvâ, lignosî aliàs fimplici, aliàs multifidâ, albâ alimentum haurit. Caulis femipedalis est & altior, alias teres, alias angulosus valde ramosus, ramulis ipso etiam caule longioribus, plurimum adversis, inæquali interdum ortu, felis vestitus Melampyri Sylvatici flore luteo, veby minimum actions, included in the country problem. Here in caulified and in the microstream forms of the minimum opening. Here in caulified caulified and in the microstream forms from the microstream forms from the microstream forms from the minimum forms from the minimum forms from the minimum forms from the minimum from the minimum forms from the minimum fr Lunæ falcatæ refert, arcu minutis denticellis concinnè crenato cristatoque: quin & apex hujus folii in longum & angustum mucronem procurrit. Ex his foliis ita duplicatis & squamatim incumbentibus componitur spica: Sunt autem purpureo plerunque colore tincha.

In Sylvis Cantabrigiensibus & Bedfordiensibus copiosè provenit. Observavimus insuper in syl-Locus?

vosis montium propè Genevam.

A. 4. Melampyrum Sylvaticum flore luteo sive Satureia lutea sylvestris J. B. Mel. luteum latifolium C. B. Crataogonum vulgare Park. Crataogonon album Ger. Common wild Com-

T. B. Melampyri vulgatioris fegetum radices habet, flrigofius plerunque, coliculis dodrantalibus aut cubitalibus, quadrats, fubbirfluis, in frequentes pralongos ramos conjugatim divifis. Folia geniculis adnechuntur bina oppofita, atropurpireo colore metaclofa, interdum culnum lata, interedum culnum lata. Czercium tubuli formă flores hiantes alterius Melampyri, tosi lutei funt, confjectiores, bini & unam free în partem vergentes è calștibus quadripartitis; quibus comprefili fuccedunt vafcula roftro adunco, femina tras, rel etiam quadror magna, oblonga, granorum Tritici armula comprehendentia. In hac planta interedum observavi colorem ceruleum vel dilute rubentem. T. B. In fylvis, fylvarum marginibus, dumeit, fejibus umbossíque locis circa Quercusm aliarúmque Locu; venutarum arborum radices, in omnibus ferè Europæ regionibus invenitur.

* 5. Melampyrum lanuginosum Baticum C. B. lanuginosum Park Parietaria montana Bætica Clus.

Cls/.
Pedalis longitudinis caule prædita erat elegans hæc planta, quadrangulo, & tenui mollíque lanugino tecto, in aliquot ramos fecundum radicem divifo, quos per intervalla ex adverfo femper nafecentia ambiunt plaio oblongiufcula & angulta, per oras ferrata, perinde ferè ut Sexchados ferfecentia ambiunt plaio oblongiufcula & angulta, per oras ferrata, perinde ferè ut Sexchados fertorata folia. Summun ramorum fatigum in oblongiufculan, fiquammatam, mollíque tomenor
trate folia. Summun ramorum fatigum figura figura disconsiderados. constantem spicam definit: è qua sores elegantes, oblongi prodeunt, forma quidem aliorum storibus fimiles & in latus propendentes.

* 6. Scordio affinis Elephas ob florem C.B. Scor. af. Elephas Columna Park. Elephas Campocla-

Radicem habet parvam, obliquam, albescentem, teneris, crassiusculis, ex viridi albis, translu-Radiem habet parvam, obliquam, albeſcentem, teneris, craſfinſculis, ex viridi albis, tranſlucidis foliolis, tricici grani effigie ac magnitudine, paulo tamen latioribus, incſiuram illam præferenblus, veluri dentatam, ut estam in Scordio obſervavimus: Caulem quadratum, virentem, ſiucoſium, cavum, tenerum, nonnihi hirſutum, ſicut & ſolia, quæ primo obtutu lævia videntur, þina ex
oppoſito cauli hærentia, primim parva, deinde cum caule grandiora, atque oblongora, magnitu
ne Menthæ, ſed retuliora, ut etiam ſerraturā, quæ rarior eft, ad Scordii ſolia accedentia, colore
albidiore, ſpſlendidiore atque ſiucodos ʃapore linguam vellicante. Ex eorum verò ſinubus & caulis
geniculis utrinque à medio ad ſumnum, & aliquando etiam ab imo ſere, alæ multæ exeunt, ſed mi
norbus ſolis aque acutioribus, ſormā & ſerraturis: inter quæ folikculi bini ex ſingulis geniculis,
savan pesiolo bæzentes. Narcifi ſſere doder ſinavi ſſanæ emitturu hureos. autero colore rofitratos. Enoribus folis acque acutioribus, formă & ferraturis: inter que folliculi bini ex fingulis geniculis, parvo peniolo harentes, Narcifif ferè odore fusivi fiore emittutul tuteos, aureo colore roftratos, E-lephantis caput repræfentantes. Caput enim è folliculo exerunt cum cervicis incliura & craffitie recurvum nafum five roftrum probolicidis inflar, fenunciæ longitudine producentes: in cujus medio ex inferiore parte fuperioris velut mandibulæ dentes bini funt, recurvi: ex capitis verò fronte utrinque dependent veluti maxilla fupercula formantes; fuls quibus maculae funt excavate, ut oculos purpureo, rofico colore repræfentent: inde ex inferiore parte & fuls collo latum eft folium, auriculas referens, quaturor divifum incifuris, ut in galericulatis floribus, fed longè latius, unciam enim æquat altitudine. Floribus decilis, intra fingulos folliculos parimi hrituse suriadi perficienturu ventriofi, quadrati, fed obtuits angulis, in quabus fimina ob cutis tenuitatem & illorum copiam extuberant, ut illorum crafficis videatur quæ Milu vel Anagallisis eft magnitudine. Colore funt cineteo, gibbofa & rugis circum delineata, numero ferè triginta in fingulis pericarpiis, que cùm perfecta funt ruriculos difurmunt, acute decidunt. fecta funt utriculos difrumpunt, atque decidunt.

Ab imo florere incipit Junio, arque Julio perficirur. Loca umbrofa diligit, frigida arque humentia Septentrionalia in Valle Campoclarenfium.

HISTO-

HISTORIÆ PLANTARUM

LIBER DECIMUS SEXTUS.

QUIEST,

De Plantis Flore uniformi tetrapetalo Siliquofis & Capfulatis.

A R U M. nota funt calyx quadrifolius unà cum flore deciduus, flores plures fimul in fummis caulibus & ramulis, fucceffivè fe aperientes, nullis ad pediculorum basés appoints follotis, loculamenta in fingulis vafculis feminalibus plerunque fingula, rarius bina.

Dividi poffunt in filiquofas & capfulatas feu filiculofas.

Dividi poffunt in filiquofas & capfulatas feu filiculofas. bivalvia ferè & membranà intergerinà duplicem feminum feriem differminante fecundum longitudinem divifa; quebus etiam acconfeco que vafcula habent in latitudinem diffula, modò majora fint, & membranz diffepientes ad latitudi-

nem seu planum vasculorum parallelæ. Capfulatas seu siliculosas appello, quæ vascula proferunt brevia, seu simplici intus cavitate, seu disserva, sive membrana alveolos disterminans ad latitudinem seu planum siliquæ perpendicularis sit,

N. Calycem habere unà cum flore deciduum non est perpetua & constans nota omnium hujus generis specierum; unam enim novimus, nimirum Thlaspi Alysson dictum campestre minus, in qua à flore delapfo restant calycis folia.

SECTIO PRIMA.

De Plantis flore uniformi tetrapetalo filiquosis.

Herbæ flore tetrapetalo siliquosæ sunt vel semine

(Compresso, lato, foliaceo, in nonnullis etiam margine membranaceo cincto; siliqua vel

Long d, angusta: ha autem sunt flore vel

(Majore : radice

C Equali, nec dentata squamosave, nec tuberosa; slore odorato

Flavo, in parietinis & ruderibus rupibus ve plerunque nascens: Keiri Lencoium

(Purpureo, albo aut vario; foliis

(Incanis: Leucotum vulgare purp. Virentibus ; LEUCOIUM folio virente.

LDentaté feu squamosa, tuberosave; caule non ramoso, foliis in uno pediculo ternis, quinis aut septenis: Dentaria, Coralloides.

Minore:

i Lata. brevi.

SGlabra, major, flore purpureo majore, Urticz folio: VIOLA lunaris, Bulbonach. Hirfuta minor, flore luteo aut albido, parvo, foliis incanis: Alysson, Lunaria,

Tumidiore & non compresso, filiqua

Lata, brevi: PARONYCHIA; item Sedum petræum luteum dictum, & Bursa pastoris loculo ob-

Minore; variis nominibus Hefperidis, Draba, Leucoii infignita: Leuco un filiquolum

Tereti longa ; semine

Sublongo, majore: flore

Majore, odorato, przcipue sub vesperam, Leucoii zmulo: HESPERIS. Minore, inodoro, foliis subrotundis, Allium olentibus: ALLIARIA.

(Rotundo seu globoso

Majore, follis feminalibus bifidis, filiquis

Secundum longitudinem, membrana intergerina duplicem feminum feriem differminante diffeptis; foliis

(Lævibus.

Majoribus, glaucis seu subcœruleis, carnosis, semine mitiore & minus acri. per maturitatem nigro : BRASSICA. Minoribus, laciniatis, odore foetido & ingrato, femine acriore & calidiore. per maturitatem fulvo aut pullo : ERUCA genuina.

Asperiusculus, imis saltem ad radicem, nam superiora in plerisque glabra sunt aut glauca : semine

Mitiore & minus acri, radice

Napus fylvestris.

Carnofa, esculenta,

Majore & rotundiore, substantia laxiore: RAPA.

Minore, longiore, & fubacri, fubstantia solidiore : NAPUS. Duriore, minore, & minime tuberola; filiquis & seminibus Rapa;

Fervido & acerrimo; foliis tam quæ ad radicem, quam quæ in caulibus asperis excipe Sinapi genuinum, cujus solia in suprema glabra] Sinapi Reneris humiliores, siliquis teretiusculis majoribus & longioribus, semine majore, minus acri Rapistra appellantur

Crassis fungosis & in quibusdam speciebus articulatis membrana non disseptis, radice

Carnofa, esculenta, acri, flore subcœruleo aut purpurascente: RAPHA-Tenui, surculosa, dura, non esculenta. Rapistrum articulatum.

Integris floribus

Luteis, filiquis

Brevioribus & craffioribus: ERUCA fouria Longieribus & tenuioribus : ERYSIMUM, Irio.

Albis, vel purpurantibus, aut etiam ex lutco albidis; filiquis per maturita-

Valvulis

De Herbis flore tetrapetalo siliquosis. Lib. XV.

Valvulis inspiras revolutis diffilientibus, & semina cum impetu ejaculantibus: Non diffilientibus, foliis minime diffectis, iisdemque & caulibus imis asperis.

fummis lævibus : Major, filiquis longioribus, erectis, cauli approximantibus; Turritis.

Minor, filiquis brevioribus à caule extantibus; Pilosella filiquata.

L'Angustis, curtis, exiguis, seu floribus albis, foliis amplis, integris, oblongis, radice reptatrice & vivaci, sapore & odore Rhaphani acri: RHAPHANUS rusticanus: five floribus luteis minoribus, folis magis laciniatis: RHAPHANUS aquaticus.

CAP. I.

De Leucoio folio incano.

Eucoion duplex est, aliud bulbosum, aliud fruticosum. Prius à floris candore nomen accepit; posterius à foliorum potius canitie cineraceave albedine : illud ad Bulbosarum genus put; potternus a rouorum pottus cantitue curenzecave auceune: muo do buloviarum genus pottus curentes, hoc hijus loci eft; éftque duplex, yel flore purpureo albove; vel flore flavo. Notæ illius genericæ funt Plos major odoratus purpureus aur albus; filique hongæ comprelle, bivalves, membrana intergérină fecundum longitudinem inbia loculamenta divida, femină indem com-

Huius duplex habetur genus, alterum folio incano, flore purpureo, alterum folio virenti, flore

1. Leucoium incanum majus C.B. Leucoium byemale & diu durans, purpureum, roseum, ac etiam album J.B. Leucoium album, five purpureum, five violaceum Ger. emac. Leucoium fimplex (ativum diversorum colorum Park. Stock Billphower.

Non tam florum, quam caulis & foliorum color Leucoio nomen fecit: fiquidem folia incondita semunciam aut unciam [imò interdum duas minimum uncias] lata, palmum unum aut duos lonra remonciant au unicami i mo incounit quas minimum unicas juata, parimum unican au quos offi-ga, per margines aqualis, tota albent, o butlo mucrone, incará mollique lanugine pubent. Caulit cubitalis & lefquicubitalis aut alcior, lignofius, teres, in ramos multos fiffus, incanus tiruliter & to-mentofius. Plaze extremis ramulis harent, ex oblongo calice pilode rempentes, ampli, è quaturo petalis oblongis in extremo fubrotundis compositi, colore vel rubro vel purpureo, dilutiore aut faturatiore, vel etiam albo præditi, odore suavissimo fragrantes: unde siliqua nascuntur palmum turatore, vel etam albo præditi, odore luavilimo tragrantes: unde fiiisue nakunnur palmum aut femipedem longæ, comprellæ quando maturæ, mucrone bifido, doss feminum verties continentes, quæ comprella, orbiculata, medio ruffa, margine feu fimbria canente cindta, fapore acriniculo. Radis: lignofa, alba. Magna est in hujus plantæ floribus colorum varietas. Alii entin candidi funt, alii incarnati, alii rofei, ali jurpurei aut volacci, alii fanguinei, pult-herriméve rubentes, alii deni-que diverficolores, albi vizi: maculis & lines vel purpuress, vel (taverubentibus, vel rofeis, vel vio-facio rofei & variegati; notus alturativa desendaris. Complet coloris in hoc ganges befores rocci. laceis picti & variegati; prout nature ludere placuit. Corrulei coloris in hoc genere hactenus non vidimus, C. B. Et tamen Tragus Leucoji (eu Viole corrulez meminit. C. Banhinus in Phyt, inter floris colores luteum numerat. Frater J. B. in hoc genere non putat extare luteum; nec nos unquam vidimus. At Parkinfonus noster in Parad. Leucoii speciem proponit tisulo

Leucoii sativi albido-lutei simplicis:

Cui folia viridiora: flores pallidè lutei & propemodum albi; in aliis à Leucoio vulgari descripto nihil differenti.

Leucoium flore pleno diversorum pariter colorum

Ab eo quod simplici est flore specie minimè differt, siquidem ex ejus semine oritur : vel mangonio repetitaque crebriore transplantatione (ut aiunt) ex simplici multiplex sit. Lugdunensis tamen transplantandum monet antequam floruerit. Hujus flos non petalorum tantum multiplicitate, fed colorum varietate infignis est. Reperiuntur enim colore albo, rubro, purpureo, variegato, ut in præcedente, infignes.

• 2. Leucoiam incanum minus C. B. Leuc. aftivum flore purpures & roses ac albo J. B. Che lefter Stock Gilly-flower of Auly-flower.

Binis folis emergunt, hyemalibus Leucoiis fimilibus, minoribus, tenerioribus, flore nunc purpureo, nunc roseo, nunc albo. A majore (inquit Lobelius) non formă, sed magnitudine solă differt: Caules foliaque habet similia, sed minora: flores estam non unius coloris: sed vel candidos, vel rubentes, vel punicantes, uti majoris: filiauas etiam & femina fimilia.

J. Bauhinus

I actit.

Tempus & Locus.

Lib. XVI. De Herbis flore tetrapetalo siliquosis.

78 I

J. Bauhinus fratrem reprehendit quòd hoc & præcedens genus (eu Leucoium majus folà magnitudine differre scribit; in co chim (inquit) ctiam different, quòd hoc non arborescat, & folia ctiam prima, ni fallor, differentiam aliquam habent.

Parkinfonus Leucoium habet, quod appellat Leucoii alterum genus ex feminio oriundum, quod e arkinome Leaconan naise, quou appenar Leacon anchun gonte va tenimo oraniam, quod à vulgari Leacon majore differt, quòd majus multò 8 caleurs non raro evadar. Nunquam amen thores yariegatos edar, Il remem etaam non ferat, quo cum Leacoio hoc minore artivo convenit, nores variegatos etas, i ivemeni etami non reras, quo cum Leacon not munici entro convent, quod Vere latum floret Julio, Augufto, Spetembi ; Autumno perir, nec hyenen profert, etami Propottum. Duplex ergo (i his Autoribus fides) Leucou aftivi genus eft alterum Leucoio hyemali majus & clatius, alterum codem minus.

Leucoium melancholium Park. ficris colore livide rubente melancholico Eyst. Leucoium livide rubente colore C. B. Hefperidas species esp, vide inter Hefperidas.

3. Leucoium marinum maximum Park. Leucoium maritimum Camerarii J. B. item Leucoium maritimum magnum latifolium ejusdem : marinum majus Park. maritimum sinuate folio C. B. L. marinum purpureum Lobelii Ger. emac. Bioad leabed Sea Stock-Billy flower.

E radice alba, lignosa, longa, in multos ramos divisa folia promit longa, crassa, albicantia, mol-E raatte ana, nguota, 101163, ni manos tamos urina fami parimento anges, religiorum, in profun-lia, in orbem circa radice caput humi fipafa, rigidiora quam hujus geners religiorum, in profun-das lacinias urrinque, cornu cervi ferè in modum, incifa & volut dentara, pulchro afpectu. Secunas lacimas utrinque, cornu cervi rere in modum, incita ce veiur dentata, piucino aipectu. Securido à latione anno caulem portudis, incana lamugine candicantem, altitudine circiter tripedali, in
multas alas divilium, craflium fed tamen infirmum & vix fe full'intentem; cui innafcuntur folda anguttiora, parum admodum laciniata, aut citam avgulais, se in faftigo fores, allos fupra altos, ministo doratos quiam Leacoti incani hortenfis, tantillo majores, colore purpuro cervileo pallitos, ministo doratos quiam Leacoti incani hortenfis, tantillo majores, colore purpuro cervileo pallido : quibus fuccedunt filique reliquorum fimiles, semina claudentes majora, obscuriora. Postquam 1emen dederit radicitus interit.

Hanc attulit J. Tradescantius in Angliam ex insula Cracina propè Rupellar in Gallia: eandem in-Leeu. Franc actuit J. Franceacuntus in Anglain ex mula creatine prope Ropeus in Gaina: eandem interest venimus in litore arennolo infulæ Angleleiz in Anglai è regione Caernarvano oppidi in Walia, acque criam in extrema parte Cornubia, & alibi in litoribus arenolis: cui specie omnino idem putamus Leucoium ma-leucoium marium majus Clusio descriptum, sed non receb depictum; Leucoium maritimum majus Clusio descriptum, sed non receb depictum; Leucoium maritimum ma-

gnum latifolium J.B.

Descriptio Clutiana fic se habet. Caulis ei pedalis est, interdum major, ramosis admodum & Descriptio Clutiana fic se habet. Caulis ei pedalis est, interdum major, ramosis admodum & Description de la latifolium de latifolium de la latifolium de la latifolium de la latifolium de latif

folet) perit. Æftate Boret.
Nafettur in Mediterranei maris litoribus in Hifpania & Gallia Narbonenfi. Nos ad Mare Mediterraneum propè Monspelium invenimus ipsilimum illud Leucoium, quod in litoribus nostris oriditerraneum propè Monspelium invenimus ipsilimum illud Leucoium, quod in litoribus nostris oriditerraneum propè Monspelium invenimus ipsilimum illud Leucoium, quod in litoribus nostris oriditerraneum propè Monspelium invenimus ipsilimum illud Leucoium, quod in litoribus nostris oriditerraneum propè Monspelium invenimus ipsilimum illud Leucoium. uncertaireum projes rotungenum metantus priminum mua Leaconant, quot intatorius notires interiorium, quod martinum qual editinus, unde minimé dubtamus quin una & cadem tipoc planta fine Leucolum marinum maximum Park & Leucolum marinum majus qui dem & Cluffi. C. Bauhinus è Keiri marino flore candido Lob. ico. (cipus figuram Clufius affumplit quanvis de feriptioni fue non convenat) novam Leucoli maritimi speciem fect; titulo Leucoli maritimi candidi, quam rectè ipse viderit.

+ Leaceium maritimum anguftifolium J.B. C. B. marinum minus Lob. Clus. Park. Ger. The lester narrotw-leaded Sea-Stock-Sidly-Rower.

Cluf. J. B.

E radice craftà, lignofa, alba, cui plures craffæ fibræ & plura capita effe folent, multi caules exoruntur, lingulares vel ramoti, dodrantales, teretes, fatis firmi, multi tenuiores [addit J. Bauhinus riuntur, lingulares vel ramoti, dodrantales, teretes, fatis firmi, multi tenuiores [addit J. Bauhinus riuntur]

& candidores quam præcedentis, quod non probamus] Folia breva, parva, candida, nullo aut ob
& candidores quam præcedentis, quod non probamus] Folia breva, parva in ramulti fuperiore minority. ec canquagores quam praceuenus, quou non pronamus j reuta preva parva; canquag, muno aut ob-fouro lacinarum vefigio incifa, munic crafta quam praecedentis. Flores in ramulis (uperiore mino-res coloris pulcherrime rubentis, & dum flaccefeere incipiunt faturatioris, quales Leucoi vulgaris rubri flores, & odorati quidem illi, verum minus fuperiore: flique fluccedum tenuiores multo & breviores quam in præcedente, teretes, femine copiolo, minutiffimo, ruffo refertæ

Flore Julio & Angalto, codem quo fatum el anno, deinde perir. In arenofis Maris Mediterra-nel Itoribus prope Frontignatam & albi observavimus, sat copiose.

* 5. Leucoium maritimum repens C.B. maritimum procumbens Morif.

Cauliculu furgit pedalibus, infirmis, aque idoirco humi facilè procumbentibus, in plurimas alas divitis : falia conflat Leucoi vulgaris meani figură, è diluto virore albicantibus. Flofuil in carneo colore modice rubent: catera cum præcedentibus conveniunt. C. Bauhinus dubitat an ex femine prioris in hortis natum fit: cùm (inquit) in hortis fatum

longioribus quidem fit cauliculis, fed in terram reflexis, folio latiore, flore purpureo, totaque affate Hoe genus, fiquidem à præcedentibus diversum sit, nobiscerte incognitum est, ideóque nec plura

habemus quæ de eo dicamus. * 6. Leuco: . 6. Leucoium (ylvestre inodorum, flore parvo, pallidiore Evst.

Radices oblongiusculas, albescentes in terram demittit, è quorum capite numerosa expanduntur falia, oblonge, fubincana, inflar Leucoi majoris 4. Tab. varie inequaliceque in ambitu circum-rola aut quali finuata. Caulis inde unus aut alter allurgit, nonunquam cubitum aquans, nonunquam pedalis, in fimmitare faliculatini geçons folculos, parvos, pallidiores, inndoros, Leucoi ile ter vulgaris amulos, fed minores, flavo-pallidos, quibus in longis, angultis, furrectis filiquis fuccedunt femina flavescentia, minuta, plana, compressa, reliquorum sua sortis more.

. J. Leucoium maritimum latifolium C. B. marinum latifolium Ger. Park. maritimum latifolium, flore caruleo purpurante J.B.

Marif. Lab.

Folii eft latioribus, rigidioribus, hirfutioribus profundè laciniatis, qua furfum versùs perforantur à caulibus. Flores ex cœrtuleo purpurafcunt in palmaribus & fesquipalmaribus coliculis. Siliqua quam Leucon lutei vulgaris multo breviores & tenuiores, teretes, semina oblonga teretiuscula in se continentes. Unde patet plantam hanc ad Helperidas potius quam Leucoia referendam esse.

Maritimis gaudet natalitiis. In declivibus etiam montis Capouladon inter rupes primo vere floret in Locus loco dicto las Cambrettes Botan. Monfo.

8. Leucoium faxatile Thymi folio, birfutum, caruleo-purpureum C. B. Lithoreoleucoim minimum, fupinum Valvenfium Col. faxatile Thymi folio Park.

Plantula est exigua, grata oculis propter florum copiam, colore venustorum, quos Maio mense profert, cœrulo-purpureos, variegatos, medium quid luteo-candidi habentes, staminulia intus parvis: Siliquae, illis deficientibus, è medio calice folioso profert parvas, breves, crastas, inanes, in apicem longum definentes, in quibus semina continentui exigua, copiosa, rufescentia, affate perfecta. Folia sun torvia, magnitudine durioris Thymi, hirsuta, colore cinereo, sicuti tota planta. Alternatim viticulis multis dense adnata, ut unaquaque planta comosa sit admodum, atque orbem viticulorum frequentià conficiat. Quamvis affate floreat, nunquam perit, semper regerminans, novas è geniculis densis viriculorum soboles foliorum proferens, quaproprer etiam hyeme reperitur. Tota Singulis viticulorum cacuminibus tres aut quatuor infunt flores, aut filiquae, duratque ad Autum-

num cacumine & filiquis. Acris est foliis & filiquis, linguam vellicans mansa, magis quam Leucoium ad Thlaspeos gradus accedens.

Saxis præruptis montis Averlæ oppido hærentis Septentrionalis frequentiflima eft. Plantulam hanc ad Leucoii genus non pertinere fufpicamur ob filiquas craffas, teretiufculas ,ut pictura eas repræfentat, & femina parva rotunda.

9. Leucoium maritimum candidum C.B. marinum flore candido Lobelii Ger.

Hujus iconem vide apud Lobelium, Gerardum, & Clufium in Hift. fub titulo Leucoii marini matoris, nam descriptio alterius plantæ est.

CAP. II.

De Leucoio folio viridi flore albo, odorato.

 \mathbf{H}^{Oc} genus foliorum & florum formă cum præcedente convenit, illorum colore viridi, horum naturaliter albo differt.

Leucoium album odoratissimum folio viridi C.B. hyemale, diu durans, slore albo, folio viridi & livido glabro J. B. An Keiri simplex flore albo Park. parad.

C.B. prod.

Radice elf multifida; caule viridi, ramolo, aliquando minimi digiti craffitie: folisi glabris, atro
virore folendentibus, craffis, Leucoi lutei [pottus incani] folisi formà refpondentibus: fioribus albis,
Leucoi incani fimilibus, fiaviter admodum, & quidem vespers (procedust. bus siliquae longa, craffiusculae, virides, seminibus planis repletae succedunt.

Hoc per plures annos durat, si hyeme in cella affervetur.

Leucoium Hispanicum foliis latis Rapistri perfoliatis, slo. purp. Mentzel.

Ultra pedem longum provenit.

Leucoia ob florum pulchritudinem & odoris fragrantiam in hortis coluntur,

CAP.

Vires.

Varietates

CAP. III.

De Leucojo luteo feu Keiri.

OC genus non tantum foliorum colore viridi, sed & eorundem formá przecipuè tamen P. genus non tantum tonorum conse virtus, see ex-orination forms praceptic tamen floris colore à pracedentibus differt, qui in hoc luteus eff, in illis natura purpureus aut albus, nunquam ne ex-accidenti quidem, (quantum nos hactenus observavimus) luteus.

Leucoium luteum, vulgà Cheiri, flore simplici J. B. luteum vulgare C.B. Keiri sive Leu-coium vulgare luteum Park. Viola lutea Ger. 300 all flottner.

Radicibus, furculisque seu ramulis ubertim fruticantibus luxuriat, lignosis, albicantibus quos obsident folia nullis appenfa pediculis, crebra, unciali & ampliore longitudine, ex angusto principio cent pont num appenia poucons, crons, unesan ce ampano onignaturo ex anguto principio fenium dilatata, virentia aut canefeentia, idque maximé prona parte, lapore fubacri. Flera crebri, luten yaldé odorati, fapore partim grato, framinibus fenis ftylóque chloris, in medio pentus ferè latentibus. Succedunt sliquæ longæ, in quibus semen latum, rustum, gustu acri & amaro.

In muris passim & copiosè provenit.

Leucoium luteum flore pleno J. B. & aliorum

Non differt specie ab eo cui sso simplex, sed cultură tentim. Cultu & mangonio talem evadere aiunt, przeserum strenellæ plantæ antequam storuering sapuis transferantur. Lugd.

Flores Leucon lutei partium funt tenuium, discutiunt, extergent, cordiales ac nervini sunt, doloriores Leucon men partum une cenuum, ancuumt, exengent, contains at nervim uni, conters mitigant, mentes cient, fecundinas proritant, fecund pellunt; unde medicamentis, quæ Græcis som dentru accententur à Galeno 7. Simpl.

In ulu funt conferva ex floribus, aqua deftillata, & oleum ex floribus infufis, quod præfervat ab

Apoplexia, & paralyticos juvar, éftque infigne anodynum in vulneribus & inflammationibus par-

ium nervofarum, ut & in malis uterinis interitis.
Que de Leucoii viribus habent Veteres apud ipfos vide, vel, fiplacet, apud J. Bauhinum Hift. Plant.

Epifcopus Tridentinus ad præfervationem ab Apoplexia & Paralyfi feliciter utebatur conferv. Forum Cheiri in aqua fua propria adfumptå. D. Soame ex Observat. Hier. Reusneri à Velichio ediforum Cheir in aqua fua propria adfumptå.

2. Leucoium luteum magno flore C.B. prod. Keiri sive Leucoium luteum simplex majus Park.

A vulgari Leucoio luteo differt magnitudine & colore, quia parvum fruticem valdè ramofum & cotum virentem refert. Folia est majoribus, viridibus, splendentibus: floribus magnis, ità ut hujus folium unum vulgaris florem integrum panè adaquet, odoratifimis, intenfiorifque lutei coloris, [Park aurei intenfioris] quin & fipica florum multo longior est quam in illa, & diutiù durant sport de la coloris magnis quanti de la coloris a de la coloris de la res antequam marceleant aut contrahantur: *fliqua* craffiores & breviores in apiem fleu mucronem tenuem definentes. Tenerius eft quam vulgare, nec adeò ramis luxuriat, nec ita facilè ramulis aut furculis depactum comprehendit & propagatur: nec hyemes noftras facilè tolerat mifi à gelu vehe-

C. Bauhinus Leuceum luteum maximum feliis tuberculis obfiris ab hoc specie distinctum facir, cujus (inquir) Hores magnitudine thalerum Philippicum superant. J. Bauhinus Leuceium luteum arborescens proponits, cuius 160 interdum pervenit ad amplitudinem monete quam Jalium vocan; quamvis pile tantæ magnitudinis non viderit. Nos non libenter agnoscimus differentiam quam vocant specificam inter hasce plantas. Examinent alii quibus utramque varietatem colere conti-

Utrumque hoc genus, tum majus, tum maximum flore pleno reperitur: Hinc Leucoium luteum pleno flore majus C. B. & Leucoium maximum luteum flore pleno Park. parad. Duas insuper alias Leucoii lutei flore pleno seu species seu varietates recenset & describit Parkin-

fonus in Parad. nimirum

1. Keiri sive Leucoium luteum alterum slore pleno.

Cujus flores non spicatim dispositi sunt quemadmodum præcedentium, sed in latitudinem magis diffuli; ut omnes fimul & codem fere tempore aperiantur, non gradatim alii post alios ut superiorum; & colore funt pallidiore.

2. Keiri siwe Leucoium luteum majus store pleno ferrugineo Park.

Cujus flores non multò majores funt quàm vulgaris lutei flore pleno, verum colore faturatiore tin-cti, petalorum averla parte ex fusco rubente, unde veluti variegati apparent. Hanc varitatem & nos fepius vidimus in bortis curioscum cuntritam. Ob sortis elegantiam in pretio est.

* 2. Leucoium

Lib. XVI. De Herbis flore tetrapetalo siliquosis.

. 3. Leucoium luteum serrato folio C. B. Leuc, lut. ser. fol. store grandiore Piri.

A Leucoio luteo magno flore foliis potiffinium discrepat, quæ duplo pænè longiora, angusta, per latera crenis alperis ferrata, & in aculeum finientia, que fimiliter crassa sed pallide virentia, mollia, quia parte inferna quafi lanugo afperfa eft. Flores lutei funt & magni.

Leucoium fylveftre Gev. luteum fylveftre Clufu J. B. Keiri feu Leucoium fylv. Clufu Park. Leuc. luteum fylv. angustifolium C. B.

Multa secundum radicem habet folia Leucoii lutei foliis similia, angustiora tamen, viridia, ama-Migita eternicului radiceli radice piata Leucoli nueri fonis minica, anguntora tamen, viriala, amaricantis guttus, inter que unicus, interdum plures affungunt caudes pedales aut ampliores, angulofi, firiati, multis alis concavis, carinatis foliis obliti ; multos futfinentes flores, flavos, Leucoli luter amultos, fed minores, minifugue odoratos. Floribus fuccedunt oblonga comicula ur in lativo, plano femime plena. Radis longa eft, candicans, & multis tenuibus libris prædita.

Inventur in montibus illis fupta Balendes thermas, & un Leyenberg, falebrofis præfertim & merit. Longi.

diei obversis locis. Floret Maio.

J. Bauhino folia alia quidem finuata, femunciam lata & angustiora, unciam & sescurciam Ionga, alia angulta millóque modo incifa, viridantia: in hortis cultu multò magis luxuriat, duplà longitudine latitudinéque. Habet & aliud Leucoii lutei fylv. genus, quod Pannonicum vocat ferra-

to folio obtufo & acuto: An hujus fit alia species, an varietas tantium afferere non audet.

Morifonus noster semen huic plantæ teres, oblongum, rustum afferibit, unde ad Hesperidas potius

Parkinfonus Lencoium fylv, inodorum flore pallidiore Eyft, quod C. Bauhinus Leucoio fuo luteo fylv, hieractiolio fynonymum facit Leucoio fylveltri Clufii eandem specie plantam effe verifimile existimat ; cujus sententia nobis non improbatur: verum descriptionem Leucoii illius Hieracifolii C. B. Subjiciemus, ut utrisque collatis Lector judicium ferat.

Leuc, lut. fyly hieracifolium circa radicem craffiufculam albicantem, in oblongas fibras capillatas abeuntem folia plura habet per terram sparsa, eaque oblonga, angusta, subaspera, sinuosa, & per æstatem in planta luxuriante Hieracii instar sinuata, quæ circa caulem pedalem, striatum, nonnihil aeratent in planta trautatine errosaon initati initiata, que circa camero pecatent, terratuin, nontiniti incanum alternatim dispostia, oblonga, latiuscula, ut in Kerri vulgari pallide virentia, ob raras crenas incqualia, tactique ob levissimam infutitiem aspera. Caulis major pars storidus est. Flores lutte sunt, Keiti storibus minores, oblongis pediculis donati, quibus ssique trunciales strictissimae in summo utrinque parùm reflexæ succedunt.

In fylvis prope Neuftadium Harciniæ reperitur. Præter hirlutiem caulis & foliorum nihil video in hac descriptione, quod non conveniat cum præcedente. An caulis & folia hirfuta fint nécne in præcedentis descriptione omissum, hirfuta aut fubaspera esse non negatum.

Keiri Alpinum foliis dentatis, flore flavo odorato Zianoni.

Non videtur nobis specie diversum à Leucoio luteo sylvestri Clussi J. B. nam & solia alia quidem sinuata, semunciam lata & angustiora ei attribut, alia angusta, nullsque modo incisa: & D. Agerus (inquit) attusti Bononii Leucoium sylvestre folio valde angusto (quod earndem sinsteperem quam D. Zanoni describit verisumillimum ett.) Camerarius etiam pulchram & raram ipeciem quam D. Zahom describe veiniminate van Schrift veiniminate veiniminate particular described per described particular described

fio descriptum; isque ad margines finuatis, & inferiore medicatee rarius utrinque dentatis: [folia tamen superiora dentata non sunt.] Semen majus est semine Leucoii Clusiani quamvis planta ipsa minor fit. Verum he note non speciem diversam, sed varietatem positis accidentalem arguint. Haud tamen præfracti negaverim specie distinctam esse à cultiano Leucoso, sed ab omnibus J. Bauhino descriptis & memoratis, diversam neutiquam concesserim. Descriptionem particularem & exactam vide apud Jacobum Zanoni, qui in Alpibus Bononiensibus invenit inter rupium fis-

* 5. Leucoium luteum montanum altum Ponæ Ital. luteum montanum serrato folio C.B. Keiri sive Leucoium montanum luteum Park.

Caulibus affurgit pluribus, rectis, firmis, lignofis, altitudinem humanam interdum fuperantibus: folia oblitis bervilus, viralbus, acuminaris, arcum oras dentatis. Firer implices (int., quam vulgaris Keiri ampliores, nec minus odorati. Silique tenuiores (int., femine rubente replete. Radio lignofa, in multos ramos fparfa, & in calidioribus regionibus vivax:

6. Leusoium

I ocut

Lib. XVI. De Herbis flore tetrapetalo siliquosis.

785

. 6 Leucqium Creticum luteum utriculato semine Alpin. exot. Park.

Frutex est pedalis altitudinis, ramulis multis, ab radice tenui, lignosa, in parvas radiculas divisâ exeuntibus, rotundis, albicantibus, asperis ; in quibus folia multa, circum ramulos densa, simúlque stipata, alba, Leucoii vulgaris minora, in extremis latiora, asperis pilis obsita, dura, quæ in germinum fastigiis in orbem veluti aguntur. Ramuli in summitatibus, ut in nostris Leucoiis, flores producunt plures, circumftipatos, à suis longis petiolis pendentes, luteos, quinquefolios, parvos; à quibus fiunt folliculi rotundi, colore flavescentes, semina suis loculamentis continentes, Leucois simi-

lia, fed latiora tamen, albicantia. Planta non eft annua. Si hæc planta ab Alpino rectè delcribatur & depingatur cum quinque petalis in flore, in noftra

Methodo ad aliud genus pertinet.

* 7. Leucoium terrestre majus frigidarum regionum Col. Leucoium luteum Erucæ folio C. B.

Floribus est Leucoio maritimo non dissimilibus: odori sunt, suavémque cerz nova odorem remittunt, fapore acres, umbellatim ferè in fummo alarum & caulis exiftentes; qui [caulis] parum hittunt, fapore acres, umbellatim ferè in fummo alarum & caulis exiftentes; qui [caulis] parum hittus eft, rotundus, cubitalis, tribus alis divifus, qui cum decidunt flores è petiolo fliquae emittit, multas, alternatim in fummo dispositas, Leucolo similes. At falia è radice pedali vel longiore bifidà aut trifidà, candidà, in terram strata inveniuntur, pedem longa grandiora & quæ proxima

cauli, verim prima mirora, & Eruce fairwe vel Papareris erratici folia laciniis profundis imitan-tia, colore virentia, parum hirfuta, mollia, fuccofa & acri fapore, ficuri tota planta. Junio florer inter saxa vallis Campoclarensium, supra locum vulgò dictum il Colle di mez locis

umbrosis atque humentibus & frigidis.

omnium norma abludere.

In descriptione Columniana de floris colore nihil invenio. C. Bauhinus luteum facit.

CAP. IV.

De Dentaria.

Entaria à redicis forma & colore denominatur, que candidiffima ex pluribus quafi dentipus compontur. C. B.
Miror Claffum plerifique hujus generis plantis femina Hefperidis tribuere, hoc est crassa, se colonga, cuim ex nostra & J. Bauhini observatione, in Dentaria heptaphyllo, tum situur tum etiam semina compressa siunt: mirum autem hanc speciem hac in parte à reliquarum

1. Dentaria triphyllos Clus. hilt. C. B. Park. enneaphyllos Clussi J. B. Dentaria coralloide radice, sive Dentaria enneaphyllos Ger. Coothwort.

Caulem profert pedalem, firmum, rotundum, lævem, quem in summo ferè ambiunt terni pediculi, Cautem protest pecates, noman, roumoun, seven queen in tumino tere amount ceri peacon, (ranfilme plures) iniquit erna folia inflinentes, ampla, mucronata, in ambitu ferrata, fature virenta, guitu fervido. Summum caulem exornant quini aut feni flores, Dentaria Heptaphylli florum amuli, deorium speciantes & propendentes, colore ex herbaceo pallescente. Flores sequintur obamun, deorium spectantes et propendentes, colore ex herbaceo patielcente. Eines tequinnur oblonga cenicula, torola, mucronata, qualia funt Dentariarum pentaphili & heptaphili cornicula,
& in his etiam fimile fema-, ho e eft Helperidis fere, fed craffius & virefeens, quod diffilientibus
& cornicula exflir, antequam probe maturum videatur. Alia praterea folia à radice profert, terna
tantim in fingulis pediculis oblongis nafectura, superioribus multo amplica, fed herviora: Radia
novella alba eft, vetulta nigricat, multis articulis sic diffinitis.

Tel in mubella alba estima di articula sic diffinitis.

Esti in unbeosse a diffise Sirge Cariothis Pappariagua sulvia. pon modò ad moneium radica-

Exit in umbrosis Austria, Suriae, Carinchia, Pannoniaeque sylvis, non modò ad montium radices, fed etam circa mediam earum regionem, ubi prealatarum abroum (lyte in Alpite hujufmodi ple runque delinere folent. Inveniebam & ultra Drayum in monte Greben imminent, aque etam Harcinia fylvá Bohemiam ambiente. Floret Aprili, vicinis Viennæ Austriacæ sylvis, & aliis humilioribus; semine prægnans est Maio. At in montibus hæc omnia seriús.

2. Dentaria pentaphyllos C. B. Park. pentaphyllos Clusii Ger. Coralleides prima quinquesolia J.B.

A radice nodosa & in plurimos articulos distincta tenuibúsque aliquot fibris ex articulorum di-A radice notice of in pinning articulus diffunda temporary anglor more examination definitione producinibus donata exent aliquor filia, longis pediculis nixa, in quinq, profundas, & ad pediculim ulq, fectas, lacinias divila, in ambitu crenatas, feabra & tachu afpera, fature virentia. Caulis pedalis & amplior, rotundus, quibufdam ex intervallo folits, aliis paribus, donatus, fiumno faltigio quinos aut fenos fieres, bulbifera floribus fimiles gerens, colore tamen paulio magis faturate purpuralcente, qualisferè infloribus Bulbonach: Succedunt longiora cornicula, femine quali prace-

Dentaria murazunto altera Clusii cum non aliter à descripta differat quam folius mollioribus, neg. Dentaria penadeò satura viriduate præditis & radice magis dentata, sive inæquali, & pluribus crassis squamis ex- taph. altera. asperata; nos cum C. Bauhino eam à pracedente non separamus.

In sylvosis jugis montis lura copiose nascentem observavimus: Clusius ad Allobrogicarum Alpium Locus.

radices fupra Lemanum Jacumi

3. Dentaria heptaphyllos C. B. Park, heptaphyllos Clusio Ger. Coralloides altera sive septifolia J. B.

Folia aliquot è radice exeunt, quina interdum, sed maxima ex parte septena, longa costa inha-rentia, foliorum Fraxini instar digesta, h. e. ur ex adverso bina semper respondeant, folium impar extremam alam occupet, omnia in ambitu ferrata, dilutius virentia quam fextæ [Dentar. quinquefolia J folia, & subsus candicantia: caulem etiam pedalem, rotundum bina aut ternæ foliorum alæ, iis quæ à radice prodeunt non diffimiles, ornant; ejus autem summum flores superioris floribus pares, a rauce procedure from tuniness or many episations in immunituri port in periods in los pares, candidi tamen coloris. Cominula que fuccedunt etiani paria, fimile femen continente. Radix minus figuamata quam pracedentis, & paucis craffioribus fibris firmata; [J. Bauhino Alabastritis marmoris politi amula, obliqua, tuberibus inacqualis] Semina compressa J. B.

In Jura & Saleva montibus copiosè exit.

* 4. Dentaria baccifera Clus. bulbifera Ger. Park. heptaphyllos baccifera C. B. Coralloides minor

Cluj.

Oblongă ferpit radice, dentata quidem, fed veluti ex multis nodis conftante, tenui, alba, interdum etiam purpuralcente, fubinde ex lateribus novas propagines generante, ingrato, & linguam primum ficcante guiftu, deinde acri: Ex cujus lateribus prodeunt oblongo pediculo five coftæ (quæ fecundum terram purpuralcic, poftea viridis eft) inhærentia faita, quina plerunque, interdum plura, magna ex parte inter se opposita, alteróque latere tantum crenata, eò quod imparem numerum magna ex parte inter le oppointa, alteròque latere tantum crenata, eò quod imparem numerum facta, & extrema ala infidet, duntaxat urinque crenato, gulfu inido acido, poftea acri & fervente. Caulis cubitalis eft, gracilis, nudus, quem circa medium bina aut terna alæ, interdum plures, ex tribus tantummodo folis, jam deferiptis refpondentibus, conflantes ambiunt, []. Bauhino folis quinis ad rachin annexis compofitx, modò rectà è regione pofitis, modò alternatim, fefcunciam aut dass uncias longis, femuncià latoribus] fuperna verò pars oblongis angultifa, folis, nune leviter, modò nihil crenatis, confulo ordine, obita eft. Extremo cauli inidaten quaterni, quini, aut plures flerte, Leuccii aut Hefperidis quidem florum æmuli fed minores, albi aut ex candido leviter purpurafcentes un la consolita finita de consolita finita forma consolita finiti benefica terme. Leucon aux Helperdus quidem florum æmuli fed minores, albi aux ex candido leviter purpuralcentes; quibus fuccedum filipane feu cornicula, Sinajo conciculis fimilia, beveiora tamen, que und cum fuis pediculis marcelcentia plerunque decidum & perennt, nonnunquam tamen craffelcum & matura firme ferum Helperdus femin fiere par, quod difficientisus corniculis excutirur. Sed præter di demen, ad fingulorum ferè foliorum que caulem ambiunt alas & exorum tubercula quadamadnacuntur, bulbalis Lilii cruenti bulbierti baud ablimilia, ac velue è quamis compacta, initio viridia; demde pulla, ingrati admodum guditis, quæ facillimè decuriuntur, & præmatura sponte decidunt, terraque sepulta novellas plantas gignunt.

Reperitur hoc genus (ut putat Clusius) in omnibus Germaniæ montanis sylvis; v. g. in sylvis Hal-Locur

fiæ non procul Martpurgo, Mifniæ, Auftriæ, Stiriæ, Carinthiæ, Pannoniæ, &c.
Florere autem folet Aprili: bulbuli nigricantes Maio confpicui alarum cavis inhærentes.

* 5. Dentaria baccifera folisis Ptarmicæ C.B. angustifolia bulbifera Park.

E391.

Radice conflat oblique procedente, multis, carnofis, dentatis, fubalbicantibus articulis coagmentata, indeque propagines fundit, atque caulem unum aut alterum erigit, rotundum, lævem cubitalem, circa quem arcta lede articulatim felia longa, lævia, Ptarmicæ modo renuter ferrata, in acutum mucroquem arcta tece attentini poss norga, tevia, realinea mono centice arctant, in action motor rem finientia porrigiuntur, faturati viroris, ac juxta exortum fingulorum in geniculis iplis foboles, feu improprie magis loquendo bulbuli, rafes fquamati, fuboblcure purpurafeentes. Flora in cacumine emicant terrapetali, albidi, fafcicularim difpoliti, floribus Bulbonach didz confimiles. Semina non vidit descriptionis autor in corniculis, sed semina præcedentis paria & compressa esse con-

1

Locus.

Locus

CAP. V.

HISTORIA PLANTARUM.

De Leucoiis quibusdam flore parvo montanis aut peregrinis.

I. Leucoium silvestre latifolium flosculo albido, parvo. Hesperis sylvestris latifolia flore albo, parvo Park, Hefperidi Alpinæ murariæve affinis surrecta & magna J. B.

Park, 7. B. Tolia huns plantæ quæ ad radicem ampla funt & lata, ex crasso pediculo, circa margines sinuata & dentata, afperiufcula, fubhirfuta & lanuginofa, præfertim æftate. Secundo a fatione anno exoritur caulus bicubitalis & altior, nunc unus, nunc plures, craffi, hirfuti, recti, fupernè ramulos rectos alternatim inter folia proferentes lato principio eum amplectentia. In extremis ramulis multi flosculis exigui, albidi, ad luteum nonnihil vergentes, in longas spicas dum sensim aperuntur excurrentes; quibus succedunt siliqua plurima, sex, septemque uncias longa, latiuscula, compress, multo tenniores & infirmiores quam Leucoii incani, ideoque deorsum nutantes, glacompress, muno cennores & minimores quadrato repletae. Flores partim odorati & ferê inodori: Foliorum fapor J. Bauhino amaricane, Parkinfono calidiufculus & exiccans. Radix alba, lignofa, non altè descendens, sapore acri J. Bauhino, que semine ad maturitatem perducto interit. In monte Saleva propè Genevam copiosè oritur. Collegimus etiam in montibus non longè à Luca

J. Bauhinus dubium mover annon hee fit Sinapi & Thlafpi media Provincialis planta

2. Leucoium montanum minus flore parvo. Draba alba siliquosa C. B. Park.Draba prima repens carrounn monomum mont pare parvo. Locara avos pingueja C. D. P. AIK.D'aba prima repeas Ger. emac. Helperis Alpina, five muralis minor repens J. B. rechius Lencoium montanum, quo nomine ab Alphonfo Fancio ad Clufium miljus efi.

Radiu oblique serpit summo ferè cespiti harens, fibras crebras subinde definitens, capita etiam plu-Assas conque retpu numino tec conpartateus; more scores atenue quantitates, capita entam plurabate. Fabia in orbem multar per terrara fiargunture, ex angulto principio ferifimi latefcentia, finuata & ferrata, candicantia, & hyeme quidem rubentia, pilofa, Barbarca muraria foliis accedentia, lapore acri practita, at que per caules cerunumur, lata bafi cos complecturum; non minis aim dictis dentata. Ceterum fioru in dodrantalis caules ramorumque fatfigiis multi, coacervati, pam dictis centata. Centrum perir in contantana centra tantounique ratigisis multi, coacervati, albicantes, quos longa ferie fequuntur filique duas, trefve uncias longe, alias ferè fequipalmares, angulta, comprefite, in quibus femina foliacea ruffa, faporis acris.

In montibus fura & Saleva propè Genevam, præfertim locis humidis ad aquarum fcaturigines no-

bis observata est. In parietinis, murorumque rimis & inter saxa nasci tradit Hist. Lugd. Floret

3. Leucoium montanum fucculentum. Draba alba filiquofa repens C.B. Park. altera repens Ger. Hofperidi Alpima five muraria affinis, Draba fucculenta J.B.

Frequentibus ramulis pradita est ex eadem radice prodeuntibus, tenuibus, deinde in caput extuberantibus; ex quo aliquot felia quasi in orbem dispostra prodeunt, crassa, successa atra visidisate splendentia, Auriculæ urli flore carnei coloris folis magnitudine & forma ser respondentia, sed splendentia, Auriculæ urli store carnet coloris tolis magnitudine & tormå terè respondentia, sed nonnihil in lateribus dentata, acri gustu & tillico linguam vellicante. Ex horum medio pedalis am major exit caulis, gracilis, quem per intervalla ambiunt & amplectuntur solia superioribus minora & ad petiolum latiora. Finet spice instar supremum caulem ambiunt ur in priore, albi: quibus succedunt exercia & colonique constituita, stustimo, pussilium & plantum seme continentia. Radaix tenuis & repens larè sese distinuit, novas plantas singulis annis producens, vivax & totà hyeme vi-

Crescit in declivi montis Herrenalben supra Zeehof villam cœnobii Gamingensis : ubi serò floret. at in hortos translata maturiùs cum præcedente.

* 4. Leucoium Creticum minimum folio subrotundo C. B. Creticum marinum cæruleum Park. Alpin.

Couliculo est palmo minore, viridi, striato, levissimis pilis asperso: foliolii subrotundis, pallide virentibus, longis pediculis donatis, aliquando binis ex oppostro, alia alternatim fitis. Couliculi sumvirentious, iongis peaiculis conatis, auquantio inin ex opponto, anis atternatin inis. Cauteuri liun-mum in duos pedicellos abit [interdum plures] quorum finguli fofaulum oblongum, ceruleum, quadrifolium, modò unum, modò duos [aut etiam plures] fulfinent, parvos, oblongos, pulchrè cœ-ruleos, quibus fuccedunt in fliquis longis semina minuta, nigricantia. Radix exigua, tenuis à femine perfecto marcescens: verum Autumno sata hyemem perfert, & sequenti Vere in caulem abit. Pleniorem descriptionem videsis apud Alpinum.

Leucoium maritimum minimum C. B. marinum minimum Park.

Ab hoc non multum differre videtur. In litore maris, inquit, propè Terracinam reperitur. An hac fit vera & genuina Leucoii species semine scil. plano & compresso nescimus, verum cum Leucoii nomen illi imposuerunt qui de co scripserunt, Leucoiis annumerandum censuimus : idem de fequentibus Creticis dictum esto

• 5. Leucoiam Creticum thlaspisolium C. B. marinum Creticum majus Park. marinum Creticum

City.

Caulet habet procumbentes, rotundos & duriufculos, multis ramis donatos, in quibus flofeuli initio rubentes, deinde ex cœruleo purpurafeentes, petalis extremo bifidis, & cordis, ur vulgò pingitur, effigiem propemodum referentibus, guafi ex umbella, Irionis vulgaris inflar, fenfim prodeuntess, qui (ubi floris folia conjungebantur) radiantem imitabantur flavam ftellam. Floribus inoceffetes, qui tou nors consecutive filique five cornicula teretta, in quibus femen oblongifucilum caffanei coloris. Ipfius verò plante felia longifucilus fint, à Thiafpi foliis non valdè differentia, nullis (in caule præfertim) evidentibus crenis donata, craffiuscula & aliquantulum amara.

Josephus Calabonus, ex peregrinatione Cretica redux semen ad Clusium mittebat, Leucoii marini Lecu.

appellatione, è quo tres diverse plante ortes sint, hec & sequentes due, que ideireo hujus potius varietates, quam species distincta censenda funt.

* 6. Leucoium Creticum floribus minoribus C.B. Creticum minus Park. marinum Creticum 2. Clus.

Hac priori fimilis eft, nifi quòd flosculos habeat dimidio minores, & initio prorsus albos, deinde tamen paulatim purpureum quidpiam contrahentes, sed nihilominus magis ad albedinem incli-

Floret utraq, [hæc & præcedens] Julio, medio Vere, hoc est Aprili, sata.

• 7. Leuceium Creticum foliis oblongis crenatis C. B. Cret. oblongis foliis erenatis Park. Creticum 3. Clus.

Folia initio promit pracedentibus duabus longiora, evidentibus & conspicuis crenis secundum oras Folia intito promit praceiennous quaous songiora, evidentinus & contisicus crenis fecundum oras donata, Leucoi Dioficorida Lobeliani (i. e. Leucoi incani vulg.) è quorum medio exit cauliculus rectus, palmari altitudine minor guum florere incipir, nempe Augusto: A latere verò plures fundebat ramulos, in quibus florer fecundo generi amplitudine pares, colore tamen differentes, nam propius accedebant ad Leucoii marini Lobeliani latifolii colorem, magifque purpurantes erant qu'am

nn prinno genese. Turritim vulgaremi Morifonus ad hoc genus refort; & rectè fi semina compressa habeat prout ille affert, quod nobis non observatum.

CAP. VI.

De Leucoio filiqua lata, brevi, Viola Lunaria, & Alysson dicta.

1. Viola lunaria major siliqua rotunda C. B. Lunaria major siliqua rotundiore J. B. Viola lunaria five Bulbonach Ger. Park. Sattin, og Bonefip.

Aule affurgit fesquicubitali aut altiore, [digiti minimi interdum craffitie,] colore glauco aut rubente, hirsuto. Folia Urtica, majora aliquando duplo aut triplo, hirsuta, serrata, oppo rubente, influto. Poiss Unica; majora auquanco cupio aut tripio, influta, lerrata, oppofica interdum, aliàs ad ramulorum propagationes fingularia, fapore oleracco. Ramis [8c fummitati cassils] infident fiorer multi, [codem fere modo difpofiri quo in Braffica,] purpurafcentes aut carnet, finati [Braffica vulgaris floribus pares, Leucon minores, aliàs in fimiles] odore debili, aut carnet, infatt [Diantier vingania nomino pares) action minores, and in intimes] outre debili, ungue intus configione & albicante. Stamma quaturo virefennia apitibul luteis feu chloris [vix é calice emergunt.] Hac omnia excipit caliculus oblongus phemicous, è quaturo foliolis, duobus majoribus toticlem minoribus, compolitus, [Leucoit calici limilis.] Silique latar, [lobrounda [Inominial tamen longiores,] comprette, bivalves, argented brackeold exteriores utrinq, laminas intercential tamen longiores,] dente, filum lumma parte emittentes, feminam orbiculatorum compressorum duplicem ordinem condente, num iumnia pario cumicinos, temmos universidum compresionim cupicem ordinem con-tinentes. Radio frumota feu glandulofa, funde nome Bullorach, Semes ut in hoc gener maximum ett, ex ruffo nigricans, & cum aliqua amaritudine acerrimum. Folia per hyemem retinet : secundo à satione anno caulem fundit, & cum semen maturuit perit.

1.ccm.

Vires.

Locus.

Locus:

Lib. XV. De Herbis flore tetrapetalo siliquosis.

Copiosè crefcir in faltubus Thuringiæ fylvæ Carr. In montanis fylvis Auftriæ, Stiriæ, viciniartimque fylvofis locis, atque etiam in Pannonia interamni fponte magnå copiå prove-

Volam lunariam majorem alteram & Cam. C. B. quam præcedente minorem & flore albo elle Vribit à sequente planta non differre puto, nihil tamen temere affirmare ausim. J. Bauhinus Lu-tribit à sequente planta non differre puto, nihil tamen temere affirmare ausim. J. Bauhinus Lu-tribit à sequente planta non differre puto, nihil tamen temere affirmare ausim. J. Bauhinus Lu-tribit à sequente planta non differre puto, nihil tamen temere affirmare ausim. nariam majorem aliam flore albicante odorato perennem Cam, bort, sequentis plantæ synonymam

racir.

Calido, acríque & amaro guítu eft, præfertim femina, fed tamen radices in acetariis ut Rapun-tia manduntur. Abíterget, modice calfacir, & urinam cit ut Rapunculus. Pulvis feminis ama-riffinii cum aqua appropriata exhiberur in epilepíta. Cam. Schweckf.

Quidam in Helvetia chirurgus ex Lunariz perennis contufis foliis & Sanicula parabat unquentum vulnerarium non contemnendum. Idem,

2. Leucoium lunatum seu lunarium latisolium majus alterum, siliqua rotunda, slore albo

Hoc priori foliis latis, & filiquis planis rorundis fimile est. Perenni nititur radice quæ hyeme non marcefeit: eaules ei sunt cubitales, lignosi: falia multa, lata: siliquae planæ, compresse, rotundæ, utraque paulò minora quam prioris. Flores autem profert candidos inftar Violæ ma-

Provenit in sylvis nonnullis Germania, ut Hercinia.

3. Viola lunaris longioribus filiquis Gor. Viola lunaria major filique oblongê C.B. Lunaria major filiqua longiore J. B.

Latishac est Lunaria pracedentis foliu, ferratis acuminatisque: flos consimilis purpureus: at que eum excipit siliqua oblonga est, & que predicte Lunaria filiquis multum cedit latitudine, binis utrinque membranis mediam argenteam sponte per seminis maturitatem relinquentibus. Ra-

In montibus Jura & Saleva propè Genevam provenit quidem, sèd non copiosè, quod nos vidimus. Maio mense in hortos translata floret.

4. Leucoium Alsssoides elspeatum majus C. B. Alssson Dioscoridis Ger. Park. Alssson siliqua lată aspera, quibussam Lunaria store luteo J. B. Dioscorides his Mandinort.

J.B.

Radies simplici & lignosa candicantíque nititur, sapore prædita fervido: ex qua plures criguntur caules, recti, rigidi, incanà lanugine hirti, qui os fastitigum in ramos aliquot abeunt: in quibus stare numerosi, parvi, melini, Erysimi storibus formà ex magnitudine limiles: quibus delapsis siliquac oruntur, ex obiongo rotundata, villo aspecto tectas, compresse men claudentes similere compressium. Fasta germinatorie prima ex obiongo rotunda, postmodum in longum porrectiora, in obtusum nuccionem definunt, nonnihi simuata, Leucoli foliis similia, albicantia, hirtura signatura constituire compressiones. futa & tactu aspera, sapore oleraceo prædita.

Leucoiam Alyßoides clypeatum minus C. B. Leuc, pellatum Romanum minus Col. Alysfum al-terum Diofcovidu minus Park, Iblaspi incanum Mechimiense nobis videtur.

Differt hoc à pracedente natalibus calidioribus; radice perenni; fuliii minoribus mollioribusq,; flore majore, candido, cum illius luteus sir, petalis in cordis figuram disflectis; peltis duplo minoribus. Ab imo flores & fructus Vere incipit proferre.

Copiosè circa Romam undique in incultis fruticat. Plenam omnium partium descriptionem si

Nos hanc plantam à Columna descriptam pro Thlaspi Mechliniensi habemus, nam & descridefideras, Columnam adeas. Nos name prantam a Commina descriptam pro Thank Mechanistan Inacontants, fram o descriptiones per omnia, femine forte excepto, conveniunt, & nos circa Romam Thlafpi illud dici folium copiofum observavimus. Semen Thl. Mech. nec Cluffus, neque J. Bauhinus, describunt, Lobelium autem, qui exiguum semen, cateris minus ei attribuir non multum moror. Tale ei effe quale describir Columna mihi planè persuadeo. Quòd si ità sit, rectius hic disponitur planta quam inter Thlaspeos species.

Semina, describente Columna, rusta sunt, rotunda, compressa, tenuia

Thlaspeos Mechliniensis synonyma sunt

Thafpi fruticosum incanum C. B. Gor. incanum Mechliniense Park. Thafpi capsulis sublengis

Thlaspeos

Thlaspees capsulis sublengis incani J. B. incani Mechliniensis Park. frusicosi incani C. B. Ger. de-scriptio sic se habet apud J. Baubinum.

Ex radice fatis craffa cubitum longos ac etiam longiores, lentólque ramos, & planè lignofos, mibentes, erectos producit, in ramulos aliquot divisos. Folia priora longa quatuor uncias, & unam lata, superiora Leucoii lutei, incana aut in nigro virentia, subhirsuta, sapore oleraceo, subaeri. Flore inequali licet pediculorum tenuifilmorum ortu, in umbella difporti, albi, quatuor folis cor-datis confeanes, framinibus in medio luteolis. Capfula fuccedunt fublonga, hirlita. Radix fub terra latè ferpit Drabæ instar, autore Clusio.

In agro Romano abundat, ad hyemem usque florens. Leucoii peltati Romani minoris descriptio apud Columnam cum hac egregiè convenit. Radix perennis; Flores albi, umbellatim nascentes, petala cordata; staminula luteola. Locus etiam suf-

A. 6. Leucoium seu Lunaria vasculo sublongo intorto.

Radicem habet albam, duram, simplicem, fibris majusculis donatam: Caulem erectum, teretem, frigum, hirfutum, altitudine dodrantali, versus fummum ramulos hine inde emittentem, in quibus, ut & in fummo caule flosculi parvi, albi, petalis in medio fiffis. Floribus succedunt silique oblonga, latinfoula, glabra, & (quod huic species peculiare est) intorta, membrana tenus diffeptz, cui adnascuntur hinc inde quatuor aut quinque seminum oblongorum, compressorum paria. prz, cui aonacuntur min nuc quatuor au quinque jeminim osonigorium; competiorium parta.

Folia in caule crebra, nullo ordune abíque pediculis adnata, non tamen eum amplechenia, utrinque
pilofa, ratioribus incifuris ad latera dentata, vix digitum longi, aut dimidium lata, in actutum definentia. Sapor herba: vix ullus manifeftus. Semen nonnihil acre.

In udis ad scaturigines aquarum è lateribus montium Ingleborough, Hinckelhaugh aliorumque vi- Loui. cinorum in Septentrionalibus Anglia erumpentium nascitur, & post mediam astatem floret.

CAP. VII.

De Herbis quibusdam Siliquis latis, semine non compresso, flore parvo.

Paronychia vulgaris Ger. vulgaris Alfines folio Park. Burla pafforis minor loculo oblongo.
 B. B. pafforia minima oblongis filiquis, five verna loculo oblongo.
 J. B. Common 1Diffe.

Adice est tenui & tandem fibrola: à qua per terram sparguntur solia multa, vix unciami longa, mucronata, hirsura, vicentia modò, modò rubentia, oris per extremum aliquot cretonga, mucronata, nirituta, virentia modo, modo rubentia, oris per extrenium aliquor cre-nis incilis, fapore primitim fibaftiringente, tandem acri, nitrofo & vellicante: inter que caulis unuc unus, aliàs bini, terni & plures, tercetes, palmares, aliquando vix fextantales, foliis nudi floculos fuffinent fimul multos, albos, quatuor foliolis ad unques ferè bifidis conftantes, ex pediculis oblongis: loculo longiusculo, compresso, nulla lacuna, ut in Bursa pastoris distincto, sed in acutum definente, membrana tenui valvas intercurrente diffepto, Semes minutum rotundum conti-

Floret mense Martio, seriusve aut citius prout hyems acrior aut mitior fuerit. In agris & hortis Locu & præfertim sterilionibus & arcnosis, nonnunquam & in muris & tectis. Annua est planta, semine Tampat. deciduo fe quotannis renovans.

2. Bursa pastoria Alpina birsuta C. B. Park.

Radice est unciali, foliolis copiosis, pallide virentibus, in orbem humi stratis, mollibus, incanis, Lenticulæ magnitudine, leviter crenatis, aliquando integris: cauliculis aliquot tenuissimis, leviter hirfutis, penè nudis, tres quatuorve uncias longis: flofeulis parvis, albis: loculis flavescentibus, obninuts, pene muns, tres quatures unions, force minutum, rufum continentibus, lin Alpibus Fielvetiorum, ut monte Fracto & Spligel reperitur.

Parenychia Sediformis flore lateo Leucsium lateum Aixoides montanum Col. Sedum Alşinum birfatum Intum C.B. petraum Get. petraum montanum lateum Park. Phyllen theigenen.

Radix ei fimplex [tenuis, sesquipollicem longa Col.] paucioribus fibris donata, superiore parte in plura capita divila ut in Caryophyllis & Psyllio perenni. In fingulis capitibus, seu ramulis in in plura capita divita ut in Caryophyllis & Plyllio perenni. In linguis capitibus, Jen ramilis in quos plante radix fupra terram divaricatur, denfum foliolorum agmen ceu carfese extat. E-fals fin-gula angulta, velue graminis aut Caryophylli, in acutum definentia, ad latera utrinque brevibus pistragidulculis hirta, ur Aloes folia, fi magnis parva componere licet, quadantenus mitrar videantur, fiquidem fetulæ hæ adeò concinnè dispoirer funt, ut incuriofius spectanti folia dentata videantur, Locus.

Locus.

Naminis

Varietates.

ratio.

Vires.

HISTORIA PLANTARUM.

tur. E centro feu medio fingulorum exipitum, (feu ut Columna vocat globulorum) foliorum, emergit cauliculus triuncialis rarius palmaris, firmus, rotundus, lavis, viridis, foliis nudus, in fiumno geflans flojiculos quinque, fex aut etiam plures, luvcos, tetrapetalos, petalis obtufis, longis petolis ful tos, relinquentes poft fe vafeulum feminale oblongum, compreflum, in acutum delinens, figura Paronychiae vulgaris, nifi quod majus fit & longius membrana pariter ad planum filiquae parallelà differnim

In monte Saleva è scopulorum rimis exit, florétque sub finem Aprilis & initio Maii.

A. 4. Burfa paftoris major loculo oliongo C. B. Eurfa paftoria loculo fublongo affinio pulchra planta J. B. Thlafpi Verenica folio Park.

T. B.
Per terram spargit folia Barbareæ muralis aliquatenus similia, breviora, latiora, magssque rotundata, unciam []. Bauhino duas uncias] lata, per ambitum serrata, hirsuta, alpera nonnihli, cujustimodi etiam per caules ramóssque, sed portone minora cerruntur, fine pediculis. Statim autem è radice tentu plures entitit caules, alios allis feliciis adolescentes, cubitum altos & ampliores, nonnunquam in ramos plures divisos, quos non ut Barbarea cauli apprimit, sed abscedentes diducit. Flores ingulis alis multi coharrent, parvi, albi, quos excipiunt serie longa loculi Paronychiz vulgaris similes, bifores, qui in medio striam habant, quorum altrinscus abscedentibus valvulis semen apparet minutum, relitetà distipciente membranulà. In singulis siliquis plura continentur semina, ser sui cotti rique numeravimus.

Ad latera montium in Occidentali Comitatús Eboraceníis parte Croven diéta non infrequens elt : invenimus etiam in falla, medio circiter itinere inter Lucam & Pilas ad læpes; & in Gallia Narboneníi circa Monspelium oritur.

CAP. VIII.

De Hesperide.

 $\mathbf{H}^{ ext{E}}$ [peris unde dicta fit in ejus descriptione dicemus. Notæ ejus genericæ sunt flos speciosus Leucoin amulus, semina teretius cula oblonga majora.

 Hasperis bortensis C. B. Hesperides store purpures, also & veario J. B. Viola matrenalis Dod. Lob. matrenalis purpures Ger. Eruca also & purpures Lugd. Dannes Divitet, og floritet.

Radicibus aliquot parvis lignofis & albis nititur; caults erigens cubitales & sefquicubitales aut altitores, [teretes] hirituos, [medulla farctos,] in quabus alternatim folia Ericae, sed non ità laciniata, in ambitu serrata, acuminata, hiritua, in virore nigricantia, [quamor digitoslonga, pediculis brevibus nixa,] sapore acrussculo. Ex alis foliorum erumpun tramuli, in quibus, [ur & in fiurmitate caulis,] stores formà ad Leucoium luteum accedentes, odoris siavisssimi, quadrifolis, colore munc albo, nunc purpureo, alias confusis cum albedine maculis purpureis variato, [pediculis semuncialbus & longoribus insidentes.] Semen in siliquis longis, [bivalvibus, membrana intergerina diffentis] contineuro solongum, ruffum, acre.

April, Maio & Junio menibus florer. Provenit, inquit J. Bauhinus, in Seguanorum vallibus, qua Rhenus fluit (ub lepibus. In agro Neapolitano, cum Salerno Neapolin iter facerem, in pratis florentem observavi mense Junio. In Anglia nondum vidi spontaneam, quamvis Lobelius in Anglia pratis cam fruticare scribit.

Hespers dicitur, quoniam ejus flos sub vesperam præsertim grato odore nares seriat, interdiu aut nullum, aut levissimum spiret, quod Theophrastus & Plinius de Hesperide tradunt.

Ab hortulanis nostris stocket, i. e. Erucæ nomine colitur cum flore pleno purpureo albo, &

vario. Erucæ ut fapore ità facultate proxima videtur tum foliis tum femine Dod. Lob. tuffi, convulfis & difficulter fpirantibus mederi traditur apud Clufium: urinas infuper & fudores propellere, incidere, abhtergore & digerere. F. B.

2. Hesperis flore viridi C. B.

Magnitudine quoad omnes sui partes à vulgata differt. Flore est viridi & inodoro. In horto quodam Basileæ legit C. Bauhinus. Degener quædam prioris species esse videtur è semine nata.

 Hesperis Syriaca J. B. Syriaca Camerarii Park. peregrina siliquis articulatis C. B. quibus dam Luncoum melanebolicum, & nostră sententia reste.

Dodrantalia felia aut minora, palmum lata, valdè afpera & hirfuta, longis nixa pediculis, Hefperade flore obioleto multò ampliora, nonnihil in ambitu finuata: Flores in brevibus sed crassionibus caulibus, figura quidem vulgaris Hesperidis, sed colore susce & lurido, multis venulis per eorum perala difcurrentibus, fub noctem valde odorati, interdiu odoris expertes. Sequintur filique, infignis longitudinis, recurva trorofs, multo quam Hefperidis colore obfoleto craffiores: Semen paulò craffius Radar non ablimilis.

In Syria montanis crelcit tefte Clufio. C. Bauhinus à Parkinfono reprehenditur quòd Hefperi. Lesse, dem Syriacam Leucoto melancholice anden plantam faciat. Alii Leucotum melancholicum Hefperdi montana prima Clufi. in paucis magnitudine except different. Syriaca fell, multò vegetior eft, ampliora habens folia, craffiores caules majoréfque flores, guidem plane coloris fils nochem valde odoratos, interdiu odoris expertes: Cornicula multò craffiora, semen paullo craffius. Hæ autem diverfitates coch fortalle & tolio differentiis tribuende funt.

* 4. Helperis sylvestris flore parvo C. B. sylv. angustifolia flore parvo Park..

C. B. prod.

Caule el Cubitali, viridi, striato, nodoso, multis alis ferè palmaribus donato & concavo: foliui quàm in vulgari acutioribus in ambitu profundius ferratis, viridibus, subhirfutis, & minus vulgari asperis: staribus plurimis, quadrifolis, subceruleis, parvis, ita ut hujus stos integer vix vulgaris folio-lum adequet, quibus stitque strictissima succedunt.

Circa Monspelium in horto Dei, ad aggeres riparum collecta fuit. D. Magnol in incultis circa Locus,

5. Hesperis sylvestris Hieracii foliis hirsuta C. B. sylv. folio sinuato Park.

C. B. prod.

Tota planta hirfuta est, ceulem habens pedalem, angulofum, hirfutum, pallidè virentem, in fummo in ramos aliquot alternatim dispositos divilum: folia Hieracii instar laciniata & finuata, oblonga, angulta, acumnata, crastla, hirfutie aspera, quorum superiora pediculis carent. Flores in calicibus hirfutis rubri, magnitudine Helperidis vulgaris flores aquantes, quibus similes silique semes continentes succedant.

In saxofis humidis Provinciæ lecta fuit.

Locu

 6. Hesperis montana & prima Cluss. montana, pallida, odoratissima C. B. Hesperis colore indeganti J. B. Hesperis Pamonica Park, parad. Viola matronalis store obsoleto Ger. emac.

Cluf.

Cluf.

Cluf.

Cluf.

Cubitali excrescit altitudine, multisque ramis prædita est, quos confuso ordine ambiunt folia Matronali Violes similita, paulò tamen latora & crassiora, acidusculo primum gustu, postea acri & falivam ciente: extremis ramis in oblongis pediculis infident sora, Leucoii aut Helperdis foliis formă similes, non explicati tamen, sed se contorquentes, coloris admodum inelegaratis & obsolet; hoc est, pallidi & furvi, infinitis venulis ex atro purpureis fingula foliola intercuriantibus, odore interdiu nullo, aut adeò tenui, ut vix naribus percipi possifit, sub vesperam autem gratistimo & sia-vissimo. Flori fuccedunt longa torosáque, ut in vulgari, cornicula, sere tamen quadrangula, in quibus continetur seme vulgari Helperdis simile, sia-vissimo. Radis sibrosa, qua urplumimum bi-entium non superat, sed postquam dessoruit & semen tult perire solet: si tamen præcise caulibus

ad frugem pervenire non finatur, nova germina interdum producit.

Sponte nafcentem & femine prægnantem invenit Clulius in Prellenberg Hamburgenfi monti Locut,
vicino, Ungarizque extremo qu'à Autriam fpectar menfe Junio.

vicino, Onganeque extenso qua Atomania, por a transferio de Solent que femine nafcuntur plante floris colore multium variare, nonnullis maternum colorem retinentibus, aliis aut dilutius pallelcentibus, aut magis obfoletum adquirentibus, omnia tamen folia crebris venis ex atro purpuralcentibus diffineta habentibus.

Sufficatur Johnsonus apud Gerardum emacularum plantam hane minime diverfam esse à Leucoi illus convenium hujus descripcion Melancholico Henri Eyst, singulem slores & ssilique Leucoi illus convenium hujus descripcion, nec caules & folia multim abludum. Confisle il places Gerardum enne. in hac planta.

tioni, nec cautes et rota mutuan adudunt.

Parkinfonus Leucoium illud melanciolicum dictum Leucoio alteri faxatili obfolero flore Columna unam & eandem specie plantam etie fidenter affirmat: unde & iconem Leucoii faxatilis obfolero flore C. affiumit, & proponti in Theat. Bot. ful tiulo Leucoii Melancholic. C. Bauhims ipfe Leucoium melancholicum Helperidis Syriaca synonymum facit; & revera Helperis Syriaca ab Helperide montana prima Clufii vix alia in re quam magnitudine differt, unde eadem specie planta videtur. Qua fi sit sint, (ut mihi quidem etiam videtur) C. Bauhinus ex una planta quatuor facit, nimirum, i. Leucoium incano folio hortenfe VII. seli vide rubente colore : 3. Helperidem montanam pallidam doratifismam: 3. Helperidem filiqua corniculată, store obsoleto.

4. Helperidem peregrinam filiquis arricularis.
Cerc planta illa Luccium Melanebolicum dicta, non est verum & genuinum Leucoium (ur & Parkinfonus recè moner) led Helperidis species. Quocirca & huc transferenda, & Helperis flore obfolero denominanda.

Leucois autem Saxatilis alterius objoicto flore Col. quod Parkinfonus Leucoio melancholico idem esfe sidenter assirmat, descriptio sic se habet.

Hujus radix craffa, longa, foris pulla, intus alba est & nervosa. Caulis ve ò semipedalis, rotundus, viridis, hiritutus, alis duabus divilus [hoc non constans & perperuum este puto] in quarum funmo

De Herbis flore tetrapetalo siliquosis. Lib. XVI.

793

I was 63

Locus.

Vires 83

fummo flores alternatim Leucoio fimiles, hirfutis calycibus, colore ex luteo & viridi purpurante ob-foleti, parum odori; è quibus filique producuntur trientales, hirfute, nodofa, corniculata, in terram deflexa, fex aut feptem femina intus habentes in fingulis valvulis. Folia in imo longo petiolo, divilura Papaveris maritimi; vel ctiam Leucoii in arenis orti, hirfuta, craffa velut albi Hyofcyami & magis, odore gravi: que cauli harent breviora & abíque petiolo, nec laciniofa, fed ferraturis &

magis, odore gravi: que caun nement oreviora ce auque peutoto, me tacimiota, lea terraturis & magins dentibus divida. Hyofcyamo fimilia, fed quadruplo minora, propè caulem latiora.

Maio floret & Junio filiquas perficit, in favorum rimis & vetullorum mœnium Campoclarenfium, inque rupibus Vallis Soli expolitis. Sapore dulci calfaciente Raphani ferè tota planta eft, odore

avi non metado. Foliis magis laciniatis ab Helperide 1. Clusii differre videtur, quæ differentia accidentalis potius

est quam specifica.

Leucoium melancholicum Parkinfonus fic describit : Lœucoium melancholicum Parkintonus fic deferibit :
Félia haber majora, longiora & viridiora quim Leucoium incanum majus minúfve, ad margines
finatas, humi jacenta, alpera nominhi & hritita; è quorum medio exfurgunt caules bicubitales,
finatas pinni jacenta, alpera nominhi & hritita; è quorum medio exfurgunt caules bicubitales,
finatas pinni jacenta, alpera nominhi & minoribus hic illic obfiri, fummitatibus fius flores gelfantes
numerofos, amplos, priorum timiles, majores, colore obfecure aut fordide luerfectres, quibus fiucedum
filique oblonga, terctiufcula, feminibus oblongs, itidem teretiufculis & majoribus quam Leucoii incani repleta.

7. Hesperis Pannonica inodora J. B. Park. (3lv. inodora C. B.

J. B.

Cubitali affurgit altitudine, duum generum foliis donatum: infima ex angusta cervice mox dilacupitati anurgic attitutine, cutturi generum roms sonatumi, tandemque in acumen definunt, funatis nevris pradita; alia lata lefflique bafi cauli adna-feuntur, utraque ferrata, hirfuta, candidiora mollioraque quam in Helperide noftra vulgari: fores colore funt exalbicante, vel purpurafeente, formá tamen, unà cum fublequentibus longis torolis fi-ligais, femineque ruffo cum vulgari Heiperide conveniunt.

Clusius solo sloris odore, cujus in hac nullam gratiam percipere potuit, à vulgari differre as-

Crescit passim ad montium radices, & vinetorum in collibus sitorum margines Viennensi agro. Floret cum vulgari, nempe Maio & Junio. Cluf.

CAP. IX.

De Alliaria.

SEminibus oblongis, teretiusculis majoribus cum Hesperide convenit; floribus parvis albidis, foliis subrotundis, odore Allii, unde nomen sumpsit, ab eadem differt.

Alliaria Ger. Park. J. B. C. B. Jack by the hedge, Samee alone.

Ex radicula tenui, lignofa, alba, Allium obolente caules promit cubitales & sesquicubitales, tenues, lubbiritutos [teretes, firiatos, folidos.] Folia primir rotunda Hedera terrefiris modo [verum is longe majora] mox nonnullum acumen affequentur per ambitum crenata [pallide virentia, glabra, pediculis longis nixa] sapore & odore Allii mitiore [ad intervalla longiora in caulibus alglabra, pediculis Jongs mxa] tapore & odore Alui mutore Lad intervalta longiora in caulibus al-terno aut mullo ordine fita] un fuinmitate caulis & ramulorum flofculi multi, albidi, quaturo foliolis exiguis confiantes [brevibus admodum pediculis nixi] in quorum medio apices ex viridi flavescen-tes. Semen in filiquis longis, angulosis [bivalvibus membrana intergerina disfeptis] oblongum

In fepibus & aggeribus folfarum, Vere floret. Alliaria dicitur quia Allium redolet digitis comminuta. Ufus ejus est ad embammata five intinctus. Ruftici pro salfamentorum condimento utuntur. Recens urinam ciere dicitur, ficca veneno adverfari fi in vino coquatur. Contra veterem tuffim ex refina & melle ficca lingitur. Podagras acri aceto circumlita mulcet.

Singularem vim habet quâ putredini refuftit, unde & herba ipfa ex melle, & fuccus ejus inspiffatus ad gangranam aliaque ulcera putrida atque maligna unguentis cataplasmatibúsque inditur. Semen emplaftri modo impofitum, vulvaque admotum mulieres uteri ftrangulatu oppressas libe-

Semen tritum naribusque impositum sternutamenta excitare cerebrumq; purgare Tab. prodidit. Herbam in oleo & aqua decoctam & potam afthmaticis subvenire scribit Cam.

rieroam in oiso et aqua occorcani et potani attiniatus autorinia etnite atini. Edin Folia enemati incoquium nonnulli ad colicos & nephriticos dolores, & calculum. Scordium legitimum ut odore ita & viribus refert. G. Fabr. Hildanus Centur. 2. Obf. 44. Succiss (inqui) Alliaria in Gangrams, ulceribus putridis & forddis magnarum eft virium, ut à frequent experientia coloctus fum: mirum igitur memini videri debet, quod nonnulli Antiquorum, quenti experientia coloctus fum: mirum igitur memini videri debet, quod nonnulli Antiquorum, Arabum przeupok, pro Sporido vero Alliaria aliquando fublituerini, non quod verum Scordium iplis fuerti incognitum, led quod in Alliaria ealdem ferè vires repereini: praterea Scordium minime crescit in multis regionibus, neque nili ficcum & obsolerum haberi potest, cum Alliaria ubique fere locorum prodeat. Communicavit D. Tancredus Robinson. CAP.

CAP. X.

De Leucoiis quibusdam spuriis, Erysimi siliquis & semine.

 $\mathbf{H}^{\mathrm{Erbas}}$ halce ob convenientiam cum Leucoiis in floribus, quamvis filiquis & feminibus discrepent, iis subjungendas duximus.

* 1. Leucoium marinum parvum folio virente crassiusculo J. B.

Caules ei tenues palmares : folia per illos rara, quadam uncia paullò longiora, nonnihil finuosa. minuta ruffa, verum non compressa, continentes.

. 2. Rapistrum floribes Leucoii marini C. B. parvum Massiliense Park.

Planta femipalmaris cest, vadice oblongiuscula, alba, fibrillis donata; cambiculis trium quatuorve unciatum: folis vulgari Rapistro lutco limilibus, uncialibus, crenatis & subaspens: stocculis parvis, fubcœruleis, Leucoi marini fimilibus, quibus filique parva, angulta femen minutum continentes

fuccedunt. Circa Maifiliam in rupibus.

* 3. Sinapi marinum Ægyptium Alp. exot. Park.

Alpin.

Ex radice oblonga, graciii, lignofa, alba, caule unico vel duplici affurgit, rotundo, rubefcente, pingui, Macropiperis craffitie, oblique furtium & non rechà in aere acho: qui hine inde inaqualibus intervallis fert alios cauliculos, in apice habentes fluere ceruleos ur in Leucoiis, parvos; à quibus deflorefcentibus fucceduit fliéque parve, tenues, oblonga, in acutum delientes, que habent minuta florefcentibus fucceduit fliéque parve, tenues, oblonga, in acutum delientes, que habent minuta floreficentibus fucceduit fliéque parve, tenues, oblonga, in acutum delientes, que habent minuta florefacturis funceratis funceratis; caffe, continuita que foi continuita que f pinguibus & fuccolis, Erucæ colore & quandoque rubefcentibus. Tota hæe planta valdè acris eft, & ad erucæ odorem aliquatenus inclinare videtur.

Leucoium spurium Erucæ folio.

4. Eruca purpurea aliis carulea sive Viola petraa J. B. Eruca carulea Park. carulea in arenosis

Radice nititur recta, palmari, alba vel subrubra, tenui, subacri, fibris aliquot capillata, matrice Rodice ntitut recta, palmari, alba vel subrubra, tenui, subacti, fibris aliquot capillata, matrice lignosa. Folia per terram spargir plurima, oblonga, hirituta, Burse pattoriz distriar potitudad, crebra, sapore oleracco quodammodo, colere virida, aliquando inferna parte rubente. Caulas modo tenis, quaterni, seni se plures, palmum nonnunquam superantes, interdum cubitugularis, modo tenis, quaterni, seni se plures, palmum nonnunquam superantes, interdum cubitugularis, proper humum purpurantes, superne virentes, concavi, brachiari in quibus evinterentes, concavi, superne sup Variat hace atatis ratione, necnon loci, prout lato folo furgit, vel squallido aut sabuloso na-

feitur, ac fape illdem in muris modò major, modò minor, folis valdè varians.

In muris & rupibus variis in locis invent J. Bauhinus, ut circa templum & castellum Bestordiæ, Lessa. Bilantii, &c. Nos inter Hertznach oppidulum & Moguntiam urbem in Germania oblervavimus & colleginus.

5. Rapistrum floribus Leucoii marini C. B.

Plantula femipalmaris eft, Radice oblongiufcula, alba, fibellis donatà. Cauliculi trium quatuorve unciarum, foliu vulgari Rapiftro luteo timilibus, parvis; uncialibus, crenatis & fubafpens: foculis parvis, fubeceruleis; quibus filique parva; angultæ, femes minutum continentes fuccedunt. Circa Maifiliam in rupibus inventum fuit.

CAP

Vires.

HISTORIA PLANTARUM.

CAP. XI.

De Braffica.

Raffica, Catonis panacea, Festo seu Verrio dicta videtur à praseoando. Dura sanè Etymo-Raffica, Catonis panacea, Felto seu Verrio dicta videtur à pressando. Dura sant Exymologia, sed mollior videbitur, si duo sciamus; unum est composita à sev in composita à sev in composita à sev in composita à sev in composita de subus fius Aldus in Orthographia: Alterum est B in multis olim sonuis ut P, qua de revide Lipsimus de Pronuncia: L.L. cap.12. Quibuldam place: Brassica mici quas se pude ex sepa pressecutur & passa fisat : mò hane Exymologiam Varroni ipsi ribiuum Grapaldus, Raderus & ali. Sed Varro idem scripti quod Festus. Sie enim ille lib. 4 de L.L. Brassica ut pressea, quod ex sepa pressecuti. Sie enim locus is legium no solution in nuperis edit. sed etiam Aldus Anni 1513. & Mediolanensi Ann. 1500. Tertia corum senentia est, qui deducunt à sessas i.e. voro, quia avide cà Vestres vesse i solution. Quartum est expense los Soligeris Docces in consciedancis Brassis seas silleren dici à Graco armente los conformations de presentation de la superior de la servicio del servi mon Jos. Scaligeri. Docet is in conjectaneis Brassicam dici à Græco क्रावलक्षे, utpore hortulanum olus. Nam resma notat areolas hortenses, unde & pratum nomen accepit. Hoc Etymon inprimis olus. Nam περιπά notat areoias nortenies, unoe ας γταθιπή nomen accepit. 1100 Erymon inprimis placeret, nifi effet Braffica vox à majori Gracia, que pro ea dixit τερέπωι. Ησίγκλιυς, Βεάπωι, κεμάπω 1παλιώπωι, non funt Latini fed Tarentini & alii. Ηαε υπιπά Vojlins in Etymolog. Braffica Recentioribus Caullis dicebatur quod præ cæteris herbis infigni caule vigeat; Hinc noftrum

Cole & Coletwort.

Note: Braffice characteristics sunt folia in hoc genere maxima, glauca seu subcœrulea, carnosa, femina rotunda, minus acria.

1. Braffica capitata alba J. B. C. B. Park. Ger. White Cabbage.

Caulem producit craffum, albicantem, craffo cortice tectum, medulla parum acri & subdulci. Folia que primum erumpunt lata habet & amplia, fubrotunda, nullis effatu dignis laciniis finuata. longis craffis pediculis harentia, coftis nervifque albicantibus craffis intertexta, colore carfio aut cinereo cœrulescente, quorum inferiora avulla aut forte decidua ftipitem relinquunt densa vestigiorum ferie rugosum & inzqualem: Superna verò que remanent lata quoque & subrotunda, & gorum terte ruggiunto mequanti supportar con que termanta as sociate el abotumas el extririd abicanta 8c caffa, mutuo incubit in capur maximum durifimum conglobantur; tam arcto complexu ut difficile feparentur. Horum interiora plane albicant. Porro glomer appearance de la constanta de arcto complexu ut dimene separatur. Frorum internora piane austant. Forto giomer appetente vere, quo tempore femini ergo transplantari folet, parumi dehicens, è medio caulem erektiorem profes, sonibi liteis aut luteo-pallidas, quibis delaptis silique longe nascuntur, teretes, acuminate, sonibia parietum medullosorum interseptu claudentes rotunda.

Hae interdum elegantiflima naturæ varietate ad quinquaginta capitula minora fert, magni illius glomeris loco.

Radix alba, plurimis fibris donata, neque altè in terram descendit, neque in latitudinem multum

Actor and, puntil me contact, freque are in cortain descends neque in tandomiern multim fe diffundit, unde gelu afperiore facile corrumpitur.

Brafficer folia (ur reche C. Hofmannus) in superficie habent salsum quid, nitrosum & leviter amarum cum acredine quadam, cum in profundo aquea & frigida fint.

Scribit Galenus Brassicam habere contrarias vires solvendi & stringendi alvum. Si enim (ait) crior Gaierius Draincam naucae contianas vines torveini e triningana arvain. Si entini datin-illud voles, aut leviter cochum cum fuo jure dabis, aut jus jofum: i hoc, effito jure primo, affun-des aliam aquam calidam (hoc enim peculiariter monet) eaque post coctionem iterum effuss, edendam dabis jofam Brafficam. Quod tanto meliùs fier quò iapius effusa fuent aqua, & repetita coctio. Hinc illud Scholæ Salernitanæ,

Fus caulis solvit, cujus substantia stringit.

Brassica in cibis ex sententia Galeni & omnium serè Medicorum, quocunque modo præparetur facit in corpore χωλη μεχθικόν, διακτικός διακτικός πελευτικός με μελευτικός και καταθούς και πελευτικός μελευτικός και διακτικός και δι feiplo colligere porest ex ructibus fœtidis & ingratis quos excitat.

Ipse vidi verrucas illitas succo Brafficæ ingenti miraculo spatio quatuordecim dierum evanuisse in ancilla quadam, cui manus obfitæ erant verrucis, quas finebat sponte exsiccare sua citra deterfionem ullam. Sim. Pauli.

Julius Alexandrinus testatur se scire in longum sinuosum vulnus protensum ab humero propemodum ad nates ulque ipfas, qua in parte extrema ejus ora plurimum femper remitteret fantois materne cujuldam, nec profundum tamen, nec ultra carnofam membranam valde adactum, cum remediis aliis non pollet, ex foliorum Brafficæ vino nigro & austero incoctorum applicatione reficcatum coaluille intra paucos dies.

Camerarius dicit folia ejus in ulceribus & lepra vino incocta admodum utiliter adhiberi. Tragus tantæ Brafficam effe efficaciæ ait, ut urina eorum qui vescuntur Braffica, Fishulis, Cancro, Serpigini & fimilibus vitiis mederi queat. Sim. Pauli.

Noto ex Platero, quod in principio inflammationis faucium, ubi refrigerare & repellere fimul studemus, aqua ex acido liquore in quo Brassicam capitatam condire & asservare solemus exstillata, vulgo magno fuccessu usurpetur.

ngo magno necessa marpetar. Cum quidam Scorbuto tam milerè laboraret, ut maculis toto pectore & cruribus diffusis, mem-Com quount scoroux can inner nosater, in means too person ex Vini ib ii, quibus Braffice brifque rigentibus vix incedere poffe, juffus eft port quotidano uti ex Vini ib ii, quibus Braffice rubra concile m. iv. cum zingib. 3p. Cunnan. 3 ji. immacerate fuerant. Ex Obferv. Ottonis Heurnii Prof. Lugd. Bat. habuit G. Hieron. Velschius: è cujus Observ. 51. transcripfit, & ad nos mi-

Ad lateris dolorem, R fol. Braffica: butyro illinatur fruftulum, & pulvere Cynimi afrerfirm calide imponatur. Hartman.

Brafficam ad arcendam ebrietatem valere Veteres unanimi confensu tradunt, confirmant etiam Recentiores. Fontanus Med. Pract. lib. 1. cap. 8. Brafficæ folia ebrietati mirè adversantur.

2. Braffica capitata rubra J. B. C. B. Ger. Park. Act Cabbage.

Quod folia attinet alba fimilia quodammodo funt : at colore magna varietate ludunt. Quadam enim atro-purpurea, quædam atro-virentia, aut etiam dilutius virentia; nonnulla quoque cafio nebula aspersu glauca sunt, at omnes rubris costis ac nervis intertexta: in reliquis cum alba

Hyemem facile perfert autore I. Bauhino.

3. Brassica Italica tenerrima glomerosa, flore albo J. B. Brass alba capite oblongo non penitus clauso C. B. Bras. Sabanda Gor. Park. The Salvon Cabbane.

Hac caule & folis adeóque tota stirpe inter albas candidior teneriórque videtur. Folia quoque, que ampla funt arque rotunda, per se dilutiùs virentia, candicantibus venis intertexta sunt, quedam etiam corum modice crispa, ac vario contortu nonnihil rugosa: Foliorum quoque pediculis brevibus auriculæ quædam foliaceæ adhærent. Flores albi, quadrifolii uti cæterorum, quos nonnifi tepidiore Sole illustrata profert, quippe algidi frigoris impatiens, minùs arcto foliorum implexu glomerem laxiorem minoremque efformans.

Lautior hac, quippe tenerior, delicatioribus expetita, corum potissimum qui eius norunt gratiam.

4. Brassica Sabauda rugosa J B. patula Ger. Park. An Brassica alba crispa C. B?

T. B. It polar ortunda, rugola valdė, ac ità quidem rugis inæqualia funt, ut fingula ceu ex veficis aut valvulis quibuldam conimilibus congelta videantur, fibrus extuberantibus atque prominenbus, aversa parte cavis, ex brevibus pediculis harentra : color foliorum ex luceolo quodam & atro viret, aversa parte cavis, ex previous pequeuis narenna: color rouorum ex nucolo quodam & airo viret, qua pallide viridantibus coftis quoque intertexta funt. Eadem etiam in denfum globum coguntur, fed parvum & candicantem, dum extremitates interim obfcurius virent. Flos luteus: fenen ut in reliquis. Hyemem non fert. Braffica patula Ger. Park. diverfa videtur à J. Bauhini Braf. Sabauda

nquis. Hyennem non tert. Braffica patula Ger. Park. diverla videtur à J. Bauhini Braf. Sabauda rugofa, cinm Braf. paulle floia in caput non conglobenturi: Synonymam feci quia utrique. [Gerardus & J. Bauhinus] eandem adhibent figuram. Deferiptio
Braffice rugofa: Iongoirobis folis 7. 8. melius convenit Braffice patular, que hujufmodi eff.
Folia ampla, fefuticubitatia ex longis pediculis inferiore parte herent. Hac quàm Sabaudice feripte dilutiors vitores, candidioriumque confarum interceptu, candidor apparet, tocique rugofa, ac veluti facculis referra eft: tenera quoque magis videtur, nec in capita cogi folet ut Sabauda flore

luteo. Hyemem vix fert.

5. Braffica florida Ger. cauliflora C. B. multiflora J. B. caule florida Park. Colliflower.

J. B.
Perampla hac quoque fert folia, cubitalia, longiora quam Brafficz capitatz alba, acutiora, nec ità lata, nulla intigni laciniarum divifura, dilute virentia, quadam etiam colore magis glauco, exteriora przeferim, nervis candicantibus confipicua, per ambitum ex longuicula diffantia denticulata & veluti ferrata. In espot glomeratur let molius, minis denfo foliorum incubitu formaturi: Inter quorum finum flores denfiffimo ftipatu prodeunt exigui pallidi aut candicantes, velut turn: Inter quorum finum flores denfiffimo ftipatu prodeunt exigui pallidi aut candicantes, velut con consideration con cons unt. most quotant manti porte ostimuno tepata proceune esigiu patien aut candicantes, velut in umbella pofiti, qui cum cauliculis fins afparagorum renellis germinibus teneritudine & gratià certare videntur; arque ob id lautioribus tantum patinis expetiti.

Hujus semen è plantis in hortis nostris nascentibus collectum si seratur, mirabili metamorphosi Brafficam capitatam, aut albam vulgarem producit, ut oporteat quotannis femen è transmarinis calidioribus regionibus petere. Verum de hac degeneratione ex femine diximus in parte ge-

nerali.

* 6. Brassica caulorapa J. B. Rapocaulis Park. parad. gongylodes C. B. Caulorapum rotundum &

Hac patulis foliis glomerem nullum facit, verum quo folo figno ab aliis facile feparatur, brevis caulis, quà foliorum coma subest, in Rapum esculentum extuberat. [Flores in caulibus tenuibus lutei, parvi, quos excipiunt filique angusta, oblonge, Seminibus Sinapeos ferè paribus repleta.]

> Brassica Yyy 2

7. Erassica rubra vulgaris J. B. rubra C. B. Ger.

Procerior hac reliquis elle videtur. Stipite namque velut arborefeit alto, duorum trium aut quatuor pedum aut estam cubirorum, craffo, atropurpureo, ima parte verrucofo, alias fingulo, alias in ramos divaricato: quem folia fortuito politu ftipant lata, ex viridi rubentia, aliàs fanguineo ruboramos divaricato: quem joua tortuito pointi inpante tata, ex vinui rubenta, atais tanguineo rubo-re aut obleuriore ettam tota perfufa, non fine obduetu nebulæ cupidam glauce: referbo craffarmi venarum diferifu rupola, patula finuataque. Flore lurei cauli crecto harent: quos fliquae excipi-unt palmares, in quibus femen ruffum, rotundum. Hujus folia patula manent ac expansa. Hyemem profert, ac fape, prafertim culta, arboream acquirit proceritatem firmitatémque, ac ita in plumes durat annos. Supe etiam laterales producit ramulos. Ramorum extrema adventante Vere delicatioribus in acetaria expetuntur.

8. Brassica laciniata rubra J. B.

A præcedente vixdum magnitudine variat. Folia potiffimam faciunt differentiam, quæ profundis laciniis sinuatis nonnihil variant, iisdem modò in latiores, modo in minores rursus sectis, ut tota pene crispa videatur, idque potissimum propter minorum laciniarum contortum. Hyemem fert.

9. Brassica rubra minor J.B. arvensis C.B. tertia Fuch. Sylvestris Ger. Park.

Minutioribus est caulibus & tenuioribus foliis, flore luteo. Fueb. Omnium minima, fylvestri penè fimilis, foliis prima rubra, multo minoribus, alioquin omnino fimilis. Seritur propter semen, ex quo oleum paratur quod venditur pro Napi feminis oleo. Ded. gall. Confusio est inter Botani-cos de haeplanta, ut sufficier eos non satis clare intellexisse quid scriberent.

10. Brassica alba vulgaris J. B. alba vel viridis C. B. vulgaris sativa Ger. sativa Park.

J. B. Radus tophola eft, ex qua stipes, qui foliis nervorúmque divisură atque intertextu rubræ quodammodo respondent: falia tamen subrounda, ex songis crassis pediculis delicatiora videntur, in quibus in circuitu prafertim serraturæ quædam apparent. Tota planta albicat, & cæsso quodam colore obdueda est; auriculas habet uti prædictæ. Flos albus est, [potius pallidus.]

11. Brassica laciniata alba J. B.

Rubræ laciniatæhaud multum abfimilis proportione est, non penitus alba, caule interdum purpurafcente; cui folia pallidè viridantia glaucă quâdam nebulâ obducta funt. Foliorum quoque laciniz profunda quidem, minus tamen crifpa.

12. Brassica simbriata C. B. tophosa J. B. Ger. nigra Dod.

Marif

Hujus folia angustiora sunt & longiora antecedentis foliis ad costam usque mediam semel atque iterum profundius incifa, per margines verò admodum crifpa, quæ adverfa parte bullis feu quafi ampullis numerofifimis protuberantibus, in averfa parte concavis inæqualia funt. Tota quafi nigrescunt aut ex atro virescunt.

A. 12. Braffica arburea fen procesior ramofa maritima Morisoni. An Braffica arvensis C.B? Sylvestru Ger. Park? 2010 Colemogt.

Descriptio Brafficæ rubræ vulgaris superius è Joan Bauhini historia proposita non ineptè convenit huic planta, ur dubitem an specie diversa consenta fin neces cerrè quò din maris vicinia ori attu accidentarium esse puto ciende in plures annos durare Brafficæ il in ubræ cum hac commune est, ut restatur J. Bauhinus. Hanc inquiens [Braf: rubram] per aliquot annos ex semine deciduo, in nuro, è regione seneltrarum ædium in quibus moror durantem vidi: randem Ramosam esse convenita annos di arrandam esse convenita deciduo. ceriorem à rubra vulgari specie revera diversam per errorem pro Brassica rubra habuit & descripsic; vel Braffica rubra vulgaris & Braffica hae procerior maritima una & eadem specie planta funt,

In clivis maritimis propè Doveram oppidum observavimus, & alibi etiam locis consimilibus. Hac planta est quam in Cat. Ang. titulo Brafficæ fylvestris exhibuimus.

14. Brassica Anglicana minima nivea J.B. simbriata pumila C.B.

Locus.

Meminimus (inquit Lob.) etiam in Anglia hortis pufillam Brafficellam, totam niveam praterquam extremas oras laciniolas, fimbriatásque plicis crispantibus & undulis rugosis, purpureis aspersas maculis, quas etiam ad corollas & olfactoriola nectenda dum tenella adhuc eft, in hortis colunt.

15. Braffica

15. Brassica alba crispa C. B. crispa laciniosa J. B. Sativa crispa Ger. Caulis crispa Park parad.

J.B.
Omnium hze elegantifiima fert felia, ex longis pediculis auritis oblonga, cubitalia, altiora, nervis albidis eleganter picta, acque multiplici eorum divaricatione intertexta, ambiti quoque tio multiplicibus convolutionum fiiris finuato, ità crifia ut Stuthii avis plumas, militibus gloriofis critarum loco expertias quodanumodo repræfentent. Costæ etam plerunque dilute purpureæ sunt, sicut & ipsi caules. Fles luteus. Hæ in cibo rubris non inseriores.

16. Brassica thyrsoides J. B. asparagodes crispa C. B. epiphyllitis.

J . De trubiz Braflicx genere eft, parulis, ex viridi atrorubentibus foliis, fubinde laciniatis, per que paffim fupina parre nova crifiporum foliolorum foboles confurgir, pulchris lemnifeis, naturz lufu pantini tupina parte nota emperata foncionam roccio contagas, parentis tennines, natura futu fpectando, hinc inde exorientibus, nune brevi amento tenuíque appenfis, nune latinículo periolo hærentibus, atque etiamnum in alia deinceps sertula strupposque luxuriantibus. Flores, siliquæ, se

herentibus, arque chamnum in ana deinceps tertula itruppolque iuxuriantibus. Elores, filiques, se mingue ad Brassicam rubram vulgatiorem accedium. De hic verè feripsit hit. Lugdumensis autor. Felia hujus nunc sunt laciniata & frequentissimis Varientes. divssurs incisa, qualla Brassica crispa, nunc plane lata & expansia. Eadem nonnunquam tota virent, nonnunquam venis per ipla folia dispersis & mediá costà rubent. Omnes haz varietates explane a la lata poste company poster company avairant posterior de la constantia avairant parties constantia avairant parti rent, nonnunquam sono pos pos acona conpenio co mecua conta rucera. Omnes ha variet & plures adhuc nobis orte funt in hortulo nobiro Cantabrigue ex femme hujus plantæ deciduo. Vivax eft, & in multos annos durar, nec hyemes noftras reformidat.

17. Brassica tenuissime laciniata J. B. Brassica angusto Apii folio C. B. Brass. Schwoides Ger. Item Brassica lato Apii folio C. B. laciniata Patk.

Huic folia crispa & per ambitum profundè incisa ad mediam usque costam: in hoc genere quadam frequentioribus & profundioribus, albæ rarioribus & minus profundis incisuris disserve apparent. Hinc due species C. Bauhino, altera lato Apii folio, altera angusto Apii folio.

18. Braffica spinosa C.B. Alpin. Exot. Park.

Hujus folum binos ramulos habuit C. Bauhinus, quorum descriptionem dedit. Caulis lignosus, Hojus ioium punos taninuos naona & pantinuos, quotum uscorpaonem uciti. Canna igirollo, craffus, in ramulos duos, alterum palmon najorem, alterum minorem, roundum, levem, fritamu craffus, in ramulos duos, alterum palmon najorem, alterum minorem, roundum, levem, fritamu divideuri circa quos faita biuncialia, & femunciam lata, per ambitum leviter finuata, quibus &

dividitur: cırca quos foliu biuncialia, & temunciam lata, per ambitum leviter finuata, quibus & minora interpiciuntur: ramuli in [pinas acuras, unciales & minorea sbeant.

Pr. Alpinus in Exot. eam plenius defectibit caude cubitali & ampliore; mulcis ramis longis, teretibus, mollibus Brafficæ colore, craffis & firmis, in altos innumeros ramulos fubdivisis, in plures tenues bus, mollibus Brafficæ colore, craffis & firmis, in altos innumeros ramulos fubdivisis, in plures tenues bus, mollibus features; juxta quas floculi Hyacinthinis fimiles, in rubro albicantes, in finalla surface franchis regularity. albas acutas Ipinas exeuntes; juxta quas noicui rayacintinus timiles, in rubro albicantes, in tingulis ramulis linguli, quibus fuccedunt fruits rotundi parvi, cicerum magnitudine, in acutum definentes, colore flavelcentes, gulfui non injucundi. Hac planta à radice foliacea eft felix longis, tinentes, colore naveluentes, guittu non influentui. Hace piante a rance rojiacea eir Josse longis, craffis, Braffice fimilibus tum colore, tum fapore.

Hanc dum viridis est decoctam in aqua Ægyptii, Æthiopes, Syri, apud quos naschur, com-

• 19. Napo-brassica CB. prod.

C. B. prod.

Radicem habet. Napo aut Carotæ pæne fimile m., admodum fibrofam & villofam, ut barbata aut pilofa, proper multiplices & minutas fibras, dici poffit: & licer frequenter fibram pollice craffioriem habeta, tatamen femper prima radis tuberofor & longior, que Napum imitatur, conficciment. Ex hac esulis felquicubitalis, lavis, rotundus, in ramos brachtantes extrigit. Felizad radicem
unà cum pediculis bolonigs palmaria, Brafficz fylvesfris modo & fubrounda, & in profundas lacinias divifa; que verò in caule oblonga funt, angulta, finutata, pediculis carentia. Floret lucci,
intenforis coloris qualin in vulgari, magni, qui in caule palmum excedente inordinate longis pediculsi infident; quibus filique angutta, unciales fuccedunt.

In locis frigidioribus agri Norici, montanis portifimum & versus Bohemiam colitur. Radix efiu Lecus.
Tarquer aliqui cam ut Brafficam floridam condunt; pauperes minutim ut Rapas con-

на подългараменно еди може, пользыя розлишение устыв волетнат сощи. Қасакеш, ара eft, quare aliqui eam ut Brafficam floridam condiunt; pauperes minutim ut Rapas con-

cidunt. 20. Brassica campestris albo store Clus. campestris perfoliata sto. albo C. B. Perfoliata siliquosa J. B. Ger. Perf. siliquosa vulgaris, seu Brassica campestris Park.

F. B. Sefquicubitalis & altior eft, [pedalis Cluf.] caule tereti, tenui, candicante, & in alas diviso è fosciorum finu prodeuntes. Folia non divila, oblonga, fubrocunda, Napi, colore glauco, rigidula, pinguia, fragilia, à caule videntur quali transatigi, fapore oleraceo, [fervido Cluf.] Elore exalbidi, [alb Cluf.] Braffices. Silique perquam longa, angulos [quadrangula Cluf. & Cord.] in quibus contineur [tmen Braffice femine minus ex ruffo fulcum Cluf. Radis tonnis, alba, guitu Y y y 3

I was

Locus.

Clufius hanc & sequentem in agris & campestribus nascentes conspiciebat, & Martio mense florentes in Microano agro, juxta vias ad Elicorotam urbem, vulgo Loria dictam: J Baubinism in agris fegetum circa Marbach Ducatis Wirtembergeniis. In Anglia, quod faimus, fiponte non provems, quantumvis Lobelius cam Perfoliatam Napifoliam Anglorum filiquo(am appelle). An Braffic ca fylv. folio Betæ Thal?

* 21. Brassica campestris purpureo flore Clus. campestris perfoliata sto. purpureo C.B. Perfoliata stliquofa purpurea Clusii 1. B. Perf. siliq. flore purpureo Park.

Cluf.

City.

Firmioribus est virgis nec adeò ramoss, cujus solia in sammo aliquantulum serrata. Flores prioris
floribus similes sunt, majores tamen, Leucoii aut Hesperidis storibus magnitudine pares, colore autem Lunarix Grack floris, purpureo videlicet: Siliqua & semen pracedenti fimilia. Radix licet dura fibrifque quibusdam pradita sit, vivax tamen non est, sed prolato semine perire solet.

* 22. Braffica (ylvestris Fabaria folis Bocconi.

Caulis luic pede longior est, tenuis, ramosus, teres; quem amplectuntur (Perfoliatæ modo) lævia rotundaque Telephii folia, ambitu nonnihil sinuata. Flosculi in summitate purpuro-cœrulei, quibus fuccedunt filique angustæ & longæ.

Non differt à præcedente nisi radice quæ in hac perennis est. Ad Tauromenium invenit Autor.

* 22. Brassica sylvestris latifolia foliis non sinuosis C.B. Bras. sylv. major latifolia Thalio J.B.

10at.
Radicibus constat inutilibus, lignosis, candidis: caule sesque lesquipalmari, non admodum recto, rottundo, simplici, nonnunquam estam brachiaco: falia mollibus, lavibus, subilavis, integris sine incisturtas aut inutosis criptaturis, mucronatis, duas uncias longis, unam latis. In sumintate un exiguis pediculis racemus florum candidorum exiftit, ex oblongis vasculis Braslicarum sarivarum modo prominentium: quibus deperditis siliqua oblonga pronascuntur, semina Brassica sativa minora conti-

* 24. Brassica sylvestris Alpina C.B. Turritis Alpina Park? Q. an Barbarea muralis J.B?

C. B. prod.

Ex radice exigua alba, Caulis palmo altior, rotundus, lavis exurgit. Folisi est tenuibus, pallidè virentibus, leviter finuatis, circa radicem oblongis, plerifque uncialibus, in caule paucis, pediculo carentibus. In fummo flores albi, quafi in umbolla dispositi, longiusculis pediculis donati.

In montibus Austriæ nata est.

Quò pertineat hæ planta ex imperfecta hac descriptione certò colligi nequit: locum ergo quem occupayit per me teneat, donce certius quid de ea edoctus fuero.

Duas trésve adhuc præter superius propositas Brassicæ sylvestris species adjicit Thalius, nimirum fylv. foliis membranaceis, fylv. mediam, & fylvest. minorem, quas cùm se non novisse scribat C. Bauhinus, nec quisquam præterea Botanicus aliquid lucis is illustrandis, & ab aliis congeneribus diffinguendis attulerit, non est cur nos illarum rationem habcamus.

CAP. XII.

Brassica sylvestris seu Brassica affinis Turritis dicta.

HÆc in multis à Braffica differt foliis imis hirfutis, flore minore albo, vel ex albo in luteum languente, filiquis erectis, cauli approximantibus. Turritæ autem nomen accepit ab extremorum caulium forma, qui in metæ aut pyramidis effigiem definit.

1. Brassica sylvestris foliis circa radicem Cichoraceis C. B. Glastifolia Cichoroides J. B. An Turrita

Radice est annua, mediocriter crassa, alba, nonnihil purpurascente, fibrosa, subacri. Folia germinatione prima antequam caulem proferat, partim laciniata Cichorei vulgaris infitar, vel Hiera-cii, partim nullo modo incifa, glauca, Ifatidis foliis fimilia, palmo fæpe longiora, femunciam lata, lanuginola, sapore acri & amaro: adulta & que in caulibus sunt integra, nulla divisura incisa, glabra, utrinque glauca, oblonga, ità pinnis alarum coeuntia, ut à caule perforari videantur, sapore Brassicæ vulgaris. Caulu cubitalis & bicubitalis tenuis, colore herbaceo admixta aliqua purpura, multis ramis longis tenubulque brachiatus. Ex alis & furmis ramis flores prodeunt melei fimul jun-chi ex peciculis femuncialibus, ex luteo in albidum languentes, odore nullo manifelto, quaternis folis confiantes, que condem foris circumfant, fed longé minora & virefeenta, mucronateque cam illa subrotanda sint; in medio crocata stamina multa cum stylo viridi. Succedunt tandem sili que longe, recte, graciles, in quibus semen.

Inventur circa Batileam in fabuletis ad Rhenum & alibi.

Quærit J. Bauhinus Annon hæc fit Turrita major five altera Clufii. & revera eadem viderur.

2. Turritis pulchra nova J. B.

J. B.

Caule furgit triculutali, ftriato, hilari virore perfufo, fubbirfluto: Foliorum inferiorum quzdam
tresuncias longa, angulta, circumquaque integra, pediculo longo: alia longiora, quatuor aut quinque uncias colligentia, pediculum versus profundiulculè incifa: at enim quz per caulem confpiciuntur latiora & breviora funt, fextantalia circiter, caulem pinnulis complexa, Myagri foliis aliquatenus fimilia, fapore nullo evidente : color omnium viridis. Porrò ex folir uniufcujufque per caulem finu, cubitali ferie furfum versus, ramulus prodit, ut in præcedente; cujus extremum occupant conferti flosculi exiles, foliolis oblongis albis constantes, fatuo sapore. Succedunt silique

Florentem mense Maio Argentina in horto Frid. Meier vidit J. Bauhinus.

A. 2. Turritis Ger. vulgatior J. B. Park. Braffica sylvestris foliis integris & hispidis C.B. Tomer muffard.

Radice nititur fimplici, albå, lignosi, altè in terram descendente, paucis fibris capillatà. Cau-lis et fingularis, sesquicubitalis & altior, sirmus, teres, solidus, prope terram hirsutus, superne glaber. Folia ad radicem hirfuta, ad margines finuata, obtufa duas uncias longa; que in caulibus funt glabra, alternatim pofita & nonnihil glauca, latà bafi cum proceffi hinc inde velut auroilato, abfque pediculis adnata, in acutum definentia. Flores in fummis caulibus parvi, tetrapetali, pallidi; quibus (uccedunt longa feric flique, tres digitos longa, teretes, membrana intergerina duplicera feminum feriem differnumante diffepte. Sunt autem feminum parva, per maturitatem ruffa. Silique non dependent deorfinn, neque à caule extant, fed ei velut appretik ad perpendiculum ferè eri-guntur, pediculis semuncialibus aut longioribus infidentes, súntque crebra admodum ut caulem ferè

In Anglia quatuor in locis Spontaneam observavimus, viz. 1. In agro Norvicensi, via inter Locus. in Angua quation in 1005 spontaneani ouervavinus, viz. 1. In agro Norvicenti, vià inter Nordovicum urbem & Zarmont b portum in lepibus: 2. Circa Slongb vicum, vià quæ Londinum ducit, in aggeribus torrenis: 2. In colle Dorfbill, non longè ab oppido Tamworth in agro Warwicenfi: Et nuper 4. propè Colceftriam in Eflexia, in alcenfu collis Lexdeni vici, ad viam utrinque,

Floret Junio, & semine maturo radicitus exarescit.

* 4. Braifica sylvestris minor seu Turritis supina folio Bellidis Moris.

Hac à superioribus caulibus procumbentibus & folio omnino Bellidis simili, facilè distinguitur. De loco natali nihil addit, nec unde habuit.

* 5. Turritis major Ger. Park. Turrita major Clus. Brassica splvestris ramosa, tota pane glabra C. B. Item Braffica sylv. foliis circa radicem cichoraceis ejusdem?

Multa promit secundum radicem folia Turrita vulgatioris foliis majora, in ambitu nonnihil crispa & sinuosa, minus tamen aspera, & colore dilutius virente: inter que caulem promit, intercrispa & inuola, minus tamen aspera, & colore dilutius virente: inter que caulem promis, interdum plures, bicubital es utplurimum, in aliquot ramos diviso, per quos inordinata nalcuntur folia, valdè lata fede cos complectenta, foliorum Porfoliata filiquolse dicte pene inflar. Summo caule multos similiter fert fiores, "iuperioris sioribus paullo majores, coloris ex albo interdum pallentis, ali * Turrisi, quando orninion nivici; quos silubequinum conferta longa cornicula, forme altero aliquantulum caraf engaris. siore plena. Radix est alba, prioris radice crassiore & durior, paucioribusque fibris donata, nec vivax, verum altero à fatione anno prolato femine exarescit.

na, refuni ancio e suome anno possero somne carcicat. Rarubi invenituri priore, & umbră magis delectari videtur. Floret Aprili & Maio. Quarit J. Bauhinus, annon Braffica fylveftris folis circa radicem Cichoraceis C. B., huic eadem fit. Et revera nobis utriufque descriptiones diligenter conferentibus omnino cadem videtur.

Barbarca muralis J.B. Eryfimo fimilis birfuta planta Park. Eryfimo fimilis birfuta, non lacimata alba C. B. Wall crefs', oz Cower-mustard with Daisie-leaves.

Radice lignosa, albida, tenuissimis fibris capillata, sapore oleraceo est: caulis teres, hiesutus, interdum rubelcens, rectus, pedalis vel cubitalis, ac etiani major, ramofus aliquando: ad cujus imum folia multa, circumquaq; procumbentia utplurimum, unciam longa, aliquando longiora, trientem feise muita, carcumquaq; procumnenta urpurmum, uncam tonga, auquanto iongiora, trientem unciae fere lata, fubrounda, hufuta, afperiucula, ferrata, pediculis brevibus aut nullis, interdum ubic caulefeere portifirmum mergir, fairs longis pediculis adhærent: in caule minora, aullo pediculo adnexa, punnara, fapore codem cum radice. Flore in ramulorum extremitate multi fimul juncti, nexa, punnara, fapore codem cum radice. Flore in ramulorum extremitate multi fimul juncti, erandidi, apicibus in medio luteris, quibus fuecedum filique copiofe, longæ, tenues, fecundum caulem furrecta.

I. Bauhinus

Locus

Lacus.

Varietates.

J. Bauhinus Barbaream, Herbam S. Alberti Bononiensium Lob. unam eandémque cum hac plantam este existimat, quamvis C. Bauhinus diversam faciat. Hanc olim pro Cardamine pumila Bellidis folio Claffi habrimus. Oftenta ett noils alquando por Turrita minore, & reverà magnam ha-bet cum Turrita vulgari convenientiam, ut non ineprè ità denominari poffer.

In muris & rupibus in Borealibus & Occidentalibus Angliæ partibus copiosè provenit.

Brassica spuria minima foliis hirsutis & glabris.

A. 7. Bursa passeria sive Filosolia siliquosa J. B. Barsa passeria similia siliquosa major & minor C. B. Paronychia major & altera minor Park. Cobbed Moustecar.

Radix huic tenuis & fibrosa. Folia per terram sparsa, pediculis donata, nonnihil hirsuta & per margines nonnunquam finuata, vulgaris Alfines magnitudine fed longiora, & ad Buría pafforiz folia accedentia, non laciniata. Caulis interdum adeò brevis ut unciaffi non excedat, alias etiam tona accedentia, non neumata. Cauns microtum auco oreva us uncant non excedar, anas ettam dodarantalis & major, juxta terram nonmihi hirfutus & ruber, ispenis glaber & viridis [feu potitis qualitatis]. Cum ramofita eff ad ramulorum exortum apponitur folium abique pediculo, alias sudus. Flofculi ordine nullo è tenuibus & oblongis pediculis parvi, albi, tetrapetali, petalis fubrotundis non bifidis. Siliquæ tenues teretes & oblongæ.

In arenosis & siccioribus, vere floret.

CAR. XIII.

De Rapo.

Apum, Gracis Toyuun, Toyuun, item Paquo & fadus. Rapa quod ex terra rueret, quan Ra-Apun, Grzes 1990 (1990) thenxo dicunt. 7.B.

A reliqus hujus generis Radice carnofa, dulci in grandiffimum tuber excrescente facilè à conseneribus diftinguitur

A. I. Rapa fativa rotunda C. B. Rapum majut Ger. Rapum Park. Rapum fativum rotundum or oblongum J. B. Round and long Eurneps.

Rapis folia per terram sparguntur ampla, ad Brassice rubræ folia quodammodo accedentia atrovienta, aftera, & ad coftam ufque fere currique lacinitata, lapora, blocacci, flora, luci ; fum in filiquis rultim, roundum, Brafficz proximum; radix feffilis in ventrem ampliffinum capite. humano interdum paullò minorem extuberat, tenuem fibram alimentum sucturam demittens, aliàs pugillari par aur etiam fuppar, quibus urrique caro candida, firma fatis, fapore acri, magis mintíve vegeto pradita. Hadenus J. Bauhinus. His adde, Caulem hujus planta: humanam altutudinem vegeto precuta. Fractenus J. Dauninus. Fin acoce, Comum munto Dante minimam attouninem acquare: faise fuperiora quæ in caule funr, oblonga effe, glabra, glanca, lata baf caulem amplech és in acutum mucronem definere: Flora: quales Rapifiri vulgaris, pediculis longis, tenuibus, glabris infidere; quibus fuccedunt filique teretes, bivalves, membrana intergerina diffeptæ binos feminum rotundorum ordines continentes

Passim in agris & hortis seruntur radicum causa tam in Anglia, quam in exteris regionibus.

Variat colore radicis externo, viridi, pumceo obsoletè nigricante: Habentur etiam non rarò apud nos in Anglia, que foris & intus flavelcunt, qui color à coctione manifeltior & faturatior evadit. Variat insuper radicis magnitudine & parvitate: Plinius & Tragus quadraginta, Amatus quinqueginta, & sexaginta libras, pendentes viderunt: Matchiolus eriam in territorio Ananiensi infinitos se vidiffe quinquaginta libras excedentes refert, & nonnullis in locis ad centum libras accedentes. Quàm hoc incredibile? nectamen temere rejiciendum, cum ad magnitudinem augendam multum conducat folum pingue & regio calida, modò humor nè defit.

2. Rapa sativa oblonga seu samina C.B. Rapum radice oblonga Ger. emac.

Non aliter differt à præcedente quam figura radicis in longitudinem productæ, & sapore deli-

3. Rapa sylvestris & Cas. C.B. Rapum sylvestre Ger. sylv. non bulbosum Park. sylvest. Matthioli J.B.

Rapum fylv. Matthiolus fic describit, exir folio, caule, flore, semine domestico simile, sed agrefitoribus folis. [Non ergo aliter differt à sauve quam ut neglectum à culto.] Radix illi intest Raphani modo longa, crassaque, sed sapore per omnia domesticum refert. J. Bauhinus sulpicatur Rapum hoc Marts. non differe à Rapitro, quem conside.

Lobelius in Adv. de Rapo fylv. non bulboso hac habet. Est frequentissimum, præsertim apud

Flandros, Germanos, qui ferunt hoc quo folia bobus pabulo cedant. Luxuriar ennu tanto foliorum numero, ut radix jam non tuberola aut Rapola, fed exilis nec ventriola ufpiam fit, alioqui fativa rotundæ turbinatæ non absimilis, sed discretu facilis crispiore rugosioreque & uberjore folio. Apud nos in Anglia, & ut puto apud Flandros etiam & Germanos, Rapum illud quod bobus fa-ginandis in agris feritur, idemmet est quod radicis gratid vel in hortis colitur vel etiam in agris seginandis in agris iestuat, menimiet et quos i acutes giatta vei in nons contur vei etam magns ie-rutur. Verum quidem et, fi vei nimis dense fuccreicat, vel etam foliis luxurier, radicem non gran-descere, aut in caput extuberare; sed exilem manere. Verum hoc accidentarium est & Rapo saivo evenit, nec speciei diversitatem arguit: ideóque hortulani nostri cum Rapas serunt, plantarum exorientium plus dimidiam partem eveilunt & exftirpant ut locus reliquis supperat, aliter enim ra-dices grandescere & in latitudinem se diffundere nequeunt: nec officir Raporum aucus à invientts aut ovibus depafei, quin potius cum folia demordentur & coercéntur, radices in magnitudinem magis proficerent, ni à pedibus depafentium animalium violarentur. Quocirca nullum adhuc fylvestre Rapum agnoscimus à sativo specie diversum. Nec moratur, quòd Gerardus nosfras oleum nostraribus vulgo franc Dil i.e. olsum Rapi dictum, ab hujus semine, (quod in infula Eliensi in hence usum copiosè seri affirmat) tuso & presso elici scribat. Est enim (ni multim fallor) Napus sylvefiris, qui ibidem feritur ad ofeum Tape Oil dictum conficiendum, aus Braffice fylerfiris species.

Ex quo hae scripfi, Indicem Plantarum circa Monspelium nascentium à Petro Magnol M.D. editum nactus, invenio ibidem pro diffuncta specie propositum Rapum spletter non bulbossim, quod Ausor se Septembri mente cum storibus collegiste assert in herbidis satis & pratensibus locis circa Boutonetum. Utinam certas notas nobis dediffer quibus possemus distinguere Rapum sylvestre à sativo: nam quod ad radicem attinet, illa in sativo, ut dixi, non rarò tenuis & gracilis evadit.

quota da rauscumaturat, ma in marco, mensi nor raro tenus occaratis ovante.

Radix culinaria elt, modicum nutrit, inflationem parit, humentem ac laxam carnem generat. Virus.

Quamobrem (inquir J. Bauhinus) uti di vitum emendetur, folent nonnulli cam cum lace decoquere, ut palato magis artidet, & efficacistis nutriat. Noftrates decoder fucci aquei partem exprimere, deinde butyro & pipere condire folent. Urinam ciet, & genitale femen zuget: Ventrem nec fiftit nec movet.

Seminis ulus pracip. est in Antidotis. Venerem excitat, variolálque & morbillos expellit, femidrachmæ pondere potum. Matth.

Raporum fuccus & jusculum in quo decoquuntur commendantur ad febrem quartanam abigendam. Raporum crudorem comestorum in Scorbuto sanando efficaciam experti sunt nostrates, qui primi in Terra nova dicta America infula fedes fixerunt.

Raporum longorum affatorum fuccus cum faccharo ad tuffim infantium usûs eft non contemnendi. Schwenek.

Rapi orbiculati, sub cinere calente affi infimus orbiculus calidiffimus, post aures applicitus magna

Rapi oroiculati, ino entero caestie am immus oroiculus caucitimus, pott aures applicitus magnă efficacia revellit, capitique & dentium dolores citifimé fedat, magno fecreto. *Idem.* Rapum extrinfectis adhibetur in ulceribus crutum &c. optimo fucceffig ut in mammanum tumoribus, alibique in tumoribus (crophalofis & foorbuticis. *D. Needbam.*

Desperata tussis orta ab assiduo usu succi limonum tandem curata erat ab usu decocti raporum.

Tulpii Objeru, p. 311. In aphthis plebs nostra (de Hollandis loquitur) usu & medicorum præceptis edocta, posthabiris omnibus operofioribus & sumptuosioribus medicamentis, tutiffime utitur vel solo Raporum jusculo faccharo edulcorato, vel si tempestas anni id negat, solà cerevisia tenui saccharatà. Que duo inbi accumoniam, fi que fit, placant, fed omnes etam qualitates exceffiras mitgant, atque hoc pacto maturationem perficient. Ketelaer in Commentario medico de Aphthia. Habit inter alia multa à CL viro D. Edv. Hulfo M. D.

Raparum decoctum, tam crudarum, quam prius affatarum copiolius hauftum est laudatum in lleo: item juscula decoctionis raparum, qua & leniunt, & blande fimul abstergunt. Ab codem ex Ettmulleri prax. cap. de lleo.

CAP. XIV.

De Napo.

1. Napus J. B. Napus fativa C. B. Bunias Ger. Pabew gentle.

Anle affurgit cubitali & altiore, multis alis concavo: folia parte infima pinnis caulem ramofque amplectumur pediculis defitiuta, aut iis membraneis harentia, & inferiora quidem fi que ampiectumur peuceus aetinura, aux in memoranes narentia, ex interiora quiaem tinutas, inperiora non riem, in acumen definurir. [Lobelio folia minis feabra quaim Rapo,]
Flores lutei Brafficar fonte quoque fimile aliquatenus in fliquu longis; at radas Rapita elt, minis
tamen in ventrem extuberans, altisique demifla, fapore carnis compactioris candida eartificalo,
[liaviore quaim Rapi Longi, cibifque delicatiore Lob.] Color radicis plerunque candidus, interdum luteus aut croceus.

In horis feritur. Monfpelii copiosè provenit, non tamen fponte, ut puto.

Radices Napi calidiores funt quam Rapi, iiklem tamen viribus pollent, ut cadem repetere non fit Virei. Kadices Mapi Camanos inin quain Kapi, moeni tanica vinus ponent, u caucai repercer non incopo. Semen potum venenorum virischetar, ob i de antidois admicietari, ur Theriacz.
Nasi Grociandici vires in Scorbuto ab experimentis deprædicat Th. Bartholinus Act. Med. An.176.

Locus.

Dis.

Lib, XVI.

De Herbis flore tetrapetalo sitiquosis.

8oi

A. 2. Napus silvestris J. B. C. B. Bunias sive Napus silvestris nostras Park. Bunias silvestris Lobelii Ger. 10:10 Pavetu.

Flores, filiqua, femina fativa proxima sunt, folia crebrius dissecta laciniatáque, nullis itidem pediculis cauli adnexa. Verum radix sylvestrem naturam sapit, minor & pollicis articulum parum superans, turbinata, saporis acris. J. B. Folio ad Brafficas magis accedit quàm ad Rapas; folia autem inferiora quæ è radice exeunt asperi-

uscula funt superficie supina saltem.

uncua unti unemicie inpina iatrem.
Inter fegeres & in aggeribus fossarum sponte & quidem frequens oritur apud nos in Anglia.
Semen hijus cassacim, trusatilibusque mulis pressum magnam olei vim remittir, quo non ad
obsonia modo, sed ad lumina quoque lucernarum utuntur.
Aviculas caveis inclusas Cardueles, Miliarias, Fringillas & id genus fimiles femine hujus apud nos Aucupes alunt. Ruel.

Ex hujus semine tuso & presso oleum Hape Dil nostratibus dictum elici censemus, ut superius, quoque innuimus.

. 2. Napus sylvestris Cretica Park. C.B.

C. B. prod.

Folise eft ad palmi longitudinem accedentibus, inftar foliorum Rapiftri albi vel Irionis vulgaris, in lacinias octo vel decem divisis, per margines crenatis, asperis: caule albido, rotundo, ramoso, subaspero, summitate, (cui flores non insident) aculeatà: floribus (quos non vidit C. Bauhinus. ut nec radicem) silique angustissima, biunciales succedunt, qua semen exiguum, nigricans conti-

Buniadis agrestis nomine ex Creta ab Honorio Belli accepit C. Bauhinus, à Cretensibus and cretes vocatur.

CAP. XV.

De Sinapi & Rapistro.

dat, lacrymas excutiendo, nullo asperrimi saporis odore prævio. J. B.
Rapiftrum dicitur ob fimilitudinem herbæ cum Rapo.

Notæ Sinapeos genericæ sunt sapor foliorum, sed præcipue seminum, fervidus & acerrimus; folia

tam quæ in caulibus, quam quæ ad radicom aspera.

In hoc genere species illa elatior, siliquis quadratis, brevibus cauli appressis, semine minore & acriore proprie Sinapi dicitur: Humiliores filiquis teretiusculis majoribus à caule extantibus, semine majore, at minus acri, Rapistra appellantur.

1. Rapistrum arvorum Ger. Park. flore luteo C. B. J. B. Charlock og wild Malard.

Tanta Rapiftri lutei, ubi adolevit, cum Sinapi affinitas, ut obiter intuentem fallat. Radix alba, lignofa: Caulir cubitalis & fesquicubitalis, in ramos crebros divisus: Folia Rapitia, non tamen intot lacinias utrinque divila, extremà etiam parte latà & oblonga; attrita non acri illo Sinapeos odore nares feriunt, fed oleraceo penitus; Flor luteus, minime diverfus: At in filiqui longe maximum diferimen, fiquidem ez in Rapitiro dupla longiores quam in Sinapi, nec ut illa quadrangula, com-prella, sed multangula & turgidula, brevibus pediculis infidentes nec à caule multum extantes : quibus dehiscentibus semina comparent, similiter membranulæ mediæ adhærentia, sed numero plura, eaque lucida & nigra, cum Sinapeos fint ruffa, nec ullo nitore perpolita, minoráque, quibus tamen acrimonia parum admodum cedunt.

Inter fegetes copiofum nimis.

Sinapi filiquă birfuta, femine albo vel ruffo J. B. Sinapi album Ger. Apii folio feve album C. B. at folia Apii non babet boe genus, fed Rapi. 300 pite 90 utfatt.

Hujus radis fimplex eft, alba, lignofa, [digitali craffindine, longitudine palmari & Ge(quipalmari, multas, longas è lateribus fibras obliquas emitrens. J. B.] Gaulis cubitalis aut fe(quicubitalis & atticr interdum, ramofus, hirfutus, inanis [J. Baulinio duos aut resc cubitos altus, craffitudine pollicari; verum in nostris agris eam staturam & magnitudinem non assequitur, sepius infra cubitum sibsistit.] Folia Rapa, profunde finuata seu laciniata, præsertim inferiora, pilis spinulisve supra infráque donata. Flores lucei, Rapifri vulgaris, præterquam quòd longioribus pediculis infideant, fuaveolentes: qui-bus fuccedunt Siliquae à caule extantes, hirfutæ, & feminibus protuberantibus quodammodo nodofix, in latum tenuem & oblongum mucronem definentes, qui excidentibus duabus filiqua partibus remanet appensus cum interjecta membrana lucida semina separante tria vel quatuor hine inde, quam Rapistri majora, alba, rotunda, quàm Sinapeas minùs acria.

Quod in agris nostris abundat, & frumentorum vitium est, semen habet russum, & plena maturita. Varietas te fuscum, aliter non differre videtur à descripto.

A. 3. Sinapi sativum 2. Ger. emac. descrip. Sinapi siliquâ latiusculâ glabrâ, semine russo sullarb.

Ad cubitos aliquot excrefcit, caule ima parte hirluto, fuperiore glabro, frequentibus ramis brachiato [imo omnium hujus generis nobis cognitorum altissimo & ramosissimo] eóque tereti & fungola medulla pleno. Folia inferiora quidem lata, dissecta tamen, Rapitiis similia, hirsuta, superiogora mecunia piento. Foira interiora quiaem iara, cunecta tanien, Raputo limita, infinita, inperiora verò tenuiora & glabra, [hoc est, minus aspera quàm inferiora] odore si terantur codem qui in somine percipi solet. Flores Erucæ minores, & Rapistri lutei, ex quatuor foliola spicibissque medium occupantibus compositi, quos quatuor soliola, pallido herbaceo colore pradita obvallant, odore suavi. Hos excipiunt sliqua glabra, satis breves, Eruca majoris similes, sed minores, ex brevi pediculo, que commissure ratione, ut in illa, dehiscunt, semina claudentes plus minus octo, cum in Eruca multo fint plura, colore minus obscuro & paulo majora, in hoc à Rapittri seminibus differentia quòd russa sint, nec lucida, cùm illa nigra sint & nitida. Radix candida, lignosa, fragilis, si-

I Sinapi Rapi folio C. B. fativum Ger. fativum Rapi folio Park, pro Sinapi vulgari accipitur, verum male ab Autoribus describitur, ut descriptiones corum cum nostra conferenti patebit.

Annotat J. Bauhinus ad hanc plantam, Nullum, quod noverit, botanicum bonam iconem exhibuille Sinapeos de quo hie agitur, vixque ab aliquo rite descriptam videri. Et revera mira est inter Botanicos confutio & obscuritas in historia hujus generis.

Botanicos contuno ex oucumas in minoria muio general. Thomas Johnsons omnium optime, quamvis berviter & fuccincté Sinapi hoc vulgare, noftrati-bus seputaro dictum descriptir, in suo Gerardo emaculato. Sinapi nostrum vulgare (inquir) selia bis apparent ductum neutripus, in no constant constants. Simple neutrini vingare (inquir) folia habet Rapacea: Caulem teretem, fuperiùs glabrum, tres, quatuor, yed quinque cubicos alum, in multos ramos divifum, folia anguitis, oblongis, deorfum dependentibus, fuperiore præfertim parte vefitios: Siliquæ breves fiint, cauli apprellæ & ferè quadrangulæ: Semen ruffum, aut ex ruffo ni-

Siliquas quadrangulas effe & cauli appreffas, miror J. Bauhinum in descriptione omifife: cum in Rapiftri vulg. arvorum illius meminerit.

C. Bauhinus, annotante fratre, hic omnia turbare videtur, & Entia præter necessitatem multi-

In hortis & areis, inque fossarum aggeribus, & terra recens effossa sponte & copiosissimè exit. Seminis Sinapeos pro condimento ulus est frequentissimus. Nostri (inquit J. Bauhinus) musteum Virei. semen nocte macerant aquâ, deinde manibus expressum adjecto aceto pilà terunt. In variis modis condimentum hoc preparant. Quidam Semen Sinapeos ad ignem exliccant, deinde in mortario commentum nos propuestas canant control sinapos au agunt extrocato, centre at mortario tundunt, tufum per fetacaren trajicunt; se farinam cum aceto probe permificent ad flectuari pre-penodum confiltentiam. Alli in mola ad id parata cum Agreita una conterunt. Confectio hac pennoum commentation. Am in noise are more than the control of the Multarda tam Anglis quaim Gallis dictur, quod cum mufto Sinapi ad intinctus conteri folet. Ca-Multarda dicta placet quasi Mustum ardens, quod ignea vi semen nares & cerebrum appremerario Multarda dicta placet quasi Mustum ardens, quod ignea vi semen nares & cerebrum appremerario Multarda dicta placet quasi Mustum ardens, quod ignea vi semen nares & cerebrum appremerario Multarda dicta placet quasi Mustum ardens, quod ignea vi semen nares & cerebrum appremerario Multarda dicta placet quasi Mustum ardens, quod cum musto sinapi ad intinctus content folet.

merario Multarda ducta piacet quan mutuum ardens, quodignea visemen nares & cerebrum apprehendat, lacrymas excutiendo, mullo afperrimi faporis odore pravio, ut fuperius monimus.

Nihil hodie Multarda ad intindeus ubique, hyeme praferium, frequentius: nihil magise pulas commendare videtur. Quòd fi vel affidua confuetudine, vel cli gratia ciborum exolectis, hujus acrimonia faffishiofis guftum revocant, & hoc velut irritamento elanguefectnem appretentiam invitational des publications de program palatum tivillante. Averandi molimum avaidatam LB. Sal him acrimona autonous guitain revocait, et not construint carriage construint appetentiam invi-tant, quo velut igniculo morofius palatum tiillante, vorandi moliuntur aviditatem. J. B. Sed hi-jus vis confettimin fublime feruur, nee aliud magis in nares & cerebrum penetrat, unde fternutamen-jus vis confettimin fublime feruur, nee aliud magis in nares & cerebrum penetrat, unde fternutamenta ciet, & fenfum vellicans lacrymas elicit. Hinc Comitialibus auxiliatur, & uteri strangulatu opprellos excitat, quin & Lethargicis formolentiam excutit, & omnibus in genere morbis cephalicis anxiliatur, paralyricis & apoplecticis, vel naribus inditum, vel in finapifmis adhibitum,

Multas præterea vires Sinapi tribuunt Medici & Botanici tum Veteres, tum recentiores, menles & urinam ciendi, Vonerem irritandi, accessus febriles arcendi, catarrhos minuendi, raucedinem curandi, pituitam expectorandi, alvum molliendi, tumores discutiendi.

Inter hac est vis rubificandi, hoc est, cutim in ruborem attollendi, quod fit per phænigmos aut finapilmos, indè dictos quòd materia corum fit Sinapi. Hoc fit ideò ut humores in profundo habitus latentes ad fuperficiem trahantur; quod vocabant Methodici us many pelius, & medicamenta inde uerusvyspinisi C. Hofman.

Sinapi infigniter conducit iis quibus ventriculus ac intestina multis viscidis lentisque humoribus scarent, quos liquofacit, fundir, arque abstergit, qua ratione quoque Scorbuticis commendandum. cujus quidem nimia acrimonia aceto temperanda, ne nimis nares feriat. Qui edulcorant faccharo valetudini minus confulunt, quippe Saccharum figit ejus acrimoniam, qui Scorbuto reliftit. Simon

Semen Sinapeos in mortario tritum & cum vino albo mixtum, multas centurias Scorbuticorum & languentium hominum in obtidione Rupellenti fanitati refinuit. Plerique enim obsessorum & urbe inclusorum fame & inedia pressi, multa sordida & quæ natura abhorret esitare coacti, reipirandi difficultatem, gingivarum putredinem, dentium nigritiem & vacillationem, ahaque Scorbuti tymptomata contraxerant, unde multi moriebantur, donec tandem Sinapi in fossis circa urbem coptose inventum, & quo dictum oft modo adhibitum omnes liberavit. Ex relatione D. Mervault, qui toto obtidionis tempore in urbe manebat. Communicavit D. Tancredus Robinson.

Losus.

I ocus.

HISTORIA PLANTARUM.

Smapi cum vino calido magna quantitate potum curat febrem quartanam fi exhibeatur duabus horis ante paroxysmum. D. Palmer ex relatione D. Hermanni

Dantifeanus quidam valde pronus ad Vertiginem & Apoplexiam confilio Medicorum folebat femen Sinapeos ad præfervationem mafticare. Cum verò proprer fenium ulterius id facere non posset. in pollinem redactum affumebat ore volutando. Tandem cum ne hoc quidem modo codem frui pollet, in linteolo ligatum olfaciebat. Hoc autem efficiebat, ut diutiffime vivens, ab his malis omnino immunis degeret. D. Soame ex Observat. Hieron, Reusneri à Velichio editis.

4 Eruca Monspeliaca echinata siliqua quadrangula C. B. Monspeliaca siliqua quadrangula Park. Sinapi echinatum J. B. Lugd.

Ex radice semipalmari, crassiuscula, leviter fibrata, albicante caules ad exortum purpurascentes, terni quaternive pedales, aliquando cubitales [J. Bauhino fesquicubitales] teretes, striati, pilis rubris hirfuti, in ramos brachiati exurgunt. Folia ad radicem humi fparfa, pauca, oblonga, angusta, bris hurlur, in ramos brachiati extiguint. Folia ad radicem humi iparla, pauca, oolonga, angulta, finuata, hufutic afpera, bina ternáve fimul juncta; in caulhos, praécrim filiquo nontitis, pene milla, oblonga, leviter finuata. Foliculis el luteis; quibus filique fuccedunt breviffima, triennem pollicis vix aquantes). I quadrangula in apicem acutum rigidiomque definentes, Ieves, oblongo peticulo infidentes, per maturatem duriffima, quarum queliber latera quaturo habet; qua ad formani alarum Perce pilicis elevates in medio finum oftendunt. His per longum diffects utrinque dux capfulæ distinctæ conspiciuntur, in quarum qualibet semen unicum, russum, cochleæ instar con-

diux capilale dittnette contpienntur, in quarum quantor jemen uncum, tinitum, cocinice minar correctionum, acuminatum & care continettur. Floret in fegerbus circa Monspelium Martio, Aprili & Septembri menssibus: Nobis conspecta est inter fegeres non longe à Luca Italia urbe, secus viam qua inde Pusa inc.

Hare planta in sine genero fingularis est, & à reliquorum Rapistrorum analogia storum & siliquarum respectu abscedit, ut nosciam plane quò eam referam. Folis quoque ab nique sententi estimatione camenta sono proprieta de mensione de radice executai sonoglisma suna, angusta, utrinque ad mediam usque costami incia, Cichoret spiveltris foliorum modo, in triangularia minitum segmenta quorum basis companya contentin Reconstantine. Resumem rehonoloidem estimatica de la mensione de Az adnafcitur; bina autem adversa sibi mutuo occurrunt & coaptantur, & figuram rhomboidem efficiunt. Potest fortè non incommodè ad Erucam referri.

CAP. XVI.

De Rhaphano.

DA'en S so so ja i.e. pastus carretou, auctore Athenao, i.e. quod facile appareat, fibi nomen ascivit : nam tertio à satu die profilit, & revera nullam hactenus plantam novimus, qua citius

è femine germinat. Radicis nomen, ut autor est Varro, è Gracia venit in Latinum, cum veteres Graci radicem dixerint, quam nunc Rhaphanum. A Radice autem nomen Anglicum Habiff) deducitur, non à coxerms, quam more Anaphanum. A nauce auteur nomen Angueam Munin deaucaut, non a co-lore hujus radicis rubro, ut nonnulli perperam imaginantur, quoniam corrupte Medbiff pronuncia-tur & Cribitur, quafi rubida aut fubrubra.

Hujus note sunt silique crasse, sungose, membrana non intercepte, at neque manifeste bivalves, in nonnullis speciebus articulatæ seu nodosæ.

1. Raphamu J. B. fativus Ger. vulgaris Park. Raph. major orbicularis vel rotundus C. B. item minor oblungus cjustem. Rabish.

Iolia proxime ad Rapi folia accedunt, fic ut facile versatissimis imponere possint; paullo tamen Felia proxime ad Kapi totta accedunt, fic ut tacile vertatitimis imponere pottini; paullò tamen nagis funt finnofa: extera etiam mimis conveniunt, Raphano enim flas purpuralens, apicibus luteis: Silipeae crafifores, bereve, fungofa; in loculos tuberofos convalibus interceptos, [mimis manifeftos] diftinetae, acuminatae; in quarum fiongiofa fubfrantia meditullio latent femia fimpici ferie, fubrotunda, rubra, quàm Braffice aut Sinapeos cujufunque majora. Radiae crafia & carola, longa, magnitudine varia exteriore cortice, præfertim parte quæ extra terram eminet rubro, raruis albo, guitu acri & mordaci. Recto vix furgit caulé, cubitum unum aut alterum alto, valde

Raphani præter vulgarem jam descriptum tres aut quatuor sunt varietates, nimirum,

1. Raphanus niger C. B. niger rotundiore radice Park. pyriformus, sive radice nigra Got. 23lach fabish.

Foliis, caulibus, floribus, filiquis & femine à vulgari Raphano non multum differt. [Parkinfonus folia ei minora attribut & profunditis lacintata, flores & femina minora] pracipua differenta eft in radice, que foris nigra eft, feu cortice nigricante tecta, intus alba, craffa, figura Rapi, aut potius Pyri turbinata, substantia duriore & firmiore quam vulgaris Raphani, nihilo tamen minus

Hujus semen satum Raphanos dedit quorum nonnulli nigricabant, maxima tamen pars foris cortice albo integebatur. Park. 2. Raphania 2. Raphanus orbiculatus Ger. orbicularıs vel resundus C. B.

3. Raphanus minor pracox Park, parad. Radicula fattva minor Ger. Raphanus minor oblon-

Raphani radix culinaris potiffimum est, rarioris in medicina usus: ex iis quibus affidue vescimur Vires. (inquit Galenus) & obsonium potius est quam medicamentum. Acrem & calidam esse sapor evincit; unde nos iis potius affentimur qui vim roborandi ventriculum concoctionémque promovendi ei attribuunt, quam Galeno aliisque contrarium assertibus, ob eam maxime (ut puto) rationem quia ructus movet; unde cibus illiberalis Plinio dictus est.

Utilis esse putatur ad calculos atterendos, prinasque & menses ciendos: ad tustim prodest cum melle. Salutaris elle traditur adversus fungorum & Hyofcyami venena. Elixa fi fumatur valet ad eos qui tulli diuturna infeftantur, quique craffiores fuccos in pectore cumulant, autore Diofcoride : cui libenter affentior, nam Rhaphani cocti (ut rectè Plinius) dulcefcunt & in Naporum vicem transeunt. In tuffi & afthmate infantium fuccum Raphani cum faccharo paratum per vices exhibendum præscribit Dolæus Lib. 5. C. 4. S. 18.

Rhaphanus domelticus ciculentus (air Fernelius) fine offenfione ulla vomitione purgat, atque ventriculum blande exinanit nulli atati, neque prægnantibus infenfus. Teruntur autem radicis cius concifa uncia dua, affufaque mulla fuccus exprimitur tepidus offerendus. Seminis quod efficacius est] semuncia vel 3iii, similiter teruntur, addità mulsa, aut sero lactis, aut aqua hordei Radicem cum fale tritam in malignis febribus fub pedibus ligari teftatur Schwenckfeldius.

Aqua Rhaphani per triginta dies manè ac veiperi pota fingulis vicibus tribus aut quatuor unciis

medetur calculo, facitque ad aquam intercutem.

meateur carciao, nesque aa aquan mercutem. Non tennendus eff Rhaphani ulis advarfis pedum clavos, quippe qui decrefcente Luna poft po-dum lottonem cò ulque rafi ut dolcant quiden fed non cruententur, plerunque evanefcum fi cubi-tum iturorum clavis corticis Raphani id Lutsa gut e pars applictur que à Raphano refecatur faucia. Qui plura de Raphani viribus velit J. Bauhini historiam adeat.

Qui plura de Raphami viribus veint J. Bauhini hittoriam adeat.
Ad calculum, R. Succ. radic. Raphami şiv. Mel. Şib. F. porio, tribus vel quatuor matutinis iteranda. Valde probatum remedium. Liber Arcanorum. Vel R. Radic. Rhaphami in taleolas inclae q. f. Mellis quantum neceffe eff ut lento igne coquantur. Effluet inde aqua, que ad ğiv. data mirabilem praftar effectum. Cohpinum, Has duas formulus inter alias multas à fe ex variis autoribus collectas ad me transfujit ingeniofitfimus & cruditiil. Vir D. Edv. Hulfim, M.D. vetus Amicus nother: trem (couentem ad nephriticos affectus.

R. cortic, acerr. Rhaphani 3j. offium Mcspilorum 5ij. Blande conquassat, infund. horas octo in Vini albi 3iv. & modice calens propinetur. Est secretum quod vocant rhaphaninum. Ex Corbei pharmacia, Autore Antonio Mizaldo multis probatum experimentis.

A. 2. Rapifrum album articulatum Park, store albo, sitique articulate C. B. store albo striato, Sinapi album agreste Trago J. B. White stowed Charlott with a jointed Cob. Rhaphanus fylveltris Gar.

E radice alba, lignofa, alias fimplici, aliàs multifida caulis emergit pedalis & major, à radice fla-tim ramofus, & fpinulis rigidioribus afper. Felia utrinque hirfuta funt, laciniata, præfertim inferiora, & propè exortum, nam eorum extrema lata funt & integra, colore ad glaucum nonnihil riora, & prope exortum, nam eorum extrema lata funt & integra, colore ad glaucum nonnhil tendente. Flort albi, Eruce majoris aut Leucoii lutei finules è calice rubente exenut [non enim no egence, ut in Sinapi & reliquis Rapithris quamprimum flos apertur dehifount calices] ftris cœruleis variegati. Silique fuccedunt pediculis longiufenlis lintis intidentes, glabra, oblonga [longitudine digital f. B.] nodis inflat cauda (corpionis diffincts, (ex interdum aut octo, in quibus pro nodorum numero femina magna, ruffa.

Inter legeres passim & copiosè reperitur.

Locut.

Rapistrum flore luteo, siliqua, glabra, articulata.

Floris pracipuè colore à descript differt, nec minus frequens inter segetes reperitur.

* 3. Alfine nodofa Dalechampii J. B. Alfine nodofa Gallica C. B. Lugd.

Lugal.

Radiee conflat fimplici, longa, parum capillata, ex candido flavescente: Foliii propè terram mults, ex eadem radice ortis, & in orbem radicis caput cingentibus, longiusculis, angultis, Assines [Androsaces Matthioli Moris]] haud multium distimulbus: caudibus multis, pedalbus aut minoribus longioribus pro ratione foli: flore albo, non tamen quinque ut perperam Lugdun. Edq quaturo petals composito: semine in nodoss, stratisque globulis, multis sese ordine consequentibus & quasi vernuali transfixis, filiquam parvam, uncialem componentibus. In fingulis nodis seu globulis striatis simple consequente suiture compile artis. fingula continentur semina rotunda, ruffa.

nnguia continentar femma rotunta, rura.

In agro Monipolienti plurima, gignitur. Nefcio (inquit D.Magnol) ubitantam viderit copiam Lieute circa Monipolium chim milits alius Botanicus (quamvis fedula adhibita perquifitione) eam adhuc inventre potuerit. Verendum ne parum hanc plantam perfexerit Lugdunentii hiltoriz autor. Forte

non aliam viderit quam Rapiftrum album vulg.

. Raphanistrum

Lib. XVI. De Herbis flore tetrapetalo siliquosis.

detur Rapistro flore albo, articulată filiquă.

807

. 4. Raphanistrum siliqua articulata, striata maxima Moris.

Non differt à Rapifro albo vulgari, nifi magnitudine florum & filiquarum propiùs ad Rapha-ni fativi vulg, filiquas accedentium fpongiofà fua fubftantià. Semina in articulis feu nodis conten-

* 5. Eruca palustris major flore albo J. B. Eruca palustris major Tab.

Radice nititur crassa, lignosa, aspera: cauliculis donată pluribus, magnis, rotundis mediocriter altis: quibus insident social multi, exigui, candidi. His decidentibus succedunt ssiliquada oblonga, tenues, semen acris saporis includentes: Folia ejus magna, profunde serrata, acuminata.

nues, Jonea acus saporis mesucences: Jesus eijos maguas, prosume terrasa, acuminata. C. Bauhinus Ericam paluftrem majorem Tab. Sinapos füi 2. Apii folio feu albi fyinonymam facit. Verüm fi intelligit Sinapi femine albo deferiptio Erica pal majoris ei neutiquam convenit, cum Erica pal florem habeat album, Sinapi vero illul luteum; & Sinapos albi filique non tenues int & oblonge, Jed craffe fatis & nodole. Verüm in Sinapos ipeciebus, earumque fynonymis ordinitation. nandis admodum confuius est & obscurus C. Bauhinus: nec mirum cum apud Botanicos omnes nantis admodum contratts et ex concurs c. patients: fixed matter can appear boundes offine qui ante cum feriplerunt Sinapees (pecies breviter, imperfedè & oblique delcripte tint, nec bene à le mvicem dillindre: ut difficilimum fir, ne decam impossibile, decernere quas plantas desci-bant, aut intellechas vellent, im on èt plos dais ficurife arbitore. Confulle J. Bauhnum in hibrita şi-

CAP. XVII.

De Eruca.

Ruca "Eugapur, eò dicitur quia erodit : nam fi gustaveris os & linguam satis acriter vellicabit. Alis ab urendo, quafi Uruca, # in e verso, quòd igneæ sit virtutis, & in cibo sumpta Veneris incendium moveat. Hujus notæ funt folia laciniata, glabra, filiquæ anguloæ, odor fætidus.

Eruca major fativa, annua, flore albo, firiato J. B. Er. fativa Ger. latifolia alba fativa Diofeo-rida C. B. fativa alba Park. Garben fiochet.

Alba, lignosa, tenui radice est donata, sapore acri : caules subhirsuti, cubitales & sesquicubitales : Albā, lignolā, tenui radice elt donata, lapore acn: ceules lubhirlut, cubitales & lesquicubitales; folia Sinapi albi, minora, tenera, glabra, eussem cum radice sapons: sons è coruleo [potius è luteo] albid, stris ingriantibus picti, ex calycibus hirfuis: Silique ex brevibus pediculis glabra, quales in Sinapi silique glabra, sed longiores, à latenbus se aperientes: per membranam ditinetæ cui adherent multe armina slava, majora quam Sinapi jam dicto, mindique rotunda. Odor hujus plante validus & ingraus ne dicam terdidus, nec minus sapor, quanvis Itali eo delectentur, & acetaris gustis gratiá Erucam perpetui admissent: sortè camen viribus potius quam sapore se illis commendat initio. & nostra più frequenti palas resimus concrollat.

tarns guttus gratta Erucam perpetuo autinicent: ione tainen vinos potus quan rapore se uns com-mendat initio, & postea usu frequenti palato estam se conciliat.

Eruca (ur rede Plinius) diverse est à Lactuca natura, conciliatrix Veneris, ideireo jungunt illi-fere in cibis, ut nimio frigori par servorimmixtus temperamentum aquet. Itali estam nunc dierum Acetarii Eruca: tantillum admifeent, eifdigue guftu mirifice delecharur. Eruca tantillum admifeent, eifdigue guftu mirifice delecharur. Eruca non Medicorum tanuun, fed & Poetarum teftimonio ftimulandæ Veneri nata videtur.

Martialis,

Et Venerem revocans Eruca morantem.

Columella,

Excitat ad Venerem tardos Eruca maritos.

Ovidius,

Nec minùs Erucas jubeo vitare salaces.

Folia (ur autor est Matthiolus) decoquunt, additoque saccharo tussentibus pueris propinant. Semen contussum, ex vino potum lumbricos interimit, tumentem tienem minuit. Folia contussa palpebris imposita vissum acuunt. Semen cum melle misltum maculas omnes & navos faciei illim collit, efficacios verò addito felle vaccino aut bovino. Ossum fragmenta extrastit radix in aqua decocta; & imposita Ego preservo folia radici, quicquid seribas Matthiolus J. B. At Matthiolus hoc & plessone di la bolinia existina. pleraque alia è Plinio transfulit.

Sunt qui pro certo (inquir Camerar.) affirmant, multos sese annos ab Apoplexia & ejusmodi affe-&ibus immunes perftitisse pulvere ex Erucz & Cymini partibus zqualibus.

Foliis, caule ac flore Erucæ sativæ adeò sinnilis est, ut primo aspectu florida quemlibet falleret:

Rapistrum store albo lineis nigris depitto C. B. album, nigris lineis Park. Lampsana Apula Pli-nii & Dioscoridis. An Eruca Romana seu gentilis siliqua angustis, selio lato J. B? Idem vi-

differt foliorum duritie, atque nervorum asperitate inferna parte & caulis. Radice est candida, differt foliorum durite, atque nervorum alpernate inferna parre & caulis. Radice eft candidà, craffà, longà, fyveltris Raphani modo, acrique lapore. Filia emitti in terra jacentia, dura, virentia, parum hirfuta, nervis afpera, magnitudine & divifurà Eruce faiva, fapore oloracco. Caulis edit plures, bipetales ferè, alis divifos, fed finima alarum folia circa fores oblonga funt Raphani modo, non ut in Eruca utrinque incifa, & tin hoca billa extan differt. Flores in timmo albi, nigirs lineis depicti Eruce faiva modo, magnitudine arque potitu adimilles: filiquis verò poftmadam di li differ. magni por filia por porte porte. modum ab illa differt, quas non Erucæ modo breves & ventriolas, led longas & tenues pro-

Floret Martio & Aprili, atque Maio perficitur: margines aggerésque viarum atque agri Cirinolæ Tempus hanc fundunt.

Foliorum sapor magis herbaceus quam acris, unde indigena iis vescuntur, Lampsanam etiam appellantes.

* 3. Eruca Chalepensis caulibus & siliquis hirsutis, folissinferioribus maculatis Moris.

Hae caules protrudit cubitales & sessionales, in multos ramos brachiatos, hirsutos, quorum fummis fastigiis innascuntur stores satis ampli, albi, striis nigris picti. Folia per terram strata maculis infigniuntur nigris. Floribus deciduis succedunt siliquæ curtæ, quadrangulares, hirsutæ: quibus notis ab Eruca fativa vulgari fatis diftinguitur.

Hujus femina Chalepo transmiste ad descriptionis autorem D. Robertus Huntington.

A. 4. Eruca sylvestris Ger. Dod. Sylvestris vulgatior Park. major lutea, caule aspero C.B. te-nuifolia peremis store luteo I. B. With Hochet.

J. B. Radice haret albà, craffa, fatis longa, ex qua multi prodeunt esules, crebris alis concavi, striati, parum hirsuti. Folia crebris incisuris Dentis leonis, aut argutioribus Hieracii minoris divisa, alias Nasturtii, cujus etiam folia colore atrovirente & glabro imitantur, sapore fervido sarvez cujus est sorte colore predivostueto, serie fimili dispotivos gent odoratos, si figuis succeedentibus longis, angulosis, erectiis, forminius Sinapis splvestiris similibus, acribus & amanusculis repletis. Odor taina plantæ fætidus & ingratus, nostris saltem naribus.

Circa muros, inque iplis muris & ruderibus multis in locis observavimus, v.g. Cestria, Yarmuthi, Tauntoni, Lichfeldia, Oc.

5. Eruca Sylvestris angustifolia, store luteo J. B. Sylve. angustifolia Lob. Ger. Park. angustifolia Austriaca C. B. Parroto-leaved with nochet.

Promit inflexis cubitalibus cauliculis flores luteos Erucæ fylv. Cornicula filiquarum Sinapi funt aut Nasturții sylv. ubi semen acre, uti folia angustiora, Erucæ sylvestris concoloria, sed minime divisa,

Tarraconis ferè paria, quibus ideireo affinis natura putatur. Si à pracedente diversa sit nobis incognita est.

* 6. Eruca Bellidis folio Moris.

Caulet, edit pedales & altiores aliquando; in quorum cymis provenium foofuli lutei, tetrapetali, Erucæ fylveftris fœtidæ floribus magnitudine pares; quibus fuccedant filiajum fipicatim quafi dige-fix longiores & crafliores filiquis Erucæ fylveftris fœtidæ. Deinde hujus caules non funt ut illius recti fed reflext. Hifee notis diftinguitur ab Eruca fylveftri fœtida, fed praciput folisi adeò Bellidis majoris fimilibus; ut fiquis ea cerneres per terram in orbem flrata circæ radicis caput antequam for the first of the sea aded for the filiages afte filialis prairies fractions primitivation conplanta excaulescat & storeat, audacter affereret esse Bellidis majoris speciem, ni gustum in opem advocet.

HISTORIA PLANTARUM. CAP. XVIII.

De Erucis Spuriis.

 \mathbf{H} Is folia, ut reliquis, Iaciniata funt, verum flores minores, filiqu \mathbf{x} breves at firictiores qu'un in genumis Erucis

. I. Eruca Alpina radice serpente Zonani.

Ex radice crassa, fibris scatente multa profiliunt folia, supernè obscurè viridia, infernè sibalbida, undique lucida, carnola, crassa, multum finuata; ex quorum medio proveniunt plures caules, fractu faciles, versus terram cortice albicante tecti, qui surfum versus virescunt: Ex horum singulis genicuracies, verus terranteoruce anocame tecut, qui minum verus viricunt: Ex norum inguis genicu-lis, (qui funt faits frequentes) pracapue in inferiore parte verfus terram, fingula exemut fola, exe-ris per terrant fraits finulia fed minora, minifique incifa, atque per fingula genicula alternatim di-fpofita, cauli duabus auriculis foliofis adharentia. Ex alis inter caulem & folia exiliunt interfpofita, cauli duabus auriculis toluolis adharennia. Ex alis inter caulem & tolia exiliunt interdum quaterna aut quina foliola , unciali pediculo innixa, paulò caretis minutis incifa, imo quaficnifipata, concurrenia in nuum & idem centrum, pediculi fci. funmitatem; atque in caulium cymis nafcuntur plurimi fefculi albidi, quorum fingula petala in extremo funt bifda, cum ftamindis
multis, tenubus, lutes in medio. Floribus evanefcentubus fuccedum [fliqua [smimbus flavis repleta.
Provenit in montibus faxofis territorii Bononienfis & Mutinenfis, pracipuè in monte Cimone in-

Hanc plantam rectiùs forte ad Eryfimum retuleris.

* 2. Eruca Monspeliensis siliqua aspera. Sinapi Monspessulanum siliqua aspera birsuta J. B.

Staum è radice lignosa folia exeunt frequentia, similia ferè Erucæ minoris foliis, acria, intérque hac caules aliquot palmares aut etiam cubitales, in ramulos aliquot divisi, floribus Sinapeos lunzc cause anquor pannato a totali cucadunt crobra, unciam longa, teretes, alpera, aliqua luccedunt crobra, unciam longa, teretes, alpera, aliqua luccedunt crobra, unciam longa, teretes, alpera, aliqua lecundem caules ramósque ascendentes, alia longe ab ils abscedentes, & veluti rectà foràs protensa, semen Autumno invenit autor inter Monspelium & montem Esperan. Cherlerus in udis fossis inter

Monspelium & thermas Ballerucanas: D. Magnol inter Lateram & Perauls in humidis.

A 3. Eruca aquatica Ger. emac. Park. Eruca quibusdam solvestris repens stosculo parvo luteo J. B. Eruca sylvestris minor, luteo parvoque store C. B. Sium alterum aquaticum luteum, vel Cardamine tenuifolia montana Col.

S. J. B.

S. J. quibus fuccedunt filiquae cylindraceæ, breviores quàm in Eruca, longiores quàm in Kadicula fylv. Dod. cum qua magnam habet affinitatem, femen continentes minutum. Radix infigniter repens albet, sapore magisignavo quam Raphanus.

per, japore magas gravo quant Kapnanus.
His adde foliorum lobos per oras dentatos effe ut recte annotat Columna, quòd florum calices una cum floribus ipfis dehifcant, ut in Rapiftro vulgari: quòd filiqua pediculis modice longis &c à caule extantibus infident, quòd filiqua ipfa ponninhi furfum recurva funt.

Ad fluvios & foss, inque alveis torrentum ficcatis saxos oritur, & Junio mense sloret. Cum C. Bauhinus Sium alterum aquaticum luteum &c. Col. ab hac planta separet, & specie di-

Rinctam faciat, Columna descriptionem subjiciemus:

In excellis montium plants inter Marerii Comitatûs Æquicolorum fines & Tornempartis quo-In excellis montium planis inter Marerii Comitatdis Æquicolorum fines & Tornempartis quodantorrentis alveo faxofo, æftate ficcato, Septembri menle hanc invenimus inter faxa repentem, cauliculis per genicula aquaticarum more multis capillamentis harentibus villofis; folio utrinque longs petrolis in lobos divitis ut in vulgari Crefcione [Nafturtio aquatico vulgari] led ampliais per oras dentatis, minoribus & angultioribus; ex quorum finubus ale exeunt in fummo, denfis borribus; parvis admodum onuftæ, qui in luteos flores parvos dehícunt, itíque defluentibus locum occupant filique tenuiores, vulgari ecdem modo difpofica; in quabus flores extuberat minutum præ maturitate hante filique decidum. Partim acris gultu elt, colore flavicante.

April floret, Maio cauleficit, & perficitur funio.

Hæ deferioris mellis convenit Fruxe noftra anuaticæ quam Banhiniana. ut non dubitem eam

Apan nors, Mano cauteure, ex permenta jumo. Hace deferipion melius convenit Eruce noftre aquatice quam Bauhiniana, ut non dubitem eam effe quam deferibit Columna.

In fecunda & nupera editione pinacis C. B. Eruca paluftris minor Tab. fyly. feetida Gefa. col. feparatur ab Eruca fylveftri Ficchfii Tur. Lugd. Eryfimum verum Lugd. & fib titulo Erucæ paluftris & Natturtii folio, filiquâ oblongâ proponitur.

4. Raphanus minimus repens luteus foliis tenuiter devisis. Moris.

Radicem edit longà latéque repentem Raphani rusticani modo, quin & uda humidáque amat loca. Folia gerit tenuiter divila, Nafturtii hortenfis in morem: flores luteos, amplos fatis pro tenuitate planta, caulibus vix palmaribus aut sesquipalmaribus innixos; post ques deciduos sequentur siliqua

curtæ, vix semunciales, terna, quaterna semina acria, mordacia in se continentes. Q. quomodo differat hæc planta ab Eruca aquatica Ger.

* 5. Eruca (ylvestris minor Bursa pastoris folio C. B. Park. Prod. pumila Sicula Bursa pastoris fo-

C. Bauhinus in Prod. fic eam describit : Ex radice craffiuscula cauliculis palmo altior, subasper, bre-C. Bauhinas in Prod. Inc eam delcribit : Extradire craffitul-tult caulicula palmo altior, fibafoer, brebus alis brachiatus exurgit. Felia ad raducem fparfa, felquinacian longa, Burfe pafloris media modo laciniata; fibafoera, in caule milla, mii qua alis, & vix quidem laciniata fibbiciuntur. Flores fubaurei faris magni, longis pediculis infidentes, quibus filique breves fuccedunt. Monfpelli paffim in vineis reperitur. Æltate & Autumno florens. B. M. Paul Boccone Fucca fue pumila Siculæ &c. caules numerofes, reclinatos tribuir, filiquas mediocriter longas, quæ (quod practipuè notabile eft) femen maturum tactæ diffiliendo evibrant.

Exit incunte Majo inter saxa oppidi Montaperti, non procul Agrigento: in agris etiam Lutetia vicinis frequens reperitur, ubi Novembri mense vix unciam caulis excedit.

Eruca minimo flore Monspelientis J. B. ab hac diversa videtur, quam se Monspelii florentem obfervaffe ait circa aftatem in quibusdam muris: foliis quippe accedebat ad Erucam luteam sylvestrem: flores habuit minimos luteos: filiquas unciam longas.

Eruca Monenfis laciniata lutea qu. an ab hac differat.

* 6. Sinapi aquaticum Patavinum J. B.

J. B. Folia huic minutim dissecta divisura Chondrille à Matthiolo exhibite; que autem juxta radicem Folia hue minutim antecta divinira. Lindiarius a matemino eximota: ¡ que autem juxta radicem funt latiora minifique diffecta existiunt, per legmentorum oras ferrata: radiest pavis red digiti crasficudine, lesquipalnium longa, tenera, alba, pancis fibris donata; lapore acri & amaro. Patavii oblevavit J. Bauhinus ad Portam Livianam in aqua & juxta aquam, mense Februario.

Cum radicula fylv. Dod. aliquid fimilitudinis habere videtur, potiffimum quod folia inferiora atti-

net, non tamen eadem eft. Ex brevi hac & imperfecta descriptione ad quod genus pertineat hac planta expiscari nequimus.

* 7. Eruca sylvestris minor incana C. B. Park.

Ex radice cauliculi laves, virentes, quatuor, fex, & octo unciarum, in plures alas unciales divifi EX rauce constant neves produces, quantor, 1825, ex exco uncarrently in putes and instants until product. Fishe ad radicem plura, bluncialia, remuffinhe laciniara, que etam caudicols alterna-tum cingunt, omnia incana funt. Elofenti plurimi, pallidè lurci, quibus ftrictifilma & breves filique.

Monspelio allatum habuit C. Bauhinus: verum D. Magnol eam ibi non invenit.

A. 8. Barbarca J. B. Ger. fure simplici Park. Eruca lutes latifolis sive Barbares C. B. Nastur-tions loperatum Thal. Winter-ettelles.

Radice albi donata eft, crassi & oblongi, perenni, sapore acriore. Caules cubitales, striati, firmi, medullà farcti, multis alis concavi, in quibus foita Raphani minora, lacinià extremà Nasturti folium extremum amulante, atro virore splendentia, sapore minus vegeto quam radix. Ex alis soliorum versus fummos caules ramuli creberrimi exeunt, in quibus, ut & in fummo caule, flores in fpinorum versus numnos causes raman coosentum executi in quantos un en marino autrespora in necesa longas excurrentes parvi, lutei, terrapetali, quibus incecedunt filiage e tenues, teretes, uncian crieri longas, catilibus apprella in quibus fimen exiguum & colore ruftum. Tota planta glabra eff. Flosculi pediculis brevibus infident.

ofculi pediculis brevibus infident. In muris & aggeribus folfarum juxta rivulos & aquas fluentes, non rarò etiam in campeftribus cul- Locis

In muris & aggeribus folfarum juxta rivulos & aquas fluentes, non rarò etiam in campeffribus culLossu
tis, Maio & Junio menfibus floret.

Datur & hujus alia (pecies diffincta, cujus falia finnt minora, frequentius finuata, caules pares, Ir-Speires alia.]

Datur & hujus alia (pecies diffincta, cujus falia finnt minora, frequentius finuata, caules pares, Ir-Speires alia.]

Butar crafficores, & femina grandiora, minis fuica & quafi libalbefcentia: etiam planta eft perennus,

Rafturtio su fapore ità faculate affinis est, acris & calda. A cetarajis addituri, hyeme præfertim Vitti.

Nafturtio copia non eft, unde Nafturtium hybernum dicitur; mederur verò eadem & Scorbuto

non minis quim Nafturtium.

Unguentis admifectur fuecus ad fordida & impura ulcera expur
raved & Ficzonda.

Semen acre eft, diureticum & lithontripticum : Herba quoque autore Lobelio, urinamciet, calculos & farctus vesicæ decocto aut cibo expellit, ut Laver.

Inexplicabili cum agrotantium juvamento apud Francisc. India de Gatta vomitorium medicamexpicanii Cum agrosamum praniemo aput Francis inute us Gatta vominorium medica-mentum paratur cum aqua fililatita Aranciorum immaturorum repida, & finificienti quantitate pul-veris Scopa regize (quo nomune quid intelligat mil Barbaream velir nefeit J Banhinus) podagricis, veris Scopa regize (quo nomune quid intelligat mil Barbaream velir nefeit J Banhinus) podagricis, genagricis & ilchiadacies affectibus pracipue prafentaneo & maximo juvamento. J. B. 1000, 2, part. 2, lib. 21. cap. 12. pag. 869. Zzz 3

Tempus.

* 4. Rapha-

1000

Locus.

A. 9. Eruca filiqua cauli appresia Eryfimum diela, Eryfimum vulgare C. B. Er. Dioscoridis Lobelio Ger. Er. Tragi flofenlu luten, junta muros proveniens J. B. Irio five Eryfimum vulgare Park. Debge muffarb.

HISTORIA PLANTARUM.

Radice mittur alba, lignofa, fimplici, acri & Rapæ fapore; [minimi digiti craffitudinem rarius aflequitur.] Folia ali: imutata [porius lacimina] linfura, quorum forma ad Erucas aut Burlas aut Cichoreum fylveltre accedit, extremo tamen obtula funt.

Caulit fefquicubitum attus, foliorum ortu alterno finatus, hirfutus, ramofus. Flofuli putilli, luteoli, quatuor foliolis conftant, qui cum fucceffive aperiantur in spicas praylongus excurrunt. Siloque breves, vix digitum longa, teretes, hirfute, cauli apprella, pediculis brevibus nixa, in acutum mucronem delinentes, geminam /eminam teriem continent oblongorum, exiguorum. In muris & ruderibus, & ad fepes non raro inve-

Lionis usus est in mucilagine tenaci pulmonum, atq, tussi chronica.

Est (inquiunt Adversario:um auctores) moderata quædam totius substantiæ & incidentis cum humidis abstergentibus partibus permixtio, cujus beneficio crassa pituita citra exticcationem nimiam meiduntur, & incifæ propter flatum nonnihil commixtum non magno conatu expectorantur & absterguntur. Arteriacum igitur est laudatissimum, nempe idem unum præparans & educens. aortergunour. Arteriacum igitut en audarumium, nempe ment unum paparam se aucuen. Exempla faccurunt quamplanma, que fecundifine um praceptoribus, tum nobis pollea faccel-ferunt. Phonafcos memini tum juvenes, tum ætais provecke, quibus fermé jam amiffa voce & fjoirtu limpida fonorid, voc paucils deibus reflictua fuir, umis Erylimi & opera eximi praceptoris Rondeleni, qui primus ufam monuit. R Erylimi torius recentis M.6. Radicum Heleni, Tuffila-Ronacieru, qui primus unum monus. A Expuni torius recentis M.O. Radicum freenin, I utilia-ginis fucco adhue pragnantium, Glycyriniza ana §in. Boraginis, Cichorei, Capill. Veneris an. M. nib. Florum cordalium, Anthos, Steechadis vel Betonica an M. f. Anth 3v. Paffularum mundatarum §i. Incilis & contuits fiat omnium decoctio in q. f. aq. Hordei, hydromelius & fucci Irionis 3 vi. Ad. lib. ij vel nj. Expreffionis dislove Sacchari q. l. Fiat Syrupus: qui diu & continuè utendam purgato corpore.

Extrinsecus utile est Erysimum in Cancro non exulcerato, tumoribusque renitentibus.

Erylini decocto multos colico dolore laborantes curavit Rivernis, quod ctiam ex vino efficacissimum est remedium. Communicavit D. Hulje.

10. Eruca flosculis pediculis carentibus. Erysimum alterum Italicum Ger. verum sive montanum Park, alterum Mattholi siliquis parvis, quibusdam Dentaria J.B. Erysimum polyceration sive corniculatum C. B.

Radix alba, nunc fumples, nunc furculofa & fibrofa lignefeit. Cauliculi plures, non erecti, fed deorfum nutantes, tercres, ftriati, lenti, faits validi, cubitales. Felia que ad radicem Eryfimi vulgaris aut Dentis leonis folis non valde diffimilia, profunde ad nervum medium ufa, propemodum diffects, reliqua ve-ò qua caulem & ramos veltuna fraiplicis folia primă face referer vicentur les virei lacinizăt, uncâm plus minus longa, crebra, nullo ordine polita. Firet e foliorum finubus exeunt perputilli, lutei, nunc unus, nunc duo tréfve fimul, pediculis vel nullis, vel brevittimis; quibus succedunt siliquæ compressa nonnihil, modice in arcum curvatæ, ad imum crassiores & pau-Latim versus apicem gracilescentes, semen copiosum, minutissimum rustum continentes. Hanc plantam propè Rhegium in Calabria invenimus. Notabilis est in hac planta pediculorum carentia in floribus & filiquis.

II. Eruca maritima Cretica siliquà articulatà C.B.

Tota planta albicat, folia habens ad radicem brevia, angusta, in minores lacinias divisa & subaspera: cauliculus est palmaribus, reflexis, striatis, (flores non conspecti) siliquis plurimis, incurvis, articulatis, trium quatuorve unciarum, afperis, semen minutum, subrussum continentibus, quam ex Creta Honorius Belli misit.

CAP. XIX.

De Eryfino.

Rysimum aliis and ou seekeer, à foliorum multiplici sectione: aliis quasi section, quòd sit pre-Aymmun am seer a spreas, a 1000 um montpute received. ams quan seer a que in pre-tofurm, allis am s ivien, quòd ob finam caliditatem trahendi facultate præditum fit, dietum videtur G. B. Erylimum Latini ab irruendo nuncupârunt Irionem, quòd ignea vi & fervido sapore irruat in

gustum. J. B. Eadem habet Jo. Bodæus à Stapel.

Irionem seu Erysimum hoc in loco appellamus Herbam hujus generis quamcunque flore luteo,

filiqua longa angusta.

Difficile admodum est inter Erucam & Eryfimum certas distinctionis notas conflituere. Nos pro Erucis habemus herbas hujus generis shore luteo, filiquis brevioribus & habitioribus; pro Eryfimis quæ flore luteo funt, filiquis longioribus & strictioribus. I. Erzfiz 1. Eryfimum non laciniatum Draba dictum, Draba lutea Park, lutea filiquis firictiffimis C. B. Draba 4. Ger. emac. lutea quibuidam 1. B.

Lignofa est radix, alba, minimo digito minor, sapore Raphani rusticani, minus fervido: ex qua caules aliquot attolluntur, recti, rigidi, cubitales & majores, ramofi; quibus folia ab imo ad fummum crebra alternatim adnalcuntur, omnia uniformia, longitudine quadrantali & majore, latitudine circiter unciali, acuminata ex angulo principo, qui pedicello bevi adnedimtur, hirfua; ferrata, fapore remifilore quam radix. Fisfaul Evylini, lucoli, quadripartiti, quibus fuccedant fli-que, que in foca femen claudebant tenue, longun, rutilore.

Allurgit interdum in humanam altitudinem: Superficies quotannis emoritur, radice restibili. J. Bauhinus viridem vidit in montibus Rhæticis Junio menle florentem. Nos in Italia aliquoties Locus.

vidimus viis humidis ad fepes; in Germania prope oppidum Weiffenbergh.

2. Eryfimum Galeno & Theophrasto, Myagro assinis planta siliquis longis J.B. Camelina Ger. Camel, five Mysgrum alterum amarum Park. Myagrum filiqua longa C. B. Creacie

Hujus plantæ radix lignofa, alba, fumplex, fibris aliquot donatur. Canlis cubitalis vel bicubitalis, fingularis, firmus, firiatus, fubhirfutus & nonnihil rubefcens, medullà fubamarâ plenus, in furculos aliquot divisus : folia Camelina similia, alternatim posta, unciam lata, tres quatuorve longa, ex angusto principio sentini dilatata, sentim deinde in mucronem definunt, tactu alpera, viridia, sapore amaro pradita: fleres pazvi, multi, conferti, lutei, apicibus itidem luteis, brevibus pediculis infident: quibus delapfis alternatim fuccrescunt silique tenues, uncià longiores, quadrata, erecta, in pediculis à caule extantibus, simin copiosum, flavescens, tenue, oblongum, amarum claudentes.

In infula Elienfi, in Saliceus propè urbem copiolam invenimus. Parkinfonus plantam hanc bis ponit. Primò, Pro Myagro fativo. Secundò, Pro Myagro al-

3. Erzsimum latifelium Neapolitanum Park. latifelium majus glabrum C. B. Irio lævis Apulia Eruca folio Col. Simooth bioader-leabed Bedge-mustard.

Autumno exit foliis parvis, per terram in orbem stratis, oblongis, [adulta in profundiores lacinias fex aut feptem dividuntur. Erucæ fativæ minora, ad Eryfimi vulg. magis accedentia, verum lævia, virentia, & in extremum angustius definentia] Caulem edit unicum, bipedalem, quam illius craffiorem, Levem, tererem, folidum, candicantem ficut & foliorum nervos, foliis multis alternatim harentibus vefutum, ex quibus alæ multæ foliis refertæ, anguftioribus, paucioribúfque laciniis divifis, longiore & angultiore cacumine, odore gravi, amaro sapore, statim acri. In summo insunt flores multi, fimul congesti, parvi admodum, lutei; qui filiquas per caulis cacumen dispositas relinquunt post se copiosas, duas minimum uncias longas, tenues teretes, extuberante intus semine copioso utrinq, minuto, flavo, salso primum & acri sapore. Different hujus siliquæ ab alterius vulgaris longitudine qua illas excedunt, & pontu; non enim hærent cauli Sinapeos modo ut in illa, sed rectæ & elatæ funt, fylvestris Erucæ modo dispositæ. Folia acriora sunt semine. Radix candida, gustu ad-

modum fervido ur Sinapi.

Floret meníe Aprili, (feriús apud nos) Cirinola frequens, locis aridis, marginum viarum atque _{Tempiu} & mænium amantior. Circa Londinum in aggeribus terrenis & locis ruderatis copiosé provent, Lean.

Vg. inter urben & Kenfingran vicum, irént, circa Chelly; invenimus & albi in Anglia, ininirum vice internet de Responsable de Della Paril, A. F. Bulling and M. M. Martinirum. in ipfis Bervici oppidi mœniis ; & circa ades D. Edw. Bullock Ar. Faulkburni propè Withamiam in Effexia.

4 Eryfmum angustifolium majus C. B. item Rapistrum Italicum siliquis longissimis cjusd. angustifolium Neapolitanum Park. Rapistrum montanum Irienis folio λεσπιακεκές σεν Col.

Cd.

Radier mixitur longa fatis, omnibus temuiore, longifque fibris divifa aque candicante, guffu acri. Felis eft Rapiftro æqualibus aut æmults, aliquanto minoribus, in lobos binos aut ternos divifis, cacumine acuto Irioni multim fimilibus, fed majoribus, ex vinid albicantubus, hirfitis, molibus, pracumine acuto Irioni multim fimilibus, fed majoribus, ex vinid albicantubus, hirfitis, molibus, pracumin longi, cacumen verò palmum fit. [Folia nobis Rapiftro Geneventi fyiveftri fimiliora vifa funt quam vulgari Rapiftro, pediculis longis infidentia, quæ primò exeum tinegra, nec omninò laciniata, fuecadentia & que in caule exiftunt inferiora duos vel tres vel etiam quatuor hinc inde lobos obtinent, exeumite in longium procurente, qua in funnus caulibus. 8 ramilia angolfa dollanca, unergra abfor cacumine in longum procurrente, que in fummis caulibus & ramulis angusta, oblonga, integra absq. cacumme in rougum procurence, que in mainte caumous oc ramius angurta, osioniga, integra astiq lacinis] Caule unico tripedali, aliquando ab radice fruticofo, alis multis divió, hirturo, aftero, a cujus medio ad funmum femipedales, & deinde paulo minores eriguntur filique, admodum tenues, craffo cacumine [unde ob imbecilitatem & gravitatem deorf:m nutant] brevibus & vix femuncialibus pediculis insidentes, semina intus ab utroq latere continentes minuta, non multum acria, obfeure flaventia: quas antecedunt flores lutei, parvi, coacervati, è calicibus parvis quadrifoliis prode-

untes, minores congeneribus. ntes, minores congenerious. Juxta fèmitas faxolas vel maceries, atq. juxta adificia montana Æquicolorum provenit. Maio Lecur.

· 5. Ery-

Locus

Locus.

Locus.

Locus.

Lib. XVI. De Herbis flore tetrapetalo siliquosis.

. 5. Erysimum flore pallido, Erucæ foliis.

Eruca inodora I.B. An Erifimo similis berba S. Alberti Cxs?

J. B. Longamitica radice, fimplici, cum paucis fibris, lignescente, satis gracili: Caulis cabitum aquat, Longa meter ratice, impiner, cum paueis mors, ingriecente, iatis graeni: Canni cootum requat, ramolus i Felia dodrantalia fere, Eruce lutex fylv. culte quodammodo divifura, quanquam inferiora Jacobaxa pene modo latefeant: Horse ex luteo pallidi: Silique uncias duas longe, graeiles. Nullum ego in hac planta intignem five odorem, five faporem animadverti.

m ego in nac pianta mignem nye oaorem, nye iaporem aminawetu. In terra argiilota virium quæ funt ultra Rhenum ad *Burckbeim*, uno milliari ab urbe Brifaco inve-

* 6. Sinapi & Thlaspi media Provincialis planta Ad. Draba Erysimi store & siliquis C. B. Park.

Provenit hac non procul Magdalena fano & cautibus illis cellifilmis, famigeratiffimis Galloprovincix; fers/que Augusto promit lureos Eryimi, nec filiquas dispares; in gracilibus ramis ad sumprovincia; jergjan zagono promie nacos zajmini, nee jimpini supares; in gracinou famis au lum-mum 8: imum, una cradice, digitum crafsi, fibrosì, pedem longa. Raplitti folia, Thilafpi au Drabe, leviter laciniata, albada, & hirdira, fapore Eryfinii aut Buniadis Barbarez. J. Bauhinus dubium movet annon hac fit Hefperis fylv. lanfolia flore albo parvo Park?

* 7. Sinapi Erysimo Tragi cognatum sive simile J. B.

Cubitalis est planta, radice nixa crastinsculà, candidà, paucis sibris donatà. Cauliendes surrigit pedales, cubitales, altiores, teretes, cam & mollicella lanugine pubescentes, in ramos longos divapedales, cubitales, altiores, teretes, cam & mollicella lanugine pubescentes, in ramos longos divapedales, peanes, caonates, anores, cerees, can como an anogane paececares, in canos longes divariantes: Edia informa Erylinii valg pofundis laciniis divita; luperna angultiora, figuria mineri informatica attantilis laciniis differti. Per catileulorum extrema ex pediculis flores prodeunt lutei, quadrilolli, Erylinii practich fio ibus majores; quibus flique ettam longiores fuccedunt, trilutei, quadrilolli, Erylinii practich fio ibus majores; quibus flique ettam longiores fuccedunt, trilutei, quadrilolli, et primi practich fio ibus majores; quibus flique ettam longiores fuccedunt, trilutei, quadrilolli, et primi practich fio ibus majores; quibus flique ettam longiores fuccedunt, trilutei quadrilolli production del anes, quaumons, Esynnis pranieri no ious majores; quious giaque enam longiores fuccedunt, tri-entales ferè, angusta; teretes, caulibus non apprella; femen continentes exiguum, fuicum, acre. In Austria iecus vias observarum & lectum eit ab Agerio.

8. Sinapi, potius Eryfimum, Genevense sylvestre J. B.

J. B.

Hucex radice fimplici, alba, lignefenter min flatim exoriuntur caules, propter terram nonnihil hifut; ramofi; per quos filia Ertuar limita; divilurà non minus frequenti dificeta, venum larandine Montpellulano majori [proxime deferibendo] cedentia, divilurà cam diversa; licer ferre Montpellulani floribus fint majores: Silique ex pediculo mediociter longo graciles, tres uncas longos bapatentibus valvis claudens minutulimum, ruffum. In alveo fluvii Arvæ prope Genevam copiosè exit.

Erysimum Monspesulanum Sinapeos soliii. Sinapi sykvestre Monspessulanum, lato solio, stosculo luteo minimo, siliquă tongissma J. B.

Pri hujus cauler, fesquicubitales ferè, nonnihil striatos, teretes serè & solidos folia conspiciuntur Dents leonis soliis respondentia, tum magnitudine, tum laciniată divssură, glabra, aut nullis certè effatu dignis pilis donata, odore & fapore acri pradita: Flores lutei parvi: Siliquæ dein oriuntur denliffima & longiffima, admodum acri semine referta.

Floret & siliquas sert mense Martio circa Monspelium locis siccis.

A. 10. Eryfimum Sophia dictum.

Sophia Chirargorum Ger. Park. Nafturtium (ylvestre tenuissime divissum C. B. Seriphium Germani-cum sive Sophia quibusdam J. B. Flixweet.

7. B.

Alta est cubitum aut fesquicubitum, compluribus ramia fruticans, duris, lignosis, in multas alas divisis, seretibus, subhirsutis. Folia tenuiter incisa Absinthii Pontici Officinis dicti, sapore oleraceo, levi acrimonia pradita: Folia crebri, parvi, luteoli: quibus succedunt filique unciam circiter levi acrimonia pradita: Folia crebri, parvi, luteoli: quibus succedunt filique unciam circiter levi acrimonia pradita: Folia crebri, parvi, luteoli: quibus succedunt filique unciam circiter longa, fili instar tenues, seminum loculos foris ostentantes: ipsum verò semen minutum, russum.

In veteribus maceriis, locis ruderatis, lapidofis, ac non rarò arenofis, ac aliis incultis exit, ubi femel nata fingulis facile recurrit annis, ut recte J. Bauhinus. A Junio in Autumnum ufque & qui-

dem particulation floret. Praftans habetur remedium ad Diarrhœas 5j femin. Sophiæ Chirurgorum. Nec femen tantum verum etiam herba ventris fluores sistit, adversus dysenterias commendatur, & sanguinis profluvia reprimit. Ad vulnera & ulcera fordida ac maligna valere dicitur [in emplaftris]

In agro Eboracenti temen hujus plantæ exhibetur in affectibus nephriticis & calculofis, nec fine successu. D. Tancredus Robinson.

11. Erysimum

11. Erysimum Germanicum Trinciatella folio.

Foliis est ad radicem multis, oblongis, angustis, ad margines utrinque raris hine indè extantibus laciniolis, seu dentibus donatis, Trinciatella: Cordi foliorum amulis, subtus saltem hirsuis. Cauliculi semipedales confimilibus foliis sed multo minoribus cincti. Flores satis ampli lutei: Siliquæ

Hac ex ficca à D. Phil. Skippon affervata, nam virentem ob festinationem describere non licuit. In arenosis & umbrosis prope Rot oppidum & inter Donavert & Weissenberg in Franconia Ger-

* 12. Erzsimum latifolium foliorum laciniis triangularibus. Eruca latifolia C. B. Park. An Eruca tertia Anglica Cam. hort?

C. B. prod.

C. B. prod.

Caule etl cubicum excedente, albo, craffo, ftriato, ramofo; felius glabis, pallide virentibus, ad radicem pedalfibus, profundis incifuris laciniatis, per quorum medium nervus latus excurrir, quem utrinque foliorum lacinme biunciales, alarum inflar, triangulares, corrole, figure diverte, fupernie & inferrie continua cingunt; que veró in caule breviora fitant, & horum quedam Ericar vulgaris foliis fimilia, fuprema verò angulta & parim finuata. In caulis fummo fores fatis magni, aurei; ftaminibus plurinis donati; quibus filique dolonge ftrichiffime fuccedunt.

Erica nomine in horto C. Bauhini fata est.

13. Eryfimum fruticofum Indicum Tanaceti folio. Eruca Indica Tanaceti folio Zanoni.

Felis profert multa, per terram strata, viridia, Tanaceti foliis quoad dispositionem & divisuram haud dissimila: ex quorum gremio exit caulis sesquipedalis, qui sursum versis in multos ramusculos sindium, inque horum cymis provenium fesculi multi, stasi, quibs pereuntibis inquils supremunti singule situaçules, bavalves, spicatim longis petiolis cauli adhærentes. Tota planta gustui calida & acris est.

Floret versus Augusti mensis finem, Septembri exeunte semen maturat [in Italia scilicet.]

14. Eryfimum Dioscoridis Zanoni, Eryfimi annui Cretici nomine missum.

E radicis capite cespitem foliorum exerit, longis & subrotundis pediculis annexorum, maculis sanguineis, per astatem evanescentibus, hie illic asperis. Sunt autem folia ipsa laciniata, duos circiter digitos transverso lara, palmo fubinde longiora, in apicem deorsium resexum desinentia, tenera & succulenta, superne vinida, subtus pallida, Eruca (syberth fimilia. E foliosi cespits causilis, ramosiis, medullà virui plenus, succulentus, frangi contumax, lavis peradicti medico exurgit causilis, ramosiis, medullà virui plenus, succulentus, frangi contumax, lavis a noninhi splendens, colore viridi dilutiore, ad nodos ubi folia adnechatur maculosis gututis suria virui peradici memori probis genetalis praccipa eventis radicem, distinctus, è quorum fingulis singula enascunti solia, & è foliorum sinubus ramuli, folis consimilibus verum minoribus & magis incisis amieti, folia, & è foliorum sinus succulenti sus ramis apparent sonnu umbella seu noduli, qui explicati florem savum ostendunt cum apicibus concoloribus: quibus decidentibus succedunt sinus commissis decidentibus succedunt sinus sonnu compresarum, unciali circure longi-tudine aut majore, per mauritatem seminibus protuberantibus repletarum. Circa finem sugusti iliquis dehiscontibus excedunt seminas, sava, lucida, oblonga, Nastrutti seminibus similia. Radis sonnu squa, alba, nodos, actu aspera, summa pare unciam dimidiatum carla, media tennior, lenta & obsequiosa odore valido, acuto, sapore subanna & subanna acriora, & mortaleta Sinapeos in modum.

. 15. Eruca maxima Canadensis Cornuti.

Inter dendrolachana hac Eruca numerari poteft, fiquidem hominis proceritarem implet: potifimium guando radix ejus, que fibris albis conftat, latiori iolo coheret. Sylveitres enim, planta, muni quanno iams cipo, que nota anos contacts action nos contrete. Some designado que levi magis 8e filobact acerta differenture en magis necesarios municipals authors adolefeit, roundis, 8e romento quodam afperiore veltius, quos undique felia exornant uti Lytimachiae, longa, actua, butino crenis inaqualbus ferraris, renui almagina cobitat gibil inbaccio micho, tandem tubacii. Flofadi in cymis mira foccinditate luxuriant, Junio ac Julio menibus. Lutei tubacio micho de la companio del companio de la companio de la companio del companio de la companio de la companio de la companio de la companio del compa funt illi, quatuor folis conftantes, in quorum medio staminula quatuer & pistillum hæret, quod collapso postmodum flore in filiquam efformatur longusculam, rectam & semimbus turgentem exiguis, sapore dulcibus, maturis Augusto, Septembri deciduis.

814

HISTORIA PLANTARUM. * 16. Eryfimum alterum filiquis Erucæ C. B. Park.

Duobus tribuíve eaulibus affurgit, obscure viridibus, Erysimi vulgaris nonnihil similibus, minus ramolis, folia undique oblitis, amplis, obfeure itidem virentibus, in tres, quatuórve lacinias æqualibus none, pour autoque contes autoris, costent activitations, in cost, quattor caterina acquaistis feet incidiris feetis, extrema parte latione, circa margines inequalatire fanutat feu dentata : florer parti, lateri, qu'an illius tamen majores, fincis brevioribus, nec flique adeo arché cauli apprellis, neq. adeò angultis aut tenulus, sed brevioribus, Ernea: Radix minus longa, magis fibrosa, annua. Nobis incognita est.

CAP. XX.

De Cardamine.

Ardamine indè dicta est quòd gustu Cardamum, id est, Nasturtium repræsentet. Cardamines autem nomine nobis censentur plantæ flore tetrapetalo albo, filiquis angustis feu tenuibus valvulis per maturitatem revolutis diffilientibus & femina cum impetu ejaculantibus, folis in plerique speciment por mannatum reconstruction de comme de manufecto generalistico. Naturrii aquatici silique (quantum meminimus) silique non diffiliunt, quo à reliquis hujus

generis differt.

A. 1. Nassartium aquaticum amarum Park, aquat, 2. sive majus & amarum, item 3. sive a-quat, erectum solio longiore C. B. Sium Matibioli & Italorum Ger. Sissimbrium Car-damine, sive Nassartium aquat, sieve majore elatus J. B. Bitter Cresses.

Caules habet cubitales & altiores, in opacis ferè infirmos & teneros, in apricis firmiores, versus fuperiora canaliculatos, foliu fitpatos ex intervallis alternatim nafcentibus, odore & fapore Nafturtii
vulgaris, nonnihil amaricarne, tribus plerunque pinnarum conjugationibus compolius cum impari
in extremo folio. Sunt autem pinnulæ elu legmenta fingularia oblonga & finuara, infirma verò
ubi primium prodeum roundiora. Propé finminitatem caulis ramuli aliquor é foliorum finubus
exeunt, in quorum extremis flores finual multi, ut in Cardamine vulgari, & cadam ferè magnitadune, tetrapeati, petalis librotrundis, minimè bifdis, albi, cum flaminibus in medio fex apices purpureos fultimentibus, pediculis tenuibus uncialibus infidentes: quibus fuccedunt filiqua efolicunciales teruses. outer manuriarem extremo tada diffilium. Emminibus parvis rufeferentibus repoleca. nues, que per maturitatem extremo tack diffiliunt, feminima partie intelecentius repelera. In palutribus & aquofs provenit. Vere floret. Quod Nafturtium aquaticum II. & III. c. B.

ad idem caput reduco, in eo Joannem ejus fratrem sequor, qui non præter rationem id facere mihi

A. 2. Cardamine Gov. Nasturium pratrse majus, sive Cardamine latifilia Park. Nast. prat. I. sive pratruse magno store C. B. ibers Frechsis, sive Nasturium prat. sylvestre J. B. Uadics Smooth, 02 Cuchow-stourt.

E radice fatis crafta, alba, multique fibris tenuibus capillata, vivaci, caules profert, rarius plures, perunque unicum, dodrantalem, rectum, reretem, firmum, glabrum & quafi contortum, juxa terram rubentom, qui in ramos dividiur, in quorum fiumnitate fores fimul multi, ex albo purpura-feentes, ampli & fpeciofi, quaturo folis obtulis venois conflantes, in quorum medio famma lurafena cum flylo, pediculis uncialbus infidentes; quibus faccedunt filique arco-purpurea, fefquidigitales ferè, aut certe digito longiores, erecta, rigidar, nonnihil compreffe, membranà intergerina fecundum longiquinem in duo loculamenta divifa, duplicem feminum feriem exiguorum, longituculorum, è viridi lutocorum continentes. Silique ha per maturitatem levi tachu valvis te convolventibus diffiliunt, & cum imperu femen ejaculantur ad modum Perficiare filiquofa aut Cardamines impatientis dicta. Folia duum funt generum, inferiora enim per terram fiparguntur, ex longis & tenuibus pediculis in quatuor quinque aut fex foliola rotunda divida, ad colfam per intervalla able se retuibus pediculis in quatuor quinque aut fex foliola rotunda divida, ad colfam per intervalla able menta [plecunque bina libi invicom relipondent, ur folia altat videantur, & quatuor aut quinque rentia [plerunque bina libi invicem relpondent, ut folia alata videantur, & quatuor aut quinque tegmentorum conjugationibus cum impari in extremo composita] superius brevi lanugine hirsura, inferius glabra. Superiora verò que in caule funt, quaterna aut quina per intervalla, fine pediculis fingulatim cauli adnexa, glabra, in tenues portiunculas pinnálve conjugatim ad fex interdum teptemve, paria media cofte adharentes divile, cum impari in extremo. Sapore est tota Nasturtii

Ad rivulos & in pratis pattim Aprili & Maio mentibus floret.

Aliam speciem habet C. Bauhinus quam Nasturtium pratense parvo flore vocat. Parkinsonus Altera Species. Cardaminem minorem laciniatis foliis.

Cardamine

* Cardamine odorata granulosa Park. Nasturtium pratense odoratum, radice granulis tuberosa

Præcipua inter hanc & præcedentem plantam [Nafturtium pratenie parvo flore C. B.] consistit r. in Radicibus guæ plurima tubercula granulosa fibris intermixta obtinent, 2. in Floribus, qui quam illius aut cujufvis alterius Cardamines odoratiores funt.

Nasturtium pratense rotundisolium minuto slore C. B. Sisymbrii alterius seu Nasturtii aquatici tertia (pecies Thal.

De hoc confule Thalium.

. 3. Sio minimo Prosperi Alpini affinis siliquis latis Bocconi.

Conlicuis huic funt tenues, geniculati & ramofi: Folia exigua, per marginem, uti Fumaria, divida: Flores in ramulorum faltigiis pauci, fubeuntibus filiquir plants, latis, in mucronem definentibus, è quibus vel levi tactu quatuor aut quinque semina comprella ac pane quadrata exiliunt. Radix tenuibus fibris constat.

Nascitur in Madenia monte Sicilia, Veteribus Nebrode dicto.

Facut.

A. 4. Cardamine impatiens vulgd Sium minus impatiens Ger. S. minimum Noli me tangere dictum, sive impatiens Nasturtii sylvestris folio Park. Sisymbrii Cardamines species auadam infipida J. B. Impatient Habics Smork.

Radice nuttur alba, fimplici, furculo uno vel altero & fibrillis paucis capillaribus donatâ, fapore Nasturtii remissiore. Folia ad radicem pauca, pallide viridia, mollicella, quinque aut sex pinnula-Naturru remnuore. Fona au raucem paues, pannue virinaa, moniceila, quinque aut ex pinnularum medio nervo annexarum conjugatombus componita. Sunt autem pinnula fingulae oodem ferè
modo incide quo Nattutti amari deci. Caulii himplex, cubitalis, ramolus, inferius purpurafeens;
faits firmus & erectus, striatus, glaber, folia per intervalla vestirus crebris, alternatim positus, codem modo divifis quo inferiora, verum fegmentis longioribus & acutioribus, fapore Nafturtii remisso & modo divins quo interiora, verum teginentis iongiorinus ex acutioritus, lapore Natturni remitlo & vix perceptibili. In fiuminitatius caulis & ramorum, finere eodem fittu quo in reliquis hujus generis albi, percusgui, ectrapetali, quibus lincedunt filipua remues, erecke, digitales, que per maturitatem, fiextremo tangantur, cum impetu diffilium, & femer apiculantur parum, fulvam, In plants vegetis & Latioribus folia lanora funt, & ad Nafturtii amari folia proximè accedunt, In plants vegetis & Latioribus folia.

In plantis vegetis & Lettoribus tolia lattora lunt, & ad Nalturtii amari folia proximè accedunt, in reliquis Eruce aquatice minoris folia ferè initantur.

Inter faxa dia tupibus propè vicum Worf dictum tribus circiter milliaribus ab oppido Sattle di Lisrai, fattum versis montem Ingleborangh, in Comitatais Eboracentis parte Septentrionali, oritur.

Confiderate paulo attentius plante quam propoliminus descriptione à nobis inventa & observate in loco predicto, fufficientum cam divertam effe à Cardamine impariente feu Sio minimo Alpini cujus in loco predicto, fufficientum.

ideireo descriptionem subjiciemus.

Autumno exit è semine deciduo, foliola in orbem spargens pinnata, uncià non multò longi-Cardamine ora, qua per hyemem durant, vere autem novo augentur & aliquanto majora evadunt, Erucz impaiem. paluftris amula, verum minora, pinnulis circa margines duabus tribulve crenis profundius incifis. paluitris amula, verum minora, pinnuis circa margines diabits tribulve crenis profunditis incifis. E foliorum centro exfurgit caulis temis, podalis aut etiam altior, multis alis divifus, in quibus ut & in fummo caule fisfenti parvi, albi, ali fupra alios paulatim fe aperientes, quos excipiunt fiquae longa, graciles, femmibus minuts ex albido luteis repleta, qua vel leviter cache achumi ejaculantur: umò quod longè mirabilus videnti, refi filiquas non tetigeris, fi tamen manum veltu ejaculantur: timò quod longè mirabilus videnti, refi filiquas non tetigeris, fi tamen manum veltu. ejaculantur : imo quou tonge initatimus viueaut, eartinquas non tengeris, ii tamen manum vetut tacturus proxime admoveas, jenuna in appropinquantem evibrabunt; quod tum Morifonus fe fæpius expertum feribit, tum Johnfonus apud Gerardum verum effe affirmat; quod tamen milii vix per-

Hanc plantam Cantabrigue olim in hortulo nostro columus, postea in rupibus quibusdam udis prope Rhenum in Germania invenimus spontaneam. Folia autem minora ei sunt quam Nasturprope Ruenum in Germania invenimus pontaneau. Fonta autem minora et iunt quam Natur-tio nobis deferipto & omnino glabra: noftrum ergo fortaffe idem eft Nasturio aquatico Italico Park, sen aquat erecto folio longiore C. B. Sio Matthioli & Italorum Leb. quod Gerardus & alii pro Nathurio aquatico amaro habent: vel fpecies quadam nondum deferipta. An Cardamine Alpina media Clul? i.e. 12. nobis.

Eandem (puto) affate praterita Anni 1685. invenimus non procul Halftedio oppidulo, via que Londinum ducit in fossa ad viæ latus ubi aqua scaturit, cujus folia infima que è radice exeunt nonnihil atpera seu pilis brevibus hirsuta sunt.

A. 5. Cardamine impatient altera birfuitor. Sifymbrium Cardamine birfutum minus flore albo J. B. The lefter Cuchow-Hower, or Andres Sworth. Nasturium aquat. IV. live aquat, minus C. B.

Radix ei alba, fimplex, furculofa. Felia per ambitum spargit Nasturtio pratensi similia sed mino-Radix et alba, implex, lurculota. Feita per ambitum pargir. Natturno pratemi imilia idd minora, nomibil hirlitat, tribus plerunque conjugationbus eidem cofte adnexis composita cum impari ne extremo folio legmento, odore & fapore Nathurti hortenis fod remifiore. Caulet furrigit plures palmares aut dodantales, uno vel alevo folio donatos, ramolos, in lumnitate fibera gellantes perovizios, albos, quadrifolios, petalis iminime birliat; quiusa fuccadunt filique uncales aut tantillo longiores, angulta; pediculis longuiculis inidentes, bivalves, membranà intergerini doplicem

I ACIN

Lacut.

1 0000 88

I ocus:

T. Sut.

Lib. XVI. De Herbis flore tetrapetalo siliquosis.

817

femmum feriem duterminante diffepta, qua per maturitatem extremo tacta cum impetu diffiliunt, genunum renem undique ipargunt. Semina parva, rotunda, nonnihil comprella, & fubruffa.

l'loret Aprili & nonnunquam etiam Martio: nec in udis tantum & umbrolis, sed & hortensibus provenit. Ad acetaria utuntur plurimi etiam apud nos.

A pracedente differt lapore acriore; toliis hirfutioribus, mollioribus, fordidiùs virentibus, pauciotibus ad mediam costam pinnulis & minus concinnis adnexis.

ous an incutain contain painting of minus contains agrees. So have fit Sifymbrii alterius five Nafturtii aguat. tertia species Thal, quod confiderandum propositi five fit Sifymbrii alterius five Nafturtii aguat. nit I Bauhirus; iremque Cardamine five alterum Silymbrium Diofcoridis Leb. ut idem dubtat,

C. Baulinus in Pin. tros ex ca species facit, it examinant patchit.

Naturum aquaticum minus C. B. Park. Cardamines species este videtur & præcedenti cadem, ut ibi monumus. Hine quatuor ex una species facit C. Bauhinus.

A. 6. Nasturtium aquaticum vulgare Park, aquaticum supinum C. B. aquat, sive Crateva Sum Get, Sisymbrium Cardamine sive Nasturtium aquaticum J. B. Materetres

Radicis vicem supplent capillares fibre candida; quas intra aquas è geniculis demittit. Caules oblongi, procidui ferè, satis crassi, concavi, striati, glabri, ramosi, ex viridi nonnihi rubentes. Folia oblongi, procistui terė, tatis craiti, concavi, itnan, glabri, ramoti, cx viridi nonninii rubentes, Folia viridia & atrovirenta, Eruce facie, è duabus tribilive pinnarum conjugationibus composita, cum impari in extreno, glabra, fapore Nafurtii hortenfis midiore. Flori: in fummis caulibus & ramulsi impari in extreno, glabra, fapore Nafurtii hortenfis midiore. Flori: in fummis caulibus & ramulsi parvi, albi, quadrifolii, apicibus in medio luteis, qui quonam fenim aperinatur; in longas velut fipicas procurrunt. Succedunt filique in pedicals femucalibus uncalabs ferè, à caule extantes, fur inn nonmibil incurva; bene habita, duobus feminum exignorum fulvorum ordinibus repleta.

In aquis vadofis circa picienas & rivolos frequens Julio & Augusto pracique mensibus apud nos in Anglis florar, ingestiva rispon maturii.

in Anglia floret, interdum etiam maturius.

In acetariis utuntur, & jufcula ad fanguinem purgandum vorno tempore ex eo conficiunt nost-

Naffurtium aquaticum specificum contra Scorbutum medicamentum censetur: ad calculum etiam valere creditur: urinam cier, menles educit, hydropicos juvat.

Septentrionales, (ut vere Lobelius) in quadrageno vers sejunio multum in acetariis vorant ad oppensionates, (at vote Eosenis) in quantificate vota popular matter in accounts votant at fangumem purgandum; ac potionible ad calculum admificent, nec male codit; jufculis etiam inco-

Viribus cum Nasturtio hortensi convenit, ut plura addere non sit opus.

Hoc modo Sennertus spiritum Nasturtii aquatici comparavit: R magnam copiam Nafturti aquat, contunde in mortario marmoreo: exprime manibus fuc-K magnam copiam Natturtii aquat. contunde in mortario marmoreo: exprime manibus fuc-cum, in quo portio aliqua fermenti folvatur, ut fuccus confiftentiam fapa dilutoris acquirat. Ex-hoc fucco & Nathurio manibus exprello, feu glebis aut pilis Naturtii fiat quafi SSS. Pinfentur om-nia fortiter manibus aut piftillo, reponantur in convenientem locum per octiduum: deinde l. a. per-Ba deltilletur fipiritus. Dolis C. J. aut ij. hybernis menfibus Scorbuto laborantibus. Ad hunc mo-dum fip. Chelidon. Becabung.

Modus praparandi salem volatilem è Nasturtio aquatico, Cochlearia, &c. extat Ephemer. German. An. 6. & 7. Ex observatione D. Below. Obser. 21.

7. Nasturtium Alpinum palustre rotundiselium Zanoni. An Nasturtium montanum Afari selio

Radice constat rotunda, durâ, tuberosa, aspera, exterius subrubente, multis fibris scatente, cortice Acaste contrat rounted, onte, twocrosa, appeas, externs automotive, mains not reacting, order ablatu contumace teché, quæ major & viridis furfum versus pennam anferinam magnitudine excedir, at deorfum verfus minor & fibrola albefeit. Folia inde proveniumt fubrotunda, paululum finuata, in margine partim crenara aut dentata, fpilfa, membranea, lavia, modiciim lucida, pracipue prima è terra exemitat, que multo featent nervolts à pediculi centro in circumferentam decurrentibus, que innituntur petiolo firiato, ruptu facili, relicto intus filamento nervofo: ex meditullos horum foliorum à radice ortorum protruditur caulis dodrantalis, fucci plenus, terram versus virinorum ronorum a rauce ontorum protucutum causs coorantans, succa pienus, terrant versus vindis; cui alternatim ad fingulas alas adharent folia, fimiliter rotunda, fed multo minora. In fumis caulibus & ramulis pullulant menie Maio plurium sfares albi: quos sequuntur stissua breves, bimis caunous of ramuns pianuam meme iviano pianuam pers ano: quos ocumunis magne ofers, or valves, tenues, ab initio virides, at exliccata colorem mutant: Aperiuntur Julio, & fi tangantur illico femina per terram spargunt, imperfectè rotunda, flava, lucida, fervidig; guftùs; ut alionum

Repertur in loco aperto ubi palcuntur pecora in territorio Mutinensi, propè fontem jugem aquæ limpidæ & frigidiffimæ, qui ab indigenis paftoribus Baccara appellatur.

Huic nobis idem elle videtur

Nasturtium montanum Asari solio Bocconi; quod sic describit.

Folis est roundis, Afaro fimilibus, ambitu nonnihil finuatis: Flos albus: Siliguse longæ innumers, quæ maturæ ad levissimum tætum distiliumt. Radis subest crassa, cava, nodola, serpens aut mera, que manue, au resummun tactum unmunt. Radir moett craita, cava, nouoia, respens aut repens, tentibus fibris fubinde ad nodos enatis terra le affigens. Perpenum eft, & quibuídam repens, tentibus fibris fubinde ad nodos enatis terra le affigens. Cochlearia Italica dici meruit. Circa fontes & rivulorum margines montis Bargæ in Hetruria crebrò nascitur.

* 8. Car-

* 8. Cardamine Alpina minor Resedæ foliis Park. Nasturtium Alpinum minus Resedæ foliis

Ex radice alba, tenui & oblonga cauliculi laves, tenues & recurvi, communiter indivifi, palmóq; minores prodeunt: foliii longis pediculis, inftar Refede vulgars, prædits, in lobos tres vel quatuor fubrotundos diviis: flores in cauliculorum fummis albi, mediocris magnitudinis, quibus filiqua ftrichiffima, fesquiunciales succedunt.

In Rhatorum Alpibus Julio florens reperitur, inque Helvetiorum Alpibus & Pyrenais minus.

· 9. Nasturtium Alpinum Bellidis folio majus C. B. Park.

C. B. prod.

Ex radice caulis cubitalis, rotundus, lavis, ad exortum statim divisus prodit. Folia habet tenuissima Bellidis forma, uncias quatuor longa; qua verò in caule funt pediculis carent, & inftar Thlaspi vul-Definition forms, unless quantum forms, quar vero in came min pencium carent, oc initar I hidapi vulgaris lato femine, leviret finuata, eum ambiunt. Eleva abbi in caulis limmo, quafi in fipica, uncias fec longa; quibus filique triunciales, angusta, femine rufescente, rotundo, plano refertæ succedunt. Circa Fabarias thermas ad aquæ defluxum.

A. 10. Nasturtium Alpinum Bellidis folio minus C. B. Sinapi pumilum Alpinum folio Bellidis Clusso J. B. Cardamine pumila Bellidis folio Alpina Ger. emac. Planula Cardamines alterius æmula Clusis Park.

Ciuj.

Sena aut feprena humi focundum radicem expanía habet foliola, Bellidis foliolis non diffimilia,
Sena aut feprena humi focundum radicem expanía habet foliola, Bellidis foliolis non diffimilia,
teneriora tamon, & levi acrimonia pradica: è quorum medio cenellus & gracilis prodit cauliculus, raris foliolis (eprus, palmaris aut paullò altior, in cujus summo seni aut septeni erant slosculi [in rans ionous usuas, panuais au peano anos, in copo iumino ioni au iepeeni erant noicui [m planta Clufio deficipita] alla, in quibioffam plantis rotidem fine flore fidique five corricula, fais magna pro plantula ratione, duplici ferie, quemadmodum in Cardamines alterius & fimilium cormagna pro piantule ratione, aupust iette, quentamoodun in Cartannines aitenus & innium cor-niculis, [men continentia exiguum, planum, rufelcens, nonnullà acrimonià præditum. Radis fum-mà tellure ferpens nova germina fubinde profert.

Oblervabat cam Clutius in Estchenano jugo (copulis inhærentem. Eandem nuper in rupe S. Lecui.

Vincentii prope Bristolium in Anglia invenit D. Jac. Newton.

Cardamine trifolia Ger. Alpina trifolia Clul. Park. Nastustium Alpinum trifolium C. B. Beridi Fuchsti affinit trifolia Cardamine J. B.

Ciul.

Rigiciantibus ex purpura ramulis per terram ferpit, in quibus oblongo ejufdem coloris pediculo

errar perpetuo folia immittuntur, circa pediculum angultiora, per oras latiora & quafi orbiculata,

errar perpetuo folia immittuntur, circa pediculum angultiora, per oras latiora & quafi orbiculata,

in ambitu nonnihil crenata, initio tenella & viridia, deinde dura, nigricantia, acidulo primium gultu, in ambitu nominiu cienaca, inico colessa cominata, senice cura, ingresanta, acciono primum guita, poftea acri: Casiciuli teretes inter folia erumpunt, ex purpura nigricantes, palmares, nullis aut rantifirmis (qua terna citam niclem inharent) folia practiti. Flore extremis ramis infident candidd, Cardamines pratentis vulg. perfimiles. His fuccedunt torofa & oblonga: fliques, Dentariarum didd, Cardamines pratentis vulg. perfimiles. corniculis ferè fimiles led minores, femine etiam minore, licèt fimile, plenz. Radix fumma tellure ferpir, & fubinde parvulas candidalque fibras agir, fic ut facilè ramulis terrà obstitis pangi

onn. Invenit Clufius in fylvofis montibus, nudo folo potius quam herbido, ad Abietum & præakarum Locus. arborum radices, tota etiam hyeme virentem. Floret Junio, in cultis verò etiam Aprili.

12. Cardamine Alpina media Clus. Alpina media Clusti Park. Nasturtium Alpinum minus folisi in orbem sportis C. B.

Folia habet elegantissimo ordine in orbem disposita, duarum ferè unciarum longitudine, profundioribus crenis incida, & laciniata ut Nafturtii aquatici vulg folia, hirflita & alpera, fuperne veluti cinereo colore aspersa, inferne autem viridiora, gustu inicio aliquantulum acido, deinde acriusculo; ex quorum medio prodit emiliculus, dodrantalis, temuis, albos flosculos in summis ramulis ferens, deinde cornicula teretia, parva : Semen observare non licuit. Radix longiuscula est, alba, quibus-

ant none capatata. Nascrtus in Stiriæ inferioris scopulis ad cænobium Newberg, quod Alpium ejus provinciæ jugo ipsi Leæs. imminenti nomen imposuit. Florebat Augusto,

* 13. Nasturtium foliis Barbareæ C.B. Park.

C. B. prod.

Radice elt parvà, capillaceà, albicante; cauliculis pluribus, tenuissimis, fragilibus, reflexis, nonnihil
villotis, nonnunquam in alas divisis, semipalmaribus, palmaribus, & nonnulsi cubitalibus: folisi ad vinons, nonnunguam in and utrins, istimpatinatious, patinatious, or nonnuns cubitalibus; jolia ad radicem pluribus, parvis, tenuiffirms, viridibus, foliorum Barbarez modo, fed minus frequenter finuaradicem piunous, partis, caracture, c quadam minime finuata. Flofeulu est minimis, albis ; siliquis tis ; qua in cauliculis ratiora funt & quadam minime finuata. Flofeulu est minimis, albis ; siliquis oblongiusculis & strictissimis. In finibus Bohemiz verfus Austriam collectum est.

• 14. Car-

Locus.

Locus

Locus.

I anut

14. Cardamine Alpina insipida Col, Park. Nasturtium Alpinum insipidum C. B.

Cal. Radice est admodum tenui, brevi, nullis prædita fibris: Foliola habet pollicari longitudine, incifuris Chondrilla, aut Sinapis echinati, verim afpera & hirfuta, ficuti & ceniis, qui tennis, dottant talis, in fummo ramis aliquot divifus, alternatum filiquas in longis petiolis elatas profert, & exiles adto the state of th

lum loco, quam recentem suo gustui intipidam & inodoram cognovit.

• 15. Sinapi agreste slore purpureo J. B. Sinapi umbella purpurea C. B. agreste Neapolitanum Park. Sin. alterum agreste nostras Col.

Radise firmatur parvà, tenui, fibrofa, parim altè in terram descendente, albidà: ex qua folia exeunt Chelidonii majoris inciliurà, diffant quod nec fuccum luteum edunt, nec cefia, fed viridia funt, a-fperà hirluite oblita, arque extremum folium non retulum ut Chelidonia fed acuum habent, aque munora funt: Caulis angulofus est, acque alis multis dividitur: Elares edit purpureos, umbellatos, munora funt: Caulis angulofus est, acque alis multis dividitur: Elares edit purpureos, umbellatos, Chelidonio pares: filiquas pottea alternatin frequentefreque herentes, rectas, quarum extrems pares cells quarum versus tendunt, quibus spica confici videtur filiquarum duorum digitorum, qua cum exficcari incipiunt flavescunt, atque vento flante vel aliquo illas tangente disrumpuntur ab imo, atque necari incipium i aveicum, acque e emo name vei auque mas cangoneum ampartum ao into acque femina e jaculantur flava Cardanines modo, parva, guftu acri, ficur etam folia. In agro Neapolitano oritur, in valle fupra ædem S. Mariæ vitæ inter rubos, cynocramben, &c.

Floret Martio & Aprili.

CAP. XXI.

De Rhaphano sylvestri cum siliquis curtis.

1. Raphanus rufticanus Ger. Park. C. B. sylvestris sive Armoracia muliis J.B. Hogles

Adia crassa, surculosa, repens, sapore servidissimo: Caules singulares, bicubitales, concavi, firiati, recti & rigidi: Folia interiora antequam caulem proferat ampla, Lapathi, rugofa; nutat, recet de ingua; rome intenora antequant caucim protent ampas, sapatus, torgua; ubi caulem autem profert, in eo folia palmum longa unciail latitudine au paulo majore, in ambitu profunde fatis ferrara, guftu minits fervido quàm radix, ex quorum alis furculi tenues prodeuntes fiores fuftinent positu & formà Nasturii palustris cum apicibus luteis. Succedunt filiculæ parvæ, breves pro plantæ magnitudine.

nucuus paiva, nucus no pianes magnitumne. Gaudet folo humido. Copiofium oblevavaimus (ponte natum in foffis & ad rivulos in Northum-bria_circa Alnevicum & alibi. D. Martinus Lifter ad ripas rivuli Skiptoneniis & alibi in *Belland* in

ea Eboracensis comitatús parte qua Craven dicitur.

Easldem cum Rhaphano sativo facultates obtinet, sed fortiores. In condimentis appetitum facit, reaput ledit. Urinam & arenulas violenter pellit. Commendatur & da diffin & phthifin. Spe-cifice feorbuticis prodeft. Ciet vomitum fi fuccus vel infusio in aceto cum melle repida affumatur & aqua superbibatur. Schrod.

Hujusce radices in aqua priùs maceratas ad acrimoniam tollendam Lemovicensis plebs oleo con-

Hujunce rauces in aqua prius inaceraus au aeriminiani contentant Emboricanis perso del ditas efitar, um frelas, tum alius modis preparatas. Le Jardanie François.

Raphani rufticani vires in calculo ab experimentis depradicar Tho. Bartholinus, A.A. Med. An. 1676. Obferv. 38, 39. Affirmat fuccum Rhaphani refolivité calculofam fubfrantiam é corpore humano exemptam. É collectan. D. Taner. Rebinfon.

Radix Armoraciæ meritò commendatur à Gabelcofero Centur. 1. Cap. 14. ad Anorexiam. D. Hulfe ex Ettmulleri praxi-

A. 2. Raphanur aquaticus Ger. Park. aquat. Tahernamontani J. B. aquat. folisi in profundae la-cinias divifis C. B. Water Habis.

Caules huic bicubitales aut altiores, striati, concavi subinde rubentes. Folia interdum profundè lacinata, alias integra & per margines duntaxat ferrata, oblonga, acuminata, in caule alternatim polita. Fieres in lummitatibus caulis & ramorum pro plantæ ratione parvi, tetrapetali è calica quapolita. drifolio, lutei, tenuibus & longiusculis pediculis insident; quibus succedunt siliqua parva, breves, a caule extantes, & rectos fere angulos cum illo efficientes. In toffis lacultribus & fluviis flib finem Junii meniis & Julii initio floret.

Lgo hanc plantam omnino specie eandem esse existimo ei qua J. Bauhino describitur sub titulo Radicula fylvestris sive palustris, h. e. Rapistro aquatico Tabernamontani. Confer descriptionem J. Bauhini cum ipia planta. Proinde Raphanus aquaticus Tab. & ejuldem Rapiftrum aquaticum non different (pecie.

Lib. XVI.

Icon Raphani aquatici qui apud C. Bauhinum in Prodr. & alio; extat, minimè convenit plantz nobis hoc in loco deleripea : fed alterius cujufdam speciei effe videtur. Lobelianam iconem non multum improbamus.

3. Raphanus aquaticus alter C.B. Park.

Caulem emittit tripedalem, aliquando altiorem, in ramulos tenniter divilum, glabriores muko ceterorum fue familiàs, ad quorum genicula nafcuntur folia costis asperis prædita, profundius finuata, ferrata versus corundem pattem inferiorem.

In fummis alis procenium flores albidi, tetrapetali, cum ftaminulis luteis in medio fingulorum.

Radice contrat longă tiexul, hbris featente.
Si deur hujulmodi Raphanus aquaticus flore albido aut purpurafeente, qualis deferibitur à Parkinfiono & Moritono, nobis cerci incognitus eft. Figura Raphani paluftris alterius apud Parkinfonum
fono & Moritono, nobis cerci incognitus eft. Figura Raphani paluftris alterius apud Parkinfonum
fono & Moritono, nobis deferipto qui tamen
fores luceos munimos profetr, non albos aut purpurafeentes, quod ego unquam viderim. J. Bauhiflores luceos munimos profetr, non albos aut purpurafeentes, quod ego unquam viderim. J. Bauhimus Raphirum aquaticum Tab. Ger. pro Radicula fina paluftri cui flores luceos tribuit, habet, hoceft
mus Raphirum aquaticum Tab. Ger. pro Radicula fina paluftri cui flores luceos tribuit, habet, hoceft nns Kapini nii aquancini 2000 See, pio Kanenia na panniti cii note ancos tironi, naoci, naoci utnos existimamis pro Rhaphano aquatico vulgari nostrate.

Duz species elle videntur, altera folio in profundas lacinias diviso, quz à C. Bauhino depi-

Altera folio plerunque integro, interdum ad pediculum laciniato, quæ apud nos vulgaris: utra-

LIBRI DECIMI SEXTI

SECTIO SECUNDA.

De Tetrapetalis siliculosis seu capsulatis.

Herbæ flore tetrapetalo capfulatæ feu filiculofæ funt vel

Polyspermæ, capfula (Tumidiore & subrotunda, seminibus Rotundis aut turnidioribus, flore (Luteo: MYAGRUM. [Albo: DRABA. Compress. Leucolum siliqua subrotunda: duplex est spinosum & non spinosum. Tumidiore fed nonnibil compressed, folias craftis & carnosis, subrotundis, flore albo, semine globoumnauore jea nonnium compregia, 10115 crains ex cathoris, morocunos, nore auco, fo, fapore falfo & amaro, in maritimis plerunque nafeens : Cochlearia. Compressiore & latiore, sapore - Acriore, foliis plerunque Variè incissi, odore acuto & nares torquente: Nasturtium. Integris magnis, sapore & odore Piperis, radice reptatrice : Lapidium vulgare, Pi-(Minits acri, membranà cellulas dissepiente ad planum filiquæ Transversa: THLASEI, cojus varia genera, nimirum vel I. Floribus & filiquis in yanyourja an Last, cojus vana genera, manusus vei a rootuus & thiquis in longsi fricas excurrentibus ; vel 2. Inumbellas dipofits. 3. Semimbus comprefis, caphila bifcuratis, cujus generis Luccia bifcurata dici pofituat; vel 4. Sapore fatuo: Bursa pastoris dicta.

Monospermæ, foliis

Aaaa 2

Lavibni

Vires.

Icon

[Glaucis, Maritima, flore albo, Brafficæ foliis & facie: Brassica marina monospermos.

Terrifres, flore lucco, I. Foliis laciniatis, vasculo erecto, cauli appresso, cumidiore, per maturitatem albo: Marosum monospermon. 2. Foliis integris, ad tingendum utilblus, filiquis compressis, lass, pendulis, per maturitatem nigris Linguam avu dictam referentibus: Glassium, Isaue, vel flore albo, foliis Glassi, capsulis Linguam avu dictam referentibus: Glassium, Isaue, vel flore albo, foliis Glassi, capsulis rotundis: LEPIDIUM glastifolium.

Eruce facie maritima: ERUCA marina.

Myagri facie, capfulis rotundis: Myagro Affinis. Nefturisi facie, capsulis verrucosis; Coronopus Ruellii.

LHirlatis aut asperis

Virentibus Rapistri facie: Rapistrum monospermon. Uncanu, Leucoli facie: Leucoli um Siliculosum, Lunaria peltata,&c.

CAP. I.

De Tetrapetalis filiculofis capfula tamidiore & subrotunda.

De Myagro.

Y AGRUM nomen accepit, quòd infidentes vel prætervolantes muscas lentore suo implicet & retineat, necnon captet. Nos hoc in loco Myagrum habemus pro herba tetrapetala filiculofa capfulis tumidioribus, floribus luteis, feminibus oblongis aut subrotundis.

1. Myagrum Ger. saivum C. B. sslvestre seu Pseudomyagrum Park. item Myag. saivum eustem. Boib of pieature.

T. B.

Ex uno csule cubito altiore rami tenues, teretes, recti, fubhirfuti, fungofa medullá farcti, ramofi prodeunt; quibas alternatim latiore bafi adnafcuntur felia Drabz, oblonga, mollia, non alpera & Rubie cui Myagrum Diofocnides comparat, pallida, pinnis caulem amplectentia, leviter in ambit ut ferrata, fapore oleraceo. Expediculis fats longis fores putilis, lutecoli, quadrifolii; quorum fingulis fingula fuccedunt pericarpia, gigartis uvarum aliquatenus fimilia, turgidula, oblonga, cum quaturo angulis vel coltis, femina continentia mulia, oblonga, triangula, Nafturio minora, coloris fer-Fernugraci, fapore Nafturtii, que: in ore retenta contrabunt mucilaginem quandam. Radix ubit adolevt lignofa nonnihil & fibrofa.

Inter feetest Lini non erari invenime.

Non est cur Parkinsons Pseudomyagrum Matthioli à Sesamo Tragi diversam speciem faceret Non est cur Parkinsons Pseudomyagrum Matthioli à Sesamo Tragi diversam speciem conjungat, cum C. Bauhinson qui ni Phytopo. & Matthiolo à se edito ca separaverat in Pinace iterum conjungat, & egrorem illum emendet. Vide J. Bauhimum in hac planta, qui fratrem notat, quòd ea in Phyt.

Aliquibus in locis (inquir C. Bauhinus) feritur olei caufa, & latioribus foliis est, multis locis sponte provenir, & hoc strigosius: hinc figurarum varietas, ut in Marthiolo nostro videre est.

2. Myagrum silvestre C.B. Myag, Turcicum J.B.

Hoc longe tenerioribus virgulis quam præcedens nascitur, sed cultura fruticosior sit, [ait Camer.] semen minus in vasculis vegetioribus profert.

Quia rarius est Myagri Turcici nomen sortitur ab hortulanis.

3. Myagrum fatidum C. B. Park.

C. D. pros.

Ex radice caules cubitales, aliquando felquicubitales, virides, crass, rotundi & asperi exurgunt:
guos folia pallide virentia, subalpera, levistime simuata, quatuor vel quinque uncias langa, sesqui unciam lata, alternatim cingunt, qui in summo in alas brows dividuntur, quibus sorte pallide latei, longis petrolis donati, veluti umbellæ, insident; shifque utriculi orbiculati minutum semen continentes succedius.

In Alpibus Helvetiorum, ut monte Fracto & Spligel reperitur.

CAP. IL

De Draba.

PRaba: notam genericam faciam capfulas tumidas & fubrotundas, flores albos.

1. Draba vulgaris Park. Dioscoridis Ger. multis flore albo J. B. Draba umbellata, vel Draba major capitules donata C. B.

Vix cubitum superat Draba, caule tenui, rotundo, striato, firmo, ex radice lignosa surgente, candicante, temui, longe lateque ferpente & quibusdam fibris præditå: quem folia alternatiin basi sua amplectuntur oblonga, unciam & fescunciam lata, finuata ex viridi cineracea. Caulium fastigia in creberrimos abount lurculos, & iplos quoque foliolos: quibus umbellatim infident flosuli candidi; quibus delaplis capfula fuboriuntur, corculum imitata, ex cono ftylum exiguum promentes, qua bi-

quibus ocuapus copules moorimone, corculum initate, ex cono rejum exiguum promentes, que bi-nis tuis loculis rondem farme parva, rufia continent.
In agrorum marginibus, in Germania, Italia, Gallia non infrequens eft. Nulli ferè agrorum Leon.
In agrorum marginibus, in Germania, Italia, Gallia non infrequens eft. Nulli ferè agrorum Leon.
In agrorum in marginibus, in Germania, Italia, Gallia non infrequens eft. Nulli ferè agrorum Leon.
In agrorum in marginibus in ipia citam arva late irrepit. Floret Maio & Junii initio; femen fub finem Junii
In agrorum initio; femen fub finem Junii

2. Draba foliis Barbareæ. Camelina Myagrum Aldrovando J. B.

J. B.

Fils numerofa è radice excunt, longo pediculo harentia, repanda, principio fubangufto, oblonga, laciniata, qualia fere funt Barbarea, coftà intigni, pallide virenti donata, à qua nervi faturatiore colore excunt. Caules inter hac prodeunt multi, pedales, teretes, ac craffi faits lentique, quibus fulla precedentibus feef intilia, fed faperita sullo pediculo herent.

Summitatibus flofatti intident canddiffuni, terrapetali, quales Scorodothlafpi, velut in umbellis difportis. Succedunt vafcula dibloonga. Radis aba eth, fimplex, fibris tenuibus capillata. Odor foliorum herbidus, ficut & fapor, gratus tamen faits: radicis verò ad Nafturtii faporem quodammodo accedir, fed minus acris, ac minus palatum, & funguan vellicat.

Semen hojus ab Aldrovando acceptum in horto Monbelgardenfi J. Bauhino fuccereit.

* 3. Draba minor cum orbicularibus capitulis J. B. C. B. Park, minor Clus.

Multa promit à fummo radicis capite foliula, longis pediculis nixa, aliquantulum angulofa, villis multa promit à fummo radicis capite foliula, longis pediculis nixa, aliquantulum angulofa, villis quibuldam obita; incer quæ gracilis exilic camicalus, palmaris, paucis foliolis longioribus obitus, qui à medio fere ad dummum orbicularibus capitellis onultus eft, membranultà in binas partes during qui à medio fere ad dummum orbicularibus capitellis onultus eft. qui a meato rere au minimum orocunarious capacitis omitus est, inemocanuta in oinas partes uvins, femen exile, fuicum continentibus. Radix pro plante exilitate faits craffa, pauciffinis libris donata. «Egrè à nobs impetramus, ui bane plantam Historic nostre inferamus, cujus descriptio ex seca planta desumpta est, caque floribus carente.

* 4. Draba Chalepensis repens humilior, foliis minus cinereis quasique viridibus Moril.

A Draba vulgari triplici nomine diftinguitur: 1. Parvitate, est enim humilior: 2. Foliis minus cincreis & quali viridibas: 3. Pluribus filiculis, utrinque etiam tumidis, onerantur cauliculi, qui cocinereis e quan viriaious: 3. riunous nucius, uninque enam tumios, onerantur cainicius, qui co-piosè lie provenientes numerofiorem feminum copiam ad maturitatem facilè perducunt, cum in Draba Arabum femina rarius ad maturitatem perveniant, ob nimiam rependi licentiam. Semine Chalepo misso orta est Oxonii. Floret cum prima specie.

Thlaspi Alpinum minus, Nobis Draha Alpinaminur, capitulo rasundo C. B. Park, petrasum minus Ger, foliu Globularue affine, froe Alfanfolia cum Myagri foliu J. B.

Ad Thlaspi Globularia folio accedere videtur, sed hoc quàm illa exilius. Nam & radix longa, crassa in plura capita divisa, & soliola numerossissima quibusdam albidis pilis obstra, quadam intercratta in plura capita divila, Se toliola numerontitima quibutdam albidis puis obitta, quadam interdum finiata, fucculenta, craffiuficial Se oblonguificial, humi fiparla, atrovirentia: quibus pratentiorium foliocium filamenta fubiturata. Ex quibus fineati menegunt palmares, aut citam longiores teres, glabri, per quos alternatim nafcuntur folia, angufta, fubpinguia, atrovirentia, ex ima parre coliculum amplectentia. In furciorium diviforum cacuminibus fufesti quoque plurimi, lacter, diche plantula floribus fimiles; Sapore est acri.

the planting nonnous minico; saporto et acti.

In rupplus humidioribus montium Jure & Salevæ prope Genevam invenimus. C. Bauhinus in Local. monte Wafferfall collegit: J. Bauhinus in monte Nombre propè Burnium Rhætorum cum vasculis

menle Junio, &c.

Delcriptio C. Bauhini in Prod. melius convenit Plantæ nobis inventæ in rupibus Juræ & Salevæ,

Delcriptio C. Bauhini in Prod. melius convenit Plantæ nobis oblevyatæ caules tenues crant, & in quant fiperus polita è J. Bauhini Hift. Siquidem Plante nobis observate caules tennes erant, & in

I com.

Locus.

Lib. XVI. De Tetrapetalis siliculosis seu capsulatis.

plures ramulos brachiati: folia ad radicem plura, brevia, acuta, leviter crenata, in caulibus pauca & angultiora: Flofeuli in summo albicantes, oblongis pedicellis infidentes, &cc.

6. Thlaspi Alpinam majus C.B. Alp. majus capitulis retandis Park. Nobis Draba Alpina major.

Vix alia in re qu'un partium omnium magnitudine à pracedente differre videtur. Forte hoc est quod J. Bauhinus deferibit.

Sunt qui Thlaspi Alpinum petræum myagryodes Pone ab utroque hoc Thlaspi distinguunt.

7. Draba tennifolia Park. tennifolia, welut spicata C.B. Draba species glabra J.B.

Radice est oblonga, tenui, albicante: eaulibus pedalibus, aliquando cubitum superantibus, fragilibus, brevibus, brachiatis: foliir paucis, tenuibus, pallide virentibus, nonnihil in ambitu dentatis, triuncialibus, unciam latis, bali lata caulem cingentibus, alatis, guftu ferventi & acri predicis : flotrunctanous, uncam taus, ban tata camen engentious, ataus, guita retventi es act presents i noribus albis, parvis, in *caulteuli* palmaribus quali in fpica natis : quibus finguls *fema* roundum parvum, longo pedicollo intidens fuecedit. [J. Bauhino capilale parvæ flofculis fuecedunt.]

Uterque Bauhinus ab Agerio plantam hanc accepit fiecam, in horto Bononienfi collectam.

CAP. III.

De Cochlearia.

Ochlearia à foliorum forma modicè cava, parvum & non valdè profundum cochlear refe-Ochiearia a rotorium torina mounee cara, parvum es non vaiore prominem coemear rere-rente Recentioribus dieta: quam aliqui Telephium, ali Britannicam Plini L.54, c.3, vo-lunt (licet formà & fapore Thafapi & Nafturtis affinis fit) eò quòd ci malo, quod Sto-macacen & Scelotyrben vocant (Scorbutum effe volunt) auxilio effe Britannicam Plinius leripferit. C.B. Verum Cochlearia Britannice descriptionibus que apud Veteres extant non respondet; proinde verifimilias videtur Hydrolapathum magnum Britannicam Piimi & aliorum elle, ut mults probare nititur Abrabamus Muntingius lib, de Britannica antiquorum vera.

Note: Cochleariz genericz funt Statura humilis, valcula modice tumida, folia fubrotunda, crassa,

fucculenta, femina globofa, locus maritimus.

1. Coeblearia J. B. rotundifolia Ger. major rotundifolia sive Bataverum Park, solio subrotundo C. B. Common round-feaved Seurby Grafs of Garden Seurbps

Cochleariæ radix subest crassiuscula, recta, cui adnatæ fibræ aliquot longæ, albæ, tenuissimis capillamentis comate: à qua ftatim oriuntur folia multa, pediculis fecundum terram purpurantibus, palmum longis, craffa, fucculenta, modice in Cochlearis fere modum cava, faturato virore prædiparmum tongis, craita, tuccuienta, monice in Coentearis for monim cava, intrato virore practi-ta, fupina parte profundo nervorum difunfu fulcata, rotunda, alias angulofa: at que in catubian naficuntur magis funt lacinitata, longioraque & fine pediculis, gemină ali caulem amplectentia. Caule à radice plures, angulofi, in apricis fubpurpurci, alias virides, foliat, ramofi, infirmi & vix defiditates desenvia experimentation. fe fultinentes, dodrantales & longiores. Flores multi, candidi, quadrifolii, petalis angultis extremis subrotundis, minimė bisidis, cum sex circiter in medio staminulis luteis, pediculis semuncialibus à caule extantibus. Capfulae feminales turgidulæ binis loculamentis conftant, in quorum fingulis tria actume extantious. Cappana reninnaes turgiuma omis iocutamentis contanti, in quorumininguistria aut quaturo plerunque temina parva, rotunda, ruffa, continentur. Totius planta fapor cum amarore quodam acris, Nafturtium relipiens, ficut & odor.

Ad litus maris sponte oritur variis in locis circa Angliam, præfertim in Cumberlandia & Lan-An itus mans ponce orum variis in locis cinca Anguain, praesentin in Cantochamas e Lafficaffria, in ipfis etiam feopulis e faxorum filluris & petrarum rimis exit: quin & procul a mari ad latera montium, fecus rivulos aquarum ibidem defluentium observavimus plurimam v.g. in Montitatera montunti, necus rivunos aquatum nomeni octuentum onervavimus piunimam v.g. in Monti-bus Penigent, Ingleborangh, Stanemore, Cafleten, &c. Hujus autem que in montibus oritur folia mul-tò minora funt & rotundiora planiorat, quam maritima & Cotyledonis folis finilia: Verum in hor-

tos translata faciem mutat planta & maritime magnitudinem aflequitur.

Cochlearia acris est & calida, fale volatili abundat, unde fixos & crassos humores spirituales ac volatiles reddit. Morbis illis medetur qui à lale fixo nimis copiolo originem ducunt; inprimis verò Scorbuto, cujus peculiare aut proprium feu specificum (ur vocant) medicamentum clt, unde & Germanice & Anglice inde nomen sumpsir. Usurpari folet à nonnullis in lacte aut vino decocta. Verum quia partes illæ in quibus præcipua vis & utilitas hujus herbæ confiftit, admodum volatiles funt, & coctione facile evaneleant, succus herbe expressus, aut ejus infutum efficacius esse videtur quàm decoctum.

Recens cerevifiæ infusa in vitro probè obturato brevi intra tres quatuórve dies totam suam vim antiscorbuticam seu spiritum volatisem ei communicat : Nos experientia edoch ejusmodi cerevisiam pro potu ordinario Scotbuticis commendamus. Minus commoda est in qua Cochlearia diu infula fuerit, nam duturna infusione partes terreæ & fixiores herbæ eliciuntur & Cerevisiæ communicantur, partesque volatiles vel avolant, vel cum fixioribus complicatæ vim suam amittunt.

Scorbutus

Scorbutus populis qui in faltis & maritimis degunt, præfertim Septentrionalibus, fe è endemius est, issque qui piscibus Sale conditis plurimum victitant. Hine quecunque Sale volatili abundant, ut Cochlearia, Naffurtium, Raphanus, Becabunga, ad hojus curationem maxime valent.

ut Cocinerra, Najartina, Espania, Becomiga, attraction quales hominibus & animalibus ibi-Tales plantarian (pecies in quaetinque regione a Deo creantur quales hominibus & animalibus ibi-dem natis maximic convenium, imò ex plantarium nafeentium frequentia fe fere animadvertere poffe quibus morbis [endemiis] quelibet regio fubjecta fit, scribit Solenander. Sic apud Danos, Frisios,

Hollandos, quibus Sco: butus frequens, Cochlearia copiose provenit.

Qui Cochlearia fuccum fasti diunt iis extat tinciura seu effentia liquida, qua passim in Germania usurpatur. R. Cochlear, recentis q. v. Contunde in mortario marmoreo, camque inditam vasi convenient aqui vix fiberpida, vel, quod melius proprio fucco crado irrora; in quo antillum fermenti vel facis cerevilae folatum eft. Confierge raro fale. Ubi hac probel a remitta funt, reponantur vase optime operculato tandin in locum subterraneum, usque dum acriorem odorem spirant quam cum recens Cochlearia contufa eft : quod ubi advertis deffillentur per Alembicum in M. B. & obtinebis Sp. Cochlearia. Postea R. nova Cochlearia folia, contunde & exprime torculari valido ex is fuecum, cimque levi aqua in M.B. in vafe aux vitro optime lutato deferca, & per chartam bibulam filtra. Higus hac arte depurati fucci tribus partibus affunde partem 1. Sp. Cochlearie, paullo ante deferripti. Digere vel circula 1. a. quibus fi addideris paullum Sacchari effentia Cochlearize panata eft, quam præstantissimam & efficacissimam in Scorbuticis affectibus comperi. ubi in aquis delfillatis convenientibus, imò vel vino Rhenano & fimilibus vehiculis, una itémque altera uncia diluitur, maxime fi militura fimplicis dicta aut diaphoretici in peracutis aliquot guttula ad 9j. pro doli remifecantur. Atque ea hac & Trifolii fibrim effentia invicem remifta æquis partibus constat effentia liquida. S. Paulus.

Cochlearia: fuccus cum herba contufa imposita & alligata faciei maculas sex horarum spatio tollit, postea verò decocto furturis est abluenda. D. Palmer e prælect. D. Hermanni.

In Epileptia contortas partes pra reliquis fipriruotis anomatis fovere convenit, inprimis Spiritu Cochlearna, quo lapiffimè hoftem fugatum gloriari pofilumus. D. Soame è Dolzi. L. 2. C. 1.

In excrefcentia gingivarum feorbutica fuecus Cochlearia cum alumine ufto miftus perquam egregius est: ficuri ad hac spia gingivarum vitta ex scorbuto nulli cedit Vermicularis, cujus decoctum cum alumine & melle nobile experimentum oft gargarizando ufurpatum. D.Hulje ex Ettmulleri praxi.

A. 2. Cochlearia folio finuato C. B. Coch. vulgaris Park. Britannica Ger.

Folia promit multa, craffa & fucculenta, longiora quàm lata, & interdum angusta, aliàs ad margines xqualia, aliàs nonnihil finuata, interdum etiam plana, xqualia & acuminata, vel è contra in metho paullum concava, & subrotunda, obscure viridua & nonnunquam subsucca, longis pediculis infidentia : inter que furgunt cauliculi tenues, paucis foliis cincti, longioribus & minoribus, flosculos fustinentes multos, albicantes, cum staminulis in medio luteis, capitulum viride ambientibus, quod augescens fit vasculum seminale, turgidulum, cum tamen maturuit nonnihil compressum Thlaspeos in modum, cui inest femen minutum, ruftum, acre. Radin multis fibris albentibus constat, in limum

Ad ripas Tamefis fluvii utrinque copiosè oritur, inque falfis palustribus que maris estus aliquoties Lecus. inundat, in Effexia, Cantio, & universa ora maritima Meridionali Anglia ad Portlandiam & Plimostium usque. Ego equidem suspicor Thlaspi hederaceum Lob. Ger. Park. nihil aliud esse quàm hoc genus Cochlearia, que non raro folis triangulis Hederaceorum amulis provenit.

A. 3. Cochlearia minor rotundifolia nostras, & Park. An Thlashi hederaceum Lob?

Hac pracedenti per omnia ferè fimilis est, sed minor. Folia parva subrotunda, unguem minimi digiti magnitudine vix excedentia, angulofa, præfertim quæ in caulibas funt. Caules dodrantales tenues, infirmi : flosculi parvi, purpurascentes.

Ad mare in infula Angleseia invenimus. Hæc quamvis in hortis lata, è femine deciduo se aliquoties renovans, statura & magnitudine augeatur, nunquam tamen præcedentes dimentiones ullatenus affequitur, unde specie distinctam opi-

namur.

* 4. Cochlearia minor erecta C.B.

Ex radicula capillacea cauliculus tenuis, lavis, palmo minor prodit: foliola habet ad radicem pauca, exigua, oblongis capillaceis pedicellis donata; & qua cauliculum alternatim ambunt lente minora funt, exiguis pedicellis donata, & inftar Cochlearia Britannica finuata. In cauliculo fummo flosculi albi, quibus siliquae parva oblonga, semen minutiffirmum nigrum continentes.

Cauliculis crectis; floiculis albis, filiquis oblongis, fi modò rectè describatur, à præcedente dif-

* 5. Cochlearia Danica repens C.B.

Hæc unciarum trium est, radicula & folis priori similibus, sed numerosioribus, inter quæ caulicula femiunciales, minutes flofedis albis ornati. Hac codem quo prior loco provenit, humi inftar Herba Cancri [Herniariaz] ferpir, omnino foliis, floribus, feminum loculis & gultu priori relpondens.

I ocus.

1 Tres

823

De Tetrapetalis siliculosis seu capsulatis.

825

Si hae revera cauliculis ferpat, omnino specie distincta est à præcedente, verum si duntaxat humi procumbat Herniarae in modum, fortè eadem fuerit vel pracedenti, vel Cochleariae noftrati rotundifolia minori.

6. Cochlearia Avenorica Thlassi hederaceum Hist. Lugd. Cat. Paris. Thlassi hederaceum J. B. Gor. Park. Thl. exoticum I. feu repens bederæ folio C. B.

In Portlandiz peninfula, Cornubiz vicino portu Plimuthæ aliífque maritimis Angliæ cautibus rent Pottanua permuna, se furthamacis graculibus cauliculis, friatis, punicantibus; folin finuofis, pens herbula dodrantalibus & fprthamacis graculibus cauliculis, friatis, punicantibus; folin finuofis, hederaccis, carnolis. Flofculi candidi, & fomen exile in folliculis gultu & habitu Thlafpi expri-

num. Hanc plantam, nili fit Cochlearia minor rotundifolia nostras (cujus folia quæ in caulibus angulofa funt & hederacea referunt) neque nos, neque quisquam alius, quod scimus, Anglus in locis à Lobelio memoratis, aut alibi in Anglia (quod mirum) invenit.

CAP. IV.

De Leucoio filiqua subrotunda.

1. Leucoium cum filiquis rotundis flore luteo J. B. Thlashi incanum marinum Hispanicum, Eruca pergrina Clufü Park. Leusium incanum filiquis rotundis C. B. Leucsium marinum lute-um maja Clufü & Libelii Got.

Lures ex radice candida, fibrata, mediocriter crassa caules profert, cubitum altos, teretes, leviter hirfutos, & in multas alas diductos. Folia femunciam plus minus lata, palmum longa, subhirsua & nonnihil incana. Flores extremis ramis copiosè congesti harent, parvi, lutei: quibus superveniunt utricch turgidi, medium dissepiente membranula tenui, cui adhærent semina soliata orbiculata, ruffa, Leucoii granis fimilia. Aprili menle floret, & in maritimis Istria & Illyria passim provenit. Donrez. Crescit quibusdam locis incultis & fecus vias in Cattella, ubi Maio floret. Cluf.

Tempus &

Locus.

2. Thlaspi fhinosum Ger. spinosum fruticosum C. B. Park. Leucoium spinosum seve Thlaspi spino-(um aliis J. B.

Dodrantali ferè est radice, craffiusculà, contortà, lignosa, foris propemodum fuscà, intus buxeà, in plura capita facessente. Stolenes lignosi, crebri, dutarum triumve unciarum, aut paullò longiores, fuico aut incano, porraceóre cortice vestiti, in ramos frequentes divisi, alii in spinas longites, tanco au meano, portaccore control ventu, in tanos requence uvin, ani il timos congruículas, rigidas, mordaces rectafque abeunt, pointe & forma Pimpinelle fipinole. Felia per imostamos pauca, per fuperiores conferta, incondita, Thlaspeos montani lutei, femiuncialia, art, uncialia, nos pauca, per fuperiores conferta, incondita, Thlaspeos montani lutei, femiuncialia, art, uncialia, vix culmum lata, mucrone obtulo, crassa, incana, sapore Brassica acriusculo. Extremis ramulis hærent ex mediocribus pediculis gemino ordine, viridantes capilale, capilale, capilale, capilale, solution Magari finiles, bifores, diffepimento membranula bucida in duos localos diffinêtas, femen continentes ruffeicens, rotundum, compressum, gustu acri.

In summis rupibus montis Lupi non procul Monspelio copiosè provenit.

Cardamine pufilla (axatilis montana Iracushis Col. Nasturium pumilum vernum C. B.

Ob fructum ovalem tumidum ad hoc genus pertinere viderur. Vide inter Nafturtia.

CAP. V.

De Tetrapetalis siliculosis capsula compressa.

De Nasturtio.

TAsturtium zeetaun Dioscoridi l. 2. c. 185. Theophr. 7. Hist. 1. vel quasi zeetaun quia างคร งานเลื caput domat, h.e. purgat acrimonia fua. Nam id quod nigrius est capitis vitia Pirgate air Plinius I. 20. 6.13, ve est id nomen à 284842, quod cerdates facir. Nam di-cunt rès labires establica survive ria didesses sisseme. Hinc proverbium in pigros & defides 18542400 Lan. Nasturium comede. Quò Plinius respexis, câm verbis ante allatis subjungit: & inde vigora sgenssiante allat

tium dictum est, quòd nasum torqueat, odore & seminis acrimonia sternutamenta provocans. Plin. Varro, Isidor.
Nashurtii notu characteristica sunt Sapor acris, odor acutus & nares feriens, folia plerunqueva-

1. Nasturtium bortense Ger. Park. vulgare J. B. bortense vulgatum C. B. Common Barbens

Radice est alba, lignosa, simplici, nonnunquam tamen multifida aut surculosa, fibris tenuibus capillată, minus acri quâm funt folia, que minutis incifuris fecta funt: adulta & que in caulibus exifunt, vel Eruce modo dividuntur, vel integra funt & oblonga, sapore acri, acetariis expetita. Caulis plerunque fingularis, (interdum plures) teres, glaber, folidus, in alas multas divilias, ab imo flatim ramolus, & crebra ramulorum fiibdivilione fruticofus admodum, glauco quodam polline obstatum ramonius, oc creora ramusorum usouvinione truucious aumonium, giauco quodam polline obdudus, qui facile decergi poroft. Pissopati in fiummitatibus caulis & ramorum exigui, teraspetali, ex albo dilute tubentes, pediculis brevibus infident, qui dum fucceffivè aperiuntur, in fipicas longas excurrunt furculi ferminibus onulti. Semes fulvum feu ruftium in fiquas feu vafeulis parvis, comprefis, roundruficulis Thlaspeos vulgatifium; in fummo fiffus. Singula vascala in binas cellulas divita, bina duntaxat semina continent; in fingulis scilicet cellulis fingula.

Floret Maio & Junio, cúmque semen persecerit radicitus exarescit.

Dux praterea habentur Nasturtii hortensis seu Species seu varietates, altera solio integro æquali. J. Bauhino Nasturtium hortense latifolium seu Dioscorideum dicta; C. B. Nast. hort. latifolium; J. Bauhino Natturuum hortente lattiolium jeu Dioleorideum dicha; C. B. Natt. hort. laifolium; Gerardo N. h. Hifpanicum; Park. N. h. laitolium Hifpanicum. Spandelaute Sanden-Crifs i altera folio crifpo, que Nathurium hortente crifpum Joh. Bauhini J. B. hortente crifpum C.B. hort crifpum laitolium & anguftifolium Park. Curleo Crifs.
Caulibus, floribus, feminibus cum Natturtio vulgari convenit, foliis plurimum differt, que huic muirs modis lacinitat & crifpis oris fimbriata funt i quin & folia feminalia in hac ípecie non funt tri-

partitò divifa, quemadmodum in vulgari, sed integra, una duntaxat utrinque in margine incisura

Lib. XVI.

Acris & calida eft tum herba, tum pracipuè femen: unde atten aper. abfrergit. Usus pracip. Vint. eft in tumido liene, mensibus obstructis, fættique mortuo expellendo: tartaream mucilaginem pulmonum incidit, & Scorbuto confert. Vulgo quidem ad expellendos morbillos inservit semen. Extrinsecus usu venit in apophlegmatismis, errhinis, phoenigmis: fursures ac scabiem fordum capins trinicus un vente in apopuegniaumis, etinius, piteriignis i ruriures ac icabiem feedum capitis aliaiumque pardium fanat tritum aut frixum cinque porto axungia illitum. Sebrad. Ufurpatur paffim ad ciborum condimenta & intinctus. Venit quoque vere & per æftatem cum

Lactuca atque alis herbis oleo, aceto & fale, in mensas. Lactucæ frigiditatem attemperat, ventricu-

lum calore suo refocillat, & concoctionem promover.

m carore no reformat, et concoccione promotes. Belgæ Nasturtio cum pane & butyro Maio mense frequenter utuntur. Facit ad grave illud malum quod Scorbutum appellant : nec minor est hujus quam vel Cochleariæ, vel Nasturtii aquatici in hoc morbo vis & facultas

hoc morbo vis & facultas. In affectibus comatofis feu lethargicis nil praftantius est quàm Nasturium tam coctum, quàm in acetatiis ab experientia. *P. Foresti Objero. Med. Lib.* 10. *Obj.* 39. Ex Paraco observat Sim. Paulus, ad fœdam crustosam puerorum (cabiem nihil tam promptum esse

& efficax, quam Nasturtium hortense tritum aut frixum cum porci axungia : nam intra viginti & quatuor horas crustre ut decidant perficit, quinetiam fi eo quis utatur diutius, perfanat, ut ille experientia cognovit.

A. 2. Nasturium filvestre J. Baubini : Thlassi angustifalium Fuebsü J. B. Thlassi minu Gec. Nasturium silvestre Osradis solio C.B. Park. Parroin leaved inito Cress.

Dodrante majus est, sativo simile forma & odore & sapore, ni minor esset; radice satis crassa. lignosa, fibris donatà, albà, saporis fervidi: ex qua caules emittuntur plures, craffitudine radici suppares, perquam carnofi, duri. Folia infima caduca, Nasturtii vulgaris foliis similia, laciniata, multo tamen minora: ab Iberide huic absimili differunt, utpote cui folia infima per extremam oram to tamen minora; an nonne mue animum unicuum, impore cui rona innina per extremam oram ferrata duntaxat aut crenata exiftunt, & latiora; nam fuperiora tenuia, angufta, iberidis pene funt odore, & lapore vehementer acti. Fiscali minimi, albidi, vifum ferè fugiunt, ad liberidis flores accedentes; quos necdum delaplos filique numerofifilme excipium, ex longiulculis pediculis res accedentes que mecanit ucapas monar municionatine exceptant, ex iongaticais penicais parve, rotanda, comprelle, & fujurem on argine fille; quibis dehifentibus duo femmula rutta, oblonga cum valvulis exclaime, reliet i membrana albà diffepiente.

Spiritus Nasturui (nescio an de hoc intelligat) exhibetur à Danicis medicis maximo cum success Vires. Springs Martinin, included in the discussed of Martinian discussion include manifest (ii). See his figiritus fermentatione elicitur, circulatur, & unitur cum proprio fuo fale fixo & clock. Modus praparationis extat in The Barthelini Aff. Med. An. 1671. Obf. 184. hzc nobis fuggeffit

D. Tancredus Robinson. Castra ego in Germania secutus observavi complures moorum commilitonum hydrope veldysenterià laborantium priftinz fanitati esse restitutos, quibus suasu Chirurgi castrentis singulis vicibus seminis Thlaspeos 3 p. propinabatur. S. Paulli Quadrip. Bot. Clas. 3. p. 505.

* 3. Nasturium Alpinum capsula Nasturiu vulgaru Joh. Bauhini J. B. Alpinum capsulu Nasturtis borsensis C. B. Park.

Vix tres uncias altum est, radice lignosa, paucis fibris donata: Coliculi duo aut tres, per quorum fumina capfule Nathurni vulgaris, non diffimili ordine politæ: Folia parva, limpicia, craila, angu-fta, uncia, quantum animaaveru, breviora: flofeuli parvi, all-i, ut existimo. Locus

7 ocus.

In Rhatia monte Nombre, propè balnea Wurmbes aftate florebat & filiquas habebat. Ex herba

4. Nasturtium Alpinum tenuissime divisum J.B. C.B. Cardamine Alpina Ger. Alpina mini-

Aliàs trium unciarum plantula est, aliàs serè dodrantalis, [Clus uncialis,] Foliola habet minutissima, terna, quina, septena ad costam annexa [Clusio viridia, gustu acri & servido] sic ut tota Celiculas haber plures, nonnunquam unicum: in cujus faftigio flores multi funt coacervati, candidi, po plante proportione magni, è quatuor foliis Paftorix minima. Radix alba, craffiufcula, longa, fibris longs donata. interim ala semuncia interdum non sit longior, alias uncias duas excedat, sapore servido Nasturii.

In 1918 (copulis tummi jugi Suberg invenit Clufius, Augusto mense slorentem. Invenitur etiam in Tirolenibus & Salisburgenibus montibus, teste Camerario. In planta nobis observata in monte Jura filiculæ succedebant oblongæ, compressa, mucronatæ, Paronychia vulgaris similes, verum minores: fortè cum adultiores sunt in crassitiem intumescunt. Huic aut potius proximè sequenti similis est si non cadem planta

5. Thlaspi montanum minimum Monspeliensium folio laciniato J. B.

J.B. Lignofis, albis prolixis, multifidis radiculis nititur, ex quarum capite furculi emergunt numerofi, interdum yix unciales, albis trium, quatuorve unciarum altitudine, ramofi ; Flores congetti, exiles, interdum yix unciales, albis trium, quatuorve unciarum altitudine, ramofi ; Flores congetti, exiles, interdum yix proposition altiture distribution and proposition and proposit interdum vix unciales, ains trium, quatuorve unciarum attitudine, ramon ; Fioret congent, extes, albi; quibus paullatim delabentibus sensim fuccedum longiore intervalio dilitar filipara, milin gano equales, ex rotundo oblonges, in duos loculos interveniente candida membranula divise, ex pediculis longitusulis pendentes: Semina minuta, ruffa. Folia tum ex radice statim, tum ad caulium ramorumque divisiones uncialia vel semuncialia, in profundas angustissimas lacinias ad costam usq.

In Boutonet propè Monspelium à Cherlero collectum est. D. Magnol nec ibi nec alibi circa Monfoelium invenit.

Flore exili à pracedente planta differt & cum sequenti convenit; verum siliqua forma pracedentem potiùs imitari videtur.

6. Nasturtiolum Alpinum folio alato , Thlaspi montano minimo Monspel. J. B. simile, si non idem. An Cardamine pufilla faxatilis montana descudiis Col.

Ex radice simplici, alba, lignosa, fibris majusculis donata cauliculus exurgit nunc simplex, nunc EATABLE INITION, and JURIOIA, INITIONAL CONTROL CONTRO ptem vel octo vel etiam pluribus, (interdum paucioribus) pinnularum media costa adnexarum conjugationibus cum impari in extremo folio composita. Sunt autem pinnulæ figura ferè rhomboide &c à le invicem remotius seu rarius sitæ. Floscule in summitatibus caulis & ramulorum, codem modo dispositi quo in reliquis hujus generis, minutissimi, albi, quadrifolii, cum staminulis in medio luteis. Vascula seminalia Thlaspeos minoris, compressa, exterius gibba, interius concava, semen continentia exiguum, ruffum.

Initio Maii floret, & maturo semine (quantum quidem ego ex habitu plantæ conjicere potui)

exarescit. In Saleva monte, locis udis, observavi.

Cardamine pufilla, faxatilis montanas of oxored is Col. ab hoc non diversa videtur; fiquidem descriptiones conveniunt, nifi quòd Columna fructui ovalem figuram attribuat. Vide descriptionem apud Columnam, quæ in nonnullis noftra paullo plenior est. Montibus umbrosis, & humentibus locis terrenis invenit.

* 7. Nasturtium pumilum supinum vernum Botan. Monsp.

Tempus &

A pumilo verno pracipuè diftinguitur, quòd ramulos supinos habeat, divisuras foliorum inaquales & ultinum ac impar folium majus. Flores & capfula exdem funt.

In humidis versus Lateram & Perauls invenit D. Magnol.

* 8. Nasturtium silvestre Erucæ assine C.B. Nast. syl. Valentinum Clusto J.B. Pavk. Eruca Nasturtio cognata tenuifolia Ger.

Unico hac planta affurgit caule, fed ftatim à radice supra solum multis alis diviso, hirsuto & aspero, Orneo nec pianta anurgir cane, tea traini a rame tapia do manier non poffum, quia jam in semen magna ex parte evaserar planta cum observabam; que tamen sub alis cauli inherebant, tenua erant & multifida, Nalturtii vulgaris & legitimi foliorum parne emula, tenutora tamen & virinua erant & multifida, Nalturtii vulgaris & legitimi foliorum parne emula, tenutora tamen & virinua erant & multifida, Nalturtii vulgaris & legitimi foliorum parne emula, tenutora tamen & virinua erant & multifida, Nalturtii vulgaris & legitimi foliorum parne emula, tenutora tamen & virinua erant & multifida. dia, acri guftu, ut Nasturtium. Extremis ramis fort multos spica in speciem congestos stos culos, quatuor foliolis pallescentibus constantes, in quibus totidem stamina; quibus evanescentibus succedunt fliquulæ breves, duabus valvulis five utriculis constantes cum lingula prominente, non quidem surinter erche ur reliquorum congenerum, fed deors (im inflexe, in quibus Nafturti armulum/emei. Ra-dix est fingularis, candicans, latis crassa, non tamen vivax, sed que singulis annis perit. În

Lib. XVI. De Tetrapetalis siliculosis seu capsulatis.

In regno Valentino Martio mense, florentem hanc plantam & semine jam plenam inveniebat Locus:

9. Nafturtium petræum Tab. Ger. Bursa pastoris minor Park. minor foliis incisis & Thalis C.B. B. pastoria minima Geraparva folio glabro spisso J. B. The lester Shepherbs Burle, oz foch crefe.

Radix ei alba, lignofa, fimplex, fibris paucis majufculis donata, languido fapore Naffurtii. Folia primò erumpentia fimplicia, rotunda, parva ; reliquæ Bursæ pastoris modo nonnihil laciniata, crassa, glabra, vix fextantalia, à radice crebra. Cauliculi plures femipedales aut dodrantales, interdum nudi. aliàs foliis parvis, nullo ordine positis vestiti, non ramosi. Flosusi plurimi in summis caulbus parvi, albi, tetrapetali, successive apriuntur; quibus succedunt capsulae minores & rotundiores quam in audy tertapetan, incremive aperiminar; quinos increonant capinue minores & r vulgari Burfa paft. duo plerunque feminum paria continentes.
In folo arenofo apud nos plerunque provenit, nonnunquam & in petrofis.
Nafturtium petraum Tab. Ger. huc refero, cum J. Bauhino.

* 10. Nasturtium minimum vernum foliis tantum circa radicem Botan. Monsp.

Magnal

Dangemi.

In itlo fòliola in orbem difpofica tantùm circa radicem oriuntur, leviter incifa, quædam etiam fine inciluris. Cauliculum unum, aliquando dues producit, uncias duas alum, in cujus fimmitate flofculi albi funr, cr quibus capilule oriuntur ficue in Thlafqi, pro plante parvitate fans

Primo vere floret in ingressu luci Grammuntii.

CAP. VI.

De Nasturtio Iberide,

Beris vox Latina est ab Iber Iberis vel Hiberis, quòd in Hispania copiosè nasceretur. Nasturtii species est, à slore, siliquis & odore.

1. Iberis J.B. Ib. Cardamantica Lob. Iberis latiore folio C. B. Park. Ger. emac. Sciatica creffes.

Statim è radice alba, lignosa, mediocriter crassa, paucis fibris donată plures profert caules, dodrantales & altiores, duros, frequentibus alis concavos. Fosia quidem prima longis pediculis appenta, femunciam lata, duas trefve uncias longa, per extremum ferrata: fuperiora verò & que in caulibus ramisque Linarize foliis paria, angusta, acuta, nullo pediculo donata, nec crena ulla incisa: sapor omnibus fervidus Nasturtii. Flores extremis ramulis coacervati hærent, candidi, Nasturtii sloribus fimiles. Semen continetur minutum in parvis thecis oblongis, quarum valvulas differit mem-

In incultis, ruderatis & fecus vias ubique ferè tum in Germania, tum etiam in Italia, Sicilia & Leoni Gallia Narbonenfi.

2. Iberis Nafturtii folio C. B. Park. b. e. Iberis Cam. op. & Matth. mag. fig. Cardamantica tenuifolia Ger. emac.

Nihil aliud est quam Thlaspi angustifolium Fuch, sive Nasturtium sylvestre J. B. ex sententia I.B. cui & nos libenter fuffragamur: ideóque Iberidem in duas species non distinguimus.

2. Iberis humilior, annua Virginiana ramofior Morif. Aliis Piperitis seu Lepidium Americanum.

Haw facile diffinguitur à priore 1. Duratione: 2. feliu producit latiora, viridiora, magis crenata: 3. Caules humiliores & ramoliores: 4. tandem Flores duplo majores, & consequenter majores itidem

capinuas.

Iberis dicta odore & fapore eft Nafturtii, proinde etiam viribus cum eo convenire videtur.

Vereres, Diofcorides, Galenus, Plinius è Damocrate ad dolorem ifchiadicum eam commendant. Viret.

Radix contula magna copia (difficulter autem tunditur æftate & recens, tunc enim fortifitma, & ufus RAMIX CONTINA MARIA COPIA (AIRCHIEF AMERICA MARIA STATE & FECERS, UNIC EMINITORISMA, & USUS efficacior) cum modica axungia, adhibetur toti cruri & maximè coxendici; finitur per quattor horasin viris, minitsin mulicribus, deinde aufertur & crus in balneo ponitur, polt inungendum ex oleo & vino, acdemum terfa pinquedime & fudore, tegendum molli lana, ut æger ambulet; Si opus fuerit repetendum post dies viginti.

CAP. VII.

De Lepidio.

Lepidii nota generica sunt Folia integra magna, flosculi parvi albi, siliqua itidem parva, sapor & odor Piperis, & in vulgari specie radix reptatrix.

A. 1. Lepidium latifolium C.B. Lep. Pauli J. B. Pipevitis sive Lepidium vulgare Park. Rapbanus fylveftris Officinarum, Lepidium Egineta Lobelio Ger. Dittander, Pepper wort.

Radix digitali craffitudine & major, alba, guftu acri & calido fed qui fubitò evanefeit, fub terra reptat. Caules emitti plures, bicubitales, teretes, laves, medulla farctos, ramofos, minimo digito minores, glauco quodam polline, qui facil detergi poretto obductos. Evala longa, latar, in acutum definentia, Mali Cirria fimilia, fed fapitis majora, glabra, pinguia, obfcurius vitentia, alternatum adnata, per margines ferrata : que è radice exeunt & in imo caule funt, pediculis longis fuffulta. Flosenti in summis caulibus & ramulis pro plantæ proportione minimi, tetrapetali, albi, conferti & copiosi, pediculis tenuissimis insident; quos excipiunt vascula seminalia minutissima, compressa, apice acuto, femina continentia.

Reptatu fuo hortulanis invifa est. Semen autemad maturitatem rarò perducit. Ad fluviorum ripas sed rarius apud nos provenit: ut v. g. prope pontem Hithensem Colcestria, necnon Camaloduni, ad pontem Heybridge dictum copiole & alibi propè Fulbridge.

2. Lepidium glaßisolium C. B. Lepidium non repens J. B. Lep. annuum Lob. Ger. Park. sed perperam. Annual Dittander, of Perperamort.

828

Lecus.

Morif.
Radii: fibrata, ex qua felia oriuntur, primum palmaria & felquipalmaria, anguftiore principio
penes pediculum fextantalem aut quadrantalem, fentim dilatata ad ternas circiter uncias, fentim
denuò in obtufum mucronem definentia, nullis per ambitum crenis dentata, sapore Lepidii fervido. censo in occusion mucronem desinentia, nuins per ambitum etcins tentata, sapore Lepion retvido.

Caulem profett bicubitalem & altoriem aliquando, qui fluperne in multos ramificulos finditur, figiculio conuftos plurimis, albidis, majoribus multò quan fini pracedentis flures; quos fequantur filicular
rounda, plana, bifida, membrana per maturiatem pellucidà & albi diflepet, fermia plurima, filiruffa continentes, fapore acri Thalfpeos amula. Felia inferiora glauca, Glattí foliorum colore & glabritie amula; inperiora, caulibus alternatim aut nullo ordine adnaticentia, perquam angulta funt & tenua.

Quamvis annuum dicatur Lob. & aliis: radix tamen hyemem perfert interdum, & in plures

annos durat, criam postquam semen persectum dederit.

In agris prope Ratifionam in Germania observavimus copiosè enatum. Verùm quam ibidem collegimus planta capfulas habuit numerofiffimas, perexiguas, ipharicas monospermas, unico in fingulis femine ruffo: unde specie ab hac diversa sir oporter.

* 3. Lepidium Dioscoridis Zanoni; maximum Chalepense Moris.

Radicem demittit satis crassam, longitudine circiter palmari, albam, ruptu difficilem, superius vi-Kadatem demutti laus crattam, longtudine circiter palmari, albam, ruptu difficilem, Juperius viridem & afperam, plurims radiculis longis, rotunda & majore hac exeuntibus, que huce illuo rependo alias plantas producint, more Lepidii vulgaris, quibus undique featere confipicitur locus in quo plantatur, ut difficulter inde erui & pentius eximi poffit. Caulem edit implicem at aliquando dipicem, rotundum, lavem, lucide virentem, qui in pingui folo proveniens superat cubitalem aliquando dipicem, rotundum, lavem, lucide virentem, qui in pingui folo proveniens superat cubitalem alitudinem; ex cujus singulis geniculis exfiliunt folia caulem ambientia, quemadmodum sir in Lepidio vulgari, fed Laurinis folis similia. In filiminis caulibus ramatim prodeum fene terraperatil, albidi, cum framinulis & apice in medio, quibus faccefecntibus toridem succedunt engilae rotundas, bivalves, includentes sin se summera. cludentes in se semna ruffa, Nasturtii vulgaris siminibus minora.

Sapor hujus Jantza cario ef quaim Lepidii vulgaris, ac proinde potentius remedium est contra dolorem lichiadicum, Lepram, & dolorem Splenis.

Flore afface Semina Chalepo transmila funt à D. Rob. Huntington.
Vis foliorum acris & excalfaciens (inqui Dioforides) quaproper trici herba ischiadicis præsentssimum est auxilium, si cum Helemi radice quatour horis illinatur henoiis simili modo protost, lepras eximir. Radix appensa collo [adalligata brachio Plm.] dolore dentium liberare existi-

Mulierculæ nostrates Buriæ seu S. Edmundi burgi in Suffolcia, referente Parkinsono, ad partum facilitandumi decoctum in cerevifia propinant.

CAP.

CAP. VIII.

De Thlaspi.

Hlaspi à fructus forma, qui veluti infractus & contusus est, à 3xão infringo, conquasso, nomen Thlaspeos notæ characteristicæ sunt capsulæ seu vascula seminalia compressa. Duo autem Thlaspeos genera sunt, vel enim membrana cellulas seu loculamenta dissepiens ad planum seu latitudinem capsulæ parallela est, & quæ ejusmodi capsulam habent Alyssa dicuntur; vel ad latitudinem filiquæ transversa seu perpendicularis, quod genus Thlashi simpliciter dicitur.

De Thlashi Alysso dieto.

Alyflon ab a privativa & Mara rabies dicta eft, quod demorfos à cane rabido mirifice juvet.
Alyflon Galeno 2 de Antid. herba eft Marrubio fimilis, orbes habens in furculorum fummitatibus asperiores & magis spinosos, flores ad eccruloum vergentes: unde specie diversa est ab Alysto Diofcoridis & Plinii, que folis est rotundis, & fructu duplicium Scutulorum effigie.

1. Thlaspi Narbonense Lobelii Ger. Thlaspi Alysson dielum maritimum C. B. Nasturtium vel Thlaspi maritimum I. B. Sca Treacle Mulfard.

E radice alba, fimplici, lignofa, perenni, paucis fibris capillata ramulos emitti plures, imbelles, humi procumbentes firiatos [lignofos faits, fragiles, hirlutos, fubrubentes f. B.] quos folia occupant mann procunteenes manos lugnotos aus, manos, minerios, 1.5, quos pira occipant alterno aut potus nullo ordine ponta, funcialia, perangulta, incana hifute obtra, Japoer Naturtii] Hoferli in funnuis ramulis congetti, albi, quadrifolii, medio feu umbilico obfcuriore, in univerfum floribus Nathurtii aquatici vulg. fimillini. Vafeulum feminale parvum, compreflum fumma

vertum nonous Patturta aquatet vug. 11111.011. rajeuum jeunate patvun, competuum iuliila parte acut [1]. B. urinque acuminatum [1]. elimina duo vel tra continens pufilla, ruffa.

Ad maro Mediterraneum ubis, farè occurrit, & Leucoii lutei quandam fimilitudinem habet, nil Louit, quod tranuli infirmiores fint & pro-umbain, quodque tum ranuli, um folia multo minora. Semina in hac specie competula & plana siunt, in singulis valculis bina; Nam silicular membrana intergerină, in duas cellulas difereta funt, in quorum fingulis fingula femina. Parkinfonus hane specieur cum Thlaspi Cretico albo umbellato majore confundit.

Thlafpi minus quibufdam, aliss Alyffon minus J. B. Thl. Alyffon defum campefire minus C. B. Thl. arvenfe minus lateam Park. Thl. Gracian Ger. Small Meadboott.

J. B.

Plantia de de femino deciduo fe quotannis renovans crebris eirgultis fruticat, duris, teretibus, asperis & incanis, in ramos fissis, & in terram aliquando reclinatis. Flascult in summis caulibus & ramulis crebri, se calce quadriparito, est vicin fisca excurrentes, ut in Thiaspi minore & hupus crebris, se calce quadriparito, est vicin fisca excurrentes, ut in Thiaspi minore & hupus control of the contr mulis crebti, Je cauce quadipartito, J velut in Ipieus excurrentes, ut în Thlafpi minore & hujus generis aliis, pediculis brevibus infident, flavi terrapetali, adeò exigui, ut vix aperiatintr, nec ecum partes facile poffitire diferent: quibus ferre longă (ur în hoc genere fieri adfoler) capfula fuccedunt, à caule extantes, Lenticulus giano fornia non diffinitles, vertim multo minores, fupina parte concavi, circumardo circulo în medio protuberantes, abi fomine fublicar pulla, quaterna, finagulis locellis membrant dificlatis bina, ruffa. Folia infinia ad Thymi aut Allines minima folia accedit e formarda longitulis e protuberante account de la contrata de la contrata de la contrata de la contrata longitulis e procedure. guas socenis incino ana oncano unas runa.

Leva munica di ripini dui carine intinine coli coccioni, femunciali longiudine, podiculo angulto, versis apicem didatantur, incana, ad cadum afpera, minis tamen quan ca que in caule funt, crebra, oblonga, & pro longitudine angultiora iis quæ ad radicem. Radis demittitur lignofa, alba, fimplex & interdum furculofa. Sapore est Naflurtii, fed multo remiffiore, radix tamen fatis acris est & mordax.

nun, ac maio Comanga, mus camer mas acts en es montas. April & Maio floret, ferius cituifve por vers temperie. Crea Genevam in glarcolis paffini, atque etiam circa Moguntiam in Germania, Monfpelium in Letu.

Lib. XVI.

Non und femper facte occurrit hac planta, alias pufilla admodum, aliàs dodrante major. Variat etiam non raro floris colore albo, autore J. Bauhino, qui Montbelgardi in fua vinea copiose provemre flore albo (cribit. Clutins qui florem pontaperalion hais artibuit proculdubio haliis eft.

C. Bauhinus duas hujus species facir, minorem hie propolitum, & majorem: verim diffinctss

C. Baunimis dus mijus species racis, innorem me propontant, et majorem: verum attrinctis effe non fidenter affirmat, quin portius unam & eandem fufpicatur: Moritonus in Prælud. Thalapi Alyffon minimum haber: ab Alyffo majore & minore partium ornnium parvitate difereu facile. At nos majoris fipeciei ramulum habeanus vafeulis duplo quam deferiptæ majoribus quæ fortè

3. Alifon Anguillara J. B.

J. o. Fruticola eft, ramis duris, lignofis, teretibas, hirfutis: felia finilia Thlalpi minori Alyffo dieto, latiora, alperiora, hirfuta, lubrotanda, in obtufum acumen detinenția. Silique es funț disposite ferie qua in jam dicko Thiafpi, hirituis pedicellis hærentes, comprelle circinate rotunditatis, in umbonem molicò protuberantes, triplo majores qu'un Thalaji molo deit, multim afpera, ftylum exi-guum è (unmo proferentes, membranulà lucidà valvulas differminante.

Ex fiecà planta descripit, unde nec quale semon animadvertere potuit, nec quales flosculi Dubitat В Ь Ь Ь

Lecus &

Lecus.

Locus.

Dubitat I. Bauhinus & quarit, Annon hoc fit Thlafpi Græcum propinquius forte Dioscoridis, Polygoni toho aut Olex, Lentis femine Lob? h. e. Thlafpi Alyffon dictum campeftre majus C. B. quod à minore specie non differre iple C. Bauhinus suspicatur.

4. Thlaspi montanum luteum J. B. montanum luteum majus Park, montanum incanum luteum Serpylli folio majus C. B. Jupinum luteum Ger.

J. B.

No pauca huic cum pracedente [Alyllo minore] communia, potifimum verò falia oblonga, incana, maximè inferna parte, alpera, ad Oler formam nonnunquam accedentia: Radix longa, Jicana, maximè inferna parte, alpera, ad Oler formam nonnunquam accedentia: Radix longa, Jicana, multifida, numerolos, hum fulos, lignolos cauder profert, cinericcos, dodrantales & longio-gnoia, multifida, numerolos, hum fulos, lignolos cauder proferences, del majores, & staturate hinter: capida quoque non diffimiles, fiylum è capite proferences, umbilico prominulo, fomen clauteri capida quoque non diffimiles, fiylum è capite proferences, umbilico prominulo, fomen clauteri.

centes.

C. Bauhinus invenit propè Basileam, circa Burfecker supra rudera in monte.

Magnitudine excepta nihil invenio in descriptione lugus planta quod non conveniat pracedenti.

Verium quam accepit J. Bauhinus à Tollano Carolo ex Champagnole. Bargundia, folio erat multo majore, ad Oleam accedente; floribus Leucoii lutei, ejusdémque odoris. Floruis toto Junio ac Julii

principo. D. Magnel in Betan Monft. in priore juxta capfulam quatuor foliola viridia adeffe observavit, in hoc verò nulla, capfulas etiam multum differre. In ildem locis cum priore reperitur, & codem tem-

pore nore.

Nos in Ætna Siciliæ monte hujus generis plantam observavimus palmarem, plurimis cauliculis, flosculis albis qui ut in reliquis successive aperiuntur, non tamen in longas spicas excurrunt, sed velut notcuis aibis qui ut in renquis inceeniwe aperiantur, non tamen in longas ipicas excurrint, led velut in capitula conglomerantur, ob loci frigiditatem ut puto, nam habemus albi collectas hijus generis plants differt, quòd folia calycis una cum flore non decidant, fed maneant vafculo fubjecta, quod P. Magnol Thlafpi Alyffo dicto campeftri minori proprium facit.

5. Thlaspi verum primum Dioscoridis Zanoni.

Mirum in modum ludit natura in productione foliorum hujus inferiorum, versus terram provenientium, & superiorum caulis ejusque ramorum geniculis adhærentium; prima enim folia densè mentudit, longis coftis innitentia, quorum lobi alternatum coftis fingulis adharent, quique finite tentier divida foltorum Hypeco aduntar, à radice usque ad tertiam caulis partem, deinde quadam tentier divida foltorum Hypeco aduntar, à radice usque ad tertiam caulis partem, deinde quadam tentier divida foltorum Hypeco aduntar, à radice usque ad tertiam caulis partem, deinde quadam tentier de la contraction de la contractio tenner unta tonomin raypeson animan, a taune unque au tertant tauns partern, tennee quexam folia latiorebafi cingunc caulem divida in aliquot lacinias, fuperiora autem folia funt integra, micronata, ac Perioliatz modo cingentia caules & caulum ramos ad fingula genicula; quod in mulla alia Thializos facei oblervatur. In fimmis faftgiis caulis & ramulorum finese provenium minutuli, alb, quorum fingulis fingula fulvenium filicale, rotunda, bifida. Hæ capfula fecundum ramorum cymas fpicatum proveniunt, relinquentes (post semina matura & valvulas delapsas) septa media pellucida exiccata petiolis adhærentia, ut in aliis.

Provenit hoc Thlaspi non solum in Persia sed & in Syria.

Lecus

Virer.

CAP. IX.

De Thlaspi membrana cellulas disterminante ad latitudinem siliquæ transversa, & primo

§. I. De iis quorum surculi floriferi flosculis paulatim se explicantibus in spicas longas excurrunt.

1. Thlaspi vulgatius J. B. Vulgatissimum Ger. Vaccariæ folio Park, arvense Vaccariæ incano folio majus C. B. Mithaidate Muffard.

T. N. X radice faits crassa, fibrosa, lignosa, alba, subacri csules exsurgunt hirsuit, teretes, rigidi, brachiat: quibus felia sine pediculis adherent, longa, sensim angustiora reddita, serrata sive crenata, gemuns pinnulis caulem ampledentia, sapore cum morfu acri. Flosodi minimi, albi, mulic, ut in Burda patforia disposit, quattor folis virescensibus sustentials, assebuse candidis. Capsulae prematuro ortus soccupant, foliacex, subrotundae, infractae, in summo fisse, in quibus substantials.

semen acre Sinapi aut Nasturtii. His adde, Foha quæ è radice exeunt longis pediculis inniti; filiculas seu vascula sem. longioribus pediculis infidere quam in Nasturtio hortenii, deorsum restexis, & bina duntaxat semina, hune indè

unum, commerc.

Inter legeres praclertim folo arenofo aut glareofo frequens orirur.

Thiafpeos femen calidum eft & fice. Ufus pracipue in internis abfeeffibus rumpendis, menfibus ciendis, fichiadicis affectibus curandis.

Extriniccus abftergit ulcera guacunq, manantia, infupérq. ptarmicum est, sed minus vulgare. Sebrod.

Gravidis, qua fœtum necat, infestum censetur. Idem,

Ingreditur hoo femen Theriacam,

A. 2. Thlafpi

Lib. XVI. De Tetrapetalis siliculosis seu capsulatis.

A. 2. Thlaspi Vaccarice incano folio perenne. An Thlaspi capsulis birsutis J. B? An Thlaspi willofum capfulis birfutis C. B. prod? Park.

Hæc species præcedente humilior est & minor, aliàs ei admodum similis. Radix pariter simplex, alba, plurimos cantes fundit, humiliores quàm illius, & vix se sustinentes quin humi procumbant. Folia in eo disferunt quòd & minora sunt & altius sinuata. Verum differentia maximè conspicua est in sine distribus, qui in hac specie triplo majores sunt quam in illa, & in valculis seminahbus, que & longiora & hirfuriora, habéntque in fummo apiculam feu fpinulam longiorem. Semina quam pracedentis minora.

Floretcum priore. Majo menfe in Wallia primò obfervavi hane plantam, que hyemem per-Locut.

Thlafoeos capfulis hirfutis descriptio apud J. Bauhinum in plerisque convenit nostra huic planta. verum, quod miror, nullam in floris magnitudine differentiam notavit. Folia quoque inferiora in nostra planta (quantum memini) Erucæ modo divisa non funt, sed integra & per margines dunnoura pianta (quantum menucapi) Entice moto un territori min, fea menga ec pei margines sum-taxat levice rimuata; neque capilla pilofa funt, fed potosis brevi lanquine è veluir tromento inca-na. C. B. radicem cenuem, oblongam fino Thighi vilofo attribuir, caulem unicum, pedalem, quo à nofteo differir: folia ad radicem humi firata, longis pediculais donata, orbiculato culpide: reliqua

* 2. Thlaspi Vaccariæ incano folio minus C. B. Park.

CR

Tota planta villosa & incana est: Ex radice crassiuscula rufescente cauliculi semipalmares, etiam minores, recurvi & quali repentes, villofi & incani prodeunt, folis parvis, incanis, Jocaniz dimilibus, pediculis carentibus & alternatim dispositis vestiti; quorum summitate fiosculi plures, albi, quasi in subrotunda spica uniti, quibus thecæ parvæ succedunt.

In agris Monipelienfibus repens, & in Provincia propè Maffiliam paulò majus & erectius re-Locus.

Sufpicor hoc non differre specie à præcedentibus. Forte parvitas & foliorum canities loco natali debetur. Verum nihil affirmo. D. Magnol copiosè in sylva Valena, vià qua itur ad pagum Viols. invenit Majo mense cum flore.

· 4. Thlaspi Vaccariæ folio, Bursæ pastoris siliquis C.B. Vaccariæ folio Monspeliacum Park.

Caule est cubitali, rotundo, striato, lavi, viridi, ramoso; quem folia Vaccaria similia, atrovirentia, glabra, pediculis carentia cingunt : flores parvi, albi : filiqua Bursa pastoris forma, sed ma-Non longe Monspelio in borto Dei dicto collectum est. Locus.

5. Thlaspi Dioscovidis Ger. Drabæ folio Park. Thl. eum siliquis latis J. B. arvense, siliquis latis C. B. Exeacle-mustath, Penny-exess.

Vulgaris notitiz est hoc Thlaspi, radiculă obliquă, albă, lignosă, sapore oleraceo, tandem sub-amaro: caudius sesquipalmaribus & cubito altioribus, angulolis, striatis, alastísque. Folia sine pediculo adnascuntur sinuata, pinnulis acutis productioribus, in atro virentia, sapore inter Brassicam & Cepas, odore ad Allium accedente: Flores pufilli, Burlæ paftoriæ, albidi: quibus fuccedunt filiqua lata, rotunda, compressa seu foliacea, glabra, supremà orá stista, in medio magis eminentes propter semina contenta, rotunda cum striis circularibus, saporis acris. Flores in summitatibus caulis & ramulorum (ut in reliquis hujus generis) fuccessive expansi in spicam quandam longam percurrunt, nullis ad corum pediculos (qui in hoc genere unciales funt) appointis foliolis aut ligulis: Folia mollia & glabra funt.

In agris inter segetes occurrit, sed rariùs in Anglia: invenimus Worminfordæ in Essexia propè Locus. fluvium Sturam; item propé oppidum S.Ofithæ, Saxmundhamiæ in Suffolcia, & circa oppidum Stone in Staffordia comitatu.

* 6. Thlashi arvense Acetosa solio C. B. Thlashi majus Tab. Ger. Park.

Hujus folia inferiora longa angulta, Glasti aut potiùs Acetosa pratensis foliorum amula esse di-cuntur: cauler pedales & altiores, soliis crebris longiusculis vestrir, summa parte ramosi; in quibus soliculi parvi, albi, quos sequintur capsule bivalves, prona parte convexa, supina cava, seminibus rus-

Mihi hactenus non satisfit de hac planta, an sci. detur ejusmodi in rerum natura. Tabernæmontani autoritati non multum tribuendum est.

Bbbb 2

7. Thlafpi

831

Lacus

Locus.

I ocue

Locus.

7. Thlashi arvense persoliatum majus C.B. Park. roundisolium Ger. oleraceum Tab. Bursa pasto-ria soliu Persoliate J.B.

Rah nuic tenuis est, supra unica, mox fibrola; aliquot cauliculor palmares & breviores (interdum unicum) emitens, colore in suico leviter rubente & virente, veluti glauco, lavos, teretes, ex dum unicum) emitens, colore in suico leviter rubente & virente, veluti glauco, lavos, teretes, ex foliorim alis ramulos interdum producentes. Folia (uperiora alternatum caules fine pediculis amplexantur, glis covum fere concurrentibus, ut à caule perforari quadantenus videantur, uniciali lon-plexantur, glis covum fere concurrentibus, ut à caule perforari quadantenus videantur, uniciali lonpiexantur, ans corum rere concurrentous, un a cause personati quadantenta vineantur, infrain ion-giradine, dimidio angulifora, dentificiale, glabra, glauca un Perfoliate. Folicali politu florum Burra Lev vilgaris, parvi, albi, involucro quatuor foliorum in fucco viridium circundati, ex pediculis tene vingars, parsi, and, insonico quanto concern la cicidentibus floribus, imò antequam etàm in multimis femuncialibus; in mudio famina crocca. Decidentibus floribus, imò antequam etàm in totum decidant fubnafeuntur flique parve, Burfa pafforiz, formá cordatá, veluti infraéta, ut in totum decidant fubnafeuntur flique parve, Burfa. Thlaspi, seminag, continent parva, compressa, rotunda, subrusta. Sapor planta subacris.

Circa Breiciam in Italia, & Genevam in Gallia observavimus. Occurrit etiam variis Germaniæ

in locis, & circa Monspelium.

Thlaspi alterum mitius rotundifolium Bursa pastoris fructu Col. huc proculdubio pertinet; quo C. Bauhinus rectè illud refert.

8. Thlashi arvense persoliatum minus C.B. Thl. persoliatum minus Park. Thl. minus Clusii Ger.

Aliquot habet faliola per terram sparla, Braffice campestris foliorum formam & colorem pænè Aliquot habet faliola per terram sparle antienta, sed longè minora: que verò per caulem sparguntur (qui singularis est & palmaris altitudimis, rarò major) rara sunt, latiorea, pediculo ipsum quodammodo amplectuntur, Braffice campestris sunt partienta de la colorem insta, & guttu aliquantulum acri. Flores pullil, albi, summis cauliculis instalent, quos subfequentur comprella vafeula, iis qua in Cretico Thlaspi conspiciuntur similia, superiore parte fissa, duobus utriculis planis prædita, in quorum fingulis bina aut terna granula, flavescentia, acris sa-

Crescit in petris, & siccis quibusdam, umbrosis tamen, Austriæ collibus. Floret Aprili: Semen Maio maturum Cluf.

Q. An hæc planta reverà specie differat à præcedente. Fortè (inquit J. Bauhinus) eadem est cum nostra [præcedente] sed minor ratione loci ubi provenit.

• 9. Thlashi montanum minimum Monspeliensium folio laciniato J. B.

Lignofis, albis, prolixis, multifidis radiculis nititur, ex quarum capite surculi emergunt numerofi, Ligitors, auto, points, mannes maneros intunt, ex quantus copies premo emergini numerosi, interdum vix unciales, atias trum quantove unciarum alcitudine, ramos, congelti, exiles, abit; quibus paullatim delabenchos fentim fuccedum longiore intervallo diffitz flique, Milii grano equaquibus paullatim delabenchos fentim fuccedum longiore intervallo diffitz flique, Milii grano equales, ex rotundo oblonge, in duos loculos interveniente candida membranula divila, ex pediculis ses, ex munico outorises, in timo nocatos interveniente camana memoraniza utrite, ex penículis longuictuis pendentes: [comos minuta, rufa. Folia tum ex radice flatim, tum actualium ramorique divisiones uncitala vel femuncialia, in profundas angultifilmas lacinias ad coftam ufque in-

In Boutonet juxta Monspelium à Cherlero collectum est. Diligentissimus P. Magnol quid sit se

10. Thlashi shia Globularie J.B. Alpimum Bellidii cærulen solio C. B. Thlashees albi supini varietas Gev. Thl. monianum Glashi solio minus Park. C.B. app.

Longè latéque serpit radiculis longis, crassiusculis, in aliquot capita divisis nixum, qua subinde Longe facque retine remains nongo, seamucans at angue capacitatis intains que inclue retine per la capacitatis fibris denuò radicantur. Felis per terram sparia, aut in eam reclinata, fais crebra, Giobularite folis quodammodo similà, pediculo unius aut duarum etam unciarum, ad exorbra discontinua de contra capacitati de capacitatis de tum rubente nitentia, vix totam unciam longa, fubrotunda, craffiuscula, atrovirentia, potifimum tum rubente nitentia, vix totam uncam ionga, iubrotunaa, crainuicula, atrovirentia, potifitmum hyberna, fapore amaro: Cauler palmares, aut etiam longiores, tereces, glabri; per quos alternatim hyberna, fapore amaro: Cauler palmares, aut etiam longiores, tereces, glabri; per quos alternatim calcuntur folsa, coloris ferè glauci, pediculorum expertia, ima parte caulem amplexa, quo ferè modori parte palmors perfolates, acuminata. Summum caulis cacumen conferos fiditinet fores, do folia Burfa palmors periodiates, naquifenilos, hadeos, plufculis etiam apicibus in calyce viridante latentibus: Quibus fuccedunt filippae latufculæ, comprefile, Burfularum pafforiarum zemulta es feui fon apicales compressor future co mula, ex finu suo apiculas exiguas emittentes: semen complectentes subrustum, exiguum, acriusculum

In montosis pascuis inter Settle & Malham, & versus Ingleborough in provincia Eboracensi plurimum. Clufius in declivi montis urbi Badenfi imminentis quarto a Vienna Auftria milliari invenit.

* 11. Thlapsi siliquá cordatá peregrinum J. B.

Pedalem altitudinem assequitur. Caulis in aliquot ramulos divisus, folis stipatur lini facie, in Pedalem attitudinem attequitur. Cauis in anquoi rainiuto atvino, join inpacti ini toco, infinimo obtulis, glaucis, temere oppolitis. Cujus ut & rainulotum ejus extrema fojeali ornant exigin purpurei, quos excipiunt filipae foliacex, cordatex, eleganti virore conspicus, minimi digiti unguem latx, linea quadam bipartitx, & utuno verbo dicam, filiquis Thlaspecs Drabz folio figuration. ra perfimiles. Radicula duriuscula est & alba. Plantæ sapor subamarus, non fine acrimonia quadam. Semen ejus parvum, oblongum, luteolum, acriusculo oft sapore, minime ingrato.

Floruit Julio & Augusto in horto Zuingeri, Basilez.

Lib, XVI.

Tempus 80

* 12. Thlashi Alpinum repens C. B. Park.

C. B. prod. Ex radies oblonga cauliculi plures, per terram repandi, trium, quatuor vel quinque unciarum; faliu parvis, fubrotundis, inordinate dilpofitis veltiti prodeant, faribus copiolis, magnis & albis ornati, quibus flique. Thlaspi Bellidis solio similes succedunt. Sapore est Erucx.

Ad Thermas Fabarias Helvetiorum collectum est; Variat ratione loci: illud enim foliis est leniter Locus. hirfutis, floribus communiter purpurafcentibus rarius albis: hoc verò foliis est glabris, floribus albis.

* 12. Thlashi saxatile rotundifolium C. B. Park.

Ex radice alba, longa, fibris carente, sublignosa cauliculi plures, tenues, pedales, resexi, & fibris capillaceis deorsum mustis terræ affixi prodeunt. Folia est parvis, subrotundis, tenuibus, inter quæ cauliculi palmares, nudi exfurgunt, flores paucos, pallidos sustinentes, quibus siliqua parva tenuissimo filamento donate, femen minutum concludentes fuccedunt.

In locis petrofis circa oppidum Lauffen reperitur. Suspicor hanc plantam Veronicæ speciem esse.

• 14. Thlashi parvum saxatile slore rubente C.B. Park. montanum carnoso rotundo solio Park. Lithothlashi quartum carnoso rotundo folio Col.

Saxorum rimis etiam hæc gaudet; verum locis magis depreffis invenitur, propè Castrum Podium Poponiscum Æquicolorum: cuius radix longa satis, lavis, candicans, dura; ex qua tres, quatuorve Locus. roponicum requisionami: como roma ronga ratos paras sentantes curas ex qua tres, quantorve prodeunt otificulli, in divertal endentes, refet, rotundi, rubentes: circa quos denia, carnola, rotunda parva admodum folia, nee fruchtis magnitudinem fuperantia, circa radicem in imo robefeentia aliparva admonuntation, nec mactio magnitualitem superanta, circa raucem in into rubelcentia ali-quando, fed colore Braffice reliqua, a ce revincilos femper angultora, longiora, denforsa, ad flores ufque. In fummo verò parva umbella huic proferuntur, botris ex viridi misentibus, circa quos exterius in orbem aperiuntur flores, velut coronantes umbilicum ac compressi, suaverubentes, sanguiterus in orioen apeninnum pares, veint commantes uninnuum ac comprent, inaverubentes, langui-nels lineis eleganter depich, fammibin intus luteis, deinde fücerefeenthus paillatim medis fiorbise & ét a aprientibus, vinculi ad pedalem interdum longitudinem producuntur, fuccedunt fruchts, dispositi ut in superiore, sed minores, & circa summum serratis vel dentatis oris purpurantibus. Sapor radicis & foliorum amarus; seminie verò parum acris, quod minutum Irionis modo atque flavescens eft, copiosium in folliculis utrinque, à superioribus differens. Maio floret.

Maio noret. In declivibus montis Capouladon à las Cambrettes, non procul Monspelio inter rupes cum flore & I acut. femine Maio & Junio mentibus collegit D. Magnol.

Parkinfonus plantam codem capite repetit: primò eam ponit sub titulo Thlaspeos parvi saxatilis flore rubente; deinde Thlaspeos montani carnoso rotundo folio; aut certe titulos confundit.

* 15. Thlaspi saxatile Polygalæ folio C.B. Park.

Cauliculis est pedalibus, foliis Polygalæ formâ, sed longe minoribus, slosculis exiguis albidis; thecis rotundis, infractis; semine minutifilmo. In saxosis circa Monspelium.

tneus rotunus, muatus itamis minatamino. In Appendice ad Pinacem C. Bashims hanc videtur fubliturer pro Thlafpi montano nono, i.e. faxanii vermiculato folio, fi eum recte intelligimus, & tamen deferibit pro diveria specie; fortè pro nono interferendum vult inter octavam speciem & eam que pro nona ponitur in Pinace, que iam pro decima habenda est, &c.

• 16. Thlashi montanum semper virens C.B. Park. Thlashi semper virentis species candida J. B.

Gaulis hujus craffus est & lignosus, à radice ad ramos usque cortice subsusco scabro tectus, multis foliolis oblongis, incanis five candidis cinctus. Flores in umbellis albi: Siliquæ parvæ, fubrotundæ:

17. Thlaspi fruticosum alterum Lob. J. B. Thlaspi fruticosum folio Thymbra birsuto C. B. Thlasp.
fruticosum Hispanicum Park. fruticosum minus Get. VI. Hispanicum albo store Clus.

Multas statim è radice emittit virgas inxquales, frequentibus ramis donatas. Folia illius angusta, mucronata, nullo servato ordine caulem & ramos ambiunt, satis manifesta acrimonia. Extremi ramicroines, must be a found consellos among a sum matteria actiniones. Extrem ra-nii miltos albos fofodio in caput congellos ferunt: quabus exculfs indéquantur planar béec in foi-ce fipecien nafeontes, superioribus similes, duobus utriculis constantes, in quibus semen. Radio craf-cor fipecien nafeontes, superioribus similes, duobus utriculis constantes, in quibus semen. Radio craffaufcula dura non vivax.

J. Bauhinus ficcæ plantæ ramulum Heidelbergæ à Sprengero accepit pro Thlaspi fruticoso Lobei heathines the plant all the plant is a sponger occess for a liapp fruicolo Lobelite occuping for a liapp fruit for a complete cum cufpide in extremo, fimiles Thlaspi Mechlimenti; flofull majusculi albi, illius similes, limilitérque dispositi : folia tantum diversa. Hac autem planta vel eadem est, vel fimilis Clusio descripte.

Tempus.

• 18, Thlaspi fruticosum folio Leucoii marini Ger. frutic. folio Leucoii marini minoris J. B. frutic. Leucoii folio angustifolium C.B. Park.

Virga huic numerofa, fparfa, crebris Leucoii minoribus folis: flores candidi, copiofi, & femen compressum Thlaspi, parvi. Radix lignola, fibrosa.

* 19. Scorodothlaspi Ulissis Aldrovandi J. B.

Radice nititur fingulari, alba, paucis fibris donată. Ea veluti in capita divaricatur, numeroso foliorum stipatu longis pediculis præditorum, quæ ex principio angusto sentim ovatam figuram acquirunt, & subrotundo ambitu fimuntur; quorum priora foliis Bellidis quodammodo respondent, quædam lece norounno amount immonati ; quorum priora roms neutras quocammono respondent, quecam re-viere lacinitata, qua lam paucis denticulis, alia forè nullis donata. Color viens est, puliculis es cofta nervis excurrencibus. At que alermo positu cauliculis harent folia, prasferiim suprema, mi-nimis ceu alis caules amplectuntur. Cauliculorum fastigio fosculi infident albi, parvi, Burte pastoris nums ceu aus camers ampuentum. Cameratum natural service de la camera del camera de la camera del camera de la camera de l non tacta. Radicula & folia oleraceo gustu prædita sunt, grato & vel tantillum acredinis sapidæ in funcibus relinquente, non fine halitu Alliariæ.

Flores & filiquas produxit Julio.

* 20. Thlashi Alexandrinum C. B. Park. Alexandrinum Cortust Job. Baubini J. B.

J. B. Herbs eft dodrantalis, ex radice fingulari quaternos [aut etiam plures] caules emittens, teretes, glabros, mulis alis concavos: ad quorum divaricationes, propagatione/que, fuperiore praferim parte, fula fingula, velur Perfoliare, ramos amplectuntur, fubrosunda. Ramorum extremis longa ferie unrinque ex brovilos podiculis appenduntur filique circuntate, quales ferè Thlafaços tenuficial reconstruction. majores, in mucronem leviter obtusum desinentes, quas secundum longitudinem percurrit costa, a qua utrinque valvulæ bipatentis fliquæ dehifcentes ablecdunt, diflepiniento medio relicto, inque fingulis valvulis fingula femina compreffa, ruffa, ex latiore bafi in acutum definente.

21. Thlashi spanospermon Americanum Park. luteum spanospermon Cornut.

Huic plantæ radix est durior, multisque fibrillis hæret: folia sunt digitali longitudine initio, admodum angusta, humi sparsa, & subpinguia: cauliculi semipedales, non line adnatis ramulis longiusmodum angularibus, folis quidem vacuis, fed mille flosulis luteolis, tetrapetalis ornatis: qui post-modum, relictis aridis cauliculis quibus appendebantur, omnes decidunt; fructusque unus tantummodo aut alter sparsim hine inde spectatur, folliculi sci. compressi & oblongi, quales sunt Glassi sativi, in quibus semen concluditur acri sapore. Sapor plantæ subacris vulgaris instar Nasturta leviter linguam pungit.

* 22. Thlashi clypeatum arborescens Creticum Park. Alpin. exot.

Cubitalis altitudinis ramulos multos à brevi caudice digiti craffitie producit, longos, teretes, lignosos, à quibus alu ramuli exeunt, qui in summitatibus utrinque ex opposito floscalos parvos, albos habent, crebros, a quibus siliquæ parvæ, oblongæ, depressæ, scutorum figura à sus pediculis parvis napent, creoros, a quouss pusque parva, obiongs, depreitz, teutorum figura a tuis pedicuius parvis pendentes, femen intus continentes rotundum, deprefium, acre: Ramidi luperus felia, pauca Abent, longa, incana, tenuia, in extremis acuta; fed ramuli inferiis ferunt furculos tenues, multos, ex quorum una parte feidel elolloga, renuia, dendi fiuml litipata pendent, qui incana funt. Radice nititur here planta multiplica, tenui, lignofa, inutili; Semma acria funt, calida & ficca.

Hac planta cadem videtur Thalpi fruitcio fol aterico filo. J. B. fuperius è Clufio & J. Bauhino defizipo, aur Thl. fruitcofo folio Leucoli marini minoris J. B.

d. 2. Thlaspi umbellatum.

In hoc genere petala florum exteriora duo duobus interioribus plus duplo majora funt, capfulæ bina tantum semina continent, hinc indè unum.

1. Thlaspi Creticum quibusdam flore rubente & albo J. B. umbellatum Creticum Iberidis folio C. B. Creticum umbellatum flore purpureo & albo Park. Thlafpi Candia Ger. Candna Cufts.

E radice alba, fimplici, furculofa, fatis craffa pro plantæ modo, fapore acri & amaro, caulis emergit pedalis aut dodrantalis, teres, folidus, ab imo fatum ramofus, ramis creberrimis, durus, lignofus, glaber, viridis. Folia in caulibus & ramulis crebra, alterno aut nullo ordine pofita, oblonga, angusta, glabra, Iberidis foliis aqualia & majora, paucis & majusculis crenis seu denticulis & margines incifa. Summi caules & ramuli striati flores suffinent velut in umbellas dispositos, speciosos, tetrapetalos petalis duabus exterioribus plus duplo majoribus quam funt interiora, fucceffive se aperien-

De Tetrapetalis siliculosis seu capsulatis. Lib. XVI.

tes, pediculis femuncialibus nixi, colore plerunque purpureo, rariùs albo. Singulis flofeulis fuccedunt theculæ compressa, oblongæ, mucrone bishdo, cum stylo oblongo à store reliduo : Seminæ bina

Annua est planta. Sapor totius acris & vehementer amarus. Floris gratia in hortis colitur. In fylvis montofis propè Salernum in regno Neapolitano, & Viterbum in Etruria spontaneum in- Locus,

2. Thlashi umbellatum arvense amarum J. B. umbellatum arvense Iberidis folio C. B. Park. Thl.

Seiguipalmaris est & altior planta; cauliculis pluribus, ramolis, striatis, subhirsutis: quibus adnafcuntur folia oblonga, Iberidis, ex angusto principio sensim dilatata, & circa extremitatem crenata, craffiulcula, subhirsuta, sapore perquam amaro, subacri. Flores tanquam in umbella dispositi. quanquam inæquali ortu, ex albo purpurascentes, aut etiam penitus albi, quatuor constant foliolis, quorum duo majora longiora, ità ut ex iis unum fimul utrunque inferius æquet aut etiam superet. Capfulæ fiffæ, infractæ, Nafturtii vulgaris semen continent minutum, acre. Radix lignosa, albida,

norota.

A Thlaspi Cretico differt foliorum angustià; floribus sensim expansis summis caulibus & ramulis in spicas procurrentibus; cium in Cretico seminalia etiam vascula floribus delapsis umbellatim disposita sint: florum colore ex albo leviter purpurascente: omnium denique partium minore mag-

Morifonius in Pradudis Thlaspeos quandam speciem habet, Iberidis solio tenuissime diviso, cui Alia species. folia multò tenuius diffecta funt quam Thlaspeos Iberidis folio; flores & semina: cateraque partes

Inter fegetes in monte Saleva prope Genevam & circa Thuiri vicum prope Juram montem. Locus. Variis locis occurrit inter fegetes in Germania.

3. Thlaspi umbellatum Creticum flore albo odoro minus C. B. umbellatum Creticum, flore albo odorato Park, parvam, umbellato flore niveo odorato J. B.

Humile est, ex semine natum, singularibus virgir assurgit, rotundis, in plures ramos divisis, per quos, ut & per caulem, sparsa erant angusta, & extremo mucrone serrata folia, Cretici foliorum æmula, acri gustu prædita. Summo caule & extremis ramis nascebantur veluti quædam in unum caput congeltæ umbellæ florum niveorum, odoratorum, quibus successerunt thecæ Gretici Thlasbi vasculis similes, in quibus semen. Radix etiam Cretici instar non vivax.

Considerandum proponit J. Bauhinus quantum differat Thlaspi hoc ab ejusdem Clusii Thlaspi in Allobrogibus invento, flore niveo.

4. Thlaspi umbellatum Nasurtii solio Monspeliacum C. B. Park. umbellatum Narbonense Ger. umbellatum tenuiter diviso solio amarum Narbonense J. B.

J. B. Planta est multim accedens Thlaspi umbellato arvensi amaro: folisis craffiusculis cum aliquot parvis lacinis five portuunculis: floribar ferè ilidem, fed paullò minoribus: altitudine femilipita-mæå: casticulis aliquot firmiufculis in ramulos diviis: radice fingulari, craffiufcula, in fibras diftributa. Hæc J. Bauhinus, qui plantam è semine Monspelio misso Thlaspi umbellati nomine natam fusè describit his verbis:

Pracedenti anno sata per hyemem eduravit, & sequenti ineunte Aprili cauliculos primum protrudere corpit ex una radice plurimos, striatos, longă serie foliorum ad extimam usque prominentiam caulis donatos. Folia autem ima sustinentur petiolo unciali, supernè in quatuor portiones craffiusculas, latiusculas, mediâque sui parte sulcatas desinente: media porro folia summaque petiolo duas circiter uncias plus minúíve longo producuntur, crenarúmque imparili numero pro petioli longitudine brevitatéque differunt, ita ut longiores pediculi quatuor vel quinque portionibus à se invicem impari intervallo è regione collocatis diffirisque constent: breviores verò, modo duobus, sed rariffime, modo tribus, Trifolii in modum, modò quatore, modò quatoque quog led rariis dipariq, longtudine donantur. Florere porro cœpit jam declinante Maio: in reliquis cum Nafturtio prædicto convenit: quæ fi placet vide.

• 5. Thlaspi Creticum flore albo majus C. B. Creticum album umbellatum majus Park.

Radice est oblonga, paucis fibris donata : cauliculis palmum superantibus, rotundis: folise paucis, oblongis, angultis, levibus, alternatim caulem vestientibus. In cauliculorum summo flores candidi, magni, quibus thecæ magnæ, apice medio donatæ succedunt.

. 6. Thla (p.

825

HISTORIA PLANTARUM.

* 6. Thlashi saxatile vermiculato solio C. B. montanum vermiculato acuto solio Park. Lithothlashi montanum fruticosius vermiculato acuto folio Col.

Radree lignosa, alba, magna, inter faxorum rimas se infinuat; ex qua crassa, lignosa, rugosaque Radice ignosa, aius, magna, inter iaxorum rimas le initinat; ex qua cratia, ignosa, rugolaque propago multos viticulas breves, palmares emitut, angultis, parvis, carnofis, vermiculats, rotundis fere feliu nigrolecimbus, acutus in funtumo, atque per ambitum hirfatis parum, dentis circa illos herenbus; at carca flores raporibas & brevioribus. Flores verò in magnas velut umbellas rotundas conrentibus; at carca flores raporibas contentination. rentinus; at circa notes ta tortous concentrates. From Vero in integrals coal unincome rounded softert, candid vel fuavo-rubentes, petalis fuperioribus parvis, inferioribus majoribus, Thlafpeos Cretici florum ntu, quibus paullo minores funt; staminibus intus quaturo lucius. Flore autem adeo crebri & denli sunt, ut planta tota ils obtecta videatur cum floret. Succrescentibus mediis floribus atque dehilcentibus, exteriores & imi, fruttus per caulem brevibus admodum petiolis, minoribus corpore quemecaturus, exterares et min, 174449 per cautem orerious activoum patrios, infidentes relinquint, latos admodum, cavos Cochlearis modo, atque Thlaspeos vulgaris Vaccaria folio dicti majores, parum clatos, cavam caulibus, convexámque nobis partem oftendentes. Fructus hi lati funt, superna parte fissa, non rotundi sed angulosi. Gustu admodum acri sunt solia, at semina acriore, qua lata, compressa, fulva, alis minora, fingula medio folliculo vel disco, ut duo infurt fingulis fructibus integris.

Maio floret, ac æltate perficitur. Reperitur Anversæ Valvæ saxosis montibus, in quibus nihil terMaio floret, ac æltate perficitur.

reni reperitur.

7. Thiaspi marinum Baticum Park. parad.

A Thlaspi Cretico umbellato vulgari differt foliis primis quæ à radice exeunt antequam excaulescat nonnhil dentatis seu serratis circa margines, caulibus minus ramosis; umbellis tamen sorum purpurascentium similibus; semine pallidiore flavo.

4. 3. Thlaspi scu Leucoium biscutatum.

Hujus generis plantæ ob semina compressa rotunda ad Leucoia accedunt, & Leucoia siliculosa seu biscutata dici possunt.

Thlaßi biseutatum asperum hieracifalium & majus C. B. clypeatum Lobelis Ger. clypeatum bieracifolium majus Park. Lunaria biseutata J. B. Shuckler Mouttarb.

J. B. Caules habet exiles, pedales aut dodrantales, ab eadem radice plures, uno vel altero foliola ad ramulorum divaricationes donatos; ea enim magna ex parte statim ex radice oriuntur, per terram sparsa, palmum longa aut breviora, paullo semancia latiora, crassiuscula, saturo virore prædita, ad aparia, pannum ionga aut oteviota, panno ionianea iauora, cianunciua, iauno vitore pietura, att latera finuata, afpera & brevibus pilis utrinque hirfuta. Summis caulibus & ramulis flores innalcun-tur coacervati, tenuiffimis pediculis harentes, parvi, luteoli: atque hos fequintur pericarpia pulcherrima, foliacea, pelitata, didynia, ad ligulam, extra Scutilum quoq; prominulam, adnexa, quorum fingulis fingula clauduntur fernina, lattufcula, orbiculata, compreffa, ruffa: [apore & effigie Leacoii purpurei & albi potiùs quàm Nafturtii Lob.] Radix alte in terram descendit, mediocriter crassa, per plures annos vivax, & hyeme folia retinens.

In Germania, Italia, Sicilia & Gallia variis in locis observavimus, Maio, Junio, & reliquis aftivis

Locus & menfibus florentem. Tempus

* 2. Leucosum Alyssoides umbellatum montanum Col.

An ad pracedentem plantam, cuius eam synonymam facit C. Bauhinus, referre debeam dubito: quocirca descriptionem ejus è Columna hic proponam, & rem Lectoris Botanici judicio sub-

Folia huic longa, Leucoio luteo magnitudine proxima fed minora, per ambitum magis finuata, hirfuta, carnola, dura arque afpera, è radise longa, nodofa, candicante ex pullo, nervola, itco da pore, finule ex pulno, perminibus producuntbus Leucoti more; ex quibus caulé tenuis, hirfutus, pipelalis aliquando, raris interceptus foliolis, in cujus fummo parum dividium, & fiores veluti Corympelalis aliquando, raris interceptus foliolis, in cujus fummo parum dividium, & fiores veluti Corympelalis aliquando, raris interceptus foliolis, in cujus fummo parum dividium, & fiores veluti Corympelalis aliquando, raris interceptus foliolis, in cujus fummo parum dividium, & fiores veluti Corympelalis aliquando, raris interceptus foliolis, in cujus fummo parum dividium, & fiores veluti Corympelalis aliquando, raris interceptus foliolis, in cujus fummo parum dividium, & fiores veluti Corympelalis aliquando, raris interceptus foliolis, in cujus fummo parum dividium, & fiores veluti Corympelalis aliquando, raris interceptus foliolis, in cujus fummo parum dividium, & fiores veluti Corympelalis aliquando, raris interceptus foliolis, in cujus fummo parum dividium, & fiores veluti Corympelalis aliquando, raris interceptus foliolis, in cujus fummo parum dividium, & fiores veluti Corympelalis aliquando, raris interceptus foliolis, in cujus fummo parum dividium, & fiores veluti Corympelalis aliquando, raris interceptus foliolis, in cujus fummo parum dividium, & fiores veluti Corympelalis aliquando, raris interceptus foliolis, in cujus fummo parum dividium, & fiores culturalis aliquando, raris interceptus foliolis, in cujus fummo parum dividium, & fiores culturalis aliquando, raris interceptus fummo parum dividium, & fiores culturalis aliquando, raris interceptus fummo parum dividium, & fiores culturalis aliquando, raris aliquando borum modo densi, in umbellam dispositi emicant, lutei, ampli: quibus succedunt frustus laves, rotundi, duplices, latere conjuncti, compress, apicem habentes medium, in medio extuberantes: quo femma fingula, compress, parva, flava, continentur; ut bina fingula duplicibus fructibus infint, fapore etam ficco. Folia gultu dulci tere, non acri.

Augusto mente floridam & Gemine referentam invenit autor in excellis Æquicolorum frigidifque August herbidis Cernino dicità, inque Valvensium montibus in valle supra Anversam præruptis umbro-

fis faxis juxta fluminis decurfum.

3. Thlaspi biseutatum asperum minus C. B. elypeatum asperum minus Pack. Iondraba Alssfoides Apula spicata Col.

tos. Martio mense exit, *radice* admodum exiguŝ, albā, ex qua *falia* è terra parum el », ta sed convexa, hirsurie albā, moli, densâ obira, digitali latitudine majora, oblongă formă, ne.vuli » crassis, pilo-Col. munic aus, mon, quisa coma, quanta antunino mapos, comiga torina, net como pilos fis; quorum aliqua circa petiolum; radicem versus, lacinam haben; reliquam partem raris & magins relpectu folii ferrata dentibus.

Caulem è medio emitti rotundum, hisiutum, afperiufculum, pentre como periufculum, pentre como periufculum, pentre como periufculum pentre como nis relpectu folii lerrata dentubus. Caulom e medio emutit rotundum, hisfutum, afperiulculum, pedalem aut paullo majorem, duabus vel tribus in fummo alis divifum, è foliolis anguftioribus multim nec lacinatis prodeunbus, reliqua parte nudum, nili propè humum duo vel tria hærerent folia. In fummo flofeuli emicant Sinapeos modo, lutei, exigui, quibus deficientibus ab imo paullatim locum implent foliculi duplices, rotundi, Lentis magnitudine, fimul latere conjuncti, compreffi, parum hirfuti, in fipeze modum furfum elati, arque Aprilis fine perficiuntur.

Cirinolæ in fylva propè D. Rocchi Mezcana appellata, inter Pyraftros, Oxyacanthas & Aspho-Lecui.

delos. Sapor planta totius acris.

4 Thlaspi bisentatum villosum slore calari donato C. B. Park. Leucoium montanum slore peda-to Col.

Huic folia funt Napi modo circa caulem, atque etiam à radice prodeuntia, quæ hirfuta, profunde incila, candicantia ex viridi, parum carnofa, molha, guftu acrutcula, linguam manfa diu vellicantia; Flores in fummo caulis hirfuti, craffi, albicantes, & coherentium alarum denso profert, neanua; xiver in minimo came minimo, came, anocames, contecendam autum celhos protett, quorum externi primum delnicumt, Leucoii ritu, colore lateo, minis faturo, tetrapetal, aprocintero bervia flammula in medio prominente, caliculos habentes hirlutos, ut in Leucoio: fed his accedir, quòd binas appendices rotundas, inanes demittant inferna parte, quà periolo herent. His fuccedunt exigui clypeoli effigie fructus, in apicem definentes, Lenticulæ magnitudine. Radiz carnola, dunt exigui uypeun unigie pratin in aption usimiones, tomoress magnitudine.

pedem longa, candicans, lignofa, ex dulci parum acis, minimi digit craffitudine.

In faxotis Gallo-provincia, Bormii non procul ab infulis Steechadibus provenit. C. B. Columna Louis.

Maio floridam habuit ex oppido Filettino in montibus Romanæ ditionis ortam, cujus flores & fru-

Aus gustu acres esse percepit.

5. Thlessi biscutatum store sulphureo Hort. Oxon. An Thlassi biscutatum annuum asperum Hort. Paris?

Folias est asperis, & canescentibus, non fature viridibus, ut in vulgari Thlaspi biscutato: Floribus etiam sulphuris colore tinchis non ut in illius slavis. Radice insuper annua, non ut illiud vivaci. Q.Annon hoc fit Leucoium Alyffoides umbellatum montanum Col.

6. Thlaspi biscutatum Raphani aut Irionis folio Bocconi.

Cum reliquis biscutatis Thlaspeos speciebus convenit hac nostra Caule, Flore, Fructu: Foliis solummodo discrepat, quæ Raphani aut potius Irionis formå & magnitudine sunt. Radice est admodum exili & imbecilla, ex qua sepenumero plures cauliculi exeunt. Annuum est hoc nostrum. Circa Panormum, Agrigentum & Massiliam copiosè gignitur locis incultis & asperis.

7. Thlassi fruticosum Persicum faliis Keiri Zanoni; latifolium platycarpon Leucais faliis P.
Boccon. fruticosum Leucais falio C. B. Park.

Ex radice longa, satis crassa, fibrillas plurimas in terram demittente oriuntur quasi in cespite multa felia longa, crassa, lavia, supra obscure viridia, subtus pallescentia (decurrente per medium nervo ta foiss ionga, crana, nevia, nupra ouicine vintua, nuone panescina (ucomiente pei incadini solis fubili 8e vix perceptibili) ad extremum fubrotunda; inter quæ oritur casila pedalis, fimilibis folis fed minoribus, ad genicinal alternatim dipolitis vefitus, qui in plurimos ramos fe findir; arque in fummis faftigiis ramorum proveniunt umbellatim plurimi fisers, albi, petalis doubus majoribus, 8e duobus duplo quali minoribus: in horum medio apparent plurima fi aminula ruffa, apicibu toticam. Elemento for fire serum ed Viola piare petaren accedente. luteis ornata. Florum odor faris gratus ad Viole nigre odorem accidents. Flore tematicant in the financia continent in the financia continent in the financia continents of the explains petitatus latas, in mucronem obtulum definentes, colore obfuriore, versus petiolum quadratas, birdas femina continentes comprefía, lata, Cinnamomei goloris, fapore amaro, acuto & pungente, velut Sinapi.
Floret per totam attaem, led copiofius verná tempeftate, & frigore durante. Sponte provenit Locat &

Huic proculdubio idem est Thlaspi latifolium platycarpon Leucoii foliis Becconi, quamvis Jac. Zatime procusciono norm en a maior nationami piazycarpon Leucon rous Baccon, quamvis Jac, Za-noni dubitet, quoniam P. Boccone neg; Horum ullius odoris, neg; foliorum amazoris (qui in Thlafor infignis Perico observatur) non meminit. Verium hoc est argumentum tantum negativum & nihil concludit. Potuit enim Boccone has qualitates, aliáfive quas in descriptione precipit, yel non animad-vertere, yel oblivites, vel brevitati studens omittere. Descriptio Bocconitant fic le habet :

vertere, vei obuvilci, vei brevitati ituoens omittere. Descripto Bocconiana ne le naoet: Sirculiis fruescit fragilibus, cubicalibus, fubinde majoribus, rotundis, circa quos folia plura millo ordine servaro dense congesta sinn, crassa, galava, indivisa, Leucoii armula, per extremum retula. Summittaemo occupant sircera se leucoii, albidi, quasti in umbellam congesti; quos excipiunt vascula biscutata, in quibus semen utrinque compressum. Radix subest crassa, vivax.

Tempus & Locus.

Locus.

Vires.

6. 4. Thlaspi fatuum Bursa pastoris dictum.

HISTORIA PLANTARUM.

Burfa paftoris I. B. Ger. major vulgaris Park, major folio sinuato C. B. Shepherde purse.

Nonnunquam palmaris, pedalis interdum & cubitalis [aut ctiam [efquicubitalis] eft planta. Radae mittur exili, recki, alba, fibrosi, fapore lubdulci & naufoofo; è qua prodeum folia oblonga, modò integra, plerunque tamen profunde utrinque lacmiata, lacinis in acutas culpides delinentibus. Dentis loconis terè in modum, nonnihi hiritata, pediculis uncalabus [portis ex angulto principio [entim dilatata] cùm fuperiora que in caulibus funti latà bafi, abique pediculis in adnafacantur, lesind que rateral la tiema cacha da cen what anno facilia. lacinia ceu auriculà utrinque productà eos velut amplectentia, nec omnino laciniata fint. E folionacina ceu auricua aurique pionica els veini ampiecennes, incominais actinata inti. E folio-rum medio cuti unos, dio, cres, quatureve, aur plures eturgunt, in ramilos alternatim politos diviti, medius ab imo flatim. Summi caules & ramuli in longas veluti fpicas excurrunt floiculorum pediculis tenuibus femunciablus indentuim. Sunt autem fojculi parvi, albi, quaturo petals ful-rorandis minime bifidis compositi, cum famininti aliquot apices luteos gettantibus. Floiculis de-rorandis minime bifidis compositi, cum famininti aliquot apices luteos gettantibus. Floiculis delaptis pediculi in uncialem longitudinem excrescunt, & seminum receptacula suftinent, ex acuto principio in latinfculam bifidam crumenulam definentia, à caule extantes, & rectos cum eo angulos efficientes, aut etiam deorsum nonnihil reflexi. Semina in singulis vasculis continentur multa nunutiffima, per maturitatem fulva aut fubruffa.

Hac planta foliis mire ludit, unde illam qua folio est integro & non sinuato pro diversa specie non habemus: atque ideireo cum J. Bauhino ad idem caput reducimus B. paft, folio finuato pri-

mam, fecundam & tertiam species C. B.

Secus vias locis defertis & incultis, inque arcis, compitis ac ruderibus paffim provenit, totâque

aritate floret, viget ac lemen perficit.

Altringir & conflipat, hinc valet in hamorrhagia narium [fi peffum è cotone factum & ejus fucco intinctum naribus indatur Brunf.] diarrhea, dylenteria, lienteria, [vino rubro vel aqua fluviali in qua chalybs candens extinctus fuert decocta ac pota, vel ejus fuccus expreffus] in michione cruenta & gonorrhea [fucciespreffi \(\frac{z}{2}\), technical aut herbar ficcata puris duplo Manth.] men-fitruorum fluxu nimio. Externé vinheribus folidandis à plebeiis adhibetur, nec fine fucceffu. Qui mimo additur fupius cataplalinatis febrifagis que carpis imponuntur.

Burfa pathoris non tantum hamoptoicis opitulatur, fed citam certo medetur gonorrhoza; quam

fingularem observationem post Tabernamontanum celeberrimo Seberio practico infigni debemus.

CAP. X.

De Tetrapetalis siliculosis monospermis.

De Brassica marina monospermo.

Poliis carnolis cariis cum Braffica convenit, floribus albis, capíulis fubrotundis, monospermis ab

Brassica maritima C. B. marina monospermos Park. marina Anglica Ger. monospermos Anglica J. B. Bea:Colewort.

Folia aliquot è radice ampla, lata, craffa, circa margines undulata, & veluti crispa, fragilia, pediculis craffis infidentia, colore carifo seu ex viridi cinerco promit: è quorum medio audis exturgit craffus, bipedalis aut alion; folia aliquot vestitus, simma parte in multos ramulos & sirculos varie dividus & subdivisis, sforum pallentium alborum conggeris denfas & unmbellofas suftinentes, quibus sinceculum stilique breves & craffa, alia nuclei cerati magnitudine, alia altero tantò majores, figurà utrinque turbinatà & acuminatà, & thorulis quibusidam secundum longitudinem donata, per altis turberulis syasferara, colore ricerco, quibus funniles sinculum tiest sone consideratione del successione del superiori syasferara, colore ricerco, quibus funniles sinculum tiest sone collega politica vicin vel alias tuberculis exasperatæ, colore cinereo, quibus singulis singulum inest semen, pullum, viciæ ferè magnitudine. Badix crassa in multos ramos divisa, multos annos vivax : quin & folia per hyemem virorem fium retinent.

In arenosis maris litoribus circa Angliam ubique ferè invenitur. Verno tempore pro olere

Locus.

CAP. XI.

Myagrum monospermon J. B. monospermon majus Park. monospermon latifolium C. B.

Raffa & alba eft radiv, annua tamen: qua caules profert aliquot cubitum aut felquicubitum alos, glaucos, teretes, leves, folidos, medullà candidà faretos, multis alis concavos, fuperiore parte valdè ramofos, ramulis pradompis à caule extantibus & angulos ferè redos cum coefficientibus. Felia Galti fairvi fuperioribus folis nonnihil fimilia, plerunque tamen lacinitat, prafertim inferiora, [parva, cum Brafficanis magnitudine neutiquam conferenda,] fimilirérque illis crifa, pinnis fuu caules amplechentia, fapore oleracoe. Fiere lucie, quadrifolii, minores malto quam Braffice (imo Eryfinni vulgaris pares) paullatim nec codem tempore fele explicant, alis primulòm è calice crumpentibus, alis in femma abcuntibus, quod fingulare in fingulas facilatis buffalis furfum fpectantibus, & canlibus ramultique apprefits.

Is Bauhinus Ipontaneam observavit in agro inter Dampierre & S. Mauritium. Junio mense apud Locus & nos floret, & semine plenam maturitatem adepto radicitus interit.

CAP. XII.

Myagro affinie capitulis rotundis J. B. Myagro similis siliqua rotunda C. B. Park.

The second secon gua, Coriandro minora, femuncialibus pediculis tenuibus à caule extantibus harentia, per maturitatem nigra, in apiculum definentia, à quo quatuor coffule minimum alate ad pediculum ufque porriguntur. In fingulis capitulis femen melt unicum flawum, oleaginolim, nullo fapore manifelto. Folia Myago fimilia, minora, alpera, obscuritis virentia, nonnihil fucculenta; que per caules & ranos alternatim difoofita, nullis pediculis, amplexicaulia, alas utrinque pinnatas proferunt fapore vifcido, & nifi obste leviulcula acrimonia [que potea fentiure & linguam calefact] fauto: infima ex longis pediculis leviter finuata funt. Deferiptio se fig. Baubini à nobis interpolata & autita.

Annua eft planta, femine deciduo se renovans.

Hujus ramulum invenimus inter plantas noftras ficcas, ubi collegimus jam non recordamur. Ex femine Londino misso in hortulo nostro succrevit, floruit & semen perfecit.

CAP. XIII.

Myagro similis store albo J. B. Myagrum monospermon miuus C. B. Park.

TUmerola statim à radice sundit folia, glabra, uncias tres longa, ad Iberidis folia acceden-Umerola statim a radice tundit foita, glabra, uncias tres longa, ad lberidis solia accedentia, lacinitata nonnihli: Inter que cauls siugum medullà farch; alis concavi: Quarum
curum felia ambiunt alata & veduti denticuli: lacinitate. Flosati in fassigiis candidi, exigui, quos vascula sequuntur suborounda, acuminata, longo posiculo barrentia, ad Myagrum cum
roundis capitulis accedentia. Radicula longa, alba, simples, vel cum paucis fisris.

Inter Bononiam & Florentiam reperit J. Bauhimus. Passim in farte circa Montspelium reperitur Locus &

Tombor Company and Co Maio & Junio cum flore & capitulis. Betan. Monsp.

839

Lib, XVI.

Locus.

HISTORIA PLANTARUM. CAP. XIV.

Eruca marina Ger, marina Anglica Park, item maritima Italica ejusdem. Eruca maritima Italica, siliqua hasta cuspidi simili C.B. Cakile quibusdam, aliis Eruca marina & Raphanus

Uamvis tenuis longa tamen satis est hujus radix; numerosos caules proferens, dodrante altiores: folia Reledæ minora, pinguiora, gustu acri, subsalso. Flores peculiaribus surculis lateralibus infident, Eruca aut Braffica politu & formâ, colore purpureo. Siliqua craffiulcula, breves, bina femina fingula continent. Nos unicam in valculo cellam feu cavitatem observavimus.

CAP. XV.

Lepidium glastifolium C. B. Lep. non repens J. B. Lep. annuum Lob. Park. minus recté. Woah:

Æc herba ex observatione nostra hujus loci est, siquidem capsulas producit monospermas; numeroliffimas, sphæricas cum apice in summo, perexiguas, scabras, pediculis tenuibus femuncialibus, acuto, cum caule angulos facientibus, infidentes, qui flosculis parvis, albis succedunt. Flosculi autem successive se aperientes paulatim in prælongas spicas excurrunt.

Miror Morifonum filiculas bifidas, membrana per maturitatem pellucida & alba diffeptas ei attribuere, nifi fortè aliam plantam describat, nobis incognitam.

In agris quibuídam propè Ratisponam Germania urbem copiosum observavimus.

CAP. XVI.

Rapistrum monospermon J. B. C. B. Park.

T. B. Y radice longiuscula, albicante, parùm fibrosa, caules pedales, aliquando altiores, rotundi, trenues, tamosi, eleganter virentes, levitérque hirliui exurgunt. Palia humi sparsa crassa funt, Rapi folius similia, ad principium laciniata, deinde subrotunda, leviter sinuata de hir-sita. Flores fecundum cauliculos palmares et tenues velue in spica dispositi, eleganter lutei aureive, quabis flience succedant rotundes, elegantes; proper strias [per eas quemadmodum in semine Coriandri disturentes] in filamentum oblongum abeuntes, que quali genima sibi insident, parte tamen superiore majore, cùm in ca seme parvum, oblongiusculum, sed unicum sunde ei no-

In Italia non procul à Liburno portu ; circa Genevam etiam & Monspelium spontaneum in-

* 2. Rapistrum maximum rotundifolium monospermon Hispanicum Park, maximum rotundifolium mo-

Pracedente elatior est, foliis majoribus in lacinias disfectis, extremo majore, subrotundo, magísque piloso. Quin & ramulis crebrioribus, floribus amplioribus, albis in calycibus subluteis, seminibus [potius vasculis seminalibus] rotundioribus, summa parte minimè acuminatis ab eodem

Hanc speciem plenius describit Jacobus Cornutus in historia Plantarum Canadensium his verbis: Omnes hujus generis species solionum amplitudine superat: hec verò sunt, Raphani modo, extremă parte rotunda, 8c ambitu crenata, fupină varis asperitatibus in spinulas seaces leviter ex-triberant, amplitudine palmari. Circa caulem subnascuntur his utrinque in eodem pediculo

Cenlis ad duo cubita elevatur, firiatus, angulofus, ut folia hifpidus in multiplices furculos divifus, in quibus longe minora quam in caule folia glomeratim aggeruntur & fine ordine locantur: funt enim illa & magnitudine & figură urrica Graca fimilia; onusti sunt surculi innumera storum pro pagine, adeò ut integrá vigeant æftate; Flor ex rotundo capitulo subflavo in quatuor candida foliola isparatur, inter qua tennia filamenta & piftillum viride cum apicibus luteis apparent. Cuique flori fucçedit femen unicum, parvum, fubliavum, rotundum, rotunda quoq, capfula membranacca Coriandri magnitudine inclusum, quamvis initio dum viret paulo longior appareat, per maturitatem tamen orbicularis oft figura.

In Hispania nascitur.

Locus

CAP. XVII.

De Leucoio filiculafo monospermo.

1. Leucojum siliculosum slore luteo umbellatum monosp. Thlaspi saxatile incanum, luteum, Serpvilis folio minus C. B. Ionthlaspi luteo flore incanum fixuedes, montanum, umbellatum Col. Thlaspi montanum luteum mines Park.

Oliis exit incanis, asperis, parvis, angustis, oblongis, forma & effigie congeneri plantæ à Matthiolo pro Alvsso depicta, minoribus duplo, circa viriculor rotundos, purpurantes, in terra stra-tos, hirsute alba aspera obsitos: in quorum summo sores odorati, non parvi ut in congenere, fed magni respectu plantæ, atque non in umbellam, sed veluti longum corymbum in orbem per vitea magin respectu pianca, acque non in uniociain, sea veiuti longum corymbum in orbem per vi-ticulos difponuntur, colore luteo, bilari aureove, petalis infractis in cordis figuram: quibus ab into futtu ficcedunt, alternatin etiam per orbem circa viticulos longis petiolis harentes, figura rotundâ. Lentis magnitudine, incanâ hirfutie asperi, longum habentes apicem, in quibus unicum semen compressum fulvumque continetur.

mprenum rusvunique commetat.
Maio & Junio florida & frequentiffima in Æquicolorum montibus habetur: plana juga diligit. Тетри Folia dura & veluti humore carentia ficco funt fapore, herbaceo, nec acrimoniam exferere viden & Loeni.

tur, ficuri & femina. Eadem radice regerminat post flores, sempérque vivit.

2. Leucoium siliculosum monosp. fructu compresso. Lunaria peltata minima quibusdam ad Thlaspi referenda I. B. Thlassi minus clypeatum Ger. clypeatum minus Serpylli folio Park. Thl. clyp. Serpylli folio C. B. Ionthlaspi minimum, spicatum, lunatum Col.

Hujus radis exigua, tenuis & albicans, fibrillis aliquando divifa invenitur: plures emittit viticu-Hujus radix exigua, tenuis et aioicans, norius anquanno oivia inventiur: plures emittu viitai-les, tenues, afiperos, dodrantales ad fimmium, fupinos, aliquando rectos in unicaule planta: quos filia circundant alternarim difpolira, candicantia, exigua admodum, duplo minora quam Thymi du-rioris dieti, afiperiulculi uno versu quandoque disposita. A medio verò viticulorum, (qui afipera hirfusie & candicante obducuntur) ad simmium usque fruitus cartulaginei rotundi, Lentis magni-lica compressiti velus in longam fisicam dispositi decendori una assura forduni. Lentis magnihirfune & canacante oonwanter, an unmunm unque praem cartuaginei rotundi, Lentis magni-tudine, compretti, velut in longam (pican dipoliti dependent, uno estam ferè vertig pendali ep-tolis incurvis exiguis, minimum, in quatuor foilola divitium calveem habentes, oculos ferè fallen-tem. Flores velut in unbellam confettos in futumo Gemper haber esquos, & communium minimos, tem. Flores velut in unbellam confettos in futumo Gemper haber esquos, & communium minimos, temolos, qui fatam foliable proferunt è medio rotundos, hirfutos [J Bauhino non rectè glabos] lateolos, qui flatim foliada protennat e meno rotunous, minutos 1,1 batumo non come accessi in medio parum ventriofos, limbo circumdadeos, ni map aprae velan filios Thialpeos modo. Hi profectir paleze colore fiunt, ab imo decidentes, Maii fine; feme intus unicum habentes ovali fiprofectir paleze colore fiunt, ab imo decidentes, Maii fine; feme intus unicum habentes ovali figura, comprefium flavum aut rufium. Plante fapor partim arcs, Lucuo imodo ficcins.

gura, comprefium de control de colore de control se control partim arcs flavore de valuentium, A- Lorum In montain radiobas & coliblus Soli orienti expositis fleriblus/frequens Anverfe Valuentium, A- Lorum Corp. Colore Monfele, colore most Chellerius in Nemautienti agree. prilis menfis fine & Maio, Circa Monspel, collegimus: Cherlerus in Nemausensi agro.

CAP. XVIII.

Thlaspi montanum Glasti solio C.B. montanum Glasti solio majus Park. Thlas. Pannonicum Clusii Ger. Thl. folio Alliaria J. B.

Ujus folia infima lata & rotunda funt : que autem fuperius in caulibus, quos à fibrofa, obliqué acta, ferpente, alba, tenui, lignofa, Alliuimque obolente radice plures emunit, tebulique acta, ferpente, alba, tenui, lignofa, Alliuimque obolente radice plures emunit, tebulique de la companio de la constanta de la companio del companio de la companio de la companio del companio de la companio del companio de la companio de la companio del companio de nuorotunas caurem ampeterementapore orieneco porminim au Cepas quosi, accesantes e quorrim ais rami enafeuntur, fimiliter foliat. Fleste Nafturii aquatci abbi, quadrioliti. Silvage uno loculo donate, futorunde, nulli titura, fenen continent fingulu fingulum, Havum, guffu amaro & acri.

onata, nuoronnata, nuna anti anti secon Stichenstain, & qua iter est ex ea arce ad Sneberg: nusquam Lecus & alibi Clusio observatum. Floret Junio, semen Julio & Augusto ad maturitatem pervenit.

Cccc

CAP.

84.1

Lib. XVI. De Tetrapetalis sticulosis seu capsulatis.

CAP. XIX.

De Glasto seu Isatide.

I aftum Latinis, Pitruvio, Mola, Cafare & Marcello Empirico teltibus, vitrum dicebatur. Vi-trum ideò a Latinis dictum exifirmo quòd Gallis & Britannis antiquis Glaffe dicercur; quod Yurum redè interpretati funt. Glaffa autem fortè dicta et à colore vitreo feu

Glaffi note funt folia ad tingendum utilia, filique compresse, late, pendulæ, per maturitatem nigræ Linguam avis dictam imitantur.

Glastum sativum Ger. Park. Isatis sativa vel latifolia C. B. Isatis sive Glastum sativum J. B.

Pollicaris hujus radix albida & lignofa ad cubitum & sesquicutoitum descendit, inquit J. Bauhinus. Caules surrigit minimi digiti crassitie, bicubitales, rigidos, teretes, laves, subrubentes, in summo valdè Caules furrige minimi digiti cratitice, betabitates, rigidos, ceretes, taves, luoritoentes, in lumino valor ramolos; fulia creberrinisi, nullo ordine pofiris veditios. Flores in ramulis lucie, crebri, exigin, quaxtuor foliolis longuifculis, obtufis, minime birdis compoliti, pediculis longis, tenuibus fabrixi [1]. Bauhimas octo foita fort ribbui, verbin quaxtuor illa que minora voca ctalicis funt non floris] Szamina lutea, evigua. Capfulae feminum per maturitatem nigricantes, lare, obtufe, Lingua avus fimiles fed minores, cofta longitudinem percurrente, fecundum quam etiam aperiuntur, fingula fingula femina flavicantia contunent. Ob pediculorum tentatatem capfulae deorfum dependent ac fi pilis appenia forent. Folia ima ad Cynogloffum accedunt, nonnihil glauca, oblonga, glabra. Quadam tamen ex prioribus interdum hirfuta, inquit J. Bauhinus, ac etiam nonnunquam hinuata, ad Hesperidis folia accedentia. Qua in caulibus & ramis nullo pediculo interveniente adnascunau riesperius rona accessiona. Que in camous ce fains mano penicion interveniente autinitativi, pinnatis is barbili sa bisfin donata, olbonga, angultal, in acumen definentia, glauca, glabra, quadam tamen ex inferioribus averfa parte ad margines prafertim & nervum medium rarioribus pils hirfuta. Tum caules tum folia glauco quodam polline obdudă tint, qua facile deregi poteft. Secundo à fatione anno caulefcir & horet, & poftquam femen perfecerit radicitus exarefcir, femine

uecutuo se tenovans.
Serituri in Mediterrancis Angliz. Sylvestris à Sativo nonnis cultura differre videtur.
De Istatids cultura & praparatione ad lanas tingendas integrum librum scriptir Henricus Crolachius.
Glastum facillime & copiosifitme prabet falem volatilem, imb sine ince, egregii usis in Scorburo &
Angina. Hac planta multo meliùs tingri lanas quam Indigo, quod admixtione falis corrosivum evadit. Wedelins de Sale volatili plantarum.

De cultura & præparatione Isatidis lubet huc transferre quæ habet Wedelius loco citato.

Optime inquit crescit iis in arvis, quibus priùs Linum satum suerat; sin minus antecessore hoc gaudeat, stercorari eadem probè postulant.

Alterutro horum facto, aut foditur terra ad sationem, aut aratro ad id aptato quadrijugali profundiùs aratur. Sin communi aratro præstare id libuerit, lente festinandum est, mora enim ege

Quod Autumno aratro præparatum est arvum hyemalibus feriis ad Purificationis Mariæ festum relinquitur uberi irrigationi.

Semen ipsum perinde est, recénsne an verustum sit, modò non sumi accessione (quod notabile eft) corruptum fuerit.

Post feltum Purificationis, molliori cœlo, seritur, & ex voto quidem magis modicâ nive positâ, & ea quidem cautione, nè densè nimis fatio fiat.

Elapso uno alteróque die, qua mora non de nihilo est, studios è mediante occatione, terra obtegitur.

Post Pentecosten diligenter repurganda ab aliis herbis. Post festum S. Joannis ad primam messem maturescit: cum extima folia slavedinem præse ferunt, vel metus est flores ipsum meditari, ferro ad id parato in terra herba detruncatur in cumulum hine

colligitur & ad loturam fertur.
Facta lotione pabone ad locum aptum mittitur, sparsim dispergitur, & vertendo siccatur: marcor hie feu colono, fi minor fiat & fuperficiarie, feu emtori, fi juttus, lucrum fenerat, illi quidem aucto globulorum numero, hue melion præparatione. Sin inconftans tempeftas minus

quadem aucto giobulorum numero, nuc menon preparatione. Sin incontians temperasi minus faveat, ut modò incetur, modò incituri, modò incituri modò incituri, modò incituri sirrigetur, que liberari al sextranco humore debebar, periculum flubic corruptionis, &t refits hujus, nigredinis, quod fape unicà nocte contingit.

Abfumpta fuperfina laumidatae congerrury, &t cutiadalibus molis infertur.

A conquaffatione feu communicione &t rittura hac, qualis quidem fucculentis adhuc convenit, in accervum obrulum feu rotundum compinigium, fuperan parte recta pro arcenda pulvia, circa latera even vernilabra fabrificamur, ur herbacca, fames retidua per noctem excludatur.

Abacto liquore digeritur in magnos globos, & tecto patulo adi fatch, admachinam illam vecta imponitur, tu ficcerur, adeo omni ftudio fuperfua humiditas abigitur, ne in putrilaginem faticat. Relinqui hie loci poteit, quamdiu id fert occafio; aut globuli jam leniter exficcati propria inferri domnii, vel ad ulteriorem præparationem mercatoribus vendi pollunt.

Globuli enim hi, ques sexagenos vendi videas, tabulatis ingesti & accumulati, sensim incalescent, & urinolum sal volatile de se exhalant, cò cittus quo calor ambientis activo tempore & corum copia major; illud verò non folum quo continentur spatium, sed totam sæpe domum & vicinas odore suo replet. Tandem aqua etam affust magis intendit.r calor, donec non in cineres, ut quidam volunt, fed pulverem grofium tinctorum utibus aptum fatifcat, quod hine Glaftum 1827 1836/2014, feu præpara-Secunda

Secunda vice propullulans, non, uti prius, folicitis unguiculis ab immixtis aliis herbis repurgatur, fed oves in agrum mittuntur ut palti interfito hoc gramine repurgent ifacidem, neque enim illi vel esu nocent, vel conculcando in terram, msi pastoris negligentia diutiùs ac par est inhæreant agro. Exactis fex feptimanis à prima messe denno ut superiori tempore detruncatur, & iterum elapsis

totidem hebdomadis, fi cœlum Autumnale faveat, tertià vice; licet hæc minori bonitatis notă, tum ob caloris Solaris digerentis infufficientiam, tum ob tempus loture minus aptum.
Sequenti anno iildem arvis, qua priùs ifatidem tulerant hordeum inferiur.

Sin semina desiderantur, tertia messe pars intacta relinquitur, unde vertente anno in semen exit. Hactenus Wedelius.

Nostrates in praparando Glasto methodum hanc non per omnia observant, ut ab amico, quem super hac re consului, certior factus sum.

super nac re commun, certor tacus unit.
Seritut circa initium Martii apud nos, folo pingui, calido & bene stercorato; circa medium Maium
ferius citiús pro anni temperie & herba maturitate decerpitur.
Quamprimum demetitur ad molam ilico desertur & molendo comminuitur tandiu donec in globu-

los formari aptum fit abique ulla mixtura.

Globos hoice craticulis vimineis (hurbics nostrates vocant) imponunt ad exficcandum; cumque penitus ficca evaserint, molæ iterum subjiciunt & in pulverem quam possunt subtilem comminuunt.

Pulverilatum in area complanata, feu tabulato in acervum componunt, & copiosà aquà affiusi irigant feu madefaciunt, donec concalefaat & vaporem emittat; adeóque per plures feptimanas carigani seu maciatamis, donice contaciena ex exporein emitrat; accoque per pures leptimanis calentem & efficimigantem fininti ur paulatim maceretur & mattrefata, humore aquoe exporante, me dicamento fo concocto. Ad calorem autem moderandum ne nimis invalefata, per tres, quatufove hebdomadas pala quotidie verfant; mucodinem autem inter exficandum & camitem, contrahir, quam iterum deponit, antequam plenam maturitatem adipificitur, perfectum faccis inferciunt, &

Æstate calida & serena succo meliùs concocto ad pigmentum conficiendum nobilius & præstantius evadit; pluvid autem & humidâ foliis magis luxuriat, & uberiore proventu ferentem ditat, cûm cità regerminatione ad quattuor aut etiam quinque messes cadem astate adolescat. Prima messis omnium præftantifilma habetur, reliquæ ordine, sequentes antecedentibus, deteriores.

omnum prættannimma naoetur, renquæ ordine, jequentes anteceucintous, otterpores.
Glaffum autem non folum colorem cæruleum de fe præber, verum aliorum ferè omnium colorum bafis & fundamentum eft. Verim pro infitiuti noftri ratione de Ilatule faits: qui plura defiderat (nec enim hac ad artis hujus prorfus rudem & ignarum infruendum fufficium) eos confulat qui hanc materiam ex professo tractarunt, nimirum Crolachium pradictum, & Auctorem anonymum Aris

maceriam ex proteio traccarunt, iminum Croacinum praviacium). Auctorem anonymum Aria Agricultura Anglicè conferipta:

Joanni Bodzo a Stapel non affentio agrum Glafti proventu non emaciari fed letificari potius, quamvis frumento producendo magis fortalle idoneum evadat: nec enim triticum folo valde opulento fatum fertiliffimum est; siquidem foliis & culmis supra modum luxurians vim omnem in ea effundit, nec granorum admodum ferax est, neque plena & farina prægnantia procreat.

CAP. XX.

Coronopus Ruellii Ger. resta vel repens Ruellii Park. Coron. Ruellii feve Nasturtium verrucosam J. B. Ambrosia campostrii repens C. B. **Stuines Crestes**.

Terræ apprimit caules nunquam furgentes, fpithamæos, ramolos, rigidulos; per quos fális lacinitat, cæfurâ foliorum Maffurtit, nec ita diffimili aut odore, aut lapore: flajeuli fecundum caules minuti, albi; feminum loculi (cabri, inxquales, lappulas imitati, quafi echini parvi muricati, quorum fingulis gramms unicum, nigrum, gigarto vitigineo ferè par ineft. Radix longiulis de carte
In uliginofis & ad vias tam in Anglia quàm in exteris regionibus reperitur.

HISTO-Cccc 2

Locus? Vires &

Culeura & Praparatio.

Lib. XVII. De Herbis flore tetrapetalo anomalis.

Anagallis aquatica dista major & minor tam rotundifolia, quam longifolia, itémque Anagallis aquatica quarta Lob. Horibus & feminum conceptaculis cum Veronica conveniunt ideoque Veronica potius quam Anagallidis speciebus annumerantur. Ad idem etiam genus pertinent Chamedryos Spuria dicta species omnes.

845

Papaveris spinosi, si rectè accipio mentem Botanicorum qui illud descripserunt, calix trisolius est. rapaverse ipmoje, in teace accepto memerio documento un qui miu descripticum, canx ettolous eff, quá nre differt a reliquis Papaverse specioles nobes oblevates. Loculamentorum vaciula feminais respecto plurimim inter se differum Papaverse species; Nam Cheldoni majoro sitiqua simplex est & individa, unică intus continua civitate; Papaverse constituati situei in bina loculamenta secundium longitudinem divusturi, Papa corniculati spo, phomico in terna; ejus que store est vuolaceo in quaterna. Papaveris vulgaris tam Hortensis quam Sylvestris capitulum in plurimas cellulas dividitur incerto numero, ulque ad duodecim aut interdum quindecim, prout planta vegetior est aut languidior. Operculi autem stellati radii indicant numerum cellularum in quas capitulum dividitur.

Hinc patet à numero loculamentorum in qua dividitur seminis conceptaculum solo & per se plantarum genera non recte femper diftingui.

Huc etiam referenda funt Pentaphyllum siliquosum primum & secundum Morrisoni, nec non Trifolium Lustranicum bivalve flore rubro ejusdem, quæ siliquarum respectu cum Chelidonio maiore conveniunt.

PLANTARUM

HISTORIÆ

LIBER DECIMUS SEPTIMUS,

OUI EST,

De Herbis flore tetrapetalo anomalis.

 \mathbf{P}^{Ro} floribus tetrapetalis hoc in loco habeo monopetalos etiam profundè in lacinias petalorum amulas ad ungues ferè fiffos, nè à recepta Botanicorum fententia nimis recedam.

Herbæ flore tetrapetalo uniformi anomalæ & sui generis variæ.

Harum notæ Characteristicæ, generum indices sunt.

Florum petala tennia, ampla, fugacia, fuccus lacteus aut flavus, acer, vis narcotica; & in plerifque fpecichus calix bifolius feu bivalous caducm; Papaver, cujus duo funt genera; Alterum, vafculis feminalibus brevibus in plurimas cellulas divilis, operculo ftellato; ilíque vel glabris; Cuns tennancios necrous in panimas contais avans, operano renaco; inque vel glabris; PAPAVER Saticum & fivefire plurimarum fipecierum; vel hifpitis; RACEMONE: Alterum fili-quolum; PAPAVER corniculatum; cuius omnino fipecies est Chelidonium majus dietum, fiqui-dem fucco flavo acri turget, & calicem habet bivalvem caducum.

Vasculum seminale in quaterna loculamenta partitum, loculamentis superiore parte aliquousq, disjun-chis, & in angulos eminentibus; folits in plures lobos seu segmenta divisis, glaucas, glabris, odore vehement; Ruta. Ruta sos interdum pentapetalos est, & vasculum quinis locula-mentis compositum; verum hoc accidentarium esse puto & luxuriantis natura susuu tribuendum: naturaliter enim & ordinariè quaterna tantùm petala, & totidem in feminis conceptaculo loculamenta obtinet.

Vasculum seminale tricoccum in summo stylo, & succus lacteus in plerisque speciebus acer & servi-

Flores staminosi, in spicas congesti, Flosculorum tubi in vascula seminalia elliptica, (quæ per maturitatem horizontaliter rumpuntur) intumescentes, seminibus intus binis, puliciformibus. Hujus generis aliæ caulibus funt

Nudis, foliis vel

\$ Latioribus, nervolis; PLANTAGO. Angustis, in nonnullis etiam ad margines dentatis aut lacimatis : Coronopus.

(Foliesis, foliis angustis, binis oppositis, florum spicis è foliorum alis egressis; PSYLLIUM.

Silique flores antevertences, quax per maturitatem quadrifariam partiti & dehifcentes, quatuor femi-num feries oftendunt. Flores fummis filiquis infident, & integri una cum calicibus decidunt; LYSIMACHIA filiquofa. Hujus species quas novimus omnes prater Virginianas luteas siliquas producunt lanigeras.

Vascula seminalia in bina loculamenta divisa, & plerunque compressa: Flosculi parvi, petalis ad ungues junctis, ita ut integri decidant, suntque vel floribus

(E foliorum alis exeuntibus,

Singulatim, ità ut è fingulis alis finguli egrediantur flores; Als INE spuria, nimirum foliis Chamædryos, Hederulæ, Veronicæ.

Spicatim, ita ut è fingulis foliorum alis egrediantur finguli furculi flores multos in fpicas dispofitos fuftinentes, valculis tem. compreffis, Burlæ paftoriæ amulis; VERONICA.

Li summis caulibus spicatis; VERONICA spicata.

Anagalli

CAP. I.

De Veronica

Eronicam Recentioribus quafi occortiu dictam existimat C. Hofmannus, quia triumphat inter plantas noviter repertas. Veronica nota funt, Flosculi parvi tetrapetaloides, nam qua videntur petala diftincta

ad ungues juncta sunt, adeò ur flos integer decidar, unde stricte & proprie loquendo flores monopetali sunt non tetrapetali. 2. Vascula seminalia in bina loculamenta divisa & plerumque compressa In hoc genere calycis folia non decidunt una cum flore, ut in Tetrapetalis filiculofis, Nafturtio,

Thlafpi, &c. fed à flore delaplo reftant ad feminis ulque maturitatem: præterea flores è finu foliorum exenut, præter illorum normam, in quibus nulla ad florum exortum apponuntur foliola. Veronica autem in triplici funt differentia. Alix enim flores spicatos producunt, spicis summos

veronicæ autem in tripici unt cunterenta. Aux cultul noves spicatos producunt, spicis lummos caules & ramulos terminantibus que Veronicæ ficatæ dicuntur. Aliæ florum ficas producunt è follorum alis excuntes: quod genus Teucin lea Chamadryos spuria nomine infignitur.

Aliæ denique flores fingulares seu solitarios secundum caules, è follorum finubus proferunt, quæ

Alfinæ spuriæ censentur.

§ 1. Veronica spicata.

1. Veronica spicata latifolia C. B. Ger. major latifolia solia splendentibus & non splendentibus J. B. spicata latifolia major Park. Specit byoab-leaved spiket Specitivell of Fluellin.

Cubriales profert eaules, interdum etiam ampliores, non valde ramolos, certe quam rariffimis alis, fed multis nodis practicos; folia contrariis inter fe penolis ad fingulos nodos nafeentia, duas aut tres uncias longa, unam lata, craffa ex atro viridia, fplendentiaque, raris & vix confpicuis crenis ferrata, uncias ionga, unam luta, craia ex arro virtuta, piententiaque, raris ex vix confipcius creiais ierrata, guiltà admochum aftringentis ex exticcantis, deinde acris. Summo caule fipcatiin crelcunt multi conferri fiofeali. Veronica recht dicht floribus formi fimiles, fed colore paulò dilutores, ab infima parte fipicarum explicare fe incipientes quemadmodum Teucrii & aliarum fipicatarum flores. Suma in planis yafeluls continet, exile, fuicum. Radix craffa eft, multifue fibris donata, fungulis annis novos ex lateribus caules producens.

2. Est alia hujus species cubitalem altitudinem non excedens, multisque in summo caule ramis Secunda speprædita, cujus folia superioribus non minus ampla & crassa sunt, sed neque splendent, neque adeò cies.

3. Conspicitur & tertia species, secunda non valde diffimilis, cujus folia evidentioribus crenis Terria species. ferrata funt, ramulique oblongiore florum spica præditi: in reliquis conveniunt; utrique sapor

Invenitur hoc genus cum suis speciebus in multis Pannoniæ sylvosis montibus, & ad radices Stiriaca- Locus. rum Auftriacarúmque Alpium, ganderque umbrá.

Floret Julio, aliquando ctiam Junio, in hortis præsertim: Semen Augusto & Septembri matu-Tempus.

1. Veronica spicata recta, profunde serrata, quam Lysimachiam caruleam quidam vocant J. B. Lysimachia spicata carulea C. B. carulea Ger. emac. carulea spicata Park.

J. B. Cubtalis, ceres, glabra, ex certis intervallis terna aut plura folia ad nodos habet, Ptarmicz folis fimilia, uncias duas aut tres longa, culmum lata, valde ferrata, glabra. Spica longa floribus denduis remanent longa flaminula se congestis constat, ceruleis, quibus deciduis remanent longa flaminula. Succedunt plura exigua

I was

Lib. XVII. De Herbis flore tetrapetalo anomalis. 847

marjupiole in quibus semen minutum. Parvà & fibrosa radice nititur, non reptante, sed plures à capite turiones seu germina novella protrudente quotannis, quibus valde se propagat.

In Pannonia & vicinis Austria arque Stiria regionibus vel secundum rivos, vel in montanis pratis sponte natci narrat Clusius.

A. 3. Veronica spicata rella major & minor J. B. spicata minor C. B. assurgens strue spicata Gor. Item Veronica spicata angustifulia C. B. ercela angustifulia Park. The lester spiket file ellin og Speedwell.

The special sp vulgatae coeruleis denfiffime ftipatum, paullatim florescentibus, primum inferioribus denique summis; quibus excidentibus staminula remanent longa; Semen autem planis bisidis capsulis conti-

Veronicam spicatam majorem à minore magnitudine tantum variare existimat I. Bauhinus. Clusius & Lobelius specie diversam faciunt. Altera (inquit Clusius) major est, latioraque habet folia & longiorem florum spicam : altera minor graciliorem brevioremque caulem, angustiora folia. minorémque spicam. Ego equidem non libenter multiplico species prater necessitatem, ideoque mmoremque incam. Les equation from notation in manage poster necessation, ideoque cum J. Bauhino fento has duas non diffingui fiscele; mihi tamen fidenter affirmo.

C. Bauhinus Veronicam fecundam erectiorem angustifoliam Class. ab ejusidem Veronica recta

vulgari majore non diffinguit. J.Bauhinus quoque Veronicam fecundam majorem angufifioliam Cluf.
multum convenire feribir cum Veronica fua fpicata recta. Deferiptio Clufin fic le habet:
Fibrola radix lateribus se propagat, novos singulis annis stolones promens, cubito non minores,

rectos, virides, veluti nodis aut geniculis diftinctos. Folia in fingulis nodis bina ex adverso nascenrectos, virides, veilut nous aut genicuis attuncios. Peria in iniguis nous ona ex adverlo nalcen-tia, oblonga, Lytimachia: cœrulex dictæ pane i finilia, fed crafifora & in ambitu minis ferrata, guftu additingence & ingrato, poftea acriufculo. Summi rami in fpicas definunt cœruleorum floculo-rum quatuor foliolis conflantium, in quorum umbilico duo flaminula cum exiguo flylo. Semen in bifidis valculis, planis quidem, fed aliquantulum tumentibus & pulvinatis, exile admodum &

Variat foliis paullò latoribus, prima tamen specie angustioribus, caulibus minùs ramosis, dilutio-réque sorum spica. Sapor quidem astringit & exiccat, sed non adeo vehementer ut in prima

Locus & tempus florendi eadem quæ primæ speciei. Clus. Cæterum Veronica spicata minor nobis observata est in pascuis quibusdam medio circiter itinere inter Cantabrigiam & Novum Mercatum.

I. Bauhinus Genevæ & in Sabaudia observavit slorentem Julio: Montbelgardi etiam in agris propè

4- Veronica parva faxatilis cauliculis nudis. Teucrium minimum Clus, hist. Chamædrys spuria mi-

Eodem modo per terram sese expandit in varios divisa cespites, quo Cotyledon Matthiolo altera aut Sedum serratum. Clusio instar minoris Gentianæ vernæ elegantis, ex eodem radicularum capite breves ramusculos in ambiru fundit, humi recumbentes & sustinentes quaterna aut sena foliola, alternis quiden filo oppofie, de dado arche congefia, ut e codem exortu nafici videntutti, que par-va, fibrotunda, hirfuta, per margines crenata. E foliorum medio, ut in Sedo ferrato dieto, exilit va, unorounca, niruca, per margines crenata. E. rouorium meuto, ut in Sedo terrato dieto, exilit cauliculus, diarum triúmve unciarum, teres, gracilis admodum, folis nudus flores in limmo faltigio geftans, non binos tantum (ut vult Clufius) fed quinque, fex, aut etiam plures Chamædryos ipunta aut Veronica; cœruleos cinercélve, quadrifolios, qui tamen ut in reliquis integri decinin. Ad fingulos florum pediculos fingula foliola oblonga. Vafcula feminalia magna, compressa,
In montis Jura vertice Thuiri copiosum invenimus: Clusius in summo Sneberg jugo. An Chamadrys Alpina minima hirfuta C. B. Prod?

5. Teucrium sextum Clus, Chamædrys Alpina saxatilis C.B. Park. Teucrium petræum pumilum Ger. emac.

Punulum est admodum, semipalmaribus virgulis, quadam lanugine pubescentibus, quas bina semper inter se opposita vestiunt folia, minoris Chamactryos soliis satis respondentia, inter quae summis virgulis oblongiusculi nascuntur è barbatis calyeulis stores, à superiorum formà diversi, concavi enim sunt extremis oris laciniati, latiores, cœrulei tamen etiam coloris, è quibus duo staminala cum longo fish exeunt. Defluentibus integris flosculis succedunt crassiones & majores silique, exiguo semine plenze. Radix etiam per summa sepsit, tenubusque sibris prædita est.

In fummo Etscheri jugo nec usquam alibi invenit Clusius. C. Bauhinus Veronicam petræam semper virentem Ponæ in Baldo huic synonymam facit: At Descriptiones non fatis conveniunt. V. Ponam.

* 6. Chamædrys spuria minor angustifolia C. B. J. B. Park.

C. B. prod.

Radice est nigricante, lignosa & fibrosa: ramulis plurimis in terram reflexis, palmaribus, rotundis, rufescentibus, nonnihil pilofis, rigidis, duris, & in ramulos plures subdivisis: folia ad radicem nonnunquam oblongis, latiusculis, obtusis, minimè crenatis: reliquis verò ad canliculos, brevibus, angultis, crenatis & in apicem definentibus. Flores habet copiolos in ípica oblonga dispositos, modò pallide cœruleos, modò carneos, staminulis & stylo donatos, quibus ut sylvestri Jemen minutum suc-

Æstate floret in agris nostris siccioribus & incultis; copiosè circa balneum Bruglingen occurrit.

7. Chamadrys spuria hederacea repens, seue seutellata repens C.B. Chamadrys hederacea, seue Teuerium pratense solici hederacea Cat. Altdorf. Jungermanni.

Nomen fine descriptione. Circa Altdorsiam in Germania oritur.

* 8. Veronica Alpina Bellidis folio hirsuta C. B. minima Bellidis folio Park.

Radice est per terram transversim repente, fibris oblongis nigricantibus donata: cauliculo semi-Radice ett per terram trantvertum repente, ibnis oblongis migricantibus donată; caulicule lempalmari vel paulo alioner, tenui, hirfuto, duro, flexili, reclinato: cujus fidis ad ardicem plura, Belids cœrulear folis formă respondent, parva, subrotunda, atrovirentia, hirfuta & crassa, in cauliculo pauca, binis ex opposito sites: Cauliculorum summitatibus siejeui aliquot cerucilei, quasti in umbella, ex privis hirfutis calycultis producuntes, quasternis quantifer foliolis & staminulis binis cum stylo compositi insident: Semen verò in vasculis brevibus, compressis, ex medio veluti umbone stylo prodeun-

Hanc in Helvetiorum Alpibus reperimus.

§ 2. Veronica cum floribus foliis intermixtu, è singulis corundem alis singulis.

* 1. Veronica terrestris annua, folio Polygoni, slore albo Moris.

Plantula est palmaris, cauliculis rectis: foliolis ad fingulos nodos oblongis, angustis, Polygoni z-Plantua en paimars, comercia rectus; jonem au miguros monso contrigos, angunto, Forgoni a-malis; è quorum finubus fingulis finguli exeunt flofails, albi, tetrapetali, quos fequinum capilla con-drormes, tumida; fepto medio diffunguente duplicem feriem feminum compressorum, russorum. Radix tenuis est, inutils: post semina ad maturitatem perducta extrecatur ota planta.

Floret Maio, & semina perficit Junio; ubi sponte oriatur nescimus, sed semine deciduo singulis Tempur.

annis sese propagat in hortis nostris copiose.

A. 2. Alfine folisi Veronicæ Ger. folisi subrotundis Veronicæ Pavk. Veronicæ folisi, sloseulis cauliculis adhærentibus C. B. Serrato folio hirfutiore, flosculis & loculis cauliculis adhærentibus J. B. Speedwell Chickweed.

Radice nititur tenui, simplici, fibrillis aliquot tenuibus oblongis capillata. Caules profert plures, [interdum unicum] palmarem aut dodrantalem, ima parte ramolum, rubentem, hirlutum, folisi ve-Ritum infra flores conjugatim bins, triangularbus, minimi digiti ungue minoribus, hirtus, citas margines ferratis, pedienlis brevibus aut nullis donaris. Verum folia illa è quorum finubus flores margines ierrates, penticipis nervinos aut mums constats. Vertum tona una e quosi un minoso notes execunt alternatim adinacionum, funtque longuidula, non crenata, Thymi fimilia. Fereir persigni, monopecali, quadripartit, cœrulei, intus finati calice quadrifolio continentur, pedicalis breviffinis in foliolorum alis (effiles fingulis finguli; quos excipiunt localis bipartiti Veronica aut Thlaspeos, pluribus seminulis compressis, per maturitatem sulvis repleti.

Ad margines agrorum ficciores, non rarò & in muris antiquis, hortorum areis & locis ruderatis. Lecui. Planta est annua; Maio plerunque mense floret.

A. 3. Alfine folist Triffaginis Ger. Park. Chamedryfolia, flofculis pediculis oblongis insidentibus C.B. Alfine forrato folio glabro J.B. Sermanber-Chickmeeb.

Pumila est planta è radice alba fibrosa caules aliquot surrigens rubentes, nonnihil hirsutos, articu-Pumila elt planta è radice alba tibrola causer aliquot lutrigens rubentes, nonnihil Inriutos, articulatos, ad quorum fingula genicula oriuntur faila parva, bina femper adverfa, nevis rubentubus interfecta, longiora quàm lanora, ferrata ut Chamadryos vulgaris, breviffimis pediculis appenda. Ex alis fingulis finguli pediculi femunciales foliolis quatoro glabra circumfepum futitiente infectatum exquator foliolis ceruleis, rativa albis, inferner continuis, paminula panca & flylum tenuem circumfantibus. Floribus decidentibus fuccedunt leculi bipartiti, turgiduli, in quibus femen rotundum.

In hortis & areis locisque cultis tota æstate floret.

A. 4.

Locus træa femper virens Ponx.

Locus.

Locus.

A. 4. Alfine bederacea Ger. bederulæ folio C. B. bederulæ folio minor Park. Alfines genus Fuebfio folio bederulæ birfutol. B. Thur Chichweed on finall Denbit.

Radicem habet superius singularem & glabrum, rubentem, sine ullis adnatis, inferius verò quampluribus fibris tenuiffimis, albicantibus capillatam, sapore terrestri. Ramulos per terram spargit dodrantales & longiores, infirmos, angulolos, lanuginosos, nonnunquam in alios ramulos subdivisos, drantales & longiores, intrimos, angulotos, lanuginotos, nonnunquam in atios ramulos tuodivilos, nervulo medio leparabili fartos; in quibus fidia alternatim fita, lemuncialibus pedicellis, infruita appenda, prima germinatione rorunda, mox in Hederacei foli modum angulara, fed crebrius incida in tres, quinque, leptemve portuncials, carnofa, fuperna parte atrovirenta, interne dilutiora, admix tris, quinque, leptemve portuncials, carnofa, fuperna parte atrovirenta, interne dilutiora, admix interned un oblicard purpara, turrinque hirlitar: Ad uniufcipulque folii exortum pedicelli fufci aut purpuraleentes, unciales ferè, in averiam partem intorti, fuffinent quatour foliola cordata, glabella, margine lanuquofo, qua complectuntum foliculum patide corrulum, quaterna divifirat infectum, inferio continuum, firintum, framinula binis tantillum corruleis donatum, qui facillime excidit. Succedunt didyniv capfella per transversum sutura commissa, in quibus semina bina, terna, quaterna, aliquando unicum, oblonga, gibba foras, intus conçava, naviculæ inftar in cujus meditullio tuberculum prominet, malum cymbulæ æmulans.

In arvis inter fata primo vere floret.

A. S. Alsine recta triphyllos sive laciniata Park. triphyllos carulea C. B. folio profunde secto, flore purpureo seu violaceo J.B. Alfine recta Ger.

Aliquando duarum aut trium unciarum est plantula, non rarò etiam palmaris, aut dodrantalis, coliculis non, ut vult J. Bauhinus, fupinis sed rectis serè & pilosis; in quibus folia opposita, in aliquot profundas lacinias cæla, alia integra, potiffimum inferiora, pinguiulcula; ex quorum finu orti petioli flofculas gelfant purpurcos, qui bifidas post se relinquunt capfellas: aliàs inter folia sedeni flores. Radix parva, fibrofa.

In transmarinis inter segetes sepius observavi: in Anglia rarius invenitur; loca vide in Catal.

Anug.
Hanc plantam bis ponit Parkinsonus, primò sub titulo allato Trib. 6. cap. 17. n. 5. p. 760. secundò sub titulo Alsne retta flore caruleo Trib. 14. cap. 32. n. 6. p. 1260.

6. Veronica pratensis minor Park. minor Ger. pratensis serpilisolia C. B. samina quibussam, alisi Betonica Pauli, serpyllisolia J. B.

F.B.

º 7. Veronica maxima Lugd. Chamædrys spuria major latifolia C. B.

Lugd.

Rudice eft nigra, pluribus fibris capillata: caulibus multis, fruticofa, cubitalibus: foliai Quercús, multim crenatis, lemper geminis caulem quadratum Chamædryos inflar amplexantibus, furculis multis ex alarum finubus provenientibus, minimè foliofis. Flaribus conflat minoribus, Veronicæ more tetrapetalis, punicois, densé & quafi fipicatim in fummis caulium digeffis: quibus füccedunt explac conditioness, bivalves, rotundiores, lepto medio jundes, fomine hunc inde à latere ejuddem fepti continentes. Floret ineunte aftate & paulò post femina perfica.

La Sacussi giorginus ad mortium confraçodo pracipità inter faxa.

In Sequanis gignitur ad montium confragola pracipitia inter faxa.

8. Veronica saxatisu J. B. minor Alpina Park. serpyllifolia omnium minima Pona. Alpina frute-scens C. B. strutescens Serpyllifolia Ger. emac.

Multis ramufculus furculofis, rottundis & lævibus exoritur, altitudinis ad furnmum unius palmi cum dimidio. Fert folia Serpylli modo, fed aliquanto longiora, in nigro colore virentia, obiter fubinde crenata, fed ranius glabra, per extremum rotunda, bina opopótia. Summos caules ornant forer majulculi, tetrapetali, colore corruleo dilutiore, Chamadryos figurae vulgaris floribus fimiles. Succedunt acapulae comprelle, cordate. Veronice vulgaris repentis fimiles.
In liumnis jugis montis Jura propè Thurs invenimus: Pona in altioribus fumnitatibus Baldi Ori-

Uterque Baubinus buic synonymam faciunt Veronicam tertiam fruticantem Clus. quam sic de-

Pedalibus est surculis, duris, lignosis, lentis & flexibilibus, humi sparsis & diffusis, ac veluti cinctis Pedatibus ort jurcuus, duris, ingnous, ientis et nexuonious, italia pedato et dirittis, ac veltut cinchis frequentibus nodis, unde ex adverfo femper utrinque ramuli canacuntur virefeentes, in quibus bina inter fe oppolita foliola, viridia, craffiulcula, iplendentia, longiufcula et minutulis crens ferrata, amari faporis. Extremis ramulis feni aut octoni infident flocali, ex alarum finu prodeuntes, tetrapetali, cerulei coloris elegantiffini, pallente umbilico & rubro circulo eum ambiente, unde duo hammula prominent, & ex medio velut umbone flylus musca proboscidi ferè similis. Seme in latioribus majoribusque vulgari Veronica vasculis & compressis, exiguum, planum, fulvescens. Radix ribus majoributique vuegari Veronica vaicuis & compreius, exiguuin, piantum, futvelcens. Radix lignofa & multas fibras fibras pargens: quin & ipfi furculi proximè radicem, atque etiam longiùs à radice (fi paulum terrà operiantur) ad fingulios nodos fibras & radices agunt. Provenit in Sneberg & Alpeffribus Striaz jugis, ubi Junio floret.

Parkinlonus, & rectè quidem mea sententia, separat Veronicam fruticantem Clusii ab Alpina miratkunonus, o rect. quantu ma renemus, repara y econemi ruticatiem Clufti ab Alpina minima ferpyllifolia Ponz: Hac enim non fruticat, neque pedalem longitudinem affequitur, fed palmaris eft & herbacea femper: quin & florum colore differt. Veruntamen fi non conveniant fpecie, admodum affines funt, & vix ulla alia in re quam magnitudine differunt hæ duæ.

• 9. Chamædrys spuria tenuissimė laciniata J.B. Cham. Austriaca foliis tenuissimė laciniatis C.B.

3.7. B.
3.8. Squam elegans haz est Chamardryos species. Caules erigit pedales & altiores, teretes (praterquam craffiores qui ab ima parte quadrati videntur) firmos, ramosos, lanugine quadam modica oblitos. Folia secundum genicula singula plerunque harent utrinque plura tenusfilme ac profundis fegmentis laciniata. Ramulorum extrema vafeula ex longiufculis pediculis gerunt fingularia, coriegments ведины. - запина, актория в опідніснів решенів решенів gerunt ingularia, cor-data, Chamædryos vulgaris puria, foliaceo calicule comprehenia, in quibus ∫amen exiguum colo-ris [padice], comprefilim. Radix craffiufcula, multis nigris fibris donata.

In Goritienfi agro ab Agerio lecta ad J. Bauhinum transmissa et al. In Goritienfi agro ab Agerio lecta ad J. Bauhinum transmissa et al. C. Bauhinus floculos siubcœruleos in spicam oblongam dispositos huic asscribit.

* 10. Chamædrys Hispanica foliis tennissimè divisis C. B. Park.

Hac caule est priore multo teneriore, rotundo, leviter piloso, geniculis pluribus distincto; foliis Hase cause en priore muno consistence, rocurren, terrare puoto, gentecuis piurious diffinêto ; feliii bervoirobus angulfuinfque divifis, & ad fingula caulis genicula junchis; at cauliculus in tenulfilmorum & parrorum foliorum qualt celpitem abfumitur; & ad fummum geniculum in duos pedicellos, triunciales, foliis nudos dividitur, quibus flosculi parvi, stylo oblongo donati insident. Plura non licet.

\$. 3. Veronica spicata, spicis è foliorum alis egressis, Chamædrys spuria dista.

1. Chamadrys spuria angustisolia I. B. spuria major angustisolia C. B. Veronica supina Ger. emac. Ver. Zeucrii sacio Park. Teucrii tertii quarta species Clus.

Multas ab una radice, tenui fed longà, repente, lignola, fibrola virgulas, per terram diffulas, interdum nonnihi humo elatas profert, teretes & hufutas, ridémque lignolas, tenues, longitudine palmari & dodrantali : in quibus bina per intervalla folia opponuntur, oblonga, in ambitu ferrata. paintair oc doutantair: in quinto man por intervana jour opportunitus, otoniga, in ambitu jerrata. Virgule in ramulos aliquot circa extremum divita floras fufficam tigeflos, ono fimul fo expandentes, fed inferiores primum, coeruleos, flaminium concoloribus & fylo tenuiffimo, quorum pedicellis brevibus & tenuibus appolitum est foliolum tenuissimum, oblongum, viride.

Nascitur pluribus locis in pratis, juxta slumina, rivulos, scrobes ac fontes, subinde & in nemoro-Locus. fis, ut recte J. Bauhinus: Er Junio, Julio ac Augusto cum floribus viget. In Anglia non invenitur

2. Chamadrys falfa maxima, an Teucrium 1. sive majus Pannonicum Clusio J. B. Chamadrys spuria major altera sive frutescens C. B. Ch. ma. sp. frutescens Park. Teucrium majus Pannonicum Ger.emac.

Ongener vulgari Chamzedyi (puria, verum multis numeris ei major eff. Felia longa acuminata ferrata per hitiktos caules bina i. Rami itidem ex adverfo poliri longam fuffinent flerum (picam,
Chamzedyyo vulgars fimilem, majorem, ficcedentibus compreffis, brifds capillis.
In fylvolis Germania arque etiam circa Genevam plurimis in locis oritur.

Clufius caules cubitales, quadrangulos, fubbirfutos Teucrio fuo quarto attribuit: folia Chamaedry-Citums causes cumanes, quantumignos, normanos acticum ferrata, amari laporis. Forer in ficies longis è foliorum fiperiorum finubus egreffis ceruleos, quaturo foliolis conflartes, quorum quod fuperiorum partem obtinet latiuscullum semper est venssque dissinctum: Radicem fibrolam admodum & vivacem, quotannis novos caules producentem, qui infima parte fecundum matrem radices agune & ie propagant.

Uterque

Hujus

Locus.

I neue Ed

Tempus.

Locus.

Locue.

851

I ocue.

T.ocus.

Locus.

HISTORIA PLANTARUM. Hujus gemis invenitur inter vepres, non minoris longitudinis virgas ferens, tenuiores tamen humique diffutas, adeò frequentes ut magnos caspites interdum latè tegunt, minoribus foliis & dilutiore flore.

3. Chamedry: fylveftrii Gor. spuria splv. Park. spuria latifolia sive semina J. B. spuria minor rotumlistia C. B. Billa Sermander.

Numerolis fibris radicatus, & reclinatis in terram ramulis fubinde radices agis, feque reptando propagat. Cades furngit fipthamam & interdum cubitum altos, lanuginolos, teretes, tenues & infinios; quibus adverfa inter fe per intervalla adnafcuntur folia fine pediculis, ferrata, hirfuta, faturè vindia, regola, è lata bafi in mucronem non admodumi acutum fenfim definentia, Chamadryos legitima fimilia, unde plantæ nomen. Ex alis foliorum exeunt flores in thyrfum digefti, qui quadrifolii videntur cum intrevera monophylli, peralis ad ungues junctis, hilari cœruleo colore nitenantoni videntur cum interevera monophyni, peraina at ungas junctis, miari cerinico colore inten-tes, faturatioribus lineis firiari, umbilics albis: in medio flylus pratenuis, violaceus cum dioobs fa-ininulis apiese albos fuffinentibus. Cale floris quadrifolius. Flores autem pediculis brevibus infi-dent è linu folioli exigui feu ligulæ exeuntes. Vafeula feminalia compressa didyma, Veronicæ

Maio mense floret, in pascuis frequens.

Sapor huic plantæ amariusculus; odor ferè nullus. Folia quæ in summis caulibus sunt, contra aliorum plantarum normam, pediculos habent longiores quam que in imis.

A. 4. Chamadry: spuria folius pediculis oblongis infadentibus. Alssen Duscevidus montanum Col.
Chamadry: spuria assimis retundifolia scutellata C. B. 1Dild Germander with leaves fanding on long foot falke.

Plurimis exiguis prælongis fibris in terram demissis radicatur. Caules teretes, hirsuti, tenues, in Plurimis exiguis preziongis notis in terrami deninus rautemir. Camer terreci, inituri tentos, interram refupirii, & fubinde radices agentes, folia veftat per intervalla binis opporitis, pediculis formuncialbus intidentibus, hirfutie longa candicante fubalperis, circum oras ferratis magnis dentibus, brevioribus & pallidioribus quam Chamaedryos fiurie vulgaris. Flores in thyrlos digetti ex alis folipreviouous co pannonnous quant cannacutyes punte vuigaris. Force in myrios digert ex anis follorum fimiliter exeunt, rarius diffonii [tres aut quatuor ex tenui admodum petiolo ac hridao] [emuncialbus pediculis infidentes, monopetali fed in quatuor fegmenta ad ungues fere fiffi, pallide purpurel aut cerulei, [aturatioribus lineis friati : [quibus fuecedunt fructus depretfi, ex duobus purpurei, aut ceriuci, iaunatorius mies mair. L'quios naccount metra ceptent, et condis-ovalibis folliculis feutulorum formă confluteli, latere inter fe conjuncti, influte per oras hirfuit, fo-liola bina urinque bafis habentes, atque intus depreffa femina fulva quina aut fena fingulis lateribus

In sylvosis humidis ad aquarum præcipuè rivulos nascitur.

Chamadrys spuria [de pracedenti specie intellige] optimum est remedium in Rachitide, si ex ea fiat decoctio. D. Palmer.

5. Chamædryos falfa species Teucrium quintum Clusii J. B. Cham. spuria minor latifolia C. B. Park. Teucrium Pannonicum Ger.

Cluf.

Multas flatim à radice fundit virgular dodrantales, purpurascentes, humi procumbentes, quas alternatim bina semper ex adverso sitta amplectuntur folia, Charmadryos foliis formă & colore similare, & codem modo per oras serata, minora tamen, guitu linguam exticcantes, deinde amariusculo: summa virgular in ramulos divise numeros sfojeluis in spica formam nascentes gestant, qualici folios constantes, eo quod superiorem sonis partem occupat reliquis majore & latore, cui circa umbilicum duo similari inharent, spissique è medio umbilico protuberar; integri seinnes folios, qui sinte auto corrulei coloris elegantissimi, aut distutoris & quali cineracei, sponte decidentes siii, qui sinte auto corrulei coloris elegantissimi, aut distutoris & quali cineracei, sponte decidentes siii qualiar relinquiut planas, exili subruto semme plenas. Radia viale fibrosa est vivax, singulis annis qualiar relinquiut planas, exili subruto semme plenas. Radia viale fibrosa est vivax, singulis annis contentis qualici regiuna con su protuntis est quali cineracei, singulis annis qualici regiuna se cui mis exipa vivgula nonniunquam secundum radicem sibras agunt. novas virgulas producens: quin & ipla virgula nonnunquan fecundum radicem fibras agunt.
Nafciur omnibus fere ficcioribus agris incultis, herbotifque aggeribus & colliculis fecundum vias

publicas inferioris Auftria.

* 6. Veronica tetragona montana recta minima Col. Chamædrys spuria latifolia minima C. B. Cham. spuria minima Park. q.

Pratensi Teucrio Veronicæ sacie dieto admodum similis est, at minor omnibus sui partibus præter flores qui in hac plantula majores omnibus congeneribus sunt, colore cœruleo saturatiore, breviter fiore qui in hac plantula majores omnious congenerious unit, coiore curiuco laturatore, previ-bus infidentes petiolis, circa fummas duas alas, quibus dividirurcadia palmaris, quadratus, rubelcens, brifutus, geniculis feins divifus, quibus folia harrent bina alternatim [caulis laterum respectu] dispo-fita, in imo tritici grano magnitudine paria, atque in fingulis geniculis [paullatim] majora, done, findicis unguis magnituditum affequantur, hirfuta, oblonga, circumferrata obtatis dendibus multis, Chamadryos fere modo, fed absque petiolis, & circa caulis genicula latiora; in fummo duas alas emittentia, caulémque foliolis intermediis parvis admodum veluti detruncatum terminantia. Julio proficitur, atque thecas apice longo Chamadryi spuria vulg similes promit duplices per alas dispositas, tenuibus ramulis etiam divifas. Radin repit ex geniculis composita ex quibus dependet. Sapor so-

In summis frigidisque montium Æquicolorum pascuis oritur, loco dicto S. Angelo.

7. Verenica mas supina & vulgatissima C. B. mas vulgaris supina Park, vulgatior folio ro-tundiore J. B. vera & major Gor. Male Speedwell or fittellin.

J. D. Viticulis fupinis, è geniculis radices agentibus interræ superficie reptat. Sunt autem couliculi seu viticular ha renues, teretes, longe, hirsutar, geniculatæ, soliu binis adversis, ad singulos articulos enais, hirlatis, in ambita ferratis, Pruni flois finilibus, fapor anno 82 acti, donate. Hierar ea alis foliorum fiocatum oriuntuu Chamadryos adulterinæ more, è quatuor foliolis ex dilută purpură ceruleis, ftriatis compoliti, flammibus concolorius medium ocupantibus: quibus decufiis femen relinquitur Chamadryos adulterinæ loculamentis parvis Burfæ pafforia æmulis inclufum.

Floicali revera monopetali funt, nam quar foliola diffincta videntur ad unguem coalescunt, under the decument decide. A foreste composition of the consequence of the con

de & flos integer decidit. Ad fingulos autem flosculos apponitur ligula.

In pascuis siccioribus & ericetis copiose provenit. Locis apricis, arenosis, & sabulosis delectatur. Locis

Est & alia (inquit J. Bauhinus) mihi hujus generis, foliis duabus unciis longioribus, & uncià latioribus; caulibus cubitalibus, & alia multò minor foliis ad Veronicam fœminam ferpyllifoliam acce-

8. Veronica mas erecta C. B. Park. retta mas Ger.

J. Bauhino eadem est præcedenti, & revera si vel figuram ejus, vel descriptiones quæ extant at-tendas, parum variare animadvertas. Caulibus dicitur esse erectionibus & assurgentibus, Gerardo tamen repentibus; folis magis dentatis; (icon tamen pauciores dentes oftendit) in fummis caulibus longis & angustis: floribus & capsulis minoribus.

tongs & anguars: parism oc captum minorious.

Vulneraria infignis ac fudorifera eft. Ufus pracip, in erofione ac obstructione pulmonium ac lie. Vines, nis; hince & imprimis in colica, phthlift, scabie, pruntu, pette, vulneribus. Extrinsectis famolissis ma est in vulneribus abstergendis, in duritie lients, & in colica. Schrod.

Summatim intus fumpta valet 1. Adversus tuffim & vitia pulmonum. 2. Adversus peftem & morbos contagiolos. Extriníccus ad vulnera, ulcera, feabiem, cutis vitia commendatur.

Decoctum Veronicæ satis magna dosi aliquando assumptum feeminam quandam calculo, quem per sedecim annos in rene finistro aluerat liberavit. Calculus nempe primo ad ureteres protrusis est. deinde in vesicam delatus, tandémque continuo ejustem decocti usu foras ejectus. Ephemer, Ger-

Infigniter Veronica sterilibus prodest. Nobilissima quædam fæmina post septennium sterilitatis meo confilio pulverem Veronica in aqua ejustem per multos dies fibi propinabat, & statim concepir. Postea illa hoc confilium aliquot aliis dedit, & X. vel XII. ex illis ex sententia profecit. Syrupus

Veronicz ulceribus pulmonis est admirabilis. Hofman.

Cùm immedicabili tibiarum ulcere illustrissimus Guntherus per aliquot annos laborasse, ac serpentis ulceris totam propemodum tibiam obfidentis cacoethis dolores per intervalla feptimanarum aut mensium recrudescentes mitigari deberent, nullum præsentius percepit levamen quam si madefaceret lintea aquà Veronicæ, eaque tibiis applicaret. Cessabat enim inflammatio, & alia quæ eam comitari solebant symptomata.

Veronica vim infignem traumaticam obtinet : Fiftula thoracis qua balneatorum industriam. omniumque medicamentorum vires elufit, tandem fanata est solius aque hujus plante usu interno.

Ephemer. Germ. An. 13. Observ. 166. Extractum Veronica mixtum cum extracto baccarum Juniperi in obstructionibus viscerum & pectoralibus morbis est præstantissimum remedium; maximo cum fructu non rarò co usus sum: materiam morbificam per urinam expellit, sed pramittenda sunt laxativa & aperitiva. D. Taner. Robinson.

èG. Fabric, Hildani Epilt. 73.

Ingenuè fatoor cum aliquando variis medicamentis adversus crustosam scabiem puerorum usus essem incassum, me ad recensiti exempli imitationem justisse parentibus dicto modo aquá Veronicæ intincta linteamina applicarent compressa nè stillarent suris brachissque pueruli ejusdem, méque sic eum ex voto restituisse pristinæ valetudini; justi tamen ut nutrix decoctum Fumariæ ex sero lactis quotidie hauriret. Sim. Paullus.

In colica, calculo, ipía peste Crato plurimi secit hanc herbam : imò vel simplex decoctum Veronicæ longè præfert omnibus aliis generofioribus internis medicamentis contra calculum, cuius hæc

Usus clysteris ex solo decocto Veronice cum Saccharo magis quàm ulla medicamenta per os sumpta proderit. In decoctum vel adeps vervecinus ad renes, vel cuniculi, vel capi adjiciatur, ut ita lubricitatem faciat. Si ista non sunt ad manum parum butyri recentis addatur. *Idem.*

Inclated a state. In the Including an information of the Including and the Including a state of cui ob plurimas Observationes communicatas ego & Lectores mei, si qui futuri sunt, multim de-

4. 4. Veronica

6. 4. Veronica aquatica Anagallis aquatica dicta.

A. 1. Anagallis recliùs Veronica aquatica minor folio subrotundo C. B. aq. flore czruleo, folio rotundiore minor J.B. aq. vulgaris sive Becabunga Park. aq. sive Becabunga Ger. Common Brooklime.

tæ nullus manifestus.

In rivulis & ad fluviorum margines exit.

2. Anagallu reclius Veronica aquatica folio rotundiore major J. B. aquat. major folio subrotundo C. B. aquat. five Becabunga major Park. Anagallidis sive Becabunga varieta major Ger. The greater round-seabed 25200Alime.

Anagallis hæc aquatica est jam dictæ omnino fimilis, nisi quòd caulibus, foliss (quæ ubi maxima trientem longa sunt & sextantemlata) & floribus major est aclatius diffusa.

Anagallis, restiùs Veronica, aquatica major folio oblongo C. B. aquat. sfore cavuleo, folio oblongo major J. B. aquat. major Ger. aquat. solio oblongo crenato Park.

T. B.

The milis & hac radicibus fibrofis ex articulis caulium harens. Verùm caules rechi, angulofi, craffi, cavi, cubitales & majores, infernè rubentes: folia bina oppofita, fine pediculis caulem amplexa, longiora quùm jam dicha Anagallidi, palmi longitudine, lattudine unciali & fefcunciali circiter, crennata, fapore nullo intigni: Caulis in ramulos findiure è foliorum allo ortos. Plores fipicati, crelcondi modo figuraque practicha: Anagallidis fimiles, calyculis & capfulis didymis itidem refipondentibus.

A. 4. Anagallu, relius Veronica aquatica minor Ger. aq. min. folio oblongo C. B. aq. flore purpuraficente, folio oblongo minor J. B. aq. folio oblongo crenato Park. The letter tongs icabed Byooklime, og Water-Pimpernel.

Radicibus fibrosis, ex articulis caulium demissis hæret. Caulem erigit crassum, teretem, concavum. Radicibus Introlis, ex articulis caulium demillis hæret. Caulem erigit crallum, teretem, concavum. Folia bina oppofita, fine pediculis caulem amplexa ad fingulos geniculos; [vidimus & terna ad geniculoum naturæ lufu] longa, angulta, in cautum definenta, circa margines crenata. Florei in funciulis ex alis foliorum exeuntibus lipicati, fipicis laxis, dilute purpurafeentes, parvi, monopetali, in quatuor tamen fegmenta tordem folia imitantia ad unguem fere diviri, minores quaim in Becaburga, brevibus infidentes pediculis, quorum fingulis ad exortum ligula appofita eft. Calis: floris quadrifolius. Succedunt eapfulæ didynma quales in Becabunga, feminibus exiguis turgidæ. Planta hær peddem alignidisem uvi funaste. pedalem altitudinem vix fuperat.

In rivulis & aquis vadolis non infrequens eft.

Viribus [Becabunga] cum Nafturtio aquatico convenit, nifi quòd imbecillior fit. Calfacit & humectar moderate. Ufus pracipi in Scorbuto. Calculum renum & veficæ infigniter expellit: menses ciet; fœrum mortuum ejicit. Extrinsecus opitulatur phlegmonis & erysipelati. Schrod.

Ruftici certo experimento vulnera recentia consolidare norunt Becabunga recenti, fi ei modicum falis & telæ aranearum misceant, atque ita duplicato linteo instar cataplasmatis obducant ac vulneri

I acus.

Vires.

applicent. Sim. Pauli.

Muliebri experiencia doctus fum fotus forma miracula edere in condylomatis & hamorrhoidum cocarem dolonbus. Retulit mihi honeftiffima matrona, cum nullis anodynis fibi mitigari hamorrhoidum cœcarum dolores potuifient, celsaifie eo illico dummodo per hora quadrantem Becaburgam in aqua codam caraplalmacis forma harmorrhoidibus applicuifiet. Et teftatur Fabricius in notis Crollianis se scire solà Becabungà coctà in Cerevisia, & bis quotidie apposità satis magnum ulcus, universam fere tibiam occupans, & ad os ferè profundum feliciter in scorbutico quodam sublatum fuille. Idem.

A. 5. Anıgallis rediiis Veronica, aquatica angufifolia J. B. angufifolia feutellata C. B. aquatica 4. Lobelii Ger. emac. aquat. angufifolia feve 4. Lobelii Park.

Radiculis pluribus fibrofis terram apprehendit. Caules palmares & longiores []. Bauhino cubita-les] tercres, infirmi & hunu procumbentes, crebris geniculis intercepti, e geniculis fibinde radices agentes quabus fe propagat. Folia ad fingula genicula ex adverto bina, oblonga, angulta, acuminata Grammis leucanthemi minoris figura & magina extreme ex naverno mas compage, migura a camin quantivre uncarami longitudine, latitudine culmi, nervo unico per longum donata] ad margines unterdum denticulis quibuldam vix conspicuis incisa, alias omnino æqualia, in aquosis glabra, in

Lib. XVI. De Herbis flore tetrapetalo anomalis.

ficcioribus & extra aquas hirfuta, uri funt & caules, & fubinde rubentia. Flores in pedicellis tenus-bus ex alis foltorum exeuncibus, ramotis, linguli privatis pedicellis prazambus intident femuncia brevioribus parvi; tetrapetali petalis tamen ad ungues junctis; plentuque lacte, incredum dilute pur-purafecentes, è cafice quadrifolio. Flofculis fuccedunt vafeala comprefla, didyna Veronicz aut Thalipeos, femindes intus parvis. Surculi flores futhenences fingulatum plerunque ex alis foltorum exeunt, non bini ex adverso, & paucos omnino flores suftinent, ad singulorum autem pediculos apponitur ligula. Sapor plantæ herbaceus. In aquolis & adrivulos, inque palustribus & fossulis per æstatem exiccatis sæpiùs observavi.

6. Anagallis aquatica, Pulegio similis, caulibus quadratis Tvag. Anag. aquat. soliis Pulegii Park. soliis Pulegii, Serpyllive C. B.

Flosculis cœruleis effe dicitur Anagallidis terrestris similibus : radicibus albis reptatricibus, reliquarum in modum. Si à præcedentibus distincta sit, nobis certè incognita est.

CAP. II.

De Papavere.

Apaver dictum censet Vossius à Papo, quomodo cadaver à cado. Nomen ex eo sucrit, quod Paparer dictum ceniet vointis a rapp, quomono caiaver a caia. Nontenie se o incis, quot inderetti Pape ad conciliandum formum. Papa (pro quo vulgò minis rectè papa feribunt gemino pp) puerorum est cibus, quem & nos hodie Day appellamus; unde verbum papa paud Persum, – papare minutum Pofcis, &c.

Gracis Misso & Misso dicitur, (utroque enim modo scribitur)

dicitur, quod velcentes eo suis muneribus sungi non possint.

Ex his aliud Rhozas dicitur à su fluo, quod ab eo liquor emanet, ut aliqui volunt. Gaza sui-

Ex his alind Rhoeas dictur à tier fino, quod ab eo liquor émaner, ut aiqui volunt. Gaza piar-dum vertit, quia fiso flatim delhie poftquani femel expliciatus fuerit.

Papaveris characteriftice funt florum petala ampla, tenuia, fugacia; fuccus lacteus aut flavus, acer; vis narcotica; & in plerifique fpeciebus calvys biolius feu bivalvis, caducus.

Papaveris duo funt genera, Alterum conceptaculo feminis breviore & craftiore in plurimas cel-lulas divisio, operculo ftellato recêo; idque vel folis integris majus; Papaver fairums: vel folis e difféctis muns, feu flore minore, & in nonnallis speciebus capitulis hispidis, in Argemonis dictis, feu flore majore, in Papavere rhoade.

Alterum Siliquojum, Papaver corniculatum: cujus revera species est Chelidonium majus dictum, fiquidem fucco flavo acri turget, calycem habet bivalvem caducum & florum petala tenuia fu-

Papaver fativum J. B. Poppy.

Digitali crassitudine circiter radicem habet, amaro lacte, sicuti & tota planta, turgentem. Caulis Espana Crammonte concer reaseem naoce, amaro acce, neun ce ora parara, turgentem. Centir furgit bicubitalis, in alas divilso, lavis piurinium, nonnunquam modice hirfutus: cui foita ana-feuneur Lactuce, oblonga, laciniara, criipa, colore glauco. Flores aliás fimplices, aliás multiplices, fimbriat & non fimbriati; colore albo, rubor, carneo, variegato: quibus codat fuccedum globola, ventriola magis, maglife oblonga, alias pugno paria, alias juglandi, fiellato operculo intecta, fepris ventiona magis, magnive osioniga, and pugno parta, and pugnom, nentato opercuto mitecta, tepts membraneis [mmm nunc artum, nunc fulcum, nunc album difclulum continenta: a codorem fipriat virens planta virofum & segotacusis. Hac est Deferiptio Papaveris fativi in genere, cujus aliquamsultæ funt sen species seu varietates, quæ ad duo genera, (quantum mihi videtur) reduci possiunt; Alterum

1. Papaver sativum petalis circa margines æqualibus, unguibus coloratis capitulis clausis.

Hoc genus vel est semine albo, vel semine nigro; quorum utrumque tum floris colore, tum petalorum multiplicitate variat. Alterum

2. Papaver sativum, petalis laciniatis, unguibus albis, capitibus ad opercula per maturitatem sora-

Hoc etiam genus semine albo, vel nigro: floribus simplicibus vel plenis: utrisque vel albis, vel purpureis, vel pulchrè rubentibus & pene coccineis, vel ex diversis coloribus mixtis variat.

In C. Bauhini pinace has species invenio.

1. Papaver hortense semine albo: fativum Dioscoridi, album Plinio.

2. Papaver hort. semine nigro: sylv. Dioscoridi, nigrum Plinio.

3. Papaver flore rubro, femine fusco.

4. Papaver cristatum floribus & semine albis.

Dddd

4. Papaver

5. Papaver cristatum floribus rubris, semine nigro.

6. Papaver pleno flore album.

7. Papaver pleno flore nigrum. 8. Papaver laciniatis floribus.

Qua omnes ad genera fuperiùs posita facilè reduci possunt.

3. Papaver spontaneum sylvestre Ger. emac. vulgare, cujus capitula foraminibus hiant, semine meano averaner Diofcoridi C. B. Wild Poppy.

Radix ei alba, fimplex [interdum furculofa] craffiuscula. Folia finuata, glabra, glauca, per margines dentata, absque pediculis caulibus adnata, fingulatim posita. Caulis cubitalis aut altior, digiti gunes dentata, abique podiculis cauitous adnata, fingulatim polita. Caulis cubitalis aut altior, digiti interdum craflitie, teres, glaber, folidus, ramolis. Flores in fummis caulibus & ramulis nacuntur fingulares, pediculis longis, amplitimi, quadrifolii, ex albo purpuralcentes, petalis propè ungues maculis amplis fature purpureis notatis. In medio flore capitulam ftyli loco circumitant numero-fiffitma #amina alba, apices ingricantes fultinentia. Calist floris bivalvis, qui quamprimum flos apertura defluit. Capitula fibrotunda, grandia, operculo ad umbilicum ftellato, in tot cellulas dividuntur quot funt in umbilico radii, innumeris feminibus repleta.

Tota planta succo lacteo amaro turget, qui incisione facta emanat.

Junio mense apud nos floret. Tempus.

Succus papaveris inspissatus Opium dicitur: est autem succus ille qui sponte emanat vulnere in capite facto, nam qui è tuso Papavere exprimitur Meconium appellatur [Cum capita ipsa & folia de-

pite tacto, nam qui e tulo Papavere exprimitur Miconium appellatur [Cim capita ipla & folia decoquintur fuccus Meconium vocatur, multium Opio ignavior. Plin.]

Est autem cim aqua Papaveris destillata, tum oleum, tum maxime Opium narcoticium & anodynum, soporem utique conciliat, & sensum adooris aufert. Hoc effect, non frigiditate sia, ut
nonnulli volunt, s siquidem spaor amarus, virosis odor, inflammabilitas, & vis exulcerandi plane
contrarium arguunt. Sed qualitate hactenus incomperta.

Usis est eximit in diarrheea, dysentena, catarrhis, tuffi, &c. Verum in eo fumendo fumma cautio adhibenda est.

L'ires.

Quæ Bellonius de Opio habet merentur legi, ideóque huc transferemus: Opium nunc fit in Turcia, maxime in Achara, Carachara, Spartada, Emetelinda, & aliis urbibus vicinis Paphlagonia, Cappadocia & Cilicia. Conserunt agros Papavere albo ut nos Tritico. Serendo observant, ut raufquisque rufficas tantum ferat, quantum putat se habiturum hommes qui colligant. Ubi pa payer capita produxit leniter disseant, unde effluunt alique lactis gutte, quas concrescere sinunt; nullus autem eft Turca qui non coemat, etiam pauper, & fecum circumferat, tum tempore Pacis, tum Belli. Mercator quidam Judzus ex Natolia certò nobis affirmavit nullum elabi annum quin tum nem. Metrator quotam juneso es reatona ecto mons animaras manimaras de amelorum, ut efferentur ex Paphlagonia, Cappadocia, Galatta & Chicia onera quinquaginta Camelorum, ut transferrentur in Peritam, Indiam & Europam, & alias regiones longinquas, atque in univerlium Dominium Magni Turca. Diceba prategrera in majori adhue tiu effe apud Perias quam Turcas. Semel experiri voluimus qua dofi exhiberi poffet una vice fine nocumento. Invenimus quandam semet experir volumius qua don exinteri pottet una vice fine nocumento. Invenimus quendam confuetum quotidie comedere, qui nobis prafenibus comedir pondus 31s; fequenti die dedimus ei una vice drachmam unam, nec ullum ei detrimentum evenit, nifi quòd quafi ebrus videretur. Turca commendant, qui fibi perfuadent fe magis frenuos & minus timidos periculorum belli reddi, ità ut Turca exercitum colligente ita communatur, ut regio vacua co remaneat.

Nos Opium experi firmus, verim millum fymptoma animadvertumus, nifi quòd excalefacere control. So populad casus turbates 8 i informatica producti est control de in turbates 18 i informatica control de in turbates 18 i informatica producti est productiva est prod

pectus, & nonnihil caput turbaret, & insonnia pareret. Credimus quòd si in Europa, ut Gallia, Germania & Italia ea diligentia adhibeatur quam adhibent, posset etiam fieri sicut in Asia. Natoliae

clima est æquè frigidum atque Galliæ.

Optimum Opium valde amarum est, gustu calidum, ira ut os inflammet. Coloris est lutei, inclinantis in colorem pilorum Leonis, fimul coaccevatum massa velut ex multis parvis granis diversa

coloris. Odor gravis est & vehemens.

Quamvis autem verum sit Turcas, Persas aliasque nationes Orientales Opio, uti ad spiritus recreandos, addendos animos, audaciámque in bellicis conflictibus augendam (inebriat enim non fecus anos, addendos animos, audaciamque in bellicis conflictibus augendam (inchrat enim non fecus ac vinum alique generofi liquores) posifilma tamen caula cur illud afflude ingerunt, est ad appetitus veneros excitandos; ut in fecretis colloquis iis fatentur quibus familiarius utuntur. Er D. Sachhus in Ephamer. German. Ana. Oblevv69, plurinorum terltimonio fibi relatum narras, quod poff ugnan in Hungaria ad Levenz. oppidum commiffum, Chriftiani milites Turcas occifos spoliantes plerosque erectà haltà & Priapismo feedatos invenerunt, quod ex sumptione Opia ante prelum proculdubio contigit. Quod verò Sachhus Opium in quibusidam, puta Orientalibus, Venerem fittimudare, in alias verò, ut Occidentalbus aux Septentrionalibus, eandem frænare existiment, mihi non conductura in utilistica sense dissolutaria delibir. probatur: in utrifque enim stimulare minime dubito.

Itinerar.

product: in unique comit rimutate minime dupino.

Ex Opio (inquit * Joh Jeach. Sar novennali Indiz peregrinatione celebris) parant Indi Electuarium, quo Chinenles utuntur ad excitandam Venerem, cupts ufu adeo Veneros celtro irritantur, ut per totam noctem ci ltent, fape aufugientibus, nec ulteriorem vim luftimentibus foortis. Apud Perlas & Indos ad costem ultis crebro adhiberi Opium testis est Oleanus in limerar. Persa. L.V. cap. 15. & 18. Et cum Mandelsto apud Cham in urbe Amadabat convivio interesset, variz oblatz sue-15, & 18. Et cum Mandellia apud Cham in urbe Amadabar convivio nucreitet, varia obsazzitet runt praparationes Opii in ciffa aurea; de qua conviva ad Venerem iritandam fumplerunt. Papaveris temen olim, ut ex Diofcoride, Plinio, & Apuleio liquet, in fanitatis ulum compiniebatur panibus, quod & nos etiam novimus ab aliquibus factitatum (inquir P. Gaffendus, Scribit Matageris and Compinies and C pannous, quou & nos enam novimus ao anquious ractuatum (inquit P. Gaintanas). John Mar-thiolus gentes Alpinas qua Tridentinas valles, Stiriam, fuperioremque Auftriam incolunt, femine Papaveris placentulis mifto vecci, oleóque expreflo in cibis continue un, nec tamen ob id vecerno-fos fieri, aut diuturniore fomno capi. Et Wagnerus Hiftor, Natural, Helvette p. 161. In Argovia, inquit, Papaver uberrime fatum proventt, ac oleum è femine ejus exprimitur, cujus ulus in lampa-dibus pracipue loco olei Olivarum: nonnulli etiam id butyri loco in cibis adhibent, cum farina Lib. XVII. De Herbis flore tetrapetalo anomalis.

etiam fübigunt, laganáque conficiunt, que fine noxa comedunt [D. Tancred. Roomfon hiltoriolam milit.] utcunque ufam ejus fine necessitate nemini inassueco consuleren. Stifit enim spirituum motum & in morbis acutis concoctionem impedit, adeóque materia peccantis se parationem & san guinis depurationem.

Ad dolorem acerbiffimum opthalmia, R emultion, factam ex fem. Papaveris cum lacte, aqua lactucæ & decocto Fornigræci: est efficax remedium. Sennertus.

Laudanum opiatum eximit usus est in medicina ad dolores leniendos, humorum orgasimos seu motus effrænes & inordinatos fedandos & coercendos.

A. 4. Papaver rhzas Get, erraticum rhzas sive slovestre Park, erraticum rubrum campestre J. B. erraticum majus, świs. Dios. Theophr. & Plinio C. B. Rich Doppy, of Com-

Radice nicitur albá fimplici, paucis fibris donata, minimi digiti craffitudine. Caules ab eadern radice in folo lactore plures affurgant cubrales & altiores, teretes pilis ratioribus rigidulculus hufuti [pli versus fummtates caulis & ramulorum non eriginute & extent ab ildem, fed appetfi mit [oldis, ramoti, ramulis alternatim è foliorum finubus ortis. Folia in multas lacinias hinc indè fecta, Senecionis majoris aut Jacobææ vulgaris, aut Coronopi divifura; laciniæ fingulares in acutum terminantur, hirfuta, circum oras dentata. Flores in faftigus caulium & ramulorum (qui inlongiffimos pediculos excurrunt) fingulorum finguli è conico, bivalvi, viridante, hirfutóque involucro, imos peancinos exentino y imigianorimi migian e contect, orarriy vineame, intriucique involucto, perquam caduco fe explicant, peramphi, quadrifolio petatis ex angulto principio in circularem circumferentiam dilataris, puniceo colore intignes, qui brevi decadunt. Capitalum in medo flore plurima dento aguitie circumvallant famine obleure prupurea, cum apribine concoloribus, pulvificulo Atvo intess repletis. Eft autem capitalum oblongum, glabrum, cum umbilico teu operculo ftellato, flavo intess repletis. in tot cellulas divilum quos funt in ftella radii, femine copiofitimo ex obicure ceruleo purpura-feente repletum. Caules incifi lacamarum fundunt copiose, odore virolo.

Inter fegetes paffim, Junio mense incunte floret. Duas hujus planta seu species, seu varietates observavimus. Alteri radix sublutea, alteri alba: Species du-Duas nujus pianta jeu ipecies, jeu vanetates opiervavimus. Alten radix tubiutea, alteri alba: \$\$pecie fpinula: illi in caule alba; huic rubra; illi edix longior, flos amplior, colore faturatiore, unguibus plex. nigris; huic calix brevior, flos minor, pallidior, petalis ad ungues angultioribus, abfque ullis ma-

Dodonaus, Bauhinus aliique duplicem hujus speciem faciunt, majorem jam descriptam, & minorem, folis minoribus oblongis, non Erucz per margines divifurâ, fed cantummodo ferratis, reli-

qua majori fimilem. Variat insuper interdum hoc genus Papaveris floris colore albo, & petalorum multiplici serie Variets.

vanac iniuper interdum noe genus rapasents into conce and, de petatorum munipier iene; qua ob ratitatem & elegantiam in hortis coluntur.

C. Bauhinus aliam adhue habet (pociem, quam vocat Papaver erraticum Pyrenaicum flore flavo: quam cum ficcam tantum viderit & imperfecte deferipferit, nec nos aliande ejus notitiam habuimus,

Hujus flores præcipue Officinis in ulu funt, Refrigerant valide, somnum conciliant, dolorem se-Virei. Hujus nores pracipue Omenis in uiu iuiu, Keingerant vaine, iomnium concinant, dolorem 1e-i dant. Ulius pracip, in febribus, pleurifi (cui ipecifice profunt) angina, aliique morbis (imprimis pectoris) refrigeratione opus habentibus; in inordinato menfium fluore (infuf. florum in Sp.

Extrinfecus funt qui herba hepati imposita hamorrhagiam natium sistere conantur: quam vim & radici afferibunt. In ulu lunt pulvis florum,aqua frillauria, fyrupus & conferva corundem. Schrod. Aquam deftillatam florum fi corundem colore phæniceo tinctam defideras, cum aqua inter de-Aquam ocumatani motum ii communi contre priemiceo unctam denderas, cum aqua inter defillandum in vas recipiens incipit defluere, fublato Alembici capitello in ejus roftrum florum manipulum immittas, qui ob humorem roridum roftri lateribus adharefeentes ibidem manebunt. Repulum immicas, qui oo immoreni formani formi lateriores aditarencemes ioneni mancount. Re-ponatur deinde capitellum. Aqua deftillata elegantem Rubini colorem contrahet. Hoc modo aliorum quoque forum aqua deftillata eorundem coloribus imbui poflunt. D. Hulfe.

Decoctum corticis median. Sambuci vel Ebuli cum fyrupo Papaveris ad fudores movendos efficaciffimum eft. N. B. Narcotica addita diaphoreticis vel diurcticis, fudores magis promovent, ur patet

in Theriaca & Mithridatio cum Opio. D. Bowle.

De papavere Argemone dicto.

Argemone dicta est, quod zerma coulorum & nubeculas expurger. Argemone à reliquis Papaveribus foliis disfectis, floribus minoribus disfert.

5. Argemone capitulo rotundiore Park, capit, breviore C. B. capit, breviore hispido J. B. capit, torulo Got. Anund rough-headed hastard Doppip.

Folk est Adonidis, aut Papaveris corniculati violacei tenuiter diifecto, pilosi: caulibis ex radice simplici gracili multis, pedalibis se majoribis, tenuibis, hirfuts, racemolis: Flores funt punicci, valde caulci, paullo Adonidis soribus majores, forma papaveracca. Capitula turbinata, nucleo Avelvalia. vance causes, parino accominis normals majores, norma papa e accomenta cuminaca, nucico Avel-lana paria, rigidulis finiulis undequaqi obirta, denticulata ftellà operculata, femine farcta copiolo, minutifitmo, rotundo, nigro.

Inter legetes, inque agris reftibilibus & folfarum aggeribus, folo præfertim glareofo non tarò Leeu;

invenitur.

Dddd 2

A. 6. Ar-

855

T course

Lib. XVII. De Herbis flore tetrapetalo anomalis.

857

A. 6. Argemone capitulo lengiore C. B. Ger. Park. capitulo longiore spunoso J. B. Hong tough-lycalch bastarb Doppp.

Folia huic minora & tenun'is incifa qu'am Papaveri erratico vulgari. Caules ex eadem radice plu-Filia huic minora & tenunis incla quam Papaven erratico vulgari. Caules ex cadem radice plures, [interdum unicus] longis pilis hirti. Flores phenicici, ungulus nigris, mulis numeris minors quam Papaveris rheados, admodum caduci. Succedit rapinilum oblongum, canaliculatum, flellato operculo obtectum, fipunulis mitiulculis, albis, rarius difpolitis, furfum fipectantibus obfitum: Semma munuta, per maturitatem nigra, rugola. Radis longuicula, implex, Inter fegetes & ad agrorum margines reperitur, fed non ità frequens.

A. 7. Argemone capitulo longiore glabro Morif. prælud.

Folia habet magis diffecta quam sunt Papaveris rhocadis folia; minus autem quam sunt Argemoress captulo hirlito. Florem fert phemicum, cui fuccedit captulam biunciale, glabrum, per loculamenta trangularia continens minuta semina aspera, aliorum Papaverum & Argemonarum more.

Jamenta trangularia continens minuta Jemma alperta, anomin Papavetinite Angenionaluli indie.

Plantam hanc in agro Cantabrigienfi obfervavit & ad nos ejus capitula tranfimiti D. Pet. Dent, medicas & pharmacopeus Cantabrigienfis, infignis Botanicus, & vetus amicus nofter: & nuper etiam in vicinia noftra invenit & ad nos attulit D. Sam. Dale vicinus & amicus nofter qui Brantize pharmacopeiam & medicinam exercet, rei Botanica, apprime gnarus. Nobis virentem & florentem nondum videre & observare contigit. Quod si hac planta Argemone dicenda sit capitulum hirfutum habere non erit Argemones nota characteristica.

8. Papaver spinosum J. B. C. B. Ger. emac. Spinos. Americanum Park. Ficus infernalis Italorum, an Glaucium Dioscoridis?

Ex radice tenui, oblonga, fibrosa caulis sesquipalmaris, aliquando altior [dodrantalis, unicus J.B.] ramofus, rotundus, fruatus, minimis aculeis donatus, [minacibus fpinis armatus] albâ medullâ plenus exurgit. Folia omnium prima ex femine prodeuntia oblonga, angusta funt, sublequentia verò, quemexurgit. Falia omnium prima ex femine prodeuntia oblonga, angusta sunt, sublequentia verò, quemadmodum & ea que in caule sinte, Papaveris corniculati instar laciniata, succo lurco prægnantia, molila & nutda, medium caulem amplectentia, palmum aut sesquipalmum longa, duas uncias laca laciniarum mucrones in staventes spinas acutas exeunt. Parte supina folit virorem intercipium anciale alecte ut in Cardou Marie | parte supina viridi, at nevis quas seu quas suntentiale postica parte nuces, caulem versus nonnibil rubesset; inde ad mucronem tique albec. Calque supina parte innocens, caulem versus nonnibil rubesset; inde ad mucronem tique albec. Calques se senticos se introcos in tra cornicula aculeata definentibus exentes, concoloribus sibris de more racies senticos in tra cornicula aculeata definentibus exentes, concoloribus sibris de more medium occupantibus, odorem Chelidonii majoris quodammodo referentes: quos excipiunt capitula oblonga, hexagona, pontagona & tetragona, qua renella summa parte rubescunt, matura verò nigricant, sipnis frequentibus & firmis horrida; semme nigro, sexuplo aliorum majore, rotundo, in apicem definente & elegantissim settato plena. Julio & Augusto sioret.

A. 9. Argemone Cambro-britannica lutea Park. Cambr. lut. capitulo longiore glabro, paucis spinulis ad loculamentorum juncturas ornato Morif.

Folia à radice longă, exterius fuſcă, în ramulos aliquot divisă cum fibrillis appenfis, in plures annos vivaci, promit multa, humi fuſa, ampla, alata, feu ex pluribus pinnarum media coftæ annexarum conjugationibus compoſita, impari in extremo folio alam claudenre, pinnulis circa margines altuis incilis, fautratius virtula & C (quartum memini) ſubglauca: inter quæ plures exurgunt æuliculi, cubitum alti, folis confimilibus, ſed minoribus ad intervalla veſttii, in alas aliquot diviſi, in quibus finguli ſipret fasta sampli & ſpeciofi, pulcher lutei, quaturo petalis liubroundis confituciu, mults in medio ſammula luteis eapitulum ambientibus oblongum, virde, glabrum; quod ſoice delaplo extumeſcti, donce per maturiatem majus evadat Argemones capitulo, confimiliter tamen ima parte angultius, ſunmul latus & majus, opeculo fellato tectum, & in multas cellulas alicomul Panyaremu more dutíſom. In loculamentorum inno uninomis capitulum htifatiem. plurame f.c. aliorum Papaverum more divisum, in loculamentorum juncturis paululum hispidum, plurima semina minuta, per maturitatem nigra & rugofa continens.

Ad latera montis Snavidon in Wallia fecus viam quà a Caernarvan oppido ad Llanberris vicum

itur, ípontaneam observavimus.

* 10. Argemone Alpina lutea Park. Alpina lutea Scandicis foliis C. B.

Lone

C. B. pros.

Huic folia funt ad radicem parvam multa, in multifidas tenuéfque alas inftar foliorum Scandicis incila, viridia & lævia: inter qua cauticult bini ternive, palmares, nudi, leviffimis pilis veftiti rectà allurgunt, qua froem unicum mediæ magnitudinis, luteum, quadrifolium fuftinent: ex floris umbico plutimi apice: flaveficentes emergunt. Flori capitalum, parvum fubrotundum, afperinfculum, femen continens fuccedit.

In monte Sneberg inter faxa reperta eft.

? II. Arge-

* 11. Argemone Alpina Coriandri folio C. B. Argem, lutea Ponæ.

A pracedente differre videtur, fi modò utraque rectè descripta sit, quantumvis Parkinsones ean-

Huic enim folia Ranunculi Coriandri felio forma fimilia este dicuntur, longis hirsutis pediculis nixa, leviter hirfuta.

A. 12. Papaver corniculatum lutcum J. B. Park. cornutum flore luteo Gor. corniculatum luteum, regrins Diofe. & Theophy. fylv. ceratitis Plinio C. B. Hellow homed Poppy.

Digiti craffitudine est radix, longa, nigricans, luteo succo, sicut & tota planta, eóq; viroso & amaro prægnans. Folia crassa & hirsuta, spithamam longa, digitos verò quatuor lata, Verbasci Monspeliensis ro pragnans. Folsa cralla & Inituta, Jipthamam longa, digitos verò quatuor lata, Verba(ci Monfipelientis folis fimilia, per ambitum ferrata & profundiis incila & finuata, ac veluti crifia, glauca & pinuita. Humi autem procumbunt, & hyemis injuniam contumaciter perferunt, queg; ad radicem oriuntut craffos pediculos habent, potififimum prino anno cium caule defitiuuntur, quem fequenti arlate primum fett, robultum, folidum, glabrum, geneculatum, & in multos ramos divifum;folis è geneculis prodeuntibus, pradicis minoribus & paracitis fundio dummitari propiora funt, aliqua hederaccoproductiones, practices inmonous es parcius incins quo immurant propiora lunt, aliqua nederacco-rum fimilitudine: E cujuliq autem finu bina plerunqi erumpunt germina, unum individuum, floren fructimqi ferens, alterum juxta alteruis foli finum rurfus in bina pradicto modo dividitur, esq; di-vifio ad fiumnitatem ramulorum ab hac herba fervatur. Minora igitur & individua germina feu pevilio ad fumnutaton ramulorum ab hac herba lervatur. Minora igitur & individua germina feu pediculi lingulos ferunt flors, colore luteos, Papaveris fauri forbus engulase, quaturo latas tenulfilmiq; foliso confiantes: in quorum medio equidem coloris numerofa framina capitulum confituunt ex quo deinde incurva, gracilis, corniculating filman, tangenti afpera, digitali longitudine [imo felquipalmani] orumpit. Ferungecer filiqua equalis, non tamenadeò in acumen delinors, & in lummitate ingricans, capitulum alatar fagitte quandam fimilitudinem pra fo ferens habet, fed obtula acumine filiqua utrinque lineam profundam cui uncidam per longitudinem habet, que commilliare equis funt, qui su matura apetitur. Semina intus continentur Papaveri fimilia, colore admodum nigro, duplici ferie, nam filiquæ per longitudinem diffeptæ funt.

e, nam nuque per tonguament unicote tune. In litoribus maris arenolis sponte oritur, & non alibi apud nos in Anglia. Æstate sloret & siliquas _{Locus}.

12. Papaver corniculatum phanicium hirsutum C. B. item phaniceum glabrum ejusdem, corniculatum rubrum Park, cornutum flore rubro Ger, corniculatum Phaniceum glabrum Ger, emac.

Folio est Erucæ foliorum instar laciniato & alte inciso, * vulgari minore, tenuiore non adeò incano, * papav. cor-j

Folio eft Erucæ foliorum inftar laciniato & altè incifo, "vulgari minore, tenuiore non adeò incano, * papato. ce fed hirfito. Caules interdum vulgari non minores, teneriores tamen & graciliores procumbunt in termic hirtina. Interes minores, nonnunquam intendio colore rubente, & illi primi ultar, quos planta florete incipiens producti, nteredum languidiore & quodamnuodo pallente colore medias folis ad pheniceum tendentibus; qualis ferè in Adondis flore dicho cernitur, nimirum quando mediam rataem imperans planta indeficere incipit, & hirfitita illa in canle & folis dilabi: albōqui fiquis vigentem plantam & flores primim producentem conficiat, deinde jam adultam & fenelcentenen, ex florum colore, & caulis ramorum foliorimque hirfitite vel glabricia facilè quis diverfas effe flirpes fibi perfuadeat. Pralonga autem floribus fuccedunt comincila, tribus loculamentis diffinêta, quibus inident latincilad quadam opercula feu capita, in quibus triplici feire femina nigra, rugola, papavere majora. Radis longa eft, alba, fais crafía, & in ramos divila, qua tamen percunis non eft, led plerunque prolato femine, feminen figure. quente hyeme perire folet. Nascitur agro Salmanticensi, secundum vias & agrorum marginibus, ubi slorebat Junio, semen au- Lou.

tem Julio proferebat: Viennenfi etiam agro & per Moraviam atque Bohemiam sponte nascitur, in arvis, &c. Succo croceo minimè turget hæc planta.

Ouarendum an hæc fit cujus meminit D. Wheeler circa Trojam à se observatæ, flore nigro in fundo, superiùs rubro, paulatim in aureum languente, circa margines.

A. 14. Papaver comiculatum violaceum J.B.C.B. cornutum flore violaceo Ger. corniculatum flore

Felia huic multò funt minora, teneriora, valdè minutim dissecta, non candicantia sed viridia: Celiculi tenelli, subhirsuti: Flos superiore non minor, coloris ex purpureo cœrulei exsaturati, & nigræ ensi teneni, iudiatina: Piss inperiore non minor, coloris ex purpureo curriere exiaturat, oc nigre Violae panè amuli, fugax admodum & qui levisfimà aurà excutirur. Hue ficcedunt cornicula digi-tali duntaxat longitudine, plerunque ettam breviora, exilia, durinfcula rigidioreque hirfutie prædita, in quibus continetur femen valde exile, coloris ex cineraceo nigricantis. Radix tenuis est & mutilis, nec supra annuum spatium perdurat.

Invenitur (authore Clufio) multis Hilpaniæ locis, fed nonnifi inter fegetes; Maio mense floret. In Locas & agro Cantabrigiensi inter segetes spontaneum observavimus inter Swasham & Burwel vicos.

De papavere dicto Chelidonio.

Chelidonium à zerour hirundo dictum est. Chelidoniam visus saluberrimam birundines monstravere vexatis pullorum oculis ed medentes: quibufdam fic dictum quòd in birundinum adventu floreat, & difceffu

marcescat. Plin.
Cum autem Chelidonium notis genericis cum Papavere conveniat, ut in hujus capitis initio ostendimus; ejus species censenda est.

Dddd 3

I ocia.

Vires

A. 15. Chelidonium majur Ger. majur vulgare C. B. Park. Chelidonia J. B. The greater Ce-

Ralax minimo digito craffior, fibrola, rubra, rubrum croccimve fuccum, ut & folia caulefque, fundit. Aliquot caules producit revetes, hirfatos, proper radicem & genicula tuberofos, ut in ea planta quam Neli net tanges vocant, ruffum mordacemque & ingratum illum fuccum fractos remitrentes, felia cum Aquitegae folias fimilirudinem aliquam habent, tucunque tamen majora, longiotentes, felia cum Aquitegae folias fimilirudinem aliquam habent, tucunque tamen majora, longiotentes felia cum Aquitegae folias fimilirudinem aliquam habent, tucunque tamen majora, longiotentes felias fimilirudinem aliquam habent, tucunque tamen majora, longiotente finite film aliquam habent, tucunque tamen majora, longiotente film aliquam particular de la companion de la ra, numeroque plura, ad coftam ex intervallis adnexa, plurimum fena, Septimo alam claudente, non rarò tamen quaterna cum quinto in extremo impari. Singularia folia Quercinorum æmulam divifuram habent, Trago tenera, colore herbacco, altera vero parte ex cario viridi. Florum furculi ad genicula ex adverso foliorum exeunt; ramuli ex ipsis foliorum alis: in summitate autem surculi teu pediculi communis flores quatuor aut quinque privatis fuis pediculis ex ipfo furculi faftigio ortis uncram aut felcunciam lengis infidentes, umbellam quandam efficient. Flores crocei, quadrifohi, cum multis intus it munibus concoloribus. Hos calix bivalvis tegit, qui quamprimum flos aperitur defluit ut in Papaveribus, è quorum genere hæc planta esse videtur. Silique oblonga, bivalves, minime diffepta, quibus semina utrinque adharent parva, longiuscula, per maturitatem nigra &

In parietinis & maceriis, ad Sepes, & in locis ruderatis, umbrofis potius quam apricis, gignitur. Ab Aprili mense in multam aftatem floret.

Chelidovium majas laciniatum Park, majus faliis magis diffectis Ger. emac. majus foliis querms C. B. felto laciniato J. B.

Qui vulgatius illud Chelidonium majus novit facile oblatam hanc ejus varietatem discet: Catera fimilia, felia minora, concinnuis crebriusque incisa: florum itidem folia aliquibus incisuris secta, & veluti fimbriata, accedentia ad flores plantæ, quæ quibufdam dicitur Cuminum filiquofum & Hypecoum.

Variat interdum foliis tenuissime lacimatis.

Calidum est & ticcum: Bulem per alyum & urinam educit, visum acuit. Hinc conducit in ictero [tyrupus è luzzo cum toto] obstructione hepatis, lienis & ureterum. Radix quantum ejus manus capere potelt, purgata, in fextario rofacci aceti decocta, ita ut deinceps percoletur, decoctoq, nus capare porces, priganta in textanto londor act accordant an a tentropa porceitar, accordant adjuicitur Theriace 31... cyathiq vulgaris menfura exhibita, à pelte correptos atteffante cortá experienta (nquir Tragus) aberabit, il poltquam biberunt in lectum fe compolucint & fudaverint. Aqua ejus destillata oculis indita, claritatem iis adsert, maculas eorum rubras emendat, ficut & faciei ti indè colluantur: eadem per aliquot dies pota obstructos meatus hepatis adaperit, morbóque regio medetur. Herbæ pulvis ulcera & vulnera purgat fanatque inspersus.

Succus herbe illitus Herpetem miliarem efficaciter compelcit & fanat. Herbam tritam cum

axungia verrucas ablumere refert Rondeletius. Hoc multoties expertus est Zacutus,

Lobelius rarò intus sumendam sentit Chelidoniam, sed commodius foris utendam ad impetigines Locents fato mae numerican catasantan, sa common control and mpospines & imposition (des peters queroum. Nos etiam ob acrimomam plants in Lobelin fententiam propendemus. Unde peters queroum, cim acerrimus fit, ad oculorum affectus adhibendum cum J. Banhino aliifque cenfente fucción de la common de la co mus, nifi iis additis que acrimoniam ejus retundant, cujulmodi dicitur esse lac muliebre.

Succi hujus magna quantitas ingreditur compositionem Aque illius ardentis, quam Mirabilem

Thelidonium majus in curanda tabe magnopere celebrari nos monuit D. Tancredue Robinson; Chelidonium majus in curanda tabe magnopere celebrari nos monuit D. Tancredue Robinson Pauli effeque egregium illud specificum D. Garenciers de tabe Anglica; idem affirmat (inquit) Simon Pauli

Succo Chelidoniæ verrucam linguæ fublatam narrat Zacutus Lufitanus Prax. Admir. lib. 1. obf.73.
Folliculum Natue & Ranulæ fublingua ejufdem ufu extirpavir noftro tempore Pet. Marchettus exp. Med. & Chir. Patavii Professor. Ex observ. Marcelli Cumani à Velschio editis excerpsit

Ulricus Gafferus Pater meus imperigines & maculas manuum volarúmque, necnon feiffuras ex morbo Gallico relictas experimento fequenti in multis fulfulit, R Chelidonia cum toto M. iij. Coq. niotro valido enersia experimento requenta in munis intunta, se carennoma cuni toro M. ili. Con in lixivio tonforio bono, 8e teneantur manus quotidio è jejuno in hoc fomento per duas ved tres horas, ut fudent, idque continuetur per quatuor vel quinq, hebdomadas. *Idem* ex Observat. Achil-horas, ut fudent, idque continuetur per quatuor vel quinq, hebdomadas. *Idem* ex Observat. Achil-

Szepiùs à nostris in dysenteria cum successiu probatum est experimentum Cratoni adscriptum quod fic habet, Aq. Chelidonii datur ad 3ji, vel iv. cum pulvere radicis ejudem 3ji, vel 3j. Hieron. Reulinerus in Oblerv. à Vellchio editis. D. Soame, An de Chelidonio minore hoc accipiendum?

Extractum Chelidonia non folum in externis nubeculis, verum incipiente suffusione præstantissimuni esse sæpistime expertus sum; incidit enim & attenuat crassos humores visum obsuscantes. Sed quia ucunquo acre eft, non ultra magnitudinen capitis acicular pro vice oculo imponendum eft, idq, fiat manic in lecto. Fabric. Hildam Centur. Epifelar. 59.

17. Othonna wera Dioscoridis Zanoni, Chelidonii majoris species.

Radix ei fatis craffa, per duorum digitorum altitudinem æqualis defcendens, aliquantulum crifpa, fibitantia mediocriter dura, deinde attenuata, in varios ramos & fibras minores undique diffusi spargitur, colore intus & foris è flavo rubescente velut Chelidoniæ majoris, sapore mordaci & exficcante. E cujus capite exit foliorum cespes, pediculis nixorum concavis satis longis, superna

parte canaliculo per longum extenfo excavatis, coftà elevatà inferna parte oppolità fubrotundà, parte catalicius per ionguni extento excavatur. Contrata ameni fatte opponi instinutura, unde pediculi quodaminodo triagulares exadunt. Fonce folia utern transfatte, rama majonbus mi-noribilique, quoda dividuntur & fibblividuntur, Ence folia fatts fimilibus, error carante majona con fibrounda inn, adeb ut ad Geranti pomi Marth fimilitudinem propiis accordant, coneraflaccida, fuccofa, hirfuta, crebris nervulis fubtus fatis clevatis, & varie divaricatis, aliis rectis, aliis retortis, ad margines undique excurrentibus prædita, furfum reflexa, unde ad tactum afpera redduntur, partim ob pilos, partim ob nervulos supradictos, qui superna parte apparent depressi in totidem sulcos tenues, colore clariore, dentibus majoribus, minoribus, aliis acutis, aliis in extremo fub-rotundis, nullo ordine politis cineta. Foliorum incifura admodum irregulares funt, nonnulla adeo profundæ ut ad mediam usque costam pertingant. E medio foliorum cespite caulis exit, nunc auco por moze ut au treatant usque corrain perinigant. E medio tonotant expire tamif exis, futte unus, nunc plures pro radicis magnitudine, inferna parte pracipue hirluri admodum & pilofi, tere tes, à nodo ad nodum concavi, lenti & oblequiofi, nodis craffis raris tuberolis intercepti, teneri, fueculenti, rupti aut incifi fuecum flavum flillantes Chelidoniæ majoris in modum, in ramulo: divifi, the children at their team has the state of calice è quatuor foliolis ovatis composito inclusum, tetrapetalon, petalis variè incisis & laciniaris, incifuris ad ungues ferè pertingentibus, coloris flavi, multis in medio ftaminulis flavis apices partier flavos fuffinentibus in roundum diffutis, ut flos Anemones cupidam florem parum re-parter flavos fuffinentibus in roundum diffutis, ut flos Anemones cupidam florem parum re-przefente. Delapis floribus reflam flisuea, alue longe, alue bevee, alue recte, alue incurva, primò virides, poftea per maturitatem flavicantes, feminibus repletar nigricantibus, Chelidonise majoris fe-minibus fimillimis, que partier ab una parte oculum habent velur pupillam unde criftulam emit-minibus fimillimis, que partier ab una parte oculum habent velur pupillam unde criftulam emittunt ex albo flavicantem.

Hoc modo fatis prolixè describit hanc plantam Jacobus Zanoni, que nihil aliud est quam Chelidonia majoris species, nec satis scio an distincta a Chelidonia quernis foliis, quicquid ille contradicat. Sufpicor illum laplum in numero foliorum ex quibus calix componitur, quæ in Chelidoniis ex

nostra observatione bina tantum sunt.

CAP. III.

De Pentaphyllo siliquoso.

1. Pentaphyllum siliquosum Brasilianum Taveriaya Brasiliensibus : an Fraxinella siliquosa ? an Quinquefolium ; folio Caprifolii Marggr?

Marger.

X radice longa paucis filamentis praxitia, lenta, albiffima affurgit caulis tres circirer pedes longus, multis ramis praxitius: falia ejus in longis pediculis alternatim pofitis quatuor, quinq, fex aut feprem juxta fe in orbam pofita, oblonga, viridia, nervo & multis venulis interfecta, foliis Caprifolli haud abfimilia, fed ad tactum mollia & glatinofa. In fimimitate caulis primo parvis foliis alternatim pofitis ornatur, brevious, obrotundis; dein alternatim prodeunt ad ea pediculi longi, ad quodibet unus, continens cylindraceum corpus album, quaturo foliolis viridibus, parvulis, acris ad quodibet unus, continens cylindraceum corpus album, quatuor foilosis viriabus, parviuis, acu-minatis infidens, hoc corpus funt quatuor fioris petala, quo fe aperiente inferitis primò prodeunt fi-lamenta feptem, tres aut quatuor digitos longa: hinc quatuor foilola floris expanduntur, que flant ereda, figuram habentia cochlearis, filamenta autem leptem barba felina modo, directè ad lacra vel antroritum extenduntur, egregié purpurea: folisi albis decidentibs decidintibs decidintib se fess flamina, fer vinimum in medio manet, ac abit in hilquam teretem femipedem longam, continentem femen vus-tum dello manet, ac abit in hilquam teretem femipedem longam, continentem femen vus-magnitudine Sinapis, rotundum quidem, fed quod in uno latere incliuram habero videtur. Tota planta ad tachum glutinosa est, & ad cujuslibet rami seu pediculi foliorum annexum acuta est spinula. Flos inodorus elt, sed folia referunt odorem Majoranz,

Fert flores & femen toto anno.

2. Pentaphyllum peregrinum filiquofum bivalve minus Motif. Lupinus peregrinus pentaphyllos C. B.
Lip. Arabicus five pentaphyllos peregrinum Ponz Ital. Pentaphyllum filiquofum Arabicum al-

Plurima folia per terram strata obtinet, longis pediculis innixa, quina Pentaphyllorum more in idem centrum i.e. fummum pediculum coeunta, molliuscula. Ex horum medicullio oritur pedicunem centrum 1 e. ummuun peaicuium coemitia, monuicuia. Ex notum meanaiso ting pedalis aur femicubitalis, qui in alios ramufculos dividitur, rotundus, rectus, gracilis, mollis totus, à principio ad faftigium ufque foliolis trifoliatis dense conveditus, inferioribus majoribus multo, tus, à principio ad faftigium ufque foliolis trifoliatis dense conveditus, inferioribus majoribus multo, & pentaphyllis, petiolis latis longis infidentibus; fuperioribus trifoliis & brevibus admodum pediculis innixes. In caulis alis fungo rimucinuos, incentinuo in modi per culis innixes. In caulis alis fuperioribus umbelle in modum multi pedicul longi fans & equales aparent, in quibus singuist quaterna petada parva, alba, longa, tenuia fais ful exortum è capfula, & verius finem formam femunis Ferule aut Paltinace latifolia reprafentantia, alba, levier olenta, converus mem romam remuns rerune au l'annace amona reperentante, aus, revier orenta confidencia florem album, cum fiaminals quinis lenifive, uncialbus, inbuigirs: quibas ingulis lucadut flique, de fingule, biviaves, unciales, craffa fats pro proportione planta, nulli filique cavitatem in loculos dirimente membrana intergerina fecundum longitudinem productă feminăra infinitis nigris, rotundis, minutiffimis repletz.

Tempus.

I cour.

Floret per totam aftatem, floribus citò evanescentibus, siliquis uncialibus crassis residuis. Annua est planta: Autumno se serens, ineunte astate pullulat, & circa finem aftatis aut initium Autumni

Ex femine Chalepo Syriæ urbe transmisso enata est.

3. Trifolium corniculatum Lusitanicum flore rubro Park.

Folia aliquot longa, angusta, in codem pediculo terna, humi strata è radice emittit; è quorum medio protrudit caulicules rotundos, hirlutos, dodrantales, in plurimos ramos brachiatos, ima parte confinilibus folis vestitos, superius singularibus, longiusculis, angustis, è quorum sinubus egrediuntur pediculi unciales, finguli fingulos flores fuffinentes, pentapetalos [tetrapetalos Morif.] rubros. flaminula quina fenáve continentes, corniculi rudimento in medio apparente, quo fením augefeente & productiore facto flores tandem decidunt, relictis filiquis cum jam perficiuntur longis, angustis. teretibus, hirlaus, bivalvibus propendentibus, innumeris minutiflimis feminibus repletis, nulla membrana intergerina in duo loculamenta divifis. Radix tenuis, annua.

CAP. IV.

De Lysimachia.

Yímachia à Lyfimacho rege inventore, tefte Plinio, nomen accepit; vel à pugna dirimenda, id enim est κίσο τω μάχω. Est namque vis et (si veceribus fides) belluarum etiam animos feroces & mutuos hostiles congressus placandi. Et hoc autorem habet Plinium, cujus inos renoceso manos normes congrenos pacamen. E nocamorem nabet Pinnum, cupis lib. 25. c. 7. verba funt, Invento d'Isfonachi berbam Isfonachim, que ab conomen retinet. Vu e jus tanta eff, ut jumenta dife, diamina jugo imposta asperiatem cobibeat.

Hujus nota funt filique flores antevertentes, qua per matur, quadrifariam partiti & dehiscentes, quaturo feminum series oftendant; Flores summis infidentes & integri una cum calycibus decidentes unde tetrapetali proprie dicti non funt. Hujus species quas novimus omnes præter Virginianas luteas filiquas producunt lanigeras.

A. 1. Lysimachia speciosa, quibus dam Onagra dieta, siliquosa J. B. Lysim. Chamanerion dieta la-tifelia C. B. Chamanerion Ger. Chamanerion store Delphinii Park. ** **Aosebap:Willow

Lytimachia: (pecies reliquas proceritate (uperat, tres, quatuorve aut plures cubitos alta, caule glabro, canaliculato, (ubrubente, copiosá medullà albà, fungosá pleno, foliis multis abimo ad fummum, ficur & in ramis donato, ad Salicis aut Nerii folia accedentibus, oblongis, mediocriter angultis, acuminatis utring; glabris, rara quadam per ambitum crenarum vestigia ostendentibus, obliquis ad latera venis à nervo medio secundum longitudinem decurrente deductis, sapore subastringente & glutinovenus a new o mean recumment regression de control acquires, sapore most imperie o giutino-fo, non fine aliqua obficură acrimonia. În ramis rubentibus longa fecie nafcunur jifique longe, quadratus, rubentes aut ex rubere in cinereum declinantes, fubbirfutæ, per maturitatem in quaternas carinas dehiscentes, quatuor seminum papposo tomento delicatissimo involutorum perpusillorum, cannas defineración de de de continentes. Siliquarum porrò faftigia in quaterna foliola angulta explicantur flores fulfinentia speciolos Leucoii, purpurascentes, quorum medium occupant stamina candida apicibus rubentibus aut luridis, pistillo longiore in quatuor cruscula desinente. Radix alba,

cantina spinior indications an indicas parting tongore in quadro conclud certificities. Asaliva indication crafts, long-faction regulation for victosoque.

In pratis prop. Sheffeldiam Eboracenfis provinciae oppidum, & albi in Septentrionali Anglize parte provenit; invenitur & circa Baltheam in monte Mostett, &c. Ob florum pulchritudinem in hortos fape transfertur, vortim ob effiziem reptandi licentiam odiofa eft.

Lyfimachia filiquofa, Speciosa, angustifolia J. B. Chamanerion alterum angustifolium Ger. Lyfim. Chamanerion dista angustifolia C. B. Lysim. siliquosa angustifolia, Chamanerion Gesnero dista

Superiori tota quidem facie fimilis est. Foliis confertim multis fimul coacervatis, Linariæ foliis & longitudine & latitudine paribus. Flores confimiles, purpurantes, longis, incanis jam dictæ corniculis infident, minores [non tamen multo.] Radix repens cum pracedentis radice convenit.

In alveis torrentum & fluviorum in Foro Julii Italiæ, & ad Árvam & Rhodanum fluvios propè Genevam copiosè spontaneam observavimus.

* 3. Lysimachia Chamanerion dicta Alpina C.B. Park.

Ex radice fibrosa cauliculi roundi, supernè albicantes, palmares, nonnunquam pedales exurgunt, foliis duplicibus cincti, aliis Rorifmarini forma, sed brevioribus & angustioribus, nullo ordine disposiris, aliis brevissimis, sisque vel pradictis interjectis, vel ex eorum sinu prodeuntibus. Cauliculorum funmis fores longis pediculis subcœruleis vel candicantibus insident, elegantes, purpuro-cœrulei vel albo-cœrulei quadrifolii, satis magni, quibus foliola quatuor brevia & viridia subjiciuntur, & ex Lib. XVII. De Herbis flore tetrapetalo anomalis. 861

corum medio stamina aliquot exurgunt: siliquae longae, angustae, semen munutum cum lanugine con-In Alpibus Helvetiorum provenit.

Non video, magnitudine excepta alissque accidentibus à loco natali ortis, quid differat à præcedente.

A. 4. Lysmachia sliquosa birsata majore flore purpureo J. B. Siliquosa birsata magno flore C. B. Fi-lius ante patrem Dod. Lob. Lysmachia siliquosa Gen. Great hairy codocd Acose Arise or Willow herb, called also Codlings and Cream.

Radice est surculosa fibrillis capillata, è cujus capite plura erumpunt germina majuscula, rubentia, in fumma tellure reptantia, quibus se late diffundit et propagat. Caulei tenties, sed tamen rigidi, bicubitales et altiores, teretes, hirsuti, medullà farcti, ab imo ad summum usque ramosi. Felia ex adverso bina, oblonga, modicè lata per margines argutè denticulata, utrinque hirsuta, & Salicis cujusdam aut malus Perficæ foliorum æmula, absque pediculis caulibus adnascuntur. Flores ex alis foliorum versus caulis & ramulorum summitates exeunt singulares, filiquis quadratis hirsuis rubenorum versus cautis & ramutorum iummitares exeute imiguares, iniquis quaetata influtis futeritibus, duas tréfve uncias longis infidentes, purpurei speciosi, ex quatuot folis cordatis stratis compositi, in quorum medio stamina aliquot apicibus albidis infigna cum stylo productiore albo, quadrifariam in summitate diviso, reflexis segmentis. Calix storis quatuor acutis lacinis con-Rat. Flos & calix unà decidunt. Silique prepropero ortu flores antevertentes, per manufta-tem in quatuor partes reflexas à mediá erectà diffiliunt, quatuor feminum exiguorum lanugine candida adhærente alatorum ordines continentes. Odor plantæ compresse suavis; sapor amaricans &

Juxta scrobium, fossarum, fluviorum, rivulorumque margines alissque humidis locis reperitur, ut Locus & recte I. Bauhinus. Serius apud nos & post mediam æstatem slorer. Tota superficies hyeme marcescit Tempus. radice restibili.

Trago Salicaria, nostratibus Willow herb à foliorum fimilitudine dicitur. Hac autem species privatim Coolings and Cream ab odore foliorum paululum compressorum, Poma elixa stori lactis immissa referente.

A. 5. Lyfimachia filiquos'a birsuta parco flore C.B. siliquosa birsuta store minore J. B. 12. sive sstandard outien Gov. An Lysim. siliquosa sylvestria birsuta Park. The letter hairy cooked Loolefrife oz Willow herb.

E radice fibris creberrimis albis como a canles erigit cubitales aut etiam bicubitales, teretes, hirfu-L. Table nors crederinis alos comola cause engle cuotales aut etam bicultales, effetes, influentos, foliu vefitios ima parte ex adverio binis, falignis, utrinque molli langina hiritais, ad margine perexiguis denticellis incitis, modicè in acumen definentibus. Siliquis longs infident flofculi exigui, longe minores quàm fupra descriptæ filiquosa hiritate, coloris ex rubro pallentis vel albidi.

A fingeriore flatura humiliore, foliis minoribus nec pariter rugofis, floribus longè minoribus & pal.

A. 6. Lysmachia siliquosa major Park. siliquosa glabra major C. B. campestris Ger. Levis J. B. Che greater imooth-leaved codded idillow-herb og Aoofe-strife.

Caules huic bicubitales & alriores, teretes, rubentes, ramofi: Felia per intervalla bina oppofita pediculis perquam brevibus infident, felquidigitum lata, duos trefve digitos longa, macurum mucropedicuis perquain previous mindent, sequidignum ata, quos revie digios ionga, in acutum mucro-nem definentia, figură fere foliorum Urticze aut Afelepiadis, glabra, aut adeò rans pilis obira ut ocu-lorum aciem fere fugiant, per margiuse ferrata. In fummitatibus caulis & ramorum folia figillatim fia fint, è quorum alis fingulis finguli execunt flerat, oblongis filiquis infidentes, calice in quatuor acuta fegmenta divido, foliis quatuor in medio bifidis comportit, minores dilutiorefique quam in pri-ference. Semini cume dello albematibus patentis contento, com della contento con acuta fegmenta divido, foliis quatuor in medio bifidis comportit, minores dilutiorefique quam in priacuta regmenta divino, romo quatton in meno minos componto, innores autitorecque quam in pri-ma fpecie. Stamina intus octo albicantibus apiculis capitata, cum fizile in medio exili, apice crasso quadrificto insigni. Radis Mubelt multitida, sibrillis quamplurimis capillata. In humidis & uliginosis faxosis hortis, areis, splvis; arstate storet.

A. 7. Lysmachia siliquosa glabra media sive minor Ger. emac. siliquosa 4. sive glabra minor C.B. The lester of middle smooth leaved codded Willow herbog Noose-strife.

Radice est fibrosa, & ut mihi videbatur, reptatrice: Caulibus cubitalibus & bicubitalibus, rigidis, quodammodo quadratis, propè terram rubentibus, folia per intervalla cinétis ex adverlo binis, fe-quodammodo quadratis, propè terram rubentibus, folia per intervalla cinétis ex adverlo binis, fe-munciam latis, duos digitos longis, abéque pediculis lata batí cauli adnatis, glabris, per margines ferratis, in acutum mucronem fentim definentibus. In funmitatibus caulium & ramorum folia figillatim fita funt, è quorum alis fingulis finguli exeunt flores, parvi, quatuor foliis bifidis compofiti, pallide purpurei, faturatioribus lineis firiati, è calice in quatuor acuta fegmento divifa. Stylus non panios purpurer, jaturaçionous medi triatu, came in quatuoi acuta regimento divita. Sijiat non ut in pracosdente quadrifidus est ; famina quoque multo funt breviora. Flora filiquis inifident pracologis, quadriatis, brevi langine hiritus, rubentibus, Folia inferiora in furculis primò erumpentibus breviora, funt. & pro longitudinis ratione latiora quàm inperiora, non ferrata, ad prunella tibus breviora, funt. aut Anagallidis luteæ folia accedentia.

I can

Locus.

A. S. Lasimachia siliquosa glabra miner angustisolia Ger. emac. siliquosa glabra angustisolia C. B. The leaft (mooth codded Willow herb.

Radice videtur esse reptatrice, que è superiore sui parte sibras tenues, presongas, purpurantes in Kastee vinetur ene repearnee, que e injectior un parte moias tentes, paraorigis, purpuiantes in terram demuteit. Folia primò erumpentia exigina, angulta, Hyffopi aut Anagallidis quatre Lobelli foliorum annula. Caulies pedales, interdum ettam cubitales, teretes, tenues, rigidi, fragiles, brevi & vix confipicua lanugine hirluti. Folia ex adverfo bina, praterquam in fummis caulibus, ubi (ut in vix compicial anugine nitruti. Festa ex auverso pina, prateriquam in munitis camous, uoi du fii reliquis) alternatiin infecueur, dios diglos longi, vix femunciam lari, nullis pediculas, ad apopitionem angulhora, medio latora, in acutum deinde paulatim mucronem definentia, ad margines tonem anguntora, meato antora, in actuam tempe pattatut macronem cambatta, act margines reflexa plerunque, ut averá parte quodammodo concava videantur, vel omnino gladara, vel brevi adeò lanugine britura ut vilum fere fugiat. Ad margines interdum nefcio que dentum rudimenta habere videntur, interdum omnino aqualia funt. Siloque quadrata, hirluta, rubentes, digitales aut telquidigitales, pediculis uncialibus infidentes, flores in fummitatibus fuis geltant tetrapetalos, pallidè purpurantes, faturatioribus lineolis striatos, è calice quinquepartito, petalis in medio profundiùs

Hae humilior est multò quàm pracedens soliis minoribus, obscuriùs virentibus nec per margines

In palustribus oritur. Hyeme ad radicem sparsi cernuntur foliorum brevislimorum subrotundorum, crafforum dense stipatorum globuli quidam Sedi iminimi summitates mitantes, quæ sunt prima plantæ Vere exorituræ germina.

A. 9. Lysimachia siliquosa glabra minor latifolia nostras.

Folia huic glabra, atrovirentia magnitudine & figura Ocymi ferè aut Origani. Caules infirmi, bipalmares : Siliquæ longæ nutantes.

Ad rivulos in lateribus montis Cheviotæ in Northumbria Angliæ observavi, nec dubito quin & alibi in montibus ad rivulos nascatur.

10. LJsimachia lutea Virginiana Ger. emac, lutea siliquosa Virginiana Park, lutea corniculata C. B. App. Tree Primtose. Lys. Americana Col. Axechial Hernandez.

Ex radice oblonga, alba, digitalem craffitudinem superante, paucis fibris capillata caulis exurgit initio rotundus, at supra moduum ob plurimos ramos angulosus, subcinereus, lavis [hirsuus,] craffi-tudine digitali, medullà farctus, & superius punctis rubentibus varie notatus. Filia longa, angutudine digitali, medullă farêtus, & fiiperius punchis rubentibus varie notatus. Felia longa, angu-fla; in caule crebra, alternatim polita, ad margines fiinuta & Obiter dentata. Flores Lyfimachia modo fiinumis filiquis infident magni, tetrapetali, lutei, Primula veris floribus fiimiles, éc alice quadrifolio, pediculo rotundo, articulato donato. In medio flore flyliu confipicium, qui viridis ufq, ad articulum delecndit, & apitchis quaturo fiiphimei coloris crucis in modum difpofitis donatu-efl, quem flamina octo circumflant, quorum quaturo fiingluis foliis adpofita, alia quaturo ipfis in-eripeda funt, hifque fingulis capitulum oblongum albicans infidet. Flor odoratus eff, ultra diem non perfiftens, cum is qui fub vefperam aperitur ad fequenis diei vefperam flaccefcat, unde Ephe-menum dici meretur. Elore cum redicello ad articulum delazio altera pedicult usas feditiunicalis. merum dici meretur. Flore cum pedicello ad articulum delapso altera pediculi pars sesquincialis, merum dici meretur. Flore cum pedicello ad articulum delaplo altera pediculi pars leliguinicalis, fentim ad uncias binas, etiam terras, oblongatur, & in filiquam five cormiculim abit, & propter femen copiolum, parvum, angulofum, pullum quod continet, intumefcit; quod ubi maturut, ipla cornicula, (quae utrinque ad caulis latera numerofa finir) in quaturo partes dehifcunt, quaerimi sociamentis quaturo feminium ordines continentia, nulla intus lanugine feminibus adherefcente. [In fingulis foliorum alis finguli flores fedent; cornicula feffilia pediculis carent, ad bafin craftiora, fenitim perglis actionational cariculturi continuation.] fim versus apicem tenuiora, raris pilis hirfuta.]

Plantam hanc Lysimachia Americana titulo describit & depingit F. Columna, Annotat ad Res medicas Nova Hispan, Nard. Ant. Recchi: & Axochiotl seu Florem aqua pradicti Recchi seu Hernandez, lib. 7. cap. 48. Hift Mexicana, descriptum & depictum esse existimat, quod & nobis etiam

Prima qua fata est astate caulem non edit, verum anno sequente, semine autem ad maturitatem perducto radicitus exarefcit.

Camaranbaya Brafiliensis altera species Marggr. huic eadem esse videtur.

11. Lysimachia Virginiana altera, foliis latioribus, sloribus luteis majoribus Cat. Altdorf.

Hac pracedente elatior est & major, ut qua humanam interdum altitudinem multum superet, folis lattoribus, & pro magnitudine brevioribus, ad margines minus finuatis & propemodum æqualihus: floribus etiam multò amplioribus.

In hortis nostris frequentior est præcedente.

12. Lysimachia fruticescens Brasiliensis, Camaranbaya indigenis Marggrav.

In quatuor pedum altitudinem affurgit, & dividitur in multos ramos ruffos, pilosos. Folia solitarie pofita in brevibs pedicials bolonga, hiritar, ad quorum quodibet figliciam provent, calyce fere duos digitos longo, cui infident quatuor foliola viridia, & cuique ex his fuperfidet foliolum flavum, conRárque quilibet flos quatuor foliolis flavis. Ex calice floris fit filiqua, ut in congeneribus, quæ femm continet minutulum, rotundum splendens, coloris ex pallido subflavescentis.

Fert florem & femen ab Augusto in Novembrem. Præcedentibus perfimilis eft, fi non alteri earum eadem.

" 13. Lysimachium Indicum Bontii.

Crescit in Java circa fluminum ripas. Florum colore albo, & totius plantæ facie à vulgaribus Lylimachiis multum abludit: Est enim Lylimachio Europao procerior, caule unico, duro, firmo, in coronam aliquot foliorum novitiorum definente, quem ambiunt ordinată quâdam ferie ab imo ad lummum folia bina ex adverso posita, longiora & folito angultiora, unico nervo recto, multis venulis obliquis divifa. Circa horum pediculos ad caulem alii cauliculi emergunt longiufculi, in quorum extremitatibus flores nascuntur, Periclymeni flores, quos vulgò Lilia sylvestria appellant, non

Inter olera à Mauris recipitur. Ad Malvæ naturam quam proxime accedere videtur : nam in clyfmatis ad ventrem & intestina eluenda in frequenti est usu.

An propriè ad Lyfimachiæ genus pertineat ob descriptionis imperfectionem nescimus. Icon florem tetrapetalum repræfentat.

CAP. V.

De Tithymalo.

Thymalus & Tithymallus cum duplici !! à 199 mamma & 1140 tener dictus putatur. quòd tenerum lac non fecus ac mamma quædam effundat. Lobelius Adv. autor eff hanc vocem fcribendam effe per diphthongum Tithoimalus, quod mammam five papillam uberis exitiosam virosamve non ineptè interpretatur. Nam passe vocem exitiosam fignificare Evita-thius docet. Hujus una species Characias dicitur, id est, vallaris, sic dicta quia vallis septisque muniendis apta fit, aut quòd plerunque his in locis proveniat.

Notæ Tithymali characteristica sunt vasculum seminale tricoccum in summo stylo, & succus la-

Acoes, acer in plerifque speciebus, in una alterave inspidus.

Piryula, Aptos, Peplus, Peplus, Lathyris, Chamzelyce, Efula, Cataputia nomina sunt variis Tithymali speciebus imposita.

Pityula dicitur quali moviene, quòd folia Piceæ similia ferat.

Apios à radice pyriformi.

Peplus & Peplus à peplo five flammeolo, quod ramulorum ambitu & quafi rotundo amiétu velum efformet, ac tellurem operiat. Lob. & alibi, quia fruticat uberiore undequaque ramulorum comofa concinnaque sobole, in pepli speciem collecta.

Lathyris, quod folia duo, que caulis partem summam amplectuntur cavitatem satis magnam ostendunt. Etenim inter duo solia que umbellam ambiunt semen quasi inter duas januas seu bivalvi continetur. J. Bod. à Stapel.

Cataputia, quòd semen in pilulis quibusdam sive catapotiis ferat: vel (quod magis arridet,) quòd femen in catapotiis sumptum purget. Stapel.

Chamæsve à lacteo Fici succo & humilitate nomen accepit. Idem.

Esulæ non invenio etymon probabile, nam quod J. Bodæus adfert non placet.

1. Tithymalus Characias Amygdaloides C. B. Ger. emac. Characias vulgaris Park. Tithymalus fylvaticus toto anno folia retinens J. B. 19000 fpurge.

Radice nititur alba, valida, lignofa, intorta, varie divisa, multis fibris donata, à qua exurgunt rami lignofi, cubitali longitudine majores, flexiles, cortice exteriore infigniter rubente & hirfuto, interiore virente; foliu supra rami medietatem crebris, quatuor ferè uncias longis, semunciam aut paulo plus latis, inferne cana lanugine pubescentibus, excurrente per longum nervo ad medium usque folium rubente, deinceps virdi, superne quoque pilis sed minus evidentibus seviter husuits, arro virore splendentibus. Ex summis ramis oriuntur pediculi in umbellæ formam, rubentes similites R hifut, ingul tingula foila de cortum, is que in ramis in minora, reliquis fimilia habentes, fecunciam longi ad geniculum quoddam, ubi trufum duo foila precedentibus minora, oppolita, pedicellique bini exprezedentium pediculorum unoquoque explanatum; inque rufum cum foilosis tais minims bipartiti foculor futhuent foilois circumdatos, minimos, herbaceo colore præditos, nons ununinto uparata pagamo numbera tonono encamatatos, minimos, neruaceo conore prætitos, ita compositos ac fi quatoro femiliantis, gibbis omnibis introfectantibus rhombum aliquo modo qui impretur. Tota planta odore gravi cit præter lignofam radicem, & lac fundit. In sylvis & dumetis copiosè provenit, tum in Anglia, tum in exteris regionibus.

2. Titby-

Locus.

Locus.

Lecus.

2. Tubymalus Amygdaloides frue Characias J.B. Characias rubens peregrinus C.B. Characias Monfueliensium Ger. Park. Characias 1. Clus.

Unicus huic magna ex parte est caulu, interdum plures, cubitales & ampliores, rubente cortice Unicis nuic magna ex parte en camas, intercum putres, cuorates ex ampiones, fuebtite corriet teeth, minimi digni craditudinem acquantes, infinan parte glabri, folorum duntaxax refligis indignit, etchi infecti ac vulnerar eflent, fuperna verò foliis duris, lavibus, viridibus, majoribus quidem lonventti mieca ac vumerati enem, imperita veto tonis tanen quam Amygdala, ornati, deinde in plures juncos & furnos ramulos, umbellæ in modum divifi; quos ambiunt veluti acetabula aut caveolæ, focoos & nonos rantinos, uniones in modum uvini; quos amount venut accatonia au caveous, fu-lis balinearum fimiles, & in his βa_s , non flubtuens aut pallidus, ut in alis, fed niger; pofica $f_{\rm res}$ dist trocccus, in quo [emes per maturitatem exiliens, reliquarum Lactariarum fenunis inflar. Radix dura est & lignosa.

aux uura ert e. 1980us. In faxofis circa Monspelium: in Italia quoq, propè Lericium & alibi in asperis & montosis ob-fervavinus. Martio stores protert, autore Clussa.

3. Tithymalus Characias folio lanuginoso C. B. Park. Tithym. Characia vulgari sylvatico idem est, ut nobis videtur.

Pracedenti ferè fimilis est, plures tamen ei caules ab una radice prodeunt: folia molliora & la-

nugine pubescentia; flores palsidi. iguie puocicentia, 11010 panile, deinde tam in Narbonensi quàm reliqua Gallia, tum etiam apud Hel-Crescit etiam in Hispaniis, deinde tam in Narbonensi quàm reliqua Gallia, tum etiam apud Hel-

veuos exterosque sentianos.

3. Bauhmus candem facit Tithymalo Characiæ noftrati vulgari fylvatico, cui & nos fuffragamur, adeóque C. Bauhmus ex una plantæ fpecie dnar facit. Verum Morifonus Tithymalum Characiam alofque C. Bauhmus ex una plantæ fpecie dnar facit. Verum Morifonus Tithymalum Characiam lanugnofium pro ditinicta fpecie ponitin Prælud. Bor, quem paffim in fylvis Galliæ Solonienfis provenire & à folius lanugine obducts à cateris fuæ fortis facilé dignofci feribit.

4 Tithymalus Characias radice repente Morif. prælud.

Folia gerit oblonga, radicem longè latéque serpentem producit, quâ notâ distinctu est facilis.

. 5. Tithymalus Characias radice pyriformi Morif. prælud.

Sola radicum tuberofitate pyriformi dignoscitur inter omnes Tithymalos Characias dictos.

* 6. Tithymalus Characias Salicis minoris folio Morif. prælud.

Hic à fimilitudine foliorum Salicis longifoliz viminez notu facillimus.

7. Tubymalus arboreus Alpin. exot. Park. dendroides J. B. myrtifolius arboreus C. B. Myrsinites arborefcens Ger. Tree fpurge.

Fruez eft bicubitali altitudine & ampliore, lignofus, arboris amulus, uno quafi caudice polli-cem & ampliis craffo, in ternos au quaernos ramos perpetue fillo, digiti craffitie; folis circa fur-culos novellos longioribus Myrfinite ac virentioribus [Lobelio folia Efulæ majoris foliis paria & admodum similia, imo majora] comâ luteâ, fructu Characia.

Indopulis nacionu & praruptis, copiolis in praepiptio qui Saltus Cervia vocatur inter Maffam & Petram fanctam, ubi & nos eum oblervavimus: invenimus & in montofis fupra Meffanam Sicilıx urbem. Folia figurâ su 8c magnitudine accedere videbantur ad Mezerei Germanici folia. Flores [Alpino] velut in umbellis parvis.

8. Tithymalus magnus multicaulis, feve Efula major J. B. Tithymalus paluftris fruticofus C. B. Efula major Germanica Ger. Park.

Mirum quam luxuriet focundiore folo enatus Tithymalus ifte, quem vulgò Esulam majorem Germanicum vocant. Lignofa enim candidaque radix, non brachii modo humani craffitudinem assequitur, sed & sura nonnunquam superat, longe latéque vario implexu propagata perennat. Nec minor caulium quos emittit luxuriosa ubertas, minimi digiti circiter crassitite, rubescentes, & pluminis alis concavos. Felia Cataputiz minoris oblonga, multim illis magnitudine cedentia, hyeme decidunt. Floiculi umbellati, concavi, luteoli, quatuor peltata foliola furrigunt, cum totidem framinibus. Semen in loculis triquetris reliquis non diffimile.

Rarior el in Italia, Gallia & Anglia, mil in hortis colatur. In Germania verò fiuperiore & in-feriore al Rhenuri, ut & in Silelia ad fabulofas fluminum crepidines, copiofe oritur.

Uterque Bauhinus Trthymalum paluftem Czfalpini hujus Synonymum faciunt. Verum Tithymalus ille quem nos in paludibus Pilanis frequentem obfervavimus ab hoc diverfus videbatur, fiquinals fle dem folia ejus hirsuta erant, & ad Tithymali Characiæ Amygdaloidis nostratis folia accodebant, quibus & ca comparat Cætalpinus : folia autem Efulæ majoris Germanicæ dictæ Tithymali paralti folis fimilia funt. Est ergo palustris notter Pisanus (ut puto) idem qui

9. Tabymalus Characias pratensis incanus Botan. Monsp. incanus hirsutus C. B. inscribitur. An T.toym. Characius linuginofus Morif. prælud.

Cui radix crassa, multos caules pedales & cubitales, rubentes proferens; in quibus plurima folia indiscrimination oriuntur, caulibus adharentia, longa & lata, leviter in ambitu ferrata & finuata, supra & infra molli lanugine pubescentia. Flores aliorum more velut in umbellam congesti, ex luteo rufescentes, locali triquetri, villosi & verrucosi in quibus semen continetur.

In pratis circa Lateram Junio mense cum flore & semine plurimis in locis reperitur. Morifonus Tithymalum fuum characiam lanuginofum in lylvis Gallia Solonienfis provenire feribir, unde videtur potius varietas Tythymalı fylvatici toto anno folio retinentis.

A. 10. Tishymalus paralius J. B. Gor, paralius five maritimus Park, maritimus C. B. Sea-

Virgis aliquot lignolis, rubentibus, ad pedalem aut cubitalem alitudinem affurgit, feliu crebris ab imo ad limmum ulque obititis, angultis, oblongis, medio tamen latioribus, Lim foliis nonmhil fimilibus, verum craffis & carlis, fucco lacteo acerrimo turgidis: fummus virgis innafcuntur umbellatim ferè ut in aliis Tithymalis flores pallidè lutei, quibus fingulis subsunt solia bina lata surculos & pediculos cingentia: fequuntur capfula tricocca ut in hujus generis reliquis. Radix fubeft fatis craffa. oblonga, lignofa, vivax.

In arenofis maris litoribus frequens eft. in arenois mars inonois frequents etc.

Dubitat Gefinerus hort, an Tichym, paralius à Matthiolo & Trago pictus fit cypariffias; idque fane limmar ratione: Nam defenptio Tichym. Cypariffic finnlis Pityulæ multis J. B. qui altorum Botanicorum Tithym. cypariffias est, Tithymalo paralio convenit : & planta illa que in fabulosis ad Rhenum copiose provenit, (qui locus Tithym. cypar. fimili à J. Bauhino affignatur) mihi non alia via eft quam Tuhymalus noster paralius. Alii curiofius examinent, & plantas invicem conferant.

* 11. Tubymalus fortè ditius Lucæ Gbino Pityufa, quibufdam Characius Pannonicus J.B. Tubym. Characius 4, store vubem Germanicus C.B. cipstátmque Tubym. Characius 5, seu angustifo-lius. Tub. Characius angustifolius Park. Ger. emac.

Radice est magnà, longà, crassà, è qua crebri nascuntur caules, inaquales, dodrantales sextantales ac fortè dodrante majores, solis multis amicti. Paralii foliorum latitudine, longitudine majori, interdum breviore, acuminatis, spisso, colore ferè myrfinius.

Hunc Clufius titulo Charactae 3. Austriact fic describit : Hunc Clubus titulo Charactæ 3. Aultriact lic deleribit:

Multos ab una radice profert caules pedales, nonnunquam etiam cubitales, firmos, læves, infima parte nonnihil parpuralentenes, & folorum que deciderunt velligiis notatos. Hos deinde ambiunt confulo ordine nalcentia folia, craffulcula, lævia, dias interdum uncias longa, mucronata. Summi caules in multas virgulas inter folia emergentes dividinum; que bina fubrorunda feu quodammodo circinata foliola, & quali valculum feu labellum imitantia fuftinent, in quibus fibres reliquorum Tirbymalorum floribus fimiles, qui cum fius virgulis & valculis pallido fublicative colore praduit funt: fuccedunt triangula capitula. Radix longa, digitalis craffitudinis, infimâ parte in aliquot fibras divia. Maturo femine caules fingulis annis emoriuntur, novo autem Vere recentes alii è radice germinant, qui subsequente anno flores ferunt.

mnant, qui molequente anno nores ferunt. Nafeitur plerifque Pannoniæ locis, fed Viennenfi agro tantá copiá in gramineis & ficcioribus paf Lecia. cuis, ut Junio menfe (tum enim floret) omnino palleteere videaneut. D. Magnol in umbrofis circa pontem Caftri novi Salenovæ & Lateræ paffim reperiri afferit.

12. Tstbymalus serratus Dalechampii J.B. Characias serratus Ger. Characias folio serrato C. B. Char, Gerratus Monspeliensium Park.

Cubitali caule pracditus est, per quem folio uncialia, alia culmo latiora, alia etiam minùs lata, pleraque non acuminata, sed subrotunda, denticulis per ambitum crenara, glabra: at verò qua pieraque non acumman, seu motomana, comento por amonan comany gastra, a creo que umbelle pediculas ad coitum fibilicuntur folia, muito latora quam logiora, nonnulla quoque or biculara, mbilóque fecuis in ambitu ferrara.

unculara, immoque recuis in amonti retrata. L'intra accapationium caro minoentes mutcoti, lutei: espitula majufcula, triquetra, ex temip ediculo Myrimitis fere paria.

In Galia Narbonenti paffim & copiosò oritur, circa Nemauliun, Monfpelium, &c. nec alibi (in-Leur. qui J. Bauhinus) temere reperitur: Vertim Clufus Tichymalam myrtiren Valentumm appellar, unde Valentino etiam regno communem esse colligitur.

12. Tit'symalus Myrsmites J.B. Park. Lob. Myrsmites latifulius Ger. C. B. item Tithymalus angustifolius Myrsinites corundem.

Rams dodrantalibus crassinsculis per terram maxima ex parte funditur, quos serie quadam ambiunt folia Myrti, pinguiufcula, colore glauco pradita, in acumen delinenta. Ramorum extrema in furculos abeunt indidem ortos, pyxidata folia rotunda tranfadigentes, umbellarim difpoirtos : quibus inter rola infident flores colore herbido, quorum fingularia foliola pulvilli inftar habentia, anfuls croces donata funt. Pericarpia triquetra, totidem grana continent.

Juxta arcem Rhegii in Calabria sponte ortam invenimus.

Justa arcem Knegu in Cataoria (ponte ortain invenimus. Tuthymalum laritolium & angultifolium C. B. pro cadem planta habeo: fiquidem figuræ Lobelii, qua in Adv. habetur tiulo Tubmai Affylmint, quaque in Obl. tit. Myfinita mritifolii unius & equique in Ante; tint, cum in Oblervationibus ad Adverfana Leftorem referat: nec refert quòd utramque ponar in Lon, Plant, aleram nomine Tithymal myrufoli Obfer, p. 192, alteram titulo Tithym. myttur Dioje. Adv. p. 150. cum iplemet in Obs. utramque iconem pro ejusdem plantæ habu-

14 Tubymalus maritimus Juniperi folio Bocconi. An Tubymalus cyparissias vulgaris Park?

Hic (inquit) Tithymali arborelcentis facie fruticat : pedali & altiore quandoque est caule, supernè ruc (inquir) i mayman anonencentis nacie nuncar: penan e anone quamoque ai came, inperne variis ac multiplicibus ramis diffinêto, valdê comolo; tenuibus folis copiolissims, longissims, Juniperi formă, sed mollioribus e minoribus circumvestito, ad Tirhymali septophylli figuram accedentibus Flores & capfulus feminales altorum Tithymalorum more (id eft fructum tricoccum) profort. Perpetuus est.

Propè Massiliam in arenosis ad mare invenimus, ubi & Paulus Boccone. Tithymali cypariffiæ vulgaris tum figura tum descriptio apud Parkinsonum ab hac planta non multum abludunt, ut examinanti patebit.

* 15. Tsthymalo marino affinis Linariæ folio C. B. amygdaloides angustisolius Tab. linifolius paralio

Hic (inquit C. B.) à Linaria antequam floreat folo lacteo succo diffinguitur: quomodo ergo differt ab Efula Officinarum five Tithymalo pinco? In declivibus montis Capouladou foli expositus, inter rupes versus las Cambrettes & in aliis campeft. ious lapidofis copiosè oritur. Botan. Monsp.

* 16. Tithymalus maritimus spinosus C. B. maritimus Creticus spinosus Park. An Tithymalus spinofus Creticus Alpini?

E Tithymalorum genere est (inquit Bellus) spinas proferens, floribus luteis, foliis parvis rotundis, lac copiolum effundens, radice (fi recte menini) carnofa.

s, lac copionamenumenes, rance yn rece meannn, canasia. Tithymalum fuum fpinofum Alpinus ita defenbit, Planta eft dodrantalis, primo ætatis fuæ anno I trnymaum num ipinonum Aipinus na descrius, Franta ett uodidinais, primo ædats ius amo ramulis & folis Apios Gracorum maximė armalatur. Radies nitiur in principio crafti, tuberolo, fed longå, in acutum delinene, ono alsimiti Apios radici. Anno verò fecundo ramuli breves, tenues dodrantales in cymis fruticant, & in crucium modum ramulorum extrema dividuntur, & definunt in fpinulas tenues, acutas. Ættate foliola ranuli abjiciunt, quo fpinulæ duriores & migra evadunt. Lacteo fucco acri turget.

17. Tstbymalus maritimus Venetus Park. maritimus purpurascentibus storibus C. B. Esula rara in Lio Venetorum infula Lob. Ef. Veneta maritima Ger.

Sesquicubitum duósque cubitos longos caules, fungosos, rugosos, fuscos, crassos minimum digitum, multis ramulis divisos emitris pedalibus; & foliis fitu binis per intervalla, majoribus quam terribilis mults ramults divides emitut pedatibus; & foliis Itut binis per intervalla, majoribus quam terribuis Alypi, ad Glycyrrhizam proximis, lentis, pinguibus Thymelæx; fires pendulos promentibus purparafeentes & fuíco, obfoleto Ariftolochiæ, Vincetoxici effigie. Radix foris pulla, intus villofis linefique pelliculis, cujulinodi in Tartion raire, cinereis, felquicubitum longa, digitum minimum craffa, fueco diffenta: Univerla planta lactefeit, & prorfum Tithymali paralit cui convictrix fere femper

Sed non alibi quàm in litoribus & infulis finus Adriatici facilè reperitur, & in Lio infula exigua,

quæ obex est maris alluvionibus.

18. Lathyris major C.B. Cataputia minor. L & byris major bortenfis Park. Lath, free Cataputia major & minor Ger.

Radix huic fimplex, fibris aliquot capillata. Caulis fequicubitalis, teres, folidus, craffitudine policiar, fibis veftius crebris, tres digitos longis, falicis fimilibus, cœruleo-viricibus in crucis forman lidophits. Pimo à fattone anno hyenem tolerat, fequenti aflate in ramos dividitur, in quibus folia ad fingulos flores bina, iis qua in caule funt multium diffimilia, minimum à lata balin actum mucronem fentin deficeration accument months deficient. cronem lentim definentia, nonnihil initio concava, allàs ad foliorum Hederæ aut Afclepiadis formam accedentia, colore ex viridi flavicante & minimè cœrulea. Ad flores fingulos ramuli in furculos duos divaricantur, adeò ut flos in ipío ramulorum divortio feu divaricationis angulo collocetur: in plures deinde furculos minores intus concavos finguli majores dividuntur. Flos quatuor foliolis

componitur. Vajculum feminale majuculum, tricoccum.
Ab hac non alia in re quam partium omnium magnitudine differt Lathyris minor hortenfis

* 18. Lathyris minor conglomerato flore C. B. minima Park. minima C. B. Lathyris minor Dalecham-

19. Tubymalus eypariffias J. B. C. B. Ger. Pityufa Tubym pinea five Efula minor Park. cupressinus I. B. Common Cupicis Spurge. Tubymalus pineus Ger. buic idem videtur.

Radix minimo digito craffior, sapè tenuor, fibrosa, lignosa & nonnunquam serpens. Caules promit dodrantales & cubitales, primo fimplices, postea ramolos, in quibus folia primo Linaria molmit dodrantaies ec cumanes, printo minances, portea ramoios, in quinus join a printo Linarae mol-lia, quæ poftea tenuiora multo cum in ramos dividutur. Florei in umbella quati forman difpoftei, longis pediculis folia quibus donantur perforantibus, lutei, ex quaturor quati femilianulis conjunctis, extrorium vergentibus corniculis compositi, apicibus item iuteis; quibus triquetri fuccedunt locali, in quibus femen. Ab eadem quoque radice exurgunt cauliculi (ego pro abortu habeo, licet a nonni quinusjemen. Au caucini quoque raute exargunt cauteur (ego pro abortu nabeo, licet a non-nullis pro privata feccie proponatur) quorum folia breviora multo, pinguiora, fubrotunda, avería parte plurimis punctulis feu fitiginatis rufis notata, in quibus ramulis non memini florem observare. Hine pater quid sentiendum sit de Trihymalo stictophyllo Thal. i. e. cyparissia folis punctis croceis -Hinc parce quae remembran in the Engineer interpriyed Lune. 1 e. c. c. parine runs panetis croces notatis C. B. Tolis maculatis Park. Lacte autem partibus omnibus turget.

Hic Tithymalus pro anni tempore & atate inligniter variat: non raro enim verno tempore co-

Lib. XVII.

ma rubente aut nava exit.

Pratorum margines & fepium istam fepius alunt Esulam. In Anglia sponte non provenit, quod feiam. Mirum nobis videtur Botanicos de Talaymalo pinto, sive Esula minore, planta passim cognita & yulgo in hortis cultà tanı confuse & oblcure feribere, ut nefciam plane quid libi velint, quove tiex migo in nortis cuta tani comuse ex opicure tensore, it nectanti pane quo noi venint, quove et-rulo illum proponant. Ab aliis fpeciebus, milii faltem notis, diferent facilis elt; radicibus repatri-cibus, fatura humili, folis ololongis, angufts, virentibus, mollibus ex teneris, in caule creberrimis, clinatus adoli finilibus ut obirer intuentem pro is fallants, veriam facco lacteo facile diftinguantur fe-linatus adoli finilibus ut obirer intuentem pro is fallants, veriam facco lacteo facile diftinguantur fecundum versiculum illum vulgarem, Escula latteseit, sine latte Linaria crescit.

Tutymalo Cypariffic similis, Pityusa multis J. B. Tith. foliis Pini, forse Dioscovidis Pityusa C. B. Tubymalus pineus Ger. Piryula, Tubymalus pinea sive Esula minor Park. posius Tub. cipariffias vulg. cjusdem.

Tithymalus hic rarus etfi Cypariffiz vulgo dicte fimilis, ab eo tamen alius est, radice longiore, craffiore, minusque fibrosa: Caules multi, terè cubitales, fimplices, interdum in ramos multos do-

craffiore, minufque fibrola: Caules multi, ferè cubitales, fimplices, interdum in ramos multos dodrantales diducti; per quos fulta conferta, craffiora, firmiorique quam Cypariffae & magus, folius
extremis ramorum infident unubelle magus, folius peltaris, non majoribus Cypariffae.

De Tirthymalo cypariffae & pinco decits confuse admodum (cribunt Botanici, ut mith partè perfradacum unam & cardem (pecie plantam effe. Aft hoc in loco à J. Bauhino decirpta, videur effe
fradacum unam & cardem (pecie plantam effe. Aft hoc in loco à J. Bauhino decirpta, videur effe
fish tindo allato decirptam effe. Tirthymalum cypariffiam J. Bauhini fuperitis proxime deferiptam;
que per in loco à J. Bauhino deciribum; fish tindo Tirthymalo Cypariffic vulyari à Parkintono deciril de Guidom feliciberovionis & crafforibus & in caule crebrioribus manifense conferte for den quaque no in 100 a). Daniano accionari, no tanto Inojimia Spinijar omgaria a Farantiono de-ferilis, figuidem foliis brevioribus & craffioribus & in caule crebrioribus magilque confertis feu denfiùs fins à Tithymalo pinco differre feribit, Lobelium fecutus.

us mus a runymano punco umento rection, 1000mun recuums. Crepidines (abulofi fluminum) & vicini colles frequentius hunc alunt, inquit J. B. Abundat in Lorn. Crepidines Japunon monimum & venti cones rrequendus naite autite, inquir 3, B. Adundat in plannic arenola prop. Argentinam, & Baillee ad Rhemum verfus Halingen, it & prope Monifieli. piantne arenota prope ratgenumant, se asincee au renemm verms tantingen, it ex prope montpeti-im. Planta autem illis in locis frequens nobis non alla vila est quam Tithymalus paralius, ut superi-

auximus. Omnia Tithymalorum genera adurendi vim obtinent (inquit Tragus) imprimis verò lacteus co. Virei. Omnia I traymatorium genera autocina vini osotnieni (inquit 11agus) imprimis vero lacteus eo-rum fuccus, quare raro citra noxam fiimi pofiunt. Dodonaus Trhymalorum omnium fuccum per inferna purgandi validam vini habere feribit, Bilem, pituitam & aquofos humores ducere, etiam in nnerna purganen vanuani vini nasset teriori, pinent, pinent, exaquonos numores aucore, etam in exigua quantitate finiptum; fed ventriculum vehementer conturbare, & interna vificra inflammare; camque ob caulam ab ejus ufu doctos ac prudentes medicos abfrinere.

; campue ou caman au cocum cocum e pracames meanos autinere. Efula pinutam validifime, pracipue per interiora, purgat, unde & Rufticorum Rhabiroarum Liuna piunami vangiumine, pracupus per mieriora, purgar, unde & Kutteorum Rhabarbarum andit. ER autem acris, ignea & crodens, adeb ut impudentium mendicorum fraudi inferviat, qui cius fucco cutem fibimer exulcerant feabritei fiocia. Schrod.

no nucco cutori nomos concessoro por la fili de la finific tantum spectarorem andacia: vulgaris qua: to-C. Hosmannus se minquam consulutific ait, sed finific tantum spectarorem andacia: vulgaris qua: tota Cochlearia admentur. Si quis tamen (inquir) na velis, Esala preparata Offic utatur, que per viginti ta Comienta namerituir, oi quis tamen (inquis) un vent, Estata preparata Oftic, utatur, que per viginti qui non afereire in infusione accirini acett, iterrimque exticata. Hiijus dois est à 911, as fine noxa purgat. Casp. Dornavius ita corrigit, R. Etille prep. 51v. Macis, Galange à 311. Spodii prep. 51, Trag. Balelli ana 31ij. Fiat pulvis, cujus doi. à 311, ad 31.

20. Tubymalus Cypariffias Alpin, exot.

Alpin.

A radic craffa, quatuor digitos longa, lackeo fueco turgente, (ut & reliqua planta tota dum reA radic craffa, quatuor digitos longa, lackeo fueco turgente, (ut & reliqua planta tota dum recens ell.) caules producer multos, tenues, junceos, parvis capillamentis, brevibus, multis, tenubis,
cens ell.) caules producer multos, propè radicem nudos, del punchis ingredentibus criebris maculatos,
quaturum inguli umbellam ex cribis aur pluribus furculis confiantem obtinent, & in principio unaturbal numero pariginate falialum, oblongum, parviena pariginate falialum, con pariginate falialum, oblongum, parviena pariginate falialum, pariginate fal quorum iniguii uniscianti ex criasi ata puniosi ancons comunican connent, se in principo innibelle unum utrinque foliolum, oblongum, parvum, extremo acutum, Myrti folio finile, mi uti tamen se tenuus, quilber catam umbelle furculus crica medium utrinque folium pradinus tamen & tenuns, quinoce etanti uniociae incumis enca menuni urrinque ionum picare do limile & nunus; à quo lurculus tique ad extremum fpica; modo fert foliola, ex una parte incliI or it

Locus

Lacue

Locus

graciles nonnunquam unus vel duo, craffitie minoris digiti vifuntur, qui in plures itidem cauliculos

Lib. XVII. De Herbis flore tetrapetalo anomalis.

869

foliatos dividuntur, ad exortum antequam dividantur nudi & punctis emaculati.
Cretam infulam agnofeit matrem hase species.

21. Tithymalus annuus Lini folio acuto Botan. Monsp. An annuus Pityusie folio Lob. An Tithymalus linifolius Cam?

Magnel.

Magnet.
Dodrantalem & interdum pedalem altitudinem acquirit, quamvis modò minor, modò major confinciatur. Secundum caulem plurina orinturi felia, longa, Lini folia emulantia, in aculeatum quali apiecem definentia. Pieror ut in alius fipeciebus. Folia circa flores difipolita, latoro func te multis apiculis donata. Radix lignofa est, que fingulis annis perit.

In marginibus fatorum circa Salenovam, *la Colom. Oire & a*libi pluries vidit *D. Magnol.* Nos in Sicilia inter légetes observavimus, & pro Tithymalo linifolio *Cam.* habuimus.

Tithymalus Linariæ folio, lunato flore Morif. prælud.

A foliis Linaria fimilibus, & flore Luna crescentis referente figuram facilè dignoscitur. At ha nota Tithymalo cypariffia I Bauhino fuperiùs descripta conveniunt, ergo illi idem vi-

22. Tithymalus segetum longifolius Append. Cat. Cant. Zong-leaved Coin Spurge.

An Esula minor sive Pityusa Ger. emac? A.

Altitudinem dodrantalem vix affequitur. Folia oblonga in acumen definunt. Tota planta colore

est luteo-viridi præter caulis partem terræ proximam, quæ rubescit.

Hæc species cum præcedente seu XXI. convenit magnitudine, foliorum figurá, colore. lo-

Hate peters cuin precedente leu AAI. confeite inaginudates fotonit ingula; dorret, loco, ut candem elle sufficier, non tamen fidenter affirmaverim, cuim plantam nondum viderim.

Inter legetes prope pagum Kingfon dictum ultra sfylvam via qua Gamlingay ducir reperitur: obfervavit cham D. Dale inter segetes circa Cemberion cis Kingfotniam; oftendit etiam nobis ficcam
plantam à se collectam, cujus altitudo semipedalis, aut dodrantalis, caulis firmus, folisis non admodum crebris cinctus, neque ut in Esula exigua Tragi in acutos apices terminatis, sed obtusioribus & subrotundis. Summis caulibus ut in reliquis congeneribus velut umbella quadam florum infident: umbellarum autem basin totidem folia acuminata cingunt quot sunt umbellam componentes radii. Vascula seminalia parva & ut in reliquis tricocca. Radix parva, annua, paucis fibris donata.

Tithymalus foliis brevibus aculeatis C.B. i. e. Pityusa Matthioli & aliorum, nobis incognitus est, quæratur apud Autores à Baubino citatos.

A. 23. Tithymalus leptophyllos Park minimus angustifolius annuus J. B. Esula exigua Tragi Ger. emac. Tithymalus sive Esula exigua C. B. Dimart Spurge og small antnual Spurge.

Palmaris aut semipalmaris est plantula, radicula nitens tenui, tres aut quatuor uncias longa, cauli edos & ramios multos eá qui jam dixi longitudine, ac etiam dostrantales obtinens, foliolis finan-formunciam unciave treinem longis, femuculmum latis, in acutum mucronem productis, crebris, firfum fpectancibus, lade turgidis. Foliquis herbidi, & pericarpium ut in reliquis congeneribus tri-furfum fpectancibus, lade turgidis. Foliquis herbidi, & pericarpium ut in reliquis congeneribus triquetrum, semina rotunda, canentia continens

Planta est annua: inter segeres frequentissima.

* 24. Tithymalus sive Esula exigua foliis obtusis C. B. J. B. Park.

Radice est exili, oblongiusculâ, capillată: cauliculi: pluribus, ad terram resupinatis, aliquantum rementus, biuncialibus, truincialibus, aliis palmo minoribus, rotundis, lactee sicce turgenabus, qui fainii oblongis angultis, sed semper in fummo obtuită ce velut absectis inordinate vestium:

In agris Patavinis & Massiliensibus reperitur.

Tithymalus exiguus saxatilis C. B. J. B. Park.

Radiculam habet capilli modo tenuem, longiusculam; cauliculos tenues, unciales & biunciales, angustissims & brevibus foliolis cinctos: floculos exiguos, rubentes.

Hac planta non alia esle videtur à Tithymalo leptophyllo fol. obtuss, partium omnium parvitate

sola diversa, quam soli sterilitati deberi verisimile est.

Circa Monspelium locis asperis provenit, vide Botan, Monsp.

25. Tithymalus

* 25. Tithymalus Siculus polycoccos, Portulacæ folio Bocconi.

Caule affurgit pedali aut altiore, supernè amplo & valdè ramoso: Foliss ad Po: tulacz aut Tithymali helioscopii figuram circumvestito. Flores & Jemen, ut in cateris sua classis, in alarum sinubus atque ipfis ramis intident, & ordine diffribuuntur; rotundis subsequentibus capitulus; binis, tenuibus aque pris tama manta, como ambianta a como aprisha donata, in quibus feme Cannabis figura atque color e con fuditur. Ea elt planta ejufque alarum duritus & contunacia, ut media hyeme arida & folis spoliata perduret adhue, & capsulas feminum (quod notatu dignum) unguibus frangere aut evellere (adeò pertinaciter hærent) fine rami particula non possis. Ex semine deciduo quotannis nascitur.

A. 26. Tithymalus beliofcopius Ger. Park. C.B. beliofcopius seve solisequus J. B. Sun Spurae or Mart mort.

Radix ei simplex, alba, rectà descendens, fibris aliquot donata, unde caulis exurgit fingularis, fermipedalis aut pedalis, teres, raris pilis hirfutus. Folia in caule frequentia, nullo ordine pofita, Portulace aut Pepilis firmilia, digitum & interdum felquidigitum longa, extremitate fubrotunda, argusts denticellis circa margines crenata. Surculi [quinque ferc] è l'ummo caule nati umbellam quodammodo efficium, quos totidem circumflant folia, iis que in caule majora & rotundiora. Singuli furculi in tres alios pariter sparguntur, quos tria circumstant folia. Flores in ipsis caulis & surculorum divaricationibus fingulatim fiti, parvi, herbidi, tetrapetali, petalis subrotundis & minimè lunulatis. E medio flore egredicur fylus, cujus apex in vafeulum feminale turgefcit triquetrum, tri-coccon, ad floris latus reflexum. Tota planta fucco lacteo acri turget. Æstate floret & semen maturat; hyeme perit.

In hortis oleraceis & arvis pinguioribus, nec rarò in ruderibus ad urbium mœnia, &c. occurrit.

Tempus &

27. Peplus sive Esula rotunda C. B. Ger. J. B. Esula rotunda sive Peplus Park. Wetty

Dodrantalis herbula eft, lacteo fueco manans, Heliofeopio Tithymalo fimilis, ejúfque quædam Veluti fpeces, fed omnibus partibus minor. Candiculi fubruben: Folia exigua, in rotundirate ob-longiufcula, circa margines equalis, (quá certá notà a Tithym. Heliofeopio diflinguing;; cujus folia longulcula, circa margines aqualia, (qua certa nota a truym. Henoicopio untinguitur, ciuis tota crenata funt) inferne majora, fuperne minora. Coma circinata, feu in umbella: formam coacta. Capitula tribus loculis diferea [emina continent reliquis fimilia. Radix tenuis, fibrola, annua. In hortis & vineis exit, & fubinde in agris neglectis aut non cultis. Æftate viget, ac ufque ad Hy. Lecti &

Locu

28. Peplus minor J. B. Tab.

J. B.
Patulis in orbem ramis variéque divaricatis terram subjectam inumbrat, folis Pepli majoris, rotundis ferè, in modicum acumen leviter definentibus, dimidio minoribus: pericarpia pufilla majoris, aut Chamæfyces, triquetra, lævia, tribus locellis totidem claudunt femina. In arvis requietis circa Monspelium observavimus.

29. Peplis J. B. Ger. Park, maritima folio obtufo C. B. Small purple Seas

Terræ faciem ceu muliebre flammeum patulis ramis, variè divaricatis, palmaribus & sessigniumaribus, rubentibus, craffiusculis operit, per quos veluti ad articellos solia adversa nascuntar, rubentia, nous, rusentuous, cramiticuius opente, per quoe veini au articeius jana auventa natuutari, tusentui, duplo triplove Chamariyese majora, craftiora paulò, longiora, per extremum rounda, quotum pars ea que fub nervo (qui folus foftum per longitudinem medium dividit) productior et quam que fupra nervum, & velut pinnata. Filqui luteoli proxime ramos orinntur. Capital titoologa fevia, duplo majora quam Chamariyes, Radix longitulcula, craftitulcula, fimplex.

In licore maris arenofo inner Penfantana & Marketju Cornubis oppola. In maris Mediterranei Lecui.

litoribus frequens reperitur.

* 30. Peplis annua foliis acutis, flore muscoso Bocconi.

Dodrantalis est huic caulu, subrubens; dum in hortis colitur amplá laxaque umbella & quasi comosa, alioqui contractiori donatur, ubi natali solo spontanea est. Folia exigua, è rotundo acuminata funt, Herba terribilis minora. Flores mufcofos gerit. Semina verò in capfulis ad echini formam aliquatenus involucris fuis accedunt.

In agro Lugdunensi frequens inter segetes reperitur.

21. Chamaessee Dod. Lob. J. B. C. B. Ger. Park.

J. B. Garacien radiculam habet, longitudine circiter palmari, fibris altout tenuiffinis donatam: ramulos quadrantales, ac etnam pedales, in alas fubdivilos, rubentes, fubhirfutos in orbem terra apprimit: quibus ad genicula adnafountur faliola, conjugatim difpofita, fubrotunda, qui terram ipedant rubenta, fiiperne viridantia, nifi quod in medio purpureà notá funt maculofa; quadam tamen in externis ramulis fuprà inifraque omnino fatura rubedine tincia funt. Flofesli ad ramulorum divariational descriptions de la confidencia de la c

Factio.

Locus.

Lib. XVII. De Herbis flore tetrapetalo anomalis. 871

cationes inter folia emicant purpurei. Pericarria tricocca Esulæ exiguæ Trago dictæ sub foliis la-

In agris & vineis tam Sicilia: & Italia: quam Gallia: Narbonenfis frequens orirur, quicquid contra-I ares dicat Lobelius.

> 32. Tithymalus çlatyphyllos Fuchfu J. B. arvensis latifolius Germanicus C.B. Tithymalus percerinus Cluf. Hift.

Radice nititur fimplici, alba, lignofa, adnatis aliquot donata. Caulis indè exurgit fesquicubitalis & bicubitalis rectus, teres, glaber, rubelcens, intus concavus, fingularis modò, modò plures, inter quos eminet medius inter contractioris altitudinis focios, per quos tamen omnes frequentes observantur rami, quorum exortui folium magnum femper apponitur, duarum unciarum longitudine, latitudine unciali, talia quoque fortuito ortu crebra per caules ramósque spectantur: at caulis fastigium in pediculos aliquot feu radios umbellam mentientes abit, unico in medio fedente flofculo, quorum coitum corona rola foliorum oblongorum, crenis parum confpicuis denticulatorum: è quibus pediculis unulquilque fubdividitur pari modo in alios, & horum quilibet denuo in alios, flofquious penicuis uniquinque montantu pari moto il un consistente consistente perexigui, luteoli, culis fingularibus fingulas divaricationes occupantibus. Flocali corylis infident perexigui, luteoli, quattuo petalis exiguis, flavis, non cordatis compostit : quos sequintur vixatum delapsos tricocci fractus, minores & minus asperi quam Verrucoso dicto, sex sulcis ita insculpti ut hexacocci videantur. Annua est planta ex semine deciduo sese quotannis reparans: interdum tamen hyemem tolerat.

In agris non admodum infrequens eft. In hortulo nostro & pomario hic Notleix in Essexia sponte provenit.

* 23. Tithymalus platyphyllos Cluf. Ger. latifolius Hispanicus C.B. Park.

Clui;
Peldi, interdum majore altitudine affurgit, in aliquot à radice divifus ramos, nonnunquam fimplici caule praditus, quem ambumt ampla folia, rotundiore & quafi orbiculato mucrone pradita, ad Handis novella foliorum formam accedentia, virtidia, craffinicula & aliquantulum carnofa, palefacente & acri fueco turgentua. Flus ramulis inindet ex flavo purpurafeens, ac veluit acetabulis five balinearum foliolis comprehenfus, utin aliis. Radin craffa eff & candida.

Uno Valentino regno inter Blar & Huentiniente, vià falebrofà inter medios fruticos, Martio menfe florentem duntaxat obfervabat Clufius.

34. Tubymalus non acris flore rubro J. B. montanus non acris C. B. qui buc refert Esulam dulcem Tragi, & Pityusam sive Esulam minorem alteram floribus rubris Lob. Ger. Park. Stucet red flowred Spurge.

Tuberculis inaqualem habet radicem, longiusculam, fibratam: caules pedales vel cubitales, primò purpuralcentes, non fine adnatis ramulis, folia amicti Tithymali verrucofi, modice in acumen mo purpuraicentes, non une aonans ramous, Jour aumen 1 ranjumai vertucon, moduce in acumen rotundum definentibus, glabris. Pediculi è caulis faftigio aliquot exeunt (faibeta foliorum oblorum gorum rotula) umbella formà, in furculos fubdivisti; singuli flofculi in medio foliorum duorum innilium acetabulis, parvi, quadripartiti, rubentes: E medio flofculo rubro exoritur ex brevi pedicuminimum accessins year is queen patting russiness. It means motion that of earther story request to fruitin, parvus triqueter, tuberculus exaperatus, ex cupis medio flylus, & ad latus pediculus vel ramulus fultimens folia alia duo & in medio alium florem ac fructum. Carerum emanat è vulnere lacteus liquor, ut in reliquis Tithymalis, verum nequaquam acer aut fervidus, sed adstringens, unde Tithymali aut Efulæ dulcis nomen meruit.

In montibus circa Genevam observavimus.

* 35. Tithymalus tuberosus Germanicus C. B. Park.

Hujus meminit Camerarius in horto. An & quid differat à præcedente inquirendum.

* 36. Tithymalus Ragusinus non descript. Hort. Lugd. Bat.

* 27. Peplis major Brasiliensis stosculis albis Caacica indigenis Marggr.

Ex radice alba, lignosa, lactescente, paullo majori semipede, multi prodeunt caules, teretes, nodofi, virides, uno latere rufescentes, multis ramis donati, qui partim humi jacent, partim stant erecti: ad nodos caulium & in ramile bina felio opolita reperintur, in ambitu fubiliter ferrata; ramulorum patlo minora iis quæ ad caules. In extremitate caulium & ramorum multi nafcuncur fujetti fubhiffim, albi, tetrapetali, quos excipit riangularis capfula; ni qua femen. Tota plana copiosè ladefeit, quod lac commendatur à Luftanis ad oculorum rubedinem & dolorem aufe-

Tithymali non acris species esse videtur.

38. Apios J.B. vera Ger. Apios seu Tithymalus tuberosus Park. Tithymalus tuberosa pyriformi ra-

Facilis à radice est Apii cognitio, que quia oblonga, turgida, ínque Pyri modum turbinata, plante nomen fecit, quam Napi radici recte comparaveris. Hujus è capite ramuli aliquot excunt palmo breviores, foliis satis frequentibus amichi Esulæ rotundæ seu Pepli, at minoribus, ex anguito principio sentim dilatatis, pérque extremum rotundis. Adfer-

Adfertur ex Creta, fed & Apulie peculiarem effe moner Imperatus. Apios à radice pyriformitéeur. Græcis dicitur.

* 29. Peelis montana folio Nummularia C. B. altera Ang.

* 40. Apits radice oblonga Gor. cmac. Apits five Ischas altera J. B. Tuhymalus tuberosa oblonga radice C. B. Apits sive Tithymalus tuberosus oblonga radice Park.

Radice constat tuberosa, non in Pyri formam turbinata instar prioris, sed æquali propemodum ubique craffitudine, unciam, interdum etiam binas uncias, longâ, cujus extrema pars in quatuor allas radices five crallas these finding raciclectones definit, & pauces fibris practiate eft, colore foris fufea, intus candida, lacteo fueco turgens ut Tithymali. Ex fummo ejus capite exeunt quini aut feni ramuli, in terram procumbentes, palmares aut ampliores, fecundum radicem nonnihil purpurascentes, folias viridibus non magnis, sed prioris foliorum instar, & incondito ordine eas ambientibus præditi; illi deinde in minores & graciliores dividuntur; bina folia paullò rotundiora & contrario fitu nascentia sustinentes; in quorum medio exoritur flos, ex flavo rubescens; cui succedit capitulum trigonum, rugolum & tuberculis oblitum, in quo semen. Semine peregrè accepto Jacobo Plateau nata est.

41. Tithymalus lunato flore Columnae Park. Slvaticus lunato flore C. B.

Hujus radix exigua respectu plantz, foris nigra, plures edit caules, pedales ab imo rubentes & laves, à medio (ubi plura simul folia in rorz tere speciem harentia) ad summum usque virescentes, & hirlutos, folialis brevibus, rorundioribus, alternatim dispositis vestitos, Circa imum soliis denudantur Characia: ritu.] E summis soliis alte aliquot excunt, cava folia rotunda in cacumine gerentes, ex quibus bina alia, petiolis junceis infidentia exeunt, cava pelvicularum modo; in quibus flores ex herbaceo lutei, quatuor foliolis conftructi Luna effigiem exprimentibus nuper crescentis, corniculis extrorium converis, gibbis intro (pectantibus & fibi invicem admotis, faminibus intus quatuor luteis, ex quorum umblico exit fylus in fummo fructum fultinens deorfum nutantem, trigonum, apicibus aliquot in fummo villofum. Folia mollia, hirfuta, cinerea ex viridi, latitudine ferè unciali, & longitudine quadruplo majora, reliqua verò minora eadem proportione. Coma bassis quinquefoliata eft, quinque etiam petiolis cacumen divifium, in quo flores & fructus comam effigiant ut in aliis.

ant ut in ams.

In valle tupra D. Maria fanitatis Neapoli reperit Columna copiofam, Martio menfe florentem, Locu.
inque Afprentibus Sabinorum vallibus. Loca diligit parum umbrofa, edita, atque humentia.
Accedere videtur hac planta ad Tithymalum. Characiam noftratem vulgarem. At verò florum

petala lunulata non sunt huic speciei propria, sed aliarum nonnullarum communia.

42. Tithymalus verrucofus J.B. verrucofus Dalechampii Park myrsinites frustu Verrucæ simili C.B.

J. B.

J. B.

The Diures hapins radices, tenues, in unam tandem cocunt, minimi digiti craffitudine, ac etiam majore, lignofam, cubitalem fere, cortice externé nigro, interné albo, lacte vifcido prægnante; virgæ nulta, lenæ & fracht contumaces, tenues, fubrubentes, pedales ac etiam cubitales, diternatimadnata folia fulfitinent, deorfium ferè fecundum caulem reflexa, uncià longiora, femunciam ferè lata, nuclea discontinuamente inche la discontinuamente des la contenta de contenta de la contenta de la contenta del contenta de la contenta de l mat pur intinent, sociatif let schilliam canon releva, inca congros, termineam rese ata, tenul anugine obtecta, magistamen infra quam fupra, quo fit ut inferior quoque para gaig quam fuperna abbiece: inferiora folia interdum rubent, necnon etiam fuperiora. Flore; in umbella flavescunt, foliolis peltatis, ut Umbilici Veneris primulum à satu è terra prorumpentis : quibus succedunt capitula rotunda, crispo ceu arenularum minutifilmarum congestu, aut verrucarum instar afperata, que matura ubi se aperiunt in tres partes dividuntur, in quibus terna semina, colore & figu-

penera, que matura que respentant na despares auranaman, in quanta sonte semina, contro ex nigerar fer femilia Gallitricho medullam habentra albam, olegannolam valde. In ariais & fabulolis igignitur propè Lugdunum ad Rhodani fluenta J.B. Nos circa pagum Thu-Locut. iri duabus à Geneva leucis invenimus, & in Germania aliquoties.

43. Peplios altera species C. B. Tithymalus Epithymi fructu Col.

Saxorum rimas, montium & vallium incolit hac planta, perenni fruticans radice, pluribus tenuibus ramulus, pedalibus, in imo lignofis, rubentibus amplam comam efformans. Folia alternatim exigua, Lino amula, in imo minora harrent, & circa summum semper majora latioráque, ut propècangua, Luno antua, in mio minora interna ce a attanta de la managa de la pitula fint ferè rotunda, Heliofotopi modo, fed minora. Comam proferr ex bafi quinquefolitara, pitula fint ferè rotunda, Heliofotopi modo, fed minora. Comam proferr ex bafi quinquefolitara. Trihymalorum ritu, & fores non ex pelviculis cavis, fed ex binis opportius foliolis diffinctis brevi I miymatorium ritti, ex. pares most ex perioticus extra, tectes una sepona minima minima petiolo producuntur, quinis rafefentibus foliolis comportir, ex quibus longo petiolo fiuliu eriguntur, criniti, orbiculati, Cicciis vegetioris magnitudine aut magis craffi, hirliane obducti, pilulis Cynorrhodi, aut porius Cufcutæ pares: quibus ob ficcitatem hiantibus terna semina inveniuntur, cellulis diffineta ut in congenerabus. Ramuli à medio ad fiunmum virefcunt tenerioréfque funt, & filia mollia ex cinerco virentia. Tota planta acri lacte turget.

Maio mense floret, & Æstate perficitur. Tithymali verrucofi species est, à præcedente tamen, ut mihi videtur, distincta In floris descriptione vel Autoris vel Typographi errore pro quaternis foliis quinis positum est.

44. Tishymalus

Locus.

Vires.

873

Elatior & major est multo Tithymalo verrucoso vulgari, feliis longis, dimidiam plus unciam latis, in mucronem acutum fensim definentibus, in caule crebris, alternatim positis, colore glauco. Caules cubitales & altiores, tereres, rubentes minores feu graciliores multo quam Tithym. Characia Moncuottuse cantones, tercus, rutentes immores rea gracamores muco quant Turgini. Character Mon-fipelientis, folits minus crebris obbiti, nec ut in illo abloedentibus se vertigai fui relinquentibus. Propé funmum caulem ramuli aliquot è foliorum finubus exeunt, in quibus ut & faltigio caulis florum coma qualis in alus sui generis. Flores eorumque pediculos & acetabula describere negleximus; in ficea autem non poffunt difeerni. Fructus verrucofus est.

Prope Mefianam invenimus.

CAP. VI.

De Euphorbio.

Uphorbium unde dictum sit nos docet Plinius lib. 25, cap. 7. Invenit (inquit) Rex Juba quam appellavit Euphorbium medici sii somino & fratris Muse, à quo Divon Angustim conferonta fuit. Lege, monente so. Bodezo, frater is stiti Muse.

Dioloondes Euphorbium Libycam arborem esse sitii Muse.
Dioloondes Euphorbium Libycam arborem discit; quod (inquit Stapelius) experientia comprobat. Speciari aix: * Galenus spinostam arborem discit; quod (inquit Stapelius) experientia comprobat. Verium quam pro Euphorbio proponit Dodonaus herba pontis esse videur quam arbor.
Bodesus à Euphorbio proponit Dodonaus herba pontis esse videur quam arbor.
Bodesus à Euphorbio proponit Dodonaus herba pontis esse videur quam arbor.
Libelium adultam Cerei spinosi titulo, vidisse se renellam bis in Horto medico. Lugduno-Batavo; adultam semelishem.

At neque Euphorbium Dod. neque Cereus spinosus Lob. sive diversa fint planta, sive una & cadem, vera & genuina Euphorbia: plantæ funt: Ea enim est quam describunt Horti Malabarici Auctores sub titulo Schadida-calli. Quæ quoniam notis practipuis succo lacteo acri, & valculo seminali tricocco cum Tithymalo convenit ei merito subjungitur; quamvis flore, si recte describatur, pentapetalo ab eodem differat.

Ut olim, ita nunc dierum Euphorbium è mediterraneis Africæ à mari remotissimis delatum est. Ot omn, natural canada capacidade. Include a la la companio de companio de la companio de la companio del companio de la companio del companio de la companio de la companio del companio ubi maturuerint ferro punctim aperiuntur.

Euphorbium vulgò sed falsò creditum. Euphorbium Ges. Park. C. B. Euphorbii tenella planta Bod. à Scapel.

Huic folia longa, crassa, virentia sunt, in rotunda ac teseti nonnihil plana figura angulosa: cucumerem referrent fi non anguli & eminentiores partes albicantibus spinis plurimis duplici ferè ordine obsiderentur. Effluit ex his vulneratis liquor vehementer acris & mordax, facile concrescens. Folia exficcata ex cinericeo albicant.

Euphorbium est succus concretus acerrimus, non tamen plantæ descriptæ sed paulò inferius describendæ titulo Schadida-calli. Genera Euphorbii duo funt. 1. Sarcocollæ modo pellucidum, flavum, penaz unuo sepaguaran. Geneta Lopnosin ano tain. 1. sacconsis mono penacuam, naruni, Più magnudine, in gutas aquales denlatum, modice cavernofium. 2. In utricula gubius excipitur in malfan denfatur candicantem, aut viti colore. Schrod. 2 Diofeor. Dol. a. gr. ij. ad x.

Eligendum est purum, translucidum, candidum aut slavum & acre, quod levi lingua contactu os

Engenunt en putuin reministration entre au navan et aute, quest est impae concett de accentum du detinet, Annociaum, ninitum per attatem perfettionem luicipere creditat. Recens improbandum, ceu virium violenta fuipectum.

Luft campor linkob vocaba. La figura de aquas ex toto corpore purgandi. Verum enimyerò non Infignen quidem vim obtinet ferum ae aquas ex toto corpore purgandi. Verum enimyerò non Inne violentia ae molellàs, quam prater fubitantiz proprietatem malignam, vi inflammandi exferit.

Monet C. Hofmannus non tutum effe Euphorbii ulum interiorem ne in visceribus refrigeratis. Monet autem, 1. Nè detur ulli calido & ficco, præfertim in morbo tali. 2. Nè tenuerit pulverifetur :

contrà enim quàm in Colocynthide faciendum esse. Euphorbii usum egregium in carie offium & vulneribus vide apud Fabric, Hildanum & Wisemannum nostrum. Sed cavendum est ne inspergatur ulceribus faucium, narium, palati ac linguæ, aut iis locis ubi tendines aut nervi patent & denudantur, ne mordicando & vellicando symptomata periculola excitet. D. Tancr. Robinson.

Cereus Peruanus spinosus fručiu rubro, nucu magnisudine C. B. Cereus spinosus Ger. Cereus spinosus Americanus Park. Eupborbis adalta planta svoc Cerei essigie Lobelis Bod. à Stapel.

Haltas furrigit quaternas & quinas, novendecim & viginti cubitorum, virgatis & ad normam di-rectis firiis canulatas: in externis extantibus firiarum angulis obtufis exferuntur ftellula, corneis filis recus fino canualase; in executo examinos intaram anguno ocumo executada incinas, control de administrativa e de cantrol quoquoversium minacibus, uno duntaxas prominuolo horfum, éque directo, longuis tota quandam effigiaturam Echino melocachi prafert. & concolorem fuper ficiem, fed bralonguis tota quandam effigiaturam Echino melocachi prafert. & concolorem fuper ficiem, fed bralonguis tota quandam effigiaturam. chum aquabili ductu aquante; Columella aut Cerei funalis pralongi inftar. Ejus è medio & ftri-

Lib. XVII. De Herbis flore tetrapetalo anomalis.

arum dorfis, ansatim, angustiore cervice, cucumeris ventre, surriguntur brachia terna, quali folia teretia, crassa, eundem commensum proportionis & figuram fortita. Intus torulus ligneus prædurus, carpi craffitie, obductus est callosa carne & succo Aloes : gummeo enim turget perquam amaro lentore. Flores in fastigio summo promit, referente qui attulit, Digitalis purpurer. Fructus hilari purpura miniata rubet, Ficûs ferè effigie, gustu non insipido.

Bodæus ut diximus, hanc plantam à præcedente non aliter differre scribit quam ut juyenem ab

2. Euphorbium verum Antiquorum, Schadida-Calli Hort, Malah.

Frutex est altitudine duorum hominum, nascens in arenosis, radice crassà, rectà in terram descendente, fibras hinc inde emittente, intus lignosa, cortice exterius fusco, intus candido & lacteo tecta. Stipes qui ex radice simplex exoritur, diversis nodis distinctus, ac inter nodos in tres oras argultas eminentes, quæ planis lateribus terminantur extenuatus; in oris angulis extubera; inter angulos finutus, & tra argulis fipinis rigidis, acutis & redis fulcis & nitentibus, quæ binæ & binæ, ac culpidibus à le muttu averis prodeunt, munitus, cortec erafle, extentis viridi-tilico, etiam cim eft verultior, veltitus: intus fub cortice pulpă humidă & albicante; nullo ligno; ex qua, ut & è fuo cortice pucióla eccapio(dium enanat. Fida in oris in extuberantibus angulis, fupra ex fipinis furrecta prodeunt, & quidem rara in fingulis angulis unum numero in uno parvo, craffo plano, viridi ac lacteo pediculo, funtque minuta, rotunda, craffa, lactea, nullis striata venis, oris versus spinas nonnihil inflexa. Flores in oris prodeunt maximè ex finubus cavis inter angulos extuberantes feu spinarum ordines intermediis ex parte eorum profundiori, terni simul in uno pediculo parvo, fermè semidigitali rotundo, viridi, lacteo, crasso, ex sinubus rectà exsurgente, qui duos minores pedunculos laterales transversim versus oppositas partes emittit; éstque medius flos pedunculo communi infidens, reliqui duo pedunculis lateralibus: conftant autem foliis quinque curtis, craffis, folidis, rigidis, planis in superiore parte, medio corculo rotundo plano, piloso, exteriùs ex viridi flavo cur-cumpositis; suntque etiam lactei & viridi-diluti seu ex viridi subflavi coloris odoris nullius; habeinque in medio itamina quatuor, quinque aur fex, furrecta, bifurcas, fiperne intra, que exocicilo inordinate prodeunt, fiinque etam lactei. Floribus prodeuntibus foila decidant. Finchus qui ex floram corculo medio pedanculo firarceto, craffiolo, femidigiali, rotundo & viridi prodeunt, finnt plani, ac tribus eminentibus rotundiolis ungulis confiances, lactei ac colore viridi, dein ex parte partum tubelicentes, laporis quoque adfiringentis, continençue in unoquogi, angulo, tanquam proprià capfula femen, quod rotundum est ac cincreum, intus albicans.

Tota planta lactiflua est lacte acri & linguam adurente: femel in anno floret, Januario aut Fe-Tempun.

bruario maximé.

Jo. Commelinus qui in Horti Malabarici Partem secundam commentatus est, hanc plantam verum esse Euphorbium se exinde scire scribit, quòd sibi frustum hujus cum gummi ex Barbaria fuerit allatum, & deinde invenerit complures capfulas feminales, flores & frufta planta in fuccis coriaceis inter Euphorbium.

Videtur autem Malabaribus modus colligendi gummi esse incognitus, & lacteus succus Medicis tantùm esse in usu.

Non est ergo cur C. Hofmannus fabulosum putet, quod Cordus 4. Hist. 108. tribuat huic plantæ fructum in trifido folliculo, ternis utriculis conjunctum, Lathyridi fimilem.

4. Efula Indica Bontii.

Bott.

Precedenti plante affinis & fimilis elle videtur. In tantam (inquit) altitudinem affurgit ut ingentes arbores (candat, craffitudine sape brachiali & amplius: plena est spinois extuberantis, que
tamen utpore molles puncturas non inferunt, foliolis hinc inde excrescientibus que admodum fimilia funt foliis Sodi majoris vulgaris. Caule est trigono, quo vulnerato succus lacteus qualis ex Esula defultim exit; ut nili tibi caveas facile vestem, & quod pejus est, faciem & oculos commaculet, quibus propter vim causticam admodum inimicus est.

Ex hoc fucco conficimus extractum utile ad Cachexiam, hydropem, paralylin & reliquos stupi-Viren

EX not neco commentus extracturi une au Cacitexiam, nyuropem, paragini et istiquos trupti-dos & frigidos affectus, qui levi pharmaco non moventur.

Ab hac planta neg; formă, neque figură, neque creficendi modo differt ea, quz lachrymam ilfam flavam à fe emittit, quz Officius noftris *Genta Gensu* corrupte dictur. Indis *Lonan Cambodia* voca-tur; quod in Cambodia vicină China regno Provincia provențat, ubi etiam copia Aloes hepatica: tur; quod in Camooua vicina Cinna regno provincia proveniar, uni etiam copia Aloes nepatica: exprimitur. Succus hie praparatus longe tutuis quam crudus funitur; nam eo modo vomituvam lama & infelham ventriculo facultatem maxima ex parte deponit. Modus autem praparandi talis eft. R Gutt, Cambodia: thi, contundatus groffo modo contula inf. in virca phiala capaci, in accompany control description of the control to accrrimo destillato, ut materiam superet tres digitos circiter, expone dem Solaribus radiis qui to according occurracy at materian importe tres ungloss article; exporte cells solutions radiis dur proper fervorem nobs in multis ignis Chymici ulum præftant; poft octo aut decem dies ruftis archiffime coletur, & trurfis f.a. infpifetur in extracti debitam confiftentiam. Hujus extracti gr. 12. ad 20. exhibentur in forma cataportorum folida, yel vino diluta, & fic materiam peccanem educunt copiosè & fine molestia per alvum solummodo: Hoc extractum ego longè pratulerim Scammonio in his calidis & humidis regionibus.

De viribus Schadida calli apud Horti Malab. Auctores hac habes. Ex radice addito pauxillo Affæ fætidæ vulgò Emplastrum, præparatur, quod ventri puerorum pro lumbricis commodè superimponitur. Cortex radicis contritus & sumptus cum aqua purgativus est. Lignum ejus contritum & decoctum cum aqua juvat in doloribus podagræ, fi ejus fumus seu vapor excipiatur in parte affecta. CAP.

Locus.

CAP. VII.

De Ruta.

Huta, Hipares hand dubic Gracer originis eff, fiquidem 'Peri apud Athenaum legitur, & Nicandri Therizcorum interpres & Iolas Gracerorum feriptor antiquiffimus & cujus nomen vel ofini tantim andiebatur, in Peloponnefiacis finis, feribunt, quam tota Gracia образова vocant in Peloponnefi prima appellari: & Helychius brithe rel staques, is образова об постретствит. Varro denique l. 4 de L.L. Quæ in bortis naseuniur alia peregrinis vocabulis, ut Græcis, Ocimum, Menta,

nta, quam nunc જાન્યમથ appellant, &CC Est autom કેમ્પ્રેન કેમ્જ દિગ્યુગ, quia (ut Dioscorides docet) valetudinem conservat. Voss. Etymolog. કેસ્સ કે એ જો જોગ્રુગર હતારે જો કે પાળવીમાં જ જાયદ્રદેશના જોગ્યુગ ગુરે દુષ્યક્રિયા કો કે કહ્યુપ્તરાજ મે કળાવાન, મે કેમ્પ્રેક જ્યા Ruta, quam nunc wigavov appellant, &c. Nuter bet rale mesant. Aunt facultate sua miparer dictum, qued secritate sua & calore condenset & co-

agalet femin. Hine glerum gerentibus mimicum eft. Plutarch.
Rute characteriffer funt, Vasculum seminale in quaterna loculamenta partitum, qua superiore parte aliquosite signite. Rute & in angulos elata; folia in plures lobos seu segmenta divila, glabra, glauca, odore vehementi.

1. Ruta sativa vel hortensis J. B. hortensis latifolia C. B. hortensis major Park. hortensis Ger.

Frutex est [potius Suffrutex] caudice cubitali aut bicubitali, crafsitudine digitali, colore cinereo. in multos ramos divifus: Ex his veris initio multos emittil longos, teretes, egregie virides & flexi-les furcules; in quorum fummitate Veris exitu & Æftate in æqual ordine fores funt, Leucoio fimiles fineulos; in quorum fummitate Veris exitu & Æffate in æquali ordine flories funt, Leucoio fimi-les, minores tamen, quatuor & interdum quinque, luteis & Cochlearis modo concavis foliis con-flantes, furfum spectante corum concavitate: in medio fore quadripartitum & nonnunquam quin-quepartitum of capitulum, colore viride, exiguum quendam apicem habens: Stamma ab ima ejus parte excunt lutea, octo aut decem, in latitudinem religinata: ex his medius numeurs supra fo-liorum concavitatem extenditur; reliqua autem quatuor foliorum spatiis interposita sunt. Semma in mediis capitulis fort parvum, in rotundo moduće oblongum, colore nigrum. Folia omnibus ra-mulis adnascuntur, in longis pediculis incertor ordine disposita, parva, in plures & inæquales partes secta, virenta. I rotuvis subcerulea I mollia & pinguia: ex his maxima pars semunciam longitudine mulis adnatuntur, in iongis pedicuis incerto ordine diponta, parva, in piures ex inacquates partes fecta, virentia. [potius fubcerulea] mollia & pinguia; ex his maxima pars femunciam longitudine non excedit, latitudine paullò minore. Radice nititur ex uno principio multifidà, numerosa, capillamentis fibrata, colore flava. Viret tota hyeme, non flacce/centibus foliis, antequam novo Vere alia enalcantur, quo tempore etiam surculi qui semen protulerunt in summitate exarescunt. Coma ejis acrem, aromaticum, interimque gravem fiprat odorem; eadem lapore amaro, fervido & tenui palatum excalefacit, maximè viridia adhue florum capitula.

2. Ruta hortensis altera C. B. hortensis minor Park.

Parkinsoni sententià à sylvestri majore mox describenda non differt specie, sed cultura tantum. Virgui humilioribus minoribuíque affurgit quam præcedens: felia elt minoribus & obscurius virentibus. Rarius apud nos floret, odore est minius gravi, & sapore non adeò amaro. Ita cam descritibus. Karus apud nos Horet, odore ett minus gravi, & Iapore non acco amaro. Ita eam deieribit Pakinfonus; paulò aliter Cordus, Ratte latifolia per omnia refpondet, praterquam quod multo minoribus conflet omnibus partibus: faita fiquidem Fumaria modo in exiles partes divila habet; non tamen in tantam latitudinem diffunditur. Semen habet oblongum, nigrúmque, guitu vehementer acre. Parkinfono deferipta non alia effe videtur quam Ruta (Plveffris major in hortos tranflatas sementes). & culta. Si detur Rutæ species inter vulgarem sativam & sylvestrem majorem media, tum foliorum tum capitulorum respectu, nobis certe incognita est.

3. Ruta silvestris major J. B. C. B. Park. montana Ger. Wilb Auc.

Hac hortenfem majorem omnibus partibus refert verum minor & humilior est multo; folia quoque in angulfitora longioráque fegmenta divifa haber, colore obfeurus viridi, nec adeò extio; odore eft graviore magifque virolo, fapore quoque exirore. Pines excipientia capitula multi funt quam ris-fylveltri altera majora, nec ut illus quadrangulo ur vult J. Bauhinus, cui contrariatur Parkinlonus & ipla etiam experientia, nam & hujus capitula quadrangula funt quamvis mimis manifefte quàm

In collibus petrofis circa Monspelium & Nemaulum provenit. Observavimus etiam in Hetruria De Ruta minore fylveftri Park. & Dod. non habeo quid dicam : confulat Lector Dodonxum. non longe ab oppido Massa.

4. Ruta filvestris mmor C. B. J. B. filve. minima Gest. Peganium Narbenenstum Lob. Ruta montasa Park.

Herba elt multis felius per terram stratis, multifidis, tenuissiméque diviss, ex pallida viriditate candicantibus, gravifilmi acerrimique odoris: ab radice, qua longa eft, candida, lignota, & minimi interdum digiti crassitudine, binos aut ternos aliquando fert caules, in ternos aut quaternos ramulos

fele su periore parte dividentes, qui florem suffinent hortensi similem, minorem tamen. & ex luteo palle scentem, deinde capita quadrangula, multo quam pracedentis minora, in quibus semen continetur exile, nigrum, acre. Frigoris valde impatiens est.

In agris sterilioribus non circa Monspelium tantum, sed per totam Narbonensem Galliam inve. Locus & miter. Sicci speriodines Sole adults locis (inquit Claffus) sporte nascitur, tum in Huspa. Tempu, niis, &c. Floret Junio & Julio: Semen Augusto maturum est.

Tota planta gravillimi odoris eft, tantaque acrimoniae ut per triplices chirothecas ad legentis Virus & manus penetrare non femel expertus fum: & fiquis quâ cam decerpfit manu faciem demulcear, ilico vehementem inflammationem excitat, quemadmodum rectiffime fcripfit Dioscorides. Clus.

Ruta (inquit J. Bauhinus) ut experientia testis est, ferculis abdicatur, nec culinæservit, propter injucundum quem habet odorem, & saporem quem obtinet ferventem, quo homines graviter afficit.

Quia tamen omni venno refifiti, ideò peculiaris fit paperum Theriaca. Eff enin tantarum vi-rium, ut eas neminem fatis delicribere polite arbitratur Tragus. Ruta omnis digerit 8c incidit vifcidos 8c craffos humores, flatus difeuti, à peste alifique affectibus malignis prefervat, vilium acuti, fommia venerea arcet 8c lasciviam reprimit, pleuridid medetur, imbecillitatem ventriculi corrigit, colicam discutit, morsum canis rabidi curat, menses & urinam

Extrinsecus eius usus est in ictibus serpentum, carbunculis, febrium paroxysmis arcendis (inunct. dorf.) cephalalgia ex crapula, hemicrania, in febribus malignis (pro epithemate pulfuum cum fale & aceto) in dolore capitis, febrium ardentium ac malignorum, (fimiliter pedum plantis ad-

Ob tria autem przeipue celebratur Ruta, 1. Ob caftitatem przefervandam, & libidinem reprimendam, fecundum illud Schole Salernitana, Ruta facit caftum. Cur autem Ruta viris costum minuerot mulieribus augeres, ratio est quòd viri calido sunt temperamento, mulieres frigido. Interim tamen an revera res ita sese habeat meritò ambigitur.

2. Ob vitum acuendum: quod & Schola Salernitana docet,

Nobilis est Ruta quia lumina reddit acuta: Auxilio Rutæ vir lippe videbit acuté.

Et alibi,

Lib. XVII.

Feniculum, Verbena, Rosa, Chelidonia, Ruta, Ex his fiet aqua quæ lumina reddit acuta.

3. Ad pestem aliósque morbos malignos & contagiosos præservandos & curandos. Vel vino indita, juxta illud ejusdem Scholæ Satern.

Salvia cum Ruta faciunt tibi pocula tuta.

Vel alio quovis modo ufurpata. Ruta praeparationes quasiam è J. Bauhini historia proponemus. 1. Ruta conserva hoc modo sit. R. Comarum Ruta recentas & foliorum 3j. Sacchari albiffimi 3iii. Comæ cum foliis in mortario lapideo tundantur cum piftillo ligneo. Deinde iis optimè tulis Saccharum in pulverem tritum adjicitur, Rursus omnia simul tantisper tunduntur, donec in unum corpus redigantur, & deinde pyxide vitrea insolentur per mensem.

De hoc lume jejunus contra pestem 3 s. De noc iume jejunus contra pettem 5 P.
2. Acetum ita conficies, R comas cum foliis; Pone fuper linteum 24 horas, ut aliquo modo
flacce(cant: poftmodum conficinde, phialam imple, fuperaffunde Vini acetum optimum, obtura &
infola; Post duos menses cola & serva ad ulum.

3. Ut Oleum conficias, R Rutæ recentis incifæ & contusæ 3 iiij. Olei veteris lib. 1. Macera ad Solem aut in loco aliquo calido diebus quindecim, deinde in duplici vase coquito, & abjecta Ruta priori recentem injicito, & iterum quindecim diebus macerato, postea simili modo coquito, & tertio demum idem repete, & colato.

Si vel Oleum Ruta, vel defectu illius expressum ex recenti Ruta succum capias, & instilles aliquot guttulas in aquam Graminis, Rutz, Scordii, &c. & pueris propinaveris, feruntur certo experimento lumbrici ad unum omnes emori. Sim. Paullus.

Ad Epilepfiam, R succi Rutæ 31. Mel. Scyllit. 3 s. M. Est præsens remedium Epilepticis. Val-

sylvius Prax. L. 1. C. 46. S.80. inter medicamenta antepileptica, quæ ibi ordine recenfot, pri-mum locum tribuit Rutæ tam hortenfi quam fylveftri, quarum urraque Sale volatili acri & mordi-mum locum tribuit Rutæ tam hortenfi quam fylveftri, quarum urraque Sale volatili acri & mordicante, adeóque convenienti spiritis acidi correctorio turget. D. Ssame.

Dolæus etiam L.2. C. 1. S. 19. consulir ut in Epilepsia Ruta digitis teratur & naso indatur quomodo applicandum Polium montanum; aliáque falia volatilia naribus admoveantur, quæ inferviunt abbreviando paroxylmo. Idem.

Et Fabric, Hildanus Observ, Centur, IV. Succum Rutæ in Epilepsia sibi in frequenti usu suisle scribit, ejúsque efficaciam & successum se non rarò invenisse.

D. Bowle Syrupam è succo Rute paratum in omnibus capitis & nervorum affectibus summopere commendat in Observationibus ad nos transmissis.

In menfium difficultate Anton. Mizaldus Rutam cum vino Hyffopi coctam & hauftam contmendat. D. Soame è Dolai L. I. C. 14. S. 14.

Ad matricis suffocationem, R Fol. Rutæ minutim incis. cum albo & luteo ovi agiteatur & coquantur in fartagine in formam Aumelette, & calide supra umbilicum applicentur. Expe.imentum erat cujusdam qui etiam ovorum testas imponebat. Calculo

* Obfero. lib.2. сар. 21. Locus &

Calculo aremilique pellendis efficaciffimam deprehendi dec. Rutæ Sylvestris quam lapideam vulgo vocant. Achilles Gafferus Obl. 70. D. Soame.

5. Ruta filvestris store magno albo C. B. Harmala Ger. Ruta que dici solet Harmala J. B. Ruta Glveffris Syriaca, five Harmala Park.

Fruticosa hac est planta, multos ab una radice emittens cauliculos, pluribus ramis donatos, peda-Pruticota nice ett pianta, muno ao una raance cinneciis tamanos, piantosi atinis coriacos, petaleles, ex vindi nigricantes: in quibus folia oblonga, denli tive pingita. Re carnola, fature vientiag, esta unutifida, Anthora folis non valde diffinilia, guttu lento, gurimofo, amaro, aliquantulum tamen mordaci: fares in funumis ramis candidi, pentapetali, multis in medio fibris lutres praedici, deinde mordaci: capitula hortensis Rutæ capitibus majora, molliora tamen quam illa & triangula, semine referta inaquali, anguloto, ex rufo nigrefcenti. Radix dura eft, minimi interdum digiti craffitudinem aquans, fibrola, colore ex luteo pallescente. Tota autem planta graveolentis atque ingrati odo-

Bellonius ait arenofis circa Alexandriam Ægypti locis nafci. Plurimam in Caffella nova circa Madritium & Guadalatara collibus & lazo folo provenire prodidit Clufius: florere Julio & Augu-Ho, femen Septembei matturelécure. In figulioribus regionibus vix aut rarò admodum ad florem pervenut; est enim frigoris valde impatiens. Ruta aliquibus in locis excrefcit in magnitudinem & proceritatem arboris amulam. Ipfi etenim vidimus baculum fatis grande è stipite Ruta sactum. Et Iosephus Rutæ cujusdam Machærunt in ipsa Regia plantatæ meminit quæ à nulla Ficu vel celsitudine, vel magnitudine vincebatur.

CAP. VIII.

De Plantagine.

Dantago à latitudine foliorum plantam pedis amulantium dicta extiftimatur. 'Applyanemy à lingua agnina timilitudine.

Hujus nota generica funt flores staminosi in spicas congesti; slosculorum tubi in vascula feminalia elliptica (qua per maturitatem horizontali fectione in medio diffiliunt) intumescentes; femma intus bina puliciformia.

Hujus generis aliaz caulibus funt nudis foliis vel latioribus & nervis infignibus Plantagines fimpliciter dicta, vel angustis, & in quibusdam speciebus dentatis aut laciniatis, Coronopi & Holostei nomini bus notæ: Aliæ caulibus func foliolis, foliis angustis, binis oppositis, slorum spicis è foliorum alis

4. 1. Plantago simpliciter dicta.

A. 1. Plantego latifelia vulgarie Park. latifelia sinuata C.B. latifelia Ger. majer selio glabro non latiniato utplurimum J.B. Breat Plantain or May bread.

Radix ei digitali craffitudine, obliquè acta, brevis & velut abscissa, plurimas fibras albentes in terram demittit. Folia lata, ad margines interdum propè pediculos nonnihil laciniata aut velut dentata, aliàs aqualia, brevi lanugine hirsuta, qua in teneris & primò erumpentibus admodum conspicua in explicatis & vetultioribus vix apparet, adeò ut omninò glabra videantur, septem nervis avercua in expiratio ex venutionius via apparos, ance un ominino guarda vincanturi, reprein nervis aver-fa praccipue parte conficuis diffinêta, pediculis longis nixa, quo ab Arnogloffo differt. Caules as eadem radice multi, teretes, hirfuit, breviores quam illius, ad terram reflexi, vertum *spica* florum multo longiores sunt, stamina breviora cum apicibus purpures. Semina singulis slosculis succedum bina.

Ad vias ubique.

2. Plantago latifolia minor Ger. Tab. J.B. latifolia glabra minor C.B.

In omnibus excepta magnitudine præcedenti fimilis effe dicitur. Fortè ftrigofior in sterilibus nata planta Tabernamontano visa & descripta est.

Plantago rofea I.B. rofea spicata Ger, latifolia rofea multisformis Park. latifolia rofea, store expanso. C.B. ejus/dimg, latif. rofea, storibus quast in spica dispositis. Acte Biantain.

J.C.
Pludquam pollicari radice perennat, folia per terram spargens Plantaginis latifolix, pilola & nervola: inter quæ caules surrigit saits crassos, hirítuos, in quorum sattigio foita crebra, inferioribus dimidio minora, interiore orbita Allines, admodum parva, virescenta, rosam deformant. He foliolorum congenes aluquando in spicas longas pyramidales excurrunt. E foliolorum sinubus enascumtur flosculi & semina.

Lib. XVII.

877

Plantago incana latifolia Gareti Clus, rosea exotica Ger. emac. rosea slore expanso J. B. latifolia incana spicis variis C.B.

Folia huic præcedentis, magis tamen incana, uti est & tota planta. Capita mirum in moduni variant: nam quædam Roseæ Plantaginis capita æmulantur, alia spicæ instar sunt estormata, nonnulla ex media rosa brevem veluti spicam producunt, in quibussam ex insima spicæ parte alia capitula dependent: alia aliter funt efformata.

Videtur esse Plantago incana seu Arnoglossus rosea: & varie ludere in spicæ forma.

3. Plantago maxima Hispanica, quam Hispani caulescentem vocant Cornuti. Plantago maxima tota glabra C.B. latifolia maxima Park. Plantago marina magna J.B. Steat Spanish

C. B. prod. Ex radice nigricante, fibrola folia (ex, septem, octo, glabra, carnola, & nervosa, uncias sex longa, quatuor lata, pediculis pane palmaribus, initio rubentibus donata, prodeunt: inter qua pediculi nudi, tres, quatuor, quinque, bicubitales, atrorubentes, rotundi, striati, spicam pedalem sustinentes ex-

urgunt.
Circa Monspelium reperitur, in maritimis versus Perauls. D. Magnol. Non video qua in re, præterquam magnitudine & caulium altitudine, à Plantagine majore latifo-

Reperitur quoque foliis tenuibus, laciniatis, glabris, pedalibus, uncias sex latis; caule etiam superante, & ad spica exortum folia habente.

Cornutus pedalem foliis longitudinem affignat, latitudinem (emipedalem, pediculum palmarem.

colorem ex viridi obscure rubescentem. Floret, inquit, apud nos sub exitum Septembris.

Tempus.

A. 4. Plantago major Panicula sparsa J. B. latifolia spica multiplici sparsa C. B. latifolia spiralis, Park. Plant, paniculis fparfis Ger. emac. Befome Dlantain.

Sola differentia [inter hanc & latifoliam vulgarem,] in panicula spicatim sparsa, onusta innumera herbaceorum flosculorum racematim coharentium feetura.

A Th. Johnsono Gerardi emaculatore in insula Thanet, & à Th. Willisello in eadem insula circa Lecur. Reculver inventa est.

A. 5. Plantago incana Ger. major incana Park. latifolia incana C. B. major birluta, media d nonnullis cognominata J.B. Doarp Plantain of Lambs tongue.

Radix crassa & velut pramorsa plurimis fibris è capite exeuntibus terram apprehendit. Folia refupina & terræ accumbentia, pediculis brevioribus quam Plantago major, septem nervis infignioriiupina ex terra accumentato, penesano neconituro quanti rantago major, tepem nervis imignoti-bus prattar, denfa & incana lamugine utrinque hiritura, per margines aqualta. Cadai inter folia exemit plures, pedales, teretes, hiritut, nudi, minime frisat aut fulcati, in falfigio fpicas fuftinentes exent piures, penaies, tercies, initud, muni, minine minat aut unican, in raingio ipicas intrinentes duos digitos longas, floficulis dense flipatis compolitas, longà 8c densà coma faminum palikè piurpiarafentum cum apicibus albis infignes. Valcula feminalia parva, fubrotunda, fingula fomina bina Pfyllis amula fed minora continent. Floficuli fuminis valculis infident, è quatuor foliolis acutis aridiusculis & velut membranaceis compositi.

In glareofis & ad vias paffim. In giareons & au vias pannin.

Plantago Salmanticentis villofa feu incana lanuginofa Cluf, quid differat à descripta non video, plantago Salnifi quod maxima anni parte caule viduam & floris expertem effe scribat.

* 6. Plantago exotica finuosa Park. peregrina sinuosa C.B. umbilicata J.B.

Radix ei Plantaginis vulgaris fimillima, foithamam longa, creberrime fibrata : è cujus nodulo five bass, primo à satione anno, plantagineum, latum, unicum, admirabili natura opificio expansimi folium prodiit, paulatim propagando in latum gyrum umbilicatum excrefcens, & Cochlidis inftar ronum promi, panaum propagation in acute gyrum anomeatum exerciscin, ex cocinios intart per circutium afconders, in ipiras duas tantim, aut femiceras convolatum, ac veluri ex planbas conjunctis in unum consignifique Plantagins majoris foliis conflatum, fpithamær aftitudinis aut opidalis fere, cuius funnium folium Plantaginis attrolier fervar figuram, finuofam tamen & rugoficera. Folio hoch kyeus marcefeente vere proximo plura feira exorta funt arche ftipata, ac fi plura forem. Folio hoch kyeus marcefeente vere proximo plura feira exorta funt arche ftipata, ac fi plura forem. lia in unum conjuncta essent, fingula formam Plantagineam gerentia, verùm rotundiora & per margines finuata & rugola ; è quorum medio caulis exortus est cubitalem altitudinem superans, summa genes mutata ec rugota ; e quotum memorama exortus en cuoramen autuament inperans, turnna partecapitula ipicata, craffi, brevia, paululuri comprelli gelfans, in quibu femina.

Semine à Cafp. Pilleterio ad Lobelium Monipelio millo faccrevit Londini in horto f. Nifmit Sco-

ti, Chirurgi & Archibotanici Regii,

A. 7. Plantago quinquenervia Ger, quinquenervia major Park, lanceolata J. B. major anguftifolia C. B. Mibwogt og Mibwogt Plantain.

Radix huic qualis latifoliz: Folia longa, angulta, acuta, nervis quinque infignioribus longitudinem percurrentibus, hirfuta, minus tamen quam Arnogloffi dicti, & oblicurius vinda, obiter nonnunquam dentata, aliàs per margines aqualia. Caules pedales, nudi , striati & angulois, ab eadem radice plures, femipedales & dodrantales, in cacumine Spicus gettant breviores & habitiores quam 1 0241

Locus.

latuolia valgans, è fojentis pariter dens. Ripatis compolitas. Stamina longa tenuia apiees fullinent majores, è lucco albos. Spica ab imo fiminium verius fentim florer, unde & pauciora una flamina apparent quam in latifolis; antequam floret nigricat fecus quam in illis, in quibus virefeit. Senina Pivllu majora & longiora quam prædictis.

In pascus ubique invenitur.

Plantago angustifolia miner C. B. Park. quinquenervia minor Ger.

Parvitate fola omnium partium à præcedente differt. Qu. annon loco natali debeatur hae di-

Plantago quinquenervia rosea Ger. emac. angustifolia rosea & multiformis Park. angustif. major caulium summitate foliosa J. B. C. B. item angustifolia prolifera C.B.

Multa ex radice promit folia Plant, angustifolia foliis non dissimilia: inter qua emergunt nudi pediculi feu porius cauliculi, fummo faftigio fuftinentes capita multis longiufculis foliis (minoribus ramen & angustioribus quam ea que ex radice nata) constantia : deinde interdum ex illis foliosis capitibus plures alii pediculi, quorum fastigio innascuntur spicarum loco alia foliacea capitula: pro-

capitino pinico ani peonenti, quo uni rango minacuntui apracui noto ana ionecca capitula : pro-deunt ramen 8: alii ex radice pediculi foliacea duntaxa capitula fulfinentes. Variant hujus capitula Rofas imitantia foliorum componentium angultià & latitudine ; alia enim variant muis capitula Kora initanta rouotum componentum anginea ex actuonite; ana enim foliolis longioribus & angultioribus rarius fitis componuntur; alia latioribus & brevioribus definitipatis, concimiorem & pulchriorem Rolam efformantibus. Videlis descriptionem I, Bauhini. Nos Roleam quinquenerviam Gerardi & C. Bauhini, & angulfifoliam exoticam Clufti pro una

& eadem specie habemus; utramque autem pro Plantaginis angustifolia varietate.

8. Plantago quinquenervia cum globulis albis pilofis J.B. angustifolia paniculis Lagopi C.B.Park.

Ex radice oblonga, fibris oblongis capillata & rufescente numerosa per terram spargit folia, quin-quenervia hiritata, coeuntibus pediculis in caput radicis, ita ut proper tomentum coitus vix appaquenervia initura, comatituos peneturis in sepur tautes, na un proposi comentanti contis vix appareat. Caulieuli plurimi, aliquando fupra viginti, alin erecti, alin fuprin, nudi, leviter infrutir, rotundi, altrudine impares, alin palmares & finitamari, alin duas, tréfve uncias non fuperantes capitula gefrant tomento albo villofo iulos Salicis imitata [C. Bauhinus capitulis Lagopi ea comparat in quibus ad latera floculi rufescentes, parvi, tenuissimis pedicellis insidentes conspicuentur, quibus semen minutiffimum fuccedit.]

Circa Messann, Monspelium & Nemausum hanc observavimus.

. 9. Plantago angustifolia fruticans C. B. Park. Clus. cur. post.

Folisa huic quam Plantagini angustifolia lanceolata albidiora; caules elatiores & lignosi, foliolis exiguis vestiri: spice admodum breves, & quam illius molliores. Nascitur ad ripas fluminum in Hispania, Boel.

10. Plantago trinervia folio angustissimo C.B. Park. angustisolia Alpina J.B.

E radice craffiuscula, longa, [albicante C.B.] parum fibrata, circa caput craffescente, folia oriuntur ad lanceolatæ Plantaginis folia accedentia, fed multo angustiora, & trientem circiter unciæ untur an ianceoiate Piantaginis Joua accedenta, ieu muiro auguntoria, oc trientem circiter uncie lata, fesquipalmaria, quinquenerva [C. Bauhino trinervia] partum hirsuta, nigricannia, folidisculai. Cauler plures exurgum, a dractem hirsut, [aliquando villosi, glabri nonnunquam C. B.] foliis longitudine aquales capitula gerunt semunciaba, Plantagineis nigriora.

Nos cum J. Baulino hanc in monte Thuiri invenimus. C. Baulinus sapius ad vias, maxime ad

Plantago trinervia altera minima montana incana Col. trinervia montana C.B. Park.

A nostra foliorum canitie pracipuè differt, in reliquis satis convenit, ut vix dubitem eandem esse Lector fi placer descriptiones invicem conferat.

11. Plantaginella aurea Alopecuroides Brasiliana foliis gramineis Breynii.

Radix ei exigua, mille fibris niveis comata: Foliola multa, graminea & angusta Graminis Luzula minoris J. B. led omnino glabra, in orbem diffundens: ex quorum gremio coliculi quinquaginta vel plures profiliunt, tenuissimi, plantæ exilitatem globulis oblongiusculis lanuginosisque Plantaginis angulft, paniculii Lagoji minoribus uberrimė compenfantes, finguli fingulis coliculis trauncialibus vel brevioribus infidentes, compositi ex pilis lenissimis leucophari coloris, inter quos flosusi stavi perminuti, summà amœnitate, veluti punctula aurea, emicant, quod jucundissimum huic plantulæ in Bratilia vigenti aspectum conciliat.

Vivez. Plantago (ut haber * Galenus) aquofum quiddam frigidum obtinet, & quiddam aufteri, quod
* 6. Simplic. terreum eth & ficcum, ut refrigeret finul ac ficcet. Vulneraria eft herba. Ufits pracip, in fluxionibus cujufumque generis, v. g. alvi, expuitione finaguinolenta, gonortheas, michno involuntaria, tinenfum proflavio, &c. Extrinicus in mundandis confolidandifque vulneribus & ulceribus. Schood. R. Radicum

R. Radicum Symphyti majoris recentium uncias fex, foliorum Plantaginis manipulos duodecim. Horum fucco expresso una cum radicibus prædictis sufficienti quantitate Sacchari exceptis, & in mortario lapideo aut ligneo contufis fiat Electuarium. Adversus vonntum aut exputionem fanguinis nullum certius & præsentius remedium. D. Boyl. de Utilitate Philosoph. nat. part. 2, p. 150.

Succus Plantaginis vel merus, vel cum succo Limonum mixtus insigne est diureticum. D. Needbam. Iple recordor quendam ex impuro concubitu gonorrhœam cruentam fibi paraffe, post universa-lium usum fola Plantagunis essentia in decocto Sarsa & Sassassiana cidenta integrum esse consecutum, cum parum abesset quin nescio cujus partis deminutionem pati coactus fuisset. S.Paul. Radix lota, recens ex terra extracta, tantillum cultro rafa, auris meatui indita observatur instar

incantamenti quandoque dolores dentium fiftere. Sim. Paulli.

Heurnius videt in Hydrope intume/centibus cruribus plantaginem aquaticam humorem in vesicas evocásse, quæ maximam vim aquarum profundebant. Idem. Ad febrium chronicarum rigorem, R. fucci Plantaginis q. f. bibatur cum aqua mellis. Est mirabile medicamentum, inquit Bayrius.

In hernia & umbilici eminentia cataplasma Joelis commendatur, quod conficitur ex Arnoglossa & Mulco qui supra frutices Prunorum sylvestrium nascirur: simul in vino cocta & contusa instar ca-

taplasmatis imponantur.

Non diffiteor æquè feliciter consolidatam fuisse non solum puerorum, sed etiam natu majorum, imò honefhifimarum matronarum umbilicalem herniam à Plantagine feu Arnogloifa & musco Quer-cino quum ab illo qui Acaciam German, seu Prunum sylv, invessir: sed ille, qui tener & friabilis alcino quam ao ino qui acaciant vertinan seu Primum Iyiv, invente: seo ine, qui tener oc riabilis al-bicat, & qui non trunco sed frondibus Quercus innascitur, qui assque est, noc terram sapir, noc re-dolet. Simon Paulini. Ex excerptis D. Hussis, Haco omnia. Muliercular Gallicar toto gestationis tempore ad abortum præcavendum singulis serè diebus sumunt sem. Plantaginis 3 s. in jusculo aur ovo, & nonfine fructu. River. prax. pag. 479.

Onidam cum per mensem gonorrheeà laborasset, in fluxum sanguinis è pene incidit; quapropter

petiæ intinctæ in Aq. Rofarum & aceto applicatæ fuere; à quibus milil fuit adjutus, tandem juffimus fuccum Plantaginis per Syringam immitti, Unguento Comitifiz renibus applicato, cellavirque flux-us. D. Soame ex Oblerv. Hieremiz Martis.

Ego curo puellas impetigine laborantes butyro loto in aqua violarum: post hoc butyrum misceo fucco Plantaginis, & linitur factes. D. Soame ex observationibus Marcelli Cumani ab Hieronymo Velschio editis. Observ.21.

6. 2. Plantago Coronopus dicta.

Coronopus, id est, Pes cornicis, dicitur à foliorum figura; qua ita in orbem disponuntur ut eum quadantenus repræsentent.

Differt à Plantagine foliis angustis, & in nonnullis speciebus dentatis seu laciniatis.

1. Plantaginella assinis Bibinella Sicilia herbula Cxl. J.B. Coronopus foliis acutis in margine dentatis nobis. Coron. Prochytæ infulis Col. Park. Coron. sylvestris birsutior C. B. Plantago angustif. serrata Clus. Park.

Minor est Lanceola & viridior: Folium medio quodam modo se habet inter Lanceolam & Planta-Minor est Lanceola ex vinuor : 2 essum meuo quodam modo le naoet inter Lanceolam ex rianta-ginem; parvis circumquaque abibus ut Coronopo, frequentioribus. Coliculos fert palmares, ple-nos femine ut Plantago. Herba affumitur inter olera. Huicomnino candem puto Plantaginem illam alteram angultifoliam Cluf. cur. post. quæ circa Hi-

famo commune cancern page a managamen man meram angun pagam cancern port, que circa Hi-palin crefcir, cui à radice multa exeunt pófas, valde ferrata & quodammodo aculeatas inter que dodrantales emergunt pediculi, fullinentes oblongam florum (picam inflar Holoftei feré.

Coronopum Prochytæ infulæ fic describit Columna. A vulgari differt foliis parum latioribus carnosioribus, hirsutis admodum, atque parum asperis, dentibus sequenti plantz similioribus. Catera

non differt à vulgari. Propè Messam in lingula illa que portum efficit, & alibi in Sicilia invenimus.

2. Plantago Apula laciniata bulbosa Col. Apula bulbosa Park. pilosa bulbosa C. B.

Radice (inquit Columna) nititur craffis admodum fibris composita, Ellebori craffioribus, longis, Kadice (inquit Columna) moture craus acmoourin nors componita, Europit Crautorios, norge, fempodalibus, nigrefectinhus, corrofis, tenuibus capillaments adherentibus terrai unclique amplexantibus, è craffo, roundo veluti bulbo Avellana nucis magnitudine dependentibus: Ex quo folia multa in orbem in terra fittata, Plantagini quinquenervia limilia, ambitu verò Cornopo vulgaria modo incida dentata magnis lobis, inter quos alli funt intermedii, patri admodum, Coronopo mamodo incida dentata magnis lobis, inter quos alli funt intermedii, patri admodum, Coronopo mamodo incida dentata magnis lobis, inter quos alli funt intermedii, patri admodum, Coronopo mamodo incida dentata magnis lobis, inter quos alli funt intermedii, patri admodum, Coronopo mamodo incida dentata magnis lobis, inter quos alli funt intermedii, patri admodum, Coronopo mamodo incida dentata magnis lobis, inter quos alli funt intermedii. ritimo Prochytæ infulæ rupibus frequentifilmo timilia, pariter hirfuta, fed minus aspera. Thyrsos emittit affate plures (leptem invenimus) pedales, teretes, tenues, quorum tertia aut major pars in ficam teretem floribus Arnoglossa modo refertam abit, straminibus pallentibus dependentibus. Copiosa hae in incultis Apulia prasertim Cirinola, quibus pro Armentorum pascuis utuntur.

A. 3. Ceronopus vulgaris frue Cornu cervinum Park. Coronopus bortenfu C.B. Ceronopus frue Cornu cervinum vulga frica Plantagines J.B. Zuchus from Plantain. Cornu cervinum Ger.

The B.

Urblurimum tenuis est radix, adultior tamen digiti craffitudine reperitur, alba, vix ullo excellenti sapore exceptà adstrictione. Folia statim à radice crebra, longa, angusta, nervosa, in lacinias altquot laterales, ceu cervini cornu ramos, unde nomen, divila, fapore nonnihil adftringente. Inter hace caules furriguntur Plantaginis, rigiduli, tenues, teretes, hirluti, dodrantales & cubitales, thyrlulum Plantagineum tuftinentes, flores & femen Plantaginis proferentem.

Locus.

In hortis colitur, nec aliter à sylvestri differre videtur, quam magnitudine alissque accidentibus à

Qui sponte provenit folia per terram spargit numerola in orbem, Coronopi vulgaris modo, divisuris & laciniis crebrioribus, longioribus, rigidis pilis hirta, cóque nomine ferè incana: in umbilico ad foliorum veluti radiorum in centro concurfum multa lanugo, mollis, candida. Caulieuli complures, ronorum venut ratiorum in cento concernan munci amego, mono, canada. Canada Canada palmares & dodramales, rigidi, afpori, hurti fipicam genut Coronopa vulgaris fipica fimiliem. Radis ingularis, fipicatas, craftinculas, mediocriter longa, lignofi matrice fareta, C. Bauhino Coronopus ingularis, fipicata, craftinculas, mediocriter longa, lignofi matrice fareta, C. Bauhino Coronopus iniquiaris, intrata, cratiniculai, incuncarici ionga, intiona marice facea, C. dathinio Coronopus fyivettiis hirlattor appellatur: non oft tamen Coronopus Prochytas inilia Columne, ut noisi videtur. Nafetur (ut rede Dodonaus) locis incultis, ariois, przefertim arenolis & glareofis, in Anglia fre-

quentissime. Quoniam arenola loca amat in maritimis ubique ferè reperitur.

4. Cerenopus minimus tenuifolius maritimus Col. marit. tenuif. lævis C.B. tenuifolius maritimus Patk. Col.

Hanc plantulam invenit Columna in meenis & locis contra Cestrum Ovi dictum Neapoli, Felisi nerram stratis, exiguis admodum, ut maritimi Abrotam foliorum lacinias latitudine sua minime superarent, quatuor uncias longis, tribus utrinque barbulis dissess, longis, incurvis, effigie laciniaunperarent, quatuor uncas onigo, anon actuaque onicons onicos onigos mentos cunge necima-tam nobisdiciam Tragopogona referentibus, fed longe minoribus: rader vulgari fimili fed minore; Tryfulu lipicatis non diffimilibus, qui exficcati in terram procumbunt, codem modo quo in conge-

1 рујим грісатія поп аніппшиов, qui влітела ін вентип ргоситюльт, евлет тодо quo in conge-neribus; I apore aftringente. Tota planta larvis eft, nec hirfuta.

Corompsi mi. Sulpitor han plantulam non differe fpecie à Coronopo vulg. fed ratione loci tantum: observaMaritan firm virtus enim in maritimis & humidioribus locis provenientem folis lavibus variare.

Locus.

unus enun in manumis ce manuno nous rocis provementen tonis izvious variare. Ejufdem farinæ eft & Coronopus maritimus minimus hirfutus C.B. Park. cui folia in tenues lacinias Scabiolæ minoris five Steebes foliorum instardivisa, parvitate sola à Coronopo sylv. vulgari diversa.

A. 5. Plentago marina Gor. marina vulgaru Park. Covonopus maritima nostras J.B. maritima major C.B. Sea: Diantatu.

Radix brevis, nigricans [at Parkinfono longa, albicans] craffa, fibris aliquot donata. Felia quam in Coronopode vulgari craffiora fiint longe, & fucculentiora, ftrictiora, interdum panè juncea, plerunq ad margines agualia, nec ullis dentibus donata, interdum tamen uno vel altero; quadrantalia

runq, ad margines aquana, nec ums dentibus donata, interdum ramen uno vel altero; quadrantalia acenam palmaria, lapore lálío: flor purpureus, lipicaus vulgati, ut & fomen.

In maritimis & falis palufiribis ubique ferè per Angliam repertur, ubi luxuriat valdè, foliis prælongis, obiter dentaits; fipicis ettam longis. In Cornubia & Epifcopatu Dunelmenfi ettam procul longis, obiter dentaits; fipicis ettam longis. In Cornubia & Epifcopatu Dunelmenfi ettam procul aman copiosè provenit, ubi foliis el tangultioribus & bervioribus, nullis denticulis, fipicis ettam brevi oribus, ut minus attentis facilè possit imponere pro diversa specie.

Holosteum à mollitie foliorum & capitum per antiphrasin dictum volunt, ut fel dulce Plin. lib. 27.

6. Holosteum Plantagini simile J. B. Salmantiscense primum Clus. hirsutum albicans majus C. B. Salmanticum Ger. Park.

J. B.

Radix huic longa, craffa, nigricans, lignofa, plurium capitum: felia per terram sparfa, tota albidanti huic longa, craffa, nigricans, lignofa, plurium capitum: felia per terram sparfa, tota albidanti huica se tomentosa palmaria quaedam, quaedam multo minora, non totam semunciam lata, da, hritua & tomentosa palmaria utili per longam disport per longum disport interdum unus, Plantagini & Cornu cervino spariba & seminibus similes, Circa Monspelium in aridis oliveis & ad vias. Clinius aridis collibus Salmantica vicinis observativo. Circa Monspelium in aridis oliveis & ad vias. Clinius aridis collibus Salmantica vicinis observativo.

ubi flores proferebat Maio. Monspelii floret Aprili & Maio, & nonnunquam Autumno. Frigo-

7. Holosteum Salmanticense minus Clus. Crescit iisdem in locus, folius Psylli foliorum latitudinem non ongreum Sammanneng month Suit. Seepen ujaem in consejona 1 jus journum tatituamem non excedentibus, longivibus tamen de minisi tomans, in catetus profits fimile elf pracedenti. Di-vorfame [in Recest Holofeam majus de minus Clufti afferere non aufim. J.B.

Holosteum Alpin. exot. non multum differre videtur à Salmanticensi Clus. folia longè serre affirmat Alpinus & icon quam exhibet demonstrat.

- 8. Holosteum strictissimo folio majus C. B. Holost. angustifolium majus seve Serpentaria major Park. Coronopus Ger. Coronopus Serpentina J. B.
- Inlignis craffitudinis & longitudinis est radix, in capita aliquot subinde divisa, ex qua foliorum feges magna pullular, longitudine Coronopi esculenti, sed latitudine trientem aut quadrantem non adequantium: Caules inter ea plures, palmares & altiores, nudi, enodes, thyrio Coronopi infignes. Provenit in montibus Gallo-provincia, Arvernia, & passim in Italia, autore Lobelio.

Coronopus Massiliensis Lobelii Serpentaria forte varietas J. B. Coron sive Serpentaria miner Ger. Holoft. Maffilienfe C. B.

Denlissimo sparsoq, foliorum stipatu luxuriat, Sedi minimi saxei montani vel Pinastri ritu, positu & rigiditate; innumera etiam sobole cauliculorum dodrantalium semen pusillum Plantaginis aut Serpentunx vulgaris ípicis includentium. Radix longiuícula, lignofa, craffior, guftu nonnihil calida aro-Collibus

Collibus & cautibus Massiliæ vicinis ad Marss allisiones inter Tragacantham passim luxuriat. Mihi sanè videtur (inquit J. Bauhinus) iconem Lobelii esse lusum Coronopi Serpentinæ, & non respondere descriptioni Lobelii quæ videtur convenire nostro Coronopo maritimo Rainaudeti.

ponnene estemption Lobem que violent convenire notiro Coronopo mantimo Rainaudeti.

Titulus Lobelli, nimirum Coronopi & Sedi montani media planta Maffiliafium optime convenit Coronopo maritimo Rainaudeti 7. B. qui quidem in arenofis ad mare prope Maffiliam copiose provenit, non tamen icon, que (utrecte J. Bauhinus) videtur effe Coronopi ferpentini: icon Serpentinz omnium minima Lob, meliùs convenit Coronopo illi maritimo Rainaudeti dicto F. B. at folia cauliculis perperam appicta funt.

Ego equidem duas duntaxat dari Coronopi strictissimo folio species suspicor, nimirum Coronopum serpentinum J. B. dictum, & Coronopum minimum maritimum Rainaudeti eiusdem.

• 9. Coronopus serpentina omnium minima J.B.

Radice est crassa: caulibus verò & floribus Coronopi serpentina, sed foliolis latioribus. A J. Bauhino mense Junio Burmii Rhætorum collecta est. Eadem videtur præcedentibus. Dubitat J. Bauhinus an tres plantæ quas figuris exhibet Lobelius ab invicem fint diftinguendæ,

vel non potius varietates. Hæ funt, 1. Serpentina Adv. Coronopus fylvestris sive Serpentina Mat-

2. Coronopi & Sedi montani media planta Maifilienfium Ad. quoad iconem.

2. Serpentina omnium minima Obs.

Lib. XVII.

10. Coronopus maritimus Rainaudeti J. B.

T. B. Araliz felquipalmaris, craffa, fuíca, fuíca, infipida, è qua innumera oriuntur radiatorum follorum ftella, tali verò ferè difipofitone, quamin Phylio Dalechampii videmus vel Erica Matth. conliorum ftella, tali verò ferè difipofitone, quamin Phylio Dalechampii videmus vel Erica Matth. Radiorum fertiorum, repandorum, femuncia breviorum, angultiorum quam Serpentina Matth. Radiorum umbilicus totus villosus, Lupini latitudine, è quo coliculus exit uncialis, nudus, hirsutus, thyrsulo ferè to-

In arenosis ad mare propè Massiliam invenimus.

* 11. Coronopus Siculus fruticosus platyphyllos Bocconi.

sse. Nihil differt ab aliis Coronopi (peciebus hic nifi quòd craffà ***radice, atque in funmo multipliciter brachiata quafi frutefeat. Ei folia funt hirfuta, lata, brevia, paululum in ambitu divifa, quæ denfo cespite plantam coronant.

În plaga maritima Brazzetto dicta prope Pachynum promontorium videre licet. An differat specie à præcedente dubito.

Locus.

* 12. Coronopus maritimus roseus Bocconi.

Spicas fert foliaceas, depressas; Florem herbaceum (ut in Plantagine rosea majore & media) ex denia frequentíque foliorum dilute viridium fructura compositum: Folia subtus glabra, in lacinias aliquot per latera incila exhibet, hortenfis Coronopi foliis per terram stratis pana. Radix illi est crassa, alic in terram depacta.

Lusus naturæ esse videtur, ut boc genus alia.

13. Holosteum seve Leontopodium Creticum C.B. Park. Ger. Leontopodium Cretense Chus.

Ex radice rufefeenti & quafi fquamata, paulatim gracilefeente & in fibras divifa folia viginti, etiam plura, palmatia, angulta, nervis ribus per longitudinem dicurrentibus diffineta, & hirfute fubafpera prodeunt: inter qua pedicelli plures, molli, tufefeente lanugine pubefeentes, duarum crimirum rufimeum cardium confipicumtur, quibus fingulis capitulum craffiufculum, rufefeens infidet: flofeuli albicantes, umblico nigricante praditi, quandam foraminum fipeciaem prabent: at in fenelcente & arcleente planta pediculi craffiores & nigidi facti unà cum capitulo, terram versus ad radicis caput adeò curplanta pediculi craffiores & nigidi facti unà cum capitulo, terram versus ad radicis caput adeò curplanta pediculi craffiores & nigidi facti unà cum capitulo, terram versus ad radicis caput adeò curplanta pediculi craffiores & nigidi facti unà cum capitulo, terram versus ad radicis caput adeò curplanta pediculi craffiores & nigidi facti unà cum capitulo, terram versus ad radicis caput adeò curplanta pediculi craffiores & nigidi facti unà cum capitulo, terram versus ad radicis caput adeò curplanta pediculi craffiores & nigidi facti unà cum capitulo, terram versus ad radicis caput adeò curplanta pediculi craffiores & nigidi facti unà cum capitulo, terram versus ad radicis caput adeò curplanta pediculi craffiores & nigidi facti unà cum capitulo, terram versus ad radicis caput adeò curplanta pediculi craffiores & nigidi facti unà cum capitulo, terram versus ad radicis caput adeò curplanta pediculi craffiores & nigidi facti unà cum capitulo, terram versus ad radicis caput adeò curplanta pediculi craffiores & nigidi facti unà cum capitulo, terram versus ad radicis caput adeò curplanta pediculi craffiores de nigidi facti una cum capitulo, terram versus ad radicis caput adeò curplanta pediculi craffiores de nigidi facti una cum capitulo, terram versus ad radicis caput adeò curplanta pediculi craffiores de nigidi facti una cum capitulo, terram versus adeo curplanta pediculi craffiores de nigidi facti una cum capitulo, terram versus adeo curplanta pediculi craffiores de nigidi facti una cum capitulo vantur, ut pedem leoninum quodammodo referant. Semen parvum, Psyllio simile, autore Bello.

Holosteum Creticum alterum C. B. Leontopodium Creticum aliud Clus, bist. Parkinsonus præcedenti eandem facit. Nobis nondum conftat an eadem sit nécne, in Parkinsoni tamen sententiam

magis propendemus.

d. 3. Plantago caulifera Psylium dicta.

Pfyllium à figura seminum Pulices referentium, magnitudine etiam parium dicta est.

1. Pfyllium vulgare Park. majus erectum C.B. J.B. Pfyllium five Pulicaris berba Ger. Fleatwort.

Radice alitur fimplici, alba, fibris tenuibus capillata. Caulis ab eadem radice exoritur nunc fimplex. nunc multiplex, teres, hirfutus, erectus, folidus, ab imo ad fummum ufque ramofus, pedalis aut altior, nunc muuquex, teres, imtutus, erectus, ionusus, ao into ao iminimi inque ramoius, pedaris autrainor, folisi vefinus ad intervalla ex adverdo binis, angulfis, acutis, pilofis, Hylfopi aut Draconis herba folisi figura fiua non multum diffimilibus, verimi angulfioribus, nervotis & plantagineis, obiter nonnunquam dentatis. Summi caules & ramult ad tactum pingues & vilcidi funt. E foliorum alis pediculi quam dentatis. Summi cauces ocianium au accum pangues ocinican ann. Es jonosim ans poutam exeunt oblongi, renues, fisicas gellantes breves è pluribus flociulis composities, Floquis interem in quatem or fegmenta acuta totidem folia fimulantia divili, colore pallido; framina oblonga, apicibus fluis infignia,

I ocur.

I ocus.

Vires.

fignia, ut in Plantagine, exferunt. Flosculi cujusque tubus turgescens in vasculum seminale degene-rat, semina intus bina, compressa, splendentia, puliciformia, unde herbæ nomen, continens, quod per maturitatem in medio horizontaliter rumpitur.

Sapor plantz amarus; odor nullus manifestus.

Circa Monspelium in agris copiosè provenit.

2. Philium Dioscoridis vel Indicum crenatis foliis C. B. Indicum folius crenatis Park.

In Prodromo descriptum, à præcedente non aliter differt qu'am foliis crenatis aut Coronopi foliorum instar nonnihil lacinatis. Hunc describit Paulus Boccone sub titulo Psyllii foliis laciniatis.

2. Psilium majus supinum C.B. J. B. majus semper virens Park, semper virens Lobelii Ger. Lob.

Hildem in tractibus, fed marginibus & squalidis olivetorum incultis collibus sarmentosius lignosiusq., prolixà foliorum & surcularum caudatà comossque sectură densissima implexa finiticat, & reptando cespitem ornat latiore aspectu, sed hirsutie ex viridi albicante: Semine haud diffimili, sed majore fuscoque five Castanez corricis colore: Radice lignosa dura, fibrarum procursu prolixa.

Circa Monspelium & in Italia frequens habetur.

Evacuat bilem flavam, mucilaginéque fua acrimoniam humorum obtundere aptum est. Hinc

commendatur maximopere in Dylenteria & corrosione intestinorum.

Semen Pfylli hoc peculiare præ cæteris purgantibus haber, quòd qualitate refrigerandi sit præditum. Verum enimverò non tamen extra reprehensionem positum est, quam incurrit ratione virulentize Dubitat C. Hofmannus an fit venenatum nécne: Interim inquit valdè me movent Ægyptii, de qui-

bus feribit Alpinus 4 Medic.1. utillos Pyllio infebrusardentibus.
Nimius ulus ftomachum offendit & animi deliquium inducir, una cum mortis periculo.

Ad Ophthalmiz dolorem, R mucilag, sem. Psyllii & Cydoniorum in aq. 10s & plantag, sactz ana 31. album. ovi bene conquaffat. tantundem Camphoræ gr.v. mifta in oculos inftillentur à causa calida

affectos Chesneau. Ex collectaneis D. Hulse. arrectos cognass. Ex Couccamen D. Finne. Experientià felo in exconatione palati vel uvulæ & linguæ ex materià calida adufta Aq. Portu-leace vel Pyllii conferre. Ex Pyllii tamen femine præftaret fortaffis lentum illum & vilcidum leac vel Pyllii conferre.

humorem elicere Mucilaginem Officinis dicam. Excerpfit ex Observationibus Marcelli Cumani ab Hieron. Velschio editis, & ad me transmist D. Barnhamus Soame.

ao Hieron. Venicino came, o ao ine transinino. De nambama soume.

Dobores capitis maximos ex caufa calidá fubortos, quosalia remedia non mitigabane, felici fucceffu curabat Schafthanus medicus Argentinenfis applicito front epithemate ex fem. Piyllii cum Aq. Rofacurabat Schafthanus medicus Argentinenfis applicito front epithemate ex fem. Piyllii cum Aq. Rofacurabat Schafthanus medicus Argentinenfis applicito front epithemate ex fem. Piyllii cum Aq. Rofacurabat Schafthanus medicus Argentinenfis rum inful, extractà mucilagine & pauculo aceto mixtà. Idem D. Soame ex Observ. Hieron. Reusneri.

CAP. IX.

De Coride.

Coris carulea mavitima C. B. carulea Monspeliaca Ger. Monspeliensium Park. Monspessulana purpurea J. B.

Cluf Ultis fruitcat ramulis, palmaribus utplurimum interdum dodrantalibus, firmis, rotundis, purpura[centibus, qui denfis folis [tipantur Ericz [majoris fci.] craffiufculis, fucculentis, amariufculis, ferie quadam interdum dispositis, aliquando autem inordinatis & inconditis. Spice aut capitula extremis ramulis inhærent, ex innumeris calveulis in quinque mucrones divilis, des contem maculis nigris in fingulas diviniones impetifis, conflanta; è equibis fige ranta non inodorts, purpureus aut ex purpura cœruleus, elegantifimi & quafi immarcefcibilis coloris, quatuor foliolis bifidis constans, quorum duo superiora reliquis majora sunt. Semen deinde in calyculis nonnihil ns unna contrain, quotunt uno appenora reaqua mapora una. como uentre in carycuns nominin pungentibus continetur, rotundum, ngirigans. Radis craffa eft pro planzar proportione, palmaris longitudinis, foris rubra, ut qua interdum linei panni ettam infici poffunt. Nullum ego (inquit J. Bauhinus) in ulla parte plantæ five odorem, five saporem manifestum sentio.

Floret Maio mense nonnunquametiam Martio, ficcis quibusdam circa Salmanticam & Monspelium locis; maritimis item Valentiæ & Galliæ Narbonenfis, ubi tota major, craffior & fucculentior.

HISTO.

Tempus & Locus.

Lib. XVIII.

HISTORIÆ LANTARUM

LIBER DECIMUS OCTAVUS.

OUI EST.

De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis.

LORES papilionacei dicuntur, quia Papilionem alis expansis quadantenus
referunt. Folia seu petala his difformia sunt, nec figura, nec itu inter se reterunt. Folia leu petala las dutormia lunt, nec liguri, nec litti inter le convenientia, numero quatuor, verim ad ungues juncta; unde terrapetali proprie dicti non funt, fed monopetal tetrapetaloides; Sed ur alias diximus, nos in loc opere flores monopetalos profunde & ad unguem ferè in lacinias petala amulantes diviso pro polypetalis cum Bocanticorum vulgo labetnus. Quod fiquis hoc nolir, ad monopetalos flore difformi facile transferuntur he planta. Florum petala, seu mavis laciniæ quatuor sunt, ex quibus unum eriphanae. Protum perata, seu mavis nacinne quatuor iunt, ex quious unum er-gitur reliquifque fere latius & majus est, elspeus feu vezillum nonnullis dichun, alterumei infernis opponitur carinatum, tum ffamina, tum ffinque rudimentum protegens & oc-

cultans, bina lateralia fibi invicem fimilia funt. Nos clarioris doctrinz gratia librum hunc in tres sectiones dividemus. Prima erit de Legumini-

IS ICU TUGUES IUIC PAPINOMACCO ICAMICIAMOUS.

Secunda de leguminibus & Leguminofis non feandentibus, feu erectis feu provolutis, non tribus seu Herbis flore papilionaceo scandentibus.

ronaus. Tertia de Leguminibus non feandentibus trifoliatis. Quibus subjungemus filiquosas qualdam ano-malas filiqua bivalvi, tum floribus tum siliquis ad Papilionaceas accedentes.

SECTIO PRIMA.

De Leguminibus & leguminosis seu Papilionaceis scandentibus.

Herbæ flore papilionaceo scandentes sunt vel

Volubiles, que perticis aut plantis vicinis se circumvolvendo à dextra sinistram versus, in alrum enitumus, sinisque trifolies, semine reniformi; Pranto tus plantinarum specierum.

Capreolares, que capreolis aut claviculis intortis plantas aut fulcimenta vicina arripiunt, & se fustentant: suntque vel foliis

(Glaucis glabris, è pinnis paucioribus & majoribus in hoc genere compositis, caule

[£quali, h. e. nec compresso, nec membranulis aucto, folis

Simplicibus, seu integris, ex adverso binis, triangulis; APHACA. Pimpatis, pinnis paucis, in hoc genere maximis, duabus pracipuè ad fizue exortum caus lem amplexantibus, caulibus majoribus & fiftulosis; Prsum.

Membranalis secundum longitudinem excurrentibus aucto, compresso, anguloso, folis

Simplicibus, seu integris & non pinnatis, nisi pro pinnis accipiantur quæ in summis roliis sunt auriculæ aut lobi ; Ochrus sive Ervilia Dod. Pinnatis,

(Unico tantum pinnarum pari, filiquis

Secundùm longitudinem aversa parte duabus membranulis extantibus alaris; Lathyruu

2 Plans & equalibus, nullis in dorso extantibus membranulis, radicibus

Tuberofis:

Tuberosis; CHAMEBALANUS Leguminosa; Terræ glandes.

Pluribus pinnarum conjugationibus; CICERCULA.

Viridioribus & plerunque birfutis, è minoribus & pluribus pinnis compositi s, semine

Examidiore, globoso, filiquis pro plantæ modo longioribus; VICIA plurimarum specierum.

Compresso, & pro plantæ modo grandi, filiquis brevibus; LENS.

Faba Sylveltris & Græcerum seu Veterum vulgo dicta, cum capreolis scandat, ob filiquarum conformitatem Vetes species potus quàm Faba accensenda est, quamvis foliorum figură & pinnarum paucitate Fabam potitis quam Viciam minteum.

CAP. I.

De Phaseolis.

Haseoli nomen acceperunt ab effigie & longitudine siliquarum aut fructus, qui kintrem lembumque naviculam, Phaseolium dictum exprimunt, hinc criam www.ge dicuntur. Phaseolium autem à Phaseol diversum esse monet Galenus: Phaseolium enim inquit Lathyrum esse vei illus speciem.

Phafeolorum notæ funt caulibus fcandere, trifolios effe, femina habere reniformia, faliquas fimplices.

His ob convenientiam in reliquis notis nonnullas non Trifolias subjicimus.

1. Smilax bortensis J. B. Sm. bort, sive Phaseolus major C. B. Phaseolus albus Ger. Phaseolus vulgaris Park. Common kionep-beans.

Convolvulorum more perticas & pergulas proximas confeendit, farmenta à finiftra dextram versits circumvolutis. Folia ad intervalla excunt in communi pediculo oblongo terna Trifoliorum more, è lata bafi in acumum mucronem definentia hederaces fere fimilia, per margines aqualia, glabra, obfcure viridia. E foliorum alis exeunt fifeluli duo trélve, intendum plures ad fex ufque fimul in eodem communi pediculo feu fincio berunficulo, purpurafententes, albi vel pallidi, in quibus peralum fuperius non reflectiur retrorfum, fed concavum eff, & ad latera firiatum; lateralla duo ampla funt & concava. Ad bafin uninticupi que floris præter calicem duo folia concava triangula, nullis pediculis donata, ad florum nondum expanforum tutelam appountur. Floriss fuccedant filipae palmum & felfquipalmum longæ, angultæ, compreflæ, craftæ & carnofa, còm teneræ adnuc funte edules, fæx, feptem aut plura femina continentes, rensi figură, filimum in medio impreflum habentia lavore eximio, colore mirum in modum vario, albo, cinereo, luceo, glauco, rubente, cœruleo, amethythno, albo nigris venus & funte diffineto, &c.

Æstate & Autumno floret, frigoris impatiens est, & pruinis facilè corrumpitur.

 Phaseolus niger J. B. Phaseolus Æthiopicus, lobis slavescentibus, fruttu nigro C. B. Phaseolus peregrinus 1.4 Cluss.

Sarmentis, foliis, floribus cum vulgari Phafeolo convenit. Pediculi feu furculi floriferi Clufio oblongi effe dicuntur, floréfque binos, ternos, quaternos, fenos, interdum etiam octonos, ex adverfo urplurimum nafeontes furfinere: quibus fuccedunt totidem, oblongi, tertees lobi, initio viides, deinde maturiate floréfentes, in quibus bina, terna, quina, fena, vel etiam octona grana vulgarium quidem formam referentia, fed tantillo minora, & coloris quando matura nigri.

Phaseolum hunc in hortulo nostro aluimus aliquot annos, & à vulgari specie distinctum existimamus, cum aliquoties satis fructus seu seminis colore non variavit.

3. Phafeolus flore coccineo Park. Ger. emac. The Scarlet Hibnen bean.

Hic in multis à Phafeolo vulgari primo in loco descripto dissert. Ille enim seminum valvas seu lobos è terra exserti foliorum formă: hic autem minime. Deinde hujus stores majores sunt & ex alis soliorum exeunt plurimi simul in surculo seu pediculo communi pralongo, velut racematin; cim illus longe pauciores sint in surculo triplo breviore: color sforum in hoc occineus pulcherrimus, in illo albus aut purpureus, minis venustus aut specabilis. Hujus porro silique emmentis plurimis seu tuberculis aspera sunt, illius laves; breviores quoque sunt & crassiores hujus quâm il sus. Semina in urcoque ejuldem propemodum sigura sunt, vertum in hoc majora & crassiora purpurea, nigris ductibus & lituris, varia. Quan & tolia hum eminora & acutiora rugolorique elle vi dentur quam vulgari Phaseolo; stores autem ampliores. Duobus denique concavis ad bassin storis folis caret hac species.

Phaleolus punicco flore Jac. Cornuti effe videtur. Ob florum pulchritudinem & durabilitatem potius quam ob fructum in hortis colitur: nec dedignantur Matronæ nottræ fertis suis & corollis eos intexere.

Lib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis.

4. Phofeolus vulgaris Italicus bumilis, feu minor albus cum orbita nigricante J. B. Smilas filiquá furfam rigente: vol Phofeolus parvus Italicus C. B. Item, Phofeolus novous minor circa bilum nigrá maculá infigniu J. B. Phof, proegrims, muner frault albo, nigrá maculá infigniu C. B.
i. e. peregrimas 4. Clul. Phofeolus crettus Park, peregrims fruttu minore albo Gest. emac.

Mario.

Hoc genus paffun in campis feritur menfe Maio, & quandoque post messem, sine pedamento per se substitute per substitute per se sub

Clufius Phafeolo fuo peregrino quarto brevem firmúmque caulem tribuit, pedalem longitudinem rarò excedentem, in breviffimos ramos divifium: folia breviori pediculo inherentia: pediculos ex alis prodeuntes longos, craffiufculos, firmos, butos flores magna ex parte fultunentes: fructum niveum, circa hilum maculà nigrà infignitum.

Cum Cluffus binos cantum in uno pediculo flores habere hunc dicat: Matthiolus autem in icone plures eidem appingat, colligi J. B. Phafeolum Clufianum à Matthiolino diverfinn effe. Verum chim deferpiones conveniant, ego mallem dicere Matthioli iconem falfam effe, aut Clufium force erfaffe in numero fitiquarum eidem furculo inharentum, quam species temere multiplicare. An Matthioli ton falfa fir nécne Itali riacli determinabunt, apud quos Phafeolus sifthe in agris magno proventu feritur. Nos plenos saccos Romæ in foro venales valmus, & totos agros eo consitos in vicinia urbis, ut & Florentia, non faits tamen curros fit imus in eo obfervando.

Variant (fi C. Bauhino fides) hoc genus Phafeoli. Sunt majores & minores, sunt albi, subnigri; illi macula nigra, hi alba notati : est & minor albidus cum orbita rubente aut nigricante. At unius erant generis quos nos in Italia vidimus, nimirum candidi cum macula circa hilum nigra, ex quibus Itali julicula conficient.

teal nucua connectual.

Memorat infuper J. Bauhinus duos congeneres descripto Phaseolos; primum vocat Phaseolum parvum album cum orbita minima rubente & parvo hilo albo; alterum Phaseolum minimum album cum orbita magna rubente, & hilo in medio albo: quales nobis nondum videre controli

Quin & Morisonus duas seminum species è Tingi Africa urbe fibi missa narrat maculà circa hilum nigrà notatas majorem & minorem: altera alterius magnitudine duplà.

5. Phaseoli tumidi minores nivoi J.B. Phaseolus peregrinus 2. Clus. Phaseolus peregrinus bortensi assinis fructu tumidiore, minore nivoo C.B. peregrinus 2. Clussi Park.

Magnitudine vulgatis Phaleolis minores funt, nec ut illi finuati circa umbilicum, interim pulvinati magis & tumidiores omni ex parte proportione fua. Colore nivei funt & felendicantes, ac fi ex ebore tornata effent. Planta autem ipia totà formà & nafcendi modo à vulgari haud differt, at non opus fit eam pluribus describere.

E Guatimala novi Orbis provincia delatus esse dicitur.

6. Phascolus tumidus minimus niveus siliqua brevi, Virginianus. The Dirgin, og Dirginias pease og Ridney-bean.

Præcedenti perfimilis eft, nec scio an specie diversa: filiqua brevi latiuscula, fructu Pisi majoris magnitudinem vix excedente, non tamen perfecte sphærica, sed in longitudinem productiore.

7. Phassolus lată siliquă, fruciu exiguo nigro, umbilico candido J. B. Brassilianus alter, fructu ni-gro, Piss magnitudine C. B. Phass. Brassilianus alter Clus. ad Monard. Brassilianus alter Piss magnitudine Park.

Cffl. genus vulgari fimillimum flore purpureo : at filique scabræ siunt, breviores & latiores quàm nostri vulgaris : Fruitus est exiguus, Pili vulgaris magnitudine, totus niger, nifi qua parte siliquæ adhertet, que candida est.

Bratilianis frequentem esse audivit Clusius.

 8. Smilax bortensis sive Phaseolus Anagyridi similis ferè colore rubestente, J. B. Phas, peregrimus Anagyridis fructui similis, colore rubescente C. B. Ph. peregrimus 3. Clus. tertius Clusis Park. borrensis rubra Get.

Samenta babet oblonga ex fingulari caude flatim fecundum radicem ipfam prodeuntia, &in multos ramos divifa: purpuralcum ea juxta alas, ad quas etiam adnafcuntur terna folia, munòs ampla quam vulgaris, & dilutiore colore virentia, longo pediculo inharentia, qui ex parte qua folia futhene, contrariaque qual farmentis inharete ex atro purpuralcir. Flore in oblongis petiolis plerunque bini, magni, Pifi forma, foris ex candido pallelcentes, interiore verò parte ex purpura ceruclei. His facedunt totidem pratongi lobi, teretes & quafi cylindracet, in quibus fructus reliquis Phaleolis minor, Anagyridis legitume fructus pare fimilis, tubelcentis coloris.

Semine ex Hispaniis misso Clusio natus est.

HISTORIA PLANTARUM.

* 9. Phaseoli Africani parvi, nonnihil albicantes J. B.

De Phaseolorum more scandit. Felia terna, minora strictioráque quam in vulgaribus obtinet, De Pranconorum more icanut. Futa terna, minora trictoraque quam in viugaribus ostinet, paulò duabus uncisi longiora, non totam femunciam lata, nervola, glabra, crafla. Flores ex obleta quadam fulgini en luridum pallorem languelcum, vix dehiteentes. Siliquae fesquipalmum longa, vulgaribus angustiores, vix culmum latæ grana claudunt nonnihil candicantia, dumidio minora Phaleolis nostratibus, circa germen fusca.

Ex Africa & infula D. Thoma femen delatum eft.

• 10. Pkafeolus Laburni fruitu ex nigro subvirescente, seve Ægyptius store luteo J. B. Phaseolus percerinus, Anagyridus fructui similis ex nigro subvirescens C. B. peregrinus 5. Clust quimus Clusts Park, peregr. fructu minore fruescens Ger. emac.

Cluf. Samunia tenuia habet Phafeolo peregrino tertio Clufii fimilia: folio aliorum Phafeolorum vulgarium longė minora, & Trifolii * memianthis foliorum perquam fimilia, ex atro virentia, circa pediculos purpurafeentia. Flores in fijose modum congelti, magni, Pifi vulgaris forma & magnitudine fere, coloris flavi, in oblongo craffiulculóque pediculo ad foliorum exorum prodeunte nalcuntur. Lobos breves angustosque este intelligebam ab his qui conspexerant, & terna aut quaterna grana continere, parva, Laburni grans non minora, utroque tamen mucrone plerunque obtufiore, pulli coloris feu pontus ex nigro fubvirescentis.

11. Phaseolus peregrinus Purkircherianus 1. Clus. Phas. lato, striato sive radiato semine J. B. Ph. peregrinus bortenst affinis, semine lato, albo, multis nigris venis striato C. B. peregrinus primus Clusti Park, niger Ger.

Caules huic & sarmenta reliquorum similia; folia vulgaris foliis similia sed atriora: è quorum alis breves ramuli prodeunt, multis florbus, vulgaris haud shimilibus, minoribus tamen, albis, uwa in modum congetlis onulti: quibus fuccedunt oblonga fliquae (eu lobi, vulgaribus multo latiores, continentes ternos aut quaternos fructus planos, communibus Phafeolis latiores, albos, fed multis nigris maculis five venis ab hilo in latitudinem ductis elegantissime depictos.

In frigidioribus regionibus ob defectum Solis radiorum fructum non facile ad maturitatem

Hujufmodi Phaseolum habemus à J. Bauhino Tom. II. p. 267. icone eleganter expressum, qui potius niger dicendus est cum albis striis seu venis, quàm albus cum nigris.

12. Phaseolus peregrinus 6. Clus, peregrinus angustifolius, an idem cum Smilace bortensi minore?
 C. B. Ger. emac. peregrinus 6. Clusis Park.

Foliis angustioribus à Smilace minore differt. Fructu est vulgaris Phaseoli fructu minore & pla-

13. Phafeoliu peregrinus 7. Cluf. peregrinus anguftifolius alter, frustu ex albo & nigro vario C. B. peregr. 7. Clufti Park.

Sarmenta huic Purkircheriani fimilia, non tamen adeò luxuriant aut altè affurgunt: Folia quàm Phaf vulgaris multò anguftiora, præcedentis non valdè diffimilia. Flores in uncialibus pediculis Priat, vingaris minto angunota, piaccociais non vance diminina. Printa anticatacto parvi, uve in modum congelti, albi initio, fed ubi fenefcunt pallecientes: Silique plana: lataque initi, Purkircheriani lobis ferè pares, breviores tamen, per maturitatem fulvefcentes, femen continentes planum, illus granis minus, fed fimilibus coloribus albo & nigro varium, nunc in longitudinem extensis nigris striis, nunc confuso ordine sparsis maculis nigris majoribus aut minoribus per universum Phaleoli corpus, nonnunquam integro fructu nigro, vel exiguis maculis albis consperso aut dimidia duntaxat ex parte.

Exigua nobis effe videtur inter hunc & Purkircherianum differentia.

14. Phafeolus peregrinus 8. Cluf. peregrinus foliis minoribus, fručiu exalbido, nonnunquam variegato C. B. pereg. 8. Clufti Park.

Folia ei Purkircheriani foliis fimilia, fed paullò minora: Flores etiam illius floribus fimiles, uva instar natcentes; quibus & planz, ut in præcedente, succedunt vaginæ, duo, tria aut quatuor grana continentes, superioribis magnitudine respondentia, non adeò candicantia, sed coloris interdum exalbefcentis aliquando nigricantibus maculis secundum longitudinem vel confuse notata, interdum toto etiam pæne fructu nigricante.

Pracedenti adeò fimilis est ut nobis non videatur specie distincta.

15. Phaseolus peregrinus 9. Clus. peregrinus Purkircheriano similis, fructu lato, albo, striato C. B. peregr. 9. Clufii Park.

Fre Eus Purkircheriano major, fed totus albus, nifi quidam radii sparsi varium quodammodo offecitlei t. Sarmentis, foliis, floribus & vaginis eidem similes erat. Quid ergo vetat quin eundem specie ° 16.

* 16. Phaseolus peregrinus 10. Clus, peregrinus lobo & frustu nigro C. B. peregr. 10. Clusti

Sarmenta huic ut in aliis : folia octavi generis Clusii similia, secundum articulationes quibus connexa funt purpurascentia: Flosculi in ramulo digitali superiorum similes, uvæ quoque instar congesti, sed quorum galea obsolete purpurascit, bina lateralia folia coloris sunt floridioris: His succedunt planæ, latæ, fulcæ & nigricantes vaginæ, femina continentes plana Purkircherianis minora, per maturitatem prorfus nigra.

" 17. Phaseolus peregrinus 11. Clus. peregr. fructu variegato C. B. peregr. 11. Clusti Park.

Catera pracedenti fimilis *flores* habet octavi floribus pares, albos, *cuaginas* feptimi & octavi generis lobis fimiles; in quibus *femina* tria vel quatuor, plana, diluta rubedine prædita, quæ nigris venis feu radiolis fecundum longitudinem diltincta funt, nonnunquam magnis vel exiguis maculis nigris confusè aspersa, interdum etiam utrinque prorsus, vel altera duntaxat ex parte nigra, emicantibus sparsim parvis rubentibus maculis, ut ex marmore aliquo mixing tornata videantur.

Phaseelus peregrinus 12. Cluss. peregr. 12. Clussi Park. Phas. lati, coloris tegularum, cum stris per medium nigris J. B. Ph. peregr. fruitu subrubente, nigris stris wariegato al-ter C. B.

Pracedenti per omnia ferè fimilis est: sed flores ejus Decimi floribus valdè fimiles sunt, paulò tamen dilutiùs purpuralcunt: fructus autem magis diluta rubedine præditus, tegularúmque colorem quodammodo refert, quem raræ per longitudinem nigræ striæ varium faciunt, aliquando autem plurimæ totum pæne atrum reddunt.

18. Phafeolus peregrinus 13. Clul. Ph. Æthiopicus lobis nigris wenis afperfis, fruëtu atro splendente C. B.

Decimo catera non diffimilis est, Lobis tamen longioribus & quasi cylindraceis, non fuscis aut nigricantibus ut illius, sed per maturitatem nigris duntaxat vents confuse sparsis intignitis, octo, novem, aut plura interdum continentibus semma, renis quidem formam exprimentia, sed longiora, tumidiora, atri omnino & splendentis coloris. Floret paullò maturiùs superioribus, eam ob causam Jemen faciliùs ad maturitatem pervenit.

• 19. Phaseolus peregrinus 15. Clus. Phas. Æthiopicus lobo saturo purpureo, fructu atro C. B. Clus.

Hujus farmenta purpuralcunt : terna illa longo pediculo inherentia folia, pro parvis appendicibus, que in alhis generibus, bina interdum foliola adjuncta habent : flos etiam magis fatur [quàm decimi quarti] & prorsus Amethystinus : lobi præterea, initio quidem virides, paulatim purpureum colorem contrahunt, maturitate tandem purpureum faturum & fere nigrum. Fructus in ipsis comprehensus initio purpurascens, deinde atri omnino coloris.

• 20. Phaseolus peregrinus 16. Chus. Ph. Guinensis fructu susco Spadiceo C. B.

Hujus lobum non conípexit Clufius, fed tantum frudium, qui femuncialem magnitudinem non fuperabat, fatis denfus & craffus, coloris fuíci cum faadiceo comunisti: Satus crevit ad palmarem alterndinem, cauliculo fatis firmo & rotundo, bináfque aut ternas folorum alas produiti, in quibas ur reliquis Phafeolis terna fisia, fed valde craffa & pingua, Trifolii Afphaltitis foliorum magnitum. dinem non excedentia.

21. Phafeolus Zurratensis siliquâ birsutâ, Counage dicta. Phaseolus siliquâ birsuta Park. Phaseolus pruritum excitans birsutie siliquarum Ger. emac. An Mucuna Brassiliensium

Hujus flique ex India Orientali ad nos delatæ, variæ magnitudinis, aliæ breviores & rotundiores Phafeoli vulgaris lobis, aliæ etam multo iis longiores, brevi & denfa hirfutie villofa obfitæ funt, quæ cuti affricta pruriginem quandam moleffam Urticarum inflar excitat, brevi fine ulteriore noqua cuti arricta pruriginem quanaam moienam Orticarum intra excitat, orevi inte ulteriore no-cumento evanelicentem; filiqua ha confertim & quafi racematim naticuntur, & femina continent fufca, punchata [Parkinfono nigra, filendentia] Fabre equina magnitudine, hilum habentia album in parte laterali, non verò in umbilico aliorum Phaicolorum more. Terra commufa in horto D. Caroli Hatton plantas produxere.

Hijus plante frique duodecim duobus Cerevifir fextariis infunde, & infulum propina, ad ¹ Vires. fextarii ingulis manutinis çertiffinum oft. Hydropis remedium. Communicavit D. Samuel Hajbands eques attratus, qui in infula Barbados aliquot annos vixit, ejulque farpe in fervis fuis Æthiopibus experimentum fecit,

22. Planta

887

22. Planta leguminosa Brasiliana Phaseoli facie, slore purpureo maximo Brevnii.

Sarmentorum longiffimorum beneficio arbores & frutices proximos, fefe iis circumvolvens, feander. Ramuli eins juniores, per intervalla unciarum duarum tridime, Felia tribus oblogis ex uno pediculo, uncialibus vel lefeuncialibus ad fummum, Terebinchi foliorum inftar duriufculis & admodum venofis, ornantur. Ex foliorum appendicum finu perioli exeunt fingulares, Florem gerentes unicum, valde speciosum, Lathyri Narbonensis facie, sed vel quadruplo majorem, gratiorcque purpura coloratum, cujus bafin calyculus, foliolis duobus membranaceis, rigidiufculis conftructus ambit; & huic alius adhuc calyculus subest, qui medio petioli appositus, & quà formam priori similis.

Oritur in faltibus & dumetis Brafilia.

* 23. Phaseolus minimus fructu rubro, siliquis longissimis erectis Moris.

Phaleolus hic minimus *filiquas* fert longas, tenues, palmares & felquipalmares, petiolis curtis in-nixas & per confequens creetas, continentes in fe *femina* dena aut duodena, reniformia rubra mi-nixas & per confequens creetas, continentes in fe *femina* dena aut duodena, reniformia rubra minima, magnitudine Phaseoli minoris Italici.

· 24. Phaseolus minimus fruetu viridi, exiguo, ovato Moris.

Caule conflat pedali aut fesquipedali : felia etiam edit terna subviridia, minora, tenuiora, fingu-lis difuncis persolis innitentia, majorum Phaseolorum more. Petiolis curtis junguntur flores parvi, ex luteo vindes; quibus faificentibus fuccedunt filique tenues, teretes, tres uncus longar, recentes adhue vindes, innunescentes ubi apparent semina, in quibus fingulis continentur semina ovata aunae vinues, intumerentes un apparent ionima, in quine migras controlles per le digura ovara viridia, decem aut duodecim, nune plura, nune pauciora, Pifi minoris magnitudine, fed figura ova-

25. Phaseolus Lablah Alpini J. B. Phaseolus Ægyptiacus nigro semine C. B. Item Ægypt. semine ruffo ejufdem.

Arbor est sarmentosa (inquit Alpinus) que crescit ad Vitis magnitudinem, sarmentísque Vitis modo extenditur. Folia figuraque similis est omnino vulgari Phaseolo. Flores fert bis anno, Vere & Autumno, Phaseolorum floribus aliquatenus similes, à quibus siliquæ longæ, instarq: Fabarum latiffima cernuntur, qua semina Phaseolis plane similia continent, quorum alia niger, alia sub-

Hac arbor vivit annos 100. & amplius, perpetuóque viret, Ægyptiis frequens in cibo, nostrisq; non minus suavis. Hoc (inquit Clussus) creditu difficile est its qui Phaseolorum & leguminum na-

Facus

Veslingius notis in Alpini lib. de Plant. Ægypt. Leblab hunc in modum describit. Folia obscuretungus mons in cappin no. at 11 mm. cappin. Leonar mine in modulu electroit. Folia obicurius virelcentia ramulis infident ad nigrum tendente purpura coloraris. Nee diffimilis formatinchura, qui copiofi, ac spiceo veluti congestu, non circa summum tantum caudicem, sed sparsim juxta
foliorum exorus virgula sua prodeunt: alibi candido colore lactescente nascuntur, extera vix ab aliis Phaseolis specie mutantes. Semina in filiquis recte notavit Prosper Alpinus, alia nigricantia, sub-

rubra alia fed maculis ferè nigris infuicats, hilifque candentibus infigunutur.

Deferputo hac in omnibus, excepto femine, cum ea quam Honorius Belli elaboravir ad intuitum plantz fibi ex femine Ægypo tranfinifo enatz, ado exatè convenit, ut nemini dubium effe pof-fit, candem fpecie plantam fuific quam uterque deferipfit.

Quin & ex Vellingiana delcriptione conftare arbitror, utramq; Clufii Leblab, [ut & Belli] ejuldem specie plante semina fuisse. Non enim alter differunt quam colore, qui in altera niger rear, hilo admodum longo albo eminenti; in altera ruffus [J. Bauhino fpadicous, maculis nigris ut Bellus, fature rubentibus ut J. Bauhinus, alperfus] hilo pariter eminente candido.

Descriptio Alpini in filiquarum longitudine à Clufiana recedit. Forte ex brevioribus fuit quam

Clufius a Paludano recepit.

26. Phoseelus Brasilianus soliis molli lanuesme obsitis, frustu magno C. B. Phos. Brasilianus multis, spadiceus, magnus, cum magno bilo nigro plurimum ambiente J. B. An Macouna Brasilianis Marggr? Brasilianus Ger. Brasilianus magnus Park.

Galanea magnitudine eft, orbiculatus, unciali plus minùs latitudine, pulvinatus, cortice tectus rugolo, spadiceo, dilutiore laturatioréve, circa hilum verò dilutiore & fere albicante; cujus orbitam ferè totam ambit hilum pullum, culmum latum, sulco medio secundum longitudinem exaratum, in principio punctum impressum habens.

Planta Clusio è semine nata folis Phaseolo vulgari ferè fimilis erat, nisi quòd minora erant & aversa parte hirsuta, præsertim teneriora solia, & extremi caules tenui mollíque lanugine sulve-

Habeur & hujus varietas cinerea aut ex cinereo nigricans. An planta Clufio defenpta eadem fit J. Bauhino defenpta dubito. Certe nos fructum habemus ci qui à J. Bauhino defenbitur non dico fimillimum fed eundem prorfus; alium etiam cinereum, hilo

non eminente, adeò politum ac iplendentem ac fi torno elaboratus effet. Singulare est & inligne in hoc fructu quòd hilus totum ferè in circulum ambit; quod miror à Clusio tam ficco pede prateritum, si quem nos & J. Bauhinus intelligimus describat. Marggravius Bralilianorum Macunam his verbis describit : Caule Caule farmentolo, fatis craffo, lento, altas atcendit arbo es, & implicat fe ramis; in quoliber pediculo tres aut quatuo: digitos longo tria ubique folia fibi invicem apponuntur, phalcolorum more, tres aut quatuor digitos longa, nervo & venis obliquis prædita, superius saturate viridia, inferius albicantia, & subtiliffima lanugine ad tactum sericum æquantia. In pediculo tres, quatuórve digitos longo, qui superius in plures breviores dividitur, provenium sorte quatuordecim aut selecim, juxta se, calycibus intistentes instar siliquarum Pisi. Figura storis est quasi duze siliqua Pisi aperta, una alteri infertæ effent: nam quinque folis constat flor quilibet, quorum quatuor duos digitos singula longa, quinta unum digitum; sine odore, coloris slavi: in medio stamen fistulosum pallidum, superus multipliciter divisum in fila, quorum quodlibet apicem habet fuscum. Flores sequuntur siliqua. mutopierter armum in ma, quorum quoanoet apierin naoet nucam. Fiores tequintum inque, ficihamam longe ant etiam longiores, tres dig, circler later, externis rigola, utpore feirs pungentibus ruffis prædiæ, quæ non folum adhærent & pungunt, fed etiam puffulas ardentes excitant, quæ vix ochsho fanantur, & infignem excitant puritum. Shiquæ mauræ externis nigreflount, & paerium fe arque diffiliant: interior earum fuperficies eft inflar matris perlarum, alba, fiplendida & quafi polita: in qualibet continentur utplurimum tres phascoli orbiculares, compressi, coloris luridi, cum femilunari macula nigra in uno latere, majores verticillo. Floret plerunque menle Junio

Si hæc planta rectè à Marggravio descripta sit flore pentapetalo à reliquarum Papilionacearum

ieu leguminolarum norma recedit.

Siliquarum fetze prurium excitandi facultate cum Phaseoli Zurratensis, Contage dicti siliquarum villis convenium. Disferre videtur specie à Phaseolo Brasiliano nobis è J. Bauhino descripto, & forte Zurratenii idem est.

27. Phaseolus Brasilianus Jaroba indigenis dictus Marggr.

Altiffimas arbores alcendit caule lento tereti, qui hinc indé in longis podiculis tria folia appolita habet Phaisoli modo, funt autem plané fimilia folias Macuna. Fruchts autem fimilis fructui * Cuete, * Higuero ofed utplurimum minor; eddem pulpà, itildem feminibus, ejuldem quoq; usás.

Ubique proyomit, fed praccipue hortentibus locis fata arque exculta.

Usus.

Usus est radicum ad mensas secundas.

28. Phaseolus Indicus ruber Bontii. Pisum Indicum minus coccineum C. B. Pisum Americanum coccineum, aliis Abrus J. B. Arachus Indicus sive Africanus Park.

Hujus femina fata Clufio, alifque, Vicix aut Lentis modo prodibant, duobus duntaxat craffiufcu-lis folis mitto, ipfo videlicer femine bifariam fe dividente, & in folia formante, ut in alis nonnul-lis leguminibus accidere folet: inter ifta verò folia nafcebatur cauliculus, fultinens aliorum foliono agunumous accused ones. The first the SEO COMA BARCONAUS CHARLESS, MILLIONES ABOUTH 1019 rum alas, que ex mults foliolis, contrario fiu femper nacionalis confidente de inclusiva duodenis aur pluribus, nullo impari alam finiente, inftar Vicir lylveftris aur Lenticulz: valde caduca eft planta quæ nili fulciatur procumbit, Pilorum inftar: inter foliorum alas, quæ farmenta aut caules ampleque mit iniciatur procument, Fnorum minat; mor innorum aux que saimente au cuare ambiente febantur, fais firmi se oblongia(culi excebantur, facileal), fullmentes alternis decem aut duode mi flores, [Phaleot florum figura forre, aut Vicia feu Lents, nam mihil cert de illis traditur] His pediculis inharchant (florbus fc. delaptis) decem, duodecim aut plures pediculis, brevuitculi, flatis craft fix rugoti, è quorum fingulis gracitiore brevioreque adhuc petiolo dependebat filiapas, rufais craft fix rugoti, è quorum fingulis gracitiore brevioreque adhuc petiolo dependebat filiapas, rufais craft fix rugoti, è quorum fingulis gracitiore brevioreque adhuc petiolo dependebat filiapas, rufais craft fix fixed petitore della contra del gola, finadicci ioris coloris, unciam aur paullo amplius longa, feminicam lata, ilique aliquanti gola, fipadicci ioris coloris, unciam aur paullo amplius longa, feminicam lata, ilique aliquanti um plana, mucrone inflar hamuli curvo, interna parte albi, in qua continebantur quaterna aur quina femma duriffima, orbicularis ferè vel ovalis figure, profus rubra, & mientia inflar Coralii expoliti, quum probe matura funt, fumma autem parte, quà filiquæ inhæserant omnino atra, & præ

Alpinis lib. de Plant, Egypt. atborem appellat, at valdė impropriè Clusii sententia, & etiam no-fira, ciur volubisem, Lebiab modo serpentem, altius se attollentem, latiusque expandentem, esse series de latiusque expandentem, esse

scribat, & ridicæ se convolventem pingat.

Ell hie fructus infigniter durtus, qui fatus & post triennium è terra erutus adeò incorruptus re-pertus est, ac si pradie durtaxat terra commissis suusses. Cluss. J. Bauhinus tota mgra habuit, aliaque que colore spadiceo sunt, nigra tamen macula notata, quarrique an naturale ipsis hoc sit, an accidat per vetustatem: Nos naturale potius esse putamus; nam satis vetusta habemus, quæ colorem cuat per ventuacion: svontanta ponto con prantas, interpreta per ventuacion: svontanta daltur retinent. Vellingira noris in Alpin, Plans. 282 pp.; le tota coccinco colore decora non vidilla feribit, jed quà parte folliculo nectebantur folendido femper arrore maculata. Felia eodem obfer-feribit, jed quà parte folliculo nectebantur folendido femper arrore maculata. vante, virgulis fuis aquatis inident ordinibus, omnique celeftis caloris pronum condum miră converione profequuntur; fiquidem ut nocte media terram, [adductis proxime ad fe invicem fingularum conjugationum foliorum pronis seu infernis superficiebus] sic meridie culminante sole, керубскоти, [adductis ad se supinis corundem partibus] & sublatis alacum extremis ceelum spe-

Alpinus ex Arabia in Ægyptum delata scribit hæc Pisa: Proveniunt tamen tum in Africa, tum in

Hoc Pilum rectius in puellarum cultum quàm corporis alimentum vel medicamentum cedit (inquit Pifo) nec memini unquam in Brasilia hec sicut cerera legumina advenis vel indigenis, etiamsi probè clixa accepta fuiffe, quòd ca pravi nutrimenti & difficillimæ concoctionis effe deprehende-

HISTORIA PLANTARUM.

890

29. Pifum Americanum alınd, magnum, bicolor, coccineum & nigrum fimul, five Phafeolin bi-color Anacock dictis J. B. Phafeolin peregrinus ex rubro & nigro diffinifus C. B. Phafeolus Ægyptius Ger. Park.

Fructus hic durus, qui dentibus frangi non potest, resistens etiam malleo: injectus in aquam subsidit instar lapidis, colore miniato sicuti Abrus, eleganti atque splendente, verum media ferè parte, [in aluis vix tetta] niger est, compressus, nec exquisitæ rotunditatis. sed in oblongum vergens, ea I in alus vix certa J meer ett, compreus, nec exquinta rounnatas, ica in onsongum vergers, ea prafertim parte ubu umbilitus eft. Hie diverfarum magnitudinum eft ac forma; magnus, qui Lupini lemine duplo ferè major; mediocris cum codem avquis ferè, & parvus codem minor. Eft eis omnibus velut umbilicus fublongus, qua parte adhærebat filiquas ut exfilmamus. Apertis cum difficultate medulla est duriffima, ex albo flavescens: saporem notabilem non profert.

Fructus hosce vidimus, qualis stirps eos producat nescimus; putamus ex Phaseolorum genere

. 20. Flos Clitoridis Ternatensibus Breynn.

Birgn.
Lepidiffimum fui spectaculum oculis offert anadendras etiam hac per se infirma, sed tortilibus virescenabus ramis proxima adminicula que arripere potest conscendens planta, quam selia multa alterno fiu ambunt, Glycyrhizz siyi. Herbarorum guodammodo amula, ninora tamen, pulchriúsque viridia, ac bina tantum vel terna, ac totidem ex adverso uni costæ inhærentia, uno impari extremam alam occupante. E quorum appendicibus pedicellus tener & parvus circa medietatem, ubi nonnihil reflexus, foliolis duobus tenuissimis cinctus exturgit, Florem sustinens admodum tem, ton nominum tenesats, fotions automatical manuscripts are an experience and imperior folio magnum, historias labellum interno a fotio coloim, quait pasplionaceum, custo sumen inferios labellum interno i fotio videtur adnatum. His Flos ex magno calyce fibbrindi, membranacco, in quinque lacinias definente, & fotiolo duo rotunda ac membranacaca circa battin habene, prorumpens, tran faure pronente, & toliolà duo rotunda ac memoranacea circa dauni nascente, prorumpens, ram lature pro-fundo corruleo oft colore, ur etanim multosi ficus polt annos, aquam in qua naceratur, brevi tem-poris foatto, colore adeò fermé corquico tingat vede tellust /ani quod ex Indiis in Europam transfertur. Floribus labenthus fuccedunt (ur fertur) filippue longa & tennus, femnishus formam Phaleolorum parvorum exprimentibus refertæ. Flores coctos Ternatentibus cibo esse aiunt.

* 31. Phaseolin quadrangulus Bontii.

Mirum hoc leguminis genus foliorum magnitudine & fructús infueta figura cateris præminet:
licet crefcendi modo & qualitate infdem fimilis fit. Ex uno eodémque caule tria folia fibi conjuneta emergunt, atque ex eadem quasi centro pediculus provenit, ex quo Phaseolus quadrangularis dependet, Pisis rotundis repletus, qui ubi maturuerit dehiscit & sit edulis.

CAP. II.

De Pilo.

Pllim à filson tundere dictum exiftimatur. Frangere legumina Veteribus folenne fuit: Alis à Plfa que inter Offam & Olympum, in qua copiolifime nafcitur. Geffend, Verum non memini ufquam legifie de alia Plfa quâm que fra erat ad Alpheum amnem in Elide Peloponness: Alis demum amnem in Elide Peloponness:

Notz Pifi genericz funt folia glabra, glauca, pinnis ampliffimis caulem adeò arctè amplectentia, ut ab iis tranfadigi videatur, è paucioribus & majoribus in hoc genere lobis composita, caulis quàm congeneribus major & fiftulofior.

Pisi Descriptio generalis.

Generali quadam notione Píla circumferibemus, quorum differentias peter fludiofus Lector ex Synonymis. In genere ergo hoc legumen, ficuti alia, brevis durationis, tenui elt radice, fibrofa: caute filtulofi, dum adhuc teneri funt, fragiles, longi, alienæ opis indigi, & mír palis fuffententur procidui. Folia genicula adverfo finu ita complechuntur, ut ab eo transladigi videantur, quanquam in annatis furculis corundem fit pinnata difpolitio, eo quod furculi fupereft in capreolos tortiles, quibus proxima quæq; arripit, abeutute. Flore: ad genicula è foliorum finulbus exeunt duo trefte finul in codem furculo fen pediculo communi, forma da Genifa fores accedentes, fed colore albo, vel purpureo, vel ex albo virefcente, vel vanegato. Silque fuccedunt bina ferè, teretuticulæ, penfiles, bifores. & carnosà ouloà. minis tamen multò quam in Faba. In quibits recelhis ad committiura ma fores, & carnosa pulpa, minus tamen multo quam in Faba, in quibus reclusis ad commissuram annectuntur Pifa, alias majora, alias minora ; nunc rotunda, nunc quadrata, aut alias inæquali superficie, interdum alba, flava, rubra, fusca, subcœrulea aut virescentia. Color totius plantæ glaucus aut ex viridi canescens.

Lib. XVIII.

1. Pisam vulgare, parvum, album, arvense J. B. Silvestre primum Park. arvense store candido, frustu rotando albo C. B. Common white Field vease. Pisam minus Ger.

Flores buic albi, duo trésve simul in codem communi pediculo; quibus totidem succedunt silique. minores quam hortenfium, semina continentes parva, rotunda, alba

Hoc genus vulgò in agris feritur: & ad juscula hyberno tempore expetitur.

2. Pisum arvense flore roseo, fructu susce, aut ex cinereo nigricante. An Pisum minus fructu subni-gro Matth? Bjap Peate.

Hujus flos roseo aut purpureo est colore [folio erecto seu clypeiformi pallidiore, lateralibus, quæ quali umbonis locum obtinent, faturatioribus | Fructus fuscus aut subniger, Piso albo vulgari aliquanto major, per maturitatem non adeò exactè rotundus, sed valleculis depressis inæqualis & interdum nonnibil angulosus.

Seritur in agris.

3. Tertium genus arvense, quod in Catalogo Plant. Angl. Pisum store roseo, frustu variegaso Anglice Mante Deale denominamus. An Pisa minora rubra variegasa 1. B.

A pracedente fructus tantum colore differt, qui ex cinereo & rubente colore variegatus est.

A. Pila minora ex purpureo variegata, Vicia similia I. B.

J. B.
Parva hæc funt, nec Viciis mulkò majora, in quibus tamen puncta quædam ex cinericeo purpuraz
confipicinntur, ut in Viciis vulgaribus, à quibus ideo non ità facilè diftingui poffunt. Herba verò,
caulis & filique mulcum à Viciis vulgaribus differunt, quia angustiores, rotundiores, nec hirsutæ.

. S. Pifa parva, viridia J. B.

C. B.
Pifa viridia, minora, rotunda, ejuldem valde magnitudinis cum Pifis ex purpureo variegatis, ni
minora, quaterna vel quina in una filiqua, coloris ex albo virentis, unicoloria demptă ea parte
qua filiqua harent, qua

6. Pisum sylvestre nigrum maculatum Baticum Park. Pisum maculatum Boelii Ger. emac. App.

Flores è lutco pallido virescunt: Semina fusca seu obscurè cinerea, maculis nigerrimus velut holosericeis punctata. Annua est planta.

7. Pisum erectius comosum J. B. umbellatum C. B. Ger. Role peale.

Erectius est vulgari Piso, caule firmiore, crassiore, potissimum parte superiore, striato, inani, sua vi assurgitate, ex intervallis foliorum alas, costa media cui annectuntur in tortiles capreolos abcunte, producens, sed nullo flore, nullo fructu, præterquam in summo caulis fastigio, quod floribus albis, producens, sea nuno nore, muno nucca, pratectuam m tuntino causa rarugio, quoa normos abbs, numerolis, in orbem politis dense fripatur, quos flispae vulgato fativo exdem, radata; ferie comartes excipiunt, geminæ aut tergeminæ, eidem pediculo appenæ; Pifa continentes alba, fativis vulgatis minora paullo, orbiculata, ad arvenfia accedentia, permiftis pinnatis foliis quant in reliquo caule minoribus. Radix fibrofa ut in exteris.

Pifa fine tunicit durioribus in filiqua magna alba J. B. Pifa fine cortice duriore C. B. Pifa lep-toloba quae fimul cum folliculis comeduntur Cam. hort. Pijum excorticatum Ger.

In magnam altitudinem excrescit: Siliquæ magnæ, albæ, fine duriore tunica, totæ mandi posfunt. In cæteris vulgari Piso correspondet. Huic fortè idem est

9. Pisum siliqua carnota incurva seu falcata, eduli. Che Sichie Peale.

Flos huic albus est: Siliquæ latæ crassæ & carnosæ, incurvæ, quæ Phaseolorum modo coctæ antequam maturuere, edules funt. Folia maculis albis quam in aliis generibus latioribus infecta funt. Pila rotunda, alba, hortenfibus albis præcocibus minora.

In horro noftro aliquot annos aluimus. Fructuum autem aviculæ valdê avidæ funt, ut ab earum rapinis cas agrè poffis defendere.

10. Pisum flore rubente, striato, pro coccinco misso. Che Scarlet Peale.

Ex Pifis majoribus est, siliquis longis, teretibus, rectis, multa intus semina continentibus, ad occona, albicantia aut flaventia, rotunda.

> 11. Pisum Gggg 2

Lib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo seu leguminosis.

Radix inter filices & lapillos in maris litore aggestos ad ulnæ altitudinem se infinuat, donec ad Locus. arenam ulque penetret, ibidémque longè latéque vagatur fibris tenuibus longifiimis, quibus immenfum se propagat, locum idoneum nacta. Superficies quotannis emoritur, radice superfitie. Semi-

mine sata etiam in hortis haud difficulter provenit, & feliciter adolescit, ut ipse expertus sum, quicquid repugnat Parkinfonus.

quat repugnar rarimonus.

Refert Generu lib. de Aquatilibus 4. p. 256, ex Epiftolis D. Caii, & poft eum Joan, Stew in Chronico fuo, litoris Aldeburgici & Orfordienfis accolas, tenuioris conditionis homines in magna annous caritate, que concigit Anno 1555, piúts hífes fe fuófque fuftentális. Que f verba funt Gefneri J faxis infidentia (mirabile dietu) nulla terra circumfula Atunmala tempore ponte nata funt, adeò magnà copià, ut fufficerent vel millibus hominum.

Quòd Piía hæc miraculo quodam ad fublevandam inediam tunc primum enata fint mili vix per-

fualerint, quòd folito copiofior fuerit eo anno illorum proventus non abnuerim. Proculdubio enim tam hic, quàm alibi, confimilibus in locis multis antea feculis extiterunt, quamvis in ufum non fuerint recepta: Et certè nifi urgente fame & in melioris alimenti inopia, ob amarorem nemo illis libenter vesceretur, cum etiamnum ab hominibus sint neglecta, quamvis locus corum nunc satis notus sit, & ubertim quotannis proveniant: quin & ab Avibus ipsis plerunque intacta manent. quamvis in nudis filicum & lapillorum cumulis marini æftûs impetu aggeftis corum vifui expofita

Camdenus autem noster alisque à scopo nimium aberrant, cum Pisa hæc seminibus è naufragiorum reliquiis in litus forte fortuna vi tempestatis aut æstu maris ejectis tune temporis orta suspicantur; cum fint radicibus pralongis, perpetuis, fructu minore, amariore, & ut verbo abiolyam, tota facie à Pilis lativis cujulcunque generis diverla.

I. Bauhinus Pifi fylveftris titulo hanc speciem intelligere videtur, quamvis eam cum Piso svlvestri Pannonico perperam confundat. Folia rectè Capparum foliis timilia, modo leviter acuminata, obliquis venis striata esse scribit, reliqua etiam descriptio benè convenit.

oniquis venis teriais de la composito de la co diensem ab Oceano dividit, copiosè provenit; invenimus etiam non longe ab Hastings Sussexia portu, & alibi in maris litore faxoso, sed rariùs.

Pifa cujufcunque generis flatulenta sunt, ideóque Turnerus omnibus quotquot ventriculum ha-Virei & bent aut lienem flatibus obnoxium nimium earum ulum quacunque ratione præparatorum fugien. Ulus dum suadet, min addatur Anisum, aut Cyminum, aut Mentha, aut aliud aliquid a propr.

unn macce, un aucatur ruman, auc Ornama, auc Pifa alba & hortenfia, virida adhuc, antequam plenam maturitatem adepta funt, in aqua coêta, & deinde butyro condita æftivo tempore delicatiffimum noftratibus habentur ferculum, & nobilium menfis præcocia & verna inferuntur; nec valde flatulenta funt. Dodonæus medium quodammodo locum obtinere ait inter ea qua boni ac pravi funt fucci ; multum ac parum nutriunt ; facilè ac difficile concoquuntur ; tarde & cito descendunt ; flatulenta sunt & flatus expertia :

Eadem ficca tempore Quadragefimali jusculis incoquuntur, & ex iisdem pultes fiunt, vulgo & etiam dinoribus accepta. Verum ficea nobi mulió flatulentiora videntur quam viridia & recentia, palato & ventricullo delicatiorum minòs grata.

Scholæ Salernitanæ Pifa

Sunt inflativa cum pellibus atque nociva; Pellibus ablatis funt bona Pifa fatis.

Pila nigricantia cum Avena mixta à nostratibus pro equorum pabulo usurpantur; in frequentiffimo ettam ulu funt ad porcos faginandos. Dodonasus tota fubiltantia quandam cum Fabis fimili-tudinem habere feribit, duobus ab eifdem differre, tum quòd non æque ac Fabæ funt flatulentæ, tum etiam quod detergendi facultatem non habent, ideóque fegnius quàm illa per alvum fe-

Pila viridia cruda comesta in Scorbuto à piscium & carnium falitorum esu contracto inter navigandum, summopere commendantur.

Mart Rulandus, referente J. Bauhino, in Balnear. Lib. 1. Class. 3. c. 1. ad Scabiem, lepram, ulcera, & omnia cutis vitia balneo utitur fapius experto ex Pisis cum foliis Quercus in aqua fluviali decodis.

CAP. III.

De Lathyro.

A Nongo q. 148940 dicitur, quòd Venerem maximè excitet, à 146 particula augmentiva, & 6840, quod fignificat équalmasis, épuamble J. Bod. à Stapel. At nobis non arridet illud ety-

Lathyri notæ genericæ funt caules membranulis fecundùm longitudinem extantibus aucti, compressi & angulosi. Folia ex unica tantum pinnarum media costa annexarum conjugatione com-

Gggg 3

1. Latbyre

892

11. Pifum majus quadratum C. B. majus Ger. The Rouneival Peafe.

Ded.
Gaite habet longos, fifulofos, fragiles, ex candore virefeentes, ramofos, humi fparlos, nili prope appoints adminiculis fuffineantur. Folium frequens amplum & longum, ex multis rotundis, levibus ac candidis, uni coftx adnatis, & ex adverfo fitis compositum, extrema parte in capreolos ac vibus ae candidis, um cotte adnatis, & ex adverto fitis compolitum, extrema parte in capreolos ae claviculas definit, quibus juxta affilientibus adminiculis fele implicat. Flas candidus circa umbiticum purpuream iotam habet: flaque longe funt, teretes, cylindri figură, in quibus grana continentur Ochris, id eft, Pilis minoribus majora, que exficcata angulofa funt, inxqualéfque angulos habent, colore alias candido, alias fordido. Radices fubfunt parvex.

12. Pifa majora alba J. B. The inhite Balling.

Pila alba maxima, Pifis vulgaribus funt fimilia, flore albo. Semina quidem alba, non ita angulofa ut illa [Pifa magna rubra variegata J. B.] majora quàm funt Pifa comofa, nec ita ro-

13. Pisa magna rubra variegata J. B. Pisum hortense majus C. B. Pisum majus Matth.

J.B. Hominem magnitudine multum excedit. Florem fert purpureum in medio, & in latiori parte rofeum. Siliquæ magnæ, fucculentæ: Pifa intus valde magna, non rotunda ut minora, fed angulofa, vel potius compressa pulchri coloris variegati ex albedine & rubedine, cortice crasso ubi coquuntur, à Germanis magni fiunt in cibo.

14. Pifa Virginiana C. B.

Hoc Pifum ex nobis hactenus cognitis longè maximum & altiffimum est, ad hastæ ferè altitudinem aflurgens, flore pracedentis fimili. Fructus magnus, per maturitatem compressus nonnihil &c angulolus, fuperficie valleculis inaquali, colore cinereo, cum hilo nigro: Silique magna, teretes, longa, octo, novem aut decem interdum Pifa continent.

Sapore & bonitate (ut recté feribit C. Bauhinus ex Deser Virgin.) Pisa nostratia longé superant, potuillet addere & magnitudine.

* 15. Pisi pulchra species folio anguloso J. B.

Huius viticula multo quam vulgaris teneriores, delicatioresque apparent : Ad foliorum origines foliola bina lata, Aphacos Dod. folia quodammodo amulantia, obtustora, imâ utrinque parte angufoissa bina lata, Apnacos Doa, rona quotaminiouo aninianna, ootunora, ina urinque parte angu-lola, & quafi terrata. In pediculis verò, qui in capreolos definint, quaterna tantimi folia hzeria, geminà oppofitione, Più vulgaris minora, plerinque etiam denticulata. Flores fingulares teniubus pediculis herrent quam in Pilo vulgari multo minores, rubelli in ficca planta, quibus fingulis fingulares. fuccedunt filique.

* 16. Pisum silvestre Clus. silvestre perenne C. B. Ger. sylv. alterum Ger.

Nec farmentis nec folis à vulgari Pifo, quod in arvis feritur multum differt : numerofa enim & Nec tarments nec routs a ruggat a no. quost in a vis tenter inatenti unitet: numento elimit de oblonga ab cadem radice profett farment, angulofa, firtara, fractu commacia: folia deinde uncian, menbrancea; vintasque, buna femper, modò hine, modò illine ipla farmenta amplectentia, las, membrancea; vintasque, buna femper, modò hine, modò illine ipla farmenta amplectentia, ha, membranacea, viridiaque, una iemper, modo nine, modo iline pla tarmenta ampiecenta; è quorium medio ala extenditur quatior aut fex foliorum, contrario femper fitu nafcenium, que in capreolos, quibis fele vicinis plantis implicat, delinit. Sumina farmenta in multos deinde ramos dividuntur, qui ex foliorum alis oblongas tenué que virgulas promunt, in quibis multi exigui candicanté fique fortes foice inflate congeltis nafcuntur, Ciceris fylv. Matth. floculis porfimiles; qui expedite di procadure ficial por virgulas variotis realiba accellores. bus excussis succedunt lebi Pist vulgaris vaginis paullo graciliores, continentes grana Clymeni Matth. grams fimilia, fulca, ingrati laports. Radix lignola, nigricans, minimi digiti craffitudinem interdum aquat, & tenuibus fibris donata est, perennis & tingulis annis nova farmenta, longe fub terram tuni rquat, et telinioni in professis, antequam germinent.
Este contenta professis, antequam germinent.
Variis Pannonix in locis invenit Clusius & circa Viennam fylvosis montibus. Floret Junio, semen

Julio maturum est.

A. 17. Pisum marinum Ger. psg. 1250. spontaneum maritimum Anglicum Park. item Pisum aliud maritimum Britanneum ejuldem. English Sea Deale.

Coulibrs est anguloss [triangulis] crebris geniculis intercepris, humi procumbentibus, ramo-fis; binis ad fingulos articulos & ramulorum exortus appositis folia, è quorum medio (ut cum Clusio loquar) ala extenditur quinis aut senis pinnularum viridium, subrotundarum paribus, media costæ ioquar) ata extenutur quins au tens pinimaturi vintunin, motormaturi parious, inedece cota adnexi compolita, extremà ala in capreolos abeunte. Flores proje funmos ramulos octo aut deceni fimul junchi in eodem firculo feu pediculo communi, è foliorum finu egrefio, ut in reliquis Leguminibus, dilutè rubri, cúmque omnino aperti fun in medio pallidè cœrulei, quos fequuntur totidem filique, breviores & minores quam in Pilo vulgari, octo aut decem interdum semina continentes, hilo albo ad dimidiam ferè partem femicirculi in modum cineta, per maturitarem olivacet tere coloris, aut paulo obscurioris, Pilo albo vulgari minora, non tamen rotunda, sed nonnihil angulosa & inæqualia, sapore amaro, uti est & tota Planta.

Radin

I acus (3 Tempus

LANK

Locus.

Locus.

Locus.

 Lathyri maieria stecies steve rubente & albido minore dumetorum, steve Germanicum J.B. Lathyrus splwestrus Dod. Lathyrus augustifolius Clus. ex sementia J.B. Lathyrus spl. major C. B. Lath. (jlv. Dodonai Park.

Lathyro huic longiffima funt flagella, ad cubitos aliquot porrecta, angulosa & membranulis auca, in varios ramos divifa: Folia ex peniculis palmo longioribus, longa, venofa & acuta, bina nincta, pediculo inter utrumque in capreolos abeunte, proxima fulcra amplexantes. Flores longis harent pediculis, Piforum amuli, rubentes, minores quam Narbonenfis Lathyri. Siliqua rubra. angullar, pane totunda, grana continent minora quam Vicia fativa, nigricantia rugofa nonnihil anguter, parte twomer, guata comment minus quant. Fire taxes, ingreating tigota nominit & maculoid. Hiles mediam partem feminis occupat; Sapor leguminolis. Radix libel perennis, longa, digito craffior, fingulis annis germinans. Eadem eft (ni fallor) quam reperi colore partim albo ac nonnihil ex luteo pallido.

In demetis & fepibus variis Germaniæ in locis reperit J. Bauhinus, quæ apud ipfum vide. Nos prope maximum Carthufianorum cœnobium : quin & in Angliæ Suffexia, ni multum fallor, prope pagem rufticum Penings dictum: item in Comitatu Cantabrigiensi propè Castle-Campes vicum ad lepes jaxta viam publicam quæ Bartloviam ducit, observante D. Dale.

Av eshujus femina perquirunt, & filiquas perforant ut ea devorent.

A. 2. Lathyrus major latifolius Ger. emac. major perennis Park. latifolius C. B. major latifo-lia, flore majore purpureo speciosor J. B. Clymenum Matth. Deale everlasti-

Lathyro pracedente omnibus partibus speciosior est, membraneis alis venosis secundum caules prolicos apris. Fola bina, nervola, rigidiora, in obtuliam nueronem definenta, un cama criscilata, pediculo membraneo in cirros facefiente adnectuntur.

Flora fingulari appendice, dodrantali lata, pediculo membraneo in cirros facefiente adnectuntur.

Flora fingulari appendice, dodrantali interdum, nituntur, multi juncti, magni, purpurci, & colore grati [addit Parkinfonus & odore] quos fequuntur filiquae, uncias tres longa aut etiam majores, vix femunciam latae, nonnihil comprella, femina parva, quàm Vicias minora, rotunda, nigricantia continentes, & ut vult Gerardus, Caporis amari.

In fylvis apud nos invenitur, sed rariús. Occurrit etiam in agro Monspeliano.

3. Lathyrus major Narbonensis angustifolius J. B. Lathyrus angustifolius Park.

Foliorum angustia præcipuè differt à præcedente, imò hac nota sola, ut affirmat Camerarius. Foundam anguint pracipus unien a pracedumo mo ma mag mag unima Camerarus.

Podenti quaterna ad originem pediculi foiati obfervatir, quorum duo majora & alia duo minora; qua tamen in ramulo quem habemus ficco non cernuntur.

Poffent proculdubio & alia: differentiæ observari si quis plantas diligenter inter se conferre voluerit, nam tanta est in soliis differentia, ut vel sola sufficiat ad diversitatem specificam, ut vocant, arguendam.

Morifonus Lathyrum fylvestrem majorem C. B. hujus fynonymum facit, quàm rectè ipse viderit. Forte tamen hie fuerit quem Clusius in Francosurtensi agro observatum Lasbyrum sibvestrem angustifolium appellar; quem tamen nos cum J. Bauhino ad primam speciem retulimus,

Circa Monspelium variis in locis observavimus. V. Botan, Monsp.

4- Lathgrus luteus selvosseris dumetorum J.B. selvosseris store luteo Park. Ger. emac. selvos luteus folisi Vicia C.B. Care eberlasting. Common pellow bastarbi

Ex radice repente, vivaci, angulosis sistulosisque slagellis latè se propagat, infirmis tamen & humi provolutis in fullineatur, bicubitalibus & alicioribus. Felia quadam calamos pinnata sila amplectur, alia extremis adnatorum infident, bina oppofita, ut Lathyro filiqua hrifuta, vel Cicercule, tut, and externs authoritum inteent, ond opported in Leady to Indea mines, for corcilla, breviora; inter qua tortiles capreoli enafcuntur. Flore cateris Lathyris fimiles, ex longis pediculis, pervi, lute: Stique fuccedunt glabra, qua matura nigra, fitiata, interdum nonnihil incurva; Semma parva (ex vel feptem, pane rotunda, lucida, non variegara, fublutea.

In dumetis & sepibus passim luxuriat, non rarò etiam in pratis & pascuis.

5. Lathyrus luteus latifolius Botan. Mons. Lathyrispecies lutea J. B. An Lath. arvensis annuus lutens, siliquis birsutis Moris?

Folia habet bina, oblonga, ex quorum medio capreolus in aliquot partes supernè divisus profilit: Flosculus luteus à pracedente diversus, cui flores sunt simul in uno pediculo juncti. Folia exam funt minora, & tota planta multo major ramofiórque, quatenus hucusque observare potuit

In horto Frid, Meier J. Bauhino vifa est. Pediculi flores ochroleucos sustinentes in Morisoni

planta longi lunt, felquipedales aliquando, vulgò palmares: filique longs, afgerze. In latts circa Salonovam non longs a Montpelio & alibi Aprili & Maio menfibus cum flore occurrit.

6. Chamabalanis

Lib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis.

6. Chamæbalanus leguminosa J. B. Lathyrus arvensis repens tuberosus C. B. Lath, arvens. sive Terræ glandes Park. Terræ glandes Dod. Lob. Ger. Peafe Carthnut.

Ex radicis argumento Chamæbalanon, quafi terreftrem glandem dicas, denominarunt; fiquidem ex filis tenuibus, longiffimis pendulæ fubfunt glandes, craffiufculæ, oblongæ, pulpå candida. dulci, nonnifi alta foffione invenienda; unde infirmi emergunt coliculi, fed longi, cubitales ve quaci, nomuni ana ionione invenienta: i muiti minimi entergini contant, tea longi, cubicates vel majores, ramofi, humi procumbentes: in quibus obfervare est bina fere falia, ex adverso fira. Viciz fimilia, unciam circiter longa, obtusiore mucrone, reliquo pediculo in capreolos abeunte. Flora leguminosi, Pisi, plures congesti privato inharent surculo, purpurei & odorati, filiquas relinquen-

tes parvas, oblongas, comprellas, femina claudentes quatuor aur quinque, rotunda, comprella. Non eget prolixa descriptione hac planta, fiquidem radicibus suis tuberosis, esculentis, ab aliis Lathyris abunde diftinguitur.

In agris inter fegetes frequentissime reperitur in regionibus transmarinis. Observavimus in Bra- Locur. bantia & circa Genevam: In Anglia, quod sciam, spontanea non occurrit,

* ๆ. Lathyrus สมุรัเรอุตซา, seu supra infráque terram siliquas gerens Moris.

Morif.

Parvula hac Lathyri species caulicules pedales per terram stratos producit: ad quorum singula geratvula nac Lattyn i pecus canticutus pecules per cerram i tratos product; ad quorum fingula genicula bina exeutu faisla, negula, nuccionata, atque ex a las inter canticulos 8 rolai protrudiuntu capreoli curti, 8c petodi breves italem, finfrinentes fores diluter tubicundos, papilionaccos, quibis fuecedum filiopea uniciales, duplici membranaccà alla in prona partecinicae, Lathyri fattivi in modum; inque inguiles continentur bina, aut ad filimmum terna fomina rotunda. Radice conflict fatis nume-inque inguiles continentur bina, aut ad filimmum terna fomina rotunda.

oribus incecacinam inpa a control original de la control d nos Augusto & Septembri; Octobri maturantur semina.

Huic affinis & fortaffe eadem eft,

Araco similis planta ex Hisp. missa Bod. à Stapel.

Înfra supraque terram siliquam fert parvam, sed magnitudine & forma aqualem, in qua semen rotundum, unicum, colore foris obsoleto sive nigricante, intus ex luteo albicante. Cauliculos statim è radice emittit plures quincunciales aut paullo majores, tenues, humi procumbentes. Foliola è um e rauce emute quite quiteuteates au patino majores, tenues, nami procumbentes. Faiala de caulium gericulis excunt glabra, angulta, paiva, in mucronem delimenta draco five Cicere Del en on diffimilia, icd minora, bina um infiftentia, inter que medius heret capreolus. Flore pur-Seminibus in fingulis filiquis fingulis à præcedente differt.

* & Lathyrus Baticus flore luteo Park. Lathyrus aftivus flore luteo Ger. emac. App.

Caules profert ternos aut quaternos, ulnam excedentes, binis alis membranaceis auctos aliorum more: quin & bina foliola brevia, latiuscula, ad exortum pediculi folia suffinentis bina angusta, longa, qui deinde in capreolos abit. Flores fert lutcos, venis purpureis diffinctos: quibus fuccedunt filique longx, plures limul junctx, semina continentes rotunda, aspera & velut reticulata, sena aut plura. Adde ex Gerardo emac. Folia bina minutifilma, hinc inde unum, cauli appofita ad exortum pediculorum foliorum, quæ angultiffima funt, tres uncias longa: Flores parvos effe; filiquas glabras, teretiasculas, biunciales: semina arenz colore obscuriore.

• 9. Lathyrus arvensis siliquis Pist minoris Moris

Pareij.

Athyri fpscies convenit in reliquis cum antedictis; fold filiqua curta cylindracea ad ınflar Pli minoris ab illis differt & diffingui poreft.

* 10. Lathyrus angustifolius leptomacrolobus, semine rusundo, slore rubello Moris.

aranije. Folia gerit angusta, longa & quasi graminea; Caules exserit pedales & sesquipedales, procumbentes, è quorum finabus oriantur pediculi triunciales, fuffinentes flores minores, papilionaceos, eleganter rubellos, obioleti veluti coloris, nunc fingulos, nunc binos; quorum fingulis fuccedit fliqua ganter rubeilos, unique recuti coloris, unite miguos, nune omos; quorum miguis uccedit filiqua tenuis, rotunda, longa, triuncialis, lequentis liliqua tum longior, tum craffior: in fingulis continentus femina novena, dena, rotunda, parvula, Vicia fylveltris more. Radice conftat tenui, grantur femina novena, dena, rotunda, parvula, Vicia fylveltris more. n, quounna possanto. Provenit inter fegetes copiosè circa Blælas : floret Junio, & femina maturantur Augusto. cili, quotannis pereunte.

* 11. Lathyrus angustifolius, lepsomacrolobus, semine anguloso, store caruleo Moris.

Folia cdit quam pracedentis anguítiora, graminea pariter, fed omnino tenuiora. Florem fert parvum, papilionaceum, cœruleum, præcedentis minorem: cui fuccedit filiqua angulofa, brevior parvuin, papuomaccian, continenti, praecoontis inmotenti cui naccan juigua anguiota, octore & tenuior quam praecedentis, continens leptena, octoria, minuta pariter, angulofa, & quait triquetra

Floret

Locus &

Lac

De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis. Lib. XVIII.

Floret promifcuè cum præcedenti mense Julio inter segetes eundo Blæsis ad villam Domini de la

12. Lathyrus siliqua birsut J.B. Rough codded Chichling. An Lath, angustif. fil.

Redice off fingulari, tenui, annua: angulofi caules cubito longiores funt: folia bina Lathyri flore rubro albive: ar florum purpurafeentum pediculi olongi funt, felquipalmares alquando, licet & vix palmares interdum exifant, in quorum fattigus plures diffonti flores, qui delaph filiquar relinquint, previores & latiores quam in majore Germanico, felquiunciam fere longas, non totam femunciam latas, hirlitas, alperas, semina comprehendentes majoris Germanici feminibus fimilia, minora, ruffa. vel nigricantia, rotunda, superficie crispa.

Circa agrorum limites in Hockley, Ralegh & alibi sponte nascentem invenimus in Essexia: necnon in transmarinis propè Genevam inter segetes.

12. Lathyrus satious store fructique albo C. B. Lathyrus anguloso semine J. B. Cicercula sive Lathyrus (ativus flore albo Park. angultifolius flore albo Ger. emac. Mamured Chich-

Angulofis, prolixis fatis caulibus praditus, in ramos multos divifis. Felia pediculo harent latiufculo, duabus ad exortum appendicibus caulem amplectentibus: funt ea verò gemina, oblonga, acuminata, glabra, firiata, inter quæ profiliens pediculi reliquum in tortiles abit claviculas, quibus proxima apprehendit. Ex pinnatarum appendicum finu pediculi excunt fingulares, forem gerentes anna appraisant. Le primera din appraisant una podecia accomprenda diabis membrandis extanti unicum, majufculum, album; quem excipit filiqua lara, comprefia, duabis membrandis extanti-bus aversi parte fecundum longitudinem alata, femina claudens angulofa, candida : Radix fibrofa,

Circa Genevam in agris copiosè seritur; & etiam in Germania.

Lathyrus fatieus flore purpureo C.B. anguftifolius flore purpureo Get. emac. Lath. flore ru-bro J.B. Cicercula flore purp. Park.

Flores habet ex rubra purpura in puniceum inclinantes: grana angulofa, obfoleta nigróque proxima. C. B. catero pracedenti fimilis. Hic est, ni fallor, Lathyrus aftivus Baticus flore caruleo Boelii Ger. emac. App.

* 15. Lathyrus angustifolius semine maculoso C. B. Lathyrus quædam, quibusdam Ægyptia Aracus J. B. Laib. Egyptiacus Ger. emac. Cicercula Batica & Egyptiaca Clusii Park.

Lathyro albo fimilis eft, infirmus, clavicularum ope bacillis juxta depactis fele implicans; cauli-bui angulolis, quibes membranula [ecunditm longitudinem adnata: folio culmum fatis, acuminamagnons, quints metinoamus recumum rongatument autate. José cumum rates, acumul-ris, craffiufculo pediculo admests, binis, fritatis, inter que capreolo innutur: ab dafin autem pedi-culi due veluti ale, & florer ex longo petiolo inflexo fingulares infident Pfi floribus æquales, turremo folio lato furfum expanfo, foit carmeo, innus cerruloo, except ánfimi or a rubente, color pradiro, alís duabus foris coccineis, maculà corrule medium pingente, intus cerrulois exceptá angutà purpurascente orbità, carina ex herbaceo albicat. Silique late, sescunciam longe, compresse nonnihil, infigni fulco fimbriato altius exarata, semina continent bina vel terna, magnitudine Lathyri albi angulofi, ac ferè quadrata, à craffiori latere ad oppositum devexa, & in angustum compressa, coloris fusci, minutissimis maculis anthracinis conspersa, gustu Pisorum dulcescente, & dentium attritu substantia qualis Pisorum æquabili.

Reperitur non in Ægypto tantum sed & Hispania.

16. Lathyrus folio tenuiore floribus rubris J. B. anguftifimo frve capillaceo folio C. B. prod. An Lath.
major anguftifimo felio Park? anguftifolius brachyplatelebus flore rubello Morif.

Hzc aliàs est cubitalis, aliàs vix palmaris, radice tenui, fibrola: Celiculi crebri, per quos folia te-nuistima, longa, Caryophylli holostei vel gramminis. Flores tubri pro planta proportione magni, similes Lathyro flore rubro, cui forte eadem est, foliis tantum ludens. Siliqua lata sunt, semina continentes tria quatuórve, Orobi existimati magnitudine, panè rotunda, asperata, fuscis maculis obiita, hilo lineis fulcis picto.

Qua itur Monspelio Frontignanum invenit J. Bauhinus siccis & sylvestribus locis Aprili mense storentem. Hujus descriptionem Parkinsomanam vide in fine hujus capitis inter Lathyros Parkinson.

17. Lathyrus flore coccineo. An Cicercula flore rubente Park? Lath. Baticus miniatus Boelii?

Hie inter segetes nobis inventus circa Genevam, atque etiam circa Liburnum portum in Italia, canticulus affurgit femipedalibus, erectioribus fere quam aliorum, folius vestitis in oblongo pediculo binis op, o itis, angultis, acutis, unciali aut fescunciali longitudine: Ad exortum pediculi bina apponuntur foliola, pro plantæ magnitudine majora latioraque quam aliis plerisque Lathyris. Flores e foliorum finubus exeunt in pediculis uncialibus aut longioribus, tenuibus fingulares, coccinei. Si-

Lathyri Batici miniati Boelii descriptionem accuratam vide inter Lathyros Parkinsonianos, à Johntono claboratum, & à nobis Latinam factam ex Appendice ad Gerardum emaculatum, huc

Practer hunc & alium adhuc observavimus Lathyrum flore coccineo, foliis gramineis, ad radices montis Vesuvii prope Neapolin, in Italia: An

18. Lathyrus angustifolius humilior Ervum Monspeliensium C.B?

Fort's inquit D. Magnol intelligit C. B. Lathyri speciem quam in sterilibus circa Boutonetum & in alis sterilibus satorum marginibus habemus humilem cum foliis gramineis, venosis, & storibus phoeniceis.

19. Lathrus Tingitanus flore amplo ruberrimo.

Caules ex eadem radice exeunt plures, bicubitales & longiores humi procumbentes nifi adfinit plantæ aut fulcimenta quæ arripiant & scandant; compress, appendicibus duabus membranaceis secundum longitudinem productis donati. *Folia* ut in reliquis congeneribus ad singula genicula fintecundum iongrutumem productis donati. Louis ur in reliquis congeneribus ad fingula genicula fingula, è binis pinnulis ad mediam coltam annexis compolita, Lathyri perennis dumetorum magnitudine & figura; cofta cui adnectuntur pinnula in capreolos exit. Turn caules turn folia glauca funt, ur in plerifique congeneribus. Ex alis foliorum exeunt furculi palmares & longiores, duos funt, ut in pierique congenerois. Ex ans romouni exeunt uncun paimares & tongiores, duos plerunque, interdum tres flores amplos, pucherrimos faturor rubore & velue fanguines o tincos fulturentes, quibus luccedunt flique tres digitos longa, latinficulæ compreffe, læves, fex vel etiam octo de la compressión de la compr nentes, quibus succedunt juiquae tres ougros songes, actuacuae comprettes, taves, tex vet etiam octo famina continentes compretta, oblonga, pulla, oblicarioribus lineis varia. Siliquae ubi femina funt protuberant paulum, ut in Orobo. Planta ett annua & femine renovanda. Semen hujus plantae cum alitis ratioribus D. Alexander Balam primus, quod fciam, à Tingi Africa.

urbe in Angliam intulit.

CAP. IV.

Lathyri Parkinsoniani, quorum nonnulli Johnsono etiam descripti sunt in Appendice ad Gerardumemaculatum.

1. Lathyrus annuus major Baticus. Park.

D'ark.

D'us trélve caulicules producit, bicubitales, compressos, membranulis secundum longitudinem excurrentibus utrinque veluti alatos: ad quorum genicula in pediculo oblongo, in capreolos desivonciali.

nene felia bina adversa, modice lata & oblonga, & ad pediculi exortum duo minora, cauli apposita. Flores in pediculis oblongis quadratis fingulares, faturatiore purpura tincti quam Lathyri majoris perennis flores, verum minores; quibus fuccedunt flique longa, pallida, Lathyri prædicti fimiles, uti funt & femina.

Radix neque alté in terram descendit, neque in crassitudinem excrescit, sed quotannis emeritur.

2. Lathyrus major siliqua brevi Park.

A Lathyro annuo siliquis Orobi nascendi modo parum differt; Floris duntaxat petalum exterius seu erectum albicat, interioraseu lateralia purpurascunt: que sequuntur silique breves sunt & crasse, semina continentes parva, rotunda, nigricantia.

3. Lathyrus minor siliqua brevi Park.

Hic à præcedente parvitate sua præcipuè differt, & quòd siliquæ ejus subasperæ sunt. Alium adhuc minorem habemus filiqua longiore & angustiore.

4. Lathyrus major angustissimo folio Park. An Lathyrus major angustissimo folio C. B. prod?

Caulis hujustenuis est & infirmus; folia longa gramineis angustiora, bina & interdum terna simul. Flores in fingulis pediculis linguli, corrulo-purpurei, & interdum rubentes. Semina parva nigricantia siliquis parvis extremitatibus incurvis contenta.

Hunc eundem effe existimat Lathyro majori angustissimo folio C. Bauhino in Prodromo descripto: cujus descriptionem superius positam vide.

5. Lathyrus palustris Lusitanicus Park. palust. Lusitanicus Boelii Ger. emac. App.

Hic initio parum admodum à prima foccie differt. Flores plerunque bini in codem pediculo; petalo exteriore filendente purpura tincto, medis pallidoribus: Silique graciliores quam primæ peano excessos promotine purpute uneco, mesus panamonous : surgue gracinores quam prime fisciei, & longitudine pares, colore paldoi, femins intus continentes fepera nati octo, parva, ante maturitatem incana & nigris maculis notata, per ficciatem nigricantia. Caules, folia, filique earnique pediculi nonnihii pilofa fiint & hirfuta.

6. Lath)rus

897

6. Lathyrus minor angustissimo folio Park.

Hie pracedente omnibus sui partibus minor est, infirmior & tenerior : Folia tenuitate, angustia & longitudine Forniculaceis paria: Flores pallide rubent. Siliqua & semina pracedentis similia.

7. Lathyrus astivus slore miniato Ger. emac. App. Cicercula slore rubente Park. Lathyrus Beti-

Cicerculæ five potiùs Lathyro Ægyptiaco Cluf, in omnibus ferè fimilis eft, nifi quòd folia huic angustiora & longiora sint; flores colore Aurantii mali sordidiore; quos excipiunt siliquæ breves, teretes, (eminibus fuscis, angulosis repleta.

Omnes ha Lathyri species Parkinsono enatæ sunt ex seminibus à Gulielmo Boelio ex Hispania delatis, exceptà duntaxat antepenultimà cujus femina ipse invenit Anisi seminibus mixta, dum ea

Ultimam fieciem fic defcribit Johnfonus in Appendice ad Gerardum fuum emaculatum : Caulibus & folisi Lathyridi latiore folio Lob fimilis eft, fed multo minor, bicubitalem longitudinem Caminna (CJonis Latnyrun incore 1000 Lee immis ett seu muto immor, occionatem iongredantem non attingen; foliale partier obinte exigus, acuminata, cambins adnafeenta bina adexorum pediculi (enuncialis compreffi, folia fultinentis bina, tres uncias longa, & in capreolos definentis. Flores minii colore miniis folendido tincti, finguli in fingulis pediculis, bervibus, glabris: Silique Pifivugl, arventis fimiles fed minores, fefeunciales, femina quatuor, quinque, vel fex, angulofa, colore sabuli aux obscurè luteo, Pisorum magnitudine & sapore, continentes.

Prater descriptas alias adhuc duas species nobis ignotas, nec scio an à quoquam descriptas memo-

rat & C. Bauhinus in Pinace, nimirum

1. Lathyrum angustissimo folio, Americanum variegatum, quem Orobi Americani nomine in horto fuo creville refert.

2. Lathyrum peregrinum foliis Vicix, flore subcœruleo, pallidéve purpurascente: eundem fortè cum Cicercula nostra Messanensi. Hic etiam Bauhino in horto suo crevit.

CAP. V.

De Lathyro viciæformi, seu Vicia Lathyroide.

1. Lathyrus annuus filiquis Orobi Ger. emac. Bæticus elegans filiquis Orobi Park. Relfiùs ob folia pinnata, Vicia amula, Vicia Lathyroides diceretur.

Aulet fundit plurimos, pralongos, infirmos, humi firatos, nifi in propinquo fit quod viriculis fuis arripiant, angulofos, alis membranaceis utrinque extantibus. Folia qua primò emergunt & in caule inferiora fimplica funt, angufta, oblonga, acuta, & omnino qualia Cicercular Mefianentis nobis descripta; il prepiora alata, duabus tributive pinnarum conjugationibus,
qua tamen non femper fibi mutuo ex adverso respondent; media costa ut in reliquis hujus generis
in capreolos exit. E foliorum alis emicant florat, pediculis palmaribus & longioribus, nunc fingulares, nunc bini in ocdem podiculo, media magunudinis, bicolores, folio erecto rubente, reliquis
albis, quibus succedunt filiqua oblonga, compresse de proruberantes ubi semina funt, velut Crobi. Gemba cuincua exut ser continentes. nulla varienzata. lut Orobi, semina quinque aut sex continentes, pulla, variegata. Barica Hispania Indigena est.

Locus.

Locus.

Lathyrus seu Cicercula Massamsis. An Lathyrus viciacides, vexillo rubro, labialibus petalis rostrum ambientibus caruleis Morisoni?

Radix ei fimplex, tenuis. Caules compressi, membranacei, pedales & longiores, humi strati. Fo-lia primò erumpentia minimè pinnata sunt, sed velus graminea aut Caryophyllea, foliis Erviliæ Do-donzi adeò similia, ut pro eadem planta habuerim, cum primò è terra extret: qua in superiore caulis parte folia pinnata funt uno aut altero atque etiam tertio pinnarum pari; folium deinde medi-um in caproolos faceffit. E foliorum finubus emergunt flores pediculis sescuncialibus. Color in folio erecto seu clypeo ruber intensior, inter coccineum & sanguineum medius, striatus, in reliquis no efecto let upor lucion. Sequentur filique duas uncias longe, late, cum nondum mature funt, ductu in medio lato rubro fecundum longitudinem infignes, per maturitatem albentes, femina continentes tria quatuórve, fusca lineis tamen nigrioribus pulchre variegata.

In Sicilia infula circa Messanam urbem inveni.

Eandem hanc putamus Cicerculæ five Lathyro Bætico dumetorum Park. Lath. Bætico æftivo dumetorum Boelii Ger. emac. ex cujus descriptione adde, Cauler membranulis secundum longitudinem extensis auctos: Folia duabus tribusve pinnulis hinc inde ad mediam costam annexis, non tamen semper ex adverso sitis constare, issque angustis, obscuriùs virentibus, extremo subrotundis. Flores in eodem pediculo plerunque binos.

Vide etiam hujusce descriptionem in Appendice ad Gerardum emaculatum, ubi nonnulla invenies

à nobis omissa.

A. 2. Lathyrus

A. 3. Lathyrus Viciæformis (eu Vicia Lathyroides nostras.

Folia ex tribus aut quatuor pinnularum, medio nervo annexarum conjugationibus composita sunt: nervo in claviculas definente. Flores communi pediculo prælongo è foliorum finubus exeunte tres

nervo in claviculas definente. Fises communi pediculo prelongo e tohorum tinubus exeunte tres vel quaturo aut quinque infident ampli, purpuro-cerulei.

Hujus ramulum ad nos attulit The Willifellus à se invente in prato quodàm Peckham-field dicto, lo Leen. co squalido & aquoso non longe à Sauthuser & oppido.

Quod ad vires attinet Lathyrus cum congeneribus convenit.

Chamebalani leguminos radicious seu Terre glandibus per inopiam frugum pauperiores vescum Vires.

Chambalani leguminos radicious seu Terre glandibus per inopiam frugum pauperiores vescum Vires. compectant egaminote anticous real terms gaminots per mopiant regum pappersors vectors.

The Super life fibrilist fibrilist satisfaction and the Pattinacam, fed aliment ranten non minus quam Pattinace tabminiteran, minus quam Pattinace tabminiteran, minus quam like inflant, tardis deficient. Crude difficillis concequentur & agrilis defeendant. Veners incentive lim: langunis, user, renum & ventus floores compectant. Nauleam fortatte nonnullis moven, at vomitiones minume cient, ut Tragus fcriptic. Vereor (inquit J. Bauhinus) ne Tragus, qui putabat hanc plantam esse Apion, sibi etiam persuaserit ejus radices & vomitiones ciere.

Ex hujus floribus, autore Camerario in horto, aquam destillant quidam, qui adeò rosaceam emen-

titur, ut pro illa non rarò vendi foleat.

Lib. XVIII.

CAP. VI.

De Ochro five Ervilia.

Ochrus sive Ervilia Dod. Ger. emac. Och. sive Er. flore & fructu albo Park. Och. folio integro capreolos emittente C. B. Lathyri species qua Ervilia sylv. Dodonao I. B.

Ngulofos aliarum Lathyrorum inftar caules profert, cubitales & bicubitales, quibus, nullo intercedente pediculo, amplexicaulia adnafcuntur folia, oblonga, priora fimplicia, reliqua in capreolos abeuntia, non rarò non in hos tantum degenerantia, yerum novam foliorum sobolem è lateribus aut mucrone, jucundo natura lusu, parientia. Flores è foliorum sinu foliorum sobolem è lateribus aut mucrone, jucundo natura lusu, parientia. Férat è foliorum sina prodeuntes singulares & pediculis brevibus harentes, ètzeli, petalo erecto seu clypeo intus circa mediam partem nigris lineis striato. Silippae uncias duas longa [nobis vix sescuncias] seu tertiam unciae partem lata, secundum longitudinem pinnatae Lathvri satuvi modo, in quibus quinque aut fex plus minus continentur pisa, melina & obscura quadam slavedine, non exactè rounda, sele a mutuo compressi utrinque settilia, linea quadam abicante media longitudine pradita, que ni-hil aliud est quam hilum quo pisum pediculo suo adharer, magnitudine Pisi abis [nobis tantillo minora fuere] cum quo magna fimilitudo, idem quoque fapor. Silique per maturitatem ferè ftramineo aut xerampelino colore funt.

Inter segetes propè Liburnum portum in Italia spontaneum observavimus. Parkinsonus alterius speciei meminit, cujus slores ad purpuram rubentem inclinant: semina ob- Altera species.

scuriora sunt & nigricantia.

CAP. VII.

De Aphaca.

Phaca quibusdam dicta videtur ab à privativa & eaza Lente, quòd Lentem minimè referreti naca quiounciam circa viocuir ao a privativa oc passe Lente, quod Lentem minim vel potius ab à i. e. àpă & passe lente, quod Lent fimillima fit. Foliis integris, triangulis, & ex adverso binis à Psio & Lathyro distinguitur.

Aphaca Park. Ger. emac. Vicia que Pitine Anguillare, lată filiquă, flore luteo J. B. Vicia lutes folis Convolvuli minoris C. B. Bellow Wetchling.

Ex radice tenui & annua plures profert caules dodrantales, cubitales & fesquicubitales, angulosos, Ex radice tenui & annua plures protert eauter dodrantales, cubitales & felquicubitales, angulolos, ramofos, tenues, imbecilles, nec nili capreolorum ope, quibus fe proximis circumvolvunt; humo firgentes; Felia ex intervalis bina oppotita cauliculis line pediculo adnafcuntur, triquetra, Helxines ciffampeli, levia, tenera, firiata, firfam plerumque fpechania, & caulem velui complexa; ex quorum als fubinde ram prodeunt, folis indem veltiti, recono clavicules cortiles, itidemque pediculi quabus uncis longiores, quibus fingulis finguli infident flores latei, Lathyri lutei floribus fimiles, quos filique excipiunt unciales aut felcunciales, laticulcular, modice falcate, compreffis, in quibus fex felculores and produce and p témye semina, Lentibus minora, non ita compressa, sed paullo rotundiora, que modò nigricant, modò rubescunt, modò variegata videntur. Locus.

Inter fegetes frequens est.

CAP.

De Vicia.

Teia alis à vinciendo ut Varr. de R.R. cap. 31. quòd capreolos habet ut Vitis, quibus (cap-dit, & alias plantas vincit. At nos cum Vollio in Etymolog, Viciam à Græcis effe centemus. Nam Atianis Bixov vocatur, teste Galeno, lib. 1. de aliment. facult. cap. penult. Note Vicix characteriftica quibus arcliquis leguminibus fcandentibus diftinguitur funt folia minime extia feu glauca, fed viridiora & plerunque hirfuta, è minoribus & pluribus pinnis compolita.

1. Vicia sylvatica maxima, Pifo sylvestri similis J. B.

Omnium Viciarum quotquot hactenus videre licuit maxima est, multorum cubitorum, folia ad Ommun v iciarum quoquut nacemis vaici neut manna et i muon cunterin jana at vicir fepium fola accedentius, mulo maoribus, & Plo (ylveltris refpondentius, fecuncialus, uniciam latis, modice obtufis. Flores furculi cujuldam longiffimi extremum occupant, numerofi, purpuralcentes, subsequentibus sliquis pari cum Piforum magnitudine, compressionibus, latis, glabris. purpurancinos, nuncipurantus junyan part cum rinorum maginusante, comprenentus, tats, gatoris.
Radix craftă, nodis interceptă, reptatrus, caulum compluirum propagine fertilis, perennis.
In fylvolis in alcenfin montis Salevaz, ab eo latere quod Genevam (pectat: J. Bauhinus prope Tigu-

rum & alibi in Germania invenit.

A. 2. Vicia Ger. vulgaru fativa Park. J. B. fativa vulgaru femine nigro C. B. Common Carc or Deteh.

J. B.
Annua eft planta; caulibus cubitalbus & procerioribus, angulois, firiatis, hirfutis, cavis. Foliorum conjugationes decemant duodecim, cofte adhierent, longer, candem in tortiles claviculas, quibus
proxima arripit adminicula, definenti, uncialia aut paulib nunoria, angulta, per extremum lata, hiproxima arripit adminicula, definenti, uncialia aut paulib nunoria, angulta, per extremum lata, hiruta; cadem interdum alternatim rachi alligantur. Ex uniufcipufique cofta flor aliquando enafcitura puis, [interdum plures] pediculo brevi, quem filiqua excipi quadrantals. Se longory, unciam
Challes, licitor, site familia fora recorderate. (mire calcades Plur specifibus dels inconstitutions). tur unus, inneruum puresi peareuro oferi, quem jingan exempi quantamaus et ionguo, unciam ferè lata, hirfuta, ubi femina funt protuberans, femina claudens Pifis arvenfibus albis fupparia, nigricantia, compressa.

In agris seritur ubique per totam ferè Europam.

Usis cjus est apud nostrates cum Piss & Avena mixta pro equorum pabulo. Scritur interdum feorfim & viridis in herba demetitur pro jumentorum pabulo in graminis inopia, &

Vicia pasta distendunt ubera vacca.

3. Vicia albo semine J.B. Vicia sativa alba C.B. Park. An Vicia Indica fruciu albo, Pisum Indi-dicum Gerardo Ger. emac. App?

Minfico foliorum lufu pæne imponat alicui, veluti Proteus aliquis, ut eadem non eadem putari polític: ex his enim alia ferè rotunda, alia longa & angufta: flor unicus, vel geminus, multa purpurà pictus, brevi pediculo harens: Silique diverla: quoque à præcedente, feminibus copiofis (novem enim grana in una numeravi) gravida, albis penitus, aut fulpurpureis, variis, aut virore pallennibus al light de la constantibus de la consta Edin grana munc numeravij gravius, and pennus, au nopu panes, vans, au viole panentous ad Piforum viridium (que magnitudine quoque adequant) figuram pallorémque accedentibus, à quibus tamen fejunguncur, quod quà filique adnectunur non, utilla, mgricant.

J. Bauhinus prope Beffordiam reperit in agro, fatam cum Piñs.

Vicia Indica fructu albo Gr. à vulgan Vicia fativa non alia in re differt quam quò d elatior fit, &

fructum seu granum producat majus, rotundius Piso albo vulgari colore, figură & magnitudine

At neque Viciam majorem folio cordato, flore rubro, fructu albo Pifi minoris instar Morif. ab hac specie differre putamus.

* 4. Vicia sylvestrisi quasi incana, store albo J. B. sylvestris store albo Gcr. emac. sylv. alba Park. sylv. birsuta, incana C. B.

Multos ex eadem radice, quæ perennis est, profert ramos, teretes, striatos, pedales, etiam cubita-les interdum, quos ambiant foliorum ale, quemadmodum in Vicia vulgari fativa & siyvestri, sed Clus. denfiore lanugine obductæ & quasi incanæ: capreolis, quibus vicino gramini se implicat, extremam alam occupantibus. Flores in Inpernis foliorum alis terni plerunque, Viciæ vulgaris floribus perfialam occupantibus. Flores in Iupernis foliorum alis term plerunque, Vicaz vulgaris floribus perfimiles, candidi coloris, fuperiore tamenfolio obfoleti coloris venis interné difitació, inferiore foliope ojuddem coloris. Succedun filipase feu vagina plana, (quantum videlicet ex illarum rudimentis colligere licuit) Viciaz vulgaris filiquis fimiles. Radix fibrola eft, tuberculifque, ut Leguminum plerax, radices vivaces, [imo & non vivaces, ut Fabaz Joanta.
Nalcitur in arvis defertis apud Chystreg oppidum in Pannonia fitum; Maio mense florens.

· 5. Vicia maritima flore albo longo Morif. hift.

Hujus caules pedales sunt & sesquipedales. Ex geniculis hinc inde, aliarum Viciarum ritu, alternatim proveniunt coftæ mediæ, protrudentes capreolos aliquot versus finem, atque coftis fingulis folia obtula, quasi cordata, è regione sena adnascuntur: Inter caulem & costam exiliunt slores albi,

Lib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis.

longi, quibas succedunt siliqua unciales, subrotunda, continentes semina quina, nunc plura, nunc

6. Vicia luteo flore sylvestris J. B. sylv. lutea, siliqua birsuta, nondum descripta C. B.

F. B.

Ex una realize numerofi idémque flexuofi exeunt cauliculi, angulofi, in alas alternatim divifi;
quibus folia harene Vicie fativa: fimilia, dena, duodena, plus minus, quorum costa in tortilem claviculam terminatur. Alarum foliorismue commissilaris fores fingulares ex brevistimis pediculis
pendent, speciosi fatis, est lucio pallidi, quibus situate fores fingulares ex trevistimis pediculis
pendent, speciosi fatis, est lucio pallidi, quibus situate fores vicie filiquis berviores,
habitores, craffiores, latioréque, alba hirfuite pubelécentes, in quibus somina quaterna aut quina,
fuica, maculta, adiquantum angulofa, compressique, fapore leguminolo.

Circa Liburnum & alba in Italia inter segetes observavimus: J. Bauhinus circa Monspelium men-Leon &
Control Control

* 7. Vicia (ylu, lutea cum galea fusca I B

In ficca inferiora labra lutea apparent. Flores majores quam lutez superius proxime descriptz. In neca interiora iatora unea appareiti. Funta majores quam nuez inperius proxime aeteripee, bini ex brevitus pediculis juxta folium, in in inila, folia verò diverla, quinque tantum conjugationes fupputavi, foliola breviora, latiora, ad foliola Viciz fepium perennis accedentia, paulò rotundiora. tamen. Sliquae etiam quamvis nondum matura nobis videbatur, attamen ad modò dictae Viciae filiquam eam fuo tempore acceffuram colligere haud difficile fuit.

Circa Bononiam ab Agerio collecta eft. Ex impersecta hac descriptione à sicco ramulo sumpta nihil certi colligi potest. Morisonus pro prioris marie.

* 8. Vicia multifolia cum silianis latis I.B.

f. B. Folia huic omnino fimilia crant Vicia multiflora: Folia huic in illa conjugationes plurima, ad duodecim supputavi; angusta autem sunt & in acutum definunt; in its magni pili: sere, parvi, fingulares, ex breviffimis pediculis, ficci lutei apparent : filiquæ fingulares etiam, primo valde hirfutæ, postea minus, sed tactu aspera, uncià una & semis breviores, & unciam semis ferè lata, in iis grana

potrea minus, qui si interesse a la granda quinque observarimus, cujus sint coloris vel magnitudinis dicere non possimus, qui immantre.

Ab eodem Agerio siccam accepit. In sats intra & circa lucum Gramuntum Aprili & Maio Losse. menfibus invenit D. Magnol. Flos non luteus eft, prout in ficca apparuit, sed pallide albus.

9. Vicia flore obsoletè purpureo, siliquà hirsutà. An Aracus major Baticus Boelii Ger. emac. app. Park.

Tota facie ad Viciam fativam accedit, verum falia fumma parte crenata funt. Flores obsolete pur-purei, umbone obscuriore seu saturatiore, ex alis foliorum singulis singuli, nullis pedicalis; quibus fuccedunt filiquæ hirfuta, breviores quam Pifi vulgaris, non minus tamen per maturitatem turgidæ & ferè teretes, duo aut duo i uncias longæ, per maturitatem nigricantes: Semina qualia fuerint cer oblivionem aut incuriam à nobis observatum non est.

In foliis planta nobis descripta non plures quinque pinnularum media costa adnexarum conjugationes numeravimus.

Huius femen unde habuimus jam non recordamur.

Araci Batici caules cubitales & longiores: folia ex fex, septem aut pluribus foliolis acutis Lentis similibus mediæ coftæ adnexis composita : Semina in singulis siliquis quaterna circiter, rarius rotunda, plerunque nonnihil compressa & interdum angulosa, nigricantia, magnitudine Pisis sylvestribus supparia, Viciæ sapore.

10. Vicia sepium perennis J. B. maxima dumetorum C. B. Ger. emac. Park. Buth Deten. J. B.
Ad sepes provenit, caule duorum triúmve cubitorum longitudine, non admodum crasso: folias

non multum à Viciæ vulgaris sativæ abludentibus, subinde tamen variantibus, in ration dipositis per conjugationes, quales aliquando in uno solio tredecim numeravi, quamvis soleant multo etiam paucioribus conftare [in planta quam præ manibus habemus non ultra feptem numeramus.] Singupancioribus conftare Lin planta quam præ manibus habenus non ultra feptem numeramus.] Singularia folia fen pinnulæ à Vica fativa eo portifimim differiunt, quòd qua parte cofta annechmuru lattora fint, indea, fenfim attenuentur in mucronem [licet & quaedam rotunda fatis reperiantur] minis hiritat, fapore fatuo, vifeido. Flores unico pediculo rubenti hærent plures, ad fex ufque, e calice purpureo exeuntes, unicolores, non bicolores, ut in Vicia fativa & (vivettri vulgatori, quanquam intenfionem quandam & remiffionem coloris in partibus floris eft obfervare, fiquidem folia egis inferiora faturatore purpurà dincha funt & parie ingicicant, fuperiora dilutiva purpuraficum [in nofitare hanc coloris differentiam non eft obfervare, fed omnia folia ejuddem finte coloris, faturatore delevativa fusica. Silauarum inferne differimen a mo foliagore delevativa delevativa delevativa delevativa fusica. nontrate name cotors unesternant non en cotor rate, fed omina tona opiación fluir coloris, frattrator-ribus lines obscuris firstat. J Silquaram infigne dificrimen, tam feelicem fei. Horum ubertaren una duntavat aut altera, fintendum tres] filiqua excipiunt, minores multóque breviores, latinfeule interim & compreffie, glabra, non ut atava hirtur, per materitatem nigre, præque nigrednio per ne lucentes, femina claudentes Piti fapore, medulla linea, formal variá, modo longiora, interdum tenuior tamen, & fibris multo minoribus, dulce quid [aliorum leguminum de more] relipi ::... In fepibus & dumetis Maio mense florens ubique repentur.

11. Vicia

901

Locus.

Locus

Locus. Vicia Indica flore albo.

Locus

Tempus

Locus.

* Vicia cum

filiquis pluri-mu birfuti.

Locis.

11. Vicia filvestris stve Cracca major Gev. Aracus seu Cracca major Park. Vicia vulgaris silvestris Cemine parvo & nigro frugum J. B. Vicia semine rotundo nigro C. B. Strangle Care 02 Wilh Deten.

Radix ei nunc simplex, nunc ramosa, caules emitrit plures, insirmos, humi procumbentes nisi quando capreolis suis vicinis stirpibus se alligant, dodrantales aut pedales. Folia ut in Vicia sativa quando capreous um victims nu jumo se anigam; acondinados am personas perim um victa lativa hiritata, angultiora tamen, necim extremitates adeó obtadas, paucioribus etam conjugationibus ad eandem coltam adnexis [tex ad fummum] composita. Flores ad singulas foliorum alas singuli, in latiore folo bini ternive, hilari purpura nitentes, non bicolores ut in Sativa, pediculis brevibus aut nulactions tool unit territor, many purpose memors into account and activate personal act mul-lis harrentes. Succedunt filique longa, graciles, teretificultar, por maturatem nigra, feminium par-vis, rotundis, vicia fativa triplo ferè minoribus, copiofis (ad decem aur duodecim eximere memini) replete. Color feminum non penitus niger (ut volunt Botanici) fed ex pallide viridi & nigro

vanus.
Vere floret & pertotam deinde æftatem. Ad fepes & in aggeribus, locis præfertim arenofis, fæplus provennt apud nos quam in arvis & cultus: 1 mo verò in palcuis arenofis non rarò invenitur. Hine
& quia femen non perfectè nigrum ett, aliquando dubtavimus, an hæe planta fit Cracca mejor Botanicorum nécne, necdum planè nobis satisfactum est, putamus tamen eandem esse.

12. Vicia angustifolia purpuro-violacea siliquă lată, glabră Botan. Monsp.

Graym.

Folia multa habet, oblonga & angusta, obtusa, florem magnum, purpuro-violaceum, cui succedir fliqua selcuncialis iongrudunis, semuncialis latitudinis, glabra.

Hacest (inquit) proculdubio quam invenit J. B. ut dicit cap. de Vicia vulgari sylv. inter saxa mené April, qua itur Frontignanm folis angultifilmis, flore pulchro purpureo; ego ad præchem pouls retulerim Viciam illam J.B. quin ni filiquarum latitudo obstaret hanc illi eandem

12. Vicia Sylvestris flore fusco.

Hanc in Sicilia invenimus ad pedem montis Ætnæ.

14. Aracus minor Lustanicus Park. Legumen pallidum Ulyssipponense Nonii Brandonii Ger. emac.

App.

Caulibus, folisis, filiquis Araco majori Bætico fimilis est, verùm minor, minúsque aut ponus non omnino pilosa: Flores pallide lutei: Siliquæ minores, glabræ: Semina minora.

A. 15. Vicia sogetum cum siliquis plurimis birsuis C. B. Vic. parva sive Cracca minor cum multis siliquis birsuis J. B. Vic. sive sive cracca minima Ger. emac. **Emall with Care** 02 fine Care. Aracus five Cracca minor Park.

J. B.

Tradice exilì & tenui quadrati, tenues & infirmi exeunt cauliculi, dodrantales & longiores, importuna alarum ubertate luxuriantes. Folia Lentis foliis paria, lavia, pinnata, raro fibi muud refipondenta, ad medium nervum adneza, ad octo aut novem paria, qui in tortiles caprolos varie partios facellens, fegetem infelto complexu arripit & ftrangulat. E foliorum alis bine inde enatis petros facellens, fegetem infelto complexu arripit & ftrangulat. uno racuttus, regretti interito compresa arripo es transguat. E totostum an interitor eritats pediculis fuforali intident racematim, feptem ant oxfo interdum, codem fpectantes, pufili, iduate corrulei, quos filipae excipium femunciales, hirfuta, quarum fingulis bina grana infunt, rotunda, nigricantia, Rapiftri vulgaris majora. Inter fegetes nimis frequens.

16. Vicia pratensis verna seu præcox Soloniensis, semine cubico seu bexaedron referente Moris. hist.

Florem fert exiguum, rubentem, papilionaceum, ex fingulis geniculis ortum; atque fingulis forbus fingulz fucedunt fliques, currs, cenues, policares: in quarum finguls continentur fimina angulola, minuta, terna aut quarerna, hexaedrum referentia.

Pracocitate & tenuitate partium, denique seminibus cubicis à cateris Viciis nullo negotio distin-

Sub exitum hyemis in pratis neglectis & minimè herbidis, contra regiam Chambort in agro Soloniensi intra septa ejusdem nominis sitam viget.

A. 17. Vicia five Cracca minima species cum siliquis glabris J.B. AnVicia segetum singularibus sliquis glabris C.B. Line Care with smooth poop.

Præcedente minor est & tenerior, tota glabra, félis longioribus & angustioribus, paucioribus ad mediam costam, que in capreolos facessit.

Pediculo tenuismo, longo ex foliorum alis exeunte, innascitur flos unicus, sæpe vel duo, vel tres, majores quam * præcedentis, pallide cœrulei lineis purpureis saturatioribus striati; quibus succedunt siliqua glabra, nonnihil compressa, semina tria quatuórve continentes.

Inter fegetes, non rarò & in sylvis locis humidioribus oritur.

* 18. Viciæ parvum genus folio longo I.B.

F. B. Cubitalem, Monspelio allatum dedit ramum frater C. Bauhinus angulosum, foliis alatis, costă in capreolos facellentes; fingularia folia felcincialia & diarram inateria in accumenta angunomi, nom atats, cotta in capreolos facellentes; fingularia folia felcincialia & diarram unciarum, graminea, vix culmum lata, in acumen definentia. Flofadi longo furculo peculiari hærent, multi, oblongi. Sequantur filiqua Cracca minores, nonnihil longiores.

Circa Monspelium in plurimis siccioribus satorum marginibus occurrit. Bot. Monsp.

Locus.

A. 19. Vicia multiflora C. B. Ges. sylvestris multislora sive spicata Park. multislora nemorensis perennis seu dumetorum J. B. Sylvestris spicata C. B. Custet Detripes.

Radices huic longæ, tenues. Caules cubitales aut bicubitales, ramofi, infirmi, ut hujus generis omnium, striati, brevi lanugine hirsuit. Folia componuntut è plurimis pinnularum conjugationibus ad mediam costam que in capreolos definit, annexis. Sunt autem pinnular longitudine digitali, angusta, utrinque hirsuta, obscure virides, mucronibus acutis. E foliorum sinubus excunt spica pralongæ florum purpurateentium longinfeulorum, deorfum dependentium, quibus fuccedunt filiquæ unciales, latinfculæ, deorfum dependentes, semina continentes subrotunda, per maturitatem nigra. Lentis magnitudine, tria aut quatuor in eadem filiqua.

In dumetis & sepibus, non rarò etiam in pratis æstate floret. Floribus deorsum dependentibus Locus. cum Galega convenit, unde nonnullis Galega sylvestris dicitur. C. Bauhinus ex una specie ni multùm fallimur duas, imo tres facit. Sunt enim ex sententia fratris Vicia ejus multiflora h. e. Galega fylvest. Dod. & Vicia sylv. spicata, i. e. sylvestris secunda Clus. una & eadem Vicia: species; nec diversa videtur Vicia Onobrychidis flore ejustem C. Baubini, ut & D. Magnol arbitratur.

A. 20. Vicia sylvestris multissora maxima. The great tufted Wood-Detch, Vicia peremis multiflora spicata major Moris. hift.

Hæc præcedenti perfimilis est sed elatior & ramosior; foliis latioribus, pariter hirsutis; floribus subalbidis, aut dilutè admodum cœrulescentibus, saturatioribus lineis cœruleis striatis.

In sylvis sed rarius invenitur. In sylva quadam propè Caerwent in Wallia primum observavi : Lecus. D. Johnson copiosam invenit in sylvis propè pontem Greta in confiniis Comitatus Eboracensis & Dunelmenfis Episcopatús.

21. Vicia maritima multiflora alba Messanensis.

Hæc floris colore à sylvestri multiflora vulgari differt. Invenimus spontaneam in lingula illa Fretum Siculum & portum Messanensem intercedente. Circa Neapolin eandem observavimus flore vario ex albo & cœruleo. Aliter etiam, ut putamus, differt, verum nos non fatis curiofi fuimus in differentiis observandis.

* 22. Vicia perennis incana multiflora Botan. Monsp. .

Viciæ multifloræ vulgaris magnitudinem affequitur, à qua differt quòd folia villo incana & quafi argentea fint: flores fimiliter spicati, purpuro-violacei, sibi invicem propinquiores; & antequam explicati funt fpica recurva eft.

In pratiscirca Lateram Junio mense floret: Siliquas nondum viderat D. Magnol.

* 23. Viciæ pulchrum genus multifolium, sive Galegæ species quibusdam J. B.

F. B.

Cofta longa in caproolum definenti alligantur folia interdum viginti, in acumen definentia, glabra: Florum idem poficus ex longo pediculo, qui pauciores, ut animadvertere adhue licuit, paullò majores finguli, quales freè Vicie fepium, purpariacenes, nifi fallat ficca planta. Agerius declu nomine Galega alicujus ex monte Apennino.

Vicia Onobrychidis flore C. B.

Caules habet pedales, teretes, striatos; quos foliorum alæ, ut in Vicia vulgari, sed breviores & angustiores, uni costa ex adverso respondentes ambiunt, capreolis extremum occupantibus. Ex foliorum alis superioribus pediculi sempalmares, nudi eurgunt, quorum summitathus store plures, oblongi, galericulati, Onobrychidi tertiz Clus. formă similes, infernè pallidi, supernè violacei colo-

Floribus succedunt siliquæ planæ, doorsum reclinatæ, semina sena, septena numero continentes. Monspessiuli provenit. Viciæ multisloræ eadem videtur D. Magnol & nobis.

24. Faba fylvestris Græcorum seve Faba Veterum Park. sylv. frustu rotundo atro C. B. Aracus fabaceus & Faba Kairina, cui semina minora J. B. Faba sylvestris Ger.

Legumen plufquam cubitale, cujus caules fatis craffi, angulofi, inanes, nonnihil hirfuti: Folia quaterna vel fena [ranius] conjugatiombus duabus digelta, coftæ adhærent longiufculæ, Fabæ vulgaris foliis fimilia, hirfuta, nigricantia, neque ullum eft folium quod imparitatem faciat, pediculus enim five page in capreolos abit, quibus proxima apprehendit: verum ubi cauli pediculus adnectitur, pinnæ adnascuntur binæ, veluti in Pilis; atque ex eodem oriuntur loco flores purpurei, fimiles fere H h h h 2

* 18. Vicia

Lib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis. 905

Majoribus,

Planta est annua, astate florens: provenit sponte in Apulia, campestribus locis, inque Gallia Nar-

bonenfi & Aquitania.

25. Aracus fabaccus ferratus & Cocco vico semine majore J. B. Faba Veterum foliis ferratis Boelis Ger. emac. App. F. Veterum Jerratus folius Park.

Pracedenti fimilis eft caule, flore (ut exiftimo) purpureo, Vicia fepium, & filiquis, que, utilli, late, uncias tres longa; fingulares, ex brevi pediculo harentes, in circuttu hirfuta. In foliis tres conjugationes, pulchre dentata, prater alas binas. Folia in capreolos definunt, ad quorum latus pra-

ter conjugationum foliolum unum folum adest, minus cateris. ter conjugationium romonium union nomin auest, rimino exteris.

Ceceo vieo Bello dictum, J. Bauhino fatum, plantam produxit, quæ florebat Maio, fimilis autem erat pracedenti Araco fab. verum floret bini, omnino purpurei, internè non firiati : ternus ordo parerat pracedenti Araco tals, venum jiero inni, omnino purpurei, interne non fitrati: ternus ordo par-rorum foliorum, quorum quadam fimilia inne ferraturis, a lai verò cum ferraturis; Ale in principio pediculorum critata ut in descripto. Sapor non displicet. In filiquis latis numeravi septem grana: Sapor in virentibus leguminosia cum aliqua ingratitudine. Menfe Junio filique mature, latiores mulvò quam in Faba Veterum vulg. Plía autem duplo majora, minus nigra cum hilo albo. Hoe genus cum ferrato inpra dicto idem elle puto; obtant filique bine ad fingulas alas; verùm, seu idem in illi, fire diversim, iphilimum elt guod nos inter frutices circa Bais invenimus a vulgari ve-

terum Faba multum diverfum, ternis in fingulis alis foliorum conjugationibus eorúmque majorum, & circumlerratorum. Floribus binis in fingulis foliorum finubus ilíque non ftriatis, filiquis latiori-

bus, feminibus majoribus.

CAP. IX.

Ens vel ex lenis factum est, vel ex lentis, quomodo Vett. dixisse in recto, ait Priscianus in VII. Ratio nominis effe creditur quia comedi lenes & lentos faciat. Invenio (inquir Plinus lib.17. cap. 12.) apud ductores acquanimitatem fieri vescentibus es.

Lens à reliquis viciis diftinguitur, semine compresso & pro plantulæ modo grandi, filiquis latis.

Caterum Lens minutum & vile est legumen, unde proverbium mira de Lente, apud Gracos dici folitum, quoties res humilis & pufilla splendidis encomiis magnificisque laudibus attolleretur cui Anglicum noftrum respondet Great matter of a woodden Platter.

Pauperum & tenuium cibus est, quæ fastiditur simul ac lautior fortuna contigit, unde Proverbium Dives fattus jam dessu gaudere Lente, in eos dictum, quibus ad uberiorem conditionem evectis fa-

stidio sunt ea quæ priùs inopes boni consulebant.

Quod ad vires attinet, Lens ex Veterum autoritate oculorum aciem obtundit, ægrè concoquitur, stomacho incommoda est, eumque & intestina inslat: alvum autem sistit si cum cortice edatur tur, icomacno memmoda est, cunique es intentina minat. Ayuni autem intenti ordere datuli inducii gravia informia, a di nervofa, & pulmonem & captu incommoda est. Galeno corpus Lentium liccat & ventrem fistit, Decochum verò propellit. Quapropter prior aqua diffundutu cum cohibendi gratis fumuntur. Praccipua via adstringendi est in corrice, detergendi in ficco. Lens ergo decorricata illam adstringendi vehementiam & ea qua ipsam consequuntur amittit; magis tamen nutrit quam quæ cortice spoliata non est, verùm succum crassum ac pravum gignit, tardéq, commeat, non tamen alvi fluxus deficcat uti ea cui cortex non est ademptus. Externe in cataplasmatis ad multa adhiberi folebat à Veteribus. Vide Dioscoridem & Plinium.

1. Lens J. B. minor Ger. Park. vulgaris C. B. Mentilg.

Planta est annua, radice tenui, alba, paucis sibris donata. Caulis ei satis crassius pro plantula modo, dodrantalis, hirfutus, angulofus, infirmus & procumbens nifi in propinquo fit quod feandat, a radice ftatim ramolus. Folia è quorum finubus ramuli exeunt alternatim pofita, ut in reliquis fere leguminibus, quinque aut fex pinnularum media: coftæ adnexarum conjugationibus composita, cofta me minibus, quinque aut lex pinnularum medise colte adnexarum conjugationibus compolita, colta media in claviculam exeunte. Singulæ aŭem pinnulæ oblonga, angulæ, hirditæ in acutos apices definute. Ex als foliorum exeunt furculi tenues, oblongi, duos aut res florei geflantes, parvos, albentes i fliperius tramen folium, quod dypeum appellant, cœruleis intus, lincolis firiatum eft. Floiculis fuccedunt fliques breves, later, comprefie, galare, duo vel tria femina, quam pro plantulæ modo majora, comprefia, per maturitatem flavicantia continentes.

2. Lens major J. B. C. B. Ger. Park.

Lente vulgari omnibus partibus speciosior est & major, herba, foliis, slore albo, siliquis, ut & semine, quod Lentis vulgaris duo aut tria grana facile aquat.

* 2. Lens

. 2. Lens Hungarica major perennis Hort. Leyd.

Reliquæ omnes Lentis species singulis annis intereunt, hæc perennat.

· 4. Lens maculata Park.

° 5. Vicia (ylvestris cum Lentis siliqua J.B.

Dodrantalem habet caulem, gracilem, angulosum, glabrum, ramosum : folia duarum triumve unciarum, tarsi essigie, singularia Cracca minima soliis non majora, per extremum obtusa & veluti cordata: costa extremum in tortiles cirros abit. Ex alæ sinu enatus pediculus uncialis storem gerit unicum Lentis flori fimilem, quem excipit filiqua uncià longior, semunciam lata, glabra, com-pressa, duo aut tria claudens semina, orbiculata, Lentis majoris.

Nemaufi collegit Cherlerus.

SECTIO SECUNDA.

De Herbis flore papilionaceo seu Leguminosis non Scandentibus.

Æ vel funt filiquis fimplicibus, vel filiquis geminatis duplici alveolo duas feminum feries continentibus. Prioris generis plantæ funt vel filiquis articulatis, vel articulis carentibus issque vel erectis, [apertis aut utriculis inclusis] vel propendentibus. Quocirca Sectionem hanc in quinque membra feu subsectiones dividemus.

Prima erit, De leguminosis siliquis erectis. Print ett., De leguminions inquis etectis. Secunda, De Legum. filiquis propendentibus. Tertia, De Legum. filiquis utriculis inclusis. Quarta, De Legum. filiquis articulatis. Quinta, De Legum, cum filiquis geminatis.

SUBSECTIO PRIMA.

De plantis leguminosis non scandentibus siliquis simplicibus erectis: Lupino, Faba, Glycyrrhiza, Galega, Onobrychide, Orobo, &c.

Herbæ flore papilionaceo erectæ seu non scandentes sunt vel siliquis ad singulos flores

	plicibus, unico alveolo unicum femen aut unicam femmum fenem continentions, funtque sel
!	Monosporme, floribus in spicas è foliorum alis egressas dispositis, filiquis
	(Rariùs & à se invicem remotiùs sitis,
١ ،	Monosparme, floribus in specas e toliorum aus egretus airpoints, iniqua (Rariùs & à se invicem remotiùs stis, Echinatis seu aculeatis; Onobrychis vulgaris, Caput gallinaceum, Levibus, orbiculatis seu peltatis; Polygalo Gesners affine, Caput Gallinaceum, S. B.
1	In capitulum conglobatis, afperis, Glycyrthizæ facie; GLYCYRRHIZA echinata.
	Poly/perma, sifiquis
	Articulis non interceptis, calicibus (Expansit, filiquis visui expositus (Eretiti, foliis (Divitatis, caule cereti, floribus in summis caulibus & ramulis in spicas dige-
	Expansis, filiquis visui expositis
	Erettis, foliis
1	Digitatis, caule tereti, floribus in summis caulibus & ramulis in spicas dige-

Hibbh 2

itis, femine amaro; Lupinus.

Pinnatis, pinnis

Dulei repente lutea, caule procero, filiquis brevibus compreffis; GLYCYRRHIZA. Instipida, saltem non dulci, floribus spicatis, siliquis

Tenuioribus seu strictioribus; GALEGA. Habitioribus ; OR O Bus Sylvaticus filiqua erecta.

Propendentibus.

(Nodosis, torulis seminum protuberantibus velut articulatis; Orozus sati-Laualibus feu planis,

Long is & minoribus.

Teretioribus, foliis

Pinnatis, aliàs cum, aliàs fine impari in extrema ala folio; OROBUS Sylvaticus filiqua propendente. Integris, longis gramineis, caule erecto tereti; CATANANCE.

Compression, floribus corollæ in modum confertis, seminibus compressfis quadratis; SECURIDACA.

Brevibus turnidis & vesicarum instar inflatis; CI CER Sativum.

Membranaceis tumidis & vesicarum instar inflatis filiquas occultantibus; Loto Af-FINIS, Anthyllis leguminofa, Trifolium balicacabum

Articulatis; v. Tab. fequentem.

LGemellis seu duplicatis.

CAP. I.

UPINUS nonnulli à lupus dici existimant, rationémque hanc adferunt, quòd lupinat quadam natura terram voret. Nam (ut Plinius ait lib. 18. cap. 14.) Tellurem adeò amat, ut quantis frieram over. Nain (it rimins at to 1.6. cap. 14.7) Tennicia deco anas, ut quantis friere fos folo conjectum inter folia veprefique, a determi tanen radice petreniat. Sed rechits Isladous Lib. 17. Orig. cap. 4. qui Gracum esse origine docet. Est enim and 18. Nempe qui est loco dicto Isladous aix, Valum gustanti amaritudine contristat. Aqua tamen si

macerentur amarorem exuunt: unde Zeno Cittieus rogatus unde fieret, quòd cum natura adeò tetricus effet, vinum si biberet, fieret snavior, sibi hoc cum Lupino commune esse respondit. Meminere Atheneus lib. 3. & Laertius in Zenone.

Ex Lupino macerato fiebant nummi, quorum in Comædiis usus erat. Plaut. Pæn. Act. 2. Sc. 2.

AG. Agite, inficite aurum est. Col. Profecto spectatores Comicum. Maccrato boc pingues sum auro in Barbaria bowes. Verùm ad banc rem agendam Philippeum est.

Hinc Horat. Lib. I. Epift. 7.
Nec tamen ignorat quid distent æra lupins.

Ubi, ut Turnebus à Mureto edoctus scripsit lib. 1. Advers. cap. 15. per era intelliguntur nummi ærei, per lupinos nummi Comici è Lupinis confecti, ut omnino fallantur qui corrigunt, quid diftent erva Lupinis. Hac omnia è Clariff. Voffii Etymologico.

Lupini notæ funt folia digitata, caules teretes, flores in fummis caulibus & ramulis in fpicas dige-

1. Lupinus fativus Ger. fativus flore albo C. B. fativus albus Park. vulgaris, femine & flore albo, fativus J. B. 300 tite Lupines.

Caulis huic cubitalis & fesquicubitalis, mediocriter crassus, teres, hirsutus, erestus, ramosus, medullà farctus [quamvis alii concavum faciant] foliis nullo aut alterno ordine politis veltitus. Folia pediculis duas trésve uncias longis innituntur, ex septem plerunque segmentis obiongis angustis, è

Lib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu loguminosis.

pediculi faftigio colem puncto enatis, Pentaohyllorum in modum compotita: (Folia hujufimodi Jungio non ineprè digitata dicuntur) è glauco obfeure virentia, ad margines equalia, fibbus hiritata lanugine incani & qualia regente ad margines precipie. Horum latera noctu contrahuntur, ipfaque influper ad pediculim terram versis reflexa dependent. Flore in funnis caulibus & ramulis in fpicas digeffi, papilionacoi, albi, pediculis brevibus. Floribus fuccedum fliquee, tres uncias longes, hiriture, erecte Fabaccarum inflare, pulpofez, compreffic, quinque el fex femine majulcula, occidenta & nonnihil angulofà, compreffa, qua parte flique adherent cavitatem quandam velut umbilicum exiguum habentia, foris alba, intus lutea, sapore amaro, continentes. Radix subest dura, alba, mukifida.

In Italia in agris seruntur: non modò ad alimentorum usum, sed (fi Matthiolo credimus) ad Locus. agros impinguandos.

Lupinum alterum album Park. huc refero.

Seruntur in Hetruria (inquit Matt. & nos etiam id observavimus) non modò ad alimentorum usum Vires. sed ad agros impinguandos, & Plinius pinguescere hoc satu arva vineásque dixit, ità ut optimi fimi

Semen in aquâ dulci calida maceratum amaritudinem deponit, & gustui gratum redditur ut citra aliam coctionem eficetur. Galenus elixum cum garo ac oxygaro, vel etiam fine his fale mediocri conditum mandi scribit, & fieri tune nutrimentum succi crassi, & tardè descendere. At ubi nativa cumum andritudo maio exterigendi digerendique vim obtinet, interficit lumbricos tum illicus tum addito melle linctus, tum in pofca potus; quin & decoctum qui sidem præflat. Foris impofitus ex emplafticorum genere elt; unde & decoctum in foru, & farina in cataplafmatis vitiligines, achoras, pultulas, ploras, gangranas, ulcera maligna juvat, partim extergendo, partim citra mor-dacitatem digerendo. Sunt qui farinam ifchiadicis cum aceto illinunt. Elicit menles & fœtum cum Myrrha & melle impositum, & alia multa præstat, quæ vide apud Dioscoridem, Galenum &

Quod Theophraftus dixit viridem à nullo animali mandi propter amaritudinem, de fructu intelligendum est: nam hodie etiam pro boum pabulo seritur inter rapas. J. B.

2. Lupinus caruleus major villosus C. B. exoticus hirsutissimus J. B. caruleus maximus Park, major flore caruleo Ger. emac. Indicus Cornuti. The greatest blet Indian Tuvine.

Radice est lignosa, rufescente, fibrosa: Caule cubitali, rotundo, firmo, striato, molli lanugine obfito, (nam in hoc longè major est hirsuties quam in aliis Lupinis) in summitate in paucos ramulos diviso, [Cornuto multis ramulis brachiato] ramulis quandoque etiam subalaribus rudimenta floris futuri habentibus, qui rarò nostro cœlo perficiuntur. Folia septena aut octona, [Corn. novem aut undecim] molli lanugine obsita & quàm in cæteris latiora, stellæ in modum disposita, pedicuau unecum i mora naugue coma ce quanti ne cateria naroa, tenze in moram anponta, peacu-lis villofis, tres quaturore uncias longis, infident; qua decidua funt, maxime tui fume pertici in-cipit. Flores magni funt, eleganter corrulci & inodori, femper quini in ordine cea verticillatim dif-pofiti, ita ut quanpluirimum quaturor, rarius quinque ordines confipiciantur, & quo planta perfecti-or fit co etiam magis à fe invicem diffinguantur, & quintus ordo plerunque pent, dum inferiores femen perficere ftudent. Siliquæ fequuntur hirfutæ, unciam latæ, duas longæ, fed paucæ, cùm ex quinque ordinibus vix binæ fingulo ordine proventant (quod raricatem & percentant plante naturam oftendere videur) quæ femes vulgaribus majus, comprefilm & rufefoens, alperum, J. Baulino totum luridum contiente. [Comme bilaque trium ad fummum feminum capaces funt; femnan ont

lavem, ut reliqua, superficiem habent, sed pumicos asperitate rudem.]

Hæc planta tum à Clusio in Hist. describitur, tum à C. Bauhino in Prodromo, cujus etiam deferiptionem adhibuimus, & tamen (quod mirum) à Jac. Cornuto in Hift. Plant. Canad. pro non defcripta habetur.

2. Lupinus medius caruleus, An Indicus medius caruleus Park?

Præcedenti fimilis eft fed minor & humilior, pariter villofus. Flores etiam minores, colore itidem corruleo amono lucentes, cum macula in medio albicante, vetuftate, antequam flos marcefeir, in rubellum colorem mutatà. Siliquæ villofæ, minores: semina etiam minora, valdè compressa, per maturitatem contracta cavitatem quandam utrinque obtinent, pulchrè variegata, minimè ut superioris afpera, fed lævia ut in reliquis.

Londino semen habuimus, quod in hortulo nostro Cantabrigiæ satum plantam produxit, quæ se- Locus

4. Lupinus caruleus minor Park, flore caruleo Ger. sylvestris flore caruleo C. B. sylvestris purpureo floreo, semine rotundo vario J. B.

Ex fylveftrium Lupinorum genere eft, caule cubitali, robufto, recto, tereti, ftriato, folido, alis fatis frequentibus concavo & ramofo. Folia Lupini fativi, nonnihil hirfuta, multo minora, in quinque, fex, vel feptem radios longos, angustos fissa; pediculo inharent longo, sapore ingrato & odioso. Flores longa serie crebri, agminatin ascendentes, Cicercularum & Pisorum flores referunt, coloris purpurei [potius cœrulei] quibus succedunt slique rectx, semina continentes parva, stigmatis variata, rotunda. Radicem porro demittit satis profundè, non magnam tamen, glandulis ad fibras adnatis strumosam.

In Sicilia circa Messanam sponte & copiosè provenit : alibi eriam rum in Italia tum in Narbo- Louis. nenfi Gallia, locis arenofis & inter fegetes invenitur.

5. Lupinus

L'ires.

5. Lupinus augustifolius caruleus elatior. An Lupinus Gadensis marinus slore caruleo Park? Lupinus minor caruleus Tingicanus Moril?

Lupino sylvestri cœruleo similis est, sed erectior & elatior multò, ut qui ad cubitalem altitudinem aflurgat, ipfum criam Lupinum fativum proceritate æquans vel excedens: Folia ut in fylvestri minore angulta, novena plerunque in codem pediculo, extremis obtufioribus quam in alis Lupinis, ut quafi abscrifia videantur. Semina Lupini sylvest. cœrulei seminibus simila, sed colore nonnihil diversa, maculis nimirum ex susco flavicantibus varia.

Semen hujus Lupini Gadensis titulo nobis communicatum est.

. 6. Lupinus flore flavo Indicus Bontii.

Sapore est fastidioso & amaro. Flores fert flavos, quibus silique succedunt Pisorum nostrorum filiquis similes. Pediculi ex ipso caule satis longi & recta extensi emergunt, qui definunt in quinque vel sex folia oblonga, tenuia. Flores autem & siliquae etiam cauli cum tenui pediculo adnas-

Agrestes sunt, & in hortis (quod sciam) non coluntur.

Decoctum eorum alvum movet & urinas, ideóque magis inter medicamenta quam alimenta locanda veniunt.

Folia & sapor Lupinum indicant, at spica pendula ad aliud genus pertinere arguunt: Lupinus est ano-

7. Lupinus flore luteo Ger. Park. Sylvostris flore luteo C. B. luteo slore, semine compresso vario, J. B. The pellots Lupine.

Hic prima specie minor est & humilior, verum & ramostor, & in latitudinem magis disfusius. Folia angustiora longioribus pediculis insident, utrinque hirsuta, & in acutos mucones desinentia. Folias in summis caulibus & ramulis in spicas longas diseglit, è pluribus sforum vericillis compositos, [sex septemve interdum] in singulis verticullis quinque plurimum shosculi, pediculis brevissimis ni-xi, stavi, odorati. Ad exortum pediculi uniuscujusque storis antequam aperitur apponitur foliolum lanuginofum, concavum, quod explicato flore decidit [Hoc & aliis Lupini speciebus commune eft] Flores ejuldem figura cum pracedentis, nec pro planta modo minores. Floribus succethe transfer of the second of in præcedente, fupra florum thyrfum, qui in fummo caule eft, affurgunt & in altum emicant. Fo-lia contrahunt se nocu instar primæ speciei, non tamen dependent deorsum reflexi, sed potius surfum eriguntur.

• 8. Lupinus peregrinus minor, sive angustissimo folio C. B.

Ex radicula oblonga capillacea, cauliculas tenuis, palmaris, quam minimum hirfutus exurgit, circa quem foliola quina, fena, feptena, brevia, angustissima, subhirsuta, quæ oblongis pedicellis insident. Flores & semina nondum vidimus.

Ex horto Contareni Lupini Africani minimi nomine habuit C. Bauhinus.

Fructus, annotante * D. Palmer, rotundus, orbiculatus & in lateribus crenatus. Ex eo farina in D. Hermanni. Officinis conficitur pro cataplasmate.

9. Lupinus caruleus minor perennis Virginianus repens Moris.

Hic quoad caules, folia, flores, filiquas, femináque cum fylveftri cœruleo minore convenir: fed (quod notatu dignum) à duratione & rependi fub terram facultate à cœruleo minore (cum quo prima facie maximam habet affinitatem) caterifque fue familia quam facillime difcernitur, ut pro-lixiore descriptione ei opus non sit.

Præter descriptas alias adhuc Lupinorum species exhibet & describit Parkinsonus: nimirum 1. Lupinum alterum album, cui florum petala media, superiore seu gibbá parte; supremum cava,

cœruleo colore tincta seu maculata sunt : major est vulgari.

2. Lupinum minimum caruleum, qui partium omnium parvitate pracipue à sylvestri cœruleo mino-2. Lapinum fiore carne, à Lupino pergrino minor. B ?

1. Lapinum fiore carne, à Lupino ladico medio (cui aliàs fimilis eft) colore floris, parvitate om-

nium partium, & hirfutie minore diverfum. Verum cùm ha nobis nondum viía, nec à quoquam alio deficripta, nihil ampliùs habemus quod de illis dicamus, nifi quòd femina à Galielmo Boelio collecta fuerint, quódque valde tenera effent, &

femen post primum annum ad maturitatem non perducerent.

D. Magnol Lupinum shore purpurascente latifolium hirsutum C. B. in Matth se in satis in luco

Gramuntto fitis & in aliis circumpolitis invenille scribit. Botan. Monsp.

CAP. II.

909

De Faba.

Aba, Græcis wlauto, à Falifeis, Herruriæ populo, Haba dicta eft, unde vocabulum fumptum videur. Martinus à =do., i.e. orforo, pafor, deducit, ur fit quali Paba. Ifidorus à =do. A Dodonos hoc genus legerminis Posona Latiné dictur, qui Germanifino fullus, sidomatéque Alemannico abulus, at aliis doctior videretur, nomenclaturam hanc novam excogitavit (inquit J. Bauhinus.) Caterum Boona five Dean nomen à Baiana Italico deductum videtur, qua tota Infubria & Liguria recentes Fabas vendentium voce appellari autor est Hermolaus. Kvauss Gracis dicti creduntur quia funt els rò xues dessoi, xì denos que xues.

Fabæ notæ genericæ funt filiquæ erectæ, craftæ; femen maximum, ad latera compressum oblongum cum hilo magno in extremo, caules angulofi, firmi, concavi.

A. 1. Faba C. B. Faba, Cyamas leguminofa J. B. major bortenfis Ger. Park. Garden-beang, T. B.

Radice partim oft recta, partim (expente, ftrumosă & fibris donata, ex qua caules furriguntur duobus cubitis altiores, [imò in lattori folo humanam altitudinem fuperantes, vel finguli vel bini ternive pro fertilitare loil] quadatati, inanse, folia advertis, carlis, ex oblongo roundus, ad unam coflam adnexis: ex quorum alis flores oriuntur finnul aliquo juncti, congenerbus Pilis fimiles, quorum fuperamm folium ungue purpura/cente albidum, fritis purpurantubus pictum efi; duo laterala:
in medio nigra, in ambitu alba, flamina occultans colore eft ex albo herbacco. Semes in filique
magnis, crafifs, carnofis, hirdis, furrectis, oblongum, latum, planum, comprefilium, maximum, dimidiam drachmam interdum pendens, colore plerunque albo, interdum gubente, hilo in filuma parte longo, nigro.

Postquam semen dederit radicitus exarescit. Faba fructu albo & fructu rubro, non funt duæ diftinctæ Fabarum species; fiquidem experientia nostra, Fabæ rubræ satæ non semper rubras producunt, sed interdum, imò sæpius albas. Hæc coloris mutatio accidentalis est varietas, que vel folo, vel culture debetur.

2. Faba minor sive equina C. B. minor sylvestris Park. 3. sive communis Ger. emac. ficlo: beans, or Borfe beans.

Coulibus, folius, floribus & filiquis hortenfi feu majori Fabre fimilis eft, fed minor. Foliu tamen pluribus pinnarum conjugationibus conflant, magique conferta funt. Flore è foliorum finabus exeum in pediculis parvis, fex plerunque in coolem pediculo, qui delapfi cotidem relinquum filique, minores & rotundiores quam pracedentis, femina claudentes minora, tumidiora, rotundiora &

munores & rotuntiores quam pracesents, jemma claudentes minora, tumídiora, rotundiora & modico dolinoga, alia pallidora, alia nigricora. Feccundius est pleurinque hos genus Faba majori feu hortenfi, tum filiquarum ad fingulas alas numero, tum feminum in fingulis filiquis.

Fabis [hortenfis intellige] in cibis utimur frequentifilmê: funque in multis regionibus (ut reche typu & Adverfairorum auctores) vere & tota affate magnum annona fupplementum. Nos Trago fublicii. Virsi. bimus recentes innovias effe in cibo, & bonum fuccum gignere. Veteres cofique fecult Dodonzus, Calp. Hofim. & e recentioribus alii, Fabas fatulentas effe aium, & tanto fatulentiores quò viridiores, Calp. Hofin. 8: è recentioribus alui, ranas fatulentas elte aiunt, & tanto fatulentiores quò viridiores, cuius conflequens eth, difficilis etian effe concoctionis; quod tamen no mo exprimue quamuiu efficio tempore Faba frequente vafeimur; pec probantus (entonium Dodonci aridas & reficeatsus recentibus preferentis, quod fei, minus flatulentas pates, fed potius cum Trago eas operarius relinquimus. Ne video cur perso aliques animalia fegiment, & non esqub hominus.

D. Mandy de chichentus p. 121. (e novelfe feribis rufticum quendam pauperem, qui in gravi annome difficultate fabis folis elixis, noc alia re, liberos aluit; pueris tamen irà affis mellus coloratos

aut habitiores vix alios videres, unde constat copiose nutrire fabas aridas, postquam ventriculus eas

ferre affueverit. D. Tancredus Robinfon.

De facultate adftrictoria farina fabarum, ejúfque proinde ufu in dyfenteria medicos diffentire video. Casp. Hofmannus à farina fabacea, seu Faba frela Veteribus dicta & lomento faba, quia paratur fine cortice non oportere ait ullam exspectare adstrictionem, que corticis est, non autem substantia. Qua, pergit, ex limitatione intelligit unusquisque, quo in errore versentur illi, qui hac farina vel in aceto solo, vel in aceto & aqua decocta utuntur in alvi fluxibus ex debilitate retentricis; nusi enim tota decoquantur nihil fit.

Dodonæus è contra Fabam cum putaminibus descendere ait nec omnino facilè, nec omnino tarde; absque his autem alvum constringere; Nos in Dodonei sententiam propendemus, cum videamus in ue; atoque in autori artini contingeto, seve in seconome sevenium programmi, cum staemist in framento fierem farime funfaribus excuffi contina afringene, & furfures extergere, farinação elec-fum promovere: rem tamen experientia determinandam relinguimus. Faba minor facultate ac temperamento admodum fimilis est majori; non tamen tam hominum cibo quam equorum fagina

Farma Fabarum non tantum intra corpus utilis est in diarrhoea & dysenteria, sed & extra in maculis à Sole contractis, alifque cutis fordibus extergendis (fi illa fricentur) in fugillatis diffcutiendis, Aqua destillata ex sloribus diurerica est, maximíque usús in maculis faciei extergendis esque sucanda. Flores autem suavissimum odorem exhalant, ut agri aut horti Fabis consiti, cum in flore sant, odor etiam è longinquo fentiatur.

An Boona five Beam sit Veterum Faba non levis est inter botanicos controversia. Vide sis Dodongum, J. Bauhinum & Casp. Hofman: in De Medicam. Officin. Certe Veterum Faba parva fuit deur, certe vix credibile eft legumen ales vols l'acopinats). Dottorial consiste de l'acordian insiste in defuerdamen abiffe, aut nomen mutalle, inque ejus locum & nomen Bonnam fucceffife nemine confoio. Hac enim nobis

pro Faba, & Faba Latinis pro zuduo unanimi consensu tradita est. Contra sentientium argumenta

organic C. Hofman.) peccant in eo quòd comparationem inflituant cum Faba nostra majore, cùm deberent cum minore. Fortaffis illa tum non fuit perducta ad id magnitudinis mangonio.

num in feb. dupl. tertiana fubintrante fum liberatus hoc auxilio. Guido à Cauliaco. Provocat urinas

vias mundificando, pus & arenulas expellendo & menstrua provocando. Communicavit D. Edv.

Vias municamos, pas de Medicus infignis, cum aliis multis ex variis Autoribus in gratiam no-

Hulfum M. D. Printopinus & Medicus iningnis, cum aius muits ex varis Autorios in granam no-ftram à se collectis. Effection autem, & recèt, tribiendum sents (albis in lixivio contentis. Nam & ego (inqui) aliquando fremina cuidam Nephriticis doloribus obnoxio, cuius pedes valde intu-

Ad renum Affectus, R Cinerem è truncis Fabarum. Fiat ex iis lixivium, coletur per manicam Hippocratis, dulcoretur faccharo & aromat, cinnamom, de quo 3vi, propina. Ab atroci dolore reLib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis.

incrassando) alvum infantium leniter mollit. Usus præcip, in tussi, raucedine, phthisi, pleuritide. vetice crofione, uring acrimonia. Schrod.

911

nicz conolic, urna acimionia. Seroza.
Succus Glycyrrhizz infpitfatus ad hac przeipuz zftimationis eft.
Tragus Glycyrrhizz radicem cjúlque fuccum extractum ipfi etiam Saccharo przetrt. Nemo enim (inquit) ignorat amara & Saccharum fitim excitare, quam dulcis radix & fuccus eius restin-

Cortex ejus (inquit Dodonæus) amaritudinem quandam habet, & calidioris eft qualitatis parti-ceps, quam ideireo abradere oportet. At C. Hofmannus hoc nihil effe ait, nam Amaror eft interior (augetur is criam à diuturna coctione ut in aliis dulcibus) ab co verò est abstersio. Estne ergo, pergit, semper tutus in leniendis asperis? non est, quantumvis reclament ignari. In univerfum omnibus malis fuccurrit ab acribus, fallis & mordacibus humoribus excitatis,

Ex hujus succo cum aromatibus mixto fiunt parvi panes seu rotulæ ad tussim & pulmonis vitia. Glycyrrhiza cum tantillo Cinnamomi in aqua decocta, inservit nonnullis pro potu ordinario, &

post fermentationem inebriat non minùs quàm Cerevilia.

& ego (inquir) atiquando temme ciudam Nephiricis doloribis obnoxio, cipis pedes valde intu-muerant dixtam praferipfi in qua bona quantitas cinerum genitte incoca est, que magno mi-mero calculos è rembis decurbavit, verim dolore adeò atroci, ut ulum cius omittere coacta fit. Hine ad provocandam urinam praferibit Chefinas Salem ex truncis fabarum extractum, ad gr. viji, in aliquo liquore convenienti liumendum; vel fi fal in promptu non fit, lixivi ex cineribus facti se clarificati ad 3vi, cum Syrup, de Althaa 3j.

facti & clarificati ad 3 yi, cum Syrup, de Althea 3 j.

Memini quendam alvi cruenta excretione jugi per tres vel quatuor menfes laborantem folo ufu Fabarum rubrarum pulmenti in modum in lacte cocharum, mane & velperi devoratarum fanatum fuife, alis medicamentis nil juvantibus. Sim Paulu Quadrip, Botan. p. 30.

Symbolum illud Pythagoricum and volum dai you vaic interpretantur Veteres & Recentiores. Alli de Fabsi fumplicater accipium, à quibus ideo abfinere pracipit Pythagoras, quia fiint flatulentaz, Veneris incentiva, & mentis tranquillitati contraria; infomma turbulenta efficientes: vel ut alii volumi, (refe Pilmio lib. 18. cap 12.) quia mortuoum anime funt in its, & quia in floribus earum litera lugubres reperiantur. Alii wolumi fymbolice & anigmatice telliculos appellatos aiunt, quia funt arm et i wolumi, unde non à Faba comedenda, (quà iple frequenter vefecbatur) fed à rei Venefee proluvio voluifie philosophum homines deducere. Tandem alii, ut Plutarchus iple, à muneribus Reip, tractandis abflinendum interpretantur. Nam Veteres vice calculorum in magiftratibus elipendis Fabis utebanture. eligendis Fabis utebantur.

CAP. III.

De Glycyrrhiza.

Lycyrrhiza, id eft, radix dulcis, recentioribus Gracis, Theophrafto Scythica radix dicta eft, gua Scythe hac & Hippace, id eff., cafee equino, ad duodecim dies durare polle dicumur in fame & fir. Hippacen nonnulli Plinium fecuri pro herbæ nomine perperam habueun fame & III. Impacen nonnum Punum secut pro nerve norme perperam nasue-run. Plinius hac de re fibi non conflat ut patebit loca conferenti: nam lib. 28. c. 14. equium casa gulum quibidam bippacen vocari ait; at 1.25, c. 8. herbam eam facit, inquiens, His duabus berbis, Scythice fci. & Hippace, Scythar etiam in duodenor dies durare in fame, flivoe tradum. Reprehenden-

Scytmice ici. of ruppace, Softaar estam in auutents aus aurare in Jams, Jusse iraamit. Reprenendendus estam off Plinius, quod Scythicam radicem Theophr. diversam feeerit a flycyrthiza. Glycyrthiza infuper à fedanda fiti nonnullis Adiplon vocatur. Columella. Et quia famem fitimq, fedat glycyrthiza, ob hoc assession vocata off: nonnulli infum hydropicis dedere, tefte Galeno, ne fitirent: Hoc (inquit Jo. Bod. à Stapel) non parvo ægrorum levamine fieri recentiorum compro-

Glycyrrhiza nota funt radices dulces, repentes, lutea, caules proceri, filiqua breves compressa, erecta.

Glyeyribiza vulgaris Ger. emac. vulgaris Park. siliquosa vel Germanica C. B. radice repeme, vulgaris Germanica J. B. Hiquozite.

37. B.

Samentos radices longè latéque implexu vago reptant, colore buxeo, foris nigricantes, fapore melleo, cui ftipes multum dulcedine cedit, fabhirfatus, nonnihil purpurafcens. Folia in alam Fraxini inflar difposta, quorum singularia minora, per ambitum integra, atrovirentia, modicè viscola, dum adhuc tenera; tapore acerbo & subacido [Trago autore, Dichamno vulgari aut Ciceri sunt simila.] Flores racemoli, purpurantes, Dod. dilure cerulei, singularibus Trisosi bituminosi, forbus substituire. perfimiles. Hos excipiunt slique glabra in quibus semina parva, rotunda, compressa, dura, tria aut

Apud nos feritur Pontefracti in Comitatu Eboracenfi, & Worksopi in Notinghamia. Glycyrrhiza autem Anglica præcipuæ æstimationis elt, & ex transmarinis regionibus advectæ præfertur. In Germania quoque multie in locis, in agris colitur. Rarius autem in Germania & Anglia floret, ideòque ferilis à nonnullis, fed temere, credita.

Tam folia quam caules hymen quotannis percunt, & novæ sequenti vere proveniunt. Non paucis Galliæ Narbonensis locis autore Lobelio multum sponte oritur, etiam propè Laure.

Oppidum. Floret Julio & femen fert Septembri.
Glycyrrhiza caliditate & frigiditate temperata est, in reliquis ad humiditatem inclinat, pulmonica ac nephritica, acrimoniam mitigat, expectorationem promovet, asperitatem lenit, (humores sci. CAP. IV.

De Galega.

Alega Herbariis cur dicatur ignoramus. C. B. quafi Gallica Fracaftorio dica putatur. Verum Galega Italica vox est restibus Matchiolo, Dodonzo, aliis. Quod nomen apud Verum Galega Italica vox est restibus Matchiolo, Dodonzo, aliis. reres obtinuit non conftat. A quibusdam Rutæ nomen inditum ab effectu & viribus, non

Galega: nota generica funt Flores spicati penduli, reliqua erecta teretes, tenues.

1. Galega Lob. Ger. J. B. vulgaris C. B. Park. Ruta capraria Gesn. Goats Aue.

Hinc indè per terram spargit tenues radices, albas; Caules verò tollit bicubitales, & altiores, stria-tos, inanes, ramis compluribus brachiatos. Folia Vicix, pinnata, impari alam claudente, longiora, fpinulam mollem ex extremitate proferenta, sapore leguminacoo.

Flores peculiaribus insident surculis, ex foliorum alis exortis, viciæ multifloræ, jubam longam efficientes, colore albo, vel ex albo

cuis, ex tonorum aus exorus, vieix mutinoris, juoam iongam emicientes, coiore auto, vei ex auto violacco. Siliquae teretes, tenues, longa, erecte, in quibus femen. In Italia patim provenit, ad aquarum rivos pracțipui; &, ut aiunt, in Hispania. Clusius in Lœus. Pannonia abundantissimam vidit, inter Muram & Dravum stumina, paullò supra eorum conflu-

entes. Radix multos annos durat.

Celeberrinum est Alexipharmacum ac sudoriferum, venenum, imprimis pestilentiale, infigniter Vires. discutiens. Ulus ejus pracipius in percebiis expellentis, altisque morbis pettilentialibus, jusique pette curanda, in morbillis, in Epilepsia infantum (exhiberur succe cochl.i.) in setibus serpentum, in lumbricis, quos etiam extrinsecus applicata fugat. Estur & herba ipsa cruda vel cocta ad hos usus.

Herba hac, secus ac aliæ [Alexipharmacæ] citra saporem est, & insuper qualitatibus primis temperata. Idem. quod imprimis notabile est.

Galega: planta tota, & totius illius aq. stillatitia commendatur ad pellendos contagiosos, pestilentes & malignos morbos, cujus adeò certa experimenta volant nonnulli, ut qui Galega folum

Nobliff, Vir, Patrix fux decus, D. Robertus Boplius in tractatu de falubritate & infalubritate aria, tres quatuorve paginas impendit Galega viribus celebrandis in pestilentialibus & malignis morbis ex

propria observations & experientia; ju nos monuit D. Tancred. Robinson.
Galega: flyvoltris succus. Epilepsiam sanat. D. Palmer ex dictatis D. Hermanni: Quam plantam

intelligat Galega iylvestris nomine non satis scio, forte viciam sylvestrem multisforam. Varias Galega praparationes ad usus pradictos vide apud Hofmannum, Schroderum & alios.

2. Galega Indica minor bexaphyllos.

Sopheræ species est (inquit P. Ammannus.) Est enim planta filiquosa pentapetala floribus aureis, quati in globum contortis, jiliquis angultis, recurvis, feminibis flavescentibus propernodum, ex ob-

3. Sofera Alpini & Belli J. B. Galega affinis Sophera diela C. B. Sophera five Securidaca A. gyptiaca villosa Park. An Hoxocoquamodit Cam. hort?

Suffrutex est, ad duorum triúmve cubitorum altitudinem assurgens, caule firmo, recto, fibrolo, multos ramos firmos è foliorum alis undique ipargente, in quibus folia Myrti folis fimilia quidem, muitos ramos annos e tocomas ais anaquos qualgones, in quinos jour mytertonis immia quaeste vertim angultiora, alata, h.e. in longo pediculo urinque ita contrariis fomper inter fe petolis mimeroque paria, ut in Lendici folio confoicere licer, iuperne lare virentia, inferne vero faturi virditate practica, graviter olenta, velperi inperni folio parte, qui petito inherent cocanna, inferio pari parte eterani pechano, sieque claufa tod nocro permanent, mane verò circa Sols o tum dentre con permanent, mane verò circa Sols o tum dentre como permanent, mane verò circa Sols o tum dentre con permanent, mane verò circa Sols o tum dentre con permanent, mane verò circa Sols o tum dentre con permanent, mane verò circa Sols o tum dentre con permanent, mane verò circa Sols o tum dentre con permanent. nuo expanduntur. Croccos fert flores, inodoros, plures in uno ramulo pendentes, multaque intus

Locus & Tempus, Vires.

Lib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis.

framina cum hisque rudimento continentes, in caulis & ramorum fuminitatibus nafcentes: quibus fuecedunt filique roundes, digitum longe & celum foctantes, plurima fonima continentes rounda, aliquantulum comprella. Diutiffine floret, fubinde noros & recentes fores proferens, femogrape viens. Radicem habet multifidam, lignofam. Non ultra fena in codem folio pinnarum paria observavit Ballus.

Hon. Bello valetur sum plusinum ab Alpini Sophera differre, quod ex descriptione & icone colligere licet. Equidem Alpini figura vitiosa, duplici portissimum nomine (inquit C. Bauhims) primimi quod in ordire extremitate male postuerit folium quod impartatem faciat; dem quod filiquas dependentes pinxerit, cium omnes oblonge, cylindracez, fursum spectant. Non tamen differentes facio, cium ab Hon. Belli integram plantame «Creta, & Brospera Olipino femina" (unde plantæ enatæ) acceperim, in utraque solam differentiam in solius notavit, que in Ægyptiaca acutora & atrovirentia sunt. C. B.

ttora & arrovirentia iunt. C. B.
Alpinum defendit Cl. Vellingius Objerv. in lib. P. Alpini de Plant. Ægypt. Utriusque inquiens culpæ [quam Bellus sci. & Bauhinus Alpino imputant] facilè & fidenter Prosp. Alpinum purgo. Quamvis enim frequentius paria fint foliorum agmina, interdum tamen adicedum extreme virgulæ privum folium: imò in eadem planta & parem foliorum ordinem & imparem observavi.
Siliqua cœlium fanè spectant. At nec hoc perpetuum est, cum cœlestis caloris inaqualis di-

Siliquar cœlum fane spectant. At nec hoc perpetuum eft, cum cœlestis caloris inaqualis dispensiano humidiatumque modò copia, modò inopia positum illarum permutet. Hzc Veslingius, cui ut oculato testi & veracissimo libenter sidem adhibernus.

Camerarius Noribergæ fuæ decus Sopheram circa ramorum exortus, feu in alarum cavis, qua parte coltarum latior extremitas caulem ampleetitur, verrucis parvis rubentibus, quæ æftu intenfiffimo liquorem candidum, pellucidum exudabant, fjecëabilem in horro aluit. C. B.

CAP. V.

De Orobo Sylvestri siliquis ereclis.

. I. Orobus Brasiliensis flore luteo Paiomirioba dictus Marggr.

Marger.

X unica radice multi prodeunt caules, circiter tres pedes longi, lignofi, virides, nodofi, in multos ramos divaricati, qui è nodis prodeunt: in quolibet ramulo octo vel novem folia, nimitum quaturo vel quinque paria, ibbi invicem oppofita, plané fimilia Orbi Pannonici fed omninò latei. Flores fequentru filoque, quaturo, quinque, lex, aut feptem dig. longa, teretes, paulum compreffe, hand craffe, incurvate ut Enfis Polonicus; que per maturitatem fiunt fusce se fonore rumpuntur, acque effindunt fienes roundum, lainfaulum, compreffism, filoque, paullo mis Lentibus. In qualibet filique 30 se interdum paullò plura continentur femina. Toto anno flore se fert femen. Radus longa, reèta, multa fuperius habet filamenta, flavi colori. Aqua defiliatur ex hac planta, que comminuit se expelit calculos Veficæ. Radis contra vene-

Aqua deftiliatur ex hac planta, quæ comminuit & expellit calculos Veficæ. Radix contra venena & firanguram : folia contra Biebs de Cu; semen cum aceto contra impetiginem valet: Planta quoque contud & calidè applicata laterum doloribus auxiliatur. An filiquas erectas producat;
non dicit autor, ut in icone erectas appingit; Puto Marggravium errâfie in numero petalorum flo-

ris, nifi fit error Amanuenfis aut Typographi.

· 2. Orobus Brasiliensis Tarcroqui dictus, Metapasto Lusitanis Marggr.

Marger.

Secies est Payomiriobæ, ejustem figuræ & eadem radice, caule, ramis, flore quoque sed paulum minore, eadem dispositione solionum & ejustem coloris, differt tamen soliorum figura: nam hujus sunt digitum aur paulo plus longa, figuræ ovalis, ad exortum sum angustiora, superius viridia, inferius nonnihil incana, nervo secundum longitudinem & venis obliquis prædita.

Semen rotundum, nigrum, minutum, & multim diversum à semine Payomiriobæ.

nigrum, minuam, co mutum civernam a semina a systemicosa.

Post Solis occasium folia sua componit & quasi marcescit, manè iterum explicat. Hoe & aliis fere omnibus seguminibus convenit.

3. Orobus sylvaticus purpureus vernus C. B. sylvat. purpureus major Park. Pannonicus t. Clus. sylvat. vernus Ger. cmac. Galega nemorensis vernus J. B. J. B.

T. B.

Vers munus Galega fylvat. pedem altos habet caules cum incipit florere, foliáque fatis angulta & mollia, poftea majores, angulolós, ex radicibus multiplicibus, fibrófis, nigris, perennibus numerofos furgentes: in quibas fatis ex duabus tribúfve conjugationibus compolita, quorum fingularia Parieria folis paras, unciam aut fefcunciam lata, uncias circiter tres longa, in longum mucronem definentia, tribus fecundum longitudinem decurrentibus coltis; bina quoque foliola caulem foliorium-que pediculos amplechuntur veluri pinulus. Flores in longo pediculo veluti fpicast, fex vel feprem aut octo, quales Leguminibus, purpurei primum, poftmodum cærulei, quos flique excipium, uncias duas longa, nigra, erecta, in quibus femina rotunda, exigua, interdum verò olongiufcula, amaricantia. Radia quotannis iterum pullulat.

In dumetis à la Bastie, & alibi circa Genevam inque Germaniæ & Helvetiæ sylvis frequens.

C. Bauhinus

C. Bauhinus Astragalum Columnæ hujus plantæ synonymum facit: J. Bauhinus valdè dubirat an fit eadem nécne, quoniam majorem florum numerum Astragalo suo tribuit Columna, (viginci nimirum) quàm unquam in Orobo descripto observavit: in foliis præterea non depinguntur, nec describuntur nervi ad Plantæginem accedentes.

4. Orobus filozaticus pallido flore C. B. Galega montana Dalechampii J. B. An Orobus Alpinus Litifolius C. B. Park?

C. C. Cubitalis off planta, caule firiato, ex quo per intervalla orti pediculi longitudinis mediocris quinas fenáfve annexas dendo agmine fuftinent foliorum conjugationes, quæ Galegæ vulgo notæ folis quam fimillima: Flore in peculiari appendice fpicam ærmularur, colore prædit luteo-pallefonte, figurå florum Geniftæ quoque. Radiæ fibelt multiplex, tuberofa & longiffinis fibris donta. Siliquas (quas milti, inque J. Bauhinus, observare non licuit) testatur Dalechampius esse femimbus plenas Lenticula fimilibus.

Invenit J. Bauhinus in monte Thuiri non longè à Geneva: nobis ibi plantas indagantibus non Locus

Sibi persuadet Parkinsonus, & mihi unà, Orobum Alpinum latifolium C. B. in Prodromo deferiptum non differre specie à planta hic proposita. Vide & confer descriptiones Bauhini & Lugdunenss

5. Galegæ nemorensi vernæ similis siore albo J. B. Orobus Pannonicus 4. Clus. Orobus sylvaticus annuus siore albo Park. Orobus montanus siore albo Ger. emac.

Aliquot ab una radice prodeunt caules, cubitales, firiati, recti, folia alternatim proferentes pennata, quintum) viridibus, per que aliquot vene transferim a medio nervo excurrunt, fubacidi quidem initio gultius, fed poitea amariufculi. Flore ex alarum finu brevi petiolo infidentes prodeunt quini aut feni, antorofum fectantes. Vicia froibus non diffiniles, albo colore praditi, qui in bins folio lis fuirfum reflexu [arqui unum duntaxat folium in floribus papilionaceis furfum reflexurur] pallefat, odoris experes. Lobi quales in primo genere fere, in quibus [emes fucum majus quam in reliquis generels. Radis minime vivax eft, fed prolato fructu perire folet ur plerifque Leguminum generibus accidit.

In Alpibus Austriacis nascentem invenit Clusius: itémque in Pannonia interamni in monte quodam sylvoso Greben arci vicino. Flores protulit Aprili & Maio in hortos translatus, deinde semen.

Orobum Pannonicum 4. Clufii C. Bauhinus Galege montane Dalech. eandem facit: J. Bauhinus, cui potitis accedo, diftinguit. Nam in Galega montana plures funt in foliis pinnarum conjugationes. Judices Lector.

6. Orobin fylvestria angustifolius Ashbodeli radice C.B. fylvaticus angustifolius Park. Orobus quorundam radice bulbofa, store albo. J. B. Orob. Pamonicus 3. Clul. montanus angustifolius Ger. emac.

Cluf.

Graciles promit cauliculos, rectos, firmos, angulofos, pedales & cubitales: fulia per intervalla uni cofta inharentia, quaterna plerunque, ex adverlo fita, erecta, angulfa, trium ferè unciarum longitudinis, guftu aliquantulum acido initio, deinde amariufculo, nullis capreolis prædita, quòd ecaules faits fitmi adminiculis non egeant. Flores in longis naficantur funculis, fipica inflata congeltis, florum Pifi aut Viciæ formâ, feni aut octoni, candidi coloris: deinde oblongi lobi nigricantes, prioris lobis pares, femine nigro, interdum etaam maculofo pleni, qui per matunicaren cum firepitu dehificentes femen abjeitunt. Radicabiem nititur quinis aut fens, minimi digit longitudine, craffitifulis, Afphodeli aut Pæoniæ feemina minoris oblongis bulbis ferè fimilibus, minoribustamen, foris nitris, intus albis.

In pratis Austria: Thermis Badensibus vicinis, inque montosis ultra Danubium locis ad cædua- Locus.
rum sylvarum margines invenit Clusius. Floret cum superioribus & semen Junio perficit.

Araci vel Apios leguminosa species Tossano Carolo J. B. excepto floris colore purpureo in omnibus cum descripta planta convenit.

CAP. VI.

De Leguminibus siliquis aculeatis seu echinatis monospermis Onobrychide & Glycyrrhiza echinata.

Nobrychis nonnullis ab 'Or® Afinus & Bryck quafi Afini palmes dieta putatur : aliis ab 'or® & Cre'ye frendee, ab afini ruditu, quòd eo depafto fremant afini, nec injuria, fiquidem cum femen jam maturuit depafcantur : Semen enim rigidis fuis aculeis eorum palatum & communes.

Note ejus generice funt floris spicati, silique aculeate monococce.

Vires.

F orate

Lib, XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis.

1. Onebrychir five Caput gallinaceum Ger. Oneb. vulgarit Park. foliis Vicia, fruilu echinato major C. B. Polygalon Gefier: J. B. Medickt Detelyling, og Cocks Bead, & nunc vulge nota nomine Saint foin.

Multarum notarum argumento Polygalon indigitabat Gefnerus herbam è radice mediocnter craffa longa, vivaci, cortice obtectà nigro, intus albà, ramos proferentem multos, palmares vel etiam cubitales, rubentes, in terram rechnatos; è quibus orti pediculi folia conjugatim difpolita fuftinent Lentis, inferius magis albicantia & pilofa, superius viridantia magis, plurima, cum impari in extremo, mucronata: E foliorum alis exeunt pediculi prælongi, florum spicas sustinentes in longum extremo, mucronata: E toliorum ais exeunt pedicul prelongi, florum ipicas diffinentes in longum excurrentes unde & femina non coacervata funt fed raruis diffonita. Place pulcher inbent fupremo folio (quod plerunque reflectura) lineolis faturatioribus eleganter firiato, è calice hirfuto. Sequuntur feminum contepuada fubrotunda, modicè compreffa, fpinulis afperata, & per ambitum gibba, criftamferratam, membraneam enigentia, femina fingularia, reniforma continentia.

Ad latera collium Gegmagog dictorum propè Cantabrigiam, inque fatorum biddem marginibus

necnon campestri planitie prope Novum mercatum, inque ejusmodi planitie montosa Salaburiens, ut & alibi in Anglia sponte provenit, semper tamen solo cretaceo & sicco, locis apricis, ut circa Royllon oppidum. In transmarinis propè Genevam copiosè provenientem observavimus in pratis,

ubi & J. Bauhinus.

Hae eft que non ità pridem feri apud nos cœpit pro jumentorum pabulo Sainta-foin, le. Sancti fœni nomine, femine è Gallia petito, maximo multorum emolumento. Multam enim ex ejus efu Vaccis & aliis animalibus lacis copiam contingere compertum est, unde Polygalon & merito Gefnero dicitur. Præterea folo gauder fterili & cretaceo, aut ficciore, nec gramins neque frumenti ad-modum feraci; unde à quo leri cœpit hujulmodi agrorum annui reditus foli Dominis multoties ite-

Diensibus Allobrogum, ubi pratorum copia non est, in asperis & lapidosis locis, pauculà terrà te-ctis, bidente tantum scalptis, injecto simo & diligenter comminuto ca gens serit, & humo insperso etts, bidente tantum (cappes, injecto mno & unigenter comminuo ez gens ieur), ex namo imperio flercore operit. A faut imber fi fubfequatur facillime comprehendit, & oprime priorite, difperiis flue illuc cauliculis, fir vetliens & operiens folum, ut in jejuno & fqualidifimo folo latiffimi prati fpeciem oftendat.

Secatur fingulis annis ter, citm adolevit & corroborata eff, & pecori gratiffication foliations annis ter, citm adolevit & corroborata eff, & pecori gratiffication foliations. mum pabulum est. Gaudet præcipuė locis aridis & sabulosis, in quibus storet Æstate & semina perficit Autumno. Morif.

Ingeniolissimus Vir & rei herbariæ peritissimus D. Sloene exhibuit nobis ramulum ficcum Onobrychidis cujustam quam majorem non descriptam vocat. Vulgarem Onobrychidem soliis & spica re-

fert ; sed florum color videtur esse cœruleus.

2. Onob. minor flore parvo purpureo, siliquà echinatà, majoribus aculeis. An Onobrychis fruitu echinato minor G. B.

Omnibus sui partibus, filiquis exceptis, præcedente minor est foliis brevioribus & angustioribus, paucioribus ad mediam costam adnexis, non ultra sex paria numeravimus; cauliculis procumbentibus selquipalmaribus aut etiam interdum dodrantalibus, geniculatis, internodiis longioribus, ramofis. E ramorum sinubus pediculi exeunt unciales aut selcunciales, stores aliquot congestos sustinentes, parvos, purpureos, quibus succedunt silique echinate & cristate, præcedentis similes, verum majores, parvos, purpureos, quous succeante ninque ecuniare o cintare, precedents limites, volunt majores, ipinulas crafficibus & longioribus munitæ, fex sperieme in codem pediculo, eæque satis conferte, unicum intus semen contruentes singulæ, petiolis brevissmis harentes.

In insula ad Promontorium Siciliæ Pachynum invenimus. Reperitur etiam circa Monspe-

Miror C. Bauhinum fructus parvos Onobrychidi fux minori tribuere, cum nostra hujus Capitis gallinacei vulgaris (ut diximus) majores fint.

* 2. Polygalum minus faxatile J. B.

J. B.
Tota quanta eft vix palmum fuperat. Radicula candida eft, longiuscula, modice pro plantula modulo craffa, divisa in capita, paucis fibris donata. Ex qua faiolas litatim emergumt, costra harentia, repanda, Capitis gallinacci, sed obtutiora, latioraque, pilis candidis obstita. Calculi graciles finnt, confimilibus folius vettir, superne divisi: quorum extremis ssequili indicent, luccoli, aut palliduli, hiantes, exigui, pauci, Astragalorum politu, nec in spicam abeuntes, ut in Polygalo Gesneti: Capitula sequentur exigua, rotunda, aliquot apiculis supernè donata.

Collegit Cherlerus circa arcom Epitcopi Monspelienhis, in locis incultis, asperis & faxosis: Non-

dum invenire potuit P. Magnol,

4. Glycyrbina echinata Park. echinata Dioscoridis Ger. Glyc. Dioscoridis echinata, non repens J. B. Giyc. capite echinato C. B. Stough speace Liquosite.

Ut minus nota ità minoris hodie usus Dioscoridis Glycyrrhiza, cui non, ut vulgata, radices tenues, circumquaque repentes, sed crassa, latæ, rectaque depactæ, simplices, brachii longitudine ac crassitudine, buxei (inquit Dod.) luteive intus coloris, foris rarò alterius, fed tamen quandóque nigricans, unic, oute (iniqua Dott) intervo intus cools, tons and anothes see tamen quantoque ingreatis, mutori verò dulcolains gratia (Dod, ait, dulci fapore cum aufteritate quadam) floores autem plures viiguluci homius proceritatem fubinde affequantur: Folia Lentifei majora, acuminata, conjugatim rachi alligantur, viroris faturati, & tactu nonnihil glutinofo. Flores è foliorum alis exeunt parvi, cœrulei: sequuntur fruitur ex pluribus oblongis siliquis echinatis glomerati, ad imum cohærentibus, quorum singulis ingula instunt semina.

Ubi ponte proveniat ab idoneo aliquo autore traditum non invenio: verifimile tamen est circa Lecus Antiochiam Syria nalci: Nam Lobelius à Valen. Dourez se Glycyrrhizam spinosam Antiochenam accepiffe feribit, quæ J. Bauhini fententiå non erat diverfa ab echinata.

SUBSECTIO SECUNDA.

Legumina non scandentia siliquis simplicibus, non articulatis propendentibus.

CAP. I.

De Orobo vero (eu genuino credito.

Robus dicitur & 20 20 16/18 20 10 10 10 1000, quod boves eo vescantur & faginentur. Dioscor. Robus ducture e-gr- ne terricus uno opi com, quon noves co vetcantur & taginentur. Dioferr.
ib. 2. cap. 11. (if. M narian signi magnifulebe), boves autun iganta f elizama apponatur.
An Orobus vulgo creditus feu Mochus Italorum fit verus Antiquorum Orobus ambigitur:
non elfe argunt quod nulla huic infit amariando, nullifuje ingratus fapor, fed leguminofits & prior
tum vulgarium. Inter Jegumina præter Lupinum nullum amarum invent, inquir J. Baulinius. Ororum vulgarium. Inter iegumna piratei Lupiniun inunun amarum invenis, inquir J. Baubinus. Orobus ergo Antiquotum huic avo incognitus videtur. Adde filiquam non elle cylindraceam ut Orobi Theophr. E contra Honorius Belli ex Cydonia Creter ad J. Bauhinum mufit femen (ut ipfi videbatur) Orobi vulgaris, hàc addita inferiptione Orobis vulgaris, quod ruffici forunt fingulis annis & boves eo lagmant Antiquorum more.

Hujus nota est filiqua nodola, torulis seminum protuberantibus velut articulata.

1. Orobus five Ervum multu J.B. Or. receptus Herbariorum Ger. vulgaris Herbariorum Park, siliquis articulatis, semine majore C. B.

Caulicula: infirmis, ab eadem radice pluribus affurgir, pedalibus aut altioribus, angulofis glabris, ab imo flatim ramolis. Felia longa, decem aut duodecim, aut etiam pluribus pinnularum obsufarum extremo crenatarum conjugationibus ad medium nervum feu Mee adnexis, composita, nullo rum extremo impari pinnà, neque verò claviculà. E foliorum alis ut in hujus generis reliquis, exin extremo impari pinna, neque vero caractura. A consonia anis un in indus generis renquis, ex-eunt pediculi flores in funmio gestantes nunc fingulos, nunc binos, exguos, quam Lenta tamen majores, folio clypedormi exteriis purpurafeente, interiis albo, purpuro-certuleis lineis striato. majores, totto ctypetrormi externs purpuratecine, interna attoy, purpuro-certules lines tritato. Florents fluence unciam longs, tenues, cylindraceae, per maturiatem albentes, articulars cruilis, in quibus lemen rotundum, (angulofum redditur ubi ficcum) leguminoso duntaxat guftu,

In agris circa Monspelium & Genevam vulgaris est.

* 2. Orobus Creticus Park. Matth. semine minore C. B.

Hunc pracedente majorem facit Parkinlonus: At Matthiolus semina minora ei attribuit. Verifimile est eundem specie este, & fiquid intercedat discriminis, id loco & cultura deberi, autor Parkinfonus, quem & nos libenter sequimur. Idem etiam videbatur J. Bauhino, qui semen ejus ab Honorio Belli è Cydonia Cretæ missum accepit.

Orobo similis Lathyrus Cretensis Belli J.B. item, Orobo similis Aracus Cretensis Belli ejusdem.

Horum semina Orobi seminibus simillima erant. Primi solum discrimen erat in colore, qui medius erat inter Orobum & Aracum ab eodem Bello missum: Secundi semina paulò majora erant, & colore ad glaucum accedente.

Caterium cium Orobus Veterum hodie incognitus est, vires ei adscriptas omittemus, siquis curiosior eas scire Dioscoridem, Galenum, Plinium consulat.

3. Cicer Orobæum Park. Orobæum Theophrasti Ad. Lob. Orobus semine obtuso triangulo C. B.

Culmo allurgit sesquipedali, geniculato lateratini, quasi in obliquum slexo, leviter striato, sistu-Como anungu esquipenan, generale a la compania de la fact. A medio autem ramulis donater lo lo felicia in imo nervulo profuso herembius Lents aut Araci. A medio autem ramulis donater 86 foliatis pediculis: 82 juxta fummos alarum geniculos complures confertæ filique, uno ferè esoru & tonatis peancinis: ce juxta numinos anatum generales companes connecte piemas, universectorium nixe, sese tangunt & fripant, cylindrea, unciam longas, recka, teretes, inter transverla pulilla mixe, sese quaternis, articulatim distinctis: ipsa tervalla foras protuberantibus singulis quasi torulis, ternis & quaternis, articulatim distinctis: ipsa tervalla foras protuberantibus singulis quasi torulis, ternis & quaternis, articulatim distinctis: ipsa tervalla foras protuberantibus singulis quasi torulis, ternis & quaternis, articulatim distinctis:

I ocus.

Locs# ೮

Vires &

Locus.

Lib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis.

917

intùs semina nullà membranulà distincta Pisum Arietinum fermè aquant, obtusè triangula, Orobo duplo majora, colore albida, pallida & subfulva, non ingrati saporis Ciceris aut Pisi.

Norbona & Gallo provinciæ plerisque satis per messes slavet.

CAP. II.

De Orobo filvatico filiquis propendentibus.

Afragalus Sivaticus Gev. Glv. folisi oblongis glabris C. B. Afragaloides sive Afragalus fivat. Afragalo magno Fuchsii vel Chamchalano legumino a assimi planta J. B. Lathrus sivessiris lignossor Park. Wood-pease, og Beath-pease.

T. R. Ardichus longis, quasi repentibus, variéque implicatis, partim tenuibus, partim tuberofis, Chamzebalani Dodon, perquam similibus, nssi è suberibus plures capillares sibra prodirent, Chamzebalani Dodon, perquam similibus, nssi è suberibus plures capillares sibra prodirent, externè nigris, internè albis, fapore sibudicibus, caudes exurgunt milit adortantales aut pedales, angulosi. Felirama ad eandem costam admexorum duo aut tria paria prater ca que ad caudicia production penue caprocolo, costi media in pilium tenuem production. cates, anguent. Favorum an cancon toriant amount and an early paragraph gracet et quite at authentient, nullo in extremo neque impari folio, neque capreolo, coftà media in pluim tenuem procurente. Ex als foliorum emergunt favorul floriferi, non admodum long, duos aut tres flores facurente. ftinentes pallide purpureos, & ad carneum dictum colorem tendentes. Silique flores excipiunt sefquidigium aut duos digitos longas, angustas, teretes, primum subrubras, deinde per maturitatem nigra semina octo aut plura parva, subrotunda, ex viridi savicantia continentes.

græ Jemma octoratu puttæ parvæ, junonimus, sa vintu nævisansa continentes. In fylvelis & dumetis Aprili floret, & Maio Gemen perficit. Saporem haben hujus gædiefs tubera ad Glycyrrhizam accedentem, iifque utuntur Scoti mon-Saporem habent hujus radicis tubera ad tsitycyrnizam accedentem, nique utuntur Scoti montani ad eodlem thoracis affectus quibus Glycyrniza convenit. Karemyle ilib sicium; & ea eubera cum aqua temperata ad faumem & rimim dututis rolerandam utuntur, & utiliffum experiumur; dulci cum aqua temperata ad faumem humores in ventriculo acidos & acres corrigit & mitigat, imò figit & comeniu lai fibiltantià humores in ventriculo acidos & acres corrigit & mitigat, imò figit & comeniu lai fibiltantià humores in ventriculo acidos & acres corrigit & mitigat, imò figit & conenium lai fibiltantia humores in ventriculo acidos & acres corrigit & mitigat, imò figit & conenium la fibilita del comenium del confirmitis efficiente del communitati del confirmitis efficiente del communitati del confirmitis efficiente del communitati del confirmitis efficiente del confirmi Seybica dictur (quæ Glycyrrhiza eile communiter a doctts centetur) et certe contimilis eft.Jeguminola, filiquofa quoque & facultatis ejuldem. Et verifimile admodum Autori noftro videtur, hu jus planta rubera cibum effe à Dione in Severi Imperatoris vita memoratum, quo ulos dicti Brianos, ut per aliquot dies (ab hoftibus preffi) famem & fitim tolerarent. Hae enim vires Glycyrrhizz pares habet, palsimque in montibus noftris figorite provenir planta, & ad huruc fique diem proventir controller (au inclusionum Sectionum mores & wivendi carinorum retinent) ad acclaim vice and montanis nostris (qui priscorum Scotorum mores & vivendi rationem retinent) ad eosdom usus eius montains notine qua princorum socionam more de vivana recentar comenty acconom une ejus tubera ufurpantur. Glycyerhiza autem (quod fciam) nullibi in tota infula nifi plantata nafcitur. D. Sibbald. in Prodr. nat. Hift. Scotia.

D. Singula, in Froar, nat. 1115. Scarie.
Stitque hujus plantæ erectæ vix possunt dici, sed potius propendentes, aut situs inter erectum & propendentem medii. Que sequiunur eriam an siliquas erectas, an propendentes obtineant non propendentem means. Que requime fipeciei Clusius filiquis propendentes appingit. Verum quia latis scio. None autem & undecime speciei Clusius filiquis propendentes appingit.

Orobi nomine à Botanicis intigniuntur illis subjiciendas census.

* 2. Aftragalus quibusdam, Araco Tossani Caroli similis J. B.

Hus.

Pronia: Caules cubitales, angulofi: Folia duas, tres, quatuorre conjugationes habent, que Arachi
folia longiora funt, de catero es valde fimilia, fed non in capreolos definentia. Florum pediculi palmo minores, anguloli, in quorum extremitatibus flores plures, quales Lathyro Inteo sylvestri. Juxta principium foliorum & pediculorum appendices acutæ. In editioribus pratis circa Bononiam collegit Agerius.

2. Orobus Silvaticus Vicia foliis C. B. Pannonicus 2. Clus. Aftragaloides Ger. Aftragalus Herbariorum Park. Astragalus major Fuchsio J. B.

Radice est fatis longà & crassà, dulci : Caulibus rectis, cubitalibus, striatis angulosis : Foliola Viciarum modo dispolita, novem, vel undecim, interdum unguibus longiora, alias multo minora, ex rum modo duponta, novem, vei unuecum, interaum uniguous ponguera, anas muito minora, ex roundo oblonga, ad collam unam adnexa, fubcærulea, quæ exficeta nigrefeunt. Piest ex pediculs longis fatts magni, purpurei, ex codem pediculo plures; forma Viciarum: quibus fuceddnt filiqua longa, teretes, admodum affines filiquis Aftragali (ylvatici Thal. Clufio flores purpurafeente funt colore, qui vetuftate in cœruleum commutatur.

Abundat in colle la Bastie, ad ripas Rhodani, & in montis Salevæ sylvosis prope Genevam: in

Germania quoque non admodum rarus eft.

4. Aftragalus Alpinus Helveticus C. B. Aftragalus Alpinus Park. Aftrag. 2. Clus. Aftragalordes Helverica Park.

Hanc plantam in Cantabris, Helvetiorum Alpibus atque criam Pannonicis observabat Clusius, Figure parties of a Camana, prevention rappess ages claim amounts believed a camana, and a figure of the Camana and the Camana nec in ambitu ferratis, sed valdè accedentibus ad Orobi primi solia: sore Viciz aut Ciceris stori si-mili, ex cœruleo purpurascente, cui succedunt lbi. Arachi siliquis sere pares, in quibus some con-tinetur. Radix est tuberola, nigra, dura, cui propagines adnascuntur sarmentitis radiculis inharentes, illi fimiles fed minores.

Hanc Clusius habet pro Astragalo Dioscoridis legitimo Col. quem C. B. (ut diximus) Orobi Pannonici 1. Cluf, fynonymum facit.

* 5. Orobus Venetus Clus. Ger. emac. Sylvaticus Venetus Park. latifolius parvo flore purpureo C.B. Galega nemorensi verna similis multistora, flore purpureo & albo J.B.

Multos ex eadem radice fundit ramos pedales & angulosos, & ad fingulas foliorum alas modò in hanc, modò in illam partem inflexos, humíque utplurimum diffusos: folia ad fingulas alas quaterna aut sena, uni costa inharentia, bina semper ex adverso sita, nullo extremo imparem numerum faciente, Orobi Pannonici 1. foliis panè fimilia, sed dilutè virentia. Flores oblongis virgulis, ex alarum cavis prodeuntibus innafcuntur, numerofi, in comam inflexi, pufilli, coloris purpurei.

Oblongi lobi, mucronati, Viciæ loborum pæne æmuli, rotundiores & magis teretes, maturitate rufe(centes, femen continent Orobaceum, oblongiusculum, albicantis coloris. Radix dura, lignosa, multis fibris in diversa tendentibus donata, vivax est & singulis annis frequentiores caules profert.

Hzc species semine Venetiis misso Clusio enata est, & Maio mense floruit.

Differt à Pannonico primo Clus. folia dilutius virentibus, paulo obtusioribus, nec trinerviis : fleribus pluribus in eodem furculo, minoribus, in utramque partem conversis, non in unam tantum ut in illo: addit Morifonus, & filiquis propendentibus.

* 6. Orobus Americanus luteus siliquis incanis Brevnii.

Rara, inquit, ad nos ex Curacao infula delata est planta, Viciæ instar nascens, penitus autem hirfuta ac incana; caules verò proferens rectos, pedales cubitalcíve: quos Folia voftiuntalata, dena & aliquando duodena, ex adverso ordine uni rachi biunciali inharentia: fingularia verò folia à Polygalo Gesneri in eo tantùm discedunt, quòd tam inferiore quam superiore parte incana densaq, lanugine sunt pilosa. Flores pusilli, Medicæ similes, ex calyculo villoso in plumatas cuspides instar Lagopi exeunte provenientes, quadrantalibus & longioribus infident pediculis, è foliorum alis ex-Lagorice provenience, quantamento e tongentos innicen peticus; certes unice ternas longe ortis, fiicam longam efficientes, flavi: companio fiinque excipiunt incanza, certes unices ternas longe, & accinacis in morem contores, in quibas multa famina oblongificula, parva, ceu Fabeolar minue formata, obleure cineric coloris, nigricantibus maculis interfineta & chubdici gultu, continentur. Radix eandem ferme vim quam Cocci Orientales ad pisces attonitos reddendos obtinere dicitur.

7. Orobus Alvinus latifolius C. B. Park.

C. B. prod.

Ramis eff cubitalibus aut alrioribus, angulofs, viridibus: folis in fingulis alis octonis, uni coftæ adnatis, & fibi invicem oppofitis, uncias tres longis duas latis, viridibus, nervofis, & cæteris Oroborum folis minus acutis: è virgulis ex alarum cavis, palmaribus, nudis prodeuntibus flores unciales, Geniftæ formå, pallidè lutei, at folio superiore rufescente, dependent, stylo ex illorum medio prominente. Lobos & femina non vidimus.

Ex Helveriorum Alpibus habemus.

CAP. III.

De Cicere Sativo.

Atini nominis ratio incerta est. Cicer à Græcis esse ait Isidorus, lib. 17. cap. 4. Sed Græcis est estano. Fortasse tamen sit à Graco vivu, i. e. robur, virus, ob vim quam habet; solum enim ob salfilaginem suam urit: ideoque nonnis pridie madesactum seri debet, ut ait Plinius lib. 18. cap. 12. Ab eo dicti Cicerenes, ut à Pifo Pifones, à fabs Fabit, à lente Lemuli, ut te-flatur Plinius lib. 18. cap. 2. ubi ait prima hac cognomina inde effs, ut quifque genus sliquod opratur Pinnus in 18. cap. 4. um a printa rate conformatia une ette, in quotee con singular differential printa rate. Volf. Exymolog. **Eptin*® Grecis dicitur, vel quod fernia in valculo quafi fiaru differento bina ferat admitar teliculorum, vel quod maximé Venerem excitet. **Eptin*® enim, telle Suda & Arift(hophanis ficholiale, **nii & 2015 abito.**)

1. Cieer satious C.B. Ger. arietinum J. B. satioum sive arietinum, nigrum, rubrum, vel album Park. Chithes, 02 Chith-peale.

Sua vi furrigitur Cicer, caulibus hirsutis, durioribus, ramosis. Folia pinnata, hirsuta, clavicularum expertia, quorum singularia haud malè folis Ononidis comparaveris, denticulata sive ferrata: ex quorum alis flores emicant fingulares, colore purpurascente vel albo. Siliquæ teretes, breves, turgidæ, ac velur flatu diftentæ velicarum instar, semine farctæ, Piso æquali, colore albo, russo aut nigro, cujus capiti appolitum corniculum. Sapor ad Pila accedit, ut & radix. Bina aut ad funimum terna funt semina in fingulis filiquis. Triplex Iiii 3

918

Locur.

Lines.

rum; medullâ alba: Album verò fimile formà, fapore & duritia.

Triplex habetur Cicer Sativum, 1. Candidum, quod & Columbinum vocatur: 2. Rubeum, Ve-Tiples moone accessions in the state of the

in tinpania, itanà ce Qania pamin in aga i terian i puno cranque 1010 gaudet. Fioret junio & Julio menibus, atque fubinde in filiquis femen producti. Cicera apud Veteres erant in cibario ufu, ut hodicque apud Italos, à quibus non tantum cocta fed

& cruda dum viridia adhuc funt, cfitari obfervavimus; præftat autem in aqua elixa mandere. & & cruda dim virida admic nun, cintari obiervavinus: pratiat autem in aqua einxa mandere, & virentia adduc ante adeptam maturitatem, ut Pila & Fabas folemus. Est autem Cicer edulum non minus quam Faba fatulentum, fed valentus quam illa. Ad Venerem autem stimulat, creditiunque est etiam semen generare, unde quidam equis admissaris ipsum exhibent. Attrahendi, extergendi, aperiendi, incidendi, digerendi vi pollent: urinam cient & calcu-

lum frangunt: lædunt autem vesicam exulceratam & renes. Tragus & Plinius decocti jus calculum tum trangunt: tædunt autem veneam extueratani ox ienes. 1 ragus ec rintus decoett jis caculum pellere feribunt, rectrius & modettius quam Diofeorides, Galerus, Simeon Antioch, qui evidente abjekts confringere affirmare non erubefcunt. 5i (inquir J. Bauhinus) tanta vis eft Cicerum, maxime Bithynienfium, ut evidenter frangant calculos, pretiofiores erunt auro & exteris omnibus lithontripticis: nullum enum existimamus veraciter dici posse frangere calculum; nec etiam si fieret evi-Cicera Dioscoridi constata sunt: Quomodo hoc (inquit C. Hosman.) cum fint and juditur furning

SCIETTA LIGICIALIA COMPANDA INC. CAROLINGA INC. CAROLINGA, CARI LIN TOPOGRAFIA PARTIES, PARTIES, PARTIES, ARIA DE LA CAROLINGA INTERNACIONAL DEL CAROLINGA INTER quasdam dulces in centro, quibus urinam eliciunt.

quandam queces in centro, quinos annam consum.

Jus corum identics juvat: decochum lumbricos ejicit, menfes & fœtus educit, & lac gignit. In cataplafinatis pforas, lichenas, parotidas fanant, teltos inflammatos difcutiunt, ulcera maligna concataplafinatis pforas, lichenas, parotidas fanant, teltos inflammatos difcutiunt, ulcera maligna concataplafinatis pforas, lichenas, parotidas fanant, teltos inflammatos difcutiunt, ulcera maligna con-

Apud nos tantum ferè usurpatur decoctum Cicerum rubrorum in impedita urina: sed monent Apud nos tantum tere ulurpatur aecocumi Lacrum rupororum in impedita utina: led monent Practici nè ulurpetur frequentiùs in is, in quibus exulcerationes funt dictarum partium (quod ex Diofocride & Plinio habent.) Idem datur vel folum, vel cum maci, petrofelino, aliis ad cienda na Magnet: imò citam ad augendum lac, fi Diis placet. At hoc è Veteribus habent. Sed quomodo Luxeslas memonnair à inciro ? Abstergendo cutis vitia. C. Hofman.

* 2. Cicer montanum argunor C.B. Park.

C. B. prod.

Refere et longa, in profundum, nifi fiffilium lapidum interventu prehibeatur, defoendente; à qua exurgunt pediculi palmares, tenues, hirfuti, utrinque folius duodenis & pluribus, fubrotundis, fed nonnuhi quam in Cicere fativo longioribus, margunibus hirfutis, modò equaliter, modò inæqualiter ex adverso nascentibus, folio tamen extremo impari, vestiti. Flosculi ad radicem oblongiusculi, pallidi, formà ad florem Loti tetragonolobi accedente: His succedunt siliqua pratumida, duabus valvulis constantes, semine reniformi, Medice in modum slavescente prægnantes.

Vernis mensibus floret in montibus Thuringiæ circa Northusam.

* 3. Cicer mont anum lanugino sum erectum C. B. Park.

C. B. prod.

Ramis elt pedalibus, rectis, rotundis, molli lanugine hilpidis, in ramos femipalmares, etiam multo minores, braciuaris, in quibus folia Viciz fylv. formå, longa, modò latiora, modò angumulto minores, braciuaris, in quibus folia dena. & totidem ex adverso eidem costra inharenmuto minores, macunans, in quines four vices 1947, 101ms, 100gs, moto attora, moto angu-fitora, molia, levi lamugine oblita, dena, duodena, & cotodem ex adverfo cidem cofte inharen-tia, extremo femper impatem numerum faciente ramulorum: apicibus fpica florum pallidorum & hirsutorum insidet; quos sequuntur siliquae oblonga, lanuginosa, in exiguum recurvum filamen-

turn definentes, quæ femen ngrum, minutum continent. Hoc angultioribus folisis in Valeha ad Thermas Lucenses Julio storers reperitur : at quod paulò

1 cus E3 latioribus, in montibus Francenhusanis. Tempus,

CAP. IV.

De Leguminibus supra infraque terram fructum ferentibus, feu Arachydna.

Raci vel Arachi nullam apud Grammaticos invenio Etymologiam.

Arachydna aut Aracsidet Honorii Belli J. B. Vicia fimilis, fupra infráque terram fruitum fe-reus C. B. An Theophrafio Araco Susson Clus. Arachidna Cretica Park.

Herba eft dodrantalis, foliù leguminofis Lentis, vel Viciæ, minoribus, obtufis, cordatis. Viti-culis tenuibus, quorum extremis foret herent purpurci Viciæ. Circa radices lib terra fert filiquæ parvas, Lenticula fimiles, in quibus modò unum, modò bina femina; protunda, nigra, na altera verò non nigum, fed Orobo fimile. At quos fructus in caule proferat pluribus occupationibus præpedirus hactenus observare non potui. Addis

Addit J Bauhinus, Nigrum semen Vicix sativa simile esse, dentibus durum attritu, sapore Piso-

919

m; menuna atoa. Atoani nter femina à Jo. Pona milla in Horto Botan. Lugd. Bat. ferenda, in quibus nonnulla ab Hon. Bello communicata, repertam sic descripsit.

us nomuna ao com poure samulos dividitur, femipedalis aut dodrantalis ad furmum longitudinis. Statim à radice in plures ramulos dividitur, femipedalis aut dodrantalis ad furmum longitudinis. tenues, angulosos: quos alternis ambiunt exiguorum foliorum alæ, Lenticulæ aut Araci foliorum tenues, anguioros: quos anomas amounte carguorum fonorum are, controure aut Aract ronorum alis fimiles: ca parte extimà latinfeula, & quodammodo cordis (ut vulgò pingi folet) formam imiaus immes: ea parte contina accumum, o quotamininos como la vience ping total formatinitatanta, per medium fecundum longitudiamen nervo fecta, qui extinam foliorum partem nonnibil fuperat; nafcuntur autem in fingulis als ex utroque latere quaterna vel quina, vel ex adverto fita, uperat; nituation action at integnis and see attoujue actor quarte ver quarte, ver ex averito indi, vel inacquali lene: ipila vero extrema ala in caproclum definit; & é convolvit, ut in Lenticula & Vicia. Illius florem non configexit Clutius, fed filiquas duntaxat in alarum finu nafocques, latiul-Vicia. Illius florem non configexit Clutius, fed filiquas duntaxat in alarum finu nafocques, latiulculas, unciam longas, aur paullò longiores, fulcas, nonnihil villolas, mucrone incurvo & quasi hacuias, uncanu outgo, au panto outgores, tocas, nomina rances, materiae metaro de quantita-mato praditas, continentes bina aut terna femina nigra, rotunda, non angulola, que maturitate diffiliunt. Radiem habeba Lenticulæ au Araco limilem, è cujus capite, fimma quafi tellure, outnume. Kantem handom Lentreme and Alex O innuelly c cupie capie; mining quant centure, plures parvas, tenues, albas fibras quanturerium (pargebat, c quarum (inquis dependebant fingulas, res, interdum gemina filiques, breves & rotundes, extima parte in curvum mucronèm definentes, tenella & candicantes, continentes unicum utplurimum femen, nonnenquam [qua majores] & alterum, rotundum, illo non minus quod filique in plante ramis nascentes proferunt, sed albicantis

Mirum I. Bauhinum in planta à Bello accepta nullos observasse capreolos, cum Clusius, ut vidiaut subfusci coloris.

Mirura J. Bauminum in piarsa a Deno accepta munos oniervane capreolos, cum Chimis, ut vidi-mus, capreolos plantes à le defenpte attribuet, atque etiam in icone appingat. Parkinfonus duas adhuc alaisa profert Arachidane (pecies: primam e femine Ulyffippone fibi à Boelio millo Ortam, quam Jo. Bodso à Stapel fub titulo Araco limilis descriptz candem esse fufpicor.

2. Arachus sub terra siliquisera Lusitanica Park.

Præcedenti fimilis est: Ramuli tenues pedalem longitudinem non multim superant, in terram plerunque procumbentes, falis parvis, angultis, numerolis, ordine dispotus, ad fummitares ulque plerunque procumoences, joins parvis, angunes, numerons, orame anipontas, an immitates inque veltiti. Flores e foliorum finabus exeunt, parvi, rubentes, quibus excuffis fuecedunt filique parva, femina exigua, rotunda continentes. Radix in terram rectà defeendit, fibris multis adharencibus. femina exigua, rouncia continentes.

Agaix in terrain recta detection, nors muito admirentions.

A radicis capite & inferius exoriuntur filique, breves, craffe, dum adhue fub terra latitant albicantes, que portea aeri exportize colorem mutant & obfeniores fiunt, fingula, vel bina fummium femina que portea aeri exportize colorem mutant & obfeniores fiunt, fingula, vel bina fummium femina

que postea aen exposita colorem mutant & obscuriores siunt, singula, vel bina summum semina contunentes, iis que supra terram nascuntur multò majora, & nonnhil maculosa.

Ex impersetà hac descriptione an capreolis donetur necue non discimus.

Ex impersetà hac descriptione an capreolis donetur necue non discimus.

Planta hac, si cadem si Bodro à Stapel descripta, ad hoc genus non pertinet, sed ad Lathyrum, + Ausst. in the descriptionem ejus Stapelianam vide.

Hanc autem illi candem esse sinspicor, quia & illa Stape- Thomph. Hist. is passed in the extra supra
* 3. Aracus untras Americanus Park. Munduhi Brafiliensibus Marggr.

marggr. In pedalem aur bipedalem altitudinem affurgit, caule quadrato aut ftriato, ex viridi rufescence, In pedalem aut bipedalem altitudinem allurgit, caule quadraro aut fitiato, ex virid rutelegage, ex pilofo. Hinc inde enafuntur ramuli, primo quafi caulem amplecentes, 8; foliolis angultis actuminatis flipati: mox habent nodum, ac trium vel quaturo digiorum longitudine extenduntur; continérque quilbet ramulus quattor folia, duo femper fibi oppoirta, paulo plus quam duos digitos continérque quilbet ramulus quattor folia, duo femper fibi oppoirta, paulo plus quam duos digitos continérque quilbet ramulus quattor folia, duo femper fibi oppoirta, paulo plus quam duos digitos continerque full contineration and production de la contineration de l longa, telquudigitum lata, inperio late virinia, inicar 1111001, interne patitum canetectura, nevo confipicuo & (ubrilibus venulis quali parallelis dorata, raris quoque piùs veltira. Ad exortum rariu-lorum qui folia genunt prodict pediculis felquidigitum circiter longus, tenuis, fiofculum gerens fla-lorum qui folia genunt prodict pediculis felquidigitum circiter longus, tenuis, fiofculum gerens fla-lorum, & per oras rubentem, duobus foliolis contianem more Vicarum am Trifolii. Radia illius haud longa, tennis, contorta, rilamentola, cui admicuntur folliculi, ex albicante grifei, figură minaud ionga, tenuis, comorta, mathemora, em aumacuma tomoum, ex auceante gine; ingua minux cucurbite, oblonga, magnitudine Myrobalani, fragles, quilibet autem in le contince duos nucleos, pellicula faturate purpureà velfitos, carne intus albi, oleaginofa, fapore Piftaciorum, qui nucieus, penicua iaturate purpurea vertuos, carno mais aus, oreagunua, iapore rinacaonun, qui comedinatur cochi, & inter bellaria apponuntur: multium tamen comefli capins dolorem caulare

comeanath coch, se inter benath appointment; menorit tainen coment capite doorent capite doorent capite doorent capite doorent capite doorent tainen. Friedri integro quaffato nuclei intes fittepunte.

Hate elt proculdubio planta illa, cuips filliquam deferbit Parkinfonus fab titulo allato, quamque in America regionibus tam versus Auftrum quam versus Occidentem firis, inque infuis adjacentin America regionibus tam versus Auftrum quam versus Occidentem firis, inque infuis adjacentin. in Americe regionnos cam reisio Amitum quant voisos. Occurentem mis, inque munis aquem tibus frequentilimam effe feribit, cujus fructus nauris noftris nuculæ terrefires perperam dicuntur.

🕯 👍 Legumen trifolium sub terra frutsum edens. Mandubi d' Angola Marggrav.

Narggr.

Caliculo tenui, farmentofo, longe fuper terram ferpit, inftar Jeticu, ac novas fibras agit in terram, Caliculo tenui, farmentofo, longe fuper terram ferpit, inftar Jeticu, ac novas fibras agit in terram, atquitune digitorum intervallo, profert pediculus, tres aut quatuor digitos atq, hinc inde, unius, duorum, aut trium digitorum intervallo, profert pediculus, tres aut quatuor digitos aut, mne mas, amosano amosano amo ogno un men cano penere penerus, ues au quatura ugus altos, friatos, qui tria folia Phaleolorum modo dilpofira luftinent, dilute viridia, duos & amplius diattos, triatos, qui cia tona rincoccatan nono empora intincen, cance rinna, cacoce ampino di gitos longa, figura elliptica, nervo fecundim longitudinem 8, venis oblique currentibus. In codem gitos longa, nguræ empacæ, nervo tecanoum tongtutumem ex eens oonique currentiums. In couem caule citam fio[ouli provenium in fuis pediculis egregië flavi. Caulis multas fibras agit, quibus lubterra annafcuntur retis fere higurå & nucis Avellanæ magnitudine aut paulo majores foliculi, quorum fubannafcuntur retis fere higurå & nucis Avellanæ magnitudine aut paulo majores foliculi, quorum fubannafcuntur retis fere higurå & nucis Avellanæ magnitudine aut paulo majores foliculi, quorum fubannafcuntur retis fere higurå & nucis Avellanæ magnitudine aut paulo majores foliculi. annateuntur reus tere inguis ce muco actomatic maginutume aut pomo insports pomenti, quotum nuo ftanga alutam ovillam craffitie aquat, exteriis terrei aut umbrofi coloris, interius fiplendide albi: tranta aucum ortusan camata, sapua, saterna terter aut minion corora, meruis ipienone ain; quilber aucum folliculus feundum longitudinem circumcirca quali futuram monftrat, & preffus fe quince and in illam finding continens in fe duo grans, vel eram unum, fi minor fit, more feminis Piforum candom illam finding continens in fe duo grans, vel eram unum, fi minor fit, more feminis Piforum adherenta, Piliformia & ejuldem magnitudins, & confiftentis cum Pifis recentibus, flavo-pallida, &cum lices faporis; que comedinaux. Sepins irigari defiderat, amat enjui humiditatem.

CAP. V.

De Legumine floribus spicatis, siliqua tumida semine reniformi.

Siliquis tuniidis & vesicæ instar instatis cum Cicere convenit, semine renisormi & storibus spica-tus necnon magnitudine sua & duratione ab eodem multùm differt.

Aftragalus Baticus Clusus Park. Aftragalus Lustianicus Clusis Get. Aftr. Baticus lanuginosus, radice ampissima C.B. Aftrag. fortè lanuginosus Baticus J.B.

Cubitales aut ampliores funt huic Aftrag. caules, minimi ferè digiti craffitudinem æquantes, pentagoni five angulofi, duri, fubrubentes & lanuginofi: folia lanuginofa & incana in longa cofta ex adverso semper inter se opposita, veluti in Vicia aut Ciceris foliis, gustu primum adstringente. deinde fervido. Florer copioli, Lupini aut Fabæ vulgaris florum æmuli, secundum oblongos ramulos seu inde tervido. Fioru copioti, Lupini au race vuigars noi marmui, tecunium ostongos familios feu virgas, ex alarum finu prodeuntes nafenturi, feire quadam digelli, albidi omnino, fed antequam aperiantur & explicatur ex luteo foris nigricantes. Frucum feire dicitur (nam florentem dunta-xat observabat Cluftos) in lobis, qui guntaus fauces, os & linguam inflammatione torqueat. Readix profitips magnitudine amplifitima, brachialis nonnunquam craffitudinis, palmaris verò longitudinis, deinde in duos aut tres ramos divila, foris nigra, rugola, intus candida, dura & lignola, ingrati Saporis, quæ arefacta cornu duritie superat.
Collibus quibus quibus quibus fupra Ulyssipponem, quos Tagus alluit, inter vepres observavit Clussus: irem.

fylvofis locis non procul Hispali.

iyivons locs non procui riupau.

Honorius Bellus, (in modò eandem plantam intelligat, quod opinatur Clusius, titulo *Phaseoli novi* generis) shispase ei attribut rotundas, pollicari craffitudine, tumentes & multo aere plenas, colore rubras, in quibus continentur sex aut octo semina, ad luteum tendentia, compressa, Phaseoli figura.

CAP. VI.

De Leguminibus nonnullis incertæ sedis.

1. Onobrychis 5, Clus. Onob. Tragacantha folisi, storibus in globum congessis C. B. Onobrychis globolo capite Park. An Astragalus Syriacus Lob. Ger. Park. J. B? Syriacus birsistus C. B?

Olia huic mollia, incanà lanugine pubescentia, ut Tragacantha legitima solia, & codem modo uni costa inharentia, quindecim & plura, interdum etiam viginti quinque, uno extremam costam occupante. Cauliculi in hac oblongiores sunt [quam in Onobr. 4 Clus.] susce costicontam occupance. Canacian in nac consingeres and type and the contament of the contament o ase usa aarag ionis onnico protecturi, se in unicasa vinosogue poetes intuccipamente de glo-bum congeltos, Tragacantar Bonbus proximos, candicantes ; deinde membranaceas filipuas Evrif, liculis munores & Dorycnii Hifpanici valvulis pares, fingularia femina Fernugraco fimilia conti-

Londini in horto J. Richæi pharmacopœi Regii observavit Clusius Julio & Augusti initio storentem. Descriptio Lobelii in Observ. adeò brevis est & generalis, ut nihil certi ex ea colligi posse vi-

2. Astragalus Alpinus magno store C.B. Alpinus claviculatus magno store Park.

Lugd.

Radicem edit nigram, lignofam, dimidium pedem longam, fupernè in multa veluti caulium principia divifiam, craffiufcula, laminulis corticofa; ex quibus foliola multa exeunt, longa, humi firata,
Lenti fimilia, utrinque ex adverfo ordine digefta. Flores in cacumine nudarum virgularum emicant oblongi, lutei: deinde siliqua oblonga, nigra, bivalves, in quarum vertice tenuis villus oritur, capreo-

C. Bauhinus suæ hujus generis plantæ Florem excæruleo purpurascentem esse scribit. In solo macro & sabuletis Alpium apricis gignitur; floret vere, & semen suum perficit æstate.

4. Hedysarum argenteum Alpin. exot. argenteum Creticum Park.

Plantà est fruticosa, foliáque habet complura, Ciceris fimilia, & flores argenteos, Trifoliis proximos, multos in cauliculorum cacumine finali congeftos, parum olentes, tapore fubdulci amarefcente: Floribus tenuia cornicula fuccedunt, in quibus funt femina parva, rotunda. Planta oft perpetua, & nunquam vel etiam hyeme foliis se exspoliat.

3. Onobrychis minima Park. Aftragali persimilis palmaris pusilla planta Ad. Ferro equino Gallico

In collibus quibusdam Gallo-provincia (inquiunt Adversariorum auctores) hanc sublegimus, elegantia neutiquam spectatu indignam; radicibus namque prorepit lignosis, implexis, corticosis, denso

Lib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis.

exortu, numerofos cauliculos fruticantes, duros fed breves, vix binas aut ternas uncias excedentes. & foliola emittentes pufilla, Lentis, Aftragali aut potius Tragacantha, quam tota refert, rigidiuscula, incanà hirfutie: flosculis luteolis aut albidis. Ornithopodii gustu præsicco & zquè duro. De hac nihil habemus quod dicamus, nisi nobis incognitam esse, si modò rectè describatur storibus luteolis.

CAP. VII.

De Securidaça genuina.

S Ecuridaca, Gracis manning, à forma feminis in utraque lingua dicitur fecurem ancipitem amu-lante, qua & hujus generis nota efto: nullius enim planta femen Clufui judicio, Veterum Secu-

Securidaca lutea major C. B. majus, five Securidaca major vera Park. Securidaca flore luteo, fili-quâ latâ oblomgâ J. B. Hedysarum majus Ger.

F. B. Ex radice multos statim emitti caules, cubito longiores, ramoso procumbentes: folia lavia, Lentis majoris, sensim latescencia, sex, octove conjugationibus ad costam annexis, uno in summa alá imparitatem saciente: indidemque adeo unde foliorum pediculus appendix peculiaris, in fastigio umbellatim signer sustinens Mallioti nobilis Tragi, luteos, quibus sincedum sitiguae, palmo longiores, nonnihil fulcate, rostro recurvo, compresse y valde brevi pediculo harentes, duobus hine & indé aggeribus veluti foffam intercipientes, Jeminum receptaculum, rufforum, quadrangulorum, membranis diffinctorum,

Mullius planta: femen Clufii judicio aptius Veterum fecurim refert, quam hujus, quam aliquot lo-cis unter fegeres in Hilpania oblervavit. Nam infra Madritium fecures videre meminit que effent huic femini fimillima, nempe in medio quà manubrium trajicitur & adaptatur craffiores & utrinque in planam aciem definentes.

CAP. VIII.

De Catanance leguminosa.

Atanance dicta creditur quasi amoris illicium esset necessarium seu necessitate inconcussa & I fatali adigeret ad amandum.

Hac planta folis integris gramineis, caulibus erectis teretibus ab akis omnibus leguminibus ab-

Cat.:nance leguminosa quorundam J. B. Ervum sylvestre Ger. sylvestre sive Catanance Park. Lathyrus Solvestris minor C. B.

Lathyrorum familiæ congener legumen est, tenuibus firmis, erectis, ramosis caulibus, quibus nullæ Launyro un ramme congener regumen en, termoon minis, ciecus, ramons cameros, quios multi-mentana apta. Folia & longitudine & latitudine graminea, interdum angulitora pediculis defit tuuntur, venolà, acuta. Florer termibus pediculis infident è foliorum finu ortis, palmum nonnunquam longs, Stique tres uncias plus minis longs, anguite, rocks, grana decem, duodecim aux plura continent, nigricantia, rocunda. Radice nițitur împlici, parva, alba, inutili.

Flores ex fingulis foliorum alis exeunt in pediculo prælongo plerunque finguli, rariùs bini, colore cremefino seu sanguineo amœno splendentes. Locus.

In agrorum marginibus & inter vepres non rarò occurrit.

CAP. IX.

Sagittaria cordialis Brasiliensis Marggr.

Marger.

In ripedalem altitudinem altitrgit, caule tereti, hirfuto, alato, foliis in illum infertis Sagitte figurico (ci. modo quo plume fagittis inferi folent, ex caule prominentibus, in utroque latere hirfutis. Folia preterea habet caulis & ramuli ejus angulta, oblonga, fuperius virida, inferius incana in totum autem pilofa, & majora funt cauli inferius adnata. In lummitare caulis pediculi aliquot longi erumpunt, in quabus feloria proveniums, figura florum Plorum, lutei, cribus folius conflantes, quorum fuperus fecundum longitudinem firis purpureis eft variegatem. Polt flores fequantum filique finites, continentes fomes flephadens, virefeens feu Olivaceo colore, figure quali femilianulis, feu rectrus cordis, ut pingi folet. Admodum autem vermibus obnoxium eft, & vix inter decem unum reperitur, quod non fit perforatum. Radix recta eft, tres aut quatuor digiroclopus. Pennis, unam arone alteram vrolem adumcham habens. tos longa, tenuis, unam atque alteram prolem adjunctam habens.

SUB.

Locus.

Land.

SUBSECTIO TERTIA.

De Leguminibus cum siliquis utriculis seu vesiculis inclusis.

 $\mathbf{H}^{\mathbf{U}_{\mathrm{jus}}}$ generis filiqux in calycibus in veficas membranaceas intumefcentibus occultantur.

1. Loto affinis Egyptiaca C.B. Absus Alpin. Veiling. Absus seu Lotus Egyptiaca Park.

Alpin.

Herbula est palmi magnitudine, vel aliquanto major, foliis trifolii sed rotundioribus, quaternis singulæ alæ appentis, Flores parvos albos & semina Pyri seminibus proxima ferens.

Vessingius flosculos nivei candoris producere scribit, & dilutiore flavedine lactescentes: neccirca fummum tantum caulem, sed etiam inter foliorum exortum dispositos. Semen atro colore splendidum parvis includit filiquis cicerum amulis; & caulem fuum raris brevibusque spinulis innocenter

Planta hac ad Cicerum potius quam Anthyllidis genus pertinere videtur: quamvis nos C. Bauhinum fecuti huc retulimus.

A. 2. Anthyllu leguminosa Ger. leguminosa vulgaris Park. Loto affinis Vulneraria pratensis C. B. Vulneraria rustica J. B. Mionen-Detch of Andies singer.

Radix et simplex, longa, recta, lignosa, nigricans, sapore leguminoso. Caules semipedales & alti-Radix ci fimplex, longa, recta, lignofa, nigricans, fapore leguminofo. Cauda femipedales & altiores, ex eadem radice plures, in terram reclinati, teretes, tenues, hirthir, nhennes, folis paucis alternatim politis veftiir. Pala pinnata è quatuor aut quinque conjugationibus compolita cum impari in extremo, pinguulicula, inferne hirfuta, modiceque canefeenta, fispernè ex luteo virefeentia, fapore fibidulo & fubacri: At qua in extremis ramis floribus fubicetà funt, data funt, digitata, oblonga, membranea. Flores in ramulonum faftigio in capitulum latum conglomerati, luteoli, odore nullo excellenti, quorum fingule ex vicileila laxa, languine argentea villofa emicant, parvi, papili-conacci. Succedunt filique in folliculis lattantes, parvæ, quarum fingulæ fingula femina, rarius bina continent. fibilitrea, finore leuminiofo. continent, fublutea, sapore leguminoso.

In pascuis siccioribus, prasertim cretaceis & arenosis, macro solo, frequens oritur. Descriptio est J. Bauhini, à nobis aucta.

3. Anthyllis leguminosa purpurascente flore Clus. Loto affinis birsuta flore subrubente C. B. Anthyllidis leguminofa vulgaris varietas Park. cujus fententia nobis etiam arridet. Purple flowered Madics finger.

Radice eft tenui, modice fibratà; folio multis, humi quaquaverfum jacentibus, quæ ex multis alis foliolis confrant, inexpualiter dispositis, suprema parte grandioribus & latioribus: caule dodrantali, flores multos sustinente, antequam aperiantur subrubentes, postquam reclusi sunt luteos: semen sert parvum in brevibus fliquis, quarum fingulæ vetica includuntur, ut superioris.

Verum non opus est tanta verborum ambage, nec enim alia in re à præcedente differt quam storis colore, obiter saltem intuenti observabili, nec enim nos utramque inter se curiose contulimus cum utraque simul ad

In agrorum marginibus circa portum Liburnum & alibi in pascuis Italiæ observavimus.

4- Trifolium balicacabum sive Vesicarium J.B. Anthyllis leguminosa vesicaria Hispanica Park. Lotus pensaphyllos vesicaria C. B.

Caules fundit cubito longiores, villosa lanugine obductos, in ramos alternatim ortos divisos: folia terna, non rarò quaterna, sena aut septena, hirsuta, ità certè ut extremum solium longe reliqua magnitudine excedat, Olea solio majus: Ex alarum ortu prodeunt pedicult, quorum cacumini infident flosali lutei, parvi, quibus succedunt insignis magnitudinis turgida vesica, fusca, lanuginosa silo guar claudentes in quibus semina bina aut terna, compressa, compre

Circa Messanam & alibi in Sicilia : observavimus & in Italia.

5. Auricula muris Camerarii J. B. Anthyllis leguminosa marina, Bætica vel Cretica, seve Auricula muris Camerarii Park. Loto affinis birsutu circinatis siliquis C B.

7. B. Radice nititur parva, colore buxeo, fapore dulci; ex qua caules pedales circiter, numerofi fupini, in terram reclinantes, teretes, hirfuti. Folia alternatim è caulibus exeunt, mediocriter craffa, rigidiuscula, tactu aspera & pilola, pinnato, eo quidem ordine, ut extimum impar sextuplo ferè conjugatim dispositis in alam foliis majus sir, principio angustiore, medio ampliore, denique in mucronem definens; sapor utrisque aliquantulum fervidus. Flores cujulmodi Leguminibus, parvi, crocei, hirfatis viridantibulque loliolis ambiti. Silique lata, compressa, similes Medica lunata, sed paulo minores, in se convolutæ, hirsutæ, semen claudentes figura rems, altera parte gibbosum, altera sinu

In infuia ad Promontorium Pachynum & alibi in Sicilia invenimus,

Hac planta anomala & fui generis effe videtur, nec nota generica cum Anthyllide lezuminofa convenit: ob convenientiam tamen in foliis ei subjungendam duximus.

6. Authyllis falcata Cretica Park, Trifolium falcatum Alpin. exot.

Falcata admodum est, versus radicis caput foliosa: folia enim longa, lata, rotunda & aspera, ex albo nigricantia, densè econferim humi procumbunt, que ex remu exoru in latitude de membro pollicarem versus extremum definunt obliquè seu semicirculariter. Cauliculus ex radice protrudit plures, graciles, longos, humi ftratos, oblique actos: quorum geniculis terna aliquando nunc quipiures, gracies, jongos, numi tratos, conque acros: quoriuni genicuis terma anquando nunc qui-na adnafuntur folia, terna fupernis limili juncha, & bina infenis, que cingunt caulem. Flofauli fune lutei, aut ex allo pallide lutei, fattigus cauliculorum infiftunt, papilionacei; quorum finguis ficacedunt filique membranacez, bivalves, in margine fimbriatez & finnatez, externis circinatez, unguis humani, magnitudine, rotundez, fimul junctez, unum cundémque exortum è caulis furmo habentes. Radicibus nititur parvis & tenuibus.

Hæc planta perfimilis videtur præcedenti, fi non eadem.

SUBSECTIO QUARTA.

De Papilionaceis seu leguminosis non scandentibus quarum Siliquæ per maturitatem articulatim rumpuntur.

Herba flore papilionaceo siliquis articulatis, sunt vel iisdem

(Levibus,

Ad alterum latus dentatis, serninibus accuatis aut lunatis; FERRUM equinum. Legualibus ad margines,

SRectis, feminibus oblongis, teretibus, rectis Poryoalon, Coronilla. Recurvis; ORNITHOPODIUM.

LAsperis, foliis

Primatis, floribus spicatis, filiquis longis, isthmo loculos dirimente; Hedysarum elypeatum. Integris, filiqua campoide; Scorpioides Bupleuri folio.

CAP. I.

De Colutea, Scorpioide dictu.

Uamvis Colutea frutex lignofus fit, ob convenientiam tamen cum hoc genere in floribus & filiquis, ab iis non separandam putavimus, sed principem inter Leguminosas siliquis articulatis locum ei tribuendum.

Colutea scorpioides Ger. J. B. Scorpioides major Park. siliquosa seve Scorpioides major C. B.

Suffrutex est ex radice se spargente, satis lentis & fractu contumacibus ramulis, majoribus cinereo Surrutex en ex raatet le pargeme, taus sens os tractu contemacious raminas, majorious emergo cortice obducăts, mitoribus viridantibus, firiatis 8c angulofis. Folis quina, feptena aut novena, ad Lencis folia accedentia, rotundora, pinguiufcula, Colutea Veficaria, fi magnitudinem excipias, confimilia. Flores inter folia ex pediculis femuncialibus, 8c uncialibus lutei, bini fore, rarius fingulares aut terni, unciam circiter longi; Geniftæ floribus fimiles, labello duplici, inferiore rotundo, integro, striato, superiore bisido & quasi alato, duobus crusculis innixo: galea in Rostri acudo, integro, trrato, superiore bindo & quan alato, duobus cruscuts innixo: galea in Rostri acutiem mucronata, ex luteo virefeens apicum albizanium cirros occulir, quos subsequintum siliapue longe, filiquis Telephii five Scorpiolis Marth. fimiles, teretes, quibuldam velut articulis distinctes, quos oblonga, levita, subriuci coloris & ingrati faporis, femina fingula fingulis articulis incluía habent. Florer nonnihil odorati. Folia ingrati & amari admodum Saporis.

In collibus circa Genevam, Monspelium & Salernum observavimus spontaneam. Maio & Junio Locu & floret.

2. Colutes

Lacus

I ocus.

Locus &

Locus of

HISTORIA PLANTÁRUM.

2. Colutea Scorpioides humilis Ger. J.B. siliquosa minor C. B. Colutea humilior Park.

Eft jam dicta humilior, humique diffuía, neque foliorum numero, aut fitu, aut forma, neque florum forma & colore à fuperiore differens: fed hujus virge palmares aut pedales duntaxat hyeme norum rorma es coror a impenore emerens: sen inque sonze paninares am penaies duntaxat hyeme interdum marcoforer folent, & noro Vere denuo è radice nova germinare: flitqua & femina pana: radio fimiliter dura & lignola larè fe fipargit.

Sponte nascitur ad Calenberg vicinisque Viennæ montibus abundè, tum etiam in nonnullis Pannonæ montanis locis; in hortis culta paulò major fit, & utplurimum virgas hyeme retinet. Floret

3. Colutea Scorpioides humilior, siliquis & seminibus crassioribus Moris. hist.

Mori).

Folis est glaucis, virgis pedalibus aut cubitalibus, lignosis, rotundis, rugoso & rusescente cortice vestisis, in frequentes ramos divisis. Folis alata, terna, aut aliquando plura, uni costax, binis semper ex adverso fitis, adharent, uno impari extremam alam occupante, Colutea vulgaris folis simila, fed majora, glaucique vel castis coloris. Flores & forma & colore Colutea vulgaris similes, sed fed majoras, quo excepium s'ilquas breviores & crassisces, magis & distinctius articulata qu'am vulgaris Colutea, atque in fingulis internodiis filiquarum singula semina cylindracea majora & crassisces.

Ad oram maritimam Tingitanam viget, unde ejus femina habuit descriptionis autor, ut & ex Italia ab Alexandro Balam communicata.

4. Colutea siliquosa minor coronata C. B. Col. scorpioides montana Clusii Ger. Colut. scorpioides quadam, sive Polygalo Cortusi similis planta, sed major J. B.

Radici nitiur crassa se lignosa, lentà tamen, se flavescente cortice obductà, multisque fibris pradica: ex qua plures singulis annis, incunte Vere novas producir virgas, pedales, nonnunquam etiam cubitales, lentas, vimineas, laves, virides, se in his temere sparsa alata folia, quina, septema aut nocultales, lentas, vimineas, laves, virides, se in his temere sparsa alata folia, quina, septema aut nocultas lentas, vimineas, laves, virides, se in his temere sparsa alata folia, quina, septema aut nocultas se in la seconda de la companio del companio del companio de la companio del companio del companio de la companio de la companio de la companio de la companio cuotates, ieneas, vinuneas, izvos, vinues, c. ii iii eninsi dana ana jorna ana como ii fiinmis la vena uni cofte inharentia, eviceantis primimi gulfus, deinde nonnihil acrimonia in fiinmis la vena uni cofte inharentia. Flores in foliorum oblongis virgulis inharent copiofi, leguminacci, in orbicularem coronan dispositi, favi, nullo grato dotre commendant: quibs (uccedunt articulatim disinate) filmer, iliquero, i gali Valentini Clusii modo.

ni vansium Caum mood. Crescit in montium qui à Danubio & Calenberg illi imminenti ad Alpes extenduntur radicibus inter vepres & ad vinetorum margines. Florer Junio, nonnunquam etiam Maio: subsequens hyems virgas corrumpit.

5. Colutea minima five Coronilla Ger. Colutea parva species Polygala Valentina Clusis J. B. Polygala Valentina Clusis Park. Polygala altera C. B.

Fruticofa est hac planta, binos palmos alta, multas ferens virgulas lentas, Sparti aut Junci instar. Attunous critices, passes, puno panno ana, manas terus viginos estassi para at juito inital.
Filia fingulis colhis inharent, impari plerunque numero, quina, feptena att plura, Lenticula finitalis, magis tamen carnola, & ad Rutz colorem accedentia, addringentis & ingrati guitos. Flores na, magis tamen carnota, & ad Ruza colorem accedentia, aditringentis & ingrati gulftis. Flores Meliloto firmiles, lutci, corona: in modum furmits virgulis [quæ magna ex parte nuda funt & maturo femine exartecere folent] infident. Incurva deinde, longæ & teretes fuccedunt filiquea, tribus aut quatuor internodius diffinexe, quæ femen continent durum, oblongiufeulum, nigrum, ingrati faporis. Redik longa, dura, lenta, carfiffucida eft.

Clofus agro Salmanticenfi, Murciano & Valention regnis, locis arenofis & collium declivibus obfervative Flores April Modis & Ingios. Sama Iulia company.

servavit. Floret Aprili, Maio & Junio: Semen Julio maturum est. J. Bauhinus Colutez suz, cujus titulum inter Synonyma præmisimus, virgulta tribuit dura, ligno-

fa, crebrò veluti articulata, &c. Nos plantam hanc in clivis maritimis propè Salernum in Regno Neapolitano, atque etiam in Herruria collegimus.

6. Polygala Valentina secunda Clus. An Polygala major Massiliotica C.B. major montana Park. Colutea scorpioides Coronata Lob. Obs.

Przecedenti admodum fimilis eft, majoribus eirgis, firmioribus & utcunque rubentibus; majoribus etam, viridioribus frequentioribus & carnofis feliu; majoribus & dilutioris coloris fleribus: filiquis etiam paulò craffioribus, semine verò omnino fimili.

"yan cultur punto cumunusses jemme verroumnus mini.
În collibus l'ivolis Valentiæ Hifoanie vicinis invenitur. Viret perpetuò & diutifiimè floret & Vere & Astrumno. In monte Cetio inter alia arbulta versus mare Maio florentem legit D. Mag-

nol, & in sylva Valena circa Caravettes. Botan. Monspel.

7. Colutea scorpioides maritima glauco folio C. B. prod.

Virgis est pedalibus, rarius cubitalibus, lignosis, rotundis, rugoso cortice vestitis, in frequentes ranos divifis: folia alata, foptem aut novem uni cotte, bins femper ex adverfo firis, adherent, uno impare extremam alam occupante, Colutear foliis fimilia, fed multo minora, obtufa & cordata, glaucíque vel cæfu coloris. Flores & formâ & colore Coluteæ similes, sed minores, pediculis tenuibus filiqua tenues oblonga, unciales, articulis distincta infident, quarum fingulis articulis fingula (emina parva inclusa funt.

Hec in maritimis prope Terracinam collecte.

Locus

925

8. Colutea caule Genistæ sungoso J.B. Polygala major Massiliotica C. B. Polyg. Valentina 2. Clus. Vol. marina Park.

Oblongis, lentis, fungofis seu medullosis & omnino virentibus virgis prædita est, quas rara obsepiunt folia, superioribus adhuc crassiona & molliora: sto secunda par. Semen observare non licuit.

Inveniuri in Valentia: Hispania urbis maritimis. Hac descriptio apprime convenit planta: illi Losa. quam in clivis montofis prope S. Chamas Gallo-provincia oppidum invenimus,

I. Bauhinus flosculos exiguos satis huic attribuit, in orbem coaggestos: Siliquas angustas articulatas, ut in Scorpiolde folio Portulacæ, in tenuissimum, Scorpionis imillimum spiculum terminatas,

* Q. Colutea Scorpioides Cretica odorata Alpin. exot.

Asym. Suffrutex hic totus argenteo colore lucidus, crefcit cubitali altitudine & majore. Folia, flores & Glique vulgaris Colutee Scorpioidis more proveniunt. Differunt, primo quoad folia, que in extremo fuque vuigaris comes oco posas inter proteinant. Enterum, printo quota form, que in externo latiora funt, & coftæ nudæ pauciora adhærent, quippe quinque utrinque binatim feu conjugatim appofita, & unum in costæ mediæ extremo, coloris argentei. Flores & figura & colore fimiles videponta, de unum in come monte control control a genera. Extra ex rigura ex colore immies vide-antur floribus Colutese practifice, odore tamen differunt qui his fiavais et de fragrans, lilis freidus ex ingratus. Silique infuper vulgaris funt exiliores & tenunores, alba, brevioréfque, Cretice autem fi-ingratus. liqua: craffiores funt & nigricantes, arque articulis magis evidenter apparentibus confpiciuntur; & confequenter semina ibidem contenta funt multo majora.

vere & ineunte aftate flores fert, toto mense Maio: Julio & Augusto filiquæ maturescunt & Tembus.

Frigoris est impatiens hac stirps, unde ægerrime hyeme vivit, nist summa cura custodiatur

CAP. II.

De Coronilla herbacea.

1. Ferram equinum Gallicum Park. Gallicum filiquis in fummitate C. B. Polygalon Cortus J. B.

T. B.

Raffe huic, lignescentes duraque radices, dodrante longiores, nunc fimplices, nunc multifice, intus albx: quæ statim plurimas emittunt virgulas lignosas, dodrantales aut breviores, fice, intus albx: quæ statim plurimas emittunt virgulas lignosas, dodrantales aut breviores, humis stratas: quibus conjugatim harent folia, utplurimum novena, simila Ornithopodio quorundam, niti estent berviora & roundiora, folidora, fossifora & ranges alba, laporos addringentis, nervo unico secundium longtudinem practita. Flores ramulorum nudorum extremo insident latei ut Ornithopodii jam dich vel Polygalæ Valentinæ primæ Class. Semina item conssimilates in lateit videntis della semina item conssimilates in lateit videntis seminas item consistentis interventis seminas item consistentis seminas item consistentis interventis seminas item consistentis seminas seminas item consistentis seminas se

filiques longis, crebris internodiis interceptis. Ad latera montis Salevæ propè Genevam & in Delphinatu propè Gratianopolin, & alibi in trans Leeur. marinis inveni: J. Bauhinus in Rhætiæ monte Nombre.

Securidaca major articulata Park. dumetorum major, flore vario, filiquis articulatis C. B. Me-lilotus quinta Tragi J. B. Hodyfarum majus filiquis articulatis Ger. emac.

Vivaci radice reptat, multis adnatis variè se propagans: fibris aliquot donata, craffitie radicum Vivaci radice reptat, muits aunaus varie le propagais: nois auquot uonata, crainte radicam convolvuli majoris, lignosà candidàque matrice farctà, fapore amaricante: hinc emergiunt longiffimi caulet, craffitudine cum radice pari, firiati, intus concavi, ramofi: folia pinnata, Securidace, mi cautes, cratitudine cum radice pari, titadi, mido concavi, ramoni: jous pinnara, securidades, pingunicula, atrovirentia, oôto, decem, aut duodecim foliorum conjugazionibus conflatuia, impari uno extreman alam claudente. Ex foliorum alis pediculi producuntur palmares & beviores, angulofi, quibus pendule impolitat funt corona: florum Securidaes, quorum folium fupremum purpuralcens furfum explicatur, lateralia bina in album languescunt, carina penitus albet, sub rostro arro-purpureo stamina occultans argentea: flos interdum totus albet, folo carinæ rostro purpurafeente. Siliqua succrescant uncias duas aut tres longa, angulosa, tenues, crebris nodis articulata,

Jemme 1011go, meanoanter antato. Ad agrorum margines in Germania paffim, ínque pratis, agris & fecundúm vias, per universam Loca. Pannoniam, Austriam, Striam, Moraviam atque Bohemiam. Clus. Floret Junio & interdum totá Gemine longo, mediocriter amaro.

ctiam affate.

CAP

Tires.

CAP. III.

Seiban Alpini. Seiban five Securidaca Agyptiaca articulata Park. Galega Agyptiaca filiauis

Alp. Velling.

Ruees elt in Ægypto, Myrti magnitudine; feliis Securidacæ, fed longioribus & anguftioribus, frances elt in Ægypto, Myrti magnitudine; feliis Securidacæ, fed longioribus & anguftioribus, virgarum latera pari ferè numero flipantibus, fi maturior planta fuert: Ramse habens diluto virore nominili rufefeentes, afperitudine quadam ad contactum inacquales. Flees fert croceos, Anagyridi perquam limiles, raccmatim multos ab ala vel ramulo pendentes; à quibus fliquæ os, Anagyndi perquam inmies, racemanin muitos ao aia vei rainado penternes; a quints litigue longe producintur, Fenngraco proxima, in quibus femina funt Fenngraci feminibus non parum fimilia. Siliqua (id adnotante Vellingio) feminibus incluis prægnantes pro illorum numero diftincitis velut loculis coaretate funt. Idem truncum jofum fruticis raris brevibique finis aculeatum observavit; unde non mirum Ægyptios eo uti ad sepes texendas pro agrorum distinctione.

oniervant; unce non initum rapputos eo un au tepes texensas pro agroum untunctione. Semina humentem ftomachum ficcare & roborare aiunt, & ad cohibendum quemenunque flu-xum alvi, nec minits ad menfes immoderatos fiftendos utilia effe, feu in decocto, feu in pulvere

Morifonus in Hift. C. Bauhinum & Parkinfonum reprehendit quòd filiquas articulatas huic plan-MORITORIS III FIII. C. DAMINIMI C. FARIMONIMI (PRINCENTE AGONTINGUES AUCURARS HILL PERINCE ATTOCKET IN THE ATTOCKET AND THE ATTOCKET AND THE ATTOCKET AND THE ATTOCKET (INQUIT) IN MUITOS ATTICULOS (INS INTERTITUTE AUTOCATE ATTOCKET). SI IN INQUIS INTERTITUTE ATTOCKET (INQUIT) IN MUITOS ATTICULOS (INS INTERTITUTE AUTOCATE ATTOCKET). terftitiis (exficcată filiquă & ruptă) fingula continentur femina.

Nos plantam nondum vidimus, at nec Morifonus fe vidific ait, ideóque an Siliquæ ejus reverà articulatæ fint, an nodosæ tantum seu protuberantes ubi semina sunt, & in interstitiis depresse seu angustata, nescimus.

CAP. IV.

Nil frue Anil, Glofum Indicum Park. Celutea falis Anil nominatum J. B. Herva de Anil Luftanis Marger. Phafeolus Americanus vel Brasilianus VI. C. B. at perperam Phaseolum vocat. Ameri Hort. Mal. Polygala Indica frutescens Hermanni.

Ualifinam planta fit ex qua Indigo vulgò dica conficitur inter Botanicos non convenit. Verior fententia est frutteem leguminofitm effe. Colutea affinem. J. Baulinius quos habuit ramulos pedales fimiles fere ramis Cytifi filiquâ latâ fuifle scribit, rigidulos, incanos, oute rathuros pecuales infines rete ratius cycui iniqua taca tunie terinor, rigicutos, incanos, ace rete argenteos, in folia divifos Colutea vulgaris, ovata, glauca, quinquefolia communic orda incana. D. Finebius apud Parkinfonum folia Senz ei attribuit, fed breviora & latiora, qualia & Parkinfoni icon repræfentat. Marggravius Anii plantam fic deferi-

Ex radice gracili, longa, in multos ramis diftributa lignola ac lenta plures affurgunt caules duos, tres, & quandoque plures pedes longi, tereres, humi ferpentes, & hunc inde filamentis in terram detres, & percentage of the control missis se tirmantes, versus extremitatem autem se surrigentes: ex hisce maximam partem jacentibus caulibus alii plures in altitudinem affurgunt, ex quolibet octo, novem, fæpiùs & decem, itidem teretes, lignofi, uno latere paulum rufescentes. Caules omnes ornantur ramulis unum digitum longis, alternata ferie dispositis, & quiliber habet feperm cinerate centar folia), bina filo appointa, & extra num folum. Foliola in medio fecundum longitudinem nervulum habent, non ferrata, fimilia fohis Trifoli corniculati Del. Iluxtaramulo enalcantur beves pedicula; de in is floridi quattor, quinque, sex aut plures, plane parvuli, purpurei cum albo diluti, figura caffidis aperter, ut in Hodera terrestri vel Urtica mortua, odoris jucundi.

Malè comparat flores hujus plantæ floribus Hederæ terrestris aut Lamii, cum hujus flores procul-

dubio papilionacei fint.

Fr. Hernandez stipites multos, sex cubitos longos, ac minimum digitum crassos ei attribuit, coloris cinerei, laves; felia Cicens; flora ex albo rubelcentes; fliquar acceratim culti appenfas, alca-ridibus craffiuliculis fimiles, femine nigro plenas, fapore nonnhil amaro & leguminolo. Parkinfonus fruticem hunc Seiban Alpini affinein facit, filiquis teretibus, uncialibus, Fænugræci

seminibus, sed utraque extremitate acutioribus. Siliquula Anil quam Terentius ad C. Bauhinum transmisit angusta erat, vix uncialis, cui grana

aliquot exigua, subviridia cum hilo albo in medio, ut in Phaseolis, inerant.

auquot exigua, jubvintua cum nuo aido in medio, ut in Pinateonis, interant.

Cum ergo in florum colore, & filiquarum parvitate confentanti hi Autores, unam & eandem Palante Specieme effe quam deferibunt mish persaadeo; quamvis in descriptione foliorum non bene conveniant. Nec diversam effe puto quam sub Ameri situlo proponium & describunt Harti Malabarici Autores pro Arboris specie, cum tamen hac planta vix frutex, nedum arbor censenda fit, siquidem duos duntaxat [Finchius apud Parkinsonum tres annos durare scribit] annos vivat, ut Hernandez, assere videtur. In magnitudine certe insignis est differentia : quocirca Ameri descriptionem fubliciemus.

Arbuſcula

Lib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis.

Arbufcula est altitudine humana, brachii crassitte, ligno duro, ramis maxime transversis; felis alaris, è quinq, aut feptem pinnarum media costa adnevarum conjugationibus compositis cum impari in extrema cofta folio; funt autem fingulæ pinnæ feu foliola oblongo-rotunda, textura tenui & denla, nervo medium percurrente averla parte, elato, mullas, faltem configuras, venas emitten-te, colore ex vindi fubererulco, parte adverla obleuriore, averla clariore, fapore fubamaro, & lan-guido ardore diutius mafticata. Flores in brevibus furculis è foliorum finubus exeuntibus plures fimul pictatim aggregati, party, papilonacci, quattor petals compolit, quotum inferius & cainatum fiylum wiridem occultans wiride, lateralia duo angulta, interiori ora faturo rofaces probe timeta. fuperius & clypeatum reflexum est ac viridi-dilutum. Sunt autem slores odoris nullius. Calyx slorum quinque cuspidatorum & viridium foliorum est.

Floribus deciduis succedunt parvæ, ferme unciales, 10ctæ, rotundiolæ, & anguste siliquæ, suis furculis brevibus, tenuibus pedunculis appensa, spadiceo-fusca, semina oblongo-rotunda, per maturitatem fusca & nitentia continentes.

In arenofis & petrofis locis nascitur.

Parandi pigmenti, quod Latini cœruleum, Mexicani Mobuitli & Tiecobuilli appellant, referente Vin. Hernandez, hic est modus. Folia incisa in ahenum cortinamve ferventis aqua sed jam ab igne sepolitæ tepentisque aut melius (ut rei affirmant periti) frigescentis neque ignem expertæ conjiciuntur, concutiunturque vehementer rutris, ac paulatim aqua infecta transfunditur in testam aut dolium, & tandem per foramina paulo fublimiora effuto humore, quicquid e folis diceffit permittiur refidere. Fax illa pigmentum est: ficcatur id fole, & facco cannabino percolatur, mox effor mantur parvæ rotæ, quæ catinis luperpolitis carbonibus folidantur, ut recondi tandem queat in annuos ulus

Pignenti hujus parandi modum paulò aliter describit Autor anonymus historiæ gemmarum à D. Chapezeau editas; quem apud ipsum vide, vel apud Wedelium in Experimento novo Chymico de Sale volatili plantarum. Descriptio enim Hernandez mihi verifimilior videtur.

Caterum Wedelius non levi errore tenetur, cum Indigo & Glastum ex eadem prosapia propullu-

Carefulli Westien flori reviei ne tenesur, cum mingo o ciatum ex cacem protapia propulla-lare scribir, neque nifi praparatione differer: cum certiffinum fir plantas ipsa diversiffinas esse, ace minis naturà quàm loco diffare, cum hujus respectu toto ceelo, illius toto genere differant. Datur & alia Ni sire Indici species, quan Marggravius describir, toto genere à pracedente di-versa, & Corymbisteris plantis antunueranda; Hernandez quoque aliam describir speciem, & forte diversam à Marggraviana; Nos inter Corymbisteras dictas plantas de iis agemus.

Quod ad vires attinet, Ad dolores calculi nephriticos mitigandos fervit radix in decocto data. Vires. Eadem & viribus veneni oblittit decocta cum aqua Lanie, scilicet teneri Coqui Indici, & epota. Folia in difficultate mingendi juvant, fitrita cum aqua ventri applicentur. Amè vulgò dicta Indigo pro exficcandis tumoribus proficua est. Hort. Malab.

Hernandez scribit pulverem mederi plagis veteribus si ante urina abluantur. Folia contusa & emplastri modo applicata dolorem capitis mitigare dicuntur, maxime in infantibus, etiam in aqua

macerata & cerebro applicata.
Ingeniofillimus Vir * D. Martimus Lister M.D. in Ictericis affectibus pilulas ex Indigo Barbadensi * Defontibus ad drachmam quotidie fumendas præscriptit aliquoties; quæ id effecerunt ut ægri copiosus urinam Medic. Angl. redderent. Et revera verisimile videtur Indicum non minus quam Crocum hute morbo profligando Angl. Exercit. idoneum effe; cum partium tenuium fit & facile penetret, quemadmodum alia tingendo apta. 2. Observat D. Tancred. Robinson confectionem hanc venenosa qualitaris participem à Medicis antehac

Color vulgò dictus Indigo fluxiones mire fiftir, nam valdè aftringir; ut lochiis nimium fluentibus, & alvi, uterique procidentia decantatum remedium prabeat. Ex observatione D. Muralti. Estem German. Ann. 11. 113.

Plantam hanc ob convenientiam in multis cum Colutea eidem subjungendam duximus, quamvis revera filiquarum respectu, que ut puto articulatæ non sunt, ad hoc genus non pertineat.

CAP. V.

De Hedyfaro clypeato lævi.

* 1. Onobrychis clypeata lawis Park. semine clypeso lawi C. B.

C. B. prod. N. radice rufe(cente, pauciffimis fibris donata, caulis unus [nonnunquam duo] pedalis, nodis diffinetus exurgit: circa quem fibia alata ex femis feptensive fibris, oblongis, glabris, uni cofte inhærentibus, unóque extremam alam occupante composita. Ex alis tenues & oblongæ virginia fibris purpurocurrileos, velut in ípica dispositos fusftinentes prodeunt: quos fequuntur fructus plani, laves, clypeiformes, communiter terni, fibi invicem per longum coharentes, femen minutum includentes.

In Helvetiorum Alpibus, ut monte Fracto & ad thermas Fabarias provenit. Hujus descriptio in multis excepto filiquarum lavore, Hedysaro nostro clypeato minori convenit: fpecie tamen diversam esse vel locus convincit.

Kkkk z

. 2. Onobrychis

Lib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis.

punctum fuscum parvulum loco hili habens, sapore quasi Piti. Inter eundum hæ tiliquulæ tacilimè vestibus adhærescunt, ideoque Lustani vocant hanc herbam Ameria,

Paffim in Brafilia nascitur.

CAP. VI.

De Hedyfaro clypeato afpero.

Edvsarum à Suaveolentia dicitur ; odorem enimemittit Fœnugræco, Lupino & Meliloto non dissimilem. Hujus notæ sunt flores spicati, siliquæ oblongæ, asperæ, articularæ, ifthmo loculos dirimente.

1. Hedyfarum clypeatum Ger. emac. clypeatum vulgare Park. Aftragalus Romanus sive Hedyfarum clypeatum, siliquà asperà J. B. Onobrychis semine clypeato aspero major C. B. French Donn fuckle.

Ramis est cubitalibus, bicubitalibus & tricubitalibus, concavis, procumbentibus, glabris, craffiusculis. multis ex radice statim ortis: per quos alternatim ferè nascuntur folia palmaria & ferè dodrantalia, multis ex radice traim ocus; per quos atennami ere naicuntur 1918 paimaria & rere dodrantalia, ale inflar harentia, quinque aut lex conjugationibus, extremôque folio impari conflantia. Folia fingularia Glycyrrhizz folios quodammodo fimilia, paullò breviora, latioráque & glabra, excepts marginilus brevibus pilis ornatis, fapore nullo manifetto, nifi tantillum addringence. Ex alarum finu prodeunt furcuti fingulares, qui in fipicam digestos ferunt flores amerinos, Genitte, fed rubentes : è quibus siliquae compressa, asperae, ternis aut quaternis aut quinis seminibus orbicularis, clypeoli effigie in eadem recta locatis complures vifuntur. [Siliqua ex pluribus orbiculis clypeiformibus asperis sibi invicem articulatim commissis componuntur.] In plures annos vivit, nisi hyems asperior fuerit, quam non facilè tolerat.

In montibus Messanze imminentibus provenit, ubi & flore albo observavimus. Frid. Meyerus Lour. in pratis Senenfium copiose enatum observavit.

Ob florum pulchritudinem in hortis colitur.

2. Hedysarum clypeatum minus flore purpureo. An Onobrychis semine clypeato aspero minor C. B?
Onob. clypeata aspera minor Park?

Radice nititur tenui alba, lignosa, fimplici cum paucis fibris. Folia exigua admodum, oblonga, angulta, bina ex adverío, ad quatuor vel quinque paria, eidem pediculo seu coste adnectuntur, cum impari in extremo. Cauliculi ex eadem radice duo aut tres, palmares, in summitate & in pediculis oblongis flores gestantes in capitulum coacervatos, quinque vel sex, aut forte plures, purpureos, fatis amplos pro plantula modo: qui decidentes relinquant filiquas pracedentis pares aut etiam majores, confimiliter ex multis clypeolis hirfutis aut afperis, fibi mutuo in eadem recta commiffis compositas, quorum singulis singula insunt semina.

In infula parva ad promontorium Sicilia: Pachynum dictum, nunc Capo Passaro, collegimus.

Onobrychis clypeata aspera minor C.B. si rectè descripta sit, radice crassa, foliolis brevibus, stose-Lines yours sayonat anyona minor c.o. ii recre ceteripta fit, radice craffa, falialis brevibus, fafen-las parvis & rubentibus, femine minutiffimo in clypeolis exiguis, à noftra diverfa eff, quod tamen mihi non videtur vernimile.

3. Onobrychis major annua siliculis articularis asperis, clypeatis, undulatim (id est) antrorsum & retrorsum) junctis, store purpuro-rubente Moris.

Addrij.

Casil: producit non tam proceros, nec tam craffos quam Hedylarum clypeatum vulg. Iis ad eundem modum coftæ adnafeuntur, quubus pariter falia adhartent, dilutilis muleo virequia, foliis Hedylari practick; flore albo fimilia. Flore in cymis caulium figlicatim provenium, à floribus dicti Hedylari practick; flore albo fimilia. Flore in cymis caulium figlicatim provenium, à floribus dicti Hedylari practicum. dyfari colore diversi, funt enim multò dilutiùs rubentes, admixto pauco cœruleo aut violaceo colore: deinde filiquæ longæ articulantur filiculis asperis clypeatis, non rectà junctis, ut in priore perenni, sed undarum in modum ante & retro plicatis, seu angulos obtusos in singulis atriculorum

Semine ex Aleppo misso à D. Huntington enata est Oxonii in Horto Academico.

Locus.

929

Locus

CAP. VII.

De Ferro equino.

FErrum equinum à figura seminis soleam equinam referente dicitur, que & hujus generis nota characteristica est.

Kkkk 3

I. Fer-

• 2. Onobrychis incana foliis longioribus C. B. Astragalus incanus siliquis incurvis Botan.

C. B. and a part of the property of the plura, acuminata, angulta, uni coftæ ad-nexa, incana velut cancre afperfa: Cauliculi (emipalmares, nudi fpicam floram purpurafecenium, aliorum formā (fulfinent: quibus fuccedum flique oblongs, incana, incurvo mucrone donatz, diabus valvulis constantes : Semen minutum, nigrum, planum & semicirculare continentes.

In Provincia Galliæ reperitur.

. 2. Onobrychis incana foliis rotundis C. B.

Huius meminit C. Bauhinus in Prodromo his verbis,

Alteram non minus incanam, fed minorem, femipalmarem, foliis brevioribus & rotundis, ex Aragonie & Castiliæ saxosis D. Albinus attulit.

Hujus & præcedentis an filiquæ articulatæ fint non meminit C. Bauhinus; nec nos aliunde earnen notitiam habemus, proinde an plantæ iplæ ad hunc locum pertineant nescimus. Ob nomen commune impositum huc retulimus.

4. Hedysarum triphyllum Canadense Cornuti Park.

Hujus altitudo in frigidis locis duorum ferè cubitorum est, in apricis in unum tantum erigitur. Caulis numerofus ab radice pullulat, angulofus ac medullofus: fibris ille multis firiatur, aliis virentibus, aliis pallentibus, aliis rubentibus. Media canicula fpicatim flores prodeunt Hedylari legitimi facie, ampliores multo. Horum superiora folia saturatius rubescunt, laterum ala & subjecta carina dilutius ac pallidius rubet. Siliqua per floris marcidi centrum oritur, falcatim per internodia discridultuus ac palituus rubet. Oniqua per nora marcau centum ortuur rateaam per mernoaia diferi mnata, afperrima, que lineis fupra & infar rabendus clauditur. Radie nitiur fibrofa, fubingra maxime vivaci. Aprili pullulant folia, initio quidem rubentia, que tandem atrovirescunt, & Tri-maxime vivaci. folii Asphaltitis more dividuntur. Tota planta inodora est. Sapor virenti non ita conspicuus, sic-

Mediis in fylvis nasci dicitur in America Septentrionalis regione nova Francia dicta. Siliqua, annotante Morisono, constat pluribus filiculis seu loculis triangularibus articulatim junctis, asperis: Ob conformitatem filiquarum quamvis planta trifolia fit, Hedyfaris adjunximus; ut & sequen-

5. Polygalo Gesneri affine Caput gallinaccum J. B. Securidaca Pennæi, sive Securidacæ 2. altera species Clul.

Prolixam agit radicem & craffiulculam, lignofam & in fibras filamentorum inftar ductilem, lentam, fractúgue contumacem, foris nigricantem, intus albam, fimplicem aliàs, aliàs multifidam, & in numerofa capita diductam; ex quibus denfa pullulat foliorum cauliumque feges: Caules autem palmares, aut etiam dodrantales, tenues, subhirsuti, ad medium usque foliosi, catera nudi, spicam gerunt unius, duarum aut trium ferè unciarum, floribus congestam purpureis Polygali Gesin. quæ tarunt unus, duarum aut trum tere uncarum, jerome congentam purpures Polygan Geni, qua tamen hic in latum diffundiur per extrema, non autem in metæ formam faftigiatur: floribus etiam adhue non omnino delapfis fucerefcum filiques. Acacie filiquarum quodammodo forma, unico aut duobus peltatis orbiculis confiantes, quodam velut ifthmo loculos differminante; quod fi unicam est conceptaculum, bervem mucronem profert (id quod etam in extremo ubi plura fint observer re licer) margine alias aquabili, nec cristato, umbone protuberante ob contentum semen, Craccae minori par, nigricans, rotundumque, nifi quippiam uncinuli inftar inaqualitatem faceret.

Singuli porto orbiculi prater tunicam femen integentem extrinsecus reticulatum habent obductum plexum, circa oras hærescentem, alias liberum, spinulis mitibus asperatum, radiis rectis in nargines exporredis. Folia quaxdam à radice mox germinant, alia per caules, trium plas minisum carum lorgiudine, foliolis conjugatim difpofitis conftantia, duplo minoribus quam Polygali Gefneri, acuminatis, utririque hirfutis, & argenteo [plendore fubinde micantibus. Foliorum per ramos pediculi longiusculi squamulas habent appositas rubentes.

In fabuletis & campestribus ad semitas propè montem Lupi Monspeliensium eruit Cherlerus. m adultato e camponanto au comos prope monton nato acomponentum erut Cheriette. Hac eft proculdubio Securidaca Pennai Claf, i. e. Securid, dumeorum minor palide cerulea B, Ger. Securidaca articulata minor Park. Item fortaffe Onobrychis clypeata afpera minor C. B. prod. V. Hedyfarum clypeanum minus fuperius positum.

Pennæus Securidacæ fuæ filiquam fecuris formam quam nos Billhook (ea vox, putatoriam five arboratiam falcem fignificat) vulgo appellamus, probe referentem, vel cultri genus, quo noftri & Belgici futores uti folent.

* 6. Trifolium Americanum spicatum Marggravii.

Marggr.
Ex radice lignofa, lenta, gracili aliquot affurgunt caules fesquidigitum circiter alti, qui unum atque alterum ranulum nancifeuntur. Caulis rotundus, pilofus & quafi geniculatus: ad geniculum que arcrum ramunum nanoscuntur. Camis roumans, prions cequit generatus au generatus au generatus un mero perio periolo nafcuntur juxta fe tria folia, fuperius virida, inferius piola & canefcentia. Flofadas fert in fipicam congeftos, purpurei coloris. Poft quos provenunt filicalæ comprefile, hirtæ, curvæ feu lunatæ, ut in Ferro equino, & quati decife; nam matura in tot concedunt partes, quot grana continent feminis. Semen est magnitudine Sinapi, sed figura Phaseoli, ex albo flavescens, &

Locus.

1. Ferrum equinum Lob. Ger. equinum majus Park. equinum siliquâ singulari C. B. Solea equina J. B. Poose stoot Detely.

Radix hiuss alba, paucis donata fibris lignescit, [Matth. gracilis quatuor digitorum longitudine] à qua itatim plures proferuntur caules, palmares aut dodrantales, angulos [firiati Matth.] unde à cua itatum plures proferuntur caules, palmares aut dodrantales, angulofi [firiari Marth.] unde filme evenut Securidace minoris, pinnatum digelta, & per extremam oram latefeentia, levticique in cocci movem filia. Hine ex finu, viz. Foliorum fofendi exeunt lucci, fingulares, quos filiame etiam excepium tingulares, nullo pediculo, res circiter incias longe, culmum latza, nonnibil incurva, competile, articirs nature ramun [pedaculum.] Dorfum his continuum, oppofita pars finibratis finubus locumola, vel (at Marthiolus ar) filique oblonge, prefie alera parte, incurva, incurva competius sortius, forammum rotundorum (peciciem referentibus, promineme urrinque foraminum orificios) [omen lunatum bicorne, Solez equima figură; ut filiqua pro contenti [eminis figură numerod-une tordem enquima (los e finulicar aconvefente). que totidem equinæ soleæ fimulacra repræsentet.

Circa Liburnum & Neapolin in Italia observavimus.

• 2. Ferrum equinum полиместо Col. Ferrum equinum siliquâ multiplici С.В. equinum polyceraton

Totius figura brevitate diftat à vulgari ferro equino, ac etiam filiquarum copia, quas inter folio-rum alas longo petiolo infidentes, non ut in vulgari harentes, quaternas aut plures profert, tenui-Col. ores, rufescentes, incurvas, C literam lunatam exprimentes, velut resupinas iterum crescentis

Lune mouo. In Valuentium montibus Soli expositis tenuibusque locis reperimus, atque etiam Cirinolæ. D. Mag-nol prope Monspelium in locis sterilibus dictis la garrigue dau Tarral, & depressis incultis montis Gen vere cum flore & filiquis fapius legi. Botan. Monfp

3. Ferrum equinum Germanicum filiquis in fummisate C. B. Ger. emac. equinum comofum Park. Ornithopodio affinis vel positis Solea vel Ferro equino herba J. B.

J. B.

Long fillmo radice nititur, craffa, lignofa, fibrofa, nigricante, fubdulci; văticulas producens multas, palmo longiores, interdum dodrantales & cubitales, in terram reclimatas, ramofas, tenues, fubrubentes; in quibus foita Lentis pinnata, paullo quam Ornithopodiu majora. Įprimimo bina utringue podiculo feu la vas admesa, deinde terram, pofimodum quina aque fena, & in la verema aliud, ut 13 numero un continua utque ferie colte ad cullem ufque adherenta, ut in Ornithopodio Dod, jam dicho, chim colte qui cauli admaticur fra aliquotique folis vidua, ut in Ferro equino, fubamara. E fummis folis & caule producuntur petiol inudi femipedales & longiores, in quorum fummis flores toda en norum, corona inflar radiatim pendul colore luteo fautrato & effigies Melilori quam nobilem vocant, quibus fuecedunt filique, crebris internodis intercepte, adunca, in acutum definentes. filius Ferro caulini fimiles. minores tamen: minifueu incircez, neci sia in acutum definentes. filius Ferro caulini fimiles. gie naemon quam neomem vocam, quous necessam migrae, creits metricans intercepte, acunica, in acutum definentes, filiquis Ferri equini fimiles, minores tamen, minifique incurve, neci tal ex, nec adob finuate ut veluti perforate videantur ut in vulgari, fed minus dimidio circulo, in quita, nec adob finuate ut veluti perforate videantur ut in vulgari, fed minus dimidio circulo, in quita, nec adob finuate ut veluti perforate videantur ut in vulgari, fed minus dimidio circulo, in quita, necessaries quita discontinuate ut veluti perforate videantur ut in vulgari, fed minus dimidio circulo, in quita discontinuate ut veluti perforate videantur ut in vulgari, fed minus dimidio circulo, in quita discontinuate ut veluti perforate videantur ut in vulgari, fed minus dimidio circulo, in quita discontinuate ut veluti perforate videantur ut in vulgari, fed minus dimidio circulo, in quita discontinuate ut veluti perforate videantur ut in vulgari, fed minus dimidio circulo, in quita discontinuate ut veluti perforate videantur ut in vulgari, fed minus dimidio circulo, in quita discontinuate ut veluti perforate videantur ut in vulgari, fed minus dimidio circulo, in quita discontinuate ut veluti perforate videantur ut in vulgari, fed minus dimidio circulo, in quita discontinuate ut veluti perforate videantur ut in vulgari, fed minus dimidio circulo, in quita discontinuate ut veluti perforate videantur ut in vulgari, fed minus dimidio circulo, in quita discontinuate ut veluti perforate videantur ut in vulgari, fed minus dimidio circulo, in quita discontinuate ut veluti perforate videantur ut in vulgari, fed minus dimidio circulo, in quita discontinuate ut veluti perforate videantur discontinuate ut veluti perforate videantur discontinuate ut veluti perforate videantur discontinuate videantur disc

us, nee auco minuse ut venus penorate vaccatuu us in vingari, tea minus unituus citcilo, in quibus femine olonga minis incurva, ut Linulam referant.
In Anglia variis in locis occurrit (olo creaceo inque montosis Septentrionalibus, Nec tamen loca calidio/a refugit; nam J.Bauhnius Monfpelli propé patibulum invenit,florentem Aprili & Maio.
Columna in Æquicolorum montibus & fylvula Capuccinorum.

CAP. VIII.

De Scorpioide bupleuri folio.

HÆc planta Campoides reélius diceretur qu'àm Scorpioides, figuidem filiquæ ejus eruoam in Ge convolutam proxima fimilitudine referunt, fúntque plurimùm hirfutæ.

1. Scorpioides filiquis fingularibus villoss : an Scorpicides majus Park. parad? The great rough Caterpillars.

Ex radice plerunque fingulari, ferè buxea, exili, rectà, longiniculà, dodrantales vel pedales [& lato (olo etiam longiores] ramulos per terram sparsos, subharlutos emittir; ex quibus nascuntur foite Bupleuri pingunora, minus nervola, locis caludis albida, mediocriter spista, bervibus & raris pilis nonnihil hirfuta, longiusculis pediculis, duabus longis angustis autriculis ad exorum donats; appensa, alternatim posita, sapore herbacco cum aliqua acrimonia, & ex corundem alis pediculi singuli palmares & lesqui-palmares, aut etiam longiores, tenues, quorum summitatabus singulis fingulis fingulis frances, particolores, summitantales Mediloro Germanica Fuchilis: Quibus succedunt singua hispota, non tamen aspera, majores quam in vulgara Scoppioide, per maturiatem citrina; in secondate summitantale proprieta summitantale in un subara summitantale constitucio sudare in vulgara summitantale constitucio sudare in un subara summitantale constitucio sudare summitanta summitantale summitanta summitantale summitanta summit volutæ erucarum instar, tuberculis semen continentibus [minus tamon conspicuis quam in vulgari] gibbolz, que per maniritatem articulatim rumpuntur.

Lib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis,

Scorpioides filiqua campoide bispida J. B. Bupleuri folio Ger. C. B. Bupleuri folio minor, pluribus corniculus asperio Park. Printin Caternillars.

Descriptio quam ex J. Bauhini hist. desumptam præcedenti accommodavimus hujus plantæ erat. Scorpioides enim non aliter inter se differunt quam numero siliquarum in codem pediculo, carundem superficie magis minúsve asperà, ipsisque magis minúsve contortis & convolutis; & forte etiam totus planta magnitudine. Huic ergo in codem pediculo duz tréfve filique harent, magis convolutz, magisque hispidz seu asperz quam przeedentis, per maturitatem fuscz, tuberculis semen falcanutz, maginque mipina tetraspera quant pracouents, poi maturason musa, success Luna effigie continentibus gibbofa.

Has (pecies frequentifilma elt circa Monspelium & alibi in Gallia Narbonensa Scorpioides multiflorus Boelii Ger. emac. App. idem videtur pracedenti.

* 2. Scorpioides filiqua crasid Boelis Ger. emac. App. An Scorp. majus Park. parad?

Hujus flores nonnihil ampliores sunt quam reliquorum cujulvis, in singulis pediculis singuli vel bini: Silique contorte, non tamen villose aut asperæ ut præcedentium, sed striatæ duntaxat eleganter & velut reticulatæ, quam alterius cujulcanque Scorpioides siliquæ septuplo majores, Eruca densitus pilosæ maximæ magnitudine. Semen rotundum sed paulo oblongius, Pili arvensis sere magnitudine. tudine, obscurè luteum.

* 4. Scorpioides Bupleuri folio, siliquis lenibus Park.

Hoc genus per omnia præcedentibus fimile eft, exceptis floribus, qui in fungulis pediculis finguli, rarius bini; & filiquis quæ angultæ funt & læves, abíque ulla omnino afpertate aut hirfutie. Morifono idem habetur fequenti feu Scorpioidi Bupleuri folio, corniculis afperis & rugofis feu rigidis fitriatis, seu sulcatis à sese dicto : malè ergo siliquis lenibus à Parkinsono inscribitur.

5. Scorpioides siliqua cochleata & striata Olysipponensis Hort Paris.

Siliquas in eodem pediculo plures geftat, valdè contortas & in se convolutas, nullis neque spinulis asperas, neque villis hirsutas, sed secundum longitudinem duntaxat striatas, graciles, per maturitatem nigricantes.

6. Scorpioides Matthioli Ger.

A nobis Trifoliis filiquofis, Fœnugrœco & fimilibus annumeratur. Poffit tamen hic non ineptè collocari ob filiquas articulatas longas fe contorquentes : aptius fanè quam inter Trifolia.

* 7. Scorpioides Vicia foliss minima Morif. hift.

Canlisules edit pedales, humiles, & per terram stratos : ex quorum geniculis oriuntur costæ mediæ. alternatim cauli adherentes, & bis quatuor foliir longis, mucronatis, glabris, alternatim etiamfidis, un impari extremum coftae claudente, onultar; atque ex alis inter coftam & caulem oriuntum petioli bunciales aut triunciales, fultimentes in corum faftigio binos aut temos, nune plures, nune pauciores floscalos papilionaceos, luteos; quorum fingulis fingulæ fuccedunt filiquæ longæ, tenues. articulatz, continentes semina, minuta, rotunda, longa, in fingulis interstitiis singula.

CAP. IX.

De Ornithopodio.

Rnithopodium à siliquis aviculæ pedes cum unguiculis referentibus dicitur.

1, Ornithopodium radice nodosa Park. tuberculis nodosa C.B. item Ornithop, majus Ger. C. B. Park, item Ornith. minus corundem. Orn. flore flavescente J. B. & Orn. tuberosum Dalechampii ejusdem. Birds foot.

Radice donatur, alba, fimplici, fibras aliquot majufculas fubinde emittente. Tum radix ipfa, tum Kasaice contaut, and, impired, morst anquor majoreans monate emittente. Lun racest plas, tum fibre majores fibrillis tenuibus capillatæ fint, quibus tubercula feu granula quadam appenduntur. Casilientos emittit plurimos, humi ferè fulos, aut paululum extantes, in lexiori folo femipedales aut longiores, tenues, hirfutos, teretes, folisi per intervalla veftitos alternatim pofitis, pinnatis per coftam totam ad ejus usque cum ramis aut caulibus connexum, quinque aut sex fere conjugationibus, tram toram ao que uque cun rame au camous comiexam, quarque au tex rete conjugatorioris, impari extremum occupante. Flores tres, quaturo aut quinque, rarius plures, fimul junêt umbelle ferê in modum, furculorum est als foliorum emergentium faftigus infident, pediculis brevibus aut mulis, foliolo alato ad umbellulæ bafin apportio, perputili, leguminacei, folio fupremo purpurantbus lineis ffriaco, lateralibus duobus albidis, medio filiquam occultante vix conficiuo, filibutes. Floritius de la conficiencia de la conficienci

ocus

bus totidem filique fuccedunt, comprefle, furium reflexe, hirlate, articulis feu nodis quinque, fex. feptemve diltineta, in acutum velut unguiculum definentes, omnes fimul pedem avicula digitatum

teperme cutinere, in acutant vene enganciant neutron control since a consideration exprimentes. Singulis nodes fingula influir femina, parva, flaventa.

Hate proculdubio eft Ornithopodium tuberofum Dalechampia, quamvis in nonnullis minus rectè delecibatur: Ornithopodium etam perputilism Lob, ut vei locus arguit: nam in marginibis herbidis Greenwici ad Tamelin fluyuan non procul Londino orini afferit. Nullan autem pratter hanc neque ibi, neque alibi in Anglia Ornithopodii speciem sponte provenire audacter affirmaverim.

In arenofis & glareotis plurimis in locis occurrit, aftate florens.

Videntur Herbarii tres ex una planta species secisse.

2. Scorpioides leguminosa altera J. B.

Places ex cadem radice emittit cauliculos, tenues, teretes, dodrantales, humi procumbentes, ramofos, feliolis cinctos quatuor aut quinque pinnularum ad mediam coftam annexarum conjugationibus compolius, impai extremam claudente coftam, Ferri equini foliis fimilibus [quippe quæ cordata ferè, notabili nervo donata funt.] Ex alis foliorum egrediuntur pediculi, duas uncias longi, in fummittate fiera choos, tres vel etam quature geftantes velut in umbella, flavos, quibus fuccedunt tori-dem flique, tenues, recurva, interdum in circulum flexa, quas cornicula vocat Jo. Bauhinus, minime articulatæ [Jo. Bauhinus obscuris quibusdam articulis distinctas scribit] quæ quamvis rotundæ videantur incuriotius spectanti, sunt tamen paululum compressæ, multo angustiores quam Scor-pioides leguminosæ vulgaris, glabræ, nullis interim neque striis, neque lanugine donatæ, semina oblonga, flavicantia claudentes.

In vineis & hortis ad latera montium Messanæ imminentium observavimus & collegimus Maio menle florentem. Agerius in agro Neapolitano propè Fundi collegit, ad vias inter Scillas.

Ornithopodio similis hirsuta Scorpioides C.B. Scorpioides leguminosa J.B. Ger. Dod. Park.

J. H. Radierm habet longam, tenuem, fimplicem, in capita aliquot fubinde divifam: ex quibus non tantum prodeunt celtedi palmares, & fefquipalmares, hirfui; verum ciam felia, que Ornichopodii folia squala, extgua, hifuta, acumnata, & nonnihil incana, pinnatim digefta un conjugationes decem aut plures, ad costam adnectuntur: quanquam & ex ipsis caulibus consimilia quoque folia oriantur. Flores extremis ramulorum hærent coacervati, Ornithopodii floribus haud absimiles: quibus superveniunt intortæ siliquæ, sensim attenuatæ, modicè compressa, striatæ.

Circa Messanam Sicilia & Neapolin Italia urbes frequens oritur.

SUBSECTIO QUINTA

Legumina non scandentia siliquis geminatis.

Herba flore papilionaceo, siliquis geminatis, duplicem seminum seriem continentibus funt wel floribus

Luters aut pallidis, filiquis

Glabris, craffioribus & durioribus,

Angulofis, nonnihil incurvis, dorso sulcato,

Major perennis, folio dulci, GLAUX vulgaris, Glycyrrhiza Sylvestris. Minor annua, filiquis

🕻 In foliorum alis fessilibus ; VICIA Sesamacea Apula Col. Astragalus marinus Baticus Park. In fpicis e foliorum alis egressis; SECURIDACA Sicula siliquis falcatis BOCCONI.

Teretibus.

Rectis mucronatis, floribus radiis nigris notatis; Onobrychis 3. Cluf. Recurvis falcem referentibus; SECURIDACA minor.

🕻 In alis foliorum sessilibm, oblongis; FOENUGRÆGO Sylvestri Tragi in quibusalam accedens plan-In spices è foliorum alis egressis, tumidis & vesicæ instar instatis; CICER Sylvestre Matth.

Purpureis vel caruleis

Scanden

Scandens, Americana, major, radice tuberosa; Apros Americana Corn. Terrae plandes Amer. feu Virginiana Park.

Erecta feu non scandentes, filiquis

(Turgidulis, floribus confertis in spicis

Productioribus, ex alis foliorum egreffis; ONOBRYCHIS I. Clus. Brevieribus & in rotundum coactis, summos caules & ramulos terminantibus; GLAUX

Tennioribus & angultioribus, floribus in spicis rariùs sitis, & paucioribus, filiquis

(Brevioribus; Onobrychis 2. Clus. Huc etiam refert Onobrychidem 4. Clus. quæ à secunda vix aliquâ motâ characteristicâ differt.

Longioribus & arcuatis; Astragalus Monspessulanus I.B.

Compressis, latis, ad margines serratis; Securidaca peregrina Clus. Lunaria radiata Robini I.B.

CAP. I.

De Tragacantha.

Ragacantha i.e. hirci fpina, folia habet pinnata, viciæ in modum, costá mediá cui pinnulæ annexæ sunt in longam, rigidam, acutam spinam procurrente; filiquas geminatas, duplici alveolo duplicem seminum seriem continentes.

Est & Tragacantha gummi è vulnere radicis incida emanans : quale autem ad nos adfertur (inquit J. Bauhinus) eft glutinofum, candidum aut flavum, aut ex ruflo pallescens, contortum in eru-fubdulci & ferè fatuo aquam cui infunditur in lentam fequacemque mucaginem convertens.

Vim habet, auctore Difcoride, meatus obstruendi, & acrimoniam obtundendi. Usus eius est ad Usus. Vim nabet, auctore Ducoride, meatus obtiruendi, & acrimoniam obtundendi. Ujus ejus elt ad medicamenta ocularia, & ad tuffes & arteriz afpentates, & vocem retulam, & deftillationes in eclegmate cum melle. Subdita etiam linguaz lique/cente fucco devoratur. Sed & macerata in paffo drachma pondere bibitur ad renum dolorem & vefica refonem; admixto cornu cervino ulto actoro, un modico alumine feiflo. Extrinecus (inquit Schroderus) ad dyfenteriam valet (in clyfterioto, aut modico alumine feiflo. bus) ad rubedinem & acres destillationes oculorum (soluta in aqua rolacea vel lacte) ad palpebra-

Aqua calidà folvitur, mucilaginémque exhibet, aliis medicamentorum formulis, e.gr. trochifcis formandis, convenientem.

1. Tragacantha Malfiliensis J. B. Tragacantha C. B. Trag. vera Park. Trag. sive Spina hirci Ger. J. B. Ad.

Frutex oft virgis mediocriter craffis donatus, extremum versus magis craffecentibus, ifique albidis & lanuginofis, cubitalibus, è quibus squammatim prodeunt spinz candidz, creberrina, sextantales, & Ianugmolis, cubitalibus, è quibus iquammatim prodeunt tjirir candidz, creberrinar, fextantales, rigida & infelter, foir utrinque quai pinnis donatas, parvis oblongis, incanis, que per hyemem etiam retinent, vere fequence abijicunt, novis fuccrefecentibus foliorum alis. [Spinar he dum adhuc foliorum colir feu nervi medii funt molles funt. & vis pungentes, poltea decadentibus foliis pinnatis craffelcunt & in finnas rigidas abeunt.] In funmo inter finnola folia & fpinas fitpantur multi fofaul invene collecti, Genitlelle finnles, fed albi. Siliqua etiam numerofa, recha, Cicersi aut Genifielle finnles foliore modo, curta gemella, duplici alveolo binos femium ordines continens fexilium, albicantic proposition productiva described producti tuum, Sinapi magnitudine, angulosorum. Radix alba, longa, lignosa, crassitie digiti, prolixis slexibus

orer numum mena. Low. Propè Massiliam ad mans litus invenunus. Quin & in Sicilia in ascensu montis Ætnæquatuorde. Logu. fubter humum merfa. Lob.] riope manuam acmais amonivemmes. Quint ce in ocura in atcenta monos acmaquatuores-cim fupra Cataniam milliaribus propè nivis repolitoria vel hanc vel aliam Tragacantha speciem in-veninus, quod mirum in loco tam frigido.

Easdem vires cum gummi obtinet.

* 2. Tragacantha altera Poterium forte Clusso J.B. Trag. altera seu minor, Poterion sorte Dioscovidis Park. Trogacanthe affinis lanuginesa, sive Poterium C. B. Trag. Granatensis soliis incans deciduis, flore albo Morif.

Pracedenti Tragacanthe fimillima est, fruticosa admodum, multos pedales habens ramulos, flexi-Praccuenti Tragacatura minimus en, muicosa aumouuri, muico pecates naocus rammos, resti-biles, laté circumquaque fele diffundentes, candicantes & dum adhue tenelli funt lanuginolos, mu-tis, longis, canefectuibus fpinis horrentes. Foliorum plurima fimul juncta ala, Lenticula aur Tragacanthe proxime, exigue, candida, lanuginofaque primo vere exeun per intervalla, dulcis faporis. Folis hyeme decidentibus nervi illi medin quibus folia inharebant in rigidas & acutas fpinas examples. ris. Fours nyeme declacations nervi an mean quasus iona minaresant an rigidas & acutas isinas evadunt, ut eo tempore tota planta fine folis confpiciator, contra quam in pracedente.

Istam neque florentem, neque lemen ferentem vidi fed fub ea plurinos folliculos bombycinis fi-

miles aut Hypecoi Math, folliculis penè pares, manes, inveni, quos ab illa excidifle & florem ex mites and 13 pector anima. Jointonis perio pares, maines anothis, quos as ma vaccini et inmitibus prodire album, non magnum incola referebant: de femine mbil certi intelligere potifi.

Radix lenta, longa, in multos ramos divida, nigro cortice foris obducta, materie intus candida fungo-(i), dulci: interior pars gummofum quidpiam & fubdulce refert. Nalcitur plurima circa Guadis & la Venta el peral Granatensi regno, in collibus, arido & inutili so-

lo; nec alio loco conspexi.

Johntonus in Gerardo (uo emaculato iconem hujus planta accuratam exhibet, è Clufio ut ait, in qua flores & filique feorfim picte exhibentur. Silique autem craffe & curte, duplicem intus feminum reniformium seriem continent, ut figura oftendit.

• 1. Tragacantha humilior floribus luteis C.B. Syriaca flavescens Park. Trag. Rauwolfii J.B. An Tragacantha Alp. ex?

Paulò humilior est prima [Tragac. præcedenti] persimilis tamen, nisi quòd slosculos fert luteos. confertos, pediculis longis harentes, quorum fingulares rotundis & flavescentibus folliculis infident.

* A. Tragacantha tertia Rauwolfii. Trag. Syriaca purpuralcens Park.

Huic altitudo pracedenti par; virga robulta, rubentiores, in quibus conspiciuntur alba, lanuginofa Poterii capitula, purpureis flosculis ornata speciosis.

5. Tragacantha altera seu Poterium densiùs ramificatum Alpin. exot.

Ramulis nigris in latum diffunditur, cosque & breves habet & longe plures, & spissos, ita ut in planta nihil yacui appareat. A ramorum cymis proveniunt spinæ horridæ, & veluti spinis crebris planta initu vacui appareat. A ramorum cynns provenium ipina normas, & veithi ipinis crebris denfistota planta eft undique flipata, ut tota ipfis planta tegatur, & nulli rami extra folia & fipinas confipicantur: cima citam omnes lanugine fpilia infarêat, latiores apparent. Hie frutex parvus, incanus totus, per terram sparfus terram iplam attingit, & vix è terra fele erigit, ipiiusque rami subter spinas obruti, nigrescunt & subtiliores sunt.

Cretæ infulæ indigena eft. Hac planta effe videtur quam in Sicilia ad pedem montis Ætnæ vidimus & collegimus: Caules Gris craffi erant, nigricantes, creberrimis spinis horridi, summa parte valde ramosi. Spina tenuiores brevi-oresque quam Tragacantha Massiliens: solia etiam minora, angustiora, breviora, minus incana, longiore tamen lanugine pubefcentia. Ramuli à terra non affurgunt. Flores & filiquas non ob-

Ad pedem montis Ætnæ loco satis frigido invenimus, unde à loco sequenti potius eandem diceremus, verum nec icon respondet, neque descriptio per omnia.

. 6. Tragacantha altera Alpin. exot. Cretensis aut Idensis nigra, tota echinata Moris.

Alpm.
Radice mittur longå, crafså, lignofå, nigrå, à qua quatuor aut plures exeunt caules, nigri, rotundi, duri, lignofi, qui in complures ramulos dividuntur, nigros, breves, filibelles, totos fipnis albis armatos, fed in lummitatobus habent fipnis qualdam germinum inflat, multis foliolis parvis temubus, ex tos, jean infiliations indoin i pans quantant germaniant in a carbon parte praviscioni in quantanti in quantanti in anciente proximi. Tota hac planta eft veluti fimilis Echino. Radix infipida eft, fed aliquantulum quafi odorata.

• 7. Tragacantha altera humilior & spinostor Echinus dicta Alpin. exot. Echinus Creticus Park.

Planta est parva, Echini terrestris magnitudine, & figura orbiculari tota, terræ inhærens, vix palmari altitudine supra terram eminens, atque radicem usque ad surculorum medietatem terræ infixam babens: in parte interna qua terræ adhæret, apparent ramuli breves, fubtiles, nigri, multi densè fimul ftipati, à multis, parvis, tenuibus, fimul conjunctis, terrà occultatis proficificentes, definentes in fpinas parvas, breves, acutas, tenues, albicantes, in extremo ftellatim compositas, nudas & spoliatas in iputa parvas, portes, actas, sontes, antendentes in control relative in components, to the folia, unde luperficies partis extime non plana fed ad rotunditatem inclinants cernitur, tota finis denfifilme fitipans & undique horridis armata; qua finiaxex germinibus ramulorum, qui innumeri lunt, in orbem stellarum modo desimentes, totam superficiem complent ex germinibus. Numerosi stof-culi napilionacei, ac veluti Hyacinthi storibus sigurà ferè similes, sed longè tamen minores, quibus theca parva, oblonga, & geminis cellulis pradita succedentes, totum Echini dorsum exornant.

CAP. II.

De Astragalo seu Vicia sesamacea.

Equentes plantas filiquis geminatis feu duplici alveolo binos feminum ordines continentes non merce Aftragali nomine donat Morifonus, quem fequimur, à forma feminum, in plerifque Talum feu Aftragalum aut officula fefamoide articulis digitorum fubritata referentium. His notis à reliquis leguminibus facile distunguuntur, à Tragacantha autem quòd herbacex, nec spinosx.

A. I. Glaux vulgaris leguminofa free Glyeyrhiza fylvefris Park. Glyeyrhiza fylvefris floribus lu-teo-pallefemilus G. B. Famun Græum fylvefre, free Glyeyrhiza fylvefris quibufdam J. B. Hedyfarun Glyeyrhizatum Ger. emac. Wild Riquosite ox Riquosite Detrh.

Crassi radice nititur, cubitum & sesquicubitum longa, alba, sapore dulci: rames vimineos per terram spargens, tres aut quatuor cubitos longos, arque etiam interdum longores, teretes, glabros, fractu contumaces. Folia instar Glycyrrhiza disponuntur, conjugationibus quatuor, quinque, aut ractic continuació. Foils initiat Cryotiniae uniponintum, conjugationnos quaturor, quinque, aut fex, uno impari alam claudente, quod tamen non est perpetium. Sur tea verò, finiqual feorifim contempleris, Pifi fylveftris folis similia, superné ex virid glauca & glabra, inferné ex virid filación protectiva de la finificata fapore eo quem ración i infelè dicebarius. Ex foliorum porro alis pediculus circier palmaris enafectur, qui leguminaceos crebros florus ex, flavo pallenges futimes. Silvaga non mitel panians cineman, yai reguminecco cienco pines ex navo panenco intine. omique non minis floribis frequentes, incurva, dorfo luciaco; unde fi nervum aufera ex diabus composite videntur, quarum fingulæ suis membranis dissepuntur, femen claudentes Feenugraci, minus, lucidem; cui finus infeculptus.

In dumeris & ad latera montium, inque pratorum marginibus non raro obviam fe dat.

In dumeris & ad latera montium, inque pratorum marginibus non raro obviam fe dat.

Quam plantam intelligant Adversariorum Autores Glaucæ vel Glaucu cujusdam leguminosa berba-

riorum floribus purpureis, titulo me fugit. Cur in titulo floribus purpureis ponunt & tamen in defcriptione flores non ranus flavere aiunt? Cur juxta agrorum viarumque margines obviam felé dare in Anglia feribunt, cum nobis nihil ejulmodi in Anglia nec vilum, nec auditum? Videntur Anthyllidem leguminosam describere, qua quidem satis frequens in Anglia, verum neque descriptio huic bene convenit, & alibi eam proponunt.

2. Cic. sylvestre Matth. Ger. sylv. multifolium J. B. sylv. majus Park. sylv. foliis oblong is bishidis

Perenni radice, crassa & dulci donatum est, ramos bicubitales & altiores profert, striatos, tortuosos, Perenm raues, coma comata con manural say, rama orcanomassa, amores promes, remos, tortuones, concavos: ficha brilata, puntata, fatur Geeris politu, fiel longiora, angulfiora, ne per ambitum ferrara, ad Lenus majoris folia propuis accedentia, nili in obtulum & fubrotundum mucronem definerent, subdulcia: conjugationes multæ, ad tredecim supputavi. Ex foliorum alis pediculus palmaris exit, rigidulus, spicam brevem sustinens florum subluteorum, quibus racematim coharentes succedunt folliculi breves, ventriofi, hirfuti, geminati, femina continentes duplici loculamento, autore Dod. exigua, dura, plana, fplendentia, gultu Phaseoli.

Doit exiguit, units, praint in prenterints, guita rinacon.
In agis inter fegetes coposè crelcentem vidimus, inter Genevam & oppidum Jay.

Hac planta sapore dulci, florum colore & spica, siliqua geminata, alissíque accidentibus Glaucem
vulgarem sive Glycyrrhizam splvestrem refort, unde & primo aspectu Glaucem alteram perennem fol-

3. Securidaca Sicula filiquis foliaceis Bocconi. Aftragalus marinus Lustanicus Boelii Ger. emac. App. Aft. marinus Baticus Park. Fobnion.

Ex eadem radice quinque vel sex, aut etiam plures exserit cauler [in hortis latiore solo sata] te-retes, striacos, rubentes, modice crassos, erectos, filiquarum tamen pondere subinde versus terram reclinatos, fundos, fundos se felia multis viridibus per intervalla obitos, millo ordine, Glaucis vulga-ris fimilibus, fed minoribus, unoquoque folio ex quatuordecim aut pluribus foliolis in apices rotundos definentibus, media coftæ, novem aut decem uncias longæ utrinque conjugatim adnexis, com-polito. Flores pediculis longis teretibus, striatis, hirlutis è foliorum cavis versus fummos cause exeuntibus infident, plures funul, in spicas breves confercti, colore pallido seu ochroleuco, Securidacæ minoris fimiles, sed multò majores, qui in spicas abeunt semipalmares circiter, è multis siliquis uncalibis per maturiarem albentibus, modice incurvis, triangulis, dorfo fulcato, arcè flipatis Glaucis vulgaris in modum, conflatas. Singulæ autem filiquæ binos feminum ordines continent, inque fingulis ordinibus semina tria vel quatuor, obscuré seu ex luteo liventia, Securidace minoris similia, sed quadruplo majora, sapore nullo insigni. Radin parva, tenuis, alba, paucis fibris donata, rectà in terram delcendens, & femine maturo inarescens.

In lingula illa inter fretum Siculum & portum Messanensem hanc invenimus, & à florum colore filiquarum tum figura, tum creicendi modo, & foliorum fimilitudine Glaucem peregrinam annuam demolitavimus; & per errorem pro Vicia Sefamatea Apula Columna habitimis, proque Fenugação, fiftedes Trag in quibalam accedente planta J. B. quas jam pro diffincils tum ab hac, tum à fe invicem ipecateba sagnofiamus. Ejus feimia olim London acceptimis, neficio que titulo invicem ipecateba sagnofiamus. Ejus feimia olim London acceptimis, neficio que titulo.

Miror Parkinfonuuri pro Affragalo marino Bectico Boelii nobis exhibere Viciam Sefamaceam Apulam Col. cum Johnsonus Gerardi emaculator plantam quam propositimus hoc in loco apud ipilum viderit, & pro Aftragalo marino Lufitanico Boelii descripferit, cujus etiam descriptionem omnibus numeris abiolutam Latinam factam mutuati iumus.

Ex quo hae feripli, re feriò perpenía, & confideratis que de Fanugraco fylv. Tragi in quibufdam accedente planta observata sunt à D. Magnol, sententiam muto, & Parkinsonum excuso: Versismillimum enim puto hanc etiam plantam florum & filiquarum fitu variare, alias nimirum eas caulibus adnatei pediculis brevibus aut nullis, in ipfis foliorum finubus fedentes; alias pediculis longis ex ifidem finubus egreffis infidere, [in divertis plantis, intellige, non in eadem] unde eundem Boelif Aftragalum marinum Beticum Parkinfonus cum floribus & tiliquis in foliorum alis festilibus descriptic; Johnsonus cum eitdem longis pediculis infidentibus.

935

I ocut.

Tempus

4. Vicia Sejemacea Apula Col. Aftragalus marinus Bactions Park. Ornithopodio affinis Lir uta femine fellato C. B. Cel

Unis ralie tenuis eft & pufilla, lignofa, flaveficens, pluribus furculofa emlienta rotundis, peda-libus aut paullo majoribus, albicantibus, pilofis, faliri pinnatis, Vicia modo cauli alcernatim ha-rentibus, novems utrinque pinnulis, atque in cacumine fingulis, auriculas cuca caulis genicala utrin-cine anguftas ut in congeneribus habentibus. Incer illorum & caulis finus congent funt fibere parvi, Equinnion, adjimilos, es pullido albicantes, vix configueir, atque fatim ex illis filippe fex vel feptem, vel octo fuccrefcunt gibbofx, oblongx, albefcentes, pilofx, curvo cacumine, lylveftri Nigellx. Hopyto aut Sefamo fimiles, filluram grani Tritici modo habentes, per quam ficcatæ dividuntur, femine intus hærente Pifi vel Sefami modo, fulvo, parvo, minore atque comprello. Maio mente particirur. & ab ima florere incipit ala,

Chinole in Reguli vinea Acquamena dicta & fterilibus agris, nec alibi Columna vifa.

Hac pracedenti quidem fimilis est, verum tum florum & seminum parvitate, tum siliquarum hir-sette, tum situ seu modo crescendi, manisestè dissert, ut specie diversam esse minimè dubium sit. Aft 1am mutatà sententià, suspicor vel eandem omnino esse, his non obstantibus, ob rationes in pracedente planta dictas; vel potius Fænugræco sylvestri Tragi in quibusdam accedenti plantæ 7. B. ut & Stella leguminosa dictæ, ut rectè C. Bauhinus.

Onebrychis quibus dam flore pallido, vel Polygalon J. B. Onob. spicata storibus pallidis, nigris radiis notatis C. B. Onob. foliis Vicine longioribus Park. Onob. 2. Cluss. Onob. 2. Cluss sport fore palli-

Sefquicubitalibus affurgit ramis, rectis, firmis, duris, viridibus, in quibus folia Lentis five Vicia fylveffris, longa angulta, duodecim aut quindecim, & totidem ex adverfo, eidem costa harentia, uno etiam (quod extreme cofte infider) impari, lanugine oblita, guftu ingrato & amaro, deinde non-mbil acri: Ramuli extremo caule ex alarum finu prodeuntes palmares, ftriati, in dodrantales spicas, flosculerum Trifolii flores æmulantium, oblongiusculorum, pallidorum definunt, quibus impreffi nigricantes quidam radii. His succedunt silique Onobrychidis 2. Clus. similes, mucronate, duabus valvulis constantes, in quibus semen Foenograco pane simile, sed minus & nigrum. Radix crassa, dura, hgnofa, longa, aliquot fibris donata, candicans, perennis.

Valde rara eft, invenit Clufius ad Hamburgum urbem duobus fupra Posonium mill. & ad oppidum

Fischmuntz ad Fischam flumen situm paulò supra quàm in Danubium se exonerat, publica via. In

hortos translata mense Maio floruit atque tota deinceps aftate: Augusto semen protulit,

6. Aftragalus Africanin flore luteo odorato Botan. Monsp. Breyn.

Bryn.

Feliu gaudet pennatis, Hedylari clypeati politu, fed multo angultioribus, minoribus, magifque pilofis, in quibus etiam conjugationes longe plures supputantur. Flores in spicam circiner dodranta-leinterit, Hedylari clypeati partier qua formam respondentes, flavos autem & odore cerebrum mirifice oblectantes: Quos filique excipiont unciales, fubalbida, Colutea instar tumentes, corticosa, durar, intrinsecus cuticula duplici membranacea in duas diltinsta: cellulas, in quarum fingulis femina. tria vel plura, Coluteæ majora, ex glauco fublutea, ac molli lanugine alba pubefcentia pedenculis fuis inferiori filiquæ margini adhærent.

In Baibaria juxta Gigeri sponte nascitur. Ad Cicer sylvestre Matthioli accedit.

D. Magnol eandem hanc plantam (ut videtur) sub eodem titulo describit his verbis,

Radix ejus longa & crassa est: folia ex variis capitibus orta plurima habet, in orbem disposita, lobata, semunciam lata, unciam longa, superius & inferius glauca, in marginibus tantum pilosa; in quarum costis qua etiam pilosa sunt, quindecim & viginti foliorum conjugationes numeravi, folio ultimo semper impari: inter que scapi plures oriuntur pedales, spicam florum papilionaceorum sustinentes, qui ex luteo pallidi & odoratiffimi funt: ipfifque fuccedit filiqua tumida villofa, paulò mafor quam filiqua Ciceris, fubtus per longitudinem concava, in extremitate mucronata, duos feminum ordines continens, qua majora funt quam femina Aftragali Battici Cluf.

In Barbaria circa propugnaculum dictum la Tour de France fponte nata inventa est, & Monspeli-

um delata hac planta; ubi nos in horto Regio à D. Mich. Chycoineau cultam vidimus multos ante

annos cum Monibelii commoraremur, Anno 1665.

7. Securidaca minor Lob. minor lutea Ger. cmac. altera sive minor J.B. lutea minor corniculis recurve C.B. Hedyfarum minus sive Securidaca minor Park.

Lignosa fimplici radice & candida nititur; ex qua emergunt caules striati, cubitales, aliquando vix duas uncias longi. Folia pinnata, Securidacæ majoris, minora, per extremam oram latescentia, sarpe & fissa. Flores singulares, pediculi sastigio ordine ascendentes insident, ex luteo pallidi: quibus fuccedentes *fliques*, ur minores quam Secundacæ filiqua lata oblonga, ita multo magis incurva; parum abelt quin utriulque finis coitu circulum efficiant, torofiores quam Secundacæ jam di-&x, & propemodum, rotunde, in quibus geminus granorum crassorum, quadrangulorum, ruforum verlus, intergerina membrana diffeptus.

In collibus circa Messanam & Monspelium collegimus.

Lib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis. Hye planta pro Afragalo Monspessulano à nonnullis habita est, ob iconum transpositionem

apud Lobelium & Clasium.

8. Apios Americana Cornuti. Terræ glandes Americanæ sive Virginianæ Park. Corner

Cornet.

Raday hijus in multas fubrotundas & oblongas olivarum magnitudine glandes medis inter fe nervulis coharentes exit. Veris initio farcalis multis vitilibus, non validioribus Convolvulo pullulat, quibus proximis quibusque circumvolvis fest, & illaqueat pedamentis aut perticis, quarum proceriatem bus proximo quounque circumivorivi etc., ex maqueat peuaments aut perticis, quarum proceritatem ved fiunmam crefcendo affequitur. Folia his hine inde nafcuntur non è regione cauliculorum disponita, fed inacquali fitu, in amplas lacinias diffecta, nunc feptem, nunc novem, numero semper imperimenta fed inacquali fitu, in amplas lacinias diffecta, nunc feptem, nunc novem, numero semper imperimentation. nta, tea inxquati itut, in ampias accinias quiecta, nunc ieptem, nunc novem, numero temper im-pari ex acidem costa crimituri. Singula func Afelepadis figură, breviore tamen pediculo fulciuntur. Eletres fert papilionaccos, coloris obicure carnei vel potius obiloeti feit hiliginet, in ficam digeftos; quibus fuccedir fpica brevis, conflata ex pluribus filiquis gemellis, in unum centrum, caulis fei. fathquotos nuccent para news, continat ex patrioss iniques genicuis in unum centrum, causs ici, tatte gium coeunibus, furfam fecchanibus, caque inicique fulque duplex of feries feminum: feu po-tius unaquixque filiqua duplex eft, ex duabus (ccundum longitudinem coherentibus & veluti aggiutinatis composita.] Folia simul Octobri mense decidunt, cauliculique tabescunt. Tubercula radicum fub terra adolescunt, & Hyeme tota interquiescunt donec sequente Vere regerminent.

Descriptionem Cornuti è Morissoni nostri historia supplevimus, addutis verbis uncis incluss. Hæ planta caulibus scandit, adeóque incerti laris est: Nam caulium respectu ad scandentes spectat, filiquarum verò ad hancelaffem.

9. Onobrychis slore purpureo Ger. ficata flore purpureo C.B. Park. Onobrychis quibusdam purpureo flore J. B. Onob. 1. Clus.

Cubitales plerunque habet caules, frequentes (fi vetufta fit planta) rotundos, duros, humi pro-cumbentes; in quibus frequentia felia, Lenti finilità, angulta, hirluta, feu lanugine quadam obducta, quindecim subinde, & totidem alia ex adverso uni costa adharentia, uno impari extremam alam quinte control in the usculos, eleganti purpura intences, inodoros, confertos, & veluti spicam trium interdum unciarum longitudinem aquantem efficientes, nonnunquam etiam longiorem, præfertim quando in femen longitudinem aquantem efticientes, nonnunquam etiam tongiorem, præterum quando in temen abeunt, quod bifidis, brevibus, turgiduficiluffque vafadit continetur, exile, nigrum, durum, fapore ingrato, ut alia legumina. Radia: illi magna, longa, dura; in obliquas nonnullas fibras fele fpargens, & fubinde ad cauliculorum exortus recentes fibras agens, vivax & perennis.

Frequentem ad Danubii ripas, fupra Posonium, arido solo, apud Petronellam oppidum invenit tecns.

10. Onobrychis floribus Vicia diluté caruleus C. B. floribus caruleis Park. Onob. quibusdam subcaruleo flore J. B. Onobrychis 2. Clusii Ger.

Multos ex eadem radice promit vimineos esuliculos, pedales, nonnunquam etiam longiores, humi fulos, crebus notis diftineos, & in his alata folia, h. e. tredecim, quindecim, seprendecim, au pluribus & oblongis foliolis uni costulæ inharentibus constantia, extremo semper imparem numerum faciente. Prodeunt deinde ex alis tenues pediculi seu virgulæ, sosciulos in spicam confertos ferentes, Pffi aut Vicia florum forma, fed longé minores, colore dilute ceruleo, vel ex cœruleo purpura-feente: His fuccedunt exiles flique, quali duplicata, continentes pufillum /mm renis forma, nignum Radix minimi digiti craffitudinem fermè aquat, dura, lignofa, contorta obliquè se spargens, & altè sub terra condens, rarisque fibris donata, qua summa parte in aliquot capita extuberat, è quibus fingulis annis novos cauliculos fundit.

Rara est: infra Viennam invenit Clusius viâ publicâ, secundum orbitas, inter Schwecker & Got-Locus. zestorf paucas duntaxat plantas, Junio florentes; item non procul à Znaim Moraviz oppido.

 Aftragalus quidam montanus vel Onobrychis aliu J.B. Onobrychis 4 Clufti Park. Onob. montana + Clufti Ger. Onobrychis floribus Viciæ majoribus cæruleo-purpurafeentibus, vel foliu Tra. gacantha C. B.

Multa folia promit ab cadem radice, Lenticula aut Tragacantha folis proxima, uni fimiliter coftæ inhærentia, molliora tamen, viridia quidem illa, fed lanugine quadam candicante pubescentia, the inharentia, momora tamen, virtuat quicem ina, ten anugine quatam canateante pubelcenta, lento prindir guftu, deinde normulam amaritudinem relinquente, poftremò linguan vellicante. Nafeuntur inter foliorum alas emitedii ferè dodrantales, fupini, exiles, quadam lanugine obdichi, aliquot foledis onuthi, Vicis 'iplivitris aut Ienticula florum magnitudine, colore ex ceruleo priparafeente: quos excipiunt filique putilla, genimis cellulis conflantes; femine (quod cum probe marium non effet, obfervare non potuc flutius) plena. Multas ex cada diare, que longa craffitufcula(a, elt) 8 cobliquas fibras agis, propagines ex ramulos dodrantales, hum fulos in latera emittens.

Crelcit in fummo Sneberg jugo, atque in Etcheri fummis foopalis. Vel hanc plantam, vel ei valde fimilem invenimus in altiffimo vertice montis Jura Thuiri dicto. Descriptio J. Bauhini satis bene convenit nostræ plantæ, non item figura: nostra caules habet ru-

bentes, folia in acutum definentia.

Hæc

Locus

I one.

• 12. Aftragalus Monsfessulanus J.B. Securidaca minor Ad. descr.

Radice oft dură, lignosă, craffitudine digitali & craffiore, longitudine cubitali, dulci, intus albă, cuus cortex craffus, fubfulcus, que antequam é terra erumpat dividitur in aliquot portiones five capi-Jus correx cranus, mornicus, que anrequant e terra diamper arrivant a marine partones fre capi-ta, tres quatuorve digitos longa, ut mit quis profunde fodiat, multas effe plantas existimet: ex quibus ta, tres quatuorve digitos tonga, ut nin quis protunee rodat, mutes ene piantas estiminet: ex quibus prodeunt colouit implices, concavi, rubentes, vix palmares foiolar veititi brevibus, in mucronen exacutis, pilotis, amarefectutibus, crebris, fie ut ad coftam unam adnexa folola 21. fiupputarie exacutis, pilotis, amarefectutibus, crebris, fie ut ad coftam unam adnexa folola 21. fiupputarie baudinum. In virgularum extremitato fores multi, non multium foribus Polygali Gefneri diffimiles, purpurei, interdum albi, non in fpicam digefti, fed conglomerati, Trifolii floribus fimiles fed

les, purpurei, interdum albi, non in tpicam digett, let conglomerati, 1 intolii Horbus fimiles fed majores: quibus fucedum filique duas uncus longa; incurva; rubentes, teretes.

Lobelis, Clatius, altique Botanici Securidacam minorem pro Aftragalo Monfpelia effemus Anno 1665. Securidaca minorem pro Aftragalo Monfpelia effemus Anno 1665. Securidaca minor ab iplis Monfpelientibus pro Aftragalo Monfpel, oftendis eff. Urcunque Planta J.Banduci unior ab iplis Monfpelientibus pro Aftragalo Monfpel, oftendis eff. Urcunque Planta J.Banduci unior ab unior diversa eff. folia lino fub traulo Aftragali Monfpelentis defenipa & depicta à Securidaca minore diversa eff. folia lino fub traulo Aftragali Monfpelentis defenipa magnetic il fundada depotes anno de la consecución d primo, qua mucronata, non obtufa, radice dein craffa, numerosa: Floribus denique qua in Securida-

ca & minores, & alterius coloris.

Ex quo hae scriptimus D. Magnol Botanicum Monspeliense seu Indicem plantarum circa Mon-Ex quo nac teripinus. D. Magnot Botantan moniti Aftragalum hune Securidace minoris nomine à fpelium naferntum nacif fumus : à quo moniti Aftragalum hune Securidace minoris nomine à Lobelio in Ad. defeubt, librum illum confuluimus, & rem ita fe habere comperimus: fiquidem Securidaca minor eo in loco à Lobelio deferipta floribus purpureis effe dicitur, & toto anno in aridis curidaca nunor eo in ioco a Loceno delicipia norious purparas che dictura de coto anno in andis & glareolis Frontignani florere, quod Securidaca lutea corniculis reflexis non convenit; quamvis per errorem eus figura pro Securidaca minore posita fuerit in Obs. & Icen. Plant. quod nobis aliste, impoliur. In locis ficcis vulgo Garrigues circa Salenovam, & in elato colle dicto Ferrand ad lavam Ladi

amnis, quà respicit Castrum-novum, multò copiosius crescit quàm loco à J. Bauhino designato, se cus vas itinere Narbonam versus, propè Gigant, uno à Monspelio milliari, ubi florentem vidit mense Aprili J. Bauhinus.

13. Aftragalus incanus siliquà incurvà D. Magnol. Onobrychis incana C. B. prod.

C.B. aulem habet rotundum, ramofum, incanum: felia plura, acuminata, angusta, uni costa adnexa, incana velut cinere asperia: canliculi semipalmares, nudi, spicam sforum purpurascentium nexa, incana velut cinere asperia: aliorum formă fustinens: quibus fuccedunt filique oblonge, incane, incurvo mucrone donate, duabus valvulis constantes, semen minutum nigrum planum & semicirculare continentes

In Provincia Gallia: reperitur. C. B. In via qua itur ad montem Lupi Aprili mense cum flore re-

peritur, & abunde etiam inter vicos Affes & Fontanes. D. Magnol.

14. Fanugraco sylvestri Tragi in quibustam accedens planta J. B. Ornithopodio affinis birsuta, Stella leguminosa Botan. Montp.

Palmari est altitudine, caulibus donata teretibus, hirfutis, striatis, crassiusculis: Folia Tribuli terrefiris paria, perquam hirluta, conjugatim costa duum unciarum ex caulis geniculis orta adharent: itris paria, perquam niriuta, conjugatini corte dunti unicatum ex ceuns geneciiis otre adherent; indidemque flores copioli, dimidiatum verticillum efficientes, parii, palliduli, quorum uniciuque fuccedit fliopa hiftita, in acumen definens, in duas partes findi facilis, quarum unaquaque fuis undique membranis conveltita femen continet copiolium, Feenugraci fativi minus. Radio duiti unciadique membranis conveltita femen continet copiolium, Feenugraci fativi minus. Radio duiti unciadique membranis conveltita femen continet copiolium, Feenugraci fativi minus. rum, fimplex, gracilis.

Circa Monipelium, ad Episcopi Monspeliensis castellum, loco arido, vix unamatque alteram plan-

tam opiervavit Cherierus.

Hujus duplicem differentiam observavit D. Magnol: in plerisque flores & shliquæ pediculis insident, ficut in figura Stellæ leguminose; in alius verò cauliculis adharent ut in figura J. B. exprimitur, in relequis simules siunt, & stores habent purpuro-cœruleos, non pallidulos, quales sue plantæ tribuit relequis simules siunt, & stores habent purpuro-cœruleos, non pallidulos, quales sue plantæ tribuit J. Bauhinus. Sunt ergo (ut viderur) Fænugraco sylvestri accedens, &cc. J. B. & Stella leguminosa una & eadem species planta.

Stella leguminosa J. B. Park. Ger. Ornithopedio affinis hirsuta, fructu stellato C. B. Arturo Cottosi.

Foliss exit leguminose Scorpioidis, flosculis Lampsanæ. Semes exile, pullum in corniculis tantillum falcatis, uno pediculo aptatis & radiatim congestis, stellam exprimentibus, gustu leguminoso

C. Bauhinus Viciam Sesamaceam Apulam Col. hujus Synonymam facit, sed male; siquidem Vi-& glutinoso. car jelam. Ap flores & us succedentes silique in ights follorum finubus sedent, pediculo brevi aut nulcar Jetam. Ap Jiero & in succedentes fisque in ipits foliorum timbus ledent, pediculo brevi aut nullo: hujus autem in longis pediculis é foliorum alis egreffis, ob quam etam rationem diverfa fri oporter à Frenugraco fylvedit. Tragi in quibulfam accedente plantà J. B. [Hee ratio non concludit: Variat entim hue fpecies forum firits respectus, qui, nomunquam in foliorum alis especialis bever aut mullo pediculo, aliàs in longis pediculis e foliorum alis egreffis plures finul fitpati nafinit, bever aut mullo pediculo, aliàs in longis pediculis e foliorum alis egreffis plures finul fitpati nafinit per autoritati de la consideration accedent foliorum alis egreffis plures finul fitpati nafinit per in tradiculis Lampfane, anomala el & fin generis planta; quod non libente concefferim.

Hanc præcedenti eandem statuit D. Magnol, cut sanè multum debemus quòd Stellæ huic nebulosæ

illustranda aliquam lucem attulerit.

Reperitur (inquit) copiose in sterilibus locis ultra pontem Salenova, tum & in loco dicto la garrique dan Tarrall Maio mense cum flore. 15. Aftra15. Afragalus Monspelians candidior & Onobrychis aliis J. B. Aftrag. pursureus montanus Park. villosus floribus globosis C.B.

Folia huic multò candidiora quam præcedenti, pili longiores: caules non multum majores quibus insident sores multi, purpurei, multò plures qu'am in Astragalo Monspeliensi, conglomerati, densa pilorum lanugine hirluti.

Geneva in monte Saleva collegit J. Bauhinus florentem mense Junio.

Nos in codem monte in faxolis Soli expositis hanc ut putamus plantam invenimus; erat autem nostra radice crassa, in multa capita divisa, unde propagines multa, crassa, lignosa, in ramos creberrimos divifæ, varie intortæ & scabræ, denso veluti cespite terram operiunt. Germina inde erumpunt plurima quæ in folia explicantur alata, decem aut duodecim pinnularum, molli & incana lanugine pubefcentium, qu'àm L'entis minorum, acuminatarum, ad mediam coltam feu nervum adnexarum conjugationibus compolita. Cauliculi multi, secunicales, interdum tamen palmares, teretes hirfuti, media parte, interdum etiam imà, folis cincti in eodem pediculo coacervatis, ut vix alata videantur. Flores in summis cauliculis numerolissimi, in capitulum Anthyllidis leguminosa simile conglomerati, ad bafin, pariter ut illius, duobus foliolis latis & in multos radios acutos divifis, ceu ca-lice quodam, cinctum. Florum color rubefcens: Vaficula feminalia non vidi, nondum enim deflo-

ruerat, Junio menfe. J. Bauhinus Altragalum 3. Clusii huic similem si non eandem putat; & revera descriptio Clusiana in omnibus, exceptà fortè radice, huic plantæ convenit; ea autem hujusmodi est:

Folia habet pulilla Ciceris aut Lentis, tota incana; cauliculos breves, duros, & in his flosculos Pifi forma, pufillos, congestos & purpureos, summis pediculis inhærentes: radicem tamen utplurimum fingularem.

Descriptio autem Astragali purpurei herbariorum quorundam, que haberur in Hist. Lugd. huic exactè respondet, ut non dubitem eandem esse, cum & locus etiam suffragetur. In June montis faxofis collibus provenit, radice grandi, foliis Ciceris sylvestris, villosis, gultu adstringentibus; flore

Tandem descriptio Astragali persimilis pusillæ plantæ palmaris apud Lobelium in Adv. excepto sloris colore, huic etiam plante quadrat. Radicibus (inquit) prorept implexis, corticolis, denfo exor-tu numerolos producentibus cauliculos, fruticantes, duros, fed breves, vix binas aut ternas uncias excedentes, 8, foliale emittenes pullal, Lenis, Altragali, au postus Tragacanthe, quam tota referringidulcula, incana hirfutte; 10feniu luteolis aut albidis Ornithopodii, guitu prefico & zque duro,

Suspicor hanc plantam non rectè hic collocari, verum quoniam J. Bauhinus eam Astragalo Monspelisnsi assinem & similem facit, tantisper locum quem ei assignavit tueri permissimus, donec certius nobis innotes cat ubi disponi debeat. Foliola diguata capitulis subjecta Anthyllidi leguminose potràs congenerem arguint, ut & ipsa capitula numerosis soribus dense stipatis composita. Vide

16. Securidaca siliquis planis dentatis Ger. emac. siliquis planis utrinque dentatis C. B. peregrina Clusis Park. Lunaria radiata Robini J. B.

J. D. Radix huic longs cum aliquot fibris, esticules plures profert, angulofos, in ramulos fubdivifos: Félia dodrantalia, Viciarum ac Securidacæ minoris modo difpolita; in quibus foliola multa, fibi invicem appolita, nonnihil cordata, (ultra viginti novem supputavimus) definunt in unicum foliolum fine capreolo. Inter fuperiora foia exortur pediculus longus, in cuis extremitate ficiali hinates, quales ferè in Vicia Cracca minore dicta, rubelli, plures intul. Sequuntur filique, unciam longe, recurva, ex ruffo fubcinerea, utrinque dentata, nervo per medium decurrente diffunca, un quibus recurva. gemino versu continentur semma exigua, compressa, Lentiscolore ac rotunditate, verum multis numeris minora, lapore leguminolo. Sepera fipra unum pediculum fupputavimus. J. B.

Here eft deleriptio in hortis culte, in fylveftribus multo ftrigofior eft.

In lingula illa inter fretum Siculum & oprum Zancleum procurrente, atque alibi circa Mella-nam frequens oriur. In hosto nostro æftate præcedenti Anno 1685 fata, hyemem pertulit, unde perennis effe videtur, de quo tamen dubito, cum affate ad frugem vix pervenerit & fublequens hyems admodum clemens & mitis fuit.

A. 17. Glaux montana purpurea nostras. Purpic mountain Milhwogt.

Radis: ei parva, lignola, fibras fubinde per intervalla in terram demittens; ramulas per terram fipargir plures, infirmos, hirfutos, foliu crebris veltitos, octo aur novem pinaraum conjugationibus cum impari in extremo compolitos, exiguis, hirfutis, fapore nullo manifetto. Floras fiumnis canticulorum falliquisi infiltum, in fipicas beves digelti, Glycyrrhuze fylveltris in modum, pro plantula modo ampli, parquieri: Singuli autem è calce longuiculo villoio in margine quinque partito exemit. moto ampi, parpiari: angun antan e tance tonganeano moto in margine quinque partide seunt. Silque luccedunt breres [vix quartam digit parten longe;] tumidicules, hiritar, lanticules, muta daplici membrana intergenta [arcitament coherent he membrana] in duo localamenta divila, ut fingule filique in duas digitis facile diunce & divida polifin. In uroris localamenta aviare, ut quinque famas continentur parva, fubrounda, nonmhil comprella.

In montolis & campellribus Cantabrigientis Contitatus Gogmagog-bills, Newmarket-beath, Royfton- Leeu. beath, &c. Observavinus etiam similibus in locis in Comitatu Eboracensi.

Hanc olim habuimus pro Glauce Hilpanica Cluffi: verum ab eruditiffimo & ami-iffimo viro D. Hansso Sloane diversissunam plantam pro Glauce illa accepinus quam ideireo seorsim nune proponemus, & differentias oftendemus. 18. Glaux

Lecus.

I ceut

18. Glaux Hiffanica Clusti Park. Hiffanica J.B. Glaux Dioscoridis Ger. qui pro pracedente cam babet. Ciceri Glveffri minori affinis, fi non idem C. B. Dioscorides his afilhwort, or Spanish Wilk wort.

Canji; vel quaternis à radice affurgit caulicului, dodrantem altis, gracilibus, incaná lanugine pu-befeentibus: ¡chiu feire quadam fecundum coftæ longitudinem urrinque digeftis, five alá foliorum illes veltence. Onobrychids agu Aftragali priora in modum, mollioribus tamen, liteperie viennibus, inferne cami lanugine oblitis, gultu nonnihil amaro. Flor extremo cauliculorum faftigio innalentur, confertus, capituli spicave brevioris & obtusa instar, Glycyrrhizæ vulgaris slorum forma & colore perguam fimilis. Radix candicans & exilis, quæ an vivax fit afferere nequeo. Hactenus

In planta ficca ad nos à D. Sloane transmissa radix erat simplex, rectà descendens, ima parte in furculos [unum vel alterum] divila; unde exibant cauliculi quatuor vel quinque, quales describit furctios [unum vet anerum] ouvia; unos existant cauteum quattor vet quattor societate. Colitius, rubentes, firmiores & robultiores multo quaim pracedentis; foliis vefiti e decem aut duo decim pinnularium oblongarium, botularium, averă parte hirfutarium conjugationibus cum impari in extremo compositius. Flares quales deferibit Cluffus, non tamen fuimmos caules termianar, fed è fen horum alis in pediculis oblongis hirlutis egrediuntur. Singulis flosculis succedunt silique breves & velut triangula, linea ab uno latere recta, abaltero incurva terminata, exterius mulco quodam subrulfo denlo innascente scabra, geminata, & in duas facilè separabiles, quarum singula unicum duntaxat intus semen continent, satis grande, compressum, subsulvum, prater muscum villosum siliquæ etiam lanugine pubefcunt.

Nulquam alibi quam ad ripas fluminis Thormis Salmanticam alluentis, paulò infra eam urbem obfervabat Clufius, nomine vulgari carentem, menfe Junio. Verum (inquit) is locus procul à mari diffat, juxta quod Dioscorides Glaucem nasci tradit.

19. Glaux Catalonica non descripta.

Elegantiffima: hujus plantulæ ramulum ad me transmisti idem ingeniosis. Vir D. Sloane. Qualis suerit radix aut ima solia nescimus: ramulus transmissus va palmaris erat, soliis, ut in hoc genere, seu nentr axalisati na bisa fina bisa fina bisa fina mumu datawa datawa ka mana da ka di di bisa fina bisa fina bisa fina bisa fina bisa fina datawa datawa mana datawa mana datawa mana fina fina angufarum, anutam, Ianutanolaum, (lubus pracipue) conjugationibas confiant, impari folio alam terminante. Flofadi in glomenilis feu globulis in foliorum dis fellilibus, aut certe breviffimis pediculis donatis, quantum un feca diference licer, cœulei, quorum fingulis fucedunt fliques, frudure & figure i infolice, breve, & propemodum quadrangulæ comprefér in acutos apiese producta; inçanz & hirsutz, è duabus siliquis sibi mutuò commissis propemodum ut in Thlaspeos biscutati vascu'), compositæ; non enim, ut in aliis hujus generis filiquis, planis lateribus commissis coharent, sed do sis tantum linea rectà conjunctis, versus apicem ad se mutuo retrorsum reflexæ, imis lateribus furfum recurvis. An plura an tingula femina fit in fingulis filiquis nobis non constat.

• 20. Astragalus perennis, foliu birsutis, caule recto aphyllo, flore ochroleuco odoratissimo Moris.

Morij.

Have planta plurima edit folia, alata, hirfuta & per terram strata, binatim seu conjugatim se adverso adharrentia, uno impare extremum costez claudente. Ex meditullio soliorum per terram sic tratorum oruntur cansicus hirfuti sidem, pedales & alicores, sustinentes plurimos soliorum se allo seu construir si un pallidos seu ochroleucos, fragrantissimi odoris, ad longitudinem trium unciarum in summis caulium fpicatim digestos, quorum tingulis succedunt siliquae gemelle, crasse admodum, triquetre, vix unciam longitudine superantes: harum singulæ bina vel terna continent semine, ossa sesamoidea referentia, ieminibus caterorum sua sortis crassiora. Planta est perennis.

SECTIO TERTIA.

De Leguminibus trifoliatis.

EGUMINA trifoliata funt vel Trifolia propriè dicta, qua terna duntaxat habent folia in extremo pediculo; vel minùs propriè fic dicta, qua prater folia terna in extremo pediculo bina infuper habent ad ejus à caule exortum feu bafin, que Loti appellantur. & quodammodo pentaphylla funt.

Trifolia propriè dicta funt vel floribus in capitula ant spicas congestis, vel eisdem magis

Barfis & rarius fitis.

Qua floribus funt in capitula aut spicas congestis, sunt vel 1. Seminibus & siliquis in calycibus ple-rumque occultatis, floribus crectis, capitulis aut spicis summos in plerisque caules terminantibus, seu fpicæ lanugine nulla aut rariore obfitæ funt, calycibus florum vel strigosioribus & striatis nec à delaplo aut marcescente flore in vesicas intumescentibus ut in Trifolio pratensi montano, &c. vel in vesisapio aut marceicente nore in venesa intumeteentous ut in 11190 pratenti montano, 8cc. vel in orficas tandem intumefeentibus, ut in Trifolio fragifero, 8cc. five spica molles funt & villos mollitie sua
pedem leporinum referentes, ut in Lagopo. 2. Seminibus & silia expessita & extra calipera
apparentibus, floribus pendulis, capitulis aut spicis è foliorum alis egressis, filiquis seu foliculis scabris aut rugofis, in Meliloto.

Que floribus funt magis sparsis & raritis suit vel filiquis restioribus, seu predattioribus in Fanugrato, seu brevioribus in Anonide, vel iidem interis & cochleatis in Medica.

Herbæ flore papilionaceo non scandentes trifoliæ sunt vel

(Propriè sic dicta, qua terna duntaxat folia habent in extremo pediculo, suntque vel sforibus

In spicas congestis, seminibus & filiquis

(In calicibus occultatis, funtque vel fpicis

Mollibus & willofis ; LAGOPUS dicta, quia mollitie sua pedem Leporis refert. Lanugine nullà aut rariore obsitis, calicibus

Delapso flore in vesicas intumescentibus; TRIFOLIUM Fragiserum seu vesicarium Strigosforibus & friatis, in vessicas membranaceas non extumescentibus; Tri-folium spicatum plurimarum specierum.

Expositus, & extra calices apparentibus, floribus in spicis è foliorum alis egressis, pendulis, odoratis; filiquis seu vasculis seminalibus scabris aut rugosis; Melilorus.

Sparsis & rariùs sitis, siliquis

Restir aut nonnihil incurvis,

Productioribus, compressis, seminibus linea ab angulo ad angulum depressa sulcatis, FOENUM Gracum

Brevioribus, semine reniformi; ANONIS.

Intertis, gyris paucioribus aut pluribus, fructu lavi aut spinoso, scutellato, doliato, orbiculato, plurimarum specierum ; MEDICA, seu Trifolium cochleatum.

L Minhs propriè dist.æ., quæ præter folia terna in extremo pediculo, bina habent adejus exortum cauh adnata, adeóque etiam pentaphyllæ dici possent; Lotus berba plarimarum specierum.

Species illa Medica qua jumentorum pabulo seruntur, radice sunt perenni & vivaci; Siliquis intortis quidem fed paucioribus volutis, nec fibi invicem contiguis ut unum glomerem efficiant.

LIII 3

941

Vices.

CAP. I.

De Trifolio capitulis minus mellibus, calveibus strigosioribus,

6. 1. Trifolium pratense montanum album.

1. Trifolium pratense album Park. C. B. minus pratense flore albo, seve 2. Ger. pratense flore albo minus, & famina glabrum J. B. White flowed Meadow Crefoil.

Ontractiore oft habitu quam mas; coliculis brevioribus, infirmis, per terraun íparlis, per quos fola terna, parva, rotunda, glabra, rotula. Flores glomerati, minores, ex longioribus appenti pediculis, coloris albi, guítui dulces. Semina in exiguis & curtis striquis bivalvibus, quaerna au quina minuta in fingulis conficientura, que de Trifolio purpurco vulg, differt. Folia prafertini inferiora maculà lunularà albicante pinguntur.

In pascuis non minus vulgare est quam Trisolium pratense purpureum. Ab hoc specie diversum este non concesserim

Trifeliis affine Quadrifelium ph.eum Lobelii J. B. Quadrif. bertenfe album C. B. Lotum quadri-folium Get. Quadrif. Infeam Park.

Folia huic supina superficie colore nigro-purpureo tincta sunt, quatuor non rarò in codem pediculo, quod ubertati foli, aut loco umbrolo, aut alii cuidam accidenti primò deberi fuspicor, quamvis flagello plantatam speciem retineat.

A matrons nobilibus fummo fludio in hortis colitur pro præfentaneo remedio purpureæ puerorum

3. Trifolium pratense album, siliquà bivalvi, caule sistuloso, solio subtus nigropurpureis maculis nota-to Moris.

Morif.

Caulicules profert procumbentes, cavos seu fistulosos, pedales & sesquipedales; in quorum summis alis exeunt flores papilionaces, magni, fubalbidi feu ochroleuco colore præditi; quorum fingumis ans exeunt pures papulotates, iniguis continentes semina bina aut terna minuta. A pracens nucceaunt puque parve, orvaves, imigue connocines jemme una aut terria minuta. A precedente diffinguitur foliu latiorbus, & fubius maculis nigro-purpurantibus notats; caulibus multò longoribus & fiftulolforibus; fliquisi brevioribus cum paucoribus intus feminibus. In humidis pratis, præfettim ubi hyeme aquæ flagnárant oritur, & cum præcedente floret æftate.

4 Trifolium punilum fupinum fosculis longis albis P.B. An. Trif. parvnem, album, Monspelfalmum, pilofum, cum pancis floribus J.B?

E radice annua plummi excunt cauliculi semipedales & longiores, resupini, & terræ velut appressi, E radice annua plurimi excunt cauticul; lemipedates & longiores, relupini, ex terra veint apprelii, ramofi, ramulis è foliorum alis egreffis, villoti, foliir alternatim adiafentibus per intervalla veititi; qux pediculis longis [in lettori folo fesquipalmaribus] hirfutis, duabus ad bafin veluti auriculiis membranaccis caulem amplexis, infident, terna fimul ut in reliquis Trifoliis, villofa, cordata, maculà albicante lunulatà in medio picta. Versis sinperiorem caulium partem è foliorum alis exemandia albicante lunulatà in medio picta. Versis sinperiorem caulium partem è foliorum alis exemandia albicante lunulatà in medio picta. Versis sinperiorem caulium partem è foliorum alis exemplemente de la comparation fegmenta divitis. Flofeulis delaptis aut marce Contibus ealises ad pediculum reflecuntur & capitula fub terra condunt, éque summo seu extremo pediculo in medio caliculorum emergant radii plurimi, not terra condunt, eque iumino ieu extremo pedicino in medio cancinorum emerginit radin plurimi, feu pali rigidi, compreffi, ima parte latiores, versisi apicos continue angulfiores, apicabus iplis, quinque foinulis longuiculis in ftelle dimidiate modum expansis & cum primum apparent ad latera villots, radiats. Radii hi non omnes una eumpunt, fed lucceffive ali pottalios, & versis pedi-culum reflectanturu, ut tandom capitulum quoddam echinatum componant. Singuis calicibus fin-gula munt femina capitula manufeula i padicea.

Multis in locis, folo arenofo aut glareofo, tum in Anglia tum in exteris regionibus observavimus

rarum hoc Trifolii genus.

D. Morisono hae planta titulo Trif. albi tricocci, subterranei Gustonii reticulati: D. Magnol tit. Trif. fubrerranci live folliculos lub terram condentis descripta est. Nobis ante triginta annos observata est post Autores Phytologia Britannica, itt patet ex Appendice ad Catalogum plantarum circa Cantabrigiam nascentium. Maio floret.

5. Trifolium minimum supinum stosculorum & seminum globulis plurimis confersim ad radicem na-

Foliola omnium Trifoliorum minima, praelongis & tenuissimis pedicellis insident, triangula fore, obtusa, crenatu. Globuli quamplurimi denso exsiste circa radicis caput conferti, terra incumbentes, è flofculis corúmque calicibus, (quorum tamen neque formam neque colorem observavi-

Circa Messanam in sterilioribus & arenosis invenimus.

• 6. Trifolium montanum album C. B. mont, majus albo flore Park. majus albo flore incanum Clusis I. B. majus flore albo Ger. emac.

Ternis aut quaternis interdum affurgit virgis aut coliculis, pedalibus, firmis, rectis, teretibus: circa quos nafcuntur rara folia, oblonga, angulta, dura, nervofa, carnatat, & dorfo elatiore, terna femper ab uno exortu prodeuntia ut in reliquis Trifolii generibus, incana, in ambitu veluti dentata, ab radice frequentiora & majora. Flores extremis ramulis, in quos cauliculi feparantur, inharent, parvi, frequentes, conferti, & spicam quodammodo formantes albo colore & nonnullo adore præditi. Radin vivax, minimi digiti craffitudinem æquans, fulco & denlo cortice tecta, longa, aliquot fibris donata.

In pratis ficcioribus Viennæ Austriæ vicinis, tum in Moravia & Bohemia floret Maio & Junio. Locus. In herbidis Sylvæ Valenæ D. Magnol fæpiùs occurrit. Botan. Monfp.

7. Trifolium pratense album à Fuchsio depictum, sive mas J. B.

Folia huic hirluta, oblonga, venosa, crenata, terna ex longo pediculo appensa, per caules cubitales, fimplices, plures ex radies craffiulcula, inque plura capita interdum divifa: exorti fores glomerati, albi, Trifolii pratenfis purpurei alioqui fimiles.

Circa Genevam in palcuis & agrorum marginibus observavimus: J. Bauhinus aliis etiam in locis Locus.

variis florentem Augusto, Septembri & Octobri. Alii Botanici speciem hanc cum Trifolio albo vulgari confundunt, à quo tamen diversissima est.

8. Trifolium pratense birsuum majus store albo-sulpbureo seu விருகையன் "The great white of pellowith அள்கம்மை "Trefoil."

Ex radice nigra, minimo digito tenuiore caules exurgunt plures, pedales vel cubitales, teretes, hir-LX reaser mgra, minimo ungro centum extra sun parte, penture ver contrates, cores, surficit, ad terrar inclinati. Folia extam britra funt, neque crentan, neque allo modo incità, inferiora minora & rotundiora, longis pediculis birituis infidentia, fuperiora longiora, cauli propitsadmota. Florum fisca longiufcula, acuminata, congelfa, colore pallido le un expense, & in adultori bus plantis ad fulphureum accedente. Ubi fpica pediculus incipit bina adversa oriuntur folia, cum inferius semper alternatim cauli adnascantur.

In pascuis siccioribus & dumeris frequens reperitur. Observavi & in transimarinis propè Gene- Locus. vam, unde mirari subit à nemine hactenus descriptum.

A præcedentibus duabus plantis differt florum colore albo-fulphureo seu ochroleuco, foliis non crenatis, imis minoribus, summis majoribus ut alias notas omittam.

§. 2. Trifolia floribus purpureis in capitula vel globulos congestis.

1. Trifolium bituminosum Ger. Asphaltites sieve bituminosum Park; bitumen redolens C.B. Asphaltites frue bituminofum odoratum J.B. & non odoratum.

In frucicem exerescit cubitalem & session et al., virgulis rigidis, incanis, ac etiam nigricantibus, striaus, session et etiam, per primam adoleticentiam rotunda, mox oblongantur in acumnatum mucronem definentia, incana itidem & hirfuta, odore Bituminis fastidioso, tactu glutinoso. Flores non planè glomeratin congetti, fed oblongiori capitulo difpoliti, colore purpure violacco, ex-calidar oblongis, friatis, villoits. Semen nigrum, aiperum, hirlutum, in cufpidem definens foliace-

um, ejuldem cum reliqua planta odoris, faporis Cerialp, medicati.
Congener huic, totòque adeò vultu idem jamdudum colo, excepto eo quòd felia quidem odore omni penitus destituta sunt, stores verò suaviter, licet obscurè, redolent. Quod huic planta unde

Semen (inquir) Italicum in Germania terræ mandatum profert plantam odore bituminofo: at femen plantæ in Germania educatæ rurfus fatum fapore & odore deficiencem producit, & fi iterefemen plantæ in Germania educatæ rurfus fatum fapore & odore deficiencem producit, & fi iterefemen plantæ in Germania educatæ rurfus fatum fapore & odore deficiencem producit, & fi iterefemen plantæ in the control of the control o tur satio verisimile est sobolem degeneraturam tandem in plantam omni odore & sapore desti-

In Italia, Sicilia & Gallia Narbonenfi, in faxofis collibus non procul à mari abunde provenire Lorus.

In Paralyfi oleum ex hujus femine expressum valdè commendatur. D. Soame è Sylvii L. 2. C. 21. observavimus.

Hujus varietas habetur magnitudine omnium partium, pracipuè florum & feminum, differens. Morif. prælud.

2. Tisfolium pratense purpureum C. B. pratense purp. vulgare Park, pratense Ger. purp. vulgare J. B. Common purple Erefoil of Honey such tectoil.

Ex radice craffiufulla, adultiori ferè digitali, fibratà, oititule tenues, firiate, partim humi re-punt, partim furriguntur, fibhirifute. Folia terna in codem pediculo, nune rotunda, alis oblor-ga, interdium fpiculatis albis lineis notata, nonnunquam obliquis candicantibus firis virgata. Figa, intercum incunats aios meis notais, monumiquan conquis cancicantonis irris virgata. Plaza golomerati pierunquie purpurateum feu rubent, ranis &e ex caccident albent, color, con influxi, guifanti tecitatem afferentes. Flofculorum tubi melleum liquorem continent quem puesi floctule e caliculis evulis exugere folent. J. Bauhimis refert fe observatis Trifolium hoc in area area

Locus.

T Yes.

Montbelgard, in horto & extra urbem habere maculata folia; maculas autem esse albicantes, semicirculares, ad coidis formam nonnihil accedentes, quod pro re infolita habere videtur, cum mhil apud nos fit ufitation.

In pratis & pate is ubique vulgatiffimum habetur.

and Hiberty, out to Chambrach (quod off Trifohum purpureum pratenfe) aluntur, celeres, & robuith, ut nos menute D. Tamerdas Rehnfen.

A. 3. 7 Cham pratenfe purpureum majus. Che greater purple Meadow Trefoil.

Radix horas lignofa, minimum interdum ferè digitum craffa, fuperius in multos veluti ramos dividirur, c. 11ab terra undique reptantes, & hic illic germinantes late plantam diffundunt, & magnum spalum occupant. Cauliculi inde emergunt dodrantales aut pedales, in terram reclinati, gnum practin occipient. Santan into consignit documents and petatory in total remain purpure, crafficores quam in purpure ovulgari, ramofi ramulis e foliorum alis excumintus, que afternium et in illo polita, fed crebriora. Folio ipfa majora longiora & acutiora quam in vulgari, b. roribus pediculis, nots albis femilunaribus non femper picta. Flores in fummis caulibus & ranuis majores, faturatus purpurei, in foicas feu capitula majora & breviora caccervari qualu in il.c; quin & fpice longiore pediculo infident quam in illo. Venæ feu nervi obliqui manifeftiores funt magisque conspicui aversa præcipue folii parte in hac planta quam in illa.

In palcuis fatis frequens est, minus tamen quam Trifolium purp. vulg. Seritur etiam in agris pro

boum & jumentorum pabulo; quibusdam audit Common Clober grafs.

4. Trifolium pratense minus flosculis purpureis C. B. trat. min. purpureum Park.

Cauliculi huic tenues, rigidi, pedales, ramulis crebris divili. Felia parva brevibus pediculis modo terna, modo quaterna habet. Flores in fummis ramulis multi, perexigui, velut in umbellas laxas congesti, purpuro-rubentes. Radix tenuis, alba, fibris capillata.

5. Trifolium purpureum majus folio & spica longiore J. B. montanum, spica longissima rubente C. B. Lagopus major folio pinnato Park. major, spica longiore Get. Trif. majoris tertii altera fpecies Clus.

Ad cubitum & selquicubitum excrescit, caulibus craffiusculis, valentulis, variè divaricatis. In foliis subinde ludit, interdum semunciam vix excedunt, subrotunda, frequentiùs oblonga, acuminata, trium unciarum, semunciali latitudine, concinnè per ambitum crenata, admodum venosa, crispa, tergemina, podiculo nixa in vaginam valdè latam, pinnatam, trium unciarum aut longiorem, caulem complectentem definente. Flores rubentes in foicam palmarem & majorem, fatis craffam dispositi, ex calicibus in pinnas longas, tomentosas dissectis.

În collibus circa Genevam invenitur spontaneum. D. Magnel observavit copiosum in umbrosis,

herbidis locis sylvæ Valenæ, via qua itur ad pagum Viols, non longe à Monspelio.

6. Trifolium montanum purpureum majus C. B. Park. Trif. majus Clussis secundum, non album sea rubrum J. B. majus sfore purpureo Ger.

Trifolio majori albo non valde diffimile est, vel amplitudine, vel forma: folia tamen paullo anguffiora, & craffior folculorum, qui confertim nafcuntur, fpica, eigue finmo caulti faftigio in-harrens, fine ullo petoli veftigio, & quafi inter folia latens, cui plerunque adnafcitur alia brevior, rariffimè tertia. Folculi vero differunt colore, qui non albus elt fed ruber, & odore cujus funt expertes. Radix illius radici ferè par.

In Hamburgensi monte & aliis Pannoniæ & Austriæ montibus Alpestribúsque pratis, præsertim ficcioribus Viennæ vicinis, tum pariter in Moraviæ & Bohemiæ fylvis copiosè invenitur.

7. Trifolium flied oblengă rubră C. B. Trif. mojus flore purpureo Get. montanum majus purpureum Cluso J. B.

Majore multo excrescit altitudine, qua plerunque cubitalis est: caules etiam habet crassiores, nodoso. Folia ex singulis geniculis alternatim prodeuntia, longa, striataque, dorso magis eminente & calato, laxà quadam veluti vaginà, in binas appendices desinente, caulem amplectentia, deinde terna numero ex codem pediculo nafcentia, fuperioris duplo longiora, ilis tamen non minis dura de per oras denniculara, guitu nonnihil adfiringente. Huic fpica longior & major, elegantiffina rubrorum flofculorum è caliculis hifoidis emergentium ferie compofita. Radicem habet fuperiorum

radici fimilem, vivacem & fingulis annis plures caules proferencem.

Cum priore inveniur. Vide loca: non multim differt, iplo Clusio fatente, à Trifolio purp. majore, folio & spica longiore J. B. loco penultimo descripto.

* 8. Trifolium montanum purpureum minus C.B. montanum minus Thalio purpureum J. B.

Brevioribus constat cauliculis, & folis acuté mucronatis, & capitulis etiam, éstque flore quandoque purpureo, quandoque candido. Ex brevi hac descriptione an hac sit species à reliquis distincta certò colligere nequimus.

. 9. Trifolium

Lib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis.

* 9, Trifolium montanum purpureum folio acuto crenato C. B.

C. B. prod. Cauliculus est pedalibus, firmis, rectis: folius ratioribus, oblongis, angustis, nervosis, acutis surfumque spectantibus, in ambitu dentatis, aliquando profundiùs incifis. In cauliculi summo flores purpurei, quafi in globo conferti.

In montofis pratis Maio Junióque florens reperitur.

10. Trifolium montanum purpurascens folio obtuso crenato C. B. Park.

C. B. prod. Caule est ramosiore, foliu oblongis, angustis, sed obtusis, & supernè & utrinque crenatis, cujus ramuli frequentioribus & angultiffimis folis donantur. Flores quam in priore rariores & purpu-

In pratis montofis circa Genevam.

Utraque hac planta nobis incognita, nimis breviter tamen descripta est.

A. 11. Trifolium stellatum glabrum Ger. emac. capitulis Dipsaci quorundam. Smooth Star-ruincadru-Trefoil, or Ceasel-headed Trefoil.

E. radice alba, fimplici, annua caules emergunt plures, palmares aut dodrantales, in terram ferè procumbentes, teretes, hirfuti, ramofi. Falsa longis pediculis infident, lanugine molli pubefcentia, non crenata, longuifcula, extremitatibus fubrotundis, è quorum alis oriuntur ramuli alterni. In fummot actibus & ramulis capitula Diplaci aut Eryngii fimilia, pediculis brevibus infident, ad quos folia bina oppolita appendicibus fuis caulem amplectuntur. Flofculi pallide purpura cunt, quorum

tona on a opponta appentacios une canori amprecuman. Forem pamoe purpuracione, quorum calocs in quinque radios leu (ipinulas terminantur, quorum infimus maximus longifimidique, in palutiribus maximis pluribus in locio occurrit, in aggeribus maxime. Vidimus & collegius Louis, prope Holandiam vicum non procul Harvien in Elixia copiolium; circa Lieja non procul ab otio Tamelis fluyi in codem Comitatu. D. Johnson Gerardi emaculator in paludibus fallis Darfordiz in Cantio. Observavimus etiam in transmarinis circa Messanam Sicilia. D. Balam è Tingide Africa

12. Trifolium fellatum C.B. fellatum Monspessianum Park. sediatum purpureum Monspessianum J.B. fellatum birsatum Ger. cmac. Rough starrp-headed Erefoil.

Palmares & interdum bipalmares, non plané furrectos, interdum etiam in terram prociduos, fundit ex graculi, alba, lignosà, capillati radice caules, totos denfa lanugine obfitos, inanes, quandoq, curex gracia, ano, no necessario del conserva de la conserva del la conserva de l stant calycibus, quorum pinnæ diductæ radiatam stellam repræsentant. Planta est annua. Pleniorem descriptionem videsis apud C. Bauhinum in Prodr. qui flores interdum sed rariùs luteos esse scribit, qued nunquam vidimus.

icriot, quea manquam vanius.
Ad radices montis Veluvi copiolum oblervavimus, nec minus frequens in Sicilia circa Melfa-Lseut.
Ad radices montis Veluvi copiolum oblervavimus, nec minus frequens in Sicilia circa Melfa-Lseut.
Am, & Gallia Narbonenti circa Montpelium. Hoc gemus eft (ni mulcum fallimur) quod depingit nam, ex Galina Stationean cue assimpliant. Los geins en en mutum familiari quoi depingit de deferbit Alpinus in esst. Trifoli el ppetat iragentei titulo, cu i fismia nigra, oblonga, laza, remita, foliacea, figurà ad antiquos clypeos Venetos maximè accedere vifa tribuit; quod obfervandum an huic Trifolo conventa récne. C Bushimus Gemen planum effe ferbits. Deferptio Alpini in floris colore, quem argenteum facit, à planta noftra abludit, cui flos rubelcens. Forrè per pini in floris colore, quem argenteum facit, à planta noftra abludit, cui flos rubelcens. florem capitulum intellexit.

13. Trifolium glomeruhis Personatæ Cherleri J. B. globosum repens C. B. prod. Park.

In human reclinat palmares caules, quos à reptante capillacea, rufefcente vadite emittir plures, hirfuros, folia veltitos per extremum latioribus, pilolis: unintenjulque coliculi faltigio capitulian harte unicum, majuteulum, in Perfonata modum glomeratum, & ariftis longis, fed lanugine quadam rec unicum, maquicumum, in recromate into unicum gioniteratum, oc aritus torigs, cei aringuie quacam albicante intertexis horrers, folentii inter ariiltas apparentibus parvis, pupurpuris: bafin autem amplechuntur terna folia, magna, figuamatim incumbenta fubeuntiaque, lata, albicantia, per margines purpuratientia, fimilibulque îtriis virgata, nefeio quid Garyophyllata aquatica foliis fimile hapurpuratientia, fimilibulque îtriis virgata, nefeio quid Garyophyllata aquatica foliis fimile hapurpuratientia.

Monspelti in squalidis & ficcis locis circa Episcopi castellum legit Cherlerus. Provenit etiam Leem. In luco Gramuntto copiosé. C. B. Botanic. Monsp. Descriptionem. C. B. vide & confer.

A. 14 Trifolium parvum birfutum, flore parvo diluti purpureo, in glomerulis oblongis, semine magno. Small large feeded Crefoil.

E radice alba, fimplici, adnatis aliquot donata, annua caules emittit plures, teretes, hirfutos, ramofos, in fterilioribus vix palmares, in lætiori folo cubitales & longiores, in terram reclinatos, ad genicula nonnihil recurvos. Folia hiriuta, per margines aqualia, obicure viridia; qua à radice exemeuti nomini recurso. Son manas por margines acquaria conduct ramas, qua a rame dun minora, obrufiora, interadum etiam cordata, pediculis longis infident: que in catulbus finn interno a breviora. Se obrufiora, longioribus pediculis fulta: [fuperiora paulatim longiora, acutiora, breviora Se obrufiora, longioribus pediculis fulta: [fuperiora paulatim longiora, acutiora, breviora Se obrufiora, longioribus pediculis fulta: [fuperiora paulatim longiora, acutiora, breviora Se obrufiora, longiora, acutiora, breviora, longiora, acutiora, longiora, acutiora, longiora, acutiora, longiora, acutiora, longiora, vioribus pediculis. Flores exigui, pallide purpurei, evanidi, in capitula dense ftipata glomerati, fummis caulibus & ramulis intident. Capitula in sterilioribus in globuli formam coacti, læto solo in longum excurrant; ad fingulorum capitulorum bafin unum femper, interdum duo opponuntur 446

Locus.

Locus Ed

tolia, pediculis in membranas striatas dilatatis. E latere capituli majoris seu primarii subinde erumpt capitellum aliud secundarium pediculo donatum. Calices five valcula seminalia singularia striata, turgidula, hiríuta, in quinque Ipinulas definentia, fingula fingula feroma flavicantia, majufcula, folliculis occultata continent. Planta est annua.

In pascuis sterilioribus frequens occurrit in Anglia.

A. 15. Trifolium parcum rectum, flore glomerato cum unguiculis J. B.

Longis tenuibusque fibris radicatum multos simul caules supinos emittit, palmares & sesquipal-Longis terminaque mois raqueatum manos minu comes impuros tinitus, pannares et requipal-mares, teretes, glabros, propter terram albefeentes, extera arro-rubentes aut virentes: folia minu-ta, tergemina, glabra, venola, leviter ferrara, nonnulla etiam cordata, longis pediculis caulem membianeis appendicibus ima parte amplexis nixa, brevibus interdum, præfertim in fummis ramis. hærentia. Flores tum summo caulium fastigio, tum ex corum lateribus glomeratim coherent minuti, negiculum avicula imitati, ex calveibus majufculis, glabris, ftriatis, per extrema denticulatis, duris. Nemaufi ex locis hilpidis & faxofis evulitt Cherlerus, ubi rariùs occurrit: Maio floret: ingruente

astu, ut alia multa, fatiscit & exsiccatum abit.

D. Magnol Trifolium capituiis Thymi C. B. hujus fynonymum facit: meritò autem quærit cur J. Bauhinus rectum dicat, cum in descriptione caulem supinum ei optime attribuat.

Vel hanc speciem, vel ei simillimam observavi propè Novum Mercaram oppidum, juxta Molendinum, albi etiam in arenolis ad mare. Quin & D. Sam. Dale idem vel ei proximum Trifolium invenit in agro quodam dicto the Parsonage Field quam transit semita Creffingam ducens, dimidio à Brantria milliari.

nna a Diamata minual. Inflanti affate, Deo dante, hanc speciem curiosius observabimus, quod si differre comperietur Lectorem ejus rei in Appendice certiorem faciemus.

P6. Trifolium cujus caules ex geniculis glomerulos oblongos proferunt J. B. A 13. in paucis differt.

Tenuen hoc fed duram & lignosam agit radicem, quæ plures quidem emittit sarculos, sed peda-les, teretes, rigidos, pallide virentes, & ad singula genicula recurvos. Folsa quam in præcedente al-tero tanto majora, longiora, neque cordata, neque serrata, longinsculis pediculis insidentia, qui ex membranea quadum articulos veltiente appendice prominent. Geniculis porrò capitula etiam oblonga, denlo Hosculorum purpureorum agmine stipata insident, quatuor, quinque, aut plura, sed pro ingulis geniculis fingula, quorum calyculorum nullis firus donatorum apices recurvi, rigidi, pro iniguns generalis iniguas, quotum caryentoni in durum, ut spinosum dicere ausim, nullis item interini in acutum staticunt mucronem, nec tamon ita durum, ut spinosum dicere ausim, nullis item

denticulis praxitum.

Nemauli in incultis rupetis legit Cherletus. In plerifque cum fequente convenit, [in omnibus Nemauli in incultis rupetis legit Cherletus. In plerifque cum fequente convenit, [in omnibus inquit D. Magnal,] niti quòd C. Bauhinus flores lurcos illi attribuar; at J. Bauhinus huic recei inquit D. Magnal,] niti quòd C. Bauhinus flores lurcos illi attribuar; at J. Bauhinus huic recei purpureos. Ne Lectori imponere videamur C. Bauhini descriptionem subjiciemus.

Trifolium capitulo oblongo aspero C. B. Park.

C.B. prod.

Radicem habet capillaceam albam: cauliculus plures, pedales, laves, rotundos, & quafi articulatos, paucs felius rotundis veftitos. Ex fingulis articulis fo[cult plures firmil junch; fique lutei protos, paucs felius rotundis veftitos. Ex fingulis articulis fo[cult plures firmil junch; fique lutei protos, paucs felius rotundis doblonga, pluribus quafi fpinis recurvis donata, & per maturitatem
cantine for the control form rotundis productions and lunch productions are control formit productions.

Paravili in dela product productions and lunch productions are control formit productions.

Patavii in edito monte propè Arqua, quod longe minus altero (quod Monspessulo habemus)

Secluso floris colore præcedenti non admodum dissimile est: quod notavimus antequam D. Magnol Bo-

tan. Monipel. videremus. 17. Trifolium capitulis Thymi C.B. Park.

Radree est oblonga, alba, tenui, capillaceà: Cauliculis semipalmaribus, humi sparsis: foliolis obtufis, in ambitu ferratis, cujus virgulis capitula rotunda, ut in Thymo, flofculorum rufescentium infident; qua per maturitatem indurantur, minutumque semen subrustum continent.

Montpessibili locis siccioribus provenit.

Vide Trifolium parvum rectum flore glomerato cum unguiculis J. B.

6. 3. Trifolia calsculis in vesicas intumescentibus seu spumosis, Fragifera dicta.

18. Trifolium fragiferum Ger. emac. fragiferum Frificum C. B. Clus. Park. Strauberry: Trefoil.

Cauliculis supinis ad nodos radices agentibus laté se propagat. Folia singularia ad exortum suum appendicibus latis membranaceis in duo oblonga & acuta segmenta exeuntibus caulem amplectuntur: pediculis autem longis hriturs infident, terna limul ad eundem exortum, parva, obfeure viridia, argute denticulara, muconibus obtuits, non tamen cordata. Florum piece e foliorum alis egrediuntur, pedicalis feminalmanbus aur palmaribus inidentes, parva, fubrotunda, Trifolii pratentis amult, folculu exiguis, pallide purpures gradatin le aperientibus, evanidis compofita: quibus marcefecentibus calices in vefeular turgidas hiritata, deorium flexas, bicornes extumefeunt; unde capirulum argeur in magnitudinem Nucis myriftica, Tragi figuram imitatum. Singula veliculae fingulas fil.culas unicum intus femen claudentes continent.

Locus & Zempui.

Julio & Augusto mentibus floret in locis aquosis ubi per hyemem aquæ stagnarant.

Lib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis.

19. Tr:solium pratense folliculatum C. B. Trif. Salmanticum Ger. pratense Salmanticum Clusii Park. folliculaceum sive vesicarium minus purpureum J. B. An Trif. vesicarium ampullatum rubello flore Morif ?

Humi fusos producit ex tenui simplicéque radice caules dodrantales, foliu ornatos ternis, parvis, per extremum obrusis, circumcirca crenatis, pediculo longo appensis: è quorum sinu extr pediculus, uncià longior, stores sustinos, in orbem glomeratos, parvos, rubentes, quos membranei excipiunt utriculi, fatis laxi, bicorni faltigio dehilcentes. Semen exile, fubrufum.

Hæc pulchella planta se per terram spargit, degustata nullum habet manifestum saporem. Clusius Theo putched planta to per terrain parge, deguntat human raper manterium raporem. Cuthus flofculos elegantifiimà purpură rubere feribit, quod & robis obfervatum, chim plantam circa Liburnum & abbi in Italia primò videremus, unde Trifolium fragiferum five voficarium floribu nisidis rubrilis eam denominavimus. Figura Clutiana non exprimit folliculos membranaceos in capitulum Fragi amulum conglomeratos.

Circa Monspelium in hortis inter olera; in pratis etiam aliisque quamplurimis humentibus & Locus. herbidis locis oritur. Botan. Monsp.

An Trifolium fragiferum Lulitanicum tomentofum Park?

* 20. Trifolium caule nudo glomerulis glabris J. B.

Ex radice crassus cuales excunt simplices, nudi, glabri, pedales, in glomerem sorpurpareorum fastigiari, sibisectis soliis extibios viridantibus. Sequantur usricus socialem numero respondentes, saxissiculi, squaldi, veluti nervulis intertexti, albidi, e quorum oriticio addute soliculorum prominent reliquiz. Isolas tergemina, glabra, subrotunda, ferè uncialia, pediculo hærent palmari & sesquipalmari è radice.

Via qua Nemaulo ad Gari pontem itur collegit Cherlerus haud ità frequentem.

947

· 21. Trifolium capitulo spumoso levi C. B. vesicarium læve Park.

C. B. prod.

Radice eft albå, oblongå, fibroså & capillatå; cardiculis multis, humi sparss, tres, quatuor, rarius
fex uncias longis: foliolis parvis, oblongo periolo harentibus, per marginem acutiusculè crenaris;
fex uncias longis: foliolis parvis, oblongo periolo harentibus, per marginem acutiusculè crenaris;
fex uncias longis: foliolis parvis, oblongo periolo harentibus, per marginem acutiuscule crenaris; floribus parvis, luteis; quibus capitula incana, veluti ex pluribus veficulis fibi invicem infidentibus compolita, squamamque referentia succedunt; quibus semen parvum rotundum & planum inclu-

Circa Monspelium in agris & luco Gramontio reperitur: circa Neapolin Italorum in maritimis, Lorm.

• 22. Trifolium capitulo spumoso aspero minus C. B. vesicarium asperum minus Park.

Hujus radux transversim fertur, & fibris capillaceis terræ infigitur: ramulis suis per terram re-pit: è quibus pediculi biunciales & triunciales, nudi eriguntur, qui capitulum parvum, subrotun-dum, ex tutescentibus suribus compositum suftinent; quibus capitulum quasi ex vesiculis pluribus compositum, subasperum & initio virens, minutum semen subrustum continens succedit. Folia parva funt, rotunda & crenata.

Hoc apud nos ad Rheni ripam herbido & arenoso loco, & circa Monspelium provenit.

· 23. Trifolium glomerulis tomentosis per caulium longitudinem J. B.

Angulofi & glabri caules : felia parva, ex oblongo rotunda, glabra, crenata, pediculo donata ferè unciali, cuus exortui adnata gemina pinna, majufcula, ex lato mucronata, caulem complexu fuo uncian, cuius caorius autasse genuna pinna, majucane, ca sato materinata, causen compresa un comprehendit; indidémque fisfeati minute, palidale, glomerati oriuntre, quois fequinatur glomeruli folliculorum tomeutoforum, candicantium, conclutorumque: in quorum fingulis [mes unicum, pullum, ruffescens, nitidum, apophysi veluti donatum, quemadmodum in Fænugræci semine anim-

In squalidis Gallo provincia quibusdam locis legit Cherlerus, mense Julio. Hanc plantam D. Magnol in Botan. Monsp. accuratius describit & depingit Trifolii fragiferi to-

mentaja statuo. Radix (inquit) alba & fibrofa eft, ex qua plures oriuntur conliculi, palmares, humi sparsa: in ar-ticulis due funt appendices saus lata, inter quas pediculi folia sultinent trifolia, venosa glabra, ser-ticulis due funt appendices saus lata, inter quas pediculi folia sultinent trifolia, venosa glabra, serucuus one une appenniess mis mar, men quas peniem 1911 minimi armoni venori guara, jer-rata. Ex quoliber articulo figliculi giomerati purpuralentes producuntur, finules fiorbiss pratentis folliculati, berviffimis pediculis mix, quibus glabrii (accedunt magnitudinis fragorum, veluti cotone folliculati, perifimis pediculis mix, quibus glabrii (accedunt magnitudinis fragorum, veluti cotone incani, pluribus utriculis vel glomerulis compoliti: in quolibet utriculo unicum semen contineur. parvum, fubrotundum, cerei coloris. Multitudo globulorum aspectu pulcherrimum reddit. Maio & Junio reperitur variis in viis herbidis, pracipue ubi aqua per hyemem stagnarant, circa Tempus &

Gramontium quà itur Grabals & alibi. An Trifolium capitulo spumoso lævi C. B. prod? verùm C. Bauhinus slores luteos illi attribuit,

D. Magnol tribus Trifolii parvi speciebus flores luteos, quos illis C. Bauhinus attribuerat, abjudicat. 1. Trifolio capitulo oblongo alpero. 2. Trif. capitulo spumoso levi. 3. Trif. capitulo Lago-

pi rotundiore, seu globoso flore.

A. 24 Tri-

A. 24. Trifolium supinum cum glomerulis ad caulium nodos globosis, storibus purpurantibus. An Tr. nodosum capitulu Thymi Moris. prælud.?

Radix ei alba, fimplex, fibris majufculis donata: ex qua emergunt ramuli complures, in terram procumbentes, glabri, versis radicem supina parte nonnunquam rubentes, folisi alternatim positis, in pediculis longiusculis ternis, subrotundis & ad margines dentatis vestiti. Glebuli sessities ad alas foliorum, non spinosi, ex quibus emergunt flores pallide purpurei, rarius dispositi. Semen nondum

In marginibus arenofis propè Saxmundam Suffolciæ oppidum inveni; postea attulit Thomas Willi-sellus circa Londinum collectum; tandem etiam in transmarinis circa Messanam Siciliæ urbem inveni. Capitula seu globuli è calicibus arctè stipatis congesti sunt.

25. Trifolium capitulo glomerato rigido J. B. globofo flore, vel capitulo Lagopi rotundiore C. B.
capitulo globofo Park.

C. B. prod. Radicem habet longam, tenuem & capillaceam, fibrosam, albam: caules plures, tenues, rotundos, palmo minores, quandoque pedales, in ramulos leviter hirsutos divisos; quos folia parva, noncos, painto fininores, quanosque pesares, in raminos revier inrucos civios; quos joine parva, non-mihi pilofa, longiora quàm fiellati majoris, per extremum rotunda, crenata cingunt, [qiubus juxra pediculum communiter duo alia fubiciantur.] Caulium faftigia ornant copiula fingularia, glomera-ta, compacifora, quàm majoris fellatis, Botonaria paria, de Bardana cochinorum alperiates hipfidat Flores parvi, lutei, [rufescentes D. Magnol,]

Maio mense Monspessuli circa Castelnovum copiosè provenire observavit C. Bauhinus. In saris copiosè oritur, sed semper cum floribus rufescentibus, Betan, Monso,

CAP. II.

Trifolia spica molli & villosa Lazopi dicta.

1. Trifolium albo-incarnatum spicatum, sive Lagopus maximus J. B. Lagopus maximus Gct. max. flore rubro Park. Trifolium spica subrosunda rubra C. B. Che queatest Bates fant-

7. B. Atis prolixa radice donatum eft, gracili, fibrata. Caules plures, dodrantales & cubitales, hirfuta fuir, fimplices. Folia ex pilofo pediculo, vagina fiua brevi, hirfuta caulem complexo, terna, fubrocunda, latiora quam longiora, crenata, non cordata. Spica duarum aut trium unciarum, floribus conflata albis diluta purpura remiftis ex calycibus admodum villofisim quinque pinnulas definentibus. Semen majusculum, subrotundum, lucidum, pallidum, accedens ad Meliloti vulgaris,

Annua est planta, ex semine deciduo, fiquidem maturo Julio & Augusto, se conservat, In Italia curca Neapolin observavimus cum floribus pulchrè rubentibus aut coccineis: Quod prope Genevam oritur albo-incarnatos obtinet.

A. 2. Lagopus vulgaris Park. trifolius quorundam J.B. Lagopodium sive Pes leporis Ger. Tri-folium arvense bumile spicatum sive Lagopus C. B. Bares: foot, or Bares foot

7. B. Nomen ex argumento fpica indeptus est, que molli villo cineraceo, purpurascentéve leporinos pedes initatur, fidelui albidis & minutis, cantillum prominulis, quos semen excipit exile sulvum. Spicze pediculis longis insident, e colorum alte exeuntious. Colicuis plumin palmum aut les fequipalmum. alti, [imo in latioribus dodrantales aut pedales] ramofi, toti incana lanugine pubent; in quibus hirluta Trifolli folia, unciam circiter longa, culmum lata, acuminata, villola & incana, aversa præfertim parte, pediculis lata & striata basi, in duas prælongas velut auriculas exeunt, caulem amplectantibus. Qua è radice exeunt folia, multo latiora funt, & pediculis longioribus fulta. Sapor plantæ

Frequens est inter segetes, maximè solo arenoso, sertus autem & post mediam plerunque æstatem

2. Ebenus Cretica Alpin. exot.

A radice stipes assure rectus, tricubitalis & amplior, argentei coloris, è quo plures rami exeunt, sursum ex-obliquo in rectum acti, soliis Cytis, sed longioribus & tenuioribus, in acusum desinentibus, ternis fimul junctis, totis candidis. In lummitate verò caulium flos vifitur rotundus, flori pratentis tritolii figura & magnitudine quam fimiles, coloris purpurei, & in aliquibus carmei, ex multis folculis Cyrii florum armulis congeflus, qui circumquaque intermaxos habet quoldam villos, albo, tentifitmos, velta (eiccos, quorum maxione ex rubro colore flor reddir longè vilti eleganiori. Radix iftius plantæ eft longa, gracilis, lignofa, nigra, bifida.

4. Lagopus

· 4 Lagopus minor flore ruberrimo Park.

Polas habet mollia, incana, angulta, in acutum mucronem definentia, breviora tamen quàm Lagopi angultit. Hilpan. Clus. Cause ad femipedalem altitudinem vix afcendunt. Spicam gerit tenuem, barbulis multò tenucioribus quam prædicti Lagop, frequentiorem. Flores protrudit elegantifilmos, rubicandi coloris; quibus fingulis flaccefeontibus fuecedunt copfular fingula; villola; plumbus radiis in margine earundem stellatim dispositis onusta, quando semen in capsularum fundo est maturum. Planta est annua.

Semine ex Hispania accepto I. Parkinsono exorta est.

" 5. Lagopus supinus Park.

Ex Hispania attulit Boelius.

6. Trifolium lagopodoides annuum birfutum pallide luteum seu ochroleucum Morif. hift.

Moril. Folia edit terna acuta, incana lanugine obfita, atque ex vaginulis aliorum more pediculis biunrouns our cerna acuta, means amignie coma, aque ex vaginus autoum more pedicuis sun-cialbus orts innitentia: in faftigio caulium pedalium eccororum, nonnunquam recinantium, pre-venium (pice longe, unciales & biunciales, Lagori vulgaris infrar, coforis pallide lucei, feu porits "expendira floribus compofices. Floribus hilice evanidis fingulis fingulas (uccodunt explicit, quinque) partitò in margine divifa, & fingula [emina fubrotunda continentes in fundo. De loco nihal habet

7. Trifolium angustifolium spicatum J. B. Trif. montanum, angustissimum spicatum C. B. Lago-pus major angustifolius Patk. Lagopus altera angustifolia Ger. emac.

dales, fimplices; in quibus folia terna, graminea, hirfuta, pediculo nixa unciali, caulem longă, firiată vagină obvolvente: Spica duarum circiter unciarum longitudine aut major, ex floribus pur-Hriatzi vagina obvolvente: spies quarum circiter uncarum iongitudine aut major, ex poribbe purpureis congelta, in calicibus lanuginofis, pinnas quinque protendentibus. Vidimus hujus generis altitudine cubitali, folis angulfiffimis duas tréfve uncias longis.

In montibus fupra Medianam, atque etiam circa Monspelium, utrobique copiosè provenit. Flores Locut.

in nostra dilutè rubent.

8. Lagopus angustifol. Hispanicus Clus. Ger. emac. Park. Trif. angustif. Hisp. seve Lagop. angustif. fore diluté rubente J. B. Trif. Hispanicum angustifolium spica diluté rubente C. B.

Clus.

Clusium fert caulem, gracilem & fatis firmum, nodis quibufdam diftinctum & in aliquot ramos divifum, nafeentibus ad inigulos nodos pediculis, fatis laxa fede caulem & ramulos amplectentibus, quorum extremis terna inident folia, non orbiculata, fed longuicula & angulta, carinata, five dorfo elatiore, canefeentia infar foliorum vulgaris Lagopi: Summi rami delinunt in longa scaly-cularum (picas, è quibus emergunt flofauli vulgaris floribus formă fimiles, & fere concolores, hoc eft,

auute ruoentes. Semine ex Hilpaniis accepto natum eft : cui fimile, vel forte hoc ipfum genus se observasse meminit Clusius Salmanticensii agro ad Vinetorum margines.

Nos in montibus Messanæ imminentibus, item circa Monspelium observavimus. A præcedente Locus. tota specie diversim agnoscimus.

CAP. III.

Trifolia Spicata flore luteo.

A. 1. Trifolium lateum lapimum Ger. emac. pratenje lateum famina flore pulchriore froe Lupulino J. B. pratenje lateum capitulo Lupuli, vel agrarium C. B. Dopo Crefoil.

Lures cauliculus spargit, infirmos, & vix se sufficientes, palmares, aut dodrantales, hirsutes, rubentes ramis creberrimis fruicosos. Fosta parva, latuscula obtusa, gabara, przeferim spina parte, venulis creberrimis, si luci objiciantur, vel ex adverta parte tacile consignicus, strata, pediculis loquisculis apraela. Versits caulis & ramulorum simmitates stramo spina ex alis soliorum execum, lupulorum capitula imitates, sed minores mules, siocellis sueis composites, per maturitate execum, composite per maturitate execum denostim reslexis, imitume decidius. Petalum in flore superius & erechum amplum est & strainima. Singuli autem stores singula successor singula successor successor sinces pervasivus sinte & vix visibila con successor singula successor successor sinces pervasivus sinte & vix visibila con successor singula successor singula successor successor sinte se vix visibila con successor singula successor sinces pervasivus sinte & vix visibila con successor sinces singula successor sinces pervasivus sinte & vix visibila con sinte est vixibila con sinte est vixibila con sinte est visibila con sinte est vixibila con sinte est vix culorum fingularium calyces perexigui funt & vix visibiles. In agris inter fegetes, folo præfertim arenolo aut glareolo.

A. 2. Trifolium lupulinum alterum minus. An Trif. luteum, flore Lupulino minus J. B ? The leffer Dop Trefoil.

A radice simplici, surculosa tamen & minutissimis etiam fibrillis capillata, è quibus tubercula quæ-

Locus & Tempus.

De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis. culis fingula fuccedunt vafeula, duo aut tria intus femina continentia, fulva, odorata. Semine ad

maturitatem perducto quotannis perit.

Lib. XVIII.

A. 2. Melilotus vulgaris Park. Germanica Ger, emac. descript. Officinarum Germanica C.B.
Trifolium odoratum sive Melilotus vulgaris store luteo J.B. Common Melilot.

951

Radice alba, tenui, lenta, fibrillis brevibus capillata, altè in terram descendente firmatur. Caules Radite alds, cellis, letters, unicum cubitales, fesquicubitales & altiores, glabros, teretes, friatos tamen, infirmos, inanes parva intus cavitate, ramolos, folis ad intervalla alternatim nascentibus vestitos, ternis in eodem pediculo tenni, fescunciali, oblongis, denticulatis & plerunque circumrosis, glabris, obfcurè virentibus. Flores in spicis longis ex alis foliorum excuntibus, ratius siti, exigui, slavi, pediculis brevibus, tenuibus penduli, quibus fuccedunt filique breves, pendulas, rugofa, per maturitatem ni-græ, femina fingula aut bina flavicantia continentes, fapore leguminofo.

Junio & Julio mensibus floret, & ad sepes & in vepretis, interdum & inter segetes copiose Tempus &

Leniter refolvit, digerit, emollit, dolores fedat. Hinc emplaftris & cataplasmatis digerentibus ac Vires, resolventibus, necnon concoquentibus, tum & acopis omnibus utiliter admissetur. Utuntur ea vulgo Officinæ pro vera Veterum Meliloto.

Ad Pleuritidem mitigandam hunc fotum prodesse experiemini, R. Herbæ Meliloti, Parietariæ veræ ana M. ij. Betonicæ M. j. mista & decocta in aq. sæpe pectori superponantur. Simon

ramuse.

Emplastrum de Meliloto Mesue egregium est anodynum, discutiendo non slatus tantum, sed & frigidam crassamque materiam in tumoribus externis, necenon hepatis lientíque.

Cim DioCorides dixit Meliloton ette bom odorrs, intelligentus en ue sancoan mino, quie auc lum ferè odorem virens habet, fed quim aruerit fragrantifimum, quod neque Theophrafto pratere-mifium, ib. é. decapit Plantar. Sertula (inquic) campana ficcata plenius olet. * Marantia. milium, ib. é. decapit Plantar. Sertula (inquic) campana ficcata plenius olet. * Marantia. Trifolium caballinum Camer. & Italis dicitur, quia equi herbam hanc avidifilme in pabulum egu. fimp. (a. Trifolium caballinum camer.) in Anelia tibinde leritur pro equorum & jumentorum pabulu. Cum Dioscorides dixit Meliloton esse boni odoris, intelligendus est de exsiccata herba, qua nul-

3. Melilotus flore albo Park. Germanica Ger. major candida Trag. 19 hite flower's 20e

Præcedenti perfimilis est, differt tamen caulibus crassioribus, firmioribus magisque lignosis, altioribus etiam & erectionibus; folius minoribus vestitis, minus odoratis: floribus candidis, minoribus, ribus cham ex erecutorious justis minimuos vertura, ninnus coorants: Jestosus candidas, minoribus, pulntibus fimuli in ficias longerious, flucedentibus capitulas parvis, filiprotundis, non uit in præcedente incurvis. Radix (lubelt lenta, tenuis, albicans, que plerunque fecundo à fatione anno, polítquam planta femen dederit, præferir in fecopionis fueric, interio.

A præcedente revera fipecie differt, quanwis plerique Botanici utrafique codem titulo compre-

hendant, & hanc illius varietatem tantum accidentalem faciant, solo floris colore diversam.

In Germania, Italia & Gallia Narbonensi frequentem observavimus; in Anglia, quod sciam, non Leeus. occurrit spontanea.

Dodonaus quinque Meliloti differentias recenset. 1. Flore luteo. 2. Flore candido. 3. Pere Quinque spe grinam flore purpuro-cœruleo inodoro. 4. Flore luteo, longioribus filiquis. 5. Flore luteo foliis per sit circumferentiam non crenatis.

Tertiam & quintam species invenio in Catalogo Hort. Reg. Parisiensis.

4. Melilaus magno samine [rettius folliculo,] rotundo, rugoso J. B. Mel. Italica folliculus rotundus C. B. Italica Park. Italica & Paravina Ger. Italian Melilot.

J.B. Duorum cubitorum altitudinem affequitur, radice fimplici, recta, lignosa, alba, gracili. Caulis Duomini contonium catacanama analysis de la contra del la contra de la contra de la contra de la contra del la contra de mina peuremis mocretanos reformandos e congenios appenia, intenora lata, cordata, per margines aqualia, fiperiora minora, angultiora, crenata, Flores melini, vulgaris Meliloti fed majores, in fipicas longase e alis foliorum egrefias digelti. Pericarpia rotunda, Pli minoris magnitudine rugofa, femer modò unum, modò duo continet. Radicitus quotannis emoritur & femine deciduo fe renovat.

5. Melilotus angustifolia repens, folliculis rotundis C. B.

Radicem habet albam, oblongam, tenuem, capillaceam: à qua cauliculi plures semipalmares, rariùs palmares, per terram sparsi prodeunt: circa quos foliola oblonga tribus petiolis pediculo insidentia, pannares, per terram parti protectat. Once quos jumus ouoroga trious pentitis pediculo initidenta, qua lavia funt & per margines crenta: ex quorum alis pediculi emergunt tenues, oblongi; qubus fieres parvi, luteoli, octo, novem, decem, & quandoque plures, alternatim dupofin affiguntur. His totidem feliculis rugofi, fingali fums unicum continentes fuccedunt. Monspeffuli in arvis & ad pedem montis Lup.

6. Melilotus nova Berardi, seu crecta folliculis rotundis minor. Che leffer roundstodded Mes

Pracedente [Italica] omnibus suis partibus minor est; caulibus cubitalibus & altioribus, erectis, rotindis, virentibus; nec enim caules, nec foliorum pediculi rubent, ut in pracedente. Folia multò quam in Italica minora, minus glauca, aliàs fimilia, inferiora nempe lata & cordata ferè, per mar-

HISTORIA PLANTARUM.

dam feu granula dependent, plurimos fundit ramulos, paris cum pracedente longitudinis, aut etiam majores, tenutores, glabros, inferne rubentes. Folia quam illus minora, viridiora, obtufiora, & ad couls formam propils accedentia. Elefantum pice, longis partie & tennulus pediculis follogis mire & tennulus pediculis follogis partie pediculis follogis partie pediculis follogis partie pediculis follogis pediculis follogi Flosculi pari modo per maturitatem deorsum reflectuntur. Semina quam illius majora, in singulis flosculis fingula.

In palcuis inter gramina frequens occurrit.

. 3. Trifolium montanum Lupulinum C. B. Park.

C. B. Pros.

Rams eft cubitalibus, glabris : folist rarioribus, parvis, fubrotundis, leviffimė denticulatis, longiffi-no pediculo donatis: Rami faftigio capitulum Lipuli formå, fed oblongum ex floiculis ipaduceis compositum insidet.

In montibus supra Ilfeldam provenit.

Ob formam capituli Lupulinis Trifoliis adjecimus quamvis colore florum differat.

4 Trifolium capitulo spumoso aspero majus C. B. prod. vesicarium asperum majus Park.

Raine est oblonga, fibrola: Caulibus bicubicalibus, tenulbus, flexibilibus, à vicinis fruticibus sustentais; Falir rotundis, Trifollo vulgari similibus, crenatis, pralongis pediculis donatis: inter qua pediculi nudi, palmares, quandoque pedales esferuntur; qui singuli capitulum subrotundum, ex storibus C. B. prod. cuit nud, palmares, quandoque petales efteruntur; qui intgut capitulum lubroundum, ex fioribus aureis compofitum, nonnunquam parvæ Avellanæ magnitudine fufficinent. Hos falliculi membrañæcei, fibi invicem incumbentes, nonnihil à filamentis quibofdam exasperati sequuntur.
Hoc in Salicetis Michelfeldæ Huningam versite, iis se fusfulcitens reperitur.
Nos ob sforis colorem ad Trif. lupulnum pottus quam ad folliculacum seu vesscarium retulinus, quamvis & Trifolium lupulinum quodammodo vesscarium & squamostum seu spumo-

Trifolium saxatile birsutissimum C. B. prod. Park.

Radici fignose, transversim repenti, rufo cortice tecaz quasi truncus ex multis plantulis simul juncis, caule carentibus insidet, tota planta duas tresve uncias non superante. Folia habet Trifolis, juncis, caule carentibus insidet, tota planta duas tresve uncias non superante. junctis, came carennous minor, ona pianta una unita de mara ano imparata parta molla, incana & velut argentea, lipperne crenara & pedicellis bewiffinis infidenta: inter pla bila capitula parta, rotunda, longiulculis pedicellis donata, in quorum medio pili breves mollishi. liffimi flavelcentes conspiciuntur. Nec florem, nec semen vidimus, & in altissimis Helvetiorum iu-

Ex imperfecta had descriptione, quò referenda sit hac Trifolii species colligere non possumus.

Trifolium erectum annium capitulu fublongis è calycibus magnis conflatis, Calabrenfe.

Cauliculi huic semipedales, teretes, recti, rigidi, hirsuti, ramoli: folia parva, modice lata, extremis subrotundis, argutissimis denticulis circumcirca crenata, in summis caulibus & ramulis stores in capitula sublonga congesti, è calyculis majusculis, in summo, ut moris est, quinquepartitis, segmentis picua innoma congerti, e catycum majurcum, in minimo, it morti oto, quintepartum, ieginindo iningulis latioribus quam in hujus generis plerifique, exeruit, quorum nec formam, nec colorem ob-furyare poculinus; jani entiti, circa medium Junium, praterierant. Singuli calyces fingulas occultant filiquas breves, latiufculas, bina intus femina subrotunda, compressa [in planta ficca] conti-

Hanc speciem in Regno Neapolitano ad maris littus collegi, cùm Messana Neapolin redirem.

CAP. IV.

De Meliloto.

Min & Aoris, quasi Lotus mellea, vel à flavo colore florum, vel ab odore melleo quem ficcata emittit; vel, ut vult, Jo. Bodæus à melleo sapore, qui in caule ejus & radice deprehen-, ditur dum comeduntur : verum hæ de Meliloto Ægyptiaca intelligendum. Note hujus generis characteristica sunt Flores penduli in spicis è soliorum alis egressis, siliqua seu folliculi breves, scabri rugosive.

1. Trifolium ederatum Park. Ger. Lotus bertensis edera C.B. Lotus sativa ederata, amua J.B. Sweet Tretoil.

Radix ei gracilis, fimplex, alba, lignofa, fibris aliquot donata. Caulis cubitalis & altior, recus, gracilis, ftriatus & nonnihil angulolus, glaber, inanis, ab imo ftatim ramofus. Felia cauli alternaturi adnafcunturi in pediculis longis terna fimul, palhede viridia, glabra, circum oras ferrata, inferiora in caulo breviora, obtulora & rotundiora, fuperiora longiora & actuiora, ut in aliis Trifolis fere fit. E folicirum fuperiorum alis longis pediculis nixz egrediuntur fpice feu globult, filoguida producional de la constituira de papilionaceis dilutê corruleis, (quorum in odore perfinaci præcipua gratia) compositi. Singulis stof-

Locus

gines aqualia; fuperiora longa, angulta, circum oras crenata, fupremis mucronibus obtufis & yelut ableifis. Flores fimiliter melini, at minores, in spicis ex alis foliorum superiorum egressis, crebefores quam in pracedente, quibus succedunt Pericarpia rotunda rugosa. Radix alba simplex quotannis emonitur.

Provenit in montofis pratis Delphinatus Gallia.

7. Melilotus lutea minor, floribus & filiculis majoribus, spicatim & rard dispositis, foliis angustioribus, maculis sub exortum notatis Moris.

Caser: profere ejuddem altitudinis cum præcedente, fed magis ad rubedinem inclinantes: Felia quam illus angulftora funt, & fub exortum maculis fubrubentibus afficiuntur. In fummis ramulis quam timis ariginitora units, es ano exocum macinis motiuorimosis aucentica. In talininis radinis proveniunt ipicatim folculi lutoi, pracedentis majores, quorum fingulos fingula fequintum filicales, majores & rarius diploitae, fincatim pariter pendula, in quibus continentur femina duplo majora feminibus præcedentis.

Ex seminibus Chalepo transmissis Oxonii orta est.

A. 8. Melilotu minor Trag. Trifolium luteum minimum Ger, emac. Park. pratenfe luteum es-piulo breviore C. B. prat. luteum mas fiore minore, semine multo J. B. Small pellotu Crefoil, og affelilot Crefoil.

Radice nicitur fimplici, lignofa, alte in terram descendente, sibris aliquammultis tenuibus, quibus granula seu tubercula subinde appensa suut, donata. Cauliculus sundi plurimos, humi procumbentos, pedales & longiores, striatos, brevi admodum lanugine hirstus, ramosos, folius ad intervalla vesititos in codem pediculo ternis, obscure virentibus, obstus, per margines cernatis, brevi & vix consistente parte obstus. Ad imum soliu pediculum ubi cauli apponitur appendices dua in acutum terminate membranaces caulem amplecturum. Que è radice exeum & in dices dua in acutum terminate membranaces caulem amplecturum. Que è radice exeum & in dices dua in acutum terminate membranaces caulem amplecturum. cices dux in acutum terminatæ membranaceæ caulem amplectuntur. Quæ è radice exeunt & in imis caulibus funt folia, minora funt, longioribus pediculis, & plerunque cordata. Ex alis foliorum pediculi exeunt fefcentiales, tenues, fpicar fultinentes fpicalie paris, luteis aggestas, quos excipi-unt pericarpia compressa, rugosa, per maturitatem nigra, femina continentia. In pascuis frequentissimum est.

* 9. Meliloto vulgari nostrati affinis, folio minore & angustiore J. B.

Angulolos & prolixos caules profert, minores quàm vulgaris Meliloti, divisione pari: falia itidem tergemina & odorata, sed non parum tum longiora, tum angustiora, quam nostratis vulgaris,
per ambitum crenata: sfares lutei, consimilater spicati, sed singula minores: pericarpia circularibus
lines rugosa, fingula unicum sense continent. Adeo coacae brevitatis reperitur interdum, ut palmum non superet, radice prolixa & simplici.

mum non tuperet, radice prouxa ex impue.

Hujus figura qua habetur apud, Bauhinum rectè refert plantam quam D. Magnol pro Meliloto
angultifolia repente folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere prope Monificilium inangultifolia repente folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere prope Monificilium inangultifolia repente folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere prope Monificilium inangultifolia repente folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere prope Monificilium inangultifolia repente folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere prope Monificilium inangultifolia repente folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere prope Monificilium inangultifolia repente folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere prope Monificilium inangultifolia repente folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere prope Monificilium inangultifolia repente folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere prope Monificilium inangultifolia repente folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere prope Monificilium inangultifolia repente folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere prope Monificilium inangultifolia repente folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere proper folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere proper folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere proper folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere proper folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere proper folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere proper folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere proper folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere proper folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere proper folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere proper folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere proper folliculis rotundis G.B. habet, in faxofis la Colombiere proper folliculis rotu hino lub titulo initio propolito. Descriptionem C. B. quinto in loco propositam vide &

- 10. Melilotus corniculis reflexis major C.B. Mel. Syriaca Park. Syriaca odora Ger. Trifolium Italicum five Melilotus Italica corniculis recurvis J. B.
- Pracellum est hoc Meliloti genus, trium quatuorve cubitorum, & altius interdum, alis multis Pracedum ett noe saennot genus, trimit quaturre controllin, & attus interuum aus intuits brachiatum, iifque craffis fatis & firmis. Felia terna, ex brevibus pediculis, Melilori vulgaris haud multim diffimilia, oblonga, ferrata, glabra: è quorum finu pediculi exeunt palmares, in cacumine comantibus onufit fleribm Melilori Syriaca, luteis, odore fragranti & pertinaci: quos filiquæ fequun-

comantious omun jurium memori synatas, nuono soure inagranti os pertinaci : quos imigua requativa taleatas, unciales, comprellas, fitiatas, genino verdi alato pendulas. In Syriaca filiqua videtur magis curva falcatáve, in Italica minús, propter degenerationem, ut

In Gargano Apulia: monte provenit, Matthiolo referente. Seminibus Syriaca Patavii fatis corniculis exit minus falcatis, & ignaviore odore.

Melilotum alteram putillam Londinensem Ad. Lob. C. Bauhinus hue refert.

11. Melilotus Messanensis procumbens, folliculis rugosis sublongia, spicis storum brevioribus.

Plantam hanc in lingula illa fretum Siculum & Portum Messanensem interjacente observavimus, loco humido. Rami in terram procumbebant: flores lutei in spicas breves congesti: Silique sub-longa, sed breviores quam Melilon Svriaca, circularibus lineis rugosa, per maturitatem ex havo albicantes; semina quam vulgaris Meliloti majora.

In lingula portum Melianentem a Freto Siculo dirimente, loco humido collegimus.

A. 12. Trifolium Melileto affine Ornithopodii filiquis, rectius ad Trifolia filiquofa refertur.

E radice alba fimplici multos emittit cauliculos in terram reclinatos; in humidiore aut pinguiore folo palmares aut leliquipalmares, alias vix quadrantales, fatis craffos pro plantulæ modulo, folidos & non concavos, ramolos. Folsola perexigua, è membranea appendice cauliculos amplectente exLib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis.

eunt, pediculis prælongis circa margines velut spinulis dentata, obtusa aut extremis subrotunda. E eutit, posteriis praeorigi circi margines veiu ripinum centari, docua aut extremis indocumata. Li foliorum finimbis exeunt pediculii femunciales aut brevieres, tres plerunque ficiales pallade propureos fuffinentes, (interdum binos vel etam unicum), quibus fuceedum rondem filique craffitiduale, curtae, recurvez, femunibus majufucilis arché tilipans ad octo aut decem farcte, per mauritatem pal-

In aggeribus ad mare arenosis, & alibi etiam in Mediterraneis occurrit.

• 13. Melilotus Agyptia Alchimelech vocata J.B. Melilotus Agyptiaca Patk. Mel. 'corniculis reflexis minor. C. B.

Supra terram expansa planta est, parva, modicè repens, ferè nihil aut parum in altum se attollens: folisi Trifolii siliquosi minoribus tamen, floribusque parvis, multis, longis, racemi modo ordinatis, croceis, odoratis, à quibus promanant silique parve, oblique; semen continentes minutum, rotundum, subnigrum, declinans ad rubrum, odoris non omnino expers, sapore stiptico cum aliquo

. 14. Melilotus Indiæ Orientalis Park.

Park Semipedalem altitudinem vix superat, caulibus tenuibus, suscis, foliolis viridibus, in codem pedi-Sempedatent attroument vix tuperta, cantinia tennous, tutes, jatous virialous, in codem pedi-culo tenis, partim aut non omnino dentatis obfitis, non ramofis; quorum faltiga occupan flof-culi multi, perexigui, flavi; quibus fuccedunt capitula rotunda Meliloti Italici, jemen parvum, ni-gricans, odore valido Meliloti, claudentia. Flores valdè remiflum aut potuis nullum Meliloti odorem exhalant. Radix tenuis, annua.

Plantam hanc cum nondum viderim, an sit vera & genuina Meliloti species me nescire fateor : ex descriptione Parkinsoni miniscerti concludi potest. Capitulis & flosculis cum Melilotis convenir.

fed non corum fitu in fummis caulibus. Parkinfonus se semina hujus sub titulo superius posito inter alia rariora ex Italia accepisse

Hanc eandem esse puto Meliloto minima recta lutea, siliquis crassis curtis in capitulum conseftis semine Fænugræci Morisoni, cujus ideireo descriptionem subjiciemus.

Melilotus minima recta lutea, siliquis crassis curtis in capitulum congestu, semine Fænugræci Moris.

Reliquas Melilotos parvas, procumbentes excedit magnitudine & latitudine foliorum, quibus proxime accedit Meliloto luteæ Italicæ folliculis rotundis rugofis. Vix pedalem attingit altitudinem. proxime accedit internoto face france formed formatis rugors. Yes penalem attingrandialem. In cymis caulium flofcules profert plurimos, fatis raros, luteos; quibus faccedunt flique parva curta, craffiores prædictarum omnium Melilotorum filiquis; in quarum fingulis continentur semina bina. ternáve, fatis magna, ab angulo ad angulum Fœnugræci modo cavata.

* 15. Melilotus Syriaca seu Chalepensis, major, coronata, siliquis curvis biuncialibus Moris.

Caules producit pedales, rectos; in quorum cymis proveniunt flores Iutei, capituli in modum digesti, ejuldem cum carteris magnitudinis: quorum singulis deciduis succedunt silique singula, usque ad numerum denarium, compacte juncta, communi petiolo propendentes, curva, binas uncias longa: in fingulis continentur plurima semina recentia flavescentia, qua tandem subrusta

Pacinist.
E femine à D. Huntington Chalepo Syriz emporio transmisso Oxonii in Horto Botanico Academ- Loom.) enata est.

16. Trifolium Americanum C. B. J. B. Park. Americam Ger.

Trifolio bituminolo fimile, caules fert à radice complures, rotundos, ramosos, in latus declinantes: folia colore in virore subnigra, figură rotunduscula, primis & è radicibus exeuntibus bituminosi Tri-folii formă, colore & colore quoque quadantenus similia, latiora tamen & per ambitum magis crerom turnis, conte es conte quoque quantarius ininità, tatora cantet es per autorium magis cre-nata. Flores in fummo ramulorum exeune exigni, fubbandida, fipicatin digefti. Fraftis inde ro-tundi, alquartulum plani, Aphaces à nobis (inquit Dodonaus) descripte semini fere similes. Rahx in plures dividitur.

Meliloris annumeravimus quia flores in spicis è foliorum alis egressis pinguntur.

17. Melilosus vesicaria Cretica hort. Altdorf.

Hujus ramulum habemus ex horto Altdorfino. Perfimilis videtur Meliloto Italica, verum major, vasculis seu filiculis vesicæ instar instatis, majoribus, pendulis.

Mmmm 3

CAP.

953

CAP. V.

De Trifoliu floribus magis siliquosis, siliquis angustioribus & productioribus. & prime

De Fæno Græco dicto.

OEnugracum, ità enim in Columella & Plinii codicibus scribitur, Gracis Aus, à Veteribus pro jumentorum pabulo feri folitum eft. Nota ejus sunt siliqua productiores, incurva, compressa, seminibus anguloss, linea ab angulo ad angulum depressa sulcatis, repletæ.

I, Fanum Gracum Ger. Fanugracum J.B. Fanum Gracum sativum C. B. Park. #enu-

Dod. F. B. Dod. 7. B. Caalem emittit fingularem, tenuem, virentem, intus concavum, in alas ramófque divilum, [formicubitum non excedentem Caf.] Felia pratenfi Trifolio fimilia, rotundiora tamen ae minora, micultum non excuencia (26). I como parenta attitudo initual, rotunidos camen aciminora, [majulcula, crenata, modo oblonga, modo latiora quabin longiora 7. 8.] que fujeriore parte vient, inferiore veio parte ad cinericum inclinant. Flora ex foliorum alis exeunt, Lupinorum pares, aut porus minores, subcandidi: Siliquas longas palmares & sesquipalmares profert, brevissimis res, au pouts minores, musationii . Ompius songas panianes et requipamiares protert, previtamis pediculis hierentes, falcatas, graciles, anguflas, comprefiles, mucrone enui, longo, nani, in qui sus fomia non magna, forma oblongá, tere quadrata, flavefecentia, odorata [cum gravitate nonnullà] cavitate quadam fingulis obliquè impressa. Radice nititur tenui, candida, fimplici, lig-

Multis in locis feritur, ubi sponte oriatur proditum non invenio.

Aultis in locis feritur, ubi sponte oriatur proditum non invenio.

Farina seminis (quod solum in usu est.) emollis, digerit, maturat, discutit, paregoricum est, ululque adeò famofi, ut cataplalma dictarum intentionum Chirurgis vix ulitatum fit, quin Fœnuuuuque aceo ramun, in cacquama uucaumi uucanami uurango vii unacum ir, quin reenu-gracum vel hujus mucilaginem recipiat. Crebrique uliis ehr udylteribus emollienibus; mucligari nosi quippe itai fubfaruria obrundit acrimoniam, inteffinaque erofa oblinit; infuper conducit ejus noil quippe ma nuoramna ocument actinioniam; meatmaque erosa commit; imuper mucilago ad oculorum fugiliationes dificatiendas impolita. Sebred. Decochum, fecundum Veteres, quos confule, ferminarum malis plurimis fubvenit.

Ad Ischiadem; R. Fænugræci in melicrato cocti usque ad dissolutionem q. v. quod deinde con-An Inmaoent; in transparent in menerato ovar unque at unintendient qu'i quot demine con-tundatur & cum melle iterum coquatur, extendiumque lipre pannum applicatur; confétim juvat & ad podagram, & ad omnem dolorem articolarem inquit Bayrius. Hanc observationem inter alias multas à se ex variis Autoribus collectas ad me transmusit Eruditissimus & amicissimus Vir D. Edv. Hulfius, M.D. Londinenfis.

Certifimum est Fœnugræcum optimum esse ophthalmicum, & notavi in quodam puero, qui post purgationem fyrup, foliorum Senæ cum tantillo radicis Mechoacannæ sequenti remedio foaport purgarionem syrup. Ionorum come cum cartain radicis inconstantia iequenti remedio ipa-tio tridui omnino discussam esse significant adnata oculi tunica, quam violentior Epilepsia inno trutu omnino aucuiam ene ingulatoriem auriate ocun tunica; quam viocentior Epitepite infultus invexerat. Re pullo pomoriu dulcium ad confiftente, pultis in 1, q. aq. Fornicius & Verbenze colte 161/2 agra per fetaceum novum. Deinde add. mucilag, Fornigrac. aq. rof. extract. § j. Lapidis hematius exquilite cità § i. Camphore, Tutie persparate § j. Bol Armeniace parum, Aq. rof. e. q. f. F. epithema pro oculs. Excipidem notis e Sim. Paulli Quadrip. Botan. excerptis.

tace q.i.r. optiments pro ocuse. Les oppiments to contract account to the process of the contract of the contr

2. Fanugracum sylvestre Dalechampii J. B. sylvestre C. B. Park. Ger. emac.

Minus est faivo, caule tamen dodrantali interdum. Folia genit terna, & inter hac flores per to-tum caulem cormeulatos : Siliquas multo breviores, sescunciales, recurvo vacuóque & tenui mucrone donatas, quàm in fativo tamen latiores; femen quidem continentes minus: Radicem longam, lignofam, turculofam.

ngioraini, inicutoiain. Montpelio attulit Cherlerus collectum in via Frontignana versus Ballerueb, florens Maio & Junio, Julio liliquas ferens. Copiose etiam oritur ad lævam Ladi amnis ultra pontem Caffri novi in colle

dicto Ferrand. Botan. Monfp.

3. Fanum Gracum sylvostre alterum polyceration J.B. Fanum Gracum aliad sylvostre Park. Fan. Grac. Sylvestre alterum Dod.

Folia Fœnugraci amula, nonnihil etiam ambitu ferrata. Flores exiles Scorpioidis leguminosæ Narbonica: agro calidiore, iildem natalitiis quibus Scorpioides gaudet. Siliqua fuccedunt oblongæ, graciles, minus aduncæ, quaternæ aut quinæ, semen parvum claudentes.
Hortis hic duntaxat quibuldam reperitur, Hispania delato semine.

Hedyfarum minimum Logd. C. Bunhims bijus fynonymum facit, J. Bauhims fequentis, ut & Fenum Grecum fylv, alterum Dod. fed dubitanter: unde verifimile et has non differre specie.

Certè Monipelienies plantam fequentem nobis oftenderunt pro Feno Grezo fylvefrer.

Quod fixit fix, teon Lob. & Dod. minus proba ett, neque delcriptio exacta. Breynius Hedyfarum minimum Lugd. à Fœno Græco fylvefit altero Dod. fipecie diverium effe concludir. Nobis nondum constat: maneant tamen interim, si videtur, separatæ.

4. Securidaca

Lib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis.

4. Securidacae genus triphyllon J. B. Hedyfarum minimum Lugd. An Fanum gracum sylvestre alterum Dod? Fan. grac. sylv. Herbariorum Lob?

Pedales habet, graciles, sed robustos caules, folis donatos ternis simul junctis, per extrema brevioribus, crenatis: quibus veluti ad caulium artículos, mediocribus intervallis diftantes siliquæ falcatæ verticillatim apponuntur, Meliloti Italicæ filiquis pares, denæ aut duodenæ caulem coronantes, femuncia longiores, graciles, ftriatæ.

In collibus prope Castelneuf cis Ladum Monspeliacum amnem.

Locus

955

* 5. Fanum Gracum (ylvestre polyceration majus Creticum Breynii.

E. radice alba, oblonga, in multas fibras divaricata caulem (esquipedalis aliquando longitudinis emittit, qui flatim prope radicem in plures ramos virescentes, ac terræ plerunque incumbentes dividitur; à quibus ali minores exeunt ramuli, qui ut carteri folis veltinura numerolis, Femugracei folis, poliverarii Monfipeliaci paribus, nifi aliquanto majora, cordata, venis eminentioribus prædita, ac per extremum minus crenata effent. E foliorum alis floculi luteoli, plerunque terni vel bini tantim, Monspeliaci multo majores, longioribissque pedicellis innixi emergunt : hi in siliquas dependentes, falcatas & admodum venosas, triplo Monspeliaci majores. Semina lutea, itidem grandiora, Galegæ non malè convenientia continentes, abeunt.

In Creta sponte provenit.

CAP. VI.

Reliqua Trifolia siliquosa miscellanea continens.

* 1. Tripholium Asphaltion Canadense Cornuti.

Rutex hie ad cubiti altitudinem in America Septentrionali attollitur: Virgam habet tenuem junceam, atro-purpuream, qua flatim ab infima parte segundas, h.e. ramulares propagnes emittit; Summitate in plures diductiur, à quibus folia Loto arbori fimilia prodeunt, acutiora tamen & angustiora, qualia εξύφυλα Dioscorides nominare consuevit, levier etiam hirsuta ora tamen ex anguntora, quana esperiore intontiaes monimate connewir, sevice enan manda finit, ac velut oleofa pinguedine oblira, ex uno longiori pediculo naficantur. Hez defracka aut ex atriru non olent, verum cum levuis attredantur, oleofus hic humor digitis apprimitur, moletus gravitate odoris, qui quidem odor in novella planta Rutz eft, in adultore hicra aut brunnins. Cujudque rami extremum for occupat purpureus, ut in Scrophularia tribus exertis foliolis contans, Cupuque raini externanti pro occupia parputers, un il secondaria tinos exertis fottos contanta. Se uno femper intus reflexo, quod polifrenum fuperant tenuia filamenta tria, albo apice donata. Floris foliola, intus albo funt, licer a tergo fint purpurea. Flori fuccedun filique digitum longe, rions rouse mus and must not a telepoint purpared. Lear indecedure propose aguar dulm folia hirlure, oloclae, virdes, extremo purparez, in quibas alvocis diferez conduntum femma, lata, oblonga ur Cyrifi, medio finu excavata, ur Faba purgatrix, aut renes Animanium, femma lata, oblonga ur Cyrifi, medio finu excavata, ur Faba purgatrix, aut renes Animanium, femma lata, oblonga ur Cyrifi, medio finu excavata, ur Faba purgatrix, aut renes Animanium, femma lata, oblonga ur Cyrifi, medio finu excavata, ur Faba purgatrix, aut renes Animanium, femma lata, oblonga ur Cyrifi, medio finu excavata, ur Faba purgatrix, aut renes Animanium, femma lata, oblonga ur Cyrifi, medio finu excavata, ur Faba purgatrix, aut renes Animanium, femma lata, oblonga ur Cyrifi, medio finu excavata, ur Faba purgatrix, aut renes Animanium, femma lata, oblonga ur Cyrifi, medio finu excavata, ur Faba purgatrix, aut renes Animanium, femma lata, oblonga ur Cyrifi, medio finu excavata, ur Faba purgatrix, aut renes Animanium, femma lata, oblonga ur Cyrifi, medio finu excavata, ur Faba purgatrix, aut renes Animanium, femma lata, oblonga ur Cyrifi, medio finu excavata, ur Faba purgatrix, aut renes Animanium, femma lata, oblonga ur Cyrifi, medio finu excavata, ur Faba purgatrix, aut renes Animanium, femma lata, oblonga ur Cyrifi, medio finu excavata, ur Faba purgatrix, aut renes Animanium, femma lata, oblonga ur Cyrifi, medio finu excavata, ur Faba purgatrix, aut renes Animanium, femma lata, oblonga ur Cyrifi, medio finu excavata, ur Faba purgatrix, aut renes Animanium, femma lata, oblonga ur Cyrifi, medio finu excavata, ur Faba purgatrix, aut renes Animanium, femma lata, oblonga ur cyrifi excavata, ur femma lata, oblonga ur cyrifi exceptiva exceptiv quo fit ut intortum veluti corniculum efforment. Radix longa fibrola, infigni fervore prædita elt, ac ferè pari acrimonia linguam mordicat qua Anemone.

Annua est, & nonnisi satu perennat.

* 2. Mungo five Phofeolus orthocaulis Col. Annot. in res medicas Novæ Hulp. Fruttus niger Coriandro fimilis C. B. Mungo Garcise Park.

Mungo apud Indos Orientales, à Perfis ac etiam à Turcis dicitur Maje; quod ab Hispanis dice retur Mox. Planta est tripedalis, hirfuta tota, solis Phaseoli nostratis estigne & magnitudine, albicante hirfutie oblitis, caule erecto non procumbente, angulis quinque diffincto, fingulifque geniculis auriculatis ut in Phaseolo, nunc in dextram, nunc in linistram inflexo, alternatim longis petiolis hærentibus, & ad cacumen usque semper decrescentibus. In summo ex soliorum alis breves producuntur petioli Septembri mense; in quibus flores parvi, ex viridi lutescente colore languido, Phaqueuntur petion esperamon memo ; in quiosa piero parvi, ex virta macterne conte tanguaco; rita-feolo limiles, ex quibus (liques hirfuta; riunciales), in roftrum incurvium definentes, per mauri-tatem rufel(centes, in quibus dena femina diffineta continentur, primium virentia, oblonga, terotia, ut in Phaseolis latere harentia, in quibus est linea alba, sed non incurva; & perfecta nigrescentia, exiguis Castaneis maculis variegata.

uguis Cartaines inaceans tanggam. Apud Orientales cibo frequens eft elixum femen & batyro conditum, uti alia legumina, è quibus \mathcal{O} fiss. hoc in deliciis habetur, & suavius ac jucundius aliis videtur.

Sato semine post aliquor dies germen extra terram exurgit, turgidum capite bisido, serè ex petiolo purpuro-rubente. Poftea hians emittit parumper foliola in lummo feminis corticem deferentia; terriò magis emissa foliola conjuncta ollenduntur, adhue seminis corticem habentia: quartò expansa foliola ex germinis medio erupta: deinde caulem emittit, & in fingulis geniculis terna foliola, plantágue perficitur.

Garcias semen Mungo viride per maturitatem nigrum fieri tradit, Coriandri sicci magnitudine; equorum pabulum esse, interdum etiam ab hominibus edi. Nibil babet quo quis legumen esse suspensiones

Guzarate & Decan incolæ, eodem Garcia referente, in febribus hoc modo utuntur. Febricitans cibo abstinet per decem, nonnunquam per quindecim dies, post quos hujus fructis decoctum illi

T'bes

Locus &

Tempus.

I was Se

propinatur, in quo nonnihil pulpæ remanserit; deinde cortice delibratum Mungo, & instar Orizæ coctum febricitanti exhibent : panem verò Triticeum nonnifi post multos dies.

HISTORIA PLANTARUM.

Que Avicenna de hac, ut creditur planta, sub nomine Meisce sive Men habet. Vide apud ipsura Lib. 2. tract. 2. p. 499.

Columna autem nec ubi vidit, nec unde aut à quo habuit hanc quam describit plantam nobis

Hæc planta tota facie Phafeolum refert, in eo tantùm differt, quòd non feandat, fed erigatur & per le subsistat : Rectius ergo ad Phascolos refertur, quamvis nostra Methodus id non pa-

3. Trifolium Alpinum Rhæticum Afiragaloides J. B. angustifolium Alpinum Park. Ger. emac. Alpinum store magno, radice dulci C. B. Liquonte of sweet-tooted Trefoil.

Non ità obvium alibi quàm fummis montium jugis hoc Trifolium, cui radix craffa, longa, in plura capita aliquando divifa, terram versus comofa, fubftanțiâ albâ, dulci : ex qua pediculi garminant longiulculi, ima parte vaginam imitati. Folia tria, oblonga, uncialia aut fextantalia, angufla, acuminata, glabra, obliquis venulis intertexta. Inter hac furgunt cauliculi nudi, enodes, vix foliorum cacumen attingentes: quorum faftigio infident glomerati florer, magni, rari, purpurei. Semen Cracca: minoris, compreffum in filiquis femuncialibus, foliacea vagina textis.

In Rhatia in monte prope Burmium invenit J. Bauhinus, menle Junio florens.

Pona radici saporem subamarum attribuit, uterque Bauhinus dulcem, unde & plantam ipsam Glycyrrhizam Aftragaloidem quibuidam dictam refert C. Bauhinus, fibique ex Hilpania Glycyrrhiza Hipanica nomine millam ait. Forte variat radicis fapore pro loco natali, non enim tot curiolos guitatores in radicis fapore fallos fuille facilè credidarin.

In Horto Dei dicto apud Monspelienses multo majus invenitur C. B. unde delatum nobis Monspe-

. 4. Trifolium Glycyrrhizites Park. Trif. dulce montanum Monspeliensibus.

Radice nititur crassa, longă, profunde in terram descendente & varie disfusă, Glycyrrhizze persimili; è cujus capite emergunt ramuli aliquot, foliis frequentibus vestiti, ab eodem exortu ternis, oblongis & angustis, circa margines aqualibus, pediculis brevibus nixis : pediculi inde seu surculi exeunt breves, flores in spicas congestos sustinentes purpureos, Trifolii pratensis amulos.

An & quomodo à præcedente differat confiderandum : Lobelius diversum affirmat. Idem est proculdubio ei cujus meminit C. Bauhinus sub priore quod in Horto Dei apud Monspelienses multò maius inveniri ait : nam & hoc ibīdem loci oritur, referente Parkinsono.

5. Trifolium peltatum Creticum C. B. J. B. odoratum, peltatum Creticum Park. C. B. prod.

Ex radice tenui, oblongå, fibrosa cauliculi exurgunt palmo minores, glabri, penè nudi, felii par-vis, parum crenatis, oblongs pediculis donatis vestiti. Cauliculorum summis fisseul quaterni qui-rive, ordine ficcedentes, formă Ornistopodii, luteo pellidi infident; quibus fiiique lutex, planz, membranez, quasi semicirculares, in filamentum abeuntes, semen unum vel alterum parvum, compressum continentes, succedunt : quæ dum molles sunt dulcissima, esus apta, at ubi indurucint ama-

Hoc rufticis in Creta Masseins dici Honor. Belli auctor est, qui Trifolii Cretici odorati nomine

Trifolii quoddam genus observavi in agro Neapolitano annuum, erectum capitulis è glumis acerofis conflatis. Florem non vidi quia tum circa finem Junii jam defloruerat.

6. Scorpioides Matthioli Ger. Scorpioides Matthioli sive Portulacæ folio Park. Telephium Scorpioides J. B. Telephium Dioscoridis seu Scorpioides ob siliquarum similitudinem C. B. Item Scorpioides Portulaca solio ejuscem ex sententia Parkinsoni & nostra.

J. B. Ex gracili radice aliquot emittit ramulos, palmares & fefquipalmares, tenues, teretes. Folia rara, brevi pediculo annexa, Portulace minus fucculenta, lavia, indivila, [candicantia Cacf.] quibus fublim biana, exigua, circinata, Colutee Scorpioidis formà & maginudine. In limmis ramulis fofculi exigui, Lentis floribus minores, perfimiti tamen formà, colore luteo: quibus filiqua fuccedunt, Scorpionum caudas initata; crebris internodis innercepte intortaque, graciles, pralonga. Carca Liburnum, Melfanam, Monspelium abunde oritur, Aprili, Maio & Junio florens, brevi-

que filiquas & femina perficiens.

Rectiùs fortè inter Legumina filiquis articulatis collocaretur.

7. Trifolium filiquis Ornithopodii nostras : vide inter Melilotas ; rectiùs tamen buc refertur, ob sicres sparsos & siliquas longas, quibus à Melilotis differt.

CAP. VII.

De Trifoliis siliquis breviorihus seminibus deliquium passis, seu De Anonide.

1. Anonit spinosa store purpureo C.B. Park. An. srve Resta bovis Ger. An. srve Resta bovis voligaris, purpurea & alba spinosa J. B. Arth harrotto, Cammoch, Pettps topim.

Ongè latéque radices spargit albidas, fractu contumaces: ramis verò ligaosis, simplicibus & frequentibus fruticat, cubitum unum aut alterum longis, tenuibus, rotundis, hirfutis, rubescentibus, lentis, spinis longis & rigidis armatis, intendum verò nullis priufquam decidant folia. Felia spinis fere proximo orut, incondita, filiblonga, Ciceris singularibus folias similima, nigricantia, hirfuta, in ambitu crenata, sapore leguminos, cachu glutinosa, oderataque [uno feetida.] Fiores Colutes del colore purpurascente vel carneo, ratiis albo. Sisipae parver rotuntum fonen continents, Vicia formă & sapore.

Aponis vinis la tuta masor C. R. siniondi montana lutea maior Perk folia puilo maioribus & lee.

Anonis spinosa lutea major C. B. spinosa montana lutea major Park, soliis paulo majoribus & longioribus, floribus luteis, ejus qua spinis caret similibus à descripta differt.

Aliam adhuc speciern seu varietatem proponie Parkinsonus, quam spinosam luteam minorem vocat, que non alia in re quam brevitate & parvitate fua à precedente differe.

In pascuis sterilioribus passim. In paicus sterniorious paium.

Cortex radicis, ut & radix ipfa, urinam ciet, calculos renum & veficæ atterit, carnofam ramkem Pires.

ablimit, dentium dolores mulcet, hepatis infarctus liberat, vel in pulverem redactus, & vino albo
tenui infufus, vel in poíca decoctus, & afiquandiu bibirus.

tenui intuius, vei in poica ococcuo, ea auquanoiu obitus. Hijus radici, aut potius radicis cortici (inquit Sim. Paulus) vix fuppar remedium reperitur, quod cum eo componi queat, cum in velicæ quam renum calculo. Matthiolus in Diofcor notar, fe quod cum eo componi queat, cum in velicæ quam renum calculo. quon cum eo componi, queat, tan in venes quan retium esteuno. Mateunous in Diocor. notar, le noville quendam, qui radicis hijufice pulvere duntaxat pluribus menifibus fumpto, eranofium ramicem abfumptir, flectà medicis nullo alio modo quam fectione ultioneve curari posse statuum effet. Hamorrhoidibus caecis manifestive discuriendis institutim aliquandiui bibitum prodest.

Antequam spinas protrudit conditur cum sale pro cibario, Sebrod,

2. Anonis non finosa purpurea Ger. non spinosa flore purpureo Park. J. B. spinis carens purpurea C. B. Burple Reft harrow without wichlest.

Cluf:
Multos annuarim ex radice dura lignosa & perenni fert cubitales, nonnunquam longiores suculos, ronundos, lentos, sirmos tamen, ramosos, molli lanugine obdudtos: multa fossa alternatin
caulem lată bafi ampletentia, plerunque terna ex codem pediculo prodeuntia, inerdum singularia,
caulem lată bafi ampletentia, plerunque terna ex codem pediculo prodeuntia, inerdum singularia,
caulem lată bafi ampletentia, plerunque terna ex codem pediculo prodeuntia, inerdum singularia,
caulem lată plant augustică planta experimente si producti planta pl

Suenaca prata noc genus aunt.

Descriptio Clusti in omnibus ferè convenit Anonidi nostra unigari non spinosa purpurta, non tamen icon. Anonis enim non spinosa nostras spinosa alsoqui similia est; cujulmodi D. Agerium sibi dedifie refert, Bauhinus, in Slavonia collectam.

In pascuis sterilioribus & agrorum marginibus passim provenit nostras, quam Clusianz candem Lean. effe vel hircinus odor, quem in ea observavi, mihi persuadet.

3. Anonis non spinosa repens Morisoni.

Hac primo flatim intuitu ab Anonide vulgari spinosa discernitur, primo quòd non donetur spinis; secundò, quòd radice longè latéque repente prædita sir.

Hanc autor in multis Galliz & Angliz locis, przecipue circa Oxonium provenire scribit, & aftare florere. Si à præcedente specie diversa mihi incognita est.

4. Anonis non spinosa purpurea supina minima.

Hanc in serilioribus Calabrie juxta mare observavimus. Forte Anonis æstiva minor sloribus rubris Boelii Park.

5. Anonis purpurea spicata erecta, annua latifolia, filiquis rectis lentiformibus Moris.

unory. Cauler huic funt bipedales, nonnunquam in solo latione tripedales, erecti, nullis spinis donati, qui-Caules huic funt bipedales, nonnunquam in folo lattore tripedales, erech, mulis spinis donati, quibus adherent pediculis faris longis tergemina folia, faits ampla, bis terre Anonidis volgaris [innois
foliis longiora (przecipic inferiora) ferrata, non vifeda. In caulium fummis fattiglis spicatum groenunt filedus plurimi, mitares, purpurei, papilionacci: quibus fanticentibus tuccedunt filedus
lentiformes, bivalves, ereckz, curex & tius calvicibus immerica quals, & vix extra coldem confipcue, vulgaris Anonidis ruu, sed dentifus multo in spicam compelluntur; femina minuta remiformia,
feu deliquium in medio patientia continentes.

957

CAP.

· 6. Anonis purpurea procumbens verna seu præcox fruticosa annua, viscosa, siliquis crassivistus lentiformibus, rariùs dispositis Morisoni.

Caules protrudit pedales & longiores, ligneos, duros; ad quorum fingula genicula oriuntur folia tergemina, rotunda, valde crenata; atque pediculis curtis, ex geniculis ortis innituntur flofculi pa-pilionacci, dilute rubri: quorum fingulis fuccedunt filiquæ fingulæ, bivalves, continentes femma fatis magna pro proportione planta.

Junio & Julio florentem observavit descriptionis autor: Verum nec hujus, nec præcedentis locum

natalem novit.

7. Ononis lutea sylvestris minima Col. Anonis spinosa lutea minor C. B. montana spinosa lutea minor Park.

Publla hac fatis oft, nec semipedem superat caulis altitudine; è radice dodrantali, tenui, nuda, nigra. Ex illa plures fruticant tenues cauliculi, veluti fquamofi auricularum cartilaginibus exictis: e quibus folia exigua, vulgaris Ononidis modo terna, & per ambitum dentata exeunt: inter quoe quibus foita exigua, vugaris Onomios moto terria, oc per anionum centrata exeunt: inter quo-rum & cauliculorum finus quinquepartiti oriuntur finguli calyets, refipectu plante magni, rigentibus foliolis, anguftis, oblongs, aculeatus confitucit; in quibus polt fores luteos, exiguos ut à calyce oc-cludantur, filique fuboruntur rotundæ, breves admodum, femina renum effigie incurva, exigua, Phateoli fimilia continentes.

Augulto Horet in Æquicolorum incultis, depressis aridis locis, à Villa Mercato via ad molendi-um. Quarit D. Magnol, annon hac sit Anonis pussila glabra fruticans Trisoliis affinis J. Bau-

Locus.

8. Anonis lutea, parva, procumbens, maritima. Anonis maritima mitis folio lucido serrato Boc-

Radice alitur albd, longå, fimplici, raris fibris capillatå [in nonnullis fibræ plures funt & majores]
Cauliculi inde exorti plures, teretes, villofi, nonnihli rubentes, humi procumbunt. Folia parva, tripartitò divifa, pediculis nullis: (verum inferiora duo foliola caulem amplectuntur ur in Lotis fit, ac proinde hac planta codem modo trifolia est quo Lotus quinquesolia) sature viridia, splendentia, in margine eleganter dentata, alternatim posita. Flore lutei Anonidis. Silique breves, tumidæ, teretiulculae, duobus intus feminum reniformium ordinibus. Annua est planta, mitis nec aculeis In arenofis maris litoribus in Sicilia frequentistima est, Cataniæ, ad Promontorium Pachynum,

Punto Cerciolo, &c. Addir Bocconus, Saccæ Agrigenti & alibi paffim. In Maremma Hetruriæ eti-Ni trifolia effet, ad genus Leguminum filiquis geminatis referri deberet. Planta est fingularis &

 Anonis viscos s spinis carent lutea major C.B. lutea non spinosa, Dalechampio Natrin J. B. Na-trix Plimis seve Anonis non spinosa lutea major Park. Anonis seve Spina lutea Ger. Bels low Reff harrow.

Caules ex eadem radice plures exurgunt, rotundi, pedales atque etiam cubitales, in multos ramos divili, Ipinarum expertes. Folia Anomidis vulgaris, hirfuta, pallide viridia, alternatim pofita, per extremum cremata feu porius dentata. Flora Genilta vulgaris, lutei, pediculis oblongis infidenses, qui ultra florem nonnihil procurrunt: nam petiolis ille è quo fios immediate dependet, ex hoc modò dicto pediculo longo erectòque exorum. His flucecular flivage hongiores finchioricique quim in vulgar Anonide, Junciales J. B.] teretes, hirfuta, femer continentes pullo colore, Cam. Herba tota hirfuta ett & ad tactum glutinoia feu pinguis, graviter odorata, ut reliquiz congeneres. Primò hanc obfervariums in arenofis insulae essgue à Promontorio Sicilia Pachyno deto, nunc Caso Palfaro, vi maris nuper abrupta: deinde ad fluvium Arve propè Genevam; tandem circa Monfoelium censolé.

Monspelinm copiosé.

Planta quam in Sicilia observavimus major & elatior videtur ea quæ circa Genevam & Monspelium oritur, foliis etiam majoribus, floribus, quantum ex ficea discernere licet minimè striatis.

• 10. Anonis non spinosa flore luteo variegato C.B. non spinosa lutea variegata Park.

A descripta differt floris colore, qui luteus sed pallidior est, & lineis subrubris variegatus.

11. Anonis pusilla, glabra, fruticans, Trifoliis affinis Cherleri, J.B. An Ononis sylvestris lutea minima Col? superius posita.

Lignosis palmaribus & brevioribus fruticat furculis, subrubentibus, tenuibus, glabris: quos folia stipant crebra, tergemina, glabra, viridantia, circumcirca crenata, oblonga, Medica nostratis foliis quadantenus fimilia: ex quorum finu prodeunt per totos ramos flores majufculi, conformatione leguminosorum, lutei, calyce in quinque segmenta sore longiora, acuta, ex rubro nigricanta diri-fo. Succedunt stigne turgida, nigricantes glabra, Cracca minima minores, semina quatuor aut quinque finuata continentes.

In collibus sterilionibus Narbonensis Galliæ, inter Ilices, Thymos aliósque frutices multa:

" 12. Anonis non (pinosa floribus luteis Brasiliana Margaravii.

Multi eaules, teretes, lenti, pilofi, ex una radice enafogntur, longi, partim humi procumbentes, partim furrecti, ad tactum quafi pinguiu/culi feu glutinole è è quibus hinc indè alternatim, & quafi e amplecterentur in exortu, prodeunt ramuli, quos eodem modo hinc indè petioli breves complectuntur, arque quilibet tria pilola, quidam etam tantum unum continemes; funtque foibola obloniture, arque quilibet tria pilola, quidam etam tantum unum continemes; funtque foibola obloniture, arque quilibet tria pilola, quidam etam tantum unum continemes; funtque foibola obloniture. ga, anguita, nervo secundum longitudinem & venulis obliquis inferne prædita, & leviter pilosa. Flosales ex sinu prodeuntes fert luteolos Ononidis modo.

13. Trifoliis affinis Anonis minima bir suta Cherleri J. B. An Anonis viscosa spinis carens lusca minor vel An, viscosa minor store pendulo C. B?

Pari cum lutea minima glabra affurgit altitudine, lignosa duraque & albicante demissa radice, in multos ramulos hirsutos, rubentes, vel incanos sista: folia terna, angustiora, longiora, per exna mauto rammos minutos, ruoentes, vei meanos mai poia terna, anguttora, longora, per ex-tremum duntaxat crenata, alioqui cæfuræ ignara, hirfuta : calyeu per ramos crebri, magni, pilofi admodum, in quinque longas ariftas definentes, pediculo contorto, deorfum terram ipectantes, caricellis fuis florent complexi parvum, cætera albidum, roftello ferrugineo. Tota est tæðu vi-

In rupetis Monspeliacis & Nemausinis atcunque obviam animadvertit & legit Cherlerus. In af. Locat. peris versus Miravallem circa rupes quæ antro imminent, & supra Boutonetum versus Monferrier. Botan. Monsp.

Anonis viscosa minor flore pendulo C.B.

Quam Morifonus præcedenti fynonymam & eandem facit, in Prodr. fic deferibirur, Parlund eft femipalmaris, totaque hirita: 1 radiculd albé oblongd, tenui, parlum fibrofd; à qua caniculi plures, duarum triumve unciarum, oxugunt, tifgue tenues, rotundi, fibioda parvis, plerumque ternis ex uno pediculo prodeuntibus, forma & situ vulgaris Anonidis similibus, viscosis, fuer parvi funt, lutei, propendentes, quinte con mu vingaris Anomais immions, vicotis, fuer parvi funt, lutei, propendentes, quibs minitum femen in exigua fliqua fuccedir, & nullis spinis donatur.

 14. Anonis lutea annua retta hirfuta, viscosa, filiquis hirfutis brevioribus Moris. An Anon. viscosa spinis carens, lutea, latifolia annua Botan. Monso?

Mori!

Ad podalem altitudinem afocendir, eaulibus rectis, ad quorum fingula genicula alternatim appenda conficientum folia longiora, trifoliata, vifcofa fimul & hirfuta, crenata: [latiora & majora quam in Natrice]: acque in cymis caulium provenium fioliati papilionacci, lutei, minores, è longis pediculispropendenes; ex quorum fummatabus proftant filamenta rigida, uncialia. Floribus fingulis evaneficentibus fingula fucodunt filiapua bivalves, hirfuta, vifcofa, femina in fe continentes reniformia reliquarum Anonidum more.

Anonis viscosa spinis carens lutea latifolia annua Botan: Monso.

Magnol.

Cusiem habet elegans ifta Anonidis species pedalem & sessione prodeuntia, villosa, larora & majora villosium: folia terma ex eodem pediculo propè ramum soliaceo prodeuntia, villosa, larora & majora quam in Natrice Plinii. In summatare ramulorum spice velut storum oriuntur, qui lutei siunt, ca quam in Natrice Plinii. In summatare ramulorum spice velut storum oriuntur, qui lutei siunt, ca quam in Natrice Plinii. In summatare ramulorum spice parve, later, leviter pitose unum, duo, & tychos foliorum viridium villosorum circundati.

Sissipue parve, later, leviter pitose unum, duo, & tychos foliorum passinudine statis crassa, leviter pitose unum, duo, & tychos foliorum viridium villosorum circundati. aliquando tría semina rotunda, subnigra continentes : radix pro planta magnitudine satis crassa, sed que fingulis annis perit. Tora planta violos ett.
Copios reperitur parum ultra antrum Frontignanense sub licibus, juxta viam, Angusto & Sep. Lecus &

tembri menfibus cum flore.

* 15. Anonis lutea annua siliquâ glabrâ breviore Moris.

Coalte emittit pedales & altiores, quorum geniculis fingulis adherent longis pediculis terna folia vifcoal, longa, crenata: in caulium cimis longis etiam pediculis propendent flore lurei, fais magni pro
proportione planta, rarò feu fingulatim petiolis infiltentes: quibus deciduis faccedunt filique curre, glabra, propendentes ex calycibus quinquefariam divifis. Anonidis vulgaris filiquis craftiores multò, in quarum fingulis bina ternáve continentur femina.

Hujus femina ex Syria habuit, communicata à D. Huntington.

Anonis latifolia Cicer fylvofire trifolium J.B. dista. Cicer fylv. latifolium triphyllum C. B. Cicer fylv. triphyllum Pack. fyl. latifolium Ger:

Dignalem demittit radicem, fingularem aliquando, aliàs in paucas fibras divifam, lignofam, dodrantalem, quæ terram versus in plura capita fquammata dividi incipiens, ex fingulis unum vel plures tollir cautes cubitales & in ramos aliquando fubdivifos, lignefectures, hirfuros: Pediculis aurem longis tria harent conjunctim folia, majora quam fativi Ciceris, rotunda, hirfuta, circumquaque ferrata: flores Ciceris, mediocriter magni, quos silique excipiunt, binz ferè, ex unico longo pediculo, uncià longiores, hirfutæ.

Genevæ provenit in monte Salevæ J.B. & alibi in Alpibus.

* 17. Anonis

17. Anonis purpurea pracox frutescens flore rubro amplo Moril. Cicer silvestre alterum Lugd. Cicer arboreum Indicum perenne Zanoni. C. silv. alterum triphyllum Park.

Mórij. Suffrutex est lignosa materia constans, radice crasa, longa lignosa, multisida, cortice nigro tecta, intus candida: ramulii multis surculosis: faiii ternis, subrotundis, simul junctis & ferratis: flore amplo, rubro Pisi instar, ineunte Vere sese expandente, unde Verna seu præcox dicitur; quibus fingulis evanescentibus succedunt silique singula, propendentes, hirsute, viscos, bunciales & bivalves, cum parvo aculeo ad extremitatem, Natricis Plinii filiquis multo crassiores, semina in se valves, cum parvo aculeo ad extremitatemi, Natricis Paint illiquis initio carinotes, jemma in te continentes pare duplo carterarum fuz familias majora, & deliquium Anonidum caterarum more patientas. Bipedali altitudine affurgit, & perpetud fronde viter. Proventi ni mondibus Delphinatus, â, D. Berbardo Apothecario Gratianopolitano detecta.

Hujus ramulum in horto Regio Parifiensi collectum ad me transmist D. Hans Sloane M. D. & rei herbariæ peritiffimus.

. 18. Trifolium fruticosum (pinosum Brasilianum Marggr.

Ex radice recta, paucis filamentis prædita ad unius aut duorum pedum altitudinem arbusculæ Ex radice recas, paucis hlaments prædita ad unus aut duorum pedum attitudinem arbideiliz-pame figura affurgit, in multos ramulos expanfa: fittingue caulis ramulo lignofi, arque hine indè acutis ipinis munit. In pediculis propriis in quoliber ramulo tria foilois libi funt appolita, more Trifoli. Hine inde prodeunt in pediculis digitum longis infenii, ex viricii albi, magritudine florum Anagallidis, fibrilia framinala in medio habentes. Flocuolos fequuntur filiqual-strettes, cir-citer duos digitos longz, in quibus feme roundum referens Limacio conclam, coloris epatici, Quando fomen elt maturum filicular sponte disfilium & effundunt semen. Herba odorem habet in-

Copiosè nascitur in sinu omnium Sanctorum. Ob floris descriptionem imperfectam an ad hoc genus propriè pertineat nécne non ausim afferere, aut negare. Staminula tamen subtilia in medio flore huic generi minimè conveniunt.

CAP. VIII.

De Medica Sativa & fruticescente radice perenni.

Edica natales fuos ipio nomine fatetur, locúmque unde venerit vocabulum indicat, inquit J. Bauhinus. Externa olim Græciæ (verba funt Plinii) à Medis est advecta per bella Persarum, que Darius attulit: hinc Gentile nomen obtinuit.

Gallis Saint foin & Foin de Burgene & grand Treffie dicta est; Onobrychis autem vulgaris Lutern sen Lucerne; quam Auchor Hist. Lugd. perperam confundit cum Medica fativa. Hinc patet
quanto in errore versenut team Spermatopola, tum etiam Agricolae nobrataes, qui pro Feno sancto
seu Burgundaco, Onobrychidis seu capitis Gallinacei semen habent.

Hoc genus filiquis paucioribus volutis intortis, iisque non contiguis fibi invicem sed paulò remotioribus à Medica minore annua differt.

1. Medica major erectior storibus purpurascentibus J. B. Trifolium siliquà cornutà sive Medica C.B. Trif. Burgundiacum Ger. Famum Burgundiacum sive Medica legisima Park. Hurgundia Crefoil, og Rhedickstodder.

Valde quam luxuriat, obsequioso foenore cultorem fovens, caulibus ut numerosis ità prolixis: folia terna, oblonga, per extremam oram, qua obtusa est, crenata: flores copiosi, velut in spicam digesti, purpurascentes: siliquæ cornu caprini instar contortæ, in quibus semen minutum & candidum. Radix subest longa, tenuis & lignosa, in multos annos vivax.

Circa Genevam & Avenionem in Provincia in agris satam vidimus pro jumentorum pabulo. Circa Monspelium spontaneam observavimus.

Silique hujus intortæ quidem funt sed paucioribus volutis, issque non contiguis sibi invicem ut unum glomerem efficiant, sed paulò remotioribus.

A. 2. Medica frutescens, sive slavo store Clussi Park. Medica splvestris J.B. Trifolium luteum filvestre siliqua convexa, vel Medica frutescens C.B. Trif. siliqua convuta Ges. emac.

Multos ex eadem radice profert ramos, cubitales aut longiores, humi plerunque fusos, teretes, viminales & flexibiles, in multas alas divisos: Folia terna uni petiolo inharentia, legitima Medica: foliis respondentia, & dorso eminente, sed longè minora. Flores in extremis ramulis confertos, alterius floribus forma pares, flavo tamen colore, non inodoros: cornicula deinde plana, contorta, corniculorum legitima Medicæ inftar, angustiora tamen quam illa : in quibus grana fativæ granis fimilia continentur, sed paullò minora. *Radix* legitimæ radici par, crassifuscula, laté sparsa, sibrosa, perennis, fingulis annis novos caules profert.

In montolis & campis patentibus inter segetes, inque aggeribus terrenis floret Junio & Julio Flore purpurascente ex viridi variantem observavimus propè Nordvicum urbem; nili fortè ea fuerat Medica legitima, cum hac specie promiscuè orta, que eo loci copiosissime provenit.

Medica fativa & legitima non modò in varis Hispanie locis sponte oricur, ted ettam diligenter teme de coltur in pecudium pabulum, sed maximè equorum, vice Ferni communis, quippe quod propter vsai. bertatem singuis annis puters demen possis. Gallis, ut diximus, Saim Frin, & Frin de Burgigne dicitur, inque meridionalibus Gallier regionibus rigua sina prata quis seminibus consenunt, ter cundem singuis annis secantes, restibilis radice & inenhandis recumidates. Per pringui & bene stercorato delechatur; è contra Onobrychis aridò & glarcoso sen delachatur; è contra delachat frates harum duarum plantarum nomina permutárunt, superius diximus Morisonus, & recte, no-Actives harum duarum plantarum nomina permutarunt, fugerius diximus Monfonus, & red&, no-blibus & Viris generofis confulir, ur ex agro Turnonenti au Burgundiaco feminum induciora cochleata [aut ipla femina nuda] Femi vere & propriè Burgundiaci Samt Fein ditta (acquirant, & feriant in agris fius, quæ cum triplici fenore perfolvent ipfis pretium, modò in aquis bene filibactis & pingulius feratur. Cum enim apud Gallos ter quotannis fecetur, quidin eitam hic in Anglia? ubi terra pingulor, magifque rigua, & ubi humor magis abundat ex frequenribus imbribus. Qui in Hispania rem oblervàrunt (annotante Camer, in hort.) ubi quotidianus eius ufius ft, referunt nullo cibo tam viridi, quam arido, prius magifque letari, faginari & pinguefferi jumenta pectifque omne, parcius tamen dari, quoniam inflat, & multum fanguinem tereat. Agrum ftercorat, ac adeò faavis est ac nutriens, ur pecus arcere necesse fii, nè vel difrumpatur au fanguinem dertahrer opor-teat. Animalium vitius plensique medetur. Ad Maciem mularum, ur Columella producti, nulla res tantum quantum Medica prodest. Semen (ut radat Diolo.) Inceatum jucundi laporas gratia con-ditanco sali admiscetur. Viride quibus refrigeratione opus esti illus suffragatur, 7, 8. Semel Iata in multos annos durat: Plinius tricenos (incuit, mendum in codice subesse fissor).

Semel fata in multos annos durat: Plinius tricenos (inquit, mendum in codice fubelle fitfpicor,) rectiùs Palladius denos.

2. Medica frutescens perennis fructu orbiculato Slonii.

Ramulis numerofis, longiffimis, in terram prociduis, nifi vicinis plantis fustententur luxuriat. Folia parva, ima latiora, fumma angustiora & productiora, utraque obrusa, & circa margines den-Folia parva, ma iatora, jumma anguitora & productiora, utraque obtula, & circa margines dea-ticulata. Hene: verfus fummos caules è foliorum finulus exeunt, in pediculo communi plures, ad quatuor vel quinque parvi, lutei, quos excipiunt filique orbiculate, Medicae orbiculatez majoris feu f. B. fimiles & acquales, laxiores tamen paulò, nec ípiris adeo arché fibi mutuò commilis, per ma-turitatem ingicantes; femias continentes non reniformia ad modum Medicarum annaurum, fed quodantmodo triangula, & fi parva magnis componere licer, Mayzii feu frumenti Indici granis fimilia. Sero florum ortu, quos non ante mediam æstatem promit, nec minus tarda fructuum maturitate, quos Autumno demum perficit redivivam & perennem pollicetur plantam, quamvis superficies hyeme marcelcat.

Ex femine ab ornatissimo Viro D. Hansio Sloane misso nobis enata est.

CAP. IX.

De Medica cochleata minore seminibus reniformibus.

1. Medica scutellata J. B. Trifolium cochleatum Gor. Trifolium cochleatum fructu latiore Q.B. The molt common fmooth Snail Crefoil.

Ubitales, robuftos hirfutósque habet caules, non tamen semper erectos (ut vult J. Bauhinus) fed interdum procumbentes. Folia longiora, acutiora, profundiùs circa margines dentata, pediculis longis fulta. Flores finguli aur bini, in eodem pediculo è folioruma alis exeunte, flavi, tantillo minores quam Medicæ turbinatæ spinulis recurvis, minusque striari, quibus succedunt filique cochleate magne, leves velut è scutellis quatuor aut quinque composite, ut inferior major fuperioris convexum fuo cavo excipiat, cochleas terreftres bene imitantes, per maturitatem nigra, Cemina plura, majufcula, reniformia, per maturitatem flavicantia, continentes

Ad agrorum margines propè Liburnum Etruriæ portum observavimus. Folia hujus maculâ in Locus An agrorum magures prope Liournam Edutar portum concrevarimus. Pona hujus macula in medio fordide flavicante interdum notantur, quæ tamen nifi curiofiùs intuenti non facile eft obfervabilis. In hortulo noftro fingulos duntaxar in fingulis pediculis flores profert, non binos. Fractis magnitudine, & figura cochleæ terreftris æmula ab alis omnibus hujus generis facilè diffin-

2. Medica orbiculata J. B. Trifolium cochleatum vel scutellatum fructu latiore, folio minuso obtufo C. B.

F. B. Subelt ei radix parva, lignofa, multos fundens ramulos, palmares, aut in lætio-e folo pedales, per terram fjarfos; Folia terna, parva, glabra, ferè triquerra, per extremum lata & nonnihil crenata, maculis interdum nigns refperfa. Flore exigui, flavi, oblongis podiculis donati. Silique helicoides, comprella, membranese, ex tribus quantiver orbiculis, altero alteri imposito constantes, magnitudinis fere unguis [a majores] bib maturuerum nigricantes; femina continentes rusfa, plana ted recurva. Hujus filiquæ in ambitu nonnihil undulatæ feu crifpæ funt.

In infula ad promontorium Pachynum & alibi in Sicilia hanc observavimus.

961

Nnnn

a. Medica

Lacus

Locus

Lib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis.

962

2. Medica orbiculata monduspa@ fruetu minore.

Cauliculi huic dodrantales aut pedales: felia parva, triquetra, ut in præcedente, per extremum lata & crenata: Flores in pediculis oblongis, tenuibus, è foliorum finubus egreffis, plures fimul (quinque vel fex interdum numeravimus) lutei, quibus totidem fucedum fujeaue, præcedentis fimiles fed duplo minores & per oras equales, minime undulatas, maturitate pariter nigricantes.

Propè Messanam in Sicilia invenimus.

4. Medica orbiculata fructu lato, simplici voluta.

Ramulum duntaxat hujus vidi cum fruêtu inter plantas ficcas D. Philippi Skippon. Folia brevibus pediculis infidebant, ipfa etiam brevia, extremo lata, circumferiptione librotunda, circa margines dentata, glabra, nervofa, non maculata. Flores ex alis foliorum exeunt finguli aut bini in codem pediculo, flavi; quibus fuccedunt fruftim pro plantat magnitudine latifimi, circinate rotunditatis, è fefquigpro vel duobus gyris membranaccis, quorum inferior duplo angultior est quàm fiperior, compositi, parvo in medio foramine, oris minime fimbriatis aut undulatis fed planis. Semen non religione.

5. Medica orbiculata minor spinosa, simplici majore volută.

Folio huic admodum funt exigua, circa extremum dentata. Flores tres quatuórve in eodem pe-Folia huic admodum funt exigua, cırca extremum denata. Fioret tres quatuforve in codem pediculo prziongo &t tenuifimo. Fructus pro plantze proportione magni, latı, duobus gyris conftantes, uno integro, lato, in medio duarum medietatum, attenus fupra, alterius infra multo angultiorum; circa margines ſpims raris, brevibus duplici ordine huc illuc vergentibus, muniti. Verim (quod pracipe notabile eff in hoe fructu) nervi fipra ejus ſuperficiem eminent, vellut iotidem rugz, varie huc illuc reflexi &t inofculati.

Fructus autem per maturitatem non nigricat.

Circa Messanam in Sicilia observavimus.

6. Medica orbiculata elegans, orbiculu circum oras rugosis.

Folia huic, ut reliquis congeneribus ima obtuliora, fumma acutiora, minustamen quam Medica Four nuc, ut reaques congenerous ma corumos, numus acutous, munte acutous fourellate, circa margines denticulate denticellis rationibus majoribulges. Flora e follorum alis duo tréfte firmul in codem communi pediculo exeunt, lutei, quam pracedentium pallidiores, omnium minimi, quibus fuccedunt fructus orbiculi aut rotula figura, per maturitatem albicantes, afpectu pulchri, rugis circum oras eminentibus eleganter velut crispati; femen reliquorum simile flavicans

Hanc speciem in Sicilia propè promontoriolum punto Gerciolo dictum, non longe à Puzallu collegimus, ubi & multas alias rariores plantas.

Orbiculis circum oras rugofis ab aliis omnibus Medicis facilè distinguitur, præsertim si colorem per maturitatem è flavo albicantem adiicias.

7. Medica doliata seu orbiculata, orbiculorum gyris circa margines utrinque rugosis, per maturitatem nigricantibus.

Folia huic ampla, fuperiora acuminata, inferiora extremitate fubrotunda. Fruttus parvi, in longis pediculis bini, doliati potius quam orbiculati, è tribus vel quatuor circumvolutionibus constantes, ad ipirarum margines utrinque profundis rugis sulcati.

8. Medica doliata lævis, tornata major & minor lenis Park.

Fructus hujus læves sunt, duri, per maturitatem nigri, dolii figurå, plures simul in eodem pediculo congesti, minores: reperiuntur tamen, Parkinsono autore, majores, singuli & bini in eodem pediculo nascentes.

Hanc etiam in Italia & Sicilia invenimus.

9. Medica Catalonica elegans Edwardi Morgani.

Fructus figura doliaris est, & crebris tuberculis scaber, similis ligno illi quo brachia manusque muniunt Itali, ad pilam inter ludendum defendendam & feriendam propellendamve. Hancubi collegimus jam non recordamur.

Medica cechleata spinosa, echinis magnis utrinque turbinatis cum spinulis resexis. Medica ma-joris Batica speats prima, spinulis intertis Ger. emac.

Caules fundit cubitales aut sesquicubitales, quadratos, hirsutos, striatos, satis crassos, ramosos, infirmos tamen, nec le suffinentes, rubentes interdum, maximè propè terram. Folia in caulibus al-ternatim polita sunt longioribus intervallis, terna simul in pediculis longis, que propè radicem obternatim potra funt longonbus intervatus, terna funtu in pedicuis iongus, que propé radicem obtufiora, versis furmitates caulium in mucrones acutiores exeunt; fingula fingulais maculis nigramediam partem occupantibus infignia, circa margines levier crenata. Ad exortum uninficujulque
pediculi hinc indé oppontur velut auricula quaedam dentata & in acutum exiens. E foliorum finubus propé lummitates caulium exeunt pediculi, fioleulis fulfitinentes duos vel cres, rariis plures, fiavos, fatis grandes, clypetformi petalo nigricantibus lineis firiato. Flofculis fuccedunt frudtus echinati grandes, nucis myrifticæ parvæ magnitudine, utrinque turbinati, fingulis volutis duplici ferie

spinularum mitiorum, hinc inde reslexarum & recurvarum, non extantium sed fructui appressarum munitis; semina intus continentes magna, reniformia colore rubro seu spadiceo splendente Hac species foliis maculosis, echinorum magnitudine, spinulis recurvis, seminibus spadiceis à reliquis suæ sortis distinguitur.

11. Medica magna echinata. An magna turbinata J. B? Medica majoris Batica spinosa species altera Ger, emac. Dedge-hogg.

Hujus etiam cauliculi seu ramuli humi procumbunt, striati, glabri, quadrati, subinde rubentes, tres rouse cuatti caniculi tea ramini muni procumiount, turan, giaori, quadrari, nuoinde rubentes, tres vel quaturo pedes longi: Folia pariter lavia, circa margines eleganter crenata, acutificula, nullis maculis notata: florei parvi, lutei, reliquorum fimiles: Fructus echinati magni, nucs myrificar parvæ magnitudine, & interdum etiam figurå, elliptici (ci. alias rotundi, turbinati, (ex. aut plurium). rectumos de metadon estantingua, empueta estantingua, empueta estantingua, empueta estantingua, emportar estantingua, empueta estantingual empueta estantingual empueta estantium oblongarum utrinque extantium] ordine munita elt, medium fecante zonuld perpetud. Szeme comprellum entis inflar funuatum, colore fundacios oblicuro feu ingricante, & velute poliro. Fruetus feu echinus hujus nonnihil lanuginofus videtur, quod in nullo alio genere hachesus oblerationes.

In infula ad Promontorium Sicilia: Pachynum dictum invenimus. Apud nos ob fructús echinati Locut. elegantiam frequens in horis feritur.

Fructus magnitudine & hirfure, fpinulis crebris rigidis, & feminis colore spadiceo ab omnibus no-

bis hactenus cognitis Medicæ (peciebus facile diftinguitur.

A. 12. Medica echinata glabra cum maculis nigricamibus J. B. Trifolium cochleatum folio cordato maculato C. B. Trif. cordatum Ger. Medica Arabica Camerarii, five Trifolium cordatum Park. Deart Trefoil, D: Claber.

Bicubrales per terram (pargit caules [in folo latiore aut hortis culta fortafle, apud nos enim fpontanet caules vix pedalem longitudinem fitperant] glabros, & in is folia terra, glabra, per extremum latitudia & ferrata, quorum quadam cordis effigiem nonnunquam extibent, quam, cairm planta primium provenit, alperfer macula nigricantes reprefentant [Apud nos folia maculas hafet ex rubro nigricantes perpetuò retinent] Flores lutei, parvi, duo, aut tres: Siliquæ cochleatæ, parùm compress, spinulis per margines non tamen admodum rigidis aut pungentibus obsita, magnitudine mediocri. Semina per maturitatem flavicant.

In palcuis ficcioribus & arenofis maritimis pracipue, in Anglia nostra, nec minus in regionibus Lum. transmarinis, frequens est. Foliu cordatis, macula in medio singulorum ex rubro nigricante pictis, filium parum compresses, spinulis minus rigidis armatis, ternis quaternisve in codem communi pe-diculo scu firculo, minoribus, ab aliis speciebus facile discernitur.

Medica speciem habemus nescio ubi collectam, forte circa Messanam, cum hac inscriptione.

13. Medica foliss & semine Medica cordata echinata, echinis durioribus.

Fructus majores funt, spinis longis, crassis, duris & rigidis muniti, è quatuor aut quinque volutis

14. Aliam adhuc foliolis minimis, echinis satis magnis pro plantæ parvitate, compressis, quatuor volutis constans, spinis longis, crassis rigidis horrentibus.

15. Medica doliata (pinosa major Sixpen 9.

Hujus caules & folia reliquorum fimilia funt, [in ficco hirfuta videntur] Flores cosque sequentes fructus in pediculis uncialibus singuli aut bini; hi majusculi, figura dollaris, spinulis brevibus rigidis, non extantibus, sed fructui ferè appressis, horridi è quatuor, quinque, aut sex summum spirarum voluminibus compositi, arctè junctis. Circa Mellanam observavimus

Aliam hujus specieus habemus fructu majore & longiore, spinulis brevibus arctius appressis,

16. Medica magna turbinata J. B. Trifolium cochleatum turbinatum sive fructu compresso, ob-

Cubitales & sesquicubitales caules emittit, hirsutos, multis ramis fissos, folia tergeminis, hirsutis, Tribli pratenis purpure paribus, alis velui triquetris, per oras inclis, quorum piedi, infrutti, Tribli pratenis purpure paribus, alis velui triquetris, per oras inclis, quorum pediculi longiuculi pinnis caulem ambiunt. Elore parvi, lutet, pediculo harent unciali & fefcunciali; quos fequuntur fruelm turbinati, fex aut plurium circumvolutionum, arcè commissimum, duri. Unaquaque spira gemuno denticellorum ordine calata est, medium secante zonulà perpetuà. Semen competitione de la competition de pressum, rems instar finuatum, Fœnugræci semini par, aut etiam paullo longius. Hæc planta, si descriptionem recte intelligo, mihi hactenus incognita est: accedit tamen ad

Medicam nostram magnam echinatam.

17. Medica spinosa Singa . fructu ovali spinulis brevioribus & rigidioribus.

Caules huic glabri, vel raris admodum pilis hirfuti, rubentes. Folia prælongis pediculis infident. quam Medicæ doliatæ spinosæ majora, breviora, obtusiora, argutius denticu'ata, aversa pacte glauca, Nnnn 2

De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis.

brevi & vix conspicuâ lanugine hirsuta. Flores duo trésve simul in codem pediculo è soliorum alis exeurte, flavi, exigui. E foliorun fingulorum fingulorum ficulorum de compedicate e fortiero ramibus etiam exti t in alis congeneribus. Que primò exeunt folia cordata funt, pofteriora, que in caulibus funt, lata ut in anis congenerious. Que primo excunt rona condata unis, portenoras que in caunous unis, lata 80 obtula, non tamen cordata, nervis feu venis plurimis confipcius parallelis à media cotha vessis margines tendentibus pulchre firata. Plofeulis fuecedunt econi figura: ovalis, fipinis brevibus, rigidis, extantibus horridi, duri, pilo majores, [femina intus reniformia, flavicantia continentes] per maturitatem nigricantes.

Propè Messanam Siciliæ hanc speciem invenimus.

18. Trifolium cechleatum /pinofum Syriacum faliis laciniatis Breynii. Trif. fruttu echinato, foliss eleganter diffettis Botan. Monfo.

Breyn. Radax humum non admodum profundė nixa petit alba & fibrata : à qua cauliculi lignofi, rotundi, virides, pedales vel etiam cubitales, in terram reclinati, plutimis præditi ramis, prodeunt : in quibus virides, pedales vet ettam cubitates, in terram rectinati, piunims prædit ramis, prodeunt: in quibus hine inde sparia sunt folia, angulta, terna semper uni peteiol olingo inharentia, dilitate viridia, Medicar frutescentis, sed protinum's serrata, vel porius laciniata. Elore ex foliorum alis in oblongo pediculo frequenter bini tantum simul enascuntur, shavi coloris, à Trifoliorum cochleatorum sociales modo circumvostuti, longus & rigidiusculis spinulis rectà extantibus vel non multum reflexis, exassperati, Trifolii cochleati riuctu spinoso majore, sed dimidio anciente del modo composito del modo minores succedunt, semina flava, compressa, renis instar formata continentes

Circa Haleppum Syria à Rauwolfio inter fegetes observatum. D. Magnol fibi Monspelii in horto Circa Hateppulin Sylke a Kanyonio liter segetes object statut. D. pragnet no Montpelli in horto formin e greinin, ut probabile nobis vidente, è femine è Syria allato bi forte fortuna forta for nau alibi (quod feiam) circa Montpellium non invenitur: Sufficor enim D. Car. Sweikerum à D. Magnol communicatum habuiffe, non inveniffe in vicinia Monspelii spontaneam.

19. Medica doliata Spinosa, moinspro. Medica tornata Spinosa Park. Prickly tun-tretoil, 02

Caules huic hirfuti, minores & breviores quam Medica foutellata. Folia longioribus pro mag-nitudine pediculis infident, circa margines dentata, minora quaim tilius, quadrata fere, in acutos mu-crones definentia, fubglauca, media parte maculà oblongà, luteo-viridi notata, averfa parte hirfuta. E foliorum alsa sexuent pediculi fines luteros (se feptemve conferos geltantes; quibus fuccedunt do-liolorum figură pericarpia parva, cochleata, finnola, fipinulis brevibus, rans, per maturitatem nigri-cantia & firma fulva continentia. Pericarpia imb parte quia pediculo jungunura laziora funs, fun-mă angultiora, urrăque plana, coni legmentum cui vertex ablétifus eft, imitantur, quinque circiter fusis fun icrumyolurionibus confiantis. fpiris feu circumvolutionibus constantia.

20. Medica doliata (pinosa, birsuta minima.

Hujus folia plus quadruplo minora funt quam præcedentis, hirluta, prona præfertim parte, non rarò cordata. Fructus præcedentis fimiles, plus quadruplo pariter minores.

21. Medica ecbinata, magna, hir uta J. B. Trifolium ecchleatum polycarpon C. B. ex sententia D. Magnol. At C. Baubinus inter Trifolia ecchleata bispida id non reponit.

Folia huic prima fubrotunda, poftmodum nonnihil acuminata & ferrata, terna uni pediculo in-nixa, Gauler ad duos trefve cubiros per terram sparguntur. Flores multi, coacervati, ex longo pediculo, lutei. Siliquæ fimul aliquot cohærent, fipiris duabus aut tribus, vel etiam quinque ferruminatæ, brevissimis velut spinis obtusis exasperatz.

22. Medica birsuta ichinis rigidioribus J. B. Trifolium fructu compresso, spinis horrido C. B. ex sententia D. Magnol.

Per terram se expandit cubitalibus & longioribus caulibus. Folia parva, hirsuta & per extremam oram lata: Flores lutei: echimi cochleari, pauci & ferè singulares, longis susque deque vergentibus rigidiusculis spinis horrent, non admodum densis: convolutiones sunt tres aut quattuor.

• 23. Medicæ marinæ spinosæ species Ger. emac. marina major spinosa Park.

Hujus caules seu ramuli omnium [intellige species majores de quibus antea scripserat] minimi rujus causes soci amont unitaria i futerial paperos impues o quioco antea properar j manim funt & brevillini, vix pedem unum ani alerum longitudine excedentes, quadrat, virides, fubir-tini, humi frati. Folia Medice feutellatæ fimilia, mucronibus paulò obtufioribus, non maculata, mollia & pilofa. Flores secundum ramulos è foliorum sinubus exeunt, pediculis prætenuibus insidentes finguli fingulis, perexigui, lurei: in ipfis caulium faftigiis & prope fummos caules nulli. Floribus succedunt pericarpia parva, rotunda, intorta, Piso non majora, brevissimis acutis spinis horrida, in quibus semen continetur flavicans, renis figurà, exemptu difficillimum. Radix ut superiorum albicat; & Jub Hyemis adventum emoritur.

Cum præcedente convenit floribus in fingulis pediculis fingulis, ab eodem differt spinis echinorum

Descriptio est Goodgeri apud Gerardum emaculatum, à nobis in Latinum versa.

24. Medica echinata hirfuta J. B. Trifolium echinatum arvenfe C. B. Tribulus terrefiris minor re-

Lib. XVIII.

7. B. Craffiufcula est & prolixa, sed singularis radix, alba. Caules multi, tenues, per terram sparguntur. dodrantales & cubitales, striati, hirluti. Folia terna, subrotunda, ad Trifolium pratense luteum accedentia, nullo notabili sapore prædita, pilosa, albescentia, maximè parte inferiore. Flores parvi, lutei, fimul aliquot congesti; eodémque modo fimul coacervata ex codem pediculo longiusculo capitula, Piso non majora, contortis helicibus constantia, globosa, quatuor, aut quinque, atque etiam plura, mollibus fpinulis echinata.

Paffim provenit maxime inter segetes prope patibulum Monspelii & alibi. Floret & semina per-Locus & ficit mense Aprili & Maio.

A. 25. Medica echinata minima J. B. echinata parva recta Park. Trifolium echinatum arvense fructu minore C. B.

que juncti, Orobi grano non majores: radices tennes.

In arenofis & fabulofis locis Dalechampius legit, & nos etiam fapiùs in Anglia & transmarinis : Locus. ni fortè altera præcedens species sit quam nos observavimus, nostra enim plerunque procumbir non erigitur: locus tamen exigere videtur ut hæc sit; nec enim alibi unquam nostram quam in arenosis & fabulosis invenisse meminimus. Revera, nisi J. Bauhini autoritas obstaret, utramque speciem eandem dicerem.

Medica marina Cluf. Park. Trifolium cochleatum marinum Ger. Trifol. cochl. maritimum tomentosum C. B. Trif. cochl. marinum, sive Medica marina J. B. Sea-Chaber.

Quantum quantum est totum villoss incanaq, lanugine obductum est. Caules tres aut quatuor, pedales arque enam cubitales, ramis frequentibus brachiati, humi fusi & procumbentes. Felia ex brevibus pediculis terna, parva, obtula, frequentia. Flore extremis ramis inherentes, suis petiolis ex alarum sipencuus terna, patva, ocuna, requenta. Fuers extrems ratins interferes, ius pencios ex aiarum inubus exiliunt quini aut feni fimul congelti lutei, Trifoli lutei fere fimules: filiqua elunde glometate & controtte five inflexæ, foinulis oblitæ, dolioli tere figura []. Bauhino orbiculares] in quibus femes continetur fubruffum, Medicæ femini fimile. Radiæ craffa, cubito longior, tenera, perennis feu vivax, ex candido palleícir, guftu quodam ingrato, falfuginoso & amaricante. In litoribus arenosis Maris Mediterranei frequentem observavimus.

27. Medica ciliaris Guilandini.

Radice est perenni longe latéque repente: caulibus bipedalibus, surrectis: folliculis pluribus in codem pediculo congestis, compressis, orbiculos aut rotulas imitantibus, mollibus & oblongis spinulis seu setis, ciliorum æmulis in circumferentia donatis, per maturitatem nigricantibus.

Hanc in Alpibus Carinthiacis invenimus, ad sepes Folia parva sunt pro magnitudine planta, brevia obtusa.

Locus

Locus

28. Medicæ ciliari Guilandini similis sed minor, modisser 9., annua. An Trifolium fructu cochleato ciliare Botan. Monfp. ?

Flagellis est pedalibus aut cubitalibus, procumbentibus, reliquorum instar: Folis oblongis, per extremum latis & obtusis: Floribus esíque succedentibus siliquis in pediculis uncialibus tenuibus pluribus simul coacervatis, (lex septémve numeravimus) compressis & latiusculis, duabus ferè circumvolutionibus compolitis, spinulis longiusculis, minus rigidis, non recta extantibus sed incurvis, per circumferentiam, Medicæ ciliaris instar, cinctis.

Circa Messanam in Sicilia invenimus.

29. Medica cum orbiculis laxis echinatis minoribus, non extantibus spinulis.

Hujus folia parva funt, per extremum lata, crenata, & interdum in mucronem seu angulum leniter producta: caules tenues: flores in pediculis è foliorum finubus egreffis multi, coaceivati, quibus succedunt totidem capfulæ echinatæ, comprellæ, exiguæ, tribus fere spirarum circumvolutionibus, non tamen arcte junctis, compositæ. Spirarum zonulæ utrinque dentatæ sunt, denticulis non extantibus, sed in zonulæ aut fruct'is superficiei plano jacentibus, duplicem coronam imitatæ.

Circa Messanam invenimus. Octo aut decem filiquas in eodem pediculo observavimus. Huic persimilis est, & forte eadem

30. Trifolium felio obsufo, felliculis cordatis C. B. Medica coronata Cherleri parva J. B. An Trifolium felliculis corona fimilibus C. B. prod.?

Pedalibus donata est caulibus, tenuibus, fubrubentibus: è quibus alternatim ex longis intervallis forculi exeunt fingulares, unciales & longiores, qui extremo mucrone ternos quaternófee gettant echimios, unica fere aut sesquialtera circumvolutione constantes, utrinque denticulatà, geniellam coro-Nnnn 2

24. Medica

Lib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis.

967 Tempus.

Locus

nam imitatà. Echinos festimenti furculo ad exortum, brevi pediculo harent tergemina folia hirsuta, aliquando subrubra ferè cordata, in ambitu e enata tam exigua ut simul omnia dimidiatus unguis digiti minimi facilè possit tegere. In faxolis, aridis & fqualklis Galliæ Narbonenfis, maximè verò in collibus inter Nemausum &

Tietum observavit & legit Cherlerus.

Has parvitate sua & spirarum paucitate a procedente nobis observata differre videtur: has autem accidentia loco forte natali fteriliori & ficciori imputanda.

21. Medica lunata J. B. Park. Trifolium siliqua falcata C. B. siliqua lunata Ger. emac.

Folia huic parva, Medica legitima, circa margines dentata: flores lutei : siliqua lata, comprella, pollicis unque majores, ad Auriculam muris Cam. accedentes, ted speciosiores & majores, striata, in circuitu longiusculis spinulis munita, cristam galli non male exprimunt. De loco nihil certi traditur, nifi quod Lobelius Lunariam radiatam Italorum eam vocet.

Nos circa Messanam Sicilia Medica speciem invenimus cui titulum secimus Medica fructu compresso circum oras demato, que multo minor erat descriptà [fructum intelligo] & integrà aut sesquialterà circumvolutione constabat, alias similis. An Medica lunata quadam minor J. B? Ad margi-

nes vincarum provenit. Restant adhuc tres quatuorve Medica cochleata species, à C. Bauhino in Prodromo descripta. Verum descriptiones adeo obscura & generales sunt, absque certis, characteristicis & distinctivis notis, un nos dubios relinquant, an specie distinctar sint ab omnibus suprasserptis néene, prasertim cum nullis iconibus illustrentur. Quicquid tamen de his fit, superesse adhuc alias species, neo a nobis, nec ab alio quoquam hactenus descriptas, aut observatas minime dubitamus, cum natura in hoc genere, specierum varietate & figurarum elegantia, mirum in modum ludore & sese (ut ita dicam) oblectare

• 32. Trifolium falcatum Park. F. Gregorii Rhegiensis Clus. ap. ult. Trifolium siliqua falcată al-

Liuj.

Hayi & inodori : comicula alternis, jam in hoc, modò in altero ramuli latere per brevia intervalla confertim nafcuntur, & capliculo vel ramulo adharent nullo ferè petiolo, & in fingulis nodis quinque plurimum conjunctim, semunciam longa & falculæ modo curva...

Invenit hoc genus Fr. Gregorius in summo quodam colle arenoso cœnobio Montis Calvariæ ad Bononiam vicino.

A. 22. Trifolium cochleatum modiolis spinosis Cat. Ang.

Oum diu oft ex quo hoc viderim non bene recordor, an ab omnibus superius traditis distinctum fit necne. Fructus parvus erat coni segmentum aut rotæ modiolum aliquatenus repræsentans. Orfordiæ Suffolciæ in aggeribus maritimis ad portum copiosè.

Trifolium cochleatum fructu magis tortili, quod Massela Cydonia, Koquidic Retimi nomine ex Creta

Hujus meminit C. Bauhinus, non describit, quod sciam.

CAP. X.

De Loto berba.

Otus nomen accepit à voluptate, ab antiquo verbo xã, quod fignificat ನೇಸೂ, ಕಿಸಾರಿಂಭವ, ಡಿಸಿಕೆಸ್ಕಾ, volo, expeto, desidero, video. Jo. Bod. à Stapel. Loti à reliquis leguminibus trisoliatis distinguuntur quòd præter solia terna in extremo pediculo, bina habeant ad ejus exortum cauli adnata, ut quodammodo Pentaphyllæ dici possint.

1. Lotus filiquofa flore fusco tetragonolobus J. B. siliqua quadrată Ger. emac. quadripinnatis siliquis Park. ruber siliqua angulosa C. B. Equare conden Detth.

f. B.

Radice tenui, paucis fibris donata nicitur, ex cujus capite oriuntur caules pedales interdum aut longiores, teretes, hirfut, in aliquot alas divifi, procumbentes ferè. Filia ex certis intervalli terna juncăs, reliquis duobus femper caulem amplectentibus, ut in Loro cormitulata, felo longè majora, hirfut. Filores ex fingulis foliorum alis plerunque finguli, pediculis (efcuncialibus infidentes, exeunt: ad ipfam tamen calcius bafin apponitur folium reliquis que in caule fimile, tribus tantium partius confirmatis. Flores autem Pifi formă, minores, holofericatu coccineum vulgo dictum faturum filia confirmatis. provocantes; Scutum tamen seu folium erectum dilutius est umbone seu folio medio. Siliquæ sescunciam circiter longæ, angulofæ, craffiufculæ, quatuor membranis finuatis, ceu fagittarum alis, appositis donatæ: in quibus continentur semina magna, rotunda, subslava, quæ dentibus resistunt, sapore pifi, esculenta, unde & ipsa planta, Pisum quadratum nonnullis dicitur.

Floret

Floret Junio, cúmque semen perfecerit radicitus exarescit. In collibus Messanza Siciliz imminentibus spontaneam inveni.

e. Lotus siliquosa lutea Monspeliensis J.B. pratensis siliquosus luteus C.B. pratensis Monspeliensum Park. trifolia corniculata Ger. icon male siliquas incurvas reprasentat. Lotu quadrată siliquă

Ut fibris multis oblitam habet radicem, ità plurium aliquando capitum: folia Loti comiculata quina, quorum duo cauli adnascuntur, majora tria simul coherent, jam dictæ Loti [Ornithopodii filiquis] folia magnitudine vincentia: fos unicuique cauliculo in cacumine unicus, magnus luteus, quatuor firiis and latera donatus, ex longo calice erumpens: [iliapa fluccefection tine], fecundam longitudinem membranulis angultis decurrentibus velut quadrata, prioris initar.

Circa Genevam in pratis, necnon circa Monfyelium copiosè provenit.

Aliam hujus speciem invenimus in pratis prope Tybridis sluvii ostia unà cum descripto nascentem cui titulus in Catalogo nostro plantarum transmarinarum,

3. Lotus siliquosa lutea siliquis pinnatis strictioribus & longioribus.

Hanc videtur describere D. Magnol sub titulo Loti maris. luteæ siliquosæ, folio pingui glabro, quæ solis glabris pinguibus & craffis, filiquis etiam angultioribus à pracedente diftinguitur. In utraque radix magna est, quæ tuberum habet odorem.

In toto tractu maritimo in herbidis, pracipuè circa stagnum Volcarum inter juncos oritur. Bo- Locui;

4. Lotus edulis Cretica Park. pentaphyllos siliquâ cornută C. B. Trifolium seve Lotus Hierazune edulis siliquosa J. B.

Multos tenues caules à radice profert. Folia Trifolii, angusta, craffiuscula, aliquantulum mucronata, terna semper sibi conjuncta. Flores lutcos Pisi, quibus succedunt siliqua rotunda, falcata, ac

Inter segetes invenitur & in marginibus agrorum frequentissime, herbáque omnibus nota est. Si. Locus. liquæ ejus, antequam durescere incipiunt, in foro venales reperiuntur: à pueris & fæminis libentiffimè eduntur, succose enim sunt & dulces, Pisi recentis gustu.

Hanc vel ei similem plantam invenimus propè Neapolin in Italia, atque etiam in Sicilia. Trifolium corniculatum Creticum flore luteo Park, app. corniculatum Creticum Alpin. exot. huc refero: cum Alpinus ipse eandem credat Lotum Hierazame dictam & Trifolium suum corniculatum Cre-

Lotus nostra quam circa Neapolin copiosam inveninus, cauliculis erat longis, ad terram reclinatis, ad intervalla fatis longa foliis vestitis reliquarum similibus, duobus ad pediculi exortum, tribus in ejus extremo, pro longitudine sua satis latis, glabris, quantum in sicca discernere licet. Ex alis foliorum egrediuntur pediculi tres uncias longi, unicum finguli florem sustinentes luteum, ad cujus basin ap-ponuntur folia terna. Floribus succedunt filiquæ crassæ, digitum circiter longæ, recurvæ. Semina quot vel qualia continuerint non recordamur.

Loti speciem circa Neapolin in Italia observavimus, quam Lotum incanum majorem, seu Trisolium corniculatum siliqua grandi, incanum maritimum denominavimus.

Magnitudine sua & foliorum canitie à reliquis hujus generis differt. Propè urbem insam è petrarum rimis verius Paufilypum montem oritur & Trifolio corniculato primo Dod. multo major & fruticofior visa est. An Lotus pentaphyllos major alter C. B?

A. 5. Lotus corniculata glabra minor J.B. Lotus sive Melilotus pentaphyllos minor glabra C.B. Trifoli-um filiquosum minus Ger. corniculatum primum Dod. Bit 08-f00t Erefull. 7.B.

Nigro cortice radix lignosa, multifariam partita, coeuntibus in unum portionibus longissima eva-dit, raris fibris donata, reptans, sapore subdulci & adstringente: virgulæ tenues, humi ferè procumbentes, brachiatæ, folia fustinent ex intervallis terna Trifolii aut quina, quorum duo inferiora cauliculo adnectuntur, pilofa: [funt quæ paucos aut nullos pilos habent] acuminata, pinguia, adftringente sapore prædita. Flores dense tanquam in umbella stipati, Genistæ storibus similes, lurei, quogenie 14000 Pedien - Mes delis tanquammunota input (Sinta inota initia) autori mines mines mare que rum fupremum folium religius latius, roundidinque, furtum flexum, foris intidique lines purpuran-tibus firiatum, infimum furfum quoque mucronem fpectans, apiece luteos continens ipliumque utrin-que germinis folius tanquam alis coercetur quibus delapis corricala five filique recke, retnus fub-

In pascuis ubique obviam se dat. Hujus aliam speciem invenimus inter segetes & in locis humidioribus fruticosiorem & ramosiorem, Legus. folis angustioribus: cui titulum fecimus in Cat. Ang.

A. 6. Trifolium cerniculatum minus, angustioribus foliis fruticosius.

An Trifolium corniculatum frutescens tenuissimis foliis C.B. Prod. cujus descriptionem v. infra.

A. 7. Loti

I ocuri

A. . Loti corniculati major species J.B. Lotus pentaphyllos slore majore, luteo, splendente C.B. Trifolii siliquosi varietas major Ger. emac. Trif. corniculatum tertium Dod. The greater Birds foot- Crefoil.

HISTORIA PLANTARUM.

Altior est multò quam vulgaris: caulibus enim cubito ac etiam sesquicubito altioribus affurgit. Faliis per ramos tribas ex uno pediculo, uncialibus circiter, duobus tidem pediculi expertibus caulem complexis. Flores peculiaribus furculis, & in fummo caule in orbem congesti, majores, lutei folis quibustlam corona subjectis. Siliqua numerosa, reca, unciales & selcunciales. Hujus caules & folia, sed pracipue umbella antequam sfores aperiantur incana lanugine hirsuta sunt, seu pilis mollibus canescentibus oblita. In pratis humidis & ad sepes.

Videtur hanc describere D. Magnol sub titulo Loti pentaphylli majoris hirsutie candicantis C. B. Vide Botan. Monfp.

· 8. Lotus pentaphyllos major hirfutie candicans C.P. Melilotus vulgaris alter sylv. Cxs.

In sylvestribus & veteribus ædificiis nascitur, brevior, faliis subhirsutis, candidioribusque: flore ve-

lurin capitulis copiolo, odoris exigui, Lotumæmulantis, filiquas fert incurvas. Quam plantam intelligat Cæfalpinus nefemius: nullam enim Loti speciem novimus floribus in capitula congestis, filiquis incurvis. Rectiùs fortasse ad Melilotum reruleris.

9. Lotus pentaphyllos minor hirsutus, siliqua angustissima C. B. Lotus corniculata siliquis singularibus vel binis tenuis J. B. Lot. cornic. minor pilosus Park. Trifolium corniculatum minus pilosum C.B.

Multifidà, infirmà radice terra hæret: caules emittens rectos, numerofos, pedales, ramofos, fubrubentes, longis albicantibus pilis oblitos: ad quorum nodos terna folia Meliloti nobilis, oblongiora, acutiora, binaque nihilo minora cauli ad pediculi exortum adnata. E foliorum finu pediculus exit fingularis, tenuis, uncialis & longior, in cujus cacumine flos luteus ex calicibus hirfutis. Silique plerunque fingulares, rariffimè binæ, unciam longæ, teretes, semine copiosissimo, ad vicenarium ferè numerum, tenui, Portulacæ pari, ruffo, rotundo, sapore leguminoso refertæ. Propè Neapolin in Italia collegimus. Invenitur & in Gallia Narbonensi.

10. Lotus pentaphyllos frutescens tenuissimis glabris foliis C. B. pin. Trifolium corniculatum frutescens tenuissimis foliis C. B. prod. Lotas corniculatus frutescens Park.

C. B. prod. Caulibus est tenuibus, viridibus, glabris, pedalibus, in plures ramos palmo minores brachiatis, foliis angustissimis cinctis. Cauliculorum sunimitatibus, quemadinodum & pedicellis ex foliorum alis prodeuntibus, flosculi bini terni, rarius quini, in orbem dispositi, lutei coloris insident; quos siliqua bina, terna, breviores & crassiores quam in pracedente, in longum apicem desinentes, in quibus semina

exigua, fequuntur.
Monfpelio habuit C. Bauhinus & ex Italia. Hoc perfimile eft, fi non idem Trifolio nostro corniculato angustifolio fruticosiori, cujus superius meminimus sub prima specie. Flores tamen, cosq.

fequentes filiqua, in hoc pauciores funt in codem pediculo quam in illo.

11. Lotus sliquossus glaber store rotundo C. B. Trisalium hamorrhoidale alterum minut, sive Lotus Libyca Dalechampis Park. Tris. restum Monspessulanum J. B.

Caules habet rectos, robustos, bicubitales, ramosos, nonnihil angulosos, glabros penitus, aut parum hirturos: folia quina, bina minuta, cauli appolita ad pediculorum exortum, reliqua tria extremo herent pediculo, quibus folia Trifolii albi Dod. magnitudine cedunt & rotunditate, fuperant verò lanugine. Flores confertim conglomerati privatis surculis ex foliorum sinu ortis, corollæ instar penduli, albicantes, inferioris folii rostello atropurpureo. Siliquæ in orbem radiatæ, numerosissimæ, tenues, viginti quatuor interdum, omnium pediculis medioriere brevibus, in furculi caput coeumbius, uncià breviores, teretes, glabiz, fusca, seminibus refertz nigricantibus, Papaverina zquan-

Adrivos & in locis humidis, circa Messanam Siciliæ, Tropiam Calabriæ, & Monspelium Galliæ Narbonensis hanc observavimus.

Oxytriphyllum Scribonii, Lotus fylv. Claf. bift. i.e. Lotus fruticosus Granatensis Park. huic eadem

12. Lotus pentaphyllos siliquosus villosus C. B. Lotus incana sive Oxytriphyllum Scribonii Largi Ger. Lotus bæmorrhoidalu major sive Trifolium hæmorrhoidale majus Park. Trifolium album rectum, birsutum valde J. B.

Multis ex eadem radice folonibus rectis, cubitalibus & bicubitalibus fruticat, gracilibus, lignofis, to retibus, hirfutis & ramofis. Folia canà lanugine pubelcunt, terna, quadam jubrotunda, potilimum priora & priva , cum parvis duabus appendicibus: fuperiora in obsultorem mucronem delinunt, & ex iis quædam majora, ad quæ appendices etiem magnæ, ita ut fint quina folia, sapore infigniter citra morsum ullum aliamve ascinitiam qualitatem astringente. Flores extremis ramulis emicant, plures juncti, potitu patulo: fingularium forma quæ Trifolio Atphaltio, fed color candidus, ex calice valdè hirfuto & virofo. Juxta calices & flores foliola longa: breves, craffiufculæ fupervenium: filiquæ, coloris spadicei, forma stercoris magni muris caudati: semen in ils rotundum exiguum

Inter Monspelium & Peroul: Circa Messanam Sicilia major & lignosior habetur. D. Magnel in Locus. Valena Sylva se bicubitalem & tricubitalem observasse refert.

13. Dorycnium Monspessulanum fruticosum J. B. supposititium Monspeliense & Hispanicum Park.

Hispanicum Ger. Trifosum album angustisosium, storibus veluti in capitulum congestis C. B.

7. B. Totum albidum eft, ad sesquicubin altitudinem excrescere solitum, cujus novelli adhuc ramuli obsequiosi, fractuque contumaces existunt, adultiores, aut loco asperiore nati, multum durescunt: Folia ex intervallis terna, quaterna, fed fapius quina, radiata fine pediculis adharent, oblonga, anguita, albi langine pubelecnia, Cluiro adtringents guits. Have extremi ramulorum inad-guita, albi langine pubelecnia, Cluiro adtringents guitus. Have extremi ramulorum inad-cuntur, in orbom glomerati, albi, quorum fingulares ad Trifoli pratentis albi flores accedunt, fa-pore (ut nobis quidem videtur) nomibili adtringente. Hofice excipium fisitail plates final juncti, gravi, quibus fingulis femina continentur fingula, verificoloria (ut prodidit Clufius) feu varia, qualia fere Tithymali paralii femina tum figura, tum colore, tum etiam magnitudine. Radix fatis craffa, dura & lignofa, exteriùs nigra, interiùs alba.

In saxosis collibus & ad sepes prope Monspelium nascitur.

14. Dorycnio congener planta J.B. Dorycnio congener Clusii Park. Lotus pentaphyllos incanus G.B. Doryc. Monspeliensium Ger. quoad iconem, nam descr. est alterius planta.

Cubitalibus & viminis modo obsequiosis virgis, superioris gracilioribus, nec ut illius lignosis, ab eadem radice pluribus oritur, in frequentes ramos divisis, solius cincus crebris, quinis simul ab eodem puncto ortis, quam præcedentis longioribus, angustis, acuminatis, minds etiam quam illius inucan parado canis. In funmis caulibus inque pediculis longis è foliorum alis egreffis flofesti parri, plures fimul in capitulum fubrotundum congesti, quantum memini ex albo rubelcentes; quibus succedunt filiquæ parvæ subrotundæ, per maturitatem spadiceæ, singulæ singula semina continentes rotunda, Sinapeos magnitudine.

In palutribus propè ftagnum marinum Lessang dictum non longe Monspelio copiose provenit. Local In Germania guya fluv. Lycum Augustam Vindelicorum præterfluentem invenimus. Dorycnio congener Clusii species à nostro diversa esse videtur: cum flores longe majores sint & diversi colocongener commingeness a nome create for transaction and provide imagers into extreme colo-ris: folia breviora latioraque. Glaux Alpina in Exor, quoda folia & florum colorem, & locum na-talem cum planta nobisdocripta convenie; differe paucitate florum in codem capite, & numero fe-talem cum planta nobisdocripta convenie; differe paucitate florum in codem capite, & numero feminum in eadem filiqua: in his accedit ad Trifolium album rectum hirfutum valde I.B.

15. Trifolum argentatum storibus lateis J. B. Lotu asperior fruscosor Park. Lotus fruscosus inca-nus sliquosies C. B. An Trifolium glutinosum saxatile argenteum store odorato Zanoni?

Bafis hujus fingularis, lignofa, gracilis caules fundit palmares & longiores, tenues, hirfutos: Folias terna altera parte argenteo nitore iplendentia, pilofa, altera verò viridantia. Flores cacumini cau-lum harrent, magno, lutei, hirfuti, è laciniato villofa calice.

In collibus circa Monipelium collegimus. Secundum Zassai floribus fuccedunt filique hirfure unciam longz, continentes femen planum,

ovale. Ad pedem Montis Baldi crescit & locis saxosis gaudet.

16. Lotus sylvestris Dioscoridis Ponæ Ital. Sylv. Creticus Park.

Caules furrigit pedales foliss vesticos ad fingula genicula quinis, quorum duo minora cauli hinc indè adnascuntur, reliqua tria intermedia ejusidem originis brevissims & ferè nullis pediculis intercedentibus harent, parva, obscure viridia. Flores parvi, lutei, partim è foliorum alis exeunt, partim sumous nations, parten and parten an nosus cum aliqua amaritudine mox evanescente.

* 17. Melilotus quædam Cretica Alp. exot.

Ex radice tenui, longa, gracili, in aliquot tenuiores radiculas divisa cauliculos fert longos, graciles, foliu, Trifolii corniculati Cretici timilibus, sed longioribus pediculis innitentibus, vestitos, & per terram forms, 1140m community and luxuriantes; in quorum summitatibus provenium bini flores lutes, Trifolii falcari floribus magnitudine & figura fimiles, quibus fingulis fingula cornicula, longa, recta fuccedunt, inque his continentur semina flavescentia, parva & rotunda, gustui primò subdulcia, mox cum modico calore aliquantulum aftringentia.

* 18. Lotus wonunger@ fruticosa Cretica argentea, siliquis longissimis propendentibus rectis Motif.

Cauler edit fruticofos, bicubitales, aliquando altiores, incanos, ad quorum fingula genicula excunt bina folia, in mucronem obtulum terminata, atque in lummo pediculo terna majora & obtuliora, omnia tam fubrus quàm fupra argentei lucidi coloris. Ex fingulis alis inter pediculum folm & caulem exiliant pediculi unciales, gerentes in cymis fummis ternos, quaternos, nanc plares, nunc

Lib. XVIII. De Herbis store papilionaceo, seu leguminosis.

pauciores flores lutcos; quorum fingulis delapsis succedunt fliques singulæ, Loti vulgaris glabræ filiquis duplo crassiores, sesquiunciam longæ, rotundæ, reckæ non curvæ, quo à Trifolio corniculato Cretico Alpini distinguiur.

Semina Chalepo usque Syrix emporio transmissa hanc plantam descriptionis autori produxere.

19. Lotus flore luteo, corniculis articulatis, Sicula. An Trifolium Scorpioides Park?

Radix alba, fimplex, in nonnullis plantis in fibras spargitur imà parte: Cauliculi plures, in terram procumbentes: Folia glauca, e quinque foliolis composita, si annumeras pinnas seu auriculas
ad peticulorum exorum hine inde cauli adatas, ut in reliquis Lotis. Flore parti, lutei, Trifolii
corniculati, sed minores, ad nodos vel singulares, vel bini è interdum terri simul. Siliqua longe,
tenues, corniculata seu contorte spire un modum, aut Scorpioidis Telephu, articulata, seminibus oblongis, shavicantibus in singulai internodis:

In Sicilia propè promontoriolum dictum Punto Cerciolo non longè à Puzzallu. Hæc nobis oftenfa est Monspelii (quantum memini) pro Coronopo ex codice Cæsareo.

Lotus siliquis Ornithopodii J. B. C. B. An sylvestris Creticus Park? cujus icon non bene respondes
Planta.
J. B.

Unica ex radicula, albà, duriusculà, paucis fibris donatà, cauliculi exeunt aliquot, teretes, in aliquot ramulos ex selciunciali intervallo divisi: Ex quorum geniculis fossa harent quana quorum inferiora duo sinperioribus tribus magnitudine cedunt, nullo sapore manisferio pardata: Extrema foscali occupant lutei, quales in Loto corniculatà glabrà, nigris lineis striati; quibus succedunt filispue, ex uno geniculo due, tres aut plures, suno tex plerunque si sectiona aut as d'unmum daus uncias longe, falcate, compresse, atro-purpurex, seminum extuberantias pulche exprimentes. Nobis in una siliqua adquatuoridecim femina animadversa compressa.

Prope Messanam Sicilize in lateribus montium urbi imminentium invenimus, & in insula ad promontorium Pachynum nunc Capo Passaro dictum.

* 21. Melilotus, rectius Lotus, Hispanica foliis maculatis C. B. Park.

C. B. prod.

Ex radice parva ramuli palmares, aliquando pedales, tenues, emergunt, quos ambiunt folia bina hinc indè: ex quorum alis peciolum prodiens tria folia fultinet, obtufa, atrovirentia, & ob venas candidas per ea dificurentes maculata. Flores parvi, pallidi. In montibus Caftilia frequens.

22. Dorycnium Diofcoridii fortè Ponæ Patk. Jaceæ Oleæ folio affinis C.B. item Cneoro albo affinis ejustiem.

Ad fesquipedalem altitudinem assurgit, multis ramis fruticosis, quibus adnascuntur folia crebra, parva, longa, angusta, rugosa & venosa, quam Olex minora, nullo ordine posita. Flores papilionaeci, nunc albi, nunc pallidi. Semen non vidit autor; verum leguminosa fuerint oportet filiquis inclusa congenerum modo. Radiets fibrosis.

Hujus femina è Creta ab Honorio Belli ad se missa Lago-chymicae nomine scribit C. Bauhinus

Imperfecta Ponæ descriptio nobis non satisfacit.

23. Lotus sativa Graca maculato folio C. B.

Lotus fativa, & cum folium modò macula rufa, modò nigra notatum fit, & caligini octulorum medeatur, à quibusdam requivament, id est, Trifolium octulatum vocatur Ang.

CAP. XI.

De Cytifo.

Ytilum à Cythno insula in qua inventus est dictum volunt. Plin lib. 13. cap. 24. Inventus bie frutex in Cythno insula, inde translatus est in comes Cycladae, mox in urbes Graciae, magno cases proventu, propter quad maxime inviror varum est in Italia. Non assum, mon must insuriam expaveleti: Adjicit Hygimus ne hospitum quidemo huilam gratiam ligni.

Jo. Bodzo à Stapel nomen impositum videtur.

Jo. Bodeo à Stapel nomen impolitum videtut « कि निका गिरुष्ट मार्ग्य पार्ट प्राण्य of quoi mammillae latta equajitre diffentas faciat. Lac coppolium generare Cytilum doce Columella lib, 5. c. ult. Cyfifam in apaliesse figuration maxime referet, quad Gallinis, apibus, capris, bubus quaque & omni generi pecudum utilissimus sis, quad ex eccite pinguescit. & latis plasimum prabet ovibus, tum etiam, quad acto emessibus urititi es pabulo uti, & posse arido possis. Nudirect quidem si latis inopas premuntur Cytilum aridum in aqua macerare oportet, & ciam tota noste parmadueris, postero die expressi fucci ternar beminas permessico; modico vino, atque ità potandum dari, sic & ipsa valebunt, & pueri abundantià lastiu confirmabuntur. Eadem ferè babet Plinius loco supra citato.

Cum Cytiks nihi aliud fi qu'am Trifolii filiquosi genus fruticescens, non obstante lignes substantia qu'a constat, iis subjungendum duxi.

1. Cytifus birfutus J. B. Cyt. foliu fubruffal anugine birfutu C. B. Hifpanicus arboreus Park. Pfendo-cytifus birfutus Ger. Shruib-trefoil.

971

J. B. quatuor cubitorum virgis, nigricantibus, hirfutis, non admodum fruitcofis, neque lentis, donatus eft. Felia terna, nonnihil oblonga, hirfuta utrinque: [Clufio fupina parte viridia, prona fibruffia lanuqine hirfuta J frues in ramulorum faftigus postififiumin fert, licet & ad latera interdum labeat, plures fimul congeftos, magnos, luteos, [aureo colore fulgentes Claf] è calicibus longis, lanuginosis: fibriquas verò longis pilis obfitas, felcuncià longiores, paulò triente unicis latiores, per maturitatem nigricantes, femina claudentes Geniffa: feminibus paria, fubnigra, ex obfervatione Partifichii

Hanc speciem Clusius solummodo ad montium radices circa Calpen, & in Batica maritimis flo-Lacuit rentem invenit: Nos in Italia & Sicilia frequentem observavimus.

2. Cytifus incanus Ger. incanus folio oblongo Austriacus C.B. incanus Germanicus Park. Cyt. Clusis Pannonicus alter folisis omnino incanis J. B. Cytifus V. Clusi. hist.

Clus.

Cubitales nonnunquam fort wirg as, rectas, tenues, vimineas, lentas, quas ab infimo ad fummum usque exornant folia, terna, uni petiolo inharentia, Cyrilo Geslneri fere similia, sed omnino incana, angustinora, guittu amaro, quaeve trita pinguia elle videntur. Ex Kingulis interdum foliorum funubus ramuli prodeunt, similibus foliis sed minoribus obsiti, terentes in summo quimos aut sens spert, Loti pratentis herbz [quam à pragrandibus sissius nonnuilis siliquos nonnue cognominant] solbus perfimites, coloris aurei, odoris non expertes: & ex folliculis deinde siliquas planas, oblonginicalis, hiritas sonnino, atque in his sems siliustimum, planum, nonnunquam tumidisculum & roundiduculum, durum, quod maturitate dehiscentibus siliquis excidit. Radix dura est & lignosa, nigricans & summit est leure sparla.

Clufio frequens elt toto Viennensi agro, & multis aliis cum Austrize superioris & inferioris, tum Lecus & Pannonize locis aridis propee vias. Floret Julio & subinde usque in Autumnum; semen sub Augusti Tempu. finem & Septembri maturelecit.

Parkinfonus Cytifum album fylvestrem Cord. bift. hue refert, quam C. Bauhinus pro distincta specie proponit sub titulo Cytisi albicantis solio trisolii vulgaris.

3. Cytifus birfutus major foliis pinnatis C. B. Cytifus pinnatis Ger, incomus major foliu pinnatis, five quimti species altera Clussic Park. Cytiss secundi species altera Pannonica Clusso, birsuta vadde 3. B.

Clus Mulco major eft, craffioribus virgis [quàm quinta species Clus. bis.] admodum hirsuis, foliai daplo amplioribus, siliqua seu lobis majoribus: infli etiam sures colore magis aureo rutilant.

Juxta sepes in Pannonia & Austria nassitut not genus, sed tarius est, & minus obvium superiore Leem/
[V.Clus.] illus estaim semen vermiculis obnoxium.

* 4. Cytisus incanus siliqua longiore C.B. Cytisus octavus Ger. Cytisus montis Calearis J.B.

J. Bauhinus è ramo ficco ita describit, Teretes, tenues propagines alternatim producit, tantillum hirituss, in extremis, per quas folia terna, Doryoni ferè Montpelientis paria, quadam brevilitme & paria, quadam brevilitme & paria, quadam brevilitme & paria, quadam brevilitme & paria, quadam brevilitme ad aliquot cubitos exterescene. Flores pediculo brevi harent, longo per ramulorum extrema agmine, Geniftella pares, lutei, calyculo subhirsuto, in acutas lacinias diviso. Rami interdum candidi cipm destorescit.

Adverfariorum auctores sequentibus verbis, Qua quis Româ regiá viá Florentiam adit, oppidulo cui nomen Aquapendulæ, declivi se depressa etam planiste feracultima Cyclium fruscem quinque seve cubitis procerorem, Geniste Sarmentis plurbus, gracissus, præduris, straists, vudimus staaim ab imo, aut paulò superius lignosa radice, è tenusbus pediculis solia terna, non ità numerosa, similia Fernugraco, angustiora, habitiora, Rutacea: Geniste vel Sparti vel Psis flores luete, sed microse. Sisiqua Geniste par, cinericea, gracisior, compressior; intus loculis sunt dissepta sensita ex attore, Geniste. Est cana universa planta, ut Rhammus Monspelientis aut Halymus.

Sapor Ciceris aut fimilis leguminis. Reliqua vide apud auctorem.

J. Bauhinus Cytifum hune. Lobelii non fepararet ab Hifpanico primo Cluf, nifi iple Clafius ac etiam Lobelius fepararent: in quam fententiam & nos etiam propendemus. Parkinfonus extra feopum jaculari videtur, clim hune habet pro Cytifo incano folio obloago Auftriaco C. B.

* 5. Cytifus incanus folia medio longiore C.B. Cyt. tertius Hispanicus cum brevi pediculo J.B. Cyt. Hispanicus incanus five fextus Clusii Park. Cyt. semper-virens Get.

Pedalibus, rarò cubitalibus affurgit ramulis, tenuibus, omnino incanis, quos exornant terna femper folia, brevi pediculo inharentia, quorum medium duplo longius est reliquis, cinerci & canofeentis coloris, aditringentis verò & linguam exficantis faporis. Ramufculi ferè ab imo ad fummum.

Locus.

Locus.

mum per fingulorum foliorum exortus, floribus luteo colore fulgentibus, jucundi odoris onusti funt, binis aut ternis finul nafcentibus, ex molli quadam & candida lanugine hirfuta vaginula, fimilis cum superioribus formæ, sed minoribus. Seinen non observavit Clusius.

Locus &

Locus &

& Tempus.

Lecur.

Invenitur variis Hispania locis, prasfertim Batica, sed nusquam abundantiùs quam Valentino regno, ubi plurimus ejus usus est: nam illius ramis nudis & à suis foliis liberis, supra tegetes ao his qui bombyces alunt sparfis, jam saturi Mori foliis bombyces sericea sua stamina his ramis advolvunt,qua deinde à mulierculis & pueris explicantur. Valentini Boga & Boxa blanca appellant.

6. Cytifus fupinus foliis incana lanugine infernè pubefcentibus C.B. birfutus Ger. Auftriacus, frue fe-primus Clufii Park. Cytifus tertia Clufii Pamonica sparfis ramia J. B.

Aliquor ramis practitus eft, sparsis & humi fusis, tenuibus, lentis, fractu contumacibus, qui nullis aut certe rarissimis fosiis sunt obsiti, multos autem ex lateribus ramulos proserunt, tenellos, hirsutos, in quibus folia longis pediculis nixa, terno femper numero, fuperioribus breviora, elato dorfo, futos, in quisus jata origis petucian inta, tento riquo matero, in que interesta de control de perio vindia, inferné caná lanugine pubelécentia, amarituculi faporis 8th orbacei odoris. Ex alarum in extremis ramulis, 8t per toros interdum ramulos sparfarum sinu prodeunt terni aut quaterni simul quincii, nonnunquam singulares store Quinti [Lol.] flori forma simulas, lutei coloris, qui tamen dum marcescere incipiuntaureum colorem adeo saturum contrahunt, ut purpurascere videantur: folliculi unde flores emergunt pallent & lanugine pubescunt. Siliqua plana & hirsuta subfuscum exiguum

forms continent. Radix dura, lignola, juxta quam rami per terram fiparfi fubinde fibras agunt.

Sponte provenit fylvulå quadam ad Lache pagum primo ab urbe Vienna militari, & plerifique aliis locis urbi vienis: crefcit etiam in utriufque Pannonia fylvis, & ti. Interamin ultra Dravum flavium.

Maturbis floret reliquis Pannonicis, Mao videlicet, nonnunquam etiam Aprili, & novos interdum ex ramulis flores per totam deinde æftatem profert.

7. Cytifus supinus soliis inferné & siliquis molli birsutie pubescentibus C. B. Cytisus Pannonicus swe septimi species altera Clusis Park. Cytist tertis Pannonici tertia species Clusio supinis ramis J. B.

Pedalibus exit virgis, tenuibus, viridibus, fupinis & humi fufis, quas ambiunt fimilia folia, flores etiam pares extremis virgis quini, seni aut plures simul congesti innascuntur, nulli autem per virgas sparsi ut in superiore : Siliqua & semina non differunt. Virgarum foliorumque pars inferior & siliquæ molli hirfutiá pubefcunt

Hunc in folis Pannoniæ fylvis Maio mense florentem invenit Clusius.

8. Cytifus supinus sylvestrin Ratisponensis storibus luteis ad exortum foliorum prodeuntibus Hort. Altdorf.

Hanc plantam in Suevia, inque Bavaria propè Ratisponam invenimus. Folia utrinque hirsata, acuminata, pediculis oblongis infident.

9. Cytisus minoribus foliu, ramulus tenellus, villosis C. B. Cyt. Hispanicus primus Clusii, folio vire-Cente I.B. Pfendo-cytifus primus Ger. Hispanicus primus Park.

Hic interdum arbufculæ magnitudine excrefcit, duro stipite, cujus materia slavescit, sed cor sive pars interior nigricat: is autem cum majoribus ramis & virgultis candicante cortice obducitur: tenelli ramuli toti villo obsiti: folia numerosa ramos ambiunt, terna uni pediculo inharentia, Medica modo, dilutioris viriditatis, sapore viridium leguminum, amari tamen. Aliquot flores extremis ramulisquasi spicæ instar nascuntur, Genistæ similes, minores, lutei, nonnihil odorati: deinde lobi Geniftæ pares, oblongi, asperi tamen & hirsuti, in quibus exiguum semen tumidiusculum, nigricans, Genista minus. Radia lignosa, & in diversa tendens.

Crescit in Salmanticensi agro, & aliis utriusque Castella locis secundum publicas vias. Floret Iunio: femen profert Julio & Augusto.

 Cytifus folius angustis, incanis quasi complicatis C. B. Cyt. Hispanicus Clusii secundus J. B. Pseudocytifu: 2. Ger. Hispanicus secundus Park.

Hic duorum cubitorum duntaxat altitudinis, fruticolus, virgas profert candidas omnino, tenues, ramolas: folia superiori similia, terna semper ex uno pediculo nascentia, minora, prorsus incana, nunnious; jour imperiori minita, terina temper ex uno peuteuro naterius, minora, prorius incana, mun-quam expanía, fed femper quafi complicata, prominentedorfo, impenéi amara. Fiere ut in altero, extremis ramis infident, fuperioribus formá fimiles, fed intenfior & plané aureus color; filiquæ ettam longiufculæ, afperæ, ex purpura nigrefeentes, mucrone deorfum inflexo. Sumen paulo majus eft & fubnigrius altero: Radix fimilis.

juongrus attero: A aux muis-Loco & fiorendi tempore cum pracedente convenit. Nos in fylvis montofis propé V terbum viá qud Romam itur Cytifi fpeciem invenimus cortice glabro candicante; folis parvis, obfcuré viridibus, glabris, minimé expansis, sed quasi complicatis, pluribus simul, filiquis oblongis, comprettis, asperis leu hirfuits, parvo intustemine; quam huic can-demdicerem, ni magnitudo de foliorum color oblatere. C. Banhmustamen adnocar hunc circa Mon-ton de la completa del completa del completa de la spelium foliis esse viridibus; qualem & D. Magnol se copiosum observasse ait in Gramuntio luco, Majo mense florentem.

11. Cytisus glaber nigricans C. B. Cyt. Gesneri, cui slores ferè spicati J. B. Cytisus Ger. Pleudocrislus niger Park.

f. B. Virgulis eff cubito longioribus, lentis & multis alis tenuibus concavis, brevi pilo circa faltigium ramulorum hirlutis. Folia lemper terna uni pediculo inharent, prona parte hirluta, quarum longirudinem nervus peacurir, Clulio folia (aporsa amarulculi, Ramorum extrema in longa abeunt ficies florum lucorum Pili floribus fimilium, del minorum & brevibus pediculis harentium, odoris grati, Clusio melleum quiddam spirantis; quibus slique supervenium unciam aut secunciam longæ, planæ, culmum latæ, compresse, hirsute, Somen parvum, spadiceum, Clusio slavescens, continentes. Radix dura, lignofa, longa, rarioribus fibris donata.

In Austria & Stiria, itinere à Vienna ad Venetias copiosum observavimus.

* 12. Cytifus glaber viridis C. B. glaber filiqua angusta J. B. Cytifus siliquosus Ger.

Fils huic Cytifo terna quidem illa, ex rotundo fublonga, ut Cytifo Gefneri, verum glabra. Flores ad virgularum angulofarum lacera ex foltorum alis fingulares, quantum anmadvertere licuit, faits magui, longore calvec quam in Cytifo glabro filiqua la latà, à quo & filiqua diffungunt, ex latere, ut mox de floribus dicebamus, prorumpentes, culmo angustiores uncias duas longa, pediculo brevissimo mox de nombra dicebanias, profunipentes, cumo anguntores difeus duas foligas, pedicino previnimo harentes, glabras, qua ficca nigras, inter Cytilos tenuiores filiquas non observavimus, in quibus se-

nerentes, galora, que nos ingra, mos oquos comores inquis non coiervarimis, in quibas/e-men orbicularum, rutium, comprellum, Lente minus.

Thomas Johnsons in Gerardo fue emaculato hane speciem parum admodum vel non omnino à pracedente differre feribre: Icè di forum finis repugnat. Ni folia glabra essen, Ratisponensem nioftrum

existimarem.

Lib. XVIII.

Cjiffin glaber filiquê latê J.B. Cytifur 2. Get. glabris, foliús fubrotundis, pediculis breviffimis C.B. Pfendecytifus folis fubrotundis Park.

3. B. Accommodus est confilibus arearum marginibus, reliquisque topiarii operis deliciis, obsequiosis virgulis, quæ alicubi ad terrium & quartum cubitum affurgunt, glabra, & ubi tenuari occipiunt angulose: per has fulia terna, semper juncta concinna & rotunda, uncià bevioribus pedicuis harent; at verò in ramulorum qui slores aut siliquas suffinent extremis non jam ea terna, sed bina aut singularia, fortuito politu, latiora & in acumen definentia. Verum tum hæc, tum illa læto virore arrident. ria, iortuno ponta, iatora & in acumen compensas y otuni tuni nate, tuni nia iato virore arrident, nullis oblita pilis. Flores fuminitatibus ramulorum acervatim infident, lutei, Geniftella amuli, ex pe nums opina pins. Fiores initialitations function de contain initialitation, inter, Genintella amun, ex pedicellis femuncia brevioribus, quibus fuccedunt fliqua, unciam unam aut alteram longa, femunciam latæ, compressa, glabræ, in quibus semina fusca, subrotunda, compressa,

Hanc plantam in clivis maritimis propè Salernum in Italia sponte nascentem observavimus: Can-Locus. tabrigia: in hortulo nostro aliquot annos columus. Folia in virgis inferiora pediculis satis longis in-

14. Cytifus foliolis glabris, filiquis Ornisbopodii birfusis C.B. Pfeudocytifus Hispanicus Bauhini Park. C.B. prod.

C. B. prod.

Hie virgs oft rotundis, firiatis, duris, tricubitalibus, in varios ramos, nonnihil lanugino os brachiatis, quos folia numero a terna uni pediculo inherentia, in fummis ramulis exigua, dilute virentia ambiunt. Flores parvi, lutei, Geniftæ fimiles, quibus filique unciales, molli hiriutie rectæ, ternæ, quaternz, quinz uni pediculo inharentes, quibus semina parva, plana, nigricantia inclusa sunt.

In Hilpania ad agrorum limites frequens eft; non tamen cum Cytulo primo Clufti, cujus pars in-Loca: terior nigricat, confundi debet, & ramuli toti villis obfiti funt.

Nescio an hac species ad legumina filiquis articulatis potius referri debeat.

15. Cytifus birsutus slore luteo purpurascente C.B. magnus slore luteo purpurascente Pona Italic.

16. Cytifus ferratifolius seu glaber Dioscoridis Laugerio flore rubro Hort. Altdorf.

17. Cytisus incanus siliquis falcatis C.B. Cyt. siliqua incurva, solio candicante J.B. 7. Cornutus Ger.

Galeni creditus Marambæ, cornutus Park. Cytilus Maranthæ frutex est totus candidus, eam altitudinem attingens ad quam Myrtus crescit.

Folia fingulis pediculis terna, retula & nonnihil filla, que fi digitis terantur odorem Eruce proximum, Folia iniguiis pencuiis terna, recuia ex nominat mus que i orgus ceantur cooren Eruce proximum, guftata verò Cicer recens amulantur. Florem excludit in ramorum cacciminbus, laturu afochétque pulcherrimum, colore luceum fed laturato, [parvum, Geniftæ pilofæ flori proximum, ex longo pediculo.] Siliquar producit pulchras, latas, contortas uni & nomunquam plumbus foiris, in quibus fucilo. femina parva, vix incunte aftate maturescentia. Caudex nigrum cor retinet Ebeno simillimum, quod evenit ratione vetustatis; nam inadolescente non oblervatur.

quod evenit ratione viennaus; mai maconescut non opini sauri. Ad Baias propè Neapolin in Italia copiolim invenimis. Marantha eum fæpius collegit propè Lisur. Neapolin, in colle quodam, quà ad Nefidem infulam itur. Honor. Bellus in infulis Rhodo propin-

quis & Rhodo ipfa nasci tradit. Ex hujus ligno enfum manubria Turcæ conficiunt; & Calvieri Patmi sphærulas precatorias effor Usan. mant. Bellus. 0000

Appendix

Appendix ad Legumina,

Continens plantas quasdam, ob filiquas bivalves quas producunt, Leguminofis affines.

Æ vel sunt foliis pinnatis Leguminum instar, vel foliis variè dissectis, sloribus tamen ad papilionaceos accedentibus. Prioris generis planta funt vel foliis bicompositis seu ramosis Filicum nonnullarum in modum, vel foliis tantum pinnatis.

SECTIO PRIMA.

De Siliquosis anomalis, Leguminosis affinibus, foliis varie dissectis, floribus ad Papilionaceos accedentibus seu

De Fumariis siliquosis.

VUMARIÆ notæ funt Flores spicati ad Papilionaceos accedentes, calcaribus retrorsum productis, quorum medio circiter tubo pediculus inferitur, Siliquæ bivalves velut Legumi-nosarum, folia diffecta aut pinnata.

1. Fumaria alba latifolia Park. alba latifolia claviculata Ger. emac. clavicula donata C. B. Fumaria cum capreolis J. B. Climbing Fumitery.

E radice (implici, tenui, sublutea, paucis fibris capillata, gustu amaricante Cauliculos emiteit plures, tenellos, infirmos, angulosos, humi procumbentes, nili in propinquo sint frutices quos claviculis suis apprehendant.

Folia ex intervallis alternatim oriuntut, tenella, pallidè virenta, acumi cults tuis apprenentant. Festa ex intervaus aiternatum oriuntur, teneila, palitide virentia, acuminata, Lentis quodammodo figură, integra, nec laciniata neque ullo modo incila, quinque aut fex pinnulis ad eandem coftam adnexis compofita, extremă coftă în claviculam pratenuem exeuntores. Ferez în spicis ex adverfo foliorum oriuntur, Fumariz vulgaris storibus figură similes, sed minores brevioresque, colore albo nonnihil virente, duabus partibus compostiți, aleras furfum, aleras deorsum reflexă, marginibus velut crispis aut simbriatis. Succedunt silique breves, nonnihil compress, real vel quaturo femina, exitqua, nigra, splendentia, reniforma continentes.

Floret circa finem Maii: inque uliginosis saxosis, arenosis e& ad ripas lacuum & ssluviorum repetiture.

C. Bauhinus aliam præter hanc Fumariæ viticulis & capreolis plantis vicinis adhærentis speciem ha-bet; quam & D.Magnol Aprili & Maio menssus sides en circa Thermas Ballerucanas, & sub magnis rappbus ultra opnicum S.Jean de Vedar, procep primum molendinum se invenssis en circa. Nos tamen rupious utra ponteun s. Jean as veaus prope primum moienanum ie invenuie atterit. 140s tamen futipicamur non diversum este à pracedente quam intelligit D. Magnol. Quòd si C. Bauhinus Funariam nostram majorem scandentem sfore pallidiore intelligat, perperam viticulos & capreolos ei attribuit. Nos dubios & suspensos relinquunt, qui Entia sine necessitate multiplicare odimus.

2. Fumaria siliquosa semper virens Cornuti. Siliquosa Americana Park.

Rectà surgit caule pedali, rotundo, glabro, tenui velut cinere asperso, qui leviore tactu facile defloratur. In felia cassius lavor & divisura similis vulgari, amplitudo tamen est major. Brumale tempus ca non metnunt. Cauliculi alatim pullulant : floribus in apice spicantur, Radici cavæ similibus, colore autem diversis: horum enim canaliculus carneo, os autem patulum fulvo atque aureo colore splender. Floribus succedunt silique, falcula in modum contorte, flavescentes, in quibus semina Milii, modo compressa, rotundiora tamen concluduntur. Radix fibrosa est, vulgarique denfiùs capillata.

Planta hæc acris fimul & amaræ qualitatis est particeps.

3. Fumaria que Split dicitur J. B. Fumaria lutes Ger. C. B. lutes montans Park. Pellow Pu-

Numerolos, teneros & delicatos profest caules, dodrantales, per quos folia spectantur Radicis cavar vel Adianti, sed minora multo, mollicella, glauca, potissimum parte inferiore, sapore inseriore, sapore inseri

gniter acri & fauces vellicame, pauco adjuncto amarore. Flores lutei vel albidi cornicula retunquunt Rumarae bulbofe, minora, femire plena nigro, nitulo. Radio craffitulcula migricat.

Provenit in collibus culti esem plena nigro, nitulo. Radio craffitulcula migricat.

Provenit in collibus culti esem plena nigro, nitulo. Radio craffitulcula migricat.

De hac herba Achilles Gaiferus in Observacionibus ab Hier. Velichio editis, Observ. 99, hec ha Vive & bet; Chim in Italia Rudiorum gratai verfarer, in magnou ita & fama erat herba quiam Shir in Scla. Vive. onia, Venetis autem herbam Sclavonicam vocabant, amara & folius Rutam fere amulantibus que cauda en tu quibuldami illius genus, aut Harnel Arabum udereur. Hac copios ata sin finibus Bosiniae, circa Castrum dictum Bojmaprin mire laudabatur ad varios affectus, Podagram, Architidam, nervorum affectus, Spasimum, Paralyfin, Epiefana, Apoplexiam & finibus Bosiniae, circa Castrum dictum Bojmaprin mire laudabatur ad varios affectus, Podagram, Architidam, nervorum affectus, Spasimum, Paralyfin, Epiefana, Apoplexiam & finibus Calou clamil. Viro Georgio Laubio Med. Aug. & amico neo literis lignificaliem, hoc modo relpondis: Mitto tibi pro 'Armbieg ue habeo de herba Split, ex Vencella Lavinio Moravo hom. liter. Est species Fumaria se u Corydalis. Invenitur in monthus Bosinia inter faz; folio, sapore & store Fumaria en Lavinio Moravo hom. liter. Est species Fumaria Alpina nominati. Usus ensis in omnibus nervorum affectus, promis la promise. Est semperario in omnibus nervorum affectus sagis, inter se correctiva contrat, lenter prugat, urinam movec, oppilationes mesenterii aperu & hepatis, suriam provec, oppilationes mesenterii aperu & hepatis. Radix amara & acris est: Formula heze, R. Radic, Split si) ved Motantolororenia: Bull lento igne per horam j. Datur jeuno pro vice Si, hujus decodit tepide, & per quinque des continueur. Prima vice simpuum inobriat, post levier exhilara & morbum cicolevat, vich convenient infitutuo. Corrobora Cerebrum, & quòd Melancholos ac Mantacis conv

præterea Epilepsiæ superventum curatus est hac herba, ita ut in alium quasi novúmque hominem se

conversum putaret. Hic verò dat. 3ij. decoct. Ex excerptis D. Soame.

Fumaric bulbofa radice cava major C. B. F. b. radice cava flore purpurafente & also I.B. Ra-dix cava major alba Ger. Item R. c. major parpurea ejulidem. R.c. ma, flore albo Park.

7. B. Radice eft bulbofa, cava, lata & feffili, fibris aliquot donata, colore intus forfique buxea, fapore amaro, interdum non major nuce luglande, alias pugno maximo major, quafi ex compluribos bulbis compacta, continuis tamen ea forma qua Brutorum renes nonnunquam conficientum. Hinc bulbis compacta, continuis tamen ed forind qua Brutorum Tenes nonnunquam confipiciuntur. Hinc exfurgir caulit unus aut plures, teneri & magnă fui parte fub terra latentes, angulofi, comprefii, dodrantales & altiores, foris obfoleră purpură colorari, intus pallidi, nervorum agimie rubentium in circulo flipari, fucture mentitentes, qui primo Hatim occuriu linguam cum amarore & acrimonia vellicat. Folia in caule bina orut insequali, pediculis craffis, cauli concoloribis & longis; colore glauco praedita, que trifariam rurfum cum peculiaribus pediculis ribodividuntur: fingularia folia divifură Aquilegiz minoris: A caulis medio ad furmintatem ufque in thyri modum digorit flores pulcherrimi, ex brevibus pedicellis, veluti Confoldar regalis, calcaris extremo recurvo & veluti nucleato obstoleve, ur in Aquilegia, purpurei vel albi, labrs utrinque divialis richum oftentantes, lingula tanquam in ore latente, binis foliolis ad capita coeuntibus, cannularis, foris albis, intus puncto occinen fatture un filiminatae notatis i, di quod commune eft cam ei que flore albi eff. min est. la tanquam in ore istence, ouns roucus ac capita cocumious, cannulatis, toris alois, intus puncto coccineo faturo in finimitate notatis, id quod commune est tam ei qua since albo est, qu'am ei qua purpureo: quin etiam utrique inter sors qua corum pediculi oriuntur pro finguls pediculis singula folia oblonga, strata, mucronata, integra & modice concava. Siliqua maturo ortu sequintur oblonge, in quibus semen parvum, nigrum.

Plantula ex semine deciduo folium unicum producunt oblongum, subrotundum, simile Auricula

Leporis primum provenienti. Eam quæ flore est purpurascente in agro Mediolanensi copiosam invenimus primo vere, cum Locus. Mediolano Taurinum iter faceremus. Flore albo prædita ubique fere ad fepes, inque scrobibus um-

brofis Alpium Helveticarum nobis observata est. Radicem cavam viridi flore Lob. a descripta non separat C. Bauhinus, quem nos hac in parte non

5. Fumaria bulbosa radice solida, calcari & folio cristato J. B. F. bulb. radice non cava major C. B. itimque minor ejusdem.

7. B. Radice elb ulbofa, non cavà, rotundà, Avellanz magnitudine, interdum majore, non tam alte defixa ut ea quæ radice cava, membranula quæ facilè trahenti cedit investita, foris buxea, intus sibalba, amara, cui fibræ capillares aliquot adnatæ. Planta fæpe palmaris & minor, interdum dodrantalis & pedalis, nee multo minor Radice cava, caule lævi, subrubro, binis folisi prædico, ex oblongis pediculis cauli concoloribus, non adversi, in tria alia flubdivitis, quæ tenuius deinde sibdividuntur. Juxta radicem aur paulo altius foliculus unicus carinatus, calcaris gallinace instâr, membraneus, in quo aliorum foliorum rudimenta. Extremo cauli infident sibræ Radicis cavæ, purpurantus calcaris carina albitantica deinde sibra de la carina del carina de la cari tes, qui pediculo mediocriter longo tenuique adharefcunt, albi, tres, quattor, novem, duodecin aut plures, conferti in fpiez formani; interquos ad ingulorum pedicellorum exortum folium unum, diffectum varie, fimbriatum & criftatum. Succedunt lifique, ut in prezedenti. In hoc genere flores albos nondum observavi.

In hoc genere nore aloes increamen observary.

In Belgio, Germania & Sabaudia arvorum quorundam (epes & margines hac [catere dicuntur. Los u. Non feparabimus nos unquam (inquit J. Bauhinus) hasduas Fumarias radice folida non cava [majorem & minorem C. B.] fiquidem magnitudine tantum varient. C. Bauhinus diversa affirmat, & florum herbaceis rudiments differre ait. Nos fratris senioris sententiam amplectimur.

O 0 0 0 2

6. Fumaria

Lib. XVIII.

. 6. Fumaria tuberosa insipida Cornuti. Tuberosa Americana Park.

Umprijelam ideò appellamus hanc quod guftanti & olfacienti omnis pæne faporis & odoris expers effe percipitur. Ramofum huic & velut pennatum folium nafcitur, tam temui divifura quam eft Juniperi ; quiddem çoloris eff cum reliquis Funanis. Pedeicul ai radice ad folia utfue diluttifum purpurascunt. Radix in duo tubercula rotundatur, quæ geminum velut testiculum repræsentant, vills quampluribus velut adnata pube vestitum, ac ferè et similis est Satyrio, quod ab eadem radicis figura Cynosorchidem nominarunt. De flore nihil statuo (inquit) needum enim apud nos floruit. eum tamen album este intelligo.

A Canadenfi folo repetitur.

SECTIO SECUNDA.

De Siliquosis anomalis folio bicomposito seu ramoso, flosculis in globulos coactis:

LANTAS hasce ob lobos seu filiquas bivalves conformes Leguminibus subjungendas duximus quamvis foliorum compositione, sed practipue florum figura, situ, altisque acci-dentibus ab sidem plurimium differant. Harum plercupe ad tactum aut frigidiors aeris appullum folia illico contrahunt ac si fensu parditae esten unde Æschynomenæ & Mimolæ & Sensituæ dickæ sunt: quá facultate, quarwis obscuriore, fortasse estam Acacia Ægyptiaca & Indica pollent, quar foliis & storibus cum Æschynomenis conveniunt; aque idcirco ab isiminimé separandæ funt, quantumvis lignescant & in fruttess satis grandes aut etiam arbores evadant. Primum ergo de Acacia agemus, deinde de Æschynomenis conveniunt; acque idcirco ab isiminimé separandæ sunt, quardimentum si signescant & in fruttess satis grandes aut etiam arbores evadant. Primum ergo de Acacia agemus, deinde de Æschynomenis convenius.

CAP. I.

De Acacia.

Acacia vera J. B. Acacia foliis Scorpioidis leguminofa C. B. Acacia Dioscoridis Ger. Acacia vera sive Spina Ægyptiaca Park. Acambus Theophrasti.

Acaciæ plantam adolescentiorem, ex semine natam à se Patavii visam describit J. Bauhinus spinis horrentem simili serè spinis Berberis, codémque ferè ordine dispositis, binis upplurimum simul nis horreniem simili sere spinis Berberis, eodemque sere ordine dispostis, binis uplurimum simal juncità, à se invicem divaricatis albis, cortice ex nigro cineraceo, ligno ex luteo pallescente, folis ad lentis folia accedentibus, pinnatim multis, ad costam unam coharentibus, ut pollice, teste Bellonio, possis tegere 350. folia. Siliqua, quas hactenus habere contigis, Lupini siliquis quodammodo similes, nigricantes sire susce, compresse qualto sithmo interceptae (an pluribus quim duobus solicatis tithmis distingui, avvaiuse non habeo quod dicam: Asterdatis, l'essimis et dorrelle, siliquarum ejustem arbeito alias digiti, alias manta quoque sintamaveu mensuram superalle daticis, nec ternis santim aut quaternis, sed octonis, etiam denu, pluribusque seminibus, inter arctatos lobulos invicem subcontati et quaternis, sed octonis, etiam denu, pluribusque seminibus, inter arctatos lobulos invicem subcontatio et que tragali: unicuique loculo, ad latera apertili semo inest unicum, minus quam caroba, pedicieum, circulo in unquem ducco, ut in "Tamarindis, dentium contemptrici duritie in eo medulla. Caterum listquam intrinsecis succingis pellicula rusescens, inter quam & extinum corricorm concretus luous anarete, unalis ferè in Caisus, sed valde paucus. Eurer underberte, unalis ferè in Caisus, sed valde paucus. Eurer underberte multicor in Caisus, sed valde paucus. Eurer underberte multicore in Caisus, sed valde paucus. Eurer underberte multicore in Caisus, sed paucus en caisus este de la caisus del paucus en caisus este del nem to meanina. Caterium iniquam intrinneus incerngit pelineula ritretoens, inter quam & extri-nium corticem concretus liquor apparet, qualis ferè in cajous, fet valde paucus. Firer pulcherrimi finnt, fibrarica rotunditate globuli, in coollarum contexium olim recepti, fiaminum immuneabilium denfa phalange, Cerafi minorii ambitum equantet, ex fe pulverem remittentes. Coloris funt flavi, pediculi ingulorum globulorum tenues unciales. Alpinus ait odore effe non ingrato, Cayri quidem flavos vel pallidos; in montanis verò Arabia albos: Arborem magnitudine effe Mori, ramifique lativis ex-pantis, caudee Pruni, trunco aquali. Vellingius caudicem figinis carentem non raro ampliorem is deprehendiffe ait, quam ut brachio fuo circundari potuerie: non is 1980, circundari potuerie: non is 1980, circundari potuerie; non is à mediocri faltem altitudine, denfiore fylva ramorum, in latus magis quam in rectitudinem fe ex-

porngement. Hujus arboris, Alpino auctore, mas atque fomina reporitur. Mas quidem spinis est horridus, & fructum non edit: Formina spinis paucioribus mollioribusque referta est, casque extra ramos tarriun habet, non autem intra: quz arbor est secundissim, shorered, orientibus Pletadibus, Novembri scilicer mense, incipie; & rursus issistem occidentibus, mense scilicer Martio, bisque in anno fra

Ægypti, ex observatione Alpini, Acaciæ arboris utuntur succo, ex siliquis immaturis expresso, vel etuam ex storibus vel foliis, ad oculos roborandos, atque ab inflammationibus, qua ibi sunt frequentiflimæ, tuéndos, ad oris auriúmque omnia ulcera, necnon ad labiorum filluras, ad dentes collabentes roborandos atque firmandos, fucco in pulverem redacto, post ablutionem ex decocto ejusdefunt qui ad ea mala non modò foris fomenti vel balnei modo Acaciá utuntur, verum etiam fucci modicum per os fumere ame fluxionis tempus per aliquot dies confuefcunt, ut ipfa interna via antum partan. Aliqui etiam ex fucco Acacia aque aceto linimentum partan ad liniendos articulos debilitatos, quo lane mirificie eos roborant ac firmant. Multos nom recentor à podagra tentatos ufu atfiauo Acacia: plane convaluiffe, qui fingulis diebus per horam ad minus, pedes in decochum Acacia: calidum detinebant, eoque fomentabantur, pedefque abferfos linimentos ex fucco Acacia: opoballamo, acetoque parato etiam inungebant. Ad pudendorum aliarimque debilitam ulcera difficilia fucci aqui plunes loti pulverizati ulius eft illis familiariffimus; decocho etiam utuntur ad extircandas pufulsa omnes, preferrimque Gallicas, fed decochum parant, etiam um modico ligni Guaicai. In pueris etiam ad achores in capite orientes & deparain, exam cum monto igni de distant. In puers exam ad achores in capite orientes & de-cocto, & pulvere utuntur. Hac omnia Alpinus. Acacia vim validam adfiringendi inelfe veteres & recentiores confenium: qua mediante pra-dicta pleraque prættat; ad quæ Diofcorides cam commendat. Pro lucco Acaciæ Officinæ olim Pru-mi fylvettris fuccum fibiliturer folobant.

que etam fucco pulverstato pradicto cum decocto distoluto arque immilio. In alvi tluxionibus codem modo tum clyfteres frequentant, tum per os inceum feliciter exhibent. Ad anum uterúmque foras procidentem fucco disfoluto cum folorum florimque decocto nihil habent præftantius ac frequentius quo utantur. Ad cos qui ex quacunque causa articulos debiles habent fomentum ex issem
omnibus paratum pro præfentaneo auxilio habent. Omnes ejus somento utuntur ad defendendos

omnibus paratum pro przentanteo auxino nauent. Omnes ejus romento utuntur ad detendendos articulos ab humorum decurfu, atque non minus in eidem tumefactis atque inflammatis, przefer-tim in principio dum humores adhue in curfu fint. Hincipue ufus al podagricos dolores frequentiffmus eft, maximianque vim habet Acacia, ut à podagricos incurfibus homines praefevet. Non defunt qui ad ea mala non modò foris fomenti vel balnei modo Acacia tutuntur, verum etiam fucci

De Gummi Arabico dicto.

Cortices, fpinas, filiquas & femina quæ reperiuntur cum gummi Arabico faris demonstrare cenfemus gummi illud provenire ex Acacia, inquit J. Bauhinus. Accedit Bellonii & Alpini testumi doneorum id afferentium autoritas ; quabus portius fiedendum quàm Matthioli & alorium ratiunculis in contrarium adductis, quibus refutandis immorari non erit operæ pretum. Scio (inque Alpinus) totam gummarum quantitatem que ex Ægypto convebirur esse Acacia arborum, quando nulla bi arbor sit excepta hac, quæ gummas educat, ac Ægyptus & Arabia Prunis, Ceratis arque

Vim habet gummi meatus obducendi, acria medicamenta quibus admiscetur hebetandi, & in am-Vires buffis puffulas excitari non finit illitum cum ovo, autore Diofcoride.

2. Acacia Indica Farnesiana Aldini.

Ad Avellanæ nucis magnitudinem in horto Farnefiano fuccrevit, cubitorum duodecim altitudine, caudicia muero fempalmari [palmum Romanum intellige] figură da & cortice dicâm Nu-cem omnino amulans fi aculeis caretet, dum fellicet fine folius [pecătutr hyemali tempore, Raminini ningli conja, ali acque erecte, fed juncturis haud in rectum fibi relipondemobus, fractu contumaces & flexiles cortice lavi, ut in Avellana. At ramufculi novelli ex parte terram aut Septentrionem spectante viridi cinerei, superiore Solíque opposita obscurè rubentes atque albis punctis commaculati apparent, qui tandem solidiores effecti cinerei cum diluto virore toti visuntur. Folia Majo an apparent, qui tanuoni rottandica circus variere chiu milito vi rotte coi vilintuit. Foia Mailo mente alternatum in ramis, modò ex una parte, modo ex altera ance primos flores elucefund, ramofa, pinnataique Flicis feminiar in modun, quaturo, quinque, fex, feptem, aut octo ramulorum paribus compostra, nullo in extremo impari foliorum ramulo; in quorum unoquoque parva & obparbite composite, fullo in exterior inpair forciam familior; in quomini impraeque para e colloga funt foliola viridia, infar foliorum Lentum, invierm oppolita, fele ex ordine contingentia, interdiu expanfa, nochu ad se mutuò adducta i opposita scilicer I Aculei culliber folio in larerbus pediculi connascuntur bini, initio colore carneo, postea albescentes, validi, unciam & amplitus longi, qui remanent diu in ramis & caudice etam decidentibus folis.

Flos Quintilis mentis initio apud nos, postquam folia pauca è vetere ligno emerferunt, apparet, Tempus.

Flos Quintilis menfis initio apud nos, postquam folia pauca è vetere ligno emerserunt, apparet, 7 non quidem in multa copia, sed qui fructum persiciat: Septembre autem incipente, post plurma etiam alia enata folia, iterum florec copiosè ex novellis strucilis : Ar fructum ex non edat, forcè ob frigus insequens: nam Alpinus bis in anno Acaciam in Agopto fruchts serre & maturare seribit. Verni stores pauciores sunt numero, & singulatim orinture, brevique anneckture pediculo : Autumnales verò copiositimi prodeunt, atque tres, quatuor, quinque, vel sex propè ori & quasi simul, longóque pediculo pendentes harent, extere non differium. Poro flosiste cim parvulus eff viridi cernitur colore, parvinque sigura imitatur Fragum, deinde lutescit, & post duos vel tres dies albescens, sit cano hominis capillo haud absimilis, parve etiam piàs in modum est roundus, apparetque quodammodo tomentosius ac lanuginosis, quati ex pluribus sifeculis consacciantais se se carente granulo similem habenta, qua crumoposira cum lateum apicem parvum, rotundúnque, ac arente granulo similem habenta, qua crumomposira cum sus paretque pudammun lateum estormant, fructiis Cerasi magnitudine ac figură: Adhuc autem sus propere parva me consultativa su crumostrus su consultativa su c

Vires.

Lib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis.

is. 979

finul confarctæ in perfectam rotunditatem, numero aliquando 95, 100, 110, & plus, & minús, qua omma ocelnía funt viridia, aperta verò, l'elicez cuim efflorefeunt, ingula quæliber quadragunta vel quinquaginta, temultima brevaique & luca filamenta (fu capillamenta aut portis) pilos) in fummo fortita, parvulum granum luccum pro apice continent atque emittunt. Supore elt flos ils partim additingente cum levicula amaritudine i odor verò gratus & fuavis, nee diffinishis Keiri, at paulò acutior: quem ficcatus diu pertinaciter retinet. Per menfem integrum prima vi ce, fecunda per duos & plus florens confipicitur, floribus aliis marcelcentibus, aliis fubnafeentibus.

Siliqua è floris centro prodeunt, numero varis, folirariæ interdum, aliquando verò binæ, ternæ, quaternæ, fenæ, feptenæ, denæ etiam, nec rarò plures ab uno codernue flore. Cum enim ortum ducant filiqua ab dilis vadculis in flore dietis quæ centreme quandoque numerantur, nec etiam erit impofibile ab uno globofo tamtum flore centemas oriri filiquas: politu auteun figurdque fimillinæ confipciantur Piperi Attibopeco Math. fed lapore & internis feuinibus differunt; per maturiatem nigerrimæ dum parvæ adhue valde adfiringentes fiunt, contortæ, rotundiores & veluti cornicula, maturectentes paullatim minis adfiringentes, magfique acres; maturæ figurå & magnitudine Lupinorum filiquas amulantur, aliquantulum contortæ, fex uncias longæ, digit minoris craffitie, rotundisficule & tuberculota do flemma includa, Cortex ficcus valduse die.

Semina Caroba fimilia; matura dua atque nigra, non rotunda fed longiufcula, medullà bivalvi, in quolibet lobo plura, incerto numero, fine ordine pofita & confareta, fibritantià quadam candida & levi interpofita. Mirum, vel inumi femen tantum paululum or mantium adoc calefaci os Expalatum, atque Alli odorem adoò amulatur, ac taliter eo odore os inficit, ut etiam à longè mirè

foreat halitus cjus qui hujufmodi femen parum manderit.
Semen ab infula S. Dominici dicta feu Hifpaniola transmissum fuit. Plantæ è semin Indico ena-

tæ post triennium florere cæperunt.

Acacia alterius menintu Diofeorides in Cappadocia & Ponto nafcentis, fimilis Ægyptiæ, multò tamen minoris, & ad humum depreffæ ac tenerioris, fed fpina aculeorum fpecie oblitæ, folia habentis Rutæ timilia : Semen autem in folliculis conjunctis, trium aut quatuor capacibus, minus

Hac tota in succum expressa astringit, verùm inferior est facultate, & ad ocularia medicamenta

Cordem, que Halepi in mercatorum tabernis nomine Cardem reperit Rauwolfius filiquas venales, caftancæ Acesia Die-modo fuscas, que duos aut tres facculos habent compressos, & in unoquoque semen rubens simile forida que Balsaminæ nostræ mari, ex Ægypto maxime allatas. Quidam extistimant veram Dioscordis Acabustania.

Acaciae congener Loh.

Acaciae congener eff, foliis & foniis Jujukæ concoloribus, cui furculi tortiles per crebra
intervalla geminis aculeis donantur, cornua Limacis exerta referentibus, intérque cirri oxiles foliola
Acaciae prume potitu & timilitudine gerunt. Loh. Advo.

Acacia congener alia.

CAP. II.

De Plantis Æschynomenis seu vivis & mimosis dictis in genere.

Acultas sentiendi Animalibus tam propria censeri folet, ut eorundem differentia effentialis à Philosophis constituatur. Verum Plantæ nonnullæ Æschymmeme Veteribus dictæ, Recentoribus vivæ & sentiene & mimolæ, haud oblcura sensus indicia produnt: fiquidem folia earum manu aut baculo tacta & paululum compress, pleno estam meride, splendente Sole, illico se contrahunt; in nonnullis ettam speciebus caulicui teneriores concelunt & velut marcescunt; quod idem ab aere frigidore admisso patuntur. Quomodo hæc fiant si sentegemus mechanica aliqua ratione explicare perdisticile est. Quad si ciacum supriritum nervos & vala replentium contractioni aut ingressitu probibito ea deberi? Quemadmodum enim Animantium pulmones aere inspirato repletæ exenduntur & actuluntur, sic pariter folia spiritubus & vaporibus per nervos influentibus; quemadmodum etam idem pulmones aere sente concidunt & contrabuntur, sic indem polia spiritubus exhausta, lam verò spiritus solia distendentes cium in continuo sinus sinus per que corum poros expirent, nisso novi queiter à radice subministrentur, slacescant ea & contrabuntur necessie est, ut in avulsis videmus.

vauernus. Fieri ergo poteft ut tangentis manus, nervorum compressu spiritum influxum impediat ad tempus, aut fortasse etiam repercutiat nonnihil, unde iis qui' nervos implebane evaporantibus folia necessario contrahentur aut collabassent. Fieri etiam potest, ut tam digiti quam ambients frigus, spiritus contrahat & condenset, eorumque motum ssitat, adeòque folia contrahi & collabassere faciat. Valvulas enim in plantarum vasis, nist quis eas ad oculum demonstraverit, non sibenter

Hujus plantz Theophraftus nomine Æschynomenes circa Memphin Ægypsi nascentis meminif. fo creditur. Verin hode in Ægypto non invenitur, squidem Bellonius & Alpinus mıllam eus mentionem facium; & Guilandunus & istam dit multimque in Ægypto circa Memphin, Helo-mentionem facium; & Guilandunus & istam dit multimque in Ægypto circa Memphin, Helo-mentionem facium; se facilitation de since memphin, Helo-mentionem facilitation de since memphin, Helo-mentionem facilitation de since memphin, Helo-mentionem facilitation de since memphin, Helo-memphin, He

polin, Tanaim & Alexandriam quæsitam nunquam offendere potuisse. Verisimile ergo est aliunde advectam ibi olim plantatam fuisse.

Plinius I ib. 2.4. Cap. 17. cius meminisse videtur his verbis, Adjecit his Apollodorus sectator ejus [Democrati] herbam Æschynomenem, quoniam appropinquante manu solia contraheret.

CAP. III.

De Plantis Æschynomenis foliis bicompositis seu ramosis.

Caaco Brafiliensshus; Herba viva vulgo Marggrav. Æschynomene spinosa II. seu folioli Acacice latiminus, siliqui longu brijutus Broyn. An mimosa spinosa Fernambucenssi Zanoni?
 Etc. Zentistite Blant.

Aulam habet firiatum, viridem, longum, haud crassum, lignosum, aculeatum, fragilem tamen & medullosium, qui partim terre incumbit, partim assurio digito longos, aculeatus: varios panditur ramos, & ramin ramulos, duos aut etiam quaturo digitos longos, aculeatus: quilibet autem ramulus quinque, sex aut octo costas habet sibi semper oppostas, quamibet umm aut seliquidigitum longam, qua coste continent foliola latei viridia, ordine posta & sibi-opposta, angusta, oblonga ut Lentium, sine pediculis, ad tactum tenera, in medio secundum longitudinem sibili inervulo donata, qui non porest videri infi foliolum lumini obvertatur. [Nobis folia sutem in plantula nobis visa, que ex semine proventi, observata bicomposta sibier semine in modum, primò ex daabus tribus costa suma paribas medio nervo adnexis; secundò ex sedecim, octodecim, aut etiam viginti pinnarum paribus medio nervo adnexis; secundò ex sedecim, octodecim, aut etiam viginti pinnarum paribus medio nervo adnexis; secundò ex sedecim, octodecim, aut etiam viginti pinnarum paribus proventi; pediculus, (raro plusquam unus in uno loco, cela un uno habens multos [fores] & un sumanitare, caulis quasi spicatim congeli sunt globul) unum digitum longus, qui capitulum producir torundum magnitudine Globularue Monspielnium Chess, vel etaam majus, constans ceruleo-purpures, (vel etaam incarnati coloris) s floiculis egregiis, arcè junctis, ita u capitulum hisfumi videatur. Post stores provenium silapus, enues, striate, hissos, niguram forè habens cordis, magnitudine grani silipuis. Radis hujus plante perennis est, & semper portudis caules recenes: Est autem pedalis aur paulò majoris longuadinis, quanor circiter digitos lordis di medio, unum aut duos pedes longa, exterius coloris Umbra, internis alba, lignosa, medullosa, lenta, silamentosa : tora fortem odorem habet, plane similem Raporum nostratum diu in cella tempore hyberno fervatorum. Herba nodora esta siposta, internis alba, lignosa, medullosa, lenta, silamentosa : tora fortem odorem habet, plane similem Raporum nostratum q

Its autem, nam mann, peue aut paculo tacta, italim contraint le & compont, brev autem poltiercuni fe explicat. Etam circa Solis occalum quali trilità affeca le componit. Eandem huic ominino plantam effe mihi planè perfuadeo Mimofam fiinofam Fernambucensem Jacoba Zanoni, quantus ille diversam vehr, figura duntaxax feminis, (quod simma parte per longum sulcatum scribit, frumentin nostrassi similiudino) e peugnare videtur.

mental reliant, manners mental manners repugnite videtal.

 Caaco seu Herbæ vivæ tertia species Marggr. Æschynomene spinosa tertia sive foliolis Acacia angustioribus, siliquis parvis echinatus Breynii. Planta humilis hortulanis nostris.

Valkdioribus spinis undique horret hic fruex, Rosarum magnitudine; ramii multis rotundis, hirfutissimo corrice, atrorubenti obduckis: quos frondes nullo ordine & temere nascentes, sesaneta,
longa; tenues hirtucaque ambiunt; shotus ad exorum duobus hamatsique fentibus armate; & sippertis in quovis latere quatrou aut submde quinque suffraginibus filiale obscuré virenta, Acacie
angultora habenchus, dense adeò in orbem alate ut shabellum è planis confectum perminutum non
maie exprimere videantur. Globolos secunde fer minores, filosulir sigidioribus & magis patulis
congeltos, ternos, senos, vel nonunquam plures simul junctos: quibas siplaus siprevenun plis
riguis echnatea, tenues, in tres distincte loculos, quorum singula singula somme, pracedentum para, sed alequanto minora, coloris ex sipadece fulci, inclust.

Marggravius filiquas & femina iria defenibr. Semen continetur in filiquulis parvulis, teretibus, hifpidis, fulcis, quarum multa conjunguntur, figura Rofa: quarlibe autem filiquula habet tria grana & tondem tubercula; Semen autem coloris eft olivacei, paulò oblcurioris, rotandum & paulò comprefium, inflar lentum, fed minus. Siliquula etiam fionte diffiliant in tot partes quot femina continent.

Hac forte elt Pinahuiluizdi feu Herba verecunda Fr. Hernandez, quæ imperfecte admodum deferibitur Lib. 4. Cap. 32. Hilh Mexic. Hac ex feminis figura ea elle videur quæ hortulanis noftris Plantæ humilis nomine colitur,

Hace ex feminis figura ea elle videtur que hortulanis noftris Plante humits nomine colitur, ad frugem tamen, quamcunque curam adhibueris in regionibus noftris ob ambientis frigus non pervent.

980

. 2. Aschynomene spinosa IV. seu foliolis Acaciae angustioribus, frondibus validissimas spinas habentibus Breynis. An Herba viva alia fruticescens, Lustianis Silva d'Agoa dicta Marggr?

Frutex hic itidem Brafilianus, fpinis adhuc validioribus paffim armatus, & altiùs utpote in Oxyarruces inc muem pratitianus, pinus aunuc vanuorious panim arinaus, & attus tupote in Oxya-cantha altitudinem exercicens, cortice purpurante, lento, & in ramis pilofo tectus. Hujus frondes feu folia Acaciz inflar funt ramola, ac observatione profecto digna: illorum enim quodliber ex-pediculo pane dodrantali, craflo, lignolo, piloque abjundante hirituo & trifelcente conflat, per intervalla semuncialia octo, decem aut duodecim paria suffraginum, biuncialis latitudinis, sibi directè opposita habens; qui foliolis compluribus utrinque, admodum exiguis, densiùs quam congeneres omnes mirabiliter adeò pennatæ, ut tanquam in alis avicularum pennulæ appareant: inter cuiullibet nes mrabiliter acteo permate, ut canquain in an avicuatum permue apparant; inter cultilibre fuffragnium pars medium, ex petioli liupina & carinata parte aculeus longus & gracilis progeneratur, & in media fuffragnium diffantia utrinque ad petioli latus craffa, adunca, Rofarum fimiles, validiffimaque fpinar, eo modo ut par femper fuffraginum & par fpinarum, par fpinarum & par fuffraginum, (in medio ficuti dictum aculeum femper habentium) alternatum ordine accuratifilmo fe invicem excipiat. Flosculor fert sui congenerum de more in globulum coagmentatos sed majorem; deinde siliaux è floris centro longissima, hirsuta progerminare seruntur.

4. Aschynomene shinosa I, seu latisolia Brasiliana siliquia radiatia Breynii. Juqueri-omnano Marg-grav. An Herba mimosa Clus?

Breyn, Planta eft fruticescens, caules ramósque proferens pallide virentes, quadrangulares, fragiles, medulla nivea refertos, & in angulis densissimé spinarum vallo lutearum munitos. Hi alternatim per interfeitia uncialia longiorave frondibus aque ac rami quadrangularibus spinosisque ornantur; que interitrat uncana longiorave frontonis eque a ci anti quadranguianos spinonique ornantur; que in extremitate ferè in duas femunciam vix attingentes expanduntur flufragines, quarum fingula foliala uttinque duobus, avería parte hiríutis, advería verò glabris & late virentibus prædite, Senæhaud minoribus, nec diffimilibus, excepto quoda altera courum para alteram longitudine & lantudine vincas, & interius foliolum inferius multo brevius femper & longè minus obfervetur: cujulfibet folia longitudinem nervus erectus, superiori tamen lateri propiùs quam inferiori transit, costas quasdam semilunaris figura in inferiori latere cum venulis parvis in utroque fundens. Inter frondium appeniemumans nigui a mineriorii atele cum vennis pavis ni uroque tuntenis. Inter frontuim appen-dices pilis rigidis exafperatas petiolius vel folitarius tantum (vel fubinde plures finuli juncti) angulo-fias, tenuis, uncialis longitudinis, atque foinulis multis practicus exit; globulum fuftinens villolium, Acacia dimidio minores, es innumers is ubulofis flofudis, flaminula pallida emittentibus, purpurei co-loris, & fiquamulis compluribus, pallidiufculis, foinofis confarcinatum: quem filique tandem filibiquuntur membranaceæ, novem, decem, imo & duodecim in orbem, Glycyrrhizæ Diofcoridis inflar difficities longiculins unclaim fuperantes, modificities of pills longificulis hirtz, circimque mar-difforfitz, longiculins unclaim fuperantes, apiliti coloris a pills longificulis hirtz, circimque mar-gines longioristes vigini tipulis radiates le per ineravale furu unundiaficule, deprefitz intertinis, a Secundace inflar genicultates e de quiates le per ineravale furu urunque latus finibur la secunda de la colorista de la co gens folvitur, & filiqua ipia diffilit in capfulas quatuor aut quinque parallelogrammas; in fingulis femen unicum comprehensum; olivacei coloris & figura ovalis, Acacia quadruplo minus continens. cujus utramque superficiem area circularis pingit.

* 5. Æschynomene spinosa foliolis Acaciæ latioribus, frondibus longissimos aculeos babentibus Brevn.

Hac ex semine Americano, oblongiusculo, olivacei coloris tam seliciter extitit, ut intra annum ternos in cubitos adoleverit. Caudicem habebat ligneum, rotundum, digiti crassitite, & multis spinis deorsum inflexis rigentem: ex quo ramuli confuso ordine oriebantur spinosi, frondibus inumbrati frequentiffimis; pracedentis admodum fimilibus, nifi quòd tenuiores, multò minus hirfuta, finific que minorbis a infirmiorbis, aculeis contra altero tanto longiorbis practie, & faffiques comm, que lixus sifiocites, foliolis majoribus Æichynomens [pinolæ lecundæ Bren, melius convenientibus minus acté pennate. Ha frondes aque a antecedentis tacks, ut & vefjeri fin contredation ne, sed tardiùs paulò foliola complicantes, deorsium suffragines detorquebant.

6. Aschynomene mitis I. seu Herba casta Americana, foliolis Acaciæ latioribus, siliquis latis, compressis, majoribus Breynii Planta sensitiva nomine bortulanu nostratibus nota. Herba mimo-sa Tamaicensis Zanoni.

In cubitalem altitudinem [imo ulnæ Italicæ & dimidiæ Zan] attollitur, caule unico principali, vertim prope terram multos ramos emittente, lignofo, glabro, splendente ac si vernice oblineretur, subinde rubente, frondibus seu solitorum alis per intervalla crebra vestito, uti sunt & rami, qui si reclinati ut læpe terram attingant radices plerunque agunt. Frondes feu foliorum alæ bicompofite funt, ut in fipnofa fecunda Bryn, primò ex duobus tribúfve alarum feu fuffraginum paribus, pediculis brevibus, craffis medic coltæ adnexis; deinde fuffragines dicht feu foliorum totalium alæ ex foliolorum feu pinnularum paribus fedecim, octodecim, aut etiam viginti, & fortaffe enam plaribus. Sunt autem pinnulæ hæ angultæ, glabræ, glaucæ, aux obscurius virentes, per margines æquales, in acutos mucrones terminatæ, nullå in extrema ala impari pinnulå: dum tenellæ sunt rubent aut purpurascunt, qui color in plenam maturitatem adeptarum marginibus durat. Ex frondium sede pedicubusiness de la constant seu pentra la constant de la constant seu pentra la constant seu pentra la constant seu pentra la constant seu pentra globolam condeniat. His evanidis apparent finque novem, decem, pluréve finul juncte, unciales, membranacce, fuicz, compretie, à Genite filiquis haud multim abhorrentes, tot: nu troque later. re extrinsecus tuberculis præditæ quot semina numerantur intrinsecus, quæ nigra, forma & circulis Æschynomenes spinosæ secundæ paria. Ja. Zanoni semina gigartis seu vinaceis similia sed miLib. XVIII. De Herbis flore papilionaceo, seu leguminosis.

nora, nonnihil compressa, lucida, valde dura, colore castaneo [verius ex spadiceo nigricante.] Idem nora, normani comprent, mena, vanes una, contre cananes y remis ex paniceo nigricante. I dem accuratius florum foicas feu globulos defernist his verbis. Verfus firamos caules & ramos, Septembri mente, è foliorum finabus fingulis inigulos exferit oblongos pediculos, uno vel altero foliolo, diverfa à reliquis figura, nimirum cordiformi donatos, firamo faltigio capitulum granulatum vinde, quod postea in luteum mutatur, sustinentes. Excrescente paullatim capitulo granula inferiora priquot portea in inteum muratur, intrinentes. Excreteente paulatim capitulo granula interiora prima aperiuntur & finit florina calices, quibus exiccatis fuperiora gradatim explicantur, ut nunquam plus media parte capituli florida appareat. Sunt autemi flofeuli in quattor vel quinque dentes feu angulos fecti, habentque in medio multa filamenta feu flaminula è luteo albicantia, apies minutos, fubrotundos coloris obscuri & odoris tenuis sustinentia.

Plantæ hujus semen ex insula Barbados, ubi sponte oritur, quotannis in Angliam mittitur.

081

* 7. Æschynomene mitis secunda seu Herba casta Zeilanica siliquis latis, compressis, minoribus Brevn.

Breyn.

Hujus filiquam duntaxat habuit J. Breynius, quæ cum quinq aliis uni adnata fuerat pediculo: erat
autem ex ípadiceo fuíca, nullis articulis intercepta, Herbæ calbæ primæ perquam fimilis, ut & fomen; ex quo D. Sye propullulavit planta, Mimofæ minori haud abfimilis facie & motu.

8. Æ lobynomene mitis Americana foliolis Acacia angulfioribin, siliquis longis angustis, semine quadrangulari Breyn. Mimosa spuria Fernambucensis, ditta Mimosa statica Zanoni.

Neque statura & magnitudine, neque soliorum figura à reliquis Mimosis differt. Folia duntaxat nonnihil tenuiora sunt, superna parte perfecte viridia, inferna pallidiora. Caulis plerunque sesquicubitalem altitudinem affequitur, prope terram fubrotundus.

Differt à prima specie seu Mimosa spinola Fernambucensi Zanoni, i. Parvitate totius plante,

pracipue foliorum. 2. Quòd folia tactu non se comprimant illius in modum. 2. Siliquis longis, tenuibus, mucronatis, caulibus spinis destitutis, quo differt à mimosa quartà Zanoni, cupis siliquis sunt etiam tenues & longx, verum caules fpinofi.

Hac à multis annis variis Italia locis familiaris facta est, adeò ut advena & peregrina jam non habeatur planta in illis regionibus, unde & nomen Mimola Italica adepta eft.

Pleniorem omnium ejus partium descriptionem qui desiderat Jacobi Zanoni historiam petat.

9. Æschynomene mitis Americana foliolis Acaciae brevioribus Brevnii.

Arbufcula est rariffima, in Corocao infula nascens, Frondibus Acacia, in quibus folia breviora, pedunculis longioribus, quam in reliquis Æschynomenes generibus insidentia cernuntur. Globulos uberrimos, Æschynomenes spinosa 2. Erem. similimos, soleculis vero majoribus, elegantioribus paucioribusque compositos gerit. Siliquarum figura nos latet, inquit Descriptionis autor Jac. Brey-

10. Frutex pavoninus sive Crista pavonina Sinensium Breynii. Foliis ramosis cum boc genere convenit, floribus cum sequente.

Breyn.

Fruex hic cortice lavi, præprimis in junioribus purpuratus, in Ambon infula allissque Indiæ locis ad quinque cubitorum altrudinem assurgit: Frondibus purpureis spithamæ longitudinis, sub origine spinam hami modi incurvam habenthbus alterna vice numbratus, quæ per certas distantais suffragimbus quinque, septem, pluribus paucioribúsve, in quolibet latere biuncialbus sunt prædite, purpurei indem coloris, aculeolúmque etiam purpureum inde fingularum exortum monstrantibus. In artum suffragimum unaquaque octo, decem, duodecim, vel quaturodecim foliola observantur Coluharum intriggiumu inaquaque octo, decem, audoceim, vei quauoraceim tonioa obtevantur. Contexe Scorpioidis venofiora, pari femper numero fibi mutuo oppolita, si au mulium suffraginis extremum claudat. Floribus exornatur incomparabilis fiavitatis, de guibus în ramorum fummitatibus plures fibinde quâm quinquaginta, ficiem longam fpectabulem efformantes numerare lect. Illorum quiliber triunciali petolo purpureo, inferius juxta fedem fpinula, & fuperius geniculis fapiffimè dobus donato infuficitur, a Caffite in modum Brafilianze, in globol oan perfectionem celatur utriculo; quinq, ex-obfoleto purpurafecntibus foliolis compofito, quorum infimum carinatum, extrema parte inflexum veluti cucullus fuper reliqua minora refupinatur, atque florem in illis reconditum venustissimum cum explicatur petalis quinque, è purpureo rubentibus & ex aureo fulgore variegatis conftantem occulit. Singulorum in medio florum framina stant decem, purpurea, longis-fima, sursum versus restexa, slaventes in crosos desinentia, inter que fizius custoditur prolixus & crasfus, tandem in filiquam à Piforum haud multum recedentem excrefcens, corticofam, duram ex purpureo castanei saturati coloris, intrinsecus verò album, ac valvulis spongiosis & crassis ex cinereo pure catalina control de la co ctum, quod ex pedunculo in margine filiquæ fupremo depender.

SECTIO

SECTIO TERTIA.

Planta Eschynomena foliis pinnatis tantum, non ramosis, floribus vel papilionaceis vel pentapetalis.

CAP. I.

Mimosa non spinosa major Zeilanica Breyn. Dyabibala Cingalensium D. Hermans.

Adice firmatur rotunda & subrufa, quæ paulò infra terræ superficiem in tres quatuórve partes finditur, & rurfus poftquam profundius delituerit, in plures fubdividitur, paulatimque in ca-pillamenta coloris albicantis definit. Huic innititur eaulis rotundus, concavus, mollis & pillamenta coloris albicantis delinit. Huc innittur caulis rotundus, concavus, mollis & tener, coloris diluè virefectins, cui alterno ordine adnafcantur falis longa, ex plurimis allis lateralibus, nervo medio intercurrente conflata, pari modo ut in aliis Mimolis liquet, nifi quòd folium hocce angultitis, ac non ramofum, & tota planta praterea dilutiorem colorem obtimeat, fenfique obtuliore fit pradita. Juxta foliorum exortum flores enafcantur papilionacei, nunc fingulares, nunc bini ternive, pediculis brevioribus inharentes, figura (quantum ex ficca planta colligere datum) ad Geniltz flores propemodum accodentes, golorifque lutei vel aurei, labello autem inferiore larituo. Gentite Hores propemodum accedentes, colorique Inter vel aurel, labello autem inferiore hirfuto. Hisce fuccedunt filique angultz, comprelle & arriculate, trium unciarum utplarimum longitudine, quinque vel lex femina fuis internodiis diffineta continentes, quorum numerum externé facile quis diffinguat, cum non folium foras promineant, fed & iis in locis ubi conficienture femina, filiqua plane fit affora & Gabrofa, articulacionibus praterea, que ca diffinguant, cam teneris, ut fi vel leviter tantummodo tractentur, facil negotio à fe invicem feparentur: filique extremitatiinfuper appendicula quadam utplarimum adharet capillacea. Sema pipum Lentis fermé elt magnitudine, coloris ex grifeo vel fibritico flaveficentis & exactè renis figuram exhibens, pari modo ut in Spartio monospermo altero C. B. yidere licet.

Calorem intensum & solum apprime humidum amat.

CAP. II.

Herba viva Hift, Lugd. Acoftæ Park.

Coffe.

Onnullis Afix locis planta quædam invenitur, vulgò Herba vivua nuncupata, à circumforanes illis f-goue; appellatis Herba amva, a b Arabibus & Turcis Sulue, & à Perfis Sulique dides da Exilem habet radicem, à qua fupra terrame exiliunt codo ramuli, (cofte pocitis) duos digitos longs, foliu utrinque è regione digeftis, & inter fe refpondentibus onulti, que urplurimum af Ervi folia accodunt, net diffimilia folia Polypodii, fed longè tenuiora, itemque lavvia, & grano virore oculos pafcentia, uti Tamarindorum folia. E medio capite radicis profilium pediculi quaeuor, folius via longieres, forem finguli fium fuftientes flavum, afpectu pulcherrimum, minorum Caryophillorum floribus fiumlem, ied fine odore.

Noferim rompullià afir fedir calibis & humidis

Nascitur nonnullis Asix locis calidis & humidis.

Hac Planta fingularis est & cab aliis Æschynomenis longe diversa. Integram ejus historiam vide apud Acostam. Herba est magica & ad amatoria celebratur.

CAP. III.

* 1. Chamæcrista pavonis Brasiliana siliqua singulari Breyn.

Adem panè qua mimofa fpinofa fecunda Brepnii tacte procretor, quanquam minus, nec asco-ramolum, & nullo aculeorum vallo munitum. Caules namque ex fua radice fundit quadran-gulares rubentes, fpinarum pentus expertes, & ad fingulas foliorum alas modo in hanc, mo-do in illam partem inflexos, ac geninatis, latis, in acutum definentibus, nervofis circúmque pilosis Adem panè qua mimola spinosa secunda Breynii facie procrescit, quanquam minus, nec adeò oo in illam partem intlexos, ac geminatis, latis, in acutum deimentibus, nervois circumque pilots auriculatos appendiculis: inter quas filia alternatim exoruntur palmara, pennata, feue se innumeris, pallide virelcentibus foliolis, Acacie haud partim amulantibus, rinerviis, uni coftæ adnatis, filò invicem oppofitis congefla, velperi fe complicantibus & mane illucefcente Sole fe aperientibus reliquorum hujus generis more. E foliorum alis folitarius plerunque tantum, tener & oblongus exit pediculus, cui Flos infidet amenus, Sophera Alpini quadruplo minor; fubrubicundique coloris, petalis quinque acutioribus compositius; cupis in medirullic corniculum falcantum, langune denfal furitum framulula inter multa ludit; quod collapfo pofimodum flore hirfutiem fitam exuens in filiapam effermente interference describes describes participative. formatur pulchram, angultam, lextantalem, breviorémve Cristæ pavoninæ, sed nigerriniam, cum pluribus intus membranulis, veluti parietibus intergerinis in diversas concamerationes, singulis seminibus fingulis repletis, dispetcitur.

2. Herba

1. Herba mimofa spuria seminibus quadratis.

Cauliculos furrigit dodrantales, teretes, graciles, fatis rigidos, erectos, cacumine tamen nutante, rubicuados, birfutos, ab imp statim ramofos, ramulis alternis è foliorum alis exeuntibus: imi tamen rubicandos, hafuros, ab uno itatim ramolos, ramulis alterns è foliorum alis exeuntibus: imi tamen ramuli ex adverfo bini in fingulis plantis oriuntur. Folia per intervalla crebra, hinc indè fingula, caulibus per totam longitudimem ab imo ad fummum utique admafcumtur, altata Vicie alicupis im modum, è pluribus pinnularum oblongarum obrufarum conjugationibus composita (docem interdum aut duodecim numeravimus) per margines aqualia, glabra, fuperne viridia, inferne glauca, brevibus pediculis fulta cum auriculis acutis hinc inde ad exortum racheos cauli admafcentibus. Verorevinus pedicuis ruita cum auricuiis acuts rune inne aa exortum racneos canti adnatentinus. Ver-fus fiuntinos caulies ex alis foliorum [alias ex parte caulis inter duo folia media] exeum fineti, tres ple-runque finul, pediculis remulsus femancialibus fulfentati, calyci e fex feginentis in longos & acutos mucrones exeuntibus compotito inclufi, pentapetali, petalis obtufis, flavi, magnitudine & colore flo-rum Afcyri aut Chamacifti, cum plurimis intus flaminibus feu corriculis craftis, erechts & ftylo in

Huic persimilu est, si non eadem, Chamacrista Pavonina Americana filiquâ multiplici Breynii, quam sic describit,

Venufate ac concinnitate priori [Chamæcriftæ pavoninæ Brafil. filiquá fingulari] in multis codit. Caulem habet rotundum, ftriatum haud inflexum, ramos multos, pilis tenerrimis pubelcentes ferentem. Horum ale quam illus berviores, cartímque foliola pauciora ac ampliora, Mimofe fipinofe fecunda Breyn. foliorum lobulos fuperanta, & averla parte fubbirtiqua. Floi dimidio minor quam
Brafiliana, & copiolitis in fingulis alarum finubus, pediculo breviore futus; quo evanescente fuccedit filiqua nigricans, Brafilianæ angustior, magisque compressa, ac in plures itidem concamerationes divifa, femen continens quale est Brasiliana, sed minus.

In American inful after Guragas or the State of the State

FINIS.

De ICONIBUS Sculpendis Admonitio.

CUm accurate specierum Icones non tantum ad Historiam Stirpium exornandam, sed etiam ad descripciones illustrandas, ur à quibulvis eriam rudioribus & falticiosis facile intelligi & comprehendi queant, surmopere conducant: ne Opus hot cam necessiria adminiculà seliminatur, Typographis & Beblondore, quorum Typos & Impensific sexuali captum est, decreverunt, quaim elegantes & accuratas, vel ex siguris ad vivum delineatis, vel ex opunis exemplaribus execusis, à prastantissimis chalcographis experissis fones quanta feir poset frestantione adjacre & crulgiare, modo sumprus ne desicant. Quod ne stat, generolos alsoque huit studios in partem porti por uno in Societacum Opera versiante, sed adisquera sidualistic interpretivenda, inceptum lump romovere digenerur.

Ne vero Metarnatus sinos immedias collarionibus nimium gravent, aut longa expectatione fatigent, figuras per partes electre fatuerum, finguis tribubus socierim exhibits, nee pro sequenti tribu symbolam petere, printiquam antecedens peracta & contributoribus tradita fuerti.